

Giới thiệu Mị Công Khanh

Trong biển lửa, Trần Dung không trả lời, nàng chỉ nhìn lang quân không dời mắt, điên cuồng mà cười to. Nàng ngửa đầu, mở rộng hai tay, tiếng cười khàn khàn, dường như ca hát lại dường như khóc lớn. Một ngọn lửa liếm lên thân thể nàng, tiếng cười của nàng mang theo đau đớn càng vang dội càng điên cuồng.

Thấy thế, lang quân nhủ mảy, y hất tay lên, lạnh lùng quát: “Nếu nàng ta muốn chết, thì cứ thành toàn cho nàng ta đi.” Nói tới đây, y vung tay áo dài, không chút nào để ý xoay người rời đi, bỏ mặc nữ nhân dần dần bị lửa cháy cần nuốt ở lại sau lưng.

Có điều, hiện tại không phải là ma chướng nữa rồi. Trần Dung cười với mình trong gương đồng, nàng vươn tay vỗ về mặt mình, khẽ nói: “Trước kia là người khẳng khái một mực, làm chuyện ngu xuẩn. Nếu ông trời lại ban cho người một cơ hội, vậy người phải là người điều binh khiển tướng trong ván cờ mới này, Trần Dung, người nói đúng hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Tội gì?

Lại là một đêm trăng tròn.

Trong lầu các, sau màn cửa sổ bằng lụa mỏng, sắp xếp nhỏ giọt chông chênh, bóng người gần bó bên nhau.

Trần Dung ngỡ ngác đứng ở dưới tàng cây, vẫn không nhúc nhích nhìn hai người đang gắt gao dán vào nhau kia, môi của nàng, không biết từ lúc nào đã mím chặt lại.

Trong ánh đèn đuốc sáng trưng, tiếng cười đùa không ngừng truyền đến. Tiếng cười kia vui vẻ như thế, rúc rờ như thế, giống như trong cuộc sống không hề có thống khổ, cũng giống như hoa tươi nở rộ khi xuân sang.

Một giọng nói mềm mại đột ngột truyền đến từ phía sau lưng nàng: “Là người sao? Không phải lang quân đã bỏ người rồi sao? Tại sao người còn ở đây? Đúng rồi, đúng rồi, cũng vì người khổ sở khóc lóc cầu xin, lang quân mới đáp ứng cho người ở lại mấy ngày.”

Câu nói ác độc vừa thốt ra, hương thơm bay tới, một thân ảnh kiều nhỏ đứng ở bên cạnh Trần Dung. Nàng ta theo ánh mắt của Trần Dung nhìn lại, khi trông thấy hai bóng hình dựa sát vào nhau trong lầu các, khóe miệng của nàng ta cũng mím lại.

Có điều, dù trong mắt tràn đầy ghen ghét, nhưng khi nhìn thấy Trần Dung ngây ra như phỗng, thì lại chuyển thành vui sướng. Tiếng cười nói mềm mại lại vang lên: “A, kia không phải là tộc tỷ của người sao? Khi người trăm phương nghìn kế tiễn nàng ta đi, để lang quân cưới người làm thê, nhất định thật không ngờ, không phải của người cuối cùng cũng sẽ không thuộc về người, có một ngày tộc tỷ của người đã trở lại, vẫn cướp lại thứ vốn thuộc về nàng ta đúng không?”

Mỹ nhân kiều nhỏ chắc chắn liên thanh, nàng ta cười nói: “Tính kế đủ đường, lại nhận lấy kết cục bị bỏ rơi, Trần Thị A Dung, ta thấy là người nên dùng lửa tự thiêu để quên đi cho rồi!”

Mỹ nhân kiều nhỏ thốt ra một câu lại tiếp một câu, khí thế bức người, hết sức ác độc. Cũng mặc kệ nàng ta trào phúng nói móc thế nào, người trước mắt luôn cùng nàng ta đối địch nhiều năm vẫn không hề hể hã. Giờ khắc này, Trần Dung vẫn luôn mạnh mẽ âm độc tựa hồ biến thành một người khác. Nàng chỉ si ngốc ngơ ngác nhìn bóng người gần bó sau màn cửa sổ bằng lụa mỏng, vẫn không nhúc nhích, mặt xám như tro tàn.

Mỹ nhân kiều nhỏ thấy nàng không mở miệng, khanh khách cười nói: “Đúng rồi, nghe nói sau khi lang quân cưới người vào cửa vẫn không hề gần gũi người. Chắc chắn, uống cho Trần Thị A Dung tài mạo song toàn lại có thanh danh, vậy mà vẫn bị bỏ, lang quân khinh thường nhất chính là người mà!”

Một câu này giống như một lưỡi kiếm, đâm vào trái tim của Trần Dung máu chảy đầm đìa!

Bỗng nhiên, Trần Dung vẫn ngỡ ngác ngây ngốc đột ngột xoay người lại.

Trong ánh mắt thần thờ của nàng mang theo âm trầm khiến cho người ta kinh hãi, trong nháy mắt khi mỹ nhân kiều nhỏ kia đối diện với ánh mắt của nàng, nàng ta kim lòng không được lui về phía sau vài bước!

Trần Dung bước một bước hướng về phía mỹ nhân kiều nhỏ.

Mỹ nhân kiều nhỏ cả kinh, nàng ta vừa lui về phía sau, vừa vội vàng kêu lên: “Người, người muốn làm gì?”

Trần Dung đối mặt với mỹ nhân kinh hoàng thất sắc, lạnh lùng tươi cười, không biết từ lúc nào, nàng đã khiến mỹ nhân này dựa sát vào một thân cây dong.

Ngay lúc mỹ nhân kiều nhỏ kia sợ tới mức thét chói tai, chỉ thấy hàn quang chọi lóe, “Đinh” một tiếng, một thanh đoản kiếm xướt qua tóc mai của nàng ta, nặng nề cắm phập vào trong thân cây, lún sâu ba phần!

“A?!”

Mỹ nhân kiều nhỏ kinh hãi hét âm lên.

“Câm miệng!”

Trần Dung nặng nề quát, tiếng quát này, cực kỳ lạnh lẽo, sát khí mườì phần. Mỹ nhân kiều nhỏ rung mình, quả thực nhanh chóng bịt chặt miệng.

Trần Dung nhìn nàng ta chăm chăm, dưới ánh trăng, hai mắt nàng đen lay láy, sâu thẳm như loài sói!

Nàng nhìn nàng ta chăm chăm, nói một cách lạnh lùng: “Vốn một kiếm này của ta là muốn giết ngươi. Có điều suy nghĩ một chút, Lô mỹ nhân ngươi luôn thích giả bộ, xưa nay lại được hần coi trọng. Giữ ngươi lại, vẫn có thể khiến vị tỷ tỷ kia của ta thêm chút nhọc tâm.”

Trần Dung nói tới đây, xoẹt một tiếng rút đoản kiếm về. Kiếm mới vừa thu vào tay áo, một loạt tiếng bước chân dồn dập truyền đến, vài hộ vệ lớn tiếng hỏi: “Ngươi nào ở đây?”

“Có thích khách sao?”

“Không có việc gì.” Hai nữ nhân đồng thời đáp trả một câu.

Chúng hộ vệ lúc này cũng thấy rõ hai nàng, bọn họ nhìn thoáng qua nhau, thối lui về phía sau. Trần thị cùng Lô mỹ nhân luôn luôn bất hòa, hai người chỉ cần ở cùng một chỗ thì sẽ vô cùng náo nhiệt, bọn họ đã quen rồi.

Nhóm hộ vệ vừa lui xuống, Trần Dung vung tay áo dài, xoay người rời đi.

Lô mỹ nhân nhìn bóng dáng nàng đi xa, không biết vì sao, đột nhiên cảm giác được lạnh lẽo thấu xương. Nàng ta run rẩy, giờ khắc này, lại nghĩ rằng: Người kiều ngọ giống như Trần thị lại có thể lưu luyến si mê một nam nhân vô tình như lang quân, cũng là kẻ đáng thương.

Nghĩ đến đây, Lô mỹ nhân thở dài một tiếng, nàng ta hết hứng thú đi về phía sân viện của mình.

Lô mỹ nhân mới bước vào sân, đột nhiên nghe thấy ở đông viện có một tiếng nổ lớn. Nàng quay phắt đầu lại, đã thấy phía đông khói đặc cuộn cuộn, ánh lửa le lói.

“Đi lấy nước, đi lấy nước mau.”

Tùng đột tiếng kêu to, tiếng bước chân chạy gấp, trái tim của Lô mỹ nhân nhảy nhót, ngay cả áo khoác cũng không cần phủ thêm, liền vội vã chạy về phía đông viện — đó là sân viện của Trần Dung, lấy tính cách cương liệt tàn nhẫn của nữ nhân kia, nói không chừng thực sự nghe lời của mình, châm lửa tự thiêu rồi.

Khi Lô mỹ nhân vội vàng chạy tới, vừa vận nhìn về phía chính điện, lang quân của nàng ta và phu nhân mới cưới cũng đang đi về phía này.

Ba người đồng thời đi tới đông viện.

Vừa mới bước vào cửa viện, đột nhiên, một tiếng cười điên cuồng truyền đến, trong tiếng cười khàn cả giọng kia hàm chứa đau cùng hận khôn cùng, mang theo cả chút hối hận.

Lô mỹ nhân đi lên vài bước, vừa ngẩng đầu, gương mặt trở nên trắng bệch như tuyết!

Trong tiếng “lạch phạch”, lầu các phía đông đã sập xuống hơn phân nửa, chỉ còn lại có mặt tường ở phía tây còn đứng vững, nhưng cũng đang lắc la lắc lư, khói đặc cuộn cuộn phủ đầy toàn bộ sân. Trong ánh lửa quay cuồng, nữ nhân mặc quần áo lụa mỏng, tóc dài rối tung ngửa mặt lên trời cười to kia, không phải là Trần Dung sao?

Nàng, nàng thật sự làm như thế!

Sắc mặt Lô mỹ nhân tái nhợt, nàng ta lao đảo lui về phía sau một bước! Lúc này, một cảm giác thương hại cùng bi thương khó có thể hình dung dâng trào trong lòng nàng ta!

Đột nhiên, nàng ta nghe thấy bên cạnh truyền đến mệnh lệnh của lang quân: “Cứu người, cứu người.”

Sau đó, nàng ta lại nghe thấy lang quân hỏi mọi người: “Tại sao lại bốc lửa?”

“Là phu nhân, không, là Trần thị bảo chúng hạ nhân lui xuống, tự mình phóng hỏa.”

Về mặt lang quân lộ rõ kinh sợ, y vội vàng quay đầu nhìn về phía Trần Dung trong biển lửa, giọng nói lạnh lùng vang lên trong trời đêm: “Trần Dung, nàng

tội gì phải làm như vậy?”

Toàn bộ ánh lửa đỏ hồng chiếu thẳng vào giữa không trung, trên gương mặt tuấn mỹ uy nghiêm kia của lang quân mang theo một chút kinh ngạc khó có thể che giấu.

Trong biển lửa, Trần Dung không trả lời, nàng chỉ nhìn lang quân không dời mắt, điên cuồng mà cười to. Nàng ngửa đầu, mở rộng hai tay, tiếng cười khàn khàn, dường như ca hát lại dường như khóc lớn. Một ngọn lửa liếm lên thân thể nàng, tiếng cười của nàng mang theo đau đớn càng vang dội càng điên cuồng.

Thấy thế, lang quân nhủ mảy, y hất tay lên, lạnh lùng quát: “Nếu nàng ta muốn chết, thì cứ thành toàn cho nàng ta đi.” Nói tới đây, y vung tay áo dài, không chút nào để ý xoay người rời đi, bỏ mặc nữ nhân dần dần bị lửa cháy cần nuốt ở lại sau lưng.

Lô mỹ nhân kinh ngạc nhìn bóng dáng tuyệt tình của lang quân, giờ khắc này, cảm giác lạnh lẽo thấu xương xâm chiếm toàn bộ cơ thể nàng ta. Nàng ta vội vàng xoay người nhìn về phía Trần Dung, thấy nàng càng thêm dùng sức cười to. Nhưng tuy đang cười, Lô mỹ nhân tinh tường nhìn ra, hai hàng lệ như trân châu theo gương mặt của Trần Dung chảy xuống, từng giọt rơi vào trong biển lửa, hóa thành tro tàn! Nàng ta rõ ràng nhìn thấy, Trần Dung rơi lệ điên cuồng cười to, dần dần chuyển thành cười khế, trào phúng đau đớn, Lô mỹ nhân nghe thấy Trần Dung nói ra từng tiếng: “Tội gì! Tội gì! Tội gì.”

Tiếng cười càng ngày càng nhỏ, dần dần chuyển thành hư vô.

“A –”

Tiếng thét chói tai xé rách bầu trời đêm, trên tháp, Trần Dung ngồi thẳng dậy, tay vỗ vỗ ngực, thờ dốc từng chút một.

Sau khi hôn hển một lúc lâu, nàng bước xuống tháp, nương theo ngọn đèn nhìn về phía gương đồng trên án.

Trong gương đồng là một tiểu cô nương, diện mạo xinh đẹp tuyệt trần, giờ này khắc này, trên mặt mồ hôi lạnh đầm đìa, trong ánh mắt mở lớn còn lưu lại hoảng sợ điên cuồng.

Nàng chậm rãi giơ lên ống tay áo, lau đi mồ hôi trên mặt.

Gian bên cạnh truyền đến tiếng bước chân dồn dập hỗn loạn, một giọng nói ôn nhu thân thiết từ phía ngoài cửa phòng đóng chặt truyền đến: “A Dung, lại gặp ác mộng sao?”

Trần Dung xoay người, nàng hít một hơi, trả lời: “Hiện đã không sao rồi.”

Sau cửa một phụ nhân lộ đầu vào, bà hướng tới bóng dáng của Trần Dung tinh tế xem xét, thấp giọng khuyên giải an ủi: “Phía nam có người của tộc chúng ta, A Dung đừng lo lắng quá nhiều.”

“Ta biết, lui ra đi.”

Nghe thấy tiếng bước chân chậm rãi đi xa, Trần Dung lại dùng tay áo lau mồ hôi, xoay người đi đến trước bàn trang điểm, ngồi đó đối diện với gương đồng.

Trong gương đồng, tiểu cô nương xinh đẹp ngây ngô kia đang mở to một đôi mắt đen láy nhìn lại nàng.

Khóe miệng Trần Dung chậm rãi cong lên, lộ ra hàm răng trắng xinh đều đặn, nàng nhẹ nhàng nói: “Đã là dĩ vãng, về sau cũng sẽ không xuất hiện nữa, đúng không?”

Người trong gương cũng đáp lại nàng một mỉm cười sáng lạn.

Nhìn ngắm nụ cười này, Trần Dung có vẻ thực vừa lòng, nàng đứng lên, cầm lấy lược sừng trâu ở trên bàn, chậm rãi chải vuốt tóc dài hỗn loạn.

Nàng ở trong gương đồng mới chỉ tầm 14, 15 tuổi, còn chưa nảy nở, gương mặt ngây ngô lộ ra minh diễm.

Nàng đã quay trở lại quá khứ.

Mọi điên cuồng, mọi lưu luyến si mê, mọi kháng kháng một mực, mọi hận thù đau đớn, chỉ vừa mới tỉnh lại, đã biến thành ký ức!

Dù thân thể đã trở lại độ tuổi 15, nàng vẫn còn rành mạch nhớ rõ những gì đã trải qua!

Nàng vẫn là nàng, tất cả đều không biến đổi. Biến đổi chỉ có thời gian, ông trời vui đùa với nàng, để nàng trở về thời điểm mọi việc đều chưa hề phát sinh.

Một năm này, nàng cùng với mọi người dân Bình thành, bởi vì ngọn lửa chiến tranh, đành phải xúc tiến trở về phía nam, trở về với bản tộc, sau đó gặp phải ma chướng của đời mình!

Có điều, hiện tại không phải là ma chướng nữa rồi. Trần Dung cười với mình trong gương đồng, nàng vươn tay vỗ về mặt mình, khẽ nói: “Trước kia là

ngươi khăng khăng một mực, làm chuyện ngu xuẩn. Nếu ông trời lại ban cho ngươi một cơ hội, vậy ngươi phải là người điều binh khiển tướng trong ván cờ mới này, Trần Dung, ngươi nói đúng hay không?”

Người trong gương đáp lại nàng một nụ cười tươi tắn!

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Kể tiểu nhân

Bên ngoài màn cửa sổ bằng lụa mỏng, bầu trời cao xa, trong trẻo nhưng lạnh lùng, có vài vì sao thân nhiên treo trên bầu trời, có vẻ thật phần tịch liêu.

Trần Dung dời mắt khỏi gương đồng, ngắm nhìn bầu trời đêm, đến khi không chớp mắt một lúc lâu, nàng mới nằm xuống, nhắm hai mắt lại, tĩnh lặng chờ thời gian trôi qua.

Khoảng thời gian này, mỗi lần bừng tỉnh lại từ trong ác mộng tái diễn chuyện cũ, nàng luôn ngồi yên đến bình minh như thế. Không phải vì hoài niệm, cũng không phải bởi vì hận thù quá sâu sắc, mà là bởi vì, nàng thích yên tĩnh ngồi như vậy, có thể ngắm nhìn bầu trời, có thể một lần nữa ném trái niềm vui khi được sống lại!

Dần dần, sương sớm mờ mờ bao phủ trời đất, dần dần, có một hai tiếng người nói vang lên trong không trung tươi mát.

Giọng nói đó, ban đầu chỉ có một hai người, sau đó càng ngày càng nhiều, rồi chuyển thành ồn ào.

Tiếng bước chân vang lên, giọng nữ trung niên ôn nhu thân thiết tới hôm qua truyền đến: “A Dung, đã dậy chưa?”

Trần Dung ngồi lên, nói: “Ta dậy rồi.”

Giọng nữ trung niên vội vàng nói: “Tiến vào, hầu hạ A Dung rửa mặt.”

Cửa cốt kết một tiếng, một tỷ nữ bưng chậu nước đi vào trong phòng, phụ nhân trung niên cũng đi đến phía sau Trần Dung, giúp nàng chải tóc.

Phụ nhân trung niên có gương mặt tròn trịa, đôi mắt rất nhỏ, trên gương mặt luôn mỉm cười lộ ra tính cách an hòa hiền lành. Bà cẩn thận nhìn Trần Dung một cái, nói: “Người hầu đều đang chuẩn bị, lúc nào cũng có thể xuất môn.”

Trần Dung ‘Uhm’ một tiếng, phụ nhân trung niên thấy sắc mặt nàng bình thản, buông lỏng tâm tư, tiếp lời: “A Dung, nơi này không còn ở được nữa đâu, phải đi về phía nam thôi. So với các đại gia tộc khác Trần gia chúng ta vẫn tốt hơn nhiều, dù sao ở phía nam chúng ta vẫn còn có chi tộc.”

Trần Dung lại ‘Uhm’ một tiếng.

Phụ nhân trung niên thấy thần thái của nàng nhẹ nhàng, vẻ mặt cũng không hoảng hốt giống như hai ngày trước, trong lòng mừng rỡ, còn nói thêm: “A Dung hiểu được chưa? Tối hôm nay hẳn sẽ không gặp ác mộng nữa chứ?”

Trần Dung gật gật đầu.

Lúc này, bên ngoài truyền đến giọng nói của một nam tử trung niên: “A Dung, hành trang đã chuẩn bị xong rồi, khi nào thì lên đường?”

Nghe tiếng nói quen thuộc này, Trần Dung đột nhiên hỏi: “Hôm nay là ngày gì?”

Nam tử trung niên giật mình, hồi đáp: “Là ngày xấu.”

Ngày xấu? Trần Dung đứng lên, ngày xấu! Đúng rồi, nửa đêm ba ngày sau, nàng sẽ ngênh đón kiếp nạn đầu tiên.

Trong lúc phụ nhân trung niên đang kinh ngạc, nàng lại chậm rãi ngồi xuống: “Người là Ngô thúc sao?”

Ngoài cửa nam tử trung niên kia càng kinh ngạc, hần lớn tiếng đáp: “Đúng vậy, ta là Ngô thúc. A Dung, con làm sao vậy?” Nói xong, hần lập tức đẩy cửa phòng ra, để lộ gương mặt tái nhợt gầy yếu, trên cằm có mấy chòm râu thưa thớt xuất hiện ở trước mặt Trần Dung.

Lúc này Trần Dung đang rửa mặt chải đầu, một nam tử đã lớn tuổi như hần cứ thế đẩy cửa mà vào, thật sự là thất lễ.

Trần Dung ngẩng đầu nhìn lại nam tử trung niên kia. Sống lại lần nữa, nàng mới có thể từ gương mặt thoát nhìn nhả nhận hiền lành này nhận ra vẻ ngoan độc được che giấu kỹ!

Người trước mắt vốn là một kẻ sĩ khi phụ thân nàng chu du bên ngoài cứu mạng mang về. Cho tới nay, hần được phụ thân coi như bằng hữu, cung kính

giữ lại ở trong phủ, còn yêu cầu nàng cùng phó dịch trong phủ đều gọi là Ngô thúc!

Nhưng chính người này lại cấu kết với đạo tặc, buổi tối một ngày trước khi chuẩn bị đi về phía nam đã phá cửa mà xông vào, cướp bóc toàn bộ gia tài nhà nàng không còn sót lại chút gì rồi bỏ trốn mất dạng.

Nếu không phải phụ thân còn bí mật giữ lại một chút vàng lá ở trong thư phòng, nàng đã không thể đến được phía nam, sớm đã trở thành khát cái mắt rồi!

Trần Dung nhìn chằm chằm Ngô thúc, chằm chằm nói: “Buổi chiều lên đường!”

“Cái gì? Buổi chiều lên đường? A Dung, vì sao không chờ thêm mấy ngày?”

Trần Dung âm thầm cười lạnh một tiếng, nàng bình tĩnh quát: “Ta nói, buổi chiều liền lên đường.”

Dù sao tuổi nàng còn nhỏ, xưa nay không có chút ảnh hưởng, nam tử trung niên kia nhìn về phía nữ nhân trung niên ở phía sau nàng, kêu lên: “Bình ầu (theo cách gọi của người Trung Quốc, ầu nghĩa là bà già, bà lão. Ta nghĩ đây là nhũ mẫu của Trần Dung), ầu đã nói gì với A Dung đúng không, chuyển về phía nam là đại sự, làm sao có thể nói đi là đi được?” Nói tới đây, hẳn nhớ tới một chuyện, giọng nói cất cao, lớn tiếng hỏi: “Huống chi, đã mấy đêm A Dung gặp ác mộng, nếu thân thể không thoải mái, vì sao không nghỉ ngơi thêm hai ngày?”

Phụ nhân có gương mặt hiền lành vội vàng tiến lên, nói với Trần Dung: “Nữ lang (Đây là cách xưng hô ở thời đại này, có thể hiểu là tiểu thư), lời của Ngô thúc có lý……” Bà vừa mở miệng, Trần Dung liền ngắt lời bà, quát: “Ta nói, buổi chiều lên đường!”

Ngô thúc đang muốn phản bác, nhưng khi đối diện ánh mắt đen láy sâu không lường được của nàng, không biết vì sao bỗng rùng mình một cái, lời vừa muốn thốt ra khỏi miệng lại nuốt trở về.

Trần Dung thu hồi ánh mắt, ra mệnh lệnh: “Đóng cửa phòng lại.”

Ngô thúc sững sốt, mãi mới hiểu ra là nàng nói với mình, hẳn ngờ ngạc đóng cửa phòng, trong lòng cảm thấy bất an: A Dung làm sao vậy? Sao lại thay đổi nhiều như thế?

Ngô thúc vừa rời khỏi, Trần Dung liền đi tới thư phòng. Trong thư phòng bày đầy thẻ tre thật dày cùng sách lựa. Trước kia, sau khi gia tài bị Ngô thúc cấu kết với đạo tặc cướp bóc không còn chút gì, lúc cùng đường nàng nhớ tới lời phụ thân từng nói qua: Nếu xảy ra việc ngoài ý muốn, phải chạy tới thư phòng ngay. Nàng ở trong thư phòng điên cuồng mà khóc lóc một lúc, trong lúc vô ý phát hiện trong thẻ tre sách lựa có giấu một số lượng vàng lá. Cũng nhờ số vàng lá này, khiến nàng sống lại từ trong tuyệt vọng.

Bên ngoài tiếng động ồn ào không dứt bên tai, đó là nhóm phó dịch nô tỳ đang vội vàng thu dọn. Hiện tại các sân viện đã sắp xếp gần xong, lập tức sẽ chuyển đồ tới thư phòng.

Tiếng nói chuyện của những người đó ồn ào náo động, tiếng nhóm thất phu lỗ mãng kêu la, thật đúng là ầm tai. Kiếp trước sao nàng không phát hiện ra đây?

Trần Dung chậm rãi ngồi xuống thấp, tiện tay mở ra một quyển sách lựa, tai lại đang chuyên chú lắng nghe đủ loại tiếng động tràn ngập sức sống kia.

Cũng không biết qua bao lâu, một tiếng kêu to từ ngoài cửa truyền đến: “A Dung đang ở thư phòng sao? Tôn lão đến đây.”

Là giọng nói của Ngô thúc!

Gương mặt Trần Dung trầm xuống. Hẳn vẫn chưa từ bỏ ý định sao, ngay cả Tôn lão cũng mời đến!

Tiếng kêu to của Ngô thúc lại truyền đến: “Bình ầu, A Dung ở thư phòng sao? Sau khi Tôn lão biết sức khỏe nàng không tốt liền tới thăm. Ồ mau mau báo cho A Dung biết, để nàng ra nghênh đón.”

Trần Dung đứng lên, trước khi Bình ầu trả lời nàng thanh thúy đáp: “Đến đây.” Dứt lời, nàng đẩy cửa thư phòng ra.

Ở cửa viện, có một lão nhân râu dài đứng đó, chính là Tôn lão, trước khi phụ thân của nàng đi đã dặn qua Tôn lão, nhờ lão chiếu cố quản giáo Trần Dung. Trước mặt lão nhân này, nàng không quyền nói năng gì nhiều!

Trần Dung liếc mắt nhìn Ngô thúc mang theo vẻ mặt đắc ý, cúi người thi lễ: “Gặp qua Tôn lão.”

Tôn lão gật gù đầu, lão đi đến trước mặt Trần Dung, nhìn từ trên xuống dưới: “Nghe nói hàng đêm con gặp ác mộng, đã thỉnh đại phu chưa?”

Trần Dung lắc đầu, đáp: “Dạ chưa.”

Tôn lão nhíu mày, Ngô thúc thấy thế, lập tức đứng ở một bên nói: “Lão trượng người mau khuyên nhủ A Dung, trong tình huống này, lại nói cái gì qua giữa trưa thì khởi hành. Đi về phía nam, đường xa xa xôi cỡ nào? Nếu xuất hiện một chuyện không ổn gì đó, chẳng phải là hối hận không kịp sao?”

Tôn lão gật gù đầu, ánh mắt liếc về phía Bình ầu đứng phía sau Trần Dung, nói: “Bình ầu, thỉnh nữ lang của ngươi vào phòng, ba ngày sau sẽ khởi hành.”

“Vâng!”

Tôn lão lại chuyển sang dặn dò nhóm nô tỳ chung quanh: “Việc này không thể coi là trò đùa. Các ngươi trông chừng A Dung, nếu nàng lại đùa giỡn, tính tình bướng bỉnh, liền khóa nhốt nàng lại!”

“Vâng!”

“Còn không mau mời đại phu đến?”

“Vâng!”

Tôn lão ra mệnh lệnh một câu lại tiếp một câu, vừa nói xong, vung tay áo dài, xoay người rời đi.

Ngô thúc hướng tới đám người Trần Dung liếc mắt một cái, trong lúc không ai chú ý liền cười đắc ý, cất bước đuổi theo Tôn lão.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Tán bột tiền tài

Nghe Tôn lão nói như thế, tất cả mọi người trong sân viện vốn đang bận rộn đều dừng động tác, bọn họ ngẩng đầu nhìn Trần Dung, chờ nàng đưa ra chỉ thị.

Trần Dung trầm tư một lát, ngẩng đầu nói với xung quanh: “Triệu tập gia đình nô tỳ trong phủ, nói ta có việc phân phó.”

“Vâng.”

“Bình ầu, người dẫn người chuyển mọi tài vật đến sân viện đi.”

Bình ầu ngây ngốc nhìn Trần Dung, đến khi nàng lặp lại một lần nữa, bà mới đáp: “Vâng.” Lúc này trong lòng của bà tràn ngập kinh dị: Mấy ngày nay nữ lang thay đổi quá nhiều, không thể hiểu nổi nàng muốn làm chuyện gì.

Tuy rằng Trần phủ chỉ có một chủ tử như Trần Dung, nhưng những năm qua, phụ thân của nàng đảm nhiệm chức Thị trung (chức quan nhỏ phụ trách giám sát việc trị an trong thành/trấn) ở Bình thành, tuy chỉ là quan bát phẩm, nhưng cũng tích lũy không ít tài vật, khi phụ huynh Trần Dung rời đi, từng mang theo rất nhiều tài vật, những gì còn sót lại kia, cũng được nhồi vào toàn bộ sân viện rồi.

Ở thời đại này, vàng cũng vậy mà tiền đồng cũng thế, đều khó có thể lưu thông rộng rãi. Tiền chân chính khiến thế nhân thờ phụng, là vải vóc lương thực. Tại thời kỳ ăn bữa hôm lo bữa mai, chiến loạn thường xuyên xảy ra, phương thức giao dịch lấy vật đổi vật là được lưu hành nhất.

Chỉ trong vòng một khắc, tất cả nô bộc tỳ nữ đã đứng chật cả sân. Tôn lão còn chưa rời đi, lão cùng với Ngô thúc đứng ở một gốc cây dong cao lớn, tò mò nhìn về phía Trần Dung.

Trần Dung ngồi lên tháp mà Bình ầu chuẩn bị cho nàng, nàng tùy ý liếc mắt nhìn mọi người, hỏi xung quanh: “Trong phủ có tất cả bao nhiêu người?”

“Thưa, 73 người.”

Trần Dung gật gù đầu, nàng bung lên chén rượu, chậm rãi nhấp một ngụm – tuy rằng nàng mới chỉ mười lăm tuổi, nhưng cộng thêm mười mấy năm kiếp trước tu dưỡng nên khí khái phú quý, khiến từng cử chỉ của nàng đều có vẻ ung dung khéo léo.

Tôn lão đứng một bên khẽ gật đầu, lão giật mình thầm nghĩ: Nghe nói Trần thị là công khanh thế gia trăm năm (gia tộc có dòng dõi quý tộc lâu đời), quả nhiên không phải là giả. A Dung chỉ là một thứ nữ trong phân nhánh của tộc, phụ thân lại là con vợ kế, tuổi nàng còn nhỏ, vậy mà đã bộc lộ tư thái quý khí kim mã ngọc đường, đây chính là huyết thống cao quý của Trần thị.

Trần Dung nhấp một ngụm rượu, không chút để ý đảo mắt nhìn mọi người trong sân, thản nhiên nói: “Chiến loạn bùng nổ, Trần thị mang theo cả nhà đi về phía nam. Nếu nguyện ý rời khỏi Trần thị, tự tìm kế sinh nhai, mỗi người một khúc vải, năm đấu gạo! Nguyện ý đi theo ta, cũng một khúc vải và năm đấu gạo.”

Lời này vừa thốt ra, tức thì khắp nơi tĩnh lặng.

Ngô thúc kinh hãi, hần kim lòng không được bước lên một bước, nhưng chân vừa nâng lên, dù thế nào cũng không thể đặt xuống — hần dựa vào cái gì để ngăn cản?

Trần Dung thấy mọi người nửa ngày đều không có động tĩnh, quay đầu nhìn về phía Bình ầu, nhíu mày gọi: “Ấu?” Giọng nói cất cao.

Bình ầu há hốc miệng ngốc lẳng nhìn Trần Dung, khi vừa đối diện với hai mắt đen lầy sâu kín của nàng, bà bồng tỉnh lại, vội vàng tiến lên phía trước: “Không thể, không thể, A Dung, vài gao trong phủ vốn cũng không nhiều lắm, không thể phân chia đâu.”

Trần Dung thản nhiên nói: “Thiếu, thì dùng bạch túc thay thế (cái này mình không rõ là gì, không biết có phải là một loại lương thực hay không).”

“Nhưng mà, nhưng mà, trong phủ chỉ có số gia tài này, phân cho mấy chục người, tài vật của Trần phủ cũng chẳng còn bao nhiêu!” Bình ầu gấp gáp, bà kêu lên: “Trên đường ngàn dặm xa xôi, lại rất dễ xảy ra nhiều chuyện. Cho dù thuận lợi đến được phía nam, nữ lang không có tài vật sao có thể sinh tồn? A Dung, đại nhân cùng huynh trưởng của người đến nay bất vô âm tín, người không thể quản gia thì cũng không thể tán bớt gia tài đi được!”

Lời nói của Bình ầu tràn đầy lo lắng, quả thật là tâm trạng của một trung phó (hạ nhân trung thành). Nhưng bà cũng không ngẫm lại, bản thân mình chỉ là một nữ nhi yếu đuối, trong phủ lại không có mấy chục hộ vệ đứng canh, sao nàng có thể giữ lại được số gia tài này đây? Dù hôm nay không chia bớt ra, trên đường đi đến phía nam, lộ trình gần ngàn dặm, nàng cứ như vậy mang theo hơn mười cỗ xe ngựa rêu rao mà đi qua, không biết sẽ bị bao nhiêu người nghèo khổ đê ý, tới khi đó, đừng nói là gia tài, ngay cả tính mạng cũng không giữ được!

Có một lần, bản thân chỉ mang theo chút vàng lá này, bởi vì vài lần lộ ra mà bị kẻ bắt cóc trông thấy, suýt nữa thì mất mạng!

Trần Dung chuyển mắt nhìn chúng phó, vừa liếc mắt một cái, nàng trông thấy vẻ mặt mọi người lo lắng giống như Bình ầu. Về phần các nô tỳ khác, lúc này đều dè dặt vui mừng, khẩn trương nhìn nàng, bọn họ sợ nàng đổi ý.

Khi Trần Dung thu hồi ánh mắt, ánh mắt khẽ đảo qua Ngô thúc, cùng với mấy tạp dịch trẻ tuổi đứng ở trong đám nô bộc.

Vừa đảo qua, trên mặt của nàng hiện lên ý lạnh.

Lắc lắc đầu, Trần Dung thản nhiên nói: “Àu, tiền tài là giả, vật cũng vậy. Bây giờ là thời loạn lạc, các người có vài vóc và gạo, cũng tốt hơn một chút.”

Nàng không muốn nói gì nữa, vung tay phải lên, lớn tiếng gọi: “Ngô thúc!”

Mọi ánh mắt đều tập trung trên người Ngô thúc.

Vừa nhìn qua, không ít người nhú mày, Bình ầu liền dắt cổ họng kêu: “Ngô thúc, A Dung đang gọi thúc đó.”

Lúc này biểu tình của Ngô thúc đặc biệt cổ quái, sắc mặt của hắn xanh tím, trong sự giận dữ lại mang theo một chút kinh hoàng, bàn chân kia dường như còn dừng lại giữa không trung. Cũng không biết hắn là muốn bước về phía trước, hay là muốn lui về phía sau? Quái, hắn giờ chân như vậy mà không thấy mỏi sao?

Ánh mắt của mọi người rốt cục làm cho Ngô thúc phục hồi tinh thần.

Hắn kinh ngạc đón nhận hai mắt Trần Dung.

Trần Dung nhìn hắn, chậm rãi cười, hai mắt híp lại, nàng thanh thúy nói: “Ngô thúc, thúc là người biết chữ, toàn bộ người Bình thành đều tán thưởng thúc công chính liêm minh. Thúc tiến lên đây một bước, giúp A Dung một tay.”

Ngô thúc ngơ ngác hỏi: “Giúp con một tay?”

Hai mắt Trần Dung càng cong hơn, nàng cười rất thoải mái, cảm giác này hoàn toàn khác với ngày xưa, khiến Tôn lão luôn tự xưng là danh sĩ, khinh thường đối với tiền tài liên tục gật đầu. Chỉ có gặp phải đại sự, mới có thể thấy rõ bản tính một người. Ta vốn nghĩ rằng hành động tán bớt tiền tài của A Dung là đùa giỡn, hiện tại xem nàng vui vẻ như thế, đúng là thực đậm bạc! Hải tử này, thực không hổ là họ Trần!

Trần Dung thoải mái, trong ngữ khí thanh thúy mang theo hào khí kêu lên: “Đúng vậy, A Dung thỉnh Ngô thúc chủ bút, phân chia tài vật. Thúc làm người công chính, nhất định có thể khiến mọi người tâm phục.”

Trần Dung nói tới đây, mày khẽ nhướn, có chút kinh ngạc lớn tiếng kêu lên: “Ngô thúc, Ngô thúc? Tại sao thúc sợ run như thế? Hay là thúc không muốn?”

Ngô thúc vội vàng rặn ra một nụ cười. Hắn nuốt nước miếng, mặt trắng bệch lúng ta lúng túng nói: “Tất nhiên là ta nguyện ý, nguyện ý mà.”

“Như thế, sao thúc còn không tiến lên đây? Cũng không còn sớm nữa rồi.”

“Vâng, vâng, ta tiến lên đây.”

Khi Ngô thúc cứng ngắc bước lên phía trước, tiếng thở dài của Tôn lão vang lên phía sau hắn: “Ngô Dương a Ngô Dương, nữ tử còn coi tiền tài là cặn bã, người là kẻ sĩ tại sao sắc mặt lại tái mét, hành động căng thẳng, hai mắt vô hồn như thế? Ai, người đúng là thua xa nàng mà!”

Con người ở thời đại này luôn thích bình luận, trưởng giả mà đưa ra nhận xét, thường thường có thể ảnh hưởng đến cả đời một con người. Giờ phút này lời của Tôn lão vừa thốt ra, trên gương mặt gầy gò của Ngô Dương trong xanh trắng lộ ra khí đen.

Ngô Dương chậm chạp đi tới bên cạnh Trần Dung.

Trần Dung đứng lên, nàng lấy tay áo che miệng, không chút để ý ngáp một cái, nói: “Tiền tài phân chia cho tốt, chứ vị muốn đi hay muốn ở lại xin cứ tự nhiên.”

Vừa nói, nàng vừa lười biếng đi về phía tấm phòng.

Hơn 70 người tuy rằng không nhiều lắm, nhưng cũng mất tới một canh giờ Ngô Dương mới có thể phân chia xong.

Đặt bút xuống, Ngô Dương đứng dậy trong tiếng cười vui của chúng phò, hần ngơ ngác nhìn từ đồng tài vật ban đầu cao to như ngọn núi nhỏ, giờ đã biến thành một số lượng ít ỏi, chỉ cảm thấy bước chân hình như nặng nề ngàn cân.

Trời ạ! Một nhóm người kia cũng không có ai ngồi không mà, mấy thứ này cho bọn họ nhét kê răng cũng ngại không đủ, nếu bọn họ trách tội, ta, ta còn có ngày lành gì nữa?

Hần ủ rũ, ngay cả Tôn lão hướng hần cáo từ rồi đi cũng không chú ý tới.

Trong lúc hoảng sợ, hai mắt Ngô Dương lại sáng ngời: Nghe nói trong Trần phủ còn có vật quý hiếm, có lẽ thứ đó có thể thỏa mãn bọn họ!

Đang lúc Ngô Dương nghĩ như thế, trong tấm phòng truyền đến giọng nói thanh thúy của Trần Dung: “Ngô thúc, Bình ẩu, Thượng tẩu (lão Thượng, tẩu: chỉ lão nô bộc là nam tử).”

Ba người sùng sốt, đồng thời đáp: “Dạ.”

“Còn có mấy người chưa rời đi?”

“Mười lăm người.”

“Rất tốt. Nơi này ta có một vật, cực kỳ bất phàm, muốn mời ba người các người dẫn theo mười lăm người đi, đưa nó tới Vương phủ. Cứ nói rằng: Trong nhà phụ huynh không có ở đây, ta chỉ là một nữ nhi yếu đuối thật sự khó có thể đảm đương. Nguyên lấy kỳ trân của gia phụ lưu lại để dâng tặng, chỉ cầu Trần phủ có thể bước vào đội ngũ của Vương phủ, đồng hành cùng bọn họ.”

Nói tới đây, cửa tấm phòng kẹt một tiếng mở ra, cùng lúc đó, một bảo vật ánh hồng lung linh, trong suốt, tuyệt vời mỹ luân xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Vừa thấy vật này, trước mắt Ngô Dương tối sầm, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Ném vỡ bảo vật

Toàn thân bảo vật này đều phát sáng, chính là một khối san hô cao ba thước, hình dáng giống như một thân cây. San hô sinh trưởng dưới đáy biển, rất khó lấy được, huống chi cây san hô trước mắt này lại trong suốt, không chút tỳ vết!

Thật sự là bảo vật! Ngô Dương rút cuộc nhịn không được, hần tiến lên một bước, vội vàng kêu lên: “A Dung không thể, vạn vạn lần không thể.”

Hần hô to gọi nhỏ, thấy ánh mắt Trần Dung nhìn mình có chút kinh ngạc, vội thu hồi thần chí, giải thích nói: “Mới vừa rồi nữ lang đã phân tán đi hơn phân nửa gia tài, hiện tại trong phủ cũng chỉ còn lại mỗi bảo vật này là đáng giá, chẳng lẽ bảo vật cuối cùng đại nhân lưu lại A Dung cũng không giữ được sao, không nên dâng tặng nó ra ngoài mà?” Ngữ khí của hần có chút nặng nề mà thờ dãi: “Nữ lang, thành gia thì khó mà bại gia thì dễ, nếu làm việc này, chỉ sợ thế nhân đều nói con phá sản rồi mất.”

“Phá sản?”

Trần Dung mở to mắt nhìn, trong ánh mắt đen láy ẩn hàm chút mỉa mai, nàng vô tình đùa nghịch san hô cầm trong tay – vừa làm động tác này, không chỉ là Ngô Dương, ngay cả đám người Bình ẩu cũng vội thốt ra tiếng.

Khóe miệng Trần Dung nhếch lên, cực kỳ khinh thường nói: “Tục vật mà thôi, Ngô thúc quan tâm quá mức rồi.”

Nàng không hề để ý tới Ngô thúc, nhìn hai người Bình ẩu, quát: “Các người nâng đỡ nó, cũng không cần dùng lựa mòng, lập tức đưa đến Vương phủ đi.”

Không dùng lựa che lại? Chẳng phải là mang đi triển lãm cho người người ngắm sao!

Ngô thúc cả kinh kêu lên: “Vạn vạn lần không thể!”

Trần Dung liếc mắt tà nghệ nhìn hấn, lạnh lùng hỏi: “Vì sao không thể?”

Ngô thúc ngắc ngứ, hấn lúng ta lúng túng sau một lúc lâu mới trả lời nằng: “Bảo vật bọc này, sẽ dễ dẫn tới đạo tặc.”

Trần Dung cười, nằng híp hai mắt, một bên đánh giá biểu tình của Ngô thúc, một bên lại lắc lắc san hô trong tay, cực kỳ tùy ý nói: “Đưa nó đến Vương phủ, nó chính là của Vương gia. Nếu hấp dẫn đạo tặc, cũng là Vương gia hấp dẫn đạo tặc, đâu có liên quan gì đến ta? Mà cũng có liên quan gì đến khanh (từ cô, cách xưng hô ngôi thứ 2 một cách khách sáo, thường dùng để gọi người dưới vai vế thấp hơn)?”

Mấy chữ cuối cùng, cũng không biết nằng cố ý hay là vô tình mà lại tăng thêm ngữ khí.

Trong khoảng thời gian ngắn, Ngô Dương cảm thấy ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía mình, trên trán hấn mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Không được, thứ này vạn vạn lần không thể để A Dung đem tặng đi, chết tiệt thật! Tiểu nữ tử sao lại quật cường như thế, phải làm thế nào để thuyết phục nằng đây?

Ngay lúc Ngô Dương đau khổ suy nghĩ, Trần Dung hướng về phía mọi người trong sân kêu lên: “Đem khay trầm hương tới đây. San hô tinh mỹ như thế, há có thể nằm trên một khay gỗ tầm thường?”

“A? Vâng, vâng!”

Vài nô bộc vội vàng đi vào chính sảnh, nâng lên một cái khay nho nhỏ — thứ này hoàn toàn được làm từ gỗ trầm hương, đây cũng là một trong những vật có giá trị nhất của Trần gia, cũng là thứ Ngô Dương sớm đã nhìn trúng.

Lần này, Ngô Dương tức đến đỏ mắt, đặc biệt khi nhìn ra ngoài cửa có mấy bóng dáng lấp ló quen thuộc của đồng bọn, gương mặt của hấn trở nên đỏ hồng.

Ngay lúc khay gỗ đó được nâng ra, Ngô Dương bước lên phía trước một bước, vươn tay cướp khỏi san hô ở trong tay Trần Dung.

“A —”

Thấy tình hình như thế, bốn phía đều vang lên tiếng kinh hô!

Trong nháy mắt, tay Ngô Dương đã chạm vào khối san hô.

Kết quả thực nằm ngoài dự kiến của hấn, hấn mạnh mẽ cướp đi như thế, vậy mà không cảm giác được Trần Dung chống cự! San hô vừa rơi vào tay, trên gương mặt đỏ gầy của Ngô Dương lộ ra một chút tươi cười.

Tươi cười vừa mới hiện lên, ngay khi hai tay của Ngô Dương thu về, Trần Dung nương theo lực kéo của hấn nghiêng người ngã qua một bên. Nằng ngã thì kệ nằng, nhưng tay áo dài nằng đang đặt dưới khối san hô kia lại bị vương vào đó!

Một ánh đỏ lấp lánh như tia chớp nảy lên ngay trước mắt!

Dù là Trần Dung, hay là Ngô Dương, đều không kịp kinh hô, chỉ thấy cả khối san hô hoa điểm chi cực, không chút tỳ vết nghiêng đi, nặng nề rơi xuống đất.

“Không —” Ngô Dương hét lớn một tiếng, hai tay đều vươn ra, cả người đều hướng về phía trước, ôm chặt khối san hô kia!

Có lẽ là người bị bức đến đường cùng sẽ bộc lộ tiềm lực của bản thân, trong lúc khẩn cấp, hai tay của Ngô Dương đã đỡ được khối san hô! Hấn vội vàng thu hai tay lại, kinh hi hét lớn: “Ta đỡ được rồi, ta đỡ được rồi!”

Trong tiếng kêu to hét lớn, Ngô Dương vội vàng đứng lên, nhưng hấn không chú ý, dưới chân không biết khi nào đã có thêm một vật vấy.

Bước chân của Ngô Dương vừa mới dẫm lên vật vấy, liền nghe thấy Trần Dung rên một tiếng. Vốn trọng tâm của hấn đang không vững, hiện tại dưới chân bị vật vấy của Trần Dung vướng vào, cả người đều đổ về phía trước.

“Huych —”

Tiếng ngã nặng nề truyền đến, đồng thời một tiếng vỡ vụn thanh thúy cũng vang lên!

Mọi tiếng động đều biến mất.

Trong sân, mỗi người đều há to miệng, nhìn tư thế bị chó cắn chổng mông ngã xuống đất của Ngô Dương, nhìn thấy hấn ngã sấp mặt xuống. Ở bên trái cơ thể hấn, mọi người còn có thể nhìn thấy khối san hô đã vỡ thành nhiều mảnh nhỏ to bằng bàn tay!

Ngô Dương vẫn không nhúc nhích nằm trên mặt đất, dường như hấn đã chìm vào hôn mê, toàn thân cứng ngắt.

Im lặng, vô cùng im lặng.

Đột nhiên, giọng nói còn chút trẻ con của Trần Dung vang lên, có vẻ cực kỳ phẫn nộ: “Ngô thúc, thương thay cho thúc lưu lạc không có chỗ trú ngụ, là gia phụ thu lưu thúc. Cổ nhân đã nói, ơn nghĩa đều không thể quên, Trần gia ta đối với thúc đâu phải chỉ có on ban cơm canh chỗ trú ngụ? Thành thúc nói cho ta biết, vì sao thúc nhất quyết cướp đoạt khối san hô này của nhà ta? Thà rằng khiến nó vỡ nát, cũng không nguyện ý để ta đem tặng cho Vương gia?”

Giọng nói của tiểu cô nương, tại một khắc này, bởi vì lạnh lùng mà uy nghiêm vô cùng.

Ngô thúc không đáp lời, hần vẫn không hề nhúc nhích, cũng không biết là ngất thật hay không.

Giương mặt Trần Dung bình tĩnh, nàng quả quyết quát: “Người đâu!”

“Vâng.”

“Ngô Dương người này, thân là kẻ sĩ, nhưng lại thừa dịp phụ huynh của Trần gia ta không ở đây, mưu đồ tài vật của nhà ta. Hiện tại lại ném vỡ vật báu vô giá của nhà ta. Nay chur tộc sẽ đi về phía nam, tới nha môn sẽ không có ai làm chủ, tiểu nhân bức này không thể đưa tới quan phủ. Các người ném hần ra khỏi Trần phủ, tố cáo mọi hành vi cử chỉ của hần với thế nhân!”

Lúc này Trần Dung thể hiện vẻ nghiêm nghị, cũng không có ai dám cầu xin cho Ngô Dương. Lập tức liền có vài người tiến lên, nâng Ngô Dương dậy.

Bọn họ vừa mới nâng Ngô Dương lên, Ngô Dương đột nhiên mở to hai mắt, hần căm tức nhìn Trần Dung, la hét nói: “Người, người chỉ là một nữ hài tử chết tiệt! Người dám động vào ta? Người dám động vào ta sao?”

Trong ánh mắt hần bùng bùng ánh lửa, gương mặt gầy yếu đỏ hồng, lộ ra vẻ hung dữ.

Lần này, đám người Bình ẩu vốn đang thương cảm hần đồng thời sinh ra một chút chán ghét: Người này ném vỡ vật báu vô giá của chủ nhân, thế mà còn không cảm thấy hổ thẹn, chẳng những giả bộ bất tỉnh, sau đó còn chỉ trích chủ nhân đồng dạng như thế. Xem ra hần thật sự là đúng như lời A Dung đã nói, là người hiểm ác mà!

Đối mặt với Ngô Dương đang giận dữ, Trần Dung lại rất bình tĩnh, nàng nhìn hần, trong ánh mắt không hề có bối rối. Ngay khi trong lòng Ngô Dương đang căm giận, vài người tráng kiện đã túm lấy hần, lôi kéo hần đi.

“Làm cái gì vậy? Buông ta ra, các người mau buông ta ra!” Ngô Dương bối rối kêu to lên, tay chân hần động đập muốn gãy giữa.

Nhưng hần chỉ là một kẻ sĩ văn nhược, không ai nguyện ý thả xuống, làm sao có thể gãy ra được? Sáu hần tử rắn chắc đè nặng hần, giờ hần lên giữa không trung, nâng ra phía cửa phủ.

Đến tận khi ra tới cửa viện, Ngô Dương còn đang bối rối kêu to. Có điều tiếng kêu kia, từ lúc đầu là thóa mạ Trần Dung giờ biến thành khóc lóc cầu xin, cuối cùng biến mất không còn nghe thấy gì nữa.

Chỉ chốc lát, tiếng nói đều nhịp của sáu người từ bên ngoài truyền vào tai Trần Dung: “Tiểu nhân Ngô Dương này! Thừa dịp chủ gia lang quân không ở đây, mưu đồ tài vật, nay phải bị đuổi ra ngoài—”

“Tiểu nhân Ngô Dương này! Thừa dịp chủ gia lang quân không ở đây, mưu đồ tài vật, nay phải bị đuổi ra ngoài—”

“Tiểu nhân Ngô Dương này! Thừa dịp chủ gia lang quân không ở đây, mưu đồ tài vật, nay phải bị đuổi ra ngoài—”

Giọng của sáu người vang dội, đều nhịp kêu to ba lần rồi mới chấm dứt.

Nghe tiếng nói bên ngoài càng ngày càng vang, càng ngày càng ồn ào, Bình ẩu bước tới bên cạnh Trần Dung, thân thiết nhìn nàng, thấp giọng nói: “A Dung, đừng vội thương tâm. Dù sao vật ấy người cũng chuẩn bị đem tặng người ta mà.”

Trần Dung ngẩng đầu lên, nàng mỉm cười với Bình ẩu, nụ cười này cực kỳ sáng lạn. Trong lúc mọi người kinh ngạc, nàng thân nhiên nói: “Ta không có thương tâm.”

Sao nàng lại có thể không thương tâm cho được? Phụ huynh nhà nàng không ở đây, một nữ hài tử như nàng có việc muốn nhờ cậy, bất luận kẻ nào thu lưu nàng đều là chuyện nên làm.

Nhưng nàng cố tình muốn dâng tặng bảo vật quý hiếm để cầu một chuyện nhỏ, không nói là tặng cho Vương gia thanh danh hiển quý, ngay cả là cự phú trong thành, cũng không có người nào dám thu nhận — dù là ai đều sẽ bị tổn hại đến thanh danh.

Sở dĩ nàng lấy ra khối san hô, đó là muốn ném nó vỡ nát, thật không ngờ Ngô Dương đó thật đúng là thức thời, cứ thế chủ động gánh lấy trách nhiệm.

Bình ẩu cảm thấy kinh dị ở một bên hỏi: “Vì sao nữ lang không thương tâm?”

Trần Dung không đáp, nàng chỉ nhìn về phía đại môn, ánh mắt xa xăm, trên gương mặt thanh điểm lộ ra một chút thân nhiên tự đắc: “Người Vương gia sắp đến rồi đúng không? Nghe nói ngày mai Vương gia sẽ lên đường, các người đi xuống chuẩn bị một chút, đừng ảnh hưởng đến người ta.”

Mọi người đều ngạc nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Vương gia có Thất lang

Đến tận khi Trần Dung vung tay áo dài, xoay người trở về tấm phòng, mọi người vẫn còn hai mắt nhìn nhau. Sau một lúc lâu, một người hỏi Bình ầu: “Bình ầu? Lời ấy của nữ lang là thật sao?”

Bình ầu trừng mắt nhìn người nọ một cái, nói: “Mặc kệ là thật hay không, chuẩn bị thỏa đáng cũng sẽ tốt hơn.”

“Vâng vâng.”

Mọi người tấp nập tản đi, khi bắt đầu bận việc, một loạt tiếng bước chân dồn dập truyền đến, người canh cửa đầu đầy mồ hôi chạy tới, hướng tới tấm phòng của Trần Dung nói: “Bẩm nữ lang, Vương gia Thất lang đến đây.”

Xôn xao –

Tất cả mọi người dừng bước, quay đầu, kinh ngạc nhìn cửa phòng của Trần Dung.

Đúng là Vương gia Thất lang! Trời ạ, đúng là Vương gia Thất lang tự mình đến đây!

Vương gia cũng không phải là dòng dõi bình thường, trong Bình thành, Vương gia là phú gia số một số hai. Huống chi, người đến lại là Vương gia Thất lang.

Ở trong một địa phương như Bình thành, những người cư ngụ tất nhiên là các nhà thuộc hệ nhánh của các đại gia tộc, như phụ thân của Trần Dung, hoặc là một nhánh của Trần gia tại Giang Nam, Vương gia cũng là như thế.

Nhưng Vương gia Thất lang này, lại là người có thanh danh trong cả Vương tộc! Hắn biết cưỡi ngựa, bắn cung, diện mạo phong lưu, lại có học thức uyên thâm. Thân phận như thế, lại có người trong bộ tộc làm quan lớn nơi triều đình, tính ra được chừng mười mấy người! Gia tộc như vậy, có thể nói là giống như hoàng gia, là người đứng ở trên đám mây cao cao, để thế nhân ngước lên nhìn ngắm!

Thế nhân đều nói, những lang quân có xuất thân gia cảnh như thế đều giống như thần tiên. Bọn họ không biết lời ấy có đúng như vậy hay không, nhưng mỗi người trong Bình thành đều biết, ba tháng trước Vương gia Thất lang vừa tới Bình thành thật sự chính là thần tiên trong đám thần tiên!

Đối với gia phả này mà nói, Trần Dung cũng là người có thân phận cao quý, nhưng nếu so sánh nàng cùng với Vương gia Thất lang, đúng là khác nhau một trời một vực, cách xa như sông ngân hà!

Lại có tiếng gõ cửa, Trần Dung liền vội vàng đi ra — nàng đã phân chia bớt gia tài, ném vỡ san hô, dự đoán sẽ được Vương thị coi trọng. Nếu có thể đồng hành cùng bọn họ, dọc theo đường đi sẽ an bình hơn rất nhiều, còn nếu có thể kết giao với bọn họ, sau khi đến phía nam lại càng có lợi hơn. Nàng thật không ngờ hiệu quả rất tốt, vậy mà có thể câu được Vương gia Thất lang trong bản tộc Vương thị, danh xưng ngọc thụ lâm phong đến đây!

Lúc này, mái tóc đen bóng của Trần Dung được vấn đơn giản, y bào rộng rãi màu tím, làm nổi bật da thịt như ngọc, gương mặt tinh mỹ, hai mắt rạng rỡ sáng ngời, không những thế còn mang theo một ít khí chất ngày thơ.

Trần Dung cũng không hỏi Vương gia Thất lang đang chờ ở cửa nào, cứ thế bước ra khỏi sân viện. Quả nhiên, nàng vừa mới đi ra, liền nghe thấy ở phía trước truyền đến một tiếng đàn du dương.

Tiếng đàn phiêu đăng, giống như nước suối chảy róc rách, mây trôi lững lờ, bộc lộ sự tự do thản nhiên không thể miêu tả bằng lời.

Theo tiếng đàn, Trần Dung đi tới trước quảng trường, nơi đó có một chiếc xe ngựa hoa lệ đỗ ở đó. Tiếng đàn đúng là vang lên từ trong xe ngựa.

Bên ngoài xe ngựa, có hai mươi mấy người đứng vây quanh, những người này đều dùng ánh mắt kính trọng mang theo si ngốc nhìn vào trong xe ngựa, dựng thẳng hai tai lắng nghe tiếng đàn.

Trần Dung không như vậy, nàng bước nhanh hướng tới xe ngựa kia, theo bước chân của nàng, tiếng guốc mộc thỉnh thoảng vang lên, xen lẫn với tiếng đàn phiêu đăng này có vẻ đặc biệt đột ngột cùng chói tai. Điều phiền não nhất là, cũng không biết nàng cố ý hay là vô tình, mỗi khi guốc mộc chạm xuống mặt đất, đều vào lúc tiếng đàn đang biến chuyển, khiến người ta cảm giác bị quấy nhiễu, nghẹn ở ngực rất khó chịu.

Trong lúc bất tri bất giác, tất cả mọi người trọn mắt nhìn Trần Dung, lúc này bọn họ hồn nhiên quên mất Trần Dung chính là chủ tử của mình.

Tiếng đàn trong xe ngựa im bất, một tiếng cười thanh duyệt thản nhiên truyền đến: “Nữ lang đột nhiên mà đến, là do tiếng đàn không hay sao?”

Bước chân của Trần Dung vẫn không ngừng lại, nàng lập tức hướng tới cỗ xe ngựa kia, khanh khách cười, thanh thúy trả lời: “Tiếng đàn vô cùng tuyệt hay, nhưng mà trong lòng thiếp có việc, tiếng đàn thần nhiên này lại không thể lọt vào tai thiếp.”

Trong xe ngựa, tiếng cười thanh duyệt càng thêm vang dội.

Người kia hỏi: “Nữ lang lo lắng điều gì?”

Trần Dung cười, lúc này nàng đã đi tới bên cạnh xe ngựa.

Trong lúc mọi người đang kinh ngạc, chỉ thấy nàng vươn thẳng tay, một bên định vén rèm xe lên, một bên vô cùng tự nhiên trả lời: “Sớm nghe nói qua Vương gia Thất lang có phong thái thần tiên, vô cùng tuấn mỹ, nhưng vẫn không có duyên gặp gỡ, hôm nay nghe thấy quân tiến đến, thiếp không khỏi vui sướng. Cũng không biết có khiến lang quân mất hứng hay không, nhưng nếu không cho phép Trần Dung được diện kiến, trong lòng thiếp sẽ hoảng loạn!”

Tiếng nói vừa dứt, nàng đã vén rèm xe lên một góc!

Xôn xao –

Một tia sáng bảy sắc cầu vồng bắn vào trong mắt nàng, giờ khắc này, nàng không tự chủ được nghiêng mặt đi, lánh người qua.

Ngay lúc nàng tránh đi, đồng thời, người trong xe ngựa khẽ cười: “Nữ lang vì gặp ta mà đến. Nếu đã nhìn thấy, vì sao còn dờ mắt?”

Trần Dung vươn tay xoa xoa mắt, đáp: “Thiếp chỉ là một tiểu cô nương tuổi thanh xuân, nhìn thấy dung mạo như thiên tiên của lang quân, trong lòng khẩn trương, thật không dám nhìn thẳng!”

Trong xe ngựa, tiếng cười càng vang vọng. Tiếng cười như băng ngọc va vào nhau, cực thanh thúy cực ôn nhuận!

Mà Trần Dung, lúc này rút cục quay đầu lại, đưa mắt nhìn thiếu niên ngồi trong xe ngựa.

Đây là một mỹ nam tử hiếm thấy, chàng ước chừng mười bảy, mười tám tuổi.

Thiếu niên tuấn mỹ như ngọc, hai mắt chàng đen lay láy, đang hàm chứa cười nhìn nàng. Không biết vì sao, vừa đối diện với tươi cười của chàng, tim của Trần Dung thật đúng là đột nhiên nhảy nhót hai cái!

Phải biết rằng, nàng vừa mới trải qua tình trường, vừa được sống lại một lần nữa. Vốn nàng nghĩ rằng, tim của mình sẽ không bao giờ vì nam nhân mà đập loạn nữa. Nhưng dưới tình huống này, nàng cảm giác được có chút động tâm, có thể thấy được người trước mắt tuấn mỹ đến mức nào.

Ngũ quan của thiếu niên tuấn mỹ ra sao tất nhiên là không cần phải nói, quan trọng nhất là, thần sắc trong ánh mắt của có một loại khí chất thần nhiên thần bí, giống như hàn băng ngàn năm ở trên núi không tan chảy, được ánh nắng chiếu vào lấp lánh tỏa sáng, cũng giống như nước trong đầm sâu, cảnh liễu phiêu diêu trong ngày xuân, có một loại yên tĩnh đến cực hạn.

Trong lúc bất tri bất giác, Trần Dung đứng là ngấm đến ngây ngốc.

Mỹ nam tử nhìn nàng, thấy tuy rằng nàng nhìn đến ngây người, hai tròng mắt đen lay láy lại rất thanh tỉnh, không khỏi cười, lộ ra hàm răng tuyết trắng hỏi: “Khanh đã nhìn đủ chưa?”

Trần Dung giương môi cười, hai mắt không hề chớp nhìn gương mặt tuấn mỹ không sứt mẻ của chàng, nói: “Hôm nay mới biết, cái gì gọi là thần tiên!”

Mỹ nam tử ha ha cười.

Trong tiếng cười của chàng, Trần Dung lui về phía sau, không chút nào để ý, cũng không chút do dự kéo rèm xe xuống, ngăn cách tầm mắt giữa hai người.

Tiếng cười thanh duyệt của Vương gia Thất lang lại truyền đến: “Khanh đã có lòng yêu thích, có gì vội vàng thối lui như thế?”

Trần Dung thờ dài một tiếng, trả lời: “Dung mạo của lang quân quá chói mắt. Thiếp còn muốn lập gia đình sinh nhi tử, hôm nay thấy quân rồi, từ nay về sau còn có nam nhân phương nào có thể lọt vào mắt được nữa?”

Vương gia Thất lang vui vẻ, chàng cất tiếng cười to, sau một lúc, tiếng đàn du dương lại vang lên.

Trong giai điệu mềm mại như nước suối mùa xuân, Vương gia Thất lang cười nhẹ nói: “Ta đến Bình thành đã mấy tháng, vẫn không có thu hoạch gì. Đến tận ngày hôm nay mới vừa nghe thấy tiểu thư Trần gia tán bốt gia tài. Vội vàng tiến đến, đúng là chuyến đi này không tệ!”

Chàng nói tới đây, nhẹ quát một tiếng: “Đi thôi.” Hai chữ vừa phun ra, tiếng đàn dừng lại.

Thẳng đến khi xe ngựa của chàng chạy ra cửa phủ, chàng cũng không bước xuống xe ngựa, càng không nói với Trần Dung về việc muốn nàng cùng người Vương gia đồng hành một chuyến.

Một lão bộc nghi hoặc nhìn xe ngựa rời đi, đi đến phía sau Trần Dung, bất an nói: “Nữ lang, Vương gia đây là có ý tứ gì?”

Trần Dung thu hồi ánh mắt, cười đắc ý: “Có ý tứ gì? Vương gia đồng ý rồi, ngày mai chúng ta sẽ khởi hành cùng bọn họ!”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Ra đi

Trần phủ bắt đầu bận bịu, mười mấy nô bộc ở lại, bắt đầu chất gạo và vài vốc đồ vật không còn nhiều lắm lên xe ngựa.

Trần Dung đã tán bớt gia tài, số tài vật còn lại, chỉ cần dùng mười chiếc xe ngựa, trong đó ba chiếc dùng để chứa gạo, lương thực và các tạp vật, một chiếc là chứa quần áo đồ vật của nàng, sáu xe ngựa còn lại, đều là dùng để chứa thẻ tre sách cuộn.

Kiếp trước, Trần Dung chỉ dùng một xe ngựa chở sách vở, mà đây chỉ là số sách vở có chứa vàng lá, còn lại đều chở các thứ khác. Sau khi trở lại phía nam mười mấy năm, trên lưng nàng luôn phải vác thanh danh là kẻ tục, nhóm kẻ sĩ khiến trách nàng, nói nàng thà rằng nhồi trang sức ăn mặc ở trong xe ngựa, cũng không nguyện ý mang theo sách vở cực kỳ trân quý.

Tại thời đại này, trong không khí đều tràn ngập ‘thanh nghị tao nhã’, thanh danh kẻ tục hoàn toàn có thể phá hủy tiền đồ của một cô nương trong sĩ tộc. Từ đó về sau, cho dù nàng dùng hết tâm cơ, hao hết thủ đoạn, cũng không có biện pháp挽回 thanh danh đã bị phá hủy.

Muộn rồi.

Một đêm này, đại môn đóng chặt, Trần phủ thay phiên thủ vệ, từ đầu đến cuối đều thực im lặng, vẫn đều không có khách nhân ngoài ý muốn tới chơi. Nghĩ đến cũng đúng, ban ngày khi Trần Dung tán bớt gia tài, hành vi này đã truyền khắp Bình thành. Người nào làm đạo tặc có mắt mà lại mạo hiểm phiêu lưu đến cướp bóc loại cá nhỏ tôm tép này chứ?

Ngày hôm sau đảo mắt đã tới.

Sáng sớm, Vương phủ liền phái phó dịch tiến đến, thông tri người trong Trần phủ trực tiếp đi trước đến cửa thành phía nam để tập trung.

Lúc này, Trần gia đã sửa sang hành lý xong, Trần Dung ngồi trên xe ngựa, chậm rãi hướng tới chỗ hẹn.

Trên ngã tư đường, nơi nơi đều là xe ngựa, trong khung cảnh ồn ào nhộn nhạo, tất cả mọi người đều đến cửa thành phía nam.

Khi xe ngựa của Trần Dung chạy trên đường, thỉnh thoảng có người nhìn về phía nàng, mơ hồ còn có thể nghe thấy giọng nói nghị luận không dứt bên tai: “Nàng là Trần Thị A Dung đó.”

“Đúng là một tiểu mỹ nhân.”

“Nghe nói hôm qua nàng đã chia bớt gia tài cho phó dịch và tỷ nữ trong phủ, huynh xem đoàn xe của nàng, cả Trần phủ to như vậy, mà chỉ có hơn mười chiếc xe ngựa, tin tức đó quả nhiên là thật.”

“Tất nhiên là thật rồi, Vương gia Thất lang thần tiên cũng tự đến bãi phóng mã.”

“Lúc nguy nan gặp người có tâm, nghe nói Trần Thị A Dung vẫn còn rất nhỏ tuổi, nhưng trong lúc rối ren này còn có cử chỉ trọng nghĩa khinh tài, thật là hiếm có, thật là hiếm có.”

Trong tiếng nghị luận liên tiếp, Trần Dung mỉm cười, chậm rãi thu hồi ánh mắt.

Chỉ chốc lát, Trần Dung liền tới cửa thành phía nam. Vừa đến nơi, nàng đã thấy được đoàn xe của Vương gia, liếc mắt một cái nhìn lại, từ đầu đến cuối cửa thành, đều là cờ xí của Vương phủ. Quả nhiên thanh thế rất lớn.

Xe ngựa của Trần Dung vừa đến gần, có một nam tử tầm hai mươi tuổi giục ngựa tới, cao giọng hỏi: “Là Trần Thị A Dung sao?”

Một ngày hôm đó, thanh danh của Trần Thị A Dung vang vọng khắp Bình thành. Nếu là lúc trước, nam tử kia sẽ chỉ biết gọi là ‘Trần thị’ mà thôi.

Trần Dung vén rèm xe lên một góc, thanh thúy đáp: “Đúng. Thiếp là Trần Dung.”

Nam tử kia mặc quần áo màu tím, ngũ quan đoan trang tuấn tú, nghe vậy hân ha ha cười nói: “Quả nhiên là mỹ nhân. Trần phủ các nàng ít người, vẫn nên gia nhập vào đội ngũ này đi, như vậy sẽ an toàn hơn một chút.”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh mỹ của Trần Dung lộ ra một chút cảm kích, nàng ngồi trong xe ngựa hướng tới nam tử kia thi lễ, nói: “Đa tạ Ngũ lang.”

Ánh mắt Vương Ngũ lang sáng ngời nhìn Trần Dung, lắc đầu nói: “Thất lang nói qua tuy Trần thị A Dung là nữ tử, nhưng tính tình lại sơ lãng. Thật không ngờ A Dung ở trước mặt ta lại đa lễ như thế.” Hần nói tới đây, liên tục lắc đầu, giống như có vẻ thất vọng.

Trần Dung mỉm môi cười, thầm nghĩ: Ngươi cũng không phải là Vương gia Thất lang. Nếu ở trước mặt ngươi mà cấp bậc lễ nghĩa không đủ, sẽ bị chuốc phiền toái mà!

Dưới sự dẫn đường của Vương Ngũ lang, xe ngựa của Trần gia gia nhập vào trong đội ngũ. Xe ngựa của Vương phủ nhiều như thế, cố gắng nhìn ngắm cũng không thấy giới hạn. So sánh với bọn họ, Trần phủ rất không có uy thế.

Một đường đi qua, Trần Dung nghe thấy người trong Vương phủ thấp giọng nghị luận, theo lời của bọn họ mới biết được, lúc này đây số gia tộc nhỏ muốn cùng Vương phủ đồng hành đêm không hết, có rất nhiều gia tộc thậm chí đáng lên vật phẩm so với san hô Trần Dung lấy ra kia còn trân quý hơn, nhưng đều bị Vương phủ cự tuyệt toàn bộ.

Xe ngựa của Trần phủ vừa vào đội, đoàn xe liền xuất phát, vó ngựa tung bay cát bụi cuộn cuộn nổi lên, dần dần che khuất tầm mắt của mọi người.

Trần Dung quay đầu nhìn tường thành của Bình thành càng lùi càng xa. Ở trong trí nhớ của nàng, một tháng sau quân Hồ tấn công thành này, cướp bóc những người ở trong thành chưa từng rời đi không còn sót lại chút gì, dùng đuốc thiêu đốt tiểu Giang Nam phồn hoa này biến thành tro tàn.

Kiếp trước, nàng đã sống mười lăm năm ở Bình thành, nó đã trở thành cái tên trong trí nhớ của nàng. Chỉ có đêm khuya nằm mơ, nàng mới thấy sân viện quen thuộc, những gương mặt quen thuộc.

Suy tư, Trần Dung khẽ thở dài một hơi.

Đột nhiên, tiếng cười của Vương Ngũ lang truyền đến: “Vì sao A dung lại than thở?”

Trần Dung thấp giọng trả lời: “Nghĩ đến không hẹn gặp lại, trong lòng khó chịu.”

Wương Ngũ lang trở nên trầm mặc.

Sau khi đội ngũ đi được hai canh giờ, làm hết lễ tiết của chủ nhân, Vương Ngũ lang liền cáo từ rời đi, về tới đội ngũ phía trước.

Kế tiếp, Trần Dung nhắm mắt dưỡng thần. Từ rất xa, tiếng cười của nhóm nữ lang của Vương gia đi ở hàng đầu không ngừng truyền đến. Các cô nương xưa nay được nuôi dưỡng ở khuê phòng, làm sao đã từng được xuất môn xa nhà? Tuy rằng hiện giờ là chạy nạn, nhưng trong lòng các nàng vẫn cảm thấy mới mẻ hơn bao giờ hết.

Khi đi tới giữa trưa, mọi người bắt đầu dùng cơm.

Ngồi ở trong xe ngựa, Trần Dung nhìn Vương phủ trải trên cỏ một hàng tháp dài, âm thầm lắc đầu.

Trên các tháp, rượu thịt tỏa hương. Nàng chú ý tới, người trong Vương phủ, trước mặt mỗi một nữ lang và lang quân đều xếp bốn tháp. Trên mỗi tháp lại bày đầy đồ ăn.

Nàng biết, người nhà như thế, ăn không hết đồ ăn nhất định sẽ ném đi.

Nghĩ nghĩ, Trần Dung nói với Thượng tẩu đang làm phu xe: “Lão Thượng, tiến lên chút đi.”

“Vâng.”

Xe ngựa của Trần Dung vừa xuất hiện trước mắt mọi người trong Vương phủ đang dùng cơm, thì ngay lập tức có mấy chục ánh mắt bắn về phía nàng. Từ rất xa, Vương Ngũ lang đứng lên, hần giong chén rượu trong tay hướng tới Trần Dung, cười nói: “A Dung đến đây sao? Vậy thì, cùng ngồi ăn ở trên tháp này đi.”

Trần Dung lắc đầu, hướng hần đáp lễ, sau đó nàng bảo Thượng tẩu vội vàng điều khiển xe ngựa đi tới chỗ của tộc trưởng Vương Trác của Vương phủ.

Ánh mắt Trần Dung thoáng nhìn, không thấy Vương Thất lang, liền vội vàng thu hồi tầm mắt.

Nàng đi xuống xe ngựa, làm lễ với Vương Trác đang dùng cơm, thanh thúy nói: “Gặp qua Vương công.”

Wương Trác kinh ngạc nhìn nàng, trên gương mặt tròn tròn lộ ra tươi cười hiền lành: “Vì sao A Dung đến đây?”

Trần Dung lại cúi người, nói: “Tiểu nữ tử có lời muốn nói.”

“Xin mời.”

“Chuyến đi đến phía nam này, ngoại trừ sĩ tộc giống như chúng ta ra, còn có phần lớn thứ dân bình thường khác. A Dung nghĩ rằng, cho dù thứ dân vơ vét mọi gia tài, có thể mang theo, cũng chỉ là đồ ăn đủ dùng mười ngày nửa tháng thôi.”

Thời điểm mọi người trong Vương phủ đang dùng cơm, nàng đột nhiên tiến đến, chậm rãi mà nói như thế, trong khoảng thời gian ngắn, nữ lang đệ tử trong Vương phủ đều nhủ mảy: Có gì mà phải nói vào lúc đang ăn uống, trong lúc người ta đang dùng cơm mà Trần Thị A Dung lại đến đây, đã là thất lễ rồi. Vậy mà, nàng còn đàm luận về đám thứ dân thô lậu dơ bẩn gì đó, thật sự là không hề nề mặt. Cũng không biết ánh mắt của Thất lang thế nào, sao lại khen không dứt miệng với nữ tử này chứ?

Mọi người trong Vương gia đều nhìn với ánh mắt bất mãn, Trần Dung nhận thấy được hết. Nàng lại chỉ mỉm cười, tiếp tục chậm rãi mà nói: “Có câu: Áo com no nê trước mới biết vinh nhục. A Dung nghĩ rằng, sau khi đám thứ dân dùng hết đồ ăn của mình, chỉ sợ sẽ bởi vì đói khát mà bí quá hoá liều.”

Ánh mắt Trần Dung quét về phía dãy tháp đựng đồ ăn xếp thành hàng dài kia: “Một hai lưu dân hãn Vương công sẽ không sợ, nếu là mấy trăm mấy ngàn thì sao? A Dung nghĩ rằng, ở trong thời điểm như thế này, ẩm thực có thể đơn giản hơn một chút.”

Dứt lời, nàng lại hướng tới Vương Trác trong suốt thi lễ, khẽ quát một tiếng, bảo Thượng tẩu đánh xe ngựa rồi đi.

Xe ngựa vừa mới quay đầu, Trần Dung nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng bật cười khinh thường: “Trần Thị A Dung này thật sự là cẩn thận quá mức rồi. Chính nàng ta sợ hãi đám thứ dân, tán bốt gia tài còn không tính, vậy mà còn dám chỉ trích khuyên can chúng ta. Hừ.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Lưu dân (1)

Sau khi Trần Dung trở về, Thượng tẩu rầu rĩ nói thầm: “Nữ lang, mấy người Vương gia thật là vô lễ, rõ ràng nữ lang có ý tốt mà.”

Lão nói tới đây, lại liếc mắt nhìn Trần Dung.

Lão nhìn thấy Trần Dung không hề có thần sắc ảo não, hai mắt lại sáng như vì sao.

Ăn cơm xong, đoàn xe lại lên đường.

Khi dùng bữa tối, Vương gia vẫn như cũ vô cùng xa hoa, giống như bọn họ không phải đang chạy nạn, mà là đi du ngoạn vậy.

Nhóm nữ lang Vương gia ban đầu cảm thấy mới mẻ, nhưng từng ngày trôi qua thì cảm giác mới mẻ này cũng từ từ biến mất. Dần dần, Trần Dung nghe thấy tiếng oán giận càng ngày càng nhiều.

Lúc đó, Trần Dung mới biết, Vương gia Thất lang bởi vì còn muốn bál phồng một danh sĩ, nên cũng không đồng hành cùng bọn họ.

Hiện tại là đầu thu, không khí còn nóng bức. Khi xe ngựa cùng đám người đi lại cuộn cuộn nổi lên cát bụi, khiến mọi người càng ngày mặt xám mày tro.

Dưới tình huống như vậy, người Vương gia chú ý phong phạm quý tộc mỗi ngày đều phải tắm rửa mấy lần, khiến cho một ngày chỉ có thể đi được 20, 30 dặm đường.

Cứ đi như vậy sau bảy ngày, trên đường lưu dân càng ngày càng nhiều. Đây chỉ là thứ dân bình thường, thành quân kết đội chạy tới phương nam. Bọn họ đã dùng hết lương khô mang theo, bắt đầu tự phát đi theo phía sau đoàn xe của Vương gia. Bởi vì mỗi một lần Vương gia dùng cơm nước xong, đều có phần lớn đồ ăn bỏ thừa.

Người đi theo phía sau càng ngày càng nhiều, người Vương gia bắt đầu phiền chán. Toàn thân đám lưu dân hôi thối, dơ bẩn không chịu nổi lẻo đẻo theo sau, gió thổi qua bay đến tận mười dặm, thật sự làm cho người ta không chịu nổi. Nhưng bọn họ lại không dám làm chuyện tổn hại thanh danh là đuổi đánh đám lưu dân, vì thế người Vương gia đành phải giảm bớt thời gian tắm rửa, bắt đầu tăng tốc.

Việc này đều không liên quan đến Trần Dung.

Trần gia chỉ có một chủ tử là nàng, mỗi khi đến giờ cơm, nàng cũng chỉ là đơn giản ăn một khay nhỏ, dùng xong thì nghỉ ngơi, cũng không giống người Vương gia ngủ ở trong lầu trướng rộng rãi, mà là nằm trong xe ngựa.

Hiện tại, những gì nàng làm đa phần là ngồi ở trong xe ngựa đảo điên đã quá lâu, vì thế nàng xuống xe cưỡi ngựa để giãn gân cốt.

Trần Dung có luyện võ cưỡi ngựa, thể chất rất tốt, có thể đi theo đội ngũ một lúc lâu mà không phải thở hổn hển một chút nào.

“Dùng cơm, tạm nghỉ tạm nghỉ —”

Trong tiếng vỗ ngựa, một kỵ sĩ vừa cưỡi ngựa đoạn hậu ở phía sau đoàn xe, vừa lớn tiếng hò hét.

Trần Dung nhìn thoáng qua phía tây nắng chiều đỏ au, thả người nhảy xuống lưng ngựa.

Lúc này, tất cả mọi người bắt đầu bận bịu, cắm trại lều trướng, bày đồ ăn.

Bình đầu nhìn thấy Trần Dung đi tới, một bên cầm khay com mang lên xe ngựa, một bên thấp giọng nói: “Nữ lang, có vẻ như bị người nói trúng rồi.”

Bà vừa nói, vừa xem xét người Vương gia cách đó ba trăm bước.

Lúc này đúng là lúc mặt trời chiều ngả về tây, tịch dương ánh vàng rực rỡ chiếu vào cây bạch dương vẫn đang sắc xanh đậm dào. Giờ này khắc này, dưới tàng cây bạch dương trái lựu rất dày, trên đó bày các tháp, ngồi sau tháp là người trong bộ tộc Vương thị, người người mặc y phục hoa lệ, khuôn mặt thanh tú, dưới ánh tịch dương chiếu rọi tựa như thần tiên.

Nhưng một khắc này, các đám đệ tử luôn có cử chỉ ung dung đều nhũn mảy, vẻ mặt phiền chán pha lẫn bất đắc dĩ. Bọn họ trừng mắt nhìn đồ ăn trước mặt, lại không một ai nhắc đến đĩa.

Bởi vì, ở phía sau bọn họ tầm ba bốn trăm bước, ước chừng có mấy trăm lưu dân đứng đó. Đám lưu dân này mang theo con cái, quần áo tả tơi, hai mắt vô thần nhìn người Vương gia, có mấy hài tử ngơ ngác nhìn rượu và thức ăn trên tháp, bên miệng dơ bản có nước miếng chảy dài.

Bị mấy trăm ánh mắt nhìn chằm chằm như thế, đệ tử Vương gia giống như nuốt phải ruồi bọ vô cùng khó chịu. Một người trung niên dựa sát vào tộc trưởng Vương Trác, thấp giọng hỏi: “Vương công, ngài xem?”

Wang Trác lắc đầu, hần lập tức gấp lên một miếng thịt, khẽ nói: “Cứ coi như không thấy là được rồi.”

“Vâng.”

Hắn có thể làm lơ như không thấy, nhưng chúng thiếu niên đệ tử rõ ràng kém cỏi hơn nhiều. Một cô nương 15, 16 tuổi cầm đôi đĩa lên, oán hận gảy com tẻ trong chén lựu vài cái, chán ghét nói: “Phụ thân cũng thật là, sao không đuổi đám dân đen này đi?”

Một thiếu niên ở bên đáp: “Đuổi bọn họ đi là chuyện dễ, nhưng nếu để vẫn nhân phía nam biết chúng ta khất khe với dân chúng, không khỏi sẽ dẫn tới đàm tiếu.”

Một thiếu niên khác cũng nói: “Quái lạ! Xưa nay đám dân đen nhìn thấy chúng ta đều kính ngưỡng như thần tiên, hận không thể quỳ xuống phủ phục hôn lên ngón chân chúng ta, sao lúc này lại có gan lớn như thế?”

Vấn đề này, hiển nhiên đám đệ tử môn phiệt không biết hai chữ cơ khổ viết ra sao đâu có thể hiểu được. Mọi người suy nghĩ một hồi, một cô nương kêu lên: “Ôi chao, việc này bị Trần Thị A Dung nói trúng rồi! Ai đó gọi nàng tới đây, hỏi một chút xem vì sao lại như thế?”

Giọng nói của cô nương đó vừa thốt ra, một giọng nói khác của một cô nương có chút sắc nhọn có chút gấp gáp truyền đến: “Cần gì phải thế, ta thấy Trần Dung cũng chỉ là tùy ý nói bậy thôi.”

Cô nương này mặt dài cằm thon, sắc mặt nhợt nhạt, ngũ quan tú lệ, đúng là người ngày ấy khinh thường cười Trần Dung quá mức cẩn thận. Mọi người vừa thấy bộ dáng này của nàng ta, liền biết nàng ta sợ bị mất mặt. Trong tiếng cười, một cô nương mặt tròn nói: “Thất muội là sợ Trần Dung kia trào phúng muội đúng không?”

Cô nương có gương mặt tú lệ nghe nói như thế, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm lại, vừa định phản bác, lại ngậm miệng vào.

Có điều, những người này cười thì cười, cuối cùng cũng không có ai nhắc tới Trần Dung nữa.

Trong xe ngựa, Trần Dung ăn no liền buông bát đĩa, nàng dặn dò Bình đầu: “Dặn mọi người, mấy hôm nay nhất định phải ngủ ở trong xe, trong trường hợp không cần thiết thì đừng chạy loạn xung quanh.”

Bình đầu ngẩn ra, bà khó hiểu nhìn về phía Trần Dung, một hồi lâu mới đáp: “Vâng.” Từ sau khi nữ lang liên tiếp gặp con ác mộng kia thì càng ngày càng thay đổi, nhưng đồng thời trong lúc bắt tri bất giác, bà đối với nàng sinh ra một loại tin phục.

Bình đầu thu hồi bát đĩa, bước xuống xe ngựa. Bà vừa mới xuống xe ngựa, thì nghe thấy trong xe ngựa truyền đến tiếng nói thầm của nữ lang nhà mình: “Trước kia ta còn kính ngưỡng bọn họ, hóa ra, cũng chỉ là một đám đồ chơi bằng đất sét và củi mục mà thôi.” Trong giọng nói hàm chứa thất vọng sâu sắc.

Đêm, dần dần tối đen.

Tối hôm nay, một vòng trăng sáng treo trên bầu trời, ánh trăng màu bạc rải rác khắp trời đất. Ánh trăng như vậy, ban đêm như vậy, cho dù nhóm đệ tử Vương gia mỗi một không chịu nổi, cũng say mê trong khung cảnh tình thơ ý họa.

Trần Dung chậm rãi tới gần mọi người Vương gia đang ngâm gió nguyệt trăng.

Dưới ánh trăng, dáng người của nàng là lướt, đôi mắt sáng trong như nước, có một vẻ xinh đẹp khôn kể khó có thể miêu tả. Trong lúc bắt tri bất giác, vài đệ tử Vương gia đều quay đầu nhìn về phía nàng.

Wang Ngũ lang dẫn đầu mở miệng gọi: “A Dung, đêm nay trăng sáng nhô cao, vạn dặm trong trẻo, chúng ta đang ngâm thơ đây. Nàng cũng đến đây

đi.”

Tiếng nói của Vương Ngũ lang vừa thốt ra, một cô nương khanh khách cười nói: “Ngũ ca bảo Trần Dung ngâm thơ sao? Kia chẳng phải là muốn mạng nhỏ của nàng ư?”

Lời này vừa dứt, tiếng cười nổi lên bốn phía.

Một thiếu niên nhìn Trần Dung xinh đẹp dưới ánh trăng sáng, nhìn không được nói: “A Dung quả thật là giai nhân. Giai nhân như thế, chắc chắn làm thơ rất hay.”

Cô nương kia lại khanh khách nở nụ cười: “Ồ Bình thành mọi người đều biết, Trần Thị A Dung thích nhất là roi, là cười ngựa, nàng vốn không thích thi từ ca phú này đâu.”

Mặc kệ là roi hay là cười ngựa, đều là sở trường của người Hồ phương bắc. Mà người Trung Nguyên đối với người Hồ luôn khinh bỉ, đó là sự khinh bỉ phát ra từ đáy lòng, trong tiếng cười của cô nương kia hàm chứa trào phúng vô cùng rõ ràng.

Trần Dung chuyển mắt nhìn cô nương kia, vừa liếc mắt một cái, nàng liền nhận ra cô nương này đúng là người ngày hôm đó cười cợt chính mình đã cần thận quá mức.

Trần Dung cười cười. Nàng thi lễ với mọi người, nói: “Nếu Trần Dung ngâm thơ, chỉ sợ sẽ xúc phạm trăng sáng.” Dứt lời, nàng thôi lui về phía sau.

Lời nói của nàng thật sự phong nhã, mọi người trong Vương thị ngẩn ra, sau một lúc lâu tiếng cười mới vang lên. Nghe thấy tiếng cười này, khóe miệng Trần Dung khẽ nhếch lên, lộ ra một chút cười lạnh: Vốn nàng ra đây, là do thấy đám lưu dân có hành tung quái lạ, ánh mắt không tốt lành gì, muốn nhắc nhở mọi người. Nhưng hiện tại nàng không muốn nói. Dù sao trong đội ngũ có rất nhiều hộ vệ, lưu dân có mạnh mẽ xông đến, cũng sẽ không tổn thương nguyên khí của đoàn xe. Để bọn họ nhận chút giáo huấn đi.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Lưu dân (2)

Trăng sáng dần dần lên cao, trời lên treo trên đầu ngọn cây, di động về phương tây, dần dần, lại bị tầng mây che lấp, ánh trăng chiếu xuống trời đất trở nên âm đạm.

Tiếng cười đùa ồn ào của đệ tử Vương thị cũng dần dần bay xa, dần dần biến mất.

Trần Dung nằm ở trong xe ngựa, không hề cảm thấy buồn ngủ. Nàng nghiêng đầu, nhìn ra bên ngoài. Ngoài xe ngựa tối đen, chỉ có cây đuốc cắm ở trên bùn đất, phát ra ánh sáng le lói. Tại đây trong lúc đêm dài yên tĩnh, ánh đuốc lay động trong gió không thổi, mang theo vài phần vắng lặng.

Trong bóng đêm, hai mắt nàng mở to, trong u ám tán ra tia sáng thần bí.

Cũng không biết qua bao lâu, nàng vẫn đang lắng nghe, đột nhiên khóe miệng khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười.

Hai mắt nàng sáng ngời nhìn chăm chăm các bóng đen dần dần tới gần. Khi các bóng đen này đi qua đi lại thì gây ra tiếng vang rất lớn, hơn nữa thường thường có người té ngã. Mơ hồ, còn có tiếng hít thở dồn dập, nhẩn nại không nhìn được ho khan, tiếng quát mắng khe khẽ truyền đến.

Tiếng động này cũng không lớn, nhưng trong lúc đêm khuya, thật sự có chút chói tai.

Trần Dung lắng lắng nhìn chăm chú, nhìn những người đó hướng về phía đám xe tiên phong – là chỗ của các chủ nhân Vương thị, nơi đó có rất nhiều tài bảo, vài vóc, số bóng đen còn lại thì chỗ tụ tập của lương thảo Vương thị.

Sau khi những người đó nhảy vào đoàn xe, Trần Dung có thể nghe thấy từng đợt tiếng kinh hô nho nhỏ cùng tiếng khuôn vác các thứ truyền đến.

Một khắc sau, các bóng đen đã mang theo bao lớn bao nhỏ chạy ra bên ngoài. Có điều đồng thời với lúc bọn họ bỏ trốn, một bóng đen khác lại nhảy vào trong đội ngũ.

Một bóng đen thấp bé lao về phía trước, cũng không biết đụng vào cái gì, phát ra một tiếng hô nhỏ. Tiếng kêu không lớn, nhưng ở chỗ va vào kia, đột nhiên truyền đến một tiếng than thở: “Ai đụng vào gia gia nhà người vậy?”

Tiếng nói kia đột nhiên xuất hiện, mọi người ở đây cả kinh vô cùng, chủ nhân của tiếng nói mở mắt ra. Hắn mở to hai mắt như chuông đồng nhìn bóng nhỏ trước mặt, rất cục, hắn kinh hãi hét lớn: “Ai? Các người là ai? Tĩnh lại, tất cả đều tĩnh lại đi.”

Dù là lúc mọi người ngủ say nhất, bị người trắng kiện này hô hào, cũng nhanh chóng bừng tỉnh lại. Trong lúc nhất thời tiếng lao xao nổi lên bốn phía, tiếng

kinh hô vang vọng.

Bỗng dung, một tiếng hét to hùng tráng vang lên: “Đám lưu dân các ngươi thật to gan!”

Sau khi tiếng hét to truyền ra, cây đuốc hồi hồi thấp sáng, toàn bộ mọi người trong đoàn xe đều bình tĩnh lại.

Thanh âm tộc trưởng Vương thị Vương Trác vội vàng truyền đến: “Ngăn lại đám lưu dân này!”

Sau khi hân ra lệnh, bóng đen bỏ chạy tán ra bốn phía.

Từ lúc Vương Trác vừa mở miệng, toàn bộ đoàn xe giống như nấu nước sôi, chúng hộ vệ quần áo không chỉnh tề liền xông ra ngoài, trong tiếng la hét phần nộ rối loạn, một cô nương vọt ra, nằng đi hai chân trần, tóc dài rối tung, phần nộ thét to: “Vòng cổ của ta không thấy đâu, đúng là vòng cổ trên châu Nam Hải của ta không thấy đâu rồi.”

Một đệ tử Vương thị khác lớn tiếng kêu lên: “Bắt lấy bọn họ, bắt lấy toàn bộ! Đám dân đen này cũng dám đi ăn trộm, cũng dám động đến quý tộc lữ hành, người đâu, giết bọn họ, không chừa lại một ai cả!”

Nhóm hộ vệ đuổi theo đám lưu dân rất căm tức — bọn họ là thân phận thế nào, võ lực ra sao? Thế mà lại để đám lưu dân tay không tác sát tới gần, còn lấy trộm các thứ! Mang theo tâm lý đó, khi đệ tử Vương thị kia vừa quát, lại càng làm cho bọn họ phát tiết dũng khí lửa giận.

Bởi vậy, chỉ một lát sau, một tiếng kêu thảm thiết truyền đến, vang lên thê lương trong trời đêm, truyền ra xa, khiến sơn cốc hưởng ứng vọng lại!

Đây là tiếng kêu phát ra của người trước khi bị giết chết!

Mọi người kinh sợ, bọn họ đều dừng tay.

Đúng lúc này, tiếng tộc trưởng Vương gia Vương Trác hét lớn vội vàng truyền đến: “Không được giết người, không được giết người.”

Tiếng kêu của hân bối rối, dồn dập, đánh vỡ sự bình tĩnh, cũng làm cho mọi người phục hồi tinh thần lại.

Sau khi đám lưu dân đang đỏ mặt hung hăng nghe thấy câu này, giống như chết đuối bắt được cọc gỗ, bọn họ liên thanh thét to, vội vàng lui về phía sau.

Tiếng nói của Vương Trác lại truyền đến: “Các vị phụ lão, các ngươi buông vật đã lấy trộm ra! Bằng không, đừng trách Vương mỗ vô tình!”

Khi tiếng quát của hân vừa dứt, mấy trăm hộ vệ đã cưỡi ngựa vây quanh đám lưu dân này.

Mất thấy không thể trốn được nữa, trong đám lưu dân, một giọng nói lỗ mãng từ trong bóng đêm truyền đến: “Các vị huynh đệ, đừng nghe lời lão nhân này. Không lấy mấy thứ này chúng ta cũng sẽ đói chết, sớm hay muộn cũng chết, không bằng trước khi chết đánh cuộc một lần!”

Một tiếng nói khác có chút yếu ớt lại vang lên: “Vương công, một chút ít lương thực của các ngài, có thể cho hơn trăm người chúng tôi ăn trong ba ngày! Xin ngài thương xót, ban cho chúng tôi một ít lương thực đi.”

Đám lưu dân này vốn đều là người thành thật nín nhịn, nếu không phải thật sự không còn đường nào để đi, cũng sẽ không dám cướp bóc quý tộc. Giọng nói yếu ớt kia vừa thốt ra, liền có hơn mười người nhao nhao kêu lên: “Vương công, cho chúng tôi một ít lương thực đi.”

“Cho chúng tôi lương thực đi.”

“Đừng đừng, cho chúng tôi lương thực, các ngài chỉ cần ăn ít đi một chút, sẽ có vô số người được cứu sống mà.”

“Nếu như không cho, tính mạng này cũng không cần!”

“Mấy thứ này trả lại cho các ngài, chỉ cần các ngài cho lương thực!”

Tiếng kêu gào càng ngày càng vang.

Một thiếu niên vội vàng đi đến phía sau Vương Trác, kêu lên: “Phụ thân, vạn vạn lần không thể, vạn vạn lần không thể để đám dân đen này uy hiếp!”

Một thiếu niên khác đứng ở bên cạnh lại nói: “Chắc nhĩ nghĩ rằng, vẫn là cho bọn họ lương thực đi.”

Vương Trác sầm mặt, tay phải hân giơ lên, ngăn lại vài hậu bối đang kêu gào, hân ừ dột quát: “Cho lương thực! Vương Hữu.”

“Dạ.”

“Mệnh lệnh đội ngũ lập tức lên đường.”

“Vâng.”

“Vương Á.”

“Dạ.”

“Người dẫn dắt chúng hộ vệ, trước đuổi đám lưu dân tới bên đường, nói cho bọn họ biết, lập tức sẽ có lương thực phân cho bọn họ. Bảo bọn họ nộp lại những thứ đã trộm.” Hấn bình tĩnh, quát to: “Nếu còn có người đi đầu gây náo loạn, không ngại giết một hai người!”

“Vâng.”

“Đoàn xe đi rồi mới có thể cho lương thực. Cho năm túi ngô đi, các người cỡi bỏ bao tải, để lại xe ngựa đi, cứ vứt túi ngô ở lại đó.”

Một câu cuối cùng của Vương Trác vừa mới thốt ra, vài đệ tử Vương tộc vui vẻ ra mặt, một thiếu niên kêu lên: “Phải nên như thế. Đám dân đen này dám uy hiếp chúng ta, chúng ta liền bắt bọn họ quỳ rạp trên mặt đất ăn đồng lương thực trộn lẫn với bùn đất kia!”

Hộ vệ Vương gia đều được huấn luyện, chưa nói tới võ lực, mà đám lưu dân vừa đói khát lại mệt mỏi này dù có hai mươi người cũng không đánh lại được một người trong nhóm. Bởi vậy, thế cục rất nhanh liền bị khống chế, chỉ chớp lát, nhưng thứ bị lấy trộm đều được thu hồi hết. Nhóm dân chúng tay không tác sát, ngay cả chạy cũng chạy không được vài bước, sau khi vài đầu lĩnh bị giết, ngã ra như phỗng đứng ở hai bên đường, trơ mắt nhìn đội ngũ Vương gia rời đi. Đến khi xe ngựa để lại được cỡi bỏ dây buộc, vứt lại túi ngô lớn, ánh mắt đờ đẫn bất lực của bọn họ mới đột nhiên sáng ngời.

Trần Dung lười biếng nghiêng người dựa vào thành xe, lắng nghe nhóm lưu dân phía sau phát ra tiếng hoan hô, kêu la.

Khi trên phía đông hiện lên một tia nắng vàng, đoàn xe rốt cục đã hoàn toàn thoát khỏi đám lưu dân, bốn chạy ở nơi mờ mịt hoang dã.

Lúc này, tiếng vó ngựa truyền đến, chỉ chớp lát, ngoài rèm xe truyền đến một tiếng hỏi cung kính: “Nữ lang nhà người đã tỉnh chưa? Vương công cho mời!”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Nạn hạn hán (1)

Không đợi Thượng tẩu trả lời, Trần Dung ngồi thẳng thân mình, tỉnh táo đáp: “Tỉnh rồi.”

Tiếng nói kia trở nên thoải mái: “Rất tốt, rất tốt.”

Xe ngựa của Trần Dung tiến lên phía trước.

Chỉ chớp lát, xe ngựa liền đi tới đội ngũ đầu. Lúc này, Trần Dung đã sửa sang lại một chút y phục tóc tai rồi xốc lên rèm xe.

Bên đường, đều là xe ngựa của đệ tử Vương thị, khi bọn họ thấy xe ngựa của Trần Dung đến thì đều đồng thời nhìn về phía nàng.

Đôi mắt sáng trong của Trần Dung đón nhận ánh mắt của bọn họ.

Khi ánh mắt của nàng nhìn qua, có vài người nghiêng đầu đi, tránh bị nàng nhìn chăm chú. Về phần cô nương đã từng trào phúng nàng kia, thì vẫn không hề lộ diện.

Xe ngựa Trần Dung tiến đến chỗ xe ngựa Vương Trác.

Xe ngựa chưa tới gần, tiếng cười của Vương Trác ở một bên truyền đến: “A Dung sao? Tới gần đây, nói chuyện với bá phụ con một chút được không?”

Giọng nói vô cùng hiền lành.

Trần Dung khom người đáp: “Vâng.”

Xe ngựa của nàng tới thật gần xe ngựa của Vương Trác.

Vương Trác sớm đã vén rèm xe lên, hấn ngồi ngay ngắn ở trong xe ngựa, hai mắt sáng ngời đánh giá Trần Dung, khi Trần Dung nhìn về phía hấn, Vương Trác thờ dãi: “A Dung, bá phụ hỏi hấn, ngày đó nghe lời A Dung khuyên thì tốt rồi.”

Hấn nói tới đây, cơ thịt trên mặt khẽ giật giật.

Hấn quả thật là hối hận. Chuyện tới hôm qua, chính là vết nhơ vĩnh viễn của chi tộc bọn họ! Mặc kệ là giết lưu dân, hay là bị lưu dân trộm đồ, cuối cùng bị ép buộc phải để lại lương thực, đều sẽ khiến bọn họ đối mặt với sự chỉ trích của bốn gia! Tiền đồ chính trị của Vương Trác hấn sẽ âm thầm mất đi ánh sáng — ngay cả lưu dân tâm thường cũng xử lý không xong, còn có thể trông cậy hấn gánh vác đại sự trị quốc cứu dân gì chứ?

Vương Trác nhìn Trần Dung, thi lễ, nói: “Thỉnh A Dung tiến đến, bá phụ là muốn gặp mặt tạ lỗi. A Dung, bá phụ tự phụ có thanh danh, ngay cả một nữ nhân như con cũng không bằng.”

Hắn nói ra thực chân thành.

Trần Dung lại biết, nếu Vương Trác không muốn gánh trên lưng xú danh ngu xuẩn tự phụ, không biết hối cải, mặc kệ hắn có nguyện ý hay không, thật đúng là không thể không tạ lỗi với mình.

Khi Vương Trác thi lễ, Trần Dung vội vàng nghiêng người tránh đi. Nàng cúi đầu, cung kính nói: “Sao Vương công lại nói lời ấy? Mang cả gia tộc đi về phía nam là đại sự, ngay cả thánh nhân cũng có một hai chỗ xem nhẹ!”

Tuy rằng lời an ủi của nàng không phải thật sự làm cho người ta động dung, nhưng vẫn rất xuôi tai. Lập tức sắc mặt của Vương Trác càng thêm hiền hoà. Hắn thở dài thở ngắn hai tiếng, rồi nói với Trần Dung: “Về sau A Dung có chuyện gì thì cứ việc nói thẳng. Nếu có yêu cầu gì, cũng cứ đề xuất.”

“Vâng.”

“Ai—”

Trần Dung nhìn sắc mặt âm trầm của Vương Trác, cúi người nói: “Trần Dung cáo lui.”

“Đi đi.”

Vương gia trải qua một hồi phong ba như thế, rốt cục hiểu được nên thu liễm. Hôm đó dùng cơm, trước mặt mỗi đệ tử Vương thị chỉ dọn ra có bốn năm món đồ ăn.

Mà Trần Dung, cũng được chính thức mời đến đội ngũ của đệ tử Vương thị, cùng tiến cùng lui với bọn họ.

Lúc này, đội ngũ đã đi đường được hai mươi ngày, rời khỏi Bình thành được năm trăm dặm, hành trình đã được một nửa.

Hôm nay, một tiếng nói nhỏ từ bên ngoài truyền đến: “Ngũ ca, ta thấy đồng ruộng hai bên này đều khô cằn cả.”

Vương Ngũ lang còn chưa trả lời, chỉ nghe xoạt một tiếng, rèm xe xóc lên, Trần Dung lộ đầu ra.

Chúng đệ tử Vương thị đều quay đầu nhìn về phía nàng, tuy rằng mới chỉ sinh hoạt chung vài ngày, nhưng bọn họ đều phát hiện, tuy Trần Dung còn nhỏ tuổi, nhưng khi có việc phát sinh đều thập phần trấn định, đây là lần đầu tiên bọn họ thấy nàng bối rối như thế.

Trần Dung không chú ý tới ánh mắt tò mò của bọn họ, chỉ cau mày, gặt gao nhìn chăm chăm đồng ruộng hai bên đường. Qua một hồi lâu, nàng nói với Thượng tâu: “Thượng tâu, dẫn ta tới gặp Vương công.”

“Vâng.”

Xe ngựa đi nhanh hơn.

Dưới ánh mắt của chúng thiếu niên, chỉ chốc lát xe ngựa của Trần Dung đã tới gần xe ngựa của Vương Trác.

Ngay trong xe ngựa, Trần Dung hướng tới Vương Trác cúi người, nói: “Vương công, ngài xem đồng ruộng này đều khô cằn, hay là, nơi đây có xuất hiện hạn hán?”

Tiếng nói của nàng vừa mới thốt ra, phía sau liền truyền đến hai ba tiếng bật cười, khe khẽ, một giọng nói nhỏ nhỏ truyền đến: “Lần trước phụ thân khách khí với nàng ta, nàng ta liền nghĩ rằng bản thân thật sự là một người đặc biệt.”

Tiếng nói kia là của Vương thị Thất nữ Hàm Duẫn đã cười trào phúng nàng.

Từ sau chuyện đó, Trần Dung nhìn thấy Vương Trác đều cung kính, cũng chưa từng đề nghị gì với hắn.

Vương Trác nhíu mày, hắn ngừng đầu, nhìn ngắm đồng ruộng hai bên đường. Trong đồng ruộng không có nước, nhưng hắn mơ hồ nhớ rõ, trên đường đi, trong nhiều đồng ruộng không gặt hái vào mùa thu đều là không có nước.

Nghĩ đến đây, Vương Trác gật gật đầu, nói với Trần Dung: “Đa tạ A Dung nhắc nhở.” Về mặt hắn có chút không kiên nhẫn.

Trần Dung thấy thế, cười nhẹ, hướng tới Vương Trác thi lễ, rồi thối lui về phía sau.

Lúc xe ngựa của nàng vừa mới rời khỏi xe ngựa của Vương Trác, Vương thị Thất nữ Hàm Duẫn liền đi qua, nàng ta cười dài nhìn chăm chăm Trần Dung, kêu lên: “Trần thị A Dung, không phải là ngươi lại nghĩ ra ý tưởng điên rồ gì chứ?”

Trần Dung cười cười, nàng không cần quay đầu, cũng biết Vương Trác còn đang chú ý động tĩnh bên này, lập tức cất cao giọng, nghiêm túc nói: “Nếu Thất ni cô không tin, vì sao không sai người đến hỏi thôn dân ở phụ cận? Hoặc cũng có thể hỏi lưu dân đi ở phía trước, sẽ biết rõ lời của ta có thật hay

không.”

Vương Hàm Dẫn hừ một tiếng, liếc mắt xem thường, nói: “Ta mới lười đến hỏi đám dân đen này.”

Nàng ta chuyển mắt, nhìn thấy xe ngựa Trần Dung chạy về phía sau, lại nói: “Này, không phải là người muốn đi hỏi đó chứ? Hi hi, ta nói A Dung nha, người chỉ là một nữ tử, quản nhiều chuyện như vậy làm gì? Chẳng lẽ người còn muốn nhận thanh danh bác học, về sau làm quan xuất sĩ sao?” Nàng ta nói tới đây, khanh khách nở nụ cười.

Trần Dung không để ý đến nàng ta.

Nàng chỉ vội vàng giục xe ngựa, đi tới giữa đội ngũ. Sau khi đến chỗ người của Trần thị, Trần Dung nghiêm túc nói: “Từ giờ trở đi, nếu các người nhìn thấy nguồn nước, cần phải nhớ rõ dừng lại, đến khi đồ đầy hết nước vào tất cả thùng, chậu thì mới có thể lên đường. Mặt khác, tất cả mọi người không được rửa mặt, trừ phi cực khát, không thể dùng hết nước trong hành lý!”

Lời này vừa nói ra, mọi người hai mặt nhìn nhau. Qua một hồi lâu, bọn họ mới đáp: “Vâng.”

Trần Dung trở lại trong xe ngựa, nàng nhìn chằm chằm bầu không khí phía trước có vẻ mờ mịt, lo đầu ra, lại dặn dò: “Bình ầu, người sai người đem vải vóc nhúng nước ướt sũng rồi đặt lên xe ngựa cho ta.”

Lần này, mọi người càng giật mình. Bọn họ lúng ta lúng túng sau một lúc lâu, mới nặng nề đáp ứng Trần Dung. Nhìn rèm xe kéo xuống, Bình ầu quay sang phía Thượng tâu, thấp giọng nói: “Nữ lang làm sao vậy? Khiến mọi người kinh ngạc như thế?”

Thượng tâu lắc lắc đầu. Lão lại nhìn mọi người đang vây quanh, nhẹ giọng trả lời: “Lần này cử chỉ của nữ lang thật quái dị, các người bí mật nghe theo là được rồi, nhớ rõ đừng nói ra ngoài.”

“Đứng đứng.”

“Nên như thế.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Nạn hạn hán (2)

Chúng phó dịch đồng lòng hợp lực, cũng chỉ mang theo ba thùng gỗ lớn và mấy chậu nhỏ. Trong ba thùng gỗ lớn, một cái là để Trần Dung tắm rửa, hai cái khác thì để nhóm người hầu nam nữ chia nhau tắm rửa.

Sau khi hành tẩu hơn mười dặm, phía trước xuất hiện một hồ nước. Chúng phó Trần thị mang ba thùng gỗ lớn đổ đầy nước, lại đổ thêm vào mấy chậu gỗ nhỏ thường dùng để rửa mặt, rồi nhúng vải vóc ướt nhẹ.

Vương Trác cau mày, nhìn người Trần gia việc đến việc đi đổ đầy nước, ngẫm nghĩ, quát mọi người xung quanh: “Các người cũng đi đổ mấy thùng nước.”

Mọi người cả kinh, một đệ tử Vương thị kêu lên: “Bá phụ, cần gì tin lời nói linh tinh không đầu vào đầu của một phụ nhân?”

Vương Trác đột nhiên quát: “Xe ngựa cũng bỏ không đó, nói nhiều như thế làm gì? Đổ đầy nước đi!”

Hai mươi ngày qua, cho dù là Vương thị, hay là Trần thị, bọn họ dùng lương thực không ít, bởi vậy cũng thừa ra một ít xe ngựa, vừa vặn dùng để đựng số thùng nước này.

Vương Trác vừa quát như thế, mọi người cũng không dám nói thêm gì nữa, đành phải đi theo Trần thị đổ đầy nước. Có điều bọn họ thầm nghĩ qua loa cho xong, tổng cộng chỉ đổ được hai mươi thùng gỗ.

Đoàn xe tiếp tục chạy đi, kế tiếp trong hơn mười dặm đường lại xuất hiện ba hồ nước lớn, nhìn hồ nước trong suốt nhộn nhạo gọn sóng, mọi người Vương thị liền tiếp lắc đầu. Vương Trác lại cau mày, ảo não thầm nghĩ: Chỉ là một cô nương làm bộ như bác học, ta còn cố ý nghe theo, coi là thật. Ai, lại trở thành trò cười của người khác!

Vào lúc ban đêm, đoàn xe đỗ lại bên nguồn nước. Trong ánh mắt cười nhạo của chúng đệ tử Vương thị, Trần Dung bình tĩnh phân phó mọi người, đem thùng gỗ do xe ngựa xóc nảy bị đổ ra hơn phân nửa lại đổ đầy thêm, bảo đám người Bình ầu trông coi, rồi chọn chỗ nguồn nước sạch sẽ tắm rửa một lát.

Bản thân nàng tắm rửa xong, còn mạnh mẽ yêu cầu chúng người hầu cũng đi tắm rửa sạch sẽ.

May mắn, hiện tại đi theo bên người nàng đều là trung phó của Trần thị, tuy bọn họ cảm thấy nhà nữ lang nhà mình làm việc kỳ lạ, nhưng vẫn im lặng chấp hành mệnh lệnh của nàng.

Sáng sớm ngày hôm sau, Trần Dung ra lệnh mọi người đem vài vốc nước một lần nữa, mới bắt đầu rửa mặt lên đường.

Một ngày này, thái dương dâng lên từ phía đông đỏ tươi chói mắt.

Bình ầu nhìn lên bầu trời, nói vọng vào trong xe ngựa: “Tiểu thư, là một ngày nắng to.”

Trong xe ngựa, truyền đến tiếng trả lời của Trần Dung.

Bắt đầu từ buổi chiều ngày hôm qua, Trần Dung không muốn đón nhận ánh mắt của người Vương gia, vì thế lại trở về chỗ cũ.

Đoàn xe tiếp tục đi về phía trước.

Đến lúc này, đệ tử Vương thị không còn tâm tình nhàn rỗi vui đùa. Dưới sự thúc giục của bọn họ, đoàn xe đi rất nhanh, chỉ một buổi sáng đã chạy được ba bốn mươi dặm.

Nhưng khi đến giữa trưa, thời tiết càng ngày càng nóng bức.

Mặt trời trắng bóng chiếu rọi xuống trời đất, khiến gương mặt mọi người đều trở nên nóng bỏng. Xe ngựa khởi động, cát bụi bốc thẳng lên tận trời, thật lâu không tiêu tan, xem tình hình này, tựa hồ nơi này đã lâu chưa từng có mưa.

Lúc này, phía trước đột nhiên chậm lại.

Bình ầu lộ đầu ra, đã thấy phía trước cát bụi tận trời, chính là mây trắng hán mặc đồ phó dịch của Vương thị giục ngựa trở về.

Quái, trên đường đi rất thái bình, sao Vương thị phải phái người đi dò đường?

Trắng hán này vọt tới trước mặt tộc trưởng Vương thị, cũng không biết bọn họ nói những gì, trong khoảng thời gian ngắn, tiếng liên thanh thăm oán của chúng đệ tử Vương thị không dứt bên tai.

Bình ầu tò mò hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Thượng tâu ở một bên thấp giọng nói: “Những người đó nói, ba mươi dặm phía trước đều không có nguồn nước, dọc theo đường đi các trấn tình đều đã khô cạn, thôn dân nói, nơi đây đã một tháng chưa có mưa, nguồn nước bọn họ sử dụng là dòng suối ở sườn núi phía đông. Mà chỗ đó cách nơi đây chừng hai mươi dặm theo đường sơn đạo, đi vòng đến đó cũng phải mất ít nhất một ngày đường.”

Thượng tâu nói tới đây, thần sắc phức tạp nhìn về phía Trần Dung trong xe ngựa, ánh mắt không giấu được vẻ kinh ngạc. Bình ầu cũng vậy, bà ngờ ngác nhìn vào rèm xe, lúng ta lúng túng nói: “Nữ lang, giống như sớm biết được?”

Lúc này, đoàn xe đã ngừng lại.

Bình ầu chú ý tới, nhóm phó dịch Vương gia từ trong xe ngựa lấy xuống vài thùng gỗ, bắt đầu cho ngựa ăn uống.

Thùng gỗ đựng nước trong suốt xuất hiện ở trước mặt mọi người, đột nhiên, một cô nương kêu lên: “Bá phụ, vì sao cho đám súc sinh này uống nước? Trời nóng bức như vậy, con còn muốn tắm rửa một cái mà.”

Một thiếu niên Vương thị khác cũng kêu lên: “Phụ thân, để chúng con tắm rửa trước, số nước còn lại thì cho đám súc sinh uống đi.”

Trong đoàn xe yên tĩnh, chỉ chốc lát, mệnh lệnh của Vương Trác truyền đến: “Chớ có ầm ĩ. Trước khi tìm được nguồn nước, một thùng nước nào cũng không được lãng phí.”

“Thúc phụ, chúng ta chỉ tắm rửa qua, chỉ cần không khiến nước bắn tung tóe ra ngoài là có thể mà.”

“Đúng vậy đúng vậy, nước sạch sẽ như thế cho đám súc sinh uống vào bụng, thật đúng là lãng phí.”

Vương Trác trầm mặc sau một lúc, mệnh lệnh lại truyền đến: “Cho ngựa uống chỉ là chút nước ít ỏi, các con nhiều người như vậy, số nước này ai có thể tắm rửa nổi? Không được náo loạn, ai cũng không thể dùng nước trong thùng để tắm rửa!”

Hắn nói tới đây, lại ôn hòa an ủi: “Ngựa uống nước xong, chúng ta cố gắng tăng tốc, cần phải mau chóng tìm được nguồn nước sung túc, đến lúc đó mặc kệ các con tắm rửa hay là chơi đùa cũng được.”

Lần này, nhóm đệ tử Vương thị rốt cục không hề ồn ào nữa, nhưng mơ hồ vẫn có tiếng nói thầm cùng oán thán vang lên.

Bình ầu vừa mới thu hồi lực chú ý, giọng nói của Trần Dung từ trong xe ngựa truyền đến: “Âu, cho ngựa của chúng ta uống nước đi.”

“Vâng.”

Sau khi cho ngựa uống nước xong, đoàn xe lại lên đường. Lúc này đây, mỗi người đều ngừng ẩm ỉ, bắt đầu toàn lực chạy đi.

Cho dù là Vương thị hay là Trần thị, đều đã chuẩn bị đủ cho chuyến di chuyển tới phía nam này. Có thể nói, đoàn xe này, là toàn bộ xe ngựa tạo thành. Mỗi một chiếc xe ngựa, ngoại trừ bốn con ngựa để kéo ra, còn có hai con khác dự bị.

Dưới tình huống như vậy, con đường ba mươi dặm, chỉ một canh giờ đã đi qua.

Nhưng mà, trên bầu trời vẫn như cũ nóng rất như đốt lửa, đồng ruộng hai bên đường vẫn như cũ khô cạn rạn nứt. Dọc theo đường đi, mấy ngày đều chỉ thấy cát bụi cuộn cuộn, gặp được giếng nước chẳng những một giọt cũng không có, mà đám cỏ khô mọc dày bên dưới chỉ rõ nơi này đã khô hạn rất lâu.

Lần này, đám đệ tử Vương thị cảm giác được không ổn, trong đội ngũ, tiếng oán giận của bọn họ biến thành bất an hồi han cùng mắng mỏ.

Đoàn xe tiếp tục đi về phía trước.

Lại một canh giờ nữa trôi qua.

Thái dương bắt đầu chìm vào phía tây, gió thổi tới cũng đỡ nóng bức hơn.

Nhưng mọi người trong đoàn xe đều rơi vào cảm giác bất an mãnh liệt. Càng đi về phía nam, bọn họ hoảng sợ phát hiện, đồng ruộng hai bên đường khe rãnh nứt nẻ, khô cạn vô cùng.

Lúc này, mỗi người trong đoàn xe đều cảm thấy cổ họng của mình tựa hồ bị như bị lửa thiêu, rất khát nước. Mà đoàn ngựa đi vội, lúc này cũng đã mềm nhũn vô lực.

Mà phía trước vẫn là con đường mênh mông, rõ ràng chính là đầu thu, nhưng hiện ra trước mặt mọi người, chính là cảnh vật hoang vu khô héo!

Lúc này toàn bộ đội ngũ đều bộc lộ sự bối rối cùng bất an, chỉ có ngựa của Trần gia được uống nước đầy đủ vẫn rất khỏe mạnh tinh táo.

Trong ánh mắt bất an của chúng đệ tử, Vương Trác ra mệnh lệnh: “Vương Hữu, các người cho ngựa ăn uống no nê, tiến lên dò đường, thấy được nguồn nước thì mau thông báo!”

“Vâng.”

Dừng một chút, giọng nói mỗi một của Vương Trác lại vang lên: “Đi gọi Trần Thị A Dung đến đây.”

“Vâng.”

Tiếng trả lời vừa thốt ra, một đệ tử Vương thị vội vàng ngăn cản: “Phụ thân, không thể, vạn vạn lần không thể.” Hần hạ giọng, trong ánh mắt bất an hồi han của Vương Trác nói: “Phụ thân, người thân là tộc trưởng Vương thị, lại chỉ trong đoạn đường ngắn ngủi mà liên tục hỏi ý một thứ nữ chi tộc Trần thị hai lần. Vậy, chẳng phải là tổn hại thanh danh của người, mà nâng cao thanh danh của Trần Thị A Dung hay sao?”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Nạn hạn hán (3)

Vương Trác bình tĩnh suy nghĩ một hồi, phát phát tay ý bảo mọi người lui ra.

Đoàn xe dừng lại, cho ngựa uống một chút nước rồi lên đường tiếp.

Vì thiếu nước, Vương gia không nấu cơm, bữa tối chỉ phát chút lương khô. Cùng với số lương khô này, còn có một ít nước. Bởi vì nhân số khá nhiều, một tổ có những mười người, nên chỉ phân một chậu nước. Đến khi mặt trời ngã về phía tây, Vương Trác đứng ở đầu xe, nghiêm túc nói: “Chư vị, số nước còn lại đều đã được phân chia vào tay mọi người, trước khi chưa tìm được nguồn nước, chư vị vẫn nên tiếp kiệm thôi.”

Trong đội ngũ, truyền đến một loạt tiếng nghị luận.

Trong đủ loại tiếng nói ồn ào, giọng của Vương thị Thất nữ vang dội nhất, nàng ta kêu lên: “Phụ thân, phân nước cho chúng con có thể được nhiều hơn người bình thường không? Mấy kẻ tiện nhân này cũng được chia sao?”

Một lời thốt ra, xung quanh trở nên yên tĩnh.

Mọi hộ vệ cùng người hầu đều đồng thời cúi đầu. Tựa hồ mỗi người đều ngừng hô hấp, trong không khí tràn ngập sự nặng nề cùng khản trương.

Vương Trác liếc mắt nhìn nhất chúng hộ vệ đứng mảnh cao lớn một cái, rồi chuyển sang nhìn Vương thị Thất nữ lớn tiếng quát: “Cầm miệng! Đã đến cùng đường, phải đồng cam cộng khổ, những lời thế này về sau không được nói nữa!”

Tiếng nói vừa dứt, Vương Trách như ý nguyện giành được ánh mắt cảm động đến rơi lệ của chúng hạ nhân.

Vương thị Thất nữ nào đã từng bị phụ thân quát mắng như thế? Lập tức khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ta dài thườn ra, lệ trong mắt rom róm. Ở bên cạnh nàng ta, là huynh đệ tỷ muội thấp giọng thăm oán không ngớt.

Lúc này, trên bầu trời dâng lên một vòng trăng sáng mờ nhạt. Ánh trăng kia bắt trên bầu trời mênh mông, nếu không nhìn kỹ, căn bản không phát hiện ra.

Đoàn xe tiếp tục xuất phát. Khi tia nắng cuối cùng tắt lụi, chúng hộ vệ đều cầm cây đuốc, ở trong gió thu, cây đuốc phập phều, khiến đoàn xe di chuyển vào ban đêm tăng thêm vài phần sức sống.

Xuất phát từ bất an trong lòng, đoàn xe đi rất nhanh.

Trần Dung ngồi ở trong xe ngựa, người trong đội ngũ của nàng không nhiều lắm, mà bởi vì ngay từ đầu đoàn người đã được nàng căn dặn, ngoại trừ lúc nào quá khát mới uống chút nước để nhuận cổ họng, thì mọi người chưa bao giờ từng lảng phí, cho nên qua một ngày, nước trong thùng gỗ vẫn đầy tràn.

Bởi vậy, so sánh với sự lo âu bên ngoài, mọi người Trần thị có vẻ an ổn thong dong hơn rất nhiều.

Thời gian từng giọt từng giọt trôi qua, trong lúc bất tri bất giác, đoàn xe đã đi quá nửa đêm, đến tận lúc trăng treo giữa trời, mọi người vẫn tuyệt vọng phát hiện, trên đường đi không hề tìm thấy bất cứ nguồn nước nào còn sót lại dù chỉ nửa giọt!

Người Vương thị phải đi dò đường còn chưa trở về, rơi vào đường cùng, Vương Trác đành phải phái người đi hỏi nhóm thứ dân phụ cận về nguồn nước quanh đó. Vừa hỏi mới biết được, nguồn nước cách nơi đây gần nhất cũng phải mất 40 dặm đường đi sơn đạo, sơn đạo kia lại gập ghềnh khó đi, cho dù là người dân địa phương đã đi quen, cũng phải mất hai ngày một đêm mới có thể đem nước trở về. Vì duyên cớ đó, sau khi nhóm thôn dân cầu mưa không thành thì bọn họ đều trở thành lưu dân, cũng di chuyển về phía nam.

Đêm nay, đoàn xe vẫn không ngừng lại, khi đi đến hừng đông, những con ngựa khát nước mỗi một không chịu nổi, chạy tới đám cỏ khô bên đường liếm chút giọt sương. Đương nhiên, mọi người ở Vương gia không thể giống như súc sinh, chạy ra uống giọt sương trên cỏ khô.

Đến khi thái dương lại dâng lên, người Vương gia cảm giác được sự tỉnh không ổn mới bảo dừng xe, tạm thời nghỉ ngơi. Lúc này, người bọn họ phải đi dò đường vẫn chưa thấy trở về.

Giữa trưa, một chút nước cuối cùng của Vương gia đã dùng hết, tất cả mọi người đều bắt đầu cảm thấy khát khô cổ.

Rốt cục, ánh mắt của chúng đệ tử Vương thị đều chuyển hướng về phía đội ngũ Trần gia bởi vì còn có nước bổ sung mà vẫn phần chần tươi tỉnh.

Có tiếng vó ngựa vang lên bên tai Trần Dung.

Bình ầu dựa sát vào, hướng tới trong xe ngựa thấp giọng nói: “Nữ lang, người Vương gia đến đây.”

“Uhm” Trong xe ngựa truyền đến giọng nói vẫn bình tĩnh mà thong dong.

Tại thời khắc này, ngữ điệu của nàng như thế, khiến cho Bình ầu theo bản năng cũng cảm thấy bình thản hơn.

Chỉ chốc lát, giọng nói của Vương Ngũ lang từ bên ngoài truyền đến: “A Dung, mạo muội tiến đến, xin đừng lấy làm phiền lòng.” Trong giọng nói của hắn mang theo ngượng ngùng.

Rèm xe được vén lên một chút.

Khi chúng đệ tử Vương thị nhìn thấy Trần Dung, đồng thời hai mắt sáng ngời, lộ ra sự đổ kỵ cùng hâm mộ — tại thời điểm này, gương mặt Trần thị A Dung vẫn sạch sẽ trắng trẻo, mái tóc đen nhánh, không hề có vẻ mệt mỏi phong trần. So sánh với nàng, bọn họ đâu còn có bộ dạng phong lưu nhàn nhã của đệ tử quý tộc nữa?

Trần Dung mỉm cười đối diện với ánh mắt của mọi người Vương thị, nàng không đợi bọn họ mở miệng, đã ngân nga nói: “Nếu chư vị không chê, thì chuyển một thùng nước này ra đi. Thùng gỗ này lúc trước là ta dùng để tắm, cũng coi như sạch sẽ. Hai thùng gỗ còn lại là dùng để phó dịch tỷ nữ tắm rửa, sợ sẽ làm bẩn thân thể cao quý của chư vị.”

Giọng nói của nàng vô cùng thành khẩn. Nàng biết, lần này phạm vi bị khô hạn cũng không lớn, chưa đến vài ngày nữa, bọn họ sẽ có thể thoát khỏi khốn cảnh. Hiện tại nàng cần là cảm tình của người Vương gia, cùng với thanh danh tốt có thể được kẻ sĩ lan truyền rộng.

Mọi người Vương thị vạn vạn lần thật không ngờ nàng lại khoáng đạt như thế, đến thời điểm này, Vương thị Thất nữ đã nghĩ ra hơn mười câu chỉ trích nàng, thóa mạ nàng, bực bách nàng trong đáy lòng, nhưng một câu cũng không thể thốt ra!

Sau khi mọi người ngạc nhiên, Vương Ngũ lang ho khan một tiếng, đi đầu chấp tay trước nàng, rồi nghiêng đầu qua.

Chỉ chốc lát, liền có ba phó dịch Vương gia tiến đến, bọn họ nâng lên thùng gỗ của Trần Dung, rồi đi về phía trước.

Khi nước được nâng đến trước mặt Vương Trác, Vương thị Thất nữ miệng khề nhếch, nói với giọng oán hận: “Phụ thân, chỉ còn nửa thùng thôi! Hừ, nhất định là Trần Dung kia không ngừng rửa mặt, mới lãng phí nhiều như vậy!”

Lời của nàng ta vừa thốt ra, Vương Trác trừng nàng ta một cái, hần trầm giọng quát khê: “Nói gì vậy? Người ta nguyện ý đem nước tới cho con, chẳng những con không cảm kích, còn oán hận không biết chừng mực là sao? Vương gia ta khi nào thì sinh ra nữ nhi giống như con vậy?”

Lời này rất nặng nề.

Trên thực tế, hần không thể không quát mắng. Giọng nói của Vương thị Thất nữ không nhỏ, rất nhiều người chung quanh đều nghe thấy.

Vương thị Thất nữ thật sự không ngờ mình lại bị phụ thân quở trách như thế. Hơn nữa lúc này đây, sự chán ghét trong giọng nói của phụ thân là ngữ khí nàng ta chưa từng nghe qua. Lập tức, lệ trong mắt vừa rơi xuống, Vương thị Thất nữ vội cố nhịn kéo rèm xuống, lui vào trong góc xe, chỉ chốc lát, trong xe ngựa truyền đến tiếng khóc nức nở.

Một người trung niên khuyên nhủ: “Tuổi Dẫn nhi còn nhỏ, nó còn chưa biết cố kỵ lời ăn tiếng nói.”

Vương Trác quát to: “Hình như tuổi của nó còn lớn hơn Trần thị A Dung mà, tại sao nó thì tuổi còn nhỏ, mà A Dung tựa như biết tiến biết lùi chứ?”

Hần nói đến đây, thờ dài một tiếng, nhắm lại hai mắt, nói: “Mời A Dung đến đây đi, ai...”

Khi người Vương gia tới thình Trần Dung, Trần Dung không hề dùng đàng, lập tức liền từ phía sau tiến lên.

Từ rất xa, nàng còn ngồi trong xe ngựa đã thi lễ với Vương Trác, vô cùng cung kính chào hỏi: “Trần Dung gặp qua Vương công.”

Biểu tình của nàng, ngữ khí của nàng vô cùng cung kính, vẻ cung kính này, thậm chí có phần còn hơn hai ngày trước.

Vương Trác đang mặt nhăn mày nhí, bất tri bất giác giãn ra. Hần hiện lành hướng nàng vẫy tay gọi: “A Dung tới gần đây đi.”

“Vâng.”

“A Dung, bá phụ hỏi con, sao con có thể dự đoán được sẽ có hạn hán trong quãng đường này? Vì sao con quyết đoán báo người ta đổ đầy nước, còn nhúng ướt vải vóc? Chẳng lẽ có thần linh nào đó báo cho con biết sẽ xuất hiện biến cố như thế ư?”

Khi nhắc tới hai chữ “thần linh”, Vương Trác tăng thêm ngữ khí, ánh mắt nhìn về phía Trần Dung, bất tri bất giác thêm một phần hi vọng.

Trần Dung hiểu được hy vọng của hần, lập tức nàng lại thi lễ, cúi đầu, cực kỳ cung kính nói: “Bá phụ dự đoán không sai.”

Lời vừa nói ra, hai mắt Vương Trác phát sáng, tiếng nói nhỏ bốn phía đều im bật.

Trần Dung nhu thuận, cung kính nói: “Khi Trần Dung mới đến châu huyện này, từng nằm mơ thấy một lão nhân đầu bạc, đứng đối diện với đồng ruộng rạn nứt mà than thở. Cách ngày hôm sau khi con nghe thấy các vị ca ca của Vương gia nói, nước trong đồng ruộng có vẻ bị cạn, đột nhiên nhớ tới giấc mộng này, vì thế mới bẩm báo với Vương công.”

Vương Trác gật gật đầu, thờ dài: “Hóa ra thật sự là ông trời cảnh báo. Chỉ tại ta, không tin quý thần mà.” Tại thời đại này, nho gia đang bị thế nhân đánh vỡ, đạo gia phật gia hoành hành, mà tư tưởng Mặc gia không tin quý thần cũng vẫn tồn tại trong nhân gia. Vương Trác lấy một câu “không tin quý thần” để che giấu sai lầm của mình, đúng là nhẹ nhàng bâng quơ phủ bay lỗi của mình một cách sạch sẽ.

Một khắc này, không chỉ là Vương Trác, ngay cả chúng đệ tử Vương thị, trong ánh mắt nhìn về phía Trần Dung đều mang theo cảm tình. Nàng chẳng những thực quyết đoán thừa nhận là quý thần cảnh báo, lại nhắc tới các vị thiếu niên Vương gia đã sớm phát hiện ra sự khô hạn. Cứ như vậy, cho dù thế nhân có đàm tiếu gì đó, cũng chỉ sẽ nói bọn họ quá mức khinh suất mà thôi.

Vương Trác vươn tay vuốt chòm râu, sau khi hần có được đáp án mà mình muốn, liền phát phát tay, ý bảo Trần Dung trở về.

Xe ngựa của Trần Dung mới chạy được vài bước, hần đột nhiên nhớ tới một chuyện, vội hỏi lại: “A Dung, không biết lão nhân trong mộng của con có chỉ ra rõ, khô hạn ở nơi này còn diễn ra bao lâu nữa không?” Sau khi hần hỏi ra lời mạnh miệng lo quốc thương dân bức này, thì nhắc lại lời thật sự muốn hỏi kỹ: “Chúng ta còn phải hành tẩu mấy ngày, sẽ thoát khỏi hoàn cảnh này chứ?”

Trần Dung ý bảo xe ngựa quay trở lại, nàng thi lễ, lắc lắc đầu, cung kính trả lời: “Điều này thì Trần Dung cũng không biết.” Trước biểu tình thất vọng của Vương Trác, nàng nói với vẻ không chắc chắn lắm: “Chắc sẽ không lâu lắm đâu?”

“Hy vọng như thế, con lui xuống đi.”

“Vâng.”

Vương Trác nhìn xe ngựa của A Dung dần dần chạy xa, vươn tay vuốt râu dài, đột nhiên nói: “Trần Dung này rất khá, rất xứng với binh sĩ của Vương gia ta!”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Thoát khốn

Một người trung niên cau mày trả lời: “Nhưng dù sao nàng ta cũng chỉ là thứ nữ của phân nhánh trong hệ tộc, mà phụ thân lại là con vợ kế.”

Vương Trác lắc đầu, hần không nói gì, trong lòng lại đang âm thầm suy nghĩ: Xuất thân của Trần Dung thấp kém, nhưng trải qua hai chuyện này, thanh danh trong sĩ tộc của nàng sẽ được nâng cao. Nói đến nói đi, nếu binh sĩ Vương gia ta cưới nàng về, chẳng phải là nói, dựa theo biểu hiện trên đường đi, chứng tỏ nhi tử của Vương gia ta đặc biệt nhanh nhạy, thanh danh của Vương gia ta sẽ không bị tổn hại nữa hay sao?

Vương Trác nghĩ đến đây, trong lòng có chút khẩn trương, không khỏi cẩn thận cân nhắc chuyện này.

Người trung niên kia ngẫm nghĩ, còn nói thêm: “Nếu là làm thiếp, sợ nàng ta lại không muốn.”

Vương Trác gật đầu, nghĩ ngợi: Đáng tiếc, phụ thân của nàng không ở đây, hôn nhân là đại sự, còn phải chờ đến phía nam rồi ấn định sau.

Vào lúc ban đêm, phó dịch Vương gia phải đi dò đường đã trở lại, bọn họ nói, từ miệng người qua đường biết được, đi thêm trăm dặm sẽ có nguồn nước.

Tin tức này khiến người Vương gia phấn chấn tinh thần. Lập tức đoàn xe vội vàng lên đường.

Dù là như thế, ngựa và người đều khát khô cả cổ, ước chừng đi đến nửa đêm, mới chỉ được năm mươi dặm.

Vừa rạng sáng, giọt sương chẳng những có ngựa xông vào liếm, mà người cũng bắt đầu uống cùng. Đương nhiên, đệ tử Vương thị có nửa thùng nước mà Trần Dung cho, cũng không đến mức nằm bò trên cỏ liếm sương sớm. Làm như vậy, chỉ có phó dịch hộ vệ trong đoàn xe mà thôi.

Ngày thứ ba, lúc trăng treo giữa trời, mọi người rốt cục nhìn thấy sắc xanh um ở phía trước, nghiêng tai lắng nghe, thậm chí có thể nghe thấy tiếng nước chảy ào ào.

Nghe thấy tiếng nước, trong đoàn xe đột nhiên vang lên tiếng hoan hô. Mừng rỡ như điên, mọi người không cần ai dẫn dò, liền giục xe ngựa vội vàng phóng về phía trước.

Đêm nay, tiếng hoan hô kia vẫn không ngừng lại. Đến tận bình minh, còn có không ít người ngâm mình trong nước sông không muốn đứng lên.

Thái dương lại treo cao ở phương đông.

Giẫm lên con đường đầy cỏ dại, lắng nghe trong cây cối thỉnh thoảng truyền đến tiếng chim kêu chiêm chiếp, tất cả mọi người đều mừng rỡ như được sống lại một lần nữa.

Giờ khắc này, chúng đệ tử Vương thị cũng trở nên chín chắn hơn, bọn họ không hề oán giận vì không bắt được con chim nào mà chỉ cao giọng cười vui.

“A Dung, lại đây, lại đây.”

Vương Ngũ lang từ xa liền vẫy tay với Trần Dung, trong ánh mắt dài nhỏ của hần sáng ngời.

Từ hôm qua sau khi gặp Vương công, Trần Dung liền phát hiện, thái độ của Vương gia Ngũ lang này đối với mình rõ ràng nhiệt tình hơn hẳn. Ánh mắt hần nhìn mình luôn lóe lên một tia sáng kỳ dị không thể nói rõ.

Trần Dung hướng tới Vương Ngũ lang gật gật đầu, ý bảo xe ngựa tới gần.

Ở thời đại này, bởi vì tư tưởng Nho gia bị kịch liệt phản đối, nó giam cầm các nữ nhân, vì vậy cũng được giảm bớt khá nhiều cổ kị. Có người Hồ thành lập quốc gia, nữ nhân còn có được địa vị chính trị, ngay cả dưới sự thống trị của Tần Vương, quả phụ tái giá cũng không phải là chuyện hiếm lạ gì. Về phần nữ tử hướng nam nhân biểu đạt ái mộ vui mừng, cũng thường xảy ra chuyện như vậy. Trong lịch sử, mỗi khi mỹ nam tử Phan An xuất môn thi đều bị các nữ nhân vây quanh, các nàng ném quả vào xe chàng, mỗi một lần trở về, xe của chàng đều chất đầy những quả chín. Còn một mỹ nam tử khác, là Vệ Giới, có một lần ra ngoài ngay lập tức bị đám nữ nhân vây quanh lên kín như bức tường khiến chàng bị ngất ngay tại đó, sau khi về đến nhà không được bao lâu thì mất, khiến lịch sử để lại một câu thành ngữ “Khán sát Vệ Giới”. (bị người xem mà chết)

Bởi vậy, lúc này Vương Ngũ lang mời Trần Dung đồng hành, chỉ là một trong những chuyện quá đỗi bình thường.

Trần Dung vừa mới tới gần, liền nghe thấy giọng thăm oán của Vương thị Thất nữ truyền đến: “Ngũ ca, Trần Dung kia chỉ là thứ nữ, sao nàng ta có thể xứng đôi với huynh? Huynh đối đãi với nàng ta như thế thật sự đã làm mất mặt Vương thị chúng ta rồi!”

Trần Dung vừa nghe, nhú mảy nhăn mặt, nàng khẽ cười lạnh một tiếng, nói với Thượng tầu: “Tầu, đi chậm lại.”

“Vâng.”

Khi xe ngựa của nàng dừng lại, tiếng thăm oán phía trước vẫn còn truyền đến: “Cũng không biết phụ thân nghĩ như thế nào, theo ta thấy, Trần Dung này chỉ xứng làm thiếp thất của Ngũ ca thôi. Cưới nàng ta làm thê tử, hừ, nàng ta xứng sao?”

Mấy chữ cuối cùng thốt ra, hai tròng mắt của Trần Dung càng thêm đen láy, tựa như bầu trời đêm, đồng thời hiện lên sát ý lạnh lẽo.

Có điều chỉ trong chớp mắt, nàng liền che giấu cảm xúc này, nàng quát nhỏ: “Không nên đi, chúng ta quay xe lại thôi.”

Thượng tầu là phó dịch trung thành, lời nói của Vương thị Thất nữ, lão nghe mà còn cảm thấy khó chịu hơn Trần Dung. Lập tức lão gạt đầu thật mạnh, điều khiển xe ngựa quyết đoán lui xuống.

Vương Ngũ lang đang thấp giọng trả lời vài câu, vừa ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy xe ngựa của Trần Dung quay lại, hần vội vàng lớn tiếng kêu gọi: “A Dung, A Dung, tại sao lui về vậy?”

Trần Dung không hề trả lời.

Vương Ngũ lang nhú mảy, hần vừa mới chuẩn bị đuổi theo, một thiếu niên ở bên cạnh kêu lên: “Ngũ ca, đừng đuổi theo. Huynh không thể quá dung túng nàng ta được.”

Vương Ngũ lang suy nghĩ một lát, chậm rãi vờn tay, ý bảo xe ngựa dừng lại.

Trần Dung vừa mới quay về giữa đoàn xe, liền nghe thấy phía trước truyền đến tiếng cười đùa ồn ào.

Nàng vén rèm xe lên, nhìn ra bên ngoài.

Không đợi nàng nhìn cho kỹ, Thượng tầu đang hí mắt nhìn về phía trước liền lớn tiếng kêu lên: “Nữ lang, là đoàn xe của Vương gia Thất lang! Không ngờ chúng ta có thể gặp được ngài ấy ở đây!”

Trong giọng nói của Thượng tầu hàm chứa mừng rỡ tốt độ.

Vương gia Thất lang?

Trước mắt Trần Dung không khỏi hiện lên bóng dáng thiếu niên mỹ nam kia. Nàng vén rèm xe lên, nghiêng đầu xem xét.

Xuất hiện trong tầm nhìn của nàng, là một đội ngũ rất lớn, trận thế đội ngũ kia không hề thua kém so với đội ngũ nàng gia nhập này. Theo cớ xí tung bay nhìn lại, có thể thấy trong đội ngũ ngoại trừ Vương thị Thất lang Vương Hoảng ra, còn có Dũ thị.

Trách không được Thượng tầu vui mừng như vậy, hai đội ngũ lớn như thế hội hợp, bọn họ sẽ vô cùng an toàn!

Trần Dung nhìn chằm chằm cát bụi bốc lên cao phía trước, nói: “Thượng tầu, chúng ta tiến lên đi.”

“Vâng.”

Lúc này, không có bất luận kẻ nào chú ý tới Trần Dung đi đến. Mọi đệ tử Vương thị đều như ong vỡ tổ ủa lên. Chỉ chốc lát, giữa hai đoàn xe xuất hiện chừng năm sáu đội ngũ có mười người, mà đội ngũ này, mỗi người đều mặc y phục chỉnh tề, khuôn mặt thanh tú.

Trong người này, ngoài hai mươi mấy đệ tử Vương thị ra, còn hai mươi mấy người khác thì Trần Dung đều chưa từng gặp qua, nghĩ đến hần là đệ tử Dũ thị.

Những người này tạo thành một vòng tròn, trong lúc nói chuyện cười đùa, vây hai người ở lại trong đó. Trần Dung chỉ liếc mắt một cái, liền thấy được giữa đám người, Vương thị Thất Lang Vương Hoảng như hạc trong bầy gà, tựa như thần tiên.

Ở bên cạnh Vương Hoảng, có một nam tử khí khái bất phàm khác, có điều cách khá xa, tầm mắt lại bị ngăn cản, Trần Dung không thấy rõ dung mạo của nam tử kia.

Đang lúc Trần Dung đánh giá bọn họ, bên cạnh người nàng truyền đến một tiếng cảm khái: “Nghe nói khi đệ tử Lang gia Vương gia tụ tập cùng một chỗ, ai cũng sẽ thờ dài nói: Người người như châu như ngọc. Hiện tại ta nhìn thấy đám thiếu niên đệ tử này, không biết tại sao, lại có cảm giác tự hình tâm uế (tự cảm thấy bản thân xấu xa mà hổ thẹn).

Người nói chuyện kia là văn sĩ trung niên thường xuyên bồi ở bên cạnh Vương Trác, tuy rằng xuất thân của hần là kẻ sĩ, nhưng dòng họ lại là hạ phẩm trong sĩ tộc. Hần nói xong, quay đầu nhìn về phía Trần Dung trong xe ngựa, thờ dài: “Lời cảm khái này của ta, chỉ sợ chỉ có mình nữ nhân như nữ lang mới có thể hiểu được.”

Tuy rằng dòng họ của Trần Dung tôn quý chi cực, nhưng phụ thân của nàng là con vợ kế của một phân nhánh trong tộc, bản thân nàng lại là thứ nữ, cũng

có thể nói là nhân vật hạ phẩm trong sĩ tộc, bởi vậy văn sĩ trung niên này mới nói như vậy.

Trần Dung không trả lời.

Có điều khi nàng nhìn về phía đệ tử Dũ thị và Vương thị, ánh mắt vô cùng trong suốt, căn bản không hề cảm thấy tự hình tâm uế. Văn sĩ trung niên tinh tế đánh giá nàng sau một lúc, đột nhiên nói: “Dung mạo kiến thức của nữ lang đều vượt qua người thường, trách không được không có sự cảm khái này giống ta.” Dừng một chút, hần nhin không được vẫn bổ sung một câu: “Nhưng mà, xuất thân vẫn rất thấp kém.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Tiếng đàn kinh diễm

Trần Dung không trả lời, nàng biết, xuất thân của mình quả thật rất thấp kém.

Có điều, vấn đề này thì có gì quan trọng? Ta đã được sống lại một lần nữa! Trần Dung nắm tay thành quyền, nói với Thượng tấu: “Tâu, tiến lên phía trước một chút.”

Đi lên trước, đó là xen lẫn vào đám thiếu niên cô nương này.

Khi xe ngựa của Trần Dung đến gần, vài thiếu niên quay đầu nhìn về phía nàng. Chỉ liếc mắt một cái, ánh mắt bọn họ đều trở nên ngẩn ngơ, si ngốc.

Bộ dạng của Trần Dung vốn tinh xảo minh diễm. Sau khi trọng sinh, trong vẻ ngây ngô xinh đẹp có thêm một phần thành thực, đây là sự thành thực diễm lệ của một thiếu phụ, lại có vẻ non nớt phong tình của một tiểu cô nương, khiến cho nàng đứng trong đám cô nương trở nên vô cùng đặc biệt.

Một thiếu niên họ Dũ ánh mắt sáng quắc nhìn nàng chăm chú, mở miệng hỏi: “Đây là nữ lang nhà ai vậy?”

Không đợi Trần Dung mở miệng, Vương Ngũ lang cười nói: “Nàng nữ nhi Trần thị ở Bình thành, tên là Dung.”

Trần thị ở Bình thành? Danh hào này vừa báo ra, ánh mắt chúng đệ tử Dũ thị càng sáng ngời. Trần thị ở Bình thành, Trần thị chỉ thuộc về một chi hệ nhỏ, nữ nhi nhà đó không được tính là cao quý. Nếu thân phận không cao, nữ lang xinh đẹp trước mắt này, cho dù là bọn họ muốn cưới làm thê tử, hoặc là nạp làm thiếp, đều không khó khăn lắm.

Dưới sự đánh giá của chúng đệ tử Dũ thị, thần sắc trên mặt Trần Dung từ đầu đến cuối vẫn bình tĩnh như nước.

Nàng đi xuống xe ngựa, bước lên phía trước hai bước, ngẩng đầu, đôi mắt đen láy như bầu trời đêm, nhìn về phía Vương thị Thất Lang Vương Hoảng đang được nhóm cô nương vây quanh.

Vương Hoảng cũng đang nhìn về phía nàng.

Bốn mắt nhìn nhau, mỹ nam tử hiếm thấy nô nộ cười, hàm răng tuyết trắng của hần lấp lánh dưới ánh mặt trời khiến người ta hoa mắt. Bất tri bất giác, Trần Dung lại như lúc ban đầu gặp gỡ, hơi nghiêng nghiêng đầu, ánh mắt dời đi.

Chung cô nương vây quanh Vương Hoảng, đột nhiên nhìn thấy nụ cười của mỹ nam tử, đầu tiên là ngẩn ngơ, vừa đảo mắt, tiếng vui mừng thốt ra nổi lên bốn phía.

Đứng cùng Vương Hoảng là một danh sĩ Dũ thị, tầm hai mươi tuổi, gương mặt thon dài, mày như kiếm, diện mạo tuấn tú, hần nghe thấy tiếng thét chói tai, không khỏi quay đầu, theo ánh mắt của Vương Hoảng nhìn lại.

Vừa thấy Trần Dung xinh đẹp, danh sĩ Dũ thị bật cười, nói với Vương Hoảng: “Hóa ra Thất lang thích là loại mỹ nhân này.”

Vương Hoảng đáp: “Nàng là Trần thị A Dung mà ta đã kể với huynh.”

Hai mắt danh sĩ Dũ thị sáng ngời, hần lại hướng tới Trần Dung đánh giá một phen, rồi mới thu hồi ánh mắt.

Trần Dung vừa xuất hiện đã khiến hai mỹ nam tử nổi lên hứng thú, việc này khiến cho chúng cô nương cảm thấy bất mãn, các nàng đều nhìn về phía Trần Dung. Chỉ trong chốc lát, từng mái đầu chụm vào, vài lụa tung bay, thậm chí còn có vài cỗ xe ngựa chen thêm, chúng nó chặn mất tầm mắt của Trần Dung, khiến nàng không thể nhìn thấy hai người Vương Hoảng nữa.

Trần Dung thu hồi ánh mắt, trở lại trong xe ngựa.

Vừa lên xe ngựa, nàng liền lấy một cây thất huyền cầm dựng bên cạnh thành xe (đàn cổ cầm có bảy dây, thùng đàn màu đen).

Kiếp trước, khi ở độ tuổi này, quả thật Trần Dung là người không có nhiều học vấn.

Nhưng từ sau khi gặp được người đó, nàng vì muốn côi xuống cái mũ danh hiệu “tục tăng”, nên đã luyện thất huyền cầm được mấy năm. Nàng cũng là người cực kỳ có thiên phú, sau khi luyện hai năm thì nắm bắt được yếu quyết trong đó. Trước khi nàng chết, chỉ dựa vào chiêu thức cầm khúc, nàng đã giành được thanh danh tài mạo song toàn.

Trần Dung cúi đầu, đặt cầm xuống thấp, sau đó, tay phải khẽ gảy huyền cầm!

Từ lúc tiếng nhạc liên tiếp nhẹ nhàng phiêu lãng vang lên, ồn ào náo động tức thì nhạt bớt.

Trần Dung không hề ngẩng đầu.

Tay phải nàng khe khẽ gảy, tiếng đàn tựa như lưu tuyến thanh phong (gió thổi nước chảy), tựa như trăng sáng trên bầu trời, lặng yên mà đến, không tiếng động mà tràn đầy khắp không gian.

Tiếng ồn ào bỗng biến mất.

Mấy cô nương kia đồng thời quay đầu nhìn về phía Trần Dung.

Lúc này Trần Dung đang chuyên chú nhìn cầm trên tháp, ngũ quan của nàng thanh khiết, tại một khắc này yên tĩnh như nước suối mùa xuân, ấm áp như mùa hạ, tỏa sáng diễm lệ. Đây là một cảnh đẹp mà sự yên tĩnh hòa quyện cùng với vẻ diễm lệ mà tạo nên.

Bất tri bất giác, chúng thiếu niên đều ngấm nhìn ngây ngốc, cũng nghe đến ngây ngốc.

Đám đệ tử mặc hoa phục này, với xuất thân của bọn họ, nhất định đều đã được tu dưỡng. Ngày thường, cho dù cảm kỳ thư họa không tinh thông, nhưng nhất định có học qua.

Giờ phút này, tiếng đàn của Trần Dung vừa bay tới, bọn họ liền lập tức cảm giác được, tiếng đàn này không giống với của người thường.

Cầm bắt đầu từ Nghiêu Thuấn tới nay đã được lưu hành hậu thế, âm thanh thanh nhã, ở thời đại này, là nhạc khí được kẻ sĩ tôn sùng nhất. Có thể nói, lúc này nhóm sĩ phu rất ít người không biết đánh đàn. Không nói tới người khác, Vương gia Thất lang Vương Hoảng rất nổi tiếng về cầm kỳ.

Khi gặp gỡ lần đầu, từ tiếng bước chân của Trần Dung đi tới, Vương Hoảng đã biết nàng cũng là người biết đánh đàn.

Nhưng chàng vạn lần thật không ngờ, Trần Dung lại đàn hay như thế! Một nữ lang mười lăm tuổi, chiêu thức cầm khúc ấy, phiêu chuyển thanh thoát, nhẹ nhàng như gió, mềm mòng lãng đãng, giống như ở bên tai chàng thổ lộ tương tư, vui mừng khi được gặp lại. Hơn nữa, loại tương tư cùng vui mừng này, như gió xuân lay động, như suối chảy róc rách, trong cổ ý lại có vô tình, hết sức phong lưu.

Nói như vậy, một khi nhóm nhân vật sĩ tử đánh đàn đều chủ yếu thổ lộ sự tao nhã. Nhưng trong tiếng đàn của nữ lang này, lại có sự hoa lệ hoàn toàn khác với tất cả mọi người.

Bực cầm kỳ này, thật sự không thua kém gì chàng.

Bất tri bất giác, tất cả mọi người ngẩng đầu lên, mấy người Vương Hoảng lại nhắm lại hai mắt, lắng lắng lắng nghe.

Cũng không biết qua bao lâu, tiếng đàn như suối chảy dần dần phiêu tán, dần dần chuyển thành hư vô.

Trần Dung chậm rãi ngẩng đầu lên.

Lúc nàng ngẩng đầu, một tia nắng nghịch ngợm chiếu lên gương mặt trắng nõn như ngọc của nàng. Sóng mắt nàng vừa chuyển, đôi mắt đen láy như bầu trời đêm, sâu đậm tĩnh lặng nhìn về phía Vương Hoảng.

Bốn mắt nhìn nhau.

Trần Dung có chút ngượng ngùng, cũng có chút vui mừng tươi cười với chàng, sau đó, nàng rũ hai mắt, từ từ nói: “Gặp lại quân tử, không khỏi vui mừng.”

Nói xong tám chữ này, nàng liền kéo rèm xe xuống. Trong xe ngựa truyền đến giọng nói dè dặt, êm tai dãn dò, Thượng tẩu đánh xe ngựa, một lần nữa quay trở về.

Trong tiếng khe khẽ nói nhỏ, xe ngựa của Trần Dung lại quay về giữa đội ngũ.

Mà lúc này, cho dù là đệ tử Vương thị, hay là người Dũ thị, đều nhìn về phía Trần thị. Cũng mặc kệ bọn họ nhìn ngó như thế nào, rèm xe kia vẫn không được vén lên.

Cũng không biết qua bao lâu, một nữ lang Vương thị cả kinh kêu lên: “A Dung này, khi nào thì học được cầm kỳ bực này?”

Mọi người ngẩn ra.

Vương Ngũ lang cũng phục hồi tinh thần từ trong vẻ si ngốc, hấn nhủ mảy, lắc đầu nói: “Chưa từng nghe qua.”

Vương thị Thất nữ lạnh lùng hừ một tiếng, bật cười nói: “Tiếng đàn của Trần thị A Dung quả thật êm tai. Đáng tiếc, cũng chỉ là thứ nữ trong chi tộc thôi.”

Giọng nói của nàng ta không nhỏ.

Tiếng nói vừa dứt, đã có vài người ở đó gật đầu đồng ý. Ánh mắt chúng thiếu niên đang si ngốc lại trở nên thanh tỉnh, bắt tri bắt giác, trong vẻ ngạo nghễ mang theo thần sắc khinh thường lại xuất hiện trên mặt bọn họ — cảm kỹ bất phàm thì như thế nào? Diện mạo xuất sắc thì đã sao? Một người xuất thân là thứ nữ trong chi tộc thì nàng vĩnh viễn đều thấp hơn bọn họ một bậc. Người như thế, không đáng trở thành mỹ nhân khuynh đảo nhất chúng

Chúng đệ tử phục hồi tinh thần lại, ánh mắt nhìn về phía Trần Dung nhanh chóng thu trở về.

Lúc này, một cô nương họ Dư vội vàng kêu lên: “A? Hoàng lang ở đâu rồi?”

Vương Hoàng?

Chúng nữ đồng thời quay đầu tìm kiếm, tìm tới tìm đi, các nàng phát hiện hai danh sĩ Vương Hoàng và Dư thị đã sớm ngồi trở lại trong xe ngựa. Các nàng có thể nhìn thấy, chỉ là một tấm rèm xe rung rung.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Tiểu lang Tôn gia

Ngoài xe ngựa, cho dù là Bình ầu hay là Thượng tẩu đều tròn mắt há hốc mồm, cũng không biết qua bao lâu, Bình ầu mới hé miệng hỏi: “Nữ lang, khi nào thì người học được cảm kỹ giỏi như thế?”

Trần Dung trầm mặc.

Sau đó, Trần Dung thấp giọng nói: “Ta học được ở trong mộng.”

Không đợi bọn họ tỉnh lại, giọng Trần Dung trầm xuống, ra mệnh lệnh: “Việc này không thể nói ra ngoài, về sau nếu có ai hỏi, các ngươi cứ nói sau khi phụ huynh rời đi ta đã bắt đầu học cảm.”

Bình ầu và Thượng tẩu ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn ngơ ngác.

Cả đời bọn họ đều ở trong Trần phủ nhỏ, trong Bình thành nhỏ, cũng không hiểu biết nhiều. Trần Dung nói nàng học được ở trong mộng, tuy rằng bọn họ không thể nào tin, nhưng cũng không thể nghĩ ra được lý do khác.

Một lát sau, giọng nói của Thượng tẩu truyền đến: “Vâng, nữ lang cứ việc yên tâm.” Bên cạnh, đám người Bình ầu cũng đáp ứng.

Trong suy nghĩ đơn giản của bọn họ, giờ phút này, nếu không nghĩ ra thì không nghĩ nữa, hiện tại nữ lang làm việc tựa như có thần linh trợ giúp, có lẽ cảm kỹ thật sự đúng là nàng đã học được ở trong mộng.

Trong xe ngựa, Trần Dung gật đầu, dặn dò: “Nếu có người tìm ta, cứ nói ta ngủ rồi.”

“Vâng.”

Lúc này, đoàn xe lại lên đường.

Sau khi hai đoàn xe hội hợp, toàn bộ đội ngũ thẳng tiến đi được mười dặm. Vó ngựa đạp đất, cát bụi nổi lên cuộn cuộn, đi ở giữa cũng không nhìn thấy trước sau.

Sau khi Trần Dung gây ra một khúc kia, vẫn im lặng ngồi trong xe ngựa, không lộ diện lần nữa. Trong lúc đó, Vương Ngũ lang phái người tìm nàng, đều bị Thượng tẩu và Bình ầu đuổi khéo.

Trước đó, các cô nương Vương thị cùng Dư thị đang ghen tức giận đố kỵ chuẩn bị đánh giá Trần Dung một phen, cho dù cảm kỹ không bằng nàng, cũng có thể hơn nàng ở một phương diện khác? Cho dù không thể so sánh nổi, cũng có thể buộc nàng lần lượt biểu lộ cảm kỹ thì họa? Chỉ cần nàng xuất hiện, bọn họ sẽ có cách để tranh cao thấp.

Nhưng các nàng ta thật không ngờ, Trần Dung lại nghỉ ngơi, không lộ mặt nữa.

Lúc này, đoàn xe đang tiến lên đột nhiên bị chững lại.

Trần Dung vén rèm xe, thấp giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Thượng tầu trả lời: “Ta đi nhìn xem.”

Sau hai khắc, Thượng tầu đã trở lại, lão ngồi xuống vị trí xa phu, bẩm báo với Trần Dung: “Gặp gỡ một nhánh của Tôn thị, dường như Tôn thị gặp phải đạo phi, người lớn đều đã chết, chỉ có một tiểu lang quân cùng gia phó trốn thoát được.”

Giọng nói của Thượng tầu vừa vang lên, phía trước trở nên ồn ào náo động. Ngay sau đó, một chiếc xe ngựa phong trần mệt mỏi điều khiển đi về phía bọn họ.

Trong xe ngựa kia có thể thấy được vốn rất xa hoa. Có điều ở giờ khắc này, trên xe ngựa gỗ kim đỏ có dấu vết đao kiếm ở khắp nơi.

Ngồi ở vị trí xa phu, là một thiếu niên 15, 16 tuổi. Thiếu niên này mày kiếm mắt sáng, mũi cao thẳng, hiện tại cậu mím chặt môi, vẻ mặt mệt mỏi.

Tuy là như thế, nhưng lưng thiếu niên này rất thẳng, quần áo màu trắng sạch sẽ vô cùng, tóc chỉ hơi rối loạn.

Ở bên cạnh thiếu niên, Vương Ngũ lang nhú mày nói: “Tôn tiểu lang, việc điều khiển xe ngựa này để hạ nhân làm đi. Nếu tiểu lang nguyện ý, ta lập tức phái vài người tới giúp.”

Tôn tiểu lang lắc đầu, nói: “Không cần.”

Phun ra ba chữ này xong, cũng không nói thêm gì nữa.

Mặt Vương Ngũ lang càng nhăn hơn, hần nhếch môi, nói: “Đây là ý của Thất lang nhà ta, tiểu lang cần gì bất cần nhân tình như thế (không để ý đến quan hệ tình cảm)?”

Lúc này, ngay cả một chữ Tôn tiểu lang cũng không đáp lời hắn.

Vương Ngũ lang bị mất mặt, cũng không giữ được bình tĩnh nữa, hần hướng tới Tôn tiểu lang chấp tay, thét ra lệnh điều khiển xe ngựa chạy về phía trước.

Chỉ chớp lát, thiếu niên liền đi tới bên cạnh xe ngựa của Trần Dung.

Đi song song với Trần Dung, cậu chuyển đầu xe ngựa lại.

Đoàn xe lại lên đường.

Lúc này, trong xe ngựa truyền đến một giọng nói khàn khàn: “Tiểu lang, thân phận của người là gì chứ, há có thể làm việc của xa phu? Vẫn để tiểu nhân làm đi.” Dứt lời, là một loạt tiếng động giầy giụa vang lên.

Tôn tiểu lang hơi nhếch môi, cũng không quay đầu lại quát: “Không cần.”

Lời này của cậu vừa thốt ra, trong xe ngựa trở nên yên tĩnh.

Đoàn xe lại tiến lên được mười dặm, thái dương chìm vào đường chân trời.

Một tiếng rít truyền đến, chúng xe ngựa đều dừng lại, nhóm phó dịch bắt đầu vội vàng chuẩn bị bữa tối.

Trần Dung bước xuống từ trong xe ngựa, nàng quay đầu, nhìn thiếu niên lưng thẳng tắp ngồi ở vị trí xa phu kia. Trong ánh chiều sáng lặn, gương mặt thiếu niên tuấn tú non nớt, trầm tĩnh cô đơn tựa như một con sói một mình hành tẩu ở trên cánh đồng hoang vu. Vẻ tịch mịch cô đơn này, kiếp trước, nàng đã nhìn thấy vô số lần ở trong gương.

Về cô đơn này, trong tiếng cười vui ồn ào thỉnh thoảng truyền đến, thật sự có vẻ không phù hợp.

Trần Dung đi đến bên cạnh Tôn tiểu lang, nói: “Muốn báo thù, thì phải giữ sức. Chỉ có người nhu nhược, mới có thể cự tuyệt mọi giúp đỡ cùng thay đổi, tự đắm chìm vào trong bị thương tuyệt vọng.”

Giọng nói của nàng rất thấp, cũng rất lạnh lẽo.

Tôn tiểu lang vụt một tiếng xoay người, ánh mắt đen láy nhìn chằm chằm Trần Dung.

Trần Dung không hề để ý đến cậu, xoay người rời đi, không quay đầu lại.

Trần Dung trở lại trước xe ngựa, thấp giọng dặn dò: “Sau khi chuẩn bị xong đồ ăn, đưa cho Tôn tiểu lang hai phần.”

“Vâng.”

Khi một tia nắng chiều cuối cùng chìm vào phía chân trời, mấy nhà đã chuẩn bị xong đồ ăn. Lúc này, Vương gia cùng Dũ gia bày rượu thịt, trải dài ra hai hàng.

Trần Dung vừa ăn, vừa chú ý, Vương gia cùng Dũ gia đều tặng đồ ăn lại đây, nhưng Tôn tiểu lang mặt lạnh cự tuyệt, chỉ lấy của nàng.

Trần Dung thấy thế, cười cười, khẽ lắc đầu.

Sau khi hai đội hợp nhất, chúng đệ tử thị tộc đều thả lỏng tâm tư. Đến tận khi trăng treo giữa trời, tiếng cười đùa vẫn không ngớt bên tai.

Dưới ánh trăng, Trần Dung đi về phía trước.

Chỗ hạ trại lần này là bên một con sông nhỏ trên sườn núi, địa thế trông trải.

Dưới ánh trăng, nước sông lấp lánh chảy xuôi phản xạ ánh bạc lấp lánh.

Đang đi, Trần Dung nghe thấy tiếng đàn.

Tiếng đàn kia thân nhiên trong trẻo, chính là vừa nghe, Trần Dung liền biết, đó là Vương Hoàng tấu nên. Bất tri bất giác, Trần Dung đi theo tiếng đàn.

Mới đi vài chục bước, nàng liền dừng bước chân. Dưới ánh trăng trải dài ngàn dặm kia, người ôm cầm tấu khúc, cũng không phải là Vương Hoàng. Có điều, phía trước phía sau hẳn, đều là các thiếu nữ mặc hoa phục xinh đẹp.

Nhìn các cô nương này, Trần Dung lắc lắc đầu, chậm rãi lui ra phía sau.

Vừa mới đi đến bờ sông, một giọng nói thô dất chói tai, đang lúc vỡ giọng vang lên: “Muội gọi là Trần Dung?”

Trần Dung gật gật đầu.

“Tôn Diễn, còn chưa có danh hào.”

Trần Dung lại gật đầu, nàng nghiêng đầu, nhìn thiếu niên tuấn tú cao lớn bên cạnh, dưới ánh trăng, một nửa gương mặt của cậu thật đẹp, đường cong rõ ràng.

Tôn Diễn nhìn mặt hồ lấp lánh dát bạc lại thô giọng nói: “Vương thị cùng Dũ thị đều thương hại ta, đều muốn bỏ thí cho ta. Hừ! Ta đường đường là một nam nhi, cần gì người khác thương hại.”

Cậu đang giải thích với Trần Dung, vì sao cậu lại lạnh lùng đối với người Vương gia và Dũ thị như thế.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Tới gần sông Hoàng Hà

Trần Dung trầm mặc.

Tôn Diễn quay đầu lại, hần nghiêm túc nhìn Trần Dung chăm chú, đột nhiên hỏi: “Muội bao nhiêu tuổi rồi?”

Trần Dung ngẩn ra, trả lời: “Còn chưa tròn mười lăm.”

“Nhỏ hơn ta.” Tôn Diễn nhìn nàng, đương nhiên nói: “Gọi ta là ca ca đi.”

Trần Dung cả kinh, vội ngẩng đầu nhìn cậu.

Dưới ánh trăng, biểu tình của nàng ngốc nghếch, hiển nhiên khiến Tôn Diễn vừa lòng, cậu cười cười. Nụ cười này, khiến vẻ cô đơn trên mặt cậu trở thành hư không.

Trần Dung trừng mắt nhìn cậu, nói: “Hừ, chưa chắc huynh đã lớn hơn ta đâu.”

Tôn Diễn lại cười, thiếu niên này, hiển nhiên trước kia rất hay cười, lúc cậu cười, nét mặt tươi tắn, sáng ngời dị thường.

Cậu đánh giá Trần Dung từ trên xuống dưới, gật đầu nói: “Không sai, nếu muội không nói ra, ai cũng không nhận ra muội mới chỉ 15. Hừ, rõ ràng mới chỉ là một tiểu nha đầu mà đã có phong thái xinh đẹp của một phụ nhân.”

Lời này nói ra, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Dung tức thì đỏ bừng. Nàng hít một hơi, muốn áp chế lửa giận, nhưng tính tình nàng từ trước đến nay khó nhẫn nhịn, hít sâu năm sáu cái, miệng nàng hé ra, vẫn oán hận quát mắng: “So với giọng như vịt kêu của huynh vẫn tốt hơn!”

Tôn Diễn ha ha cười.

Nhưng sau đó, tiếng cười của cậu càng ngày càng nhỏ. Cậu nghiêng đầu đi, tiếp tục nhìn mặt hồ lấp lánh ánh bạc ở phía trước, khẽ nói: “Ánh mắt của muội như sói, ta thích.”

Trần Dung ngẩng đầu lên, nàng mở to mắt nhìn Tôn Diễn, có ý nghĩ muốn phản bác, nhưng dù thế nào cũng nói không nên lời.

Quay đầu, giống như Tôn Diễn, Trần Dung cũng ngắm nhìn mặt hồ gọn nước nhộn nhạo, thầm nghĩ: Ta vốn nghĩ rằng, ta muốn quên hết chuyện cũ, nhưng hiện tại xem ra, ta làm còn chưa đủ. Như vậy không được, ta phải khiến cho bản thân thật sự trở nên bình thản, cho dù gặp lại người kia, cũng có thể là bình tĩnh đối mặt.

Lúc này, hai người sóng vai mà đứng, đều trầm mặc không nói gì.

Nhưng mà, có lẽ là vì đồng bệnh tương liên, tuy rằng hai người không nói gì cả, lại tự nhiên cảm giác được một sự bình thản, yên tĩnh khi bên cạnh có bằng hữu.

Xa xa, ánh lửa hơi hổi, tiếng cười đùa ồn ào không ngừng bên tai, nhưng có hai bóng đen đứng bên bờ sông, lại giống như hòa vào trong trời đất, cô tịch như vậy, vĩnh viễn như vậy.

Thời gian như thoi đưa, đảo mắt đã ba ngày trôi qua.

Trong ba ngày này, Vương Hoàng và Dũ Chi vẫn bị chúng thiếu niên nữ lang vây quanh, ngẫu nhiên gặp, cũng chỉ là nhìn nhau cười, không có cơ hội nói chuyện.

Thiếu niên Tôn Diễn này, từ sau ngày ấy vẫn đi song song với Trần Dung, dùng xa phu của Trần gia, ăn đồ ăn của Trần gia, tự nhiên mà cùng Trần Dung hình thành một tiểu đội.

Ngày hôm nay, đoàn xe tới gần sông Hoàng Hà.

Lúc này, thỉnh thoảng có thể thấy được các đại sĩ tộc từ Tịnh châu tới đây. Xa xa nhìn lại, có thể nhìn thấy trên quan đạo rộng rãi, nơi nơi cát bụi bốc cao, ồn ào chấn động trời đất.

“Nữ lang, tới sông Hoàng Hà, tới sông Hoàng Hà rồi. Qua Hoàng Hà là thành Lạc Dương, nữ lang, chúng ta sắp đến rồi!” Qua Hoàng Hà là thành Lạc Dương, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, bọn họ sẽ định cư ở Lạc Dương.

Bình ẩu vui mừng chạy đến bên cạnh xe ngựa kêu to, mắt của bà vốn không to, lúc này cười híp thành một đường, đứng bên người bà, mọi người cũng mang gương mặt vui vẻ.

“Lạc Dương?”

Trên mặt Trần Dung không có vẻ vui mừng.

Nàng ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn phía trước. Trên trời bầu không xanh thẳm, phía cuối chân trời bị mây trắng che lấp, bị ngọn núi cách trở, nàng không thấy tầng tầng lớp lớp mái nhà của thành Lạc Dương.

Lúc này, mọi người vui mừng đều nghĩ rằng đi thêm chưa đến bốn mươi dặm nữa đã là sông Hoàng Hà, nên cũng không muốn nghỉ ngơi. Một đám đánh xe ngựa vội vàng chạy về phía trước.

Đi vội sau hai mươi dặm, đội ngũ sĩ tộc từ các nơi đi đến đã chật ních quan đạo. Không chỉ là trên quan đạo, ngay cả trong sườn núi hoang vu hai bên, cũng có hộ vệ cưỡi ngựa.

Trần Dung quay đầu nhìn lại, chung quanh nàng, đều là đầu người cùng xe ngựa không bờ bến, ồn ào náo động tràn ngập bầu trời, cho dù dựa vào gần nhất, cũng phải lớn tiếng nói chuyện mới nghe thấy.

“Nữ lang, đồng người quá.”

Bình ẩu vừa hết nhìn đồng tới nhìn tây, vừa cảm khái nói như thế.

Trần Dung không trả lời, ánh mắt của nàng có chút mờ mịt, môi cũng mím rất nhanh.

Đảo mắt, mặt trời chiều ngả về tây.

Lúc này, bọn họ cách sông Hoàng Hà chỉ còn mười dặm đi đường.

Trước mặt mọi người ăn com xong, Trần Dung vẫn mờ mịt đột nhiên cất bước đi về phía trước. Một bên Tôn Diễn vừa mới buông bát đĩa, liền nhìn thấy Trần Dung có cử chỉ dị thường. Cậu nhú mày, giọng như vịt đực vang lên: “A Dung, người Vương gia đang dùng com mà.”

Dựa theo lễ nghi quý tộc, khi dùng com không thể nói chuyện, lại càng không phải là thời điểm thăm viếng.

Trần Dung ngừng bước chân một chút. Nàng quay đầu nhìn về phía Tôn Diễn, ánh mắt trống rỗng nhìn cậu một lúc, nàng thì thào nói: “Vừa rồi ta mới suy nghĩ cẩn thận, cho dù nhất định là thiên mệnh, cũng phải đánh cuộc một phen.”

Lời này của nàng tự dưng thốt ra, Tôn Diễn làm sao mà hiểu được? Thiếu niên này chỉ chớp mắt, nghi hoặc nhìn nàng.

Trần Dung thu hồi tầm mắt, tiếp tục đi về phía trước, lại trả lời: “Vương gia dùng com, mỗi lần đều mất nửa canh giờ. Ta không chờ được lâu như vậy.”

Dứt lời, nàng đi nhanh về phía trước.

Tôn Diễn cau mày nhìn nàng, sau đó cất bước đi theo.

Trên bãi cỏ hoang vu, Vương gia dùng vải sạch trải thành hai hàng dài, trên đó bày đầy tháp, trên tháp rượu thịt tỏa hương.

Các quý tộc dùng com đều là im lặng không tiếng động. Trần Dung có thể nhìn thấy, ngồi bên cạnh Vương Trác là Vương Hoảng cùng Dũ Chí.

Khi Trần Dung đi tới, thỉnh thoảng có người ngẩng đầu lên nhìn nàng. Đệ tử Vương thị thấy nàng lập tức hướng tới chỗ Vương Trác, không khỏi mở to mắt nhìn theo.

Chỉ chốc lát, Trần Dung đã đi tới trước mặt Vương Trác.

Từ rất xa, nàng đã cúi người thi lễ.

Vương Trác cùng Vương Hoảng, Dũ Chí đều ngẩng đầu lên, bọn họ nương theo ánh mặt trời đánh giá cô nương thanh diễm này.

Không đợi Vương Hoảng mở miệng, Trần Dung đã thanh thúy nói: “Vương công, từ xưa đến nay, thành Lạc Dương đều là vùng giao tranh của binh gia. Nay trăm tộc Hồ man di đều đang xâm chiếm Trung Nguyên, Trần Dung nghĩ rằng, bọn họ tất sẽ không bỏ qua Lạc Dương.”

Lời nói của nàng lúc này, đều là quốc gia đại sự, bao gồm cả Vương Hoảng, tất cả mọi người đều mở to mắt, kinh ngạc nhìn Trần Dung.

Kẻ sĩ vốn không thích đàm luận chính trị.

Từ sau khi nhóm danh sĩ thích đàm luận chính trị lần lượt bị chết oan chết uổng, bọn họ mở miệng đó là học vấn, ngâm miệng đó là phong nguyệt, đã không nói chuyện đàm luận chính trị lâu ngày.

Bởi vậy, một cô nương như Trần Dung đứng ở đây nói chuyện gì mà ‘binh gia giao tranh’, lúc này ngay cả Dũ Chí cũng đều nhú mày.

Trần Dung giống như không nhìn thấy, nàng chỉ nghiêm túc nhìn Vương Trác, rồi nói tiếp: “Trần Dung nghĩ đến, lúc này thành Lạc Dương đã không phải chỗ an toàn nữa rồi. Chúng ta đến đó chỉ sợ sẽ rơi vào cạm bẫy mà người Hồ đã sớm bố trí chu đáo.”

“Cạm bẫy?” Vương Trác rốt cục buông xuống bát đĩa, hỏi: “Con nói người Hồ đã công tiến Lạc Dương?” Trần Dung liên tục hai lần đại hiển thân uy, hần đã bắt đầu coi trọng đối với lời nói của cô nương này.

Trần Dung lắc lắc đầu, nói: “Thành Lạc Dương chắc chắn như thế, không phải tiến công sẽ là khinh địch sao? Ta là nói, chỉ sợ người Hồ bày bố ở chung quanh Lạc Dương, cùng với đám sĩ tốt ở bên bờ Hoàng Hà này, chỉ chờ chúng ta chui đầu vô lưới.”

Vương Trác trầm ngâm, hần quay đầu nhìn về phía Vương Hoảng, nói: “Thất lang thấy thế nào?”

Hai tròng mắt của Vương Hoảng sáng trong tựa như thu thủy, đang nhìn Trần Dung chăm chú, chàng đã sớm nghe nói qua, nữ tử trước mắt này, liên tục hai lần liệu sự như thần, là nữ lang dị thường khác xa so với nữ nhân khác trên thế gian.

Chàng im lặng nhìn Trần Dung một lát, hỏi: “Vậy A Dung nghĩ đến, sẽ có Hồ tộc nào?”

Hồ tộc? Đều là hào hán trượng phu, không thể có người có dã tâm xưng vương xưng đế sao? Trần Dung cười khổ một chút, lắc đầu nói: “Thiếp không biết. Trần Dung lần này tiến đến, là muốn xin Vương công thỉnh cách (tách đoàn).”

Thỉnh cách? Mọi người đồng thời ngẩng đầu lên nhìn về phía Trần Dung, một đám lộ ra sắc mặt kinh ngạc.

Chương 16: Thích huynh hơn

Dừng một chút, Trần Dung tiếp tục nói: “Trần Dung chỉ là một phụ nhân, vẫn sẽ có chỗ cân nhắc không chu toàn. Việc người Hồ chặn đường ở sông Hoàng Hà, cũng chỉ là lời suy đoán. Trần Dung không dám dùng lời suy đoán này ảnh hưởng đến Vương công, chỉ muốn mỗi người đi một ngã, tìm kiếm con đường khác.”

Nàng nói, nàng đối với suy đoán của mình cũng không quá mức tin tưởng, cũng không dám dùng loại suy đoán này bắt buộc mọi người thay đổi tuyến đường, chỉ là muốn tự tìm đường đi.

Vương công nhú mày, sau khi trầm mặc, hần lại đảo mắt nhìn về phía Vương Hoàng.

Vương Hoàng nhìn nàng một lúc, nói: “A Dung cũng biết, các gia tộc đều phái hộ vệ tra xét bên đường không? Nếu thực sự có người Hồ, sao không có ai bẩm báo? Hay là, nàng chỉ là sau khi qua sông?”

Trần Dung gật đầu, nói: “Tất nhiên là ở bờ bên kia.”

Lần này, Vương Hoàng nhú mày, chàng nói với mọi người xung quanh trái phải: “Phái ra mấy người qua sông trước, tìm tòi đến tột cùng.”

Đây là ý chỉ chàng tiếp thu ý kiến của Trần Dung.

Nhưng mà, Trần Dung vẫn không hề vui vẻ, nàng lại nói: “Dù cho bờ bên kia có người Hồ hay không, Trần Dung cũng không muốn qua sông, Vương công, Thất lang, thỉnh cho phép Trần Dung được tách đoàn.”

Thái độ của Trần Dung thập phần kiên quyết. Vương Trác trầm mặc.

Ở phía sau, Vương Ngũ lang cau mày, hần nhìn gương mặt xinh đẹp của Trần Dung lộ ra sự non nớt kia xem xét một hồi, đứng lên vỗ tay nói: “A Dung cần gì nóng lòng rời đi? Thất lang đã phái người đi trước tra xét, vì sao không đợi một lúc?” Hần nói tới đây, lại bổ sung: “Nàng chỉ là một nữ nhi yếu ớt, bên người hộ vệ lại không nhiều lắm, nếu gặp đạo phi thì làm sao bây giờ?”

Vương Trác ở một bên gật đầu, nói: “Đúng là như thế. A Dung, nếu con tin tưởng Vương bá của con, chớ có nói tới việc tự động rời đi nữa. Lui ra đi, lão phu còn muốn dùng cơm đây.”

Vương Trác liên tục vẫy tay, ý là không muốn nói chuyện với Trần Dung nữa.

Trần Dung giật mình, nàng biết, nếu lúc này nàng còn cố ý muốn rời khỏi, thì đúng là không nể mặt người Vương gia.

Nàng khẽ mím môi, sau một lúc lâu mới hướng tới Vương Trác thi lễ, xoay người thối lui.

Lúc Trần Dung rời khỏi vài chục bước, đầu vừa ngẩng lên, liền nhìn thấy Tôn Diễn đứng ở dưới hàng dương liễu, bóng dáng thẳng tắp như mũi kiếm.

Ngay lúc Trần Dung liếc về phía Tôn Diễn, thiếu niên này đã xoay người sang chỗ khác, đi nhanh trở về đội ngũ.

Trần Dung có tâm sự nặng nề, cũng không để ý đến hần, cúi đầu về tới đoàn xe.

Nàng vừa mới ngồi lên xe ngựa, giọng vui mừng của Bình ẩu từ bên ngoài truyền đến: “Nữ lang, Vương công rất coi trọng người đó. Hay là ngài ấy đã nhìn trúng nữ lang, muốn nữ lang gả cho binh sĩ Vương gia?”

Trần Dung ngẩn ra, nàng chuyển mắt nhìn về phía người Vương gia.

Giọng nói của Bình ẩu vừa thốt ra, Thượng tâu đã ha ha cười nói: “Đúng vậy đúng vậy, Vương công là người thế nào chứ? Nhất định ngài ấy đã nhìn trúng nữ lang nhà chúng ta. Tại thời điểm này, nếu chúng ta rời khỏi đoàn người Vương gia, đó là không hẹn gặp lại, đệ tử Vương gia có thể tìm được ở đâu một nữ lang như A Dung chứ?”

Nghe đến đó, Trần Dung nhú mày, nàng nghĩ tới thái độ của Vương Ngũ lang đối với nàng dọc theo đường đi, hay là thật sự có chuyện này?

Khi thái dương dần dần chìm vào đường chân trời, trên bãi cỏ hoang vu đã trở nên ồn ào náo động. Mọi đoàn xe đều ngừng lại, vội vàng nghỉ ngơi hồi phục, rồi còn chuẩn bị thuyền để sang sông ngày mai.

Trần Dung ngơ ngẩn cả người, bước xuống xe ngựa.

Quanh bốn phía nàng, nơi nơi đều là phó dịch đang bận rộn. Trần Dung bước đi không có mục đích một lúc, bất tri bất giác, đã tới một phiến đất cao.

Nàng đứng ở trên phiến đất, nhìn chúng phó dịch cách đó năm trăm thước. Nơi đó vang lên từng đợt tiếng cười, vài lụ tra trải rộng ra thành vòng tròn, nhìn qua, đúng là đập vào mắt chỉ thấy toàn màu trắng tinh.

Nơi đó ít nhất cũng tụ tập bảy tám trăm sĩ tộc!

Đúng rồi, các đại gia tộc đều tụ tập ở sông Hoàng Hà này. Thật vất vả có cơ hội gặp nhau, tất nhiên chúng sĩ tộc đệ tử sẽ không bỏ qua.

“Vì sao muội muốn đi?”

Một giọng vịt đực đột nhiên vang lên phía sau Trần Dung.

Trần Dung cười cười, nói: “Không có gì.”

Tôn Diễn đi lên hai bước, cùng nàng sóng vai đứng trên phiến đất, trầm mặc một lát, cậu đột nhiên nói: “Đường như muội có chút bối rối, vì sao vậy?”

Lưng Trần Dung cứng đờ, đảo mắt, nàng cười cười: “Ta không có bối rối.”

“Muội bối rối!”

“Ta nói, ta không có bối rối!”

Trần Dung xoay người, hướng tới Tôn Diễn rống lớn.

Một ánh tà dương cuối cùng dần dắt, hai mắt Tôn Diễn trong cảnh tranh tối tranh sáng nhìn nàng chăm chú. Ánh mắt này thật sắc bén, khiến Trần Dung có cảm giác chật vật do bị nhìn thấu.

Nàng vội vàng xoay người sang chỗ khác, tránh né ánh mắt cậu.

Tôn Diễn thu hồi ánh mắt, thì thào nói: “Trần Dung, muội mới 15 tuổi thôi, sao trong đôi mắt kia lại ẩn giấu nhiều tâm sự như thế?”

Trần Dung hừ nhẹ một tiếng, hung tợn trả lời: “Ta không có tâm sự!”

Tôn Diễn không phản bác, hần nhìn chỗ trời đất giao nhau, qua một hồi lâu, ánh mắt của cậu chuyển về phía nhóm sĩ tộc tụ tập, nói: “Không phải muội thích Vương Hoảng sao? Vì sao không giống các nữ lang khác, tới gần hắn, vây quanh hắn? Muội đứng ở một góc này, Vương gia Thất lang cũng sẽ không biết đến.”

Thích Vương gia Thất lang?

Trần Dung khẽ bật cười.

Nàng quay đầu, đôi mắt đen láy như bầu trời đêm nhìn Tôn Diễn, cười khanh khách nói: “Ai nói ta thích chàng?” Một câu rõ ràng vừa thốt ra, nhìn thấy Tôn Diễn mang bộ dạng người lớn, Trần Dung nghịch ngợm mở to mắt, nói với cậu: “So với chàng, ta càng thích huynh hơn, huynh không biết sao?”

Gương mặt tuấn tú của cậu bỗng trở nên đỏ bừng!

Trần Dung vụn vụn lần thật không ngờ cậu sẽ có phản ứng này, sau khi ngẩn ngơ lại không khỏi tò mò ngắm nhìn cậu không dời mắt. Dưới ánh mắt của nàng, khuôn mặt tuấn tú của Tôn Diễn càng đỏ, cậu xoay người, nghiêng mặt đi tránh Trần Dung, hừ mạnh một cái, giọng vịt đực hầm hầm vang lên: “Những lời này chớ có nói bừa!”

Sau đó, cậu vung tay áo lên, bước nhanh đi xuống phiến đất, vội vàng xông ra ngoài, đảo mắt đã biến mất trong tầm nhìn của Trần Dung.

Trần Dung ngây ngốc nhìn bóng dáng cậu, thì thào nói: “Sao lại có phản ứng mạnh mẽ như thế? Thật sự là một người kỳ quái mà.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Mỹ nhân

Chỗ sĩ tử tụ tập phía trước, tiếng cười đùa theo gió đêm thỉnh thoảng bay tới, khiến Trần Dung nôn nóng rục rịch. Nếu nàng không có nhiều tâm sự thì đã sớm chạy tới rồi – hiếm khi gặp được cơ hội này, nếu có thể biểu hiện một phen, đối với ngày sau của nàng sẽ có lợi.

Nghĩ nghĩ, nàng trở lại trong xe ngựa thay đổi quần áo, đi về phía mọi người.

Chúng sĩ tộc chọn địa điểm, là một bãi cỏ ở ngoài bia rừng. Mà trên bãi cỏ này đều được trải vải trắng sạch.

Mọi người ngồi xuống theo tháp bày thành hình vòng tròn, trên tháp tràn đầy rượu thịt điểm tâm, mỗi góc lại có một cây đuốc. Trần Dung liếc mắt một cái nhìn lại, phát hiện ở một góc phía nam, dùng không phải cây đuốc, mà là ngọn nến!

Trên bãi cỏ bát ngát này sử dụng ngọn nến để chiếu sáng, vậy không phải là đốt tiền sao?

Trần Dung chuyển mắt, cất bước đi về phía đông. Ngồi ở đó là người của Vương gia và Dũ gia.

Lúc này nàng mặc trường bào ngắn tay, đi guốc mộc, vấn tóc đơn giản, trong vẻ tùy ý lộ ra một loại tiêu sái trung tính.

Trong tiếng guốc mộc, mọi người đang nói chuyện ồn ào thỉnh thoảng ngừng đầu nhìn về phía nàng. Vừa liếc mắt một cái, liền có không ít thiếu niên si ngốc.

Ngũ quan của Trần Dung thanh điểm, phong tình lại hoàn toàn khác biệt so với các cô nương khác, nàng ăn mặc như thế, trong sự thanh điểm lại lộ ra vẻ động lòng người.

Lúc này dường như Trần Dung không chú ý tới ánh mắt của chúng thiếu niên, nàng tiếp tục bước đi về phía trước, trong ánh lửa của cây đuốc, khoe miệng của nàng mang theo tươi cười thần nhiên.

Chỉ chớp lát, nàng đã tới chỗ của hai nhà Vương, Dũ. Vừa mới tới gần, nàng đã nghe thấy Vương thị Thất nữ kêu lên: “Phụ thân phụ thân, vì sao chúng ta cũng không dùng ngọn nến? Người xem người Thạch gia kia tươi cười, thật sự làm cho người ta không thoải mái mà!”

Giọng nói của nàng ta vang lên, mười mấy thiếu niên cũng đi theo phụ họa.

Lúc này, giọng nói có chút đậm đặc của Vương Hoàng truyền đến: “Thạch gia là Thạch gia, Vương gia là Vương gia, làm theo ý mình là được rồi, cần gì học đòi người khác?”

Một lời thốt ra, chúng thiếu niên đồng thời an tĩnh lại. Vương thị Thất nữ hồ thẹn quay đầu, ánh mắt trốn tránh khỏi Vương Hoàng, thoáng nhìn qua, nàng ta thấy Trần Dung, không khỏi kêu lên: “A Dung đến đây kia? Ý, A Dung đang mặc cái gì vậy, không ra nam cũng chẳng ra nữ, không sợ xúc phạm người khác sao?”

Vương thị Thất nữ kêu lên, khiến chúng đệ tử đều chuyển mắt nhìn về phía Trần Dung. Vừa thấy, không ít người hai mắt sáng ngời.

Vương Hoàng cũng là hai mắt sáng ngời.

Chàng đánh giá Trần Dung từ trên xuống dưới. Dưới ánh mắt sáng quắc của chàng, Trần Dung cười ngượng ngùng, nàng cúi đầu thi lễ, chậm rãi đi đến một chỗ ngồi xuống.

Trên gương mặt của nàng mang theo tươi cười ngượng ngùng, trong ánh lửa sáng rực, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng tựa như một đóa hoa hồng nở rộ.

Nhưng dù nàng ngượng ngùng, đi lại cũng vẫn thông dong, bảo phục rộng, vòng eo thon nhỏ, khi cử động luôn mang theo nét hấp dẫn, vô cùng phong tình.

Loại xinh đẹp này, phong tình này, cũng không vì sự trung tính mà giảm bớt, ngược lại có thêm một phần trong sáng cùng tùy ý thần nhiên.

Bất tri bất giác, Vương Hoàng cũng ngấm ngấm ngốc.

Một danh sĩ nhấp một ngụm rượu, chậm rãi nói: “Quả là mỹ nhân, có thể khiến Vương Thất lang tuần mỹ ngọc thụ như thần tiên nhìn ngấm mà choáng váng.”

Lời này vừa thốt ra, mọi người nhất tề quay đầu, hướng Vương Hoàng nhìn lại.

Vương Hoàng ho khan một tiếng, chàng giơ lên chén rượu trong tay, cản lại trước mặt mình, cười khổ nói: “Ánh mắt của chư vị sáng quắc, da mặt của Hoàng quá mỏng, không thể chịu nổi thiêu đốt!”

Tiếng cười vang nổi lên bốn phía.

Dũ chỉ một bên vỗ đùi cười to, một bên hướng tới Trần Dung vẫy tay, kêu lên: “Trần gia nữ lang, nàng tới đây ngồi đi.”

Dứt lời, hần chỉ về phía chỗ của Vương Hoàng: “Cứ ngồi ở đây đi.”

Nhất thời, mọi ánh mắt lại tập trung trên thân, trên mặt Trần Dung.

Trong số này, có ánh mắt đánh giá nóng rực của nhóm thiếu niên, cũng có ánh mắt đố kỵ âm mị của nhóm thiếu nữ.

Trần Dung không hề động, nàng buông rú hai mắt, ngượng ngùng cười nói: “Thất lang có phong tư khí khái của thần tiên. Trần Dung chỉ là phàm nữ, không dám tới gần.”

Lời của nàng vừa dứt, Vương Hoàng liền khẽ cười nói: “Từ ngày ấy sau khi tặng ta một khúc thì vẫn không thấy được bóng dáng của A Dung, hóa ra,

chính là vì ‘không dám tới gần’ sao?”

Trước mặt nhiều người như vậy, chàng dùng giọng nói trầm thấp, thanh nhuận, êm tai giống như nước suối chảy róc rách, nói đến đây dường như có ý oán trách tình tứ, thực khiến tâm người ta ngửa ngáy không chịu nổi.

Bất tri bất giác, ánh mắt của chúng cô nương nhìn về phía Trần Dung đã nảy ra ghen ghét.

Trần Dung cũng cảm thấy buồn cười, thầm nghĩ: Người đường đường là trượng phu, nếu thật sự có tình với ta, vì sao không chủ động tiếp cận ta? Ngược lại muốn một nữ nhân như ta chủ động? Hừ, lời tâm tình này của Vương Hoảng thật sự êm tai, cũng là một người phong lưu đây.

Ánh mắt của các nữ nhân bốn phía quá mức bức người, dưới cái nhìn chăm chú của Vương Hoảng, Trần Dung chỉ cười, không đáp lời.

Nàng không hề mở miệng, lực chú ý của Vương Hoảng rất nhanh liền chuyển tới nhóm danh sĩ.

Lúc này, giọng nói của Vương Ngũ lang từ phía sau nàng truyền đến: “Trần thị A Dung.”

“Uhm?”

Trần Dung ngẩng đầu lên.

Trong ánh đuốc, ánh mắt Vương Ngũ lang như lửa nóng nhìn nàng chằm chằm. Đây là một loại lửa nóng khác hẳn với lúc trước, xem ra Vương Hoảng coi trọng Trần Dung, khiến thiếu niên này kích động.

Trong ánh mắt đầy nghi hoặc của Trần Dung, Vương Ngũ lang dừng một chút, một hồi lâu mới cười nói: “Đúng rồi, ban ngày vì sao nàng muốn thỉnh cách? Đi theo chúng ta không tốt sao? Hay là cảm thấy Vương gia chúng ta chiếu cố không chu toàn?”

Hắn vốn là muốn tìm đề tài, nhưng vừa mở miệng, trong giọng nói lại có chút khí thế bức người.

Trần Dung lắc đầu, nói: “Sao Ngũ lang lại nói lời ấy? Ta chỉ là, chỉ là cảm thấy bất an trong lòng thôi.” Nói tới đây, tâm tình của nàng trở nên ủ dột. Nhìn thấy Vương Ngũ lang còn muốn mở miệng, Trần Dung vội vàng hỏi: “Hộ vệ đã phái đi có thể trở về hay không? Tình huống ở bên kia bờ sông như thế nào?”

Vương Ngũ lang lắc đầu, không chút để ý nói: “Nào có nhanh như vậy mà đã trở lại? Dù sao, mặc kệ bọn họ có trở về hay không, ngày mai đoàn người sẽ lên đường, cùng nhau qua sông.” Ngừng một chút, hắn lại bổ sung: “Vừa rồi nhóm danh sĩ bàn luận, đều là ý tứ này. A Dung không cần quá lo lắng.”

Thật không?

Trần Dung hoảng hốt, nàng thầm nghĩ trong lòng: Quên đi, dù sao người nợ đối với nhóm sĩ tộc cũng sẽ không làm chuyện gì khác người. Chính là, chính là, ta thật sự không muốn gặp mặt y mà thôi.....

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Cạm bẫy ở bờ bên kia

Bởi vì ngày hôm sau sẽ vượt qua sông Hoàng Hà, chạy về thành Lạc Dương. Mọi người nghỉ ngơi nửa canh giờ rồi trở về doanh trường.

Trời sáng rõ, đoàn xe liền xuất phát.

Lộ trình mười dặm, chỉ chốc lát đã đến nơi, khi tiếng nước sông uôm uộp cuộn cuộn tấu nhạc vang lên bên tai, đồng thời xuất hiện một loạt các con thuyền đỗ đầy bên bờ sông.

Thuyền có lớn có nhỏ, có mới có cũ. Nhìn đoàn thuyền này, đệ tử sĩ tộc lớn tiếng oán giận. Nội dung bọn họ oán giận, đơn giản là sao lại có nhiều thuyền nhỏ thuyền cũ như vậy, cái gì mà thuyền thô lậu dơ bẩn, không xứng với thân phận của bọn họ v.v...

Một danh sĩ quát lớn: “Chỉ có chỗ thuyền này thôi, người phía sau muốn qua sông, còn phải dùng thuyền tự tạo tạm thời nữa là.”

Một thanh niên khác cũng lớn tiếng kêu lên: “Không cần nói nữa, may mắn chúng ta xuất phát sớm, nếu đi muộn hơn, loại thuyền này cũng không có mà ngồi.”

Hai tiếng quát vừa thốt ra, tiếng oán giận dần dần dừng lại.

Lúc này, hộ vệ bắt đầu sửa sang lại đội ngũ, chuẩn bị lên thuyền. Xe ngựa phải lên thuyền lớn, ngồi trên thuyền nhỏ là một số hộ vệ cùng hạ nhân.

Có điều, thuyền lớn thật sự không nhiều lắm, phân chia đến cuối cùng, cũng có không ít sĩ tộc đệ tử phải ngồi trên thuyền nhỏ.

Bởi vì Trần thị gia tộc chỉ có Trần Dung là một chủ tử, trên đường đi nàng lại lập công không nhỏ, vì thế nàng theo xe ngựa Trần gia cùng ngồi lên thuyền lớn.

Ban ngày ồn ào, mắt thấy sắp đến giữa trưa, rốt cuộc các con thuyền mới bắt đầu rời bến.

Tiếng khua nước truyền đến, Trần Dung có thể nhìn thấy, người ngồi trên thuyền nhỏ đều đang cầu khẩn gió êm sóng lặng.

Vận khí của mọi người cũng rất tốt, quả thật là gió êm sóng lặng. Cũng đúng, thời gian này một nửa Trung Nguyên đều bị vây trong khô hạn, nếu không phải như thế, ở trên sông lớn thế này mà gặp bão táp, thật sự sẽ rất nguy hiểm.

Các con thuyền xếp thành hàng dài, quanh co khúc khuỷu hướng tới bờ bên kia.

Giống như qua một lúc lâu, cũng giống như chỉ là một cái chớp mắt, Trần Dung ngồi ở trong xe ngựa, nghe thấy bên ngoài truyền đến một loạt tiếng hoan hô: “Nhìn thấy bờ sông rồi! Chúng ta nhìn thấy bờ sông rồi!” Tiếng hoan hô kinh thiên động địa, truyền ra xa khắp.

Lại qua thêm hai khắc, đột nhiên, một tiếng kêu kinh dị dẫn đầu vang lên: “A, điểm đen ở bờ bên kia là cái gì vậy? Là người sao? Hay là, gia tộc phái người đến chờ?”

Lời này vừa thốt ra, mọi người đều ngẩng đầu nhìn lại, tiếng nghị luận vang lên, trong tiếng hoan hô, vẻ mặt Trần Dung trở nên lạnh lùng.

Dần dần, tiếng hoan hô bên ngoài càng ngày càng nhỏ.

Cũng không biết qua bao lâu, giọng nói của Vương Ngũ lang vội vàng vang lên bên ngoài xe ngựa: “Trần thị A Dung, Trần thị A Dung, nàng mau đến xem xem, ở bên ngoài, đều là sĩ tốt người Hồ sao?”

Trong ngữ khí đã mang theo kinh hoàng.

Trần Dung vén rèm xe lên.

Nàng vừa thò đầu ra, mọi người trên thuyền lớn đều quay đầu nhìn về phía nàng. Trong ánh mắt có hi vọng, kinh ngạc, hoảng loạn. Nhìn hy vọng trong mắt những người này, Trần Dung cười khổ, thầm nghĩ: Chẳng lẽ các người còn nghĩ rằng một nữ nhân như ta có thể đưa ra chủ ý cứu vãn gì sao?

Vương Ngũ lang tiến lên một bước, khẩn trương nhìn Trần Dung, lại hỏi: “A Dung, nàng xem?”

Trần Dung gật đầu, nàng thấp giọng nói: “Đúng là sĩ tốt.” Nàng cũng không nói tới hai chữ người Hồ.

Một lời thốt ra, Vương Ngũ lang lão đảo lui về phía sau vài bước, thiếu chút nữa đặt mông ngã ngồi xuống.

Coi như hấn còn đỡ, thiếu niên chung quanh đều đã sợ hãi run rẩy không thôi.

Một tiếng khóc từ thuyền bên cạnh truyền đến, một thiếu niên gầy yếu tru lên: “Sao lại có sĩ tốt? Làm thế nào bây giờ, làm thế nào bây giờ đây?”

Tiếng khóc của thiếu niên kia khiến cho mọi người bị ảnh hưởng, nhất thời tiếng khóc, tiếng thét nổi lên bốn phía.

Sợ hãi là căn bệnh có thể lây lan, trong nháy mắt, tiếng kêu khóc, tiếng la, tiếng quỳ xuống đất dập đầu, tiếng thét chói tai, còn có tiếng nước vang lên vì có người điên cuồng nhảy xuống sông, không dứt bên tai.

Trong lúc bối rối, con thuyền đã bắt đầu khó khăn chệch.

Đúng lúc này, giọng nói trung khí mười phần của Vương Hoàng truyền đến: “Chớ có bối rối! Thuyền phụ giữ vững!”

Tiếng quát kia vô cùng vang dội, trong thời điểm hoang mang lo sợ, tiếng quát này vừa thốt ra, mọi người tựa như tìm được người tâm phúc, dần dần an tĩnh lại.

Ngay sau đó, một người khác hét lớn: “Quay trở lại, chúng ta quay trở lại!”

Tiếng hét kia vừa mới vang lên, Vương Hoàng liền lên tiếng đáp lại: “Vạn vạn lần không thể quay đầu! Vạn vạn lần không thể quay đầu!”

Nhiều người kinh ngạc nhìn về phía chàng. Mà đám người Trần Dung lại quay đầu nhìn về phía sau — đến thời điểm này, mọi người chỉ cầu đi nhanh một chút, trong lúc tiến lên không hề chú ý tới những con thuyền bên cạnh. Giờ này khắc này, mọi con thuyền đều chen chúc tại một chỗ, đừng nói là quay đầu, ngay cả thuyền phụ cũng điều khiển khó khăn, nếu không cẩn thận thuyền sẽ va chạm vào nhau.

Phải biết rằng, đám quý tộc sống ở phương bắc lâu dài, ngay cả nhìn thấy sông nước cũng đều sợ hãi, căn bản đều là người không biết bơi! Lại nói tiếp, chỉ cần một thao tác không đúng, có lẽ mọi con thuyền đều sẽ va vào nhau, khiến người trên thuyền rơi xuống nước.

Khi mọi người ở đây liên tiếp nhìn lại, nghĩ làm thế nào để quay đầu lại, đột nhiên, chỗ thượng du bờ bên kia có mấy chục con thuyền lớn chèo tới. Con thuyền lớn này hiển nhiên đã được cải tạo, chèo tới rất nhanh chóng. Trong nháy mắt, chúng nó đã vọt tới mặt sau của đoàn thuyền.

Trong lúc mọi người vừa sợ vừa loạn, thuyền lớn đó xếp thành một hàng, chèo về phía đoàn thuyền bên này!

Bọn họ là đang buộc mình lên bờ đây!

Mọi người hiểu ra, mặt trắng bệch như tờ giấy. Trong lúc bối rối, Vương Hoàng quát to: “Chư vị an tâm một chút chờ sót ruột, chỉ cần không phải là người Hồ, thì không có gì phải lo!”

Lời này vừa thốt ra, mọi người rất cục phản ứng lại, đúng vậy, người ở trên thuyền lớn và đứng bên bờ phía trước đều là người Hán. Chỉ cần là người Hán, vừa nhìn cỡ xí kia thì thấy, bọn họ không thuộc về Tần Vương Thất, hẳn cũng sẽ không tuyệt tình.

Mọi người quyết định trong lòng. Mà lúc này, thuyền lấy tốc độ cực cao nhằm về phía bờ sông.

Ở bên cạnh Trần Dung, vài thiếu niên sợ hãi co thành một cụm, tiếng khớp hàm va lập cập vào nhau không ngừng truyền đến.

Thuyền cập bờ.

Thuyền vừa lên bờ, danh sĩ như Vương Hoàng liền thẳng lưng, chuyện trò vui vẻ đi về phía bờ bên kia.

Có bọn họ đi đầu, mọi người cũng không do dự, chỉ chốc lát, cả người lẫn ngựa xe, đều lên bờ.

Mười mấy danh sĩ hạ lệnh mọi người đem xe ngựa sắp xếp thành một hàng. Sau đó, Vương Hoàng đi lên đằng trước, chàng hướng tới nhóm binh lính sừng sững bất động, mặt không chút thay đổi chấp hai tay vào nhau, cao giọng kêu lên: “Lang gia Vương Thất, suất lĩnh chư thị Tịnh châu tiến đến.”

Giọng của hắn trong sáng, tay phải hướng tới phía sau, chỉ vào chúng xe ngựa, cao giọng kêu lên: “Tài vật ở phía sau, mời quân nhận lấy, ta chỉ cầu chư quân thả cho chúng ta đi, cho chúng ta áo trắng trở về Lạc Dương!”

Thanh âm lạnh lạnh, vang thấu tận trời!

Cũng không biết qua bao lâu, một tiếng cười to truyền đến.

Trong tiếng cười lớn, tiếng vó ngựa vang lên chạy về phía mọi người. Đúng lúc này, nhóm binh lính mặt không chút thay đổi khẽ động, bọn họ nhất tề lui ra hai bên nhường đường.

Ở cuối con đường, một thanh niên mặc y phục màu tím giục ngựa phóng nhanh tới. Hòa trong tiếng cười của y, là trường bào màu tím bị gió thổi bay phát phới.

Thanh niên này vừa đến, mọi người như bị đoạt mất hô hấp.

Ở thời đại này, nhóm sĩ tộc yêu thích vẻ mỹ miều trung tính vẫn nhuợc. Nhưng người thanh niên trước mắt này, mặc dù không trắng trẻo, nhưng ngũ quan góc cạnh rõ ràng, ánh mắt thâm thúy, mũi cao thẳng.

Nếu xét về ngũ quan mà nói, khuôn mặt này là ông trời có ý điều khắc mà thành. Quan trọng nhất là, trường bào sắc tím bay phấp phới kia, khí thế xông đến, mang theo một vẻ tuấn mỹ dị thường khác xa so với các kẻ sĩ văn nhuợc! Một vẻ hào phóng, bất tuân, lại vô cùng tuấn mỹ hoa mỹ!

Khi ngựa vọt tới đám sĩ tốt, thanh niên xoay người xuống ngựa, hùng hổ khí thế đi tới.

Y vừa xuống ngựa, mọi người mới phát hiện, thanh niên này chân dài thân cao, vai rộng, còn chưa đến gần, khí thế bức người đã xông tới.

Y bước đi đến trước mặt đám người Vương Hoàng.

Thanh niên quay đầu, hướng tới mọi người nhìn lại. Hai mắt của y cực kỳ thâm thúy, dường như có ngọn lửa thiêu đốt, cũng dường như ẩn chứa hắc ám vô tận. Ánh mắt liếc nhìn nơi nơi, chúng đệ tử thị tộc đã ngừng lại hô hấp, lui về phía sau một bước!

Ánh mắt thanh niên chuyển về phía Vương Hoàng, cười lộ ra hàm răng trắng tuyết. Hai tay y cũng chấp lại, hướng tới mọi người lạnh lạnh nói: “Nghe nói chư vị đường xa mà đến, Nhiễm Mẫn không khỏi vui mừng, đặc phái các huynh đệ đứng chờ ở đây.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Chương 19: Y

Nhiễm Mẫn cười rất thân mật, nhưng mọi sĩ tộc chỉ nhìn y, không hề mở miệng.

Vương Hoảng chấp tay, nhìn y hỏi: “Nhiễm Mẫn? Chẳng lẽ là hậu thế của Nhiễm Ung trong Khổng môn (môn phái của Khổng Tử) mười hai triết?”

Nhiễm Mẫn cười cười, nói: “Đúng vậy.”

Hai chữ phun ra, trong đám người truyền đến một tiếng nghị luận nho nhỏ.

Thân phận môn phiệt đã khắc vào cốt tủy kẻ sĩ, đối với các sĩ tộc ở Trung Nguyên, danh nhân thuộc dòng họ nào, bọn họ đều rất rõ ràng. Có người sách vở không đọc được mấy quyển, nhưng đối với gia tộc gia phả, thì lại đọc thuộc lòng. Vương Hoảng vừa mở miệng, đám danh sĩ liền biết người trước mắt kia là ai.

Tiếng xôn xao rất nhỏ, mỗi người đều thấp tiếng nói của bản thân, tựa hồ không muốn chọc giận người trước mắt.

Vương Hoảng thở dài một tiếng, thì thào nói: “Quân là người chính thống của Trung Nguyên chúng ta, tổ tiên vẫn là môn đồ của thánh nhân.” Chàng nói tới đây, không biết nghĩ tới cái gì, giọng chuyển đổi, ngược lại trở nên trung khí mười phần: “Không biết ý muốn của lang quân như thế nào? Là hiến tặng chúng ta cho Thạch Hổ? Hay là lấy tài vật để sung quân?”

Lời này của chàng đã có vài phần không khách khí.

Lúc này, biểu tình của chàng còn trấn định, nhưng chúng sĩ tộc đứng ở phía sau khi nghe đến hai chữ ‘Thạch Hổ’, sắc mặt đã biến đổi. Bọn họ di chuyển về phía nam, đó là vì tránh khỏi người Hồ, nhưng vạn vạn lần thật không ngờ, đã qua sông Hoàng Hà, vậy mà vẫn rơi vào tay người Hồ!

Hơn nữa, lại là rơi vào tay Thạch Hổ đáng sợ nhất! Thạch Hổ kia đã hạ mệnh lệnh, chỉ cần người là người Hồ, cho dù người thiếu cái gì, quần áo, tài vật, hoặc là nữ nhân, đều có thể thoải mái đòi từ phía người Hán!

Mặt Vương Trác trắng bệch như tờ giấy đứng ở nơi đó, sau lưng hắn, đám đệ tử Vương thị đã lui về phía sau.

Lúc này bọn họ không chỉ là tuyệt vọng, đồng thời còn có hối hận khôn cùng: Rõ ràng nữ lang Trần gia kia là một người liệu sự như thần! Vì sao lại không nghe ý kiến của nàng? Vì sao không đợi thêm một hai ngày, chờ trinh sát hồi bẩm rồi sẽ qua sông?

Loại hối hận, khủng hoảng này chỉ trong thời gian ngắn ngủi truyền khắp mọi người. Nhiều đệ tử hoa phục đứng cũng đứng không vững, lại không chịu nổi mà khóc rầm rức.

Nhiễm Mẫn dựa lưng vào tuấn mã lông đỏ cao lớn của y, ánh mắt thâm thúy lảng lảng đảo qua mọi người.

Nhiễm Mẫn chỉ đứng ở nơi đó đã làm cho người ta cảm thấy một loại sát khí tận trời. Huống chi lúc này, trong ánh mắt y toát ra hỏa diễm âm trầm? Ánh mắt kia quét về phía nào, mọi người đều rụt người lại.

Nhìn đám người sợ hãi rụt rè này, Nhiễm Mẫn chậm rãi đứng thẳng dậy.

Thân hình của y cao lớn, vừa đứng thẳng, càng hiển lộ điều này. Ánh mắt hắn lóe ra hỏa diễm cùng hắc ám vô tận nhất đảo qua mọi người, đột nhiên hét to: “Không được khóc!”

Tiếng quát vừa vang lên, tiếng khóc liền im bặt!

Nhiễm Mẫn buông cương ngựa, đi lên phía trước hai bước, theo bước đi của y, mọi người không tự chủ được lui về phía sau hai bước, chỉ có Vương Hoảng và đám danh sĩ vẫn không nhúc nhích, vẫn mỉm cười, thông dong nhìn y.

Nhiễm Mẫn thấy thế, bạc môi nhếch lên, khẽ nhưn mày.

Y có uy thế áp bức đến mức nào? Mày vừa mới nhăn lại, chỉ nghe tiếng động “bộp bộp” không dứt bên tai, mấy chục đệ tử sĩ tộc hai chân mềm nhũn, tê liệt ngã xuống đất!

Nhiễm Mẫn càng mặt nhăn mày nhíu, hắn quay đầu nhìn chằm chằm chúng đệ tử, thanh âm trong trẻo quát: “Đừng vội bối rối, chớ quên các ngươi đường đường là trượng phu!”

Tiếng quát vừa thốt ra, chúng đệ tử vẫn sợ run không thôi, nhưng vài danh sĩ hai mắt sáng ngời, nhìn thoáng qua nhau.

Lúc này, giọng nói của Nhiễm Mẫn thấp xuống, trở nên ôn hòa: “Chư quân đừng vội sợ hãi, tính mạng các ngươi sẽ không bị ảnh hưởng, tiền vật cũng không cần dâng lên.”

Một câu nói ra, mọi tiếng động đều biến mất, ngay cả những người đang khóc, lúc này cũng mở to hai mắt đăm lẹ, ngạc nhiên, đầy cõi lòng hy vọng nhìn nam tử tuấn mỹ vô trù ở trước mắt này.

Nhiễm Mẫn cười, ánh mắt chuyển sang nhóm danh sĩ, tay phải chỉ về phía Lạc Dương, nói: “Chư quân thỉnh lên xe ngựa! Nhiễm Mẫn bắt tài, nguyện hộ tống chư vị quân tử trở về thành.”

.....

Chúng danh sĩ nhìn thoáng qua nhau, Vương Hoảng tiến lên một bước, hướng tới Nhiễm Mẫn vừa chấp tay, cao giọng hỏi: “Ý của Nhiễm quân là?”

Nhiễm Mẫn nhếch miệng cười, hàm răng tuyết trắng khiến người lóa mắt: “Không có ý gì. Người Hán phương bắc đều di chuyển về phía nam, sau khi người Hồ biết thì luôn chờ ở phụ cận. Ta không muốn để bọn họ chiếm được nhiều quân lương, liền chặn ngang một tay mà thôi.”

Lời này vừa nói ra, tiếng xôn xao nổi lên bốn phía.

Đám người Vương Hoảng ngẩng đầu lên, ánh mắt trực tiếp đánh giá Nhiễm Mẫn, trên gương mặt tuấn mỹ của Nhiễm Mẫn mang theo tươi cười thản nhiên, ung dung tùy ý để bọn họ đánh giá.

Trong những người này, chỉ có Trần Dung trăm phần trăm tin tưởng, nam nhân này nói rất nghiêm túc.

Tiếng đàm luận càng lúc càng lớn, mọi người còn châu đầu ghé tai, bọn họ không dám đánh giá Nhiễm Mẫn, trên mặt có thần sắc vừa sợ vừa nghi.

Cũng không biết qua bao lâu, Vương Hoảng đột nhiên quay đầu lại, tìm kiếm trong đám người.

Chàng thấy Trần Dung phục tùng liễm mục, bình tĩnh tựa như mặt hồ, nhấc chân lên, đi về phía nàng.

Lúc này, mọi người đều chú ý tới hành động của chàng. Phải biết rằng, trong cả đội ngũ, danh khí của Vương Hoảng là lớn nhất, vốn là tâm phúc của mọi người.

Vương Hoảng đi tới bên cạnh Trần Dung, sau khi chàng gật đầu với đám người Vương Trác thì chuyển sang Trần Dung, chấp tay hỏi: “A Dung nghĩ rằng lời của Nhiễm tướng quân là giả hay là thật?”

Chàng ở trước mặt nhiều người như vậy, vào thời điểm này, hỏi một nữ lang nhỏ tuổi về một chuyện đại sự.

Trong khoảng thời gian ngắn, kẻ ngạc nhiên đếm không hết.

Nhiễm Mẫn cũng ngây dại, y hứng thú nhìn về phía Trần Dung, không coi ai ra gì đi về phía nàng và Vương Hoảng.

Y đi rất nhanh, tất cả mọi người tự động nhường đường, đảo mắt đã tới phía sau Vương Hoảng.

Mọi ánh mắt đều tập trung trên thân Trần Dung.

Trần Dung hướng tới Vương Hoảng thi lễ, cúi đầu trả lời: “Tướng quân nhìn thấy chúng ta, đã tự xưng là dòng họ người Hán, lời nói của ngài ấy hẳn không phải là hư ngôn (giả bộ).”

Vương Hoảng nhìn nàng sau một lúc lâu, gật đầu, thì thào nói: “Người này không có tiếng xấu gì về nói lời giả dối, ta cũng đã nghe qua.” Nói tới đây, chàng cười khò: Bọn họ đã là miếng thịt trên thớt, mặc Nhiễm Mẫn muốn nấu chín hay là băm chặt, cũng không có cách nào khác. Hỏi một nữ lang như Trần Dung, thuần túy là làm điều thừa thôi.

Có điều nói đi nói lại, trên đoạn đường ngắn ngủi, cô nương này đã nói đúng ba lần, lời của nàng, có lẽ có thể tin cậy.

Đúng lúc này, tiếng cười của Nhiễm Mẫn vang lên phía sau Vương Hoảng: “Không thể tưởng được, Nhiễm Mẫn ta tung hoành nhiều năm, người hiểu ta, lại là một nữ lang mỹ mạo.”

Trong tiếng cười lớn, y xoay người trở về, trường bào màu tím bị gió sông thổi qua, bay phất phới. Chỉ thấy hần thà người nhảy lên lưng bảo mã cao lớn lông đỏ, tay phải giơ lên, lớn tiếng quát: “Lên đường —”

Trần Dung tỉnh tường chú ý tới, tuy rằng y nói nàng ‘hiểu y’, nhưng ánh mắt y trong suốt vô cùng, trên mặt kia, không nhìn thấy chút vẻ quan tâm tới sắc đẹp của một nam tử đối với một nữ nhân

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Thế cục

Khi Nhiễm Mẫn vừa rời đi, chúng binh lính cũng chỉnh tề nhấc cao chân đi về phía trước. Mọi sĩ tộc dưới sự dẫn dắt của Vương Hoảng, đi theo phía sau Nhiễm Mẫn.

Lúc này, đoàn người đều dùng ánh mắt kinh nghi bất định nhìn Trần Dung, bọn họ thật sự không rõ, vì sao Vương gia Thắt lang lại hỏi một nữ lang! Vì

sao sau khi nữ lang này nói có thể tin tưởng Nhiễm Mẫn, Vương gia Thất lang lại dường như tin tưởng vững bước hơn nhiều?

Trong lớp cát bụi cuộn cuộn bốc lên tận trời bởi vó ngựa, trong nháy mắt, đoàn xe đã tới quan đạo.

Trên quan đạo rộng lớn, tại thời điểm khỏ hạn này, trên mặt đất khắp nơi đều là vết hằn sâu của bánh xe. Vương Hoảng khẽ nhăn mặt, không khỏi bảo xa phu đánh xe ngựa tới gần Nhiễm Mẫn, chấp tay hỏi: “Lang quân, trên đất sao có nhiều dấu vết bánh xe chạy qua như thế?” Trong giọng nói của chàng mang theo bất an.

Nhiễm Mẫn quay đầu, tựa tiểu phi tiểu nhìn Vương Hoảng.

Trên diện mạo tuấn mỹ của y mang theo sát khí, cả người giống như một đồng lửa đang bốc cháy, chỉ ánh mắt đã khiến người ta cảm thấy sợ hãi tồn thương. Giờ phút này y vừa nhìn qua, chúng đệ tử cúi đầu né tránh, trong lòng đám người Vương Hoảng cũng trầm xuống.

Nhiễm Mẫn thân nhiên nói: “Đoàn người đều vội vàng hướng tới phía nam, vết bánh xe đương nhiên là nhiều rồi.”

Trong lòng Vương Hoảng nhảy nhót.

Không đợi chàng mở miệng, Vương Ngũ lang đã vội vàng hỏi: “Lời ấy của lang quân có ý gì? Bọn họ gần thành Lạc Dương như thế, vì sao còn phải đi tiếp về phía nam?”

Giọng nói của Vương Ngũ lang thực vang dội, trong khoảng thời gian ngắn, tiếng nói nhỏ của mọi người ngừng lại, tất cả đều ngẩng đầu lên, chờ Nhiễm Mẫn trả lời.

Nhiễm Mẫn ngẩng đầu nhìn về phía trước, trong giọng nói đậm đặc mang theo một sự âm trầm không thể hình dung: “Vì sao lại đi về phía nam? Ta không phải mới nói rồi sao? Nơi này phần đông là người Hồ!”

Ý nói chỗ này phần đông là người Hồ. Nhưng mà, đây là thành Lạc Dương mà! Đây là đô thành của Tấn Vương Thất mà. Chẳng lẽ, thế cục đã phát triển đến tình trạng này rồi sao?

Mọi người bắt đầu kinh hoàng, trong tiếng nghị luận, lại có tiếng khóc truyền ra.

Mất thấy tiếng nghị luận kia càng ngày càng vang, Nhiễm Mẫn vẫn nhìn phía trước đột nhiên quát: “Đều câm miệng cho ta!”

Tiếng quát này hàm chứa sát khí tận trời. Chúng đệ tử thị tộc cả kinh, vội vàng ngậm miệng.

Trong sự im lặng, Nhiễm Mẫn lạnh lùng nói: “Đường đường là đại trượng phu, sao có thể hơi động một tí liền roi lệ? Hừ! Thật khiến người ta cảm thấy trơ trẽn!”

Lời này của y có chút nặng nề, chúng đệ tử thị tộc xưa nay sống an nhàn sung sướng, luôn cảm thấy bản thân tài trí hơn người. Cho dù Nhiễm Mẫn uy sát kinh người, ở trong mắt bọn họ, cũng chỉ có danh sĩ văn nhược tiêu sái mới thật sự là trượng phu. Kề trước mắt này, cũng chỉ là thất phu đã mạn mà thôi, tuy rằng thất phu này tuấn mỹ chi cực, khí thế bất phàm, tựa như núi lửa che giấu dưới gió tuyết.

Trong khoảng thời gian ngắn, đã có không ít người đối với Nhiễm Mẫn liếc mắt xem thường, nhưng mà, bọn họ cũng chỉ dám len lén liếc nhìn, kề trước mắt chính là một sát tinh mà.

Vương Hoảng bình tĩnh, chàng buồn bực nhìn thành Lạc Dương, sau một lúc lâu mới thấp giọng hỏi: “Nay thành Lạc Dương, là một tòa thành bỏ không sao?”

Nhiễm Mẫn trả lời: “Cũng có một vài gia tộc chưa từng chuyển đi.”

Dừng một chút, y quay đầu lại, yên lặng xem xét Vương Hoảng, nói: “Ai đi ai ở lại, quân có thể tưởng tượng ra được không?”

Vương Hoảng cũng nhìn thẳng y, thân nhiên hỏi: “Nhiễm quân có biết, người Lạc Dương đi đâu không?”

“Kiến Khang.”

Kiến Khang? Đó lại là nơi xa xôi ngàn dặm mà. Trong đám người, lại truyền đến một loạt tiếng kêu hoảng loạn.

Vương Hoảng trầm giọng hỏi: “Vậy, lần này quân hộ tống chúng ta là đến Lạc Dương sao? Nếu chúng ta muốn tiếp tục đi về phía trước thì sao?”

Nhiễm Mẫn ha ha cười, y cũng không quay đầu lại nói: “Vẫn không tin ta sao? Yên tâm, qua đoạn đường trăm dặm này, phải đi Lạc Dương hay là đi Kiến Khang, tùy ý các người.”

Mọi người mừng rỡ, Vương Ngũ lang lớn tiếng kêu lên: “Lời ấy của Nhiễm quân là thật sao?”

Trả lời hần là tiếng hừ lạnh của Nhiễm Mẫn.

Thấy dường như y mất hứng, chúng kẻ sĩ còn muốn xác nhận hai câu đồng thời ngậm miệng.

Kéo theo mấy chục đoàn xe, cát bụi bốc lên tận trời. Đang đi, một loạt tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến, từ rất xa, một tráng hán mang khẩu âm Trung Nguyên quát dị hệt lớn: “Là kẻ sĩ người Hán, là đại đội kẻ sĩ người Hán.” Trong giọng nói tràn ngập sự mừng rỡ như điên.

Ngay lúc tiếng kêu kia vừa thốt ra, mấy trăm tráng hán người Hồ hướng về phía đoàn người, chỉ nghe một trận xé gió, chúng sĩ tốt cũng không cần Nhiệm Mẫn hạ lệnh, đồng thời giương cung đáp trả. Trong nháy mắt tên bắn như mưa, mấy trăm mũi tên dài lạnh lẽo rơi xuống trước vó ngựa của người Hồ!

Chúng người Hồ vội vàng kéo ngừng tuần mã, lão đảo lui vài bước. Qua một hồi lâu, tráng hán kia kêu lớn: “Các người là tộc nào?”

Tiếng quát của mấy chục người chinh tề truyền đến: “Tuống quân nhà chúng ta là Thiên Vương Thạch Mẫn!”

Bốn chữ ‘Thiên Vương Thạch Mẫn’ vừa thốt ra, tráng hán kia lập tức vội vàng kêu lên: “Hóa ra là Thiên Vương Thạch Mẫn? Chúng ta lập tức rời đi, lập tức rời đi.”

Tiếng nói bối rối của hán vang lên, một giọng nói khác trung khí mười phần đi theo truyền đến: “Thiên Vương chó trách, chúng ta chỉ là đi ngang qua nơi đây.”

Mấy trăm người Hồ dừng mãnh, đồng thời quay đầu ngựa, rời khỏi nhanh như gió. Tốc độ này so với lúc bọn họ đến còn nhanh hơn.

Chúng đệ tử tộc hai mặt nhìn nhau.

Tình cảnh này vượt qua kiến thức của bọn họ, trong nhận thức của bọn họ, người Hồ luôn như hổ như sói, dưới tình huống bình thường, một người Hồ có thể đối phó với bốn năm sĩ tốt của người Hán. Cho tới bây giờ, chỉ có người Hán nghe thấy người Hồ mà nhanh chóng bỏ chạy, đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, hóa ra có người Hồ trông thấy người Hán cũng hành động như vậy!

Thiên Vương, đúng là danh hào vang dội!

Vương Hoàng ý bảo xe ngựa đi về phía trước, chàng đi phía sau Nhiệm Mẫn, thận trọng hướng y chấp tay, cất cao giọng nói: “Quân, đều là trượng phu, vừa rồi là Hoàng nói lỡ.” Mặc kệ như thế nào, một người Hán có thể khiến người Hồ nhanh chóng bỏ chạy thì luôn đáng được tôn kính.

Chàng dừng một chút, thành khẩn hỏi: “Theo ý lang quân, nếu chúng ta chạy tới Kiến Khang thì có thuận lợi hay không?”

“Đường thông đến Kiến Khang, đã bị Đê tộc cùng Tiên Ti tộc nhân chiếm cứ. Nếu các người cố ý tiến đến, chỉ có thể trở thành quân lương cho người Hồ.” Giọng nói của Nhiệm Mẫn vẫn đậm mực, cũng không bởi vì Vương Hoàng tôn kính mà sinh ra biến hóa.

Hai chữ ‘quân lương’, y nói ra đơn giản tùy ý, những người hiểu hàm nghĩa của hai chữ này đều không khỏi nhất tề rung mình một cái – đối với người Hồ, cái gọi là quân lương, rõ ràng là chỉ bọn họ mà.

Vương Hoàng vái chào thật sâu, cất cao giọng nói: “Xin hỏi lang quân, thiên hạ này tuy lớn, có đường nào để chúng ta đi hay không?” Trong giọng nói đã có ý bị thương hiu quạnh.

Lời này của Vương Hoàng vừa thốt ra, trong đám người lại truyền đến một loạt tiếng khóc òa thê thảm.

Lúc này đây, Nhiệm Mẫn không mở miệng ngăn cản. Y trầm ngâm một lúc, nói: “Các người đến Nam Dương. Đi thông quan đạo tới Nam Dương, là thuộc về phạm vi thế lực của ta. Nam Dương vương có hùng binh, trong khoảng thời gian ngắn, nơi đó tuyệt đối an toàn.”

“Ta ân đức lang quân chi điểm, hộ tống, chiếu cố!”

Vương Hoàng từng chu du các nơi, kiến thức của chàng so với đám thị tộc ở đây đều sâu rộng hơn nhiều. Bởi vậy chàng có thể tinh tường phán đoán ra lời nói của Nhiệm Mẫn không hề giả dối.

Trong lúc Vương Hoàng và Nhiệm Mẫn trò chuyện, Trần Dung vẫn kéo rèm xe xuống, im lặng ngồi ở trong xe ngựa. Từ sau khi Nhiệm Mẫn xuất hiện, nàng trở nên im lặng khác hẳn với bình thường.

Đột nhiên, rèm xe của nàng bị vén lên, chính là thiếu niên Tồn Diễm lộ đầu vào nhìn nàng. Cậu yên lặng nhìn nàng chăm chú, giọng như vệt đục cất tiếng: “Thật sự có thể tin tưởng Nhiệm Mẫn sao?”

Trần Dung gật đầu.

“Phụ mẫu và người nhà ta đều bị Tiên Ti tộc nhân bắt làm quân lương.”

Thiếu niên đột ngột nói ra một câu như thế. Trần Dung hoảng hốt ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía cậu.

Sau khi trầm mặc, Trần Dung thấp giọng nói: “Đã qua rồi, đừng bi thương nữa.”

“Ta không bi thương! Nợ máu phải trả bằng máu, ta không thể bi thương.”

Tôn Diễn chậm rãi thẳng lưng, ánh mắt nhìn chằm chằm Nhiễm Mẫn, thì thào nói: “Người Hồ đều sợ y, người Hồ đều sợ y! A Dung, muội nói có thể đầu nhập dưới trướng người này không?”

Trần Dung ngẩn ngơ, nàng mở to mắt nhìn Tôn Diễn.

Thời gian này, Tôn Diễn không còn trầm luân trong bi thương hận khổ, ẩm thực ngủ nghỉ không bị chậm trễ, khuôn mặt của cậu càng ngày càng hồng nhuận, ngũ quan cũng càng ngày càng trở nên tuấn tú trắng trẻo. Da thịt trắng mịn, mày kiếm mắt sáng, lộ ra mũi thanh tú cao thẳng, môi hồng nhuận, đều khiến cho thiếu niên này mang theo một vẻ đẹp gần như trung tính.

Giờ phút này, cậu ngồi ở trên lưng ngựa, thân hình gầy yếu, thắt lưng nhỏ nhắn, từ bên cạnh nhìn bóng dáng cậu, nhìn gương mặt trắng trẻo tuấn tú xinh đẹp, còn nghĩ đến bộ dạng cậu xuất trận giết địch, bất tri bất giác, trong đầu Trần Dung nổi lên một câu: “Anh hùng thất lung mềm mại như đường liễu.....”

Trong lúc nàng xuất thần, Tôn Diễn quay đầu lại, yên lặng nhìn nàng.

Nhìn nàng, cậu có thể thấy ý tứ này, trong con ngươi đen hiện lên một chút tức giận, trên gương mặt tuấn tú cũng hơi đỏ ửng. Cậu nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Trần Dung, hạ giọng hung tợn quát: “Trần thị A Dung, muội dám xem thường ta?”

Trần Dung rung mình, nàng vội vàng thu hồi ánh mắt, quyết đoán trả lời: “Không, không có.”

Tôn Diễn hừ mạnh một tiếng, vung roi ngựa trong tay, điều khiển ngựa phóng về phía trước, bỏ lại một câu vừa thẹn vừa giận: “Trần thị A Dung, muội, muội, ta sẽ khiến muội hối hận!”

Trần Dung ngốc lăng nhìn bóng dáng cậu đi xa, qua hồi lâu, nàng mới thì thào nói: “Ta cũng không thốt ra miệng mà.....”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tộc nhân

Đúng lúc này, lại là một loạt tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến.

Lúc này đây tiếng vó ngựa khí thế rất lớn, cát bụi bốc cao, mãi mà không tiêu tan, ít nhất cũng có bốn năm ngàn người.

Trong nháy mắt, đội ngũ kia xuất hiện ở trước mắt, nhìn cò xí có hình đầu sói tung bay, mấy chục người Hán đồng thời kêu lên: “Hồ tộc —”

Chỉ hai chữ này đã lộ ra sự sợ hãi.

Đúng lúc này, trong đội ngũ ngàn người kia phát ra một tiếng cười thô dã, một người mang theo khẩu âm người Hán kỳ quái hét lớn: “Người Hán, thật nhiều kẻ sĩ người Hán. Oa ha ha ha.”

Tiếng cười vô cùng bừa bãi.

Bất tri bất giác, mọi sĩ tộc đều quay đầu nhìn về phía Nhiễm Mẫn, biểu tình vừa bối rối lại là bất an, đa phần, vẫn là tuyệt vọng. Bọn họ biết, Hồ tộc có năm ngàn tinh kỵ ý chỉ cái gì! Binh lính của Nhiễm Mẫn chỉ có 800 thôi, làm sao y có thể là địch thủ của đối phương! Đừng nói là y, với năm ngàn tinh kỵ này, cho dù là mười vạn binh lính Tấn quốc gặp phải, cũng tan tác toàn bộ thôi!

Trong ánh mắt chăm chú của mọi người, thần sắc của Nhiễm Mẫn thản nhiên, một đôi mắt đen mà sáng ngời, chớp động tia sáng lạnh lùng. Hắn ung dung liếc mắt nhìn về hướng đó một cái, rồi không chút nào để ý quay đầu, tiếp tục giục ngựa đi về phía trước.

Chỉ trong một lát, đội ngũ mấy nghìn người kia đã vọt tới cách đoàn xe trong vòng năm trăm bước.

Trong sự chờ mong của mọi người, lại một lần nữa, chúng sĩ tốt giương cung cài tên, đặt hướng về phía trước!

Một giọng nói trầm thấp trong đám sĩ tốt truyền đến: “Phóng!”

“Vút vút vút —”

Tiếng xé gió không dứt bên tai, đảo mắt, lại là mấy trăm mũi tên dài lạnh lẽo rơi xuống trước vó ngựa của người Hồ.

Kỹ thuật cưỡi ngựa của chúng người Hồ rất cao siêu, bọn họ đồng thời ghì cương ngựa, sau khi khiến ngựa phát ra một tiếng hí dài thì ngừng lại.

Một nam tử người Hồ đầu đội mặt nạ giục ngựa lao ra, quát: “Người nào?”

Gã hỏi, tất nhiên là nhóm binh lính hộ tống thị tộc.

Lại một lần nữa, mấy chục sĩ tốt đồng thời trả lời: “Tướng quân nhà chúng ta là Thiên Vương Thạch Mẫn!”

Người Hồ đeo mặt nạ kia rõ ràng cả kinh, gã thẳng lưng, kêu lên: “Thiên Vương Thạch Mẫn?”

“Đúng vậy —”

Người Hồ kia nghe vậy, nhú mày. Lấy nhãn lực của gã, liếc mắt một cái có thể thấy được, đội ngũ hộ tống sĩ tộc này, chỉ có số binh lính không đến một ngàn, mà phía sau gã lại có năm ngàn tinh kỵ!

Nhìn thấy người Hồ này chân chò, chúng sĩ tộc hoàn toàn bối rối, bọn họ nhất tề quay đầu, trông mong nhìn về phía Nhiễm Mẫn.

Bọn họ nhìn thấy, là bóng dáng của Nhiễm Mẫn, y vẫn đang không nhanh không chậm điều khiển ngựa chạy về phía trước, tựa hồ không hề quan tâm tới mọi chuyện xung quanh.

Đúng rồi, y đương nhiên không thêm để ý, cho dù thực sự đánh nhau chết đi sống lại, y cũng có thể rời đi. Ý niệm này vừa xuất hiện trong đầu chúng đệ tử thị tộc, bọn họ càng cảm thấy kinh hoàng.

Lúc này, một nam tử phía sau người Hồ kia giục ngựa tiến lên, thấp giọng nói: “Từ ca, cần gì phải do dự? Huynh xem nhiều xe ngựa như thế, tất cả đều là tài bảo đó. Chỉ là vài Tấn nô ngu dốt như lũ dê, có gì mà đáng sợ?”

Nam tử đeo mặt nạ lạnh lùng trả lời: “Y là Thiên Vương Thạch Mẫn!”

Sau khi nói ra những lời này, thanh niên đeo mặt nạ kia hướng tới Thạch Mẫn chắp hai tay, cao giọng nói: “Hóa ra là Thiên Vương, mạo phạm chớ trách! Lui —”

Quảng ra những lời này, đám tinh kỵ kia bắt đầu chuyển hướng, thông thả, cực kỳ có trật tự lui về phía sau.

Mãi cho đến khi đội ngũ kia lui đi hai ba dặm đường, cát bụi do vó ngựa của bọn họ tạo ra càng ngày càng bay xa, chúng sĩ tộc mới quay đầu, lại nhìn về phía Nhiễm Mẫn.

Nhiễm Mẫn vẫn như cũ không nhanh không chậm chạy về phía trước, bốn chân tuấn mã cao lớn lông đỏ còn như gỗ tùng nhịp, có vẻ thập phần nhàn nhã.

Trong sự im lặng, Vương Trác khê nói: “Nhiễm Mẫn này có thể khiến người Hồ kinh sợ như thế sao?” Trong giọng nói lộ vẻ không dám tin.

Trên thực tế, mọi người không dám tin mở to mắt nhìn Nhiễm Mẫn. Qua một hồi lâu, một loạt tiếng nghị luận đề thấp nổi lên bốn phía.

Có điều, trải qua mấy lần như thế, mọi người rõ ràng thả lỏng hơn hẳn: Chỉ mang theo 800 người, đã không đem năm ngàn tinh kỵ người Hồ đặt ở trong mắt, có người hộ tống như thế, bọn họ cần gì phải sợ nữa?

Đội ngũ không nhanh không chậm đi tới trước, lúc này, một thiếu niên cực kỳ tuấn tú giục ngựa vọt tới bên cạnh Nhiễm Mẫn, nói gì đó với y.

Thiếu niên này, Vương thị và Dũ thị đều nhận biết, đó là tiểu lang Tôn gia vẫn cùng đồng hành với Trần thị A Dung. Cũng không biết tiểu lang này đang nói gì với Nhiễm Mẫn?

Mọi người vô cùng tò mò, liên tiếp nhìn về phía hai người.

Chưa được một lúc, mọi người đều nhìn thấy Tôn gia tiểu lang giục ngựa thối lui ra phía sau Nhiễm Mẫn, nhắm mắt theo đuôi y.

Trải qua hai lần gặp người Hồ, con đường rõ ràng trở nên thanh tĩnh hơn.

Cứ thế đi được hai ngày, tới ngày thứ ba, đoàn xe đã rời khỏi sông Hoàng Hà gần trăm dặm.

Lúc này, tiếng ồn ào truyền đến, trong tiếng nhốn nháo, Vương Ngũ lang hét lớn: “Trần thị A Dung, mau mau đi ra, mau mau đi ra, tộc nhân của nàng đến rồi!”

Tộc nhân?

Đúng vậy, hẳn lúc này đến rồi!

Trần Dung cười nhẹ, vén lên rèm xe.

Ngoài rèm xe, Vương Ngũ lang có vẻ vô cùng vui mừng, hai mắt sáng trong suốt nhìn Trần Dung chăm chú, cười nói: “Là một chi của bản tộc nàng, rất tốt.”

Rất tốt, vì sao lại rất tốt chứ?

Vương Ngũ lang thấy Trần Dung thần sắc bất động, quay đầu quát Thượng tâu: “Mau dẫn nữ lang đi gặp thân nhân.”

“Vâng.”

Xe ngựa Trần Dung chạy tới, rẽ qua đám người, hướng về phía trước gia nhập vào đội ngũ mới.

Lúc này, trong đội ngũ kia có vài trưởng giả đang vây quanh Nhiễm Mẫn. Cách bọn họ năm mươi bước, một cô nương xinh đẹp văn nhợt, tuổi xấp xỉ Trần Dung đang ngửa đầu si ngốc ngắm nhìn Nhiễm Mẫn, trong ánh mắt lóe lên tia sáng vui mừng, si mê, cùng với khát vọng.

Nhìn thấy tình cảnh này, Trần Dung nhắm hai mắt lại.

Cùng lúc đó, Bình ẩu đi cạnh xe ngựa của Trần Dung vừa xem xét Vương Ngũ lang, vừa vui mừng nói với Trần Dung: “Nữ lang, lão thấy Vương gia Ngũ lang thật sự thích người. Hiện tại nhìn thấy tộc bá của người đến đây thì vui mừng như thế. Nói không chừng tối hôm nay hần sẽ cầu xin để cưới người về đó.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Tái hiện

Xe ngựa của Trần Dung đảo mắt đã đến hàng đầu của đội ngũ.

Vài trưởng bối đang cùng Nhiễm Mẫn nói chuyện, Trần Dung không tiện quấy rầy, nằng im lặng đứng ở một bên.

Cô nương văn nhợt xinh đẹp kia lúc này thu hồi ánh mắt, nàng ta đảo mắt thấy được Trần Dung, liền được tỷ nữ nâng đỡ đến gần, nhìn nàng cười nói: “Muội là A Dung sao? Mới vừa rồi mọi người đã kể về muội, đều khen không dứt miệng.”

Nói tới đây, cô nương ngưng ngưng bổ sung: “Ta gọi là Trần Vi, là tộc tỷ của muội.”

Trần Dung đương nhiên biết nàng ta là tộc tỷ của mình.

Nàng buông rù hai mắt, thấp giọng nói: “Gặp qua tỷ tỷ.” Bất tri bất giác, nàng phát hiện tay mình nhanh chóng vò góc áo. Trần Dung hít một hơi thật sâu, thả lỏng tay ra.

Gương mặt Trần Vi đỏ hồng, trên nét mặt tú lệ, mang theo vẻ xấu hổ của một cô nương nẩy mầm xuân tâm. Nàng ta lại si ngốc liếc nhìn Nhiễm Mẫn một cái, vô tâm nói với Trần Dung: “A Dung, muội nói chàng có phải trượng phu chân chính hay không?”

Chàng trong miệng nàng ta, tất nhiên là Nhiễm Mẫn.

Trần Dung quay đầu nhìn về phía Nhiễm Mẫn, lúc này, trên gương mặt tuấn mỹ mang theo tươi cười thản nhiên, trong con ngươi đen láy âm hòa cũng đã biến mất, cả người thoát nhìn thật sự tạo nhạ.

Trần Dung liếc nhìn y một cái rồi dời tầm mắt, thản nhiên nói: “Uh, y đúng là trượng phu.”

Được Trần Dung khẳng định, khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Vi càng đỏ, nàng ta vui sướng nhìn Nhiễm Mẫn, khoái hoạt nói: “Hóa ra A Dung cũng thấy chàng là trượng phu chân chính? Thật tốt quá.” Mặt nàng ta đỏ hồng đến tận gáy, Trần Vi cúi đầu, ngưng ngưng nói với Trần Dung: “Không biết vì sao, ta vừa gặp A Dung, trong lòng liền có cảm tình, có gì cũng muốn kể với muội.”

Thật không? Dưới đáy lòng Trần Dung cười lạnh một tiếng.

Nàng rù mắt, mỉm cười nói: “Tỷ tỷ tựa như hoa sen, tính thuần xuất tục.”

Lời đánh giá này của Trần Dung vừa thốt ra, Trần Vi mừng rỡ, hai mắt nàng ta sáng trong nhìn Trần Dung, lần đầu tiên đem lực chú ý hoàn toàn đặt lên thân Trần Dung.

Nhìn thấy trên mặt Trần Vi không hề che giấu vui mừng đắc ý, Trần Dung không khỏi ngăn ra: Thật sự là, nàng đã quên, trải qua chuyến đi vừa rồi, nàng đã không còn là Trần Dung trước kia. Nàng thốt ra lời đánh giá, đã có chút phân lượng (ý chỉ lời đánh giá được người coi trọng).

Lúc này, chúng trưởng giả vây quanh Nhiễm Mẫn đã tản ra, một văn sĩ trung niên hướng tới Trần Dung vẫy vẫy tay, ý bảo nàng tới gần.

Trần Dung vội vàng bảo Thượng tâu đánh xe ngựa qua đó, bước xuống xe, hướng tới văn sĩ trung niên kia thi lễ, cúi đầu thành thật nói: “Trần Dung ở

Bình thành, gặp qua tộc bá.”

Văn sĩ trung niên kia gật đầu, nói: “A Dung đúng không? Không cần tự giới thiệu, ta biết phụ huynh của con là ai. Một năm trước, phụ huynh của con sau khi gặp qua ta, liền đi theo mọi người đến Kiến Khang rồi.”

Dừng một chút, văn sĩ trung niên hướng tới Trần Vi vẫy tay.

Ánh mắt Trần Vi vội vàng thu hồi từ trên người Nhiễm Mẫn, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng chạy đến bên người phụ thân.

Văn sĩ trung niên chuyển sang nhìn Trần Vi, từ ái nói: “Vi nhi, phụ huynh của A Dung không ở đây, chúng ta là người nhà của nàng, tỷ muội các con phải chiếu cố lẫn nhau mới phải.” Dứt lời, hắn lại nói với Trần Dung: “Nếu phụ huynh của con không có ở đây, ta là tộc trưởng, đến Nam Dương, con và Vi nhi sẽ ở cùng một chỗ.”

Trần Dung khẽ mím môi, muốn nói gì đó, nhưng nàng nghĩ nghĩ, vẫn chỉ thấp giọng đáp: “Vâng.”

Trần Vi mím môi cười, vui mừng nói: “Đã biết phụ thân, vừa rồi con cùng A Dung nói rất nhiều, nàng còn khen con giống như hoa sen đó.”

Trong giọng nói mang theo vài phần ngây thơ, văn sĩ trung niên ha ha cười, xoa đầu nàng ta lắc đầu nói: “Con nha, mãi mà không người lớn. Được rồi, con và A Dung đi chơi đi.”

Trần Vi khanh khách cười, chạy đến bên người Trần Dung, nắm tay nàng chạy về phía mọi người đang tụ tập. Ngay cả đang chạy đi, nàng vẫn nhìn không được quay đầu, lại nhìn về phía Nhiễm Mẫn.

Vừa nhìn tới nam tử tuổi trẻ cao lớn kia, khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Vi lại đỏ hồng.

Đúng lúc này, có lẽ là cảm giác được ánh mắt của Trần Vi, Nhiễm Mẫn đột nhiên quay đầu, ánh mắt thâm thúy như điện bắn về phía hai người.

Mặt Trần Vi đỏ tới gáy, nàng ta vội vàng cúi đầu xuống, cơ hồ thấp đến tận ngực.

Nhiễm Mẫn thấy thế, kinh ngạc nhíu mày rậm, hướng tới hai nàng tình tế liếc mắt một cái, nhấc chân lên đi về phía các nàng.

Tay Trần Vi nắm tay Trần Dung không khỏi run run, nàng ta run rẩy hỏi: “Chàng, chàng lại đây, A Dung, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?” Trong giọng nói vừa thẹn vừa mừng lại là sợ hãi.

Trần Dung lẳng lặng nhìn nam nhân kia nhanh đi tới, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Chỉ lại đây mà thôi, cũng không ăn thịt người, sợ cái gì?”

Nói thì nói như vậy, tay trái giấu trong tay áo lại gắt gao nắm thành quyền — kiếp trước, nàng vẫn đều không hiểu nam nhân này. Sau từng ấy năm tháng, nàng vô số lần nhớ tới tình cảnh này, nghĩ rằng, hơn phân nửa y đối với tộc tỷ rất có cảm tình, cho nên mới đi về phía các nàng.

Trọng sinh lại lần nữa, rốt cục có thể nhìn thấu rõ ràng mọi thứ.

Lúc này, Nhiễm Mẫn đã đi tới trước mặt hai nàng.

Vóc người y rất cao, cứ như vậy đứng ở trước mặt hai nàng, từ trên cao nhìn xuống, khí thế bức người. Bất tri bất giác, cả người Trần Vi đều trở nên run rẩy.

Trần Dung bình tĩnh vô cùng, mặt mày nàng nhu hòa, ánh mắt chưa từng nhìn về phía Nhiễm Mẫn, cũng không nhìn về phía Trần Vi, nàng chỉ đứng nơi đó, tựa hồ cũng không biết, y đứng ở ngay trước mặt nàng.

Nhiễm Mẫn nhìn Trần Vi một cái, đảo mắt nhìn về phía Trần Dung, mở miệng hỏi: “Các nàng tên gọi là gì?” Giọng nói trầm thấp, thấp phần êm tai.

Đứng rồi, kiếp trước, y vừa mở miệng cũng là một câu này.

Lúc này đây, Trần Dung không đáp lời trước, ánh mắt của nàng chuyển về phía tộc tỷ, chờ nàng ta nói trước.

Trần Vi đỏ mặt, hướng tới Nhiễm Mẫn bối rối thì lễ, lúng ta lúng túng nói: “Thiếp, thiếp, thiếp gọi là Trần Vi.”

Ánh mắt Nhiễm Mẫn chuyển về phía Trần Dung.

Trần Dung khẽ hé miệng, thấp giọng nói: “Ta gọi là Trần Dung.”

Nhiễm Mẫn gật đầu, nói: “Trần thị A Dung? Ta biết nàng.” Kiếp trước, y cũng không nói những lời này, lúc ấy ánh mắt y nhìn về phía nàng đang cầm roi ngựa, hỏi: “Nàng biết dùng roi sao?” Lúc ấy mình trả lời thế nào? Vốn định xác nhận, nhưng vừa nghĩ đến thế tục đối với việc nữ tử dùng roi có cái nhìn khác, lại vội vàng giấu roi ra phía sau, nói: “Đây là của người khác, ta chỉ lấy để chơi đùa thôi.”

Nhiễm Mẫn nói ‘Ta biết nàng’, tuy rằng chỉ là vài chữ đơn giản, nhưng y vừa thốt ra, khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ bừng của Trần Vi bỗng trở nên trắng bệch, nàng ta rút tay đang nắm tay Trần Dung về.

Trần Dung liếc mắt nhìn Trần Vi một cái, lần này không trả lời Nhiễm Mẫn.

Nhiễm Mẫn nhìn Trần Dung một lúc, gật gật đầu, xoay người bước đi.

Đến tận khi bóng dáng của y biến mất trong tầm mắt của Trần Dung, Trần Dung vẫn không nhúc nhích, Trần Vi cũng vẫn không nhúc nhích.

Đột nhiên, Trần Vi xoay người, trở về trong xe ngựa.

Nhìn bóng dáng Trần Vi rời đi, Trần Dung nghi hoặc nhíu mày, thầm nghĩ: Chẳng lẽ, y đối với tộc tỷ cũng chỉ đến thế sao? Trước kia ta nghĩ rằng lần đầu tiên y nhìn thấy tộc tỷ đã yêu thích, điều này chỉ là suy đoán lung tung thôi sao?

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Liếc mắt một cái, bồi cả một đời

Ngay lúc Trần Dung đang ngẩn người, một giọng nói trong trẻo từ phía sau nàng truyền đến: “A Dung?”

Là giọng nói của Vương Ngũ lang.

Trần Dung quay đầu, khóe miệng cong lên, nói: “Gặp qua Ngũ lang.”

“Nàng và ta không cần đa lễ như thế.” Vương Ngũ lang nhảy xuống từ trên xe ngựa nhảy xuống, đi đến bên cạnh Trần Dung, chần chờ một hồi rồi hỏi: “A Dung, vừa rồi tộc bá của nàng có nói phụ huynh nàng nay ở Kiến Khang là hoàn cảnh gì không?”

Trần Dung kinh ngạc nhìn về phía hắn: “Hoàn cảnh gì nữa?”

Vương Ngũ lang nói: “Nói đúng ra là, phụ huynh nàng hiện tại làm chức quan gì?” Những lời này mới thốt ra, Vương Ngũ lang lại liên thanh nói: “Ta chỉ thuận miệng hỏi một chút, thuận miệng hỏi một chút thôi.”

Trần Dung nhìn hắn, cười cười, khi hắn vừa xoay người, đột nhiên trả lời: “Có lẽ vẫn là Thị Trung bát phẩm mà thôi.”

Lời này vừa dứt, Vương Ngũ lang ngừng bước chân, hắn nhíu mày, biểu tình có chút nghiêm túc hỏi: “Vậy huynh trưởng của nàng thì sao?”

“Đường như cũng chỉ là bát phẩm.”

“Vậy sao?” Trong giọng nói của Vương Ngũ lang mang theo thất vọng, hắn gật đầu với Trần Dung, thối lui về phía sau.

Hắn vừa mới rời khỏi đó, Vương thị Thất nữ bảo xa phu đánh xe ngựa tới gần, nàng ta liếc nhìn Trần Dung một cái, hỏi: “Ngũ ca, nàng nói như thế nào?”

Vương Ngũ lang cau mày, mắt hững nói: “Phụ huynh vẫn chỉ là tiểu quan bát phẩm.”

Vương thị Thất nữ hừ lạnh một tiếng, nói: “Sau khi chúng sĩ tộc trở lại Kiến Khang, thăng quan thêm tước là chuyện bình thường, thật không ngờ phụ huynh nàng lại vô dụng như thế, vẫn chỉ là tiểu quan bát phẩm.” Nàng ta nói tới đây, ánh mắt chuyển sang nhìn Vương Ngũ lang, nghiêm túc nói: “Ngũ ca, một khi đã như vậy, huynh không thể cười Trần Dung làm chính thế.”

Vương Ngũ lang gật đầu, hắn chần chờ nói: “Nhưng mà, nếu bảo nạp nàng làm thiếp, hẳn nàng sẽ không chấp nhận đâu?” Ánh mắt của hắn chuyển về phía Trần Dung, dưới ánh mặt trời, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh diễm của Trần Dung khiến người ta lóa mắt, nhìn ngắm, tìm Vương Ngũ lang đập mạnh loạn nhịp. Hắn nói: “Đây là đại sự, ta vẫn nên thương lượng với phụ thân một chút.” Dừng một chút, hắn quyết đoán dời mắt khỏi Trần Dung, cắn răng quyết định: “Ta sẽ nói với phụ thân, trở lại Nam Dương rồi bàn luận việc này sau.”

Lúc này, đoàn xe lại lên đường.

Trong đội ngũ của Trần thị, văn sĩ trung niên Trần Nguyên ha ha cười vui.

Tiếng cười của hắn vô cùng vang dội, chúng đệ tử Trần thị kinh ngạc quay đầu nhìn về phía hắn.

Đối diện với ánh mắt của mọi người, Trần Nguyên đắc ý nói: “Thực sự không ngờ, A Dung lại có trí tuệ bát phẩm như thế. Tốt, tốt, tốt!” Hóa ra là nói về Trần Dung, chúng thiếu niên gật gật đầu, không để ý tới nữa — từ lúc Trần Nguyên và Nhiễm Mẫn nói chuyện, chúng đệ tử sĩ tộc đứng xen lẫn trong đó cũng đã sớm nghe nói qua về chuyện của Trần Dung. Dù sao, Trần Dung chỉ là một nữ lang, lại có thể đoán trúng ba việc, việc này hiếm lạ lại lộ ra bất phàm, thực dễ dàng trở thành câu chuyện để người khác đàm luận trong lúc trà dư tửu hậu.

Trần Vi ngồi ở trong xe ngựa, nghe nhóm huynh trưởng bên ngoài nói về Trần Dung, đầu tiên là oán hận mím môi, đảo mắt, cũng không biết nghĩ tới cái

gi, nàng ta cắn chặt răng, vén rèm xe lên.

Trần Vi ra lệnh bảo xe ngựa tới gần Trần Dung, cách qua lớp rèm xe, sợ hãi, ôn nhu nói: “A Dung, mới vừa rồi là tỷ vô lễ, xin chớ trách.”

Giọng nói của nàng ta vang lên, Trần Dung cũng vội vén rèm xe, vẻ mặt nàng ủy khuất khó hiểu: “Tỷ, thật sự ta không hiểu nổi, vừa rồi vì sao tỷ lại giống như tức giận vậy?”

Trần Vi ngắt ra.

Nàng ta tinh tế nhìn ngắm Trần Dung, thấy nàng ủy khuất không giống như giả bộ, cắn môi, cúi đầu nhẹ giọng nói: “A Dung, muội, sao muội lại quen biết với Nhiệm Mẫn tướng quân vậy?”

Trần Dung khó hiểu nhìn về phía nàng ta, ngạc nhiên nói: “Đoàn người không phải đều đang nói ta liệu sự như thần sao? Y cũng nghe qua mà, tất nhiên có thể nói là quen biết.”

Trần Vi bừng tỉnh đại ngộ, nàng ta cười cười, có chút ngượng ngùng nói: “Ta, ta, ta còn nghĩ rằng chàng vui mừng vì thấy muội.”

Thật không?

Trần Dung nhìn tộc tỷ kiều kiều lác lác trước mặt này, lại cảm thấy hoảng hốt, bất tri bất giác, tay của nàng đã nắm chặt thành quyền.

Nhưng chỉ đảo mắt, nàng liền thả lỏng tay ra.

Trần Vi thấy Trần Dung không đáp, nâng lên hai mắt nhìn nàng chăm chú, nghiêm túc nói: “A Dung, muội không thích chàng đúng không? Muội nói cho ta biết đi, muội không thích chàng mà.”

Trần Dung mỉm môi cười, buông rũ hai mắt, chậm rãi nói: “Tỷ, hôn nhân đại sự là do phụ mẫu ước định.”

Nàng mới nói ra câu này, Trần Vi lập tức trả lời: “Phụ thân ta có ý gả ta cho chàng, A Dung, chỉ cần muội không thích chàng là được.” Trần Vi khẽ nâng đầu, xem xét Trần Dung cách qua lớp rèm xe, sắc mặt u ám không rõ. Xem xét một lúc, lòng của nàng ta hơi khẩn trương, không biết vì sao, nàng ta luôn cảm thấy vị tộc muội trước mặt này, tuy rằng diện mạo không nhất định xinh đẹp hơn mình, nhưng bộ dạng của nàng câu dẫn, phong thái cũng không giống các nữ lang khác, nếu nàng nguyện ý, bản thân khẳng định không phải là đối thủ của nàng.

Tuy rằng, nàng chỉ là một thử nữ, phụ thân là con vợ kế trong tộc, mình là thứ nữ của trưởng tử trong bản tộc, luận về thân phận mà nói, mình cao hơn nàng rất nhiều.

Biểu tình của Trần Vi có chút gấp gáp.

Trần Dung thấy thế, mày nhíu lại, nghĩ nghĩ, nàng chuyển mắt về phía đám người, ánh mắt trong lúc bất tri bất giác lại nhìn về phía nam nhân tuần mỵ âm liệt kia.

Nhìn y một cái, Trần Dung âm thầm cười lạnh một tiếng, lại rũ hai mắt, ngượng ngùng nói: “Tỷ, đừng nói về chuyện thích hay không thích nữa.” Nói tới đây, nàng nhấn nhó nghiêng người đi, đưa lưng về phía Trần Vi.

Câu nói này, cũng đâu phải là đáp lời.

Trần Vi chỉ cảm thấy u ám dâng tràn trong lòng, nàng ta cắn môi, muốn truy vấn thêm, nhưng cuối cùng vẫn cảm thấy ngượng ngùng.

Đảo mắt, đã là hoàng hôn, đoàn xe bắt đầu dừng lại, nhóm phó dịch vội vàng hạ trại nấu cơm.

Từ sau khi người Hồ bị Nhiệm Mẫn dọa lui hai lần, chúng sĩ tộc trong đoàn xe đều mang lòng cảm kích đối với Nhiệm Mẫn. Mọi người đều biết, nếu hôm nay không có y tương trợ, vận mệnh của bọn họ sẽ rất khổ sở.

Bất tri bất giác, bên người Nhiệm Mẫn vây quanh chúng danh sĩ, trưởng giả như Vương Trác cũng đều ngồi ở bên cạnh y, đối với y chấp lễ cung kính.

Nhưng mà, dường như Nhiệm Mẫn không cảm nhận thấy, y không để ý đến trưởng giả danh sĩ vây quanh bên cạnh, y chỉ cúi đầu, dùng khăn sạch tinh tế lau một thanh trường mâu, lưỡi mâu rất sắc bén, trong ánh tịch dương chiếu lên thân trường mâu, nhìn qua, dường như đang lau vết máu chảy ra.

Một lát sau, Vương Trác nói mấy câu thấy không được đáp thì khẽ nhíu mày, hần đứng lên, vung tay áo dài, xoay người rời đi.

Qua một lúc, tất cả mọi người bất mãn đứng lên, giống như Vương Trác xoay người rời đi.

Đến cuối cùng, ngồi cạnh Nhiệm Mẫn, chỉ còn lại có Vương Hoàng. Lúc này Vương Hoàng đang cúi đầu điều chỉnh dây cầm, cũng không biết có chú ý tới một thất phu khát máu đang ở bên cạnh chàng, không hiểu phong tình mà đùa nghịch binh khí hay không?

Trần Vi cắn môi, có chút lo lắng nói: “Chàng, tất cả mọi người đều coi trọng chàng như thế, sao chàng không biết quý trọng, đàm luận một chút phong nguyệt huyền lý, lại đùa nghịch binh khí làm gì chứ. Chỉ hy vọng phụ thân sẽ không thay đổi chủ ý.”

Trần Vi nói tới đây, quay đầu nhìn về phía Trần Dung, thấy nàng đang ngấm nhìn Nhiễm Mẫn chăm chú, không khỏi kêu lên: “A Dung, A Dung, muội đang nhìn cái gì vậy?”

Nàng ta phải kêu to vài tiếng, Trần Dung mới dường như đột nhiên bừng tỉnh. Chỉ thấy Trần Dung quay phắt đầu lại, thả người nhảy xuống xe ngựa, không thèm quan tâm đến Trần Vi, bước về phía phương xa.

Trần Vi thấy thế, cắn môi, trên mặt lộ ra vẻ phiền não.

Lúc này, Trần Dung vội vàng đi về phía trước, hai tay nắm thành quyền, thầm nghĩ: Sẽ không, không bao giờ nữa, không bao giờ nữa Kiếp trước, chính tại một khắc này mà nàng đã yêu thương nam nhân kia.

Chỉ liếc mắt một cái, mà phải bồi cả đời!

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Trọng phu thực thụ

Trần Dung lao ra ngoài năm mươi bước, đột nhiên ngừng bước chân.

Nàng quay đầu lại, sau đó, miệng nàng bất giác mỉm cười, chậm rãi đi trở về.

Trần Vi nhìn thấy Trần Dung đến gần, hừ mạnh một tiếng, kéo rèm xe xuống.

Nhưng ngoài dự kiến của nàng ta là, Trần Dung không đi đến bên cạnh nàng ta mà vượt qua người nàng ta, tiếp tục đi về phía trước, lấy tư thế thanh thản, tao nhã đi về hướng Vương Hoàng, cũng là hướng về Nhiễm Mẫn.

Chỉ chớp lát, nàng đi tới bên cạnh Vương Hoàng, Trần Dung vẫy tay bảo đám người Binh ầu đi theo lui xuống, rồi ngồi xuống tám vãi lụa của Vương Hoàng.

Lần này, nàng làm điều mà mọi cô nương ở đây đều khát vọng, nhưng cũng không dám làm, nhất thời, chúng nữ đồng thời trừng lớn mắt, nhìn chằm chằm về phía Trần Dung.

Vương Hoàng đang hết sức chuyên chú chỉnh dây cầm, đột nhiên cảm giác được bên cạnh có thêm một người thì không khỏi nhú mày.

Chàng quay đầu lại thì nhìn thấy là Trần Dung hai tay ôm chân, đang đưa mắt nhìn phía chân trời suy nghĩ xuất thần.

Vương Hoàng á khẩu không cười nổi, trầm thấp nói: “Hiếm khi khanh ngồi bên cạnh ta, lại là vì thương thức mây bay chân trời mà đến sao?” Giọng nói khê khàng, tình ý ẩn hàm.

Bởi vậy, câu nói vừa thốt ra, chúng cô nương đồng thời phẫn nộ trừng mắt nhìn Trần Dung, mà Vương Ngũ lang thì ngẩng đầu, không hề chớp mắt đánh giá Trần Dung, trên mặt lại lộ ra vẻ khó xử giữa giữa.

Trần Dung lười biếng quay đầu nhìn chàng. Khi đối diện với đôi mắt đoạt hồn người kia, ánh mắt của Trần Dung vẫn trong suốt.

Miệng nàng khẽ nhếch.

Sau đó, nàng nhìn thẳng Vương Hoàng, thái độ nghiêm túc lại tự nhiên vô cùng mà nói một cách chậm rãi: “Thất lang, chàng xem mây trắng kia tự tại đến mức nào? Nếu không có bạo phong (gió lốc), nó có thể vĩnh viễn tự tại như thế. Nhưng vừa có bạo phong, nó sẽ đem theo đầy ngập buồn giận, hóa thân thành mưa, tẩy rửa đại địa. Hoặc là, nó cứ ở nơi nào đó, gió thổi tan cũng thế, gió bắt nó cuốn thành mây đen cũng thế, hóa thành mưa cũng thế, chỉ cần nó nhớ rõ chính mình vốn là một mảnh mây bay nhàn nhã trong thiên địa, thì luôn luôn có thể tự do tự tại.”

Đôi mắt của nàng sáng ngời mà sâu không thấy đáy, chậm rãi cong lại thành một vầng trăng khuyết nhìn Vương Hoàng và Nhiễm Mẫn quay đầu nhìn lại. Sau đó, nàng lộ ra hàm răng tuyết trắng cười nói: “Theo ta thấy, Thất lang cùng Nhiễm quân, đều là trọng phu thực thụ trên thế gian.”

Nàng đứng dậy: “Trọng phu thực thụ, trên thế gian này không nhiều lắm đâu.” Dứt lời, nàng thi thi nhiên nhiên xoay người rời đi, bỏ lại Vương Hoàng đang nhú mày nhếch môi cùng Nhiễm Mẫn đang kinh ngạc chăm chú nhìn nàng ở phía sau.

Giọng nói của Trần Dung cũng không cao, chỉ đủ để hai người nghe rõ.

Nàng vừa nghiêng người đi, vài cô nương liền vây quanh nàng. Một cô nương mặt thon cằm nhỏ tú lệ trừng mắt nàng, hỏi: “Ngươi vừa nói cái gì?”

Một cô nương khác cũng líu ríu nói: “Nói mau, ngươi đã nói cái gì? Khi Thất lang thanh tĩnh không thích người khác tới gần. Vì sao ngươi có thể tới gần

chàng, còn khiến chàng cười thoải mái như thế? Ta nói Trần thị A Dung nguoi nha, nguoi không xứng với hai trượng phu tuấn mỹ này đâu, nguoi vẫn nên đi ra xa chút đi.”

Cô nương này mới nói đến đây, ngay lập tức đối diện với ánh mắt của Trần Dung.

Ánh mắt của nàng mang theo sát khí mơ hồ.

Cô nương cả kinh, vội vàng ngậm miệng.

Trần Dung thu hồi tầm mắt, thản nhiên nói: “Xứng đôi thì thế nào? Không xứng đôi thì sao?” Dứt lời, nàng phát tay áo rồi đi.

Lúc này con người có xu hướng bàn luận giải thích, thích lẫn qua lộn lại cân nhắc suy tưởng về một câu nói. Tuy rằng những lời này của Trần Dung đơn giản, nhưng cũng khiến người bên cạnh nghe thấy, bọn họ bắt đầu suy ngẫm tầng ý nghĩa khác trong lời của nàng.

Chỉ chớp lát, Trần Dung đã lên xe ngựa của mình. Nàng làm như không trông thấy Trần Vi đang dáo dác nhìn lại, kéo ngay rèm xe xuống.

Ngồi trở lại trong xe, khóe miệng Trần Dung nhếch lên, lộ ra một nụ cười lạnh.

Màn đêm càng ngày càng đậm, cây đuốc được đốt lên liên tiếp, chiếu sáng toàn bộ bãi cỏ hoang vu.

Như ngày thường, chúng đệ tử sĩ tộc trải tấm lụa, tụ tập thành đôi, chuyện trò vui vẻ.

Vương Hoảng dựa vào tháp, một bên nhìn lên trăng sáng trên trời, một bên nói chuyện: “Đầy ngập buồn giận, hóa thân thành mưa, tẩy rửa đại địa. Nhiệm Mẫn, Trần thị nữ lang rất tôn sùng với huynh đó.”

Nhiệm Mẫn không giống chàng, chàng là người của Lang gia Vương thị, có thể nói, chỉ nhờ dòng họ này, đã khiến cho chàng có được vô số hào quang, dựa vào dòng họ này, chàng làm chuyện gì đều được người ta cho là phong nhã, nếu lại làm hai ba chuyện đáng để nhắc tới, thì sẽ đi lên ngồi trên ghế danh sĩ.

Mà Nhiệm Mẫn này, nữ danh Cức Nô, tuy rằng tổ tiên bắt phạm, nhưng chính phụ thân y lại là một sĩ tử rất nhân nghĩa của Hồ tộc, một nam nhân ngay cả dòng họ đều phải sửa lại, mặc kệ y làm chuyện gì đều rất khó được sĩ tộc Trung Nguyên coi trọng.

Lời nói kia của Trần Dung khẳng định là khen ngợi hai người bọn họ. Loại ca ngợi này, đối với Vương Hoảng chỉ là dẹt hoa trên gấm (vốn cũng không cần thiết, làm việc thừa thãi), nhưng đối với Nhiệm Mẫn mà nói, cũng rất hiếm thấy.

Hai tay Nhiệm Mẫn ôm ngực, miệng ngậm một nhánh cỏ xanh, nghe vậy quay đầu lại, ánh mắt thâm thúy âm liệt hướng về phía trong đám người.

Dưới ánh trăng, đầu người đông đúc, hoa phục sắc sỡ tỏa hương, rõ ràng là trên đường chạy nạn, lại giống như đang du sơn ngắm cảnh. Ánh mắt y đảo qua, xẹt qua mọi người cũng không dừng lại, lại ngẩng đầu nhìn ngắm bầu trời.

Y không trả lời Vương Hoảng, Vương Hoảng cũng nhắm hai mắt, ngẩng mặt cảm thụ gió se lạnh ngày mùa thu, không mở miệng nữa.

Hai người cứ như vậy trầm mặc ngồi bên cạnh nhau, đều thực tự tại, cũng đều không để ý đến đối phương.

Đồng thời, trong đội của Trần thị gia tộc, Trần Dung đang cúi đầu, im lặng dùng điểm tâm. Ở phía trước nàng, là Trần Vi đang nói chuyện cười đùa với các tỷ muội trong tộc.

Đêm nay, Trần Vi nhìn thấy Trần Dung, đều mang theo gương mặt bình tĩnh lạnh nhạt, không có nửa phần hòa nhã.

Nhưng mà, cho tới bây giờ, Trần Dung cũng không vì sự vô lễ của nàng mà xin lỗi Trần Vi. Vốn, thân phận của Trần Vi cao xa hơn Trần Dung, nàng ta có thể dùng khuôn mặt tươi cười đối diện với Trần Dung đã là hạ mình rồi, ít nhất, các cô nương khác trong bản tộc Trần thị đều không làm được điều này.

Cũng không biết qua bao lâu, đến lúc Trần Vi không chịu nổi, nàng ta nhích lại gần về phía sau, mím miệng buồn bực hỏi: “Mới vừa rồi muội chạy đến chỗ Vương Thất lang nói gì vậy? Vì sao ánh mắt chàng nhìn muội lại trở nên khác thường?”

Những lời này của Trần Vi đều là lời chúng nữ muốn hỏi, nàng ta vừa mở miệng, hai nữ lang Trần thị ngồi ở bên cạnh Trần Vi nghe thấy đều quay đầu nhìn Trần Dung, chờ nàng trả lời.

Trần Dung chậm rãi nuốt vào một miếng điểm tâm, nói: “Không có gì, ta chỉ lĩnh giáo thủ pháp đánh đàn của Vương Thất lang thôi. Về phần Nhiệm tướng quân, có thể y sẽ cho rằng ta là kẻ lón mặt.”

Một nữ lang bên trái Trần Vi bật cười trả lời: “Muội quả thật quá lón mặt.”

Trần Dung không để ý đến.

Nữ lang kia trừng mắt nhìn nàng một cái, hỏi: “Dám ở trước mặt Thất lang bàn về cầm kỹ, chẳng lẽ cầm kỹ của muội rất tốt sao?”

Trần Dung vẫn không trả lời, nàng chỉ buông điểm tâm trong tay, nói với Bình ầu ở phía sau: “Lấy cầm đến đây.”

“Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Mua lương thực

Trần Vi chấn động, cười nói: “A Dung, chẳng lẽ muội muốn tấu cầm?”

Trần Dung cười cười, gật đầu.

Ba người đồng thời bật cười ra tiếng – trên đường đi, ngoại trừ vài danh sĩ ra, không còn có người nào động vào cầm sắt. Bởi vì mọi người biết, trong đội ngũ mấy ngàn người này, không biết có bao nhiêu cao nhân ở đây, bản thân cũng đừng nên khoe mẽ không thành ngược lại thành bêu xấu.

Hiện tại Trần Dung chỉ là một nữ lang nho nhỏ, dám ở trước mặt mọi người tấu cầm, hay là, cầm kỹ của nàng giỏi đến vậy?

Lúc này, giọng nói một nam tử truyền đến: “Trần thị A Dung thật sự gan lớn mà.”

Trần Dung cũng không nâng đầu lên, chỉ thản nhiên trả lời: “Khi có tâm sự, tiếng đàn sẽ bị nhiễu loạn, khi tâm tình bình hòa, tiếng đàn sẽ trở nên tao nhã thản nhiên. Tấu cầm chỉ giúp vui mà thôi, sao lại nói là gan lớn?”

Mọi người ngẩn ra, vài cô nương muốn mở miệng lại vội vàng ngâm miệng. Tất nhiên các nàng đã nhận ra lời này của Trần Dung cực kỳ cao diệu. Lúc này đây các nàng nói bất cứ lời nào, đều trở nên tục tĩu mà tôn vẻ tuyệt diệu cho câu nói đó.

Lúc này, Bình ầu đã cầm một cây thất huyền cầm xuất hiện ở trước mặt Trần Dung.

Trần Dung đặt cầm xuống, ngón tay khẽ nhấc. Đột nhiên, trong bãi cỏ hoang vu phương xa, đã vang lên một tiếng đàn. Tiếng đàn kia vô cùng thản nhiên tự đắc, tựa như tri âm tri kỷ, hết sức trong trẻo.

Mọi người vừa nghe, lập tức theo tiếng đi tới, Trần Vi và các nữ lang đều đứng lên, hướng tới tiếng đàn kia — tiếng đàn như vậy, chỉ có Vương gia Thất lang có thể tấu ra.

Bất tri bất giác, chung quanh Trần Dung đã không còn một ai.

Trần Dung cúi đầu, bàn tay trắng nõn vỗ về chơi đùa huyền cầm, mỉm cười. Tay nàng đặt trên huyền cầm chậm lại.

Thấy nàng không gảy, nam tử vừa rời chất vấn nàng quay đầu, bật cười hỏi: “Tại sao nữ lang lại do dự?”

Trần Dung giao thất huyền cầm cho Bình ầu, thầm nghĩ: Tuy rằng tiếng đàn của ta bất phạm, nhưng ở trước mặt tiếng đàn của Lang gia Vương thị Thất lang cũng là bêu xấu, ta có năng lực đánh gãy tiếng đàn của hắn sao? Nghĩ thì nghĩ vậy, nàng cũng chỉ thản nhiên trả lời: “Đã có tiên khúc, đủ để có thể giải ưu sầu.”

Nam tử kia ngẩn ra, đúng là không biết nói gì để đáp lời.

Tại đây trong thời đại tôn trọng giải thích bình luận, những lời khiến người ta không biết đối đáp ra sao, đều là bản sự được mọi sĩ tộc tôn sùng.

Kiếp trước, tính tình Trần Dung nóng nảy, ăn nói vụng về, luôn dễ dàng rơi vào cạm bẫy trong ngôn ngữ của người khác. Sau khi chịu khổ nhiều lần, nàng mới phát hiện, trong thế đạo này, nếu không muốn bị người khác chê cười, châm chọc, nhất định phải rèn luyện võ mồm. Nếu có thể dùng ngôn ngữ phong nhã hài hước khiến người khác không đáp lại được, đối với việc đề cao địa vị xã hội của nàng có lợi rất lớn.

Sau khi Trần Dung giao cầm lại cho Bình ầu, thừa dịp không người nào chú ý, lặng lẽ đứng dậy, đi vào một góc tối.

Trăng sáng trên trời, nàng vô tình đi đến chỗ thổ khâu. Đứng ở phía trên cao, Trần Dung nhìn về phía Nhiễm Mẫn và Vương Hoàng.

Chỗ đó, vĩnh viễn luôn náo nhiệt như thế.

Trần Dung kinh ngạc nhìn một hồi lâu, buông rũ hai mắt, nhìn về phía trên mặt đất, ở đó có cái bóng của nàng kéo ra thật dài.

Một đêm rất nhanh liền trôi qua.

Ngày hôm sau, đội ngũ lại lên đường.

Cũng không biết Nhiệm Mẫn nói gì đó, buổi sáng đoàn xe đã bắt đầu gia tốc.

Kế tiếp, đội ngũ đều hành tẩu trong thời gian dài, nếu buổi tối có ánh trăng, đội ngũ sẽ vẫn di chuyển đến giờ tý mới nghỉ ngơi.

Bởi vì dọc theo đường đi từng gặp kỵ binh của người Hồ, tuy rằng chúng đệ tử sĩ tộc khổ không nói nổi, nhưng cũng không dám oán giận.

Cứ thế đi được sau mười ngày, phía trước mọi người xuất hiện một tòa thành.

Nhìn tường thành cao lớn ở phương xa kia, Trần Dung gọi nhóm phó dịch đến, nói: “Ở chỗ ta có chút vàng lá, đến thành trì phía trước rồi, chuyện thứ nhất mà các ngươi cần làm chính là đi mua lương thực, càng nhiều càng tốt.”

Một đường bốn ba, lương thực nặng mang theo từ Bình thành đã sắp dùng hết, Trần Dung ngẫm nghĩ, còn nói thêm: “Đem số vải vóc và mấy tạp vật đi cầm đồ, toàn bộ đổi thành lương thực.”

Dùng một chút, nàng lại phân phó nói: “Thượng tẩu, ngươi thay ta tới mượn Vương thị, Dũ thị và Trần thị bản tộc, mỗi nơi mười cỗ xe ngựa. Nói cho bọn họ biết, ta lo lắng lương thực ở thành Nam Dương không đủ, muốn mua luôn ở đây cho thỏa đáng.”

Đám người Bình ẩu Thượng tẩu kinh ngạc nhìn nàng, Bình ẩu kêu lên: “Nữ lang, đến thành Nam Dương còn có bản tộc ở đó mà, chúng ta cần gì phải làm vậy?”

Thượng tẩu cũng kêu lên: “Nữ lang, ba mươi cỗ xe ngựa, bốn gia đều có thể cho mượn, cần gì phải mượn người ngoài?”

Trần Dung nhũn mày, nói: “Tuy thành Nam Dương lớn, nhưng ở trong khoảng thời gian ngắn nhiều sĩ tộc cùng lưu dân đều đến đó, nhất định lương thực sẽ thiếu hụt. Phụ huynh ta không ở đây, đi đâu cũng là ăn nhờ ở đậu, nếu không muốn bị người khác làm khó dễ, lương thực và tiền phải sung túc. Tiền ta sẽ nghĩ biện pháp khác, lương thực phải bổ sung đầy đủ trước khi đến thành Nam Dương mới được.”

“Vâng.”

Nàng lại hướng giải thích với Thượng tẩu: “Ta mượn xe ngựa của hai nhà Vương Dũ chính là muốn nói cho bọn họ biết suy đoán này của ta, miễn cho khi đến thành Nam Dương, khi thật sự xuất hiện cảnh tượng thiếu lương thực trong thành, ta bị hai nhà Vương Dũ oán hận, nói là đã biết mà lại không bảo.”

“Nữ lang thật sự là trí tuệ, suy nghĩ sâu xa.”

Nghe Bình ẩu và Thượng tẩu ca ngợi, Trần Dung cười khổ: Nếu không phải trải qua một kiếp, nàng sẽ có loại tài trí này sao?

Khi đội ngũ tới tòa thành phía trước, trời đã chạng vạng. Chạy đi liên tục vài ngày, chúng sĩ tộc đều mệt mỏi không chịu nổi, thật vất vả đến tòa thành tuy rằng cũ nát, nhưng vẫn còn phồn hoa yên bình, mọi người chỉ hận không thể cứ như vậy dừng lại không phải đi tiếp nữa.

Khi đại đội nhân mã tiến vào thành thị, toàn bộ thành nhỏ đều sôi trào.

Chỉ chớp lát, Bình ẩu đứng bên ngoài xe ngựa của Trần Dung nói: “Nữ lang, nơi này lương thảo khá quý giá, một khúc vải mới có thể đổi lấy chín đấu gạo thô, phải biết rằng, ở Bình thành, một khúc vải có thể đổi được những hai mươi đấu gạo.”

Lời của bà thốt ra, trong xe ngựa truyền ra giọng nói quyết đoán của Trần Dung: “Dựa theo giá của nơi này, toàn bộ đổi thành lương thực.”

Nàng lấy ra một cái túi trong xe đưa cho Bình ẩu, nói: “Àu, nơi này là ba mươi phiến vàng lá, dùng toàn bộ để mua lương thực.” Lúc này trong thành còn nhiều sĩ tộc, không ai dám đổi với số vàng lá này thò thêm để ý.

“Nhưng nữ lang, sau khi tới thành Nam Dương, khắp nơi đều cần tiền mà. Chúng ta chỉ có mười mấy người, cần gì mua nhiều lương thực như thế?”

Giọng nói mất hứng của Trần Dung vang lên từ trong xe ngựa: “Cứ làm việc theo lời của ta là được rồi.”

“Vâng.”

Bởi vì thái độ kiên quyết của Trần Dung, chúng phó dịch đều hành động, vào lúc ban đêm đã đem ba mươi cỗ xe ngựa trang bị đầy đủ lương thực.

Thành này vốn rất nhỏ, Trần Dung vừa mua đầy lương thực nhồi vào trong xe ngựa, nàng đã nghe thấy Thượng tẩu nói thầm, lương thực lại tăng giá, từ một khúc vải đổi chín đấu gạo tăng thành một khúc vải chỉ đổi được năm đấu gạo.

Đám người Vương thị đến từ Bình thành cũng không có điều gì dị nghị đối với việc Trần Dung đã tán bớt gia tài lại có năng lực lấy ra tiền bạc để mua lương thực — một sĩ tộc, đều là tích lũy tiền tài trong vài thập niên. Ai cũng sẽ không thật sự tiêu xài hết tiền tài phòng thân bảo mệnh. Gia tộc nào tán tài bỏ thí cho dân đen, chính mình lại trở thành khát cái, thì đó là kẻ ngu, không phải ăn sĩ.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Địa vị biến đổi

Sáng sớm ngày hôm sau, đoàn xe đã xuất phát trong tiếng oán giận của chúng đệ tử sĩ tộc.

Mấy ngày nay, Trần Dung thực im lặng. Trên thực tế, trừ phi nàng cảm thấy cần thiết phải xuất đầu lộ diện, thời điểm còn lại đều rất im lặng.

Đi ngày đi đêm như thế, hai mươi ngày sau, mọi người cách thành Nam Dương chỉ có trăm dặm.

Nghe thấy Nhiễm Mẫn công bố, trong đám người bạo phát một trận cuồng hô, chỉ có trăm dặm, lập tức, bọn sẽ có thể yên ổn, không cần màn trời chiếu đất, không cần hết hồn bị sợ hãi!

Càng tới gần, các gia tộc bắt đầu quân thúc đệ tử. Xe ngựa của Trần Dung cũng không được cho phép tùy ý rời khỏi đội ngũ, mà được an bài trong đội ngũ của Trần thị, cùng nhóm nữ tử Trần thị ở chung một chỗ.

Luận về vị trí xe ngựa, xe ngựa của nàng song song với xe ngựa Trần Vi – vị trí sắp xếp này cũng không đơn giản, sau khi nàng tiến vào thành Nam Dương thì được quyết định tại một khắc này.

Đến tận lúc này, Trần Dung mới thở ra một hơi thật dài, thả lỏng tâm tình. Trên đường đi nàng luôn suy tính, không buông tha cho bất cứ cơ hội nào để biểu hiện tài năng của mình, rốt cục đã thu được hiệu quả.

Phải biết rằng, đối với nữ tử trong sĩ tộc, địa vị trong gia tộc của nàng cũng quyết định hôn nhân của nàng. Kịp trước, nàng bị chen chúc ở phía cuối trong đội ngũ của Trần thị, vừa mới đến thành Nam Dương, tộc bá Trần Nguyên đã chuẩn bị tặng nàng làm thiếp cho một lão già. Nếu không phải nàng tung ra một loạt thủ đoạn, căn bản nàng không thể trốn thoát khỏi hôn sự đó.

Địa vị của Trần Dung biến đổi, Vương Ngũ lang cùng Vương thị Thất nữ để mắt đến nàng cũng đã sớm chú ý thấy. Khi Vương Ngũ lang cùng Vương thị Thất nữ trầm mặc, một đệ tử Vương thị cười nói: “A, Trần thị A Dung được phân cùng một hệ rồi sao? Xem ra, nếu đệ tử của Vương thị chúng ta cưới nàng, muốn nạp nàng làm thiếp có chút khó khăn đây.” Hắn chuyển sang nhìn Vương Ngũ lang, nhếch miệng cười trêu nói: “Ngũ lang, ta thấy huynh vẫn nên thanh thản ổn định cưới nàng làm thê tử đi. Lại nói tiếp, tuy rằng xuất thân của Trần thị A Dung hèn mọn, nhưng tài trí của nàng bất phàm, được Thất lang coi trọng, trưởng giả thừa nhận, cũng có thể miễn cưỡng cưới về mà.”

Dọc theo đường đi, Vương Ngũ lang luôn nghĩ ngợi về chuyện của Trần Dung, chúng đệ tử Vương thị đều xem ở trong mắt. Đến cơ hội này, người họ liền giễu cợt hắn.

Vương Ngũ lang hừ nhẹ một tiếng, nói: “Hôn sự của ta, trưởng bối đều có quyết nghị.” Trong giọng nói có ý phiến não.

Lúc này, phía trước truyền đến xao động.

Trong lúc mọi người buồn bực, chỉ thấy Nhiễm Mẫn cười tuần mã đỏ rực của y bắt đầu dẫn chúng sĩ tốt chuyển hướng qua một con đường nhỏ.

Nhìn thân ảnh bọn họ càng đi càng xa, chúng đệ tử vội vàng kêu lên:

“Đây là vì sao?”

“Xảy ra chuyện gì rồi?”

Một giọng nói của văn sĩ trung niên truyền đến: “Nhiễm tướng quân có chuyện quan trọng khác, phải rời đi trước. Chư vị, từ lúc này chỉ có thể dựa vào chính chúng ta thôi.”

Lời này vừa thốt ra, đám người trở nên nhón nháo, một thiếu niên kêu lên: “Vậy còn chần chờ cái gì? Đi mau, đi mau, nếu không đi người Hồ liền đuổi tới mất.”

“Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta nên đi mau.”

“Nhanh chút đi, còn ngừng lại làm gì?”

Dọc theo đường đi, đám đệ tử sĩ tộc ngày đêm hành tẩu luôn lộ vẻ oán hận. Hiện tại khi thấy Nhiễm Mẫn rời đi, bọn họ đều tự động thúc giục.

Trong tiếng kêu nháo, trong đội ngũ rời đi của Nhiễm Mẫn, một thiếu niên đột nhiên quay lại đầu ngựa, phóng thẳng tới đội ngũ bên này.

Cậu phóng tới rất nhanh, trong lúc mọi người kinh ngạc, chỉ chốc lát cậu đã vọt tới đội của Trần thị gia tộc. Trần Dung ngẩng đầu thấy người đến là cậu, vội vàng dặn Thượng tâu điều khiển xe ngựa đến gần.

Người đến, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn tuấn tú, mũi cao môi đỏ mọng lộ ra vài phần xinh đẹp, đúng là Tồn Diễn.

Tôn Diễn ngẩng đầu nhìn về phía Trần Dung.

Bốn mắt nhìn nhau, Trần Dung cười với hắn, thanh thanh nói: “Tôn tiểu lang, huynh đi theo bên cạnh Nhiễm tướng quân, đao thương vũ tiễn, nên cẩn thận đó.”

Nàng vừa mới nói tới đây, liền nghĩ đến nơi cậu đi theo Nhiễm Mẫn cũng không phải là mưa máu gió tanh bình thường, nhất thời giọng nghẹn lại, một lúc sau mới chua chát nói: “Bảo vệ chính mình, chỉ có sống sót mới có thể báo thù.”

Tôn Diễn nhếch miệng cười.

Diện mạo của cậu lúc cười rất đẹp, nụ cười này như trăng phá mây mà lộ ra, vô cùng động lòng người.

Tôn Diễn cười cong đôi mắt, nói: “Ta đến đây, đó là muốn nghe muội nói một câu này. Hiện tại nghe được rồi, rất tốt.”

Cậu đá bụng ngựa một cái, khiến con ngựa kia tiến đến bên cạnh Trần Dung. Sau đó, Tôn Diễn dựa vào gần nàng, cậu thật sự dựa vào quá gần, mặt gần như chạm vào mặt Trần Dung.

Cậu dán bên lỗ tai nàng, trong tiếng nói còn đang vỡ giọng có chút khàn khàn: “Trần thị A Dung, tuổi của muội cũng không còn nhỏ nữa đâu.”

Trần Dung liếc mắt xem thường.

Giọng nói của Tôn Diễn tiếp tục truyền đến bên tai nàng, cũng không biết có phải cậu cố ý hay không, hơi thở còn thổi vào lỗ tai của nàng, làm hại cả người nàng nổi da gà.

“Sau khi muội đến Nam Dương, sẽ bị nghị hôn đúng không? Có điều xuất thân của muội bình thường, nghị hôn hơn phân nửa không phải đối tượng tốt đẹp gì. Ta nói trước nha, muội đừng dễ dàng thỏa hiệp, phải tìm cách từ chối, đến một ngày nào đó không có ai muốn, ta sẽ trở lại.”

Tôn Diễn nói tới đây, cũng không biết nghĩ tới cái gì, đột nhiên nở nụ cười. Đến khi Trần Dung đẩy cậu một cái thật mạnh, cậu vẫn còn cất tiếng cười to.

Nhìn này bóng dáng thiếu niên cười lớn giục ngựa rời đi, Trần Dung oán hận than thở: “Giọng thì như vịt đực, còn học người ta cười to. Hừ, khó nghe quá!”

Oán giận thì oán giận, giờ khắc này, từ đôi mắt của thiếu niên đột nhiên quay lại này, Trần Dung thấy được có lẽ quang lấp lánh.

Đoàn xe lại lên đường.

Lúc này đây, toàn bộ đoàn xe đều im lặng, vào lúc ban đêm, bởi vì trời không có trăng sao, bọn họ không thể không hạ trại nghỉ ngơi, chúng đệ tử lại lung tung thúc giục, thiếu chút nữa khung cảnh lại trở nên rối loạn.

May mắn, trên đường thật sự an toàn, ba ngày sau, cửa thành của Nam Dương đã xuất hiện trong tầm nhìn của mọi người.

Nhìn cửa thành nguy nga cao lớn kia, trong đám người, đột nhiên bộc phát ra một loạt tiếng hoan hô mừng rỡ như điên! Tiếng hoan hô này, là khi người sống sót sau tai nạn dùng hết mọi khí lực tru lên. Trong khoảng thời gian ngắn, chấn động cả núi, phong vân biến sắc.

Tiếng kêu này, khiến chỗ cửa thành chật ních đầu người, vô số bóng đen nhìn về phía bên này.

Kế tiếp, đó là khung cảnh vui mừng. Trong thành Nam Dương còn có tộc nhân, lúc này đều đi ra nghênh đón. Vương Thất lang là Vương thị thuộc hệ Lang Gia, nên càng được Nam Dương vương tiếp đãi trân trọng. Về phần các gia tộc còn lại, như Trần gia, tuy rằng cũng là hệ tộc, nhưng đây chỉ là một nhánh, không phải đại bản tộc Trần gia, cho nên không được gặp Nam Dương vương.

Trong tiếng ồn ào náo động, xe ngựa của Trần Dung đi theo đại đội của Trần gia, hướng về phía một chỗ tiểu viện. Tiểu viện này, là Trần gia thu xếp trong thành Nam Dương.

Kế tiếp là phân phối phòng, tuy rằng Trần Dung chỉ là một thứ nữ trong chi tộc, nhưng nàng là một mình một chi, hơn nữa trên đường đi biểu hiện tài trí phi phàm, nên được phân riêng một sân viện. Sân viện này cũng đơn giản, cách vách là sân viện của Trần Vi và muội muội nàng ta.

Tiến vào trong sân, Bình ầu và mọi người bắt đầu bận rộn, đầu tiên là sửa sang phòng ở, sau đó là cắt trừ lương thực. Hết thấy chuẩn bị thỏa đáng xong thì đánh xe ngựa đi trả.

Bởi vì nhân thủ không đủ, Trần Dung cũng bận bịu, đương nhiên, nàng làm là mấy việc phong nhã sửa sang lại thư phòng, bày biện sách vở.

Bận bịu đến tận hai ngày sau.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Đại sự

Ngày thứ ba, Trần Dung ngồi ở trong sân đã đổi mới lại hoàn toàn, cúi đầu chỉnh dây cầm.

Bình ầu đi tới gần, thấp giọng gọi: “Nữ lang.”

“Uh.”

“Tiền bạc vải vóc đã không còn nhiều lắm.” Dừng một chút, bà giải thích: “Tiểu viện chúng ta ở có rất nhiều thứ cần mua để thay đổi, còn có xiêm y của nữ lang quá ít, cũng phải mua thêm. Nữ lang, có cần mở miệng nói với lang chủ hay không?”

Trần Dung vẫn nhìn huyền cầm chăm chú, nói: “Không cần.”

“Nhưng mà nữ lang?”

Bình ầu vội vàng nói tới đây, lại thấy nữ lang trên đường đi luôn tỏ ra bất phàm, liền nhẫn nại quyết tâm chờ Trần Dung phân phó.

Trần Dung đem thất huyền cầm đặt qua một bên, ngẩng đầu nhìn về phía Bình ầu, hỏi: “Bảo Thượng tâu thám thính một phen, nhìn xem tộc thúc Trần Công Nhương đã về phủ chưa?”

“Vâng.”

Bình ầu nhìn Trần Dung một lần nữa đùa nghịch huyền cầm, có chút không yên lòng, tò mò hỏi: “Nữ lang, đã nhiều ngày người đang nghĩ cái gì vậy?”

Suy nghĩ cái gì? Đương nhiên là đại sự đã trải qua ở kiếp trước. Cũng không biết vì sao, nàng cảm thấy trí nhớ trong đầu càng ngày càng trở nên mơ hồ. Kiếp trước trải qua một ít việc vụn vặt, nàng hoàn toàn không nhớ rõ, cho dù là một số việc lớn liên quan đến vận mệnh, cũng phải đến gần trước mắt, mới đột nhiên bừng tỉnh ra.

Loại tình huống này khiến Trần Dung thực bất an.

Lúc này, trong sân cách vách truyền đến một loạt tiếng cười vui.

Sân kia, là của Trần Vi.

Bình ầu thở dài một tiếng, nhin không được nói: “Trong ba ngày này, các phòng lui tới bái kiến lẫn nhau, khi nữ lang hẹn gặp thời gian bái phòng, các phòng Trần thị ở Nam Dương mang thần sắc lãnh đạm, không hề vui vẻ.”

Trần Dung ‘Uh’ một tiếng, nói: “Ta biết.” Người như các nàng từ phía nam đến đây, lập tức chen vào thành Nam Dương. Cho dù Trần thị ở Nam Dương có gia nghiệp rộng lớn, nhưng cũng không là gia tộc phổ biến. Các nàng không thích người đến bái phòng, những người này vừa đi, sẽ đưa ra đủ loại yêu cầu.

Đương nhiên, nguyên nhân bị lạnh nhạt chủ yếu vì nàng chỉ thuộc một nhánh hệ. Trần Vi cách vách đã sớm hoà mình với nhóm nữ lang bản tộc, mà chỗ của nàng, trong ba ngày đều là lạnh lùng vắng vẻ, không có ai tới giao thiệp.

Kiếp trước, nàng không hiểu những việc này, mỗi ngày đều đi theo phía sau Trần Vi đến cửa từng chư phòng ở thành Nam Dương. Kết quả, tất cả mọi người nghĩ rằng nàng muốn xin xỏ này nọ. Một đám người kia mang ánh mắt nhìn nàng cứ như nàng là khát cái, mỗi một câu nói đều không thềm che lấp sự châm chọc, khiến nàng hoàn toàn nhục nhã. Đương nhiên, kiếp trước, nàng cũng quả thật bởi vì lương thực và tiền không đủ nên mới phải đưa ra yêu cầu với gia tộc.

Nghĩ đến đây, Trần Dung phân phó: “Nói với Thượng tâu, vô luận là thiếu vật gì, đều đừng đến làm phiền lang chủ.”

“Nhưng mà nữ lang, chúng ta là người một nhà mà.”

Trần Dung cau mày, ra lệnh: “Làm việc theo lời ta nói.”

“..... Vâng.”

“Đúng rồi nữ lang, lang chủ có lệnh, buổi tối ngày mai có yến tiệc, nữ lang các phòng đều phải đến. Người chuẩn bị mặc bộ xiêm y nào?”

Trần Dung đứng lên, hỏi: “Buổi tối ngày mai?” Buổi tối ngày mai? Đúng rồi, đó là buổi tối ngày mai! Người Trần gia mở tiệc chiêu đãi Nam Dương vương một chân đã bước vào quan tài kia (ý chỉ lão này đã quá già), năm đó bởi vì tướng mạo của nàng diễm lệ nên bị phụ tá họ Hứa bên người Nam Dương vương nhìn trúng, bị tác hợp làm tiểu thiếp. Khi đó bản thân đang lưu luyến si mê Nhiễm Mẫn, ngay cả trong lúc ngủ mơ đều là bóng dáng của y, khi nghe thấy tin tức đó, đứng là như sét đánh ngang tai, mà phản kháng không có hiệu quả, thậm chí đã nghĩ tới tự vẫn!

Ác mộng kia quá mức khắc sâu, cho tới bây giờ, khi nàng nhắc tới trong giọng nói còn mang theo run rẩy.

Bình ầu kinh ngạc nhìn về phía nàng, gật đầu nói: “Đúng vậy. Nghe nói Nam Dương vương, Vương gia Thất lang, Giang Tả thái công đều sẽ tham dự.”

Bình ầu nói tới đây, nhìn thấy môi Trần Dung run run, không khỏi lo lắng kêu lên: “Nữ lang, nữ lang, người làm sao vậy, bị bệnh sao?”

Đúng rồi, đúng rồi, ta có thể giả bệnh!

Nghĩ đến đây, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của Trần Dung mới chuyển thành bình thường, nàng nhìn về phía Bình ầu, vội vàng nói: “Àu, người lập tức đi bẩm báo với lang chủ, nói từ lúc ta đến thành Nam Dương thần sắc vẫn mệt mỏi, không có khẩu vị, hiện tại nằm trên giường không dậy nổi, thỉnh lang chủ tìm đại phu đến chẩn trị.”

Nàng thốt ra lời này, Bình ầu không khỏi tròng lón mắt, bà vội vàng nói: “Nữ lang, vì sao lại như thế? Nghe nói trong yến tiệc đêm mai, các đệ tử đều sẽ tham dự. Nếu nữ lang có biểu hiện tốt, nói không chừng còn có thể tìm được một vị hôn phu tốt nữa.”

Trần Dung không muốn giải thích, giọng nói của nàng có chút dồn dập quát: “Làm việc theo lời ta nói!”

“..... Vâng.” Bình ầu kinh ngạc nhìn Trần Dung, không khỏi trầm nghĩ: Hiện tại nữ lang làm việc càng ngày càng khiến người ta khó hiểu.

Khi Bình ầu phụng mệnh rời đi, khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Dung vẫn trắng bệch.

Nàng biết, kiếp trước, bởi vì nàng chỉ là một thứ nữ chi tộc, ngay tại yến hội, tộc bá Trần Nguyên đã đáp ứng phụ tá hơn năm mươi tuổi kia, đem nàng đưa qua làm tiểu thiếp. Mà hết thảy, chính là mở đầu của sự việc. Ngay sau khi nàng dùng hết đủ loại thủ đoạn, thiếu chút nữa khiến thanh danh của bản thân biến thành một đồng hồ độn không chịu nổi thì mới thoát khỏi con ác mộng kia, nàng nghe tộc bá nói qua, hẳn nói, chẳng những phụ tá họ Hứa kia nhìn trúng nàng, ngay cả Nam Dương vương hơn sáu mươi tuổi cũng nhìn trúng nàng.

Ngay lúc đó về mặt của tộc bá chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Trong mắt hắn, nếu Trần Dung không hồ nháo, nói không chừng Nam Dương vương sẽ yêu cầu phụ tá họ Hứa chuyển nhượng nàng lại.

Có thể nói, cho dù buổi tối ngày mai nàng không tới tham dự, cho dù một kiếp này nàng khổ tâm thể hiện, khiến cho địa vị nâng lên, sẽ không bị đưa làm tiểu thiếp của tên phụ tá họ Hứa kia nữa. Nhưng không nhất định nàng có thể đào thoát khỏi bàn tay của Nam Dương vương. Quý hào sắc kia, cơ thiếp trong hậu viện có gần trăm người, mỗi một mỹ nhân có diện mạo có khí chất, lão đều thu nạp. Lão nhìn trúng mình, đó là bởi vì diện mạo điểm lệ cùng tính cách nóng nảy của mình.

Nghĩ đến đây, trong lòng Trần Dung trở nên phiền chán, xoa xoa tay đi tới đi lui trong sân: Làm sao bây giờ, phải làm sao bây giờ?

Mà ở phía sau, tiếng cười trong sân cách vách vẫn đang không ngừng truyền đến.

Tiếng cười kia càng ngày càng gần.

Mất thấy tiếng cười kia đi thẳng tới gần sân viện của Trần Dung, Trần Dung đưa mắt nhìn Thượng tẩu, xoay người chạy vào tắm phòng.

Chỉ chớp lát, nàng nghe thấy Trần Vi ở bên ngoài cười hỏi: “Ý, nữ lang nhà người không có ở đây sao? Đêm mai có yến tiệc, chúng ta đều đang chọn bộ đồ mới để mặc, bảo nữ lang nhà người cùng nhau đến đây đi.”

Giọng nói cung kính của Thượng tẩu truyền đến: “Nữ lang nhà lão nô đang nghỉ ngơi.”

“Như vậy sao?” Trần Vi có chút thất vọng, nàng ta nói: “Xiêm y tặng cho A Dung thật sự xinh đẹp, ta còn muốn nhìn một chút xem nàng mặc vào sẽ là bộ dạng gì đây.”

Trần Dung đứng ở trong tắm phòng, vừa nghe thấy những lời này, trong đầu cảm thấy ong ong choáng váng: Nhớ ra rồi, nhớ ra rồi! Kiếp trước cũng là như vậy, bốn gia chuẩn bị xiêm y xinh đẹp nhất cho mình, trang điểm cho nàng vô cùng điểm lệ. Lúc ấy, khi phụ tá họ Hứa nói với Trần Nguyên muốn nàng, sắc mặt của Trần Nguyên hình như có chút thất vọng. Đúng rồi, đúng rồi, lúc ấy lực chú ý của Nam Dương vương bị một vũ kỹ xinh đẹp hấp dẫn. Trần Nguyên nhìn thấy Nam Dương vương dường như hơi hốt với Trần Dung, vì thế mới đồng ý đem nàng cho tên phụ tá họ Hứa đó!

Người Trần thị đã sớm muốn đem nàng tặng cho Nam Dương vương! Lấy thân phận của Nam Dương vương, cho dù hiện tại nàng được phân cùng một hệ với bọn họ, cũng chỉ có thể làm thiếp thất.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Vạch trần

Trần Vi rời đi chưa được bao lâu, Bình ầu đã trở lại, nhưng mà bà không mang đại phu về. Nhìn Trần Dung thông thả đi qua đi lại trong phòng, Bình ầu bầm: “Lang chủ tặng cho nữ lang một cây nhân sâm, giao cho lão nô bảo chiều cổ nữ lang cho tốt. Ngài ấy còn nói...” Giọng nói Bình ầu có chút thấp xuống: “Ngài ấy nói thân thể nữ lang vốn khỏe mạnh, sẽ không phải bệnh nặng gì. Dù cho có bệnh, đã nhiều ngày qua cũng chống đỡ được. Ngài ấy còn nói, yến tiệc đêm mai, có nhiều đệ tử hoa phục, nữ lang cũng nên ra gặp.”

Nói tới đây, Bình ầu trông mong nhìn Trần Dung, vẻ mặt kia là một ngàn lần một vạn lần mong nàng đồng ý.

Nhìn thấy biểu tình này của Bình ầu, Trần Dung đau đầu trầm nghĩ: Trách không được tộc bá không tin, xem bộ dáng này của Bình ầu, làm sao ta có thể bị bệnh nặng được?

Trần Dung suy nghĩ một hồi, buông rũ hai mắt, nói: “Không cần nói nữa, từ giờ trở đi, người phải giả bộ lo âu. Nếu ngày mai lang chủ phái người đến, người nhất định phải nói với bọn họ, bệnh của ta thật sự nghiêm trọng, nằm trên giường không dậy nổi.”

Trần Dung nhìn về phía Bình ầu, quyết định giải thích với bà: “Ấu, người ngừng lại xem, yến tiệc đêm mai có đệ tử hoa phục, lấy thân phận của ta, chỉ sợ chỉ có thể làm thiếp đứng không?” Dừng một chút, trong ánh mắt đen láy của Trần Dung lộ ra một chút giảo hoạt: “Ấu, người không biết đâu, khi còn ở Bình thành, ta có nghe thấy Ngô thúc nói qua phụ thân ta đã làm chuyện tốt, thanh danh tốt, nhận được sự tán thưởng của một vị đại nhân vật, còn thăng quan gì đó.”

Nàng mới nói đến đây, Bình ầu vội vui mừng kêu lên: “Thật sao? Nữ lang, là thật sao?”

Trần Dung gật đầu, nói tiếp: “Ngô thúc là nói như thế, cũng không biết có thật hay không.”

“Thật tốt quá!”

Hai mắt Bình ầu sáng lên, bởi vì hưng phấn, hai mắt nhỏ của bà đều hí thành một đường. Bình ầu vươn tay che miệng, trong mắt lấp lánh lệ quang: “Thật tốt quá, nữ lang, nếu thật sự là như thế, vậy thật tốt quá.” Bà vội vàng xoay người, một bên đi ra ngoài cửa một bên lái nhai: “Nữ lang nói đúng, hiện tại đối tượng lang chủ chỉ hôn cho nữ lang tất nhiên không được tốt. Hiện tại ta sẽ nói với chúng phó, nữ lang bị bệnh, nằm trên giường không dậy nổi.”

Ngay lúc Bình ầu đẩy cửa phòng ra, bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào náo động. Trong tiếng ồn ào, Trần Dung tinh tường nghe thấy một giọng nói nữ tử ôn hòa vang lên: “Nữ lang nhà người ở đâu?”

“Nữ lang ở trong tắm phòng.”

“Thân thể không khoẻ sao?”

“Điều này nô tỳ cũng không biết.”

Tiếng hai người đối thoại vừa truyền đến, Trần Dung bằng tốc độ nhanh nhất vọt tới trước tháp, còi hài, chui vào trong chắn.

Sau khi màn bị kéo xuống, một giọng nói vang dội của một hán tử từ bên ngoài truyền đến: “A Dung có ở đây không? Bá mẫu của người dẫn đại phu đến thăm người.”

Những người này tới quá đột ngột, Bình ầu căn bản không kịp phản ứng, nghe thấy tiếng kêu bên ngoài, bà ngốc lăng quay đầu nhìn về phía Trần Dung. Đến khi nhìn thấy tám màn phát phơ không thôi, bà mới vội vàng quay đầu đáp: “Nữ lang nhà ta đã ngủ, trưởng giả, thỉnh đi vào.”

Dứt lời, bà chậm chạp mở cửa tắm phòng.

Một phụ nhân mặc hoa phục tầm 27, 28 tuổi, dẫn theo một đại phu khoảng năm mươi tuổi đi đến.

Theo bước chân càng ngày càng gần, tim Trần Dung đập loạn.

Nàng thật không ngờ, bá mẫu thật sự mời đại phu tới cho nàng. Phải biết rằng, lần này người di chuyển về phía nam phần lớn thân kiều thị quý, vừa được thả lỏng như thế, không biết có bao nhiêu người bị sinh bệnh. Đại phu chỉ có vài người, bệnh nhân lại nhiều như thế, với thân phận của nàng, dù thế nào cũng sẽ không nhanh như vậy đã được đến lượt khám?

Xem ra, trong cảm nhận của gia tộc, nàng có giá trị lợi dụng rất cao đây.

Trong tiếng bước chân, một làn gió thơm thổi tới. Phụ nhân mặc hoa phục kia bước đến trước tháp, nàng ta cũng không ngừng lại, vươn tay định vén màn của Trần Dung lên, trong miệng cười nói: “Nghe nói A Dung thích dùng roi, có sự dũng mãnh của trượng phu. Nghĩ đến cũng không phải người thích ra vẻ ngược nung giống như phụ nhân.”

Đang nói còn chưa xong, nàng ta đã vén màn lên. Theo một tia nắng chiếu vào, Trần Dung nằm ở trong góc tháp, tóc vẫn chưa tháo búi, chưa từng cời bỏ đồ xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Phụ nhân hoa phục liếc mắt nhìn nàng một cái, lui về phía sau một bước, chuyển sang đại phu khách khí nói: “Cùng lão, mời lão khám xem”

Đại phu gật đầu, hần ngồi xuống bên cạnh tháp của Trần Dung. Trên tháp, do dự một hồi, Trần Dung mới thông thả vươn cổ tay.

Làn da cổ tay trơn bóng. Trước khi đưa ra, Trần Dung còn nhớ rõ mình chưa cởi bỏ áo ngoài, liền xắn ống tay áo lên, lộ ra cổ tay trắng trẻo để đại phu bắt mạch.

Ba ngón tay lạnh lẽo của đại phu đặt lên mạch trên cổ tay, chỉ chốc lát, hần đã buông tay, gạt đầu, đứng dậy.

Mắt phụ nhân hoa phục lóe sáng, hỏi: “Cùng lão, bệnh tình của tiểu bối như thế nào?”

Cùng lão lắc đầu, nói: “Khí huyết tràn đầy, bị váng đầu hoa mắt, cũng không đáng ngại. Không cần đơn thuốc.”

“Đưa Cùng lão ra phủ.”

“Vâng.”

Đến khi bước chân của đại phu dần dần đi xa, phụ nhân hoa phục mới chuyển sang nhìn đám người Trần Dung. Nàng ta liếc mắt nhìn Trần Dung còn chui vào trong chăn, đưa lưng về phía mình, nhắm hai mắt vẫn không nhúc nhích, cười nói: “A Dung, con cũng đừng giận nữa. Tộc bá con đã nói, thân thể của con thật sự khỏe mạnh, ngay cả vài lang quân trong tộc cũng ít ai có thể sánh bằng, làm sao có thể nói bệnh liên bệnh?”

Nàng ta cũng không chờ Trần Dung trả lời, quay đầu lớn tiếng quát đám người Bình ầu: “Nữ lang còn nhỏ, lần sau nếu các ngươi còn chiều theo ý của nàng mà hồ nháo thì sẽ bị trục xuất khỏi phủ! Hừ, hiện tại trong phủ cũng khá nhiều người, vừa vặn không cần nhiều kẻ ăn không ngồi rồi như thế.”

Dứt lời, nàng ta vung tay áo, lắc mông đi ra ngoài.

Đến khi cửa phòng “Kẹt” một tiếng được đóng lại, tiếng bước chân rớt cuộc không còn nghe thấy, Bình ầu mặt trắng bệch mới lấy lại tinh thần, bà ngáy ngốc đi tới, hỏi: “Nữ lang, làm thế nào cho phải?”

Trần Dung chậm rãi kéo chăn ra.

Nàng ngồi dậy, tùy ý vuốt tóc tán loạn che ở trước mắt. Tay phải nhéo một cái trên đệm chăn, lại vội vàng thả lỏng: “Ngươi đi ra ngoài đi.”

“Vâng.”

Vào lúc ban đêm, hoa phục dành cho yến hội hôm sau được đưa đến sân viện của Trần Dung.

Thời gian từng giọt từng giọt trôi qua.

Trần Dung ngồi trong sân, ở trong đêm dài, lắng nghe tiếng cười vui truyền đến từ các phòng.

Ngày hôm sau đảo mắt liền đến.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Gặp trường bối

Bình ầu ở trong sân bận bịu một lúc, rồi lo lắng xem xét Trần Dung vẫn đặt tay trên huyền cầm, không hề nhúc nhích.

Mắt thấy đã là giữa trưa, bà đi đến bên người Trần Dung, thân thiết khuyên nhủ: “Nữ lang, người còn chưa ăn cơm đâu.” Dừng một chút, bà còn nói thêm: “Việc hôn nhân sẽ do trời định, ta thấy nữ lang nhà ta là người có phúc, nói không chừng tối hôm nay Vương Ngũ lang sẽ cầu cưới nữ lang làm thê đó.”

Bình ầu nói tới đây, tươi cười trên mặt rạng rỡ.

Trần Dung lắc đầu, nàng nâng huyền cầm, chậm rãi đứng lên: “Àu.”

“Vâng.”

“Bảo Thượng tâu hỏi một chút, tộc thúc Trần Công Nhưong đã về phủ chưa? Nếu hần không có ở đó, trong phủ có những vị trường bối nào?”

“Vâng.”

Bình ầu vừa nhắc chân thì nghe thấy phía sau truyền đến một loạt tiếng đàn, tiếng đàn khi dài khi ngắn, nghe qua khiến cho người ta khí tức không thuận.

Thượng tâu vốn nhanh nhẹn, chỉ sau hai khắc đã trở về bẩm báo: “Tộc bá Trần Nguyên, tộc bá Trần Bày, tộc thúc Trần Thuật đều ở đây.”

Tộc thúc Trần Thuật đã ở đây?

Trần Dung đứng lên, phân phó nói: “Thượng tâu.”

“Vâng.”

“Đem đồ trong kho hàng lấy ra, nhồi đầy mười cỗ xe ngựa.”

Bình ầu và Thượng tâu hai mặt nhìn nhau một hồi, Thượng tâu mới đáp: “Vâng.”

Chuẩn bị lương thực không phải là một chuyện đơn giản, mười mấy phó dịch, ước chừng mất gần hai canh giờ mới làm xong. Mà lúc này, Trần Dung đã tắm rửa xong, thay xiêm y hôm qua người trong tộc đưa đến, sắc vàng nhạt và tím nhạt giao nhau.

Vừa khoác xiêm y này vào người, Bình ầu đang cầm lược chải tóc cho nàng không hề nhúc nhích. Bà ngờ ngác nhìn Trần Dung, thì thào nói: “Ta cũng không biết, nữ lang nhà ta lại đẹp đến vậy.”

Trong gương đồng kia là dung mạo xinh đẹp, Trần Dung cũng mở to hai mắt nhìn ngắm. Nàng vươn tay xoa xoa mặt mình, khẽ nói: “Tại sao thay đổi nhiều như vậy?” Kịp trước, ở cùng độ tuổi, dung sắc này tuyệt đối không thể có được.

Trong gương, ngũ quan nàng ngây ngô non nớt được xiêm y điểm lệ nhuộm thành mềm mại, mà vẻ điểm lệ này đã đi theo nàng nhiều năm, giờ khắc này lại thêm phần thanh thuần ngọt ngào. Lúc này nàng như hoa hồng nở rộ hừng sương mai trong sáng sớm, phần nộn chói mắt, điểm lệ tinh thuần!

Trần Dung nhìn chằm chằm chính mình trong gương, nói với Bình ầu: “Àu, không cần vấn tóc đâu.”

“Vâng.”

“Lấy guốc mộc đến đây.”

“Vâng.”

Sau khi đã trang điểm thỏa đáng, Trần Dung hít sâu một hơi, vươn tay cầm đoản kiếm đặt tại trên vách giấu vào trong tay áo, cất bước đi ra phía ngoài.

Khi nàng cất kiếm vào trong tay áo, mặt Bình ầu trắng bệch vội gọi to một tiếng: “Nữ lang?”

Trần Dung cũng không quay đầu lại, thản nhiên nói: “Chớ hoảng hốt, ta sẽ không làm việc ngu xuẩn.”

Mà lúc này, bên ngoài truyền đến giọng nói của Thượng tâu: “Nữ lang, toàn bộ lương thực đã được trang bị xong.”

“Rất tốt.” Trần Dung đẩy ra cửa phòng, không ngoài dự kiến, đã đối diện với hai mắt mở lớn của chúng phó dịch: “Chúng ta đi gặp trưởng giả trong tộc.”

“Vâng.”

Lúc này đã gần kề chạng vạng, sân viện của tộc thúc Trần Thuật ở phủ đệ phía đông.

Trần Thuật làm người khôn khéo, am hiểu giao tế, cách nói năng có chút phong nhã, ở trong Trần thị thành Nam Dương là nhân vật danh hào xếp thứ hai sau Trần Công Nhượng.

Bởi vì hắn thích giao tế, trong sân của hắn luôn có xe và ngựa lui tới, đệ tử hoa phục đi lại không thôi. Dưới tình huống như vậy, chúng nữ lang Trần thị cũng thích đến nơi đây tụ hội.

Hôm nay là một ngày nắng hiếm có, gió cuối mùa thu thổi lá cây thưa thớt rơi xuống trong hoa viên, tiếng cười không dứt bên tai. Một đội ca kỹ quay chung quanh mọi người, nhóm tỷ nữ đi lại như nước chảy dâng rượu thịt lên.

Trần Vi và các nữ tử đứng ở trước mấy bàn đu dây, ánh mắt trong suốt nhìn mấy thiếu niên trên đình đài, đang che miệng cười khẽ.

“A Vi, nghe nói bá phụ quyết định đem tỷ gả cho Nhiễm tướng quân? Nhiễm tướng quân đúng là một binh sĩ tuấn mỹ hiếm thấy, khoẻ mạnh vô song, tỷ thật sự có phúc.”

Một nữ lang khác trong Trần thị ở Nam Dương khinh thường hừ nhẹ một tiếng, ở bên nói: “Cũng chỉ là thất phu đã sửa lại dòng họ thôi, bộ dạng tuấn mỹ thì thế nào chứ?” Nàng ta nói tới đây, nhìn thấy Trần Vi mở to mắt nhìn mình, nâng cằm lên, hất cái mũi nhỏ cực kỳ kiêu ngạo nói: “Có điều nói đi phải nói lại, nếu không phải vì y có xuất thân như thế, cũng không tới phiên một thứ nữ như muội được gả vào đó.”

“Trần Thiển, tỷ!”

“Ta thế nào?”

“Hai người các muội yên lặng một chút, xem kia, bọn họ đều nhìn về bên này rồi.”

Lời này vừa nói ra, hai thiếu nữ đồng thời đều ngậm miệng.

Đúng lúc này, các nàng nghe thấy phía trước trở nên ồn ào, không khỏi theo tiếng đi tới. Vừa nhìn qua, các nàng ngạc nhiên nhìn xe ngựa của Trần Dung dẫn theo một đội xe ngựa chậm rãi chạy vào trong sân.

Trong sân, đúng là lúc mọi người đang ngắm ca kỹ nghe tấu khúc, thưởng thức lá thu roi rụng, trong thời điểm ở khung cảnh này, xuất hiện một đoàn xe đồ sộ như vậy, chẳng những nhóm thiếu niên ngừng nói giỡn, ngay cả ca kỹ cũng ngừng vũ đạo, quay đầu nhìn lại.

Đúng lúc này, xe ngựa của Trần Dung đã dừng lại.

Bình ầu nhảy xuống từ trong xe ngựa, vươn tay hướng về phía nữ lang nhà bà.

Rèm xe được xốc lên.

Một bàn tay trắng nõn, dưới xiêm y vàng nhạt càng trở nên nổi bật, như mỹ ngọc xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Trong sự kinh ngạc của nhóm thiếu niên hoa phục, nhìn thấy tình cảnh này, bọn họ đồng thời thẳng lưng, ngẩng đầu, hứng thú chờ đợi người trong xe.

Được Bình ầu nâng đỡ, một cô nương thanh mỹ hoa diễm xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Nàng là Trần Dung.

Trần Dung vừa lộ diện, Trần Vi và các nữ tử khác cũng không dám tin tròn tròn hai mắt.

Trần Dung ngẩng đầu nhìn về phía mọi người, nàng buông tay Bình ầu ra, vén mái tóc, đi guốc mộc, tư thế phong tình hướng tới chúng thiếu niên, cũng đi về phía Trần Thuật.

Đối với nhóm thiếu niên mà nói, cấp bậc mỹ nhân như Trần Dung, bọn họ thấy cũng nhiều. Điều khiến bọn họ nhìn không chuyển mắt, chính là phần phong tình khác hẳn với người thường kia. Trong vẻ kiều mỹ thành thực có sự thanh thuần ngọt ngào.

Trước mắt bao người, Trần Dung đi đến trước tháp của Trần Thuật, sau đó, nàng thi lễ, cúi đầu, thanh thanh nói: “A Dung gặp qua thúc phụ.” Chần chờ một hồi, nàng vẫn cúi đầu, mặt có chút đỏ hồng, ngượng ngùng nói với Trần Thuật: “A Dung không biết thúc phụ đang mở tiệc chiêu đãi tân khách, đã đường đột rồi, xin chớ trách.”

Dừng một chút, bàn tay trắng thuần như ngọc của nàng chỉ về phía đội xe ngựa phía sau, lúng ta lúng túng nói: “Khi A Dung đi qua Phò thành, đột nhiên nghĩ đến mọi người đều đi về phía nam, đến thành Nam Dương, vô cùng đồng đức, trong thành sẽ bị thiếu lương thực. A Dung tốn hết gia tài, đem mọi vãi vốc tiền tài toàn bộ đổi thành lương thực. Mới vừa rồi từ chỗ Nhị bá mẫu nghe thấy lương thực trong phủ không đủ, Trần Dung bắt tài, nguyện bỏ ra mười cỗ xe gao đưa cho thúc phụ, để giúp thúc phụ giải tỏa tâm tình.”

Nàng nói, mười cỗ xe ngựa lương thực của nàng đều đưa cho một mình Trần Thuật từ từ dùng hết!

Trần Thuật tầm 45, 46 tuổi, bộ dạng tròn tròn mũm mĩm, ngũ quan thực đoan chính. Khi Trần Dung vừa nói tới mười cỗ xe lương thực, khuôn mặt vẫn tươi cười hiền hòa lại lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Nữ lang nho nhỏ này lại có số tiền lớn như thế!

Mười xe, phải biết rằng, gia tộc như bọn họ, mỗi lần quyên tặng lương thực cho Nam Dương vương cùng Nhiễm Mẫn để đối kháng với Hồ tộc, cũng chỉ là mười cỗ xe lương thực!

Hai ngày trước nghe nói Trần Dung này khẳng khái hào phóng, là người có tài, hôm nay vừa gặp, quả nhiên bất phàm!

Trần Thuật nhìn Trần Dung ngại ngùng, khuôn mặt thanh mỹ non nớt, lại nhìn dáng người cao diêu của nàng, không khỏi lộ ra tươi cười vừa lòng. Hắn đứng dậy, hai tay đưa ra, hiền lành cười nói: “Con cần gì đa lễ? Ngồi đi, mau mau ngồi xuống.”

Trần Dung không nhân thể mà đứng lên, nàng lắc đầu, cúi đầu, lúng ta lúng túng nói: “A Dung, A Dung còn có chuyện muốn nói.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Tộc thúc Trần Thuật

“Vậy sao?” Trần Thuật cười thực hiền lành: “Có gì muốn nói thì cứ nói đi.”

Lúc này, Trần Dung lại do dự.

Nàng nhìn quanh trái phải, cúi đầu, lúng ta lúng túng nói: “Không, không có gì để nói.”

Rõ ràng là có lời muốn nói mà.

Trần Thuật hiểu ra, hần đứng lên, nói: “Đi theo ta.”

“Vâng.”

Nhìn bóng dáng nhẹ nhàng thướt tha của Trần Dung đi theo phía sau Trần Thuật, một đệ tử hoa phục hứng thú hỏi hạ nhân Trần phủ: “Nữ lang này là ai?”

“Trần thị A Dung, là thứ nữ của con vợ kế trong chi tộc.”

Lời này vừa nói ra, thiếu niên kia nhất thời mất hết hứng thú, hần lắc đầu, một lần nữa ngồi xuống.

Trần Thuật dẫn Trần Dung đi vào trong chính đường, hần lững thững đi đến ngồi xuống ở chủ tháp, nhìn Trần Dung chăm chú cười nói: “Có chuyện gì? A Dung có thể nói được chưa?”

Trần Dung tiến lên một bước, quỳ gối trước mặt hần, nói: “A Dung tiến đến cầu kiến thúc phụ, là muốn cầu thúc phụ, đừng đem A Dung cho bất cứ trượng phu nào làm thiếp thất.”

Lời của nàng vừa dứt, Trần Thuật nhú mày, hần vừa bật thốt lên muốn hỏi, nhìn Trần Dung đánh giá sau một lúc lâu, đảo mắt thầm nghĩ: Nàng chỉ là một nữ lang vừa tới Nam Dương, làm sao có thể biết gia tộc mới đưa ra an bài như thế?

Nếu không phải do nàng thám thính, thì phải nói là cô nương trước mắt này đã suy đoán ra việc này ư? Mới chỉ 15 tuổi, chẳng những trước đó biết thành Nam Dương thiếu lương thực, còn có thể đoán biết an bài của gia tộc, nữ lang này, quả như mọi người kể lại, là nữ tử thông minh tài trí.

Trần Thuật nhìn chăm chăm Trần Dung, chậm rãi nhấp một ngụm rượu, sau khi thuận tay buông chén xuống, hần thân nhiên hỏi: “A Dung tặng mười cỗ xe lương thực, đó là vì việc này sao?”

Lời này vô cùng thẳng thắn, chẳng những trực tiếp, còn tàn khốc.

Trần Dung cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên tái nhợt, qua một lúc, nàng thấp giọng trả lời: “Vâng.”

Nàng nói vâng, nàng cứ thế trả lời là vâng!

Lần này, Trần Thuật ngẩn ngơ, hần buông chén rượu, nghiêm túc nhìn chăm chăm Trần Dung. Trên mặt của hần không có thần sắc giận dữ.

Lúc này Trần Dung dường như cố lấy dũng khí, nàng ngẩng đầu lên, đôi môi mím rất chặt, quật cường nhìn Trần Thuật, nói: “Thúc phụ nghĩ rằng, trong nữ lang Trần thị, tài trí của Trần Dung như thế nào?”

Trần Thuật nhú mày, không trả lời.

Trần Dung cũng mặc kệ, nàng vẫn tiếp lời: “A Dung nghĩ rằng, nếu trong tộc đưa A Dung đi làm tiểu thiếp của người ta, thì A Dung sẽ chỉ là một món đồ chơi. Nếu gặp được lang quân không tốt, qua hai ba năm sẽ chết đi, cũng là việc tầm thường mà thôi.”

Nàng nói tới đây, Trần Thuật không khỏi trầm mặc.

Trần Dung trông mong nhìn hần, tiếp tục nói: “Làm như vậy, đối với gia tộc mà nói, lợi ích thật sự không lớn. Lấy tài trí của A Dung, dù là gả cho một trượng phu xuất thân hạ phẩm trong sĩ tộc, cũng có thể giúp chàng một tay. Nếu cơ duyên xảo hợp, trượng phu kia chắc gì không thể trở thành rồng trong loài người, trở thành người giúp đỡ Trần thị ta.”

Trần Dung cúi đầu, đập mạnh một cái, run giọng nói: “Thúc phụ, A Dung không chỉ có tướng mạo không tầm thường, tài trí cũng là bất phàm. Nếu có thể dùng vào chỗ thích đáng, đối với gia tộc sẽ có lợi nhiều hơn. Nếu không thể an trí ổn thỏa...”

Nói tới đây, Trần Dung đột nhiên ngừng lại.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên.

Lúc này, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, trong ánh mắt hàm chứa lệ, nhưng đôi môi mím chặt, trong vẻ mặt quật cường còn mang theo một vẻ kiên quyết: “Nếu trong tộc nhất định phải đem Trần Dung đi làm thiếp thất, ngày khác có việc, thì A Dung sẽ không thể nói ra nữa!”

Ngày khác có việc, sẽ không thể nói ra nữa!

Nàng đang uy hiếp ư!

Một sự phiền não tức thì trào dâng trong lòng Trần Thuật, hấn trừng mắt nhìn Trần Dung, đang định phát hỏa, thấy lệ châu trong suốt trên gương mặt thanh điểm của nàng, bộ dạng đáng thương đến cực điểm, lại nghĩ rằng nàng mới đưa tặng mình mười cỗ xe lương thực, dù có bực mình thì cũng không thể phát hỏa.

Trần Thuật trừng mắt nhìn Trần Dung, sau một lúc lâu, lại thở dài một hơi, ngữ khí nặng nề nói: “A Dung, con chỉ là một nữ lang, lại dám uy hiếp gia tộc sao?”

Lời tuy nặng, nhưng trong giọng nói không có ác ý.

Trần Dung vội vàng dập đầu, khóc nói: “Thúc phụ, thúc phụ, A Dung là sợ hãi mà, A Dung là sợ hãi mà.....” Trong tiếng nghẹn ngào, nước mắt rơi như mưa.

Trần Thuật vốn có chút thương người, khi xử sự có thói quen giao dịch qua lại. Nếu lời nói uy hiếp của Trần Dung để trường bối nghe thấy, hơn phân nửa sẽ giận dữ tím mặt, nhưng hấn không giống vậy, từ lúc bắt đầu thu nhận mười cỗ xe lương thực của A Dung, trong ý thức của hấn đã muốn báo đáp nàng một ít gì đó.

Giờ này khắc này, hấn nhìn Trần Dung diện mạo thanh điểm mà tinh tế suy nghĩ, nữ lang này, chẳng những dáng người yếu điệu phong tư xinh đẹp, hơn nữa cũng có chút thủ đoạn, chính như theo lời của nàng, nếu dùng thích đáng, thật đúng là có thể trở thành một sự hỗ trợ với Trần thị.

Thời điểm hấn đang suy nghĩ, tiếng nức nở tinh tế của Trần Dung khe khẽ truyền đến, thật đúng là đáng thương.

Cũng không biết qua bao lâu, Trần Thuật thảm than một tiếng, đứng lên: “Đừng khóc, đứng lên đi.”

Thấy Trần Dung thật sự nghe lời ngừng tiếng khóc, thuận theo đứng lên, hấn gật đầu, nói: “Yêu cầu của con, ta sẽ cân nhắc.”

Trần Dung run giọng nói: “Tạ thúc phụ.”

“Lui ra đi.”

“Vâng.”

Trần Dung cúi đầu, hai vai khẽ run, chậm rãi thối lui ra bên ngoài.

Lúc nàng đi ra được năm bước, thì ngừng bước. Trần Thuật nhìn thấy nàng lấy một khăn tay từ trong tay áo ra, cẩn thận lau đi nước mắt trên mặt. Xong xuôi, nàng thậm chí còn lấy ra một tấm gương nhỏ cùng một hộp phấn, soi gương trang điểm cẩn thận lại.

Nữ lang này, nàng không muốn để người bên ngoài biết, nàng vừa mới khóc lóc mà. Nàng muốn tự để lại mặt mũi cho mình cùng người khác.

Bất tri bất giác, Trần Thuật khẽ gật đầu.

Ngay lúc hấn thu hồi ánh mắt, khi hấn nhìn thấy Trần Dung cất hộp phấn vào trong tay áo, một ánh sáng lạnh lóe lên!

Trần Thuật tức thì cả kinh.

Hấn mở to mắt, nhìn lại trong tay áo kia. Vừa liếc quá, hấn tình tường nhận ra, trong tay áo bên phải của Trần Dung có lộ ra một phần đoản kiếm.

Nữ lang này, lại mang theo vũ khí bên mình thế này sao. Hay là?

Trần Thuật mặt nhăn mày nhíu, nhìn chằm chằm bóng dáng Trần Dung cúi đầu nhanh chóng rời đi, thận trọng suy nghĩ.

Lúc này, một hộ vệ đứng ở cửa cung kính nói: “Lang chủ, nữ lang kia đưa tới mười cỗ xe lương thực nên an trí thế nào?”

Mười cỗ xe lương thực? Lại nói tiếp, nữ lang này tuổi còn nhỏ, thật đúng là người ra tay hào phóng.

Trần Thuật ngẩng đầu lên, nói: “Trước chuyển vào kho hàng phía tây.”

“Vâng.”

“Uhm, người đi nói cho nữ lang đó, cũng chính là A Dung, truyền lời của ta, tối hôm nay nàng không cần xuất hiện ở yến hội.”

“Vâng.”

“Nói cho nàng biết, có người đã biết Trần thị có một nữ lang mỹ mạo như thế. Thúc phụ có thể làm không nhiều lắm đâu, ai...”

“Vâng.”

Lúc này, Trần Thuật lại muốn nói: Nàng chỉ là một nữ lang không có phụ huynh bao bọc, dù thế nào cũng không thể chiếm không lương thực của nàng

được.

Vì thế, Trần Thuật lại phân phó: “Tặng lại cho nàng tám xe bạch túc, hai xe vải, lại tặng cho nàng hai mươi phiến vàng lá.” Hoàn toàn còn đáng giá hơn hẳn mười cỗ xe lương thực kia.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Cầu yêu?

Trong sân viện của Trần Dung.

Bình ầu một bên vội vàng tiếp đón mọi người, một bên mừng đến mặt mày hớn hở. Vừa rồi bà còn vì lương thực thiếu hụt mà phát sầu, nhưng chỉ một lát đã được bổ sung sung túc. Nhiều bạch túc và vải vóc như thế, đừng nói là trang trí sân, mua bộ đồ mới, ngay cả mua một ngôi nhà bình thường cũng đã đủ rồi.

Nhìn số tài vật này, lại quay đầu nhìn Trần Dung vẫn đang trầm tư, Bình ầu trực giác cảm thấy nữ lang nhà mình thật sự là thâm trầm khó lường. Khi nàng cầm đoan kiểm xuất môn, trong lòng bà lo sợ bất an, thật không ngờ nữ lang chẳng những bình an vô sự trở lại, còn được trưởng bối trong tộc coi trọng.

Thời gian trôi qua nhanh như chớp.

Đào mất, mặt trời lặn xuống núi, đèn rực rỡ được thắp lên.

Được Trần Dung căn dặn, chúng phó chẳng những đóng cửa không ra, còn không gây ra tiếng ồn ào gì, không thể thắp đèn quá sáng, toàn bộ trong sân im lặng tĩnh mịch.

Từ lúc một vòng trăng rằm nhợt nhạt treo trên bầu trời, tiếng sanh nhạc bắt đầu vang lên, âm thanh của tiếng tiêu tiếng đàn tranh giao hòa lẫn nhau, tràn ngập khắp trời đất, thấm nhuần vào thu sâu.

Đứng ở trong sân cũng có thể nghe thấy phía chủ viện có tiếng cười đùa không dứt bên tai.

Yến hội đêm nay, kỳ thật đối với mỗi một tộc nhân Trần thị đều rất quan trọng. Chúng sĩ tộc đến từ phương bắc cần thông qua yến hội này, nói cho các quý tộc thượng lưu ở thành Nam Dương biết, bọn họ đã trở lại.

Nhóm đệ tử trẻ tuổi thì cần thông qua yến hội này thông báo cho mọi người biết, Trần thị còn có một thiếu niên cô nương đợi gả chờ cưới như thế.

Nếu không có trí nhớ ở kiếp trước, Trần Dung sẽ không hề cự tuyệt yến hội này. Chẳng những nàng sẽ không cự tuyệt, còn có thể tận lực phô bày vẻ đẹp, tận lực khiến cho mọi nhân sĩ thượng tầng ở thành Nam Dương đều nhớ rõ mình.

Nghĩ đến đây, Trần Dung buông rủ hai mắt. Nàng dẫm lên lá khô rải trên mặt đất, đi tới rừng cây phía sau sân nhà mình.

Trên bầu trời, một vòng trăng sáng, dưới đất, một bóng người lẻ loi. Người và trăng mãi mãi là hình ảnh đan thoa giao hòa.

Cũng không biết qua bao lâu, Trần Dung nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân.

Trong đèn đuốc sáng trưng, vài người bước vào sân viện của nàng. Không đợi Thượng tẩu hỏi, một giọng nói trong trẻo truyền đến: “Trần thị A Dung có ở đây không?”

Tìm ta sao?

A Dung rùng mình.

Thượng tẩu chân chờ, Bình ầu vội vàng nói: “Nữ lang nhà ta bị bệnh, đang nằm trên giường không dậy nổi.”

Vài người kia nhìn thoáng qua nhau, một người nói: “Vương gia Thất lang ở yến tiệc không thấy nữ lang, vì thế hỏi lang chủ Trần gia. Lang chủ bảo ta đến thỉnh nữ lang tới.”

Dừng một chút, một người đứng ở phía trước kêu lên: “Vương gia Thất lang giống như thần tiên vậy, ngay cả Nam Dương vương cũng không dám thất lễ. Còn thỉnh ầu đến hỏi nữ lang nhà ngươi. Nếu nàng còn chịu đựng được, thì thu xếp một chút rồi tới gặp Thất lang. Cơ hội này thật sự hiếm có mà.”

Lời này nói ra vô cùng thành khẩn.

Tất nhiên Bình ầu biết, nếu người này dám nói như vậy, chắc chắn đây là sự thật. Chính như theo lời của hắn, cơ hội này vô cùng hiếm có.

Bất tri bất giác, bà đảo mắt nhìn về phía Trần Dung đứng trong chỗ tối.

Đến khi nhìn một hồi lâu, Bình ầu cũng không nghe thấy trong đó truyền ra tiếng động gì.

Thầm than một tiếng, Bình ầu đành giả bộ đi đến bên ngoài tắm phòng, sau khi cất cao giọng gọi vài tiếng, Bình ầu nhìn về phía mấy người này nói: “Thất lễ, nữ lang nhà ta xem ra đang ngủ rồi.”

“Thật sự là đáng tiếc.” Hai người đó thì lễ, xoay người bước đi. Đến khi bọn họ xoay người, Bình ầu mới phát hiện, hai người này mặc phục sức của Lang Gia Vương phủ! Bọn họ đúng là người đi theo bên cạnh Vương gia Thất lang, trách không được nói năng tao nhã, cử chỉ cấp bậc lễ nghĩa mười phần. Trách không được mà!

Trong khoảng thời gian ngắn, theo trực giác Bình ầu cảm thấy buồn bực, khi nhìn về phía Trần Dung đứng trong bóng đêm, trong ánh mắt có sự thâm oán.

Đèn đuốc vừa dời xa, Trần Dung đã bước ra từ trong bóng đêm, nàng cũng không để ý tới ánh mắt thâm oán của Bình ầu, nhìn thẳng chỗ chủ điện náo động ồn ào, nói: “Cơ hội này, quả thật hiếm có.”

Trong bóng đêm, hai mắt Trần Dung phát sáng kinh người.

Cũng không biết qua bao lâu, Trần Dung đột nhiên nói: “Ấu, nếu tại trường hợp này, có nữ lang ở trước mặt mọi người hướng Vương thị Thất lang cầu yêu, mọi người sẽ phản ứng thế nào?”

Bình ầu ngẩn ra, bà chớp chớp đôi mắt nhỏ, vẻ mặt mơ hồ.

Trần Dung không nhìn về phía bà, nàng cau mày, hai mắt sáng ngời nhìn chằm chằm chủ điện. Sau một lúc lâu, nàng thì thào nói: “Chỉ cần chàng không bác bỏ ta, chỉ cần chàng để lại mặt mũi cho ta.....”

Lúc này, Bình ầu rốt cục hiểu được ý tứ của nàng. Bà vội kêu lên: “Nữ lang, không thể, vạn lần không thể. Sao người có thể xứng đôi với Vương thị Thất lang chứ? Làm như vậy, sẽ chỉ khiến nữ lang trở thành trò cười của người Nam Dương đó!”

Trần Dung rù hai mắt, sau khi suy nghĩ, nàng đột nhiên xoay người hướng về phía tắm phòng.

Bình ầu quen thuộc nhất với tính cách của nàng, vừa thấy nàng như vậy, thì biết nàng đã quyết định. Trong lòng khẩn trương, bà vội vàng đuổi kịp, vừa kéo ống tay áo của Trần Dung, vừa nói một cách gấp gáp: “Nữ lang, không thể mà, không thể đâu. Không phải còn có thúc phụ Trần Thuật sao? Ngài ấy coi trọng người mà, nếu người có việc, ngài ấy sẽ nguyện ý hỗ trợ.”

Trần Dung không quay đầu, chỉ thản nhiên nói: “Thúc ấy sẽ không. Thúc đã tặng cho ta mười xe vải và bạch túc, lại cho vàng lá, cũng đã chịu thiệt rồi. Lấy tính cách của thúc ấy, sẽ không đâu.” Ý tứ của hần nàng hiểu rõ, chính là chỉ giúp ta một lần thôi. Nếu ngày mai, ngày kia, Nam Dương vương có ý muốn, hoặc trường bối khác vẫn giữ vững ý kiến, bản thân sẽ bị buộc đến con đường cùng.

Hiện tại, Vương gia Thất lang ở trước mặt mọi người nhắc tới mình, sự coi trọng của chàng cũng đủ khiến cho Nam Dương vương để ý. Nói không chừng, chỉ cần một câu của Nam Dương vương, bản thân sẽ được nâng tiến vào trong phủ Nam Dương vương ngay trong đêm nay, từ nay về sau, trong thiên hạ sẽ không còn Trần thị A Dung nữa!

Không được, nàng nhất định phải đem mọi biến hóa khổng chế trong lòng bàn tay của mình! Kể cả khi chỉ nắm chắc được năm phần!

‘Kẹt’ một tiếng, Trần Dung đẩy mạnh cửa tắm phòng, sau đó ống tay áo của nàng vung lên, xào diệu hất tay của Bình ầu ra.

Đi vào, mắt đến một canh giờ.

Một lúc lâu sau, Trần Dung đi ra, vẫn là bộ dạng như thế, có điều nàng đã thay lại bộ hoa phục vàng nhạt và tím nhạt giao nhau đã mặc ban ngày kia.

Tóc dài của nàng vẫn rối tung, dưới chân đi guốc mộc.

Có điểm khác biệt duy nhất so với ban ngày là, ở bên hông nàng có một thanh đoản kiếm vô ngoài hoa mỹ. Khi nàng bước đi, châu ngọc gắn trên vỏ kiếm cùng với ngọc bội bên hông va vào nhau, vô cùng dễ nghe.

Bình ầu thật không ngờ, nữ lang đi vào một canh giờ, vậy mà không làm gì cả. Bà không khỏi mở to mắt, kinh ngạc nhìn Trần Dung.

Trần Dung đối diện với ánh mắt của Bình ầu, mỉm cười, cúi hạ thất lưng, ôm thất huyền cầm lên.

Nàng lướt qua Bình ầu, guốc mộc gõ trên đất, thản nhiên đi về phía trước. Trong lúc nàng bước đi, tóc đen dài phủ trên vai nàng theo cước bộ mà phiêu đảng. Đuôi tóc lại đóng đưa bên dưới theo sự chuyển động của vòng hông. Nhìn bóng dáng của nàng, Bình ầu không khỏi âm thầm tán thưởng: Dáng người của nữ lang nhà ta thật sự yêu diệu hấp dẫn người khác. Đừng nói là Trần thị, ngay cả toàn bộ thành Nam Dương, cũng rất ít có nữ lang đại gia tộc nào có phong tư xinh đẹp này.

Bà đứng lặng, nhìn thấy Trần Dung đã đi xa, vội vàng bước nhanh đuổi theo. Vừa chạy được vài bước, Bình ầu nghĩ đến Trần Dung cố chấp như thế, lời

mình nói khẳng định nàng sẽ không nghe, không bằng gọi Thượng tầu cùng đi, vì thế vội vàng quay ngược trở lại nội viện.

Mà lúc này, trong tiếng guốc mộc gõ trên đất, Trần Dung đã đi ra khỏi sân viện nhà mình.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Một khúc Phụng cầu hoàng (1)

Trần Dung đi lại, nhìn như nhàn nhã, trên thực tế đi rất nhanh. Khi Bình ầu và Thượng tầu đuổi theo ra ngoài, nàng đã đi tới chỗ chủ điện.

Người ở đây đi đi lại lại, ngựa xe như nước. Bình ầu và Thượng tầu nào dám kêu la? Bọn họ chỉ có thể nhanh chân hơn, muốn âm thầm khuyên can Trần Dung.

Lúc này, yến hội đã cử hành được hai canh giờ, trăng sáng treo trên cao, chiếu sáng rộng khắp, gió đêm thổi tới khí lạnh ùa vào người. Nghĩ đến tiếp qua nửa canh giờ nữa, yến tiệc sẽ tan.

Trần Dung cúi đầu, khi đi ra, nàng cố ý thoa chút phấn ở trên mặt, khiến cho sắc mặt có chút tái nhợt. Diễm sắc hơi giảm, lại thêm phần động lòng người.

Trần Dung đi đến bên ngoài chù viện. Nhìn thấy hai người Bình ầu tới gần, nàng cũng không quay đầu lại ra lệnh nói: “Chuẩn bị cho ta một cái tháp.”

“Nữ lang!”

“Nhanh đi!”

“Nhưng mà nữ lang—”

Nghe thấy hai người phía sau chưa từ bỏ ý định khuyên bảo, Trần Dung thàn than một tiếng, nhin không được giải thích: “Ấu, tầu, hôm nay lúc ta ở chỗ thúc phụ đã nghe nói qua, tộc tướng muốn đem ta đưa cho Nam Dương vương làm thiếp.”

Lời này của nàng vừa thốt ra, hai người đồng thời bịt miệng, phát ra một tiếng hô nhỏ.

May mắn ba người đứng ở chỗ nhiều bóng cây, không khiến người ta chú ý.

Trần Dung cười khổ nói: “Hắn các ngươi cũng đã nghe nói qua, hậu viện của Nam Dương vương có đến trăm mỹ nhân đủ loại đủ kiểu, hơn nữa, mỗi ngày lão còn bổ sung thêm! Vào hậu viện của lão, cả đời của ta xem như xong rồi.” Nàng thở dài một tiếng, quát: “Lui ra đi, hết thấy ta đều có chủ trương.”

“Nhưng, nhưng mà.”

“Đừng nói nữa, các ngươi nhắm lại xem, trong mấy tháng qua, ta đã có quyết định sai lầm nào chưa?”

Lời này đúng là rất có lý, hai người nhìn thoáng qua nhau, thối lui về phía sau.

Chỉ chớp lát, Bình ầu đã đem tới một cái tháp đặt dưới gốc đại thụ.

Trần Dung ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn đại điện đèn đuốc sáng trưng, nơi đó tiếng cười từng đợt, ca múa mừng cảnh thái bình, những người ở đó, người người đều như thần tiên, tựa hồ vĩnh viễn không có phiền não, vĩnh viễn cũng sẽ không phiền não giống như nàng.

Trần Dung buông rũ hai mắt, chậm rãi ngồi xuống tháp.

Hai tay nàng khẽ nâng lên.

Sau đó, một chuỗi tiếng đàn lưu loát như mây bay nước chảy xen lẫn trong từng đợt gió thu mà vang lên.

Tiếng đàn sâu kín phiêu đảng, giống như xuân sâu, nhẹ ùa đến, khẽ lướt qua, ngoại trừ để lại trong nội tâm người ta một chút ngửa ngáy, cũng không có gì khác.

Dần dần, tiếng đàn chuyển thành sâu lắng, như bay trong mưa gió, lướt qua tầng tầng mây trắng, lướt qua thương hải tang điền, đột nhiên, một bóng hình tiến vào trong mắt, từ nay về sau, thần hồn vô y, cuộc đời này cuối cùng tâm đã già.....

Trần Dung tấu, chính là khúc Phụng Cầu Hoàng năm đó Tư Mã Tương Như dùng để chọc ghẹo Trác Văn Quân, có điều bởi vì tâm trạng khác biệt, trong tiếng đàn của nàng thêm bảy phần phiền muộn vì mong muốn không thể thành, thêm ba phần ngậm ngùi vì ngắm nhìn từ xa, cũng có lúc lâm vào

khủng hoảng.

(Tư Mã Tương Như vốn là con người phóng lãng hào hoa rất mực, ông mua được một chức quan nhỏ, làm quan trong ít lâu, chán, cáo bệnh, qua chơi nước Lương, rồi trở về nước Thục. Đến đâu, Tương Như cũng dùng bút mực và cây đàn để giao thiệp bằng hữu. Trong khi đến đất Lâm Cùng, Tương Như vốn sẵn quen với Vương Cát là quan lệnh ở huyện, nên đến chơi. Cát lại mời Tương Như cùng đi dự tiệc ở nhà Trác Vương Tôn, vốn là viên ngoại trong huyện. Nghe tiếng Tương Như đàn hay nên quan huyện cùng Trác Vương Tôn yêu cầu đánh cho một bài. Họ Trác vốn có một người con gái rất đẹp tên Văn Quân, còn nhỏ tuổi mà sớm góa chồng, lại thích nghe đàn. Tương Như được biết, định ghẹo nàng, nên vừa gảy đàn vừa hát khúc “Phượng cầu hoàng” (Chim phượng trông tìm chim phượng mái)).

Phiền muộn cùng khủng hoảng như thế, khiến khúc này xuân ý kéo dài, mang theo ba phần nỗi buồn ly biệt, ba phần hận, cảm giác giống như vùng bùn ngược nhìn lên mây trắng.

Ngay lúc tiếng đàn của Trần Dung vang lên, trong đại điện vẫn ồn ào như trước, dần dần, từng tiếng đàn chậm rãi rót vào trong tiếng cười đùa kia, dần dần, trở thành âm điệu chính.

Sau đó, một hai người đi ra, bọn họ theo tiếng đàn nhìn lại.

Từ từ, người đi ra đại điện càng ngày càng nhiều, tiếng cười và tiếng nghị luận đề thấp, bắt đầu hòa hợp trong tiếng đàn phiêu đảng.

Hết thấy, Trần Dung đều không có cảm giác.

Nàng chỉ chuyên chú cúi đầu, bàn tay trắng nõn chuyển động trên huyền cầm, mặt mày mang theo xuân sâu. Trong ánh trăng bằng bạc, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tinh xảo thanh diễm, lại có chút tái nhợt, mà loại tái nhợt này, ở trên một thân quần áo sắc vàng nhạt và sắc tím giao thoa, bộc lộ vài phần thanh xuân đáng thương.

Dưới ánh trăng, lá cây tiêu điều, che bớt khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của nàng tranh tối tranh sáng.

Trần Vi mở to hai mắt, không dám tin nhìn người đánh đàn dưới tàng cây kia, rồi nàng ta cũng giống như các nữ lang bên cạnh, bật cười ra tiếng.

“Trời ạ, đây không phải là A Dung ở Bình thành sao? Sau nàng ta lại tấu khúc Phượng cầu hoàng chứ?”

“Hi hi, thật đúng là thú vị mà.”

“Không biết nàng ta vì ai mà tấu?”

“Cũng đúng, không biết nàng ta nhìn trúng vị lang quân nào?”

“Cho dù là vị lang quân nào, với thân phận của nàng ta, cũng chỉ có thể phiền muộn ký thác tình ý như thế mà thôi.”

Tiếng chế cười ồn ào, tiếng nghị luận thay thế mọi tiếng sanh nhạc, ca múa.

Càng ngày càng có nhiều người đứng trong đình viện, càng ngày càng có nhiều thiếu niên đệ tử đi ra, đánh giá bóng dáng cô linh tấu đàn dưới tàng cây.

Bất tri bất giác, tiếng cười kia càng ngày càng nhỏ dần.

Có lẽ, là vì người tấu đàn này quá mức tịch mịch chăng? Đó là một loại tịch mịch vĩnh viễn không nhận được yêu thương, là một sự vĩnh viễn người và bóng giao nhau, chỉ dám tránh ở một góc rất xa, lén lút ngắm nhìn người trong lòng.

Trên đời này, có sự đau xót nào sánh bằng sự khát vọng nào mà không thể đạt được, có lòng mà không dám gần như thế?

Nghe bên ngoài càng lúc càng lớn ồn ào, Nam Dương vương mập mạp quay đầu lại, tò mò hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Một phụ tá tầm 50 tuổi đi đến bên cạnh lão, cười nói: “Là một tiểu cô mỹ mạo của Trần thị, cũng không biết nhìn trúng binh sĩ nhà ai mà lại tấu khúc Phượng Cầu Hoàng.”

Nam Dương vương ha ha cười, vui vẻ nói: “Lại có việc này sao? Đây chính là một việc đẹp để phong nhã! Đi ra đi, chúng ta cũng nhìn xem.” Lão quay đầu lại, kêu lên: “Thất lang, cùng đi thôi.” Mới gọi một tiếng, lão đã cười gượng: “Hóa ra Thất lang đã sớm ra ngoài rồi.”

Người bên cạnh cười nói: “Đúng vậy, Thất lang cũng chỉ là thiếu niên, gặp phải loại chuyện phong nhã này, sao lại không hiểu kỳ chứ?”

“Chớ có nói nữa, đi xem thôi.”

“Vâng, vâng.”

Được phụ tá nâng đỡ, Nam Dương vương chậm rãi thông thả đi ra. Trong lúc mọi người tránh đường, lão đi tới phía sau Vương Hoàng, thấy chàng cũng không dời mắt nhìn trong đình viện, Nam Dương vương ha ha vui vẻ, nói: “Là mỹ nhân gì mà khiến Thất lang ngắm ngây ngốc đến thế?”

Dứt lời, lão cũng quay đầu, theo tiếng đàn nhìn lại.

Vừa nhìn, Nam Dương vương ngẩn ngơ, lão cũng không hề chớp mắt nhìn Trần Dung chăm chú, nói với phụ tá đang đỡ hân: “Nữ lang này rất hoa mỹ, là tiểu cô Trần thị sao?”

Phụ tá gầy gò này cũng là quý hào sắc, tất nhiên hiểu được tâm tư của lão. Nghe vậy hân vươn người qua, thấp giọng nói: “Nàng chẳng những là tiểu cô Trần thị, mà còn là tiểu cô Vương Thất lang vừa hỏi qua trong yến tiệc kia!”

“Quả thực vậy sao?”

“Không dám lừa gạt vương gia.”

“Tốt tốt tốt.” Nam Dương vương ha ha cười, quay đầu lại, nghiêm túc đánh giá Trần Dung. Càng đánh giá, ánh mắt của lão càng phát sáng.

Người phụ tá thấy thế, vượt chòm râu thưa thớt ở cằm cười nói: “Tiểu cô này, so với ca kỹ vừa rồi ở trong yến tiệc kia còn hơn ba phần, vương gia thật là có điểm phúc.” Hân lại dựa sát vào Nam Dương vương, thấp giọng nói: “Vừa rồi ở yến tiệc, Trần Nguyên đã nhắc tới tiểu cô này với thuộc hạ. Hân còn nói, nếu vương gia vừa ý, lúc nào cũng có thể đem người đi.”

Lời này Nam Dương vương thích nghe nhất, lập tức lão vỗ mạnh đùi một cái, vui vẻ nói: “Rất khá, rất khá, Trần Nguyên rất khá!”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Một khúc Phụng Cầu Hoàng (2)

Hai người bọn họ ở trong này thăm thẳm thậm thụt, một bên gương mặt Vương Hoàng trở nên âm trầm. Chàng đi nhanh về phía trước, đảo mắt đã đi tới khoảng cách mười bước trước mặt Trần Dung.

Ngay lúc chàng tới, giống như tâm ý hai người tương thông, Trần Dung ngẩng đầu lên.

Vừa thấy là Vương Hoàng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Dung đầu tiên là đỏ bừng, trong nháy mắt, nàng lại bối rối cúi đầu xuống. Nhưng vừa mới cúi thấp đầu, nàng lại vội vã ngẩng đầu lên.

Trần Dung mở to hai mắt, dừng cảm nhìn Vương Hoàng, hai mắt của nàng đã trở nên càng ngày càng sáng ngời. Có lẽ là vì kích động quá độ, tay nàng khẽ gầy huyền cảm trở nên run rẩy, liên tục gầy ra mấy âm hơi lạc điệu.

Trong đám người, tiếng cười nổi lên bốn phía.

Mà tiếng cười này tựa hồ không ảnh hưởng đến Trần Dung. Hai mắt nàng sáng trong suốt nhìn Vương Hoàng, từ từ, nàng lại cúi đầu xuống, ngay trong lúc vừa cúi đầu, vệt đỏ ửng lan ra cần cổ trắng như bạch ngọc của nàng.

“A, chẳng lẽ nữ lang này tấu khúc Phụng Cầu Hoàng là vì Thất lang sao?”

Một tiếng kêu sợ hãi đánh vỡ bình tĩnh, khơi dậy sự gọn sóng! Vương Ngũ lang đứng ở bên cạnh Vương Hoàng, hai mắt phát sáng nhìn Trần Dung, đang đi về phía nàng, nghe nói như thế liền nhưn mày, không tự chủ được dừng bước chân.

Giống như là trả lời câu hỏi của người đó, Trần Dung buông rũ hai mắt chậm rãi đứng lên, ngay tại tháp, hướng tới Vương Hoàng thi lễ. Sau đó, nàng cúi đầu, tùy ý để tóc đen như liễu phủ cần cổ trắng nõn, trong gió thu, nàng run run, sợ hãi nói: “Nhìn thấy Thất lang lúc này, A Dung không khỏi vui mừng.”

Dừng một chút, nàng hít sâu một hơi, run run lớn tiếng nói: “Xin hỏi Thất lang, khúc Phụng Cầu Hoàng này của A Dung, nghe vừa tai hay không?”

Một lời thốt ra, khắp nơi yên tĩnh!

Vương Hoàng ngây dại.

Vương Ngũ lang ngây dại.

Nam Dương vương cũng ngây dại.

Đám người Trần Nguyên và Trần Vi đều ngây dại.

Trong khung cảnh im lặng, Trần Dung run run không thành tiếng: “Khúc, là tục khúc, người, là người tục, duy chỉ có tâm ý, mong lang quân có thể lắng nghe.”

Dứt lời, nàng lại ngồi xuống.

Tiếng đàn mang theo xuân sâu lại phiêu nhiên vang lên.

Khắp nơi vẫn là sự yên tĩnh.

Vô số ánh mắt hướng tới Trần Dung đánh giá sau một lúc lâu, lại quay đầu nhìn về phía Vương Hoàng.

Cũng không biết qua bao lâu, một tiếng nói chuyện quái thanh quái khí vang lên: “Thất lang, nữ lang này bộ dạng rất đẹp, nàng đã có tâm, huynh nạp nàng làm thiếp đi. Ngay tối hôm nay vào động phòng, thành toàn cho mối tương tư của nàng.”

Giọng nói kia vừa truyền đến, Trần Dung như bị kinh hãi, ngón tay đánh đàn run lên, lại phát ra âm thanh thô ráp sắc nhọn.

Trong lúc mọi người nhìn mình, gương mặt nàng trắng bệch, cắn môi, nói rõ ràng: “Từ thiên cổ tới nay, chưa bao giờ tấu khúc Phượng Cầu Hoàng là để làm thiếp.”

Lời này vừa thốt ra, khắp nơi lại yên tĩnh.

Im lặng chỉ một lát, cũng không biết là ai đi đầu, tiếng cười nhạo vang lên tứ phía, càng ngày càng vang.

Trong tiếng cười này, mặt Trần Dung trắng bệch như tờ giấy, nàng rủ hai mắt, cứ thế liếm khâm thi lễ, ôm lấy huyền cầm hoảng sợ thối lui về phía sau, cả một khúc vẫn chưa tấu xong.

Nhìn thấy nàng thối lui, tiếng cười đùa càng ngày càng vang, sau đó, toàn bộ sân đều là tiếng chê cười của đám thiếu niên và cô nương.

Ngay khi tiếng cười càng ngày càng lớn, đột nhiên, bên ngoài đình viện lại truyền đến tiếng đàn vừa rồi.

Trần thị A Dung kia, lại tiếp tục đàn khúc đang dở.

Đám người Trần Vi vui vẻ, một thiếu niên oa oa kêu lên: “Đi một chút đi, nhìn xem nữ lang dám can đảm cầu cưới với Lang Gia Thất lang.”

Hắn vừa rủ rê, chúng thiếu niên nhất tề đáp ứng, bọn họ theo tiếng đàn bước ra sân.

Mọi người vừa mới đi ra sân, một khúc Phượng cầu hoàng rốt cục đi đến âm cuối. Sau khi Trần Dung đàn xong những âm cuối cùng, nàng cúi đầu ôm cầm đứng lên, cười nhẹ đứng ở dưới ánh trăng, tùy ý để tóc che phủ trán, gương mặt nàng tái nhợt, giọng nói khàn khàn lộ ra mị ý ở trong trời đêm vô cùng êm tai: “Một khúc Phượng Cầu Hoàng, ngàn tịch mịch yêu thương. Giống như năm đó Tư Mã Tương Như tấu khúc này, cũng không biết hắn có thể lấy được Trắc Văn Quân. Hắn tấu khúc này, chính là tình ý sâu sắc, nếu không thể khiến người nọ nghe lọt, trong lòng khó tránh khỏi tích tụ thành tó. Hôm nay A Dung cũng là như thế, không cầu đáp lại, không cầu có quả. Chỉ là, muốn cho lang quân biết mà thôi.”

Trần Dung nói xong câu đó, ôm cầm, lại hướng tới Vương Thất lang thi lễ, sau đó, không chút do dự xoay người rời đi.

Lúc này, một cơn gió thu thổi tới, thổi tung mái tóc dài rủ đến vòng hông của nàng, y bào cũng tung bay từng đợt, mọi người cảm thấy hoảng hốt, dường như nhìn thấy bóng dáng của nàng nhạt dần.

Vương thị Thất nữ ở một bên chê cười nói: “Ai ui, Trần Dung này chẳng biết xấu hổ, còn dám nói đến vậy?”

Nàng ta vừa nói ra, vài nữ lang đi theo hi ha cười rộ lên.

Đúng lúc này, Vương Hoàng nhướn mày, trầm giọng quát: “Câm miệng!”

Mọi người rùng mình.

Trong sự im lặng, Vương Hoàng ngẩng đầu, chàng nhìn bóng dáng Trần Dung đi xa, từ từ nói: “Về sau, đừng vì việc này mà châm chọc nhạo báng nàng.”

Nói tới đây, chàng vung tay áo dài, thi thi nhiên nhiên xoay người rời đi.

Đến khi chàng mang theo người hầu biến mất ở chỗ cửa vòm, mọi người mới giật mình tỉnh lại. Trần Nguyên kinh ngạc nhìn bóng dáng Vương Hoàng đi xa, qua một hồi lâu, hắn mới giật mình, không khỏi quay đầu nhìn về phía Nam Dương vương.

Lúc này trên gương mặt mập mạp ứ thịt của Nam Dương vương mang theo tức giận đè nén. Nhìn thấy Trần Nguyên nhìn về phía mình, lão mở to hai mắt, quát mạnh một tiếng: “Chúng ta đi!”

“Vâng, vâng.”

Tên phụ tá giúp đỡ Nam Dương vương hướng tới chỗ đỗ xe ngựa. Nhìn thấy Trần Nguyên muốn đuổi theo, hắn ra hiệu bằng ánh mắt.

Thấy thế, Trần Nguyên dừng bước chân.

Lúc này, hần mới phát hiện, chỉ khoảng nửa khắc, tân khách trong điện đã rời đi hơn phân nửa. Còn lại đều là một số thiếu niên đệ tử đang quần tam tụ ngũ đàm luận chuyện vừa rồi.

Trần Thuật đi đến phía sau Trần Nguyên, thở dài: “Ta đã sớm nói, nữ lang này là người có tính tình kiên cường, có thủ đoạn, huynh lại không nghe. Hiện tại thì tốt rồi, Nam Dương vương vừa cảm thấy hứng thú với nàng lại bị chặn đứt, không phải càng chọc lão không vui sao?”

Tính cách của Nam Dương vương thế nào? Cho dù lão vừa ý Trần Dung, hiện tại cũng không thể nạp nàng về làm thiếp — rõ ràng biết nàng yêu quý Vương Thất lang thật sự, sao có thể đưa nàng về. Nữ tử như thế, nếu lão thu nhận, sao có thể đối mặt với mọi nghi vấn của người trong thiên hạ?

Trần Nguyên nghĩ đến đây, oán hận cắn răng một cái, quát khê: “Không thể theo ý nàng ta được! Hừ, chỉ chờ việc này lắng xuống, ta sẽ giao cho Nam Dương vương!”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Y đã trở lại

Trần Dung trở về sân viện, đối diện với Bình ầu và Thượng tẩu hai mắt đầm lệ, vẻ mặt thương cảm nhìn nàng.

Nàng mở to mắt nhìn, ngạc nhiên hỏi: “Sao vậy?”

Bình ầu dùng tay áo lau nước mắt, đau khổ nói: “Nô cũng không biết, nữ lang yêu quý Vương gia Thất lang đến thế!”

Thượng tẩu đã ở một bên thở dài: “Nữ lang, Vương gia Thất lang là người thế nào chứ? Về sau người vẫn nên quên ngài ấy đi.”

Trần Dung muốn cười mà không thể, miệng nàng bất giác khê cong lên, cũng lười giải thích, xoay người đi vào tâm phòng.

Ngày hôm sau, Trần Dung đang rửa mặt chải đầu thì nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng cười riu rít của nữ tử. Dường như nghe thấy động tĩnh ở bên trong, một nữ lang kêu lớn: “A Dung, mau mau đi ra cùng chúng ta chơi đùa đi.”

Một nữ lang khác cũng bật cười, theo nàng ta nghiêm trang hô gọi: “A Dung có rảnh rồi không? Ngoại ô thành Nam Dương có hồ nước trong xanh, đoàn người đang muốn đi chơi đây.”

Bình ầu nghe đến đó, tức giận nói thầm: “Những người này, đúng là không có ý tốt mà!”

Mắng đến đây, bà lo lắng nhìn Trần Dung, nhưng mà, xuất hiện trong gương, là một tươi cười không cho là đúng. Tươi cười này, từ sau tối hôm qua tẩu cầm đã nhiều lần xuất hiện. Mỗi lần Bình ầu nhìn thấy, đều trầm tư không thể lý giải.

Trần Dung đứng lên, nàng đẩy ra cửa phòng.

Cửa phòng ‘kẹt’ mở ra, chúng nữ đồng thời quay đầu nhìn. Thấy Trần Dung chậm rãi bước ra, các nàng hứng thú đánh giá, một đám vẫn đang nhin cười.

Trần Dung không hề chú ý tới, nàng bước đến gần mấy nữ lang, nói: “Đi ngoại ô thành Nam Dương sao?”

Trần Vi coi như thân cận nhất với nàng, lúc này chạy chậm đến bên người nàng, kéo kéo ống tay áo nàng, thấp giọng hỏi: “Muội, muội không sao chứ?”

Nàng ta đối diện với đôi mắt sáng của Trần Dung, Trần Dung nhìn Trần Vi, lắc đầu, thản nhiên trả lời: “Ta khỏe mà.”

Một nữ lang Trần thị khác nhin không được che miệng cười nói: “Hôm qua lúc khai yến, muội còn nói muội nằm trên giường không dậy nổi, còn thỉnh đại phu đến mà. Hóa ra bệnh của muội không phải bởi vì đi đường mệt nhọc, mà là tương tư nên mệt.”

Bộ dạng Trần Dung phục tùng trăm mực, không phản bác, cũng không để ý tới. Từ lúc hôm qua đưa ra quyết định đó, nàng đã biết sẽ phải đối mặt với cục diện này.

Mấy nữ lang thấy Trần Dung không đáp, tươi cười trên mặt không hề giảm bớt. Lúc này, ánh mắt các nàng nhìn về phía Trần Dung, ngoại trừ nhạo báng, còn có sự thương hại. Vương thị Thất lang giống như thần tiên, nữ nhi trong thiên hạ yêu thương chàng có biết bao nhiêu người? A Dung trước mắt này cũng là một người đáng thương mà thôi.

Lúc này, Trần Vi nắm tay Trần Dung bước lên xe ngựa: “Đi thôi.”

Đây là lần đầu tiên sau khi đến thành Nam Dương, Trần Dung bước ra cửa phủ.

Trong thành so với mấy ngày hôm trước có vẻ sạch sẽ hơn nhiều, đám khất cái cũng không thấy bóng dáng đâu.

Một nữ lang lớ đầu ra, cười nói với Trần Dung đang đánh giá xung quanh: “A Dung, không cần nhìn, không có Thất lang đâu.”

Lời của nàng ta vừa thốt ra, tiếng cười không dứt bên tai.

Một nữ lang khác lại kêu lên: “A Dung thật nổi danh mà, nhiều người đang hỏi tới muội đó. Hi hi, từ nay về sau Trần phủ chúng ta có thể nói là rất náo nhiệt rồi.”

Trong tiếng giễu cợt của nữ lang này, Trần Dung vẫn là mặt mày thu liễm, biểu tình bình tĩnh, một bộ dạng thể nhân nói ta thế nào cũng không liên quan đến ta.

Trên ngã tư đường bót đi đám khất cái, xe ngựa chạy dễ dàng hơn, một đoàn xe ngựa đi lại như nước chảy, mỗi chiếc xe ngựa lướt qua, mùi huân hương xông vào mũi.

Càng tới gần ngoại ô, xe ngựa càng nhiều hơn. Một đám thiếu niên mặc quần áo hoa lệ, còn có không ít kẻ thoa phấn lên mặt, có một số kẻ thì rất tầm thường.

Hiện tại đúng là lúc cuối mùa thu, cây cối trụi lụi, nước sông lại khô cạn, ngoại trừ vẻ trống trải ra, nào có phong cảnh gì khác?

Có điều, hôm nay là một ngày nắng đẹp hiếm có, ánh nắng ấm áp chiếu trên người, khiến cho người ta vô cùng thoải mái. Bởi vậy, cũng có một ít thiếu niên sĩ tộc cười ngựa đi dạo.

Chúng thiếu niên nhìn thấy xe ngựa của một đám nữ lang thì vội vàng tới gần. Sau khi hai mắt phát sáng đảo qua chúng nữ, liếc nhìn thấy Trần Dung, một thiếu niên kêu lên: “Nữ lang đây là?”

Không đợi hắn nói xong, một nữ lang Trần thị ở thành Nam Dương hi hi cười nói: “Nàng chính là A Dung.”

Hơn mười đôi mắt chuyển tới đây, nhất tề nhìn về phía Trần Dung.

Một thiếu niên cười cười, kêu lên: “Lá gan của nữ lang không nhỏ nha, cảm tình lại chọn đúng Vương Thất lang!”

Hắn vừa mở miệng, một thanh niên đứng ở bên cạnh xe ngựa, trường bào tung bay theo gió, gương mặt trắng hơi có chút dị thường lập tức cười lạnh: “Vương Thất lang đã nói, không cho phép bất luận kẻ nào châm chọc cười nhạo nàng!”

Mọi người im lặng.

Thanh niên kia quay đầu, hướng tới Trần Dung nghiêm túc đánh giá một phen, thờ dãi: “Không cần đáp lại, không cần có quả, chỉ là muốn cho người nọ biết..... Lại nói tiếp, Trần thị A Dung đúng là người đa tình. Trên thế gian này, kẻ đa tình thường là đáng thương, chứ vị cần gì phải khiến trong lòng nàng thêm đau đớn?”

Một câu cuối cùng của hắn là nói với chúng nữ Trần thị. Vì vậy thời điểm đó, chúng nữ chỉ bĩu môi, bất mãn trừng mắt nhìn hắn và Trần Dung, biểu tình châm chọc cùng chế giễu rõ ràng đến thế.

Đích nữ Trần thị ở thành Nam Dương tên gọi là Trần Kỳ há miệng thờ dãi, đang muốn phản bác thanh niên này, tỷ muội của nàng kéo kéo ống tay áo, nói: “Người này thích truyền lời, hiện tại chớ nói nữa, miễn cho đắc tội với Vương Thất lang.”

Trần Kỳ vội vàng nhanh ngậm miệng, đảo mắt, nàng ta trừng mắt nhìn Trần Dung, buồn bực nói: “Làm chuyện buồn cười như thế, còn có thể được Thất lang che chở? Hừ, quá mức chế cười rồi!”

Trần Vi thấy không khí có chút cứng ngắc, vội vàng kêu lên: “Đoàn người dừng đứng mãi ở đây nữa, ánh nắng tươi sáng như thế, chính là lúc dễ thường thu vọng sơn mà. Đúng rồi, A Dung, cảm kỷ của muội rất tốt, vì đoàn người mà tấu một khúc đi.”

Nghe nói như thế, Trần Dung mới lần đầu tiên ngẩng đầu lên. Nàng đang chuẩn bị thốt nên lời, đột nhiên, tiếng vó ngựa sầm sập truyền đến.

Chúng thiếu niên đồng thời quay đầu, nhìn về phía cát bụi bốc lên cao.

Vừa nhìn qua, thanh niên vừa rồi thay Trần Dung giải vây lập tức miệng khê nhếch bất mãn nói: “Là thất phu Nhiễm Mẫn kia!”

Giọng nói của hắn vừa thốt ra, Trần Vi tức giận mặt đỏ lên, miệng nàng ta hé ra đang muốn quát mắng, lại có nhin xuống.

Nhưng Trần Kỳ đứng ở bên cạnh nàng ta nhìn thấy cát bụi bốc lên kia, hi hi cười nói: “Nhiễm tướng quân cao lớn vĩ ngạn, hiện ngang như núi lửa trong gió tuyết, đúng là khiến người ta quý trọng.”

Thanh niên kia cười lạnh một tiếng, cũng không phản bác.

Trần Dung cũng ngẩng đầu, nhìn trên quan đạo. Trăm kỵ sĩ đi tới khiến cát bụi bốc lên, rừng cây hai bên đường đều bị bao phủ. Nhìn còn xí tung bay trước mắt, còn có người ngồi trên tuần mã lông đỏ kia, Trần Dung khẽ nói: “Y vào từ cửa nam.”

Nói xong câu đó, Trần Dung không biết nghĩ tới cái gì, chuyển mắt, nhìn về phía Trần Vi.

Giống như nàng, có vài ánh mắt cũng nhìn về phía Trần Vi. Dưới sự đánh giá của mọi người, khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Vi ửng đỏ, mắt nàng ta như thu thủy, si ngốc theo chuyển động của tuần mã, nhẹ giọng trả lời: “Đúng vậy, chàng đã trở lại.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Hôn sự của Nhiễm Mẫn

Tới lúc này, Trần Vi đã có chút tâm thần không yên, khi đám người Nhiễm Mẫn biến mất trong tầm nhìn, nàng ta hai lần đưa ra ý kiến hỏi phủ với các nữ lang.

Đến lần thứ ba, Trần Dung ở một bên đáp: “A Vi, chúng ta trở về đi.”

Trần Vi mừng rỡ, hai mắt nàng ta trong suốt nhìn về phía Trần Dung, vội vàng đáp: “Được được.”

Ngồi ở trong xe ngựa đi trở về, hai tay Trần Vi vò góc áo, hai gò má đỏ hồng, môi nàng ta mấp máy một hồi, nhin không được nhìn về phía Trần Dung nói: “A Dung, kỳ thật muội và ta cũng giống nhau thôi.”

“Sao lại nói như vậy?” Trần Dung kinh ngạc ngẩng đầu nhìn nàng ta.

Ánh mắt Trần Vi sáng kinh người, nàng ta si ngốc nhìn quan đạo phương xa, nói: “Muội thích Vương thị Thất lang, ta thích Nhiễm tướng quân mà.” Nàng ta nheo lại hai mắt, có chút đắc ý nói: “Có điều, người trong lòng của A Dung là Vương Thất lang độc nhất vô nhị ở trên thế gian, cuộc đời này cũng chỉ có thể ngắm nhìn từ xa. Mà ta, sau đó không lâu sẽ gả cho chàng rồi.”

Thật không? Trần Dung âm thầm cười lạnh một tiếng, quay đầu nhìn về phía một phương hướng khác.

Trần Vi cũng không chú ý tới biểu tình của nàng, nàng ta chỉ đắm chìm trong suy nghĩ của mình, nghĩ lập tức có thể nhìn thấy người trong lòng, hai tay của nàng ta căng và chặt góc áo.

Trong lúc hai người đang ôm tâm sự, giọng xa phu từ bên ngoài truyền đến: “Hai vị nữ lang, chúng ta đến phủ rồi.”

“A? Tốt, tốt.”

Trần Vi phục hồi tinh thần, vội vàng cầm tay Trần Dung, nhảy xuống xe ngựa. Nàng ta hành động quá mau, Trần Dung hơi lảo đảo, nếu không phải cơ thể nàng linh hoạt, thì nàng đã té ngã trên đất.

Trần Vi đang muốn chạy về phía trước, bị Trần Dung suýt ngã lôi kéo thì khẽ dừng lại. Nàng ta không kiên nhẫn bỏ tay Trần Dung ra kêu lên: “A Dung, ta đi thay quần áo trước.”

Dứt lời, nhanh như chớp nhảy vào trong sân viện.

Trần Dung nhìn bóng dáng Trần Vi, thầm nghĩ: Nàng ta khẩn cấp như thế, hôm nay Nhiễm Mẫn sẽ trực tiếp đến Trần phủ chăng?

Nàng vừa suy nghĩ, vừa chậm rãi bước đi về phía trước.

Hai bên đường nhánh cây trụi lụi hướng thẳng về phía chân trời, mỗi lần gió thổi qua, lại kéo theo mấy lá khô rơi xuống. Trần Dung bước đi, đột nhiên cảm giác thấy sự rét lạnh. Nàng vội vàng xoa xoa ống tay áo, xoay người đi tới bên trong một rừng cây.

Vừa tiến vào rừng cây, gió cũng đỡ lạnh hơn. Trần Dung thả chậm bước chân, lại bắt đầu miên man suy nghĩ.

Cứ đi như vậy không chút để ý, sau một hòn giả sơn bên trái, tiếng cười đùa ồn ào truyền đến. Trần Dung ngẩn ra, theo tiếng đi đến.

Vừa đến gần, giọng nói e lệ của Trần Vi rơi vào trong tai nàng: “Nhiễm, Nhiễm đại ca, lần này, lần này chàng sẽ.....” Nàng ta vẫn đang xấu hổ, ấp a ấp úng, giọng nói trầm thấp hùng hậu của Nhiễm Mẫn đã không kiên nhẫn đưa ra mệnh lệnh: “Nói to lên, khi nào nghĩ cho kỹ rồi thì nói với ta!”

Giọng nói vừa trầm lại hơi bức, Trần Vi cả kinh, khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ bừng bỗng trắng bệch, nước mắt lưng tròng sắp rơi xuống.

Nhiễm Mẫn thấy thế, mày rậm nhíu lại, xoay người muốn rời đi. Trần Vi vội vàng vươn tay kéo ống tay áo y, kêu lên: “Đừng, đừng, đừng, thiếp, thiếp.....”

Lúc này, một giọng nói kiêu lạc mà thanh thúy thay nàng ta nói: “Nhiệm tướng quân, tộc tỷ nhà ta chính là muốn hỏi, lần này chàng trở về sẽ ở lại bao lâu?”

Trần Vi vui vẻ, liền thanh đáp: “Đúng, đúng.”

Nàng ta cảm kích quay đầu, nhìn về phía Trần Dung chậm rãi bước ra khỏi rừng cây, mím môi cười nói: “A Dung đến đây.”

Người đến, đúng là Trần Dung.

Ngay thời điểm nàng mở miệng, Nhiệm Mẫn cũng quay đầu lại, hai mắt nặng nề rơi trên người nàng. Ánh mắt của y vẫn âm liệt giống như trong trí nhớ của nàng, giống như hỏa diễm thiêu đốt vô tận, lại giống như bóng tối sâu không thấy đáy. Chính là lúc này đây, nàng có thể từ trong ánh mắt âm liệt này nhìn ra tò mò, cùng một chút hứng thú?

Trần Dung ngẩng đầu, bốn mắt nhìn nhau với hân.

Chỉ liếc mắt một cái, nàng đã dời đi, chuyển sang Trần Vi mỉm cười nói: “A Vi, Nhiệm tướng quân là người đã từng chém đao liếm huyết, mọi việc luôn thích thống khoái, tỷ nói chuyện với y, nhất định phải nói thẳng ra.”

Lời của nàng vừa thốt ra, mặt Trần Vi đột nhiên trầm xuống. Nàng ta nhìn Nhiệm Mẫn đang chăm chăm đánh giá Trần Dung, lại nhìn Trần Dung thanh diễm quyền rũ. Đột nhiên, đối với việc Nhiệm Mẫn quá mức chú ý Trần Dung, đối với sự hiểu biết Nhiệm Mẫn của Trần Dung, trong lòng nàng ta sinh ra phiền chán tột độ. Nói đến nói đi, như tính cách trực tiếp lớn mật mạnh mẽ của Trần Dung, làm sao có thể hiểu được phong tình của cô nương đang làm nũng?

Trong lúc phiền chán đồng thời cũng không cho là đúng, miệng Trần Vi khẽ nhếch, nói: “Ta làm việc tất nhiên không thể so với A Dung. Tối hôm qua có rất nhiều người ở đó, muội có thể đối diện với thiên hạ tấu một khúc Phụng Cầu Hoàng với Vương Thất lang như thần tiên mà. Ta, tính tình của ta chỉ là như vậy, không thể làm chuyện mất mặt mũi như thế.”

Một lời thốt ra, Nhiệm Mẫn nhú mày, trên gương mặt tuấn mỹ vô trù của y, khi nhìn về phía Trần Vi, một chút phiền chán chợt lóe qua.

Ngay lúc Trần Vi có chút hối hận, y không nói hai lời liền xoay người sang chỗ khác, bước đi về phía chỗ trưởng giả đang ngồi trên đồi cỏ.

Trần Vi tức giận mặt đỏ bừng, nàng ta hung hăng dậm chân trên đất, chuyển sang nắg Trần Dung: “Muội, muội, muội, tại sao muội lại đến đây, làm hại Nhiệm tướng quân tức giận với ta!”

Trần Dung liếc mắt nhìn nàng ta một cái, vòng đi qua, khi lướt qua bên cạnh Trần Vi, nàng ôn nhu khuyên nhủ: “A Vi, ta vốn là có ý tốt giúp tỷ, vì sao tỷ lại có địch ý với ta? Nam nhân như Nhiệm tướng quân vốn không thích nữ nhân cãi nhau, lòng dạ hẹp hòi.”

Bỏ lại những lời này, Trần Dung không quay đầu đi về phía trước. Ở phía sau nàng, Trần Vi hỏn hển nói: “Muội cho mình là gì vậy? Ai cho muội bày ra bộ dạng như hiểu biết chàng như thế?”

Trần Dung nghe vậy, giật mình, nhưng dưới chân nàng không ngừng lại, thân mình vừa chuyển, chuẩn bị quay trở lại.

Lúc này, Trần Nguyên đang ngồi trên đồi cỏ xem ca kỹ mua vui đột nhiên mở miệng: “A Dung, lại đây một chút.”

Bước chân của Trần Dung ngừng lại.

Nàng ngẩng đầu lên, hướng tới hư không chậm rãi nặn ra một tươi cười, sau khi tay nắm thành quyền, nàng cúi đầu, đi tới chỗ Trần Nguyên.

Khi nàng đến gần, Trần Thuật đang cười nói với Nhiệm Mẫn: “Nhiệm tướng quân, người kia là A Vi đó. Qua mấy tháng nữa, nó sẽ tròn 16 tuổi. Nhiệm tướng quân vừa rồi nói chuyện với nó, cảm thấy nữ lang này thế nào?”

Trong giọng nói của Trần Thuật mang theo một chút trêu đùa, không chút để ý, xem ra lời này hẳn cũng chỉ là thuận miệng nói thôi, không mang hàm nghĩa gì khác.

Nhiệm Mẫn ngửa đầu uống một hơi cạn sạch rượu trong chén, sau một lúc lâu lại thản nhiên trả lời: “Việc này để nói sau.”

Lời này vừa thốt ra, tất cả mọi người đều cả kinh. Trần Thuật ngạc nhiên, Trần Dung cũng ngẩng đầu lên, nhìn về phía Nhiệm Mẫn.

Trần Nguyên thu hồi lực chú ý ở trên người Trần Dung về, quay đầu nhìn Nhiệm Mẫn, nhú mày hỏi: “Lời ấy của Nhiệm tướng quân là ý gì?”

Nhiệm Mẫn nâng chén đặt xuống bàn, không kiên nhẫn nói: “Không có ý tứ gì, Nhiệm Mẫn này gần đây không muốn đàm hôn luận giá.”

Một lời vừa dứt, bốn phía yên tĩnh.

Mọi người hai mắt nhìn nhau. Vốn, lần này Trần thị mời Nhiệm Mẫn, mà y cũng đáp ứng lời mời tiến đến. Đối với đôi bên mà nói, trong lòng đã thực sáng tỏ. Nhất định, Trần thị sẽ gả một nữ nhi cho y, mà y cũng đồng ý rồi. Huống chi, trên đường đi, chẳng phải Trần Nguyên đã thật sự nhắc tới chuyện Trần Vi với y rồi mà?

Nhìn chung toàn bộ thành Nam Dương, ngoại trừ Nam Dương vương ra, Trần thị là đại gia tộc đứng đầu. Đám hỏi lần này, cũng không chỉ là chuyện của Trần thị cùng Nhiễm Mẫn, mà đã được Nam Dương vương ngầm đồng ý, tương đương với chuyện giữa thành Nam Dương và Nhiễm Mẫn.

Y vào phủ, cũng đã gặp mặt Trần Vi, nói chuyện một chút, chẳng lẽ y có ý hối hận sao?

Nhiễm Mẫn ngẩng đầu, đối diện với sự ngạc nhiên của mọi người, đột nhiên tươi cười. Gương mặt của y cực kỳ tuấn mỹ, nụ cười này, nhất thời khiến gió cũng trở nên thanh nhã, làm người ta rơi vào huyền hoặc. Chỉ thấy Nhiễm Mẫn tự rót rượu cho mình, từ từ nói: “Chư vị cần gì như thế? Nữ lang nhà người cũng không chỉ có một người tên A Vi kia.” Không biết là cố ý hay là vô tình, ánh mắt của y liếc qua Trần Dung, tiếp tục nói: “Chung thân đại sự, vẫn nên chuẩn bị ôn hòa thì tốt hơn.”

Dứt lời, đầu hắn ngẩng lên, uống cạn rượu trong chén, sau đó đem chén không đặt thật mạnh xuống bàn, vung tay áo dài, bước ra ngoài!

Đến khi y đã đi thật xa, Trần Nguyên mới phần nộ nói nhỏ: “Y cũng chỉ là thất phu không họ, nếu không phải lúc này đây y có ơn hộ tống, thiên hạ sĩ tộc, ai sẽ đem y đặt vào trong mắt? Chẳng lẽ, thất phu này còn dám ghét bỏ A Vi tuy là con thứ nữ nhưng tương đương với con chính thất của nhà ta sao, hay còn muốn cưới đích nữ của Trần thị? Phi! Đích nữ của Trần thị ta phải gả cho vương hầu, y cũng không nhìn xem bản thân có xuất thân thế nào!”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Dấu bàn tay

Trong tiếng rít gào của Trần Nguyên, Trần Công Nhương vừa mới gấp trở về, tính cách khoan dung hào phóng ở một bên cười nói: “Chỉ là gả nữ nhi mà thôi, tội gì tức giận đến mức thế này?”

Uy vọng của hắn rất cao, lời này vừa nói ra, Trần Nguyên lập tức cúi đầu đáp: “Đại ca giáo huấn phải.”

Trần Công Nhương vuốt cằm râu, nói: “Nhiễm Mẫn là người dũng mãnh vô cùng, có cơ mưu, lòng dạ cũng cao rộng. Người có tính cách này, sẽ không thích bị người ta nắm mũi dất đi. Các người đó, đám hỏi của Trần thị và y chỉ là việc nhỏ thôi, cần gì nóng vội?”

Dứt lời, hắn hướng tới Trần Nguyên liếc mắt một cái.

Trần Nguyên hổ thẹn cúi đầu, tất nhiên hắn biết Trần Công Nhương đang nói hắn, vì hôn sự của nữ nhi nhà mình mà biểu hiện có chút quá khích. Lại nói tiếp, chỉ cần Nhiễm Mẫn cưới nữ nhi Trần gia, thân phận thích hợp, gả người nào đều không sao cả.

Trần Công Nhương phát phát tay, nhắm hai mắt, lại lắng nghe nhóm ca kỹ tấu khúc.

Hắn không mở miệng, chứng tỏ chuyện này đã kết thúc. Trần Nguyên thu hồi tầm mắt.

Lúc này, hắn nhìn thấy Trần Dung. Lập tức hắn ra hiệu ý bảo nàng tới gần chút nữa.

Trần Nguyên nhìn Trần Dung chăm chăm, cau mày. Bởi vì trong lòng có lửa giận, giờ phút này hắn nhìn Trần Dung thấy thế nào cũng khiến người ta phiền chán, khi nói chuyện, trong giọng nói mang theo vào phần ý lạnh: “A Dung, con có biết vì sao ta gọi con tới không?”

Trần Dung mặt mày vì liễm, nhẹ giọng nói: “Con biết.”

“Con biết? Vậy sao, nói ra nghe một chút.”

Trần Dung khẽ mím môi, nói: “Bá phụ muốn nói tới việc tối hôm qua.”

“Hóa ra chính con cũng tự hiểu rõ mà?” Trần Nguyên cười lạnh, hắn nhìn chăm chăm Trần Dung, tay phải vỗ mạnh mấy cái, nghĩ tới cái gì, lại chậm rãi buông ra: “Con, thật không biết phụ thân con đã dạy dỗ thế nào, sao lại làm ra chuyện không có mặt mũi như thế! Con! Nếu không phải Thất lang khoan dung độ lượng, tối hôm qua mặt mũi của Trần gia ta đã bị con đánh mất hết!”

Khi Trần Nguyên đề thấp cổ họng rít gào, Trần Dung vẫn cúi đầu, nghe đến đó, trên mặt của nàng trôi lên một chút cười lạnh. Nhưng mà nàng không hề cãi lại.

Trần Nguyên rống lên sau một lúc, thở dốc, ngữ khí lại chuyển thành ôn hòa: “Tối hôm nay, Nam Dương vương phủ có yến tiệc, con đi cùng ta.”

Lời hắn vừa thốt nên, Trần Dung đã quyết đoán trả lời: “Con không đi!”

Ba chữ vừa nói ra, mọi người ngẩn ngơ, ngay cả Trần Công Nhương cũng mở mắt nhìn nàng.

Gương mặt gầy của Trần Nguyên nhăn nhó, híp mắt hỏi: “Con nói cái gì?”

Trần Dung chậm rãi ngẩng đầu lên, nàng nhìn Trần Nguyên, từ từ nói: “Con sẽ không cùng bá phụ tham gia bất luận yến hội của kẻ nào.”

Dứt lời, nàng chậm rãi đứng lên.

Trần Nguyên vụn vặt lần thật không ngờ, chẳng những nàng dám phản bác mình, còn dám đứng nói chuyện với mình như thế. Cảm thấy giận dữ, hắn vươn tay vỗ xuống đất mấy cái thật mạnh, đang định rống giận, Trần Công Nhương ở một bên nói với giọng ôn hòa: “Nói chuyện với tiểu bối, cần gì tức giận như thế?”

Lời này vừa nói ra, Trần Nguyên lập tức áp chế con tức. Hắn trừng mắt nhìn Trần Dung, quát khê: “Con lặp lại lần nữa?”

Trần Dung thẳng lưng, ánh mắt nhìn thẳng, thanh thản trả lời: “Trên đường di chuyển đến phía nam, đầu tiên con đã cảnh báo với Vương thị về việc lưu dân, khi có hạn hán, so với trượng phu tầm thường cũng có phản ứng nhanh hơn. Ngay cả khi đi qua Phổ thành, trượng phu có thể làm giống như con, dùng toàn bộ gia tài mua lương thực tồn trữ cũng không được vài người. A Dung tự cho là tài trí bất phàm, diện mạo cũng không tầm thường, hoàn toàn có thể xứng đôi với thanh niên tài tuấn trên thế gian.”

Im lặng, mọi nơi đều im lặng.

Trần Nguyên gạt mình trừng mắt nhìn nàng, vươn tay chỉ, đang muốn quát mắng, một bên Trần Công Nhương đã nở nụ cười: “Nữ lang này, thực sự có vài phần tự tin.”

Hắn ha ha cười, nói với Trần Nguyên: “Được rồi, đừng tức giận với tiểu bối.” Lại chuyển sang Trần Dung: “Lui ra đi.”

“Vâng.”

Trần Dung thẳng thắt lưng lui xuống.

Nàng bước đi, giẫm lên lá khô vàng rụng đầy đất, Trần Dung cảm môi thâm nghĩ: Ở trên đường, Trần Nguyên đã tiếp nhận ta vào đội ngũ. Có thể nói, trừ phi phụ huynh ta trở về, trong gia tộc, hắn sẽ là phụ thân của ta, có thể trực tiếp định đoạt chuyện của ta. Dù hắn đưa ra quyết định gì thì Trần Công Nhương cũng sẽ không ngăn cản. Hắn, hắn một lòng một dạ muốn đem ta đưa cho Nam Dương vương, ta phải làm gì mới tốt đây?

Đào mắt, lòng của nàng lại chuyển tới Nhiễm Mẫn: Nhiễm Mẫn rất kỳ quái, nghe ngữ khí của y, dường như không vừa ý lắm với hôn sự này! Đúng rồi, kiếp trước, Nhiễm Mẫn vài lần đến phủ, đều chưa từng định ra hôn sự giữa y và tộc tỷ. Nếu không phải do bọn họ vẫn kéo dài, không có kết quả, bản thân cũng sẽ không có cơ hội chen chân vào!

Nàng đang suy nghĩ, đột nhiên trước mắt tối sầm lại.

Trần Dung kinh ngạc ngẩng đầu lên. Vừa ngẩng đầu, nàng đối diện với gương mặt Trần Vi với hai mắt đắm lệ lưng tròn.

Bốn đôi mắt nhìn nhau, tay phải Trần Vi đột nhiên giơ lên, tát một cái thật mạnh qua!

“Bốp—” một tiếng thanh thúy vang lên, cái tát này của Trần Vi thật sự đánh vừa vang vừa chuẩn, trong nháy mắt, Trần Dung nghiêng mặt đi, trên má hiện lên dấu bàn tay đỏ ửng!

Sau khi Trần Vi tát một bạt tai qua, cũng không chờ Trần Dung có phản ứng gì, đột nhiên ‘Oa’ ở một tiếng khóc lóc, hai tay ôm mặt, xoay người chạy trên con đường nhỏ rải đá.

Lúc này Trần Dung mới từ kinh ngạc uất giận phục hồi tinh thần lại, nàng vươn tay ôm má đau rát, ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm phương hướng Trần Vi rời khỏi đó. Sau một lúc lâu, nàng lạnh lùng cười, âm thầm nghĩ: Ta biết người thích Nhiễm Mẫn, tuy rằng ta hận người, nhưng vẫn chưa hạ quyết tâm trả thù người. Nhưng mà hiện tại. Hừ!

Khi nàng quay đầu, phó dịch hai bên đường đồng thời cúi đầu, thu hồi biểu tình xem náo nhiệt kia.

Trần Dung cũng không có tâm tư để ý tới, nàng đi nhanh về phía sân viện của mình.

Trên đường đi, người đi ngược chiều đều quay đầu nhìn về phía nàng, khi vừa nhìn thấy dấu bàn tay trên mặt nàng, ánh mắt đều biến thành tò mò.

Bất tri bất giác, mọi người dừng lại bước chân, ánh mắt chuyển về phía Trần Dung. Có mấy người nhàn rỗi vô sự, lại đi theo phía sau nàng, hi hi ha ha cười nói.

Trần Dung vừa mới đi về sân viện của mình, Bình ẩu chạy lại đây, bà đã sớm nghe thấy tiếng ồn ào ở bên ngoài, hiện tại nhìn kỹ, không khỏi cả kinh kêu lên: “Nữ lang, nữ lang, đây là như thế nào? Ai đánh người vậy?”

Bà vội tới trước mặt Trần Dung, vươn tay xoa mặt nàng.

Trần Dung không trầm mặc như bình thường, chụp lấy hai tay bà, cúi đầu, vừa khóc nức nở vừa nói: “Không có gì. Chính là vừa rồi Nhiễm tướng quân đến đây. Ta, ta cũng chỉ là đứng ở nơi đó.” Nói tới đây, nàng im bật.

Vừa nghe, mọi người lộ ra biểu tình hoảng hốt.

Phía sau cửa sân viện mà chủ tử Trần Dung đã đóng lại, vài tiếng nói nghị luận đê thấp đã vang lên: “Nghe nói Nhiễm tướng quân cự tuyệt A Vi.”

“Vậy vì sao A Vi lại đánh muội ấy?”

“Hay là Nhiễm tướng quân nhìn trúng A Dung, đổi ý rồi? Không cần phải nói nhiều, A Dung kia eo nhỏ quyến rũ, thật sự là xinh đẹp, nếu ta là Nhiễm tướng quân, cũng sẽ chọn A Dung thôi.”

“Này, muội nói lời mê sáng gì vậy? Trần thị A Dung là thân phận gì chứ? Cũng không phải là nạp thiếp, sao Nhiễm tướng quân có thể từ chối A Vi mà chọn nàng ta chứ? Theo ta thấy, nhất định là A Vi vì chuyện Nhiễm tướng quân mà trong lòng mất hứng, nên phát hỏa với A Dung!”

“Cũng có thể. Với thân phận của A Dung, trong viện này nữ lang nào cũng có thể phát hỏa với nàng. Lại nói tiếp, A Vi cũng chỉ dám khi dễ muội ấy mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Thiếp mời

Trở lại trong sân, Bình ầu vừa dùng khăn lạnh đắp lên mặt Trần Dung, vừa nói với giọng nức nở: “Cũng tại vì nữ lang không có phụ huynh ở đây mà, nếu bọn họ ở đây, chúng ta có thể chuyển ra ngoài rồi.”

Trần Dung buông rù hai mắt, nhẹ giọng nói: “Àu, đừng khóc nữa.”

Bình ầu dùng sức gạt đầu, nói: “Được, ầu không khóc, ầu không khóc.”

Lúc này, một loạt tiếng bước chân truyền đến, giọng nói có chút chần chừ của Thượng tẩu từ ngoài cửa truyền đến: “Nữ lang?”

Trần Dung nghe thấy ngữ khí của lão, lập tức cao giọng hỏi: “Chuyện gì?”

Mãi mà không thấy có động tĩnh, Trần Dung nhíu mày quát: “Có gì thì cứ nói đi.”

“Vâng.” Giọng của Thượng tẩu có chút không ổn: “Vừa rồi lang chủ lên tiếng, nói các viện đều phải giảm bớt năm nô bộc.”

“Có nói nguyên nhân không?”

“Không.”

Trong lúc Trần Dung suy nghĩ, Bình ầu run giọng nói: “Nữ lang, chuyện này phải làm sao bây giờ?”

Trần Dung liếc nhìn bà một cái, tất nhiên biết vì sao bà và Thượng tẩu bối rối như thế. Hiện tại trong sân viện của nàng chỉ có 15 phó dịch. 15 người này đều là trung phó đã hầu hạ nàng nhiều năm, lại cùng nàng đi về phía nam, cảm tình với nhau rất sâu nặng. Thật vất vả đã đến nơi, lại đuổi người ta đi. Thế đạo này không có đại gia tộc để dựa vào, những người này vừa ra đi sẽ lưu lạc không nơi nương tựa, trở thành lưu dân.

Trần Dung vươn tay nhận khăn lạnh, áp ở trên mặt, nói: “Đừng bối rối.”

Bình ầu và Thượng tẩu an tĩnh lại, đồng thời nhìn về phía nàng.

Giọng Trần Dung cất cao, dặn dò: “Thượng tẩu, ngươi đi nói cho quản sự biết, về phần chi tiêu cho năm nô bộc, không cần gia tộc cố sức, một mình ta sẽ gánh vác.”

Bình ầu kinh ngạc nói: “Nữ lang, gia tộc chưa từng giúp chúng ta mà.”

Trần Dung khẽ cong khóe môi, thản nhiên nói: “Đúng vậy, bọn họ vốn chưa từng giúp đỡ. Thượng tẩu, nếu quản sự vẫn giữ ý kiến, ngươi cứ nói: Theo lời của nữ lang nhà chúng ta, lương thực của chúng ta còn nhiều, không sợ không có lương thực cho bọn họ ăn uống.”

Thấy Thượng tẩu còn chưa phản ứng lại, Trần Dung thở dài: “Lang chủ sở dĩ đưa ra quyết định này, tất nhiên là vì lương thực trong phủ không đủ tiêu. Nghe nói hiện tại trong thành Nam Dương, hai xe vải mới có thể đổi được nửa xe lương thực.”

Thượng tẩu phản ứng lại, vui mừng nói: “Vâng vâng, lão nô sẽ đi nói ngay.”

Nghe tiếng bước chân lão vội vàng chạy đi, Bình ầu cũng vui vẻ như điên: “Nữ lang, người thật sự là thần nhân. Nếu không phải ở trên đường người đã

mua nhiều lương thực như thế, hiện tại chúng ta sẽ rất thảm.” Đúng là rất thảm, lần này giảm bớt số nô bộc mới chỉ là lần thứ nhất trong ba đợt, Trần phủ ở Nam Dương ước chừng phải giảm bớt thêm hai lượt nữa, mới có thể vượt qua phong ba lần này. Kiếp trước, nàng chỉ là bé gái mồ côi ăn nhờ ở đậu, vì thế bị định đoạt mọi thứ, đến Nam Dương gần nửa năm, ở lại bên cạnh nàng chỉ có hai người Thượng tẩu và Bình ầu.

Thượng tẩu rất nhanh đã trở lại, quả nhiên, sau khi quản sự kia nghe thấy lời Thượng tẩu nói, lập tức quyết định, mọi chi tiêu của sân viện Trần Dung sẽ do chính nàng phụ trách. Tuy rằng mấy ngày nay vẫn là chính nàng bỏ tiền ra, nhưng hiện tại quản sự kia thốt ra, tương đương với việc công bố chuyện này ra bên ngoài.

Sau khi Trần Dung đáp ứng chuyện này, nhóm phó dịch trong sân rốt cục hoàn toàn thả lỏng. Đặc biệt sau khi biết lương thực thiếu thốn đến mức độ nào, cả một ngày, bọn họ không có việc gì đi ra kho hàng đứng ngốc nghếch một lúc. Ngay cả Bình ầu cũng nhìn ngắm hai mươi mấy chiếc xe lương thực trong kho hàng kia hồi lâu. Khi trở lại bên người nàng, trên mặt vẫn mang theo tươi cười ngây ngô.

Cũng đúng, hai mươi mấy cỗ xe lương thực, nếu nói là để các nàng ăn uống, cũng có thể dùng trong hai mươi năm. Ở thời điểm mỗi người đều đang phát sầu vì lương thực, các nàng lại giữ một đồng tài phú lớn như thế, tất nhiên là thật sự thỏa mãn.

Thời gian trôi nhanh.

Đào mất đến buổi chiều ngày hôm sau.

Gần hai ngày, Trần Dung đều ở trong sân viện của mình. Nàng biết, Trần Vi đang tức giận, với tính cách của nàng ta, làm sao chịu được bị người khác chỉ trích? Nhất định khóc rồi không ngừng giải thích, sẽ bảo là Nhiễm Mẫn chưa từng nói không cưới nàng ta, nói nàng ta chưa từng ghen ghét bất nạt Trần Dung. Lúc này nếu để cho nàng ta nhìn thấy mình, không chừng sẽ phát sinh chuyện gì đó.

Chạng vạng, Trần Dung đang ngồi chơi nhàm chán ở trong thư phòng luyện cầm. Đột nhiên, một giọng nói vang dội rơi vào trong tai nàng: “Trần thị A Dung có ở đây không?”

Không đợi Bình ầu mở miệng, Thượng tẩu đã to tiếng trả lời: “Nữ lang nhà ta đang ở đây.”

“Đây là bái thiếp của Vương phủ. Đêm nay giờ Tuất, thỉnh nữ lang tới dự tiệc.”

Thượng tẩu mừng rỡ, liên thanh nói lời cảm tạ, còn nói thêm: “Thật sự có thiệp mời nữ lang nhà ta sao? Thật tốt quá.”

Người trong Vương phủ kia cười nói: “Tâu cần gì tự khinh như thế, nữ lang nhà ngài rất có trí tuệ, dọc theo đường đi chúng ta đều xem ở trong mắt, ai cũng bội phục. Lại nói tiếp, nếu xuất thân của nàng tốt hơn một chút, sớm đã được danh sĩ lan truyền, trở thành thượng khách trong nhóm khuê trung nữ lang. Ngay cả hiện tại, nếu Vương phủ chúng ta không thỉnh nàng, chỉ sợ cũng sẽ có người nhân thoại thôi. Ha ha, không nói nữa, không nói nữa. Đêm nay nữ lang cần phải đứng giờ đến đó.”

Người này cũng khá vui tính, đi được vài bước, lại quay đầu cười trên nói: “Vương thị Thất lang cũng có ở đó, tất nhiên A Dung sẽ rất vui nếu được nhìn thấy ngài. Ha ha.”

Người nọ vừa đi, Thượng tẩu liền vui vẻ chạy đến cửa, hét lớn: “Nữ lang, là thiệp mời của Vương phủ.”

Giọng của lão vừa vang lên, cửa phòng ‘kẹt’ một tiếng mở ra.

Lúc này đây Trần Dung cũng tươi cười rạng rỡ.

Thượng tẩu nhìn thấy nàng cao hứng, đầu tiên là ha ha ngây ngô cười một lúc, đào mắt trên mặt lại cười khổ: Nữ lang vui mừng như thế, chẳng lẽ là bởi vì có thể nhìn thấy Vương Thất lang sao?

Bởi vì sẽ tới dự tiệc ngay, dưới sự trợ giúp của Bình ầu, Trần Dung nhanh chóng tắm rửa, về phần quần áo, bởi vì xiêm y cũ đều được may ở Bình thành, ở Nam Dương đã khá lâu rồi, xiêm y mới lại không kịp chuẩn bị, nàng chỉ có thể lại mặc vào bộ hoa phục sắc vàng tím nhạt kia.

Đào mất, giờ Tuất đã đến.

Trần Dung rửa mặt chải đầu đổi mới hoàn toàn, trang phục chỉnh tề, ngồi ở trong xe ngựa.

Mà khi xe ngựa của nàng rời khỏi sân viện, Trần Vi ở cách vách, còn có vài Trần thị nữ lang đều ngừng vui cười, quay đầu nhìn về phía nàng.

Nhìn chằm chằm xe ngựa của nàng rời đi, Trần Thiển oán hận đá xuống đất một cái, nói với về ảo não: “Vương phủ này quá khinh người rồi! Nói là cái gì Lang Gia Vương thị đồng người, các gia tộc có nhân tài có thể đến đó, còn nói cái gì thiệp mời có hạn! Hừ, nói nhiều như vậy làm gì? Trần Dung kia chỉ là ở trên đường nói hai câu lung tung, vì câu dẫn Vương Thất lang tẩu ra một khúc cầm, vậy mà bọn họ bỏ qua đích nữ như ta, mời người có thân phận như nàng ta đến là sao?”

Trần Thiển mắng đến đây, quay đầu nhìn thấy sắc mặt Trần Vi xanh mét, không khỏi cười nói: “Ta cũng không sao, yến hội không đi thì không đi. A Vi, nghe nói Nhiễm lang của muội bị nữ nhân mất hết mặt mũi này đoạt đi rồi ư?”

Lời này Trần Vi cũng không thích nghe, mặt nàng đỏ lên, dắt cổ họng vội vàng kêu lên: “Không phải! Vừa rồi muội đã nói mà, không phải có chuyện như vậy.”

Lại một lần nữa, nhóm nữ lang nghe thấy nàng ta biện giải, tươi cười trên mặt lộ vẻ hiểu rõ. Loại tươi cười ngơoi biết ta biết này rất đáng giận, Trần Vi tức giận đến mức cả gương mặt trở nên đỏ tím!

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Lời y nói

Xe ngựa Trần Dung chạy chậm chậm trên ngã tư đường. Lúc này, đúng là thời điểm đèn mới được thắp lên, từng ngọn đèn lồng đu đưa ở dưới mái hiên, trên ngã tư đường người đi lại thưa thớt, chỉ có lúc đi qua ngõ nhỏ, đèn đuốc phấp phồng và tiếng cười, mùi hương son phấn và tiếng ti trúc qua những ô cửa sổ mới thể hiện rõ sự nhộn nhịp.

Ngồi ở trong xe ngựa, Trần Dung cúi đầu, mặt mày yên tĩnh giống như thật sự bình tĩnh, nhưng hai tay nàng đang gắt gao vò chân váy. Tay nàng dùng sức, một bên Bình ầu nhìn ngó, lo lắng bộ hoa phục duy nhất này bị nàng vò rách luôn.

Đúng lúc này, Trần Dung buông hai tay ra, hô hấp thật sâu một chút, nhắm lại hai mắt, thấp giọng nói: “Àu, ta có chút khẩn trương.”

Bình ầu thương tiếc nhìn nàng, nói: “Nữ lang, Vương Thất lang kia đúng là thần tiên trên trời, người quên ngài ấy đi.”

Lời của bà vừa thốt ra, Trần Dung muốn cười mà không được, nàng mím môi, nhịn cười nói với Bình ầu: “Có lời này của ầu, cũng đỡ khẩn trương hơn nhiều rồi.”

Bình ầu ngạc nhiên, khó hiểu nhìn nàng.

Trần Dung vươn tay, vén rèm xe lên, nhìn mấy vì sao thưa thớt trên bầu trời, Trần Dung thì thầm nói: “Đã chết một lần, còn có cái gì phải sợ đây?” Giọng nói cực thấp.

Lúc này, xe ngựa đã đi tới một con đường tắt, rẽ vào một ngã tư đường khác. Vừa đến nơi này, trước mắt là khung cảnh đèn đuốc sáng trưng, trong tiếng ồn ào, xe ngựa ra ra vào vào ở khắp nơi.

Thượng tầu ở bên ngoài kêu lên: “Nữ lang, sắp đến rồi.”

Trần Dung đang định trả lời, từ bên cạnh nàng, một chiếc xe ngựa chạy qua.

Đây là một chiếc xe ngựa nước sơn màu đen, người và ngựa cũng ngăm ngăm cao lớn tuấn tú, ngay lúc Trần Dung nhìn về phía xe ngựa kia, rèm xe đó khẽ hé, khuôn mặt tuấn mỹ lãnh khốc xuất hiện ở trước mắt nàng.

Đột nhiên nhìn thấy người này, theo bản năng Trần Dung định kéo rèm xe xuống, tay nàng mới đặt lên, lại vội vàng dừng lại.

Hai tròng mắt tối đen âm liệt của nam nhân kia liếc nhìn tay phải của nàng, sau đó, quay đầu lại.

Cũng không biết y làm động tác gì, xe ngựa kia bắt đầu dựa gần vào xe của Trần Dung.

Trong nháy mắt, hai cỗ xe ngựa chỉ cách nhau một cánh tay, Trần Dung dùng móng tay đâm thật sâu vào da thịt, cố gắng mỉm cười chào đón người này: “Trần Dung gặp qua Nhiễm tướng quân.”

Người này, đúng là Nhiễm Mẫn.

Nhiễm Mẫn không để ý đến câu chào hỏi của nàng, y không hề chớp mắt nhìn nàng chăm chú, qua một lúc lâu, giọng nói trầm thấp hùng hậu vang lên bên tai nàng: “Tiểu cô này mỗi lần gặp ta, tuy rằng cố gắng tự trấn định, nhưng luôn có vẻ khác thường. Đó là vì có gì?”

Y dựa vào quá gần, khi nói chuyện khẽ có hơi thổi ra, nhẹ nhàng mà lay động tóc gáy nàng, rót vào trong lỗ tai nàng.

Thân mình Trần Dung căng thẳng, đâm sâu vào trong lòng bàn tay, dùng hết toàn lực áp chế nỗi lòng cuộn sóng, hai tròng mắt cụp xuống tránh đi ánh mắt của y, cố gắng cười nói: “Tướng quân nói đùa, ta cùng với tướng quân vốn không quen biết, sao lại có vẻ khác thường?”

Nàng nói tới đây, rốt cục ngẩng đầu lên.

Dưới đèn đuốc, đôi mắt của nàng cũng giống như y, đen hun hút không thấy đáy.

Bốn mắt nhìn nhau, khóe miệng Trần Dung khẽ nhếch, thì thầm nói: “Tướng quân tuấn mỹ hơn người, nghĩ rằng nữ nhi trong thiên hạ khi nhìn thấy tướng quân mà lộ vẻ khác thường, không phải là số ít.”

“Thật không?”

Trần Dung gật đầu.

Nhiễm Mẫn ha ha cười, y gật gao nhìn nàng, hỏi: “Nàng quý trọng Vương Thất lang?”

Trần Dung ngần ra, chậm rãi gật đầu.

Nhiễm Mẫn lại là ha ha cười.

Sau đó, giọng của y thấp xuống, nặng nề, nhẹ nhàng mà nói tiếp: “Nếu ta nói với Trần phủ muốn cưới nàng, nàng có bằng lòng hay không?”

Àm—

Giống như một tiếng sấm đánh xuống từ tận chín tầng trời!

Trần Dung chỉ cảm thấy mọi thứ trước mắt trở nên mờ mịt, trái tim nhảy nhót không ngớt, thiếu chút nữa muốn vọt ra ngoài cổ họng. Nàng có cảm giác không biết là chua xót, hay là buồn cười nhồi đầy cõi lòng nàng. Đột nhiên, nàng rất muốn cất tiếng cười to.

Nhưng nàng không cười, chỉ từ từ nâng mắt lên nhìn.

Trong xe ngựa xóc nảy, nàng yên lặng nhìn nam nhân này. Sau khi trọng sinh gặp lại, nàng chưa từng nghiêm túc đánh giá nam nhân này, khoe miệng Trần Dung lại cong lên, dùng âm điệu giống như y đáp lời: “Nhiễm tướng quân, lời đùa vui này tuyệt đối không hề buồn cười.”

Nói tới đây, nàng quyết đoán vươn tay phải, kéo ngay rèm xe xuống. Sau khi tấm vải mỏng manh che chắn tầm nhìn giữa nàng và y, cả người Trần Dung mềm nhũn tựa vào phía sau, thiếu chút nữa tê liệt ngã vào trong lòng Bình ầu.

Bình ầu cả kinh, vừa định hỏi, tay phải Trần Dung duỗi ra, bưng kín miệng bà — nàng vĩnh viễn cũng không muốn ở trước mặt nam nhân này lộ ra vẻ yếu ớt. Kịp trước, là nàng ngu xuẩn cố chấp.....

Nhiễm Mẫn ở xe bên kia, hai mắt sâu thẳm hãy còn nhìn chằm chằm rèm xe khẽ lay động, y vẫn đang nhú mồm, mà khoe miệng của y lại bất tri bất giác nhếch lên.

Chậm rãi, y cũng lùi vào bên trong xe. Nhắm hai mắt, đôi tay y từng nắm binh khí mạnh mẽ hữu lực giờ bắt đầu thả lỏng, khẽ gảy vài cái giống như đang tấu huyền cầm.

Không biết qua bao lâu, xe ngựa xóc nảy một cái rồi ngừng lại, Thượng tấu ở bên ngoài kêu lên: “Nữ lang, xuống xe đi.”

Trần Dung cắn chặt răng, muốn ngồi thẳng thân mình, nhưng thân thể vẫn mềm nhũn. Bình ầu thấy thế, vội vàng đỡ nàng dậy. Bình ầu bước xuống trước, cùng Thượng tấu đỡ Trần Dung xuống xe ngựa.

Trần Dung vừa xuống xe ngựa, ngay lập tức cảm giác được một đôi mắt nhìn thẳng mình, nàng vừa quay đầu, đã đối diện với đôi mắt âm liệt trong bóng đêm kia. Gần như là theo bản năng, nàng quyết đoán xoay ngay người lại, đứng thẳng lưng, không cần Bình ầu và Thượng tấu nâng đỡ, đi nhanh về phía trước.

Bên ngoài chủ viện của Vương phủ cũng đổ đầy xe ngựa, đèn đuốc sáng trưng, từng đợt tiếng cười vui và đủ loại mùi hương bay tới. Hai mắt Trần Dung vừa chuyển, phát hiện những người đứng ở đây, mỗi một người đều mặc y phục hoa lệ, khí định thần nhàn. Mà trong số những người này, cũng không có mấy người nàng quen biết.

Khi nàng đang nhìn xung quanh, một tiếng bước chân mạnh mẽ truyền đến, Nhiễm Mẫn lướt qua bên người nàng, bước vào trong ánh đèn đuốc.

Y vừa xuất hiện, trong phút chốc, mọi ánh mắt đều tập trung trên người y.

Giờ khắc này, Nhiễm Mẫn mặc một bộ bào phục màu đen hoa văn đỏ, xõa tóc dài trên vai rộng. Thân hình của y vốn cao lớn, tấm lưng rộng rãi, ăn mặc như thế, lại có vẻ tuấn mỹ sáng ngời như ngọc, tựa như mặt trời mới nhú, khiến người ta chói mắt!

Loại tuấn mỹ và khí thế bức người này đều được lưu hành ở đương thời, hoàn toàn khác biệt với vẻ tuấn mỹ âm nhu như trăng như mây.

Nhiễm Mẫn dường như không nhận thấy mình đã trở thành trung tâm của mọi người, y bước đi tới cửa.

Khi y vừa tiến vào, chung quanh Trần Dung trở nên im lặng, mọi người ngừng ồn ào, bắt đầu theo thứ tự tiến vào.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Yên tiệc

Trần Dung dừng bước chân, tiếp nhận đội lên mũ sa mà Bình ầu đưa, theo lối cửa điện bên cạnh bước vào.

Trong điện mùi hương ngào ngạt, sắc đỏ sậm của đèn lồng giao hòa với ánh nến, các thiếu niên nữ lang tinh mỹ, một đám đều giống như người trong tranh. Những người ở trong tầm nhìn của Trần Dung, đẹp giống như nàng cũng không phải là số ít, bởi vậy, nàng đi đến, không thể gây chú ý giống như Nhiễm Mẫn.

Trần Dung đi ra vài bước, lướt qua bả vai mọi người, nhìn về phía chủ vị.

Chỉ liếc mắt một cái, nàng đã trông thấy Vương Thất lang giống như hạc trong bầy gà. Lúc này Nhiễm Mẫn đang ngồi chung tháp với chàng, hai người cũng không biết nói gì đó, đang vỗ tay cười to.

Ở bên cạnh Vương Thất lang còn có hai người là một trung niên tướng mạo đường đường cùng một thiếu niên tướng mạo tuấn tú. Ba người này được mọi người vây quanh ở giữa, xem ra là tộc nhân của Lang Gia vương thị.

Trần Dung đang nhìn ngắm xung quanh, Vương Ngũ lang đang hàn huyên với chúng đệ tử nhìn thấy nàng, nhắc chân, đi về phía nàng.

“A Dung.”

Trần dung ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn lên.

Gương mặt tuấn lãng của Vương Ngũ lang ở dưới ánh đèn đuốc có vẻ âm trầm, hần đánh giá nàng, nói: “Đi theo ta, nơi đó có chỗ của nàng.”

Cảm giác được trong giọng nói của hắn có ý không vui, Trần Dung ngẩn ra, nàng liếc nhìn hắn một cái, đi theo phía sau hắn.

Vị trí của Trần Dung là phía bên phải bậc thứ hai, cũng gần chỗ vách tường.

Sau khi Vương Ngũ lang mời nàng ngồi xuống tháp, vài tỷ nữ lập tức tiến lên, ở quanh bốn phía tháp của nàng dựng bình phong che chắn.

Bọn họ không chỉ làm vậy với nàng, ở đây mọi nữ tử vừa ngồi xuống sẽ có tỷ nữ tiến lên dựng bình phong vây quanh các nàng. Bình phong chỉ cao bằng một người, mặt trên dùng một tầng lụa trắng mỏng manh. Bởi vì trên tháp đốt nến, nhóm nữ lang ngồi trong bình phong so với người bên ngoài sáng ngời thêm vài phần, đương nhiên, cũng mơ hồ thêm vài phần.

Sau khi Trần Dung ngồi xuống, Vương Ngũ lang xoay người bước đi. Nhưng mới đi được hai bước, hắn dừng chân, quay đầu nhìn về phía Trần Dung, hạ giọng nói: “Nữ lang như nàng, tuổi còn nhỏ mà tâm cơ đã thâm trầm đến vậy. Nàng cho là người như Thất lang sẽ nhìn trúng nàng sao?”

Hắn đứng ở phía sau bình phong, cúi đầu, khinh miệt, mơ hồ có chút phần nộ trùng mắt nhìn Trần Dung, nói với giọng hèn mọn: “Lấy thân phận của nàng, vốn có thể tìm được thanh niên tài tuấn nguyên ý cưới nàng, nhưng nàng lại làm ngược lại, còn không biết tự trọng, khiến bản thân trở thành như vậy. Ta thấy, cả đời này của nàng xem như xong rồi.”

Giọng nói của hắn rất thấp, mấy tháp bên cạnh lại chưa có ai ngồi, lời nói này ngoại trừ Trần Dung ra, không còn có người nào khác nghe thấy.

Thời khắc nghe thấy sự khinh miệt trong giọng nói đó, trong lòng Trần Dung tức giận, mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn Vương Ngũ lang.

Trần Dung nhìn chằm chằm Vương Ngũ lang, hé miệng muốn phản kháng vài câu, nhưng khi đối diện với ánh mắt phần uất cùng không cam lòng của hắn, ý niệm lướt qua, nàng cúi đầu nhẹ nhàng nói: “Xong hay không xong thì có gì khác nhau? Tộc bá của ta muốn tặng ta cho Nam Dương vương làm thiếp mà.”

Giọng nói rất thấp, mơ hồ mang theo nghẹn ngào, cùng một cảm giác khó diễn tả, dường như đang xin giúp đỡ, cũng dường như đang giải bày.

Vương Ngũ lang ngây dại.

Hắn mím môi, nhìn gương mặt thanh diễm của Trần Dung tái nhợt yếu ớt dưới ánh nến, bất tri bất giác, giọng hắn trở nên ôn nhu: “Đem nàng cho lão già Nam Dương vương kia sao? Tên Trần Nguyên kia điên rồi ư? Hắn không biết Nam Dương vương chỉ thích thu thập mỹ nhân, nhưng cũng không phải là kẻ biết thương tiếc sao? Vào hậu viện của lão ta, cuộc đời của nàng sẽ bị hủy hoại mà!”

Hắn nói tới đây, Trần Dung đã là chã chực khóc. Vương Ngũ lang không nói gì thêm, Trần Dung cúi đầu, nước nỏ nói: “Nhưng hắn là tộc bá của ta, ta, Ngũ lang, lời này ta cũng chỉ có thể nói với chàng thôi.” Hai mắt đầm lệ, nàng lặng lẽ ngược mắt, nhanh chóng liếc nhìn hắn một cái, rồi lại cúi đầu.

Chỉ liếc qua một cái, đúng là vẻ phong tình hoa lệ khóc trong mưa, sen trắng ử rữ, chỉ cần một khoảnh khắc, đã khiến Vương Ngũ lang hoàn toàn ngây người.

Hắn hé miệng, ngốc lăng nhìn Trần Dung chăm chú, sau một lúc lâu cũng không thể dời mắt.

Lúc này, một người ở cách đó không xa lớn tiếng gọi: “Ngũ lang, Ngũ lang, lại đây một chút.”

Vương Ngũ lang bị gọi, thanh tỉnh lại. Hắn chần chờ một hồi lâu, thấp giọng nói: “Đừng hoảng hốt, ta, ta sẽ ngắm lại.” Giọng nói đúng là vô cùng ôn nhu.

Đến khi bên kia lại truyền đến tiếng thúc giục, Vương Ngũ lang mới cất bước rời đi. Sau khi hắn đi được vài bước, kìm lòng không được quay đầu nhìn Trần Dung. Từ góc độ này nhìn qua, chỉ có thể thấy loáng thoáng thân ảnh sáng ngời mà mơ hồ của Trần Dung, nhìn ngắm, hắn không khỏi trầm nghĩ: Chỉ mấy ngày không gặp, dường như nàng lại đẹp hơn.

Lúc này, còn có sĩ tộc tập nập tiến vào, một khắc sau, trong toàn bộ đại điện đã có đầy người ngồi.

Trần Dung chỉ là một nữ lang, được sắp xếp ngồi ở vị trí quyền thế thứ hai như thế, song song cùng một chúng trưởng giả, đã khiến cho càng ngày càng nhiều người chú ý tới.

Dần dần, tiếng nói nhỏ nổi lên bốn phía: “Nữ lang kia là ai? Đích nữ của Lang Gia Vương gia sao?”

“Không phải, đó là Trần thị A Dung ở trước mặt mọi người tấu khúc Phụng Cầu Hoàng tặng cho Vương Thất lang đó. Nghe nói trong chuyến hành tẩu về phía nam, nàng đã giúp Vương gia ở Bình thành vượt qua khốn cực hai lần. Là người tài trí bất phàm.”

“Đừng có khinh thường nàng, nữ lang này rất có trí tuệ, kể cả lão già như Vương Trác cũng kém xa nàng.”

“Đúng vậy, nghe nói lúc nàng ở Bình thành, trước khi chuẩn bị di chuyển về phía nam, còn có cử chỉ trượng nghĩa tán bót gia tài.”

Trong tiếng nghị luận, ánh mắt mọi người nhìn về phía Trần Dung càng ngày càng thân mật. Tiếng nghị luận này thậm chí còn kinh động vài người Lang Gia Vương thị, khiến bọn họ cũng liếc nhìn Trần Dung.

Nghe thấy mọi người nghị luận, cảm giác được ánh mắt của bọn họ, lưng của Trần Dung càng ngày càng thẳng!

Nếu khẳng định tài trí của Trần Dung, nghĩa là phủ định đối với Vương thị ở Bình thành. Trong tiếng nghị luận trong điện, sắc mặt của người Vương thị ở Bình thành đều có chút khó coi.

Đột nhiên, ở một góc phía sau Trần Dung truyền đến một giọng nói giễu cợt có chút bén nhọn: “Trần thị A Dung, Thất ca của ta đang ở đây đó, ngươi đã gặp được huynh ấy rồi, có phải rất vui mừng hay không?” Chính là giọng của Vương thị Thất nữ Hàm Duẫn.

Tiếng nghị luận ngừng lại.

Chúng đệ tử thiếu niên trong điện đều ngẩng đầu lên, tò mò nhìn Trần Dung, cũng nhìn về phía Vương Thất lang.

Khiến mọi người ngạc nhiên là, lúc này, Vương Thất lang vẫn đàm tiếu thông dong cũng giống như người khác quay đầu lại, nhìn về phía chỗ ngồi của Trần Dung.

Trong ánh mắt của mọi người, Trần Dung ngồi sau bình phong, cúi đầu khẽ rũ góc áo, sau một lúc lâu mới lúng ta lúng túng nói: “Lúc ấy, là khó tự kiềm chế tình cảm. Sau khi cân nhắc suy nghĩ thì cảm thấy xấu hổ không chịu nổi.”

Nàng nói tới đây, xấu hổ đứng lên, cũng không ngẩng đầu, cứ như vậy hướng tới Vương Thất lang thi lễ, run giọng nói: “Một ngày đó, đường đột rồi. Mong Thất lang đừng trách tội, mới khiến cho Trần Dung có chỗ dung thân.” Trong giọng nói kiêu ngạo, hàm chứa một loại tự biết xấu hổ cùng yếu ớt.

Vương Hoàng chậm rãi buông chén rượu trong tay, ánh mắt chuyên chú nhìn về phía sau bình phong, trong ánh nến, Trần Dung càng có vẻ yếu điệu xinh đẹp.

Không chỉ là chàng, ngay cả Nhiễm Mẫn bên cạnh cũng quay đầu, lẳng lặng đánh giá nàng.

Trong sự im lặng, danh sĩ Dũ Chí ha ha cười, hai tay vỗ lại một cái. Tiếng vỗ tay thanh thúy của hắn đã hấp dẫn lực chú ý của tất cả mọi người, Dũ Chí lớn tiếng nói: “Trần thị A Dung, nàng xấu hổ cái gì? Nếu có tâm, tất nhiên sẽ khiến Thất lang cảm kích! Nếu đã khiến cho hắn cảm kích, nên lớn mật truy đuổi đi. Nói không chừng, sẽ có một ngày Vương Thất lang hôn mê, liền cưới nàng làm vợ đó. Ha ha ha.”

Hắn cười nói đến đây, cũng không chờ người khác tiếp lời, ho khan một tiếng rồi giải thích: “Ta thấy nữ lang này dám làm cũng dám đảm đương! Rất thủy chung, nàng.” Hắn còn đang muốn dông dài, một bên Vương Hoàng đã cau mày quát: “Câm miệng!”

Vương Hoàng vừa thốt ra một câu, Dũ Chí lập tức ngậm miệng, vì tỏ vẻ nghe lời, hắn thậm chí vươn hai tay, bịt chặt miệng mình, chỉ còn lại một đôi mắt chớp chớp đáng thương nhìn Vương Hoàng. Bộ dáng này rất là buồn cười, trong khoảng thời gian ngắn, tiếng cười nổi lên bốn phía trong điện. Vừa rồi không khí còn nặng nề, đảo mắt đã trở thành hư không.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Chết vấn

Lúc này, kẻ sĩ trung niên ngồi ở giữa đứng lên, hắt ta giờ chén rượu, cười nói với mọi người: “Trăng sáng như nước, gió thu se lạnh, lúc này đây chúng ta có thể thoát khỏi vó ngựa của người Hồ tìm được đường sống, thuận lợi tới thành Nam Dương, thật sự là vô vàn may mắn. Chư vị, vì may mắn của chúng ta, hãy uống cạn chén rượu này.”

Dứt lời, hắt ta ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Mọi người ngồi trên yến tiệc đều giờ lên chén rượu, ngửa đầu uống.

Sau khi kẻ sĩ trung niên kia lại rót đầy chén, hai tay cầm lên, chuyển về phía Nhiễm Mẫn, lớn tiếng nói: “Nhiễm tướng quân, nếu không phải có ngài tương trợ, chúng ta vạn lần không thể thoát khỏi ma chướng của người Hồ. Ân đức của ngài, Vương thị ta suốt đời khó quên, xin cạn một ly!”

Nhiễm Mẫn đứng lên, y giờ chén rượu, khẽ lắc lắc với kẻ sĩ trung niên kia, thần nhiên nói: “Nhiễm Mẫn cũng là binh sĩ người Hán, đây là điều nên làm.”

Giọng nói của y vang lên, Vương Hoảng ở bên cạnh cao giọng nói: “Không, không chỉ như thế.” chàng cũng đứng lên, nói với mọi người: “Chư vị có biết, một ngày đó chúng ta gặp được đám người Hồ lần thứ hai là ai không?”

Mọi người đều lắc đầu.

Vương Hoảng nói: “Gã là Mộ Dung Khác! Thanh niên kia đeo mặt nạ, gã gọi là Mộ Dung Khác!” Chàng nói tới đây, trên mặt cũng lộ ra một chút thất vọng. Bởi vì đệ tử sĩ tộc tụ tập dưới một mái nhà, khi nghe đến ba chữ ‘Mộ Dung Khác’, lại đồng thời lộ ra biểu tình ngơ ngẩn hồ đồ.

Vương Hoảng thở dài một tiếng, nói: “Tiên Ti Mộ Dung Khác, cũng không phải là người bình thường. Chư vị, một lần đó chúng ta có thể thoát khỏi vó ngựa của gã, tất cả đều là công lao của Nhiễm tướng quân.”

Chàng quay đầu lại, đối mặt với Nhiễm Mẫn, đột nhiên cúi gập thắt lưng, thận trọng cung kính làm lễ!

Vương Hoảng là người thế nào? Chàng thi lễ như vậy, trong đại diện đồng thời trở nên ôn ào.

Sau khi Vương Hoảng thi lễ xong, cất bước đi đến ngồi xuống bên cạnh Nhiễm Mẫn. Chàng cầm lấy chén rượu uống một hơi cạn sạch, thở dài: “Sĩ tộc như thế, thất phu như thế, chúng ta là người Tần, đã không còn lại bao nhiêu trượng phu.”

Về mặt Nhiễm Mẫn trầm tĩnh, ánh mắt y thâm thúy, lẳng lặng nhìn chăm chăm rượu lay động trong chén, không trả lời.

Trong đại diện còn đang ôn ào, sau khi Vương Hoảng thận trọng thi lễ, ánh mắt mọi người nhìn về phía Nhiễm Mẫn cuối cùng có thêm vài phần thận trọng cùng kính ý.

Đúng lúc này, tiếng ti trúc từ một góc điện bay tới.

Khi tiếng ti trúc vừa vang lên, trong điện ôn ào, chúng đệ tử đều đứng lên.

Mà nhóm nữ lang, cũng lén lút kéo ra bình phong, chuyển tháp, tụ tập cười nói với nhau.

Trần Dung cúi đầu, khi còn đang nhắm nháp chén rượu, bình phong của nàng bỗng di chuyển, Vương thị Thất nữ cùng một số nữ lang xuất hiện ở trước mắt nàng.

Vương thị Thất nữ vươn tay ra, không chút khách khí đoạt lấy chén rượu của Trần Dung đặt lên tháp, sau đó kéo ống tay áo của nàng, hạ giọng nói: “Người đi ra một chút, ta có lời muốn hỏi.”

Trần Dung không phản kháng, nàng tùy ý để ống tay áo bị kéo, đi theo mấy nữ lang ra phía sau điện.

Chỉ chốc lát, mấy nữ lang ra hành lang ở phía bên phải điện. Vương thị Thất nữ buông ống tay áo của nàng, tay phải được Chu Lan đỡ, trừng mắt nói với Trần Dung: “Trần thị A Dung, ngươi có biết xấu hổ hay không? Ai bảo ngươi đàn khúc Phụng Cầu Hoàng tặng Thất ca ta?”

Trần Dung cúi đầu, thần nhiên trả lời: “Không có ai.”

“Không có ai, ngươi cũng dám làm chuyện không biết xấu hổ như thế sao?”

Trần Dung chậm rãi ngẩng đầu lên.

Nàng nhìn Vương thị Thất nữ, ánh mắt này mang theo chút sát khí, Vương thị Thất nữ ngẩn ra, lúc nàng ta nghĩ rằng mình đang hoa mắt, một nữ lang khác ở một bên thở dài: “Thất muội, nàng ta tự làm mất mặt mình, muội gấp cái gì?”

“Nhưng, nhưng nàng ta liên lụy đến Thất ca. Còn, còn có Ngũ ca.”

“Ngũ ca, làm sao có thể liên quan đến Ngũ ca?”

Lần này, vài nữ tử đều tò mò.

Vương thị Thất nữ ghen hờn, mấy tỷ muội bên cạnh nàng đều là người Vương thị ở Nam Dương, cũng không biết Vương Trác từng cố ý đem Trần Dung gả cho Vương Ngũ lang.

Khác với Trần thị là, Vương thị ở Nam Dương chỉ là một chi rất nhỏ, địa vị so ra kém Vương thị ở Bình thành, cho nên tuy rằng Vương Hàm Duẫn là tàm trú, ở trước mặt các nàng cũng không cần khách khí.

Ngay lúc Vương thị Thất nữ không biết nên nói thế nào cho phải, một giọng nói mãnh mai từ phía sau truyền đến: “Trần thị A Dung, vừa rồi Ngũ ca nói, tộc bà Trần Nguyên của ngươi muốn đem ngươi cho Nam Dương vương?”

Đó là một tin tức lớn.

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi nữ tử đều nhìn về phía Trần Dung.

Trong cái nhìn chăm chú của chúng nữ, khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Dung trắng bệch, nàng mím môi, hướng tới chúng nữ thì lễ, xoay người rời đi.

Lúc này, Vương thị Thất nữ không ngăn cản, nàng ta nhìn bóng dáng Trần Dung đáng thương hoảng sợ thối lui, thì thào nói: “Thì ra là thế, trách không được.” Trong giọng nói lộ vẻ thương hại, mơ hồ, còn có một ít vui sướng khi người gặp họa.

Với thân phận thấp kém, dù Trần thị A Dung có tài trí thì thế nào? Không phải gia tộc của nàng muốn hy sinh nàng sao! Hừ, may mắn chuyện Ngũ ca muốn kết hôn với nàng không tiết lộ ra ngoài, bằng không, Trần thị A Dung không biết xấu hổ này có lẽ sẽ không biểu đạt với Thất lang, mà là Ngũ ca mất thôi.

Trần Dung cúi đầu đi vài bước, nhìn thấy cửa hông cách đó không xa, liền lững thững đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi đại điện, một cơn gió lạnh thổi tới. Sắp đến mùa đông, gió đêm cũng trở nên lạnh lẽo thấu xương.

Cứ bước đi, bất tri bất giác, Trần Dung đi đến bên một hồ nhỏ, hồ này chỉ rộng chừng hai mẫu, nước hồ xanh biếc trong suốt. Đáng tiếc là cuối mùa thu, trong nước chỉ có một vòng mình nguyệt chiếu sáng.

Trần Dung cúi đầu, nhìn ảnh ngược của mình trong nước. Cho dù hồ nước gọn sóng, ánh trăng đậm nhạt, dung mạo này vẫn xinh đẹp như hoa, thanh xuân tươi trẻ. Nhìn ngắm, Trần Dung vươn tay ra, thất lung cũng không cúi thấp vươn người về phía ảnh ngược của mình trên mặt hồ.

Đúng lúc này, có người dùng sức kéo nàng lại, một nam tử quát lên: “Người muốn làm gì vậy?”

Trần Dung ngẩn ra, ngẩng đầu lên, người lôi kéo nàng là một tráng hán hộ vệ tầm ba mươi tuổi. Tráng hán này có chút quen mặt, Trần Dung vừa thấy hắn, bất tri bất giác theo hồ nước nhìn lại.

Đảo mắt, nàng nhìn thấy trên mặt hồ nhộn nhạo kia, có ảnh ngược của một thanh niên áo trắng, người đẹp như ngọc.

Chính là Vương Hoàng!

Vạn vạn lần thật không ngờ, sẽ gặp Vương Hoàng vào lúc này, Trần Dung không biết vì sao lại có chút chật vật. Nàng vội vàng thì lễ, bối rối khẽ nói: “Trần Dung gặp qua Thất lang.”

Trong tiếng guốc mộc, Vương Hoàng chậm rãi đi tới.

Chỉ chớp lát, bóng dáng chàng thon dài như liễu, áo trắng như tuyết xuất hiện trong tầm nhìn của nàng. Cúi đầu nhìn nàng, Vương Thất lang trầm thấp nói: “Tại sao, Trần thị A Dung phong nhã có tài, nhìn thấy ta lại xấu hổ đến vậy? Ngay cả ngẩng đầu nhìn thẳng cũng không dám ư?”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Mây và vũng bùn

Vương Hoàng xưa nay tao nhã thanh cao, phong tư tuyệt vời khiến người chung quanh cảm thấy chàng như cây ngọc đón gió.

Nhưng một khắc này, Trần Dung không cần ngẩng đầu thì nàng cũng cảm giác được quý khí bức người của chàng đến từ thân phận đại phiệt thế gia!

Vương Thất lang nhìn Trần Dung vẫn không nhúc nhích, một lát sau, chàng cười cười, nghiêng đầu, chấp hai tay sau lưng nhìn bóng trắng sáng trong hồ, khẽ nói: “Mới vừa rồi, nàng muốn nhảy xuống hồ sao?”

“Không!” Trần Dung nhanh chóng ngẩng đầu lên, trả lời: “Nếu đã được sinh ra thì đó là trời xanh ban ơn, Trần Dung vạn lần không dám sinh ra ý muốn chết!”

Nàng đang nói, đột nhiên đối diện với ánh mắt trong suốt cao xa của Vương Hoàng dưới ánh trăng, giống như hiểu rõ hết thấy, nàng không khỏi lại cúi đầu xuống.

Tay phải Trần Dung nắm thật chặt, sau khi khiến lòng bàn tay bị móng tay đâm vào đau đớn, nàng xoay người, giống như Vương Hoàng nhìn ngắm hồ nước gợn sóng, khẽ nói: “Mới vừa rồi, thiếp nhìn chính mình trong hồ nước thanh xuân tươi trẻ. Nhưng chỉ trong nháy mắt, dường như thiếp lại tưởng tượng ra lúc già cả đầu bạc, tựa hồ ảnh ngược kia chỉ là ảo ảnh, nhìn không được muốn giữ nó lại.”

Nàng nói tới đây, trong lòng rớt cục khô phức bình tĩnh. Vì thế, Trần Dung ngẩng đầu lên, dừng cảm nhìn về phía Vương Hoàng.

Dưới ánh trăng, Vương Hoàng chấp tay sau lưng, thanh nhã cao quý. Rõ ràng là y bào của thứ dân, nhưng chàng mặc trên người lại có một vẻ tao nhã như trăng như ngọc.

Trần Dung nhìn ngắm, ánh mắt có chút mơ hồ.

Thật vất vả thanh tĩnh lại, nàng đối diện với ánh mắt chăm chú của Vương Hoàng.

Ánh mắt của chàng tựa như trắng sáng, trong sự trong suốt lộ ra cao xa, rõ ràng rất gần, cũng lại rất xa.

Bốn mắt nhìn nhau, khóe miệng Vương Hoàng cong lên, chậm chậm nói: “Trần thị A Dung, lần này nàng nhìn thấy ta, chẳng lẽ không có chuyện gì để nói với ta sao?”

Giọng nói của chàng đặc biệt thanh nhuận, gần từng tiếng như băng ngọc va vào nhau, ngữ điệu như thể rất xứng với khí chất cao xa phiêu miểu kia của chàng, lần đầu tiên Trần Dung cảm giác được, nam nhân trước mắt này xa tít ở phía trên tầng mây, cách nàng đâu chỉ ngàn dặm vạn dặm?

Cũng thật kỳ quái, vừa nhận ra, cảm giác xấu hổ hay không được tự nhiên đều tiêu tan như mây khói.

Trần Dung buông rũ hai mắt, lẳng lặng nhìn bóng người trong hồ nước, khẽ nói: “Thế gian này, nữ lang yêu Vương Thất lang thật sự đếm không hết.” Sóng mắt nàng vừa chuyển, giống như liếc cũng không giống như liếc, trên gương mặt thanh diễm có mị thái trời sinh: “Ai cũng yêu quý chàng, vậy Thất lang nhìn thấy từng nữ lang đều hỏi nguyên do sao?”

Gió thổi mặt hồ dập dòn bông bênh, trăng sáng lung linh như thế!

Vương Hoàng lẳng lặng nhìn Trần Dung chăm chú, một lát sau, chàng bật cười, quay đầu nói: “Là ta nghĩ ngợi nhiều rồi.”

Chàng xoay người rời đi.

Trần Dung nhìn bóng dáng chàng càng đi càng xa, nhìn không được khe khẽ thốt lên: “Quần như mây bay trên trời, một nụ cười khiến núi sông hóa nương dâu. Thiếp chỉ như chiếc lá rụng rơi dưới đất, mưa thu qua đi sẽ trở thành vũng bùn.”

Trong giọng nói của nàng không có sự bi thương, nàng chỉ đang rất bình tĩnh trần thuật một chuyện. Đây vốn là một việc khách quan.

Bất tri bất giác, Vương Hoàng đang bước đi dừng chân lại, quay đầu nhìn về phía nữ lang này.

Dưới ánh trăng như nước, ánh mắt của nữ lang Trần thị này đen hun hút không thấy đáy, tuy rằng gương mặt vì còn nhỏ tuổi nên vẫn ngây ngô, nhưng lại thanh diễm quyến rũ, đáng người yêu điệu xinh đẹp, nếu như theo lời của nàng, thì nàng đúng là chiếc lá mang theo về tục diễm trên thế gian.

Nhưng mà, một nữ lang tục diễm như thế, trong ánh trăng sáng giữa bầu trời đêm, nàng đứng ở bên hồ sóng nước nhộn nhạo dùng tư thái bình tĩnh gần như đờ đẫn này nói với chàng về sự khác nhau giữa hai người. Nàng khen chàng có nụ cười khiến núi sông hóa thành nương dâu, phong tư tiêu dao, mà nàng lại chỉ là chiếc lá một khi mưa gió quét qua sẽ rụng xuống đất trở thành vũng bùn. Tư thái này, bởi vì vô lực, cho nên có vẻ ngơ ngẩn, dường như đã trải qua đau xót cho nên không thể không buông tay, nhưng chỉ trong phút chốc lại khiến trái tim Vương Hoàng khẽ thất lại.

Vương Hoàng nhìn nàng chuyển chú, ánh trăng rơi vào đôi mắt chàng, trong u tĩnh có sự ôn nhu: “A Dung đừng vội nói mình như thế. Mỗi một người trên thế gian đều là như vậy cả, mưa thu qua đi sẽ trở thành vũng bùn. Điểm này, nàng và ta cũng không có gì khác nhau.”

Dùng một chút, không tự giác chàng dùng giọng điệu ôn nhu khẽ nói: “Nàng không phải là vũng bùn, ta cũng không phải là đám mây kia.”

Trần Dung cúi đầu, nhẹ nhàng hỏi: “Phải không?”

“Phải!”

Vương Hoàng đứng cách đó mười bước, lẳng lặng nhìn nàng. Sau một lúc lâu, chàng cười khổ một tiếng, thì thào nói: “Nữ lang này.....”

Khi Trần Dung ngẩng đầu lên, dưới ánh trắng, bóng dáng Vương Hoảng càng lúc càng xa.

Ngay cả cách xa như thế, bóng dáng đó vẫn như trắng như mây, Trần Dung lắc đầu, thầm nghĩ: Trọng phu như vậy, cũng không biết sẽ để ý nữ nhi nhà ai?

Nàng không suy tư nữa, nhắc chân hướng về phía đại điện.

Từ rất xa, còn chưa đến gần, bên trong đã truyền đến tiếng đàn như khóc như tố, cùng với tiếng đàn là tiếng ca u oán: ‘Lan đương vương giả chi hương (hoa lan là loài cao quý, hương thơm bát ngát), kim nãi độc mẫu, cùng làm bạn với các cô cây khác, khi hiền giả không gặp thời, cũng có khác gì bỉ phu đầu (bỉ phu: người thô bỉ dốt nát).……’

Lắng nghe, Trần Dung lắc đầu, thầm nghĩ: Thế gian này có lẽ là như thế, ngay cả đám đại trọng phu, có sâu có lo cũng không để cho ai biết. Tựa như y, nhiều năm qua y đều muốn giết hết người Hồ, sao trong lòng lại không đầy ngập căm giận?

Trong lúc suy nghĩ, Trần Dung bước vào trong điện.

Chính giữa điện, một ca kĩ đang đánh đàn hát vang, dưới điện mọi người nghe như si như túy, nhắm hai mắt rung đùi đắc ý.

Trần Dung ngồi xuống thấp, sau khi che chắn bình phong lại một lần nữa, nàng lẳng lặng dựa vào thấp, ngẩng đầu, xuyên thấu qua bình phong nhìn bốn phía, cũng nhìn về phía nam nhân kia.

Cho tới nay, nàng không muốn để người ta nhìn thấy tâm tư từ trong ánh mắt mình, khi nhìn người ta, đều là liếc mắt một cái rồi đảo qua, không dừng lại lâu.

Nhưng một khắc này, bởi vì có bình phong che chắn, nàng có thể tận tình quan sát.

Đặc biệt, trọng phu mặc áo bào đen ngồi ở phía trước kia, nàng càng có thể không hề bận tâm đánh giá y, quan sát y: Vừa rồi y nói sẽ xin Trần phủ cưới ta? Vì sao y lại nói như vậy?

Tuy rằng Trần Dung đã gả cho y nhiều năm, nhưng thời gian hai người ở chung với nhau vốn ít ỏi, đối với tâm tư của nam nhân này, vĩnh viễn nàng vẫn không thể đoán ra.

Nghĩ đến đây, Trần Dung lắc đầu, nhủ thầm: Đã được sống lại một lần nữa, còn nghĩ tới điều này làm gì? Cho dù như thế nào, kiếp này, ta cũng sẽ không giẫm lên vết xe đổ! Ta sẽ không tiếp tục ngu xuẩn đem mọi tình cảm, si mê đều đặt ở trên người một nam nhân, sau đó vạn kiếp bất phục nữa!

Không bao giờ nữa.

Ngay khi Trần Dung đang suy nghĩ, ở cửa đại điện truyền đến tiếng ồn ào. Trong tiếng ồn ào này, rõ ràng nhất là tiếng chúng nữ cười đùa.

Trần Dung quay đầu nhìn lại.

Vừa quay đầu, nàng đã thấy Vương Hoảng khoác áo bào trắng, thi thi nhiên nhiên đi vào trong điện.

Hóa ra là chàng! Nam nhân này, cho dù đi đến đâu đều trở thành tiêu điểm, theo bước đi của chàng, nhóm nữ lang đang cười nói, thì thầm, hay lặng im đều chuyển sự chú ý trên người chàng.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Tâm sự

Vương Hoảng vừa vào điện, trong điện một lần nữa trở nên náo nhiệt.

Dù Chỉ từ xa nhìn thấy thì kéo chàng qua, kêu lên: “Đến đây, tiểu tử Vương Hữu kia vừa rồi còn nói cái gì mà ‘Muốn chú trọng dưỡng sinh, trước tiên phải thuận khí. Còn bảo ta chỉ biết đâm đâm hư vô, không biết việc dưỡng sinh thật sự thì phải giống như nhóm tướng quân, có tức giận thì phát tiết, có hận thù thì chém giết, có oán thì thốt ra, như vậy mới là thuận theo thiên địa âm dương.’ Ta không cãi lại được với hắn, Thất lang đã đến rồi thì giúp ta một tay đi.”

Vương Hoảng ha ha cười, nói: “Được, biện giải với hắn ta đi.”

Nghe thấy nhóm nhân sĩ nghị luận, một nữ lang Vương thị ngồi phía sau Trần Dung nói với vẻ thỏa mãn: “Ta đã nói Nam Dương khá bỉ lậu mà, ngay cả tiếng huyền cầm của nhóm trọng phu cũng không thấy đâu. Lần này nếu không phải người Lang Gia Vương gia tới đây, hừ, ở nơi này còn không thể nghe thấy giọng nói của ân sĩ.”

Lời của nàng ta vừa thốt ra, một thiếu niên khác thoáng nhìn qua Nhiễm Mẫn, khẽ phụ họa: “Có thất phu như Nhiễm tướng quân ở đây, Nam Dương còn có thể thế nào nữa?”

Trần Dung ngồi trong bình phong, bộ dạng phục tùng rũ mắt ôm tâm sự, nghe thấy mấy người này nói thì không khỏi lắc đầu.

Lúc này, tiếng chứng thiếu niên phía sau nghị luận càng thêm kịch liệt, từng câu một nói ra đều rất khó nghe. Đa phần là một số thiếu niên đệ tử lại chuyển thấp ngòi vây quanh ở bên cạnh chúng danh sĩ, hứng thú nghe bọn họ tranh luận.

Trần Dung có chút ngồi không yên, đẩy bình phong, đi ra ngoài.

Nàng theo sườn cửa điện đi tới chỗ đèn đuốc sáng trưng. Lúc này, rất ít người bước ra bên ngoài. Dưới ánh trăng, nàng quay đầu liếc nhìn, cũng chỉ có năm ba bóng người thừa thốt.

Trần Dung dọc theo con đường rải đá, chậm rãi đi về phía trước.

Nàng cúi đầu, nhìn cái bóng của mình dưới ánh trăng, vừa đi, vừa suy nghĩ. Yến hội tối hôm nay đối với nàng mà nói có ý nghĩa phi phạm, hiện tại yến hội sắp kết thúc, Trần Dung nhớ tới ngôn hành cử chỉ của mình, không biết vì sao lại có chút thất vọng.

Lúc này, đã đến cuối đường, ở phía trước là một hồ nhỏ lấp lánh ánh bạc dưới ánh trăng.

Trần Dung đứng lại, ngẩng đầu xoay người.

Nàng vừa ngẩng đầu, xoay người thì dừng bước!

Tại bên trái hồ nước, cách nàng chỉ 10 bước có bóng dáng một người cao lớn hiên ngang. Giờ phút này, chủ nhân của thân hình kia cũng đang quay đầu lại, trong bóng đêm, cặp mắt lạnh lùng nhìn nàng chăm chú!

Trần Dung nặn ra tươi cười, nàng xoay người, từ xa thì lễ với người nọ, nhẹ giọng nói: “A Dung gặp qua Nhiễm tướng quân.”

Đứng ở nơi đó, đúng là Nhiễm Mẫn. Cũng thật kỳ quái, rõ ràng khi nàng ra khỏi điện, y vẫn ngồi đó, sao chỉ trong chớp lát y đã đi ra trước nàng rồi?

Khụ, hiện tại không phải thời điểm nghĩ chuyện này.

Trong bóng đêm, hai mắt Nhiễm Mẫn sáng kinh người, y nhìn chăm chăm Trần Dung, ánh mắt chuyển về phía bước chân nàng lúc nào cũng có thể nhấc lên. Y khẽ khạc môi, nói với giọng trầm thấp: “Lại đây.”

“A?” Trần Dung sợ hãi kêu ra tiếng.

Nhiễm Mẫn nhướn mày, nói: “Ta bảo nàng lại đây!” Đây là mệnh lệnh.

“Vâng.”

Dường như theo bản năng, Trần Dung quyết đoán lên tiếng, cất bước hướng về phía y. Có điều khi đi tới, bước chân của nàng càng ngày càng chậm.

Nhưng lúc này, Nhiễm Mẫn đã quay đầu nhìn về phía chân trời, không chú ý tới sự gầy dựa của nàng.

Y chấp hai tay sau lưng, áo bào đen bay phát phới trong gió. Giờ này khắc này, bạc môi y khẽ nhếch, khiến khuôn mặt càng thêm tuấn mỹ.

Khi Trần Dung đi đến bên cạnh y, giọng nói trầm thấp hùng hậu của Nhiễm Mẫn nhẹ nhàng truyền đến: “Những sĩ tộc này, đều là dân tộc Hán ta ở lại. Ha –” Y bật cười mang theo đau khổ: “Tôi hôm nay, người Hồ cười ngạo, đã công phá thành Lạc Dương rồi đúng không? Người nào còn lưu luyến cố hương, không muốn rời đi thì đã theo phòng ốc nhiều thế hệ hóa thành tro tàn, từ thì đầy đất.”

Y nói tới đây, đột nhiên quay đầu nhìn về phía Trần Dung.

Y trông thấy là ánh mắt Trần Dung đang nhìn y, trong vẻ sáng ngời mơ hồ mang theo ôn nhu cùng tôn kính.

Ánh mắt này hiển nhiên nằm ngoài ý muốn của y. Nhiễm Mẫn ha ha cười, nhìn nàng chăm chú nói: “Nữ lang như nàng mặc hoa phục đeo túi hương, thế mà lại không sợ mấy chuyện máu tanh này sao?”

Trần Dung lắc đầu, rồi cúi đầu xuống.

Lúc này, nếu nàng muốn biểu hiện, có thể có rất nhiều cách để y vừa lòng. Nhưng mà, nàng không muốn nói. Kiếp trước nàng là như thế, nhất định sẽ không quên biểu lộ bản thân, nhất định sẽ càng không ngừng an ủi y, ca ngợi y, sẽ cố gắng nói cho y biết, lòng mình đối với y có bao nhiêu tri tâm, bao nhiêu tôn kính.

Ai, tuy rằng mỗi lần nhìn thấy y như thế, sự tôn kính của nàng quả thật là phát ra từ nội tâm.

Nhiễm Mẫn hiển nhiên cũng không chờ nàng trả lời, ánh mắt y vẫn như cũ nhìn về phương bắc, trong bóng đêm, hai mắt đen láy không thấy đáy, hỏa diễm thiêu đốt đang không ngừng quay cuồng.

Sau một lúc lâu, y khẽ nói: “Tộc nhân của ta.....”

Nghe thấy câu này, tay phải của Trần Dung dường như có ý thức tự chủ, duỗi ra về phía trước, thiếu chút nữa phủ trên tay áo y.

May mắn, nàng đúng lúc phản ứng lại, động tác này chỉ làm đến một nửa.

Ngay lúc Trần Dung hít sâu một hơi, định lặng yên thu hồi tay của mình, Nhiễm Mẫn lại cúi đầu xuống, nhìn về phía nó.

Y nhìn bàn tay trắng nõn kia giờ ra một nửa dưới ánh trăng, sau đó y từ từ ngẩng đầu, nhìn về phía Trần Dung.

Y đối diện với gương mặt nghiêng đi của Trần Dung, nàng hơi nhếch môi, mặt không chút thay đổi nhìn mặt hồ. Giờ phút này, mày nhú, môi mím chặt, có vẻ có chút ức giận.

Nhiễm Mẫn muốn cười mà không thể.

Y nhưn một bên mày, nói: “Nữ lang, ta đắc tội với nàng sao?”

“Không.”

Trần Dung quyết đoán lắc đầu.

Nhiễm Mẫn cười ha ha, nói: “Khẳng định ta đã có chỗ nào đó đắc tội với nàng, nhìn nàng thể này, nói đắc tội là còn nhẹ đây.”

Nghe thấy y nói những lời này, môi Trần Dung mím thành một đường, nàng vội vàng quay đầu, hướng tới Nhiễm Mẫn thi lễ, nói: “Tướng quân chớ trách, A Dung còn có việc, cáo lui trước.”

Nàng cũng không chờ Nhiễm Mẫn trả lời, vung ống tay áo, vội vã đi về phía trước.

Nhìn bóng dáng kia đảo mắt đã vọt vào trong bóng đêm, Nhiễm Mẫn không biết nghĩ tới cái gì, lại cất tiếng cười to.

Tiếng cười này, đến khi Trần Dung đi thật xa vẫn còn vang vọng bên tai nàng.

‘Hừ!’ trần Dung hung hăng chà chà chân trên mặt đất, nhưng nàng vừa mới nghiêng răng nghiêng lợi, bỗng nhiên, đôi mắt đen láy chớp chớp, dần dần, trên khuôn mặt nhỏ nhắn căng cứng của nàng lộ ra một chút tươi cười.

Nàng thẳng lưng, nhấc chân lên, bước nhanh như gió đi về phía đại điện.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Tỷ muội

Trần Dung vừa mới bước vào bậc thang, cửa điện mở ra, hương thơm xông vào mũi, nhóm sĩ tộc tấp nập đi ra, yến tiệc đã tan.

Trần Dung ngần ra, nàng vội vàng lui vào một góc, đứng ở nơi đó, nhìn bóng dáng Vương Ngũ lang di chuyển trong đám người, trong mắt nàng hiện lên một chút ảo não. Toàn bộ buổi tối, nàng không tìm được cơ hội ở chung một chỗ cùng Vương Ngũ lang.

Chần chờ một hồi, Trần Dung đi theo dòng người, hướng tới quảng trường.

Bên xe ngựa, Bình ầu và Thượng tẩu đều ở đó. Bọn họ nhìn thấy Trần Dung đến gần, vội vàng vây quanh, hai mắt sáng ngời nhìn nàng.

Thượng tẩu ha ha cười nói: “Nữ lang, nữ lang có gặp được những người của Lang Gia Vương thị không? Có phải bọn họ cũng giống như Vương Thất lang, đều là thần tiên hay không?”

Bình ầu ở một bên nhéo lão một cái, hỏi: “Nữ lang, vừa rồi người ở trong yến tiệc có nhờ được người trong Vương phủ hỗ trợ hay không? Bọn họ và chúng ta đều đến từ Bình thành, dọc theo đường đi lại được người giúp đỡ. Cái gọi là họ hàng xa còn không bằng hàng xóm gần, người có thể cầu Vương công khuyên nhủ tộc bá. Tốt nhất là khiến Vương Ngũ lang đáp ứng cưới người đi.”

Trần Dung nghe đến đó, cười khổ, nàng lắc đầu, nói với Bình ầu: “Àu, người nghĩ quá mức đơn giản rồi.”

Dứt lời, nàng lướt qua hai người, bước lên xe ngựa.

Sau khi Trần Dung lên xe ngựa, cũng không lập tức khởi hành.

Người đứng ở đây, luận về thân phận, có thể nói nàng là thấp nhất. Nàng cũng không muốn giành lối đi của người khác.

Qua nửa canh giờ, quảng trường không còn ai, xe ngựa của Trần Dung mới chậm rãi ra khỏi Vương phủ.

Lúc này, trên ngã tư đường của Nam Dương đã hoàn toàn tối đen. Chỉ có dưới mái hiên của phủ đệ xa hoa thì còn treo đèn lồng đỏ sậm.

Vừa rời xuất môn thì không sao, nhưng mới chỉ đi ra vài bước, trên bầu trời đột nhiên có mưa phùn.

Trần Dung ngồi ở trong xe ngựa, xuyên thấu qua rèm xe quay đầu nhìn Vương phủ bao trùm trong màn mưa phùn kia. Đại môn Vương phủ mở rộng, bên trong thấp thoáng tiếng người, hai bên đại môn treo tám chiếc đèn lồng đang không ngừng lắc lư. Đèn đuốc đỏ sậm đưa qua đưa lại trong gió mưa tạo nên một cảm giác tịch liêu.

Trần Dung chỉ liếc nhìn một cái rồi thu hồi tầm mắt.

Từ Vương phủ đến Trần phủ cũng không xa, sau nửa canh giờ, xe ngựa của nàng đã lặng yên tiến vào đại viện Trần phủ, đi đến sân viện của nàng.

Trần Dung vừa mới xuống xe ngựa thì nghe thấy trong sân cách vách của Trần Vi truyền đến một loạt tiếng cười. Nàng không để ý tới, tiếp tục đi về phía trước, giọng của một nữ lang từ ngoài cửa viện vang lên: “A Dung đã trở lại sao? Nô tài nhà người, nhanh nhanh mở cửa ra!”

Nữ lang này vừa quát, cửa sân liền ‘Kẹt’ một tiếng mở ra.

Trong nháy mắt, năm sáu cô nương mặc hoa phục đều đi vào, tiếng nói líu ríu tràn ngập khắp sân.

Trần Dung ngẩng đầu, nhìn mây đen đã lui hết, trăng sáng lại hiện ra trên bầu trời, thầm nghĩ: Sao mưa đã ngừng rồi? Nếu còn mưa, đám nữ lang này sẽ không đội mưa mà đến, ai, thật đáng tiếc.

Chung nữ lang vừa tiến đến, đám người Bình ầu vội vàng bận bịu. Chỉ chốc lát, trong thư phòng của nàng đèn đuốc sáng trưng, rượu thịt tỏa hương.

Trần Thiên ngẩng đầu, nhìn thê tre khắp phòng, bật cười nói: “Ta nghe người đến từ Bình thành nói, A Dung cũng không phải là một người thích đọc sách. Một khi đã như vậy, trong thư phòng bày đầy thê tre thế này để làm gì? Học đòi văn về sao?”

Trần Dung ngồi ở trên chủ tháp, nghe vậy bộ dạng phục tùng liếm mặt khề cười, nhẹ giọng trả lời: “Ai nói muội không đọc sách?”

Trần Thiên ngắt ra.

Nàng ta nghiêng đầu đánh giá Trần Dung, muốn phân bác hai câu, đột nhiên nghĩ đến biểu hiện của nàng trong thời gian qua, thật đúng là không phải một người không hay đọc sách mà có. Nàng ta nhếch miệng, nói: “Có thể là ta nghe lầm.”

Lúc này, Trần Vi ngồi ở một góc vẫn trầm mặc đột nhiên kêu lên: “A Dung, là muội nói Nhiễm tướng quân không cần ta sao? Là muội nói ta bắt nạt muội sao?”

Giọng nói đến cuối câu mang theo sắc nhọn không thể không chú.

Trần Dung ngẩng đầu lên.

Nàng mở to mắt, kinh ngạc nhìn Trần Vi, bất tri bất giác, nàng vươn tay ôm má mình từng bị đánh, kinh ngạc nói: “Khi nào thì ta nói rằng Nhiễm tướng quân không cần tỳ? Rồi khi nào thì nói tỳ bắt nạt ta?”

Trần Vi vụt đứng lên, nàng ta dùng ngón tay run rẩy chỉ vào mũi Trần Dung, quát: “Nếu không phải là muội nói, sao đám người kia lại chê cười ta? Muội, muội lại còn ôm mặt, không phải là muốn cho người ta biết, ta đã tát muội sao?”

Trần Dung vội vàng buông tay ra, nàng cúi mặt, nghiêm túc nói: “A Vi, ta dám thề, ta chưa bao giờ từng nói ra rằng Nhiễm tướng quân không cần tỳ. Cũng chưa từng có nói qua rằng tỳ bắt nạt ta.”

Dưới ánh nến, hai mắt Trần Dung đen láy, nàng nhìn Trần Vi, nói với vẻ khó hiểu: “Việc đón dâu đã có phụ mẫu an bài. Cũng là mệnh lệnh của phụ mẫu, làm sao Nhiễm tướng quân có thể không cần tỳ?”

Lời này vừa thốt ra, Trần Vi trở nên trầm mặc.

Chậm rãi, trên gương mặt của nàng ta lại lộ ra tươi cười.

Lúc này, Trần Thiên ở một bên không kiên nhẫn kêu lên: “Được rồi, đừng nói mấy lời thừa thãi này nữa.”

Nàng ta là đích nữ của hệ tộc ở thành Nam Dương, đứng hàng thứ hai, thân phận đều cao hơn so với các cô nương ngồi ở đây, nàng ta vừa mở miệng,

Trần Dung và Trần Vi đều cúi đầu đáp: “Vâng.”

“A Dung, muội nói nhanh lên, vừa rồi ở Vương phủ muội đã nhìn thấy những ai?”

Trần Thiển mới nói đến đây, ngẩng đầu nhìn gương mặt thanh diễm quyến rũ của Trần Dung dưới ánh đèn đuốc, đột nhiên cất giọng, ngắt lời câu trả lời của Trần Dung: “Được rồi, việc này tạm thời không đề cập tới. Muội nói cho chúng ta biết, muội có gặp được Vương Thất lang không? Lúc gặp lại chàng muội có nói những gì không?”

Tiếng nói của Trần Thiển vừa dứt, bảy tám khuôn mặt nhỏ nhắn đều quay sang, hứng thú nhìn Trần Dung chăm chú, chỉ chờ nàng trả lời.

Nhìn mấy đôi mắt khẩn trương, Trần Dung khẽ hé miệng, nàng rất muốn nói cho các nàng ta biết, Vương Thất lang không hề trách cứ nàng phi nhỗ nàng, ngược lại, chàng còn ôn nhu an ủi nàng.

Nhưng không thể nói như thế, xử lý không tốt, về sau ngày lại càng không dễ sống.

Nàng rù rụt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra một chút thần sắc mệt mỏi.

Trần Dung có biểu tình như vậy thật sự khiến chúng nữ rất vui vẻ. Trần Thiển khanh khách cười nói: “Ta đã nói rồi mà. Người có thân phận như muội thô lộ ở trước mặt mọi người, còn nói thẳng muốn làm chính thê của chàng. Đối với Vương Thất cao quý vô song mà nói chính là sự vũ nhục. Đừng nói là muội, ngay cả ta cũng không xứng làm chính thê của chàng đâu.”

Trần Vi cũng dường như rất vui vẻ, nàng ta che miệng, hai mắt cười hí thành một đường.

Ngay khi chúng nữ cười rất vui vẻ, khóe môi Trần Dung cũng khẽ nhướn lên, lộ ra một nụ cười trộm cực kỳ ản mật, dường như sung sướng dường như thỏa mãn.

Biểu tình này khiến Trần Vi và chúng nữ nhìn thấy đều ngẩn ra, ngay lúc các nàng nhìn chằm chằm đánh giá Trần Dung cẩn thận, Trần Dung đứng lên, nàng thi lễ, mệt mỏi nói: “Các tỷ tỷ, ta thật sự mệt mỏi.”

“Hừ, ai thềm ngồi mãi ở chỗ này của muội?”

Trần Thiển vung tay áo, mang theo chúng nữ xoay người rời đi.

Nhìn nhóm nữ lang càng đi càng xa, Bình ầu tiến đến, thấp giọng nói: “Ai, nữ lang sinh ra không bao lâu thì luôn chơi đùa với đám nam hài, trong phủ lại chỉ có một nữ lang như người, ngay cả kinh nghiệm ở chung với nữ hài tử cũng không có. Vừa rồi, người nên chờ các nàng phiền chán, các nàng muốn cáo từ thì phải nhiệt tình giữ lại, như vậy mới hợp với đạo lý tỷ muội ở chung mà.”

Trần Dung chỉ cười, nàng thấp giọng nói: “Àu, chuẩn bị nước nóng đi, ta muốn tắm rửa.”

“Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Tạm bình an

Ngày hôm sau đảo mất đã tới.

Giữa trưa, giọng nói của Trần Vi từ ngoài cửa truyền đến: “A Dung có ở đây không?”

Không đợi Trần Dung đứng lên, nàng ta đã đẩy cửa mà vào. Đứng từ rất xa, Trần Vi thi lễ, nhẹ giọng nói: “A Dung, việc ngày ấy là tỷ sai lầm rồi, muội đừng trách ta.”

Trần Dung vụn vụn lần thật không ngờ nàng ta đến để xin lỗi, không khỏi ngẩn ra, đảo mắt nàng cũng thi lễ, nói: “Tỷ là tỷ tỷ của ta, muốn giáo huấn ta cũng được, sao ta có thể trách tỷ?”

Trần Vi nghe vậy, mỉm môi cười.

Nàng ta đến gần, kéo cánh tay Trần Dung, cười nói: “Hôm nay ánh nắng rất ấm áp, A Dung, chúng ta đi chơi đi.”

“Vâng.”

Hai nàng đi song song vài bước, Trần Vi thấp giọng nói: “Hai đêm nay, ta vẫn không được ngủ ngon.”

Nàng ta quay đầu, nhìn về phía Trần Dung đang kinh ngạc, nói: “Muội tử, mặt của muội còn đau không?”

Đúng là ôn nhu như thế.

Trần Dung kinh ngạc nhìn về phía nàng ta, lắc đầu, nói với vẻ cảm động: “Không, đã hết đau rồi, tỷ tỷ, tỷ không cần để ý đâu.”

Trần Vi khẽ đáp lời, lông mi dài rung rung, có chút thất thần.

Trần Dung thấy thế, vội vàng thân thiết hỏi: “Sao vậy?”

Trần Vi lắc đầu, một lát sau, miệng nàng ta bất giác cong lên, khẽ cười một tiếng, chớp mắt vài cái với Trần Dung, cười hi hi nói: “Đúng rồi, yến tiệc tối hôm qua, khi muội và Vương Thất lang gặp mặt, chàng đã nói cái gì?”

Trần Vi mỉm cười tự nhiên, ngữ khí cũng chuyển đổi rất thông thuận, nhưng đã sống hai kiếp, Trần Dung khá hiểu biết về nàng ta. Lúc này, tim nàng đập trật nhịp một cái, buông rũ hai mắt, nàng ngại ngừng cười cười, nhẹ giọng nói: “Không có gì.”

“Sao lại không có gì?”

Ngữ khí của Trần Vi có chút gấp gáp, nàng ta bữu môi, nói với giọng cá giận: “A Dung không muốn kể với tỷ tỷ sao?”

Trần Dung nghe nói như thế, suy nghĩ lướt qua, nàng cúi đầu, than thở sau một lúc lâu, rồi nói: “Chàng, chàng không trách ta.”

“Còn gì nữa không?”

“Chàng còn nói, chàng không phải là đám mây, ta cũng không phải là vũng bùn, bảo ta đừng để ý quá mức.”

.....

Thật lâu không thấy Trần Vi có động tĩnh, Trần Dung không khỏi ngẩng đầu lên, vừa nhìn, nàng đối diện với tươi cười có chút cứng nhắc của Trần Vi. Trần Dung không khỏi kinh ngạc kêu lên: “A Vi? A Vi?”

Đến khi nàng gọi tới lần thứ tư, Trần Vi mới khẽ hỏi: “Phải vậy không?” Ngữ khí của nàng ta có vẻ phức tạp: “Chàng lại nói như vậy với muội ư?”

Đối mặt với ánh mắt truy vấn của Trần Vi, Trần Dung quyết đoán gật đầu.

Trần Vi lại cười với vẻ miễn cưỡng, nàng ta mím môi nói: “Được rồi, không nói chuyện này nữa. Đúng rồi A Dung, nghe nói đêm qua Nhiễm tướng quân cũng gặp muội đúng không, chàng có nói gì không?”

Trần Dung lắc đầu, dưới ánh mắt chăm chú gắt gao của Trần Vi, nhẹ nhàng nói: “Ta không nói gì thêm, y cũng chỉ là thuận miệng hỏi ta hai câu.”

“Chàng hỏi cái gì?” Ngữ khí Trần Vi có chút vội vã.

Trần Dung chần chờ một hồi, làm ra vẻ suy nghĩ, sau một lúc lâu trả lời: “Y hỏi, ta có những tỷ muội nào, còn nói, nói ta ở trên đường dự đoán được thành Nam Dương sẽ thiếu lương thực, còn biết tồn trữ lương thực, giải quyết vấn đề giống như một nam nhân, nói nếu ta không phải là nữ tử, thì có thể đi theo dưới trướng y.”

Lần này, Trần Vi hoàn toàn ngây dại, nàng ta thì thào nói: “Chàng tán thưởng muội giống như nam nhân? Nghe nói Nhiễm tướng quân chưa bao giờ dễ dàng khen ngợi người khác, vì sao chàng lại khen ngợi muội?”

Trần Dung lắc đầu, nói: “Ta không biết.”

Trần Vi còn nói thêm: “Nhiễm tướng quân kia, chàng được người Hồ gọi là Thiên Vương. Ta nghe phụ thân nói, tuy rằng nhóm sĩ tộc đệ tử không thích chàng, nhưng các đại gia tộc ở thành Nam Dương, còn có Nam Dương vương đều thật sự coi trọng chàng. Phụ thân còn nói, ngay cả thành Nam Dương cũng cần Nhiễm tướng quân bảo vệ. Chàng lại ca ngợi muội như thế, là có ý tứ gì?”

Trần Dung nói: “Tâm tư của trượng phu như y, ai có thể biết được?”

Lúc này, Trần Vi có chút tâm thần không yên, nàng ta chậm rãi rút tay đang nắm tay Trần Dung ra, cố gắng cười nói: “A Dung, ta còn có chút việc, ta đi trước. Buổi chiều chúng ta nói chuyện sau.”

“Vâng.”

“Ta đi đây, muội không cần tiễn.”

“Vâng.”

Trần Dung đứng chân, nhìn theo bóng dáng Trần Vi càng đi càng xa, khóe miệng của nàng cũng khẽ nhếch lên, lộ ra biểu tình tựa tiểu phi tiếu.

Quả nhiên, vị tộc tử này là phụng lệnh của người nào đó tới thăm dò mình. Xem ra, trong yến hội đêm qua, bản thân coi như đã thành công rồi.

Hai kiếp làm người, Trần Dung đã biết rằng muốn mượn uy thế của người khác, cũng không nhất định phải được người nọ khẳng định hứa hẹn, có thể thân mật đi dạo, trò chuyện với họ cũng rất có tác dụng.

Mấy ngày kế tiếp, đều là gió êm sóng lặng.

Theo Bình ẩu tìm hiểu được, yến hội của Vương phủ thành Nam Dương tổ chức trong bốn buổi tối. Bốn buổi tối này, các tộc đều mang theo thứ nữ trong gia tộc tham gia. Về phần Trần gia bọn họ, tộc bá Trần Nguyên đã dẫn theo nữ nhi do một tiểu thiếp hèn không hề sủng ái sinh ra tham gia, nghe nói nữ tử này rất yếu ớt không thể ra gió, suốt ngày ngoại trừ đọc sách thì chỉ nghỉ ngơi, có một loại tư thái hoa lệ ủ rũ trong mưa.

Mà ngay tại đêm qua, khiếu nhỏ kia đã mang theo tiểu cô yếu ớt theo cửa hông lén lút rời khỏi Trần phủ, không hề trở về. Bình ẩu nói, đứng ở gần còn có thể nghe thấy trong khiếu truyền đến tiếng khóc lóc thút thít của tiểu cô đó.

Hắn ta đã tính toán như thế, Trần Dung cũng biết, bản thân không thể thả lỏng một khắc. Nam nhân như Nam Dương vương sẽ vĩnh viễn không ngại nữ nhân trong hậu viện của lão quá nhiều. Điểm này, nàng biết, Trần Nguyên càng biết rõ hơn.

Lập đông.

Ngày lập đông đầu tiên là một ngày nắng rực rỡ. Ngày đẹp như thế, nếu có thể đi ra ngoài một chút, ngắm nhìn Bích thủy trời xanh, cùng người tri tâm nói chuyện, thật sự là một loại hưởng thụ.

Trần Vi ở cách vách, trong cuộc sống ở đây, khoái hoạt đặc ý giống như con chim nhỏ, cả ngày ngồi trong xe ngựa cùng chúng nữ Trần thị ở Nam Dương ra ra vào vào.

Lại nói tiếp, Trần Dung cũng muốn. Nhưng mà, nàng không dám.

Không có cách nào cả, nàng chỉ là một thứ nữ nhỏ yếu của một chi tộc, trong phủ này mỗi người đều coi thường nàng, nếu nàng gia nhập đội ngũ của chúng nữ, nàng sẽ chỉ nghe thấy lời trào phúng vũ nhục. Sau khi nghe những lời này, nàng biết tính cách của bản thân, sợ sẽ có một lần nào đó mình không thành công khác chế được, ngược lại bộc phát ra, vậy sẽ là kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Nếu muốn thì nàng chỉ cần mang theo vài người đi ra ngoại ô, nhưng nàng lại không dám — toàn bộ dân trong thành Nam Dương hiện là lưu dân chạy nạn, không thể biến mất không thấy đâu, nhất định là bọn họ trốn ở một góc nào đó. Nàng đi ra ngoài thì dễ dàng, chỉ sợ một khi đi ra ngoài rồi thì sẽ không có cơ hội trở về nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Nàng là con dao hai lưỡi

Một ngày này, vừa mới đến giữa trưa, tiếng vó ngựa dồn dập vang lên trên phố thành Nam Dương.

Không bao lâu, một hộ vệ vội vã nhằm về phía chủ viện Trần phủ. Hắn chạy rất gấp, bước chân hơi lao đảo, trên trán mồ hôi chảy như mưa cũng không kịp dừng lại lau đi.

Chỉ chớp lát, hắn đã chạy tới chủ viện. Lúc này, Trần Nguyên, Trần Thuật đang ngồi hai bên trái phải của Trần Công Nhưong, cùng phẩm rượu nói chuyện.

Hộ vệ kia vọt tới cửa thì vội vã kêu lên: “Bẩm lang chủ! Người Hồ đã công phá thành Lạc Dương.”

“Bịch bịch” hai tiếng, chính là Trần Nguyên cùng một sĩ tộc khác ngồi không vững, té ngã trên đất.

Trần Công Nhưong vội vàng đứng lên, run giọng hỏi: “Là chuyện khi nào?”

“Tin tức vừa mới đến vào hôm nay.”

Trần Công Nhưong lui về phía sau một bước, sắc mặt tái nhợt, thì thào nói: “Ngô Tiên, mấy người Ngô Tiên còn ở thành Lạc Dương.....”

Hắn nhắm chặt hai mắt.

Ngay lập tức, hắn lại mở hai mắt, vội hỏi: “Vậy trong thành có ai chạy thoát không?”

Hộ vệ kia lắc đầu, nghen ngào nói: “Không có, ngoại trừ đám sĩ tốt, cũng không có người nào chạy ra. Nghe nói cả ngàn sĩ tộc đệ tử, dù là nam nữ già trẻ, mọi người đều ăn mặc chỉnh tề, một khắc trước khi người Hồ phá thành đã nhảy vào sông tự tử rồi.”

Lời này vừa thốt ra, Trần Công Nhương nặng nề ngã xuống thạp, không đứng dậy nổi.

Về phần đám người Trần Thuật và Trần Nguyên, lúc này mặt bọn họ trắng bệch như tờ giấy, tâm thần không yên.

Cũng không biết qua bao lâu, Trần Công Nhương phát phát tay, hữu khí vô lực cất giọng nói: “Đã biết, người đi ra ngoài đi.”

“Vâng.”

Hộ vệ vừa mới bước ra bậc thang thì nghe thấy bên trong truyền đến tiếng nước nổ đầy áp lực. Nghe thấy tiếng khóc kia, chính hắn cũng không thể nuốt nghẹn, nhin không được vuron tay áo lau nước mắt, cúi đầu đi ra ngoài. Một kẻ sĩ cũng đang chạy đến, nhìn thấy tình hình này thì không khỏi dừng chân lại.

Nghĩ nghĩ, gã vẫn tiếp tục tiến lên, đứng ở bậc thang nhẹ giọng gọi: “Sĩ Hoa?”

Sĩ Hoa chính là tên của Trần Nguyên.

Chỉ chớp lát, Trần Nguyên với hai mắt đỏ hồng xuất hiện ở bậc thang, hắn nhìn kẻ sĩ này, nhủ thầm hỏi: “Chuyện gì?” Kẻ sĩ kia đi lên vài bước, đến bên cạnh Trần Nguyên, hai tay chập vào nhau, nhẹ giọng bẩm: “Sĩ Hoa đã quên rồi sao? Người bảo tại hạ tiến đến phủ của Nam Dương vương hỏi thăm Hứa phụ tá căn do mọi chuyện mà.”

Trần Nguyên gật đầu, ngữ khí có chút không kiên nhẫn: “Nói thẳng ra đi.”

“Vâng, tên họ Hứa kia đã nói rõ, Nam Dương vương không vừa lòng nữ nhi của người, lão còn nói, trừ phi người đem Trần thị A Dung tới, nếu không thì khó mà nói chuyện.”

Trần Nguyên nghe đến đó, sắc mặt tái xanh, hắn gầm nhẹ: “Nếu có thể đưa A Dung qua đó, sao ta có thể lãng phí một nữ nhi chứ? Phi! Cái tên họ Hứa kia cũng là một sắc quỷ, hơn phân nửa là hắn gây chuyện sinh sự ở bên tai Nam Dương vương!”

Phần nộ quá mức đến đây, Trần Nguyên hít sâu một hơi rồi nói: “Như vậy đi, ba ngày sau không phải có yến hội hoa đăng sao? Người đi an bài một chút, nhớ kỹ, lúc này không thể sơ sót.”

“Vâng.”

Kẻ sĩ kia vừa mới xoay người, đột nhiên, giọng của Trần Thuật truyền đến từ bên trong phòng: “Chậm đã.”

Hắn bước đi đến bên cạnh Trần Nguyên, cau mày, trầm giọng nói: “Sĩ Hoa, ta quên kẻ với đệ, hôm qua Vương Hoảng phái người tới tìm Đại ca, nói rằng Nam Dương Trần gia là một gia tộc lớn đến vậy, vì sao không đối đãi cho tốt với một thứ nữ nhỏ nhỏ trong chi tộc?”

“Cái gì?”

Trần Nguyên giận dữ, hắn nghiêm mặt khế quát: “Dù Vương Thất lang là người của Lang Gia Vương thị thì có năng lực thế nào? Dám can thiệp việc của nhà ta ư?”

Hắn vừa mới rít gào đến đây, Trần Thuật đã lạnh lùng nói: “Hắn ta đâu có can thiệp? Hắn ta chỉ là nói, bên ngoài đều có đồn đãi, đối với thanh danh của Trần gia có trở ngại.”

Trần Nguyên áp chế lửa giận, ăn nói khép nép: “A Thuật, huynh cũng không phải không biết, từ sau việc đó, ta đã đắc tội với Nam Dương vương, vẫn luôn bị lão làm khó. Ta đã lãng phí một nữ nhi rồi mà lão còn không chịu dãn xếp, ta cũng không có cách nào khác mà.”

Trần Thuật vung ống tay áo, lạnh lùng nói: “Dù sao tự giải quyết cho tốt đi. Ta thấy tuy rằng A Dung còn nhỏ tuổi nhưng xử sự lại rất lão luyện. Không nói tới Vương Hoảng, không phải đệ đã sai người điều tra chuyện trên yến hội Vương thị đêm đó sao? Nghe nói ngay cả Nhiễm Mẫn cũng cười nói với nàng ta. Đệ ngẫm lại hiện tại là thời cơ gì, sao đệ có thể chỉ vì chút chuyện nhỏ nhỏ này mà đồng thời đắc tội với cả Vương Hoảng và Nhiễm Mẫn? Hừ, nữ lang A Dung kia là con dao hai lưỡi, rất dễ bị cửa vào tay, đệ nên cẩn thận vẫn tốt hơn!”

Hiển nhiên hắn không muốn nhiều lời với Trần Nguyên, vung tay áo, đi nhanh bước vào trong phòng.

Sắc mặt Trần Nguyên xanh mét, hắn đứng một lúc mới quát kẻ sĩ kia: “Đi xuống đi.”

“Vậy còn yến hội hoa đăng?”

“Còn yến hội gì nữa!” Trần Nguyên nghe đến đó, vô cùng tức giận lại không có chỗ phát tác. Hắn nặng nề mà thở dốc sau một lúc rồi gầm gừ: “Giỏi cho một Trần Dung, còn chưa tròn 15 tuổi đã có bản sự câu dẫn nam nhân, thật sự là nhuần nhuyễn tài giỏi. Hừ!”

Rống đến đây, hắn hướng tới kẻ sĩ kia: “Còn thất thân làm cái gì? Đi đi!”

“Vâng, vâng.”

Kẻ sĩ kia vừa mới xoay người, bên trong truyền đến tiếng Trần Công Nhương quát với giọng không vui: “Sĩ Hoa, đến lúc này mà đệ vẫn tục tằng không chịu nổi như thế! Trở về đi! Máy ngày nay đều làm trò ở chỗ ta rồi!”

Trần Nguyên cả kinh, vội vàng xoay người lại, cúi chào thật sâu với bên trong, lên giọng cầu xin: “Đại ca, ta...” Hắn còn chưa nói xong, Trần Công Nhương đã quát to: “Người đâu, mời Trần Sĩ Hoa về sân viện của mình đi!”

“Vâng!”

Lập tức, có hai người tiến đến, không đợi bọn họ mở miệng, Trần Nguyên đã vung tay áo dài, quát: “Tự ta đi được!”

Dứt lời, hắn hừ mạnh một tiếng, nhanh chóng rời đi.

Một ngày này, không chỉ là Trần gia, toàn bộ người ở thành Nam Dương đều biết tin tức về thành Lạc Dương.

Tin tức này tựa như sét đánh giữa trời quang, nặng nề mà bổ xuống ngực người dân Nam Dương trong cảnh ca múa mừng thái bình. Tựa hồ đến lúc này, bọn họ mới đột nhiên phát hiện bản thân chưa thật sự được an toàn. Ở phía trước đều là gót sắt của người Hồ!

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Thiếu niên tướng quân

Thành Lạc Dương bị vây hãm!

Không lâu trước đó, nó vẫn là đô thành của người Tần, là nơi phồn hoa nhất mà sĩ tộc trong thiên hạ hướng tới, là nơi mọi người Hán khi tha hương rồi chết, đều không thể không quỳ xuống triều bái!

Vậy mà nó đã bị vây hãm!

Trong khoảng thời gian ngắn, khắp thành đầy tiếng bi thương!

Cùng với tiếng khóc lóc, mỗi người đều cảm thấy bất an. Trong khoảng thời gian ngắn, Nhiễm Mẫn trở nên quan trọng, cơ hồ là từng đại gia tộc đều cử hành dạ yến, mời y tới làm khách.

Nhưng lúc này, y lại mất tích.

Mọi người kinh hãi, đều phái người tiến đến hỏi Nam Dương vương, ngay cả Trần gia chuẩn bị có đám hỏi với y cũng thành đối tượng hỏi han của mọi người.

Nhưng mà, không có ai biết đáp án.

Thời gian một ngày lại một ngày đi qua, cảm xúc khủng hoảng đã đến điểm cực hạn. Có một số gia tộc đang chuẩn bị chuyển nhà, bỏ chạy hướng tới thành Kiến Khang.

Ngay dưới tình huống này, một hộ vệ phá vỡ sự bình tĩnh, xông thẳng vào trong phủ đệ: “Bẩm lang chủ — ngoài thành có hai ngàn sĩ tốt, là Nhiễm tướng quân phái tới thủ hộ Nam Dương vương.”

“Nhiễm tướng quân? Bản thân y thì ở đâu?”

“Không biết, tiểu tướng quân đến nói, Nhiễm tướng quân vẫn khỏe, chỉ cần một sĩ tốt cũng có thể địch lại mười người Hồ. Có bọn họ ở đây, thành Nam Dương không có việc gì.”

“Thật sự nói như thế sao?”

“Không dám nói dối.”

“Tốt tốt tốt.”

Tiếng hoan hô rất nhanh đã rơi vào tai mọi người ở trên đường phố Nam Dương, dần dần, tiếng hoan hô được mở rộng, nhuộm đắm thành mừng rỡ như điên.

Nghe thấy tiếng cuồng hô bên ngoài đẩy lên như thủy triều, Trần Dung nói với Bình ầu: “Chúng ta cũng đi nhìn xem”

“Vâng.”

Bởi vì không định đi xa, hai người cũng không ngồi xe ngựa, cứ thế chạy ra sân. Khi Trần Dung chạy đến đại môn mới phát hiện Trần Vi, Trần Thiển và các nữ lang đều ở đó. Nhưng mà các nàng đều đội mũ sa, đeo túi hương ngọc bội, tân trang sạch sẽ, đều là một bộ dạng sẽ xuất môn.

Lúc này, hai bên đường người qua lại tấp nập, đoàn người đều nhìn về phía cửa thành phía bắc.

Trần Dung tò mò hỏi: “Đoàn người đang nhìn gì vậy?”

Một người cung kính trả lời: “Là nhóm binh lính Nhiễm tướng quân phái tới. Vốn bọn họ muốn hạ trại ở ngoài thành, nhưng nhóm lang chủ lo lắng, mời bọn họ tiến vào.”

Một kẻ sĩ trung niên khác cười nói: “Nghe nói binh lính của Nhiễm tướng quân dũng mãnh thiên hạ vô song, mỗi lần xuất chinh thì luôn là địch thủ mạnh nhất, bị nhiều người vây công, y chỉ cần mấy ngàn người đã có thể đại thắng trở về. Hôm nay có thể đứng trong thành Nam Dương nhìn thấy hai ngàn sĩ tốt của y, đoàn người đều rất tò mò.”

Theo tiếng nói chuyện kia, một loạt tiếng bước chân chinh tề hữu lực truyền đến, tiếng bước chân kia mạnh mẽ như thế, ổn định như thế, mỗi một bước đi đều khiến mặt đất chấn động.

Bất tri bất giác, mọi người đều nâng mắt lên nhìn.

Nhưng mà, điều này không liên quan đến Trần Dung. Binh lính của Nhiễm Mẫn, kiếp trước nàng còn nhìn thấy nhiều hơn thế này.

Ngay lúc Trần Dung không có hứng thú quay đầu đi, chuẩn bị trở về sân viện, từ rất xa, một giọng nói có chút quen thuộc, trong trẻo rõ ràng truyền đến: “Ghi nhớ, không thể để người Hồ thành công!”

“Vâng!” Hai ngàn người đồng thời trả lời, khiến mọi người ù hết cả tai.

Trần Dung dừng bước chân, thầm nghĩ: Quái, sao giọng nói này vừa xa lạ lại quen thuộc đến thế?

Lúc này, Bình ầu ở bên cạnh nói: “Nữ lang, có muốn đi xem hay không?”

Trần Dung lắc đầu, nói: “Không cần.” Nàng nhanh chóng trở về viện của mình.

Một ngày này, toàn bộ thành Nam Dương đều là tiếng hoan hô, khi tiếng hoan hô dần dần ngừng lại, đã là lúc chạng vạng.

Thái dương vừa mới xuống núi, Trần Dung nghỉ ngơi ở trong phòng thì nghe thấy bên ngoài truyền đến giọng nói trong trẻo của một thanh niên: “Trần thị A Dung có ở đây không?”

Trần Dung ngẩn ra, nàng và Bình ầu nhìn thoáng qua nhau, đứng lên đáp: “Ở đây.”

“Ra đi, tiểu tướng quân nhà ta tìm.”

Tiểu tướng quân?

Trần Dung càng kinh ngạc, nàng đưa tay vuốt tóc, cất bước đi ra, Bình ầu vội vàng đuổi theo, nói: “Nữ lang, hay là rửa mặt chải đầu rồi hãy đến.”

Trần Dung lắc đầu, nói: “Là tướng quân thì làm việc luôn thích thống khoái, không kiên nhẫn đợi lâu đâu.”

Dứt lời, nàng đẩy cửa sân.

Bên ngoài sân, nhóm tỷ muội Trần Vi cùng mười mấy người hầu đều ở đó, ánh mắt Trần Dung đảo qua các nàng, tìm kiếm xung quanh.

Vừa đưa mắt nhìn, nàng đã thấy có một người đứng dưới tàng cây liễu, bên trong là khôi giáp màu vàng, bên ngoài khoác một trường bào màu trắng, chấp hai tay sau lưng, ánh nắng màu vàng chiếu rọi xuống, gương mặt trắng trẻo tuấn mỹ gần như xinh đẹp! Đây là một thiếu niên!

Vừa thấy là cậu, Trần Dung nói rộng khuôn miệng nhỏ nhắn.

Thiếu niên đối diện gương mặt kinh ngạc của nàng, vừa lòng nhe răng cười, cậu phát phát tay, quát: “Đều lui ra đi!” Giọng nói vững vàng.

“Vâng.” Mấy chục sĩ tốt đứng bên cạnh người cậu lên tiếng trả lời lui ra phía sau.

Thiếu niên quay đầu, ánh mắt sắc bén nhìn về phía chúng nữ Trần Vi. Dù cậu còn trẻ, nhưng ánh mắt này đã mang theo một loại tử khí máu tanh, chúng nữ cả kinh, vội vàng cúi đầu rời đi.

Chỉ chốc lát, một nơi rộng rãi như thế chỉ còn lại có Trần Dung.

Thiếu niên quay đầu nhìn Trần Dung chăm chú, nhắc chân lên, đi về phía nàng.

Cậu đi đến cách Trần Dung ba bước thì ngừng lại. Nghiêng đầu, thiếu niên đánh giá nàng từ trên xuống dưới, miệng vừa hé, hừ nói: “Mới chỉ có một thời gian, chột nghe nói muội sống một đời không chịu nổi, đã đến mức a dua đàn tặc Vương Thất lang khúc Phụng Cầu Hoàng sao?” Ngờ khi căm giận, trong ánh mắt có lửa giận đang thiêu đốt.

Trần Dung trừng mắt nhìn cậu một cái, miệng khẽ nhếch, cũng là hừ một tiếng: “Cũng chỉ mấy tháng, một tiểu thí hài đã trở thành tiểu tướng quân rồi, không phải là Nhiệm Mẫn đáng thương huynh mới tặng cho huynh vị trí này đây chứ?”

“Xi! Ta là con cháu trong hệ Tôn Trọng của Giang Đông, trong cơ thể chảy dòng máu thiện chiến!”

Thiếu niên hiển nhiên rất căm tức, gương mặt tuấn tú trắng trẻo trở nên đỏ bừng.

Trần Dung nhìn thấy bộ dạng cậu thờ phỉ phỉ, nhìn không được bật cười, vươn tay nắm tay cậu, sóng mắt khẽ lưu chuyển, sáng giọng: “Được rồi, ta biết huynh anh dũng vô cùng, không phải chỉ trêu huynh thôi sao, thật đúng là dễ tức giận, hi!”

Nàng vừa cười như thế, lửa giận của thiếu niên cũng đã tan thành mây khói. Tay phải cậu duỗi ra, nắm mạnh cổ tay nàng, đi về phía sân viện của nàng.

Đi được vài bước, cậu lại liếc nhìn Trần Dung một cái, nói: “Trần thị A Dung, sao muội không biết thu liễm một chút chứ? Hiện tại trong thành Nam Dương, nhắc tới muội, đúng là một đồng chuyện lùm xùm mà!”

Tuy ngờ khí không tốt, nhưng thiếu niên nắm tay nàng lại ôn nhu hữu lực, dường như mượn động tác này, hơi thở ấm áp kia của cậu tẩy trừ lạnh lẽo phủ đầy người nàng.

Trần Dung nghiêng đầu nhìn thiếu niên này. Hiện giờ đúng là lúc mặt trời lặn về phía tây, ánh nắng chiếu rọi trên khôi giáp màu vàng của cậu, hào quang sáng ngời lóa mắt bức người. Kim loại lạnh lẽo cứng rắn, rất xứng với gương mặt tuấn mỹ trắng trẻo của cậu, thật sự có một vẻ đẹp rất khác biệt, giống nhau cực dương, giống nhau cực nhu.

Khi Trần Dung đánh giá cậu, thiếu niên cũng không quay đầu lại nhếch miệng cười, đặc ý hỏi: “Thế nào? Ta như vậy, có phải là tuấn mỹ bất phàm giống như thiên thần không?” Dừng một chút, cậu lại bổ sung: “Giọng của ta đã thay đổi rồi, dễ nghe không? Hiện tại có phải giọng nói này rất êm tai khiến cho muội thích hay không?”

Nhìn bộ dạng cậu đặc ý đào dật, Trần Dung rốt cuộc không nhịn nổi, che miệng bật cười ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Tục lễ

Nghe thấy tiếng cười của nàng, thiếu niên rung đùi đắc ý: “Kỳ thật không cần muội nói, trên đường ta đến toàn bộ tiểu cô trong thành Nam Dương đều nhìn ngăm ngăm ngốc nha. Ta vừa mở miệng, có tiểu cô còn thét chói tai ra tiếng đó.”

Trần Dung đang cười vui vẻ, thiếu niên đột nhiên quay đầu nhìn nàng chằm chằm, cả giận nói: “Chẳng lẽ không đúng như vậy?”

Trần Dung ngăn ra, lập tức thu hồi tươi cười, dùng sức gật đầu, nói: “Tất nhiên, tất nhiên, Tôn tiểu tướng quân tuấn mỹ bất phàm, thật sự có tư thế của loài rồng, dũng mãnh như Lữ Bố, tài năng như Gia Cát Lượng.”

Thiếu niên đang nghe vui vẻ, thấy âm cuối nàng kéo dài ra, nhất thời cảm thấy ảo não. Lập tức cậu kéo hai tay nàng ra phía sau lưng, lớn tiếng nói: “Giới cho nữ lang này, dám trêu đùa ta?”

Trần Dung không thể động đậy, vội vàng kêu lên: “Buông ra.”

“Không buông, hiện tại muội là tù binh, phải cầu xin bản tướng quân tha thứ.”

Trần Dung không nhịn được cười khanh khách, nói: “Tôn tướng quân tha cho ta đi.”

“Nói lại, nói lớn hơn một chút.”

“Tôn tướng quân thủ hạ lưu tình, tha cho tiếp đi.”

Trần Dung vừa thốt ra lời này, thiếu niên mừng rỡ, cậu ha ha cười, buông lỏng tay nàng: “Coi như tiểu phụ nhân muội thức thời.”

Hai người bọn họ cười đùa âm ỉ, Trần Vi cách vách vẫn dựng thẳng lỗ tai lắng nghe, nàng ta tức tối dậm chân xuống đất, nói với giọng oán hận: “Ta không hiểu được, chỉ là một tiểu cô diện mạo tục điểm lại không biết cảm thấy thẹn thùng, sao có thể câu dẫn khiến một hai nam nhân đều thất hồn lạc phách đến thế?”

Ở thời đại này, dung mạo mà thể nhân thích nhất, yêu cầu đầu tiên phải trắng trẻo, thứ hai phải tinh khôi ngây thơ, thứ ba phải văn nhược âm nhu. Diện mạo của Trần Dung điểm lệ, dáng người lại cực kỳ yếu điệu, vẻ đẹp khuê gởi đó, ở thời đại này, không khỏi bị trông một chữ “Tục” lên cổ.

Trong sân, Bình ầu đã dọn ra mấy tháp, trên tháp bày đầy rượu thịt.

Thiếu niên nắm tay Trần Dung, tùy tiện ngồi xuống, cậu cảm lấy chén rượu, sau khi uống một ngụm, thuận tay đưa cho Trần Dung nói: “Đêm nay không say không về.”

Trần Dung chỉ cười, nhưng chưa nói cái gì, một bên Bình ầu khẽ cười nói: “Thật hiếm có, nhưng nữ lang nhà nô còn chưa hứa gả mà.”

Tôn Diễn liếc nhìn Trần Dung một cái, nói: “Nếu muội cho phép, ta có thể uống với muội không say không về mà đúng không?”

Bình ầu ngăn ra, bà không biết nên trả lời thế nào, không khỏi quay đầu nhìn về phía Trần Dung.

Lúc này, Trần Dung đang cười khỏ thầm nghĩ: Ta rất muốn uống với huynh không say không về, nhưng không nói tới người khác, nhất định Trần Nguyên sẽ rất vui mừng. Hắn sẽ trực tiếp đưa ta đến hậu viện của Nam Dương vương, rồi nói với thể nhân rằng ta vốn là kẻ hạ lưu bại hoại. Lần trước ưu thế tốt do ta tấu khúc Phụng Cầu Hoàng tặng Vương Thất lang sẽ trở thành vô ích, đầu thế kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Trần Dung nghĩ đến đây, không khỏi ngẩng đầu nhìn Tôn Diễn.

Nàng đối diện với hai mắt sáng ngời của thiếu niên kia dưới ánh mặt trời.

Nhìn ánh mắt như vậy, miệng Trần Dung hé ra, rất muốn kể hết cho cậu nghe.

Đúng lúc này, một giọng nói vang dội từ cửa viện truyền đến: “Tôn tiểu tướng quân có ở đây không? Lang chủ nhà ta biết Tôn tiểu tướng quân giá lâm, không khỏi vui mừng, đã chuẩn bị rượu nhạt, đặc biệt bảo ta tiến đến nghênh thỉnh tướng quân.”

Tôn Diễn ngăn ra, nhíu mày, nói thầm: “Hận nhất là tục lễ này.”

Cậu vừa muốn mở miệng phản bác, cảm thấy mu bàn tay ấm áp, chính là Trần Dung nhẹ nhàng đè cậu lại.

Trần Dung nhìn cậu, hai trông mắt đen láy mà trầm tĩnh: “Tiểu lang, không thể cự tuyệt.” Thấy Tôn Diễn có chút không rõ, nàng mím môi cười, cũng nói với vẻ nghịch ngợm: “Chẳng lẽ lần này huynh tới, Nhiệm tướng quân chưa từng hạ lệnh, nói các đại gia tộc còn nhiều lương thực và tiền tài, huynh có thể lợi dụng sự khùng hoảng của bọn họ, áp bức một ít để lấy sung quân lương sao?”

Nàng thốt ra lời này, Tôn Diễn ha ha cười. Mới nở nụ cười hai tiếng, cậu đã che miệng lại, hạ giọng: “Muội không nói thì ta đã quên mất.”

Dứt lời, cậu đứng lên.

Ngay tại thời điểm cậu đáp ứng, Trần Dung cảm lấy mũi sa đội vào, lui về phía sau vài bước, thu hai tay lại.

Cửa phòng ‘kẹt’ một tiếng mở ra.

Bước vào cửa, là hai kẻ sĩ và Trần Nguyên. Trần Nguyên vừa vào cửa, ánh mắt của hắn liếc về phía Trần Dung, lại liếc về phía Tôn Diễn.

Đánh giá một lúc, hắn mới ha ha cười, chuyển sang nhìn Tôn Diễn chấp tay nói: “Tôn tiểu tướng quân, mời!”

Tôn Diễn cũng đáp lại lễ theo tiêu chuẩn của sĩ tộc, cười nói: “Mời.”

Trần Nguyên thấy thế, ha ha cười nói: “Tiểu tướng quân họ Tôn sao? Vậy tổ tiên của ngài là?”

Tôn Diễn thân nhiên trả lời: “Ta là huyết mạch của hệ Tôn Trọng ở Giang Đông.”

Chỉ một câu nói, Trần Nguyên đã mở to mắt, cũng thu hồi biểu tình lơ đãng. Hắn sợ hãi than thở: “Tôn gia ở Giang Đông ư? Thân phận của tiểu tướng quân như thế sao lại dính vào chuyện binh đao liêm huyết này? Ài, nghĩ đến sau khi các chi hệ lớn Tôn gia của ngài ở Giang Đông biết đến, e rằng sẽ không khỏi sợ hãi.”

Tôn Diễn nhướn mày, không kiên nhẫn nói: “Người Hồ giết ta, ta sẽ đi giết người Hồ, đại trượng phu nợ máu phải trả bằng máu, điều này có gì phải sợ hãi?”

Trần Nguyên ha ha cười, lại chấp tay, tán thưởng nói: “Tiểu tướng quân thật sự là nam nhi đường đường, tâm huyết trượng phu. Mời.”

Lúc này, Tôn Diễn gật đầu.

Sau khi cậu đi được hai bước, lại quay đầu nhìn về phía Trần Dung.

Khi nhìn thấy gương mặt có vẻ quá mức rứt rứt của Trần Dung sau lớp mũ sa kìa, cậu lén lút chớp mắt vài cái với nàng rồi xoay hẳn người lại, thận trọng vái chào với nàng, cất cao giọng nói: “Trên đường đến phía nam, A Dung mời cơm ta, lấy y phục cho ta mặc, on cứu sống, Diễm khắc trong tâm khảm.”

Trần Dung ngần ra, ngay sau đó, nàng hiểu được ý tứ của cậu. Nàng vội vàng nghiêng người né qua, cúi người: “Tiểu tướng quân khách khí.” Nàng đỏ mặt, lúng ta lúng túng nói: “Đó là việc ta nên làm.”

Tôn Diễm nhìn thấy nàng giả bộ, nhìn không được hai mắt hí thành một đường, cậu ho nhẹ một tiếng, cố nhịn cười nói: “Cho dù thế nào, ân tình của nữ lang, Tôn Diễm suốt đời khó quên. Ta đi đây, hai ngày nữa lại đến thăm muội.”

“Vâng.”

Tôn Diễm vung tay áo dài, xoay người bước đi. Trần Nguyên theo phía sau cậu, một khắc khi đi ra cửa viện, hẳn quay đầu, nghiêm túc nhìn về phía Trần Dung thêm vài lần.

Đến khi bọn họ đi thật xa, Trần Dung mới hồi phục tinh thần.

Lúc này, Bình ẩu chạy đến bên người nàng, vui mừng nói: “Nữ lang, nữ lang, chuyện này quá tốt, Tôn tiểu tướng quân cũng đến thành Nam Dương, có cậu ấy ở đây, cuộc sống của nữ lang sẽ tốt hơn.”

Ngẫm nghĩ, Bình ẩu nói thầm: “Đáng tiếc tiểu tướng quân không nên giết người Hồ làm gì, bằng không, thừa dịp cậu ấy còn chưa trở lại trong tộc, nhanh cưới nữ lang về đi, nếu vậy thì thật tốt mà. Ai.”

Bà đứng một bên nói nhỏ, Trần Dung tháo mũ sa xuống, âm thầm nghĩ: Tôn Diễm đã làm gì vậy, cũng không có khả năng chỉ trong hai tháng ngắn ngủi đã trở thành tướng quân bộ hạ của Nhiễm Mẫn. Đúng rồi, nhất định là Nhiễm Mẫn đã biết thân phận của huynh ấy, muốn bảo vệ huynh ấy, nên điều huynh ấy tới chỗ an toàn như thành Nam Dương này.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Nói rõ

Bình ẩu nhủ thầm sau một lúc, lại chuyển sang nói với Trần Dung: “Nữ lang, người nói xem, tuổi Tôn tiểu lang cũng không còn nhỏ, hẳn là chưa cưới vợ đúng không, nếu không, để ẩu đi hỏi thử cậu ấy xem sao?”

Trần Dung lắc đầu.

Nàng đưa mắt nhìn phương xa, thản nhiên nói: “Có một số việc không thể nóng vội. Quynh quáng lên thì không thể đạt được điều gì cả.”

Bình ẩu than thở nói: “Nô không hiểu.”

Trần Dung buông rũ hai mắt, vươn tay đặt lên huyệt cảm, sau khi vài tiếng đàn du dương phát ra, lại nói: “Nay, toàn bộ mọi người ở Nam Dương đều cho là ta ái mộ Vương Thất lang. Chỉ chớp mắt lại chuyển hướng sang trượng phu khác, vậy chẳng phải là hư tình giả ý hay sao? Ầu, người cũng biết mà, bốn chữ hư tình giả ý có thể tổn hại thanh danh của một người.”

Bình ẩu vội la lên: “Vậy, vậy phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cả đời này của nữ lang, ngoại trừ Vương Thất thì không lấy ai làm phu sao?”

Tay phải Trần Dung khẽ gẩy, phát ra liên tiếp tiếng đàn thanh thúy như nước suối.

Bình ẩu ngậy người một lúc, vẫn nhìn không được kêu lên: “Nữ lang, nữ lang?”

Trần Dung buông lỏng tay, tiếng đàn êm ái im bật, nàng rũ hai mắt, từ từ nói: “Ầu, nếu Tôn Diễm đã trở lại, như vậy ta cũng có thể thả lỏng một chút.”

Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên.

Lúc này, ánh mắt Trần Dung có chút kỳ quái, mang theo ý tươi cười, lại mang theo một chút xa xôi.

Nàng nhìn Bình ẩu chăm chú, đột nhiên hỏi: “Ầu có biết Vương Thất lang ở đâu không?”

Bình ẩu thật không ngờ nàng đột nhiên nhắc tới Vương Thất lang, không khỏi ngần ra, lắc đầu đáp: “Nô không biết.”

“Bảo Thượng tâu đi điều tra, xem chàng đang ở đâu.”

Bình ầu mở to hai mắt, có chút cẩn thận, cũng có chút khẩn trương hỏi: “Nữ lang, người, người muốn làm gì?”

“Không có gì.” Trần Dung nâng cằm nhỏ, quay đầu nhìn về phía chủ viện, nói: “Tồn tiểu lang đã trở lại, trong tay của huynh ấy có hai ngàn sĩ tốt, toàn bộ thành Nam Dương đều nằm trong sự bảo vệ của huynh ấy. Ầu, người nói xem, hiện tại có phải ta rất an toàn hay không, không còn ai dám dễ dàng đụng đến ta nữa đúng hay không?”

Bình ầu ngây ngốc gật đầu.

Trần Dung liếc nhìn bà một cái: “Như vậy, bảo Thượng tâu đi điều tra xem Vương Thất lang ở đâu, ta muốn gặp chàng. Ta nghĩ, kỳ thật chàng đang chờ ta hẹn gặp, chờ ta nói rõ ràng.” Nói cách khác, mình gặp chàng cũng không cần áy náy, mà chàng, cũng sẽ không bởi vì mình cố ý kéo dài dây dưa không rõ mà mang ấn tượng xấu.

Phải biết rằng, đối với nhóm danh sĩ mà nói làm sai thì không đáng lo lắng, đã làm sai mà không thừa nhận, còn xảo ngôn biện giải thì mới quan trọng hơn.

Hiện tại gặp chàng, hết thấy còn kịp.

Bình ầu lại ngây ngốc gật đầu.

Thời gian trôi nhanh, lúc thái dương hoàn toàn chìm xuống đường chân trời phía tây, trên bầu trời mênh mông hiện lên vô số ánh sao, xe ngựa của Trần Dung đã xuất hiện trên đường phố.

Lúc này trên phố Nam Dương, khắp nơi đều có tiếng khóc vang lên.

Ngã tư đường, người đi qua đi lại rất ít, nếu có thì bộ dạng mắt chỉ nhìn mũi chân, từng nhà đều đóng cửa, giống như mỗi người đều dùng phương thức như vậy để cam đoan cho sự an toàn của bản thân.

Chỉ chớp lát, xe ngựa của Trần Dung đã đi tới bên ngoài Hoàn phủ.

Là thế gia lớn thứ ba trong thành Nam Dương, lúc này Hoàn phủ đang cử hành yến hội, khắp nơi đèn đuốc sáng trưng, tiếng đàn tiếng sáo rộn ràng.

Thượng tâu xưng danh với người gác cổng, sau khi lấy ra trúc bài đại biểu cho Trần phủ ra thì xe ngựa thuận lợi chạy vào trong phủ.

Lúc xe ngựa đi đến bên ngoài hành lang gấp khúc của Hoàn phủ, Trần Dung ngừng lại, nói với Thượng tâu: “Tâu, người vào đứng chờ trong đó, nếu Vương Thất lang đi ra ngoài thì nói cho ta biết. Người này kỳ thật không thích xã giao, khẳng định sẽ đi ra thôi, tâu cần lưu ý.”

“Vâng.”

Thượng tâu vừa đi, hai tay Trần Dung vịn vào lan can, cúi đầu, lẳng lặng nhìn phía dưới hành lang gấp khúc. Nơi đó hồ nước gợn sóng, một mảnh xanh biếc, ánh ngược của sao trời lung linh trên mặt hồ.

Cũng không biết qua bao lâu, tiếng bước chân chạy tới, chỉ chớp lát, Thượng tâu đi đến phía sau nàng, thấp giọng nói: “Nữ lang, quả như người dự liệu, Vương Thất lang đã đến cây cầu phía nam ở bên kia.”

“Được rồi, người lui ra đi.”

Thượng tâu không lui ra, lảo đi được vài bước, chần chờ quay đầu nhìn về phía Trần Dung, nói: “Nữ lang, vì sao người lại vội vàng như thế? Sao không hẹn trước rồi đến Vương phủ cầu kiến?”

Trần Dung ngẩng đầu lên, dưới tinh quang, hai mắt của nàng tối tăm: “Tâu, người không biết, nhóm danh sĩ luôn nghĩ rằng làm người phải tùy hứng mà làm việc, nếu ta muốn gặp chàng thì cứ thế mà thực hiện. Nếu nhẫn nại, hẹn ước thời gian, sẽ trở thành hai chữ ‘cố ý’.”

Thượng tâu kinh ngạc nhìn nàng, vẻ mặt hồ đồ.

Trần Dung lắc đầu, bước đi về phía trước.

Tiếng guốc mộc vang lên, âm thanh này có vẻ đặc biệt trong trẻo, nghe qua giống như âm nhạc.

A Dung bước đi, dưới chân nhẹ nhàng như múa. Có lẽ là bởi vì trong lòng thả lỏng, bước chân của nàng cũng rất khoan khoái.

Trong tiếng guốc mộc, nàng giẫm lên ánh sao, dọc theo con đường quanh co khúc khuỷu.

Sau khi rẽ ngoặt một cái, nàng dừng chân, nhìn thấy một nam nhân tuấn mỹ đang dựa vào lan can, nghiêng đầu, tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng.

Chính là Vương Hoàng.

Trần Dung đột nhiên nhìn thấy Vương Hoàng, hai mắt không khỏi sáng ngời.

Nàng vội vàng dừng bước, lui về phía sau một chút, thì lễ với chàng, cất cao giọng nói trong trẻo: “Thất lang đi ra rồi sao? Trần thị A Dung chờ quân đã lâu.”

Dưới ánh trăng, hai mắt của Vương Hoảng sáng ngời giống như vì sao trên bầu trời. Chàng chấp hai tay sau lưng, lẳng lặng đánh giá Trần Dung, cười nhẹ rồi nói: “Nàng cố ý vì gặp ta mà đến?”

“Vâng.”

“Cũng không cần người Hoàn phủ đồng ý, cứ thế không hẹn mà đến, rồi tự chờ đợi?”

“Vâng.”

Vương Hoảng ha ha cười, khoe môi chàng cong lên, nói: “A Dung, đây không giống tác phong của nàng.”

Trần Dung cười, nét mặt nàng bình thản, nhẹ nhàng nói: “Đúng vậy, hôm nay A Dung có thể buông ra một số khúc mắc rồi.”

“Vậy sao, buông ra cái gì vậy?”

Vương Hoảng hứng thú nhìn nàng chăm chú.

Trần Dung ngẩng đầu lên.

Nàng lẳng lặng nhìn chàng, trong bóng đêm, hai mắt của nàng thực sáng ngời.

Nhìn nam nhân này đứng dưới trời sao lại vẫn phiêu nhiên như thần tiên, Trần Dung đi lên một bước, thận trọng vái chào thật sâu, cất cao giọng nói: “A Dung giờ phút này tiến đến gặp qua Thất lang, là có chuyện muốn nói.”

Lúc này đây, Vương Hoảng không hỏi nàng, chàng chỉ lẳng lặng nhìn, ánh mắt thâm thúy khó hiểu.

Trần Dung cúi đầu, vái chào gấp người, tiếp tục nói: “A Dung vừa đến thành Nam Dương, trong lúc vô ý biết được trong yến tiệc mời Nam Dương vương, tộc bá Trần Nguyên của thiếp sẽ đưa thiếp tới làm thiếp thất cho lão ta.” Nàng cắn môi, giọng nói vốn trong trẻo lại chuyển thành khiếp nhược: “A Dung tự biết, phụ huynh mình không có ở đây, thiếp chỉ là một nữ tử mồ côi, không có người để dựa vào, không có người để cầu xin. Nếu tộc bá thực sự đuổi thiếp ra ngoài, ngoại trừ cái chết, thiếp cũng không còn con đường nào nữa.”

“Vì thế, nàng nghĩ tới ta, muốn mượn ta thoát khỏi Nam Dương vương, vì thế ở trước mặt mọi người nàng tấu khúc Phụng Cầu Hoàng tặng ta sao?”

Không biết vì sao, giọng nói của Vương Hoảng hơi đậm đặc lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Nụ hôn

Trần Dung lắc đầu.

Vương Hoảng ngăn ra, nhú mày.

A Dung không nhìn chàng, chỉ cúi đầu nói: “Thất lang chính là thần tiên nơi thế gian, phong thái siêu quần. Lần đầu A Dung gặp quân, tìm đập khó có thể tự áp chế. Ngưỡng mộ đúng là thành tâm thành ý.”

Nàng nói tới đây rồi cười khổ: “Tất nhiên, nếu không phải có sự kiện Nam Dương vương kia, có lẽ cả đời này của A Dung cũng sẽ không nói với quân những lời đó, hay tấu thủ khúc đó. Có lẽ, ngay cả khi vào quan tài, hồn về tha hương, tóc bạc trắng xóa, con cháu đầy đàn, lang quân cũng sẽ không biết, một nữ lang tục diễm như Trần thị A Dung cũng từng đối với Thất Lang có tâm ý như thế.”

Nàng dần dần cúi đầu xuống, run giọng nói: “Thân phận của Trần Dung thấp hèn, tính tình lại tục tũn không chịu nổi. Biết Thất lang độ lượng rộng rãi khoan dung nên đã lợi dụng điều này để biểu đạt nội tâm, cầu mong có thể thoát khỏi an bài của gia tộc.” Nàng dừng một chút, giọng nói càng khiếp nhược: “Mặc kệ tình ý của A Dung đối với lang quân là thật hay là giả, thời khắc làm chuyện đó, động cơ của A Dung cũng không phải là đơn thuần mà thật sự vì muốn thoát khổ. Sau đó lang quân có hỏi, A Dung suy nghĩ mãi không thôi. Vì việc này, A Dung vẫn canh cánh trong lòng, đêm nay cố ý tiến đến, đó là mong được Thất lang khoan thứ.”

Lúc này nàng đã cúi thấp không đứng lên nổi.

Sao đầy trời và đèn đuốc xa xa cùng tỏa ra hào quang rạng rỡ, chiếu vào dáng người thướt tha, đường cong quyến rũ của nàng, chiếu vào mái tóc đen

dài của nàng, khiến toàn thân nàng mang một vẻ mị hoặc khiến người ta miệng khô lưỡi khô, bất tri bất giác, Vương Hoảng chuyển tầm mắt.

Nhưng chỉ chốc lát, chàng lại quay đầu nhìn thẳng nàng.

Ánh mắt của chàng có chút sâu thẳm.

Nhìn nàng chăm chú, Vương Hoảng khẽ nói: “Lời nói của nàng, trong lòng ta đã sớm biết.”

“A Dung hồ thẹn.”

Vương Hoảng chậm rãi đến gần nàng.

Chàng đi đến trước người nàng, cúi đầu, nhìn giai nhân tuyệt sắc dưới ánh trăng, chàng chậm rãi vươn tay vuốt ve mái tóc nàng.

“A Dung.”

Tay chàng rất ôn nhu.

“Vâng.”

“Vì sao hôm nay nàng lại nguyện ý tiến đến nói rõ mọi chuyện với ta?”

Trần Dung ngẹn một chút, mới thì thảo nói: “Tôn Diễn, Tôn tiểu lang đã trở lại. Thiếp nghĩ, thời điểm huynh ấy có ở đây, thiếp không cần sợ Nam Dương vương nữa. Tâm tình vừa thả lỏng thì nhớ tới Thất lang, cho nên cảm thấy khó xử.”

“Thật không?”

“Không dám dối gạt.”

Bốn chữ này vừa mới thốt ra, Vương Hoảng đột nhiên nắm bả vai nàng, kéo nàng về phía trước thật mạnh.

Hành động này nằm ngoài ý muốn của Trần Dung, nàng bất ngờ không kịp đề phòng, thân mình đổ về phía trước, nhào vào trong ôm ấp ấm áp.

Người ôm nàng, chính là Vương Hoảng.

Trần Dung thật sự choáng váng, nàng trừng mắt nhìn hoa văn thêu trước ngực áo chàng, khẽ hé cái miệng đỏ mọng, thân mình cứng đờ, không dám cự quấy.

Vương Hoảng ôm nàng vào trong lòng, hơi hơi nghiêng đầu, miệng khẽ sát vào bên tai nàng, hơi thở ấm áp ủa vào trong lỗ tai nàng. Sau khi khiến nàng run rẩy không thể tự áp chế, chàng khẽ nói: “Sau đó thì sao? Không phải nàng muốn ta nói rõ với thế nhân, nói chuyện ngày ấy nàng gây nên đều là do tình thế bức bách, nói tuy rằng nàng yêu mến ta, nhưng thực sự không xứng với ta ư? Tốt nhất để thế nhân đều cảm thấy, chuyện nàng ái mộ Vương Thất lang đã là quá khứ, nàng vẫn có thể tìm một nam nhân tốt để gả đi sao?”

Giọng nói của chàng nhẹ nhàng rót vào tai, thực ôn nhu, cũng rất lạnh lùng. Trong vè tao nhã lại mang theo lạnh lẽo như băng.

Trần Dung không dám động đậy.

Vương Hoảng dần dần chuyển qua mặt nàng, hai tay chàng ôm gò má nàng, mắt đen khẽ híp lại, nhưng không có ý cười: “Có phải Vương Thất lang ta biểu hiện quá mức khoan dung độ lượng siêu thoát, khiến nàng muốn gần thì gần, muốn xa thì xa đúng không?”

Rốt cục Trần Dung phục hồi tinh thần, môi đỏ mọng khẽ run run, vội vàng biện giải: “Không, không phải.”

Hai chữ mới thốt ra miệng, động tác Vương Hoảng đang ôm gương mặt nàng đột nhiên cứng đờ, chàng nâng mặt nàng lên, sau đó, chàng cúi đầu, đặt môi lên khuôn miệng nhỏ xinh của nàng.

Hai cánh môi chạm vào nhau.

Trần Dung mở to mắt, ngơ ngác để mặc chàng hôn mút môi mình, xâm nhập vào bên trong, tiến thật sâu vào khoang miệng của nàng.

Trần Dung chớp hai mắt giật mình.

Dường như là đột nhiên, Vương Thất lang đang hôn nàng nóng bỏng lại dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai dời môi ra, nghiêng đầu đi.

Chàng thờ dốc một chút.

Sau đó, chàng đẩy Trần Dung ra, xoay người, không nói hai lời vung tay áo dài, nhanh chóng rời đi.

Đến khi chàng đi thật xa, Trần Dung mới kêu hai tiếng ‘A a’, giọng nàng không lớn, cũng không biết là muốn gọi chàng, hay là muốn chất vấn chàng.

Trong nháy mắt, bóng dáng áo trắng không nhiễm chút bụi của Vương Hoảng hoàn toàn biến mất trong tầm nhìn của nàng.

Cũng không biết qua bao lâu, Thượng tẩu chạy đến bên người nàng, lão giữ chặt nàng, vội vàng kêu lên: “Nữ lang, sao vậy, đã xảy ra chuyện gì, sao người lại đứng ở chỗ này mãi mà không nhúc nhích thế này?”

Trần Dung ngơ ngác ngẩng đầu, ánh mắt nàng trống rỗng nhìn Thượng tẩu, nhẹ giọng nói: “Hắn, tức giận.” Nói xong, nàng vờn tay vuốt ve môi mình, mặt của nàng càng ngày càng đỏ.

Đào mắt, mặt nàng đã đỏ tới gáy, oán hận lau môi một cái, Trần Dung thấp giọng mắng: “Tên hỗn đản này, hắn dám khinh bạc.....”

Vừa mắng đến đây, Trần Dung thấy vẻ mặt của Thượng tẩu vừa tò mò lại mơ hồ, không khỏi nhanh ngậm miệng, nàng được Thượng tẩu đỡ đứng vững, vừa hoạt động hai đầu gối tê liệt, vừa thì thào nói: “Đi thôi, chúng ta đi thôi.” Nói xong lời cuối cùng, giọng của nàng có chút nức nở: “Tẩu, chúng ta đi mau!”

Lúc này Thượng tẩu thấy nàng vừa giận vừa thẹn lại khóc lóc nên hoàn toàn trở nên hồ đồ, vội vàng nâng đỡ nàng, vừa đi vừa đáp: “Vâng, vâng, đi mau, đi mau.”

.....

Cũng không biết qua bao lâu, giọng của Trần Dung dần trở nên vững vàng hơn: “Tẩu, vừa rồi có người ngoài ở bên cạnh không?”

Thượng tẩu nghĩ nghĩ, đáp: “Không đâu.” Lão chuyển mắt nhìn Trần Dung, khó hiểu hỏi: “Nữ lang, sao vậy?”

Trần Dung mở to mắt, không trả lời.

Nàng không thể nói với lão, Vương Hoảng khinh bạc nàng được. Lời này thốt ra, không nói là Thượng tẩu, ngay cả chính nàng cũng không tin tưởng.

Vì thế, nàng cắn chặt răng, thốt ra giọng nói yếu đuối vô lực: “Không có việc gì, không có việc gì.” Nàng vừa hận vừa lau đôi môi đỏ mọng của mình: “Không có việc gì.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Lương thực

Mãi cho đến khi ngồi trên xe ngựa, Trần Dung vẫn cảm thấy tay chân vô lực.

Xe ngựa chậm rãi ra khỏi Hoàn phủ, chạy ra đường.

Chạy trên đường phố im lặng, Thượng tẩu thỉnh thoảng quay đầu, từ góc độ của lão có thể nhìn thấy nữ lang nhà mình vẫn đang ngơ ngác, bộ dáng này lão chưa từng gặp qua.

Một đêm trôi qua trong sự trầm trồ của Trần Dung.

Ngày hôm sau, thời tiết bắt đầu chuyển lạnh, gió lạnh phơ phất thổi tới khiến toàn thân người run rẩy.

Trần Dung ngồi ở sân viện khẽ gầy từng tiếng huyền cầm, cũng không biết qua bao lâu, nàng đột nhiên lên tiếng gọi: “Thượng tẩu.”

Thượng tẩu chạy tới, đáp: “Nữ lang có gì phân phó?”

“Bên ngoài náo nhiệt ra sao?”

“Là Tôn tiểu tướng quân, cậu ấy đứng ở chính giữa phố nam dọn xong những xe ngựa trống không, chờ các đại gia tộc đưa lương thực tới. Ha ha, vị tiểu tướng quân này cũng không thêm quan tâm để ý, sao cậu ấy không lên lút tới cửa thương lượng chứ? Bày ra tình thế như vậy, đó là buộc các đại gia tộc cung cấp lương thực mà.”

Vậy sao!

Trần Dung cười, hai mắt cong cong nói: “Huynh ấy quả thật là người dám làm loại chuyện này.” Đột nhiên trong lúc đó, Trần Dung rất bội phục Nhiệm Mẫn. Nhất định y đã biết tính cách này của Tôn Diễn, cũng biết huynh ấy có thân phận ở Tôn gia Giang Đông, nên để huynh ấy đến thành Nam Dương, mang tên là bảo vệ, trên thực tế chính là kiểm quân lương. Chỉ có người với thân thể như huynh ấy mới dám cả gan làm loại chuyện này, các đại gia tộc sẽ không dám oán hận, chẳng những không oán hận, có người nói tới, còn phải tán thưởng một tiếng rằng ‘Làm theo ý mình, đúng là phong độ của danh

sĩ nổi danh’.

Trần Dung đang cảm thấy thú vị, một loạt tiếng bước chân truyền đến. Tiếng bước chân kia có chút xa lạ, có vẻ hỗn loạn, nàng không khỏi quay đầu lại.

Từ khoeo mắt nàng nhìn thấy bóng dáng của Trần Nguyên cùng vài quân sự nhanh chóng đi đến.

Bọn họ đến chỗ ta làm gì?

Trần Dung nhướn mày, cơ hồ là đột nhiên, ý niệm lướt qua trong đầu.

Nàng lẳng lẳng liếc nhìn ra phía cửa, ngay khi bóng dáng của bọn họ sắp tới gần cửa viện, giọng của Trần Dung vang lên, gọi Thượng tâu: “Tâu.”

“Dạ.”

“Nay thành Lạc Dương đã bị phá, người Hồ chiếm đóng tiến công, nếu không phải nhờ Tôn tiểu tướng quân dẫn quân đóng ở thành Nam Dương, chúng ta cũng không có an bình như ngày hôm nay.”

Thượng tâu ngừng đầu lên, khó hiểu nhìn nàng, không rõ vì sao nàng nói mấy lời mạnh miệng khách sáo này.

Đột nhiên, Trần Dung cười với lão, tươi cười này có chút giảo hoạt. Chỉ thấy nàng nói với giọng trong trẻo vang dội: “Tâu, người đi dẫn chúng họ về, chuyển mười chiếc xe lương thực trong kho hàng của chúng ta cho Tôn tiểu tướng quân!”

Những lời này thốt ra, đồng thời, Trần Nguyên và mấy quân sự bước vào cửa viện!

Trong đó một quân sự đã đặt một chân qua cửa, há mồm đang muốn nói chuyện thì nghe thấy Trần Dung thốt ra như thế nên nhất thời ngẩn ngơ. Vài quân sự không hẹn mà cùng quay đầu nhìn về phía Trần Nguyên.

Trần Nguyên cũng ngẩn người ra.

Hắn ngậy ngốc một lúc mới ho khan một tiếng, bước vào sân, gọi Trần Dung: “A Dung.”

Trần Dung cả kinh, vội vàng bước xuống khỏi tháp, cung kính thi lễ gọi to: “Bá phụ đến đây.”

Trần Nguyên gật đầu, lại ho khan một tiếng: “A Dung, lúc bá phụ đến, vừa rồi con đang nói cái gì.....”

Hắn mới nói đến đây, Trần Dung đã ngắt lời hắn, như tiểu hài tử kích động tranh thủ ca ngợi người lớn: “A, bá phụ nghe thấy sao? Lúc này nếu không có Tôn tiểu tướng quân dẫn quân tới bảo vệ thành Nam Dương, ta là phụ nhân cũng sẽ không được hưởng thụ sự an bình này. Bá phụ, hi hi, ta vừa báo với Thượng tâu, ta muốn đem một nửa lương thực trong kho cho bọn họ, Tôn tiểu tướng quân thấy chắc hẳn sẽ vui mừng.”

Trần Dung quay đầu đi, trừng mắt nhìn Thượng tâu, quát: “Thất thần làm gì? Còn không đi chuẩn bị lương thực! Nhớ rõ, phải giống trống khua chiêng đưa qua, để cho thế nhân đều biết, đây là lương thực từ Trần phủ chúng ta!”

Nàng một câu lại tiếp một câu, đúng là không cho Trần Nguyên cơ hội để chen mồm vào.

Sau khi Thượng tâu nhận lệnh rồi đi, Trần Dung quay đầu nhìn về phía Trần Nguyên, lại thi lễ, thanh thúy hỏi: “A, chỉ mãi mê nói chuyện của ta, bá phụ chớ trách. Không biết lần này người đến đây là có gì muốn dặn dò A Dung?”

Trần Nguyên há miệng thờ dốt, lại không phun ra được nửa từ.

Lần này hắn đến là muốn dùng danh nghĩa của Tôn tiểu tướng quân cần lương thực mà đoạt lương thực của Trần Dung. Hắn vốn tính toán sẽ lấy 18, 19 xe lương thực, sau đó lại lấy danh nghĩa của mình đưa cho Tôn Diễn năm xe, số còn lại sẽ giữ trong tay. Phải biết rằng hiện tại trong thành Nam Dương, lương thực càng ngày càng thiếu thốn, có lương thực trong tay, so với vàng bạc trân bảo còn quan trọng hơn.

Vì chuyện này, hắn cũng mang theo bốn quân sự tới, mọi lí do thoái thác đều đã suy nghĩ chu toàn. Trần Dung vốn là do hắn quản lý, hắn muốn nàng đưa lương thực cũng là suy nghĩ vì đại cục, ai cũng không thể cự tuyệt nửa chữ.

Nhưng hắn vạn lần không ngờ, nữ lang Trần Dung này không biết bị bệnh thần kinh gì, ở thời điểm mình chưa kịp mở miệng đã tự tiện tuyên bố lấy ra lương thực đưa cho Tôn tiểu tướng quân, còn đưa tới đó mười xe, lấy danh nghĩa của chính nàng!

Lúc này, trong lòng hắn vô cùng căm tức, nhưng làm gì bây giờ đây? Đã không còn cơ để đoạt lương thực rồi.

Trần Dung quay đầu lại, nàng chớp mắt to, tò mò nhìn Trần Nguyên há miệng cứng lưỡi rồi gọi: “Bá phụ? Bá phụ?”

Nàng gọi vài tiếng, Trần Nguyên mới thanh tỉnh lại. Hắn lại khụ khụ, muốn mở miệng, nhưng sau khi nhìn thoáng qua các quân sự mang về mặt bối phục nhìn Trần Dung thì đành phải ngậm miệng. Sau một lúc lâu, hắn mới gật đầu, nghiêm túc nói: “Rất khá, thật rất khá. Tuy rằng A Dung chỉ là nữ lang nhỏ tuổi, đối với đại sự lại biết tiến thoái, điểm này rất khá.”

Hắn lại ho khan một tiếng: “Bá phụ đến chỉ muốn thăm hỏi con thôi. Hiện tại thấy con khỏe là tốt rồi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Dung đỏ lên, nàng vui sướng thi lễ với hắn, vui vẻ nói: “Tạ bá phụ khen ngợi.”

Trần Nguyên lại khụ một tiếng, quát với xung quanh: “Không có việc gì nữa, chúng ta đi thôi.”

Trần Dung vội vàng cung kính đưa tiễn: “Bá phụ đi thông thả.”

Đến khi tiễn đưa Trần Nguyên đi thật xa, Bình ẩu mới kinh ngạc hỏi: “Nữ lang, lang chủ có ý gì vậy?”

Trần Dung nhếch khóe miệng, cười lạnh lùng, thầm nghĩ: Có ý gì? Không phải là định mưu tính với ta sao?

Bình ẩu thấy nàng không đáp, hít một tiếng, nói thầm “Nữ lang cũng quá hào phóng rồi, đưa tặng những mười xe lương thực, ngay cả toàn bộ Trần phủ cũng không lấy ra được nhiều như vậy đâu.”

Trần Dung rù hai mắt, thầm nghĩ: Nếu ta không bỏ ra con số này, Trần Nguyên sẽ bỏ qua cho ta sao?

Tất nhiên nàng sẽ không giải thích với Bình ẩu, chỉ dặn dò: “Bảo với Thượng tẩu, thời điểm đưa lương thực tới thì về mặt phải tươi cười, nếu có ai hỏi thì lập tức lớn tiếng nói cho bọn họ biết, lương thực là của Trần thị A Dung, là nữ lang chưa tròn 15 tuổi của Trần phủ. Nếu bọn họ cảm thấy hứng thú, không ngại nhiều lời kể lại chuyện ta trọng nghĩa khinh tài ở Bình thành, rồi trên đường đi liệu sự như thần.”

Bình ẩu ngây ngốc đáp: “Vâng.”

“Đi đi.”

“Vâng.”

Nhìn theo bóng dáng Bình ẩu rời đi, Trần Dung chậm rãi ngồi xuống, lại gầy thất huyền cảm.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Đưa lương thực

Trong tiếng đàn trong trẻo, mười chiếc xe ngựa chứa lương thực được thu xếp chuẩn bị. Đến khi chuẩn bị xong xuôi, Thượng tẩu cùng chúng phó dịch còn lưu luyến nhìn số lương thực này, trông mong ngó Trần Dung, chờ nàng đổi ý.

Trần Dung cũng không để ý tới. Nàng rù hai mắt, nhẹ giọng hỏi: “Thượng tẩu, người nên lưu ý nhiều hơn, nhìn xem trong thành Nam Dương có gia tộc nào muốn chuyển đến Kiến Khang không. Nếu có thì hỏi một chút xem bọn họ có bán đất đai nhà cửa hay không. Người lấy ra chín xe trong số mười xe vải vóc lần trước tộc thúc đưa, mặt khác, ta lại cho người mười nghìn vàng lá, nhớ kỹ, trong một tháng, người đổi hết thành địa khế cho ta (khế ước đất đai). Đúng rồi, sau đó ghi dưới danh nghĩa của Tôn tiểu tướng quân.”

Lạc Dương đã bị vây hãm, chúng tộc thành Nam Dương sẽ trực tiếp đối mặt với người Hồ, nơi đây không có chỗ hiểm yếu như sông sâu núi cao để che chắn, hầu hết mọi gia tộc đều muốn rời đi. Nhưng mà, bởi vì Nam Dương vương ngăn cản, chỉ có một bộ phận gia tộc có thể tự do rời khỏi mà thôi.

Đặt mua đất đai thì cũng không có vấn đề gì. Bình ẩu chần chờ một chút, hỏi: “Nữ lang, người nói là ghi dưới danh nghĩa của Tôn tiểu tướng quân sao?”

Trần Dung gật đầu, nói: “Đúng, nếu gia tộc hỏi, các người cũng có thể nói là Tôn tiểu tướng quân muốn trú ngụ.”

Thượng tẩu bất mãn khuyên nhủ: “Nhưng mà, địa khế này ghi dưới danh nghĩa của cậu ấy, vạn nhất có biến cố thì sao?” Bình ẩu cũng nói: “Nữ lang, vì sao không ghi dưới danh nghĩa của người?”

Trần Dung nhú mày, thản nhiên nói: “Của ta, đó là của gia tộc.”

Hai người lập tức hiểu ra.

Lúc này, Trần Dung lại có vẻ chần chờ, sau một lúc lâu, nàng nhẹ nhàng nói: “Vây ghi dưới danh nghĩa của Nhiễm tướng quân đi.”

“Nữ lang, vậy cũng không ổn đâu.”

Lần này, Trần Dung cười vô cùng tự tin, nàng lắc đầu, nói: “Không có biến cố gì đâu, tính cách của y hoàn toàn đáng tin cậy.” Nói xong lời cuối cùng, Trần Dung cười khô, giọng thấp xuống.

Thượng tẩu thấy thái độ của nàng kiên quyết, ngần ngại một hồi lâu mới hỏi: “Vây, việc này có cần đề cập với Tôn tiểu tướng quân hay không? Lần này

chúng ta đưa nhiều lương thực tới cho cậu ấy, đúng là thời cơ tốt để mở miệng.” Cho tới nay, các nơi đều đem đất đai của mình ghi dưới danh nghĩa của thân thích bằng hữu làm quan lớn trên triều đình, cũng để trốn tránh khỏi phải nộp thuế. Có thể nói, cách thực hiện của Trần Dung không hề mới mẻ. Nhưng mà nàng và Nhiễm tướng quân chỉ mới quen biết, sao lại tin tưởng y như thế?

Trần Dung lắc đầu, nói: “Không cần, nếu huynh ấy phát hiện thì mới nhắc tới.”

“Vâng.”

Thượng tâu cùng chúng phó điều khiển đoàn xe, vừa ra khỏi Trần phủ đã khiến cho khắp nơi chú ý.

Phải biết rằng, Tôn Diễn bày đầy xe ngựa ở bên đường chờ các đại gia tộc đưa lương thực đã thể hiện khí thế bức người, hơn nữa các đại gia tộc cũng thiếu hụt lương thực. Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người đều nhìn ngắm xung quanh, nhưng không có một hộ nào chủ động đưa tới.

Trong không khí nặng nề áp lực này, đoàn xe của Trần Dung xuất hiện.

Đoàn xe của nàng là xe ngựa nước sơn màu vàng của nàng khi ở Bình thành, phó dịch ăn mặc cũng hoàn toàn không giống với Trần phủ. Chúng sĩ tộc và thứ dân đứng xem náo nhiệt không khỏi lên hỏi thăm.

Thượng tâu nghe bốn phía thỉnh thoảng truyền đến tiếng nghị luận, lập tức ha ha cười, lấy một loại ngữ khí tự hào nói lớn: “Đây là nữ lang nhà ta lấy sức lực của mình tặng cho nhóm tráng sĩ. Đã nghe qua nữ lang nhà ta hay chưa? Nàng là Trần thị A Dung, là người trọng nghĩa khinh tài ở Bình thành, trên đường đi về phía nam lại liệu sự như thần đoán trúng ba lần đó!”

Giọng nói già nua của Thượng tâu vừa truyền ra, chúng phó dịch bên cạnh cũng lớn tiếng phụ họa. Mười mấy người đồng thời hô lên, kể lại sự tích của Trần Dung từ đầu đến cuối.

Tiếng ồn ào nổi lên bốn phía.

Một lão nhân cả kinh kêu lên: “Trần thị A Dung ư? Không phải nàng chỉ là một nữ lang thứ xuất sao? Sao lại có nhiều lương thực như thế?”

“Đúng vậy đúng vậy, tiền tài của nữ lang này thật lớn! Một mình lấy ra lương thực, ước chừng có thể sánh với cả một gia tộc. Thật sự khảng khái, thật sự rất hào phóng!”

Nghe thấy tiếng người qua đường hỏi han, giọng của Thượng tâu càng thêm vang dội, lập tức, lão kể lại tỉ mỉ mấy chuyện Trần Dung đã làm.

Lúc đoàn xe đi tới chính giữa đường tới chỗ Tôn Diễn, Thượng tâu đang nói nước miếng tung bay, nuốt lời còn không kịp. Lão liếc mắt nhìn Tôn Diễn mặc khôi giáp màu vàng đang cõng nển cười, lão vội vàng nhảy xuống thi lễ với cậu, cất cao giọng nói: “Lão nô phụng lệnh nữ lang Trần thị A Dung nhà mình, đưa đến mười chiếc xe lương thực cho tiểu tướng quân.”

Tôn Diễn chấp hai tay lại, cất cao giọng nói: “Đa tạ.”

“Không dám. Nữ lang nhà ta nói, cũng vì có các ngài ở đây, nàng mới có thể ở trong thành Nam Dương an hưởng thái bình, đưa lương thực vốn là chuyện nên làm.”

Tôn Diễn cười ha ha, nói: “Tuy Trần thị A Dung chỉ là một phụ nhân nhưng lại khảng khái dũng cảm, khiến trượng phu như ta cũng cảm thấy hổ thẹn.”

Khi giọng nói của cậu truyền ra vang vọng, trong số người qua đường, có không ít người lên rút bước lùi, quay ngược người lại rời đi.

Tôn Diễn đem mọi biến hóa này thu vào đáy mắt, cậu lại cười, nụ cười này khiến bốn phía vang lên tiếng kêu sợ hãi cùng tiếng hoan hô của các nữ lang.

Tôn Diễn hiển nhiên đã thành thói quen được nhóm nữ lang hâm mộ, cậu tiến lên một bước, nâng Thượng tâu đang hành lễ dậy, ngay lúc Thượng tâu vừa đứng dậy kia, cậu khẽ cười nói: “Là A Dung bảo các người lan truyền chuyện của muội ấy sao?”

Thượng tâu thấp giọng đáp: “Vâng.”

“Ha ha, muội ấy quả nhiên sẽ không bỏ qua bất cứ một cơ hội nào.” Dừng một chút, cậu còn nói thêm: “Việc hôm nay, quả thật ta làm có chút lỗ mẫm. Sau khi trở về nơi thay ta cảm ơn A Dung, nếu không có muội ấy giải vây, ta khó tránh khỏi lại sinh sự.”

Thượng tâu cũng không hiểu lắm, chỉ hồ đồ đáp: “Vâng.”

“Còn có, thuận tiện nói cho muội ấy biết. Hôm nay ta đứng ở đầu đường, một thân nhung trang, tuấn dật siêu quần, khiến chúng nữ vây quanh ngắm nhìn. Người đi hỏi muội ấy rằng thịnh cảnh như thế, vì sao muội ấy không đến vô giúp vui?” Tôn Diễn nói tới đây, tự mình cười ha ha.

Thượng tâu thành thành thật thật đáp: “Vâng, lão nô nhất định sẽ chuyển cáo.”

Tôn Diễn vui vẻ, lại cất tiếng cười to. Một lát sau, cậu thu hồi tươi cười, lui ra phía sau hai bước, chấp tay với Thượng tâu, nói: “Ta thay Nhiễm tướng quân cảm ơn nữ lang nhà người. Tâu, mời trở về đi.”

“Tướng quân khách khí.”

Tôn Diển ngồi trở lại trên tháp bầy chính giữa đường, nhìn Thượng tẩu lên xe ngựa lại bắt đầu thổi phồng Trần Dung với bốn phía thì không khỏi cười vang.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Mạch nước ngầm

Sau khi Thượng tẩu trở lại phủ thì tinh tế cẩn thận kể lại chuyện đã xảy ra cho Trần Dung nghe, kể xong, môi của lão giật giật, muốn nói lại thôi.

Trần Dung liếc mắt một cái, hỏi: “Trong lòng tẩu bất an ư?”

“Vâng.” Thượng tẩu ở chung với nàng nhiều năm, có một cảm giác thân thiết giống như ở cùng với thân nhân: “Chúng ta ca ngợi nữ lang như vậy, có thể khiến sĩ phu phản cảm hay không?”

Trần Dung cười, nàng đứng lên, ngắm nhìn bầu trời ở phương xa, thản nhiên nói: “Sẽ không. Tôn tiểu tướng quân đứng bên đường áp bức nộ lương thực, các đại gia tộc hết sức khó xử, chỉ có thể đóng cửa không ra. Lúc này trên ngã tư đường của Nam Dương không có bao nhiêu sĩ phu, chỉ có thứ dân cùng nữ lang thôi.”

Bên môi của nàng lộ ra nụ cười lạnh: “Tại thế gian này, thành tựu đi liền với thanh danh, hoặc là xuất thân vô cùng tốt, nhất cử nhất động đều được thế nhân chú ý, hoặc là, cứ như vậy thông qua miệng người khác lan truyền sự tích. Cái gọi là ba người thành hổ (ý chỉ nhiều người nói giả cũng thành thật), đó là danh tiếng.”

Nàng nói tới đây, nhìn Bình ẩu đứng ở phía sau: “Lấy mũi sa của ta đến.” Nàng hí hai mắt: “Đi xem Tôn tiểu tướng quân thôi.”

“Vâng.”

Trần Dung mới bước ra sân, cửa sân vừa mở ra, Trần Vi và các nữ lang vây quanh đích nữ Trần Thiên đi ra ngoài.

Thấy các nàng, Trần Dung bước chậm lại.

Dù là như thế, Trần Vi cũng đã chú ý tới nàng. Lập tức, Trần Vi mỉm cười gọi: “A Dung?”

Chúng nữ dừng chân, đồng thời quay đầu nhìn về phía Trần Dung.

Biểu tình các nàng có chút kỳ quái, sau một lúc lâu, một nữ lang đứng ở bên cạnh Trần Vi hỏi: “Trần thị A Dung, muội đến chỗ Tôn tiểu tướng quân sao?”

Khi nói đến đây, giọng của nàng ta có chút nặng nề.

Trần Dung thì lễ, nói: “Chỉ tùy tiện đi một chút thôi.”

Trần Vi mỉm cười: “A Dung quý trọng Vương Thất lang, không có quan hệ thân mật gì với Tôn tiểu tướng quân đâu đúng không?”

Đối mặt với câu hỏi của nàng ta, Trần Dung cười cười, không trả lời.

Nàng hơi nghiêng đầu, gọi Bình ẩu ở phía sau: “Ấu, đi thôi.”

“A, vâng vâng.”

Trần Dung xoay người lại, thì lễ với chúng nữ, nói: “Các vị tỷ tỷ muội muội, A Dung đi trước một bước.” Dứt lời, nàng tự đứng thẳng dậy, đi ra phía ngoài.

Đến khi nàng đi ra một hồi lâu, một nữ lang mới lắc đầu nói: “Trần thị A Dung này chỉ là thứ nữ nhỏ trong chi tộc, thật không biết, sao nàng ta lại có ngạo khí dám vô lễ với chúng ta như thế?”

Trần Thiên nghe vậy, cũng hừ một tiếng.

Trong số những người này, chỉ có Trần Vi ở chung với nàng lâu thì cũng hiểu được một chút: Trần Dung căn bản sẽ không ở chung với nhóm nữ lang. Cũng khó trách, ngày thường dáng dấp của nàng như thế, đó là người trời sinh chỉ biết giao tiếp với nam nhân thôi.

Trên ngã tư đường Nam Dương lúc này đã náo nhiệt không ít, đưa mắt nhìn quanh, lại có hai ba chiếc xe chứa lương thực chạy về phía trung tâm.

Xem ra, mình đã mở đầu thật tốt.

Bình ầu nhìn thấy người đứng ở ngã tư đường, lại có không ít nữ lang mặc hoa phục, không khỏi tò mò hỏi: “Y, hôm nay là ngày hội sao?” Mới nói đến đây, chính bà phản ứng lại, cười nói: “Đúng rồi, là Tôn tiểu tướng quân. Nữ lang, còn chưa kể với người, khi ở trên đường đi về phía nam, tuy rằng Tôn tiểu tướng quân tuần tú nhưng cũng không bằng bây giờ. Cho tới hiện tại nó mới biết được, nam nhân mặc khôi giáp lại có vẻ hoa mỹ bức người đến thế.”

Trần Dung mỉm cười: “Àu, nếu lời này người nói thẳng trước mặt huynh ấy, huynh ấy rất thích nghe đó.”

Chủ tớ hai người nói nói cười cười đi tới chỗ ngã tư đường có Tôn Diễn.

Chỗ này, vô cùng đông đúc.

Ngoại trừ chúng nữ lang đứng chen chúc cười với Tôn Diễn, còn có xe ngựa chở đầy lương thực dưới sự an bài của nhóm sĩ tốt điều khiển xe đến.

Cũng không biết là ai đề ra, mỗi khi có một hộ đưa lương thực tới thì lại có người cất tiếng nói: “Lạc Dương Ngưu thị đưa đến năm xe lương thực.”

“Giang thành Ngô thị đưa đến bảy xe lương thực.”

Trong tiếng kêu to, Trần Dung nhìn mặt đám quân sự hoặc trắng bệch hoặc tái xanh, cảm thấy có chút buồn cười: Chiêu thức của Tôn Diễn thật cao diệu. Cứ như vậy, các gia tộc vốn rất coi trọng mặt mũi, làm sao còn dám qua loa cho xong?

Nàng nghiêng đầu, nhìn Tôn Diễn được nhóm nữ lang vây quanh. Xuyên qua đám đông, nàng có thể nhìn thấy khôi giáp màu vàng, gương mặt tuần tú trắng trẻo gần như xinh đẹp kia của cậu, chính là ở thời khắc này, cậu lại lộ vẻ không kiên nhẫn.

Đúng lúc này, Tôn Diễn cũng quay đầu, liếc mắt nhìn, đúng lúc chạm phải ánh mắt của Trần Dung.

Gần như là đột nhiên, cậu nhếch miệng cười, khẽ nháy mắt!

Trần Dung thật không ngờ cậu lại nhận ra nhanh như thế, sợ kẻ không sợ trời không sợ đất này sẽ gọi tên nàng, nàng vội vàng dùng ngón trỏ tay phải lên chặn môi, mở to mắt cảnh cáo cậu.

Tôn Diễn cất tiếng cười to. Chúng nữ lang kinh hô, một cô nương vội vàng hỏi: “Tiểu lang, tiểu lang, vì sao chàng cười thoải mái như thế?”

Một cô nương khác mặt tròn trịa, bộ dạng đáng yêu như trẻ con vui vẻ ngâm xướng: “Nét mặt của Tôn lang thật đẹp, cười rộ lên càng thêm tuyệt vời, a, xin tiếp nhận cảnh tưng này của thiếp đi.”

Nói xong, nàng ta cảm một cảnh tưng đưa tới trước mặt Tôn Diễn, mắt to chớp chớp, trong ánh mắt thậm chí có chút ướt át.

Tôn Diễn đang cất tiếng cười to không khỏi nghẹn lại.

Ngay khi cậu ngẩn ngơ, Trần Dung lại buồn cười bật ra tiếng. Sợ Tôn Diễn nhìn thấy mình đang cười sẽ xấu hổ thành giận, nàng nhanh chóng xoay lưng đi, lấy tay áo che miệng.

Đang lúc nhóm tiểu nữ cười huyên náo thoải mái, hai kẻ sĩ lướt qua trước mặt Trần Dung, trong đó một người thấp giọng nói: “Thành Nam Dương không bảo đảm!”

Mặt khác một người thờ dài một tiếng, oán hận nói: “Thật đáng giận, thật đáng giận mà! Trước đó Nam Dương vương kia cực lực phong tỏa tin tức, còn không để cho các gia tộc rời đi. Ai, làm vậy có gì tốt chứ?”

Người đầu tiên liếc mắt nhìn Tôn Diễn cùng Trần Dung và đám nữ lang, nói với giọng chê cười: “Buồn cười là toàn bộ thành Nam Dương còn ca múa mừng cảnh thái bình. Bọn họ nghĩ rằng có Nhiệm Mẫn hứa hẹn thì sẽ không có ai dám mạo phạm thành Nam Dương. Bọn họ đã quên mất Nhiệm Mẫn vốn họ Thạch mà! Hừ, Thạch Hô kia đã hạ lệnh, hắn sẽ tấn công Nam Dương. Ta cũng không dám tưởng tượng, tới khi đó, bên ngoài có đại quân, bên trong có tiếp ứng, muốn chạy thoát đúng là khó như lên trời, chẳng phải vậy ư?”

Nhìn theo bóng dáng hai người rời đi, Bình ầu lo lắng nói: “Nữ lang, hai người này nói thật hay là giả?”

Trần Dung không trả lời, nàng cúi đầu suy nghĩ một hồi, nói: “Chúng ta đi về trước.”

“Vâng.”

Bởi vì trong lòng có tâm sự, rất nhanh hai người đã trở về. Ngay khi Trần Dung bước vào cửa viện, một quân sự Trần phủ bước đến, hắn vừa thấy Trần Dung thì lại thầm oán: “Nữ lang chạy đi đâu vậy? Nam Dương vương phái người đến đây, nói có chuyện quan trọng muốn đón nữ lang qua phủ. Bọn họ đã chờ lâu rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Vào phủ

Quản sự nói ra một câu, nhìn thấy Trần Dung và Bình ầu ầu đều biến sắc, không khỏi nhú mày hỏi: “Sao vậy?”

Hai người đều không nói chuyện, Bình ầu chỉ lo lắng nhìn Trần Dung.

Khuôn mặt của Trần Dung lúc xanh lúc trắng, cho tới nay, rất nhiều chuyện phát triển không khác gì so với kiếp trước, cũng luôn luôn nằm trong sự nắm chắc của nàng.

Nhưng chuyện trước mắt này rõ ràng đã lệch khỏi quỹ đạo.

Nàng áp chế tim đập bối rối, nhẹ giọng hỏi: “Không biết là chuyện quan trọng gì?”

“Điều này ta làm sao mà biết?” Ngữ khí của quản sự có chút không kiên nhẫn, hấn thúc giục: “Nữ lang vẫn nên nhanh đi thôi, đừng để người của Nam Dương vương chờ lâu.”

Tay phải hấn lại đưa ra ngăn đường: “Mời.”

Trần Dung không hề bước đi, nàng thi lễ với quản sự, nói: “Xin chờ chút, sự tình gấp gáp, A Dung còn cần phải chuẩn bị một chút.”

“Không cần chuẩn bị.”

Quản sự nhú mày, ngữ khí cường ép: “Người của Nam Dương vương nói, bọn họ đã chuẩn bị mọi thứ cho nữ lang rồi.”

Hấn lại yêu cầu: “Đi thôi!”

Trần Dung cúi đầu ngẫm nghĩ, nhỏ giọng nói với Bình ầu ở bên cạnh: “Người tạm thời ở lại, bẩm báo chuyện này và mọi căn nguyên cho Tôn tiểu tướng quân biết.”

“Vâng.”

Trần Dung gật đầu, bước về phía quảng trường.

Trên quảng trường, người của phủ Nam Dương vương hiển nhiên đã chờ đến mức không kiên nhẫn, một tỷ nữ tầm hai mươi tuổi nhìn thấy Trần Dung, lập tức nghiêm mặt, quát lên: “Nữ lang này thật khiến người khác phải chờ lâu!”

Trần Dung cúi đầu, cũng không phản bác, chỉ im lặng lên xe ngựa.

Xe ngựa chạy ra từ cửa hồng.

Trong xe ngựa, trước mặt và bên cạnh Trần Dung có một tỷ nữ. Lúc này, hai tỷ nữ đều đang nhìn nàng chòng chọc, đánh giá nàng từ trên xuống dưới. Ánh mắt trực tiếp không hề lễ độ.

Trần Dung vẫn là vẻ phục tùng rũ mắt.

Dưới ống tay áo, hai tay nàng bấu chặt lẫn nhau, trong nháy mắt, nàng đã suy nghĩ tìm mọi cách, cuối cùng chỉ có thể quyết định, đi bước nào tính bước này.

Phủ Nam Dương vương ở phía nam thành Nam Dương là một tòa tiểu viện lớn, phòng ốc tầng tầng lớp lớp.

Sau khi xe ngựa đi vào cửa chính, lại rẽ vào ngõ chạy qua một cửa hồng nhỏ.

Vừa vào cửa, lọt vào trong tầm mắt đó là một hoa viên, tỷ nữ đi tới đi lui, đám tỷ nữ này đều mặc lăng la, đeo túi hương ngọc bội, đúng là so với nữ lang như nàng còn xa hoa hơn hai phần.

Trần Dung chú ý, trong khắp hoa viên không nhìn thấy bóng dáng của hộ vệ.

Một tỷ nữ nhìn thấy sau khi Trần Dung vào vương phủ thì nhìn ngắm không dời mắt thì không khỏi bật cười, nói: “Nữ lang chưa từng gặp qua chỗ phồn hoa như thế này đúng không?”

Trần Dung không đáp lời nàng ta.

Lúc này, tỷ nữ tầm 30 tuổi ở phía bên phải nàng thờ dài một hơi, nói: “Sớm đã nghe người ta nói, người là người không hiểu lễ tiết, quả thế. Ai.” Một

tiếng thở dài cuối cùng, có chút nặng nề kéo dài.

Trần Dung không khỏi quay đầu, liếc nhìn nàng ta một cái, hơi hơi cúi đầu, như tỏ lòng biết ơn.

Cho dù là tà lễ, khi Trần Dung thực hiện cũng có vài phần kiều ngạo, làm sao giống các nữ lang của chi tộc khác? Lập tức, mấy tỷ nữ lại khinh thường cười rộ lên.

Xe ngựa xuyên qua hoa viên nhỏ, chạy vào rừng cây, lại chuyển qua một hành lang dựng trên hồ, trước mắt Trần Dung xuất hiện một quảng trường.

Xe ngựa ngừng lại trên quảng trường.

Lúc này, hai tỷ nữ đều im lặng, các nàng một trái một phải đỡ Trần Dung xuống xe ngựa. Ba người hướng tới phía nam đi được mấy chục bước thì thấy xuất hiện một sân viện.

Trần Dung còn chưa đến gần đã nghe thấy trong sân truyền đến tiếng cười đùa của nữ tử.

Lúc này, nàng dừng chân, từ từ nói: “Không phải nói có chuyện quan trọng tìm ta sao? Tại sao lại mang ta đến hậu viện của phụ nhân?”

Lời của nàng vừa thốt ra, hai tỷ nữ đồng thời cười ra tiếng.

Tỷ nữ trẻ tuổi hơn che miệng cười khanh khách không ngừng, nói: “Vương gia nói có chuyện quan trọng, nhưng mà chuyện quan trọng này, có lẽ là ngày mai, có lẽ là ngày kia, tóm lại, chờ vương gia có rảnh rồi mới gọi người tới. Chẳng lẽ, người chỉ là một nữ lang nho nhỏ, còn phải khiến vương gia buông mọi sự vụ mà thận trọng nghênh đón người sao?”

Trần Dung quay đầu.

Lúc này, ánh mắt của nàng sắc bén liếc nhìn hai nàng ta mang theo sát khí, hai tỷ nữ này sao đã từng thấy qua? Lập tức hai người đồng thời cả kinh, đều lui về phía sau một bước.

“Thật không?”

Trần Dung cười lạnh, nàng vung tay áo dài, xoay người: “Xem ra vương gia nhà người đã quên đạo lý giữa người với người là quý ở chỗ thành tâm thành ý. Lão ta nói có chuyện quan trọng triệu ta, triệu ta đến rồi lại bỏ mặc, đây là đạo đãi khách sao? Bỏ mặc cũng đành thôi, còn đưa ta tới hậu viện của mình, nhục nhã như thế, Trần Dung không dám tiếp nhận!”

Dứt lời, nàng rút một chiếc trâm cài từ trên đầu xuống, tay phải lật lại, mũi trâm sắc bén đặt vào chỗ cổ họng mình!

Động tác này, nàng thực hiện vô cùng lưu loát, quyết đoán chí cực!

Đầu tiên hai tỷ nữ cả kinh, kế đó lại muốn cười, nhưng khi đối mặt với ánh mắt hàm chứa sát khí của Trần Dung kia thì lại cười không nổi. Lúc này, các nàng đột nhiên hiểu được, nữ lang trước mắt này thật sự là chuyện gì cũng có thể làm được!

Nhóm tỷ nữ cứng đờ.

Trần Dung dùng trâm cài đâm vào cổ họng mình, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm các nàng, cũng không nói chuyện.

Không khí im lặng.

Lúc này, phía sau Trần Dung có một giọng nói sắc nhọn vang lên từ chỗ cổng: “Ha ha, cần gì như thế, cần gì như thế?”

Một văn sĩ già cả gầy yếu, tầm 50 tuổi xuất hiện ở bên cạnh Trần Dung.

Người này, Trần Dung cũng biết, hắn chính là tên Hứa phụ tá bên cạnh Nam Dương vương, kiếp trước, lão nhân này thấy nàng thì luôn như hổ rình mồi, dùng hết thủ đoạn cũng muốn đoạt về tay.

Hứa phụ tá vừa xuất hiện, cặp mắt chuột đục ngầu kia đã nhìn chòng chọc vào bộ ngực đầy đặn, vòng hông gợi cảm của Trần Dung. Thời điểm hai mắt dường như dính chặt trên người nàng, miệng hắn vẫn tiếp tục nói: “Quả nhiên giống như lời của Trần Thuật, là một nữ lang rất có cá tính. Ha ha, A Dung sao lại tức giận đến thế? Các nàng ta chỉ nói đùa với nàng một chút mà thôi, nàng là một nữ lang sĩ tộc, lại tức giận với hạ nhân chẳng phải là đánh mất thân phận sao?”

Hắn nói tới đây, vỗ hai tay, quát lên: “Xe ngựa đâu? Vương gia còn đang chờ gặp mặt Trần Dung.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Nam Dương vương

Bị một đôi mắt chuột nhìn mình chòng chọc thực sự rất khó chịu. Tay phải Trần Dung giờ lên, đội mũ sa mà nàng đã tháo xuống khi ngồi trong xe, rồi đi về phía xe ngựa.

Đến khi Trần Dung lên xe ngựa, ánh mắt háo sắc của tên họ Hứa mới dời đi, hấn quát với xa phu: “Đi thôi.”

“Vâng.”

Phủ Nam Dương vương quả nhiên rất lớn, xe ngựa chạy vòng vòng bên trong, ước chừng qua hơn nửa canh giờ, bên ngoài mới truyền đến một tiếng hô quát: “Đến rồi.”

Rèm xe được vén lên, tỳ nữ trẻ hơn vươn tay đỡ Trần Dung.

Trần Dung bước xuống xe ngựa, nhìn xung quanh khắp nơi. Đây là một tiểu lâu, hoàn toàn cách ly với phòng ốc phía sau. Nhìn thấy kẻ sĩ lui tới, Trần Dung âm thầm thở ra một hơi.

Ánh mắt Hứa phụ tá vẫn dừng ở trên người nàng, thấy thế hấn cười tươi, lộ ra hàm răng vàng khè: “Xem ra, Trần thị A Dung không tin nhiệm vương gia lắm.” Ngờ điều cực kì kỳ quái.

Trần Dung bước về phía trước, cũng không quay đầu lại: “Nếu muốn người khác tin tưởng, thì phải xem lại chính mình.”

Ngữ khí thực cứng rắn, thực thẳng thắn khiến Hứa phụ tá lắp bắp kinh hãi, hấn vốn tưởng rằng, bởi vì sợ đắc tội với mình và Nam Dương vương mà Trần Dung sẽ hiển lộ bối rối. Nào biết đầu rằng, nữ lang này căn bản không hề sợ sệt?

Quả nhiên là người rất có cá tính.

Trần Dung vừa mới đi được mười bước, phía trước có tiếng cười quen thuộc truyền đến. Đào mắt, bóng dáng của Trần Nguyên và vài kẻ sĩ Trần thị đi ra khỏi chủ điện, xuất hiện ở trước mặt Trần Dung.

Nhìn thấy bọn họ, Trần Dung dừng bước chân.

Trần Nguyên cười cười, vừa liếc qua nhìn thấy Trần Dung, hấn tiến lên một bước, lộ ra tươi cười ôn hòa: “A Dung đến đây ư?”

“Vâng.” Sau khi Trần Dung lên tiếng, ngẩng đầu nhìn hấn: “Bá phụ đang định đi đâu vậy?”

Nàng mỉm môi, sau lớp mũ sa lộ quang trong suốt, ngữ khí lại khí thế bức người: “Chẳng lẽ, bá phụ muốn đem một nữ lang như ta đặt ở trong phủ Nam Dương vương, rồi sau đó tự động rời đi sao?”

Trần Nguyên cứng đờ.

Đào mắt, hấn nhíu mày, quát lớn: “A Dung nói chuyện quý quái gì vậy? Vương gia nghe nói con liệu sự ba lần ở trên đường đi về phía nam, cảm thấy rất thú vị, nên có ý gọi con đến hỏi về chiến sự. Đây là vinh quang cỡ nào chứ? Nữ lang như con rất không hiểu chuyện.”

Trần Dung nghe vậy, thi lễ với hấn, lại cố chấp nói: “A Dung chỉ biết rằng bản thân là một nữ lang chưa gả. Đặt mình trong vương phủ như thế, đặt mình trong chỗ ở của một nam nhân, đúng là vô cùng không ổn.”

“Không ổn?” Trần Nguyên cười lạnh, muốn nói cái gì đó lại vội vàng ngậm miệng.

Hấn vung tay áo dài, không kiên nhẫn quát lên: “Được rồi được rồi, vương gia nhất định là chờ không nổi nữa rồi, mau vào đi thôi.”

Dứt lời, cũng không chờ Trần Dung mở miệng, hấn đã vội vã rời đi.

Trần Dung nhìn bóng dáng của hấn, vẫn không nhúc nhích.

Lúc này, hai tỳ nữ đến đỡ Trần Dung. Không đợi các nàng mở miệng, Trần Dung đã cúi đầu, tiếp tục đi về phía trước.

Hứa phụ tá mang theo các nàng rẽ đông rẽ tây, theo một cửa hông tiến vào trong điện.

Đi qua vài gian, trước mắt Trần Dung xuất hiện một gian chính điện. Còn chưa tới gần, mùi hương nồng đậm đã ập vào mũi, cùng với mùi hương này, còn có một tiếng cười khàn đục của nam nhân đã cao tuổi.

Lúc này Hứa phụ tá đã tươi cười, ánh mắt dính trên dáng người Trần Dung cũng thu hồi lại: “Vào đi thôi, vương gia ở bên trong.”

Trần Dung nghiêng thân, hướng tới Hứa phụ tá thi lễ, thanh thanh nói: “Vương gia có hỏi, thì hãy để ta ngồi ở phía sau bình phong.”

Hứa phụ tá nhíu mày, hấn trừng mắt nhìn Trần Dung, quát: “Nữ lang này, tại sao lại nhiều chuyện như vậy?” Hấn chuyển sang quát với hai tỳ nữ ở bên

cạnh: “Mang nàng đi vào. Hừ!”

Hai tì nữ nghe vậy, một trái một phải đứng bên sườn Trần Dung, sau khi thi lễ với nàng thì nhìn nàng chăm chăm.

Lúc này Trần Dung đã bình tĩnh lại, nàng nói với vẻ không vui: “Chẳng lẽ người của phủ Nam Dương vương không biết cấp bậc lễ nghĩa sao?”

Hứa phụ tá không kiên nhẫn, hần lạnh lùng nói: “Rối loạn như thế, Vương gia không để ý cấp bậc lễ nghĩa nên khó tránh khỏi hồ đồ, một nữ lang như ngươi lại dám nói như thế sao?”

Hần thốt ra một câu, vừa lòng nhìn thấy Trần Dung giật mình ngay lập tức, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng sợ tới mức tái nhợt.

Lập tức, hần cười hi hi, vươn tay lại đây, lẳng lẽ lướt qua bộ ngực đầy đặn của nàng một cái, thô giọng nói: “Vào đi thôi, nữ lang mà cố chấp như thế cũng không tốt, sẽ khiến nam nhân tức giận.” Dứt lời, lại duỗi tay đặt lên lưng Trần Dung, đẩy nàng vào trong điện.

Trong đại điện, bốn tầng sa mỏng bay nhẹ trong gió, trong lư hương ở góc điện, mùi long tiên hương từ từ tỏa ra khắp phòng.

Trần Dung ngẩng đầu nhìn về phía chủ vị.

Quả nhiên, một lão già đang mở rộng hai chân ngồi trên tháp, ở bên cạnh lão ta là hai mỹ nhân hoa phục.

Trần Dung nhìn quanh trái phải, rốt cục ở góc sườn bên phải nhìn thấy một người đang ngồi trước bàn viết gị đồ.

Nàng ngắm nghĩ, cũng không cần nhóm tỳ nữ thúc giục, tiến lên vài bước, lẳng lẳng nói: “Trần thị A Dung gặp qua vương gia.”

“Trần thị A Dung? Ha ha, lại đây đi, lại đây đi.”

Nam Dương vương đẩy hai mỹ nhân bên cạnh ra, quay đầu, đôi mắt nhỏ giấu dưới lớp thịt béo vội vã nhìn về phía Trần Dung.

Dưới tay áo, hai tay Trần Dung bầu chặt lẫn nhau, nàng hơi nhếch môi, đi lên một bước.

Đúng lúc này, có hai người bước vào qua cửa điện.

Chính là hai kẻ sĩ ôm chồng sách thật dày. Hai người này đều mặc trường bào rộng, gương mặt vô cùng nghiêm túc.

Gánh nặng trong lòng Trần Dung được buông xuống.

Hai kẻ sĩ đi nhanh lướt qua Trần Dung, đến ngồi xuống trước tháp của Nam Dương vương. Người bên trái chỉ vào mấy chồng sách, cất cao giọng nói: “Vương gia, đây là chư vị lang quân đưa ra sách lược.”

“Mở ra đi.”

Một kẻ sĩ khác mở ra một quyển sách lụa, cầm bút lông vạch mấy nét trong đó, chuyển sang nhìn về phía Trần Dung: “Kia là nữ lang Trần thị sao?”

“Vâng.”

Trần Dung cung kính thi lễ.

“Người đâu, đưa tháp và bình phong tới cho nữ lang.”

“Dạ.”

Kẻ sĩ kia mặt không chút thay đổi liếc nhìn Trần Dung một cái, nói: “Nữ lang mời ngồi.”

“Vâng.”

Trần Dung cất bước, cách qua một tầng bình phong, ngồi xuống tháp.

Đến khi nàng ngồi xuống, trong lòng còn âm thầm kinh ngạc: Chẳng lẽ, Nam Dương vương thật sự vì muốn chống cự với người Hồ mà mời mình đến ư?

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Trần Dung khí thế bức người

Lúc này, một kẻ sĩ mở miệng hỏi: “Nữ lang đã tặng mười xe lương thực cho Tôn tiểu tướng quân sao?”

Trần Dung nhẹ giọng đáp: “Vâng.”

Kẻ sĩ kia gật đầu, lại hỏi: “Nữ lang cùng Tôn tiểu tướng quân đã quen biết trên đường đi đúng không? Nghe nói khi cậu ta đến thành Nam Dương để dàn xếp, chuyện thứ nhất đó là cầu kiến ngươi, thật vậy sao?”

Trần Dung đáp: “Vâng.”

Lúc này, trong lòng nàng đang trầm nghĩ: Sao vừa mở miệng đã hỏi tới Tôn Diễn rồi? Hay là, bọn họ thật sự tin lời đồn đãi kia, nghĩ rằng Nhiễm Mẫn muốn tiến công thành Nam Dương?

Trong lúc nàng trầm mặc, giọng của Nam Dương vương truyền đến: “Vậy theo như nữ lang, Tôn tiểu tướng quân là người như thế nào?”

Đến chính đề rồi.

Trần Dung ngẩng đầu lên, giọng nói trong trẻo mà kiên định: “Tuy rằng tuổi Tôn tiểu tướng quân còn nhỏ, nhưng thật sự là đại trượng phu.”

Lời này vừa thốt ra, một kẻ sĩ bật cười một tiếng, nói: “Hay nữ lang thấy cậu ta tuấn mỹ, vì thế liền đánh giá như vậy?”

Lời người này vừa thốt ra, Trần Dung đứng dậy, nàng xốc rèm lên, để lộ ra gương mặt tinh xảo, quát vói về phần nọ: “Tôn tiểu tướng quân là huyết mạch của Tôn Trọng ở Giang Đông, làm người quang minh lỗi lạc, trên đường đi đến phía nam, người nhà của huynh ấy đều bị người Hồ hại chết, huynh ấy và người Hồ có mối thù không đội trời chung. Nam nhi như thế, vì sao lang quân lại nói lời châm chọc?”

Nàng nói tới đây, vung tay áo dài, mắng một cách oán hận: “Hừ, ta không muốn nói chuyện với người như các ngươi.”

Sau đó nàng xoay người, nhanh chóng đi ra ngoài.

Mọi người thật sự không ngờ nàng lại nóng nảy như thế, vì vậy đều đồng thời ngăn ra. Đào mắt, kẻ sĩ kia bật cười rồi vội vàng đứng lên, vái chào thật sâu với nàng, nói: “Hồ thẹn, hồ thẹn, là mỗ lỡ lời, nữ lang bớt giận, xin bớt giận.”

Ngôn từ vô cùng chân thành.

Trần Dung vẫn nghiêm mặt, một câu cũng không đáp, cứ bước đi, tiếp tục hướng ra phía ngoài.

Đúng lúc này, Nam Dương vương quát: “Ngăn nàng lại!”

Vài hộ vệ lên tiếng trả lời bước ra, chắn cửa lại.

Trần Dung gấp gấp, nàng có vẻ vô cùng tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. Lúc này, nàng nhìn cửa điện chỉ còn cách mấy bước kia, trong lòng lại âm thầm thở dài.

Ở phía sau nàng, Nam Dương vương được một mỹ nhân nâng đỡ đứng lên, lão trừng mắt nhìn Trần Dung, nói với giọng lạnh lùng: “Chỉ là một thứ nữ nho nhỏ trong Trần thị vậy mà cũng học tác phong của đám danh sĩ hay đám vương hầu cận bã ư? Hừ hừ, Trần thị A Dung, cốt khí của nàng dùng sai chỗ rồi, ta cũng không thích nữ nhân có tính tình thế này.”

Trần Dung âm thầm nắn một tiếng trong lòng, trầm nghĩ: Ta ước gì lão không thích mà.

Nhưng ở mặt ngoài, nàng chỉ hừ lạnh một tiếng, từ từ quay đầu lại.

Vừa nghiêng đầu, Trần Dung tà nghệ nhìn Nam Dương vương, ngao mạn nói: “Nếu như thế, sao vương gia không chém giết một phụ nhân nho nhỏ như ta?” Nàng nói tới đây, đầu ngẩng cao, nặng nề bật cười đáp trả lão: “Thành Lạc Dương bị phá rồi, người Hồ đối với thành Nam Dương như hổ rình mồi, vương gia lại hoài nghi ý giúp đỡ của Nhiễm tướng quân cùng Tôn tiểu tướng quân, chẳng lẽ không sợ trùng kế phản gián của địch nhân, tự chặt cánh tay sao?”

Lời này của nàng khí thế hiên ngang, vô cùng có lý. Nam Dương vương không tự chủ quay đầu nhìn về phía hai kẻ sĩ.

Hai kẻ sĩ trầm mặc một hồi, trong đó một người gật đầu, nói: “Thực nhìn không ra tuổi nữ lang còn nhỏ mà đã có chút kiến thức.”

Kiếp trước nàng đã đi theo Nhiễm mẫn lăn lộn nhiều năm ở tiền tuyến, có thể không có kiến thức sao? Nói đến nói đi, chuyện Nhiễm Mẫn bị nghi ngờ, kiếp trước cũng từng phát sinh rồi.

Một kẻ sĩ khác nói với Trần Dung: “Nữ lang, mời ngồi vào chỗ.”

Trần Dung không hề cử động, nàng vẫn lấy một loại thái độ ngao mạn, xem thường nhìn chằm chằm mấy người đó.

Nam Dương vương hiển nhiên có chút thẹn quá thành giận, lão thở hổn hển rồi trầm giọng quát: “Người đâu!”

Tiếng quát vừa mới thét ra, một kẻ sĩ đã kêu lên: “Vương gia, không thể tức giận.” Một kẻ sĩ khác cũng định há mồm muốn nói, bọn họ biết, tuy Trần thị A Dung trước mắt chỉ là một thứ nữ nhưng trong khoảng thời gian này nàng lại nổi tiếng khắp thành Nam Dương, không phải người có thể dễ dàng động vào.

Nam Dương vương áp chế lửa giận, quát: “Người đâu, mời Trần thị A Dung lui xuống, an trí cho tốt.”

“Vâng.”

Hai tỳ nữ vẫn đứng hầu ở bên ngoài lên tiếng trả lời đi vào, hướng về phía Trần Dung.

Trần Dung hừ một tiếng, vung tay áo dài, nói: “Ta sẽ tự đi.” Dứt lời, nàng nhanh chóng đi ra ngoài điện.

Nhìn bóng dáng nàng đi xa, Nam Dương vương đau đầu ngồi trở lại tháp, nói: “Nữ lang này ngày thường mê người như vậy, tại sao lại có tính cách này?” Vừa nói, lão vừa liên tục lắc đầu.

Thấy lão suy nghĩ, một kẻ sĩ cẩn thận dựa sát vào lão, thấp giọng khuyên nhủ: “Vương gia, nữ lang này cũng không tầm thường đâu, một khi lời nói vừa rồi của nàng bị truyền ra ngoài, Nhiễm tướng quân cùng Tôn tiểu tướng quân sẽ biết mất thôi.”

Nam Dương vương nghe vậy, vung tay phải, quát: “Truyền lệnh, ai cũng không được nói chuyện vừa rồi với bên ngoài.”

“Vâng.” Mọi người nghiêm nghị đáp ứng.

Dừng một chút, Nam Dương vương xoa trán, lại vung tay, nói thầm: “Xui xui, một nữ lang yêu mị như thế vậy mà học tác phong của đám danh sĩ, nói năng từng từ đều rất chói tai, còn có biểu tình kia, thật sự khiến người ta vừa nhìn mà căm tức. Ai, hiện tại bốn vương không có chút hứng thú nào cả.”

Thấy lão không có sắc dục, hai kẻ sĩ thờ dãi nhẹ nhõm.

Trần Dung được hai tỳ nữ một trái một phải nâng đỡ, đồng thời cũng là cưỡng ép, đi ra ngoài sân, lên xe ngựa, hướng tới tây viện.

Trần Dung ngồi trong xe ngựa nhắm hai mắt, trong vẻ mặt trầm tĩnh mang theo lạnh lùng, còn có khinh thường.

Hai tỳ nữ nhìn thoáng qua nàng, lại nhìn thoáng qua nhau, đều không lên tiếng. Đến tận lúc này, các nàng mới biết được nữ lang trước mắt không thèm coi vương gia ra gì. Làm sao các nàng còn dám nói năng lỗ mãng giống như vừa rồi?

Hai nàng đều không chú ý tới, sắc mặt Trần Dung trầm tĩnh như nước, lúc này hai tay lại đan chặt nhau vào nhau: Làm sao bây giờ? Tôn Diễn cũng bị hoài nghi rồi, hơn phân nửa sẽ có người theo dõi trông chừng, làm sao còn có thể cứu ta ra? Sớm biết vậy thì lúc ấy hẳn nên bảo Bình ầu tìm Vương Hoảng xin giúp đỡ. Hừ, tiểu tử kia vô lễ với ta, dù thế nào cũng phải cứu ta một lần chứ?

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Đèn Khổng Minh

Tây viện cũng không khác so với mấy chủ viện và hậu viện, trong viện cây cối rậm rạp, núi giả hồ nước, trang trí thật sự tinh xảo.

Khi hai tỳ nữ đỡ Trần Dung xuống xe, trên gian tiểu lâu thỉnh thoảng lộ ra một cái đầu. Đây đều là một số cô nương còn trẻ xinh đẹp, các nàng nhìn thấy Trần Dung, ánh mắt đồng thời biểu lộ sự thương hại.

Chỉ chốc lát, ba người đi vào một gian tiểu lâu, hai tỳ nữ thi lễ rồi nói với nàng: “Nữ lang, nơi này sẽ là chỗ cư ngụ của người, hai người chúng nô tỳ cũng do người sai sử.”

Trần Dung không ngẩng đầu lên, thản nhiên nói: “Đến Trần phủ một chuyến, mang quần áo và người của ta đến đây.”

Tỳ nữ trẻ tuổi nghe vậy che miệng cười nói: “Không cần, nô tỳ đã chuẩn bị mọi thứ cho nữ lang rồi.”

Nàng ta xoay người, lấy ra một bộ quần áo ở trong phòng, cười khanh khách nói: “Nữ lang đi đường phong trần mệt mỏi, thay đồ mới đi.”

Trần Dung nâng mắt.

Chỉ liếc mắt một cái, nàng mím chặt môi, bộ quần áo trong tay tỳ nữ kia, sắc vàng nhạt và sắc tím nhạt giao nhau, dù là kiểu dáng hay màu sắc đều giống như bộ hoa phục ở Trần phủ kia.

Nhìn thấy Trần Dung giật mình, tỳ nữ trẻ tuổi che miệng cười không ngừng, nói: “Nơi này còn có nữa đây.”

Nàng ta dẫn Trần Dung đi vào một góc phòng, chỉ vào ba thùng gỗ, trong thùng gỗ đựng đầy y phục mới tinh. Hơn nữa, mỗi một bộ không phải là vàng nhạt giao với tím nhạt, thì là vàng tươi, vàng sẫm giao với tím nhạt. Cả ba thùng đều đựng hoa phục cùng kiểu dáng và màu sắc.

Mặt Trần Dung cứng đờ, sau một lúc lâu mới hỏi: “Những thứ này được may từ lúc nào?”

Tỳ nữ trẻ tuổi cười thật vui vẻ: “Đã được một thời gian rồi. Nữ lang cứ việc yên tâm, những bộ quần áo này đều căn cứ theo dáng người của người mà làm ra, ngay cả màu sắc cũng rất thích hợp với nữ lang.”

Nàng ta khẽ nâng cằm, nói với ngữ khí khuyên bảo: “Không nói tới thành Nam Dương, ngay cả thành Kiến Khang, phú quý như vương gia cũng không được mấy người đâu.”

Trần Dung hí hai mắt, cười cười.

Lúc này, lòng của nàng vừa vội lại loạn, nàng vẫn biết Nam Dương vương có hứng thú với mình, nhưng thật sự không ngờ rằng hứng thú của lão đối với mình lại lớn như thế! Nhất định là một đêm kia lão gặp mình thì đã sai người bắt đầu may những bộ y phục này!

Những ba thùng, chẳng lẽ, lão thật sự quyết tâm muốn chiếm đoạt mình sao?

Ngẫm nghĩ, Trần Dung rớt cuộc cười không nổi nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh mỹ của nàng vừa trắng bệch lại tái xanh, móng tay đâm vào lòng bàn tay vô cùng đau đớn.

Hai tỳ nữ dường như không biết giấy dựa trong lòng nàng, đều cúi đầu, không nói gì, cũng không có động tác gì khác.

Một lát sau, Trần Dung cũng khôi phục bình tĩnh, nàng nhẹ nhàng nói: “Thu dọn đi.”

“Vâng.”

Hai tỳ nữ đóng thùng lại, Trần Dung ra lệnh: “Cũng cất bộ này đi.” Nàng chỉ bộ quần áo tỳ nữ đang cầm trên tay.

Tỳ nữ kia nở nụ cười, nàng ta cung kính hỏi: “Vâng nữ lang mặc cái gì?”

Trần Dung bình tĩnh nói: “Các người trở về phủ lấy cho ta.”

Tỳ nữ trẻ tuổi nhin không được cười ra tiếng, nàng ta nhìn Trần Dung chăm chú, nói với giọng ôn tồn: “Nữ lang đã quên rồi sao, nô tỳ vừa rồi đã nói qua, nữ lang muốn mặc quần áo thì nơi này có rồi, nữ lang muốn sai người nào thì nô tỳ đã ở đây. Về phần lời nói trở về Trần phủ thì về sau đừng nói vậy nữa.”

“Về sau?”

Trần Dung cũng cười lạnh lùng, nàng nâng cằm, từ từ nói: “Vương gia các người còn tính toán nhốt ta trong vương phủ sao?”

Khi nàng nói lời này, ánh mắt sắc bén, đột nhiên, khí chất cả người biến đổi, trở nên tàn nhẫn đáng sợ.

Tỳ nữ trẻ tuổi cả kinh, nàng ta kim lòng không được lui về phía sau một bước, cúi đầu lúng ta lúng túng nói: “Nữ lang cần gì phát cáu với hạ nhân như chúng nô tỳ chứ? Chỉ cần vương gia đáp ứng, nữ lang có thể rời khỏi bất cứ lúc nào.”

Trần Dung thu hồi ánh mắt.

Từ lúc vào phủ nàng đã biết sẽ có kết quả này. Vừa rồi nhìn thấy Nam Dương vương và hai kẻ sĩ kia, rõ ràng bọn họ lấy Nam Dương vương làm chủ mà nghe theo nên đã đánh mất ngạo khí cùng cá tính của sĩ phu, bọn họ có biết cũng vô dụng, vì thế nàng cũng không thể mở miệng nói rồi đi.

Nàng hít sâu một hơi, cố gắng khiến bản thân bình tĩnh, bước vào trong phòng: Ít nhất, tối hôm nay mình vẫn an toàn. Không đúng, phải nói là trong hai ngày nay sẽ an toàn.

Hai tỳ nữ nhìn bóng dáng Trần Dung, một lát sau, tỳ nữ trẻ tuổi nhỏ một bãi nước miếng, nói với vẻ oán hận: “Vốn chưa từng gặp qua nữ lang như thế này! Chẳng lẽ, nàng ta nghĩ rằng mình là đích nữ danh môn, nghĩ rằng mình còn có thể giống như nhóm trượng phu tỏ vẻ khí khái chăng?”

Tỳ nữ lớn tuổi hơn lắc đầu, không hề mở miệng.

Trần Dung áp chế lửa giận, bằng tốc độ nhanh nhất tắm rửa xong, cũng thay bộ quần áo Nam Dương vương chuẩn bị kia rồi ngồi ở trong sân.

Lúc này, đúng là thời điểm mặt trời lặn về phía tây, đèn rực rỡ mới thấp lên. Trước mặt nàng đặt một thất huyền cầm tinh mỹ khéo léo, vừa liếc nhìn nó, Trần Dung đã biết nó có giá trị xa xỉ. Xem ra, Nam Dương vương tốn khá nhiều tâm tư với mình.

Nàng cúi đầu, nhìn chăm chăm cây cầm kia một lúc lâu, đột nhiên gọi: “Lấy cành trúc, giấy và nến đến, ta muốn làm đèn Không Minh để chơi.”

Tỳ nữ lớn tuổi đáp: “Vâng.”

Sau khi nàng ta đi được vài bước, tỳ nữ trẻ tuổi kêu lên: “Lấy cho nàng nhiều một chút. Như vậy ban đêm cũng đỡ cho mỹ nhân thấy tịch mịch.” Trong giọng nói mang theo trào phúng.

Trần Dung cũng không thèm ngẩng đầu lên.

Chỉ chốc lát, trước mặt nàng bày đầy các thứ.

Trần Dung ngồi xuống, nương theo ánh đèn lồng bắt đầu buộc chặt cánh trúc.

Nàng làm rất chậm, rất chuyên chú.

Hai tỳ nữ đầu tiên nhìn nàng một lúc, thấy nàng làm hơn nửa canh giờ còn chưa xong một cái thì đều rời đi làm việc của mình.

Các nàng vừa đi, Trần Dung lại làm rất nhanh.

Chỉ chốc lát, Trần Dung đã làm xong ba cái đèn Không Minh. Có điều đèn của nàng rất kỳ quái, lớp giấy trên mặt đèn dùng bút lông vẽ ra một hình đơn giản.

Đây là gương mặt một nam nhân, tỳ nữ trẻ tuổi đi đến phía sau nàng, nghiêng đầu liếc mắt một cái, đột nhiên hỏi: “Ai vậy nhỉ?”

Trần Dung không để ý đến.

Nàng vẽ khuôn mặt này lên hai mặt, hai mặt khác thì dùng ký hiệu giống như mây nét hoa lá mà Thạch thị Hồ tộc của Nhiễm Mẫn vẫn thường hay dùng, nghĩa là: “Vương Hoảng, A Dung.”

Làm xong, nàng thấp ngọn nến trong đèn lên, nhẹ buông tay, đèn Không Minh kia bắt đầu dần bay lên, trong nháy mắt đã bay qua phòng ốc.

Tỳ nữ trẻ tuổi cũng giống như nàng, ngửa đầu nhìn ba chiếc đèn Không Minh bay trên bầu trời. Nàng ta nhìn thấy Trần Dung lại bắt đầu làm tiếp đèn Không Minh, không khỏi tò mò hỏi: “Đó là ý trung nhân của người sao? Người đang hứa nguyện cùng hắn sao?” Nói xong lời cuối cùng, giọng của nàng ta thấp xuống, mang theo chút thương hại.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Danh sĩ ngâm

Trần Dung không để ý đến ánh mắt càng ngày càng thương hại của hai tỳ nữ, nàng chỉ chuyên chú làm đèn Không Minh, thả từng chiếc lên bầu trời.

Suốt một buổi tối, Trần Dung đều làm đèn, rồi thả đèn lên.

Làm tới tận giờ tỵ, khi nàng mệt mỏi ngủ say, tỳ nữ trẻ tuổi đẩy người bên cạnh, thấp giọng nói: “A Dung này cũng là một người đáng thương.” Trong giọng nói mơ hồ có sự phiến muộn của tuổi thanh xuân.

Ngày hôm sau đảo mắt đã đến.

Sáng sớm, từng tiếng sanh nhạc lọt qua cửa sổ ủa vào, uyển chuyển bay lượn ở trong rừng cây. Trần Dung chậm rãi mở mắt ra, nhìn ra ngoài rèm cửa sổ bằng lụa mỏng.

Bầu trời ngoài lớp lụa mỏng trên cửa sổ rất âm đạm, rất âm u giống như sắp mưa.

Nàng chống tay ngồi dậy, ôm chần xuất thần nhìn ngắm bên ngoài.

Lúc này, tỳ nữ trẻ tuổi gọi: “Nữ lang, có muốn rửa mặt không?” Giọng nói của nàng ta rõ ràng ôn hòa hơn hẳn so với hôm qua, ánh mắt nhìn về phía Trần Dung có chút thương cảm.

Trần Dung lắc đầu, không nhìn nàng ta.

Tỳ nữ trẻ tuổi nhìn Trần Dung xuất thần một lúc, đột nhiên nói: “Nữ lang, mặc dù vương gia là người có mới nói cũ, lại có thói quen đưa người cũ cho thuộc hạ yêu thích, nhưng rốt cuộc cũng có thể sống một cuộc sống cảm y ngọc thực mà.” Nàng ta nói tới đây, bỗng nghẹn lại, đột nhiên nhớ ra, A Dung trước mắt này cũng không phải là người nghèo, nàng thuộc về một đại gia tộc, đã sớm được hưởng loại che chở này.

A Dung ngẩng đầu lên.

Sáng sớm, khuôn mặt chưa chải đầu rửa mặt của nàng cũng vẫn trắng trẻo xinh đẹp kinh người, nàng nhìn tỳ nữ kia, khẽ nói: “Đa tạ.”

Tỳ nữ trẻ tuổi cúi đầu xuống, nàng ta lúng ta lúng túng nói: “Không cần.” Dứt lời thì vội vàng lui ra ngoài.

Dần dần, trong tiếng sanh nhạc lưu chuyển kia có thêm thêm tiếng tiêu, tiếng tiêu không xa triền miên, cùng tiếng sanh nhạc quán quanh lẫn nhau, mang theo một loại sầu não khi xuân sang.

Trần Dung buông rũ hai mắt, nói thầm: “Sáng sớm mà đã có sanh nhạc rồi, phủ Nam Dương vương này thật đúng là cảnh ca múa mừng thái bình.”

Nàng đi guốc mộc, bước tới chỗ lụa mỏng bên cửa sổ.

‘Kẹt’ một tiếng, nàng đẩy cửa sổ ra. Cánh cửa vừa mở ra, đầu của hai mỹ nhân kia hiện ra ngay trước mắt.

Ánh mắt chớp chớp, hai mỹ nhân kia đã vội vàng xoay người. Khi các nàng xoay người đi vào một rừng đào trĩu lúi, Trần Dung nghe thấy một mỹ nhân nói: “Mỹ nhân mới vào này mà vương gia lại không đến làm bạn ư? Thật quái lạ.”

Một mỹ nhân khác nói: “Vừa hỏi rồi, nói là mỹ nhân này là khách khanh (khách có địa vị thấp hơn chủ nhà). Hi hi, khách khanh mỹ nhân, đã bao nhiêu năm, chiều này của vương gia cũng đã dùng năm lần rồi.”

Trần Dung hít một hơi, ra lệnh: “Lấy nước đến.”

“Vâng.”

Hai tỳ nữ đồng thời lên tiếng bước vào, các nàng cầm bồn nước, khăn mặt, còn có muối sạch trong tay.

Trong lúc hai nàng giúp Trần Dung rửa mặt, chải tóc, Trần Dung hỏi: “Trong vương phủ, chỗ nào ta không thể đi?”

Tỳ nữ lớn tuổi vừa giúp nàng vấn kiêu tóc hình đám mây, vừa nói: “Trừ chủ viện ra, hậu viện cùng hai viện phía đông và phía tây, nữ lang đều có thể đi.”

Trần Dung lên tiếng đáp ứng. Nàng chú ý tới, kỹ thuật vấn tóc của tỳ nữ này rất cao minh, búi tóc kia khẽ rủ xuống, lộ ra một vẻ mỹ miều, phía trên không có trâm cài gì khác, tạo nên cảm giác như có gió lay động.

Trần Dung nắm thật chặt tay trong tay áo, nàng sớm đoán được điểm này nên đã tháo trâm cài xuống.

Lúc này, hai nàng đã làm xong việc, Trần Dung đứng lên, xoay người đi ra bên ngoài.

Tỳ nữ trẻ tuổi nhìn nàng vung tay áo dài, bóng dáng phần lưng tinh tế, nghiêng đầu thì thảo nói: “Nữ lang này có dáng người rất yêu kiều, trách không được dù thế nào vương gia cũng phải đoạt nàng tới tay.”

Khi Trần Dung đi đến sân, đưa mắt nhìn lại, trên đường nhỏ, đình viện, khắp nơi đều có các cô nương mặc hoa phục.

Nhưng mà, lúc này, nàng dừng bước chân.

Thời điểm Trần Dung đứng đó, có hơn mười đôi mắt phát sáng nhìn về phía nàng. Đối mặt với mấy ánh mắt này, Trần Dung đột nhiên thầm nghĩ: “Ta ở phủ Nam Dương vương càng lâu sẽ càng tổn hại đến sự trong sạch. Nếu ta giao tiếp với đám nữ nhân này, tuy là có thể biết một ít chuyện, nhưng mà, sợ nhất đó là lời đồn đãi, nếu các nàng phóng đại mấy lời ta nói ra trong lúc vô ý, vậy đâu có gì tốt? Quên đi, vẫn nên trở về thôi.”

Nghĩ đến đây, nàng quay người bước đi.

Trở về phòng, Trần Dung liền ra lệnh: “Đóng cửa viện lại.”

Hai tỳ nữ khó hiểu nhìn về phía nàng.

Trần Dung nhìn các nàng chăm chú, lại ra lệnh: “Đóng cửa viện lại, mặc kệ là ai tới, nếu không được ta đồng ý thì không mở cửa. Nghe rõ chưa?”

Hai tỳ nữ nhìn nhau, đáp: “Vâng.”

Cửa viện được đóng lại, Trần Dung lại lệnh cho hai nàng chuyển cầm đến trong sân. Sau đó, nàng bắt đầu đánh đàn.

Khúc nàng tấu, là khi ở kiếp trước sau khi nàng gả cho Nhiễm Mẫn, trong lúc vô ý nghe thấy một danh sĩ tấu, khúc đó tên là “Danh sĩ ngâm”.

Khúc “Danh sĩ ngâm” này, âm thanh cao vợi xa xưa, có chút cao ngạo tự tại. Trong tiếng đàn khúc chiết uyển chuyển có sự hoa lệ, hợp với tâm ý của Trần Dung, vì thế nàng vẫn nhớ rõ.

Tiếng đàn êm tai truyền đến, dần dần xen lẫn trong tiếng tiêu tiếng sanh nhạc, dần dần, hòa vào trong mây đen âm trầm.

Mỹ nhân nơi này, mặc kệ là người nào, cho dù không biết đánh đàn cũng đều đã nghe quen. Khúc ‘Danh sĩ ngâm’ Trần Dung vừa đánh ra khiến chúng

nữ chi trò đối với cửa viện đóng chặt của nàng dần dần an tĩnh lại.

Các nàng lần đầu nghe, lập tức phát hiện khúc này là một khúc mới chưa từng nghe qua, hơn nữa có chút lịch sự tao nhã êm tai.

Dần dần, theo tiếng đàn lên cao, tiếng ca cùng tiếng tiêu ngừng lại.

Dần dần, toàn bộ tây viện, chỉ có tiếng đàn thanh cao, cô độc cao ngạo này phiêu đẳng trong bầu trời u ám.

Một cô nương hoa phục nhắm mắt lại, lắng lắng nghe một hồi, thì thào nói: “Đúng là thanh cao như thế.”

Một cô nương khác diện mạo dịu dàng như nước cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Cũng là một người chính trực, nữ lang như vậy, vương gia cũng muốn nạp vào sao? Xem ra mạng của nàng không còn kéo dài bao lâu nữa.”

Đứng phía sau các nàng, một phụ nhân hoa phục yêu mị tầm 30 tuổi cười lạnh: “Thanh cao thì thế nào? Chính trực thì đã sao? Đó là vương gia còn không chưa ngủ với nàng, chờ nàng bước lên giường của vương gia rồi, nàng sẽ không đàn như vậy nữa đâu.”

Các nàng lại không biết rằng, Trần Dung tấu một khúc như thế, đó là muốn cho mỗi người đều rõ ràng, nàng vẫn là khách khanh của vương phủ, còn chưa từng thân cận với Nam Dương vương.

Trong tiếng nghị luận, tiếng đàn phiêu đẳng, bóng đêm dần dần buông xuống.

Ngay khi dùng bữa tối, bên ngoài cuồng phong gào thét, cuốn lá cây tung bay, cành cây va đập, nóc nhà khe khẽ rung động.

Trần Dung buông đĩa, nhìn bầu trời bên ngoài, khẽ nói: “Đêm nay trời sẽ mưa đúng không?”

Tỳ nữ trẻ tuổi thấy ngữ khí của nàng mang chút thất vọng, không khỏi cười hỏi: “Nữ lang lại muốn thả đèn sao?”

Trần Dung gật đầu: “Uh.”

Hiếm khi thấy nàng hiền lành như thế, tỳ nữ trẻ tuổi hít một tiếng, khuyên nhủ: “Nữ lang, người nên quên hẳn đi.”

Trần Dung không trả lời.

Đúng lúc này, cuồng phong bên ngoài dần dần dừng lại. Trần Dung buông bát đĩa, đi ra sân, nhìn mây đen tan dần trên bầu trời, vui vẻ nói: “Sao đã ra rồi.”

Nàng quay đầu, hai mắt sáng ngời: “Đi chuẩn bị đi, đêm nay ta muốn thả hơn mười chiếc đèn.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Bắn hạ đèn

Hai tỳ nữ nhìn nàng với vẻ thương hại, đáp: “Vâng.”

Chỉ chớp lát, các vật liệu đều bày trước mặt Trần Dung.

Trần Dung không hề có một chút hình tượng ngồi xổm trên tháp, bắt đầu chuyên tâm làm đèn Không Minh.

Bóng đêm càng ngày càng đậm.

Trên bầu trời đầy sao, ngân hà tỏa ánh sáng ngọc, theo thời gian trôi qua, từng chiếc đèn Không Minh bay lên bầu trời.

Trần Dung buông tay, nhìn đèn Không Minh trong tay mình từ từ bay lên, trong ngọn nến đỏ sậm, trên giấy mỏng, gương mặt nam nhân bình thản mỉm cười mang theo một loại xa xôi khiến cho nàng không dám nhìn.

Trên tường thành.

Nhìn tướng lĩnh trung niên chậm rãi đến gần, chúng sĩ tốt đồng thời cúi đầu hành lễ: “Gặp qua tướng quân.”

Tướng lĩnh trung niên gật đầu.

Hắn nhìn nơi hoang dã tối đen phía trước, cho dù có rất nhiều sao thì cũng chỉ có thể nhìn thấy trên đó hoàn toàn tối đen. Dấu vết này, là do đốt cháy

rừng cây mà tạo nên.

Sau khi thành Lạc Dương bị phá, đây là chuyện đầu tiên mà tướng lĩnh này làm.

Hắn lẳng lặng đứng ở đầu tường, nhìn về phía chân trời một lúc, đột nhiên nói: “Nghĩ tới năm đó, Tôn Trọng Mưu và Khổng Minh Gia Cát cũng nhìn về phía chân trời xa xa, tình lặng chờ đợi phương đến tấn công đúng không?”

Trong giọng nói mang theo một loại dương dương tự đắc.

Nhóm binh lính phía sau hắn không đáp lại, vị tướng quân trước mắt này vốn là văn sĩ, bất cứ lúc nào cũng đều có thể thốt ra một chuỗi những câu cảm khái mà bọn họ nghe không hiểu nổi.

Lúc này, tướng lĩnh trung niên thở dài một hơi, hắn quay đầu nhìn về phía nhóm binh lính như đầu gối, lắc đầu, thì thào nói: “Trí giả đúng là tịch mịch!”

Dứt lời, lại thở dài một tiếng.

Đúng lúc này, ánh mắt của hắn liếc thấy một vật, lớn tiếng hỏi: “Đó là cái gì vậy?”

Chúng sĩ tốt vội vàng quay đầu nhìn lại, một người cười đáp: “Là đèn Khổng Minh, tối hôm qua đã có không ít, thật không ngờ đêm nay còn nhiều hơn.”

Tướng lĩnh trung niên khẽ nhú mày.

Lúc này, một trận gió thổi tới, theo con gió kia, một ngọn đèn Khổng Minh bay về phía tướng lĩnh trung niên.

Tướng lĩnh trung niên liếc mắt một cái, đột nhiên sắc mặt đại biến, gấp gáp quát lên: “Bắn hạ nó!”

Nhìn thấy chúng sĩ tốt ngốc lẳng đứng ở nơi đó, vẻ mặt mơ hồ nhìn mình, tướng lĩnh trung niên trầm giọng quát: “Chữ trên mặt đèn là văn tự của người Hồ!”

Văn tự của người Hồ?

Đây không phải là việc nhỏ.

Chúng sĩ tốt rừng mình, cơ hồ là đồng thời, hai binh lính trẻ tuổi lấy cây cung ra, hướng lên bầu trời cái tên.

‘Vút —’

Tên bay như tia chớp!

Trong nháy mắt, một ngọn đèn Khổng Minh đã bị bắn hạ.

Nhưng mà, nó vừa rơi xuống đất, ngọn nến bên trong bị lệch, đèn bắt đầu bị thiêu đốt, không đợi sĩ tốt chạy xuống tường thành, nó đã chỉ còn lại có mấy cành trúc.

Tướng lĩnh trung niên lúc này đã hét to: “Bắn hạ, bắn hạ toàn bộ!”

“Vâng!”

Tiếng đáp ứng chính tề vang lên, mười mấy sĩ tốt giương cung cái tên, bắn về phía bầu trời.

Tướng lĩnh trung niên nhìn từng mũi tên bắn ra vào khoảng không, hét lớn một tiếng: “Lấy cung tên của ta đến!”

“Vâng!”

Chỉ chốc lát, thân binh của hắn đã đem một dây cung nước sơn màu đen hoa lệ cùng ba mũi tên tới.

Tướng lĩnh trung niên giương cung cái tên.

Lúc này, đèn Khổng Minh bay rất cao, chúng sĩ tốt bắn không kịp, bọn họ dừng lại động tác, quay đầu nhìn về phía thủ lĩnh.

‘Vút —’ ‘Vút —’ ‘Vút —’

Ba mũi tên liên tiếp bắn ra, tựa như vì sao xẹt qua trong trời đêm.

Mũi tên thứ nhất bắn trúng đèn Khổng Minh kia.

Ngay khi ngọn nến trong đó bị nghiêng đi, mũi tên thứ hai đã bắn tới, khiến ngọn nến bên trong bị tắt ngấm.

Ngay sau đó, mũi tên thứ ba cũng bay đến, mũi tên này cũng bắn vào một đèn Không Minh khác, chỉ một mũi, đã khiến ngọn nến bên trong tắt lụi, trong nháy mắt, hai đèn Không Minh rơi xuống.

Thấy cảnh tượng như thế, chúng sĩ tốt đồng thời phát ra tiếng hoan hô, bọn họ quay đầu, kính nể nhìn thủ lĩnh nhà mình.

Tướng lĩnh trung niên ưỡn ngực, trầm giọng quát: “Lên kiểm tra!”

“Vâng!”

“Vâng!”

Hai sĩ tốt chạy xuống tường thành, hướng tới đèn Không Minh bị rơi xuống kia.

Chỉ chốc lát, hai đèn Không Minh đã rơi hẫ xuống trước mặt chúng binh lính.

Tướng lĩnh trung niên nhìn hai ngọn đèn, nhíu mày nói: “Đều giống nhau.”

Hắn nhặt lên một cái, nhìn hình khuôn mặt người nọ, thì thào nói: “Đây là người nào?”

Tất nhiên là không ai trả lời.

Hắn xoay mặt khác của đèn Không Minh, nhìn về phía hàng chữ trên đó. Nhìn chăm chăm văn tự của người Hồ giống như hoa văn cảnh lá kia, tướng lĩnh trung niên đứng lên, quát: “Bắn mọi đèn Không Minh xuống!”

“Vâng.”

“Hỏi bốn phía, nhìn xem lúc ban đầu nó bay ra từ đâu!”

“Vâng!”

“Đi mời Ngu Công đến, ngài ấy tinh thông văn tự người Hồ, nhất định sẽ biết hàng chữ này.”

“Vâng.”

Khi hắn đưa ra mệnh lệnh liên tiếp, cơ hồ là đột nhiên, một sĩ tốt chỉ vào trên không phủ Nam Dương vương, kêu lên: “Là ở kia, đèn Không Minh là từ nơi đó bay ra.”

Tướng lĩnh trung niên quay đầu lại.

Hắn nhìn mái cong phòng ốc tầng tầng lớp lớp, khẽ nói: “Phủ Nam Dương vương?”

Hắn vung tay, quát: “Chú ý cho kỹ.”

“Vâng!”

Lúc này Trần Dung cũng không biết đèn Không Minh của nàng đã bị người ta bắn hạ, nàng vẫn đang không biết một mối làm đèn Không Minh, một cái rồi lại một cái.

Tỳ nữ trẻ tuổi đi đến phía sau nàng, thấp giọng nói: “Nữ lang, một mối không? Nghi ngơi một lúc đi.”

Trần Dung ngẩng đầu nhìn về phía nàng ta.

Nàng đối diện với ánh mắt tràn ngập thương cảm của tỳ nữ trẻ tuổi kia. Trần Dung cười, nàng cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Ta không mệt mỏi.” Giọng nói đã có chút khàn khàn.

Nàng quả thật là nóng nảy, đây mới chỉ là ngày thứ hai.

Nhưng biểu hiện ngày đó của nàng, có lẽ chỉ có thể giúp nàng vô sự vào đêm nay. Vậy đêm mai thì sao? Rồi sau đó nữa?

Lúc này, tỳ nữ trẻ tuổi nói: “Nữ lang, chúng ta đến làm giúp người.”

Hai mắt Trần Dung sáng ngời, dùng sức gật đầu: “Được, được. Đa tạ.”

Tỳ nữ trẻ tuổi lắc đầu: “Nữ lang khách khí rồi.” Nàng ta nhìn về phía tỳ nữ lớn tuổi.

Trên mặt tỳ nữ kia rõ ràng có vẻ không muốn. Tỳ nữ trẻ tuổi đành tự ngồi xuống.

Thấy có người giúp đỡ, Trần Dung khẽ bóp cánh tay tỳ nữ, ngã ngồi về phía sau.

Lúc này, trên bầu trời có một tiếng tiêu cực u oán cực triền miên bay tới. Cùng với tiếng tiêu còn có tiếng ca của mỹ nhân, tỳ nữ trẻ tuổi thấy Trần Dung không hề chớp mắt nhìn tiêu lâu đèn đuốc sáng trưng phía trước, nàng ta nói: “Nghe nói tối hôm nay, Thôi thị ở Hà Đông đưa tới một mỹ nhân, vương gia đang sung hạnh nàng ấy.”

Nàng ta nhìn Trần Dung chăm chú, thấy sắc mặt nàng có chút tái nhợt thì không khỏi an ủi: “Nếu mỹ nhân kia chiếm được tâm tư vương gia, có lẽ vương gia sẽ quên nữ lang người.” Giọng nói nàng ta có chút hư vô, hơn nữa, nàng ta cũng không nói hết ý: Phạm là mỹ nhân vương gia quên mất, bọn thuộc hạ của lão ta vẫn đều nhớ kỹ.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Dự tiệc

Ngu Công đã được mời đến.

Hắn mở to mắt nhìn văn tự người Hồ trên đèn Khổng Minh thật lâu, không hề lên tiếng.

Tướng lĩnh trung niên nhũn mảy, hỏi: “Ngu Công, chữ này là nói về cái gì?”

Ngu Công ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ vào chữ ở mặt trên, nói: “Đây là chữ Vương, đây là chữ Hoảng.”

Tướng lĩnh trung niên thất thanh kêu lên: “Vương Hoảng? Đúng là Vương Hoảng sao?”

Ngu Công gật đầu, nói: “Mặt sau này cũng có hai chữ, là A Dung. Cũng là tên một người. Văn tướng quân, hai mặt hợp thành bốn chữ, Vương Hoảng, A Dung. Hai từ đều là tên gọi.”

Văn tướng quân ngần ngại, hắn thì thảo nói: “Vương Thất lang? Vậy mà có liên quan đến Vương Thất lang ư?”

Sắc mặt của hắn thay đổi, sau một lúc lâu, hắn vãi chào Ngu Công thật sâu, hỏi: “Công nghĩ rằng việc này nên xử trí thế nào?”

Ngu Công liếc mắt xem thường, nói: “Chuyện nào có đáng gì? Giao đèn Khổng Minh này cho Vương Thất lang là được rồi.”

Hắn nhìn thấy Văn tướng quân có chút chần chờ, không khỏi sốt ruột nói: “Cách làm người của Vương Thất lang thì đâu có gì phải e ngại.” Dừng một chút, hắn thở dài một hơi: “Nhưng mà hiện tại Vương Thất lang cũng không ở trong thành Nam Dương. Tướng quân phải chờ thêm hai ngày nữa mới có thể gặp cậu ta.”

Văn tướng quân gật đầu, ha ha cười nói: “Nếu đèn Khổng Minh này ghi tên Vương Hoảng, tất nhiên không liên quan đến người Hồ rồi. Vậy chờ hai ngày rồi nói sau.” Hắn cười rất thích thú, trong giọng nói vẫn có hai phần không xác định.

Ngu Công gật đầu, không hề nhiều lời, vãi chào rồi cáo từ rồi đi.

Trong phủ Nam Dương vương.

Lại một đêm trôi qua.

Đêm nay, Trần Dung thả đèn Khổng Minh, cuối cùng mệt mỏi đi vào giấc ngủ, trong mộng ngoại trừ đèn Khổng Minh thì đó là gương mặt nam nhân lấp lánh dưới ngời bút của nàng.

Sáng sớm, Trần Dung tỉnh dậy trong tiếng chim hót ríu rít.

Được hai tỳ nữ hầu hạ, Trần Dung rửa mặt chải đầu, sau đó bắt đầu đàn khúc ‘Danh sĩ ngâm’. May mắn tiếng đàn cũng dễ nghe, bằng không mỗi ngày cứ tấu khúc này, nàng chịu được, nhưng hai tỳ nữ và nhóm mỹ nhân bốn phía cũng không chịu nổi.

Đảo mắt đã đến buổi chiều.

Trần Dung đánh đàn đến mệt mỏi, trở lại trên tháp nghỉ một hồi, đúng lúc này, giọng của tỳ nữ trẻ tuổi truyền đến từ bên ngoài: “Nữ lang tỉnh chưa? Vương gia phái người đến đây, nói mời nữ lang tối dự yến tiệc!”

Trần Dung bừng tỉnh từ trong mộng, nàng ngồi thẳng dậy, nhìn chằm chằm cửa phòng, trầm giọng hỏi: “Dự tiệc ư?”

Tỳ nữ trẻ tuổi đáp: “Vâng, nói là muốn nữ lang rửa mặt chải đầu cẩn thận, nửa canh giờ sau tới dự yến tiệc trong phủ.”

Trần Dung chậm rãi giờ tay, sau khi xoa tới xoa lui cặp mắt mình, nàng mở to mắt, thấp giọng đáp: “Chuẩn bị nước ấm đi.”

Tỳ nữ kia chần chờ một hồi rồi đáp: “Vâng.”

Ngay cả ở phủ Nam Dương vương không phải ở đâu cũng có thùng gỗ để tắm, nói đến nói đi, với thân phận của Trần Dung thì nàng cũng không được hưởng thụ như thế.

Lập tức, hai tỳ nữ vội vàng nấu nước, sau đó đổ đầy nước ấm vào thùng gỗ.

Sau sa màn, nước ấm trong thùng gỗ bốc lên hơi nước hôi hổi như lớp sương mù, Trần Dung nhìn nước gọn nhộn nhạo, rồi ảnh ngược của khuôn mặt mình trên đó.

Hai tỳ nữ đứng bên trái bên phải nàng, thấy nàng chần chờ thì cũng không thúc giục.

Một lát sau, Trần Dung mở ra hai tay, nhẹ giọng nói: “Cởi áo.”

“Vâng.”

Tắm rửa, vấn tóc, tùy tiện mặc một bộ hoa phục vào, sau khi Trần Dung chuẩn bị xong xuôi, thời gian nửa canh giờ cũng đã sắp hết.

Nơi chủ viện, tiếng sanh nhạc cùng với tiếng ca mỹ nhân phiêu đảng, cách xa như vậy, nàng thậm chí có thể ngửi thấy mùi hương son phấn theo gió bay tới.

Trần Dung cất bước, nói: “Đi thôi.”

Hai tỳ nữ nhìn thoáng qua nhau, tỳ nữ trẻ tuổi cúi đầu, thi lễ với nàng rồi nói: “Nữ lang, xin bỏ tâm cài lại.”

Trần Dung liếc mắt nhìn các nàng một cái, lạnh lùng cười, cũng không trả lời, chỉ quát: “Đi thôi.”

Dứt lời, nàng vung tay áo, xoay người đi ra.

Hai tỳ nữ nhìn bóng dáng nàng, sau khi ngẩn ngơ, tỳ nữ trẻ tuổi thấp giọng hỏi: “Làm gì bây giờ?”

Tỳ nữ lớn tuổi lắc đầu, nói: “Làm bộ như không biết, chúng ta theo sau đi.”

“Được.”

Lúc này, đã đến chạng vạng.

Chân trời phía tây sáng ngời, từng đám mây nhuộm màu đỏ hồng vô cùng tiên diễm. Trần Dung nhìn bầu trời, bước chân cứng ngắc ngay từ đầu trở nên dần thông dong.

Lúc này, tiểu mỹ nhân tới dự tiệc thật đúng là không ít. Nhưng khi mỗi một mỹ nhân nhìn thấy Trần Dung đều không tự chủ quay đầu lại nhìn nàng.

Lúc này Trần Dung đã được hai tỳ nữ điểm trang tỉ mỉ, dáng người của nàng vốn vô cùng xinh đẹp, xiêm y lại khiến màu da càng thêm nổi bật, cả người có thể nói là điểm quang bắn ra bốn phía, khiến người xung quanh đều trở nên lu mờ.

Đối mặt với ánh mắt kinh diễm của chúng nữ, Trần Dung vung tay áo dài, tâm cài cắm trong lòng bàn tay đâm vào làn da đau nhức.

Trần Dung bước ra tây viện.

Trên đường đi tới chủ viện, mùi hương son phấn hòa trộn với tiếng đàn sáo tạo nên một vẻ phồn hoa thịnh thế. Trần Dung nhìn từng mỹ nhân đi qua đi lại như nước chảy, đột nhiên trào ra một suy nghĩ: Nam Dương vương như thế thực đáng để Nhiễm Mẫn bọn họ liều mạng bảo vệ sao?

Ý niệm trong đầu này vừa xẹt qua, trong nháy mắt nàng nghĩ tới một khi Nam Dương thành bị phá thì kết cục của mọi người trong thành thế nào, vì vậy vội vàng xóa bỏ sự chán ghét trong lòng.

Từ tây viện đến chủ viện cũng chỉ là khoảng cách mấy trăm bước, dù Trần Dung không ngồi xe, dù nàng đi rất chậm, sau nửa canh giờ, nàng cũng đã đến nơi.

Đứng ở ngoài sân, nhìn chủ điện thấp đèn đuốc sáng trưng trong khi ánh mặt trời còn sáng ngời, Trần Dung hít một hơi, nhanh bước vào.

Phủ Nam Dương vương cũng không giống các phủ đệ khác, ở trong này, mỗi một mỹ nhân, mặc kệ nàng có thân phận hay không, chỉ cần tham gia yến hội thì bắt đầu bước vào từ cửa chính.

Khi Trần Dung bước vào trong điện, phía trước nàng là các mỹ nhân ngồi đầy phía trên, tựa như trăm hoa đua nở đủ loại kiểu dáng màu sắc, ở phía sau nàng, cũng là các mỹ nhân son phấn tỏa hương, điểm trang tỉ mỉ.

Mà ở trước điện, Nam Dương vương cùng mười mấy thuộc hạ của lão ta đang ngồi trên chủ tháp, một bên phẩm rượu, một bên híp mắt. Trong tiếng âm nhạc, bọn họ thưởng thức thắng cảnh các mỹ nhân đang uyển chuyển nhẹ nhàng bước vào

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Gây chú ý

Trần Dung đi được vài bước thì thấy mình bị vây giữa đoàn người, cũng không có ai đặc biệt chú ý đến nàng, vì thế có ý niệm chột xuất hiện trong đầu.

Bước chân của nàng hơi chậm lại, dường như không có việc gì về lui về phía sau vài bước.

Lúc này, quần phượng tụ tập, thực không ai chú ý tới nàng rời khỏi đó, hơn nữa lúc này nàng vừa mới vào điện, vì thế chỉ năm bước đã ra tới cửa đại điện.

Trần Dung lui ra ngoài.

Hai tỷ nữ vẫn hầu ở ngoài viện đồng thời cả kinh, các nàng vội vàng chạy đến phía sau, vươn tay muốn kéo ống tay áo của nàng.

Lúc này, Trần Dung quát khẽ: “Ôm cầm của ta đến đây.”

Khi nói lời này, nàng không quay đầu, trên mặt mang theo mỉm cười.

Hai tỷ nữ nhìn thoáng qua nhau, tỷ nữ trẻ tuổi nhũ mày quát: “Nữ lang, chớ có làm loạn!” Trong giọng nói đã có chút không kiên nhẫn.

Tỷ nữ lớn tuổi thì lạnh lùng nghiêm mặt, phiền chán nói: “Đây là chỗ nào, nữ lang cần dùng cầm sao?”

Trần Dung chậm rãi quay đầu.

Nàng liếc nhìn hai tỷ nữ một cái.

Hai tỷ nữ đối diện với ánh mắt của nàng, kinh hãi nhảy dựng, không tự chủ được lui về phía sau.

Lúc này, Trần Dung cũng nhấc chân lên, đứng lẫn vào giữa chúng mỹ nhân, lại thông thả thướt tha đi về phía trước.

Hai tỷ nữ thấy thế đều thở dài nhẹ nhõm.

Trần Dung vừa đi vừa đánh giá bốn phía, nhưng trong đại điện cả ngàn người, ngoại trừ rất nhiều nhạc sĩ nhạc kỹ thì là mỹ nhân đủ loại đủ kiểu. Mà nam nhân ngồi ở chủ viện chỉ có mười mấy người, xem ra đây đều là thủ hạ xưa nay rất được Nam Dương vương ưa thích.

Trần Dung tinh tế quan sát, hai tay dưới tay áo xoắn chặt vào nhau.

Lúc này, nhóm mỹ nhân đi phía trước Trần Dung đều đã tự tìm vị trí ngồi xuống.

Vị trí của nhóm mỹ nhân cũng hoàn toàn khác với các nam nhân. Nó là một khối ngọc thạch hình như chiếc ghế. Ngọc thạch này trong sáng, mỗi một khối đều có giá trị xa xỉ, vậy mà nó được tạo hình thành ghế để đám mỹ nhân ngồi ở nơi đó.

Vị trí này, không có khả năng là đặt hẳn mông ngồi xuống. Vì thế, vì bảo toàn khối ngọc thạch này, cũng vì hiển lộ vẻ xinh đẹp của mình, mỗi một mỹ nhân đều chỉ đặt một bên mông tựa vào trên ngọc thạch, thẳng lưng ưỡn ngực.

Trần Dung cũng ngồi trên một khối ngọc thạch như thế.

Nàng vừa mới ngồi xuống thì nghe thấy Nam Dương vương quát: “Mở đại môn ra.”

“Vâng!”

Bốn phía lên tiếng trả lời, chỉ thấy bốn nữ thiếu niên đi ra, bọn họ đi đến chỗ cửa điện, ‘kẹt —’ một tiếng, cửa điện hai bên đồng thời mở ra.

Tức thì, một trận gió lùa mang theo khí lạnh vù vù ủa vào. Mà khi gió ủa vào trong điện khiến ánh nến nhảy nhót, cũng làm tóc lên làn váy của chúng mỹ nhân, khiến chúng phiêu tán giống như lá sen. Trong khoảng thời gian ngắn, mấy chục đến trăm mỹ nhân đủ loại đủ kiểu, mấy chục đến trăm quần áo các màu lay động ở trong gió, son phấn tỏa hương, cảnh đẹp như tranh vẽ!

Nam Dương vương cười ha hả, lão ta vỗ hai tay, nói với xung quanh: “Chư vị, khung cảnh nơi đây, ngay cả thần tiên cũng không bằng đâu.”

Chúng nam nhân cũng cười vang theo lão ta.

Trong tiếng cười vang, tên Hứa phụ tá híp một đôi mắt sắc, nhìn ngắm đám mỹ nhân từ đầu xuống chân, từ chân lên đầu, chỉ chốc lát, hần chỉ vào vài người trong điện, nói: “Vương gia, cho dù giai nhân như mây, cũng có năm mỹ nhân tựa như ngôi sao bảo vệ xung quanh trắng sáng, lá cây vây quanh hoa hồng, liếc mắt một cái nhìn lại, thì không thể dời mắt.”

Nam Dương vương cũng nheo lại cặp mắt phù thùng, hứng thú nhìn theo hướng hần chỉ, chỉ chốc lát, ánh mắt của lão ta dừng lại trên thân Trần Dung.

Nhìn mỹ nhân này hơi hơi cúi đầu, khuôn ngực cao ngất, cặp mông đầy đặn ngồi trên ngọc thạch, đầy đặn thon thả, thắt lưng nhỏ nhắn một bàn tay là nắm vừa, dáng người có thể nói là yêu kiều nhất, Nam Dương vương liếc liếc đôi môi đầy, nói với giọng khàn khàn: “Không sai, không hề sai chút nào.”

Lão ta chỉ về phía Trần Dung, nói: “Tiểu mỹ nhân, lại đây một chút.”

Hon mười cặp mắt phát sáng đồng thời nhìn về phía Trần Dung.

Trần Dung chậm rãi ngẩng đầu lên.

Nàng đón nhận ánh mắt của Nam Dương vương.

Nam Dương vương hiển nhiên thật không ngờ là nàng, đầu tiên lão ta mở to hai mắt, ngược lại ha ha cười nói: “Hóa ra là nữ lang này? Đêm nay khanh quá đẹp khiến bốn vương vui mừng. Lại đây, lại đây.”

Ngữ khí coi thường, tươi cười đáng khinh, thật sự coi Trần Dung là nữ tử trong hậu viện của lão ta.

Trần Dung chậm rãi đứng lên.

Nàng dần dần thẳng lưng, đi về phía Nam Dương vương.

Trong điện mở rộng cửa, gió lạnh thổi qua khiến quần áo nàng như hoa sen nở rộ, càng tôn lên vòng eo nhỏ nhắn của nàng.

Hai mắt của Nam Dương vương đã dính chặt trên thân thể nàng, dù thế nào cũng không thể dời đi.

Trên gương mặt Trần Dung mang theo một vẻ yên tĩnh, dưới tay áo, tay phải của nàng khẽ cử động, đảo mắt, trâm cài kia đã rơi xuống trong lòng bàn tay!

Nam Dương vương híp hai mắt, thường thức dáng người nàng lay động bước đến, cười nói với xung quanh: “Nữ lang này thật sự như lăng ba mà bước, là một sinh trần (bước uyển chuyển đùa trên sóng lượn, tha thướt xiêm y phù gót hài).”

Hai mắt lão ta chuyển xuống dưới chân Trần Dung, vươn tay vuốt chòm râu hoa râm ngắn tũn, híp hai mắt nói: “Tiếp theo, bốn vương sẽ bảo nàng đi qua đi lại trên con đường nhỏ, tất nhiên là lay động trái phải, như hoa hồng trong gió.”

Lời này của lão ta vừa thốt ra, thủ hạ ngồi xung quanh nhất tề khen ngợi: “Văn thơ của vương gia bất phàm, xuất khẩu đều là lời hoa mỹ.”

“Lay động trái phải, như hoa hồng trong gió, câu nói này, ngay cả Tả Tư cũng không bằng.”

“Đúng vậy đúng vậy, từ ngữ hoa mỹ trau chuốt như thế, ngay cả Tào Tử Kiến cũng âm thầm thất sắc.”

Trong một đồng lời khen ca ngợi, Nam Dương vương có vẻ thực hưởng thụ, lão ta ngẩng đầu lên, say mê vuốt chòm râu ngắn, rung đùi đắc ý.

Trong tiếng cười đùa ồn ào, tiếng bước chân hữu lực truyền đến.

Một hộ vệ đi đến cách điện mười bước, hai tay chấp lại, cất cao giọng nói: “Vương gia, Văn tướng quân cầu kiến.”

Nam Dương vương mặt nhăn mày nhí, lão ta vung tay phải lên, quát: “Không gặp, không gặp. Thật là, giờ này hần đến cầu kiến làm cái gì chứ? Xui!”

Hộ vệ kia cao giọng đáp: “Vâng.” Rồi xoay người rời đi.

Hộ vệ vừa đi, Hứa phụ tá nhìn Trần Dung dừng lại không bước tiếp, nói: “Ô, nữ lang này còn đứng ở nơi đó làm gì? Mau mau tới gần đây.”

Nam Dương vương cũng quay đầu nhìn về phía nàng, híp hai mắt cười nói: “Tiểu mỹ nhân đừng sợ hãi, bình sinh bốn vương có hai ưu điểm, một trong hai là hề là mỹ nhân tất sẽ nâng niu như trân bảo, đối đãi như mỹ ngọc. Ha ha.” Cùng với tiếng cười của lão ta, mọi người cũng đi theo cười to ra tiếng.

Trong tiếng cười, Trần Dung chậm rãi ngẩng đầu lên, nàng cất bước, hướng tới nhóm nhạc kỹ.

Trần Dung vừa đi một bước, lại có một tiếng bước chân truyền đến, trong nháy mắt, một hộ vệ cao giọng kêu lên: “Bẩm, Tôn Diễn Tôn tướng quân cầu kiến!”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Chàng đến đây

Tôn Diễn đến đây?

Trần Dung mừng rỡ, nàng kim lòng không được xoay người lại, hai mắt phát sáng nhìn về phía cửa điện.

Nam Dương vương nhíu mày, hỏi: “Cậu ta tới làm gì?”

Một phụ tá tiến đến bên tai lão ta nhẹ nhàng mà nói thềm một câu.

Nam Dương vương gật đầu, lão ta phát phát tay, ra lệnh: “Nói với Tôn tướng quân, bốn vương không rảnh, có việc gì thì ngày mai nói sau.”

Nói tới đây, lão ta cao giọng thêm vài phần, quát lạnh: “Tối hôm nay, ai tới bốn vương cũng không muốn tiếp.”

Bên ngoài kia hộ vệ cao giọng đáp: “Vâng.” Lối vừa dứt, tiếng bước chân đã đi xa.

Trần Dung ngơ ngác nhìn cửa điện, mím môi, quay đầu nhìn về phía Nam Dương vương.

Hứa phụ tá thu biểu tình của nàng vào đáy mắt, cười hì hì nói với nàng: “Tiểu mỹ nhân cần gì để lộ vẻ mặt như thế? Năm tháng chỉ ngắn ngủi, nên hành lạc đúng lúc!” Hai mắt của hắn dính chặt trên ngực và giữa hai chân nàng.

Trần Dung buông rù hai mắt, cũng không chờ Nam Dương vương lại thúc giục, nàng đi nhanh tới chỗ nhạc kỹ.

Nam Dương vương ngạc nhiên hỏi: “Tiểu mỹ nhân, nàng muốn làm gì chứ?”

Tất nhiên Trần Dung không đáp.

Nàng đi đến trước mặt chúng kỹ, đột nhiên, bên ngoài có tiếng ồn ào vang lên.

Một giọng nói dồn dập truyền đến từ bên ngoài: “Vương gia, Tôn tiểu tướng quân có ý muốn xông vào, đã mang binh lính ập đến đây!”

“Cái gì?”

Nam Dương vương giận dữ, mặt lão trầm xuống, quát to: “Tôn Diễn này thật to gan! Cậu ta coi bốn vương là gì chứ? Coi phủ đệ của bốn vương trở thành chỗ nào?”

Một người ở bên bắt an nói: “Hay là, Tôn tiểu tướng quân tiến đến là muốn ám sát?”

Lời này nói ra rất ngu dốt, cho dù là Trần Dung cũng biết đạo lý làm thích khách, quan trọng ở việc xuất kỳ bất ý, nào có kiểu đường đột xông vào thế này? Hơn nữa, Nam Dương vương thật đúng là không có giá trị kia!

Đáng tiếc, Nam Dương vương cũng không hiểu được đạo lý này, mặt lão ta trắng bệch, vội vàng quát: “Đuổi cậu ta đi, toàn bộ đi ra đuổi cậu ta đi.”

“Vâng!”

Trong tiếng nghiêm nghị trả lời, một loạt tiếng bước chân chinh tề rời khỏi sân.

Lúc này, mặt Trần Dung đã trắng bệch như tuyết. Nàng cắn môi, tuyệt vọng thầm nghĩ: Xem ra, không còn cách nào nữa rồi.

Trải qua mấy lần như thế, sắc mặt Nam Dương vương không tốt, lão ta thở hắt hắt, quay đầu nhìn Trần Dung, không khỏi phần nộ quát: “Phụ nhân này, bảo nàng lại đây, nàng đi đến chỗ đó làm cái gì? Nếu còn như thế, đừng trách bốn vương không thương hương tiếc ngọc!”

Trong tiếng hét phần nộ, chỉ trong nháy mắt, ở bốn góc đại điện có vài hộ vệ tay cầm trường thương đứng ra, bọn họ lạnh lùng nhìn chăm chăm Trần Dung, trong đó một người nhắc mũi thương lên, ánh sáng lạnh lẽo chỉ thẳng về phía Trần Dung.

Sắc mặt Trần Dung càng trắng.

Bốn phía ồn ào cười đùa, giờ phút này cũng đều yên tĩnh.

Ngay cả thủ hạ bên cạnh Nam Dương vương cũng cúi đầu, không thốt ra một tiếng.

Nam Dương vương nghiêm mặt, thở hỗn hển, lão ta vuron tay vỗ thật mạnh lên tháp, giận dữ hét: “Thế đạo này thật sự là ngày càng lụn bại, mẹ nó, ngay cả tiểu tử Tôn Diễn miệng còn hôi sữa kia cũng dám xông vào cửa phủ ta sao? Người đâu, người đâu!”

“Dạ!”

Nam Dương vương đứng lên, chỉ ra bên ngoài, quát: “Đem tên Tôn Diễn cùng.” Một câu cũng chưa nói xong, giọng của lão ta đã yếu dần.

Ngón tay run run, Nam Dương vương lại chỉ vào phía trong điện, lão mô to một đôi mắt đục ngầu phù thũng, hung tợn trừng mắt nhìn mọi người.

Ánh mắt của lão ta lướt đến đâu, mỗi người đều cúi đầu xuống, có mấy nhân còn run rẩy cả người.

Ánh mắt Nam Dương vương nhìn về phía Trần Dung.

Lão ta nhìn chằm chằm Trần Dung đứng trước đám nhạc kỹ, dần dần, trong cặp mắt đục ngầu kia bộc lộ vẻ thô bạo khó có thể miêu tả thành lời. Lão ta thở hỗn hển một hơi, rống giọng: “Chỉ là một thứ nữ nhỏ nhỏ, bỗng vương nhìn trúng ngươi, đó là phúc khí của ngươi! Ngươi dám nghịch ý của bản phương, phi! Nếu như thế, bản vương cần gì giữ ngươi lại?”

Lão ta vung tay lên, ngăn lại Hứa phụ tá lộ vẻ kinh hoàng đang há mồm muốn nói, lão ta hét to: “Con bà nó, các ngươi luôn lẻo mép, suốt ngày ở trước mặt bản vương nói cần phải khắc chế, phải khiến lòng người đang bận tâm trở nên thanh thản. Phi, khiến bản vương ngay cả vui đùa với nữ nhân cũng không còn thấy thoải mái nữa.”

Nói tới đây, tay phải lão ta giơ lên chỉ vào Trần Dung run rẩy không thôi: “Người đâu, tội tiện tỳ này xuống giết.”

Vừa mới nói tới đây, bên ngoài lại có tiếng bước chân dồn dập truyền đến.

Đồng thời, một giọng nói vang dội kêu lên: “Bẩm vương gia, Lang Gia Vương Thất cầu kiến.”

“Lang Gia Vương Thất?”

Nam Dương vương chậm rãi quay đầu hỏi.

“Vâng.”

Lúc này, tay Nam Dương vương còn giơ giữa không trung, lão ta chậm rãi buông xuống, nhú mày hỏi: “Hắn tới làm gì?”

Người nọ trả lời: “Thuộc hạ không biết.”

Nam Dương vương lui ra phía sau một bước, ngồi xuống tháp, lão ta vuron tay, cầm chén rượu lên, chậm rãi nhấp một ngụm.

Sau khi làm động tác này, sắc mặt nổi giận vẩn vơ của lão ta rõ ràng dịu đi nhiều, Nam Dương vương đặt chén xuống, giọng nói đã trở nên ôn hòa: “Vương Thất cũng là người cao điệu, nếu hắn đã đến đây, vậy thì gặp đi.”

“Vâng.”

Từ lúc người nọ lĩnh mệnh rồi đi, trong điện vang lên tiếng hít thở đầy áp lực.

Trong lúc mọi người thở dài nhẹ nhõm, đồng thời, hai chân Trần Dung mềm nhũn, suýt nữa ngã ngồi xuống đất. Đến lúc này, nàng mới phát hiện mồ hôi lạnh trên trán đã chảy vào trong mắt, khiến hai mắt đau xót vô cùng!

Nàng cúi đầu, dần dần buông lỏng bàn tay phải. Ngay lập tức, vài giọt máu đỏ tươi theo ống tay áo của nàng bắn tung tóe xuống sàn. Bởi vì quá mức khản trương, trâm cài kia đã đâm sâu vào trong lòng bàn tay nàng!

Bên ngoài có tiếng bước chân truyền đến.

Gần như là đột nhiên, Trần Dung phát hiện, lực chú ý của mọi người đều chuyển hướng về phía cửa đại điện, tâm tình Nam Dương vương đã trở nên tốt hơn lại liên tiếp hô to: “Nhanh mở cửa, nhanh mở cửa.”

Thấy không ai chú ý tới mình, Trần Dung lặng lẽ lui về phía sau vài bước, trong lúc lơ đãng, nàng đã đứng lẫn trong đám mỹ nhân. Lúc này nàng không chú ý tới, Hứa phụ tá nhìn thấy nàng làm như vậy thì khẽ gạt đầu.

Cửa điện ‘kẹt’ một tiếng mở ra, tức thì, ánh sáng đầy trời chiếu rọi vào mắt người.

Phía cuối ánh sáng, là một bóng dáng áo trắng, phiêu nhiên tự tại.

Dù là cách xa như vậy, bóng dáng kia cũng mang theo một vẻ thanh thản, tao nhã, khoan dung làm cho tất cả mọi người có thể thả lỏng.

Nam Dương vương đứng dậy, nhanh chóng bước ra nghênh đón, ha ha cười nói: “Thất lang đến đây ư? Rất tốt, rất tốt.” Nói tới đây, lão ta dùng một

chút, nhìn ngắm bóng dáng áo trắng như tuyết kia vài lần, nói: “Y, sao Thất lang lại có vẻ vội vàng phong trần mệt mỏi mà tiến đến đây luôn sao?” Trong giọng nói mang theo vài phần kinh ngạc, vài phần giễu cợt.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Ra khỏi phủ

Ngoài điện, tiếng cười có phần khàn khàn của Vương Hoảng vang lên: “Vừa mới trở về thì nghe thấy trong phủ vương gia trăm mĩ tranh diễm, nhất thời tâm ngứa ngứa nên dẫn bạn tiến đến.” Lúc này chàng đã đi về phía cửa điện. Đứng ở cửa, hai mắt của chàng vừa chuyển, liếc về phía chúng mĩ nhân trong điện. Cảm giác được ánh mắt của chàng, các nữ tử vội vàng liếc mắt đưa tình, lúm đồng tiền nở rộ. Vương Hoảng mỉm cười, hai mắt của chàng trong suốt giống như sao sáng.

Trần Dung ngẩng đầu, trông mong nhìn về phía chàng.

Lúc này Trần Dung đứng ở ngay phía trước chúng nhạc kỹ, rất nổi bật, Vương Hoảng liếc mắt một cái đã nhìn thấy nàng.

Trong khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau kia, ánh mắt Trần Dung đã uơn ướm.

Vương Hoảng nhìn nàng thật sâu rồi dời đi, quay đầu nhìn Nam Dương vương.

Lúc này, Nam Dương vương cũng đang nhìn chàng, trong đôi mắt đục ngầu phù thũng của lão ta hiện lên một chút ý lạnh, bất tri bất giác, mặt Nam Dương vương trầm xuống, chậm rãi nói: “Chỉ sợ Thất lang tiến đến chỉ là vì một người trong trăm mĩ nhân kia đúng không?”

Vương Hoảng ha ha cười. Chàng cũng không trả lời, chỉ vung tay với phía sau, ra lệnh: “Đều bước xuống đi.”

Lời này vừa thốt ra, mọi người mới phát hiện phía sau vương Hoảng còn có mấy chiếc xe ngựa đỗ ở đó. Tiếng của chàng truyền đến, rèm xe đồng thời được vén lên. Rèm xe vừa vén lên, một làn gió thơm xông vào mũi. Mọi người đảo mắt nhìn lại, vừa trông thấy, mọi nam nhân đều cảm thấy trước mắt sáng ngời. Chỉ thấy ngồi trong năm cỗ xe ngựa kia chính là năm mĩ nhân mặc hoa phục.

Hai mắt Nam Dương vương phát sáng, lão ta kinh ngạc cười nói: “A, Thất lang cũng có sở thích này sao?”

Vương Hoảng thân nhiên nói: “Mĩ nhân có thể khiến cảnh đẹp ý vui, có thể chuyển dời phiền não của người khác, Hoảng cũng là nam nhân, sao lại không thích?” Chàng tươi cười lộ ra hàm răng tuyết trắng, vung tay áo lên, thân nhiên nói: “Bước xuống đi, để vương gia gặp gỡ giai nhân Lang Gia Vương thị.”

Lời vừa dứt, năm nữ nhân đồng thời đáp: “Vâng.” Các nàng bước xuống xe ngựa.

Nam Dương vương không hề chớp mắt khóa chặt trên người năm mĩ nhân, thấy có vẻ trong phòng không đủ ánh sáng, lão ta vỗ hai tay, vội kêu lên: “Mau mau, thấp thêm đèn đi!”

“Vâng.” Trong tiếng rộn chạy, đèn đuốc trong sân sáng rực khiến nơi đây tựa như ban ngày.

Dán người của năm mĩ nhân xuất hiện rõ rệt ở trước mắt mọi người.

Dưới ngọn đèn sáng ngời, Nam Dương vương nheo hai mắt, chắc chắn lên tiếng, một bên không kịp đánh giá, một bên thờ dãi: “Đẹp, quả nhiên là đẹp. Ai, thành Nam Dương của ta so ra vẫn kém Kiến Khang mà.”

Cảm khái không thôi còn có thuộc hạ của lão ta, đám nam nhân này không chuyển mắt nhìn chăm chăm năm mĩ nhân, một đám hoa mắt thần mê, tâm thần câu tủy.

Theo hướng vung tay của Vương Hoảng, năm mĩ nhân cũng lác mông thướt tha đi vào trong điện.

Trần Dung chuyển mắt, cũng nhìn ngắm đến ngay người.

Năm mĩ nhân này, dù là người nào thì tư sắc đều kém hơn nàng một chút. Nhưng cũng không biết vì sao, năm người này đứng chung một chỗ lại giống như xuân lan thu cúc, đông mai hạ liên (hoa lan mùa xuân, hoa cúc mùa thu, hoa mai mùa đông, hoa sen mùa hè) tề tụ một chỗ, khiến người ta có một cảm giác không kịp nhìn ngắm, chỉ cảm thấy hoa mắt chóng mặt.

Ngay lúc chúng nam nhân nhìn ngắm si ngốc ngơ ngác, Vương Hoảng mặc áo trắng đã đi tới trước điện. Chàng lập tức hướng tới phía Trần Dung.

Nhìn khuôn mặt chàng mang theo nụ cười, Trần Dung hơi hơi cúi đầu, thi lễ, giọng nói có chút chua chát: “A Dung gặp qua Thất lang.”

Vương Hoảng cười, chàng ôn nhu nhìn Trần Dung, nói: “Nghe nói Tiên Ti của người Hồ có ý tiến công nam quận, nữ lang là người trí tuệ, liệu sự như thần, lần này ta trở về thì cũng chuẩn bị đến Trần phủ cầu kiến nàng, hỏi nàng về sách lược. Thật không ngờ vương gia đã đi trước một bước mời nữ lang rồi.”

Giọng của chàng cũng không nhỏ, hơn nữa người như chàng, mặc kệ là lúc nào cũng đều là trung tâm của đám đông, bởi vậy, lời nói này của chàng, bao gồm Nam Dương vương cùng Hứa phụ tá đều nghe thấy rõ ràng.

Dần dần, ánh mắt Nam Dương vương dời khỏi trên người năm mỹ nhân, chuyển về phía Trần Dung, cũng nhìn về phía Vương Hoảng.

Vương Hoảng quay đầu lại. Chàng đối mặt với ánh mắt có chút âm trầm của Nam Dương vương, tươi cười, vung tay áo dài, thoải mái đi đến chỗ trung tâm của chủ điện, ngồi xuống ở thấp bên trái của Nam Dương vương. Sau khi ngồi xuống, chàng tự rót rượu, ngửa đầu uống cạn một hơi, chàng hướng tới Trần Dung lắc lắc chén, cười nói: “A Dung đứng ở đó làm gì? Lại đây ngồi đi.” Chỉ một câu như thế, đã đặt nàng vào vị trí khách nhân.

Ánh mắt mọi người trong điện như có ý vô tình ngược về phía Nam Dương vương.

Lúc này khuôn mặt đầy thịt béo của Nam Dương vương trầm xuống, không rõ hi vọng. Lão ta được hộ vệ nâng đỡ, ngồi trở lại chủ vị.

Trần Dung khẽ cử động, miệng nàng bất giác mỉm cười, tay áo phiêu diêu, nhắc chân đi đến ngồi xuống phía sau Vương Hoảng. Ngay lúc hông nàng đặt xuống thấp, hai chân nàng đã mềm nhũn, suýt nữa nặng nề mà ngã xuống thấp. May mắn, nàng đứng lúc vươn tay, lặng lẽ chống đỡ.

Trong đại điện thật im lặng, mỗi một ánh mắt đều lén lút liếc về phía Nam Dương vương, liếc về phía Vương Hoảng cùng Trần Dung.

Sau khi Vương Hoảng uống một hơi cạn sạch rượu trong chén, buông chén xuống, hai tay hợp lại, nói: “Lấy cầm đến!”

Tiếng đàn của Vương Thất lang vốn nổi tiếng trong thiên hạ. Khi chàng vừa lên tiếng, hai mắt mọi người đều sáng ngời.

Một nhạc sĩ vội vàng ôm lấy một cây thất huyền cầm, chạy bước nhỏ đến trước mặt Vương Hoảng, sau khi nàng ta thi lễ thì nâng hai tay cung kính dâng cầm lên.

Vương Hoảng vươn tay tiếp nhận, ngón tay thon dài trắng trẻo khẽ gảy, sau khi khiến huyền cầm phát ra một loạt âm điệu du dương, chàng tươi cười lộ ra hàm răng tuyết trắng, liếc về phía Nam Dương vương: “Vương gia có biết, năm gần đây Kiến Khang lưu hành một khúc, gọi là ‘Biên tiên ngọc nhân hành’, đó là một vẻ phong tình, mỹ nhân để trần đôi chân ngọc, mặc sa mỏng, múa theo tiếng đàn, hôm nay nên thưởng thức một phen, thế nào?”

Sau khi chàng tiến vào trong điện, mỗi khi Nam Dương vương nhìn chàng thì ánh mắt đều có chút ý vị thâm trường. Giờ phút này, lão ta vuốt chòm râu ngắn, gật đầu, nói: “Chỉ cần tiếng đàn của Vương Thất lang đã là độc bộ thiên hạ, huống chi còn có mỹ nhân múa theo? Được!”

Vương Hoảng hơi nâng tay, ngón tay chàng đảo qua một chút, tức thì, một tiếng đàn du dương linh động phiêu nhiên vang lên trong điện.

Ngay khi tiếng đàn của chàng vang lên, năm mỹ nhân kia bước đến, đồng thời khẽ nhắc mũi chân rồi xoay tròn mở ra.

.....

Đột nhiên, tiếng đàn như trống, va chạm vào nhau, trở nên nhanh mà dồn dập!

Trong tiếng đàn này, năm mỹ nhân đồng thời uốn éo vòng eo, chân ngọc khẽ đá! Theo động tác của các nàng, chỉ thấy mười tiết tấu trong trẻo va vào nhau, mười mũi chân của mỹ nhân nhất tề đá về phía Nam Dương vương, ngay khi hộ vệ phía sau lão ta vội vàng đứng lên, mười mũi chân kia đã dừng lại trước chỗ đặt chân của Nam Dương vương, sắp xếp thành một hàng, bày ra hình hai cánh hoa mai.

Nam Dương vương mừng rỡ, hai tay hợp lại, cười to ra tiếng.

Theo tiếng cười này của lão ta, Trần Dung nhắm hai mắt, nàng từ từ thu hồi trăm cái trong lòng bàn tay vào tay áo, hít một ngụm không khí mới mẻ.

Trong đại điện, tiết tấu của tiếng đàn nhẹ nhàng hay thay đổi còn đang bay lượn, cùng với tiếng đàn này là năm mỹ nhân eo nhỏ mềm dẻo, chân ngọc khẽ đá, điệu dụng như ẩn như hiện, kỹ thuật nhảy cực kỳ mỹ hoặc.

Dần dần, tiếng đàn chậm lại. Dần dần, năm mỹ nhân xoay tròn dựa về phía Nam Dương vương. Các nàng vung tay áo dài, sóng mắt ướt át; Các nàng tươi cười thân thiện, chân ngọc thon nhỏ.

Nam Dương vương nhìn ngắm không khỏi thở dài một tiếng, nói: “Thôi, thôi, vậy theo ý quân đi.” Lão ta vươn tay ôm chầm một mỹ nhân, cúi đầu nhếch môi cười hôn một cái thật mạnh trên má nàng ta, quay đầu nhìn về phía Vương Hoảng, đột nhiên nói: “Hóa ra Thất lang đối với thứ nữ Trần thị nhỏ nhỏ này cũng là có tình.”

Vương Hoảng cười cười, chàng buông chén, đứng dậy, sau khi vái chào với Nam Dương vương thì nói với Trần Dung: “Đi thôi.” Dứt lời, chàng xoay người bước đi.

Trần Dung cúi đầu, vội vàng đuổi theo.

Chỉ chớp lát, bóng dáng hai người đã biến mất ở chỗ cửa điện.

Một phụ tá ngồi phía sau Nam Dương vương nhìn bóng dáng của bọn họ, vuốt râu thở dài: “Quả nhiên là Lang Gia Vương Thất, thật có phong độ của danh sĩ!”

Lúc này, Hứa phụ tá dẫn đầu nói với Nam Dương vương: “Chúc mừng vương gia đã chiếm được năm vị mỹ nhân.” Hắn híp mắt đánh giá năm cô nương kia, nói: “Khẳng định là Lang Gia Vương thị cố ý bồi dưỡng nên, phong tình ý nhị, vũ kỹ như thế, không thể có ở thành Nam Dương chúng ta.”

Nam Dương vương gật gù đầu, tay phải lão ta tiến vào khuôn ngực của mỹ nhân trong lòng, sau khi xoa nhẹ hai cái thì nói với vẻ thỏa mãn: “Bề ngoài thoát nhìn giống như khuê tú, hoặc nở nang ung dung hoặc lãnh ngạo lạnh nhạt, bên trong lại tao mị tận xương. Bản sự huấn luyện nữ nhân của Lang Gia Vương thị thật đúng là rất cao siêu.”

Hứa phụ tá nhìn chằm chằm bóng dáng Trần Dung đi xa, thở dài: “Trần thị A Dung này cũng là người khiến người ta yêu thích.”

Nam Dương vương cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của mỹ nhân trong lòng, hàm hồ trả lời: “Về sau thì nói sau, Vương Thất lang sẽ không ở Nam Dương lâu đâu.”

Trần Dung nhắm mắt theo đuôi phía sau Vương Hoàng. Dưới ánh sao, nàng lẳng lặng nhìn chàng, chớp chớp mắt, thật lâu đều không nói chuyện.

Đúng lúc này, Vương Hoàng dừng chân nhìn lại. Chàng hơi hơi nghiêng đầu, đánh giá Trần Dung.

Đối diện với ánh mắt của chàng, Trần Dung mím môi, không tự chủ được nói: “Ta, ta chưa từng bị làm nhục!”

Một lời thốt ra, Vương Hoàng ngẩn ngơ.

Trần Dung cũng vì bản thân mà ngây ra như phỗng, nàng khẽ hé môi, dường như không tin lời vừa rồi là do mình nói ra. Ngay lập tức, mặt Trần Dung đỏ tới gáy, nàng cúi đầu, lúng ta lúng túng mãi mới than thở: “Ta, ta, ta.....” Nàng ‘Ta’ sau một lúc, mới phát hiện bóng hình áo trắng kia đã đi xa. Nhìn dáng người thanh cao của chàng dưới ánh sao, Trần Dung ngẩn ngơ, một hồi lâu mới bước nhanh đuổi theo.

Vương Hoàng đã đi tới trước xe ngựa. Chàng dựa vào càng xe một lát, đột nhiên nói: “Người khác hỏi thì nói nàng và ta cùng ở trong phủ Nam Dương vương.” Nói xong, chàng vén rèm xe lên, chui vào bên trong.

Trần Dung cúi đầu, một hồi lâu mới nhẹ giọng đáp: “Vâng.” Nàng cũng bước lên một chiếc xe ngựa khác.

Xe ngựa khởi động. Tiếng bánh xe nhịp nhàng lăn đều truyền đến, chỉ trong chốc lát, Trần Dung nghe thấy có tiếng cửa mở.

Nàng đã ra khỏi phủ Nam Dương vương. Rốt cục nàng đã tìm được đường sống. Tay trái Trần Dung nắm chặt tay phải, môi của nàng mím thành một đường, bất tri bất giác, lệ đã trào ra vành mắt. Nàng mở to mắt, tùy ý để nước mắt lăn xuống hai má. Nàng lặng lẽ vén lên một góc rèm xe, để gió lạnh thổi khô vết lệ trên gương mặt. Nhưng mà, nước mắt kia như suối chảy, mặc kệ gió thổi thế nào cũng không thổi khô được hết. Lén lút, Trần Dung khẽ hít mũi, lau nước mắt trong bóng đêm.

Đột nhiên, giọng nói dễ nghe của Vương Hoàng khẽ truyền đến: “Nàng khóc ư?”

Trần Dung cả kinh, vội vàng dùng tay áo lau nước mắt, nhẹ giọng trả lời: “Không có.”

Vương Hoàng khẽ cười.

Nghe thấy tiếng cười của chàng, Trần Dung cảm tức, nàng hỏi với vẻ hung tợn: “Chàng cười cái gì?”

Vương Hoàng cười nhẹ nói: “Ta từng nghĩ rằng tâm của Trần thị A Dung như hồ sâu.”

Trần Dung ngẩn ra, sau một lúc lâu, nàng mới nói: “Lúc này may mà có chàng..... Ân cứu mạng của chàng, đời này Trần Dung tất sẽ báo!”

Vương Hoàng ngẩn ra. Một hồi lâu, giọng nói có vẻ kinh ngạc của chàng truyền đến: “Ân cứu mạng? Nàng đã chuẩn bị tự sát sao?”

Trần Dung không đáp.

Trong tiếng bánh xe lạo xạo, chỉ nghe ‘xoạt’ một tiếng, rèm xe của nàng bị vén lên, dưới ánh sáng, gương mặt tuấn mỹ, khí chất thần bí cao xa của Vương Hoàng xuất hiện ở trước mặt nàng.

Chàng nhìn Trần Dung chăm chú. Ánh mắt nhìn thẳng của chàng khiến người ta cảm thấy nóng nực, Trần Dung hơi hơi nghiêng đầu né tránh.

Vương Hoàng nhìn nàng, khẽ hỏi: “Nam Dương vương khó có thể chịu nổi đến thế sao?”

Trong bóng đêm, Trần Dung khe khẽ gật đầu trong đêm đen, nàng thản nhiên nói: “Cái loại nam nhân này, đương nhiên không thể chịu đựng được.”

Hai mắt Vương Hoàng phát sáng, sóng mắt lưu chuyển: “Nàng không sợ chết sao?”

Trần Dung buông rù hai mắt: “Sợ, nhưng có một số việc so với cái chết còn đáng sợ hơn.”

Vương Hoảng nhìn nàng chăm chú. Sau một lúc lâu, chàng nhẹ giọng nói: “May mắn ta tới kịp.” Dứt lời, chàng lại kéo rèm xe xuống.

Khi rèm xe được thả xuống, Trần Dung quay đầu, nhìn về phía bóng dáng cao to của nam nhân dưới ánh sáng nhàn nhạt của tinh quang.

Lập tức, không khí trở nên trầm tĩnh.

Cũng không biết qua bao lâu, Vương Hoảng khẽ gọi: “Trần thị A Dung.”

“Vâng.”

Chàng dừng một chút rồi hỏi: “Nàng thật sự thích ta ư?”

Trần Dung ngẩn ngơ, môi nàng mấp máy một chút, chậm rãi trả lời: “Nam nhân như chàng, có mấy nữ nhân không thích đây?”

Vương Hoảng không nói chuyện nữa.

Trong tiếng bánh xe lăn đi, giọng của xa phu từ bên ngoài truyền đến: “Tới Trần phủ rồi.”

Nhanh như vậy sao? Trần Dung đang thất thần liền bừng tỉnh, nàng vội vàng vén rèm xe.

Lúc này, trong xe ngựa đối diện truyền đến tiếng nói nhỏ của Vương Hoảng: “Trở về đi, nhớ rõ có ai hỏi thì cân nhắc rồi hãy đáp lời.”

Trần Dung đáp ứng một tiếng, nhảy xuống xe ngựa. Nàng xoay người, hướng tới đại môn Trần phủ. Đang đi, Trần Dung dừng chân. Nàng chậm rãi xoay người. Trong bóng đêm, hai mắt của nàng sáng ngời. Nàng nhìn cỗ xe ngựa kia, nhìn bóng người loáng thoáng trong xe ngựa chăm chú. Đột nhiên, Trần Dung đi một bước xa về phía đó, nàng vén rèm xe lên, lẳng lặng vừa vịn chạm phải ánh mắt của Vương Hoảng.

Trần Dung nhìn chàng. Nàng mím môi run rẩy, một hồi lâu, nàng đột nhiên lui ra phía sau một bước, vái chào thật sâu, run giọng nói: “Ôn nghĩa ngày hôm nay, Trần Dung khắc trong tâm khảm.” Dừng một chút, nàng ngẩng đầu nhìn về phía gương mặt tuấn mỹ trong ánh đèn lồng lay động. Nàng chớp chớp đôi mắt ướt át, chậm rãi hé môi cười. Nụ cười này thật sự rạng rỡ. Trong ánh mắt có chút kinh ngạc của Vương Hoảng, Trần Dung nhìn chàng nói: “Vương Thất lang, nếu chàng không phải là Lang Gia Vương thị, dù thế nào thiếp cũng sẽ quán quít lấy chàng, khiến chàng không thể không cưới thiếp.” Nói tới đây, nàng cười khanh khách, vung ống tay áo, xoay người rồi đi.

Đi được năm bước, phía sau lưng nàng truyền đến giọng nói ôn nhu tao nhã của Vương Hoảng: “Trần thị A Dung.”

Trần Dung ngừng chân, xoay người, vội vàng quay đầu nhìn về phía chàng, trong ánh mắt lấp lánh chờ mong ngay cả chính nàng cũng không biết.

Vương Hoảng nhìn nàng chăm chú, nhếch miệng cười lộ ra hàm răng tuyết trắng, chậm rì rì nói: “Nhớ kỹ, nàng nợ ta năm ca kỹ đó.” Dứt lời, chàng buông rèm xe, khẽ quát một tiếng: “Đi thôi.”

Xe ngựa dần đi xa.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: “Ý tốt” của Vương thất lang?

Trần Dung nhìn chiếc xe ngựa kia thật lâu, xoay người đi tới đại môn của Trần phủ.

Vừa mới đi vài bước, trên con đường nhỏ, một bóng đen bỗng nhảy ra.

Trần Dung cả kinh, đang muốn hét chói tai, bóng đen kia chấp hai tay nói với nàng: “Là Trần thị A Dung sao? Tôn tướng quân bảo tiểu nhân chờ ở đây.”

Tôn Diễn? Trong lòng Trần Dung bình tĩnh, hỏi: “Huynh ấy ở đâu?”

“Sau khi Tôn tướng quân chém hai phụ tá Nam Dương vương đưa tới thì nghe theo Vương Thất lang khuyên bảo, chuyển ra ngoài thành rồi.” Dừng một chút, bóng đen kia nói: “Tôn tướng quân lo lắng cho nữ lang, để tiểu nhân đứng đây chờ, hiện tại nữ lang đã trở lại trong phủ, tiểu nhân cũng xin cáo từ.” Dứt lời, hắn lại chấp tay với A Dung, xoay người rồi đi. Khi bóng dáng hắt biến mất trên đường nhỏ, Trần Dung chú ý tới, có bóng đen khác tụ họp với hắn, cùng nhau rời đi.

Trần Dung thấy người nợ đi xa, bốn phía lại khôi phục cảnh yên tĩnh khiến người ta có chút sợ hãi, nàng vội vàng chạy về phía đại môn.

Nàng vừa mới vọt tới trước cửa, chỉ nghe ‘Kẹt’ một tiếng, cửa sắt đã mở ra, hai người gác cổng thi lễ, cùng kêu lên: “Nữ lang đã trở lại.”

Trần Dung gật đầu, biết những người này nhất định đã nghe thấy động tĩnh bên ngoài nên sớm chò ở phía sau cửa. Nàng vội vàng bước vào sân, hướng tới tiểu viện của mình.

Đêm đã khuya, toàn bộ Trần phủ ngoại trừ một ít ánh đèn lồng thừa thớt phiêu diêu làm đẹp thì chỉ có tiếng côn trùng kêu vang.

Bước chân của Trần Dung nhanh hơn, nhắm về phía sân viện của mình. Đi đến bên ngoài sân, nàng nắm tay thành quyền đập vào cửa, hét lớn: “Thượng tẩu, Bình ầu, ta đã trở về, mau mở cửa cho ta.”

Tại thời điểm yên tĩnh này, tiếng kêu to vang dội của nàng vang lên, chính sân viện của nàng còn chưa có động tĩnh, trong sân cách vách của Trần Vi đã thấp nền lên.

Trần Dung vội vàng im miệng, chỉ dùng sức gõ cửa.

Tiếng bước chân truyền đến. Sau đại môn, giọng nói có chút khản trương của Bình ầu truyền đến: “Ai vậy?”

Trần Dung nói: “Là ta.”

Nàng vừa trả lời, giọng nói Bình ầu trở nên khàn khàn, bà run giọng hỏi: “Là nữ lang ư?”

“Là ta.”

Cửa được mở ra, Bình ầu và Thượng tẩu giờ đèn lồng đứng ở phía sau cửa, kích động nhìn Trần Dung. Khi nhìn thấy vẻ mặt tươi tắn thoải mái của nàng, hốc mắt hai người đồng thời đỏ lên.

Bình ầu vội vàng tiến lên một bước, run run sờ vào gương mặt nàng, kêu lên: “Nữ lang, nữ lang, thật sự người đã trở lại rồi sao?”

“Là ta.” Giọng của Trần Dung cũng có chút khàn khàn. Đã nhiều ngày ở trong phủ Nam Dương vương, mỗi ngày nàng đều nghĩ đến bọn họ, đối với nàng mà nói, hai người trước mắt này so với phụ huynh còn gần gũi hơn.

Bình ầu dùng tay áo lau nước mắt, kéo vạt áo nàng, liên thanh nói: “Mau vào, mau vào đi.”

Khi cửa sân đóng lại, trong sân Trần Vi đã thấp lên bốn năm ngọn đèn lồng.

Trần Dung liếc mắt nhìn nơi đó, hạ giọng hỏi Bình ầu: “Ấu, ngày đó người.....”

Nàng còn chưa hỏi xong, Bình ầu đã nghẹn ngào nói: “Ngày đó nữ lang mới vừa đi, nô đã bị người lang chủ phái tới trông chừng, Thượng tẩu cũng vậy. Bọn họ chỉ cho phép chúng nô hoạt động ở trong sân, vài lần Thượng tẩu trèo tường trốn ra ngoài vào nửa đêm đều bị bọn họ bắt về.”

Mặt Trần Dung sầm xuống. Nàng lạnh lùng nói: “Là Trần Nguyên sai người coi chừng các người sao? Hiện tại thì sao? Bọn họ rời đi vào lúc nào?”

“Hình như là một canh giờ trước.” Bình ầu thấy sắc mặt Trần Dung khó coi, vội vàng kéo ống tay áo của nàng, thấp giọng nói: “Nữ lang, lang chủ là tộc bá của người. Thế gian này, hiểu đạo là đứng đầu trong vạn thiện, trăm ngàn lần người đừng nói lung tung.”

Trần Dung gật đầu, áp chế hận ý, thấp giọng nói: “Ta biết.” Sống hai kiếp, đương nhiên nàng biết chữ Hiếu quan trọng cỡ nào. Có rất nhiều sĩ phu xuất thân bình thường, lúc ban đầu được người ta chú ý coi trọng đều là bởi vì hiếu thuận. Mà thanh danh bất hiếu thì có thể hủy diệt một người!

Thượng tẩu vẫn đứng ở phía sau, chú ý nhìn Trần Dung nói: “Sắc mặt của nữ lang tái nhợt, nhất định là không được nghỉ ngơi tốt, giờ cũng không còn sớm nữa, có việc vẫn nên để ngày mai nói sau.” Lão nhìn sân viện cách vách của Trần Vi càng ngày càng sáng ngời kia.

Trần Dung và Bình ầu hiểu được ý tứ của lão đều gật đầu, không nhắc lại nữa.

Một đêm này trôi qua trong sự trần trọc của Trần Dung.

Sáng sớm hôm sau, nàng còn đang mơ mơ màng màng thì nghe thấy bên ngoài sân rất ồn ào. Giọng nói líu ríu của mấy nữ tử thỉnh thoảng chui vào trong tai nàng: “Sao A Dung còn chưa tỉnh lại?”

“Lão già kia, sao còn đứng ở đó, nhanh đi gọi nữ lang người dậy đi! Khách quý đến đây nhiều như thế, nàng là chủ nhân sao có thể vô lễ đến vậy?”

Trần Dung nghe đến đó thì ngồi dậy, mở miệng kêu lên: “Giúp ta rửa mặt chải đầu.”

Tiếng gọi vừa thốt ra, bên ngoài tiếng ồn ào trở nên an tĩnh.

Bình ầu cùng một tỷ nữ khác bưng bồn nước đi đến.

Bình ầu vừa giúp nàng chải đầu, vừa hạ giọng, nói với vẻ bất mãn: “Không có ai là có ý tốt cả.” Nói tới đây, bà lo lắng nhìn Trần Dung, muốn nói lại thôi.

Chỉ chốc lát, rửa mặt chải đầu xong, Bình ầu xoay người thân thiết nhìn Trần Dung, nói: “Nữ lang nữ lang, lúc này phải cân nhắc cho thật tốt mới mở

miệng đó.”

Trần Dung gật đầu rồi bước ra cửa phòng.

Nàng vừa xuất hiện, Trần Vi, Trần Thiện và các nữ lang đều quay đầu lại, hai mắt sáng lên nhìn nàng chăm chú, vẻ mặt hiếu kỳ cùng thương hại.

Trần Dung cười, nàng thi lễ với chúng nữ, ngồi xuống chủ tháp nói: “Các tỷ tỷ tới thật sớm.”

Trần Thiện hi hi cười nói: “Cũng không còn sớm mà, thái dương đã mọc lên rồi.” Nàng ta nghiêng người nhìn Trần Dung, nói: “Tại sao nửa đêm A Dung lại trở về từ phủ Nam Dương vương vậy? Trong hai ngày hai đêm này cũng không dễ chịu đúng không?” Ngừ khi nghe qua thì thân thiết, nhưng lại mang theo suy đoán ác ý.

Trần Dung cười cười, nàng tiếp nhận chén nước trong tay tỷ nữ, sau khi khẽ nhấp một ngụm, nàng rù hai mắt, có chút ngượng ngùng, cũng có chút kiêu ngạo mà nói: “Cũng giống ta, được Nam Dương vương mời làm khách khanh vào ở trong phủ còn có Vương Thất lang. Hôm qua, chính là Vương Thất lang đưa ta trở về.”

“Gật người!” Người kêu lên đứng là Trần Thiện, nàng ta cười nhạo nói: “Rõ ràng hôm qua Vương Thất lang mới trở về thành Nam Dương mà.”

“Phải không?” Trần Dung cười, một bộ dạng không muốn tranh cãi với nàng ta: “Về sau tỷ tỷ nhìn thấy Vương Thất lang, không ngại hỏi chàng xem thế nào.”

Trần Thiện cười lạnh một tiếng, đang muốn châm chọc nàng hai câu, đột nhiên, bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào.

Chúng nữ đồng thời quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy trong sân, có ba chiếc xe ngựa chậm chạp tiến vào. Bên cạnh xe ngựa là hai hộ vệ có thân hình dũng mãnh, bọn họ nhảy xuống ngựa, hướng tới sân viện này chấp hai tay, lớn tiếng kêu lên: “Trần thị A Dung có ở đây không?”

Trần Dung đứng lên, đáp: “Có.” Nàng vội vàng đi ra.

Hai hộ vệ nhìn thấy nàng, lại chấp tay, chỉ về ba chiếc xe ngựa kia nói: “Tối hôm qua lúc đưa nữ lang về, dọc theo đường đi mọi quần áo người đặt mua đã được làm xong. Thất lang bảo tại hạ đem tới.”

Một câu thốt ra, không chỉ là Trần Thiện, Trần Vi, ngay cả Trần Dung cũng ngây ra như phỗng.

Một hộ vệ khác lấy ra một khối ngọc bội từ trong lòng, hần tiến lên một bước, hai tay nâng lên trước mặt Trần Dung, cúi đầu cung kính nói: “Đây là Thất lang nhà ta đưa, về sau nữ lang có việc thì có thể dùng nó ra vào phủ đệ của Vương thị ở thành Nam Dương và Lang Gia Vương thị.”

Trần Dung đàn độn tiếp nhận ngọc bội.

Hai hộ vệ lui ra, bọn họ nhìn thấy thùng gỗ trong xe ngựa đã được chuyển xuống, phát phát tay, thét ra lệnh bảo xa phu đánh xe, chỉ chốc lát, bóng dáng những người này biến mất khỏi sân viện Trần Dung.

Chúng nữ vẫn còn đang đàn độn ngây ngốc.

Cũng không biết qua bao lâu, Trần Thiện bỗng nhiên xoay người nhìn Trần Dung, kêu lên: “Trần Dung, muội thật sự đã thân cận với Vương Thất lang đến thế sao? Muội, không phải là muội tự định chung thân với chàng rồi đấy chứ?”

Trần Vi và các nữ lang cũng đồng thời quay đầu nhìn chăm chăm Trần Dung, chờ nàng trả lời.

Trần Dung làm sao trả lời được? Nàng chỉ há miệng thở dốc, sau một lúc lâu mới lúng ta lúng túng nặn ra một nụ cười, nàng cúi đầu, thi lễ với chúng nữ, đành nói lung tung: “Các tỷ tỷ cứ việc ngồi chơi, A Dung còn có chút việc, lập tức sẽ quay lại đây.” Dứt lời, nàng xoay người, vội vã chạy về phòng, đứng là bỏ trốn mất dạng.

Trong lúc chúng nữ ngơai nhìn ta, ta nhìn ngơai, Bình ầu vội vàng đuổi theo Trần Dung.

Trong tâm phòng, hai tay Trần Dung dựa vào vách tường, vẫn không nhúc nhích. Từ phía sau lưng nhìn qua, nàng cắn môi, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa đỏ vừa trắng.

Bình ầu ngơ ngác nhìn nữ lang nhà mình, qua một hồi lâu mới khẽ hỏi: “Nữ lang, không phải người đã nói sẽ không làm thiệp của bất luận người nào sao, sao lại cùng Vương Thất lang ...?”

Giọng của Bình ầu vừa thốt ra, đột nhiên tay phải Trần Dung phát một cái, hất đồ ở trên bàn, nàng thở hổn hển, thở phì phì kêu lên: “Giới cho tên Vương Thất lang nhà ngươi, ngươi, ngươi dám phá hư danh tiết của ta như thế?”

Nàng vừa nói đến đây thì nghẹn lời. Nghĩ lại, mình ở trong phủ Nam Dương vương những hai ngày hai đêm, mặc kệ tìm có thể nào, danh tiết cũng đã bại hoại, lại nói tiếp, danh tiết bại hoại ở trong tay Vương Thất lang cũng tốt hơn nhiều so với mất vào trong tay Nam Dương vương!

Có điều,.....

Trần Dung nghiêng răng nghiêng lợi một lúc, đột nhiên nói với Bình ẩu bằng giọng oán hận: “Ấu, đừng thấy Vương Thất lang kia giống như thần tiên, hắn chính là một tiểu nhân!”

Bình ẩu mở to mắt, ngốc nghếch nhìn Trần Dung vừa thẹn vừa giận.

Trần Dung đỏ mặt, hung hăng dậm chân, vừa tức vừa nói: “Vậy mà tối hôm qua, hắn còn bảo khi người khác hỏi thì nói ta và hắn ở chung một chỗ, ta còn thực cảm kích hắn ôn nhu sẵn sàng, còn có ..., hắn đi thì đã đi rồi, lại còn giao đồ, bảo ta cẩn thận suy nghĩ nên trả lời nghi vấn của mọi người thế nào đây. Lúc ấy đầu óc của ta hồ đồ nên cũng chưa chú ý tới vấn đề này.”

Nàng vừa nói, lại càng không ngừng dậm chân, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, bộ ngực đầy đặn phập phồng kịch liệt.

Vừa rồi nàng nói với đám người Trần Thiên, mình dùng thân phận khách khanh được mời vào phủ Nam Dương vương, khi Vương Thất lang còn ở đó, còn từng trông cậy hắn sẽ thay mình biện giải. Lấy thân phận của hắn, mặc kệ nói cái gì, chỉ cần nói ra, mọi người sẽ tin tưởng. Chỉ cần hắn nói Trần thị A Dung trong sạch, thể nhân sẽ tin tưởng nàng trong sạch.

Nhưng hiện tại thì ngược lại, chẳng những hắn không thay mình biện giải, ngược lại còn đưa tới mấy chiếc xe ngựa, còn tặng một miếng ngọc bội. Vậy, không phải nói cho mọi người rằng mình và hắn có điều mờ ám sao?

Rõ ràng hắn biết rằng hắn là Lang Gia Vương Thất, mình chỉ là thứ nữ nhỏ bé của Trần thị ở Bình thành, hai người một người như mây trắng trên trời, một người là vũng bùn dưới đất mặc người giẫm đạp. Hắn, hắn làm ra chuyện như thế, mình gả cho hắn thì không xứng, lại không thể gả cho người khác, người này quả thực chính là một tên hỗn đản!

Đột nhiên, Trần Dung trong lúc phấn nộ bỗng cứng đờ, đưa tay xoa đôi môi đỏ mọng, gương mặt thanh diễm như nhiễm ánh nắng chiều, càng ngày càng đỏ, đến mức như sắp chảy máu

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Kẻ phạm tặc

Khi Trần Dung đang sinh hồn đổi, Thượng tẩu kêu lên: “Nữ lang, lang chủ đến đây.”

Trần Nguyên đến đây? Cơ hồ là theo phản xạ, tay Trần Dung đặt lên cây roi treo trên tường. Nàng hít một hơi thật sâu, hung hăng nắm thật chặt cây roi trong tay rồi dứt khoát buông ra, xoay người đi ra ngoài: “Thỉnh lang chủ chờ một chút, lập tức ta sẽ tới.”

“Vâng.”

Khi Trần Dung đi đến cửa, bên trong truyền đến tiếng nói chuyện, Trần Dung nghe thấy rõ ràng, đó là hai cha con Trần Nguyên và Trần Vi.

Nàng dừng chân, sau đó khi tiếp tục bước đi mạnh hơn.

Trong phòng tiếng cười nói dừng lại. Trần Nguyên ngẩng đầu lên, hắn nghiêm túc nhìn Trần Dung xuất hiện ở cửa phòng, phát phát tay, ôn hòa nói: “A Dung, ngồi ở đây.”

Trần Dung thi lễ với hắn, đáp: “Vâng.” Nàng chậm rãi bước đến chỗ vị trí Trần Nguyên chỉ, ngồi xuống đối diện với hắn.

Trần Nguyên thấy nàng ngồi xuống, hắn buông chén rượu, nhìn nàng chăm chú, nói với vẻ nghiêm túc: “A Dung, nghe nói sáng nay Vương Thất lang Vương Hoàng đưa tới quần áo và ngọc bội cho con sao?”

Bộ dạng Trần Dung phục tùng liêm mục, ôn thuận đáp: “Vâng.”

“Vậy sao?” Trần Nguyên hỏi: “Con và cậu ta rốt cuộc có quan hệ gì?” Dừng một chút, hắn thấy Trần Dung không đáp, mặt nhăn nhó, nghiêm khắc nói: “A Dung, con là một nữ lang chưa gả. Đi lại thân cận với một nam nhân như thế, đối với danh tiết của con sẽ có thương tổn.”

Trần Dung vẫn cúi đầu, bên trong ống tay áo, tay phải của nàng nắm chặt thành quyền. Vừa rồi trong nháy mắt, nàng có một loại xúc động muốn vùng quyền, may mắn nàng đã cố gắng áp chế.

Trần Nguyên thấy nàng vẫn không đáp, biểu tình nhu hòa lại, hắn thở dài một tiếng, nói với giọng nặng nề than thở: “Cho dù Nam Dương vương đón con vào phủ thì cũng là vì thấy con liệu sự như thần, đối với thanh danh của con không có gây trở ngại gì. Ai, con lại cùng với Vương Thất lang quá mức thân cận.” Hắn lắc lắc đầu, vẻ mặt tiếc hận: “Lấy thân phận của con, lại không có khả năng gả cho cậu ta mà làm thiếp thì không khỏi đáng tiếc cho con.”

Trần Dung nghe vậy, âm thầm cười lạnh một tiếng, thầm nghĩ: Là vì hành vi của hắn đã đánh vỡ tính toán của người đứng không? Ta làm thiệp cho hắn là sai lầm, phải làm thiệp của người khác, vậy thì mới là tốt!

Trần Nguyên thấy ba lần hỏi nàng đều không trả lời, im lặng giống như đầu gỗ, thì hắn lại lắc đầu. Hắn phát phát tay, nói: “Nếu A Dung đã có ngọc bội của Vương Thất lang, về sau có thể năng đến Vương phủ, thuận tiện cũng hẹn Vương Thất lang đến phủ mà nói chuyện.” Hắn nói tới đây, mặt lại nhăn nhó, khẽ quát: “Lời nói của ta, con có nghe hay không?”

Trần Dung thấp giọng đáp: “Vâng.”

Trần Nguyên hừ lạnh một tiếng, đứng lên, xoay người hướng ra phía ngoài. Đang đi, hắn bỗng dừng lại, quay đầu nhìn về phía Trần Dung. Đập vào mắt hắn vẫn là bộ dạng phục tùng liêm mục, vô cùng thành thật của Trần Dung. Trần Nguyên dờ mắt, nhanh chóng rời đi.

Hắn vừa đi, Trần Vi vội vàng đứng lên cũng theo ra ngoài.

Sau khi Trần Nguyên ra khỏi sân viện của Trần Dung thì cảm thấy trong lòng phiền chán, hắn vẫy bảo xe ngựa lui xuống, cứ thế đi bộ.

Vòng vo non nửa canh giờ, hắn đi tới một chỗ trong hoa viên, nghe thấy bên trong truyền đến tiếng cười đùa, trên mặt Trần Nguyên nặn ra một tươi cười. Từ xa, hắn đã cất giọng gọi một văn sĩ trung niên ngồi ở trong lương đình, thả câu trong gió lạnh: “Đại ca.”

Văn sĩ trung niên này, chính là Trần Công Nhung.

Trần Công Nhung thấy có người gọi mình, ngẩng đầu nhìn lên, vừa thấy người đến là Trần Nguyên, thì sầm mặt xuống, dờ mắt.

Trần Nguyên thấy thế, trên mặt tăm tối, hắn có chút khó sở liếc nhìn đám nô tỳ xung quanh rồi vẫn nặn ra tươi cười đối với Trần Công Nhung.

Trần Công Nhung nhìn chằm chằm mặt hồ, đột nhiên hỏi: “Lại đi gặp A Dung sao? Lần này chuẩn bị đem nàng hiến dâng cho ai đây?”

Trần Nguyên quần bách, trên mặt hắn vẫn treo nụ cười, lúng ta lúng túng nói: “Đại ca nói gì vậy? Tiểu nữ tử này cũng đã đến tuổi gả đi rồi, phụ huynh lại không ở đây, ta thay nàng lo lắng nhiều một chút cũng là điều nên làm mà.”

Về mặt Trần Công Nhung bình tĩnh, nói: “Những lời này cũng không cần nói với ta.”

Trần Nguyên vội vàng đáp lời, hắn thấy Trần Công Nhung có vẻ thực mất hứng thì nhịn không được tiếp lời: “Đại ca, huynh cần gì vì một nữ lang nhỏ nhỏ mà khiến huynh đệ mâu thuẫn?” Thấy Trần Công Nhung không thèm liếc hắn một cái, hắn lại than thở: “Ngay cả Vương Thất kia, cũng chỉ là một kẻ phạm tục mà thôi, hiện tại là thời loạn thế mà lúc nào cũng mang theo năm ca kỹ chạy khắp nơi. Buổi sáng khi ta nghe người ta kể lại việc này cũng cảm thấy đau đầu. Ai cũng bảo Lang Gia Vương Thất cũng chỉ là phạm phu tục tử, còn làm ra việc đưa mỹ nhân tặng cho Nam Dương vương, thật sự là không phù hợp với danh tiếng.” Trong giọng nói của Trần Nguyên hơi có chút khinh mạn.

Trần Công Nhung chậm rãi ngẩng đầu lên. Lúc này, như Trần Nguyên mong muốn, hắn đã liếc nhìn Trần Nguyên nhưng lại là cái nhìn khinh miệt, Trần Công Nhung chậm rãi nói: “Năm mỹ nhân kia, không phải của Vương Thất.”

“Vậy ư?” Trần Nguyên cũng không để ý tới sự xem thường đó, tò mò hỏi: “Nghe nói năm mỹ nhân kia cực kỳ bất phạm, ngay cả Nam Dương vương trông thấy cũng coi như trân bảo. Mỹ nhân như thế không phải của Vương Thất thì có thể là của ai đây?”

“Lang Gia Vương thị không phải còn có mấy người nữa tới sao? Đây là của tộc thúc của cậu ta, Vương Tử Thạch.” Nói tới đây, Trần Nhung không khỏi nở nụ cười: “Nói đến chuyện này, thật đúng là buồn cười. Tối hôm qua sau khi Vương Thất vội vàng trở về thì đã tới gặp vương gia. Khi đó Vương Tử Thạch tới theo hẹn ước của ta, cùng đi du hồ. Vương Thất không nói hai lời đã đem năm ca kỹ mà Vương Tử Thạch tặng trừ như trân bảo đi. Vương Tử Thạch trở về hỏi, mới biết được cậu ta đã đem năm mỹ nhân này cho Nam Dương vương, lúc ấy Vương Tử Thạch tức giận chửi ầm lên, lôi kéo tay Vương Thất bắt cậu ta bồi thường. Ha ha ha.”

Trần Nguyên ngẩn ra, hắn miễn cưỡng cất tiếng cười theo, lúng ta lúng túng nói: “Hóa ra, năm mỹ nhân kia cũng không phải là của Vương Thất.” Trong giọng nói tràn ngập thất vọng.

Trần Công Nhung quay đầu nhìn về phía hắn. Trong ánh mắt nhìn Trần Nguyên cũng tràn ngập thất vọng. Thở dài một tiếng, Trần Công Nhung mang vẻ mặt mất hứng, hắn phát phát tay, quát: “Lui ra đi, lui ra đi, nhìn thấy đệ thì thấy phiền muộn.”

Lời này vừa thốt ra, tươi cười treo trên mặt Trần Nguyên không khỏi cứng đờ. Hắn hừ mạnh một tiếng, vung tay áo dài, xoay người bước đi.

Trần Nguyên vừa mới đi được bảy tám bước, giọng nói của Trần Công Nhung từ phía sau truyền đến: “Vi hồng việc, đệ bồi một nữ nhi còn chưa tính, còn muốn bồi thêm A Dung. A Dung chỉ là một nữ lang, vốn cũng không quan trọng gì, nhưng đệ rõ ràng biết Vương Thất lang, Tôn tiểu tướng quân đều coi trọng nàng, lúc này, đệ xem như ăn trộm gà không thành mà còn mất năm gạo, đắc tội với mọi người, mà cũng không lấy lòng Nam Dương vương được nữa.” Nói tới đây, giọng của Trần Công Nhung thấp xuống: “Cũng không biết người Hồ khi nào thì tiến công Nam Dương, dù đệ đã mưu toan tính toán cũng coi như không thể đạt được cái gì.”

Những lời này, Trần Nguyên vốn không thích nghe. Thành Lạc Dương và thành Nam Dương cách nhau khá xa, hắn sẽ không tin lấy vũ lực của Nam Dương vương còn không ngăn cản được bọn Hồ nô! Nói đến nói đi, cho dù Nam Dương vương gặp nguy hiểm, không phải còn có Kiến Khang sao? Hứa phụ tá đã từng hứa hẹn với hắn, sẽ giúp hắn ổn định ở thành Kiến Khang. Nghĩ đến đây, bước chân của Trần Nguyên càng chạy càng nhanh, đảo mắt đã bỏ Trần Công Nhung đang lải nhải không thôi lại phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Nhiễm Mẫn và Trần Dung

Tin tức Vương Thất lang đưa tới lễ vật cùng với việc ở chung với Trần Dung trong phủ Nam Dương vương hai ngày hai đêm đồng thời được truyền lưu. Gần như là đột nhiên, Trần Dung phát hiện sân viện của mình ngựa xe và nhóm nữ lang tới cầu kiến tới xem nào nhiệt như nước chảy.

Đây là ngày thứ ba khi Trần Dung trở lại trong phủ.

Nàng nghe trong tiếng cười đùa trong phòng, ra hiệu với Bình ầu rồi lên lút lùi về phía sau. Nói chuyện với những người này suốt một hai canh giờ, Trần Dung thật sự phiền chán với mấy câu hỏi không cần trả lời, lại luôn kèm theo lời ám chỉ kia.

Bình ầu thấy nàng lùi xuống, lặng lẽ gật đầu.

Trần Dung đi ra sau cửa, xoay nhanh người rồi bước đến giữa đám cây cối.

Trên bầu trời thái dương nhô lên cao chiếu vào cơ thể ẩm áp, Trần Dung nhìn ngắm, bước chậm lại muốn trở lại tẩm phòng lấy ra roi ngựa đùa nghịch một lúc.

Đúng lúc này, bên ngoài tường vây truyền đến một giọng nói vẫn nhã: “Nghe nói ngoài thành xuất hiện tung tích của người Hồ.”

Im lặng một lúc, giọng nói của Trần Thuật vang lên: “Nhiệm tướng quân đang đi trên đường, nói là buổi trưa sẽ tới.” Trong giọng nói mơ hồ có sầu lo.

Nhiễm Mẫn đã trở lại rồi sao? Trần Dung cười lạnh một cái, xoay người trở về.

Nàng vừa mới đi hai bước, đột nhiên, thân mình nàng cứng đờ, cả người không thể động đậy. Nhiễm Mẫn đã trở lại? Vào lúc này ư? Không đúng, không đúng, có chuyện không đúng. Nàng giật mình một cái, đúng là có việc gì đó, nhớ ra rồi, lúc này y trở về sẽ xảy ra một việc lớn.

Nghĩ đến đây, Trần Dung chạy vào tẩm phòng, nàng tháo roi ngựa trên vách tường xuống, xoay người lao ra ngoài.

Ngay khi nàng hấp tấp xông ra, tiếng kêu của Trần Thiển truyền đến: “A Dung, A Dung, muội định đi đâu vậy?”

Trần Vi cũng kêu lên: “Ý, A Dung, sao trong tay muội lại cầm roi ngựa? Đây, các nam nhân không thích vẻ thô lỗ đó đâu.”

Trần Dung không đáp, dưới chân nàng như có gió, cả người lao ra ra mũi tên, đảo mắt đã để lại một đồng cát bụi cho chúng nữ.

Chúng nữ nhất thời choáng váng.

Trần Dung bằng tốc độ nhanh nhất vọt tới chỗ đỗ xe ngựa, quát với một nô bộc: “Chờ ta ra cửa bắc!”

Nô bộc kia đã lâu không thấy nữ lang nhà mình hoang mang rối loạn như thế, hấn chấp hai tay nói: “Vâng.” Rồi chọn một chiếc xe ngựa tốt, nhảy lên vị trí xa pha.

Trần Dung ngồi ở trong xe ngựa, nàng nhìn thái dương trên bầu trời, quát: “Nhanh hơn một chút.”

“Vâng.”

“Nhanh hơn chút nữa.”

“Vâng.”

.....

Trong tiếng liên thanh thúc giục của nàng, xe ngựa của Trần Dung lao đi với tốc độ rất nhanh, cũng không quản người gác cổng hỏi han, cứ thế chạy ra khỏi đại môn Trần phủ.

Đường phố Nam Dương lạnh lùng hơn nhiều so với hai ngày trước, trên đường không có người đi qua đi lại, ngay cả xe ngựa dạo chơi của chúng sĩ tộc đệ tử cũng không thấy đâu.

Dưới tình huống như vậy, xe ngựa thực thuận lợi đến cửa bắc.

Xe ngựa dừng lại, tiếng xa phu truyền đến đến: “Nữ lang.” Trong giọng nói có chút không xác định.

Trần Dung vén rèm xe.

Chỉ thấy hai bên cửa thành có hai mươi binh lính được võ trang đầy đủ, cầm trường kích canh giữ ở nơi đó. Lại ngẩng đầu lên, trên đỉnh tường thành, mười mấy kẻ sĩ trung niên mặc trường bào, cao quan bác mang xuất hiện ở trong tầm nhìn. Chỉ liếc mắt một cái, Trần Dung đã nhận ra trong những người này, có Ngu Công, có Trương Công Thiên, cũng có Trần Công Nhượng của Trần phủ, đều là tộc trưởng của các sĩ tộc có ảnh hưởng lớn trong thành Nam Dương.

Trần Dung thu hồi ánh mắt, nói: “Tiếp tục chạy đi.”

Nô bộc kia nhìn nàng, thấy biểu tình nàng kiên định thì thét dài một tiếng, điều khiển xe ngựa chạy về phía trước.

Lúc này, Trần Dung đã vén toàn bộ rèm xe lên, đem khung cảnh bên trong xe ngựa rành mạch hiện ra trước mắt nhóm sĩ tốt.

Chúng sĩ tốt liếc mắt nhìn một cái, nhất nhất thu hồi trường kích.

Chỉ chốc lát, xe ngựa ra khỏi cửa thành.

Vừa mới bước ra, Trần Dung nghe thấy một người khề nói: “Nữ lang này vào thời điểm hiện tại còn chạy ra ngoài du ngoạn.”

Giọng nói kia của sĩ tốt khiến cho xa phu bất an, hần quay đầu gọi: “Nữ lang, chúng ta vẫn nên.”

Trần Dung ngắt lời hần, nói với về quyết đoán: “Tiếp tục chạy về phía trước.”

“Vâng.”

Xe ngựa ra khỏi phạm vi của thành, chạy trên quan đạo.

Trên quan đạo có vẻ thực hoang vắng, hai bên đều là bãi cỏ hoang vu khô cằn mênh mông vô bờ. Trên bãi cỏ thường thường có thể nhìn thấy mấy mái nhà tranh nho nhỏ. Ở bên đường, cũng có vài lưu dân nằm trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, mùi tanh tươi xông vào mũi.

Nhìn thấy tình cảnh này, xa phu kêu lên: “Nữ lang.”

“Đừng nói nữa.” Tiếng nói đè thấp của Trần Dung truyền đến: “Ngươi cứ điều khiển xe chạy về phía trước, nếu có lưu dân ngăn trở, mặc kệ là ai thì cứ xông vượt qua.” Lúc này nàng đã kéo rèm xe xuống.

Xa phu chần chờ rồi lên tiếng, vẫn điều khiển xe ngựa tiếp tục phóng về phía trước.

Càng đi, nhà tranh cùng lưu dân hai bên đường càng ngày càng nhiều, thậm chí Trần Dung còn nhìn thấy có một thiếu niên hơn mười tuổi đang dùng tay nhỏ cò lên ăn. Hai bên đường có hơn mười hai mươi người tụ tập cùng một chỗ, dựa sát vào nhau để sưởi ấm. Khi những người này nhìn thấy xe ngựa của Trần Dung cô độc chạy trên đường thì hai mắt đều phát sáng. Trong mệnh lệnh thô ráp chói tai, hai hài tử tầm ba bốn tuổi lắc la lắc lư đi ra, đến đứng giữa quan đạo.

Xa phu nhìn mấy hài tử đứng ở giữa đường, động tác điều khiển xe không tự chủ được chậm lại.

Trong xe ngựa Trần Dung hỏi: “Tại sao lại chạy chậm lại?”

Giọng nói bất an của xa phu truyền đến: “Nữ lang, là hai hài tử, có một đứa là nữ oa, bọn nó đang đứng chắn giữa đường.”

Trần Dung sầm mặt xuống, ra lệnh: “Lập tức cao giọng bảo bọn nó lui ra, đồng thời xe ngựa không thể giảm tốc!”

“Vâng.” Xa phu vung roi ngựa, cao giọng quát: “Lui ra, lui ra đi! Đều lui ra cho ta!”

Tiếng quát của hần một tiếng so với một tiếng càng thêm nghiêm khắc, nhưng hai hài tử vẫn đứng ở giữa đường kia không hề nhúc nhích. Thậm chí, trong tiếng quát của hần, một phụ nhân hai mươi mấy tuổi cũng đứng lên, ra đứng phía sau hai hài tử kia.

Trong tiếng hét vang của xa phu đã có chút nóng nảy, hần rống giọng: “Bảo các ngươi lui ra, có nghe hay không?”

Trần Dung lắng nghe rồi nhẹ nhàng vén lên một góc. Nàng nhìn quan đạo phía trước, nhóm lưu dân tầm 70, 80 người tụ tập thành đội, ở phía sau bọn họ, nàng còn thấy được khoảng mười hài cốt của hài tử. Hài cốt này không còn nguyên vẹn, dường như mỗi một miếng thịt nhỏ đều bị liếm sạch, xương cốt đều bị nấu đi nấu lại nên mới sạch sẽ như thế. Sau đó, Trần Dung lại liếc mắt nhìn ba người chặn đường phía trước. Nàng kéo rèm xe xuống, hung hăng quát: “Toàn tốc đánh xe vượt lên đi!”

Xa phu kinh hãi, vội la lên: “Nhưng mà nữ lang, bọn nó là hài tử!”

“Không muốn chết thì toàn tốc đánh xe vượt qua!” Trong giọng nói của Trần Dung đã có vẻ ngoan tuyệt khi nhìn quen sinh tử, trên thực tế, kiếp trước khi làm bạn bên người Nhiễm Mẫn, nàng thật sự đã nhìn quen với việc giết người. Thấy xa phu không trả lời mình, Trần Dung hét to: “Đánh xe đi! Ta lệnh

cho người đánh xe!”

Sau một lúc lâu, xa phu mới cẩn răng trả lời: “Vâng.” Lời vừa thốt ra, hần dất cổ họng, đỏ mặt hét to: “Tránh ra, có nghe hay không? Không tránh ra ta sẽ xông qua đó! Giá…….”

Vó ngựa, bánh xe xóc nảy, Trần Dung thấy tốc độ của xe lập tức tăng lên.

Xe ngựa càng lúc càng nhanh.

Hai hải tử và một nữ nhân đứng trên quan đạo vẫn không nhúc nhích, không hề có ý tứ tránh né.

Mà ở bên cạnh bọn họ, một đại hán mắt mờ to như chuông đồng đang sợ hãi kêu lên: “Mau mau dừng xe, mau mau dừng xe.”

Ở phía sau hần là một thiếu phụ có bộ mặt tú lệ khóc kêu: “Mau dừng xe, mau mau dừng xe đi. Ông trời sẽ giết mấy kẻ sĩ tộc các người mà!”

Hai lưu dân bên cạnh thì có ánh mắt đờ đẫn, biểu tình ngẩn ngơ nhìn một cảnh này.

Xe ngựa khiến cát bụi bốc lên, mệnh lệnh của Trần Dung vang lên: “Dừng đề ý đến bọn họ, đánh xe tiếp đi!”

“Vâng.” Xa phu cao giọng lên tiếng, tay phải hần vung roi ngựa, nhắm hai mắt lại hét to: “Giá…….”

Xe ngựa va chạm xông qua! Chỉ nghe thấy tiếng động thân thể bị đập mạnh truyền đến. Ngay sau đó, xe ngựa hơi nghiêng đi, tốc độ chậm lại.

Mười mấy tiếng hoan hô truyền đến, chúng lưu dân lao về phía xe ngựa.

Xa phu vội vàng mờ hai mắt, kỹ thuật điều khiển xe của hần rất tài giỏi, chỉ vung roi vài cái, toa xe rốt cục vững vàng.

Xe ngựa xông qua, bỏ chúng lưu dân lại phía sau, cũng ném ba thân thể trọng thương chảy máu lại.

Xa phu quay đầu lại, chỉ liếc nhìn một cái thì hần suýt nữa nôn mửa ra tiếng.

Chỉ thấy đại hán mắt to như chuông đồng kia cầm trong tay một con dao nhọn đi đến trước mặt ba người. Gã giơ tay chém xuống, ba người bị thương đang giãy giụa vịn vẹo không thấy nhúc nhích nữa.

Ở bên cạnh đại hán, thiếu phụ tú lệ kia đang chỉ huy vài lưu dân dùng chậu chứa máu tươi ba người chảy xuống.

Xa phu nôn khan hai tiếng, nhin không được nói với Trần Dung: “Nữ lang, may mắn là người có trí tuệ.”

Trần Dung không trả lời.

Xe ngựa cứ đi như thế một lúc lâu, phía trước bỗng thấy cát bụi cuộn cuộn. Trong đám cát bụi, một cò xí mặt trên viết chữ ‘Mẫn’ như ẩn như hiện.

Trần Dung thấy thế, ra lệnh: “Dừng lại đi.”

“Vâng.” Xe ngựa điều khiển đến bên cạnh đường, chậm rãi dừng lại.

Trần Dung vén lên rèm xe.

Trong nháy mắt, đám cát bụi kia đã tới gần.

Đúng lúc này, Trần Dung mở ra cửa xe, thăm dò nhìn ngắm bên ngoài

Dưới cò xí, nam nhân mặc khôi giáp màu đen, tuần mã lãnh khốc đang nghe người bên cạnh nói nhỏ, rồi quay đầu nhìn về phía Trần Dung.

Tay phải của y vung lên, đội ngũ chỉ có hai trăm người liền ngừng lại.

Nhiệm Mẫn cười ngựa tới gần Trần Dung, chỉ chốc lát, y điều khiển tuần mã màu đỏ ngừng lại, nhìn về phía Trần Dung. Nhìn nàng, hai tay y chấp lại, nói với giọng khách khí: “Lúc này Tôn Diễn tích trữ lương thực, may mà có nữ lang tương trợ, Nhiệm Mẫn vô cùng cảm kích.”

Trần Dung nhìn y. Khi đối mặt với con người đen hăm chứa tươi cười kia của y, Trần Dung cúi đầu xuống, hơi hơi hạ thấp người, nói: “Thỉnh tướng quân lại đây, ta có chuyện muốn nói.”

Nhiệm Mẫn đá bụng ngựa, đi đến bên cạnh nàng.

Y dựa vào gàn như thế, gần gũi đến mức nàng có thể ngửi thấy mùi hương quen thuộc trên cơ thể y.

Trần Dung ngẩng đầu lên, nàng liếc nhìn về phía sau y, thấp giọng nói: “Tướng quân đang trở về thành Nam Dương sao?”

“Đúng vậy.” Nhiễm Mẫn kinh ngạc nhủ mầy, đột nhiên hỏi: “Nữ lang một mình ra khỏi thành, là vì tìm ta?”

Trần Dung gật đầu.

Nhiễm Mẫn trở nên nghiêm túc, y lại chấp hai tay: “Mời nói.”

Trần Dung rũ hai mắt, nói: “Lần này tướng quân trở về, có phải dẫn theo vài thiên tướng phụ tá từng xuất thân là sĩ tộc hay không?”

Nhiễm Mẫn nhìn nàng chăm chăm, bất mãn nói: “Loại sự tình này Tôn Diễn cũng nói với phụ nhân như nàng sao?”

Trần Dung ngẩng đầu nhìn y, trầm giọng nói: “Ta là phụ nhân, tại thời điểm này mạo hiểm tiến đến, chính là muốn nói với tướng quân một câu. Nay khắp thành Nam Dương đều có đồn đãi. Rất nhiều sĩ tộc đều tin rằng tướng quân sẽ thay Thạch Hổ đoạt lấy thành Nam Dương. Nhưng mà, cũng có một số sĩ tộc cũng không tin tưởng, bọn họ biết, tướng quân rất hận người Hồ. Không cần phải nghĩ, khi tướng quân vào thành thì có không ít sĩ tộc tiến đến nghênh đón, nếu lúc này người bên cạnh của tướng quân xuất kỳ bất ý ám sát vài tộc trưởng đức cao vọng trọng trong sĩ tộc, đến lúc đó tướng quân sẽ làm thế nào?”

Trần Dung nâng lên chiếc cằm nhỏ, mở to mắt nhìn Nhiễm Mẫn, nói với vẻ oán hận: “Hừ, ngài nghĩ rằng ta muốn chạy ra sao? Nếu không phải trong lúc vô ý nghe thấy một vài lời nói nhỏ, cảm giác được sự việc có vấn đề, ta ra đây làm gì.”

Nàng nói tới đây, tay phải cầm roi ngựa vung lên, quát với xa phu: “Đi thôi!”

Xa phu lên tiếng, xe ngựa lại khởi động.

Đúng lúc này, tay phải Nhiễm Mẫn duỗi ra, y cầm cổ tay của Trần Dung. Y nhìn nàng chăm chăm, trầm giọng nói: “Đi cùng nhau đi.”

Hai mắt thoáng nhìn, y trông thấy trên xe và ngựa kéo có vấy máu tươi, tức thì, Nhiễm Mẫn nhếch miệng cười, vô cùng chói mắt: “Vì gặp ta, một nữ lang nho nhỏ như nàng cũng dám tàn nhẫn giết người sao?”

Trần Dung hừ mạnh một tiếng, tay trái vung qua, muốn thoát khỏi nắm giữ của y.

Nhưng nàng vừa động đây, Nhiễm Mẫn lại cầm thật chặt.

Nhìn nàng thật gần, y dựa sát vào nàng một chút, khẽ dặn dò: “Đừng náo loạn, ta phải đi hỏi một câu, xử lý tốt rồi thì cùng đồng hành.”

Khi nói chuyện, hơi thở ấm áp thổi vào trong lỗ tai nàng, khiến Trần Dung không thể tự áp chế run rẩy, trong nháy mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ửng hồng, hô hấp hỗn loạn.

Đầu tiên Nhiễm Mẫn nhủ mầy, sau đó y cẩn thận đánh giá nàng. Đột nhiên, y thấp giọng ní non: “Hôm nay mới biết, nữ lang đúng là xinh đẹp dụ hoặc người khác.”

Một câu vừa thốt ra, Trần Dung đã khẽ quát: “Câm miệng!” Nàng gờ roi ngựa lên, nói bằng giọng hung tợn: “Những lời thế này về sau người không được nói nữa! Bằng không đừng trách ta tiên hạ vô tình (lời roi vô tình)!”

Nhiễm Mẫn ngẩn ra, đảo mắt lại cười ha hả. Trong tiếng cười vang, y quay đầu ngựa, trở về trong đội ngũ.

Y ngồi ngay ngắn ở trên lưng ngựa, hai mắt như điện lạnh lùng nhìn mọi người. Một lát sau, trường kích của Nhiễm Mẫn chỉ về phía đội ngũ, quát: “Người, người, người, người, còn có người, đều đứng ra cho ta!”

Năm người bị y chỉ không khỏi hai mặt nhìn nhau, bọn họ do dự một chút, rồi chậm chạp bước ra.

Trường kích của Nhiễm Mẫn đặt vào cổ họng của một người đứng giữa!

Mũi kích lạnh lẽo thấu xương, khí thế bức người. Người nọ không tự chủ được lui ra sau một bước, run giọng hỏi: “Tướng quân, tướng quân đây là có ý gì?”

Khuôn mặt tuấn tú của Nhiễm Mẫn lạnh lùng, y quát lên một tiếng: “Nói! Thạch Hổ bảo người đến đây là có dụng ý gì?”

Lời vừa dứt, ‘Bịch’ một tiếng, người trong sĩ tộc đứng bên phải thứ bốn kia, không biết vì sao hai đầu gối mềm nhũn, ngã ngồi xuống đất.

Nhiễm Mẫn thấy thế, hai mắt tròn to, hàn quang thô bạo lóe ra: Quả nhiên có vấn đề!

Tay phải y khẽ nâng, trường kích trong tay đưa về phía trước.

Tức thì, kẻ sĩ bị trường kích chỉ vào rút cuộc không nhịn nổi nữa, hấn vội quỳ xuống đất, run giọng kêu lên: “Đừng, đừng giết ta, ta nói, ta nói. . . . Là bệ hạ, bệ hạ nói, tâm của tướng quân đều ở bên người Hán, như vậy không tốt, người muốn khi chúng ta theo tướng quân vào thành thì thuận tay giết vài thủ lĩnh đức cao vọng trọng trong sĩ tộc.”

Quả nhiên giống như lời của Trần thị A Dung, nàng chỉ là một nữ lang nho nhỏ, tin tức bí mật thế này nàng nghe được từ đâu? Không tự chủ được,

Nhiễm Mẫn quay đầu nhìn về phía Trần Dung.

Y trông thấy là giai nhân bên cạnh hẳn, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh điểm động lòng người, eo nhỏ chỉ vừa một bàn tay.

Nhiễm Mẫn thu hồi ánh mắt, nhìn chằm chằm kẻ sĩ kia, nặng nề nói: “Nam Dương vương thì sao? Bệ hạ không cần các người cũng thuận tay giết lão ta ư?”

Kẻ sĩ kia liên tục lắc đầu, nằm ở trên đất vội vàng nói: “Không, không, bệ hạ nói, dù lão già Nam Dương vương đó có ở đây, thành Nam Dương cũng không có gì đáng sợ.”

Nhiễm Mẫn thu hồi trường kích, quát: “Lí Vi.”

“Dạ.”

“Lôi bọn họ xuống, hỏi một chút xem còn có đồng lõa nào không, hỏi xong thì tùy người xử trí.”

“Vâng!” Một người trung niên thân hình cao gầy, khí chất âm lãnh giục ngựa bước ra khỏi hàng, vung tay lên, sai người lôi kẻ sĩ đang hô to gọi nhỏ cầu xin tha thứ kia xuống.

Nhiễm Mẫn điều khiển ngựa hướng về phía Trần Dung, thấy Trần Dung vẫn đang nhìn theo kẻ sĩ kia, y khẽ cười nói: “Đừng nhìn, ở chỗ đó không có cảnh đẹp gì đâu, cũng không có mỹ nam!”

Trần Dung hừ một tiếng, quay đầu nhìn về phía y. Lúc này, Nhiễm Mẫn cũng đang nhìn nàng.

Bốn mắt nhìn nhau, Nhiễm Mẫn cau mày, nghiêm túc hỏi: “Nữ lang, ta thực không hiểu đã đắc tội gì với nàng?”

Trần Dung nhanh chóng trả lời: “Không có.”

“Thật sao?”

“Tất nhiên là thật.” Trần Dung liếc mắt xem thường, nhin không được nói: “Việc ở nơi đây đã xong, chúng ta đi đây.” Dứt lời, tay phải đặt lên rèm xe, định kéo nó xuống.

Đúng lúc này, tay Nhiễm Mẫn nhanh như chớp vươn ra, lại chế trụ cổ tay nàng. Sau khi y nắm cổ tay nàng thì kéo xuống, bao bọc toàn bộ bàn tay nhỏ nhắn của nàng trong lòng bàn tay mình.

Bàn tay to của y thật ấm áp, phủ lên bàn tay nhỏ bé của nàng. Ngay lập tức, mặt Trần Dung đỏ tới gáy, nàng giương mắt nhìn y, trong ánh mắt, ngoại trừ kinh hoàng, lại lấp lánh ánh lệ.

Nhiễm Mẫn thấy kỳ lạ, y giục ngựa tới gần nàng. Lần này, y chỉ cách nàng có một tấc, hô hấp của hai người đều quấn quanh lẫn nhau.

Nhiễm Mẫn từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt nhỏ nhắn tinh mỹ, bạc môi y cố ý vô tình chạm nhẹ và khuôn mặt đỏ hồng của nàng.

Từ lúc môi của y vừa chạm vào, dường như Trần Dung bị dọa choáng váng, nàng khẽ hé miệng, nước mắt lưng tròng ngẩng đầu nhìn y. Xem biểu tình kia của nàng, vốn là muốn lên án, nhưng chỉ chớp mắt, lại chỉ có vẻ rung rung cùng ủy khuất.

Nhiễm Mẫn vẫn không chuyển mắt nhìn nàng chăm chú, theo dõi từng biểu tình biến hóa của nàng. Thấy thế, y nhủ thầm, trên gương mặt tuấn mỹ không tỳ vết lộ ra một chút tươi cười nhợt nhạt mang theo hứng thú. Bạc môi y khẽ nhếch lên, giọng nói khàn khàn: “Trần thị A Dung, ta sẽ hướng Trần phủ xin cưới nàng.”

“Không!” Trần Dung thét chói tai ra tiếng. Hai tay nàng đều vung lên, đập lung tung vào trong ngực y, nói: “Ngài cách ta xa một chút.”

Nhiễm Mẫn không hề động đậy. Y tùy ý để nàng nắm y, y vươn tay phải, nhẹ nhàng mà ôn nhu lau lệ trên gương mặt nàng. Rũ mắt xuống, y nhìn chằm chằm giọt nước mắt trên ngón tay kia, bạc môi khẽ hé, đem nó nuốt vào trong bụng.

Động tác này..... Trần Dung choáng váng, nàng kinh ngạc khẽ hé đôi môi đỏ mọng, ngơ ngác nhìn động tác của y.

Sau khi Nhiễm Mẫn khẽ liếm nước mắt của nàng, mày rậm nhướn lên, y nói: “Hoi mận.” Y ngẩng đầu Trần Dung, hỏi: “Nàng thật sự chưa từng gặp qua ta sao?”

“Ta đã nói không có!”

Nghe thấy tiếng gầm nhẹ của Trần Dung, Nhiễm Mẫn khẽ cười. Y lại vươn tay ra, nhẹ nhàng xoa mặt nàng. Ngón tay thô ráp ở trên mặt Trần Dung ôn nhu vuốt ve từng chút một, y chậm rãi lau đi mọi giọt lệ trên mặt nàng, sau đó, y cúi đầu, chớp mũi hai người gần như chạm vào nhau, y khẽ hỏi: “Thực sự không muốn ta cưới nàng sao?”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 66: Bị khinh bạc

Nam nhân quen thuộc này tới gần nàng đến thế, dùng ngữ khí ôn nhu, dụ hoặc, đa tình nói với nàng những lời như vậy.

Tức thì, hốc mắt Trần Dung lại đỏ ửng.

Nàng nuốt nước mắt vào, chu cái miệng nhỏ nhắn oán hận kêu lên: “Đương nhiên không cần ngài cười!”

“Thật sao?”

Hơi thở ấm áp của y phất qua từng lỗ chân lông của nàng, rót vào trong cơ thể nàng.

Trần Dung rất muốn trừng mắt nhìn y, lớn tiếng quát mắng y, chỉ trích loại hành vi vô lễ khinh bạc nữ tử đẳng hoàng này. Nhưng chỉ cần nàng vừa chạm phải ánh mắt của y thì nước mắt sẽ khó mà không chảy.

Lập tức, nàng cúi đầu, vung cả hai tay, dùng sức đâm vào ngực y, đẩy y thật mạnh ra ngoài. Bởi vì dùng sức quá mạnh, khuôn mặt của nàng đều trở nên đỏ bừng.

Nhiễm Mẫn hơi nghiêng đầu, khóe miệng mỉm cười, hứng thú nhìn giai nhân vất vả kháng cự mình, rốt cục nhịn không được cười ra tiếng.

Gần như là đột nhiên, y bỗng ngồi thẳng dậy.

Động tác của y quá mức đột ngột, Trần Dung đang dùng hết sức đẩy y ra, sao có thể dự đoán được chiêu thức đó của y? Lực đạo vừa dôi đi thì nàng rơi vào khoảng không, cả người đổ về phía trước, sắp ngã xuống xe ngựa.

Đúng lúc này, một đôi tay rắn chắc ấm áp ôm eo nhỏ của nàng. Nhiễm Mẫn cứ thế nhấc lên, đặt nàng lên lưng ngựa. Y ôm sát nàng, mặt dán lên mặt nàng, ôn nhu trách cứ: “Sao không cẩn thận như vậy? Xem đi, nếu không phải thân thủ của ta nhanh nhẹn, nàng đã té xuống rồi. Nữ lang mỹ mạo ngã xuống mặt xám mày tro, vậy không phải rất xấu sao?”

Giọng nói của y quả nhiên muốn có bao nhiêu ôn nhu thì có bấy nhiêu, cứ chỉ muốn săn sóc bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Bất tri bất giác, hơn hai trăm sĩ tốt đã phát ra tiếng cười khe khẽ.

Trần Dung bị y bế lên lưng ngựa, tức giận đến cả người đều nghẹn ứ. Nàng run rẩy một hồi mới tìm lại được giọng nói của mình, vội vàng kêu lên: “Mau thả ta ra, buông ra.”

“Thật sự buông ra?”

“Vô nghĩa!”

“Được, nghe lời nàng.” Nhiễm Mẫn ha ha cười, hai tay buông lỏng.

Trong nháy mắt hai tay y vừa buông ra, chân phải y lạng yên nhẹ nhàng đá một cái vào bụng ngựa.

Tức thì, hỏa long mã hí dài một tiếng, khẽ chồm lên.

Mà lúc này, Trần Dung mới lấy lại tự do, đang giãy giụa muốn nhảy xuống đất. Đột nhiên con ngựa chồm lên, nàng thu thế không kịp, cả người ngã xuống đất!

Khi Trần Dung đi ra thì y phục sạch sẽ, gương mặt trắng trẻo, nhưng lẫn một vòng trên đất cát, cả người trở thành một con khỉ nhỏ lấm đầy bụi.

Trần Dung bất ngờ không kịp đề phòng, bị ngã xuống đất, vừa mới ngồi dậy, thì đối mặt với ánh mắt tựa tiểu phi tiểu của hai trăm người, chỉ chớp mắt, lại đối mặt với ánh nhìn chăm chú mang theo trêu tức nghịch ngợm của Nhiễm Mẫn ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa.

Tức thì, một cảm giác xấu hổ cùng ỨC HẬN đồng thời trào ra trong lòng. Nàng mếu máo, hai mắt ngập nước oán hận trừng Nhiễm Mẫn, trừng mãi, hốc mắt của nàng càng ngày càng đỏ, rốt cuộc, rốt cuộc nàng không nhịn được, khóc òa lên. Mới khóc một tiếng, nàng lại dùng tay áo giấu mặt, cái đầu nhỏ chôn vào trong tay áo ghen ngào.

Tiếng ghen ngào phẫn hận ủy khuất này, nghe qua thật sự khiến người ta chua xót trong lòng.

Nhiễm Mẫn thờ dài một tiếng, nhảy xuống ngựa.

Y đỡ nàng dậy, ôm vào trong lòng, mạnh mẽ kéo mặt nàng đang che dưới tay áo ra, Nhiễm Mẫn vừa giúp nàng lau bụi đất bám trên mặt, vừa thở dài: “Ngay cả người cũng dám giết, ngã một cái đã khóc thương tâm như thế? Thật sự đúng là nữ lang mà.”

Y lau lưng tay hai cái, cánh tay phải ôm nàng, lại đặt lên lưng hòa long mã của mình.

Trần Dung vội vàng giẫy giữa, nàng mở to đôi mắt đỏ hồng, vừa roi lệ vừa kêu lên: “Ta ngồi xe ngựa của mình.” Sau khi thốt ra những lời này, nàng xoay người linh hoạt nhảy xuống lưng ngựa.

Vừa rời khỏi lưng ngựa, Trần Dung đã vọt vào bên trong xe ngựa, vội vàng kéo rèm xe xuống. Nhiễm Mẫn nhìn động tác liên tiếp, nhanh như chớp của nàng thì buồn cười, lắc lắc đầu. Đúng lúc này, chỉ thấy rèm xe được vén lên lần nữa, Trần Dung giờ roi ngựa, đem mũi roi để vào cổ họng y, quát với vẻ hung tợn: “Họ Nhiễm kia, người còn dám không thành thật, cẩn thận ta phế bỏ người!”

Tiếng quát vang lên, uy phong mười phần.

Có điều lúc này trên mặt nàng trộn lẫn vệt nước mắt và bùn đất, cả người tựa như một con mèo hoa.

Hình tượng như thế lại đi đôi với động tác giương nanh múa vuốt của nàng, mà người nàng đang chỉ vào là Nhiễm Thiên Vương oai hùng dũng mãnh phi thường, thiên hạ vô song, bất tri bất giác, chúng sĩ tốt cười vang.

Trần Dung ngẩn ra, nàng chậm rãi quay đầu lại.

Khi nàng đối mặt với hai trăm sĩ tốt, tiếng cười của bọn họ càng thêm vang dội. Mà Trần Dung sau khi ngẩn ngơ, thần sắc giận dữ trên khuôn mặt nhỏ nhắn biến mất, đôi lại, là xấu hổ cùng nóng vội khôn cùng. Nàng vội vàng co rút lại, vọt vào trong xe ngựa, ngay sau đó, bàn tay nhỏ bé duỗi ra, lại một lần nữa kéo rèm xe xuống.

Nhiễm Mẫn cũng cười ha ha một lúc.

Y nhảy lên hòa long mã, vung tay phải lên, quát: “Đi thôi.”

Cát bụi lại bốc lên.

Trong tiếng bước chân chinh tề hữu lực, Nhiễm Mẫn giục ngựa tới gần xe ngựa của Trần Dung, khẽ cười nói: “Nữ lang, nàng đã để cho ta ôm, cũng đã hôn rồi, nàng gả cho ta đi.”

Tiếng quát khẽ buồn bực hờn dỗi của Trần Dung vang lên: “Mơ tưởng.”

Lời này vừa thốt ra, chúng sĩ tốt lại cười ha ha.

Nhiễm Mẫn cũng vui vẻ, nói: “Không đùa với nàng nữa.”

Y cười ngựa đi đến trước đội ngũ, thu hồi tươi cười, trầm giọng hỏi: “Có đồng lõa không?”

Hán tử trung niên Lí Vi mang theo sắc mặt âm trầm đứng dậy, chấp tay trả lời: “Còn có hai kẻ đồng lõa, đã hỏi xong, mấy người đều khai cùng một lời.”

Nhiễm Mẫn gật đầu: “Đều giết đi.”

Lí Vi do dự một chút, hỏi: “Tướng quân, sao không đem những người này trói lại, giao cho sĩ tộc thành Nam Dương? Cứ như vậy, bọn họ sẽ không dám tiểu chỉ trở về tướng quân nữa.”

Nhiễm Mẫn sầm mặt xuống, lạnh lùng nói: “Ta đường đường là trượng phu, cần gì để ý ngôn luận của kẻ tiểu nhân? Nói đến nói đi, nếu giao cho bọn họ, bọn họ sẽ tìm lý do thoái thác khác.”

Lí Vi ngẫm nghĩ, gật đầu, không nhắc lại nữa.

Sau khi đi được hơn nửa canh giờ, thành Nam Dương đã nằm trong tầm nhìn.

Lúc này, trong xe ngựa truyền đến tiếng nói lạnh lùng của Trần Dung: “Nhiễm tướng quân, đến Nam Dương rồi, xin cho A Dung rời đi trước.”

Nhiễm Mẫn ngẩn ra, y quay đầu, nhìn chằm chằm rèm xe khẽ lay động, bóng người mơ hồ kia. Nửa ngày, y bật cười khanh khách: “Cho dù là chán ghét ta, nữ lang cũng không cần dùng ngữ khí này nói chuyện với ta mà.”

Trong xe ngựa truyền đến tiếng hừ nặng nề của Trần Dung.

Nhiễm Mẫn vui vẻ, y cười vui phát tay, nói: “Vậy nàng đi đi.”

Trong xe ngựa, Trần Dung cũng không nói lời cảm tạ, ra lệnh với xa phu: “Chạy nhanh lên một chút.”

“Vâng.”

Đáng thương cho xa phu vẫn bị hành vi thân mật của nữ lang nhà mình và Nhiễm Mẫn khiến cho ngây ngốc, đến tận lúc này mới tỉnh táo lại, hấn ngơ ngác lên tiếng, điều khiển xe ngựa phóng về phía trước.

Nhiễm Mẫn nhìn xe ngựa của Trần Dung đi xa, lại cười ha hả một lúc.

Xe ngựa của Trần Dung đi rất nhanh, làm cát bụi bốc lên, khi cách cửa thành còn một đoạn, nàng bảo xa phu dừng lại bên một con suối nhỏ. Sau khi rửa sạch vết máu trên xe và ngựa kéo, xe ngựa mới lại khởi động.

Xe ngựa của nàng vừa mới khởi động, trên đường nhỏ phía nam, cát bụi cuộn cuộn, chính là mấy nghìn người nhanh chóng xông đến. Trần Dung liếc mắt một cái thì trông thấy giữa đám cát bụi có hai cờ xí, trong đó một cái viết chữ ‘Mẫn’, một cái khác viết chữ ‘Tôn’, chính là Tôn Diễn mang theo đội ngũ tiến đến nghênh đón Nhiễm Mẫn.

Trần Dung biết, dựa theo quy định, một ngàn nhân thủ này của Tôn Diễn sẽ không theo Nhiễm Mẫn vào thành. Cậu cũng chỉ nghênh đón ở cửa thành, báo cáo sự tình với Nhiễm Mẫn, rồi sẽ mang theo đội ngũ trở lại doanh trường bên ngoài cửa thành phía nam.

Trần Dung nhìn lá cờ có chữ ‘Tôn’ kia, cắn môi do dự một chút, cuối cùng không bảo xa phu dừng xe. Nàng cảm thấy ngượng ngùng, trước mặt Tôn Diễn không dám gặp lại tên vương bát đần Nhiễm Mẫn kia!

Một lát sau, xe ngựa đã chạy đến ngoài thành Nam Dương.

Lúc này, trong ngoài cửa thành đều có không ít đại nhân vật trong sĩ tộc. Những người này hoặc nói chuyện, hoặc ngồi dưới tàng cây đánh đàn, hoặc bảo ca kỹ ở cửa thành ca hát khiêu vũ. Về phần tộc trưởng Trần gia Trần Công Nhưong thì đang đứng ở giữa cửa thành, nghiêng đầu, cùng Ngu Công nói nói cười cười.

Trần Dung nhìn Trần Công Nhưong mặc trường bào, râu dài, khí chất dày rộng, âm thầm nghĩ: Lúc này, hấn sẽ không bị giết chứ?

Kiếp trước, Trần Công Nhưong đã chết trong sự cố lần này, sau khi trải qua một phen tranh đoạt, cuối cùng Trần Nguyên chủ quản hết thảy sự vụ trong Trần gia ở Nam Dương. Đã không có Trần Công Nhưong quản chế Trần Nguyên, hấn làm việc vô cùng ương ngạnh ích kỷ, Trần Dung quả thực không dám tưởng tượng, kiếp này, nếu còn để Trần Nguyên quản lý toàn bộ Trần gia ở Nam Dương, nàng sẽ có hậu quả gì.

Trần Dung vén rèm xe lên, dưới ánh mắt có chút kinh ngạc của Trần Công Nhưong đi vào trong thành Nam Dương.

Xe ngựa của Trần Dung trực tiếp chạy vào Trần phủ, rồi tới sân viện của nàng.

Vừa vào sân, Bình ầu và Thượng tẩu đều tới đón, đồng thời, còn có Trần Thiến, Trần Kỳ, Trần Vi và các nữ lang. Khi những người này thấy Trần Dung mặt bần thiêu, trên hoa phục dính đầy bùn bẩn thì đều ngăn ra. Trần Vi và các nữ lang tròn to hai mắt, ha ha bật cười.

Trần Dung cũng không để ý, nàng thi lễ với mọi người rồi không nói hai lời bước vào hậu viện, bắt đầu tắm rửa.

Trần Thiến nhìn bóng dáng Trần Dung bỏ trốn mất dạng, quay đầu kêu lên với xa phu: “Này, nữ lang nhà ngươi làm sao vậy?”

Xa phu cúi đầu thi lễ, trả lời: “Nô điều khiển xe không tốt, làm nữ lang bị ngã một cái.”

Trần Thiến ha ha cười, nói: “Muội ấy đúng là xui xẻo, may mà không có sĩ tộc đệ tử nhìn thấy, bằng không sẽ bị chê cười rồi.”

Xa phu không đáp, hấn điều khiển xe ngựa ra hậu viện.

Trần Dung tắm rửa mất gần một canh giờ. Khi nàng đi ra, Trần Vi và các nữ lang đã rời đi.

Nàng thở dài nhẹ nhõm, cúi đầu đi về phía chính sảnh.

Nhưng vào lúc này, đám người Bình ầu và Thượng tẩu xông tới.

Trần Dung vừa ngẩng đầu thì đối diện với nét vui mừng lộ rõ trên mặt nhóm nô bộc. Bình ầu lại tiến lên một bước, nâng cánh tay của nàng, vui vẻ nói: “Nữ lang nữ lang, nghe nô bộc kia nói, Nhiễm tướng quân muốn cưới người sao?”

Thượng tẩu đã ở một bên cười hớ hớ hỏi han: “Nữ lang, Nhiễm tướng quân đúng là đại trượng phu chân chính, khi người ở Bình thành, mỗi khi nghe đến tên người đó đều phải tán thưởng một phen mà. Hiện tại có thể gả cho y, thật đúng là tốt quá. Ta đã nói rồi, nữ lang nhà ta là người có phúc khí.”

Về mặt Trần Dung đau khổ.

Nàng còn chưa trả lời, đột nhiên, Bình ầu cũng mang vẻ mặt đau khổ: “Chính là, về Vương Thất lang, phải làm thế nào bây giờ?”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Ma đao

Trần Dung nhú mày, mắt húng quýt: “Về sau ai cũng không được đề cập về chuyện này nữa.”

Chúng phó ngẩn ra.

Trần Dung trừng mắt nhìn xa phu kia, cả giận nói: “Về sau không được nói lung tung, nhớ kỹ, chuyện hôm nay chưa hề phát sinh!”

Xa phu trẻ có chút sợ nằng, nghe vậy vội vàng lúng ta lúng túng đáp vâng. Nhưng Bình ầu ở một bên vội vàng hỏi: “Vì sao? Chỉ có Nhiễm tướng quân không giống các sĩ tộc khác coi trọng xuất thân, y có thể cưới người làm thê mà. Bỏ lỡ y thì người phải làm sao bây giờ?”

Trần Dung đỏ mắt, quát cường nhếch miệng, hung hăng trả lời: “Ngay cả cả đời không lấy chồng, ta cũng sẽ không gả cho người này.”

Dứt lời, nằng xoay người đi vào trong phòng.

Thượng tầu ở phía sau nằng kêu lên: “Nữ lang, gia tộc cũng sẽ không để cho người không lấy chồng đâu. Làm tiểu thiếp của người khác, đâu thể bằng với làm thê tử của Nhiễm tướng quân chứ.”

Trả lời Thượng tầu là tiếng cửa phòng bị đóng thật mạnh.

Trần Dung vẫn nhốt mình tại trong phòng, tới buổi chiều, nằng nghe thấy bên ngoài đường phố truyền đến từng đợt cười vui.

Nằng nghe ngóng một lúc, nhin không được đứng ở phía sau cửa, gọi: “Ấu.”

Qua một hồi lâu, giọng nói của Bình ầu vội vàng truyền đến: “Ồ đây ở đây, nữ lang, chuyện gì vậy?”

Trần Dung nghiêng đầu nhìn rèm cửa sổ bằng lụa mỏng, hỏi: “Bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, sao náo nhiệt như vậy?”

Bình ầu đã nhìn nằng lớn lên, biết lòng nằng dâng lên hiếu kỳ, lập tức bà dờ khóc dờ cười nói: “Nữ lang muốn biết, vì sao không ra nhìn thử.”

Bên trong Trần Dung không hé răng.

Bình ầu đành phải nói: “Là như vậy, Nhiễm tướng quân mang theo hai trăm sĩ tốt đi tới thành Nam Dương. Đoàn người đều thật cao húng, cảm thấy y dẫn theo người tới đây là thật tình muốn bảo vệ thành Nam Dương.”

Trần Dung ‘Uhm’ một tiếng.

Bình ầu thấy nằng lại im lặng, không khỏi tiến lên, hỏi với vẻ cẩn thận: “Nữ lang, người vẫn chưa ăn bữa sáng, hiện tại là buổi chiều rồi. Có đói bụng không, muốn đi ra hay không?”

Trần Dung không trả lời.

Bình ầu than thở: “Cũng không biết là dối với ai đây, ngay cả cơm cũng không ăn, thật là, nữ lang càng lớn lại càng trẻ con mà.”

Lúc này đây, cùng với giọng nói của Bình ầu, cửa phòng bật mở ra, Trần Dung giống như một con gió lốc ủa ra, mà trong tay nằng hàn quang lóe sáng!

Bình ầu kinh hãi nhảy dựng, vội kêu lên: “Nữ lang, người muốn làm gì vậy?”

Trần Dung cũng không quay đầu lại nhảy vào hậu viện, kêu lên: “Ma đao, đi!”

Bình ầu ngây dại, bà ngốc lẳng nhìn bóng dáng nằng, thờ dài nhẹ nhõm một hơi, vừa rồi, bà còn tưởng rằng nữ lang muốn liều mạng với người ta nữa. Ngẫm lại, bà lại lắc đầu, thật sự là càng ngày càng không rõ nữ lang suy nghĩ cái gì.

Đảo mắt, một ngày trôi qua.

Đến chạng vạng, Trần Dung ngồi bên cạnh giếng nước, một lần lại một lần nói với bóng mình trên mặt nước: “Không được khóc! Có nghe hay không? Lần sau nhìn thấy y dù thế nào cũng không được khóc!” Vừa nói, nằng vừa dùng sức mở to hai mắt, đến khi nhìn thấy bóng mình trong làn nước thật sự không lấp lánh ánh lệ, thật sự có vẻ hung dữ, lúc này nằng mới vừa lòng ngẩng đầu lên.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến giọng của một nô bộc: “Nữ lang, Tôn tiểu tướng quân đến đây.”

Cái gì, Tôn Diễn đến đây?

Trần Dung mừng rỡ, nằng vội vàng vọt qua. Lao ra vài bước, nằng mới nhớ lại trong tay mình còn cầm đoản đao vì vậy liền ném nó ra sau.

Khi Trần Dung đi tới cửa viện, dưới ánh tịch dương sáng lạn, thiếu niên tuấn mỹ trắng trẻo mặc khôi giáp màu vàng cũng đang sải bước đi vào.

Hai người vừa vịn gặp nhau.

Tức thì, hai người đều tươi cười.

Sau khi Tôn Diễn đánh giá nàng từ trên xuống dưới, trên gương mặt trắng trẻo lộ ra một chút chán ghét, cậu nói với giọng oán hận: “A Dung, ta không thể giúp muội giết lão thất phu kia.”

Trong ánh mắt cậu lộ vẻ xin lỗi. Toàn bộ thành Nam Dương đều đang truyền lưu chuyện Trần Dung ở phủ Nam Dương vương suốt hai ngày hai đêm. Người bên ngoài không phải nói nàng ngủ với Nam Dương vương thì nói nàng ngủ với Vương Thất lang. Tóm lại, danh tiết của nàng xem như đã hoàn toàn bị hủy hoại.

Trần Dung liên tục lắc đầu, nàng cười khổ: “Huynh đã cố hết sức rồi.”

Nàng cảm kích nhìn vị thiếu niên này, vì chuyện của mình, cậu suýt nữa đã trực tiếp chống đối với Nam Dương vương. Trên thế gian này, người tốt như cậu, thật đúng là không nhiều lắm.

Tôn Diễn vươn tay vỗ trường kiếm bên hông thật mạnh, bước vào trong: “Lão gia hỏa kia rất đáng giận, con bà nó, nếu không vì lo lắng người Hồ sẽ tiến công Nam Dương, ta đã xé rách da mặt với lão ta rồi.”

Cậu chạy tới dưới bàn đá dưới tàng cây, vươn tay cầm lấy chén rượu Trần Dung vừa uống qua, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch. Trần Dung vừa định nhắc nhở, nhìn thấy cậu đã uống hết thì đành ngậm miệng lại.

Tôn Diễn ngồi xuống tháp, vỗ vỗ bên cạnh gọi Trần Dung: “Sùng sò ở nơi đó làm gì? Lại đây nói chuyện đi.”

Trần Dung vội vàng cất bước tới gần.

Hai người mặt đối mặt ngồi xuống, Trần Dung nhìn cậu, thân thiết hỏi: “Không phải huynh đã chuyển ra ngoài thành rồi sao? Sao lại vào thành?”

Tôn Diễn vừa tự rót rượu, vừa gấp một khối điểm tâm ném vào trong miệng, cậu nhai nhồm nhoàm, nói không rõ lời: “Sĩ tốt còn tại ngoài thành, chỉ có ta vào được thôi.”

Cậu ngửa đầu uống một hớp rượu lớn, nuốt cạn, rồi nói: “Không nói về ta nữa, muội thì sao, có khỏe không? Ngày đó đến tốt cùng là chuyện gì đã xảy ra? Khi ấy nhìn thấy Văn tướng quân, hẳn nói muội thả đèn Không Minh, trên đèn còn viết tên muội và Vương Hoảng bằng văn tự của người Hồ. Lúc ấy ta vừa nghe nói muội ở trong phủ Nam Dương vương thì rất hoảng sợ, lập tức nghĩ rằng muội gặp nguy hiểm, bằng không cũng sẽ không cần dùng phương thức thả đèn Không Minh, viết văn tự người Hồ để kinh động người khác.”

Cậu nói tới đây, nâng cốc đặt mạnh xuống bàn, trừng mắt nhìn Trần Dung, cả giận nói: “Vì sao muội lại viết tên Vương Hoảng? Vì sao không viết tên của ta? Con bà nó, cho dù ta không cứu được muội thì ta cũng có thể đi tìm tên tiểu tử Vương Hoảng kia tới cứu muội mà!”

Trần Dung nhìn thiếu niên trước mặt phùng mang trợn má, không khỏi phì cười một tiếng.

Tôn Diễn đối mặt với tươi cười của nàng, cũng nghĩ rằng bản thân có vẻ già mồm át lẽ phải, nên không khỏi hơi cúi đầu xuống.

Trần Dung đã sớm muốn kể với cậu về chuyện này, thấy cậu nhắc tới thì ho khan một tiếng cho thông cổ họng rồi bắt đầu kể lại.

Nàng vừa nói xong, Tôn Diễn sầm mặt xuống, vỗ mạnh bàn đá, thấp giọng rít gào: “Thật không ngờ Trần Nguyên là người như thế!”

Cậu ngẩng đầu, vẻ mặt lo lắng: “Khi nào thì phụ huynh của muội mới đến thành Nam Dương vậy? Hoặc là, ta tìm cách đưa muội đến Kiến Khang thôi. Ở dưới tay người này, sớm muộn gì muội cũng xảy ra chuyện.”

Phụ huynh ở Kiến Khang ư?

Trần Dung cười khổ, lắc đầu.

Tôn Diễn mở to mắt nhìn nàng, thấy nàng rầu rĩ không vui, nhớ tới một chuyện thì lại cười khổ: “Danh tiết của muội xem như đã bị hủy trong tay Nam Dương vương cùng Vương Hoảng rồi. Bằng không, ta cũng có thể không cần để ý gia tộc, cưới muội về trước đã.”

Trần Dung cúi đầu không nói, tất nhiên nàng hiểu rõ ý tứ của Tôn Diễn, tuy rằng thiếu niên này phóng đảng không kềm chế, nhưng rốt cuộc cậu vẫn thuộc hệ Tôn gia ở Giang Đông, ngay cả không có phụ huynh ở bên cạnh, cậu cũng không thể tự đặt ra hôn sự bôi đen gia tộc, bôi đen tổ tiên. Cậu muốn kết hôn với người đã bị hủy hoại danh tiết như mình thì phải giành được sự đồng ý của gia tộc mới được.

Trần Dung nghĩ vậy, trong lòng không khỏi lại tức giận với Vương Thất lang.

Nàng chu miệng lên, nói với vẻ oán hận: “Không có một ai tốt cả!”

Tôn Diễn nghe mà cảm thấy mơ hồ, cậu trừng mắt to nhìn nàng, nói: “Ta đường đường là trượng phu.” Sau khi nói xong, cậu lại bổ sung: “Nhiệm tướng quân cũng vậy!”

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một giọng nói mềm mại của nữ tử: “A Dung có ở đây không? Tỷ tỷ đến thăm muội.”

Là giọng của Trần Vi.

Nàng ta đến đây?

Trần Dung vừa nghe thấy, lập tức nói với Tôn Diễn: “A Diễn, huynh đi về trước đi. Mấy tỷ tỷ muội muội của ta là nhiều chuyện nhất.”

Tôn Diễn gật đầu, đứng lên, xoay người rời đi.

Cậu vừa mới bước ra cửa viện, Trần Vi đãthurót tha đi đến.

Đột nhiên gặp được Tôn Diễn, Trần Vi ngẩn ngơ, nàng ta đỏ kị liếc nhìn Trần Dung ở phía sau, rồi nhìn sang Tôn Diễn thi lễ, nói với giọng mềm mại: “Gặp qua Tôn tướng quân.”

Tôn Diễn hừ một tiếng, vung tay áo, không thèm quan tâm đến nàng ta rồi rời đi.

Bị lạnh nhạt, Trần Vi ngẩn ngơ, nàng ta quay đầu nhìn bóng dáng Tôn Diễn đi xa, dần dần, sắc mặt trở nên có chút khó coi.

Nhưng chỉ trong chốc lát, Trần Vi lại nặn ra tươi cười, nàng ta quay đầu đối diện với Trần Dung, vui vẻ gọi: “A Dung.”

Trần Dung thi lễ với nàng ta, cười nói: “Tỷ tỷ đến đây, mời ngồi.”

Trần Vi gật đầu, vừa đi về phía nàng vừa nói: “Tôn tiểu tướng quân lại đây tìm A Dung sao? Cậu ấy thật đúng là người có tâm.” Nói tới đây, nàng ta ác ý bổ sung: “Tôn tướng quân có biết A Dung từng ở trong phủ Nam Dương vương không?”

Trần Dung nghe đến đó, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi trầm xuống.

Lời Trần Vi vừa ra khỏi miệng thì nàng ta có chút hối hận, nhìn thấy vẻ mặt của Trần Dung lại vội vàng vội cười nói: “Là tỷ tỷ không phải, tỷ tỷ không nên nói lời này.”

Trần Dung cúi đầu, nhận tạ lỗi của nàng ta: “Ta biết tỷ tỷ không có ác ý, tỷ tỷ là khách quý, mời ngồi.”

Trần Vi ngồi xuống vị trí vừa rời của Tôn Diễn.

Nàng ta vươn tay tiếp nhận chén rượu, ngón tay trắng nõn khẽ vuốt ve chén, không nói lời nào.

Trần Dung thấy thế, có chút kinh ngạc liếc nhìn nàng ta một cái, thấy biểu tình nàng ta có chút ngại ngùng nên cố ý không hỏi.

Một hồi lâu, Trần Vi mới khẽ gọi: “A Dung.”

“Uh.”

Ngữ khí Trần Dung có vẻ không thèm quan tâm.

Trần Vi cũng không để ý, hiển nhiên tâm nàng ta loạn như ma, càng không ngừng vuốt ve chén rượu, nàng ta cắn môi dưới, rốt cục hỏi: “Uhm, lần trước muội nói, Nhiệm tướng quân không thích nữ nhân hay khó chịu, lời này là thật sao?”

Quả nhiên là vì y mà đến.

Trần Dung cười lạnh một tiếng, tùy ý đáp: “Thật.”

Trần Vi khẽ ngẩng đầu lên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ta ửng hồng, hai mắt sáng ngời, cả người lộ ra một loại vui sướng cùng hưng phấn lại thấp thoáng ưu tư. Mối nàng ta giật giật, vội vàng nói: “A Dung, muội có biết Nhiệm tướng quân đã trở lại thành Nam Dương rồi không?”

Trần Dung gật đầu, trả lời: “Vừa nghe người ta nói.”

Lời của Trần Dung vừa thốt ra, nét mặt Trần Vi đã toả sáng, nàng ta vui vẻ nói: “Đúng vậy đúng vậy, toàn bộ thành Nam Dương đang nói về chàng, ngay cả bọn người hầu đóng cửa không ra, cũng đều biết tên của chàng. Lúc này, chàng chỉ mang theo hai trăm sĩ tốt quay trở lại. Trần Công Nhưong nói, điều này đủ để chứng minh, Nhiệm tướng quân thật tâm muốn che chở người Hán chúng ta, thật tâm muốn bảo vệ thành Nam Dương.”

Nói tới đây, nàng ta cắn môi dưới, cười ngượng ngùng, vò góc áo nói: “Phụ thân nói sẽ mở tiệc chiêu đãi Nhiệm tướng quân. Người còn nói, ở trong yến tiệc, sẽ đề cập bảo Nhiệm tướng quân chính thức cưới ta.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Tài sản

Trần Vi nói tới đây, thấy Trần Dung rũ mắt không nói thì không khỏi nghiêng người về phía trước, hai tay đan vào nhau khăn trương tiếp lời: “Phụ thân nói, lần trước sau khi Nhiệm tướng quân gặp ta thì có ý hối hận, muốn ta biểu hiện thật tốt. A Dung, muội đã nói, Nhiệm tướng quân thích người lạnh lẽ. Còn có gì nữa, chàng còn thích gì nữa không?”

Lúc này Trần Vi tựa hồ đã quên, lần trước vì chuyện này, nàng ta còn tát cho Trần Dung một bạt tai.

Trần Dung ngẩng đầu liếc nhìn nàng ta một cái, lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Ta cũng không biết.”

“Muội nhất định biết.” Giọng của Trần Vi có chút gấp gáp, nàng ta vuron hai tay nắm tay Trần Dung, lắc lắc, hi hi cười nói: “Muội muội tốt, muội nói cho ta biết đi, nói cho ta biết đi.”

Trần Dung lại vẫn lắc đầu.

Trần Vi rất hứng, nàng ta đứng phắt dậy, cả giận nói: “Có phải lần trước ta đắc tội với muội, cho nên muội có ý không nói?”

Trần Dung âm thầm cười lạnh một tiếng: Ta có ý không muốn nói! Chẳng lẽ, ta còn thiếu nợ gì người sao?

Trần Vi thấy nàng cúi đầu không nói, sắc mặt có chút hờ hững thì cảm thấy phiền não, nàng ta hung hăng dậm chân, kêu lên: “Trần thị A Dung, sao muội lại có tính tình quái đản này chứ? Hừ, trách không được bọn tỷ tỷ muội muội cũng không thích muội.”

Ngay khi Trần Vi thốt ra những lời này, Trần Dung cũng vụt đứng dậy, nàng nhấc làn váy dài, xoay người đi vào trong phòng. Chỉ chốc lát, cửa tấm phòng bị đóng lại thật mạnh.

Trần Vi ảo não, nàng ta hướng tới cửa tấm phòng thét to: “Trần thị A Dung, muội thật sự không hề có chút tôn ti nào cả! Trách không được khiến người ta chán ghét. Hừ, muội còn chưa nghĩ thân đâu, ta đi bảo phụ thân tùy tiện ném muội cho một lão già nào đó.”

Dứt lời, nàng ta xoay người đi ra bên ngoài.

Đi ra tới tận cửa sân, Trần Vi có chút kinh ngạc, sao Trần Dung còn chưa đuổi theo, chẳng lẽ nàng không sợ sao?

Đối với Trần Vi mà nói, nàng ta vẫn cảm thấy Trần Dung hẳn là nên lấy lòng nàng ta, không nói tới thân phận của mình so với nàng cao quý hơn, mà vì phụ thân của mình đang quản nàng, nàng phải đối đãi với mình cẩn thận.

Sau một lúc kinh ngạc, Trần Vi dừng bước chân, nàng ta đột nhiên nhớ ra, đúng rồi, Trần Dung đã được Vương Thất lang nhìn trúng, trách không được, trách không được mà. Hừ, nàng nghĩ rằng như vậy không còn phải sợ gì nữa, ta sẽ nói với phụ thân, bảo người chú ý đừng tặng A Dung cho Vương Thất lang, để nàng và người trong lòng nàng bị chia lìa đôi lìa.

Nghĩ đến đây Trần Vi lại cất bước, đi thẳng về phía chủ viện.

Từ lúc hai nàng tranh chấp, đám người Bình ẩu vẫn xem ở trong mắt, nhưng bọn họ cũng chỉ là giương mắt nhìn mà bất lực, tính cách của nữ lang nhà mình bọn họ đều đã quen thuộc, cũng không thể đưa ra yêu cầu quá cao đối với nàng, dù sao hiện tại so với khi ở Bình thành nàng đã hiền dịu hơn rất nhiều.

Sau khi im lặng, Thượng tẩu đi đến trước cửa phòng của Trần Dung, nói: “Nữ lang, đã mua ruộng đất rồi.”

“Thật sao?”

Trần Dung mừng rỡ, nàng mở ngay cửa phòng ra, hai mắt tỏa sáng nhìn Thượng tẩu, liên tục hỏi: “Mua bao nhiêu?”

Thượng tẩu chấp hai tay lại, nói với nàng: “Toàn bộ trong thành Nam Dương lòng người hoảng sợ, bọn họ đều bỏ lại đất đai nhà cửa rồi khỏi nơi đây. Đúng là rất có lợi. Từ xưa, vài vóc chỉ có thể đổi được trăm mẫu ruộng, lúc này ước chừng đổi được những sáu bảy trăm mẫu, hơn nữa đều là ruộng tốt. Không chỉ là đồng ruộng, mà nông phu cũng bị bỏ lại, bọn họ nói, chỉ cần chủ gia cho bọn họ một chén cháo, thì có làm một ngày một đêm, họ cũng nguyện ý. Nô thấy những này cũng đáng tin cậy nên đều đáp ứng. Về phần quy củ thì cứ giống như hồi trước, dù sao chúng ta mua dưới danh nghĩa của Nhiệm tướng quân, nếu quá hà khắc sẽ bôi đen danh tiếng của y.”

Trần Dung gật đầu, vẫy tay nói: “Những điều này ta không cần phải lo lắng, tẩu tự quyết định đi.”

Nàng nhìn ra bên ngoài, thầm nghĩ: Sáu bảy trăm mẫu ruộng tốt ư? Nghĩ đến của hồi môn của tộc tỷ Trần Vi, nhiều lắm cũng chỉ được chừng ấy thôi, không phải sao? Hiện tại, bản thân cuối cùng đã có chút tài sản.

Ngẫm nghĩ, Trần Dung thấp giọng phân phó: “Tẩu, thừa dịp hai ngày này, lấy ra bảy chiếc xe lương thực mua một số cửa hàng, cũng nhớ rõ lấy danh nghĩa của Nhiễm tướng quân. Nhớ kỹ phải là ở con phố phía nam.” Dừng một chút, nàng lại bổ sung: “Ở trước mặt người ngoài, các người cứ thống nhất nói, ta dùng bảy xe lương thực đổi thành sách vở.” Trong số sách vở nàng mang đến lần này có một số là sách trân quý của phụ thân, lấy ra bày vào cho đủ số vậy.

Thượng tẩu lo lắng nhìn nàng, thở dài: “Nữ lang, nếu phụ huynh người đột nhiên gọi thư, bảo người đến Kiến Khang, vậy tài sản này sẽ không có ai mua đâu.”

Trần Dung lắc đầu, mỉm cười nói: “Không cần lo lắng, đi làm đi.”

Nhìn bóng dáng Thượng tẩu rời đi, Trần Dung trầm tư một lúc, chạy vào phòng, cầm lấy roi ngựa ra hậu viện đùa nghịch.

Đảo mắt, lại một ngày trôi qua.

Lúc này, vì sự trở về của Nhiễm Mẫn, toàn bộ thành Nam Dương đều trở nên náo nhiệt. Các đại gia tộc càng không ngừng cử hành dạ yến, thỉnh y đến tham dự.

Trong số những người này, có rất nhiều người cũng không tin tưởng Nhiễm Mẫn hoàn toàn đứng về phía người Hán. Nhưng bọn họ nghĩ, vạn nhất Nhiễm Mẫn thực sự tiến công Nam Dương, có lẽ y sẽ nể mặt mình đối xử khách khí mà tha cho mình một con đường sống.

Ngày thứ ba, trong sân của Trần Dung lại ngồi đầy nhóm nữ lang.

Lại nói tiếp, nhóm nữ lang này cũng khá kỳ quái, các nàng khinh thường Trần Dung, khi đến nói chuyện luôn mang theo ý trào phúng. Nhưng các nàng lại rất thích đến ngồi chơi trong sân viện nhà nàng. Như ba nữ lang tính cách tương tự nhau như Trần Thiển, Trần Vi, Trần Kỳ, tựa hồ rất hưởng thụ cách nói chuyện thẳng thắn thẳng khoải không quanh co lòng vòng của nàng.

Hôm nay, các nàng lại ngồi trong sân của Trần Dung.

Sau khi Trần Thiển ăn một miếng điểm tâm thì nhú mày, nói với Trần Dung: “Không phải muội có đầy đủ lương thực và tiền tài sao? Sao ngay cả chút đường mía cũng luyến tiếc, điểm tâm này không ngọt gì cả.”

Trần Dung nghe vậy, cười cười, cố ý vô tình nhìn thoáng qua Bình ầu.

Bình ầu lập tức hiểu được ý tứ của nàng, bà ở một bên nở nụ cười: “Điều này thì nhị vi tiểu cô cũng không biết, nữ lang nhà nô đã dùng bảy xe lương thực để đổi chút sách quý rồi. Hiện tại tồn lương trong nhà chỉ còn có bốn năm xe thôi.”

Lời này vừa thốt ra, tiếng nói nhỏ của chúng nữ đồng thời ngừng lại. Các nàng ngẩng đầu nhìn Trần Dung, trong ánh mắt vừa là buồn cười lại là tiếc hận nói không nên lời.

Nhưng mà, vốn không có người nào có thể nói cái gì. Tại thời điểm này, dùng lương thực trân quý đến cực điểm đổi sách vở là việc phong nhã cỡ nào, cử chỉ cao thượng ra sao.

Trong sự kinh ngạc của chúng nữ, Trần Dung cúi đầu xuống, nàng khẽ nhắc tay phải, cầm chén rượu lên nhấp một ngụm nhỏ, sau đó nàng khẽ tươi cười.

Sau một lúc lâu, Trần Vi nói: “A Dung, sao muội làm chuyện như thế lại không hỏi qua phụ thân ta?” Giọng nói có chút gấp gáp. Chúng nữ nhất tề nhìn về phía Trần Vi.

Trần Vi ngẩn ra, lập tức hiểu ra bản thân thất thố. Mặc kệ thế nào, Trần Dung vẫn thuộc chi tộc khác, nàng có quyền xử lý tuyệt đối với tài sản của mình. Trần Vi thốt ra lời này giống như hai cha con nàng đều đang tính kế tài sản của Trần Dung vậy.

Trần Vi lúng ta lúng túng cười, vội vàng nói: “Ta không phải có ý tứ này, không phải có ý tứ này. Là, là lúc này, lương thực trân quý cỡ nào, ta thay A Dung đau lòng thôi.”

Lời này vừa nói ra, Trần Thiển bật cười ra tiếng, nói: “A Vi, muội tục quá.”

Tỷ tỷ Trần Kỳ của Trần Thiển chậm rãi châm chọc: “A Vi vốn tục mà.”

Những lời đó đều khiến Trần Vi muốn khóc. Nàng ta đỏ hồng hốc mắt, môi mím chặt, hai vị tỷ tỷ này đều là đích nữ, nàng ta nào dám vô lễ với các nàng?

Trần Dung cúi đầu xuống, nàng lại lấy tay áo che mặt, đưa chén rượu ghé vào miệng nhỏ, che giấu vẻ thư sướng thẳng khoải ở trên mặt.

Lần này sau khi trở về, nàng nghe thấy Bình ầu nói, khi Trần Nguyên phái người tới quản chế bọn họ thì đã đến kho hàng vài lần. Lúc ấy nàng biết Trần Nguyên vẫn còn đang mưu tính chiếm đoạt lương thực của nàng.

Quả thế.

Khi Trần Vi ửng đỏ hai má, lã chã chực khóc, bên ngoài có tiếng bước chân truyền đến.

Chỉ chốc lát, một giọng nói trong trẻo vang lên: “Trần thị A Dung có ở đây không?”

Chúng nữ ngẩn ra, Bình ầu vội vàng đáp: “Ở đây.”

Người kia nói: “Ta là người của Vương gia.”

Vương gia ư? Bình ầu vội vàng đi ra, thi lễ với người ngoài cửa rồi nói: “Mời nói.”

Người nọ cầm một thiệp mời đẹp đẽ tinh mỹ, cười nói: “Buổi trưa ngày mai, mặt nước gọn sóng, bên bờ hồ, chúng quân sẽ chơi thuyền du ngoạn. Thời cơ như thế, có thể nào không có mỹ nhân làm bạn? Nghe nói Trần thị A Dung có được ngọc bội của Vương Thất lang, mời khanh ôm cầm đến giúp tăng thêm nhã hứng.”

Bình ầu tiếp nhận thiệp mời, nhìn người Vương gia nhanh chóng rời đi một hồi lâu, mới ngậy ngốc quay đầu nhìn về phía Trần Dung.

Lúc này chúng nữ cũng đều đang nhìn về phía Trần Dung.

Trần Thiển dẫn đầu nở nụ cười, nàng ta lấy tay áo che miệng, khanh khách nói: “A Dung, Thất lang của muội nhớ muội đó.”

Trong lời nói của nàng ta mang theo ghen tị. Thiệp mời này cũng không đơn giản, rõ ràng là có xuất xứ từ tay sĩ phu. Có thể xuất hiện tại yến hội phong nhã kia, bản thân đã là một sự vinh quang.

Cũng giống như Trần Thiển, nhóm nữ lang khác đều lộ ra thần sắc đỏ ky.

Lúc này, Trần Vi ở một bên đột nhiên nói: “A Dung theo Vương Thất lang, cùng lắm chỉ làm thiệp thôi. Muội ấy đâu có tư cách gì mà bảo là Thất lang của muội ấy chứ?”

Trần Vi khẽ nâng cằm, hèn mọn liếc mắt nhìn Trần Dung một cái, nói với Trần Thiển: “Lời này của tỷ tỷ thật sự mất tôn ti chủ yếu và thứ yếu.”

Trần Thiển biết, nàng ta đang trả thù mình vừa mắng nàng ta là ‘Tục’, Trần Thiển muốn phản bác hai câu, nhưng lời nói của Trần Vi thật sự có đạo lý, chỉ đành im miệng.

Đúng lúc này, Trần Dung đứng lên, nàng hướng tới chúng nữ thi lễ, thấp giọng nói: “A Dung không khoẻ, xin cáo lui.”

Dứt lời, nàng vội vã chạy về phía tấm phòng.

Nhìn bóng dáng nàng bỏ trốn mất dạng, Trần Vi kêu lên: “A Dung thương tâm sao? Cần gì phải vậy, lấy thân phận của muội, có thể làm thiệp cho Vương Thất lang cũng là được ắt nhắc mà.” Nàng ta nói tới đây vội vàng lấy tay áo che miệng, trong lòng vì lời nói trắng ra của mình có chút hối hận, nhưng mà, nhìn bóng dáng Trần Dung chỉ có thể bỏ chạy kia, lại trào ra một chút thống khoái.

Trần Dung chui vào trong tấm phòng.

Nàng tháo roi ngựa từ trên tường xuống, vung hai cái trong không trung, nói với vẻ oán hận: “Thực hận không thể tát miệng các nàng ta mà!”

Sau khi mắng ra một câu, nàng cảm thấy tức hận giảm bớt, vô lực thôi lui rồi ngồi xuống tháp, Trần Dung kinh ngạc nghĩ: Buổi trưa ngày mai, mặt nước gọn sóng, ôm cầm mà đến? Như vậy, ta sẽ gặp Vương Hoàng ư? Nói không chừng còn có thể nhìn thấy các danh sĩ khác.

Nghĩ đến Vương Thất lang, tay nhỏ bé của nàng nắm thành quyền, âm thầm thề: Sau khi nhìn thấy hắn, không thể để hắn nói hay làm ra những chuyện khiến mình không thể văn hồi được.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Lôi kéo làm quen

Buổi chiều, bên ngoài truyền đến giọng nói xa lạ của một tỷ nữ: “A Dung có ở đây không?”

Bình ầu ra tiếp đón, cười nói: “Ở đây.”

Một cô nương tầm 18, 19 tuổi, mặt tròn mắt to đi đến. Tuy cô nương này làm tỷ nữ, nhưng mặc áo lụa mỏng tím nhạt, tươi cười rụt rè, thoạt nhìn so với

nữ lang bình thường còn giống hơn.

Tỳ nữ này liếc nhìn Bình ầu một cái, lại nhìn về phía tấm phòng, cười nói: “Chủ mẫu Nguyễn thị nhà ta cho mời A Dung.”

Nguyễn thị? Chính thê của Trần Nguyên?

Trần Dung rung mình, nàng vội vàng đứng lên, ở trong phòng đáp: “Xin chờ một chút, Trần Dung lập tức sẽ đến.”

Tỳ nữ kia cười đáp: “Vâng.”

Chỉ chớp lát, Trần Dung đã thay một bộ váy cũ nàng thường mặc ở Bình thành, xuất hiện ở chỗ bậc thang.

Tỳ nữ kia thấy nàng đi ra, lại thi lễ, lui về phía sau một bước, ý bảo nàng đi trước.

Trần Dung bước qua.

Ở phía sau nàng, tỳ nữ kia dẫn theo hai tiểu tỳ nữ cũng thướt tha đi theo. Tư thái của nàng ta lộ ra một loại cấp bậc lễ nghĩa phải bồi dưỡng nhiều năm mới có. Mà Trần Dung đến từ phương bắc, phụ huynh ít khi quản giáo vốn không biết điều này.

Trần Dung liếc nhìn nàng ta một cái, bước chân chậm lại, học bước đi của nàng ta. Đảo mắt lại thầm nghĩ, mình cũng không cần nịnh bợ Nguyễn thị, vả lại, cho dù nàng muốn nịnh bợ thì cũng không thay đổi được cái gì, cần gì học theo Hàm Đan? (học theo người chẳng thành, lại còn quên cả cái vốn có. Thời Chiến Quốc, dân quận Hàm Đan nước Triệu nổi tiếng về tư thế bước đi. Người nước Yên hâm mộ, sang học tập, nhưng đã không học được, lại quên cả cách đi bộ của chính mình, trở nên đi đứng lạch bạch tức cười)

Nghĩ đến đây, nàng thả lỏng thân người, nhanh chóng đi trước.

Vài tỳ nữ thấy bước chân của nàng như lướt gió, sau khi ngẩn ngơ cũng vội vàng tăng tốc.

Lúc Trần Dung đi đến sân viện của Nguyễn thị, ba tỳ nữ đều có chút thờ hồng học.

Đi đến ngoài sân, tỳ nữ kia thờ hồn hèn một hồi, cố gắng cười nói với Trần Dung: “Tiểu nương tử chờ một chút, để ta bẩm với chủ mẫu.”

Trần Dung gật đầu, nghiêng mắt đánh giá cảnh sắc chung quanh.

Chỉ chớp lát, giọng của tỳ nữ kia truyền đến: “A Dung, vào đi.”

“Vâng.”

Trần Dung lên tiếng, bước nhanh vào sân.

Tỳ nữ kia đứng trên bậc thang, nàng ta cười rụt rè nhìn Trần Dung, thấy nàng đến gần thì hơi hơi khom người, nói: “Chủ mẫu đang chờ ở bên trong.”

“Vâng.”

Trần Dung lướt qua nàng ta, đi thẳng vào trong phòng.

Chính sảnh này trang hoàng lộng lẫy, trước hết đập vào mắt Trần Dung là một khối san hô cao tới ba thước. San hô này dù là về sáng bóng hay độ to rộng cũng hơn hẳn bảo vật đã bị ném vỡ ở Bình thành kia.

Cái này..... vật quý trọng như thế lại được tùy tiện đặt trên án gỗ lim.

Trần Dung thu hồi ánh mắt, thi lễ với phụ nhân ngồi trên tháp phía sau bình phong bằng ngọc thạch tinh mỹ ở chính giữa phòng, gọi một tiếng: “Bá mẫu.”

Phụ nhân này tầm hơn 40 tuổi, da thịt nõn nà, trên mặt không có chút nếp nhăn, gương mặt dài, tươi cười đậm nhạt.

Đứng phía sau phụ nhân là một thiếu phụ mà Trần Dung đã từng gặp qua, thiếu phụ này tầm 27 tuổi, đúng là người ngày ấy tới vạch trần Trần Dung giả bộ bị bệnh. Trần Dung biết, thiếu phụ này là thiếp của Trần Nguyên.

Mà nàng ta là người bên cạnh của Nguyễn thị, bản thân lại khôn khéo có năng lực, được Trần Nguyên sủng ái, tuy là thiếp nhưng so với thiếp thất bình thường khác có địa vị cao hơn nhiều.

Nguyễn thị mỉm cười nhìn Trần Dung, đánh giá nàng từ trên xuống dưới, rồi giơ tay chỉ: “Ngồi đi.”

“Vâng.”

Trần Dung đi đến tháp, thoải mái ngồi xuống..... Từ đầu tới cuối, động tác của nàng đều mang theo vài phần mạnh mẽ cùng thô lỗ. Bất tri bất giác, mày liễu của Nguyễn thị khẽ nhú lại.

Nhìn Trần Dung sau khi ngồi xuống thì cúi đầu, không rên một tiếng, Nguyễn thị ôn hòa mở miệng: “A Dung, mấy ngày trước bá mẫu vừa mới đến thành Nam Dương, bận bịu một khoảng thời gian, có gì sơ sót con cũng đừng trách.”

Trần Dung nghe vậy, vội vàng hạ thấp người trả lời: “Không dám.”

Nguyễn thị chậm rãi cười: “Phụ huynh A Dung không ở đây, ta sẽ là mẫu thân của con, không cần giữ lễ tiết.”

Trần Dung đáp: “Vâng.”

Nguyễn thị thu hồi ánh mắt, tươi cười trên mặt nhạt đi, nhỏ nhẹ nói: “A Dung, một tháng nữa con sẽ tròn 15 tuổi đúng không?”

Chẳng lẽ bà ta gọi mình đến là vì hôn sự? Tim Trần Dung đập thót một cái.

Nàng lại hạ thấp người, đáp: “Vâng, trí nhớ của bá mẫu thật tốt.”

Nguyễn thị thở dài một tiếng, nói: “Đều là tiểu nương tử sắp 15 tuổi rồi, ai.”

Trong giọng nói của bà ta có chút trách cứ mà Trần Dung nghe không hiểu.

Đối với Trần Dung mà nói, nếu nghe không hiểu thì coi như không nghe thấy. Lập tức, nàng vẫn nhu thuận rũ mắt, cũng không hề có vẻ mặt hổ thẹn.

Mây của Nguyễn thị không khỏi càng nhúm chặt.

Bà ta bung chén trà, nhấp một ngụm, từ từ hỏi: “Nay viện của A Dung là ai quản sự?”

Thiếu phụ đứng phía sau bà ta bước lên một bước, hạ thấp người, cung kính trả lời: “Tiểu cô có nhiều gia tài, nói với quản sự yêu cầu rằng mọi chi tiêu đều do nàng gánh vác.”

Nguyễn thị nhíu mày nói: “Vậy không thể được.” Bà ta buông chén, nói: “Ta và bá phụ nàng đã đồng ý tiếp nhận nàng, sao có thể để nàng tự chi trả như thế?”

Ánh mắt bà ta chuyển về phía Trần Dung, ôn tồn nói: “Ta chỉ có một nữ nhi là A Vi. A Dung, về sau toàn bộ chi phí ăn mặc của con sẽ được phân chia giống như A Vi, được không?”

Bộ dạng Trần Dung phục tùng liêm mục, nghe vậy nàng do dự một chút, nói: “Bẩm bá mẫu, sự tình là như vậy. Thời gian trước lang chủ nói trong phủ thiếu lương thực, yêu cầu cắt giảm nô bộc. Những người nô bộc này đều là nhìn thấy ta lớn lên từ nhỏ, A Dung không muốn đuổi bọn họ đi, vì vậy mới nói với lang chủ để mình tự gánh vác tất cả chi tiêu.”

Nàng dừng một chút, cười cười, hỏi thẳng: “Nếu bá mẫu không cắt giảm nô bộc của ta, hết thảy A Dung đều nguyện ý.”

Nguyễn thị vẫn đang nhíu mày nghe vậy âm thầm lắc đầu.

Chờ Trần Dung nói xong, bà ta khẽ thở dài: “Ta thật là có tội, A Vi cũng thế, A Dung cũng thế, đều là cử chỉ qua loa, nói chuyện cũng..... Ai.”

Theo đạo lý, một trưởng bối trách cứ mình, Trần Dung hẳn nên đứng dậy thỉnh tội với bà ta. Nhưng cũng không biết Trần Dung nghe không hiểu hay là như thế nào, lại vẫn ngốc nghếch ngồi ở chỗ kia, không hề nhúc nhích.

Mây liễu của Nguyễn thị nhíu càng sâu.

Bà ta đảo mắt nhìn về phía thiếu phụ kia.

Thiếu phụ tiến lên một bước, ở phía sau bà ta khẽ nói: “Có lẽ đúng là bởi vì nàng như vậy, Vương Thất lang mới coi trọng nàng.”

Nguyễn thị trầm ngâm một lúc, rồi gật đầu.

Khi bà ta lại nhìn về phía Trần Dung, tươi cười trở nên chân thành hơn.

Giơ lên chén trà nhấp một ngụm, Nguyễn thị cười nói: “A Dung quả thực như lời bá phụ con đã nói, là người thẳng thắn đáng yêu.”

Trần Nguyên nói nàng thẳng thắn đáng yêu sao? Trần Dung thiếu chút nữa bật cười ra tiếng.

Nguyễn thị dường như không muốn nàng cứ ngây người ra đó, lập tức cất tiếng, lời nói vẫn nhỏ nhẹ nhưng nhanh hơn hai phần: “A Dung, con cũng sắp tròn 15 rồi, cũng không còn nhỏ, về sau gả cho người thì vẫn nên chú ý nhiều hơn.”

Bà ta ngừng đầu, nói với bên ngoài: “Hành nhi, đi gọi Tam lang tới.”

“Vâng.”

Trong lúc Trần Dung đang buồn bực, chỉ chốc lát, một giọng hơi khàn khàn của nam tử từ bên ngoài truyền đến: “Mẫu thân gọi con sao?”

Nguyễn thị vừa nghe thấy tiếng của hắn thì tươi cười rạng rỡ, bà gọi với giọng từ ái: “Tam lang, vào đi.”

Một thanh niên tầm 18, 19 lên tiếng trả lời đi vào.

Hắn đột nhiên nhìn thấy Trần Dung thì không khỏi ngẩn ra.

Nhưng rất nhanh hắn đã thu hồi ánh mắt, thi lễ với Nguyễn thị, cung kính vấn an: “Con gặp qua mẫu thân.”

“Con lại đây ngồi đi.”

“Vâng.”

Sau khi ngồi xuống, thanh niên chuyển mắt nhìn về phía Trần Dung, hỏi: “Mẫu thân, nàng là...?”

“Nàng ư, đó là A Dung.”

“Cái gì?”

Thanh niên cả kinh, hắn tò mò nhìn chằm chằm Trần Dung, nói: “Đó là A Dung đã tấu khúc Phụng Cầu Hoàng sao?”

Nguyễn thị vỗ vỗ tay hắn trách cứ: “Đừng vội nói muội muội con như thế.”

Bà ta tươi cười, nói với Trần Dung: “A Dung, đây là Tam ca của con, về sau, con cũng giống như A Vi, coi đây là thân ca ca đi.”

Trần Dung vẫn phục tùng liêm mục đáp: “Vâng.”

Nàng đứng lên, thi lễ với thanh niên kia, ôn thuận nói: “Gặp qua Tam ca.”

Trần Tam lang vẫn đang nhìn nàng chăm chú, nghe vậy đứng lên, hoàn lễ, cười nói: “A Dung không cần đa lễ.”

Nguyễn thị vừa lòng cười, ôn tồn khuyên bảo: “A Dung, Tam ca của con cũng là người đa tài đa nghệ, về sau con nên thân cận với nó nhiều hơn. Về phần những người có cử chỉ qua loa ngôn ngữ vô trượng thì nên chú ý giữ khoảng cách một chút sẽ tốt hơn.” Bà ta thấy Trần Dung hơi trì độn, lời này đúng là nói trắng ra.

Bà ta nói thẳng ra như thế, Trần Dung lại nghe không hiểu.

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu lên, mơ hồ nhìn Nguyễn thị, hỏi: “Cử chỉ qua loa ngôn ngữ vô trượng? Ai vậy ạ?”

Trong trí nhớ của Trần Dung, ngoại trừ chính nàng, nàng cũng không biết có người nào xứng đáng với lời đánh giá như vậy.

Nguyễn thị nhìn chằm chằm bộ dạng mơ hồ của nàng, trong ánh mắt hiện lên một chút không kiên nhẫn.

Mà Trần Tam lang ngồi ở bên cạnh nàng lúc này rốt cục phát hiện diện mạo Trần Dung thật sự mê người, hai mắt nhìn nàng đánh giá không ngớt.

Trong không khí có chút cứng nhắc, thiếu phụ kia đứng dậy, cười ngọt ngào nói: “Được rồi, được rồi, A Dung, bá mẫu con mệt mỏi, ta đưa con đi ra ngoài.”

Trần Dung suy nghĩ nửa thờ dãi một hồi, nàng vội vàng đứng lên đáp: “Vâng.”

Thiếu phụ lắc hông đi ở phía trước Trần Dung.

Khi đến bậc thang, thiếu phụ dựa sát vào Trần Dung, hạ giọng nói: “A Dung, mấy người kia ở trong phủ, xưa nay chúng ta đều khinh thường. Hừ, cho dù thân phận các nàng là đích nữ, nhưng nhìn tu dưỡng cũng dung mạo như thế, làm sao so được với A Dung chứ?”

Đến tận đây, Trần Dung mới bừng tỉnh đại ngộ: Hóa ra Nguyễn thị nói là Trần Thiển và Trần Kỳ, không đúng, Trần Vi cũng đi lại thân cận với nàng mà. Trong lời nói của Nguyễn thị hẳn là bao gồm cả nàng ta.

Thiếu phụ nhìn thấy Trần Dung rốt cục hiểu ra, tươi cười không hề cứng nhắc nữa, nàng ta liếc nhìn trong phòng một cái, lại hỏi Trần Dung: “Ngày mai Vương Thất lang hẹn con đi du hồ đúng không?”

Trần Dung kinh ngạc gật đầu.

Thiếu phụ thấy nàng vẫn không rõ, tươi cười lại trở nên cứng đờ, nàng ta vô lực hạ giọng, nói: “Ngày mai, bảo Tam ca đưa con đi du hồ đi.”

Trần Dung lại bừng tỉnh đại ngộ.

Nàng thi lễ với thiếu phụ, cung kính rõ ràng đáp: “Vâng.”

Thiếu phụ vừa lòng gật đầu, thân thiết nói: “Trở về đi.”

“Vâng.”

Thiếu phụ nhìn theo bóng dáng Trần Dung đi xa, cảm thấy đau đầu.

Tỳ nữ kia đi đến phía sau nàng ta, nhin cười nói: “Nô vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy một nữ lang trì độn như thế.”

Thiếu phụ gật đầu, thở dài: “Ai bảo Vương Thất lang coi trọng nàng đây? Người cũng biết, về uy danh thì ở thành Kiến Khang, ngay cả hoàng thất cũng không thể so sánh với Vương gia! Ai, nếu Tam lang có thể được Vương Thất lang tán thưởng một câu, đối với chuyện đi lần này của nó tới Kiến Khang có lợi rất lớn.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Tính tình

Ngày hôm sau, còn chưa tới giữa trưa, xe ngựa của Trần Tam lang đã xuất hiện ở ngoài sân. Một người hầu đứng ở chỗ cổng kêu lên: “A Dung, đi thôi.”

Trần Dung lên tiếng trả lời, ôm cầm đi ra.

Khi nàng đi ra cổng, rõ ràng phát hiện Trần Vi ở cách vách đang ló đầu ra, tò mò nhìn về phía xe ngựa của nàng và Trần Tam lang. Trần Vi hiển nhiên đối với Trần Tam lang có chút sợ hãi, ánh mắt né tránh.

Lúc Trần Dung đến gần, Trần Tam lang vén lên rèm xe, liếc về phía thất huyền cầm trong tay nàng, lập tức hấn nhú mày nói: “Cầm bình thường thế này, không khiến người ta coi thường Trần gia chứ.”

Nói tới đây, hấn thò người ra khỏi xe lấy một thất huyền cầm thợ khéo tinh mỹ, còn trang trí trên châu mĩ ngọc đưa cho Trần Dung, cười nói: “May mắn Tam ca đã sớm có chuẩn bị, A Dung dùng cầm này đi.”

Khi đưa cầm cho nàng, bàn tay to của hấn cố ý vô tình sờ soạng mu bàn tay mềm mại trắng nõn của nàng.

Bộ dạng Trần Dung phục tùng liễm mục, nàng ôm cầm của mình lui ra phía sau một bước, cười yếu ớt nói: “Tam ca quá lo rồi, cầm này của ta, Thất lang cũng đã thấy qua.”

Trần Tam lang ngăn ra, lúc này mới nhớ ra Trần Dung đã đàn khúc *Phượng Cầu Hoàng* tặng cho Vương Thất lang ở trước mặt mọi người, hấn lắc đầu, nói thầm: “Thôi, tùy muội vậy.”

Hấn đặt cầm xuống, hai mắt liếc nhìn khuôn ngực đầy đặn của Trần Dung, lại cười nói: “A Dung, muội cùng Tam ca ngồi chung một xe ngựa đi, như vậy cũng có thể cho người ngoài biết huynh muội chúng ta tình thâm.”

Trần Dung lắc đầu, nàng lại cười nói: “Đa tạ Tam ca, nhưng xe ngựa của A Dung đã được chuẩn bị tốt.” Nàng xoay người, đi đến xe ngựa của mình.

Chính là trong lúc vô ý thoáng nhìn, Trần Dung phát hiện Trần Vi trốn phía sau cửa ló đầu ra, ánh mắt nhìn về phía nàng và Trần Tam lang có đồ kỵ nhỏ.

Trần Dung thu hồi ánh mắt, nhắc vẩy bước lên xe ngựa.

Hai chiếc xe ngựa một trước một sau chạy ra đại môn Trần phủ.

Trần Tam lang vén rèm xe, cười nói với Trần Dung trong xe ngựa: “Nghe nói A Dung và Vương Thất lang quen biết ở trên đường, còn được hấn coi trọng đúng không?”

Sau rèm xe truyền đến tiếng nói trong trẻo lộ ra mị ý của Trần Dung, tiếng nói này cũng giống như thân thể diện mạo của nàng đều là trời sinh, lọt vào tai đúng là ‘tao mị tận xương’. Trần Tam lang híp mắt hưởng thụ nghe Trần Dung hỏi đáp: “Vương Thất lang khoan dung độ lượng rộng rãi, A Dung cũng chỉ nói chuyện với chàng hai lần mà thôi.”

Trần Tam lang tiếp lời: “Vương gia là sĩ tộc có uy vọng trong thiên hạ, thần tiên trong Vương gia chính là Thất lang. Lấy thân phận của muội muội, có thể kết bạn với Thất lang lại được huynh ấy coi trọng, thật là may mắn vô cùng.”

Trần Dung nhận ra, Trần Tam lang muốn nói là với thân phận của nàng, cho dù gả cho Vương Thất lang làm thiếp cũng là tèo cao. Huống chi nàng còn

được Vương Thất lang coi trọng, cho dù làm thiếp, cũng là một sủng thiếp.

Nàng rũ hai mắt, âm thầm cười lạnh một tiếng, lại thuận theo đáp: “Tam ca nói đúng.” Trần Tam lang nhìn chăm chăm bóng dáng yếu điệu tuyệt diệu của Trần Dung sau rèm xe, trong lòng có chút ngứa ngáy, A Dung này luận về thân hình hay diện mạo, những ca kỹ vũ kỹ mà hắn từng tiếp xúc trong những năm gần đây đều thua kém. Huống chi tuy thân phận của nàng thấp kém nhưng có một loại quý khí cùng phong độ thông dong của nữ tử sĩ tộc. Lại nói tiếp muội muội trước mắt này đúng là một vu vật, đáng tiếc lại là muội tử của mình, thật sự là đáng tiếc.

Sau một lúc lâu, hắn tiếc hận thu hồi ánh mắt, nhớ lại đại sự của mình nên cười nói: “A Dung gặp Thất lang thì nên tiến cử vi huynh với huynh ấy.”

Trần Dung ôn nhu đáp: “Đây là đương nhiên.”

Trong tiếng bánh xe lạo xạo, hai chiếc xe ngựa ra khỏi Trần phủ, đi ra phố Nam Dương.

Trong thành Nam Dương, trong tiếng người ồn ào xôn xao, Trần Dung vén rèm xe lên thì nhìn thấy trên đường phố cũng giống như kiếp trước lạnh lùng hơn rất nhiều, đặc biệt là các cửa hàng, rất nhiều nơi đều đã đóng cửa.

Khi Trần Dung đang đắm chiêu, bên thân thể của nàng bỗng ảm áp, chính là Trần Tam lang ý bảo xe ngựa tới gần nàng. Hai mắt hắn sáng quắc nhìn Trần Dung chỉ cách một sai tay, tươi cười thật nhiệt tình: “Muội muội đang nhìn cái gì vậy?” Nói xong, hắn hướng tới Trần Dung hít một hơi thật sâu, cười nói: “Muội muội thật sự rất thơm, không biết túi hương là do ai làm vậy?”

Trần Dung lén lút cách xa ra, rũ mắt trả lời: “Tam ca nói đùa.”

Nàng lui đến góc bên kia của xe ngựa.

Trần Tam lang nhìn thấy nàng rời xa mình, thờ dài một tiếng rồi ngậm nga: “Phồn hoa đảo mắt thành hư không. Nữ nhân cả đời này tựa như hoa xuân nở rộ điểm lệ, xinh đẹp động lòng người cũng chỉ có một thời gian ngắn mà thôi. Trong thế đạo hôm nay không biết ngày mai thế này, vì sao không thể tận hưởng lạc thú trước mắt đây? Muội muội, muội thấy đúng không?”

Hắn ôn nhu nhìn Trần Dung.

Rèm xe ngựa khẽ lay động hé ra gương mặt yên lặng của Trần Dung, nàng cười nhẹ, trả lời: “Hoa nở rồi ủa tàn, đây là lẽ thường trong thiên địa. Nhưng cũng có loài hoa mang theo si kính, nó nở rộ, chỉ là vì một người, một ngày nào đó.”

Đây cũng là lời từ chối khéo léo.

Trần Tam lang thu hồi tươi cười, nói: “Một ngày nào đó ư? Muội muội còn trông mong có thể gả cho Thất lang làm thê sao?” Trong giọng nói mang theo ý buồn cười.

Trần Dung cúi mi liễm mục, nàng không trả lời, chỉ chậm rãi thả rèm xe xuống. Trong động tác thông thả của nàng lộ ra một loại cô đơn khắc sâu vào cốt tủy.

Trần Tam lang nhìn nàng không chuyển mắt, khi nàng kéo rèm xe xuống, đột nhiên nói: “Vương Thất lang cũng là người có điểm phúc.”

Trần Dung không đáp lời.

Trong sự xóc nảy của xe ngựa, rất nhanh hai người đã tới bờ hồ phía đông thành Nam Dương.

Trong hồ, hơn mười thuyền nhỏ làm đẹp đồ ở đó, dưới ánh nắng mùa đông, sóng nước nhộn nhạo tán ra từng vòng tròn.

Trong thuyền nhỏ, tiếng đàn phiêu nhiên vang lên, tiếng đàn kia nhẹ nhàng trong trẻo, giống như là âm nhạc từ cõi trời.

Đúng lúc này, một thiếu niên xóc rèm xe lên, hỏi: “Người đến là Trần thị A Dung sao?”

Trong xe ngựa truyền đến giọng nói nhu mì của Trần Dung: “Vâng.”

“Rất tốt, rất tốt.”

Thiếu niên kia ha ha cười, tay phải đưa ra.

Ngay lập tức, năm chiếc xe ngựa sắp xếp thành một hàng, chúng nó đỗ ở đó chắn trên đường đi của Trần Dung. Xe ngựa cao lớn to rộng, hoàn toàn ngăn cách ánh mắt Trần Dung nhìn về phía hồ.

Trong lúc Trần Dung ngăn ra, thiếu niên kia kêu lên: “Trần thị A Dung, tâu một khúc đi, nếu tiếng đàn hợp ý ta thì nàng có thể đi vào. Còn nếu không hợp ý ta, vậy thật xin lỗi, hôm nay nàng sẽ không gặp được Thất lang của nàng đâu.”

Vậy mà còn một cửa này.

Trần Dung á khẩu không cười nổi.

Nàng vén rèm xe, nhìn một hàng xe ngựa kia, cười nói: “Được.”

Dứt lời, nàng vươn tay lấy cầm, tay phải khẽ gảy một chút, tiếng đàn thân nhiên vang lên.

Tiếng đàn của nàng cũng giống như con người nàng, trong sự biến đổi lộ ra một loại hoa lệ.

Gần như là đột nhiên, tiếng đàn kia vừa du dương vang lên cũng đã im bật.

Ngay lúc thiếu niên kia đang ngẩn ngơ định mở miệng, Trần Dung khanh khách cười nói: “Quân là Hoàn thị A Lâm sao? Thế nhân đều nói, Hoàn Cửu lang rất có mắt nhìn lại có năng lực, thiếp bắt tài, thỉnh Cửu lang tấu tiếp khúc vừa rồi của thiếp đi. Tiếp được êm tai thì xong, nếu tiếp không hay, vậy thực xin lỗi, Trần Dung sẽ ngồi yên ở đây không đi nữa.”

Thiếu niên cười khỏ: “Nữ lang nàng biết rõ ta không giỏi cầm kỹ mà. Thôi thôi.”

Hắn vung tay lên, nắm cổ xe ngựa kia nhường đường.

Trần Dung vừa vận chạm mặt với thiếu niên kia.

Nhìn thấy Trần Dung, Hoàn Cửu lang nhướn mày nói: “Tại sao lại là nữ lang diễm tục thế này?”

Trần Dung phiền chán, nàng trừng mắt hắn, cười lạnh: “Hóa ra là một lang quân ốm yếu.” Tuy rằng Hoàn Cửu lang này có ngũ quan thanh tú, nhưng sắc mặt tái nhợt, dưới mắt còn có quầng xanh, một bộ dạng thật yếu đuối.

Hoàn Cửu lang ngẩn ngơ, hắn cũng trừng mắt nàng, lớn tiếng kêu lên: “Nữ lang này, lông mày cao ngất, trong mắt hàm chứa sát khí, sao xứng đôi với Vương Hoảng Vương Thất lang?”

Mấy lời của hắn vừa thốt ra, Trần Dung đã ngẩng đầu, híp hai mắt nhìn chằm chằm Hoàn Cửu lang nói: “Ta chỉ là thứ nữ một chi hệ, thân phận ti tiện, vốn không bằng ai. Nếu không mang theo sát khí, chẳng phải dễ người ta giẫm lên sao? Kẻ yếu ớt giống như bệnh tật đầy người như người cũng rất đáng giận!” Không giống với các nữ lang kẻ sĩ khác, trong giọng nói của Trần Dung thật sự mang theo sát khí.

Khi nàng nói to ra tiếng, Trần Tam lang kinh hãi, hắn vội vàng kêu lên: “A Dung, chú ý chút! Muội cũng biết hắn là ai mà, hắn là Cửu lang Hoàn phủ, là trưởng tử của Hoàn phủ, thân phận thật sự tôn quý! Muội không được vô lễ như vậy!”

Đúng lúc này, một tiếng cười to truyền đến.

Đã thấy trên bờ sông không biết khi nào thì xuất hiện thêm mấy chiếc thuyền con. Người đang vỗ tay cười to đúng là Dũ Chí cùng một danh sĩ thanh niên khác.

Trong tiếng cười, Dũ Chí nói: “Hay hay, nói rất hay, kẻ yếu ớt giống như bệnh tật đầy người này, thực sự khiến người ta phiền lòng.”

Cùng với lời nói của hắn, thanh niên kia cười nói: “Y, trong xe ngựa của Trần thị A Dung còn treo roi ngựa kia. Roi kia chỉ treo đó, vì sao không lấy xuống vung một cái. Cũng đừng quá nặng tay, đánh Hoàn Cửu lang chết sẽ gây nên ồn ào, ta thấy A Dung chỉ cần đánh đệ ấy nửa chết nửa sống, để đệ ấy nằm trên giường nửa năm đi.”

Tiếng giễu cợt này của hai người khiến cho Trần Dung hơi ngượng ngùng, nàng quay đầu nhìn về phía bọn họ, khi chạm phải ánh mắt tựa tiểu phi tiểu của Vương Hoảng phía sau hai người, mặt nàng đỏ hồng, nghiêng đầu đi.

Lúc này, Hoàn Cửu lang vươn tay vuốt ve cổ họng của mình, cười khỏ với Vương Hoảng: “Bị phụ nhân này trừng một cái, mồ hôi lạnh của đệ đã ứa ra rồi, nuốt nước miếng cũng thấy đau, có ai cảm giác vậy không.”

Dũ Chí mừng rỡ, hắn lớn tiếng kêu lên: “Được được được! Xưa nay các nữ lang nhìn thấy ma bệnh như đệ, người người đều là miệng cười tươi như hoa, hiếm có một phụ nhân khiến cho đệ sợ mà. Được được được.”

Trong tiếng kêu to của Dũ Chí, Vương Hoảng cười, dưới ánh mặt trời, ánh mắt của chàng trong suốt, thâm thúy: “Nàng vốn không hề dịu dàng thùy mị.” Trong ngữ khí ôn nhu bình thân lộ ra khẳng định.

Trần Dung quay đầu lại nhìn Vương Hoảng.

Hoàn Cửu lang oa oa kêu to, liên thanh nói: “Phụ nhân thô lỗ như vậy, Thất lang huynh cũng muốn sao?”

Vương Thất lang còn chưa đáp lời, văn sĩ trung niên đang vuốt cằm ngồi ở thuyền con phía sau chậm rãi đặt hai tay xuống, thở dài một tiếng, nói: “Chính như lời của nữ lang này, thân phận của nàng ti tiện vốn không bằng người ta. Nếu không mang theo sát khí, sẽ bị người ta giẫm lên mà. Thất lang, tiểu cô này cũng giống như tiểu bối của ta thôi, cũng là người có cá tính, tuy là sát khí hơi nặng, nhưng có thể dạy dỗ được.”

Hắn dùng lời nói nhỏ nhẹ để trừ tức, tức thì, lại là một loạt tiếng cười phụ họa vang lên.

Văn sĩ trung niên kia nói tới đó, ánh mắt liếc về phía Trần Tam lang đứng ở bên trái Trần Dung, nhướn mày, vung tay áo dài nói: “Người tục đến từ

phương nào thì đi đi thôi, đừng đứng ở đây khiến người ta mất hứng.”

Lời này quả thực không lưu lại một chút tình cảm.

Trần Tam lang vụn vụn lần thật không ngờ mình vừa thốt ra một câu thì đã bị những người này xem thường. Nhất thời mặt hắn tái nhợt trở nên đỏ bừng. Hắn nghẹn lời, miễn cưỡng cười, hướng tới văn sĩ trung niên kia vái chào, biện giải: “Xin nhận lỗi với quân về câu nói vừa rồi.”

Văn sĩ trung niên được tạ lỗi đó không hề để ý đến hắn.

Ở đây tất cả mọi người chưa từng liếc nhìn Trần Tam lang một cái.

Trần Tam lang cứng đờ quay đầu nhìn về phía Trần Dung.

Mà lúc này, Trần Dung quay đầu thì lễ với hắn, nhẹ giọng nói: “Tam ca, huynh về trước đi.”

Trần Tam lang thấy nàng dưới tình huống như vậy cũng nguyện ý quan tâm mình, cho mình bậc thang để bước xuống thì vội vàng đáp: “Được được, ta trở về, ta trở về.”

Trần Tam lang vừa đi, Hoàn Cửu lang lại thốt ra một tiếng thờ dài: “Tuy nữ lang là người cao điệu, chung quy vẫn không thể không tục!”

Trần Dung cũng không quay đầu lại, thản nhiên đáp: “Dưới mái hiên của người khác, chút tục không thể không có, chỉ cần tính tình thẳng thắn, cần gì phải so đo quá nhiều?”

Lời đáp trả này khí thế bức người. Hoàn Cửu lang ngẩn ra, đảo mắt lại cười to.

Trần Dung nghe thấy tiếng cười của hắn, trong lòng an tâm hơn, biết mình đã qua cửa thử nhất. Những người trước mắt này đều là danh sĩ có ảnh hưởng lớn với thời đại. Đối với bọn họ mà nói, trong cuộc sống chỉ có một loại người đáng được tôn trọng, thì đó là người thật tình thật lòng. Cho dù người thật sự là kẻ tiểu nhân, cũng tốt hơn nhiều so với quân tử mà dối trá.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Chàng gọi nàng là khanh khanh

Vương Hoàng đi lên hai bước, vươn tay ra với Trần Dung.

Thân hình cao to của chàng theo con thuyền bập bênh mà khẽ lắc lư, dưới ánh mặt trời, hai mắt chàng cao xa trong suốt, mang theo ý cười, ôn nhu nhìn nàng chăm chú.

Trần Dung đối diện với ánh mắt như thế, không biết vì sao tim bỗng đập hoảng loạn, nàng vội vàng cúi đầu tránh né ánh mắt đó, thầm nghĩ: Diện mạo của người này quá tuấn tú, đối với nữ nhân lại có thủ đoạn, ta phải tránh né ánh mắt của hắn mới có thể cùng hắn đàm luận.

Khi nàng còn đang trầm tư, bàn tay với những ngón thon dài trắng trẻo của Vương Hoàng đã nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng.

Hai tay nắm vào nhau, bàn tay Trần Dung run rẩy, theo phản xạ nàng định rút về.

Đúng lúc này, tay phải của Vương Hoàng nắm chặt, ngăn cản nàng làm điều đó.

Chàng nắm tay nàng, nhẹ nhàng kéo một cái, lời nàng lên trên thuyền.

Nhưng mà, lên thuyền rồi, chàng vẫn không buông tay Trần Dung, ngược lại cứ nắm tay nàng đi tới đầu thuyền.

Trần Dung dừng bước bất động.

Nàng cúi đầu, hai gò má ửng hồng, khẽ kêu lên: “Buông ra.”

Trong giọng nói mang theo vài phần giả bộ cương quyết mạnh mẽ.

Vương Hoàng quay đầu, hai mắt híp lại nhìn nàng chăm chú, ôn nhu cười nói: “Khanh khanh đang nói với ai mà khẩu khí cứng rắn như thế?”

Mặt Trần Dung càng đỏ hơn, nàng cắn môi, nói với vẻ hung hăng: “Ta còn là người chưa gả đi mà.”

“Vậy sao?!” Vương Hoàng gạt đầu, rồi không cho là đúng quay đầu đi, tiếp tục nắm tay nàng đi về phía trước: “Điều này thì ta biết.” Một biểu tình ra vẻ

nàng nói lời vô nghĩa.

Trần Dung liếc mắt nhìn xung quanh một cái, vừa thoáng nhìn, nàng nhất thời cảm thấy khản trương, chỉ thấy bảy tám danh sĩ đều cười hi hi nhìn chăm chăm mình và Vương Hoảng, đúng là người người đều đang xem diễn.

Trần Dung xấu hổ cúi đầu thấp đến tận ngực, nàng vội vàng cất bước, tùy ý để Vương Hoảng nắm tay đi đến đầu thuyền.

Trên đầu thuyền, bọn họ dùng thanh sắt vững vàng dựng thành mấy tháp. Trên tháp bày rượu thịt, còn có cả cầm.

Vương Hoảng ngồi xuống tháp, tay phải khê nàng, chỉ về phía đối diện: “Ngồi đi.”

Trần Dung thuận theo ngồi xuống. Hai người vừa an tọa, cự hán hô to một tiếng, thuyền con nhẹ nhàng dời bến.

Theo khởi động của con thuyền, Trần Dung không khỏi khê lung lay. Nàng đến từ phương bắc, tuy rằng thích vùng roi cười ngựa, nhưng đúng là vịt cạn. Sóng nước bập bềnh thế này, thân thuyền nhấp nhô không ổn định, nàng cảm thấy hơi hoa mắt, chân cũng mềm nhũn.

Trần Dung thu hồi ánh mắt, hai tay nắm lấy chén rượu, bắt buộc bản thân không hề nhìn về phía sóng nước cuộn cuộn kia.

Lúc này, ở đối diện truyền đến giọng nói ôn nhu của Vương Hoảng: “Vừa rồi dường như khanh khanh có chuyện muốn nói với ta?” Lời chàng vừa thốt ra, thuyền đi vào một chỗ sâu có sóng, thân thuyền chuyển mạnh, Trần Dung bối rối hạ thấp người, hai tay vurun ra bấu chặt vào vật gì đó, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh diễm đã có chút trắng bệch.

Một hồi lâu, thân thuyền rốt cục vững vàng, Trần Dung thở một hơi dài, đột nhiên phát hiện chỗ trên tay mình rất ấm áp.

Nàng quay đầu lại.

Vừa nhìn qua, khuôn mặt nhỏ nhắn tức thì nóng bừng như lửa đỏ. Hóa ra thứ giúp nàng ngồi vững là cánh tay của Vương Hoảng. Điều này kỳ thật không tính là gì, trọng điểm là thân mình nàng khê nghiêng về phía trước, cả người rơi vào tư thế yêu thương nhưng nhớ đúng tiêu chuẩn.

Giờ này khắc này, chén rượu của Vương Hoảng đã chuyển sang tay trái, chàng vurun tay phải thuận tiện giúp đỡ Trần Dung, khoe miệng khê nhếch, tươi cười nhợt nhạt.

Khi Trần Dung đỏ mặt nhìn về phía chàng, Vương Hoảng nhướn một bên mày, nói với giọng cực kỳ ôn nhu: “Nàng say tàu sao? Nếu không thì đến ngồi trong lòng ta đi.”

“Không.”

Trần Dung lập tức thốt ra tiếng, nàng vội vàng thu hồi hai tay, dù sao đã khiến người trước mắt này nhận ra mình khiếp đảm, hai tay nàng vội đặt lên thành thuyền.

Lần này, nàng rốt cục ổn định, Trần Dung cảm thấy tâm thần đại định.

Sau đó, nàng lại liếc nhìn quanh trái phải, thấy tất cả mọi người đang đánh giá khung cảnh hồ và núi non trước mắt thì thở dài nhẹ nhõm một hơi, chuyển sang nhìn Vương Hoảng.

Nhìn nam nhân này gần như thế, Trần Dung phát hiện chẳng những ngũ quan của Vương Hoảng thập phần tuần dật, trên mặt còn phủ một tầng huỳnh quang nồng mạnh. Hơn nữa hai mắt chàng cực kỳ trong suốt cao xa, làm cho người ta vừa nhìn thấy thì không thể thờ nổi, tâm thần mê say.

Nhìn ngắm, nàng phát hiện đã quen biết với nam nhân này khá lâu nhưng đến tận lúc này mới nhìn rõ ngũ quan của chàng, mới dám nhìn thẳng chàng, không còn bị gương mặt đó làm bóng mắt nữa.

Ngay khi Trần Dung nhìn chàng không dời mắt, một tiếng cười cao mà trong sáng của một thiếu niên từ phía sau truyền đến: “Khi nữ lang này nhìn Vương Thất lang, ánh mắt sáng quắc giống như trộm vậy.” Chính là giọng của Hoàn Cửu lang.

Lời vừa thốt ra, mọi người cười vang, Trần Dung xấu hổ không thôi.

Dữu Chí vui mừng vừa vỗ đùi, vội kêu lên: “Nữ lang cần gì phải như thế? Thất lang đã là Thất lang của nàng, sao ánh mắt của nàng lại sáng quắc giống như ăn trộm thế.”

Mọi người cười vang càng lớn hơn nữa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Dung càng đỏ.

Nàng nhanh chóng cúi đầu, còn dùng tay áo che mặt. Đảo mắt, nàng lại vội vàng ngẩng đầu lên.

Có điều, bởi vậy mà hai mắt nàng mở to lúng liếng, hàm chứa mị ý, nàng chỉ nhìn chăm chăm sóng nước nhộn nhạo kia, không dám nhìn về phía Vương Hoảng nữa.

Hoàn Cửu lang thấy nàng như thế thì nói cười về quái dị: “Nữ lang xấu hổ rồi đây. Ta nói nữ lang này nghe nha, toàn bộ Kiến Khang nhìn thấy Thất lang đều là như sói như hổ, ánh mắt của nàng chỉ giống trộm thôi, không có gì phải xấu hổ đâu.”

Trần Dung vừa nghe thấy cũng đứng, cho dù là ở Bình thành hay là Nam Dương, khi nhóm nữ lang đối mặt với mỹ nam thì luôn chen chen chúc chúc, người xô ta ngã. Nàng cần gì phải thẹn thùng.

Vì thế nàng lại nâng cằm, dũng cảm nhìn về phía Vương Thất lang.

Ánh mắt vừa nâng lên, nàng đối mặt với Vương Thất lang đang cố nhịn cười. Chàng tiếp nhận chén rượu trong tay của cự hán, cũng không sợ hãi thuyề con đang lướt đi nhanh, vũng vàng nhấp một ngụm rồi cười nói: “Đến tận hôm nay ta mới biết được A Dung quả nhiên yêu thích ta.”

Trần Dung sững sốt, suýt nữa theo phản xạ thốt ra hai chữ “Nói bậy”, may mắn miệng nàng vừa hé thì nhìn thấy Vương Hoàng thân nhiên liếc qua, ánh mắt chàng hơi trầm xuống, nên nàng nhanh chóng ngậm miệng lại.

Trần Dung cúi đầu, nàng hít một hơi, dũng cảm nói: “Thất lang, cái kia, cái kia, chàng đừng gọi ta là khanh khanh nữa.”

“Vậy ư, vì sao?”

Vương Hoàng tò mò nhìn nàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Dung mang vẻ khổ sở, nàng chớp chớp lông mi thật dài, thì thào nói: “Bị lang quân gọi như thế, sao A Dung còn có thể giả ra ngoài nữa?” Nàng hít một hơi, cầu xin: “Tuy rằng A Dung tí tiện nhưng thật sự sẽ không làm thấp. Lang quân thu hồi lời chàng đã nói đi.”

Vương Thất lang liếc nhìn nàng, chuyển chén rượu đặt vào tay trái, ôn nhu cười nói: “Không thu.”

Ngữ khí quyết đoán vô cùng.

Trần Dung trừng mắt nhìn chàng, hạ giọng vội vàng nói: “Nhưng đối với chàng thì phải làm sao bây giờ?”

Vương Hoàng cười lộ ra hàm răng tuyết trắng nói với về bình thân: “Không thể nào cả. Nàng cứ tự an ủi bản thân, về sau ở trước mặt Vương Thất lang ôn nhu nhiều hơn, biểu hiện nhiều hơn, có lẽ người này sẽ cưới nàng làm thê.”

Lời này vừa thốt ra, Trần Dung hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Bổng Dũ Chí hét lớn: “Thất lang, chú ý kia!”

Vương Hoàng đứng lên, quay đầu lại. Theo góc áo trắng bay trong gió của chàng, Trần Dung mới phát hiện, mọi thuyền con đã ở giữa hồ đồ lại tạo thành một vòng. Người đang đứng bên mạn thuyền là Dũ Chí. Hắn cầm một chén rót đầy rượu, ném xuống mặt hồ.

Chén rượu quá nhẹ, vũng vàng rơi ở ngay giữa hồ nước. Lúc này, tay phải Dũ Chí nhẹ nhàng khua, theo vài vòng gọn sóng, chén rượu lung lay, chậm rãi chuyển hướng về phía Hoàn Cửu lang và Vương Hoàng.

Chén rượu vừa di chuyển, Dũ Chí kêu lên: “Vẫn là quy củ cũ, chén rượu đến trước mặt ai thì người kia phải ngâm thơ, không thì phải đánh đàn về tranh.”

Ánh mắt hắn liếc về phía Trần Dung đang ngây ngốc, cười quái dị: “Thất lang, huynh cũng có thể gọi khanh khanh của huynh đánh đàn thay thế.”

Nói đến đây, hần ha ha cười to.

Lúc này Trần Dung vẫn ngơ ngác ngây ngốc, nàng mở to mắt nhìn, hơn nửa ngày mới đưa ánh mắt chuyển về phía Vương Hoàng.

Nàng chậm rãi đứng lên.

Nhìn Vương Thất lang căn gió mà đứng, tựa như mây bay, về mặt Trần Dung đau khổ, thở dài: “Xong rồi, xong rồi.”

Giọng điệu vô cùng bi hào.

Khoe miệng Vương Hoàng khe khẽ nhếch, đúng lúc này, chén rượu kia đã di chuyển đến phía chàng và Hoàn Cửu lang.

Vương Hoàng tiếp nhận sào trúc trong tay phụ thuyền, nhẹ nhàng khua một cái, vớt chén tới trước mặt mình, chàng vờn tay ra, sau đó nhét vào trong tay Trần Dung, nói: “Tới phiên nàng.”

Trần Dung rót cực phục hồi tinh thần lại, nàng chớp chớp mắt nhìn Vương Hoàng, hỏi với vẻ ngạc nhiên: “Không phải chén rượu tự động di chuyển tới trước mặt người nào thì là người đó sao? Vì sao chàng vớt nó lên đưa cho ta?”

Vương Hoàng cười, chàng còn chưa trả lời, bên cạnh Hoàn Cửu lang đã nói với giọng không hề khách khí: “Còn phải hỏi nữa sao? Thất lang của nàng muốn thưởng thức cảnh đẹp mỹ nhân đánh đàn trong gió.”

Trần Dung cũng không ngốc, lập tức hiểu ra.

Đúng như theo lời của Hoàn Cửu lang, Vương Thất lang không muốn nàng cứ nhớ kỷ việc kia, quấy nhiễu nhả hứng của nàng, chàng muốn nàng thả lỏng, cùng chàng thưởng thức khung cảnh hồ nước.

Nghĩ đến đây, Trần Dung cười nói: “Được.”

Nụ cười này cực kỳ rạng rỡ.

Cự hán cầm thất huyền cầm đưa tới cho nàng.

Trần Dung tiếp nhận rồi ngồi xuống.

Ngay lúc vừa ngồi xuống, đồng thời nàng đột nhiên phát hiện mình vẫn đang ngồi ở trên thuyền.

Tức thì, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trắng bệch, vừa rồi tâm niệm chuyện của mình nên đã quên mất bản thân còn đang choáng váng.

Tay nhỏ bé của nàng bỗng ảm áp.

Chính là Vương Hoàng vurun người ra, ôm cầm của nàng.

Tay phải chàng khẽ gảy, một tiếng đàn du dương cao xa vang lên, chàng thản nhiên nói: “Hát một khúc đi.”

Tiếng nói vừa dứt, tiếng đàn như nước mãnh liệt ập đến.

Trong tiếng đàn mãnh liệt mệnh mông lồ ra vài phần bốn ba khổ sở nơi thế gian, nhưng trong sự khổ sở lại có một loại tự tại cao xa, giống như một người ngoài cuộc đứng ở bên ngoài hồng trần, nhìn ngắm hết thảy hỗn loạn.

Trần Dung hé miệng, khẽ xướng ca khúc: “Phồn hoa hôm nay, rượu hôm nay, ngày mai phong ba để ngày mai. Hỡi quân nơi nào có tiên sơn, quân viết, tiên sơn không có, tục nhân khắp nơi, người trước mắt này, tâm địa thực ngoan tuyệt.”

Không thể không nói, tiếng ca của Trần Dung rất hay, trong trong trẻo lộ ra mị ý, hơi khàn khàn lại có hai phần triền miên. Nàng chọn ca khúc này lại khiến sự xa hoa xen lẫn với vẻ đậm mực.

Có điều, khúc này là sao?

Chúng danh sĩ hai mặt nhìn nhau, đều ngơ ngác nhìn Trần Dung.

Vương Thất lang mặc áo trắng như tuyết, người đẹp như ngọc, hai tay nhấc một cái, tiếng đàn bỗng ngừng lại.

Chàng ngẩng đầu lên.

Chàng tà ngễ nhìn Trần Dung, hỏi: “Thế gian có bài dân ca này sao?”

Trần Dung trừng mắt nhìn chàng, nói: “Vốn không có, quân tấu cầm, nó liền xuất hiện thôi.”

Tiểu khúc này quả thực chính là lời văn nói, không có âm vận, không hợp luật, không có thâm ý, hát lên trước mặt mọi người ngồi trên hồ đây, thật sự là không phù hợp, giống như đề tiểu hài từ nhà mình tự lung tung vẽ xấu vậy. Nhưng nó cũng có ưu điểm, đó là ưu điểm của lời văn nói, dễ hiểu thú vị.

Nó là do Trần Dung tự bịa ra.

Sau khi ngơ ngẩn một lúc, Hoàn Cửu lang dẫn đầu nở nụ cười: “Thất lang, xem ra oán niệm của phụ nhân của huynh thật sâu đậm.”

Dữ Chí cũng cười không ngừng: “Đúng vậy, đúng vậy, Thất lang, huynh làm gì khiến giai nhân tức giận bị người ta nói thành người tục, còn nói huynh tâm địa ngoan tuyệt đây?”

Văn sĩ trung niên kia cũng cười nói: “Hóa ra nữ lang tiến đến là để tố khổ. Hay hay hay, hiếm khi có việc thú vị này, nữ lang có gì thì cứ nói, nàng yên tâm, ngay cả việc chêm Vương Thất lang thành tám khối, chúng ta cũng sẽ để nữ lang đạt thành tâm nguyện.”

Từng câu, từng ngữ khí đều đứng về phía Trần Dung.

Vương Hoàng ngẩng đầu lên.

Chàng đối diện với vẻ mặt đắc ý của Trần Dung.

Khóe miệng chậm rãi nhếch lên, Vương Thất lang quay đầu đi, chàng liếc nhìn mọi người một cái, từ từ nói: “Này, khanh khanh ta ta đang nói chuyện, các người xem nào nhiệt cái gì?”

Chàng nói, đây là chàng và Trần Dung đang tâm sự liếc mắt đưa tình.

Trần Dung tức thì ghen lời.

Nàng vô lực cúi đầu.

Khẽ méo máo, Trần Dung cúi đầu rên rỉ: “Lang quân hủy hoại danh tiết của ta, cẩn thận ta sẽ không buông tha cho chàng, buộc chàng cưới ta làm thê.”

Nói đến đây, ngữ khí của nàng thêm vài phần ngoan khí: “Còn nữa, nếu gia tộc của chàng an bài nữ lang nào cho chàng, ta gặp một người sẽ đuổi một người. Hừ hừ, chàng đừng cho là ta không dám.”

Trả lời nàng là ánh mắt tựa tiểu phi tiểu của Vương Thất lang, không thể không nói, người trước mắt thần thái phiêu nhiên như ngọc thụ lâm phong, vừa cười vừa nhìn như thế, thật sự là làm người ta hoa mắt thần mê. Bởi vậy, Trần Dung lại ngầy dại.

Khi nàng tỉnh lại, Vương Thất đã nâng chén rót đầy rượu, vung tay áo, ném nó vào trong hồ.

Sau đó, Trần Dung nhìn đáng người chàng đón gió mà đứng thăm than một tiếng, quyết định quẳng phiền não đi rồi nói sau.

Lúc này, chén rượu đã chuyển tới trước mặt văn sĩ trung niên. Lúc thuyền đang phiêu đảng, mặt nước gọn sóng, hấn bảo nô bộc lấy giấy Tuyên Thành, viết ra một loạt chữ rồng bay phượng múa.

Trần Dung nhìn bút pháp của hấn vững vàng, khí chất ung dung, trong lòng âm thầm tâm phục.

Chỉ chốc lát, một bộ hành thư xuất hiện ở trước mắt mọi người (Hành thư là chữ Hành, là chữ khải viết nhanh, nhưng không đến mức như chữ Thảo. Hành thư viết tự do, nhanh chóng hơn khải, nhưng không đến mức quá phóng túng như Thảo, nên Hành thư là loại chữ được sử dụng phổ biến nhất trong quá trình viết tay).

Khi nhóm danh sĩ kia ca ngợi, chén rượu kia cũng không biết là cố ý hay là vô tình, vài lần đều lẳng đặng hướng về phía Vương Hoảng. Mỗi khi đó, Vương Hoảng vung tay áo một cái, tiến bước nó đi xa.

Dữ Chí kêu to, nói với về ảo não: “Vương Thất lang, huynh dám không tuân thủ quy củ sao?”

Vương Hoảng tà nghệ nhìn hấn, nói: “Ta mà muốn giữ, thì nó mới chính là quy củ.”

Lời này nói ra vô cùng tùy hứng.

Nhóm danh sĩ cười ha ha.

Hoàn Cửu lang dẫn đầu kêu lên: “Hay hay hay, đúng là như thế, ta muốn giữ thì nó mới chính là quy củ. Ha ha ha.”

Trong tiếng cười to, chỉ có Trần Dung chớp chớp mắt, kinh ngạc nhìn Vương Hoảng, nghĩ rằng: Hấn lại còn nói cái gì mà ‘Ta muốn giữ thì nó mới chính là quy củ’, Vương Thất lang thật đúng là người dám nói ra miệng.

Tâm tình của nàng vốn buồn bực, rất ít có thời điểm cảm thấy buông lỏng rộng mở. Nhưng ở chung với những người này cùng một chỗ, không biết vì sao, nàng cảm thấy thoải mái vui vẻ hơn rất nhiều.

Bất tri bất giác, về mặt nàng tươi cười, ánh mắt trong veo.

Vương Hoảng trong lúc vô ý thoáng nhìn qua nàng, khóe miệng cong lên, tiện tay cầm chén rượu trong hồ, ngửa đầu uống cạn. Theo cử động của tay phải chàng, tiếng đàn u dương thanh nhả lưu chuyển trên non nước, bay vào giữa tầng mây trắng.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Có đôi khi, có thể ngoan tuyệt

Hiện tại dù sao cũng đã vào đông, cho dù thái dương ấm áp, khi có gió thổi đến thì toàn thân cũng cảm thấy lạnh lẽo.

Mọi người du ngoạn hơn nửa canh giờ đã cảm thấy khó nhin nổi gió lạnh. Vì thế sau khi rượu chuyển qua một vòng, Hoàn Cửu lang có thể chất yếu nhất đã nhắc tới việc trở về.

Thuyền nhẹ nhàng cập bờ, mọi người lục tục ngồi trên xe ngựa.

Sau khi xe ngựa của nàng chạy được hai bước, nàng bảo xa phu dừng lại, xoay người, nhìn về phía đám người Vương Hoảng.

Đám danh sĩ này, không người nào là không tài hoa cao tuyệt, khí chất xuất chúng. Nếu kiếp trước, đừng nói là đứng cùng với những người này, ngay cả từ xa mà nhìn ngắm cũng rất khó có cơ hội – cảm giác tự cảm thấy hổ thẹn này đúng là khó có thể nói nên lời. Nhưng lúc này, có lẽ là bởi vì đứng ở phía sau Vương Hoảng, Trần Dung không hề cảm thấy ngạo khí bức người của chúng danh sĩ. Chẳng những không cảm giác được, thậm chí nàng cảm thấy khi ở chung với bọn họ cả người đều thả lỏng, thời gian cũng trôi qua rất nhanh.

Ngay lúc nàng nhìn Vương Hoảng suy tư, Vương Hoảng đang nói chuyện với đám người Dũ Chí liền quay đầu lại. Chàng nhìn Trần Dung, khóe miệng nhếch lên, tay phải khẽ vung: “A Dung không cần lưu luyến, nàng trở về trước đi, nếu nhớ ta thì lúc nào cũng có thể đến Vương phủ.”

Câu nói của chàng vừa thốt ra thì nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Dung đỏ bừng, trong cặp mắt đen không thấy đáy kia cũng có lửa giận đang sôi trào.

Vương Thất lang thấy thế, mày nhíu lại hỏi với giọng ngạc nhiên: “Khanh khanh nhìn ta như thế, có phải có điều gì muốn nói hay không?”

Trần Dung khẽ cắn cái miệng nhỏ nhắn, suýt nữa bật ra câu lườm nguýt.

Mà lúc này, đám người Dũ Chí đã cười ha hả.

Trong tiếng cười của bọn họ, Trần Dung quay đầu kêu lên với xa phu: “Chúng ta đi.”

Ba chữ vừa thốt ra, tiếng cười càng vang.

Vương Hoảng lại không cười, chàng lẳng lẳng nhìn theo bóng dáng Trần Dung vội vàng rời đi, đến khi cát bụi bốc lên chặn tầm nhìn mới miễn cưỡng quay đầu lại.

Xe ngựa Trần Dung trực tiếp chạy vào trong viện.

Nàng mang theo khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng bước xuống xe ngựa, ngẩng đầu nhìn quanh, đôi mày thanh tú nhíu lại, cất giọng gọi: “Bình ầu?”

Bình ầu không xuất hiện.

Sắc mặt Trần Dung nặng nề, nàng đi nhanh bước lên bậc thang, kêu lên: “Có người không, ra đây một chút.”

Khi nàng gọi năm sáu lần, Thượng tẩu mới từ hậu viện vội vàng đi ra. Trên mặt trên người lão đều là tro bụi, xem ra vừa rồi đang bận rộn.

Trần Dung nhìn lão, hỏi: “Người đâu? Tại sao hôm nay lại im lặng như thế?”

Thượng tẩu không trả lời, mà là nhìn thoáng qua xung quanh, rồi vội vàng đi đến phía trước Trần Dung thấp giọng nói: “Vào phòng rồi nói sau.”

Trần Dung cả kinh, gạt đầu, cùng Thượng tẩu đi vào chính sảnh.

Thượng tẩu nhìn ngó ra bên ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại rồi mới quay đầu đối diện với Trần Dung, nói với vẻ sầu khổ: “Mới vừa rồi lang chủ sai Như phu nhân Lý thị lại đây, nàng ta nói, nữ lang đã quy về theo danh nghĩa của lang chủ, tất nhiên chịu sự quản chế của phu nhân, hết thảy âm thực khỏi cử đều giống với A Vi. Nàng ta còn nói, tuổi nữ lang còn nhỏ, nàng ta nguyện thay nữ lang bảo quản lương thực. Bởi vậy, nàng ta sai người chuyển bốn xe lương thực trong kho hàng đi rồi, còn đuổi năm người đi, Bình ầu cũng bị kéo đi.” Ngừng một chút, lão thấp giọng nói: “Năm người Bình ầu, lão nô an trí bọn họ ở trong cửa hàng vừa mới mua. Chúng phò đi an bài, hẳn là sẽ mau trở lại thôi.” Khi nói những lời này, Thượng tẩu vẫn lo lắng nhìn Trần Dung, sợ nàng sẽ giống như ngày xưa nổi nóng không thêm quan tâm đến tình huống.

Nhưng mà, đến tận khi lão nói xong, Trần Dung vẫn đều đều thực bình tĩnh. Trong ánh mắt kinh ngạc của Thượng tẩu, Trần Dung cúi đầu xuống, sau khi suy nghĩ, nàng nhẹ giọng nói: “Năm người bị điều đi, người đi an bài một chút cứ để ở trong cửa hàng đã mua. Đúng rồi, đã đổi hết bảy xe lương thực thành cửa hàng chưa?”

Thượng tẩu liên tục gạt đầu, vui vẻ ra mặt nói: “Đổi rồi đổi rồi, vẫn là nữ lang chu đáo, bằng không, hiện tại bảy xe lương thực kia cũng bị Như phu nhân chuyển đi rồi. Là như thế này, người người hoảng sợ, lương thực dùng để đổi cửa hàng được lợi hơn nhiều so với lúc trước. Bảy cỗ xe ngựa kia, xưa nay chỉ có thể đổi được ba cửa hàng thôi nhưng lần này đã đổi được những 12 gian. Ở phố nam nơi đó chỉ có mười cửa hàng bán ra, lão nô đã mua hết toàn bộ, mặt khác thì mua hai cửa hàng ở phố chính.”

Trần Dung gạt đầu, nàng bình tĩnh, khẽ nói: “Việc này đừng lộ ra, người đi báo với bọn họ một chút, người Trần thị hỏi thì nói cửa hàng kia được mua dưới danh nghĩa của Nhiệm tướng quân.”

“Vâng.”

“Đi đi.”

Thượng tẩu tuân lệnh bước đi, đi được hai bước, lão chần chờ quay đầu, nhỏ giọng hỏi: “Nữ lang, mấy năm nay người đã quen với sự hầu hạ của Bình ầu, hiện tại bà không ở đây, nữ lang thấy thế nào?”

Trần Dung vẫn bình tĩnh, phất phất tay, nói: “Ta đã có chủ trương, lui ra đi.”

“Vâng.”

Nhìn bóng dáng Thương tẩu rời đi, mặt Trần Dung càng ngày càng nhẵn lại, nàng thật không ngờ, Nguyễn thị cùng Lý thị lại ngoan tuyệt như thế, tuy trượng phu Trần Nguyên của các nàng ta chỉ là tiểu nhân, nhưng hẳn còn bận tâm lời nói của người khác. Còn hai người này thoải mái lấy đi toàn bộ lương thực của nàng, lại đuổi trung phó của nàng đi! May mắn Trần Thuật cho nàng một xe vải vóc kia chỉ là chút tiền trình, nói cách khác, hiện tại ăn mặc đi ở đều bị người ta quản chế.

Rõ ràng ngày hôm qua vẫn rất tốt, sao chỉ một chốc, Nguyễn thị và Lý thị đã ngoan tuyệt như thế? Trần Dung nghĩ mãi cũng không thông. Nàng đi qua đi lại trong phòng một hồi lâu, rồi bỗng bừng tỉnh đại ngộ: Tất nhiên là vì Trần Tam lang! Hẳn hai người đó đem việc Trần Tam lang bị nhóm danh sĩ lạnh nhạt trào phúng tính lên trên đầu mình! Xem ra, thấy mình không có ai để dựa vào, nên có người muốn giẫm đạp đây!

Trần Dung cũng không phải là một người nhanh trí, hơn nữa, nàng cũng biết tính cách dễ xúc động của mình, cho tới nay, nàng đều khiến bản thân cố gắng nhẫn nại, mỗi khi gặp phải trường hợp sẽ xuất hiện xung đột thì đều tránh đi. Chẳng lẽ, hiện tại lại càng phải nhẫn nhịn hay sao?

Trần Dung đi thong thả vài bước, lạnh lùng cười, xem ra, thực không thể để những người đó nghĩ mình yếu đuối dễ bị bắt nạt được!

Nghĩ đến đây, nàng cất đoản đao vào trong tay áo, đi ra phía ngoài.

Chỉ chốc lát, Trần Dungthurót tha xuất hiện ở bên ngoài sân viện của Nguyễn thị.

Đứng ở chỗ cổng vòm, nàng hướng tới một tỷ nữ thi lễ, thấp giọng nói nhỏ nhẹ: “Không biết phu nhân có ở trong phủ không? A Dung xin cầu kiến.”

Tỷ nữ kia ngăn ra.

Lúc này, một tỷ nữ khác đi đến phía sau nàng ta, thấp giọng nói một câu.

Tức thì, tỷ nữ kia lộ ra vẻ hiểu rõ, nàng ta gật đầu, cũng thi lễ: “Là A Dung sao, vào đi thôi.”

“Đa tạ.” Trần Dung ôn nhu nói cảm tạ, trên mặt mỉm cười, tư thái mạn diệu đi vào bên trong.

Chỉ chốc lát, nàng đã đi tới bậc thang. Thi lễ với bên trong, Trần Dung cất giọng trong trẻo: “A Dung cầu kiến phu nhân.”

Một giọng nói ôn nhu truyền đến: “Là A Dung ư, vào đi.”

“Vâng.” Trần Dung cất bước đi vào.

Ngồi ngay ngắn ở trong phòng lại chỉ có thiếu phụ Lý thị tầm 27, 28 tuổi, đứng trái phải Lý thị có bốn tỷ nữ khác.

Lý thị cúi đầu, đang uống cái gì đó, nhìn thấy Trần Dung đi tới, nàng ta đặt chén xuống bàn, cười nói: “A Dung đến đây, ngồi đi.”

“Vâng.” Trần Dung ngồi xuống thấp ở bên phải. Nàng ngẩng đầu nhìn ngắm bên trong, tò mò hỏi: “Phu nhân không ở đây sao?”

Lý thị mỉm cười, ngữ điệu nhẹ nhàng: “Tỷ tỷ không có ở đây, A Dung có việc gì thì nói với ta đi.”

“Vâng.” Bộ dạng Trần Dung phục tùng liêm mực, nàng nói nhỏ nhẹ: “A Dung vừa rồi nghe thấy lão bộc nói, phu nhân hạ lệnh nói đãi ngộ của ta sẽ giống như A Vi tỷ tỷ. A Dung nghe vậy thì không khỏi cảm kích, cố ý tiến đến nói lời cảm tạ.”

Lý thị bụng chén lên thổi một hơi, lại nhấp một ngụm nhỏ, cũng không thèm liếc nhìn Trần Dung một cái, nói: “A Dung cũng là người biết lễ. Với xuất thân của phu nhân, phu nhân không thích bị người đàm tiếu, tuy A Dung là chi hệ khác, nhưng nếu phu nhân đã tiếp nhận thì sẽ giống như A Vi, cũng là nữ nhi của phu nhân – người làm như vậy vốn là muốn săn sóc A Dung, nếu A Dung có tâm cảm kích, vậy đúng là người hiểu chuyện.” Ngữ khí bán âm bán dương, một câu nói lại chứa đựng nhiều ý tứ.

Nhưng mà Trần Dung không để tâm, cũng không nguyện ý tìm hiểu cho rõ. Lời của Lý thị vừa thốt ra, Trần Dung đã tươi cười ngây thơ, sau đó, tay phải của nàng vung lên.

Xoẹt một tiếng, một chút hàn quang từ tay áo hiện ra, dày đặc chói mắt.

Mấy nữ nhân cả kinh, không hẹn mà cùng khẽ thốt ra tiếng.

Lý thị mở to hai mắt, mày nhíu lại, áp chế kinh hô trào ra khỏi cổ họng, quát: “A Dung, đây là cái gì vậy? Ngươi, ở chỗ này, sao ngươi lại lấy ra một đoản đao, muốn làm cái gì thế?”

Trần Dung nghe vậy, ngây thơ khanh khách cười, hai mắt đều híp lại: “Như phu nhân đừng vội sợ hãi, đây chỉ là một cây đao nhỏ, vừa rồi khi A Dung gặp gỡ mấy người Thất lang, Hoàn Cửu lang, cũng lấy đao ra đùa giỡn mà, bọn họ còn cảm thấy chơi rất vui.” Trần Dung nói tới đây, đao cầm trong tay mang theo hàn quang dày đặc đột nhiên quăng vào không trung!

Khi đao phong bay đến giữa không trung, một tia nắng chiếu rọi vào phòng, tức thì hàn quang bắn ra bốn phía.

Chúng nữ lại kinh hô ra tiếng.

Thời đại này, tuy là loạn thế nhưng sĩ tộc vẫn coi yếu đuối là đẹp đẽ, có thiếu niên sĩ tộc nghe thấy tiếng ngựa hí đều quá sợ hãi, nước tiểu ẩm ướt ra quần, huống chi trong tay Trần Dung còn cầm một cây đao thật sự để chơi đùa?

Ngay lúc nàng vừa vùng lên, ánh đao dày đặc, tuy rằng mấy nữ nhân cố gắng tự trấn định, nhưng người người sắc mặt đều trắng bệch, biểu tình hoảng sợ.

Trần Dung không hề chú ý tới bọn họ đang sợ hãi, nàng vừa khanh khách cười không ngừng, vừa đứng ngay dậy. Trần Dung tà nghệ nhìn Lý thị, khoe miệng mỉm cười, trong mắt mang sát khí nói: “Như phu nhân, bốn xe lương thực kia của ta đâu? A Dung thiện tâm muốn lấy nó ra phân cho năm nô bộc bị đuổi đi, ý của phu nhân như thế nào?” Nàng vừa đi, vừa vùng đao, vừa nói xong câu này, người cũng chỉ cách Lý thị có ba bước!

Ngay lúc Lý thị dựng thẳng chân mày, chuẩn bị gọi người đi vào, động tác cầm đao của Trần Dung hơi xoay lại. Với động tác này, khi ánh mặt trời chiếu xạ lên thân đao, tức thì, tia sáng chói mắt chiếu thẳng vào mắt Lý thị.

Lý thị kinh hoàng, đặt mông ngồi trên tháp, không kim được thét chói tai ra tiếng.

Theo tiếng thét chói tai, vài tỳ nữ cùng hộ vệ nhất thời xông vào. Bọn họ nhảy vào trong phòng, ngơ ngác nhìn Lý thị co rúm ngồi trên tháp, lại nhìn Trần Dung đã cắt đao vào trong tay áo, đang thản nhiên đi trở về chỗ ngồi của mình, bọn họ ngẩn ngơ sau một lúc lâu rồi kêu lên: “Như phu nhân, xảy ra chuyện gì vậy?”

Lý thị run run, vươn tay chỉ vào Trần Dung, kêu lên: “Nàng, nàng, nàng.....” “Nàng” nửa ngày, lại không nói gì được nữa. Mà vừa rồi Trần Dung vốn không hề làm gì cả, chỉ đùa giỡn nghịch đao mà thôi.

Lý thị nhìn chúng phò cũng đang ngơ ngác nhìn mình, lại nhìn về phía Trần Dung, lòng thầm hận, nàng ta kêu lên: “A Dung, ngươi thật to gan, thật không có tôn ti cao thấp gì cả?”

Tiếng thét chói tai của nàng ta khó khăn thoát ra, Trần Dung đã nghiêng đầu, chớp mắt to ngây thơ nhìn nàng ta, cười hi hi rồi nói: “Như phu nhân, A Dung đâu có làm gì đâu.”

Sau khi Lý thị ngẩn ngơ, Trần Dung cong khoe miệng, chậm rãi than thở: “Mới vừa rồi Thất lang còn nói để tránh khiến ta khó xử, muốn giúp Tam ca một tay mà.” Giọng của nàng không lớn, nhưng cũng không nhỏ, Lý thị vừa vặn có thể nghe thấy.

Lý thị vội vàng thu liễm tâm thần, hỏi Trần Dung: “Ngươi nói cái gì?”

Trần Dung không đáp.

Lý thị liếc mắt nhìn người đứng đầy sảnh đường, phát phát tay, quát: “Không có việc gì, không có việc gì, đều lui ra đi.”

“Vâng.” Mọi người theo thứ tự rời khỏi. Trong sảnh đường lại an tĩnh lại.

Nhìn thấy bọn họ lui ra, Trần Dung miếu máo, có chút ủy khuất, cũng có chút khó hiểu nói: “Chỉ là đùa nghịch đao nhỏ thôi, vừa rồi ở trước mặt Thất lang ta cũng chơi như thế, chàng còn cười ha ha, còn vươn tay cướp lấy mà. Sao Như phu nhân nhất gan như thế, đã bị dọa đến mức này rồi?”

Lý thị vừa nghe thấy thì nhất thời chán nản. Nàng ta đưa tay vỗ ngực, quát khê: “Ngươi, ngươi.....” Thở hỏn hển vài tiếng, nàng ta quyết định tính sổ chuyện này sau, rồi nghiêng người về phía Trần Dung hỏi: “A Dung, vừa rồi con nói Tam ca con làm sao vậy?”

Trần Dung trừng mắt nhìn, hỏi ngược lại: “Như phu nhân, bốn xe lương thực kia của ta đâu? Nô bộc theo ta đi về phía nam, nhiều lần vào sinh ra tử. Nếu gia tộc nguyện ý gánh vác chi phí của ta, số lương thực này của ta sẽ thưởng cho bọn họ, cũng miễn cho bọn họ lưu lạc không nơi nương tựa.”

Lý thị nhú mày, mặt trầm xuống, nói: “A Dung, bốn xe lương thực trân quý cỡ nào, con còn quá nhỏ, vẫn nên để ta thay con bảo quản đi. Cái gì mà đưa cho người khác, những lời này về sau đừng nói nữa.”

Giọng nói của nàng ta vừa thoát ra, Trần Dung đã vụt đứng lên, thét to: “Vì sao? Suốt cả chặng đường bọn họ bảo hộ ta, dựa dẫm vào ta. Như phu nhân, chẳng lẽ người muốn để thế nhân chỉ trích Trần thị A Dung ta vô tình vô nghĩa sao? Không được, phải đưa bốn xe lương thực kia cho ta.” Nàng hiển nhiên quá mức phẫn nộ, trong tiếng thét chói tai, đao nhọn giấu ở trong ống tay áo lại lộ ra, lạnh lẽo khiến người hoa mắt.

Lý thị thật sự sợ cây đao này, cũng sợ người cầm đao, làm việc hoàn toàn không dựa theo quy củ, càng sợ bộ dạng của nàng giờ này khắc này, trong đôi mắt lộ ra điên cuồng cùng sát khí. Khi đao của Trần Dung lại lấp lóa dưới ánh mặt trời đâm vào trong mắt nàng ta, nàng ta lại đặt mông ngã ngồi xuống, kêu lên: “Cho ngươi, cho ngươi, đều cho ngươi cả.”

Nàng ta vội vàng quát: “Người đâu, thỉnh tiểu cô Trần Dung điên khùng này ra ngoài.”

Khi mấy người nhất tề xông vào, Trần Dung thu đao vào trong tay áo, hướng tới Lý thị vội vàng thi lễ, khê nói: “Không cần thỉnh, tự ta sẽ đi ra.”

Nàng xoay người, kêu lên với mấy người kia: “Đi, theo ta đi lấy lương thực về.”

Vài người đó ngẩn ra, nhìn về phía Lý thị.

Lý thị kinh hồn chưa định, nàng ta vươn tay đặt trên ngực, sắc mặt tái nhợt, liên tục vẫy tay, hữu khí vô lực nói: “Theo ý nàng đi.”

Mấy phó dịch nghe vậy, vội thi lễ, đi theo Trần Dung ra ngoài.

Đến khi Trần Dung đi thật xa, một tỷ nữ mới hồi phục tinh thần, nàng ta oán hận kêu lên: “A Dung này dám vô lễ với trưởng bối như thế sao? Trong mắt của nàng còn có tôn ti cao thấp không đây?” Tỷ nữ quay đầu, lớn tiếng nói với Lý thị: “Như phu nhân, cũng không thể buông tha nàng được. Không được, nhất định phải xử phạt nàng!”

Mặt Lý thị vẫn tái nhợt, nàng ta cắn môi, sau một lúc lâu mới nói: “Xử phạt thế nào chứ? Đúng là nàng vung đao trước mặt trưởng bối, nhưng nàng chỉ là đang đùa giỡn, còn đứng xa mấy bước, chưa từng dùng đao chỉ vào chúng ta, thế nhân mà đàm tiếu sẽ nói chúng ta nhát như chuột mất thôi. Nói đến nói đi, nếu thật sự muốn so đo, nàng hoàn toàn có thể nói bản thân vì muốn giành lại lương thực cho người khác, đây là nghĩa cử!” Dừng một chút, nàng ta nói với vô lực: “Quan trọng nhất là, trên thanh danh nàng là người của Vương Thất, cho dù là phu chủ (ý chỉ Trần Nguyên) cũng không dám không nể mặt Vương Thất. Toàn bộ người trong thành Nam Dương đều nói nàng là người vì đại nghĩa, cử chỉ cao đẹp. Chúng ta nói ra có người nào tin tưởng hay không cũng là một vấn đề.” Nàng ta càng nói càng cảm thấy vô lực.

Sau một lúc lâu, một tỷ nữ khác run giọng nói: “Trần thị A Dung này, đúng là một kẻ điên.”

Lời này vừa nói ra, mấy nữ nhân đều liên tiếp gật đầu, các nàng nhìn phương hướng Trần Dung đi xa, không tự chủ được trầm nghĩ: Nàng chính là người điên, về sau vẫn nên cách xa một chút sẽ tốt hơn – Trong binh pháp Tôn Tử cũng nêu rõ về Tôn vong chi đạo (Chiến trận là nơi chết chóc, còn sự sống là sự kéo dài sinh tồn tùy thuộc ta làm thế nào mới được sống, muốn biết sự sống ra sao, ta cần phải biết, sự tôn vong không chỉ riêng người tham chiến mà ảnh hưởng đến sự tồn vong của quốc gia và dân tộc), lại có một câu tục ngữ nói: ‘Mềm sợ cứng, cứng sợ ngang tàng, ngang tàng sợ liều lĩnh.’ vừa rồi Trần Dung vũ động đao phong (vung đao tạo gió), trong ánh mắt toát ra sát khí cùng ngoan tuyệt, khiến các nàng cảm giác một vẻ liều lĩnh không muốn sống, tất nhiên là phải tuyệt đối tránh xa.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Tao nhã khi phong ba ập đến

Kết quả là, Trần Dung mang theo bốn xe lương thực, trong ánh mắt tò mò của đám người Trần Vi về tới sân viên của mình.

Vừa vào sân, nàng đã gọi Thượng tẩu tới, chỉ vào bốn cỗ xe lương thực kia, cất cao giọng: “Tẩu, thế đạo vô thường, các người theo ta nhiều năm, há có thể không có tài sản để dựa vào? Bốn chiếc xe lương thực này, người đi giao cho Bình ầu, tùy ý bà xử trí.”

Nói tới đây, nàng mở to mắt nhìn Thượng tẩu.

Thượng tẩu lập tức hiểu ra, hai tay chấp lại, vang dội đáp: “Vâng.”

Lão nói với đám nô bộc vừa mới trở về sau khi an bài đám người Bình ầu: “Đoàn người mau tới đây, đem lương thực chuyển sang xe ngựa của mình, sắc trời không còn sớm, cố gắng tận dụng thời gian hôm nay chuyển hết ra ngoài đi.”

“Vâng.”

Lương thực được chuyển xuống xe ngựa, bốn chiếc xe ngựa của Lý thị xoay người trở về.

Bọn họ mới vừa đi, Trần Vi và Trần Thiên tò mò đi đến phía sau Trần Dung, hỏi: “A Dung, muội lại đang làm trò quỷ gì vậy?”

Trần Dung chỉ mỉm cười, nói: “Không có gì.”

“Làm sao có thể không có gì?” Trần Thiên vô cùng bất mãn, nàng ta trừng mắt nhìn Trần Dung, quát: “A Dung, muội càng ngày càng không có quy củ.”

Trần Dung cười, nàng quay đầu, thi lễ với hai người rồi nói: “Các tỷ tỷ, thật sự là không có gì.”

Trần Thiên ghen lời, trừng mắt nhìn nàng một cái. Đối mặt với vẻ mặt mất hứng của nàng ta, trên mặt Trần Dung vẫn mang theo tươi cười nhợt nhạt, không hề có ý gì thích.

Sau khi tất cả mọi người thối lui, sương đêm đã buông xuống, trong thành Nam Dương đèn đuốc sáng trưng.

Trần Dung ngồi trong sân, khẽ gầy thất huyền cầm, Thượng tẩu đứng ở phía sau, lắng nghe tiếng đàn du dương hoa lệ kia.

Một hồi lâu, tiếng đàn ngừng lại, Thượng tẩu đến gần nói: “Lão nô thấy tiếng đàn của nữ lang xuôi tai nhân nhã.” Trong mấy tháng nay mỗi ngày nghe

Trần Dung đánh đàn, lão cũng có thể nghe ra ba phần trong đó. Trên mặt của lão có ưu sắc, dùng một chút, lão mở miệng hỏi: “Nữ lang, lương thực kia, làm sao phu nhân có thể đồng ý trả lại cho người?”

Trần Dung nhướn mày lên, nói: “Chỉ có Lý thị kia ở đó, ta dọa nàng ta, nàng ta trả ngay lương thực cho ta.”

Thượng tẩu kinh hãi, liên thanh nói: “Lý thị vẫn là trưởng bối của nữ lang, sao nữ lang có thể dọa nàng ta được? Nếu nàng ta ghi hận trong tâm, tìm mọi cách hãm hại thì phải làm sao bây giờ?” Ngón trỏ tay phải của Trần Dung mon trón dây cầm, sau khi phát ra liên tiếp tiếng nhạc trong trẻo như nước suối chảy thì nàng mới tiếp lời: “Nếu ta không đi lấy lại số lương thực kia, bọn họ sẽ buông tha cho ta, sẽ cư xử thân thiện hơn với ta, sẽ không hại ta sao?”

Thượng tẩu ngăn ra, lắc đầu, thở dài: “Sẽ không.”

Trần Dung gật đầu, nói: “Một khi đã như vậy, vì sao ta còn phải bận tâm điều này nữa?”

Thượng tẩu trầm mặc sau một lúc lâu, thì thảo nói: “Trong lòng lão nô vẫn thấy bất an.”

Trần Dung không đáp.

Bóng đêm càng ngày càng đậm, trong sân của Trần Vi cách vách đã vang lên từng đợt tiếng cười.

Nhìn sân viện đèn đuốc sáng trưng, nghe tiếng cười vui kia, Thượng tẩu nhìn về phía Trần Dung, thở dài một tiếng, nói: “Nếu nữ lang cùng phụ huynh ở chung một chỗ, có thể sẽ tốt hơn chăng?”

Trả lời lão là tiếng đàn càng chuyển càng nhanh.

Một đêm này, trong chủ viện đèn đuốc sáng trưng, tiếng ca múa thấp thoáng, nhưng không có quan hệ gì đến Trần Dung.

Ngày hôm sau lại là một ngày nắng to.

Hiện tại bắt đầu mùa đông cũng đã được một thời gian ngắn, nhưng thời tiết vẫn khiến người ta thấy nóng nực, trong lòng mọi người đều có chút lo lắng. Nếu lại là một mùa đông ẩm áp, chỉ sợ sang năm thu hoạch lại càng không tốt.

Sáng sớm, Trần Dung mặc vào bộ quần áo sắc lục, bên thân váy có hoa văn màu vàng hôm qua vừa mới đưa tới. Ngũ quan Trần Dung diễm lệ, da thịt nõn nà, sau khi mặc bộ quần áo này vào, cả người giảm bớt sự lờ lợt, lại thêm một vẻ trầm tĩnh thanh nhã, khiến cho nàng rất thích.

Sau khi đã thay bộ quần áo mới, đội mũ sa, Trần Dung ngồi trên xe ngựa, chuẩn bị xuất môn thăm hỏi đám người Bình ầu.

Khi xe ngựa chạy trong thành Nam Dương, Trần Dung phát hiện, trên ngã tư đường mọi người quần tam tụ ngũ, đều khe khẽ nói nhỏ gì đó, trên mặt mọi người đều có vẻ lo lắng.

Thượng tẩu nghiêng đầu, hướng về phía Trần Dung trong xe ngựa thấp giọng nói: “Nữ lang, hơn phân nửa đã xảy ra đại sự.”

Lời của lão vừa thốt ra thì nghe thấy trong xe ngựa phía trước truyền đến tiếng thở dài của một thiếu niên: “Lạc Dương đã nguy hiểm, Kiến Khang lại không thể trở về, làm sao đây?”

Tiếng thở dài của hắn vừa dứt, một tiếng khóc nức nở truyền đến.

Nghe tiếng ghen ngào kia, mọi người đều lộ ra ánh mắt thương cảm.

Thượng tẩu dừng xe ngựa lại, hỏi một nô bộc mập mạp tầm tuổi trung niên của một đại gia tộc: “Huynh đài, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Người này hiển nhiên là quân sự, hắn liếc nhìn xe ngựa Trần Dung một cái, trong ánh mắt hiện lên một chút khinh thường, nhưng mà hắn vẫn trả lời Thượng tẩu: “Hôm nay vừa nhận được tin tức, gia tộc rời khỏi thành Nam Dương để trở về Kiến Khang đã gặp phải chúng Hồ, toàn bộ bị giết chết!”

Thượng tẩu kinh hãi, lão vội vàng nói: “Toàn bộ bị giết chết sao? Chẳng lẽ, người Hồ sớm đã mai phục ở trên đường rồi sao?”

Quân sự mập mạp gật đầu, nói: “Mọi người cũng nói như vậy.” Hắn thở dài một tiếng: “Lang chủ nhà ta đã bán đất ruộng và cửa hàng đi, vốn nghĩ rằng sẽ trở lại Kiến Khang. Hiện tại nghe thấy tin tức này, ai, ai……” Hắn ta lắc đầu, đi xa.

Thượng tẩu cũng thở dài thở ngắn một hồi, đột nhiên nhớ tới một chuyện, lão nhìn Trần Dung, thấp giọng nói: “Nữ lang, hay là người đã dự đoán được gì đó?” Bằng không, vì sao nàng lại yêu cầu lão cố gắng mua hết số đất ruộng vào tay trong vòng một tháng như vậy?

Trong xe ngựa truyền đến giọng nói thân nhiên của Trần Dung: “Ta cũng không phải là thần tiên, có thể nào liệu sự như thần? Chỉ là trùng hợp mà thôi.”

Thượng tẩu ngậm lại cũng đúng, khẽ gật đầu.

Xe ngựa chạy về phía phố nam.

Thượng tẩu vừa đi, vừa chỉ vào cửa hàng bên đường, nói: “Nữ lang, nhà này cũng là của người, trước đây vốn bán lương thực, khi mua kho hàng đã

trống không, đã sớm đóng cửa rồi. Còn có nhà này, nó vốn là tiệm com, cũng đã đóng cửa. Đúng rồi, nữ lang, ngày hôm qua khi lão nô giao cho Bình ầu bốn xe lương thực kia. Bình ầu nói, bà để lại ba xe cho nữ lang, còn lại một xe thì có thể khai trương cửa hàng Tam gia, như thế duy trì sinh kế cho năm người là không thành vấn đề.”

Điều này thì Trần Dung không có hứng thú, nàng tùy ý gật đầu.

Đúng lúc này, phía trước truyền đến ồn ào náo động.

Trần Dung xuyên thấu qua rèm xe, tò mò nhìn xung quanh.

Xuất hiện ở trong tầm nhìn của nàng là một đoàn xe tạo nên từ sáu cỗ xe ngựa, xe ngựa dẫn đầu đằng trước có nước sơn màu vàng, rộng rãi xa hoa.

Bên ngoài đoàn xe lại có mười chiếc xe ngựa vây quanh. Những người vây quanh này đều nịnh nọt tươi cười, ra vẻ cung kính với người trong chiếc xe sơn vàng kia.

Trần Dung liếc mắt một cái, vội nói: “Lui một bên, lui ra một bên đi.”

“Vâng.”

Thượng tâu vội vàng điều khiển xe ngựa ghé vào bên đường.

Trần Dung nhìn quanh trái phải, lại bảo: “Nơi đó có ngõ nhỏ, đánh xe đến đó đi.”

“Vâng.”

May mắn kỹ thuật điều khiển xe ngựa của Thượng tâu rất tài giỏi, roi ngựa liên tục vung lên, chỉ hai ba cái, xe ngựa đã chạy vào trong ngõ nhỏ tối om.

Vừa chạy vào đó, Trần Dung mới thờ dãi nhẹ nhõm một hơi.

Nàng lén lút vén lên rèm xe, nhìn ngắm bên ngoài.

Từ góc độ này, nàng có thể nhìn thấy xe ngựa màu vàng kia cũng vén lên một góc rèm, Nam Dương vương mập mạp không chịu nổi đang kiêu căng gật đầu, nói cái gì đó. Ở bên cạnh lão ta là các đại sĩ tộc khúm núm, Trần Dung thấy, Trần Thuật rõ ràng đã ở trong đó.

Đột nhiên, Trần Dung biến sắc, thầm nghĩ: Không tốt, các đại gia tộc không thể rời khỏi thành Nam Dương, đành phải đem hết toàn lực lấy lòng Nam Dương vương.

Thượng tâu vươn dài cổ nhìn tình cảnh này, nói với vẻ tò mò: “Quái, sao những người không đến phủ Nam Dương vương bái kiến, mà đứng ở ngã tư đường này xem náo nhiệt gì đây?”

Trần Dung khẽ nhếch miệng, thần nhiên nói: “Đó là bởi vì tất cả mọi người đều biết Nam Dương vương thích dùng phương thức này để nói cho đoàn người biết, trong thành Nam Dương lão ta là lớn nhất!”

Nàng nói tới đây, giọng xuống thấp: “Xem ra nhất thời nửa khắc bọn họ sẽ còn chưa đi, chúng ta trở về thôi.”

“Vâng.”

Khi xe ngựa quay lại, Trần Dung kéo rèm xe xuống.

Nàng ngồi ở trong xe ngựa, hai tay xoắn chặt vào nhau, bắt đầu suy nghĩ.

Khi xe ngựa ra khỏi phố nam, Trần Dung nghe thấy trong xe ngựa bên cạnh truyền đến một tiếng khóc nức nở: “Vì sao? Ta đã hứa gả cho Lưu lang rồi, vì sao còn phải tham gia yến hội của phủ Nam Dương vương chứ?”

Giọng của nữ lang trẻ tuổi này vừa thốt ra, một phụ nhân trung niên khẽ nói: “Còn có biện pháp nào nữa, sử ký Tư Mã Thiên mà lang chủ trân quý nhiều năm cũng đem tới đó, nhưng tên Hứa phụ tá kia nói, Vương gia không thích đồ chơi vớ vẩn phức tạp này. Lang chủ cũng không có cách nào khác.”

Giọng của nữ lang trẻ tuổi khẽ kháng: “Nhất thời không thể quay về Kiến Khang cũng không cần nhanh như vậy mà, bảo vệ chúng ta không phải còn có Nhiễm tướng quân sao? Vì sao phải lấy lòng lão sắc quỷ đó?”

Giọng của phụ nhân trung niên trở nên chua xót: “Nữ lang có điều không biết rồi, mới vừa rồi, Nam Dương vương đã truyền lệnh với các đại gia tộc, nói người Hồ ít ngày nữa sẽ đi về phía nam, vì sự an toàn của thành Nam Dương, lão không thể không phái một ít gia tộc trú ở ngoài thành.”

Lời này vừa nói ra, tiếng khóc của nữ lang trẻ tuổi ngừng lại, nàng ta khẽ kinh hô: “Trú ở ngoài thành?”

Phụ nhân trung niên nói: “Đúng vậy, bằng không, lang chủ cần gì phải làm đến mức này? Hiện tại không chỉ là lang chủ, các đại gia tộc đều đem nữ nhi xinh đẹp của mình qua đó, muốn cầu Nam Dương vương thay đổi chủ ý.”

Trong tiếng bánh xe ngựa lao xạo, đoạn đối thoại kia càng ngày càng xa.

Lúc này, tiếng Thượng tâu truyền đến từ bên ngoài: “Nữ lang?” Trong giọng nói mang theo bất an.

Trong xe ngựa, hai tay Trần Dung càng không ngừng xoắn chặt, chỉ chốc lát, đột nhiên nàng cất tiếng hỏi: “Tâu, ngừng một chút, đến hỏi Nhiễm tướng quân xem hiện tại đang ở phủ đệ của người nào.”

Thượng tâu đáp: “Vâng.”

Chỉ chốc lát, Thượng tâu bước lên xe ngựa, nói: “Nữ lang, y ở Hoàn phủ.”

“Tiến đến Hoàn phủ.”

“Vâng.”

Hoàn phủ ở phố nam, vì tránh né đoàn xe của Nam Dương vương, Thượng tâu phải đi một vòng lớn, tốn gần một canh giờ, xe ngựa mới đến bên một cửa hông của Hoàn phủ.

Xe ngựa dừng lại, Thượng tâu đi về phía người gác cổng.

Trần Dung ngồi trong xe ngựa vén lên một góc rèm xe, tuy nàng nhìn Thượng tâu nhưng ánh mắt lại rất mờ mịt.

Một hồi lâu, Thượng tâu lại đây, lão điều khiển xe ngựa, theo cửa hông đi vào Hoàn phủ.

Vừa vào Hoàn phủ thì tiếng thanh nhạc kéo dài ập đến.

Có điều lại hơi khác so với tiếng nhạc bình thường, trong tiếng nhạc này có tiếng leng keng dị thường.

Khi Trần Dung đang nghiêng tai lắng nghe, đột nhiên, tiếng trầm trồ khen ngợi ầm ầm kéo đến. Tiếng trầm trồ vừa mới dừng, tiếng trống mạnh mẽ mà hữu lực vang lên.

Ngoài xe ngựa, Thượng tâu nói: “Nữ lang, người gác cổng kia nói, Nhiễm tướng quân đang ở quảng trường. Hắn còn nói hiện tại các đại gia tộc tìm đến Nhiễm tướng quân đều bị cự tuyệt ở ngoài cửa. Nhưng với nữ lang, tất nhiên là ngoại lệ.”

Trần Dung ‘Uhm’ một tiếng.

Chỉ chốc lát, xe ngựa đã chạy tới quảng trường.

Còn chưa đến gần, Trần Dung đã ngửi thấy mùi hương son phấn xông vào mũi. Thời điểm nàng đang thất thần, giọng của Thượng tâu từ bên ngoài truyền đến: “Tại sao lại có nhiều nữ lang như vậy?”

Trần Dung vội vàng xốc lên rèm xe.

Vừa nhìn qua, nàng cũng cả kinh, chỉ thấy bốn phía quảng trường phần hồng xen lẫn sắc xanh rì, rõ ràng đều là các cô nương, tính ra, ít nhất cũng có năm sáu mươi người.

Giờ này khắc này, đám cô nương không dời mắt nhìn về phía trung tâm của quảng trường.

Trần Dung theo ánh mắt của các nàng nhìn lại.

Chỉ liếc mắt một cái, nàng đã nhanh chóng thu hồi.

Người đứng ở giữa quảng trường đúng là Nhiễm Mẫn, giờ này khắc này, y để trần cánh tay, tóc dài đen bóng dùng một sợi dây màu đỏ buộc chặt, bạc môi gắt gao mím thành một đường.

Không thể không nói, Nhiễm Mẫn hành binh nhiều năm nên có một dáng người hoàn mỹ, làn da y ẩm ướt đỏ chút mồ hôi, dưới ánh mặt trời lóe lên từng giọt. Thân hình cường tráng eo thon chân dài, giống như hạc trong bầy gà, lập tức khiến các thiếu niên sĩ tộc bốn phía bị lu mờ. Ngay cả Hoàn Cửu lang có khí chất xuất chúng cũng trở nên thua kém.

Lúc này hai chân y chống vững, gõ vang từng nhịp trống. Ở bên cạnh y, Hoàn Cửu lang ngồi đó, trước mặt bày một cây tranh, tay trái khẽ ấn, tay phải thì gảy.

Hai người phối hợp vô cùng tốt, trong tiếng leng keng của đàn tranh, tiếng trống từng nhịp, tiếng tranh lưu sướng, tiếng trống mạnh mẽ, làm cho người ta vừa nghe, giống như quay trở về mấy trăm năm trước. Khi đó Gia Cát Lượng ngồi trên đầu tường không có một bóng người mà tấu cầm, phía dưới là thiên quân vạn mã của Tư Mã Ý.

Tiếng tranh du dương, trong trẻo, vô bi vô hỷ, giống như là một người ngoài cuộc đứng ở trên đám mây nhìn xuống lịch sử bụi bặm. Tiếng trống dồn dập kịch liệt, vô cùng mạnh mẽ giống như tướng quân trải qua trăm cuộc chiến sinh tử, đứng ở trước đồng xương trắng vì chúng sinh mà khóc lóc!

Hai âm thanh siêu nhiên, trầm thấp, hợp cùng một chỗ, lại có một loại mỹ cảm cực hạn.

Đây là một loại âm nhạc mà Trần Dung chưa từng nghe qua, một loại âm nhạc siêu việt.

Nàng giỏi về cầm kỳ, có thể nói cũng là người tri âm, nhưng lúc này giờ phút này, trong tâm linh của nàng chỉ có rung động! Nàng đột nhiên phát hiện ra, tiếng đàn hoa lệ, kỹ xảo phiền phức kia của mình có vẻ quá nhỏ bé, quá nông cạn trong tiếng nhạc đại bi đại ấn này.

Theo nhịp đập của Nhiễm Mẫn, cơ bắp rắn chắc dưới ánh mặt trời vũ động liên tục, dương cương nữ miêu, vẻ đẹp này đủ để sánh ngang với khúc Quảng Lăng Kê Khang tấu nên khi sắp bị tử hình.

(Kê Khang làm quan một thời gian rồi từ quan đi trú ẩn, để hưởng cảnh tiêu điều lúc về già. Nhưng thâm thay, ông muốn tránh khỏi điều phiền lụy ở cõi trần thì lại còn lận đận vì trần. Bấy giờ, nhà Ngụy suy vi, Tư Mã Chiêu có ý muốn soán ngôi nên tìm mọi cách để trừ khử những kẻ nghịch với mình. Lúc ấy ở huyện Đông Bình có người tên Lữ An vì ngưỡng mộ danh tiếng của Kê Khang nên tìm đến ra mắt. Hai người kết bạn tâm giao. Chẳng ngờ Lữ An có một người anh họ tên Lữ Tồn vốn là bộ hạ thân tín của Tư Mã Chiêu, ý thể hoành hành, thấy vợ của Lữ An xinh lịch nên chiếm đoạt và bắt Lữ An hạ ngục.

Vì tình bạn, Kê Khang đứng ra minh oan nhưng rồi cũng bị bọn quyền thần bắt giam. Kê Khang vốn con rể trong tông thất nhà Ngụy, nên họ muốn tìm cách trừ tuyệt. Chúng lại dựng chứng Kê Khang khinh vua Thang, vua Võ, Khổng Tử là có ý phản loạn nên kết án tử hình.

Kê Khang vốn có tài đàn. Khúc “Quảng Lăng” là do ông sáng tác.)

Bởi vậy, mỗi khi tiếng trống vừa dứt một âm, chúng nữ lang đồng thời thét chói tai ra tiếng, đôi mắt đẹp sáng ngời dính chặt vào trên thân hình, trên khuôn mặt tuấn mỹ vô trù của Nhiễm Mẫn. Mà Nhiễm Mẫn thùy chung cũng không ngẩng đầu lên, tựa hồ không chú ý tới ánh mắt ái mộ của chúng nữ.

Không có bất luận kẻ nào chú ý tới Trần Dung đã đến.

Trần Dung vén rèm xe, nghiêng tai lắng nghe tiếng nhạc tuyệt vời đến cực điểm, cần cơ duyên xảo hợp, cần phúc chí tâm linh mới có thể hợp tấu ra này thật lâu, nàng nhắm hai mắt lại, gất gao nắm tay.

Cũng không biết qua bao lâu, tiếng tranh im bật, sau đó, Nhiễm Mẫn ngửa đầu cười vang, hai tay ném dùi trống ra xa, hét lớn: “Thống khoái, rất thống khoái!”

Tiếng cười to hào khí can vân của y còn chưa dừng, chúng nữ lang đã thét chói tai liên tiếp, vọt về phía y và Hoàn Cửu lang.

Trong nháy mắt, hai người đã bị bao phủ trong hương son phấn và sắc hồng sắc xanh.

Lúc này, Trần Dung thu hồi ánh mắt, khẽ nói: “Trở về đi.” Thượng tẩu nghe xong, gật đầu, điều khiển xe quay trở lại: Xem tình hình này, Nhiễm tướng quân không rảnh tiếp đãi một nữ lang nho nhỏ, không đáng để nhắc tới của nhà mình rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Chúng phó

Xe ngựa vừa ra khỏi Hoàn phủ, Trần Dung liền nói với Thượng tẩu: “Đi cửa thành phía nam.”

Thượng tẩu biết nàng muốn đi tìm Tôn tiểu tướng quân, lập tức đáp: “Vâng.” Rồi điều khiển xe ngựa chạy về hướng đó.

Xe ngựa xuyên qua lòng người hoảng sợ, tiếng nghị luận vang vang, rất nhanh đã chạy tới cửa thành phía nam.

Nhìn mấy binh lính canh giữ ở cửa thành kia, Thượng tẩu nói: “Nữ lang, trước đề lão nô hỏi một chút tình huống đã.”

Trần Dung đáp nhẹ một tiếng.

Chỉ chốc lát, Thượng tẩu vội vàng chạy về, lão nói với vẻ mặt lo lắng, bất an: “Nữ lang, lão nô nghe nói đội ngũ của Tôn tiểu tướng quân đã xuất phát, không còn ở bên ngoài cửa thành nữa rồi.”

Sau một lúc lâu, Trần Dung trong xe ngựa mới đáp: “Đã biết, trở về đi.”

“Vâng.”

Thượng tẩu lên xe ngựa, lão vừa thét to, vừa nói: “Nữ lang đừng vội lo lắng, không phải hiện tại Vương Thất lang đã nhìn trúng người rồi sao? Không có

ai dám động vào người nữa đâu.”

Trần Dung đáp nhẹ một tiếng, khẽ nói: “Ta chỉ là muốn mọi việc càng ổn thỏa hơn một chút mà thôi.”

Thượng tâu nghe vậy, thờ dài một tiếng. Trước kia ở Bình thành lão còn không cảm thấy, khi đến Nam Dương rồi, lão mới phát hiện nữ lang nhà mình không có lang quân ở đây thì chỉ là một nữ lưu yếu ớt, thật sự sống không vui vẻ.

Xe ngựa trở về Trần phủ.

Tuy rằng trong Trần phủ cũng tranh cãi âm ỉ nhưng so với bên ngoài im lặng hơn nhiều. Xe ngựa của nàng trở về, tất cả mọi người đều không để ý đến nàng.

Lúc xe ngựa của nàng chạy qua sân viện của Trần Vi, nơi đó im ắng, không nghe thấy tiếng cười đùa không ngớt của nữ tử như bình thường.

Trần Dung nhíu mày, tùy ý để xe ngựa chạy thẳng về sân.

Trong sân vẫn như bình thường, giống nhau phong ba hay thị phi bên ngoài đều không liên quan đến nó.

Một ngày đảo mắt trôi qua.

Ngày hôm sau, Trần Dung gọi Thượng tâu đi ra ngoài tìm hiểu, nghe nói các đại gia tộc di chuyển về phía nam đều phải tham gia yến hội cử hành trong phủ Nam Dương vương. Trần phủ cũng phái người tham gia, nhưng mà không có gì khác thường.

Đảo mắt, ngày thứ ba lại trôi qua.

Vừa qua khỏi giữa trưa, Thượng tâu phụ trách tìm hiểu tin tức vội vã chạy tới, sắc mặt có chút không tốt, nhìn thấy Trần Dung, người còn chưa đứng vững đã gấp gáp nói: “Nữ lang, nghe được tin tức rồi, thiết kỵ của người Tiên Ti đã tới vây thành Mạc Dương. Hôm kia, Tôn tiểu tướng quân, còn có đám người Vương Thất lang đã tiến đến thành Mạc Dương rồi.”

Thành Mạc Dương ở phía tây bắc của Nam Dương, là con đường giao tế chủ yếu giữa Nam Dương và Lạc Dương, tuy chỉ là một tòa thành trì cỡ trung bình nhưng cũng là vùng giao tranh của binh gia.

Mặt Thượng tâu trắng bệch, dừng một chút, tiếp tục nói: “Nghe nói Tôn tiểu tướng quân cùng Vương Thất lang vừa mới chạy tới thành Mạc Dương, thành Đường Dương đã bị bốn vạn thiết kỵ của người Tiên Ti vây khốn.” Giọng của lão trở nên run rẩy: “Bốn vạn thiết kỵ Tiên Ti, trừ phi Nhiệm tướng quân dẫn thân binh tự tới, nếu không không ai có thể địch lại. Nhưng lão nô lại nghe người ta nói, phương bắc báo nguy, Nhiệm tướng quân từ hôm kia đã rời đi từ nửa đêm rồi.”

Thượng tâu tiếp nhận nước trà Trần Dung đưa qua, sau khi uống cạn, thở một hơi rồi lại tiếp lời: “Đoàn người đều nói, thành Mạc Dương bị phá, Tôn tiểu tướng quân cùng Vương Thất lang sẽ chết ở trong thành, đó là chuyện không thể tránh khỏi. Bọn họ còn nói, chỉ chờ thành Mạc Dương vừa bị phá, kế tiếp sẽ đến phiên thành Nam Dương chúng ta. Nay trong thành lòng người đều rất hoảng sợ.”

Thượng tâu nói tới đây, nhìn thấy đôi mày thanh tú của Trần Dung nhíu lại, suy nghĩ xuất thần, lão không khỏi kêu lên: “Nữ lang, nữ lang?”

Gọi những năm sáu lần, Trần Dung mới hồi phục tinh thần.

Nàng nhìn Thượng tâu, thấp giọng nói: “Vương Thất lang cùng Tôn tiểu tướng quân đều đến thành Mạc Dương ư?”

“Vâng.”

Lúc này, tiếng bước chân truyền đến.

Người còn chưa tiến vào, tiếng kêu của Trần Vi đã rơi vào tai: “A Dung, A Dung.”

Nàng ta vội vã vọt vào, không thèm quan tâm Thượng tâu và chúng phó dịch thi lễ, lớn tiếng nói với Trần Dung: “A Dung, nghe nói Vương Thất lang đến thành Mạc Dương, sinh tử chưa rõ.”

Nàng ta nói tới đây, thấy trên mặt Trần Dung không có thần sắc kinh dị thì không khỏi ngạc nhiên: “Muội cũng biết rồi sao?”

Trần Dung gật đầu.

Trần Vi đi đến trước mặt nàng, nắm hai tay của nàng, thờ dài: “Không cần lo lắng, phụ thân ta nói Vương Thất lang vừa thấy chính là quý nhân, chàng sẽ không có nguy hiểm gì đâu.”

Trần Dung cúi đầu, nói: “Đa tạ.” Dứt lời, nàng rút hai tay ra.

Trần Vi phát tay với một hạ nhân, nói: “Mau đưa tháp đặt trong sân, thật là, Bình ầu không có ở đây, một đám người các ngươi không có chút cấp bậc lễ nghĩa.”

Ngay lúc nàng ta tùy tiện phân phó, Trần Dung thì lễ với nàng ta, khẽ nói: “Thứ lỗi, ta cáo lui một lúc.” Nàng cũng không chờ Trần Vi đáp lời, xoay người đi về phía hậu viện.

Trần Vi giật mình, nhìn bóng dáng của nàng, thờ dài một tiếng, cũng xoay người bước đi.

Trần Dung đi dạo trong hậu viện chừng hai canh giờ, sau đó, Trần Dung ngồi trên xe ngựa, nói với Thượng tâu: “Đi ra ngoài một chút.”

“Vâng.”

Xe ngựa khởi động, hướng tới phố chính.

Trên ngã tư đường đã trở nên hoang mang rối loạn, rất nhiều sĩ tộc giống như ruồi bọ không đầu đều điều khiển xe ngựa phóng đi, mỗi khi qua một đoạn đường thì đều có thể nghe thấy tiếng khóc lóc vang vọng.

Gần như trong nháy mắt, toàn bộ thành Nam Dương đã rơi vào khủng hoảng.

Trần Dung ngồi ở trong xe ngựa, nàng vén rèm xe lên, đôi mày thanh tú nhíu lại, kinh ngạc xuất thần.

Trong hoảng hốt, không biết qua bao lâu, giọng nói quen thuộc của một nam tử từ bên cạnh truyền đến: “A Dung?”

Trần Dung quay đầu lại.

Nàng đối diện với một đôi mắt đen láy. Chủ nhân của đôi mắt này chính là Trần Tam lang. Hắn đánh giá Trần Dung từ cao xuống thấp, trong ánh mắt có một chút lửa nóng khác hẳn lần trước.

Ngay tại trong xe ngựa, Trần Dung thì lễ với hắn ta: “Tam ca.”

Thời điểm nàng hành lễ, ánh mắt của Trần Tam lang liếc đến cái eo nhỏ cùng cặp mông tròn trịa của nàng.

Hắn phát phát tay, xa phu bắt đầu điều khiển xe ngựa tới gần Trần Dung.

Trần Tam lang lộ đầu ra, hắn nhìn Trần Dung thờ dài: “A Dung, nghe nói Vương Thất lang đã chết ở thành Mạc Dương.” Giọng nói có vẻ vô cùng chắc chắn.

Mặt Trần Dung trắng bệch, cố gắng cười nói: “Hắn là chưa đâu, không phải người Hồ mới vây thành Mạc Dương thôi sao?”

“Phải không?” Trần Tam lang cười gượng hai tiếng.

Hắn nhìn Trần Dung, lên giọng cảm khái: “Mộ Dung Khác của Tiên Ti người Hồ chính là một tướng quân bách chiến bách thắng. Ai, nếu là gã vây thành Mạc Dương, thành Mạc Dương đúng là đỡ nhiều lành ít.”

Nói tới đây, hắn cúi đầu, ôn nhu thờ dài: “May mắn A Dung là người có phúc khí, còn chưa được hứa hẹn gả làm thiếp cho Vương Thất lang.” Dừng một chút, hắn lại lắc đầu, cảm khái liên tục: “Đáng tiếc, danh tiết của A Dung đã bị hủy trong tay hắn. Bằng không, vì huynh giúp đỡ một chút, A Dung vẫn có thể gả cho một trượng phu nào đó. Hiện tại thì..... Ai.”

Hắn càng vượn người tới gần, ánh mắt nhìn về phía bộ ngực cao ngất của Trần Dung, nói: “A Dung, có cần vi huynh giúp đỡ muội không?”

Trần Dung lui về phía sau, khẽ nói: “Chàng còn chưa rõ sống chết, sao ta đã đàm hôn luận gả?”

Trần Tam lang nghe vậy, lại thờ dài liên tiếp.

Lúc này, Trần Dung thì lễ với hắn, rồi nói: “Tam ca, A Dung cáo lui.”

“Chậm đã, chậm đã.”

Trần Tam lang vội vàng gọi nàng lại, hắn bảo xe ngựa tới gần Trần Dung hơn một chút, vượn đầu tới gần nàng, hạ giọng nói: “A Dung, có một chuyện, muội đã nghe qua chưa?”

Trần Dung ngoái đầu nhìn lại về phía hắn, lúc này, sóng mắt lưu chuyển, nị ý trời sinh, khiến cho Trần Tam lang mất hồn.

“Tam ca, chuyện gì vậy? Tam ca, Tam ca?”

Trần Dung gọi vài tiếng Trần Tam lang mới phản ứng lại, hắn lấy lại bình tĩnh, liếc mắt nhìn bốn phía một cái, lại dựa sát vào Trần Dung, hạ giọng nói: “Nghe nói sau khi biết Vương Thất lang khó thoát khỏi cái chết, có người nhắc về A Dung với Nam Dương vương.”

Hắn nhìn Trần Dung chăm chăm, nói ra từng từ một: “A Dung cũng biết, Tam ca giao du rộng, ở trước mặt Nam Dương vương nói chuyện cũng có chút phân lượng.” Hắn cười với vẻ thần bí, quay đầu nói với xa phu: “Đi thôi.”

“Vâng.”

Đến khi xe ngựa đi xa, Trần Tam lang mới quay đầu nhìn về phía Trần Dung, chỉ thấy nàng cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, hần vừa lòng nhếch miệng cười.

Trần Tam lang đi rồi, Thượng tẩu quay đầu, lo lắng gọi: “Nữ lang?”

Trần Dung ngẩng đầu lên.

Nàng lắc đầu, nói với Thượng tẩu: “Đi bước nào hay bước nấy đi.”

Về mặt Thượng tẩu đau khổ, cũng ủ rũ lắc đầu.

Đúng lúc này, ngữ khí của Trần Dung đột nhiên trở nên trong trẻo: “Tẩu, đến Vương phủ.”

Thượng tẩu vụt quay đầu nhìn về phía Trần Dung, ngạc nhiên nói: “Đến Vương phủ sao?” Đào mắt lão lại nghĩ đến cái gì đó, vội vàng kêu lên: “Nữ lang, người vẫn còn chưa gả đi, nếu đến Vương phủ rồi, mọi người sẽ đàm tiếu, lời sẽ càng khó nghe mất thôi.”

Trần Dung kiên quyết nói: “Đi thôi, hết thấy ta đều có chủ trương.”

Thượng tẩu thấy nàng đã quyết ý, đành điều khiển xe ngựa chạy về phía Vương phủ.

Xe ngựa khởi động, lão vẫn chưa từ bỏ ý định, còn nói thêm: “Nữ lang, người vẫn chưa được gả đi đâu, tuy Tam lang nói Nam Dương vương chưa từ bỏ ý định, nhưng tin tức kia chắc gì đã là thật. Người cứ chạy đến Vương phủ, có câu đằng hoàng làm thê, bốn ba làm thiếp, từ xưa đến nay, nữ lang bỏ trốn luôn bị người ta coi thường, về sau sao người còn có thể sống tiếp đây?”

Trong giọng của Thượng tẩu mang theo nước nỡ.

Sau một lúc lâu, trong xe ngựa vẫn truyền đến giọng nói kiên quyết của Trần Dung: “Không cần phải nói nữa, đến Vương phủ đi.”

Thượng tẩu đến tận đây đã hết hy vọng, lão thở dài thờ ơ, điều khiển xe ngựa chậm rãi chạy về phía trước.

Chỉ chốc lát, xe ngựa của Trần Dung đã chạy đến cửa hông của Vương phủ.

Trần Dung do dự trừng mắt nhìn Thượng tẩu một cái, lão mới mang về mặt đau khổ nhảy xuống xe ngựa, đi về phía người gác cổng.

Người gác cổng là một hán tử gầy gò tầm 27, 28 tuổi, hần liếc nhìn xe ngựa của Trần Dung vài lần, quát với Thượng tẩu: “Lang chủ có lệnh, đây là lúc khẩn cấp, phạm là có người cầu kiến, nếu có thiếp mời thì vào thẳng từ cửa chính.” Dứt lời, hần không kiên nhẫn liên tục vẫy tay về phía Thượng tẩu.

Lúc này, Trần Dung ló đầu ra, nàng lấy ra ngọc bội Vương Hoàng đưa cho nàng, nói: “Là Thất lang cho phép ta đến.”

Người gác cổng ngần ngừ, hần chạy chậm lại đây, nhìn qua miếng ngọc bội kia vài lần, đột nhiên kêu lên: “Người là Trần thị A Dung?”

Trần Dung đáp: “Vâng.”

Người gác cổng nhìn nàng từ trên xuống dưới, nói thầm: “Đúng là diễm lệ tao mị, không trách được.” Nói tới đây, hần nhíu mày nói: “Nữ lang không biết sao, Thất lang không có ở trong phủ.”

Trần Dung rũ mắt, nói: “Ta muốn gặp chúng phó Thất lang mang đến.”

Người gác cổng kia gật đầu, liên tục vẫy tay: “Vào đi thôi, vào đi thôi, Thất lang xưa nay ở tại nam viện.”

Cửa hông mở ra, xe ngựa chạy vào bên trong.

Trần Dung không để ý tới người gác cổng còn đang đánh giá, ánh mắt vừa khinh thị vừa tò mò, nàng cứ ngẩng cao đầu, đánh giá bố trí của Vương phủ.

Mà khối ngọc bội kia đã được nàng cất kỹ trong tay áo.

Sau khi xe ngựa chạy được mấy chục bước, Trần Dung bỏ mũ sa xuống, chỉnh trang lại thường phục.

Xe ngựa lập tức hướng tới nam viện.

Chỉ chốc lát, xe ngựa đến, Thượng tẩu đỗ lại chỗ cổng vòm, một hán tử tầm 25, 26 tuổi, bộ dạng cao lớn khỏe mạnh đi ra, hần đánh giá xe ngựa và xa phu, cất giọng quát: “Người tới là ai?”

Thượng tẩu nhảy xuống, cung kính nói: “Nữ lang nhà ta.....”

Không đợi lão nói xong, hán tử kia đã liên tục vẫy tay, không kiên nhẫn kêu lên: “Thời điểm này nữ lang đến làm gì chứ? Thất lang không có ở đây!”

Đúng lúc này, trong xe ngựa truyền đến tiếng thanh mị của Trần Dung: “Thiếp là Trần thị A Dung.” Nàng vén rèm xe lên, thả người nhảy xuống, vừa đi về phía tráng hán, vừa lấy ra ngọc bội: “Đây là ngọc bội Thất lang giao cho thiếp.”

Tráng hán kia liếc nhìn ngọc bội một cái, thi lễ, rồi nói: “Gặp qua nữ lang.”

Hắn lui về phía sau một bước, đón Trần Dung vào sân.

Trần Dung vừa bước vào thì phát hiện cây cối um tùm, núi giả khắp nơi trong đình viện, có tầm mười chiếc xe ngựa đỗ lại, bên cạnh xe ngựa là một trăm võ dịch mặc khôi giáp.

Chúng phó dịch người người thân hình dũng mãnh, khi bọn họ nhìn thấy Trần Dung đi tới thì không khỏi ngẩn ra.

Lúc này, tráng hán đi sau Trần Dung giải thích: “Nữ lang, chúng ta vừa mới chuẩn bị xong, đang định xuất môn.”

Cũng không ngoài dự liệu, Trần Dung gật đầu lại nói: “Ta biết.”

Nàng dừng chân, thi lễ với chúng phó, cúi đầu liếm khâm, cất giọng trong trẻo rõ ràng: “Thiếp lần này tiến đến là muốn cùng chư vị đi tới thành Mạc Dương.”

Lời vừa thốt ra, Thượng tâu đã vội kêu lên: “Nữ lang?”

Giọng kinh hoàng không hiểu.

Trần Dung không trả lời, vẫn duy trì tư thế làm lễ, mặt mày bình thản mang theo một chút kiên quyết.

Chúng phó hai mặt nhìn nhau, đồng thời nhìn về phía một văn sĩ tầm ba mươi tuổi.

Văn sĩ kia nhìn chằm chằm Trần Dung, hỏi: “Trần thị A Dung sao?”

“Vâng.”

Hắn nhú mày, nghiêm túc nói: “Nàng có biết thành Mạc Dương đang bị người Hồ vây công, lần này tiến đến, dữ nhiều lành ít không?” Hắn chỉ về phía sau, cười lạnh: “Những người này đều là tử sĩ của Vương gia ta. Lần này tiến đến vốn không mong sống sót! Nữ lang thì sao?”

Trần Dung nói với vẻ bình tĩnh: “A Dung bình sinh có hai bằng hữu, thứ nhất là Tôn tiểu tướng quân, thứ hai là Thất lang, hiện tại, hai người bọn họ đều ở trong thành Mạc Dương.” Dừng một chút, nàng còn nói thêm “Lần trước, A Dung đã từng nói qua với Thất lang, chàng có ơn cứu mạng A Dung, nếu có cơ hội, nguyện báo đáp chàng.”

Lời của nàng vừa dứt, văn sĩ kia liền trầm giọng hỏi: “Nàng thật sự đã quyết tâm?”

“Đã quyết tâm.”

“Tốt tốt tốt!”

Hai mắt văn sĩ kia phát sáng, hắn ngồi trong xe ngựa hướng tới Trần Dung vái chào thật sâu, nói: “Thật không ngờ, nữ lang lại là một phụ nhân có lễ tiết nghĩa khí! Xin mời!”

Trần Dung gật đầu, đi về phía xe ngựa sau lưng hắn.

Lúc này, Thượng tâu kêu lên: “Nữ lang, để lão nô đi cùng người.”

Trần Dung quay đầu, nàng đối diện với ánh mắt của Thượng tâu, nhìn thấy sự kiên trì trong mắt lão, nàng ngẫm nghĩ, gật đầu rồi nói: “Hiện tại tâu quay về, trang bị mấy thứ và hành lý lên xe, sau đó sẽ hội hợp với chúng ta ở cửa thành phía bắc.”

Thượng tâu đáp với vẻ sâu khò: “Vâng.”

Trần Dung nhìn Thượng tâu điều khiển xe rồi đi, xoay người đi về phía một chiếc xe ngựa không người.

Văn sĩ kia nhìn nàng chăm chú, thấy thế hỏi: “Sao A Dung lại vội vàng như thế?”

Trần Dung đáp: “A Dung ở trong phủ đoán rằng chúng quân sẽ có hành động này, chỉ sợ tới sẽ muộn nên không kịp mang theo hành lý.”

Văn sĩ kia kinh hãi, nói: “Điều này mà cũng bị nữ lang đoán trúng ư? Quả nhiên như lời của Thất lang nói, nữ lang cực kỳ bất phàm. Mời, xin mời.”

Trong tiếng mời liên thanh của hắn, Trần Dung thi lễ, ngồi lên xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 75: Quân địch trước mặt, sân vắng thẳng bước

Khi chúng phó Vương gia xuất hiện ở thành Nam Dương, thỉnh thoảng có sĩ tộc đi ra đưa tiễn. Bọn họ nhìn trăm dặm sĩ thân hình cường tráng chỉ trở ngại. Nhóm nữ lang thì cúi đầu lau lệ, yên lặng đi theo phía sau xe ngựa, vẫn đưa tiễn đến tận cửa thành.

May mắn, Trần Dung ngồi trong xe ngựa của Vương gia, không ai chú ý tới một nữ lang như nàng xen lẫn trong đó.

Khi đến cửa thành, còn có một ít nữ lang cùng sĩ tộc đưa tiễn, Trần Dung xuyên thấu qua rèm xe nhìn ra bên ngoài, thấy xe ngựa của Thượng tẩu đứng phía xa, không khiến cho bất luận kẻ nào chú ý thì lặng lẽ thở dài một hơi.

Sau khi ra khỏi cửa thành được hai trăm bước, mọi người dừng chân nhìn theo các dặm sĩ rời đi. Đến khi vó ngựa giẫm đạp tạo nên cát bụi dần dần biến mất trong tầm nhìn, nhóm nữ lang nức nở thút thít vẫn đứng đó đưa tiễn.

Thượng tẩu nhìn thấy mọi người tới gần thì vội vàng đánh xe tới gọi: “Nữ lang?”

Trần Dung lên tiếng, đi xuống xe ngựa.

Nàng vừa bước lên, Thượng tẩu đã thấp giọng nói: “Nữ lang, lão nô đã nói với bọn họ, nếu mọi người hỏi thì nhân tiện nói Bình ẩu muốn tới thành Tây Minh tìm kiếm thân nhân, người lo lắng cho nên muốn đưa tiễn, tới tháng sau mới có thể trở về. Ta cũng nói với Bình ẩu rồi, bảo bà thời gian này đóng cửa không ra, không gặp bất cứ ai.”

Trần Dung biết lão lo lắng cho thanh danh của mình. Cho dù đến tình trạng này, Thượng tẩu vẫn mong giữ lại một tia may mắn, chính nàng không phải cũng như thế sao? Lập tức, nàng cúi đầu đáp: “Ta biết.”

Lúc này, một tráng hán quát to: “Đi thôi đi thôi, đừng chậm trễ nữa.” Giọng nói của hán vừa vang lên, roi ngựa đã vung lên tới tấp.

Theo bước đi của hán, mọi người cũng liên tục hét to. Bọn họ đang lo lắng thành Mạc Dương sẽ bị vây khốn hoàn toàn, có tới cứu viện cũng không kịp.

Thượng tẩu vội vàng điều khiển xe đuổi theo.

Kế tiếp bọn họ chạy đi không ngừng nghỉ.

Ngoài dự kiến của mọi người là, nữ lang Trần Dung này lại có sức khỏe vô cùng tốt, nàng ngồi mỗi thì cưỡi ngựa, cưỡi mệt thì lại ngồi xe, không hề thối ra nửa câu oán hận, không gây phiền toái cho bọn họ. Chỉ cần điểm này, tuyệt đại đa số sĩ tộc đệ tử cũng không bằng nàng, chúng phó âm thầm cảm khái trong lòng.

Đi cả một ngày, đến nửa đêm, văn sĩ kia nhìn trăng sáng treo giữa bầu trời, quát: “Nghỉ ngơi một chút.”

“Vâng.”

Đoàn xe dừng lại, chúng phó liền điều khiển xe ngựa đỗ thành hình tròn che ở bên ngoài, người cưỡi ngựa và xe ngựa của Trần Dung thì ở giữa, mọi người bắt đầu nghỉ ngơi — vì tiết kiệm thời gian, đoàn người hoặc là ngủ trong xe ngựa, hoặc là dựa vào thân ngựa nhắm mắt dưỡng thần, không hạ trại.

Sau khi văn sĩ kia an bài hết thấy thì quay đầu nhìn về phía xe ngựa của Trần Dung. Nhìn rèm xe khẽ lay động, Trần Dung im lặng chi cực, hán chấp tay, nói với giọng khách khí: “Nữ lang, buổi trưa ngày mai có thể tới thành Mạc Dương rồi.”

Trần Dung gật đầu, nàng cất giọng hỏi: “Không biết quân tử chuẩn bị đi vào từ cửa thành nào?”

Văn sĩ kia giật mình, nói: “Tất nhiên là cửa thành phía nam.”

Thành Nam Dương ở phía đông nam của thành Mạc Dương, đi vào theo cửa thành phía nam là điều hợp tình hợp lý.

“Không thể!” Trong xe ngựa, giọng nói của Trần Dung trong trẻo quyết đoán: “Người Hồ cũng biết việc quân sự, tất nhiên bọn họ sẽ bày binh bố trận ở cửa thành phía nam để ngăn trở viện binh đến từ thành Nam Dương. Ngay cả cửa thành phía bắc cũng không ổn, ta nghĩ đi vào từ cửa tây.”

Văn sĩ kia giật mình, hán và mọi người cùng nhìn nhau, sau đó hán chấp tay hỏi: “Nữ lang nghĩ rằng có thể đi vào từ cửa thành phía tây sao?”

“Đúng.” Trần Dung trả lời cực kỳ quyết đoán.

Văn sĩ kia nhíu mày nói: “Để chúng ta thương nghị một chút.” Hán thối lui về phía sau.

Chỉ chốc lát, văn sĩ kia đã đi tới nói với Trần Dung: “Lời của nữ lang rất có lý, ngày mai chúng ta sẽ đi vào từ cửa tây.”

Trần Dung đáp lời, trong giọng nói cũng không có sự vui sướng vì ý kiến của mình được người khác tiếp thu.

Văn sĩ kia chăm chú nhìn rèm xe lay động, thầm nghĩ Nữ lang này tuổi còn nhỏ, đã có dũng có mưu, thông dong bình tĩnh, lang quân quả nhiên thật tinh mắt!

Sáng sớm ngày hôm sau, mọi người đã xuất phát.

Sau khi quyết định sẽ vào từ cửa thành phía tây, mọi người bắt đầu đi theo đường vòng.

Tối gần buổi trưa, đoàn người tiến lên càng ngày càng khó khăn, thỉnh thoảng có sĩ tốt của người Hồ xuất hiện ở phụ cận. Những lúc đó, mọi người đều ngừng thở, bao mảnh vải lên bánh xe để che dấu vết, lặng yên di chuyển.

Giữa trưa, tường thành cao lớn gồ ghề của Mạc Dương đã xuất hiện ở trước mắt mọi người. Cho dù cách xa như vậy, mọi người cũng có thể nhìn thấy bóng người lấp ló trên tường thành.

Văn sĩ trung niên ngồi ở trên lưng ngựa nhìn ra xa sau một lúc, rồi nhủ thầm nói với Trần Dung ngồi ở trong xe ngựa: “Ở cửa tây cũng có sĩ tốt của người Hồ.”

Trong xe ngựa, giọng nói của Trần Dung vẫn từ bình bát ổn (bốn nơi thanh bình, tám nơi ổn định), vô bi vô hi: “Không sao, vây thành là danh tướng Mộ Dung Khác của người Tiên Ti, gã đang vây ba tả một, muốn buộc người ở trong thành Mạc Dương chạy thoát từ cửa thành phía Tây. Nơi này sĩ tốt được bày bố chỉ là phô trương thanh thế, nếu chúng ta đi vào, bọn họ sẽ không ngăn cản.”

Lời của Trần Dung vừa dứt, mọi người hai mắt nhìn nhau. Trong câu nói đơn giản của nàng bao hàm rất nhiều tri thức quân sự. Nữ lang nhỏ này hiểu rất rõ ràng, giải thích về mưu lược với vẻ rất đương nhiên.

Sau khi ngẩn ngơ, văn sĩ trung niên hỏi: “Làm sao nữ lang biết được?”

Trần Dung hơi ngẩn ra. Một hồi lâu, nàng nói với giọng trong trẻo: “Sao quân không phải một người hiểu rõ việc quân sự nhìn xem bố trí ở cửa thành phía tây thế nào?”

Văn sĩ trung niên gật đầu với một hán tử gầy nhỏ.

Ngay lập tức, hán tử kia cúi thấp người biến mất ở trong lùm cây.

Văn sĩ trung niên lại nhìn Trần Dung hỏi: “Trên đường chúng ta đi tới cửa thành phía tây cũng không nhìn thấy phục binh của người Hồ, nếu bọn họ muốn ếp người trong thành Mạc Dương chạy ra theo cửa tây, vì sao không bố trí sĩ tốt một chút?”

Trong xe ngựa, Trần Dung trầm mặc. Sau một lúc lâu, nàng mới nói: “Mộ Dung Khác đã bố trí, nếu ngay cả chúng ta cũng nhìn ra vậy thì gã đã không trở thành một danh tướng.” Nàng dùng loại ngữ khí chắc chắn thanh thản đưa ra một đáp án không phải là đáp án như thế.

Văn sĩ trung niên hoàn toàn giật mình. Hắn ngẫm nghĩ, quyết định chờ hán tử gầy nhỏ trở về rồi nói sau.

Chưa đến hai khắc, hán tử đó đã trở lại. Hắn chấp hai tay lại, nói với văn sĩ trung niên: “Bên ngoài cửa thành phía tây không bốc lên cát bụi, ngàn sĩ tốt của người Hồ hoặc nằm hoặc ngồi, biểu tình nhàn nhạt, có thể thử một lần!”

Văn sĩ trung niên gật đầu, cắn răng nói: “Được! Vậy đi cửa thành phía tây!”

Mệnh lệnh của hắn vừa đưa ra, mọi người bắt đầu sửa sang lại hành trang, lấy ra vũ khí.

Văn sĩ trung niên liếc nhìn Trần Dung, chỉ vào mấy tráng hán ý bảo bọn họ bảo vệ uanh xe ngựa của nàng.

Mọi người xuất phát. Bọn họ vừa cử động, trong tiếng quát cao giọng của một tráng hán, mọi người sắp xếp thành một hàng, đao thương nơi tay, thẳng hướng xông ra.

Bên ngoài cửa thành phía tây là một khoảnh đất bằng phẳng rộng rãi, hơn trăm người vội vàng lao ra, vó ngựa tạo nên tiếng động ầm vang khiến nhóm người Hồ cả kinh đều quay đầu lại.

Đúng lúc này, Trần Dung đột nhiên kêu lên: “Quân tử.”

Lúc này văn sĩ trung niên đã không thể nhìn thấu Trần Dung, nghe thấy nàng mở miệng, vội vàng giục ngựa tới gần, lớn tiếng kêu lên: “Nữ lang có gì phân phó?”

Trong xe ngựa, Trần Dung thần nhiên nói: “Chúng ta chỉ có trăm mấy người, nếu chống lại ngàn tinh kỵ của người Hồ thì không khác gì châu chấu đá xe. Dù sao cũng không đánh lại, cần gì khần trương như thế? Không bằng giống như người bình thường, ra về tự nhiên, sẽ dễ dàng đi qua hơn!”

Lời này của Trần Dung rất có phong phạm của danh sĩ! Hai mắt văn sĩ trung niên phát sáng, liền thanh kêu lên: “Có lý, có lý!” Hắn vung tay phải, quát với

mọi người: “Đoàn người thu hồi binh khí, ngừng thét to, tựa như đang đi du ngoạn thôi.”

Một lệnh vừa thốt ra, tất cả mọi người đều ngẩn ngơ. Một hồi lâu, bọn họ mới vội vàng thu hồi binh khí, điều khiển ngựa đi chậm lại.

Khi bọn họ đến gần, ngoài cửa thành phía tây, tiếng trò chuyện càng lúc càng lớn. Vừa rồi nhóm người Hồ còn cuống quýt đứng lên vội vàng nhảy lên ngựa, lúc này đều an tĩnh lại, bọn họ từ từ quay đầu, ngơ ngác nhìn về phía trước. Không chỉ là bọn họ, ngay cả mọi người trên tường thành cũng yêu tĩnh sau sự ồn ào náo động, cũng ngơ ngác nhìn xuống phía dưới.

Ở phía trước bọn họ, ngoài cửa thành rộng lớn kia, hơn trăm thân hình cao lớn, đều là tráng hán đang giục ngựa, đánh xe, nhàn tản, khoan thai đi tới. Động tác của bọn họ có vẻ rất thoải mái, ngay cả bánh xe cũng di chuyển từ từ, không khiến cát bụi bốc lên. Những người này, đầu giống như xông tới cửa thành xung phong liều chết? Rõ ràng là tư thế sấn văng thẳng bước mà.

Khi gần người Hồ ngơ ngác kinh ngạc, người Hán trên tường thành càng ngày càng nhiều lên.

Văn sĩ trung niên giục ngựa đi tới bên cạnh xe ngựa của Trần Dung, hán không chuyển mắt nhìn chằm chằm đám người Hồ, vươn tay áo lau lau mồ hôi trên trán, nói: “Nữ lang, bọn họ không cầm binh khí.”

Một tráng hán theo sát xe ngựa, vừa cảnh giác mọi nơi, vừa hỏi: “Nữ lang Trần gia, đám người Hồ này cũng không thèm cưỡi ngựa, binh khí thì không lấy ra, bọn họ thật sự sẽ không nhân cơ hội đánh lên chúng ta chứ?”

Trong xe ngựa, giọng nói hàm hồ của Trần Dung truyền đến.

Có điều, hai người này chỉ vì cảm thấy bất an mà nhìn không được muốn trò chuyện với nàng, về phần nàng có đáp lời hay không đã không còn quan trọng nữa.

Hai đội người càng ngày càng gần nhau.

Dần dần, bọn họ đều có thể rõ ràng trông thấy khuôn mặt của hai bên. Tối lúc này, chúng phó dịch Vương gia hàng năm đi theo bên cạnh Vương Hoàng được rèn luyện khí độ thường xuyên cũng đã thả lỏng. Bọn họ thu hồi ánh mắt, vừa đàm tiếu, vừa cưỡi ngựa, nhàn nhàn tản tản tiến về phía trước.

Hai đội người chỉ còn cách có hai trăm bước. Tính ra nếu lập tức đánh lên, với khoảng cách này, song phương cần phải bắt đầu chuẩn bị. Nhưng mà, cho dù là người Hồ hay là người của Vương gia, hai bên vẫn giống như bình thường. Nhóm người Hồ ngậy ngốc nhìn bọn người hầu Vương gia chuyện trò vui vẻ, mà nhóm phó dịch Vương gia thì ngay cả con mắt cũng không thèm liếc nhìn bọn họ một cái.

Một trăm bước rồi! Tối lúc này, người Hồ vẫn đứng lẫn lộn ở đó, chưa từng lên ngựa, chưa từng lấy thương.

Tám mươi bước! Người Hồ vẫn ngơ ngác nhìn bọn họ.

Năm mươi bước!

Ba mươi bước! Lúc này, trên khuôn mặt, biểu tình, ánh mắt của hai bên đều trở nên rõ ràng. Nhìn trên mặt nhóm người Hồ chỉ có tò mò kinh ngạc không có sát khí, cũng không lấy ra vũ khí, mọi người Vương gia đồng thời thăm thò nhẹ nhõm.

Hai mươi bước! Lời nói của song phương đều có thể nghe thấy rõ rệt.

Mười bước. Người đi ở phía trước đã đến rất gần địch nhân.

Đúng lúc này! Trong đội ngũ của người Hồ có một người đi ra! Người này mặc áo bào, có ba chòm râu dài, cho dù là hình dáng hay tác phong đều cực kỳ giống văn sĩ người Hán.

Văn sĩ này bước ra, hán ta hướng tới mọi người Vương gia vãi chào thật sâu, hỏi với vẻ tò mò: “Xin hỏi chư vị xuất thân từ danh môn của người nào?”

Văn sĩ trung niên ngồi trên xe ngựa, thi lễ với hán ta, cất cao giọng đáp: “Lang Gia Vương phủ.”

Người Hồ kia thở dài một tiếng, nói: “Lang Gia Vương phủ ư? Quả nhiên nổi danh không phải không có lý do.” Hán ta chấp tay, thối lui về phía sau.

Lúc này, mọi người đã chạm mặt với người Hồ, đến hiện tại, mọi người Vương phủ rất cực chắc chắn, đúng như theo lời của nữ lang A Dung, nhóm người Hồ cũng không muốn ngăn cản bọn họ.

Đoàn xe thoải mái từ từ lướt qua hàng ngũ của người Hồ, đi tới dưới cửa thành.

Khi bọn họ xuất hiện ở cửa thành cách trăm bước, trong tiếng ma sát chói tai của cửa thành bằng sắt đồng, cửa thành chậm rãi mở ra.

Một đội người xuất hiện phía sau cửa thành. Khi những người này nhìn mọi người trong Vương phủ thì đồng thời lộ ra tươi cười tán thưởng.

Không đợi bọn họ mở miệng, một tiếng cười to truyền ra, một văn sĩ trung niên làn da trắng trẻo, ngũ quan đoan chính thong thả khoan thai chậm rãi đi ra. Hán vừa đi, vừa cười nói với người bên cạnh: “Vương Thất à Vương Thất, đến tận hôm nay, ta mới phục đệ đây!”

Đứng ở bên cạnh hắn là thiếu niên lang quân tuần mỹ phiêu dật, nét mặt nhiếp hồn người kia, không phải Vương Hoằng thì là ai?

Lúc này Vương Hoằng khẽ nhếch khóe miệng dường như đang cười, có điều trong đôi mắt trong sáng cao xa của chàng lấp lánh một chút quang mang sáng ngời dị thường. Chàng bước đến.

Nhìn thấy chàng đi tới, mọi người Vương phủ vội vàng xoay người xuống ngựa, hoặc bước xuống xe ngựa, nhất tề thi lễ, đồng thời kêu lên: “Lang quân.”

Vương Hoằng gật đầu, chàng quay đầu, nhìn về phía Thượng tâu và xe ngựa của Trần Dung.

Vì thanh danh, Trần Dung không bước xuống xe, không vén rèm xe lên để mọi người thấy nàng là một nữ lang.

Vương Hoằng chăm chú nhìn xe ngựa của Trần Dung một lát rồi gật đầu với chúng phó, nói: “Vào đi thôi.”

“Vâng.”

Dưới sự vây quanh của hơn trăm sĩ tộc, đội ngũ chậm rãi vào thành Mạc Dương.

Khi cửa thành đóng lại, chúng phó Vương phủ đồng thời thở dài nhẹ nhõm một hơi, có người thậm chí đã mềm nhũn cả hai chân.

Vương Hoằng liếc nhìn bọn họ một cái, lại liếc về phía Trần Dung trong xe ngựa, sau đó thu hồi tầm mắt.

Sau khi mọi người Vương phủ thở dài một hơi thì đồng thời kích động đứng lên – phó dịch thân phận ti tiện như bọn họ lại được hơn trăm sĩ tộc vây quanh, thận trọng nghênh đón vào thành! Tình cảnh này vinh hạnh đến cỡ nào! Bọn họ cố gắng áp chế vui mừng cùng kích động, ôm mặt, trong tiếng hoan nghênh của nhóm dân chúng bên đường trong thành Mạc Dương mà chậm rãi tiến vào phủ của thành chủ.

Khi bọn họ đi đến tây viện nơi Vương Hoằng trú ngụ, vẫn sĩ trung niên đoan chính kia đứng chân, lại hướng tới bọn họ, cũng hướng tới Vương Hoằng vái chào thật sâu, hắn lạnh lùng cười nói: “Thất lang, chết mặc dù đáng sợ, nhưng có đệ, có đám nghĩa sĩ làm bạn, ta không sợ.”

Hắn đứng thẳng dậy, lại vái chào với chúng phó xung quanh, thở dài: “Nếu có thể thoát chết, phong thái của chư quân nhất định sẽ truyền khắp thiên hạ.”

Nói tới đây, hắn lại cảm khái: “Vương Hoằng à Vương Hoằng, ngay cả người hầu cũng đường hoàng như thế, ta thật không biết chủ nhân như đệ sẽ phong hoa tuyết đại đến thế nào nữa!”

Hắn vung tay áo dài, chào hỏi mọi người xong thì thối lui.

Bọn họ vừa lui xuống, Vương Hoằng đã quay đầu lại, chàng liếc nhìn chúng phó, sau khi thu mọi thần sắc biến hóa của bọn họ vào đáy mắt thì chàng xoay người, nhìn về phía Trần Dung trong xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Danh tiết của Trần Dung

Vương Hoằng nhìn xe ngựa của Trần Dung, tươi cười nhợt nhạt: “Bước xuống đi.”

Trần Dung vén rèm xe, gương mặt thanh diễm xuất hiện ở trước mắt chàng. Sắc mặt nàng lúc này có chút trắng bệch, hiển nhiên tình cảnh vừa rồi khiến nỗi khiếp sợ trong lòng nàng vẫn còn chưa tiêu tan.

Vương Hoằng nhìn nàng, cũng không hỏi gì đã xoay người sang chỗ khác, vung tay áo dài: “Vào đi thôi.”

Chúng phó đi theo phía sau chàng vào bên trong, Trần Dung cũng đi trong đội ngũ.

Nàng ngồi vào một góc ở thư phòng, cúi đầu, tia nắng chiếu qua khe cửa, chiếu vào khoảng không phía trước nàng, bụi bặm bay lượn trong cột sáng tựa như nhân sinh. Trần Dung nhìn cột sáng kia, bất tri bất giác nhìn ngắm ngây ngốc.

Cũng không biết qua bao lâu, một bóng người che ở phía trước nàng, cũng chặn cột sáng kia lại.

Trần Dung ngẩng đầu lên. Nàng đối diện với hai mắt ôn nhu của Vương Hoằng.

Chàng nhìn nàng chăm chú, từ từ nghiêng người về phía trước, vươn tay ra, phủ lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nàng.

Tay chàng còn chưa tới, nhiệt độ cơ thể của chàng đã ập vào mặt, Trần Dung rũ hai mắt, theo bản năng muốn tránh về phía sau nhưng lại cố bất buộc bản thân vẫn không nhúc nhích. Có điều, bất tri bất giác, tim trong lồng ngực nàng ngừng đập đã lâu lại hơi chưa xót.

Tay chàng tựa như gió xuân thổi qua gương mặt nàng, ngón tay thon dài trắng trẻo khẽ lướt, chủ nhân của ngón tay tươi cười, nói với giọng ôn nhu: “Thật sự là không cẩn thận mà, xem này, tóc tai đều dính hết vào trên mặt rồi.” Giọng nói nhọt nhọt, ôn nhu mà trong trẻo tựa như nước suối chảy, lại như gió thổi trong đêm, nhẹ nhàng mà lướt qua.

Chàng lại thu tay về.

Trần Dung vẫn ngừng hô hấp, âm thầm thở dài một hơi, lúc này, trong nội tâm của nàng trào ra một cảm giác không biết là thất vọng hay là thả lỏng.

Vương Hoảng bước lên thềm, ngồi xuống đối diện với nàng. Chàng cũng không ngẩng đầu lên, cất cao giọng: “Chuẩn bị rượu thịt! Nửa ngày cuối cùng này, ta muốn cùng giai nhân say sưa!”

Nửa ngày cuối cùng? Trần Dung ngẩng đầu lên. Nàng yên lặng nhìn về phía chàng, môi anh đào giật giật.

Vương Hoảng cũng không nhìn nàng, chàng cầm bầu rượu, động tác tao nhã rót đầy cho mình và nàng, lúc này, tia nắng vừa vắn chiếu vào gương mặt tuấn mỹ trắng trẻo của chàng, khiến lớp lông tơ nhọt nhọt và tươi cười ôn nhu kia trở nên vô cùng rõ ràng.

Trần Dung lại buông rũ hai mắt.

Nửa ngày cuối cùng. Đứng rồi, kiếp trước, ngày mai khi thành bị phá, chàng sẽ bị giết chết! Lúc ấy, nhóm người Hồ tộc Tiên Ti vì chúc mừng sự từ vong của chàng mà đại khao tam quân. Có thể nói với nàng, đây cũng là ấn tượng cuối cùng duy nhất về người như Vương Thất lang. Lúc ấy người Hồ phá lệ mặc cho chàng hoàng kim mũ quan, dây vàng áo ngọc, long trọng gửi thi cốt của chàng về Kiến Khang. Hành động của người Hồ đã kinh động toàn bộ thiên hạ. Phải biết rằng, trong lòng người Hán, người Hồ là những kẻ không có nhân tính, điều này là sự thật. Súc vật như thế lại cung kính, trân trọng đưa thi cốt của một danh sĩ Trung Nguyên, một thiếu niên còn chưa trưởng thành về cố hương, đó là một sự kiện không ai có thể giải thích nổi. Lúc này sau mười mấy năm, khi mọi người nói về Vương Hoảng đều cảm thấy lẫn lộn, mà hết thấy những gì liên quan đến chàng cũng hoàn toàn trở thành những chuyện khó hiểu.

Kiếp này, nàng ngồi đối diện với chàng, cho dù là vì chính nàng, hay là vì chàng, vì một ngày trong phủ Nam Dương vương kia, lời hứa hẹn khi nàng được cứu ra, nàng sẽ không để cho chàng chết, nàng không đồng ý!

Ngay lúc Trần Dung đang suy tư, tay nhỏ bé của nàng bỗng ấm áp. Chính là Vương Hoảng bung lên chén rượu, đặt nó vào lòng bàn tay của nàng.

Tay chàng lại dời đi. Ngón tay thon dài bao quanh ngón giữa của nàng, thậm chí còn nhẹ nhàng vuốt ve.

Theo động tác của chàng, một cảm giác mềm yếu khác lạ xâm nhập vào trong cơ thể. Trần Dung cố kìm nén không rụt tay về.

Vương Hoảng cúi mắt, lông mi thật dài khẽ rung động phủ thêm hai cái bóng hình vòng cung nhỏ lên gương mặt tuấn mật vô song khiến người ta hoa mắt kia. Chàng chuyển chủ vuốt ve ngón tay nàng, khẽ hỏi: “Vì sao khanh đến đây?” Giọng nói nhẹ nhàng, thực đậm nhạt, tựa hồ như gió đêm thổi qua trời đất.

Trần Dung mím môi, trong khoảng thời gian ngắn nàng cũng không biết nên trả lời chàng thế nào.

Vương Hoảng ngẩng đầu lên, chàng nhìn nàng chăm chú, chờ nàng trả lời.

Sau một lúc lâu, Trần Dung nuốt nước miếng, đáp: “Quân không ở đó, Nam Dương vương định gây bất lợi với thiếp.” Lúc này, trong nội tâm nàng trào ra hơn mười câu trả lời, nhưng chính nàng chưa từng nghĩ đến, kết quả lại là lý do lạnh lùng nhất khiến người ta không thích kia.

Vương Hoảng cúi đầu nở nụ cười, chàng dựng ngón giữa của nàng lên, nhẹ nhàng bao quanh, một bên dùng đầu ngón tay của mình vuốt ve đầu ngón tay của nàng, một bên nói với vẻ tùy ý, vô cùng ôn nhu: “Vi thoát khỏi Nam Dương vương, A Dung thậm chí nguyện ý làm vậy dù kết quả sẽ là cái chết sao?”

Động tác của chàng thực ôn nhu, đầu ngón tay của chàng hơi thô ráp, vuốt ve như vậy làm cho đầu ngón tay của nàng run rẩy. Run rẩy này lan đến tận con tim.

Trần Dung cắn môi, đè nén sự khác thường trào ra trong lòng, thấp giọng nói: “Không hẳn là sẽ chết!” Nàng nói tới đây, lén lút nâng mắt nhìn về phía Vương Hoảng.

Trên gương mặt tuấn mỹ cao xa của Vương Hoảng mang theo thần sắc thản nhiên, dường như chàng không nghe thấy ngữ khí chắc chắn của Trần Dung mà chỉ cười. Chậm rãi, chàng buông tay nàng ra, đứng lên.

Ngay một khắc chàng đứng lên kia, Trần Dung phát hiện, nam nhân trước mắt này đột nhiên trở nên rất xa xôi. Vừa rồi chàng còn làm cho nàng cảm thấy bọn họ gần gũi như thế, nhưng chỉ vừa đảo mắt, Trần Dung sợ hãi phát hiện ra rằng chàng vẫn là mây trắng bay trên trời, mà nàng vẫn chỉ là một chiếc lá rụng cô đơn kia!

Vương Hoảng đứng thẳng người, nhìn xuống Trần Dung, tươi cười thản nhiên mà xa cách: “A Dung đường xa mà đến tất nhiên rất mệt mỏi, trước hết nghỉ ngơi một lúc đi.” Dứt lời, chàng vung tay áo, tao nhã xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng chàng càng lúc càng xa, dần dần biến mất dưới ánh mặt trời, rất lâu sau đó, trong thư phòng vắng lặng mới vang lên tiếng đáp “Vâng”

của Trần Dung.

Đáp lời xong, Trần Dung từ từ ngồi xuống. Cho tới bây giờ, chân của nàng vẫn mềm nhũn, lòng của nàng cũng bởi vì lại đối mặt với Vương Hoàng mà có chút hỗn loạn. Nàng cần yên lặng một mình.

Sau nửa canh giờ, Trần Dung đi ra thư phòng.

Lúc này, bên ngoài tường thành, tiếng kêu gào của người Hồ, tiếng hí vang của chiến mã, tiếng người nói xen lẫn vào nhau, có vẻ vô cùng ồn ào.

Trong sân ngoài vài tỷ nữ có sắc mặt hoảng sợ ra, cũng chỉ có Thượng tấu.

Trần Dung vẫy tay gọi một tỷ nữ tới, nói: “Lấy cho ta một bộ xiêm y của lang quân nhà ngươi.”

Tỷ nữ kia cũng không có tâm tư hỏi nàng nguyên do, cúi đầu lên tiếng, rồi chạy về phía tấm phòng.

Chỉ chớp lát, một bộ y bào xanh nhạt cùng một bộ y bào tuyết trắng đồng thời được đặt trước mặt của Trần Dung. Tỷ nữ kia nhỏ giọng nói: “Đây đều là xiêm y cũ của Thất lang. Nữ lang muốn dùng bộ nào?”

Trần Dung nói: “Xanh nhạt đi.”

Từ lúc còn rất nhỏ, Trần Dung đã không thích quần áo màu trắng. Thứ nhất nàng mặc màu sắc này phải chú ý giữ sạch sẽ, thứ hai, đây là thường phục của thứ dân, nàng không thích.

Chọn xong xiêm y, thấy tỷ nữ kia xoay người muốn đi, Trần Dung liền nói: “Trang điểm cho ta.” Dứt lời, nàng ngồi xuống trước gương đồng.

Tỷ nữ kia không yên lòng lên tiếng, đi đến phía sau nàng, hỏi: “Nữ lang muốn vấn kiểu tóc gì?”

“Y phục là nam trang, kiểu tóc tất nhiên cũng là kiểu tóc của nam tử. Đứng rồi, lát nữa người đi nói chuyện với nhóm người hầu một chút, cứ bảo rằng người đến chỉ có lang quân, chưa từng có nữ lang!”

Tỷ nữ từ ngẩn ngơ hỏi: “Vì sao?” Nàng ta vừa hỏi mở miệng, lập tức nghĩ tới nguyên nhân, vội vàng đáp: “Vâng.”

Chỉ chớp lát, Trần Dung cải trang thành thiếu niên xuất hiện ở trước gương đồng. Nói thật ra, Trần Dung giả nam trang cũng không thành công lắm, ngũ quan của nàng quá mức minh diễm, dáng người lại nở nang đầy đặn, cho dù đã mặc y bào rộng thùng thình, khi khoác lên người vẫn luôn có vài phần thướt tha. Nhưng mà đại chiến sắp tới, nàng cũng không để ý đến mấy chi tiết này.

Trần Dung liếc nhìn mình trong gương một cái, cất bước đi ra.

Khi nàng bước ra sân, phát hiện trên đường bóng người thưa thớt, thỉnh thoảng thấy vài người thì cũng là bồn chồn, có vẻ vừa vội vừa loạn. Dường như trong toàn bộ phủ của thành chủ, nơi tinh tảo nhất và có thể bảo trì bình tĩnh nhất, vẫn là sân viện của Vương Thất lang.

Dạo bước một lúc, Trần Dung thấy một phó dịch của Vương phủ, nàng vội vàng hỏi: “Thất lang ở đâu?”

Phó dịch kia quay lại vội vàng, cũng không nhìn kỹ người hỏi là ai, vung tay lên đáp: “Ồ trên thành lầu.”

“Đa tạ.”

Trần Dung đi nhanh tới thành lầu.

Chỉ chớp lát, nàng trông thấy Vương Thất lang đứng ở trên thành lầu cao cao, áo trắng như tuyết, không vương chút bụi.

Đây là chuyện rất kỳ quái, rõ ràng phía trước phía sau chàng đều là người, rõ ràng trong thành ngoài thành đều là khung cảnh ồn ào náo động. Nhưng chàng đứng ở nơi đó, Trần Dung cảm thấy trời xanh mây trắng, chỉ có một mình chàng lẻ loi.

Trần Dung đi tới phía sau Vương Thất lang. Không giống như Vương Thất lang nhìn về phía chân trời, Trần Dung cúi đầu nhìn người Hồ ở dưới tường thành.

Đây là cửa thành phía nam, phía dưới người Hồ đông nghịt, ước chừng lên đến con số vạn. Mấy vạn người Hồ ngồi xổm dưới thành, có nấu cơm, có quần tam tỵ ngũ cười nói. Mới nhìn qua thì có vẻ rối loạn, nhưng nhìn kỹ, Trần Dung lập tức phát hiện, đám người Hồ này đội ngũ chỉnh tề, trên người mặc khôi giáp, binh khí lại càng chưa từng rời khỏi bên cạnh thân.

Trần Dung nhìn một lúc, đột nhiên nói: “Thất lang, ta nghĩ đến, ở cửa này có thể có một đường sống sót!”

Nàng đột nhiên lên tiếng khiến Vương Hoàng bừng tỉnh. Chàng quay đầu, thấy là Trần Dung, hai mắt chàng sáng ngời, khóe miệng cười yếu ớt, chàng nghiêng đầu, lẳng lặng nhìn nàng chăm chú, Vương Hoàng đột nhiên vươn tay ra về phía nàng: “Nguyện cùng khanh tay nắm tay!” Khi chàng nói những lời này, ngữ điệu có chút kỳ quái, biểu tình có vẻ khác thường, dường như đang đưa ra lời hứa hẹn nào đó.

Tất nhiên Trần Dung không thể cũng vươn tay ra. Nàng tươi cười, nhìn thẳng mắt chàng nói với vẻ nghiêm túc: “Thất lang, hay là chúng ta thoát vây từ

cửa thành phía nam.” Nàng nhìn xuống phía dưới cửa thành, tay phải đưa ra, trầm giọng nói: “Thất lang nhìn xem, người Hồ ở bên trái cùng bên phải, còn có ở giữa và phía sau, có phải có chút khác nhau hay không?”

Nàng không nghe thấy tiếng đáp lời nên quay đầu lại.

Vương Hoàng chỉ nghiêng đầu, lẳng lặng nhìn nàng.

Dưới tịch dương, gương mặt của Trần Dung điểm lệ, được bao phủ một tầng màu vàng, hai mắt của sáng ngời như thế, da thịt tuổi trẻ có sức sống đến vậy, dáng người dù giấu trong xiêm y rộng thùng thình cũng vẫn hấp dẫn kích thích.

Vương Hoàng thu hồi ánh mắt, cũng nhìn về phía dưới thành, nói: “Đúng là có chút khác thường, A Dung thấy thế nào?”

Trần Dung đang muốn trả lời, một tiếng bước chân truyền đến, cùng với tiếng bước chân là một tiếng cười trong sáng: “Thất lang ở đây sao? Uhm, vị lang quân này là?” Ngừ khí có chút hồ nghi.

Trần Dung quay đầu lại, đối mặt với thành chủ thành Mạc Dương tầm tuổi trung niên, ý thái nhàn nhã.

Cho dù đại chiến đang trong tình thế lửa sém lông mày, thành phá nhân vong, trên mặt sĩ phu vẫn tươi cười khả cúc, tựa hồ hán không phải đang đối mặt với đại kiếp nạn liên quan đến sinh tử mà là một bữa yến tiệc, một lần thi hội.

Trần Dung tiến lên một bước, định trả lời.

Nàng còn chưa mở miệng, Vương Hoàng đi đến phía sau nàng, vươn tay ra. Chàng nhân nhân tẩn tẩn, cực kỳ tự nhiên khoát tay lên vai nàng, mỉm cười nói: “Đây là khanh khanh của ta, hôm nay tiến đến cùng ta chịu chết.”

Trần Dung cứng lưỡi, tươi cười treo trên mặt, lời vừa muốn bật thốt lên đều nghẹn ở trong miệng. Nàng vạn vạn lần thật không ngờ, Vương Hoàng sẽ đưa ra một đáp án như thế!

Hai mắt Mạc Dương thành chủ sáng ngời. Hắn đánh giá Trần Dung từ trên xuống dưới, vuốt râu dài, gật đầu cảm khái: “Mỹ mạo như xử nữ, dung mạo điểm lệ, có khanh khanh như thế, khó trách Vương Thất lang phong lưu nổi danh khắp thiên hạ cũng cam nguyện đoạn tỵ. (ý nói Vương Thất lang cam nguyện chịu làm gay)”

Nói tới đây, Mạc Dương thành chủ nhìn người Hồ phía dưới thành, thì thào nói: “Ta không bằng Thất lang. Lần này trên đường xuống hoàng tuyền cũng không có ai để nắm tay.”

Hắn tự cảm khái, không phát hiện lúc này Trần Dung đại mặt ra, hai chân như mềm nhũn, cả người đều muốn té xỉu.

Ngay khi Trần Dung mềm nhũn người, bên hông của nàng bỗng ấm áp, chính là Vương Hoàng đỡ nàng. Chàng ôn nhu đỡ nàng, yêu thương đặt nàng vào trong lòng, bạc môi dán lên hai má nàng, hơi thở ấm áp phun ra theo câu nói: “Khanh khanh không khỏe sao?”

Trần Dung không có sức lực để đáp lời. Lúc này nàng thống khổ nhắm hai mắt lại.

Nói thật, lần này nàng tiến đến thành Mạc Dương, thứ nhất là tránh họa, thứ hai cũng là bởi vì nàng biết rõ trận chiến này từ đầu đến cuối! Nàng tin tưởng chỉ cần nắm chắc, chỉ cần sự tỉnh vẫn dựa theo quỹ đạo của kiếp trước, nàng có thể mang theo Vương Hoàng và Tôn Diễn chạy thoát! Cho nên, nàng ngồi ở trong xe ngựa suy nghĩ, nàng sẽ mặc nam trang, còn phải giữ gìn danh tiết. Sau khi thành bị tấn công thì bọn họ sẽ hoàn toàn thoát thân.

Nhưng giờ phút này, cánh tay Vương Hoàng đặt lên bên hông nàng, ngực chàng dán vào phía sau lưng nàng, môi của chàng dán lên hai má nàng. Đáng thương cho nàng, kiếp trước khi tự thiêu mà chết, nàng vẫn còn là tâm thân xử nữ, chưa từng thân cận quá mức với nam nhân như vậy. Mà kiếp này, đầu tiên là bị chàng đoạt đi nụ hôn đầu tiên, sau đó lại bị chàng ôm vào trong lòng, trái một câu khanh khanh, phải một câu khanh khanh. Nam nhân này thật sự đáng giận.

Trần Dung âm thầm cắn chặt răng, nàng vừa mở mắt thì đối diện với ánh mắt hâm mộ của Mạc Dương thành chủ nhìn về phía mình cùng Vương Hoàng. Lập tức, nàng nghiêng răng nghiêng lợi đè nén tức giận, lập tức biến thành tươi cười ngượng ngùng.

Sau khi nặn ra một nụ cười, Trần Dung cúi đầu xuống. Nàng đưa tay chạm đến tay chàng đặt bên hông nàng nhẹ nhàng kéo một cái, nhưng cánh tay chàng vẫn không hề dời đi. Trần Dung cắn môi dưới, dùng lực mạnh một chút, cánh tay chàng vẫn ở nguyên đó. Trần Dung nhũu chặt đôi mày thanh tú, véo mạnh một cái!

“Ai u!” Vương Hoàng bị đau kêu ra tiếng.

Mạc Dương thành chủ kinh ngạc quay đầu nhìn về phía chàng, hỏi: “Sao vậy?”

Vương Hoàng khề cong khoe miệng, nhọt nhạt, tao nhã cười nói: “Không sao, vừa bị kiến cắn một cái.”

Mạc Dương thành chủ ha ha cười nói: “Thất lang chết còn không sợ, lại sợ một con kiến sao?”

Vương Hoàng nhướn một bên mày, nói với về thân nhiên: “Con kiến kia cắn người lại chuyên chọn chỗ da dày thịt béo, cắn rất chặt rất mạnh, dù thế nào cũng không chịu nhả ra, đương nhiên đáng sợ.” Miệng chàng nói sợ, nhưng dù là biểu tình hay là ngữ điệu đều rất bình tĩnh thân nhiên.

Mạc Dương thành chủ ha hả cười.

Lúc này, Vương Hoảng cúi đầu xuống. Chàng mỉm cười, ôn nhu ngâm vịnh tai của Trần Dung, liếm mát khế hôn, dùng một loại ngữ khí làm cho toàn thân người ta mềm nhũn mà cất tiếng hỏi: “Khanh khanh sợ chết hay là sợ bị con kiến kia cắn đau đấy?”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Luyện đồng

Hơi thở của chàng ấm áp ủa vào trong lỗ tai của Trần Dung, bí mật xâm nhập lòng nàng, hơi thở này mang theo một mùi hương cỏ xanh làm cho toàn thân nàng mềm mại vô lực.

Hai chân Trần Dung như nhũn ra, trong miệng kêu khổ, vừa then vừa giận vừa hận vừa khổ, thấy Mạc Dương thành chủ tránh ra, nàng vội vàng hít một hơi, áp chế trái tim đang nhảy loạn, thấp giọng ra lệnh: “Buông ra!”

Thấy chàng không đáp ứng, trần Dung dùng khữu tay thúc về phía sau một cái, sau khi khiến chàng kêu rên ra tiếng, lại hung hăng khế nói: “Buông ra.”

Vương Hoảng vươn tay ôm bụng, hơi hơi nheo lại hai mắt trừng nàng một lúc, sau đó, chàng cầm lên một lọn tóc, đặt ở trước mũi người hương.

Chàng đang định nói chuyện, dưới tường thành, tiếng đánh trống reo hò vang lên, đồng thời, cũng mang đến một loại hơi thở tử vong.

Chàng vươn tay ra, nhẹ nhàng nắm tay nhỏ bé của nàng, cười nói: “Ta còn nghĩ rằng A Dung không sợ chết cơ.” Nói tới đây, giọng nói của chàng ôn nhu tựa như gió xuân: “Đừng sợ.”

Trần Dung cả kinh, nhanh chóng tránh né chàng, quay đầu đi.

Chỉ thấy dưới tường thành, nhóm người Hồ chậm rãi thối lui sang hai bên.

Đám người như thủy triều lui xuống, chừa ra một con đường.

Một tướng quân đeo mặt nạ xuất hiện ở giữa đường. Ở phía sau gã là một ngàn môn quy quỳ xuống, ở hai bên cạnh gã cũng là chúng sĩ tốt nhất tề quỳ một gối không nhúc nhích hướng về phía gã làm lễ.

Nhóm sĩ tốt người Hồ vừa rồi còn đang la hét, hỗn loạn, lúc này đều quỳ xuống, từ góc độ Trần Dung nhìn lại chỉ thấy đầu người đông nghìn nghịt. Trong lòng Trần Dung trầm xuống, nàng vươn tay đặt tại ngực, chỉ có như vậy mới có thể khiến tim đang nhảy loạn trở lại vị trí cũ: Giờ phút này xem ra chúng người Hồ rõ ràng là vạn người một lòng mà! Cái gọi là sơ hở ở kiếp trước thật sự còn tồn tại hay không?

Lúc này, bên cạnh truyền đến giọng nói hừng hờ của Vương Hoảng: “Tướng quân kia là Mộ Dung Khác, gã là quân thần của người Tiên Ti.”

Chàng nói tới đây, thấy Trần Dung không trả lời thì không khỏi quay đầu lại.

Vừa quay đầu, chàng đối diện với sắc mặt tái nhợt như tờ giấy của Trần Dung, ánh mắt tan rã, cái miệng nhỏ nhắn lại mím chặt thành một đường. Dưới tường thành, khi tay phải của Mộ Dung Khác vung lên, chúng sĩ tốt người Hồ đều đứng lên.

Lúc này, Mộ Dung Khác ngẩng đầu, nhìn về phía trên tường thành.

Dưới mặt nạ, hai mắt gã sáng ngời.

Cho dù là ở đâu hay có bao nhiêu người, Vương Hoảng luôn có thể dễ dàng hấp dẫn mọi tầm mắt. Mộ Dung Khác chỉ vừa nâng mắt đã nhìn về phía chàng.

Bốn mắt nhìn nhau.

Lúc này, khi Trần Dung vừa liếc nhìn, Vương Hoảng cũng nhìn Mộ Dung Khác ở dưới tường thành mỉm cười.

Nụ cười này thực thần bí, thực quý dị, hoàn toàn khác biệt với tươi cười luôn siêu nhiên, ôn nhu ngày thường, dường như trong đó mang theo hơi thở chết chóc.

Mộ Dung Khác cũng không biết có nhìn thấy biểu tình này của Vương Hoảng hay không, gã chỉ ngửa đầu, lẳng lặng đánh giá nam tử vạt áo tung bay, phiêu nhiên như thần tiên này.

Một hồi lâu, Mộ Dung Khác mới thu hồi tầm mắt, phát phát tay, thấp giọng nói chuyện với chúng tướng. Giọng của bọn họ cũng không lớn, lại cách xa như vậy, đám người Trần Dung căn bản không thể nghe rõ.

Đúng lúc này, Vương Hoàng vung tay áo dài rồi nói: “Đi thôi.”

Dứt lời, chàng dẫn đầu đi xuống dưới thành.

Trần Dung do dự một chút, vẫn nhanh chóng đuổi theo.

Nàng nhắm mắt theo đuôi theo ở phía sau chàng, cúi đầu, cố gắng nhớ lại vài chi tiết chấp vả ở kiếp trước.

Vương Hoàng đi ở phía trước nàng vẫn đều không hề hé răng.

Cũng không biết qua bao lâu, tiếng đánh trống reo hò ồn ào náo động ập đến.

Trần Dung ngẩng đầu lên.

Lúc này, nàng mới phát hiện mình đi theo chàng bất tri bất giác đã đi ra phố của thành Mạc Dương. Giờ phút này phố Mạc Dương rất im lặng, cho dù có người đi đường thì sắc mặt bọn họ đều hoảng loạn, qua lại vội vàng. Mỗi một con ngõ nhỏ đều có binh lính đi qua đi lại duy trì trật tự.

Trần Dung nhìn xung quanh một cái, lại quay đầu nhìn về phía Vương Hoàng.

Vương Hoàng đang đi phía trước nàng.

Dù lúc này là thời điểm nguy cơ tứ phía, dáng người của chàng vẫn thẳng tắp, một thân áo trắng, dưới ánh mặt trời tan ra thanh quang thần nhiên, siêu nhiên thể tục.

Trần Dung nhìn chàng, môi anh đào giật giật.

Đúng lúc này, Vương Hoàng quay đầu lại.

Dưới ánh mặt trời, ánh mắt của chàng vô cùng trong trẻo. Chàng nhìn Trần Dung, tươi cười nhợt nhạt, chàng nói: “Lần này gặp mặt, A Dung luôn có chút ấm chiều, không biết ấm chiều điều gì vậy?”

Trần Dung còn chưa mở miệng, lúc này, tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến.

Tiếng vó ngựa còn chưa tới gần, một tiếng kêu to trong trẻo khiến Trần Dung bừng tỉnh: “Vương Thất lang!”

Đây là một tướng quân thanh niên, hần cười ngựa đến, sau khi vội vàng ngừng ngựa, thì ngồi ngay trên lưng ngựa hướng tới Vương Hoàng chấp tay, cất cao giọng nói: “Tôn Diễn tìm người.”

Hần liếc về phía Trần Dung bên cạnh Vương Hoàng, chỉ liếc mắt một cái thì nhú mày cười khỏ: “Cũng chỉ có danh sĩ như các người, tại thời điểm sống chết ngay trước mắt, còn có tâm tư cùng luyện đồng đi dạo.”

Những lời này của hắn vừa thốt ra, Vương Hoàng đã nghe thấy bên cạnh truyền đến tiếng thở dài ảo não.

Chàng hơi hơi nghiêng đầu.

Bên cạnh chàng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Dung đỏ lên, hai mắt oán hận trừng mắt nhìn vị tướng quân kia, môi anh đào chu ra, cuối cùng khẽ hé mở.

Vì thế, Vương Hoàng vron tay ra.

Chàng vron ngón trở thon dài đặt lên cái miệng nhỏ nhắn phẫn nộ nộ của nàng.

Lúc làm động tác này, sau khi thành công khiến Trần Dung cứng đờ người, chàng xoay người, cười nói với tướng quân kia: “Nếu như thế thì đi thôi.”

Dứt lời, chàng dẫn đầu rời đi.

Vị tướng quân kia xoay người xuống ngựa, theo sát phía sau chàng, nói: “Mộ Dung Khác tới đây. Thất lang, người nói gã có thể công thành vào tối hôm nay hay không?”

Phía trước, giọng nói nhẹ nhàng bình thản của Vương Hoàng vang lên: “Đêm nay ư? Sẽ không.”

Ngữ khí vô cùng chắc chắn.

Vị tướng quân trẻ tuổi tò mò hỏi: “Vì sao?”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, càng bước càng xa. Đến khi bóng dáng của bọn họ biến mất, Trần Dung mới oán hận dậm chân, đỏ mặt nghiêng răng

nghe lọt xí một tiếng. Nhưng mà giọng của nàng vừa nhỏ lại mơ hồ, ngữ bất thành câu (không thành một câu hoàn chỉnh).

Sau khi tức giận một lúc, Trần Dung xoay người lại.

Nàng cúi đầu, hữu khí vô lực đi về phía phủ thành chủ.

Vừa mới tiến vào cửa phủ, nàng nghe thấy giọng của Thượng tâu từ một bên truyền đến: “Nữ lang.”

Thượng tâu mang vẻ mặt sầu lo, lão nhìn Trần Dung nói: “Nữ lang, người vừa rồi cùng Vương Thất lang.” Nói tới đây, lão thờ dài một tiếng, thì thào nói: “Thành sắp bị phá rồi, ngay cả phóng túng cũng chỉ có phóng túng được mấy ngày. Nếu nữ lang thích ngài ấy, thì cứ theo ý mình đi.”

Trần Dung vụn vụn lần thật không ngờ, Thượng tâu luôn cũ kỹ trung thực lại đưa ra một đề nghị như vậy với nàng.

Nàng tức giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, há mồm đang muốn quát mắng, lại nhanh chóng ngậm miệng, vung tay áo, thướt tha đi nhanh vào trong phủ.

Vừa mới đi được năm bước, Trần Dung dừng chân, quay đầu, kêu lên với Thượng tâu: “Tâu, chuẩn bị lên xe ngựa, ta muốn đi gặp Tôn tiểu tướng quân.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Đồng tâm

Thượng tâu nghe vậy, nhú mày rồi nói: “Hiện tại Tôn tướng quân khẳng định bận bịu không thể phân thân. Nữ lang, không phải mỗi người đều có sự kiên nhẫn tốt như Vương Thất lang đâu.”

Trần Dung mặt nhăn mày nhíu, quát: “Bớt nói nhảm, nhanh đi chuẩn bị đi.”

Thượng tâu thấy ngữ khí của nàng kiên quyết, nghĩ đến biểu hiện của nàng khi vừa mới vào cửa thành thì gật đầu, đáp: “Vâng.”

Xe ngựa chạy về phía chỗ Tôn Diễn ở tây phố.

Lúc này Trần Dung đã biết, toàn bộ thành Mạc Dương ước chừng có hai vạn quân tốt, hơn nữa Tôn Diễn mang đến hai ngàn người, cộng thêm dân chúng thứ dân, hộ vệ các đại gia tộc trong thành cũng có hơn mười vạn, tính ra, tổng binh lực so với người Hồ còn đông hơn.

Nhưng mà, đối phương lại là quân thần Mộ Dung Khác cầm binh! Trong thiên hạ, nếu nói binh lực chi tráng, Nhiễm Mẫn đứng thứ nhất, thứ hai đó là Mộ Dung Khác. Bởi vì tướng quân này tuần mỹ, hàng năm đeo mặt nạ xuất hiện ở trên chiến trường, quỷ kế đa đoan, dụng binh như thần.

Mà hai vạn sĩ tốt của thành Mạc Dương thật sự mà xông lên chiến trường, so với hai ngàn người của Tôn Diễn còn không bằng. Đến lúc đó các đại gia tộc điều năm sáu ngàn tư binh cùng hộ vệ thì còn có sức lực liều mạng với người Hồ.

Trần Dung ngồi ở trong xe ngựa, vừa sửa sang lại tư liệu mình đã thu thập, vừa tìm kiếm trong trí nhớ. Tình cảnh sống chết ở ngay trước mắt, nàng phải nghĩ thông những chi tiết mấu chốt kiếp trước nghe thấy thế nhân nói đến.

Trong lúc Trần Dung đang suy nghĩ, xe ngựa ngừng lại, giọng của Thượng tâu từ bên ngoài truyền đến: “Nữ lang, đến rồi.”

Trần Dung lên tiếng, vén rèm xe.

Xuất hiện ở trước mắt nàng là cửa thành phía bắc, hai ngàn người của Tôn Diễn đóng tại đây, chính cậu thì đang ở phía trên thành lâu.

Trần Dung nhảy xuống xe ngựa, bước về phía trước.

Một đám binh lính đứng bất động như núi. Thậm chí khi đám sĩ tốt này nhìn thấy mỹ thiếu niên như Trần Dung đến, ngay cả hai mắt cũng không hề nâng lên.

Trần Dung tự bước lên đó.

Vừa mới đi lên tường thành, một tiếng ca thê lương rơi vào trong tai nàng: “Thế vô anh hùng, trí sử thứ tử xưng vương. Hồ nhân xương quyết, ngã Hán nhân y quan, bạch cốt đội tuyết.” Tiếng ca truyền đến từ phía sau Trần Dung. (Thế gian không có anh hùng, con vợ kẻ xưng vương, người Hồ hung hãn, lật bỏ y quan của người Hán, tuyết phủ xương trắng)

Trần Dung quay đầu nhìn lại, trông thấy một khất cái trung niên quần áo tả tơi, vừa kéo cái chân bị thương lê về phía trước, vừa gõ bát ca hát. Tiếng ca thê lương của hán nhân nga, rất hợp với gió lạnh lúc này, nhất thời trời đất đều trở nên lạnh lẽo.

Trần Dung nhìn hấn, không khỏi trầm nghĩ: Người này lại biết chữ, hơn phân nửa là sĩ tộc đi chuyển xuống phía nam bị lụn bại, chẳng những lưu lạc trở thành ăn xin, hiện tại ngay cả tánh mạng cũng không được bảo toàn. Nàng không phải một người thích thương xuân buồn thu, chỉ liếc mắt một cái rồi tiếp tục đi về phía trước.

Chỉ chớp lát, nàng đi lên thành lầu kia, chấp tay hỏi một hộ vệ: “Tôn tiểu tướng quân có ở đây không?”

Hộ vệ kia thấy nàng mặc hoa phục, biết tất là sĩ tộc, lập tức cung kính trả lời: “Tôn tiểu tướng quân đi gặp thành chủ rồi.”

Trần Dung biết cậu đã đi gặp thành chủ, lập tức nâng cao giọng nói: “Ta có chuyện quan trọng, xin cho ta đi vào.”

Hộ vệ kia liếc nhìn nàng một cái, nói: “Vâng.”

Trần Dung bước nhanh vào bên trong.

Nàng vừa mới đi vào cửa phòng thì nghe thấy hộ vệ kia nói thầm: “Lang quân này thật giống như xử nữ, ngay cả dáng người cũng vậy. Đáng tiếc, nhân vật như thế cũng giống như ta đang chờ chết.” Giọng nói mang theo thôn thức.

Có lẽ là bởi vì ăn bữa hôm lo bữa mai, có lẽ là bởi vì nguyên nhân khác nữa, người ở thời đại này đối với nữ thiếu niên luôn có một loại tâm lý trần ái cùng coi trọng. Như tên hộ vệ này, bản thân hấn cũng sắp chết, nhưng hấn chỉ lo tiếc hận cho Trần Dung.

Trần Dung đi vào chính sảnh. Nàng chọn một vị trí ở góc phía tây ngồi xuống, vị trí này hơi tối, khiến cho cơ thể cùng ngũ quan nàng cũng trở nên mơ hồ.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Chỉ chớp lát, một giọng nói trong trẻo lộ ra mỗi một của một thiếu niên truyền đến: “Đây không phải chuyện hợp mưu hợp sức sao? Rõ ràng là thành chủ khẳng khái giữ ý định. Sớm biết rằng sĩ tộc thành Mạc Dương đồng lòng hợp lực như thế, ta cần gì phải mang theo các huynh đệ đến?” Giọng nói cực kỳ bất mãn, chính là Tôn Diễn.

Một người khác có giọng thô hào thờ dãi: “Hiện tại nói những lời này đã vô dụng rồi. Kế Mộ Dung Khác vây ba phía thực hiện đều có ở trong binh pháp Tôn Tử. Nhưng thành chủ của Mạc Dương lại bảo không phải mà là tương kế tựu kế, còn nói đây là kế sách hư hư thật thật của Mộ Dung Khác. Ai, rồi cứ bảo bọn họ phá cửa phía tây.”

Hấn nói tới đây, Tôn Diễn hừ mạnh một tiếng nói với vẻ chán ghét: “Đám sĩ tộc này so ra đều kém phó dịch của Vương gia!”

“Đúng vậy, Lang Gia Vương thị luôn đứng hàng đầu, nhưng mỗi lần Vương Thất lang vừa mở miệng, Mạc Dương thành chủ đều cản lại. Tiểu tướng quân, ta thấy không bằng nghe theo Vương Thất lang đi, tập hợp mọi binh lực, phá vây từ cửa nam!”

Ngay khi một câu cuối cùng thốt ra, hai mắt Trần Dung sáng ngời. Hai tay nàng bấu chặt vào nhau, tin tưởng tăng lên nhiều.

Dừng một chút, người kia còn nói thêm: “Lần này người Hồ tới quá đột ngột, dường như muốn đạt được cái gì đó.”

Tôn Diễn không chút để ý ậm ừ lên tiếng.

Đúng lúc này, thủ vệ lớn tiếng nói: “Bẩm Tôn tướng quân, có một tiểu lang quân mỹ mạo tìm ngài, đã ngồi chờ lâu trong chính sảnh.”

Hộ vệ kia chỉ trần thuật sự thật, lại quên mất rằng, Tôn Diễn là người có diện mạo xinh đẹp, cậu ghét nhất khi người khác hình dung nam nhân lại dùng tới mấy chữ mỹ mạo, lập tức cậu hừ mạnh một tiếng, quát: “Biết rồi, lui ra đi.”

Đúng lúc này, người có giọng nói thô hào kia cười nói: “Thiếu niên mỹ mạo ư? So với Tôn tiểu tướng quân thì thế nào?”

Giọng của hấn vừa mới cất lên, Tôn Diễn đã hét to: “Con mẹ nó, ngậm cái miệng thối của ngươi lại!” Cậu vừa quát mắng vừa hùng hổ đi về phía trước.

Ngay sau đó, Tôn Diễn mặc một thân khôi giáp mang vẻ mặt ủ rũ nhanh bước vào, cậu vừa vào cửa thì liền tìm kiếm xung quanh.

Trần Dung nhìn thấy cậu đi vào, vội vàng đứng lên, hai mắt sáng ngời nhìn cậu.

Lúc này, Tôn Diễn cũng trông thấy Trần Dung, đầu tiên cậu nghiêng đầu nhìn nàng, vừa liếc mắt một cái, đột nhiên cậu cả kinh, vung tay lên: “Đi ra ngoài, đi ra ngoài!”

Tướng lĩnh thanh niên bị cậu đối xử không chút lưu tình như thế cũng đang đánh giá Trần Dung. Cho dù Tôn Diễn vô lễ cỡ nào, hấn cũng không có vẻ tức giận. Hấn chỉ nghiêng đầu, nhìn về phía Trần Dung, sau đó, lại nhìn về phía Tôn Diễn. Sau một lúc lâu, hấn đột nhiên nói thầm: “Rất giống một đôi bích ngọc trần quý.”

Lúc này đây, giọng của hấn vừa hạ thấp, Tôn Diễn đã hét to một tiếng: “Người đâu!”

“Dạ!” Hai hộ vệ lên tiếng trả lời đi vào.

Tôn Diễn chỉ về phía tướng lĩnh thanh niên kia, quát: “Đuổi người này ra cho ta!”

Hai hộ vệ không chút do dự đáp vâng, đi về phía tướng lĩnh thanh niên kia.

Tướng lĩnh thanh niên kia thấy cậu tức tối thì liên tục vẫy tay, cười khỏ: “Được rồi, được rồi, ta đi ra ngoài là được chứ gì.” Hắn vừa nói, vừa thối lui về phía sau. Dù là thối lui đến chỗ cửa, hắn vẫn x còn ngó về phía trong phòng. Biểu hiện của hắn rất đáng giận, sau khi liếc nhìn Trần Dung một cái thì lại liếc nhìn Tôn Diễn một cái, rồi thờ dài một tiếng, tiếp theo nhìn về phía Trần Dung, lại nhìn về phía Tôn Diễn, thờ dài thêm một tiếng,

Sau khi Tôn Diễn vẫy lui hộ vệ, chỉ mấy bước đã chạy tới trước mặt Trần Dung. Cậu vươn tay nắm hai tay nàng, run giọng nói: “Sao A Dung lại đến đây?” Nói tới đây, hai mắt cậu đỏ hồng, phần nộ gấm nhệ: “Trần thị A Dung, muội có biết đây là chỗ nào hay không? Muội có biết lúc này nàng đến sẽ có hậu quả gì không?”

Trần Dung nhìn biểu tình của cậu thân thiết mà cảm động mím môi. Nàng ngửa đầu nhìn về phía cậu, đột nhiên nàng dùng nói với vẻ quyết đoán: “Ta biết làm thế nào để có thể thoát vậy!”

Tôn Diễn ngăn ra. Cậu vươn tay đặt lên trán Trần Dung, kinh ngạc nói: “Tiểu nữ tử này, muội có biết bản thân đang nói gì không?”

Trần Dung cũng không hề chớp mắt nhìn cậu, lại nói: “Ta biết làm thế nào để mang mọi người thoát khỏi vây khốn!”

Tôn Diễn nghiêng đầu, trên gương mặt xinh đẹp tuyệt trần vô luân lộ vẻ hồ nghi, cậu nhin không được lại duỗi tay đặt trên trán Trần Dung, nhìn thấy hai mắt nàng sáng ngời mà kiên định thì cậu nhú mày, buông tay ra, lùi về phía sau một bước, ngồi xuống thấp đối diện với Trần Dung. Sau khi ngồi xuống, cậu cảm lấy chén rượu uống một hơi cạn sạch, lại đó lại nhìn Trần Dung, nói: “Muội lặp lại lần nữa!”

Trần Dung chậm rãi, tao nhã ngồi xuống, hai tay đặt trên đầu gối, thẳng lưng, nhìn cậu, quả thực lặp lại: “Ta biết làm thế nào để phá vây.” Không đợi Tôn Diễn đáp lời, nàng trầm giọng nói: “Về phần vì sao ta biết ta sẽ không nói, cũng không muốn nói ra. Tôn Diễn, ta chỉ biết đêm nay giờ Sửu khi vừa bình minh, chúng sĩ tốt người Hồ ở cửa phía nam sẽ đột nhiên bị điều ra, còn lại chỉ có ba ngàn sĩ tốt, hơn nữa đám sĩ tốt này lại không thuộc về Mộ Dung Khác, cũng không đồng tâm. Đó là cơ hội sinh tồn duy nhất của chúng ta.”

Tôn Diễn nghe đến đó, đột nhiên, cậu không dời mắt nhìn chằm chằm Trần Dung, nói: “Lời của nàng là Vương Thất lang nói đúng không?”

Trần Dung ngẩn ngơ.

Tôn Diễn cười khỏ: “Vừa rồi ở trên điện, Vương Thất lang lại thận trọng đưa ra ý kiến này. Nhưng mà hắn cũng không nói cụ thể như thế, hắn chỉ nói đêm nay, mọi người tập hợp mọi binh lực, phá vây từ cửa thành phía nam có lẽ sẽ có hy vọng sinh tồn. Nhưng muội biết không, sĩ tộc trong thành Mặc Dương đều không nghe theo lời hắn, Mặc Dương thành chủ cũng không để hắn nói cho hết lời. A Dung, dưới tình huống như vậy, muội lặp lại lời của hắn là có ý gì?”

Lời của cậu vừa thốt ra, nàng lại khê hỏi: “Chàng đã nói như vậy sao?”

Tôn Diễn mở to mắt nhìn nàng.

Trần Dung cười khỏ, nàng rũ hai mắt, ánh chạng vạng chiếu sáng trên mặt nàng, trong ánh mắt nàng lại lộ vẻ tiếc hận: “Hóa ra, chàng cũng không có cách nào khác.....”

Tôn Diễn nhìn biểu tình của nàng, lại không hiểu ra sao.

Trần Dung hồi phục tinh thần, ngẩng đầu nhìn cậu, nói với vẻ quyết đoán: “Bọn họ không nghe là chuyện của bọn họ, chúng ta tự rời đi! Mang theo hai ngàn sĩ tốt của huynh, còn có chúng phó Vương gia, đêm nay chúng ta thoát vây từ cửa thành phía nam!”

Tôn Diễn đánh giá nàng từ trên xuống dưới. Một lát sau, hắn vung tay phải lên, quát: “Người đâu, đi mời Vương Thất lang đến, nói cho hắn biết, hắn có tri âm”

“Vâng.”

Nghe thấy tiếng bước chân lĩnh mệnh rời đi, sắc mặt Trần Dung vui mừng. Nàng có diện mạo diễm lệ, cười như thể tựa như hoa hồng tức thì nở rộ, vô cùng động lòng người. Tôn Diễn nhìn ngắm, gương mặt cậu hơi đỏ lên, cậu hơi nghiêng đầu, không hề nhìn về phía Trần Dung nữa.

Trong phòng an tĩnh lại.

Sau một lát, Tôn Diễn mới nói: “Đúng rồi, nghe nói khi người Vương gia vào thành, tươi cười, đi lại thông dong, cực kỳ ung dung. A Dung, đó là muội vào thành cùng bọn họ đúng không?”

Nghe thấy ngữ khí của cậu, chuyện Trần Dung bộc lộ tài năng khi qua cửa thành vốn không được truyền ra. Xem ra là Vương Hoàng bày mưu đặt kế. Người kia, vĩnh viễn nàng cũng không thể nhìn thấu chàng.

Trần Dung gật đầu, nói: “Đúng.” Dừng một chút, nàng thấp giọng nói: “Chủ ý này là ta đưa ra. Ta biết có thể đi vào từ cửa thành phía tây, cũng biết người Hồ sẽ không tấn công chúng ta.”

Tôn Diễn ngẩng đầu nhìn nàng chăm chăm. Cậu khẽ hỏi: “Là muội đưa ra chủ ý?”

Trần Dung gật đầu.

Tôn Diễn trở nên ngờ ngác. Cậu đứng lên, chắp hai tay, đi qua đi lại trong vòng. Sau khi đi được vài bước, cậu dừng chân, mắt nhìn Trần Dung càng thêm sáng rỡ: “Hóa ra Trần Dung lại biết dụng binh! Tốt! Nếu muội cũng cho là như vậy, thế thì đêm nay chúng ta phá vây.” Cậu xoay người đi ra bên ngoài.

Trần Dung thấy thế, vội vàng kêu lên: “Huynh không đợi Vương Thất lang sao?”

“Chờ hán làm cái gì? Ta tự đi tìm Mạc Dương thành chủ, còn có tộc trưởng của các sĩ tộc, nói cho bọn họ biết quyết định này. Con bà nó, bọn họ không nghe thì thôi, Vương Thất lang giống như thần tiên, tin vào hán còn thấy chắc chắn hơn.” Vừa nói, cậu vừa lao nhanh ra ngoài, đảo mắt tiếng bước chân đã đi xa.

Nhìn bóng dáng cậu vội vã rời đi, Trần Dung tươi cười, lúc này nàng rốt cuộc đã buông lỏng tâm tư.

Lúc ấy khi đến thành Mạc Dương, nàng vẫn cảm thấy bất an. Nàng luôn luôn nghĩ bản thân chỉ là một nữ lang nho nhỏ, lời nói ra hơn phân nửa không có bất luận kẻ nào tin tưởng. Vì muốn bọn họ tin, cũng vì biểu hiện bản thân có thể tin tưởng, khi vào thành, nàng mạo hiểm đưa ra chủ ý với người Vương gia. Lúc ấy xem ra hiệu quả đã đạt được, nhưng nàng thật không ngờ, người Vương gia cũng không truyền ra bên ngoài để tuyên dương công lao của nàng, hơn nữa, vài lần nói chuyện với Vương Hoàng, chàng đều tỏ ra tránh né. Điều này làm cho nàng cơ hồ cảm thấy tuyệt vọng. May mắn, cái nhìn của nàng và Vương Hoàng không mưu mà hợp! May mắn, Tôn Diễn nguyện ý tin tưởng bọn họ!

Trần Dung nặng nề ngồi xuống tháp, giờ chén rượu lên, ngửa đầu uống cạn.

Ngay lúc nàng ngửa đầu, trước mắt đột nhiên tối sầm lại. Trần Dung buông chén rượu, thuận tay dùng tay áo lau miệng, khóe mắt thoáng nhìn qua chỗ đó. Vừa liếc mắt, động tác thô lỗ lau miệng của nàng trở nên cứng đờ.

Một người mặc áo trắng như tuyết đang đứng ở cửa phòng. Chàng hơi nghiêng đầu, tựa tiểu phi tiểu, hứng thú nhìn Trần Dung. Người này, chính là Vương Thất lang.

Ngay lập tức, khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Dung đỏ bừng.

Nàng biết, ở phía nam, mọi sĩ tộc danh môn đều luôn vô cùng chú trọng phong độ lễ nghi, còn tiến hành chuyên môn huấn luyện cho chúng sĩ tộc đệ tử. Cho tới nay, ở trước mặt người khác nàng luôn thời thời khắc khắc nhớ rõ phải biểu hiện tao nhã một chút – điều này rất quan trọng. Khi người ta tin tưởng, cao quý nhờ huyết thống, hán phải lộ ra từ trong huyết mạch xương tủy. Nếu nam nhân thô lỗ, còn có thể nói người đó có cá tính, là miệt thị truyền thống, không cần đề ý ngôn luận của người khác, là hành vi của danh sĩ, nhưng nếu nữ nhân thô lỗ, vậy chỉ có thể chứng minh nàng không xứng làm một sĩ tộc.

Đương nhiên, sở dĩ Trần Dung coi trọng như vậy là bởi vì kiếp trước như thế, chỉ vì chút hành động, nàng bị nhóm nữ lang cùng các hạ nhân tỷ nữ cơ thiếp trong Nhiệm phủ châm chọc rất nhiều. Cái loại châm chọc về mức độ nhân phẩm này mỗi thời mỗi khắc đều lôi tên nàng vào, trở thành bóng ma tâm lý của nàng.

Đây là lần đầu tiên nàng lộ ra diện mục thô lỗ, lại bị một đại sĩ tộc bắt gặp, hơn nữa, người trông thấy lại là Vương Hoàng tao nhã hoàn mỹ như thần tiên!

Ngay lúc Trần Dung ngờ ngác đứng đó, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, Vương Hoàng cất bước đi về phía nàng. Chàng đi đến cách nàng chỉ một sải tay. Sau đó, chàng hơi nghiêng người, cúi sát về phía nàng.

Ở góc âm u, hai mắt của chàng sáng ngời như sao. Dường như có thể nghe thấy hô hấp của nàng, Vương Hoàng vươn ngón tay thon dài, tao nhã giúp nàng lau vết rượu bên miệng, nói với giọng ôn nhu: “Thật sự là không cần thận mã.” Giọng nói tựa như gió xuân nhẹ nhàng phất qua.

Dưới sự tiếp xúc của chàng, Trần Dung chậm rãi buông tay cứng đờ giữa không trung xuống. Nàng rũ hai mắt, từ từ ngồi trở lại tháp.

Lúc này, Vương Hoàng cũng ngồi xuống tháp. Chàng giờ lên chén rượu, ngửa đầu uống cạn, sau đó, cũng dùng tay áo lau miệng — mỗi một động tác đều giống y như đúc những gì Trần Dung đã làm. Nhưng sự tao nhã của chàng như được khắc vào sâu tận xương tủy, cùng là một động tác giống nhau, khi chàng làm lại có vẻ phong lưu hoàn toàn khác biệt so với người khác.

Loại phong lưu này đủ có thể khiến người ta tự biết xấu hổ, Trần Dung âm thầm thờ dài một hơi, trong lòng lại cảm kích. Chàng đang dùng phương thức của mình để an ủi nàng.

Vương Hoàng buông tay áo dính rượu xuống, nâng mắt nhìn Trần Dung nói: “Tôn diễn không phải nói ta có tri âm sao? Sao lúc này cậu ta không có ở đây?”

Trần Dung nghe thấy chàng vừa hỏi như thế, lập tức thu hồi tâm tình suy nghĩ miên man. Nàng thẳng lưng, hít vào một hơi, sau đó nhìn về phía Vương Hoàng: “Vừa rồi ta đã nói với Tôn Diễn, giờ sừu đêm nay khi vừa nhú bình minh, sĩ tốt người Hồ ở cửa thành phía nam sẽ bị đột nhiên bị điều ra, còn lại chỉ có ba ngàn sĩ tốt, hơn nữa đám sĩ tốt này không hoàn toàn thuộc chi hệ của Mộ Dung Khác, cũng không đồng tâm. Đó là cơ hội sinh tồn duy nhất của chúng ta.” Trong khung cảnh âm u, biểu tình của nàng kiên định, khi đối diện với ánh mắt của Vương Hoàng thì nàng hơi né tránh. Nàng cố gắng nói cho hết lời: “Sau khi Tôn Diễn quyết định gọi chàng tới thì đã chạy đi tìm thành chủ rồi. Huynh ấy nói, nếu bọn họ không nghe, huynh ấy sẽ tự mình mang theo hai ngàn sĩ tốt tìm cách thoát vây.”

Một hơi nói xong, trong phòng lại khôi phục im lặng.

Vương Hoàng nhìn nàng, chậm rãi rót cho mình một chén rượu, cười yếu ớt: “Hóa ra tri âm theo như lời Tôn Diễn nói, là A Dung sao!?”

Giọng nói bình thản, Trần Dung không biết chàng tán thưởng hay là có ý gì khác.

Chàng nâng chén uống một hơi cạn sạch, buông xuống rồi nói: “Nếu như thế, vậy hành động theo lời của nàng đi.”

Trần Dung vô cùng mừng rỡ, cũng không khỏi tự chủ hỏi: “Vì sao không hỏi ta nguyên nhân do đâu mà có thể khẳng định như thế?”

Vương Hoàng nghiêng đầu nhìn về phía nàng, khoe miệng khê nhếch, tựa tiếu phi tiếu: “Ta hỏi thì A Dung sẽ nói sao?”

Trần Dung lắc mạnh đầu.

Vương Hoàng cười một tiếng, nói: “Nếu như thế, vì sao ta phải hỏi?”

Trần Dung ngẩn ngơ, cũng tươi cười. Nàng cúi đầu xuống.

Lúc này, giọng nói thanh nhã êm tai của Vương Hoàng truyền đến: “A Dung, mặt của nàng lại đỏ rồi.”

Trần Dung rù hai mắt, bấu chặt hai tay, thì thào nói: “Ồ trước mặt chàng, ta luôn xấu mặt.”

“Có sao?”

“Có.” Trần Dung cố lấy dũng khí nhìn về phía chàng, hai mắt chớp chớp, dường như đang chờ mong chàng an ủi.

Vương Hoàng không hề an ủi. Chàng cong khoe miệng, thần nhiên nói: “Nàng cần phải chú ý.”

Nàng cần phải chú ý? Đây là ý tứ gì? Chàng đang nói, nàng vốn chính là người thô lỗ, nên phải cẩn thận một chút sao?

Trong khoảng thời gian ngắn, khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Dung càng đỏ, môi anh đào của nàng khê bữu ra, lại không nói nên lời.

Lúc này nàng không chú ý tới, Vương Hoàng đang ngồi trong bóng tối cũng đang lười biếng tà nghệ nhìn nàng.

Một hồi lâu, Trần Dung buông tâm tư, trầm nghĩ: Bị chàng biết thì thế nào? Chàng cũng không phải người lắm miệng sẽ tuyên truyền bản tính thô lỗ của ta. Ta, ta lại không cần gả cho chàng, vì sao phải để ý suy nghĩ của chàng chứ? Vừa nghĩ như thế, tâm tình của nàng tốt hơn rất nhiều.

Lúc này, sắc trời dần dần tối đen.

Trần Dung nhìn Vương Hoàng đang ung dung uống rượu, dường như không cảm giác thời gian trôi qua.

Đây là một chuyện rất kỳ quái, có khi Trần Dung cảm thấy, ở chung một chỗ với Vương Hoàng, cho dù nói hay không nói chuyện, thời gian đều trôi qua rất nhanh.

Cũng không biết bao lâu, một tiếng bước chân vội vã truyền đến. Trong nháy mắt, tiếng bước chân xuất hiện ở bậc thang, tiếp theo mệnh lệnh của Tôn Diễn truyền đến: “Đi chuyển cáo với các huynh đệ, mau thổi com, chuẩn bị hành động. Nhớ kỹ, khê kháng một chút.”

“Vâng.”

Sau đó, Tôn Diễn bước vào trong phòng. Cậu đi thẳng đến trước mặt Trần Dung và Vương Hoàng, vurun tay đoạt lấy chén trong tay nàng đã uống hơn phân nửa, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Sau đó, cậu buông chén xuống, cũng không chú ý tới biểu tình của Trần Dung và Vương Hoàng, mắng một cách căm giận: “Đám sĩ tộc thành Mạc Dương này, thật sự là con mẹ nó làm cho người ta chán ghét. Phi! Bọn họ cố ý phá vây từ cửa thành phía tây, còn không để bọn ta tự mang binh rồi đi. Con bà nó, còn muốn người của ta dẫn đầu chịu chết.”

Cậu đặt mông ngồi xuống tháp, nói với Vương Hoàng: “Nghe bọn họ đã quyết định rồi, ta thật sự không muốn nói nữa. Vương Hoàng, ta không thông báo quyết định của ta với bọn họ.” Trong giọng nói của cậu ẩn chứa bất an.

Vốn cũng đúng, lúc này, mỗi một hành động đều liên quan đến tính mạng của người toàn thành. Tôn Diễn mà quyết định một mình hành động, đối với những người trong thành Mạc Dương trông cậy vào hai ngàn tinh binh của cậu mà nói sẽ là một loại đã kích rất lớn. Cho nên, cậu nhìn Vương Hoàng, chờ quyết định của chàng.

Vương Hoàng mỉm cười, nói: “Nếu đã quyết định thì hành động đi.”

Tôn Diễn mừng rỡ, cậu cả kinh kêu lên: “Huynh đồng ý rồi sao?”

Vương Hoảng khẽ nhếch khóe miệng, thân nhiên nói: “Bọn họ vốn không muốn tách ra. Nếu đệ nói với bọn họ, đệ muốn tự mình phá vỡ, hậu quả duy nhất đó là bọn họ sẽ nhốt đệ lại, rồi không chế sĩ tốt của đệ.”

Tôn Diễn đứng lên, gầm nhẹ: “Bọn họ dám!” Mới rống ra tiếng, cậu nhớ tới thời điểm hiện tại, Mạc Dương thành chủ nhìn có vẻ giống như người phong nhã, nhưng đúng là người sẽ làm ra loại sự tình này.

Nghĩ đến đây, cậu nói với về quyết đoán: “Được, không để cho bọn họ biết, chúng ta tự động phá vỡ.” Vừa nói, cậu lại hướng tới chén rượu của Trần Dung đang uống dở.

Cậu vươn tay ra cầm lên.

Lúc này, Vương Hoảng tao nhã, chậm rãi vươn tay, đoạt lấy chén rượu của Trần Dung trước một bước, sau đó, chàng ném chén rượu kia vào một góc giống như ném rác, lại cầm bầu rượu, rót cho mỗi người một chén.

Động tác chàng làm ra vô cùng tự nhiên, tao nhã. Tất nhiên Tôn Diễn cũng không nhận ra điều gì khác lạ, cậu thu tay về, cầm lấy chén rượu Vương Hoảng mới rót uống cạn.

Mà Trần Dung lúc mới bắt đầu thì ngẩn ra, nhưng nàng thấy động tác tự nhiên của chàng, trên khuôn mặt mang theo tươi cười đậm mực mà bình thản, nên nàng không suy nghĩ miên man nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Đường sống

Ba người thương nghị xong thì bắt đầu hành động.

Thời gian trôi nhanh như chớp.

Trong nháy mắt, đêm đã khuya.

Gần như là bóng đêm vừa buông xuống, trong phủ thành chủ sanh nhạc vang trời, ca múa không ngừng.

Đám quý tộc, không biết là vì đối với việc phá vỡ ngày mai không ôm tin tưởng, hay là muốn biểu hiện bản thân không màng đến sinh tử, lúc này bọn họ đều điên cuồng phóng túng.

Trần Dung ngồi trong xe ngựa, hai tay bấu chặt lẫn nhau, khẩn trương nhìn đại môn của phủ thành chủ.

Vương Hoảng vừa đến thì bị Mạc Dương thành chủ mạnh mẽ lôi đi, hiện tại thời gian trôi qua từng giây phút, nàng đang chờ chàng đi ra, hội hợp với Tôn Diễn.

Trong sự chờ mong của Trần Dung, một bóng người cao to quen thuộc xuất hiện trong tầm nhìn của nàng.

Nhìn bóng người kia, Trần Dung mở to mắt nhìn.

Chỉ chớp lát, người nọ đã xuất hiện ở trước xe ngựa của nàng.

Chàng chống hai tay dựa vào càng xe, mỉm cười, nhìn Trần Dung đang ngơ ngác, nhẹ nhàng nói: “Mỗi lần khanh khanh ngắm ta đều trở nên ngây ngốc, phải làm sao bây giờ đây?”

Gọng nói có sự săn sóc không thể nói rõ.

Giương mặt diễm lệ của Trần Dung đỏ lên, nàng thu hồi ánh mắt, thấp giọng ảo não: “Ai ngắm chàng đến ngây ngốc chứ? Hừ!”

Người nọ cong khóe miệng, ung dung tươi cười, xoay người đi trở về xe ngựa của mình.

Người này, đúng là Vương Hoảng.

Lúc này chàng đã thay bộ bào phục màu đen. Trần Dung chưa bao giờ biết rằng có một loại người như thế, cho dù quần áo hoa mỹ đến đâu đều chỉ có thể làm đẹp cho chàng, mà cho dù quần áo mộc mạc đến đâu, chàng mặc vào cũng trở nên rất tao nhã.

Khi nàng nhìn Vương Hoảng mặc bào phục màu đen, trong đầu nhớ tới một câu tục ngữ: “Nam nhân tiểu, một thân tạo.” Nhưng nam nhân trước mắt mặc hắc y lại có sự thần bí ôn nhu thâm thúy, cực thuần cực nữ, tựa như hắc ngọc ngàn năm.

Ngay lúc nàng miên man suy nghĩ, xe ngựa đã khởi động.

Khi bóng đêm càng đậm, đường phố Mạc Dương vô cùng im lặng. Tiếng lạo xạo của bánh xe chạy trên đường xướng vang đơn điệu, đúng là giai điệu làm cho người ta tâm hoảng ý loạn.

Cũng không biết qua bao lâu, xe ngựa ngừng lại.

Trần Dung vừa bước xuống thì nhìn thấy đám sĩ tốt đứng đầy trước mặt. Đám sĩ tốt này người người đều mặc khôi giáp, cưỡi trên tuấn mã, xếp thành đội ngũ, mặt không chút thay đổi.

Ở bên cạnh bọn họ, Tôn Diễn bước ra nghênh đón.

Cậu nhìn thoáng qua Trần Dung, sau khi cho nàng một ánh mắt an ủi, thì chuyển mắt về phía Vương Hoảng vừa xuống xe ngựa. Nhìn Vương Hoảng, Tôn Diễn nhú mày nói: “Có chút không ổn. Bắt đầu từ giờ tỵ canh ba, người Hồ ở ngoài cửa nam hình như tăng lên nhiều hơn.”

“A?”

Người kêu sợ hãi là Trần Dung, nàng khẽ nói: “Không, không thể nào?”

Giọng nói lộ vẻ bối rối.

Tôn Diễn nhú mày, quay đầu nhìn Vương Hoảng.

Vương Hoảng gật đầu với cậu, nói: “Đi xem thế nào.”

“Được.”

Rồi chàng vung tay áo dài, cất bước đi lên tường thành.

Vì hành động đêm nay, hiện tại cửa thành phía nam đã bị toàn bộ người của Tôn Diễn khống chế.

Trần Dung nhắm mắt theo đuôi phía sau hai người.

Chỉ chốc lát ba người đã xuất hiện ở trên tường thành.

Trên tường thành, cứ cách mười bước lại có cây đuốc, trong ánh đuốc bập bùng vẫn có thể thấy rõ doanh trướng của người Hồ phía dưới.

Quả thật có chút không thích hợp. Trong doanh trướng của người Hồ thỉnh thoảng có đại đội nhân mã tiến vào, cho dù ánh sao âm đạm cũng có thể nhìn thấy cát bụi do ngựa của họ tạo nên bốc thẳng lên tận chân trời.

Tôn Diễn trầm giọng nói: “Xem tình hình này, hoàn toàn tương phản với lời của A Dung đã nói.”

Vương Hoảng không lên tiếng.

Chàng chỉ híp hai mắt, lẳng lặng nhìn phía dưới.

Lúc này, tất cả mọi người đang nhìn chàng, chờ chàng trả lời.

Đương nhiên, cũng có người nhìn về phía Trần Dung, nhưng khi bọn họ đối diện với khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, ánh mắt hoảng loạn bất an của nàng thì không khỏi nghĩ rằng: Dù sao vẫn chỉ là một phụ nhân.

Im lặng, vô cùng im lặng.

Cũng không biết qua bao lâu, Vương Hoảng đột nhiên cười nói: “Giỏi cho một Mộ Dung Khác!”

Mọi người đồng thời quay đầu nhìn về phía chàng.

Tôn Diễn vội vàng hỏi: “Vương Thất lang, huynh nhận ra điều gì sao?”

Vương Hoảng gật đầu, chàng chỉ về phía trước, bật cười: “Không thấp đèn đốt lửa, không có tiếng trống, chỉ có cát bụi bốc lên cao, nhìn như như có người không ngừng tiến vào. Mộ Dung Khác này luôn dùng kế sách phô trương thanh thế, xem ra lời A Dung nói không phải là giả, binh lực trú đóng ở cửa nam đã tạm thời điều động đi hơn phân nửa, vì phòng ngừa chúng ta phá vây, gã dùng một chiêu này thôi.”

Nói tới đây, chàng cũng không giải thích lại với mọi người, vung tay áo lên, quát khê: “Hết thấy cứ tiến hành theo kế hoạch!”

Tôn Diễn ngần ngừ, cậu nhìn về phía Vương Hoảng. Thấy trên gương mặt tuấn đạt phiêu nhiên của chàng có sự trấn định tự nhiên, cậu cảm thấy kiên định, nghiêm nghị đáp: “Được!”

Tiếng nói vừa dứt, cậu đã phi nước đại lao ra.

Cậu hành động thật phần nhanh chóng.

Giờ sừ vừa tới, sanh nhạc trong phủ thành chủ vừa mới dừng lại, tiếng trống đã vang lên.

Ba chỗ cửa đông, cửa tây, cửa bắc, đột nhiên có tiếng trống ầm vang, đèn đuốc hồi hồi thấp lên, chiếu sáng toàn bộ bầu trời đêm!

Trong thành trở nên ồn ào.

Vô số tiếng kêu kinh hoàng, tiếng bước chân truyền đến, vô số cây đuốc, đèn lồng được đốt lên.

Khi mọi người đều lao ra cửa nhà thì vội vàng hỏi đã xảy ra chuyện gì, mười mấy kỵ sĩ từ mỗi một góc lao ra hướng về phía cửa thành phía nam, bọn họ vừa chạy đi vừa kêu to: “Cửa nam vắng vẻ, các vị không muốn chết thì theo Tôn tướng quân theo cửa nam phá vây!”

Tiếng kêu truyền ra xa xa, khiến mọi người đồng thời tỉnh táo lại.

Trong phủ thành chủ, một tộc trưởng sĩ tộc vội vàng lao ra, hấn quát to với một kỵ sĩ: “Ai dám theo Tôn Diễn phá vây từ cửa nam? Trở về, trở về ngay cho ta!”

Trả lời hấn là bóng dáng kỵ sĩ chạy đi nhanh như gió, chỉ còn lại cát bụi.

Lúc này một tộc trưởng sĩ tộc khác vội vàng kêu lên: “Chờ một chút, chờ một chút, để chúng ta thu dọn hành lý cùng nhau phá vây.”

Cũng như thế, trả lời hấn chỉ có cát bụi bốc lên mù mịt.

Chỗ cửa thành phía nam.

Tôn Diễn lạnh lùng nhìn nhóm sĩ tộc kêu la đuổi theo, trên gương mặt đẹp lộ ra sát khí, cậu trầm giọng nói: “Ta chờ bọn họ một khắc thôi!”

Mặc kệ là cậu hay là Trần Dung đều biết, trong thời khắc sinh tử tồn vong này, mọi gia tộc đều đã chuẩn bị tốt xe ngựa, trang bị hành lý, sẵn sàng phá vây. Trong thời gian một khắc, nếu bọn họ nguyện ý thì hoàn toàn có thể đuổi kịp đội ngũ. Hơn nữa, hiện tại vẫn còn rất sớm!

Trần Dung nhìn chúng sĩ tộc phía trước kêu to hét lớn, điên cuồng vọt tới, nàng xoay người bước đến xe ngựa của mình.

Nàng mới đi được năm bước, giọng nói thanh nhuận ôn nhu của Vương Hoàng truyền đến: “A Dung, đến ngồi trong xe ngựa của ta đi.”

Trần Dung ngần ra, quay đầu lại.

Nàng đối diện Vương Hoàng với vẻ mặt đương nhiên, tươi cười bình thản.

Trần Dung há miệng, định thốt ra lời cự tuyệt nhưng lại cố gắng nghẹn nuốt vào trong. Bởi vì ánh mắt nàng thoáng nhìn, thấy Thượng tâu có sắc mặt tái nhợt, mồ hôi đổ như tắm— sao lão có thể điều khiển xe chứ?

Dưới đèn đuốc, Trần Dung thì lễ với Vương Hoàng, đi qua, nói với giọng cầu xin: “Gia phó đã già yếu, thỉnh cho phép ngồi xe, lang quân cho người khác đánh xe đi.”

Vương Hoàng gật đầu, tùy ý phân phó, rồi cũng không liếc mắt nhìn Trần Dung một cái, ngồi lên xe ngựa của mình.

Trần Dung đi theo phía sau chàng, bước lên xe ngựa.

Đúng lúc này, một tiếng quát hỗn hển truyền đến: “Tôn Diễn, ngươi thật to gan, ngươi định thoát vây một mình sao? Mau xuống dưới, mau xuống dưới cho ta!”

Người kêu gào chính là Mạc Dương thành chủ. Lúc này hai chân hấn đề trần, quần cũng chỉ dùng một dây đai lưng, tóc tai rối bời, sắc mặt xanh mét, làm sao còn có nửa điểm tao nhã, khí độ ung dung xưa nay?

Tôn Diễn thấy hấn đến đây, cậu thả người nhảy lên ngựa. Cậu xoay người, ngay tại trên lưng ngựa hướng tới Mạc Dương thành chủ vãi chào thật sâu, cao giọng nói: “Tôn Diễn hô thẹn.”

Cậu mới nói tới đó, giọng nói thanh nhuận của Vương Hoàng đã vang dội truyền ra: “Sao thành chủ không thu thập hành trang, tĩnh lặng chờ xem chúng ta phá vây? Nếu chúng ta chỉ dựa vào hai ngàn người có thể khoát khốn, chứng minh cửa nam quả thật vắng vẻ, thành chủ cũng nên theo sát sau đó.”

Giọng nói của cậu đặc biệt rõ ràng, dễ dàng lọt vào tai. Mạc Dương thành chủ ngần ra, dùng bước chân: “Đã đến tình trạng này, chỉ có thể làm theo lời của Vương Hoàng.”

Đúng lúc này, Tôn Diễn quát lớn: “Mở cửa thành, xông ra ngoài giết...”

Chữ “giết” vừa ra khỏi miệng, cậu đã cảm chắc thương!

Hai ngàn sĩ tốt cùng nhóm tử sĩ của Vương gia đều cầm binh khí noi tay.

Trong tiếng kèn kẹt, cửa sắt mở rộng.

Một cơn gió đêm thổi đến.

Trong tiếng hét to của Tôn Diễn, chúng kỵ nhất tề lao ra.

Trần Dung ngồi ở trong xe ngựa, bám chặt càng xe, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt như tờ giấy, mồ hôi chảy như tắm, nàng nhắm chặt hai mắt, vẫn không nhúc nhích lắng nghe tiếng vó ngựa, tiếng hí, tiếng bánh xe lạo xạo, còn có tiếng la, tiếng trống trận, cùng với tiếng kim loại vang lên lanh lảnh.

Chưa từng có một khắc nào kéo dài như hiện tại, dài đến mức mỗi một giây đều là một luân hồi.

Chưa từng có một khắc nào dài vô như hiện tại, dài vô đến mức tim bị vọt lên cao, lúc nào cũng có thể nhảy ra khỏi khoang miệng.

“Phập—” Tiếng binh khí đâm vào da thịt truyền đến, trong nháy mắt, máu tươi phun ra như suối, bắn lên rèm xe, có vài giọt còn lấm tấm văng trên người, trên mặt của Trần Dung.

Đây mới chỉ là bắt đầu.

Một tiếng kêu thảm thiết xé rách bầu trời trở thành chủ lực trong bóng đêm.

Dần dần, Trần Dung đã không thể bình tĩnh nổi, hai đầu gối nàng mềm nhũn, lui lại co ro trong một góc.

Thời gian vẫn trôi qua.

Tiếng kêu dường như vô cùng vô tận.

.....

Cũng không biết qua bao lâu, Trần Dung cảm giác thấy bên cạnh ấm áp.

Gần như theo bản năng, nàng co rúm lại, chui vào trong ôm ấp của người đó. Hai tay nàng gặt gao ôm thắt lưng chàng, khuôn mặt chôn trên ngực chàng, hai chân quăn quít lấy hai chân chàng.

Nàng đã đem người mình dán chặt lên người đó.

Trong hắc ám và bối rối khôn cùng, nàng chỉ cảm thấy trên người này có một hơi thở tươi mát, khiến tâm người ta an ổn. Nàng giống như một người chết đuối, bám chặt lấy hơi thở này, ôm lấy người này, tuyệt đối không buông ra.

Cũng không biết qua bao lâu, Tôn Diễn thở hào hển, giọng nói khàn khàn từ bên ngoài xe ngựa truyền đến: “Chỉ cần lao ra thêm năm trăm thước, chỉ cần lao ra thêm năm trăm thước nữa thôi.”

Trong giọng nói của cậu hàm chứa khôn cùng hưng phấn.

Trong tiếng đáp ứng chinh tề, tiếng kim loại lại vang lên.

Lại không biết qua bao lâu, Tôn Diễn nói với vẻ hưng phấn: “Các huynh đệ, người Hồ không có viện binh, bọn họ không có viện binh đâu. Nhân mã của bọn họ tương đương với chúng ta.”

Trong giọng nói của cậu mang theo hưng phấn và kinh hi khôn cùng.

Mừng như điên không chỉ là cậu, lúc này, một giọng nói khàn khàn đột nhiên hô hào: “Các huynh đệ, giết đám người Hồ, chúng ta về nhà...”

“Chúng ta về nhà”, bốn chữ này, hẳn là khẩu hiệu êm tai nhất trên đời này, trong khoảng thời gian ngắn, tiếng quát bên ngoài đều vang dội, tiếng kim loại vang lên lại tăng thêm sĩ khí.

Sau một lúc chém giết liên tiếp, bốn phía trở nên im lặng hơn, truyền đến chỉ có tiếng vó ngựa dồn dập, còn có tiếng thở dốc.

Lúc này, Trần Dung nghe thấy giọng nói thanh nhuận êm tai của Vương Hoàng truyền đến từ trên đỉnh đầu: “Phá vây rồi sao?”

Trả lời chàng là cự hán đánh xe, hần khàn khàn kêu lên: “Qua doanh trướng của người Hồ rồi, chạy thêm một chút là có thể tới quan đạo.”

Giọng của hần hơi run rẩy, nói với vẻ kích động: “Lang quân, nếu không gặp phải phục binh, chúng ta đã phá vây thành công.”

Lúc này, tiếng Tôn Diễn chửi bậy truyền đến: “Con bà nó, Mạc Dương thành chủ kia quả thực quá ngu xuẩn, lúc này còn đứng ở trên tường thành xem náo nhiệt làm cái gì? Chúng ta đã lao ra, bọn họ có thể chạy theo mà, con bà nó, con bà nó, thật ngu xuẩn!”

Chửi bậy sau một lúc, Tôn Diễn tru lên: “Các vị, lại bỏ thêm sức lực, xông lên quan đạo, chúng ta sẽ bình an, chúng ta có thể về nhà.”

Trả lời cậu là tiếng mọi người vang dội mà cuồng bạo đáp ứng.

Xe ngựa lại rơi vào trong xóc nảy đảo điên.

Cũng không biết qua bao lâu, giống như một trăm năm, giống như một vạn năm, xe ngựa dần chậm lại.

Một giọng nói một môi từ chân trời bay tới: “Người Hồ không đuổi theo, chúng ta nghỉ ngơi hồi phục một chút rồi lại khởi hành.”

“Vâng.”

Trong tiếng trả lời, Tôn Diễn giục ngựa tới gần xe ngựa của Vương Hoàng, cậu nói: “Vương Thất lang, huynh đi ra nhìn xem kế tiếp nên đi thế nào.”

Vừa nói, cậu vừa kéo rèm xe lên.

Khi ánh lửa bập bùng chiếu vào trong xe ngựa, Tôn Diễn ngây dại.

Cậu trừng mắt nhìn vào xe ngựa, khàn khàn thấp giọng hỏi: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Trong giọng nói khàn khàn hơi hỗn hển.

Trả lời cậu là vẻ ung dung của chàng. Cho dù tình cảnh như thế, cho dù trên mặt trên người vấy máu loang lổ, tươi cười của chàng vẫn nhợt nhạt, thật sự thông dong.

Trong khi Tôn Diễn nhìn chăm chăm, tay trái chàng vẫn ôm eo nhỏ của giai nhân trong lòng, tay phải còn nâng mặt nàng, cười nhẹ: “Nữ lang sợ chết mà thôi.”

Lời của chàng vừa thốt ra, Tôn Diễn đã thả người nhảy xuống ngựa, ngay lập tức xông đến. Cậu vươn ra hai tay kéo Trần Dung đang dính chặt vào trên người Vương Hoàng giống như bạch tuộc, vừa muốn kêu to hét lớn, nghĩ tới cái gì đó thì hạ giọng, ánh mắt lạnh lẽo trừng nhìn Vương Hoàng, nói với giọng lạnh lùng: “Vương Thất lang, nàng còn phải thành thân!”

Trong giọng nói bao hàm lửa giận hùng hục.

Vương Hoàng nâng mắt nhìn về phía Tôn Diễn, nhìn cậu, miệng chàng bất giác khẽ nhếch, cười nói: “Tôn tướng quân thích A Dung sao?”

Gương mặt xinh đẹp tuyệt luân của Tôn Diễn đỏ lên, cậu liếc nhìn bốn phía một cái, thấy tất cả mọi người đang trông về bên này thì vội vàng kéo rèm xe xuống bằng tốc độ nhanh nhất, sau đó, cậu lại lộ đầu vào, trừng mắt với Vương Hoàng, gần từng tiếng nói: “Vương Thất lang, huynh đừng trêu chọc nàng. Có nghe hay không, huynh không thể cười nàng thì đừng trêu chọc nàng! Nữ lang như A Dung đáng được nam nhân lấy về nhà làm thê tử. Huynh làm như vậy sẽ hủy hoại danh tiết của nàng, ta hiểu nàng, người như nàng, một khi nghiêm túc sẽ hết lòng đối với sinh tử nam nhân đó, tính mạng tướng thác, huynh không gánh vác được hậu quả đó đâu!”

Đối mặt với Tôn Diễn hùng hục lửa giận, Vương Hoàng chỉ cười nhẹ, tay thon dài nhẹ nhàng xoa mặt Trần Dung. Lúc này ánh mắt nàng tan rã, mặt trắng bệch như tờ giấy, hiển nhiên kinh hồn chưa ổn định.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Ghen tuông

Vương Hoàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Trần Dung, mỉm cười rồi nói: “Nghe khẩu khí này của Tôn tướng quân, đúng là hiểu nàng rất sâu sắc?” Chàng nhún mày, chậm rì rì nói: “Nàng muốn như thế nào thì cứ như thế ấy, ta muốn như thế nào thì cũng như thế ấy, Tôn tướng quân có thể quản được rộng thế sao?”

Tôn Diễn giận dữ, tay phải nắm thành quyền, định vung vào mặt Vương Hoàng.

Đúng lúc này, Trần Dung giật mình. Tôn Diễn ngăn ra, nàng đã lao ra ngoài, lướt qua Tôn Diễn, cúi đầu bước xuống xe ngựa, hai tay bám càng xe nắm úp sấp, há miệng ra, không nhịn được mà nôn khan.

Trong lúc nôn mửa, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt như tờ giấy của Trần Dung rốt cục có một chút thần thái. Nàng ngẩng đầu nhìn về phía Tôn Diễn, cũng

không chú ý tới cậu đang tức giận, chỉ là run giọng hỏi: “Thượng tẩu đâu, lão có ở đây không? Lão còn sống không?”

Mọi người thật sự không ngờ, nàng vừa phục hồi tinh thần, người đầu tiên hỏi đến lại là hạ phó!

Tôn Diễn còn chưa mở miệng, Vương Hoảng đã híp mắt lại, chàng kéo tay vẫn đặt trên eo nhỏ của nàng, lại ôm nàng vào trong lòng, cực ôn nhu nhìn thẳng vào hai mắt nàng, sau đó nói: “Thượng tẩu vẫn ổn.”

Thời điểm Vương Hoảng trả lời nàng, một người Vương gia lớn tiếng đáp: “Nữ lang, lão bộc kia của người đã sớm hôn mê, chân của lão bị một mũi tên gây thương tích, chảy chút máu thôi. Yên tâm, không chết được.”

Nhận được đáp án này, Trần Dung tâm thần đại định, nàng thở một hơi thật dài, nhắm hai mắt. Chỉ chớp lát, nàng lại mở mắt ra. Ngửa đầu, nàng nhìn Vương Hoảng đang ôm mình, mắt sáng híp lại, nhìn Tôn Diễn vẻ mặt tức giận, Trần Dung cười rạo rờ, thì thào nói: “Các huynh đều ở đây, thật tốt.” Những lời này thốt ra, dường như nàng đã dùng hết mọi khí lực, hai mắt nhắm lại, tay chân cũng mềm nhũn, làm sao còn có nửa điểm tinh thần?

Tôn Diễn thấy thế, hừ mạnh một tiếng, cậu vươn tay cầm cánh tay của Trần Dung, sau khi cảnh cáo trừng mắt nhìn Vương Hoảng, thì lời nàng đang nằm úp sấp mềm nhũn xuống xe ngựa. Trong lúc nghiêng ngả lao đảo, Tôn Diễn nhét Trần Dung vào trong một xe ngựa khác, xoay người quát: “Nghỉ ngơi đủ chưa? Lại xuất phát thôi.”

Mọi người vội vàng đáp lời, giục ngựa, lấy binh khí, băng bó miệng vết thương, người có thể cưỡi ngựa thì tiếp tục cưỡi ngựa, không thể cưỡi ngựa thì lên xe ngựa. Mọi người lại phóng về phía thành Nam Dương.

Trong lúc bọn họ vội vàng lao ra, ở phía thành Mạc Dương còn đang không ngừng truyền đến tiếng kêu la, tiếng ngựa hí.

Nhìn ánh đuốc càng ngày càng nhiều ở cửa thành phía nam, Tôn Diễn méo mặt, thầm nghĩ: Xem ra sĩ tốt người Hồ ở chỗ khác bắt đầu tới tiếp viện, nếu đám sĩ tộc này tiếp tục do dự thì sẽ mất đi tiên cơ. Có điều việc này không liên quan đến cậu, cậu tự nhận bản thân đã hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Trong bóng đêm, phía thành Mạc Dương ánh lửa cùng tiếng hét vang tận trời, tiếng động này giúp che giấu tiếng bước chân của mấy ngàn người bọn họ.

Vội vã đi đường, thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt, trời đã sáng, mọi người cách thành Mạc Dương được tầm trăm dặm, rốt cuộc đã an toàn.

An toàn rồi. Mọi người đồng thời hoan hô một tiếng, bắt đầu xoay người xuống ngựa. Ngay khi bọn họ nhảy xuống lưng ngựa, đồng thời, ngựa kéo và ngựa cưỡi đều bắt đầu lắc lư, có con thậm chí miệng sùi bọt mép. Phải nghỉ ngơi thôi.

Khi Trần Dung khôi phục tinh thần, sắc trời đã sáng rõ. Nàng ngồi dậy, vươn tay xoa xoa mắt mấy cái, lại phát hiện trên tay áo loang lổ máu tươi.

Ngay lúc nàng nhìn ống tay áo gần người, một giọng nói quen thuộc truyền đến: “Nữ lang.” Giọng nói hữu khí vô lực, vừa muốn khóc lại vừa muốn cười, đúng là giọng của Thượng tẩu.

Trần Dung ngẩng đầu lên.

Thượng tẩu đi đến trước mặt nàng, lão run giọng nói: “Nữ lang, chúng ta trốn thoát rồi.” Lời vừa dứt, nước mắt giàn giụa.

Mặt Trần Dung trắng bệch, nở rộ một tươi cười sáng lạn như hoa, khăn khăn nói: “Chúng ta trốn thoát rồi. Bọn họ, cũng trốn thoát rồi.” Nói xong, hai mắt nàng sáng ngời, vẻ mặt bình tĩnh, nàng thẳng ngồi dậy, vươn tay vén rèm xe, nhìn ngắm bên ngoài.

Nhìn xe ngựa của Vương Hoảng và Tôn Diễn trên lưng ngựa, Trần Dung run giọng nói nhỏ: “Thượng tẩu, ta cùng với bọn họ có tình nghĩa cùng chung sinh tử, về sau, tình cảnh của ta nhất định sẽ tốt hơn nhiều.”

Thượng tẩu thật không ngờ, nàng vừa tỉnh lại đã nói về điều này, lập tức lão hé miệng đáp: “Vâng.” Trong ánh mắt nhìn về phía nàng đều là cảm khái cùng đau lòng.

Tôn Diễn vừa quay đầu lại thì trông thấy Trần Dung đang ló đầu ra khỏi xe ngựa. Cậu phóng ngựa lại đây, đi đến trước mặt nàng, cậu dựa vào gần nàng, nhẹ giọng nói: “Mới vừa rồi ta đã cảnh cáo bọn họ, bọn họ đều đáp ứng sẽ không nói lung tung. A Dung, mọi cứ yên tâm.”

Trần Dung ngờ ngác nhìn cậu, hỏi vói về ngạc nhiên: “Huynh nói cái gì vậy?”

Tôn Diễn ghen lời, trừng mắt nhìn nàng một cái, ngậm miệng không muốn giải thích. Cậu vươn tay vung về phía một sĩ tốt, quát: “Đem ống trúc đến đây.”

“Vâng.” Sĩ tốt kia ngay lập tức chặt một ống trúc mới.

Tôn Diễn cầm ống trúc kia nhét vào trong tay Trần Dung, nói: “Lau hết máu trên mặt đi.” Dứt lời, cậu xoay người trở về.

Vừa mới giục ngựa chạy đi hai bước, bóng dáng cậu dừng lại, quay đầu nhìn về phía Trần Dung, muốn nói với nàng cái gì đó, nhưng ngẫm nghĩ, cuối cùng vẫn ngậm miệng.

Trong ống trúc đựng đầy nước trong, Trần Dung lau sạch mặt mũi, tay chân.

Khi nàng ném bỏ ống trúc đi, liếc mắt thì nhìn thấy Vương Hoàng mặc bào phục màu đen, đang chấp hai tay sau lưng, thì thì nhiên nhiên đi dạo trên bãi cỏ hoang vu. Gió lạnh thổi bay tóc dài của chàng, phất qua gương mặt tuấn mỹ trắng trẻo.

Nhìn gương mặt tuấn mỹ của chàng, Trần Dung không khỏi trầm nghĩ: Thời điểm nào nhìn thấy chàng cũng đều cảm thấy mình đang du ngoạn ở thanh sơn bích thủy, kim mã ngọc đường. Người này luôn có khí độ cao hoa, cử chỉ ung dung, thật sự khiến người ta tự thấy xấu hổ.

Nàng thu hồi ánh mắt. Đúng lúc này, nàng đột nhiên nhớ lại một chuyện, không khỏi hơi nghiêng đầu, hỏi nhỏ Thượng tâu: “Tâu, lúc nãy không phải ta ở trong xe ngựa của Vương Thất lang sao?”

Thượng tâu đáp: “Vâng, là Tôn tướng quân đặt nữ lang vào đây.” Ngữ khí của lão không có gì dị thường.

Nhưng lúc này, khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Dung vừa trắng lại đỏ, đỏ lại trắng. Qua một hồi lâu, nàng đột nhiên khẽ nói: “Hóa ra Tôn Diễn nói là ý này.” Nàng vén rèm xe, đi về phía Tôn Diễn.

Tôn Diễn đang nói chuyện với một tướng lĩnh trẻ tuổi, thấy nàng đến gần, cậu phát phát tay, ý bảo người nọ cáo lui. Tôn Diễn tiến lên nghênh đón.

Trần Dung cách cậu còn ba bước thì thi lễ, nói với giọng cảm kích: “Mới vừa rồi.. đa tạ.”

Gương mặt xinh đẹp của Tôn Diễn mang vẻ hùng hổ, cậu trừng mắt nhìn Trần Dung sau một lúc lâu, đột nhiên hỏi: “Muội thích Vương Hoàng đến vậy sao?”

Trần Dung ngẩn ngơ, Tôn Diễn chế cười: “Rõ ràng vẫn chưa gả đi, lại chủ động yêu thương nhưng nhớ! Trần thị A Dung, không phải muội đã hạ quyết tâm làm tiêu thiếp của hân đây chứ?”

Trần Dung cảm thấy lạnh cả người, đáp lời theo phản xạ: “Không.”

Từ này vừa thốt ra, gương mặt căng cứng của Tôn Diễn thả lỏng hơn một chút, cậu trừng mắt nhìn nàng, hung tợn nói: “Nếu không muốn, vậy cẩn thận một chút.” Đường như cậu đối với Trần Dung rất phiền não, hừ mạnh một tiếng, xoay người bước đi.

Trần Dung đuổi theo một bước, rồi vẫn ngừng lại.

Bất tri bất giác, nàng quay đầu nhìn phía chỗ Vương Hoàng đang đứng. Vừa quay đầu, nàng nhất thời cứng đờ. Chỉ thấy Vương Hoàng khoanh hai tay trước ngực, tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng, cũng nhìn Tôn Diễn. Ánh mắt này, không biết vì sao, làm cho trong lòng Trần Dung có chút bối rối.

Đúng lúc này, tiếng quát cao giọng của Tôn Diễn truyền đến: “Ăn xong lập tức lên đường.” Nói xong, cậu liếc mắt một cái nhìn thấy hai người Trần Dung và Vương Hoàng mất đi mây lại, lập tức cau gợn hừ một tiếng.

Cậu cách Trần Dung không xa, tiếng hừ này Trần Dung nghe thấy rõ ràng, nhất thời nàng rung mình, nhanh chóng thu hồi ánh mắt, cúi đầu đi về xe ngựa.

Mọi người ăn xong lương khô lại lên đường.

Khi cách thành Mạc Dương càng ngày càng xa, mọi người càng ngày càng thả lỏng.

Giữa trưa, binh lính Tôn Diễn phái đi dò đường quay về hồi báo, nói phía trước có hai lối rẽ đều thấy được bóng dáng của người Hồ, nhưng mà nhân số không nhiều.

Nếu nhân số không nhiều thì không đủ gây sợ hãi, đội ngũ tiếp tục đi về phía trước.

Chạng vạng, Tôn Diễn chọn một địa điểm tốt để hạ trại, đại đội nhân mã bắt đầu hoàn toàn nghỉ ngơi hồi phục.

Trần Dung lười biếng dựa vào thành xe ngựa, cách thành Mạc Dương càng ngày càng xa, lòng của nàng cũng càng ngày càng thả lỏng, không biết vì sao, vừa thả lỏng, nàng lại cảm giác được mỗi một khốn cùng, cả người giống như bị bệnh nặng, toàn thân mất hết sức lực.

Buổi tối, trăng sáng nhô lên cao.

Trần Dung bị Tôn Diễn mạnh mẽ lôi ra ngoài, ngồi ở dưới một gốc cây đại thụ. Nàng lười biếng dựa vào tháp, ngửa đầu, nhìn trăng sáng trên bầu trời.

Đúng lúc này, một tiếng đàn du dương bay tới.

Trần Dung từ từ quay đầu lại.

Nàng nhìn thấy dáng người ngồi nghiêng của Vương Hoàng. Chàng ngồi ngay ngắn trên bãi đất hoang vu, phía trước có đặt cầm. Dưới ánh trăng, mười ngón tay mềm mại của chàng khẽ lướt trên dây cầm, tuấn dật vô song, trong ánh sáng màu bạc tán ra oánh quang thần nhiên. Lúc này chàng tựa như người trong tranh vẽ, cực kỳ xa vời. Chàng như vậy, rõ ràng gần tại bên người, lại giống như cách nàng một con sông, một ngọn núi.

Trần Dung nhìn ngắm, lười biếng nghiêng người đối mặt với chàng, không dời mắt thưởng thức mỹ nam đồ dưới ánh trăng này.

Tiếng đàn của chàng, trong sự trong trẻo như ngày xưa có thêm một phần khí huyết, lắng nghe, trước mắt Trần Dung giống như thấy được một vòng

huyết nguyệt (trắng đỏ như máu) treo ở giữa không trung, cực kỳ điểm lệ, cực kỳ rung động.

Đúng lúc này, chân của nàng bị đá một cái. Trần Dung kinh ngạc ngẩng đầu lên. Nàng đối diện với vẻ mặt tức giận của Tôn Diễn, nhìn thiếu niên xinh đẹp tuyệt trần, Trần Dung trừng mắt, hỏi: “Sao vậy?” Bởi vì mỗi một, trong giọng nói của nàng lộ ra khàn khàn.

Tôn Diễn chán ghét trừng mắt nàng, nhìn quanh trái phải, rồi thấp giọng nói: “Vừa rồi muội nhìn Vương Thất lang đến mức chảy cả nước miếng.”

“A?” Trần Dung kinh hãi, nàng vội vàng nâng tay áo lau bên miệng, động tác mới làm được một nửa, nàng cứng đờ, trừng mắt nhìn Tôn Diễn nói với vẻ ảo não: “Huynh gạt ta.”

Tôn Diễn quăng cho nàng một ánh mắt xem thường, thi thi nhiên nhiên ngồi xuống bên cạnh nàng. Lúc này cậu đã sớm cởi bỏ khôi giáp, bên ngoài là bào phục màu lam. Cậu ngồi ở trước mặt Trần Dung, hai tay ôm chân, sau khi nhìn lên bầu trời thì đột nhiên hỏi: “A Dung, muội thật sự thích Vương Thất lang ư?” Tuy cậu không nhìn về phía Trần Dung, nhưng hỏi vô cùng nghiêm túc.

Trần Dung ngẫm nghĩ, trả lời: “Vâng.” Dừng một chút, nàng cười ngây thơ: “Nam nhân như chàng, nữ lang trong thiên hạ đều thích mà, đúng không?”

Tôn Diễn quay đầu nhìn nàng. Ánh mắt của cậu có chút kỳ lạ, Trần Dung không hiểu. Cậu nhìn Trần Dung một lúc lâu, đột nhiên đứng lên, xoay người rồi đi, bước chân càng ngày càng nhanh.

Trần Dung nhìn cậu há miệng định gọi cậu lại, nhưng nhìn thấy chung quanh có vài ánh mắt liếc về phía bên này, vì thế lại ngậm miệng.

Khi Tôn Diễn sai bước lao đi được hai mươi bước, một tiếng vỗ ngựa truyền đến.

Nghe thấy tiếng động đó, mọi tiếng cười đùa ồn ào ngừng lại. Có người gấp gấp lại xoay người chạy về phía ngựa — bọn họ đều có kinh nghiệm giết chó, vừa nghe thấy tiếng vỗ ngựa thì biết có việc gấp phát sinh.

Bước chân của Tôn Diễn cũng ngừng lại, gương mặt xinh đẹp tuyệt trần trầm xuống.

Người cưỡi ngựa vội vàng vọt tới trước mặt cậu, xoay người xuống ngựa, thi lễ, lớn tiếng nói: “Tôn tướng quân, ở phía trước trăm dặm xuất hiện người của chúng ta. Bọn họ nói, Nhiễm tướng quân cùng Mộ Dung Khác đã gặp gỡ.” Hắn ngẩng đầu, hướng tới Tôn Diễn chấp hai tay, vội vàng nói: “Bình lực của tướng quân quá ít, Tôn tướng quân, chúng ta đi giúp tướng quân một tay đi.”

Lời người này vừa thốt ra, Tôn Diễn đã quyết đoán đáp: “Được.”

Đến lúc này, Vương Hoàng mới kết thúc một khúc, chàng chậm rãi buông hai tay, ngẩng đầu nhìn về phía Tôn Diễn, dưới ánh trăng, hai mắt của chàng thâm thúy: “Mộ Dung Khác sao? Hiện tại gã đang ở đâu?”

Sĩ tốt kia lớn tiếng đáp: “Cách chỗ này trăm dặm, về phía tây có một khe núi.”

Vương Hoàng quay đầu nhìn về hướng theo lời sĩ tốt nói, nhẹ giọng nói: “Thì ra là thế.”

“Chuyện gì thì ra là thế?” Người hỏi hắn là tướng lĩnh trẻ tuổi giao hảo với Tôn Diễn, người này, từ sau khi biết Trần Dung là nữ lang thì luôn có vẻ mặt tiếc hận.

Vương Hoàng nhọt nhọt cười nói: “Hóa ra, tối hôm qua binh lực ở cửa thành phía nam bị điều đi, chính vì Mộ Dung Khác dùng để đối phó với Nhiễm Mẫn. Xem ra tướng quân nhà ngươi tới rất nhanh chóng, Mộ Dung Khác trở tay không kịp, không kịp thuyền chuyển quân của mình.”

Tướng lĩnh trẻ tuổi có gương mặt chữ điền, màu da nâu đậm, thân hình cao lớn, giọng cũng thô hào. Hắn nghe Vương Hoàng giải thích như thế, bưng bình đại ngộ, nói với giọng kiêu ngạo: “Nghe nói Mộ Dung Khác này một lòng muốn giết hết anh hùng người Hán, đặc biệt lại biết rõ việc quân sự. Nhưng mà gã gặp phải tướng quân nhà ta chỉ có thể cam bái hạ phong thôi.” Hắn vừa nói, vừa rung đùi đắc ý, lại thao thao bất tuyệt: “Có một lần, tướng quân nhà ta chỉ dẫn theo hai ngàn người mà đã đánh lui một vạn năm ngàn người của gã. Ta thấy, trên đời này, vốn không có ai là đối thủ của tướng quân nhà ta!”

Hắn còn chưa hết đắc ý, Tôn Diễn đã quát lớn: “Họ Lý, ngươi câm miệng cho ta, tướng quân còn đang chờ chúng ta tới cứu viện.”

Thanh niên họ Lý kia rùng mình, vội vàng đáp: “Vâng.” Hắn ngẩng đầu, xoay người chạy về phía thuộc hạ của mình.

Trong khi mọi người đang sửa sang lại đội ngũ, Tôn Diễn giục ngựa đi đến bên cạnh Vương Hoàng, cậu ngồi từ trên cao nhìn xuống Vương Hoàng, kêu lên: “Họ Vương, huynh tự trở về Nam Dương, hay là cùng chúng ta đi gặp tướng quân?”

Tôn Diễn này, bắt đầu từ tối hôm qua, khi đối mặt với Vương Hoàng thì cứ hét to như thế, không hề khách khí.

Vương Hoàng cười cười, ánh mắt chàng nhìn về phía Trần Dung, bước chậm đi về phía nàng.

Nhìn thấy hành động của chàng, Tôn Diễn dựng tóc gáy, cậu quát: “Đứng lại.” Một tiếng thốt ra, nhìn thấy mọi người bốn phía đang nhìn mình, cậu hạ giọng, cảnh giác trừng mắt với Vương Hoàng, hỏi: “Vương Thất lang, huynh muốn làm gì?”

Vương Hoàng nhìn Tôn Diễn đang giương nanh múa vuốt, tươi cười nhọt nhọt, chàng vẫy tay với Trần Dung, không chút để ý nói: “Không gì, ta gọi khanh khanh lại đây xem ý kiến của nàng như thế nào.” Cũng không biết là có ý hay là vô tình, khi chàng gọi hai chữ ‘Khanh khanh’, lại nhấn thêm trọng

âm. Nói xong câu đó, Vương Hoàng tựa tiểu phi tiểu liếc nhìn Tôn Diễn, chậm chậm nói: “Tôn tiểu tướng quân khản trương như thế, hay là tiểu tướng quân coi trọng Trần thị A Dung, muốn tự mình cưới nàng?”

Lời này vừa thốt ra, Tôn Diễn cứng đờ ngay tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Trở về thành Nam Dương

Thấy cậu nghẹn lời, Vương Hoàng mỉm cười.

Lúc này, Trần Dung nhìn thấy Vương Hoàng vẫy gọi liền bước nhanh đi tới. Nàng vừa đi đến, thấy sắc mặt Tôn Diễn không tốt, nàng quay đầu, thân thiết nhìn cậu rồi hỏi Vương Hoàng: “Sao vậy?”

Vương Hoàng cười nói: “Tôn tướng quân muốn đi cứu viện Nhiễm Mẫn, A Dung có muốn cùng đi không?”

Trần Dung nhìn Vương Hoàng, nói: “Nguyện đi cùng đường với Thất lang.”

Vương Hoàng gật đầu, chàng quay đầu đối mặt với Tôn Diễn, hai tay chấp lại, thanh thanh nói: “Như thế chúng ta đi trước, ngày khác tái kiến nguyện cùng Tôn quân say sưa một hồi.”

Tôn Diễn hừ một tiếng, cũng chấp tay với chàng.

Cậu đi đến trước mặt Trần Dung, thấp giọng nói: “Đi theo ta.”

Cậu dẫn Trần Dung đi xa trăm bước, nghiêng đầu nhìn Vương Hoàng liếc mắt một cái, chuyển sang nhìn về phía Trần Dung, nhíu lại đôi mày thanh tú, rồi nói với giọng điệu nghiêm túc: “A Dung, cái tên Vương Thất lang kia phong lưu thành tính, rất biết cách đem lại niềm vui cho nữ nhân. Muội không thể hồ đồ.”

Nói tới đây, trong ánh mắt đen như mực luôn giống như sói của cậu hiện lên một chút nhu tình, cậu vươn tay ra, nhẹ nhàng mà đặt trên vai Trần Dung, nhìn nàng chăm chú khẽ nói: “Muội và ta là người giống nhau. Chúng ta không thể vui đùa nổi.”

Trần Dung cảm kích nhìn cậu, chậm rãi, nàng thi lễ với cậu, rũ mắt nói: “Lời nói của lang quân, A Dung ghi nhớ.”

Sau khi chính thức đáp lời cậu, nàng ngẩng mặt, chớp mắt to, nghịch ngợm cười nói: “Tôn Diễn, nếu có một ngày hôn sự của huynh có thể tự làm chủ, mà huynh lại không có người trong lòng, vậy thì cưới ta được không?” Nàng cười rất ngây thơ, nhưng trong đáy mắt kia ít nhiều mang theo sự nghiêm túc.

Sự nghiêm túc này, cũng giống như một con sói sau vô số năm tháng cô tịch thất vọng, là sự khát vọng cùng ý lại phát ra từ linh hồn của một người đối với sự ấm áp, đối với đồng bọn.

Sự nghiêm túc này, Tôn Diễn không thể hiểu nổi. Cậu cau mày ngẫm nghĩ, rồi vẫn lắc đầu, khẽ nói: “Không biết có được hay không, ta không dám hứa hẹn.”

Nói tới đây, cậu vươn tay, đè lên hai tay của Trần Dung, nói với giọng khản khàn: “Lần từ biệt này không biết có thể gặp lại hay không. A Dung, muội nhất định phải kiên cường một chút, cũng phải thông minh một chút, nhất định đừng để người khác hủy hoại.”

Nói xong câu này, cậu xoay người rồi đi.

Trần Dung quay đầu, nhìn thiếu niên nhanh chóng đi xa, xoay người lên ngựa, nhìn hai ngàn người chạy đi cát bụi bốc lên cao, bay thẳng lên tận mây đen, che khuất trăng sáng.

Ngay lúc nàng ngỡ ngác đứng đó, một tiếng đàn du dương vang lên. Tiếng đàn lần này lại hoàn toàn khác với vừa rồi, nó tràn ngập sầu tư, tràn ngập nỗi buồn ly biệt, là tình cảnh khi một quân tử tiễn đưa bạn bè đi xa, bẽ một cảnh liêu, ước hẹn sang năm gặp lại.

Trần Dung quay đầu lại. Nàng đối mặt với Vương Hoàng dưới ánh trăng, bảo phục màu đen, trên gương mặt tuấn mỹ như nhuộm một tầng sương khói, chàng đang tấu cầm. Nàng bước chậm đến gần chàng.

Khi đi đến phía sau chàng, một tỷ nữ vội vàng lấy ra một tháp đặt ở chỗ bên phải của Vương Hoàng rồi lui xuống phía sau.

Trần Dung ngồi xuống. Dưới ánh trăng, nàng kinh ngạc nhìn Vương Hoàng tuấn mỹ phiêu dật ở bên cạnh.

Dần dần, ngón tay thon dài của chàng chậm lại. Chàng từ từ quay đầu nhìn Trần Dung. Dưới ánh trăng, hai mắt của chàng sáng như sao, hay đây chính là

một vì sao, cực sáng ngời, cực trong suốt, cực xa xôi.

Trần Dung ngửa đầu nhìn chàng.

Vương Hoảng khẽ nhếch môi, tươi cười nhợt nhạt, giọng nói ôn nhu bay tới: “A Dung đang nhìn cái gì vậy?”

Trần Dung cũng không chớp mắt nhìn chàng, ánh mắt mê mang, nàng nhẹ nhàng trả lời: “Nhìn quân.”

Nàng đưa ra câu trả lời như thế. Nàng lại dùng ánh mắt mê mang, trống rỗng như thế trả lời chàng.

Vương Hoảng nhướn mày, chàng buông cầm, xoay người nhìn Trần Dung chăm chú.

Đúng lúc này, Trần Dung giật mình một cái, nàng miễn cưỡng cười, đứng lên, xoay người định rời đi.

Ngay khi đó, giọng nói thanh nhuận êm tai của Vương Hoảng truyền đến: “A Dung?”

Bước chân của Trần Dung cứng đờ.

Chàng đứng lên, đi đến phía sau nàng, cách nàng chỉ có nửa cánh tay thì dừng lại, cúi đầu, chàng ôn nhu hỏi: “Nói cho ta biết, vì sao nàng lại đến thành Mạc Dương?” Ngữ khí cực kỳ kiên định.

Trần Dung ngần ra. Nàng thì thào nói: “Vấn đề này, ta đã trả lời chàng rồi.” Không đợi Vương Hoảng hỏi lại, nàng đã vội vàng đi về phía trước.

Nhìn bóng dáng nàng bỏ trốn mất dạng, Vương Hoảng chậm rãi cười.

Lúc này, hiền sĩ trung niên đi tới, hắn nhìn bóng dáng Trần Dung, nói: “Lang quân, Trần thị A Dung này rất kỳ quái. Trên đường nàng cùng chúng ta đến thành Mạc Dương, dọc theo đường đi bày mưu tính kế, trấn định thông dong, thật sự tự tin. Khi nói về việc có thể thoát vây từ cửa nam, nàng cũng rất tự tin, ngay cả giờ giấc cụ thể cùng nhân số của địch nhân đều rõ rệt. Nhưng khi nàng chân chính đối mặt với chiến trường thì lại kinh hoàng hoảng sợ, không hề khác gì các nữ lang bình thường. Lang quân, người nói Trần thị A Dung sao vậy?”

Vương Hoảng lắc đầu, chàng nhìn bóng dáng Trần Dung đi xa, thân nhiên cười, khẽ nói: “Đúng là thú vị.”

Chỉ chốc lát, mọi người đã chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, đội ngũ lại lên đường.

Ngày hôm qua, bọn họ còn có hai ngàn người, hiện tại chỉ còn lại có hơn một trăm, hơn nữa trong số hơn một trăm này còn có tầm 30 người bị thương. Chỉ có từng này người, tiến lên phải cẩn thận hơn, dọc theo đường đi, Vương Hoảng phái ra mấy người dò đường, thấy điều gì khác thường thì sẽ thay đổi tuyến đường mà đi.

Rốt cục, đến ngày thứ ba, thành Nam Dương đã xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Nhìn thấy thành trì quen thuộc, mọi người phát ra tiếng hoan hô.

Đúng lúc này, một giọng nói trong trẻo truyền đến: “Vương Hoảng.”

Mọi người quay đầu lại. Vừa quay đầu, bọn họ không khỏi ngần ra.

Trong xe ngựa, Trần Dung đang ló đầu ra gọi Vương Hoảng, có điều lúc này nàng đã thay bảo phục nam tử, trên mặt nàng thậm chí còn lấm cát bụi.

Trong lúc mọi người ngần ngó, Trần Dung giục ngựa đuổi tới trước mặt Vương Hoảng, nàng nhìn Vương Hoảng, nghiêm túc nói: “Thất lang, sắp đến thành Nam Dương rồi, ta có một chuyện muốn nhờ.”

Lời của nàng thốt ra, Vương Hoảng nheo lại hai mắt. Chàng nhìn nàng chăm chú, chậm rãi cười, nói với giọng ôn nhu: “Ý của khanh khanh là muốn nói cho thế nhân biết, Trần thị A Dung chưa bao giờ từng đến thành Mạc Dương? Lại càng chưa từng đi theo người Vương gia, làm bạn bên cạnh Vương Hoảng ta?”

Không biết vì sao, tươi cười của chàng dường như hơi lạnh lùng, khiến Trần Dung rùng mình một cái.

Không biết vì sao, rõ ràng là chuyện đúng lý hợp tình, Trần Dung lại đột nhiên cảm thấy chột dạ, nàng cúi đầu, cắn môi thì thào nói: “Ta, ta vẫn chưa gả đi mà.”

Nói tới đây, dường như nàng có lại sức lực, nàng ngẩng đầu lên, trông mong nhìn Vương Hoảng, khẽ cầu xin: “A Dung và lang quân cách xa nhau đâu chỉ ngàn dặm vạn dặm? Lang quân, Trần Dung sẽ không làm thiếp.”

Nàng nói tới đây, vung roi ngựa, chạy đến bên xe ngựa của mình.

Vương Hoảng nhìn bóng dáng của nàng, sau một hồi mới cất giọng với vẻ lười biếng: “Lời của Trần thị A Dung, mọi người nhớ rõ chưa?”

“Nhớ rõ.”

Nghe thấy mọi người chỉnh tề đồng ý, Vương Hoảng không chút để ý gật đầu, nói: “Dựa theo lời của nàng nói đi.”

“Vâng.”

Đoàn người vừa mới đáp ứng, hiền sĩ trung niên ngẩng đầu liếc mắt nhìn Trần Dung tươi cười đầy mặt, hần không khỏi lắc đầu, nói với Vương Hoảng: “Nàng, nàng đúng là..... lừa mình dối người mà.”

Vương Hoảng khẽ cười.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Thất lang đoạn tụ, chúng ta phải làm sao bây giờ?

Khi đoàn xe của Vương Thất lang xuất hiện ở ngoài cửa thành Nam Dương, nhóm binh lính thủ thành sợ đến ngất người.

Cũng không biết qua bao lâu, một tiểu đội trưởng mới đi lên tường thành, nhìn người Vương gia ở phía dưới cả kinh kêu lên: “Có thể để tiểu nhân gặp Vương Thất lang một chút được không?”

Khi hần nói chuyện, một trăm cái đầu đều quay về phía này, tro mắt nhìn ngó.

Vương Hoảng vén rèm xe lên.

Chàng mỉm cười, thanh phong lãng nguyệt đáp: “Là ta.”

Hai chữ vừa phun ra, trên tường thành bộc phát ra tiếng hò hét mừng rỡ. Tiểu đội trưởng kia kích động kêu lên: “Thật sự là Vương Thất lang, thật sự là Vương Thất lang! Mau mau mở cửa, mau mau mở cửa.”

Trong tiếng hô to gọi nhỏ của hần, cửa sắt nặng nề bắt đầu mở ra.

Xe ngựa của Vương Hoảng bắt đầu chuyển động.

Nhưng khi xe ngựa của chàng điều khiển đến bên cạnh xe ngựa của Trần Dung thì đột nhiên dừng lại, trước mặt bao người, trong tiếng mừng vui và ánh mắt chờ mong của mọi người trên tường thành, chàng dùng giọng điệu ôn nhu, thân thiết gọi Trần Dung: “Khanh khanh, chúng ta đi thôi.”

Giọng của chàng không nhỏ, cũng đủ để mọi người xung quanh cửa thành nghe thấy, cho dù không nghe thấy thì cũng có thể nhìn thấy biểu tình của chàng đối với người trong xe ôn nhu như nước.

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi ánh mắt, mọi lực chú ý đều chuyển hướng về phía xe ngựa của Trần Dung.

Khi mọi người nhìn thấy dấu hiệu của Trần phủ trên xe ngựa thì không khỏi châu đầu ghé tai bắt đầu bàn tán.

Không ai biết, lúc này, Trần Dung ngồi trong xe ngựa bấu chặt hai tay vào nhau, nằng cấn môi, đỏ mặt, khẽ nói với Thượng tẩu giống như bị bệnh nặng không có chút tinh thần: “Hần là cố ý, nhất định là hần cố ý.”

Thượng tẩu mệt mỏi không trả lời nàng.

Lúc này, Trần Dung nhìn Vương Hoảng ở bên ngoài, trong mắt tràn ngập sát khí, đảo mắt lại thành đau khổ, thì thảo nói với Thượng tẩu: “May mắn không phải tẩu đánh xe, bằng không, danh tiết của ta sẽ bị hủy hoại mà.”

Thượng tẩu trả lời với giọng khàn khàn, mệt mỏi: “Nữ lang đã cùng Thất lang đồng sinh cộng tử, cho dù chỉ làm thiếp, cũng sẽ được ngài coi trọng.”

Trong giọng nói đã có sự đồng ý.

Trần Dung hung hăng trừng mắt nhìn Thượng tẩu một cái, hai tay càng bấu chặt, bởi vì thật sự tức giận, nằng lại trừng mắt với Thượng tẩu, xoay người sang chỗ khác, giận dữ đưa lưng về phía Thượng tẩu.

Lúc này, đoàn xe bắt đầu đi vào cửa thành.

Tin tức đoàn xe của Vương Hoảng bình an vô sự trở lại thành Nam Dương trước tiên khiến mọi người chấn kinh, trong khoảng thời gian ngắn, mọi người

đi đường đều chạy tới đây, ngay cả thương nhân đang mở cửa hàng cũng đóng cửa hàng lại chạy như bay đến. Về phần mọi người chỗ cửa thành cũng vội vàng mở cửa phủ, rống lớn: “Vương Thất lang đã về rồi, Vương Thất lang đã về rồi.”

Dần dần, tiếng hô Vương thất lang đã về rồi, vang vọng khắp phố lớn ngõ nhỏ.

Ban đầu, Trần Dung nhìn thấy hơn trăm người vây quanh, trong lòng còn đang suy nghĩ: tìm một cơ hội, xem xét thời điểm không có người thì rời khỏi đoàn xe của Vương gia.

Nhưng mà, chỉ trong chớp mắt, người vây xem từ hơn trăm người biến thành mấy trăm, rồi lại biến thành gần ngàn người.

Hai bên ngã tư đường càng ngày càng chật như nêm cối, hơn nữa, bốn phía còn có tiếng bước chân không ngừng truyền đến.

Mặt Trần Dung trắng bệch, môi anh đào của nàng run run, nàng kêu lên với Thượng tâu: “Tâu, chúng ta đi không xong, vậy phải làm sao bây giờ?” Giọng của nàng biến đổi, đã gấp đến độ muốn khóc òa.

Thượng tâu thấy nàng nóng nảy, cũng nóng nảy theo, lão thì thảo nói: “Lão nô đi xuống nhìn xem.”

Lão chuẩn bị ngồi dậy, Trần Dung đã cầm cánh tay lão, liên tục lắc đầu: “Tâu, không thể đi, trong đội ngũ của Vương gia chỉ có người và ta là người ngoài, người đi ra ta cũng hiện nguyên hình, danh tiết của ta sẽ bị hủy hoại hoàn toàn.”

Thượng tâu thấy thế, vội vàng hỏi: “Vị nữ lang phải làm sao bây giờ?”

Ngay khi lão hỏi, bên ngoài bộc phát ra tiếng thét chói tai của nhóm nữ lang. Trần Dung suy nghĩ một chút, đảo mắt nhìn Thượng tâu, vội hạ giọng kêu với bên ngoài: “Lấy đầu lạp vào đây.”

Bên ngoài ồn ào náo động vang trời, giọng của Trần Dung lại không lớn, không ai nghe rõ. Không làm sao hơn, nàng đành ho khan một tiếng, gọi lại một lần nữa.

Một hồi lâu, một người mới tới gần, hỏi: “Nữ... ưm, lang quân có gì phân phó?”

“Lấy đầu lạp có khăn che mặt dày một chút, lão bộc ta muốn dùng.”

Chỉ chốc lát, đầu lạp được nhét vào tay Trần Dung.

Trần Dung tiếp nhận, thuận tay đội cho Thượng tâu, nàng vừa đội, vừa nghiêm túc dặn dò: “Tâu, mặc kệ có bao nhiêu người, người nhất định phải che chở đầu lạp này, đừng để cho ai thấy rõ diện mạo.”

Thượng tâu đáp giọng khàn khàn: “Nữ lang yên tâm đi.”

Đúng lúc này, trong tiếng hoan hô của nhóm nữ tử truyền đến tiếng hét: “Không thể, làm sao Vương Thất lang có thể có khanh khanh được?”

“Ta không tin, ta không tin!”

“Cho chúng ta nhìn xem.”

“Nàng là ai? Đúng, cho chúng ta nhìn xem.”

Trong tiếng kêu la, tiếng bước chân hỗn độn từ tứ phía xông đến, vây quanh xe ngựa của Trần Dung.

Trần Dung sợ tới mức suýt nữa hét ra tiếng, nàng vội vàng chuyển sang nhìn Thượng tâu, giọng bối rối: “Làm sao bây giờ?”

Đúng lúc này, bóng người thon dài tuấn mỹ của Vương Thất lang xuất hiện ở ngoài xe ngựa của Trần Dung.

Tuy rằng cách qua lóp rèm xe, nhưng Trần Dung đối với bóng dáng này đã chặt chẽ ghi tạc trong tâm khảm, nàng cắn răng, oán hận trừng mắt nhìn chàng, mắt to rom róm khê mắt: “Vương Thất tiểu nhân, chàng thật sự muốn hại ta không gả được cho người khác sao. Ta thề, ta nhất định phải quần quít lấy chàng, ta sẽ khiến hậu viện của chàng không thể yên ổn, làm cho cả đời này của chàng rút cuộc không cưới được nữ nhân khác!”

Tiếng nằng của nàng rất nhỏ, ít nhất xen lẫn trong tiếng kêu la, tiếng hoan hô, tiếng thét to ở khắp nơi, thật sự quá nhỏ.

Nhưng mà, lời của nàng vừa thốt ra, ngoài rèm xe đã truyền đến giọng nói thanh nhuận êm tai, ôn nhu như nước của Vương Hoàng: “Khanh khanh đang nằng ai mà tức tới đến vậy?”

Giọng nói của chàng cũng rất nhỏ.

Nhưng mà, khác với người khác, giọng của Vương Thất lang đặc biệt có lực xuyên thấu, ngay cả trong khung cảnh hỗn loạn thế này, câu nói nho nhỏ của chàng xác thực không lằm lằm lọt vào trong tai của Trần Dung.

Cũng thật kỳ quái, về mặt Trần Dung phần nộ, lại càng không nhin nổi muốn xông lên cắn chàng, nhưng khi giọng nói của chàng vừa rơi vào tai, lửa giận

đã tiêu tan một nửa, ngưng ngừng cùng một loại chờ mong mơ hồ không tự chủ được trào dâng trong lòng.

Nàng cố gắng áp chế cảm xúc không nên có kia, đang định nặng nề đáp trả một câu, đúng lúc này, một nữ lang lớn tiếng kêu lên: “Vương Thất lang, chúng ta yêu chàng ái mộ chàng, chỉ là nhìn thấy bóng dáng của chàng cũng đã tâm thần câu túy. Nhưng thời điểm này, bọn họ lại nói chàng có khanh khanh, chúng ta không tin, chàng tránh ra, để chúng ta nhìn xem ‘Khanh khanh’ này của chàng thế nào!” Hai chữ cuối cùng đã có vẻ nghiêng răng nghiêng lợi.

Nữ lang này hiển nhiên là đi đầu trong chúng nữ, lời của nàng ta vừa thốt ra, mấy chục cô nương khác kêu lên: “Vương Thất lang, chàng để chúng ta nhìn thấy khanh khanh của chàng đi!”

Vừa nói, các nàng lại vọt lên.

Lực lượng của nữ nhân điên cuồng thật sự kinh người, trong nháy mắt, mười mấy người hầu Vương gia vội vã kêu to, nhưng tư thế các nàng vọt tới không hề suy giảm.

Lúc này Trần Dung ngồi trong xe ngựa lẳng lặng nhìn Vương Hoàng, tuy rằng biết rõ chàng sẽ không, nhưng nàng vẫn chờ mong, chờ mong chàng có thể nói ra một câu gì đó, hiện tại chỉ có chàng mở miệng, nhóm nữ lang mới có thể tản đi.

Ngay lúc nàng trông mong nhìn qua, lại nghe thấy Vương Thất lang khe khẽ thở dài, bảo xa phu tránh ra.

Như vậy sao được!

Chàng vừa rời đi, tình cảnh của mình đúng là điển hình dê rơi vào miệng cọp mà.

Ngay khi Trần Dung gấp đến độ đầu đồ đầy mồ hôi, đôi tay nhỏ bé đã đặt lên thành xe.

Không có thời gian để do dự.

Trần Dung cắn chặt răng, vươn tay tóm lấy bào phục nam tử của Vương Thất lang ở trong xe. Sau đó, nàng đem bào phục vòng quanh khắp người, chỉ để lộ hai mắt, ngắm chuẩn về phía Vương Thất lang, thả người nhảy xuống.

Vì thế, trong tiếng ồn ào náo động vang trời, nàng nhảy xuống xe ngựa.

Hành động của nàng khiến mọi người kinh sợ, trong khoảng thời gian ngắn, người Vương gia cũng không kịp cản lại, tư thế chúng nữ lang vọt tới cũng ngưng lại, ngay cả chính Vương Thất lang cũng nghiêng đầu, kinh ngạc nhìn nàng nhảy xuống xe ngựa.

Ngay khi bọn họ ngạc nhiên, Trần Dung xông lên, cứ như vậy ở trước mặt mọi người thả người nhảy lên xe ngựa của Vương Hoàng.

Trước mặt mọi người nàng xông về phía trước, sau khi rúc vào trong lòng Vương Hoàng, tay đang túm chặt trong lớp quần áo của Trần Dung vươn ra, vội vàng kéo hẳn rèm xe xuống.

.....

Mọi tiếng động đều im bật.

Ngay cả đám sĩ phu vội vàng tiến đến, ngay cả nhóm thiếu niên đang vây xem cũng ngừng nghị luận, ngơ ngác trông lại.

Cũng không biết qua bao lâu, một tiếng nức nở của một nữ lang đánh vỡ sự bình tĩnh: “Vương Thất lang, thiên hạ nhiều nữ lang như thế, sao chàng có thể học những người đồ cũng đoạn tụ vậy?”

Tiếng nức nở này vừa thốt ra, Vương Hoàng ngây dại.

Nhanh chóng, lại có vài nữ lang khóc lóc, các nàng ghen ngào, tuyệt vọng nói: “Chàng gọi một người nam nhân là khanh khanh, còn đem quần áo mình đã từng dùng cho hắn mặc. Vương Thất lang, sao chàng có thể như thế?”

“Ngay cả nam nhân trong thiên hạ, ngay cả thần tiên đều đoạn tụ, thì cũng không thể là Vương Thất lang chàng được. Thất lang đoạn tụ, chúng taphải làm sao bây giờ?” Câu nói này, đến từ nữ lang ở vị trí lãnh tụ kia.

Có lẽ là lời của nàng ta rất bi thống rất tuyệt vọng, hoàn toàn đắm vào trong tâm của các nữ nhân. Lời của nàng ta vừa thốt ra, tiếng khóc vang vọng.

Bên ngoài, trong tiếng khóc nức nở, chúng nữ bắt đầu tuyệt vọng thối lui về phía sau.

Trong xe ngựa, Trần Dung che đầu và mặt trốn ở trong lòng Vương Hoàng, lúc này nhin không được ha ha bật cười.

Nghe thấy tiếng cười của nàng, Vương Hoàng cúi đầu xuống.

Trần Dung không thấy rõ vẻ mặt của chàng, nhưng nàng không cần nhìn cũng biết Thất lang như thần tiên phong lưu nổi danh khắp thiên hạ, người sùng bái bay đầy trời tất nhiên đang rất buồn bực.

Bởi vậy, nàng vừa cắn môi, vừa khanh khách cười nói: “Vương Hoàng Vương Thất lang, hiện tại có phải chàng có chút hối hận, phiền não, mất mát rồi không? Ta đã sớm cảnh cáo chàng rồi nhưng chàng không nghe, hiện tại nhận được chút giáo huấn rồi chứ?”

Giọng nói dào dạt đắc ý.

Quả như nàng dự liệu, thân mình Vương Thất lang cứng ngắc, rất lâu mà chàng vẫn không hề phản bác lời của nàng.

Ngay khi Trần Dung đắc ý vô cùng, trong giọng nói ôn nhu mang theo mê cảm của Vương Hoàng vang lên bên tai nàng: “A Dung, ta cũng chỉ gọi nàng một tiếng khanh khanh thôi. Nhưng hiện tại nàng lại đang nằm trong lòng ta, hai tay ôm thắt lưng ta. Khi ở trên chiến trường đẫm máu, nàng làm như vậy còn có thể nói là trong tình cảnh bất đắc dĩ, nhưng hiện tại nàng làm thế này, vậy thì phải làm sao bây giờ?”

Lời này vừa thốt ra, chàng thành công khiến Trần Dung cứng đờ người.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Khi danh sĩ nghênh đón

Cũng không biết qua bao lâu, giọng nói thều thào của Trần Dung vang lên: “Dù sao cũng đã ôm qua một lần”

Lời này vừa thốt ra, Trần Dung nghe thấy tiếng cười của Vương Hoàng truyền đến.

Tiếng bật cười này khiến toàn bộ cấu kiện cất giữ trong đáy lòng Trần Dung trào dâng. Nàng duỗi tay phải ra, chuẩn xác tìm được phần thịt non nơi cánh tay chàng, hung hăng nhéo một cái, nghiêng răng nghiêng lợi thấp giọng mắng: “Chàng còn cười! Nếu không phải vừa rồi chàng gọi một câu như thế, ta cần gì đến nông nổi này?”

Nói tới đây, trong giọng nói của nàng đã có chút nức nở.

Cúi đầu khóc, thấy Vương Hoàng không có phản ứng gì, Trần Dung liền kéo y bào đang che mặt ra.

Vừa ngẩng đầu, nàng đối diện với Vương Thất lang đau đến mức khuôn mặt tuấn tú vặn vẹo, chàng cũng đang bất đắc dĩ nhìn nàng.

Lần đầu tiên Trần Dung nhìn thấy Vương Thất lang như thần tiên lộ ra vẻ mặt này, vì thế trong lòng không khỏi vui vẻ.

Vui vẻ này khiến tức giận trong lòng nàng tiêu tan, ý xấu hổ lại dâng lên.

Nàng từ từ ngồi thẳng thân mình, cúi đầu, nho nhỏ cầu xin: “Thất lang, ta thật sự không muốn làm thiếp.” Trong giọng nói hàm chứa nức nở.

Nức nở hai tiếng, nàng lấy tay áo lau nước mắt trên mặt, thì thào nói: “Với thân phận như Vương Thất lang chàng, nói đi nói lại, A Dung ta làm thiếp cho chàng vẫn còn là tèo cao. Ta...”

Nói đến đây, nàng cắn môi thật mạnh, đau đến hạ quyết tâm.

Lập tức, nàng quyết đoán ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt kỳ dị chăm chú của Vương Thất lang, nàng oán hận trừng mắt, nhéo cánh tay chàng quá khê: “Mau tìm cách để ta thoát khỏi tình cảnh này đi!”

Lần này, Vương Thất lang đau đến hít một hơi, nhưng trên gương mặt tuấn mỹ của chàng vẫn tươi cười, có điều tươi cười này hơi ủy khuất: “Được rồi.”

Hai chữ vừa thốt ra, Trần Dung lập tức buông tay. Trong nháy mắt khi nàng buông tay, cũng không biết nghĩ tới cái gì, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ lên đến tận cổ.

Vương Thất lang nghiêng đầu, cười yếu ớt nhìn Trần Dung, tay phải chỉ ra phía sau xe, chậm chậm nói: “Ở đây có thường phục của tỳ nữ, sau khi nàng đổi xong thì đội đầu lập, tìm một cơ hội xuống xe đi.”

Trần Dung lên tiếng đáp, nàng đi đến phía sau xe ngựa, vừa dựa vào thành xe, vừa nói với giọng căm hận: “Trong xe ngựa tùy thân cũng có thường phục của tỳ nữ, vì sao người phong lưu như chàng còn muốn trêu chọc ta?” Trong giọng nói đã có hận ý.

Vương Hoàng cũng là tỳ nữ phi tiểu nhìn nàng, nghe vậy, chàng thở dài một tiếng: “Trách không được thế nhân đều nói làm người tốt là khó nhất. Bộ thường phục này là ta vì khanh khanh nàng mà chuẩn bị.”

Trần Dung ngẩn ra.

Nàng ngo ngác quay đầu.

Khi đối diện với ánh mắt của Vương Hoảng, nàng mở to hai mắt, quát khê: “Quay đầu đi, không được nhìn ta.”

Vương Hoảng nghe vậy thì tươi cười, quả thực quay đầu lại.

Lúc này y bảo nữ tì tính so với nam tử rườm rà hơn nhiều, cho dù là tỳ nữ cũng chú ý về tạo nhả mỹ miều. Trần Dung vừa thay đổi xiêm y, vừa tự an ủi bản thân: Người như Vương Hoảng đã gặp qua rất nhiều mỹ nhân, chàng sẽ không quay đầu lại nhìn ta thay quần áo đâu.

Nghĩ thì nghĩ như thế, nàng vẫn gấp đến độ tay có chút rối loạn.

Qua một hồi lâu, Trần Dung rút cuộc đã thay xong trung y, khoác ngoại bào, đang trầm mặc, đột nhiên nàng thầm nghĩ: Y bảo này thật đúng là rất vừa người, vừa rồi chàng nói là chuẩn bị cho ta Vì sao chuẩn bị xiêm y cho ta?

Nàng nghĩ đến đây, vừa tức vừa giận, vừa hận vừa thẹn.

Sau một lúc lâu, nàng mới ngăn lại suy nghĩ miên man của mình, nhủ thầm: Nhất định là khi chàng gọi ta là khanh khanh ở cửa thành đã dự liệu sẽ có việc thế này nên đặt xiêm y trên xe ngựa, chỉ chờ ta chui đầu vào lưới.

Vừa nghĩ như thế, không biết vì sao, nàng càng tức giận.

Chỉ chớp lát, Trần Dung đã mặc xong, trên đầu đội đầu lạp, sau đó xoay người lại, nàng liếc nhìn Vương Hoảng đang chậm rãi phẩm rượu một cái, lạnh lẽo hể hèm xe ra.

Nhìn thấy người bên ngoài tự hồ bớt đi một chút, nàng cúi đầu, xốc rèm xe lên, nhảy xuống xe ngựa.

Lúc này xe ngựa đang tiến lên, nàng cứ như vậy nhảy xuống, cả người đều đổ nghiêng về phía trước, may mắn thân thủ của nàng tốt, nhanh chóng vội vàng ổn định.

Xe ngựa của Vương Thất lang vẫn là trọng điểm khiến mọi người quan tâm, giờ phút này nhìn thấy có người nhảy ra, ngay lập tức, mọi ánh mắt đều chuyển về phía Trần Dung.

Nhưng mà khi mấy ánh mắt này nhìn thấy Trần Dung mặc đồ tỳ nữ, đầu đội đầu lạp thì lại dời mắt đi — quý tộc tùy thân đều mang theo tỳ nữ, thậm chí có người còn hoan lạc với tỳ nữ trên xe, vì thế điều này thật sự rất tầm thường, tầm thường đến mức giống như ăn cơm uống nước vậy. Bởi vậy, ngay cả nhóm nữ lang chỉ liếc nhìn Trần Dung một cái, rồi không hề để ý tới.

Trần Dung cảm thấy thả lỏng, nàng lui về phía sau vài bước rồi trèo lên một chiếc xe ngựa chở tỳ nữ.

Nhóm tỳ nữ nhìn thấy có người lên xe thì đồng thời cả kinh. Đến khi thấy Trần Dung đội đầu lạp, nhất thời bọn họ mở to mắt, nhìn nàng từ trên xuống dưới.

Trần Dung chọn một góc ngồi xuống, thấp giọng nói: “Là ta, đừng lên tiếng.” Chúng tỳ nữ bưng tỉnh đại ngộ.

Những tỳ nữ này thường xuyên hầu hạ Vương Thất lang, đi theo chàng vào Nam ra Bắc, chỉ luận bề ngoài và khí chất cũng không hề thua kém nữ lang sĩ tộc bình thường. Hơn nữa mỗi người đều biết chữ biết lễ, đối với Trần Dung cùng chung sinh tử với lang quân nhà mình, từ sâu trong tâm các nàng luôn kính trọng.

Bởi vậy, nàng vừa mở miệng, chúng tỳ nữ lập tức an tĩnh lại, giống như không hề có việc gì, bắt đầu tiếp tục làm việc như lúc trước. Trần Dung âm thầm kinh ngạc, nhìn các nàng mà không khỏi nghĩ: Chỉ là đám tỳ nữ của chàng vậy mà còn hơn hẳn ta Ý tưởng này vừa xuất hiện, chút chờ mong vừa dâng lên trong lòng toàn bộ tan thành mây khói. Kiếp trước, bởi vì lang quân kia không thuộc về nàng, nàng nhận hết xem thường, hao tổn tâm trí, kiếp này, nàng thật sự không muốn vấp và như thế nữa.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng đánh trống reo hò.

Trong tiếng đánh trống reo hò lại có tiếng hét chói tai của nữ lang, Trần Dung có chút tò mò, vén lên một góc rèm xe, lạnh lẽo nhìn lại.

Lúc này ở hai bên ngã tư đường đều vô cùng tấp nập. Hơn nữa, từ lúc các tộc trưởng đại gia tộc đến, đoàn xe của Vương Hoảng không thể không dừng lại, cùng bọn họ hàn huyên một lúc.

Giờ phút này, khiến chúng nữ reo hò là vì đám danh sĩ Hoàn Cửu lang. Dĩ Chí ngồi trong xe ngựa thì thi nhiên nhiên đi ở giữa đường.

Sau khi đường đi của mọi người Vương gia bị ngăn trở, Trần Dung thấy văn sĩ trung niên dẫn đầu nhảy xuống xe ngựa.

Hắn vươn tay tiếp nhận một cây sáo trong tay tỳ nữ, đặt bên môi rồi thổi lên.

Âm sáo vừa vang, Hoàn Cửu lang ôm tranh cũng nhảy xuống, trong tiếng tranh phiêu đảng, Dĩ Chí cũng xuống xe ngựa, hắn vung tay phải, hai mươi ca kỹ mỹ mạo bước xuống, thướt tha đi tới, nhảy múa diễm lệ ở ngay giữa đường cái, trước mắt bao người.

..... Đây là điểm vũ chân chính, đám ca kỹ này mỗi người đều mặc xiêm y đơn bạc, theo vũ động của các nàng, Trần Dung có thể nhìn thấy khuôn ngực rung rinh, thậm chí có một tỷ nữ còn để lộ vùng bụng.

Theo vũ động của đám ca kỹ, Hoàn Cửu lang nhún nhảy tranh một cái, rồi dừng động tác. Hắn nghiêng đầu, trừng mắt nhìn Dữ Chí, cao giọng quát: “Dữ Từ Thành, huynh có ý gì vậy? Tại sao đột nhiên bảo mấy tao vật kia đi ra, vô duyên vô cớ đánh bại nhã hứng của ta!”

Hắn mắt hững hờ, Dữ Chí vươn tay vuốt chòm râu ngắn ngủn của mình, cảm thán một tiếng, nói: “Vốn là ta muốn dâng lên một khúc âm cổ, an ủi Vương Thất lang tìm được đường sống trong chỗ chết. Cũng không có nghĩ rằng Vương Thất lang lại đoạn tụ! Ta cảm thấy thương tâm, đành phải triệu gia kỹ tới múa cho hắn xem. Ai, chỉ hy vọng vũ đạo của các nàng có thể gọi lại hùng tâm nam nhân của Vương Thất lang trở về.”

Lời này rất ác độc. Đây rõ ràng là giễu cợt Vương Hoàng đoạn tụ.

Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng kêu kinh ngạc, tiếng nhin cười, tiếng nghị luận lại vang lên.

Ngay lập tức, Vương Hoàng kéo rèm xe ra.

Theo động tác của chàng, mọi người đồng thời quay đầu, mở to hai mắt, không hề chớp nhìn vào trong xe ngựa.

Trong xe ngựa của chàng đương nhiên không có gì cả.

Hơn nữa, mọi người càng có thể thấy rõ Vương Hoàng quần áo ngắn nắp, tóc tai chỉnh tề, đầu có bộ dạng quá dục, loạn tình cơ chứ?

Đón nhận ánh mắt của mọi người, Vương Hoàng nhợt nhạt cười, chàng hí hai mắt, nhìn chằm chằm Dữ Chí đang bước đến, quát: “Dữ Từ Thành, huynh thật đáng chết!”

Lời này vừa thốt ra, Dữ Chí cười ha hả.

Hắn ba bước cũng thành hai bước vọt tới trước xe ngựa của Vương Hoàng, vươn tay hoàn toàn kéo rèm xe lên, hắn lộ đầu xem xét bên trong, còn hít sâu hai cái, kêu lên: “Ừa, tại sao không có hương vị dục tình, ngược lại có một mùi thơm của thân thể nữ nhân? Ta thấy nha Thất lang, khanh khanh kia của đệ không phải là nữ nhân giả trang đấy chứ?”

Nghe thấy tiếng kêu to của Dữ Chí, Trần Dung cả kinh, ngạc nhiên thầm nghĩ: Người này có cái mũi thật thính.

Sau khi Dữ Chí hít mấy cái thì dùng sức gạt đầu, nhìn về phía mọi người nói: “Trong xe ngựa không hề trông thấy khanh khanh nào, xem ra đồn đãi không phải là thật rồi.”

Sau khi lớn tiếng cảm thán hai câu, hắn vung tay phải, ngăn lại đám vũ kỹ đang lác mông đá chân, kỹ thuật nhảy điêu luyện thu hút ánh mắt của nam nhân: “Trở về đi, trở về đi.”

Chúng nữ dừng động tác, trong đám người, một tráng hán hét lớn: “Dữ Từ Thành, chỉ nhờ cái mũi thần của huynh, thật sự có thể phán đoán trong xe kia không phải là lang quân sao?”

Tráng hán này vóc người cao lớn, tiếng như chuông đồng, mặt râu quai nón, tròn mắt ó vàng, diện mạo kia đúng là vẻ thô bỉ khiến người ta chán ghét.

Nhưng Dữ Chí đối mặt với câu hỏi của người như thế cũng không xem thường mà đối đãi, ngược lại hắn vui vẻ, đắc ý cười nói: “Mũi thần ư? Từ này rất hay, dùng thật sự không sai đâu.” Hắn mới nói đến đây, Hoàn Cửu lang ở một bên lạnh lùng cười: “Cầu của nhà ta cũng có một cái mũi thần.”

Tiếng cười vang nổi lên bốn phía.

Dữ Chí cũng không phiền não, sắc mặt như thường, cười nói: “Không có lang quân, không có lang quân gì cả. Hi hi, nể mặt Vương Thất lang đã lịch kiếp trở về, mũi thần của ta có thể chứng minh, bên trong không có lang quân, chỉ có nữ lang thôi.”

Lời này cũng không khác gì chưa nói, Vương Hoàng không nhịn được liếc mắt xem thường, Hoàn Cửu lang còn lại thì bật cười, danh sĩ trung niên thờ dài một tiếng, xoay người nói: “Đi thôi đi thôi, chuyện vui đều bị Dữ Từ Thành phá hỏng hết rồi.”

Lời này vừa nói ra, đám người lại vang lên tiếng thốn thức tiếc nuối, tiếng cười mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Trở về Trần phủ

Lúc này, toàn bộ đoàn xe cùng đám người đều bị vây trong sự hỗn loạn. Trần Dung xem xét trái phải, thấy không ai chú ý tới thì nhảy xuống xe ngựa, chỉ

hai ba bước đã xen lẫn vào trong đám người.

Thân thủ của nàng linh hoạt, chui tới chui lui, dễ dàng thoát ra khỏi đám đông, chạy về phía Trần phủ.

Lúc này, dòng người đều đổ về phía Vương Hoàng, Trần Dung đi theo hướng ngược lại, bước đi thật sự dễ dàng, chỉ chốc lát, nàng đã tới phố nam.

Đi đến nơi này, khung cảnh trở nên an tĩnh.

Nhìn ngã tư đường quen thuộc, Trần Dung tìm được đường sống trong chỗ chết ngấm nghĩa xung quanh, chỉ cảm thấy hết thảy đều quen thuộc, tốt đẹp như thế.

Nàng đi qua mấy nhà thuộc về mình, sau mấy cửa hàng đóng chặt, từ xa đã nhìn thấy có một điểm mở cửa. Cửa hàng này bán sơn phấn, nơi nơi đều có sa màn màu hồng nhạt, gỗ lim đánh thành quầy, nước sơn tươi sáng không có chút hạt bụi.

Trần Dung nhanh bước vào.

Canh giữ ở trong điểm là một thanh niên tầm 27, 28 tuổi cao cao gầy gầy. Hắn nhìn thấy Trần Dung tới cửa, vội vàng chào đón, khách khí cười nói: “Vị lang quân này...”

Đúng lúc này, Trần Dung kéo đầu lạp xuống, lộ ra khuôn mặt.

Thanh niên ngẩn ngơ, đảo mắt lại kinh hãi kêu lên: “Nữ lang, nữ lang!”

Trần Dung nhìn hắn cười nói: “Là ta, không cần kích động như thế.”

Người thanh niên dùng tay áo lau lau khóe mắt ướt, run giọng nói: “Chúng nô ngày đêm đều lo lắng, thành Mạc Dương truyền đến tin tức cũng càng ngày càng thảm thiết, nô thật sự rất sợ hãi.”

Trần Dung cũng không bình tĩnh nổi, nàng gật đầu lung tung, hỏi: “Bình ầu đâu? Hiện tại bà có thể lộ diện rồi.”

“Vâng, vâng.” Thanh niên vội vàng nói: “Nô đi gọi bà đến.”

Trần Dung phát phát tay.

Cửa hàng này diện tích không nhỏ, có hai phòng tất cả. Trần Dung đi vào bên trong, ở bên trong chỉ có một tháp ngồi duy nhất.

Ngồi xuống rồi, nàng vừa uống nước, vừa đánh giá xung quanh. Cửa hàng này được quét tước tinh xảo sạch sẽ, nhưng hơi vắng vẻ lạnh lùng, xem ra việc kinh doanh cũng không tốt đẹp lắm.

Ngay khi nàng suy nghĩ, tiếng bước chân dồn dập truyền đến. Trong nháy mắt, Bình ầu chạy vào. Bà vừa thấy Trần Dung, hốc mắt đỏ lên, nước mắt lưng tròng rơi xuống.

Bình ầu lấy tay áo lau mặt, thấy Trần Dung đứng lên muốn ôm mình lại lui ra phía sau một bước.

Bà quỳ rạp xuống trước mặt Trần Dung, ô ô khóc òa. Bà vừa khóc vừa chỉ trích: “Biết rõ thành Mạc Dương kia là nơi tử vong, sao nữ lang có thể nói đi là đi chứ? Dù có bị Nam Dương vương đòi cướp đi, cũng còn có thể sống sót, cũng có thể bình an đến già, chẳng lẽ nữ lang không có nghe nói qua sao, chết từ từ không bằng vẫn còn sống mà?”

Bà nói một câu thì bị nghẹn, lại khóc không thành tiếng. Trần Dung nhìn về phía bà, mới chỉ mấy ngày mà hai bên mái tóc bà đã muối tiêu.

Trần Dung cảm động, vội vàng vươn hai tay, mạnh mẽ kéo bà dậy. Vừa nâng Bình ầu lên, bà nhìn thấy gương mặt của Trần Dung lại òa lên khóc.

Bình ầu mà khóc thì phải khóc đến một khắc, lúc Trần Dung không kiên nhẫn khuyên bảo mới dừng lại.

Hai người ngồi xuống bên cạnh nhau, Trần Dung nhanh hỏi: “Ta rồi đi rồi, Trần phủ có gì khác thường không?”

Bình ầu lấy ra khăn tay lau nước mắt, khăn khăn nói: “Khác thường thì không có, chỉ nghe nói, bá phụ của người nổi giận, nói một nữ lang như người đi xa nhà cũng không nói một tiếng với gia tộc, còn bảo sau khi người trở về sẽ phải đến quỳ ở từ đường. Các tỷ tỷ của người khi tham gia yến hội, từng nói có lẽ người bỏ trốn theo nam nhân rồi. Nhưng mà sau khi bá phụ người phái người tra xét tiền tài của người, đều nói người không hề mang gì theo, tất nhiên không phải là mất tích.”

Trần Dung nghe vậy, âm thầm thở dài một hơi.

Nàng nắm tay Bình ầu, nói: “Ấu, theo ta trở về Trần phủ đi.”

Bình ầu cả kinh, trợn mắt nhìn nàng: “Nữ lang, nô đã bị đuổi ra ngoài.”

Trần Dung nhú mày, nói: “Không sao, ta sẽ nói dọc theo đường đi người đối với ta trung thành, ta thu nhận lại người về.” Nói tới đây, nàng cười lạnh:

“Cùng lắm thì ta lại tuyên bố trước mặt mọi người mọi chi tiêu của người sẽ do cá nhân ta gánh vác, cam đoan không uổng phí lương thực của gia tộc.”

Bình ầu cúi đầu suy nghĩ xem lời này của nàng có thể thực hiện được không.

Làm sao Trần Dung còn giữ được bình tĩnh, nàng ra lệnh: “Àu, chỗ người còn xiêm y của ta hay không? Thời gian không còn sớm, chúng ta phải về Trần phủ thôi.”

Bình ầu liên tục gật đầu, nói: “Có có, ngày đó khi bị đuổi đi, ta vì ôm giữ làm kỷ niệm mà cầm theo hai bộ xiêm y cũ của nữ lang khi còn ở phương bắc. Để ta đi lấy.”

Chỉ chốc lát, Bình ầu đã cầm một bộ xiêm y của Trần Dung tới.

Khi Trần Dung thay đồ, Thượng tấu cũng đánh xe ngựa lên lút chạy đến, lập tức, ba người ngồi trên xe ngựa trở về Trần phủ.

Đại môn Trần phủ, nhóm người hầu đang quây quần nhìn về phía cửa thành phía bắc. Trong tiếng nghị luận, ai cũng đều kêu lên: “Không biết Vương Thất lang có thể đi qua đường này hay không?”

“Tất nhiên là có rồi, nhìn thấy không, vài vị lang chủ đều đi nghênh đón ngài cả.”

“Không phải nói Nam Dương vương đón Vương Thất lang đến phủ Nam Dương vương rồi sao?”

“Tất nhiên là không đi, nếu như đi, sao cửa bắc còn náo nhiệt như thế?”

Trong tiếng nói chuyện hỗn loạn, Trần Dung nói với Thượng tấu: “Đi cửa hông đi.”

Thượng tấu hiểu ý nàng, lập tức điều khiển xe ngựa hướng về một chỗ cửa hông khá xa, đoàn xe của Vương Thất lang tuyệt đối sẽ không đi qua đó.

Quả nhiên, chỗ cửa hông kia rất vắng vẻ, Trần Dung đi tới chỉ kinh động vài người gác cổng và hộ vệ trong phủ.

Lúc xe ngựa chạy qua sân viện của Trần Vi, trong sân kia lạnh lùng vắng vẻ, có lẽ Trần Vi cũng đã chạy đi xem náo nhiệt.

Trong sân của Trần Dung, bởi vì chủ nhân không ở đây, bọn người hầu đều không có việc gì, đột nhiên nhìn thấy Trần Dung trở về, một đám vui mừng lộ rõ trên nét mặt, bọn họ như ong vỡ tổ ồ ồ lên, vây quanh nàng hỏi thăm.

Trần Dung không trả lời, nàng vẫy bảo mọi người lui xuống, trở lại trong phủ tắm rửa thay quần áo, sau khi ngâm mình hơn nửa canh giờ, nàng mới lười biếng đứng lên, thay một bộ áo sam mới màu lục nhạt.

Khi nàng đi ra sân, trong sân của Trần Vi cách vách đã vang lên tiếng cười đùa.

Bình ầu có chút tâm thần không yên, nhìn thấy Trần Dung đi tới thì vội vàng nghênh đón, hỏi vội về bất an: “Nữ lang, cần phải đi gặp lang chủ không?”

Trần Dung nhíu mày nghĩ ngợi, gật đầu nói: “Cũng đúng, sớm hay muộn đều không tránh khỏi, vậy thì đi gặp đi.” Nàng nghĩ, hiện tại tin tức Vương Thất lang bình an trở về đã khiến dư luận xôn xao, nghĩ rằng Trần Nguyên cùng Nguyễn thị cũng sẽ không trừng phạt nàng quá mức.

Trần Dung vừa xoay người, mới đi được vài bước đã nghe thấy tiếng kinh hô của Trần Vi truyền đến: “Cái gì, A Dung đã trở lại?”

Tiếng kêu của nàng ta thốt lên, chỉ nghe thấy tiếng bước chân chen chúc chạy đến, đảo mắt, ở cửa viện của Trần Dung đã có bảy tám cái đầu ngó vào.

Nhóm Trần thị nữ lang này hẹn nhau cùng đi đón Vương Hoảng ở trên đường, vừa mới trở về, nghe thấy tin tức Trần Dung đã trở lại, vừa tò mò lại là giật mình, bọn họ đồng thời xông vào.

Nhìn nhìn chúng nữ xung quanh, Trần Dung thì lễ, kêu lên: “A Dung gặp qua các vị tỷ tỷ.” Không đợi ai hỏi ra miệng, nàng đã cúi đầu, bất an nói: “Ta đang chuẩn bị đi thỉnh tội với bá phụ.”

Nàng vừa nói xong, Trần Thiến đã tiếp lời: “Đi cùng đi.”

Trần Vi ở phía sau kêu lên: “Phụ thân ta không ở đây, người đến dự tiệc đón gió tây trần của Vương Thất lang rồi.”

Trần Dung vẫn cúi đầu, cung kính nói: “Gặp qua bá mẫu cũng được.”

Trần Thiến không kiên nhẫn, nàng vọt lên: “Ngốc hội lại đi đi.” Khi tới trước mặt Trần Dung, nàng ta mới dừng chân.

Nghiêng đầu, đánh giá Trần Dung sau một lúc lâu, Trần Thiến đột nhiên hỏi: “A Dung, sao lúc này muội lại trở về?”

Trần Dung hiểu được ý nàng ta hỏi là làm sao mình có thể trở về cùng một thời điểm với Vương Thất lang.

Lập tức, hai mắt Trần Dung sáng ngời, nàng ngẩng đầu nhìn về phía chúng nữ, vội vàng nói: “Nghe nói hôm nay Vương Thất lang đã trở lại? Chàng đã bình an vô sự trở về rồi sao? Trên đường quá hỗn loạn, các tỷ cũng đi nghênh đón chàng chứ? Thật tốt quá.”

Ngữ khí, biểu tình của nàng thật sự là vui vẻ lại chờ mong, thậm chí còn có sự tiếc nuối vì chưa từng ra nghênh đón Vương Thất lang. Chúng nữ thấy thế, không khỏi nhìn thoáng qua nhau.

Vừa rồi, khi các nàng nghe thấy tin tức lúc này Trần Dung trở về, suy nghĩ đầu tiên đó là vì sao nàng và Vương Thất lang đồng thời trở về như thế?

Hiện tại nhìn biểu tình này, chẳng lẽ là trùng hợp ư?

Đúng lúc này, Trần Dung nhìn về phía ngã tư đường, giọng thấp xuống, thì thào nói: “Chàng ở nơi như thành Mạc Dương thật sự là đã chịu khổ, ta còn nghĩ rằng sẽ không được gặp lại chàng nữa.”

Lời này nhắc nhở chúng nữ, đúng vậy, thành Mạc Dương kia là nơi tử vong, Trần Dung cũng không ngu dốt, cho dù nàng muốn gặp gỡ tình lang, cũng phải chọn thời điểm an toàn mà đi chứ. Xem ra việc này quả nhiên là trùng hợp.

Nghĩ như thế, chúng nữ lại tươi cười.

Trần Vi xông lên, nàng vây quanh Trần Dung dạo qua một vòng, cười nói: “A Dung, muội gầy đi, cũng đen đi rồi. Xem ra, nếu Thất lang hẹn muội, nhất định muội phải đánh phấn mới được.”

Nàng ta nói đến đây, mắt vừa chuyển nhìn thấy Bình ẩu, không khỏi cả kinh kêu lên: “Sao lão nô này còn ở đây?”

Tiếng nói vừa dứt, giọng nói mát lạnh của Trần Dung từ phía sau vang lên: “Lúc ở trên đường gặp được lưu dân, Bình ẩu che ở phía trước ta. May mắn xe ngựa tiến lên đúng lúc, nếu không phải vậy, ta thật sự không biết sẽ phát sinh chuyện gì. A Vi, bà là một trung phó đối với ta có ân cứu mạng, bởi vậy ta mang bà trở về.”

Dừng một chút, nàng hơi nhếch môi, nói với giọng quật cường: “Ngay cả bá phụ muốn đánh muốn giết, ta cũng muốn giữ Bình ẩu lại.”

Trần Vi giật mình, lúng ta lúng túng nói: “Bà cứu muội là trung nghĩa, muội đem bà về là tri ân báo đáp, phụ thân cũng không thể không đồng ý.” Giọng nói có chút bất khoái, A Dung trước mắt này đã biết rõ rằng phụ thân khẳng định sẽ cự tuyệt nàng, vậy mà còn nói cái gì muốn đánh muốn giết khiến phụ thân trở thành kẻ vô nghĩa.

Như vậy khi Trần Vi méo mặt, Trần Miêu quay đầu nhìn chằm chằm Trần Dung, đột nhiên cười một cách quỷ dị.

Nàng ta cười đặc biệt kỳ quái, đầu tiên chúng nữ ngẩn ra, nhưng ngay sau đó lại hiểu được, lập tức, bọn họ nhìn Trần Dung, đều lộ ra tươi cười kỳ quái.

Trần Vi cũng phản ứng lại, nàng ta lấy tay áo che miệng, híp mắt, nói với vẻ thương hại: “A Dung, có một việc, muội nhất định phải chống đỡ.”

Nàng ta vừa cất tiếng, Trần Miêu ở một bên đã nói bằng giọng khinh thường: “Muội ấy ư? Bằng thân thể của muội ấy, Thất lang cũng chỉ là chơi đùa, chưa nói tới thích thú, A Vi bảo muội ấy phải chống đỡ là dùng từ không đúng rồi. Hơn nữa, nữ nhân đều có lòng dạ bao dung, ngay cả thật sự cùng người như Thất lang tự định chung thân, nghe thấy việc như thế, hẳn phải vui mừng mới đúng.”

Trong ánh mắt ngờ ngác, mê hoặc mang theo bất an của Trần Dung, chúng nữ cười cợt sau một lúc, lại là Trần Miêu dẫn đầu mở miệng: “A Dung, lúc này Thất lang của muội dẫn theo một ‘Khanh khanh’ trở về. Chắc chắn, muội không biết, Thất lang của muội gọi khanh khanh kia thật sự rất ôn nhu đa tình.”

Nàng ta chắc vài tiếng, ánh mắt nhìn về phía Trần Dung đã có sự thương hại. Hơn nữa, trong giọng nói ít nhiều có một phần ghen tị đối với vị “Khanh khanh” chưa từng gặp mặt kia.

Trần Dung còn đang ngờ ngác đứng đó.

Nàng mở to mắt nhìn, từ từ cúi đầu xuống. Sau một lát, nàng lui ra phía sau một bước đưa lưng về phía chúng nữ, khẽ nói: “Tạ các vị tỷ tỷ bầm báo, A Dung biết thân phận của mình là gì.”

Giọng nói thấp xuống, tựa hồ không thành tiếng.

Ánh mắt chúng nữ nhìn về phía nàng, sắc đùa cợt càng thêm đậm.

Trần Thiển đi lên một bước, đến gần phía sau Trần Dung nói: “A Dung, muội nói đúng, muội là thân phận gì chứ? Vương Thất lang lại có thân phận ra sao? Nói đến nói đi, chỉ sợ người trong thiên hạ đều sẽ cầu xin muội đừng làm bẩn thanh danh của chàng.”

“Đúng vậy, A Dung đừng thương tâm, nếu đã không xứng, thì không nên suy nghĩ bậy bạ nữa.”

Giọng nói này có vẻ ôn nhu, là một thứ nữ có chung phụ thân với Trần Miêu.

Trần Vi đã ở một bên thấp giọng an ủi: “A Dung, đừng nghĩ nữa, người như chàng không phải là người muội có thể nghĩ tới.”

Nói tới đây, nàng ta nhoèn miệng cười, tiến lên nắm tay Trần Dung định an ủi. Nàng ta nhìn Trần Dung, thầm nghĩ: Mỗi một lần giận nàng, thấy nàng đáng thương lại nhịn không được mà thương hại.

Lúc này, Trần Dung giãy khỏi tay nàng ta, nàng lắc lắc đầu, tóc tai rối bời, nàng cười chua xót, thì lễ với chúng nữ rồi khẽ nói: “Đa tạ các tỷ tỷ an ủi, A Dung thực sự không thương tâm.”

Miệng nói không thương tâm, nhưng nàng vẫn cúi đầu, rụt vai, cả người dường như mất hết tinh thần.

Ánh mắt của chúng nữ càng thêm thương hại.

Lúc này, Trần Dung khẽ nói: “Các vị tỷ tỷ, A Dung xin cáo từ. A Dung đã khiến trưởng bối quan tâm, nếu đã trở về thì nên đi xin lỗi mới phải.”

Dứt lời, nàng xoay người, bước chân lao đảo đi về phía trước. Bình ẩu thấy thế, vội vàng đi theo.

Nhìn bóng dáng nàng lao đảo rồi đi, Trần Thiên đột nhiên nói: “Chúng ta cũng đi thôi. A Vi, muội đi nói với mẫu thân một tiếng, A Dung cũng là một người đáng thương, bảo mẫu thân đừng trừng phạt nàng.”

Nàng ta nói xong câu này, thấy Trần Vi đứng bất động, biểu tình có chút cứng nhắc thì không khỏi quát: “A Vi, gọi muội đấy, không nghe thấy à?”

Trần Vi cười khổ, đáp: “Vâng, vâng.” Rồi xoay người đuổi theo Trần Dung.

Chỉ chớp lát, Trần Dung đã xuất hiện ở bên ngoài sân của Nguyễn thị.

Lúc này, Lý thị đang đứng ở phía sau Nguyễn thị, nàng ta mặt sắc, vừa nhìn thấy Trần Dung lập tức cất cao giọng hỏi: “A, vị khách quý này là ai vậy?”

Giọng nói cao vút lập tức hấp dẫn sự chú ý của mọi người, Nguyễn thị cùng chúng tỷ nữ đồng thời ngẩng đầu lên nhìn về phía Trần Dung.

Mây liễu của Lý thị lúc này đều dựng thẳng, nàng ta cười âm hiểm, lắc mông tiến lên một bước, kêu gọi: “A, khách quý đến đây, còn không ngồi xuống thấp?”

Lời nàng ta vừa thốt ra, thấy Trần Dung không hề động, trong giọng nói ôn hòa hiền hậu của Nguyễn thị mang theo không kiên nhẫn vang lên: “Sao vậy, chỉ là một tiểu cô nho nhỏ, thật sự không coi bả phụ và Như phu nhân ra gì ư?”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Mưu tính

Trần Dung thấy Nguyễn thị tức giận, vội vàng tiến lên vài bước, hướng tới bà ta thì lễ, cúi đầu đáp: “Không dám.”

Nàng chậm rãi quỳ trên mặt đất, đập đầu trước Nguyễn thị, lại nói: “Bá mẫu trăm ngàn lần bớt giận, vừa rồi A Dung thất thần thôi.”

Nhìn thấy Trần Dung quỳ gối, Lý thị lấy khăn tay che miệng, cười đắc ý!

Nguyễn thị uống một ngụm trà, liếc mắt ngọc nhìn một cái, chậm rãi nói: “Đôi cánh thật cứng cáp.”

Trần Dung vẫn cúi đầu, tóc đen xổ xuống phủ khuôn mặt nhỏ nhắn, nàng hơi hé môi, thanh thanh nói: “Bình ẩu theo ta mười mấy năm, tình như thân nhân, nay là thời loạn thế, ta thật sự không dám để bà một mình đi tìm người thân.”

Nàng nói tới đây, cũng không chờ Nguyễn thị mở miệng lại, thân mình cúi xuống, quỳ gối trước Nguyễn thị cầu xin: “Tuy là như thế, nhưng A Dung gấp gáp, cũng không báo cho trưởng giả đã tự động rồi đi, khiến bá mẫu lo lắng cho A Dung. A Dung có tội, nguyện ý chịu phạt.”

Lời vừa thốt ra, một tỷ nữ ở phía sau kêu lên: “Nếu như thế, chủ mẫu đánh nàng mười trượng, để nàng nhớ lâu.” Tỷ nữ này đúng là lần trước bị Trần Dung dọa sợ, nàng ta ghi hận trong lòng, không kịp chờ đã mở miệng.

Nguyễn thị nhũn mày, bà ta cũng không quay đầu lại, thân nhiên quát: “Ai cho ngươi mở miệng?”

Tiếng quát vừa vang lên, tỷ nữ kia đầu tiên là ngẩn ra, đảo mắt lại nhìn Lý thị cầu cứu, thấy nàng ta không để ý tới mình thì vội vàng quỳ trên mặt đất, vừa tự tát vừa nói: “Là nô hồ đồ, phu nhân chớ trách tội, là nô hồ đồ, phu nhân chớ trách tội!”

Nguyễn thị không để ý đến nàng ta, tùy ý cứ để nàng ta tát má. Sau khi tỷ nữ kia tự đánh mười cái, Nguyễn thị mới ôn hòa mở miệng: “Được rồi, đừng có việc gì cũng kêu đánh kêu giết, đứng lên đi.”

“Vâng, vâng, tạ phu nhân, tạ phu nhân.” Tỷ nữ kia vừa cảm kích đáp lời, vừa bò lên đứng vững phía sau.

Ánh mắt Nguyễn thị lại lần nữa chuyển hướng về phía Trần Dung.

Bà nhìn Trần Dung chằm chằm vẫn quỳ trên mặt đất không hề nhúc nhích, nhìn thân hình nàng yếu đuối có thể khiến một nam nhân rung động, các nữ nhân đều phải đổ kỵ, bà ta nhú mày lại, một chút chán ghét biểu lộ ra.

Đúng lúc này, có tiếng bước chân truyền đến.

Ngay sau đó, một tỷ nữ ở bên ngoài cung kính nói: “Phu nhân, vài vị nữ lang cầu kiến.”

“Ai?” Người hỏi là Lý thị.

Tỷ nữ cung kính đáp: “Có bảy tám người là đám người A Kỳ, A Thiên và A Vi.”

Nguyễn thị ngẩng đầu lên, bà ta lại cầm lấy chén trà nhấp một ngụm, từ từ nói: “Các nàng tới làm gì?”

Không đợi hạ nhân trả lời, tiếng cười của Trần Thiên đã truyền đến: “A, trong viện của Tứ thúc mẫu thật phú quý.” Dừng một chút, nàng ta kinh hi kêu lên: “Đây là cái gì? Trời ơi, san hô lớn như vậy sao! Còn có này, này, tỷ tỷ mau tới đây xem, thật sự là đẹp quá.”

Nghe Trần Thiên cực kỳ không lễ phép hô to gọi nhỏ, Nguyễn thị càng nhú chặt mày. Nhưng nghe vào tai, trên gương mặt trắng trẻo được bảo dưỡng khéo vẫn toát ra một chút tươi cười rụt rè mang theo đắc ý.

Trần Thiên vừa cười vừa nói, đã chạy ngay vào.

Khi đi tới bên cạnh người Trần Dung, nàng ta dừng chân, thi lễ với Nguyễn thị, cùng các nữ lang đồng loạt kêu một tiếng, sau đó cúi đầu nhìn về phía Trần Dung, cười hi hi nói: “Tứ thúc mẫu, người đừng xử phạt A Dung, muội ấy vừa mới mới biết Thất lang của mình đã có khanh khanh nên rất thương tâm. Nếu bị phạt, nói không chừng muội sẽ không sống nổi nữa.”

Nàng ta vừa vào sân viện đã hô to gọi nhỏ, cho dù là Nguyễn thị, hay là Lý thị, vẫn đều cố gắng chịu đựng.

Giờ phút này nghe thấy nàng ta nói những lời không lớn không nhỏ, trên gương mặt trắng trẻo của Nguyễn thị đã lộ chút tức giận.

Nhưng mà bà ta không hề phát tác.

Sau khi Trần Thiên nói xong, bà ta trở nên trầm ngâm.

Lúc này, Trần Thiên trừng mắt nhìn Trần Vi ở phía sau một cái, ý bảo nàng ta tiến lên biện hộ thay Trần Dung. Nhưng bởi vì thân mẫu của Trần Vi là tiểu thiếp mà Trần Nguyên thương yêu nhất nhưng vốn không được đại nương Nguyễn thị thích, Trần Vi hơi sợ bà ta, nào dám tiến lên? Vừa rồi ở ngoài sân, nàng ta cũng đã muốn lùi bước, mặc Trần Thiên lôi kéo thế nào cũng không chịu mở miệng.

Trong ánh mắt tò mò, chờ mong của mấy nữ lang, Nguyễn thị liếc về phía các nàng. Bà thấy ở trên mặt chúng nữ cũng có vài phần thương hại nhưng thật ra xem nào nhiệt là chiếm đa số.

Xem nào nhiệt ư? Ý niệm lướt qua trong đầu Nguyễn thị. Vì thế, bà ta trầm ngâm, nhấp một ngụm trà, quay đầu nhìn về phía Lý thị phân phó: “Đưa A Dung đến một phòng trống, để nàng tự ăn năn hối lỗi về hành vi của chính mình. Về phần những chuyện khác, chờ phu quân trở về rồi nói sau.”

Chỉ là giam lỏng, xử phạt như thế cũng không tính là nặng. Trần Thiên hi hi cười, nói cảm tạ với Nguyễn thị, chuyển về phía Trần Dung chớp mắt vài cái, dựa sát vào nàng thấp giọng nói: “A Dung bướng bỉnh, muội thiếu nợ nhân tình của ta đó nha.”

Hiển nhiên tâm thần Trần Dung không yên, chỉ miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, không hề đáp lời.

Trần Dung bị dẫn xuống.

Có lẽ thật sự là lời nói của Trần Thiên có tác dụng, phòng giam giữ nàng ở một bên sân viện của Trần Nguyên.

Nhìn phòng bốn phía trống trơn, ngoại trừ một tháp thì chỉ có cửa sổ ở mái nhà trên đỉnh đầu, Trần Dung đi tới ngồi xuống tháp.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Đào mất, ở cửa sổ mái nhà trên đỉnh đầu xuất hiện trăng sáng và ngân quang đầy trời. Tiếng ồn ào từ xa cũng dần dần sôi trào, sanh nhạc bắt đầu phiêu đảng.

Hôm nay Vương Hoảng trở về đều khiến cho nhiều người ngoài ý muốn, yến hội kia vẫn cử hành đến tận đêm khuya.

Qua giờ tỵ, xe ngựa của Trần Nguyên mới trở về phủ.

Hắn vừa mới vào phủ, Lý thị đã tiến lên đón, nàng ta vừa ôn nhu giúp hắn phủ bụi, vừa nhẹ giọng nói: “Phu chủ, A Dung đã trở lại.”

Trần Nguyên không để ý tới, hắn lười biếng vịn thất lưng, hỏi: “A Dung nào?”

Lý thị liếc trắng mắt, nũng nịu nói: “Đó là A Dung đến từ Bình thành mà! Người có liên quan đến Vương Thất lang đó.”

Động tác đuổi người của Trần Nguyên dừng lại. Hắn quay đầu, trên gương mặt đoan chính lộ ra một chút kinh ngạc: “Nó còn dám trở về ư?” Mới nói đến đây, hắn như bừng tỉnh, vội vàng xoay người, nhìn chằm chằm Lý thị hỏi: “Hôm nay nó trở về sao? Nàng có hỏi qua vì sao nó và Vương Thất lang đồng thời trở về Nam Dương hay không?”

Lý thị nhẹ giọng nói: “Hỏi rồi, nàng cũng không biết Thất lang sẽ trở về hôm nay, rất kinh hi.” Nói tới đây, Lý thị che miệng cười duyên, hờn dỗi liếc mắt nói với Trần Nguyên: “Thành Mạc Dương là chỗ nào chứ? Đó là nơi tử vong mà, A Dung chỉ là một nữ lang sao có dũng khí chạy đến đó chứ? Lời này của phu chủ vốn không nên hỏi.”

Dưới cái liếc mắt của nàng, Trần Nguyên cực kỳ hưởng thụ, hắc hắc cười, vươn tay xoa gương mặt diễm lệ của Lý thị, gật đầu nói: “Nàng nói không sai, không sai.”

Lúc này hắn cũng không để tâm tỳ nữ ở đây, tay trái duỗi ra luồn vào trong vạt áo của Lý thị, hắn vừa mềm nhẹ xoa nắn da thịt vừa cười nói: “Nghe nói lần này Vương Thất lang mang khanh khanh trở lại, có người trông thấy nói rằng khanh khanh kia là mỹ thiếu niên phong thái tuyệt thế, nhưng mà chúng ta đều không nhìn thấy, cũng không biết lời ấy là thật hay là giả.”

Nói tới đây, hắn kéo vạt áo của Lý thị ra, trong tiếng rên rỉ của nàng ta cúi đầu cắn nụ hồng mai, nói mập mờ: “Nếu Vương Thất lang có khanh khanh, hẳn là hắn không còn hứng thú gì với A Dung nữa. Mấy ngày nay ta đã tác động một phen, phải đem tặng nữ lang không nghe lời này đi.”

Lúc Lý thị càng ngày càng phấn khởi, chúng tì nữ mặt đỏ tới ngang tai, trong giọng nói của Trần Nguyên cũng tràn ngập hưng phấn: “Trải qua những việc làm vừa rồi của Vương Thất lang và Nam Dương vương, giá trị lợi dụng của A Dung đã trở nên rất cao, cho dù đưa cho quý nhân nào làm thiếp, đều là có lợi cả. Lúc này ta nhất định phải lợi dụng cho tốt.”

Lý thị ôm đầu hắn, rên rỉ nói: “Phu chủ nói rất đúng.”

Trần Dung bị nhốt, nhện đói sau một buổi tối, sáng sớm ngày hôm sau thì thấy một người kêu lên: “A Dung, lang chủ tới gặp người.”

Trần Nguyên đến đây ư? Trần Dung rung mình, nàng vội vàng đứng lên.

Cửa phòng được khóa chặt kety một tiếng mở ra.

Trần Nguyên ngũ quan đoan chính, có mấy chòm râu dài, vừa thấy chính là chính nhân quân tử xuất hiện ở cửa phòng.

Trần Dung chờ đón hắn, vội vàng thi lễ, thấp giọng gọi: “Bá phụ.”

Trần Nguyên gật đầu, ánh mắt từ mặt nàng chuyển xuống thân thể nàng.

Hắn nhìn Trần Dung đứng trong phòng tối, âm thầm nghĩ: A Dung này, diện mạo đáng người đều là tuyệt hảo, nữ nhân trên thế gian nếu có bộ dạng diễm lệ như nàng không khỏi có vài phần tham luyến phù hoa. Nhưng nàng không có, xem thần sắc ánh mắt của nàng ta lại có thêm vài phần thần bí sâu xa, khiến cho ai nhìn thấy cũng luôn luôn có cảm giác không nhìn thấu. Có lẽ đúng là bởi vì điều này mới khiến Nam Dương vương luôn nhớ mãi không quên, khiến trượng phu phong lưu như Vương Thất lang cũng nguyện ý bảo vệ nàng.

Nghĩ đến đây, hắn đưa tay vuốt chòm râu, vẻ mặt vừa lòng.

Ánh mắt của Trần Nguyên giống như đang bình phẩm chất lượng hoặc giống như đang cân nhắc nên đem nàng bán thế nào để đạt được giá tốt. Điều này làm cho Trần Dung thập phần ghê tởm, nàng cúi mặt, lại thi lễ, gọi: “Bá phụ.” Giọng hơi đề cao, mang theo vài phần nghiêm nghị.

Trần Nguyên thu hồi tâm thần, hắn đi lên một bước, liếc mắt nhìn bên trong, rồi chuyển về phía Trần Dung, nói với vẻ hiền lành: “A Dung, lần này con không từ mà biệt, thật khiến cho bá phụ lo lắng.”

Hắn thở dài một tiếng, vô lực lắc đầu, cảm khái liên tục: “A Dung rõ ràng biết lúc này rối loạn, nơi nơi đều là dân đen, con chỉ vì một tiện nô mà không tiếc lấy thân mạo hiểm. Cho dù A Dung không cần tính mạng của mình cũng phải để ý rằng thân nhân của con sẽ lo lắng chứ. Bá phụ nghĩ vậy, liền lo lắng ngủ không yên.”

Giọng nói ôn nhu đồn hậu tràn ngập quan tâm.

Trần Dung bị hắn làm cho cảm động, nàng cúi đầu, lấy tay áo giấu mặt, nghẹn ngào nói: “Phụ huynh không ở đây, A Dung nghĩ rằng không có ai vương vấn, hiện tại nghe thấy lời bá phụ nói, mới biết được mình sai lầm rồi.”

Nàng lại hướng tới Trần Nguyên thi lễ, cung kính nói: “Loại việc ngốc nghếch này, về sau A Dung sẽ không làm nữa, bá phụ cũng không cần lo lắng cho A Dung.”

Ngữ khí chân thành, biểu tình ánh mắt kia so với Trần Nguyên còn tha thiết hơn.

Trần Nguyên dường như ngần ngại. Hắn lại liếc nhìn Trần Dung một cái, ôn hòa nói: “Được rồi, chuyện quá khứ thì cho qua đi. A Dung, bá mẫu con đã nhốt con một buổi tối, con có oán người không?”

Trần Dung lắc đầu, vội vàng nói: “A Dung là vì không nghe lời mới bị bá mẫu trừng phạt, bá phụ trăm ngàn lần đừng trách tội người.”

Trần Nguyên nghe nói như thế, động tác vuốt râu dài cứng đờ, một hồi lâu hần mới ha ha cười nói: “A Dung thực hiểu lí lẽ, được rồi, bá phụ sẽ không trách tội nàng.”

Trong căn nhà gỗ nhỏ hẹp đầy áp lực, Trần Nguyên đứng như vậy một lúc, cảm thấy trong ngực có chút khó chịu. Hần thối lui ra bên ngoài, nói với một tỳ nữ: “Còn không đỡ A Dung đi ra?”

Tỳ nữ kia liền thanh đáp ứng, bước nhanh đi vào trong nhà gỗ, nâng đỡ Trần Dung bước ra.

Trần Dung vừa ra ngoài, lại hướng Trần Nguyên thi lễ, nâng cúi đầu, nói với về yếu nhược: “Bá phụ, A Dung có một chuyện muốn nhờ.”

Trần Nguyên hiền lành nói: “Cứ nói.”

Trần Dung nhẹ giọng đáp: “Lúc đó khi A Dung tiến bước lão nô bộc Bình ầu, trên đường từng gặp phải lưu dân.” Nàng nói tới đây, Trần Nguyên cả kinh, vội vàng thân thiết hỏi: “Có gặp chuyện không may gì không?”

Trần Dung cảm kích dùng tay áo lau mắt, vội vàng nói: “Bá phụ không cần lo lắng, không xảy ra việc gì đâu. Lúc ấy Bình ầu che ở phía trước A Dung, thiếu chút nữa bị nhóm lưu dân kéo từ trên xe ngựa xuống. May mắn ông trời chiếu cố, chủ tớ chúng ta mới có thể bình an thoát thân.”

Nàng thi lễ, trông mong nhìn phía Trần Nguyên, cất tiếng cầu xin: “Bá phụ, Bình ầu đối với A Dung tình thâm ý trọng. A Dung thật sự không đành lòng để bà rời đi. Bá phụ, người để Bình ầu đi theo bên cạnh ta đi, van cầu người.”

Trần Nguyên vội vàng tiến lên một bước, nâng nàng dậy. Khi đến gần, một mùi thơm xông vào mũi. Trần Nguyên sững sốt, đảo mắt liền hiểu ra, đây là mùi hương xử nữ của Trần Dung!

Hần ngửi thấy mùi hương này, hai mắt phát sáng, từ rất sớm trước kia, hần đã nghe nói qua có cô nương khi còn là xử nữ, mùi thơm say lòng người, nhưng hần chỉ nghe nói thôi, khi chơi đùa với nữ nhân cũng chưa từng gặp qua. Thật không ngờ, A Dung trước mắt này còn có một ưu điểm như thế. Tốt, tốt, quả nhiên là một nữ nhân cực phẩm!

Tay hần đỡ Trần Dung không buông ra, Trần Dung âm thầm nhú mào, lặng lẽ rút hai tay về. Lúc này, Trần Nguyên cũng phản ứng lại, hần ha ha cười nói: “Được, được, A Dung rất khá, thật sự rất khá.”

Hần vung tay áo lên, hào khí can vãn nói: “Bình ầu kia, nếu con không đành lòng, vậy tiếp tục giữ ở bên cạnh con kia. Mấy người bị đuổi đi kia, nếu con không nỡ, cũng cứ gọi trở về đi. A Dung, con còn có yêu cầu gì thì cứ việc nói với bá phụ!”

Trần Dung đứng ở trước mặt hần, nghe hần nước miếng tung bay thao thao bất tuyệt cảm thấy như bị dày vò, làm sao còn có ý muốn tiếp tục nói với hần những lời vô nghĩa? Nàng lập tức vội vàng cảm kích trả lời: “Không, đã không còn.”

“Tốt lắm, nếu A Dung có yêu cầu gì, bất cứ lúc nào cũng có thể nói với bá phụ.”

“Vâng.”

“Đi đi.”

“Vâng.”

Trần Dung vừa đi, Trần Nguyên cũng phát tay áo rời đi.

Khi bước đi, Trần Nguyên dừng chân, hần quay đầu nhìn về phía Trần Dung dáng người tuyệt đẹp vô cùng, nhìn bóng dáng nàng dần dần đi xa, Trần Nguyên đột nhiên nghĩ đến biểu hiện ôn thuận cung kính vừa rồi của nàng, không khỏi hỏi mọi người xung quanh: “Các người nói, A Dung này là người thế nào?”

Bọn người hầu đi theo hần ngẩn ra, nhìn thoáng qua nhau, lúng ta lúng túng không biết nên trả lời ra sao.

Lúc này, Trần Nguyên đã thu hồi ánh mắt, hần thì thào nói: “Bất kể nàng có gì quý giá, nhưng chỉ là nữ lang mà thôi.” Nói tới đây, hần không biết nghĩ tới cái gì, lại ha ha cười.

Tiếng cười này khiến bọn người hầu quanh hần sững sốt, bọn họ lại nhìn nhau, đều là vẻ mặt hồ đồ.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Trần Nguyên chịu nhục

Trần Dung trở lại trong sân.

Bình ầu vừa thấy đến nàng đến gần thì vội vàng nghênh đón: “Nữ lang.” Trong ánh mắt tràn đầy lo lắng.

Trần Dung gật đầu nói với bà: “Không có việc gì, lang chủ đã chấp nhận cho người ở lại bên cạnh ta.”

Lời này vừa thốt ra, Bình ầu vui mừng vô cùng, bà liên tục nói: “Lang chủ quả nhiên là người thiện tâm.”

Thiện tâm ư? Trần Dung âm thầm cười lạnh một tiếng, đi vào bên trong, nàng vừa đi, vừa nói với về môi mệ: “Nấu nước cho ta, ta muốn tắm rửa.”
Ngày hôm qua bị nhốt trong phòng kia, nàng ngủ không ngon, cả người vẫn căng thẳng, nhu cầu cấp bách muốn nước ấm để thư giải.

Bình ầu liên thanh đáp ứng, xoay người phân phó một tỷ nữ khác.

Chờ đợi một lúc, Trần Dung trở lại phòng của mình, lẳng lặng ngồi trên tháp.

Đào mắt vài ngày trôi qua.

Mấy ngày nay, trong thành Nam Dương chủ đề lớn nhất vẫn là chuyện Vương Thất lang binh an trở về.

Nghe người bốn phía không ngừng nghị luận về Vương Hoàng, Trần Dung nhớ tới khi Trần Nguyên nhìn nàng, tươi cười cùng thái độ đều rất cổ quái, nàng cảm thấy bất an, ngồi trên xe ngựa, chạy tới phố chính.

Về phần sau khi ra phố có tìm được Vương Hoàng, thỉnh chàng giúp mình nói chuyện hay không, nhất thời Trần Dung còn chưa có biện pháp.....

Trên ngã tư đường, vẫn là tiếng người ồn ào, tiếng hoan hô, tiếng cười đùa không dứt bên tai.

Xe ngựa của Trần Dung chạy qua tiếng cười đùa tiếng hoan hô, nghe giọng nói của những người này, dưới ánh nắng ấm áp dạt vào đông, Trần Dung cho tới bây giờ còn có một loại cảm giác như mộng như ảo.

Đúng lúc này, một tiếng kêu sợ hãi truyền đến: “Đó là cái gì vậy?”

Trần Dung còn chưa kịp phản ứng, tiếng kinh hô đã nổi lên bốn phía, có người run run kêu lên: “Đó là thành Mạc Dương!”

Thành Mạc Dương?

Trần Dung rung mình, nhanh chóng quay đầu nhìn lại.

Vừa xoay người, nàng cũng ngây người.

Chỉ thấy phía tây bắc có hơn mười cột khói đen cuộn cuộn bốc lên tận trời. Hôm nay thái dương sáng lạn, trời xanh mây trắng, khói đặc cuộn cuộn này liên tiếp bốc lên, nhìn thấy mà ghê người.

Sau một trận tiếng kêu sợ hãi, gần như là đột nhiên, tất cả mọi người an tĩnh lại.

Đầu năm nay, cho dù số ít chưa từng gặp qua chiến hỏa, nhưng dù gì cũng đã nghe qua. Bọn họ đều hiểu được, xuất hiện hiện tượng này, chỉ có một khả năng, đó là người Hồ phóng hỏa đốt thành Mạc Dương!

Trong lúc im lặng, một giọng nói run rẩy truyền đến: “Mối, mối chạy ra hơn mười hộ sĩ tộc, có mấy trăm đến ngàn người ở lại đó!”

Một giọng nói khàn khàn của người trung niên cũng truyền đến: “Mạc Dương thành chủ cũng không thoát thân được sao?”

Bọn họ nói tới đây, lại nghẹn lời.

Cũng không biết qua bao lâu, một tiếng ca nức nở vang lên: “Nùng yên cồn cồn, bạch cốt đôi tuyết, hà thủy thao thao, mẫn tắc tàn quan. Tôn Lưu hà tại? A Man hà tại? Đương niên Hán gia anh hùng binh sát tận, kim nhật Hồ nhân phần tử đường (Khói đặc cuộn cuộn, xương trắng phủ tuyết, nước sông dào dạt, mẫn tắc tàn quan. Tôn Lưu ở đâu? A Man ở đâu? Năm đó anh hùng Hán gia chém giết hết, hôm nay người Hồ đốt từ đường!)”

Trong tiếng ca tràn đầy đau đớn kịch liệt, đều là sự tuyệt vọng.

Đám người đang yên tĩnh, đào mắt, tiếng nức nở nổi lên bốn phía, ngược lại, càng ngày càng nhiều người xướng ca: “Tôn Lưu hà tại? A Man hà tại? Đương niên Hán gia anh hùng binh sát tận, kim nhật Hồ nhân phần tử đường.”

Trong tiếng ca càng ngày càng vang dội, tràn ngập cảm giác khát vọng, chờ mong của mọi người đối với anh hùng ngày xưa giờ đang phải đối diện với hiện trạng vô lực, tuyệt vọng như hôm nay.....

Tiếng ca này, Trần Dung nghe thấy cũng đỏ hốc mắt, nàng cắn môi, khăn khăn nói với xa phu: “Đi thôi.”

“Vâng.”

Giọng nói của xa phu cũng mang theo nước nỡ.

Lúc xe ngựa khởi động, tiếng ca lại vang lên: “Ngày hôm trước Lạc Dương, hôm nay Mạc Dương, ngày mai Nam Dương.”

Trần Dung mới nghe xong một câu, liền lớn tiếng ra lệnh: “Đánh xe nhanh chút.” Giọng nói đã trở nên khăn khăn.

Xa phu vung roi ngựa, hét to một tiếng, xe ngựa chạy về phía trước.

Trong nháy mắt, xe ngựa liền quăng bỏ tiếng ca tuyệt vọng bất lực ra phía sau.

Lúc này trong thành Nam Dương đều trở nên im lặng chỉ cực, không phải nước nỡ, thì là tiếng ca bi thương. Mỗi người đều nhìn khói đặc bốc lên tận trời ở thành Mạc Dương, có người thậm chí quỳ xuống, cầu xin trời cao tương trợ.

Dưới tình huống như vậy, Trần Dung đâu còn có tâm tình đi dạo, nàng bảo xe ngựa quay trở về Trần phủ.

Vừa mới xuống xe ngựa, một tỷ nữ đã vội đi tới, nàng ta vừa thấy Trần Dung thì vui mừng kêu lên: “Trần Dung đã trở lại? Lang chủ tìm người.”

Trần Nguyên tìm ta?

Trần Dung rung mình, nàng dừng chân, nhìn chằm chằm tỷ nữ kia hỏi: “Không biết lang chủ tìm ta là vì chuyện gì?”

Trong giọng nói của nàng có vẻ cứng ngắc miễn cưỡng khác thường.

Tỷ nữ kia kinh ngạc nhìn nàng một cái, nói: “Nói là đêm nay Lưu phủ cử hành dạ yến, lang chủ muốn mang người và Trần Vi đi dự.”

Trần Vi cũng đi ư?

Trần Dung âm thầm thở dài nhẹ nhõm, nhưng mà ngữ khí của nàng vẫn cảnh giác, có chút vô lễ: “Còn có ai nữa?”

Tỷ nữ kia thu hồi tươi cười, nói: “Nữ lang vẫn nên mau mau tắm rửa trang điểm, chuẩn bị dự tiệc đi.” Dứt lời, nàng ta xoay người, không thèm liếc nhìn Trần Dung một cái, lác mông rời đi.

Sau khi đi được vài bước, Trần Dung nghe thấy nàng ta nói thầm: “Cũng không nhìn xem bản thân là thân phận gì.”

Tỷ nữ này ở trong sân viện của Nguyễn thị, cái gọi là phó dịch quý nhờ chủ nhân, các nàng có thân phận tỷ nữ lại khinh thường một thứ nữ như nàng, đó là việc bình thường, Trần Dung cũng đã quen rồi. Bởi vậy, nàng nghe xong lời này cũng chỉ liếc nhìn tỷ nữ kia một cái, đi về phía sân viện của mình.

Sau khi tắm rửa, Bình ầu vừa giúp Trần Dung chải tóc vừa nói: “Nữ lang đừng vội lo lắng, người mang lão nô về, lang chủ cũng không gây khó dễ, vậy chúng tôi hẳn thương tâm nữ lang, yến hội đêm nay, tất nhiên là muốn để người giống như A Vi, quen biết một số thanh niên tài tử.”

Trần Dung nhú đôi mày thanh tú, không trả lời.

Bình ầu thấy nàng vẫn không vui, chuyển mắt, liếc nhìn da thịt lộ ra của nàng. Trần Dung xương nhỏ thịt nhiều, da thịt trong làn nước nỡ nàng trắng nõn lại hơi ửng hồng, rất yêu mị.

Bình ầu nhìn ngắm, đột nhiên thở dài một tiếng, nói với vẻ mặt đau khổ: “Nữ lang quá yêu mị, nếu gầy đi một chút, tái nhợt một chút, tất nhiên càng có thể được nhóm lang quân yêu thích.”

Gầy một chút, tái nhợt một chút, loại này là vẻ ốm yếu mỹ miều, giống như hoa lê. Nếu có ngũ quan tinh xảo, da thịt lại tái nhợt gần như trong suốt, hơn nữa có vài phần tài tình, nếu ở thành Kiến Khang cũng sẽ được thế nhân ca ngợi theo đuổi. So với loại nữ lang này, Trần Dung thật sự là thua bởi vẻ thiên tiên. Diện mạo đáng người của nàng hoàn toàn khác biệt về cao thượng, siêu trần thoát tục.

Trần Dung không để ý đến bà, nàng đứng lên khỏi thùng gỗ, cánh tay đầy đả trắng nõn vươn ra, tiếp nhận bộ quần áo màu lam nhạt, viền thêu hoa văn màu tím trong tay Bình ầu, rồi mặc vào.

Trần Dung mặc bộ thường phục này vào, trong vẻ diễm lệ có thêm một phần văn tĩnh tao nhã. Nàng chân trần bước trên gót gỗ, vừa phát phát tóc dài ướt sũng vừa nói: “Ngay cả có thể được nhóm lang quân thích, phụ huynh ta không ở đây, bản thân lại là thân phận này, không ai sẽ để mắt đến ta đâu.”

Lời này vừa nói ra, Bình ầu không khỏi thở ngắn than dài.

Trần Dung đi đến rèm lụa mỏng bên cửa sổ, nàng nhìn tịch dương dần dần lặn về phía tây, nhẹ giọng nói: “Àu, nếu là người như Tôn tiểu tướng quân, thân phận lại thấp kém một chút, giống như ta vậy, có phải là tốt không chứ?”

Bình ầu liền tiếp gật đầu, lại thở ngắn than dài.

Trần Dung nhìn ánh mặt trời hoa diêm kia, nhìn đóa mây trắng nhiễm hồng ở bên cạnh, trước mắt không khỏi hiện lên bóng dáng của chàng.

Nhưng mà hình ảnh của chàng vừa mới xuất hiện, Trần Dung đã lắc đầu. Về phần bóng dáng của Nhiễm Mẫn, nàng quả quyết cũng không để nó hiện lên!

Đêm nay yến hội tổ chức tại Lưu phủ, thân phận thật sự không đồng nhất, bọn họ là hệ thứ bảy của Hán vương, trong huyết mạch có thể nói là cao quý không thể cao quý hơn nữa.

Khi xe ngựa của Trần phủ tới, trên quảng trường Lưu phủ đã đỗ đầy xe ngựa.

Trần Nguyên dẫn đầu đi xuống xe ngựa, được tỷ nữ nâng đỡ, chậm rãi thông thả đi về phía trước, phía sau hẳn là Trần Vi và Trần Dung nhắm mắt theo đuôi.

Lúc này nữ lang trong Trần phủ, chỉ có hai người nàng, lang chủ chỉ có một mình Trần Nguyên.

Nhìn đám người đông đúc như nước chảy, Trần Vi nắm chặt tay Trần Dung, hai mắt nàng ta sáng ngời, trên gương mặt xinh đẹp ửng hồng.

Trần Dung liếc nhìn nàng ta một cái, nhin không được lại hỏi: “A Vi, tỷ bảo phụ thân tỷ gọi chúng ta đi cùng là vì duyên cớ gì?”

Móng tay của Trần Vi đâm thật sâu vào trong lòng bàn tay, nàng ta không quay đầu, chỉ nói: “Rồi chẳng phải A Dung sẽ biết sao?”

Đúng lúc này, trong tiếng ồn ào, Trần Nguyên dẫn đầu bước vào trong điện.

Hai nàng nhìn thấy sĩ tộc bốn phía dừng mảnh ủa vào, sợ bị phân tán nên ngừng nói chuyện với nhau, theo sát tiến lên.

Trần phủ ở thành Nam Dương là đại phủ nhất đẳng, Trần Nguyên vừa bước vào thì đi về phía tháp sắp xếp thứ hai bên trái.

Hắn vừa mới đến gần, còn chưa ngồi xuống, một người ở Lưu phủ đã tiến lên chặn hắn, thanh thanh nói: “Trần gia lang chủ, vị trí của các người ở đây.”

Hắn ta dẫn Trần Nguyên đến chỗ thứ bốn bên trái.

Trần Nguyên không đi, gương mặt đoan chính của hắn sầm xuống, cả giận nói: “Là ý tứ của ai vậy? Lang chủ của nhà ngươi sao?”

Hiện tại, tuy rằng dòng người đang thông thả đi vào nhưng mỗi một sĩ tộc đều tự giác biểu hiện vẻ ung dung khéo léo. Giờ phút này Trần Nguyên sầm mặt, tuy rằng giọng nói không lớn, nhưng cũng khiến cho không ít người chú ý.

Đối với quý tộc cho tới bây giờ, thể diện đều là xếp hạng đầu tiên. Bọn họ chỉ cần nhìn vị trí sắp xếp thì sẽ hiểu ngay.

Người của Lưu phủ kia ước chừng tầm 30 tuổi, trắng trẻo có thể diện. Hắn ta liếc nhìn Trần Nguyên đang sầm mặt, chỉ nhìn một cái, trong ánh mắt của hắn ta ít nhiều ẩn chứa khinh thị.

Trần Nguyên vốn chỉ hơi tức giận, giờ phút này nhìn thấy ánh mắt khinh thị của hắn ta thì lập tức thẳng cắp trở thành phần nộ.

Mặt hắn đỏ lên, chuẩn bị rít gào, người kia chỉ vào vị trí thứ nhất bên trái, thận trọng thi lễ, cười nói: “Vị trí này, là cho Lang Gia Vương Thất.”

Trần Nguyên hãy còn nhìn hắn ta.

Người kia lại chỉ vào vị trí thứ hai, nói: “Vị trí này, là cho Nhiễm Mẫn Nhiễm tướng quân.”

Hắn ta chỉ vào vị trí thứ ba, cất cao giọng nói: “Vị trí này là cho Tôn Diễn Tôn tướng quân.”

Nói tới đây, hắn ta tà nghệ nhìn Trần Nguyên, hỏi ngược lại: “Lang chủ cho rằng, trong ba người này, ai ở dưới người?”

Trần Nguyên chỉ vào vị trí của Tôn Diễn, nói với giọng lạnh lùng: “Đó chỉ là một thiếu niên chưa dứt sữa, vậy mà cũng có tư cách ở trên Trần phủ chúng ta ư?”

“Là phía trên lang chủ Trần Nguyên người!” Dừng một chút, trên gương mặt người kia lộ ra một nụ cười trào phúng, hắn ta nói: “Nếu là Trần Công Nhương đến, tất nhiên ngài ấy có tư cách ngồi ở vị trí thứ ba. Nhưng mà Trần Công Nhương là trưởng giả trung hậu, cũng không đến mức cùng ta tranh cãi cái gì thứ ba thứ bốn!”

Trần Nguyên giận dữ, hắn quát: “Ngươi, ngươi tiện nô này!”

Người của Lưu phủ kia ngẩng đầu, vung tay áo, ngạo mạn nói: “Ta là tiện nô, nhưng mà, ta là nô của Lưu phủ. Nếu lang chủ muốn tức giận, vẫn nên trở về Trần phủ đi.”

Dứt lời, hắn ta xoay người bước đi.

Trần Nguyên thật không ngờ, chỉ một hạ nhân nho nhỏ của Lư phủ cũng dám không thèm coi mình ra gì, hấn không khỏi giận dữ, đỏ mặt, thở hổn hển, thật vất vả mới bình tĩnh một chút thì đối diện với ánh mắt chế cười đang xem náo nhiệt ở bốn phía.

Mặt Trần Nguyên càng đỏ hơn.

Lúc này, có mấy giọng nói bay vào trong tai hắn: “Trần Nguyên này, tuy rằng ngày thường tưởng mạo đoan chính, nhưng cũng là kẻ tâm thường nóng vội sốt ruột, bốn ba sự vụ. Nghe nói hắn vì cầu xin Nam Dương vương một chức quan mà đã tặng cho Nam Dương vương một nữ nhi.”

“Thật sao? Xem ra chỉ là một tiểu nhân tục tũn.”

“Tiểu nhân thì không biết, nhưng mà đúng là ngụy quân tử.”

Thời điểm quý tộc đứng đầy ở sảnh đường, tiếng nghị luận nhẹ nhàng phiêu đảng, không chút khách khí truyền vào trong tai Trần Nguyên!

Trần Nguyên nghe thấy mặt càng thêm đỏ hồng.

Một bên Trần Vi trơ mắt nhìn phụ thân chịu nhục, nàng ta đỏ mặt, rung rung liên tục nói với Trần Dung: “Đây, đây là có chuyện gì vậy? Ngày xưa phụ thân ta tham dự yến hội, lần nào mà không phải ngồi ở tháp thứ hai? Vậy mà lúc này bị Lư gia khinh đãi, bị một hạ nhân Lư phủ vũ nhục, còn bị mọi người cười nhạo.”

Nàng ta nắm tay Trần Dung, vội vàng nói: “A Dung, muội bảo đây là làm sao?”

Nàng ta thật sự nóng nảy, hốc mắt đỏ hồng, nước mắt cũng đã lăn xuống. Với nữ lang như nàng ta, thanh danh địa vị của phụ mẫu trực tiếp có liên quan đến tiền đồ kết hôn của nàng ta. Mọi người vũ nhục phụ thân nàng ta, cũng sẽ ảnh hưởng lớn đến thanh danh của nàng ta.

Bên cạnh Trần Vi gấp đến độ nước mắt chảy ròng ròng, Trần Dung cũng mang vẻ mặt kinh dị, nàng cảm giác được hạ nhân Lư phủ kia, mấy người nghị luận kia cũng thế, rõ ràng là nhằm hết vào Trần Nguyên. Hay là, Trần Nguyên đã đắc tội với một nhân vật lớn nào đó?

Bên kia tiếng nghị luận càng ngày càng vang.

Dần dần, càng ngày càng có nhiều ánh mắt tụ tập trên người Trần Nguyên, trong ánh mắt có trào phúng, cũng có thương hại.

Dưới ánh mắt của mọi người, gương mặt đoan chính của Trần Nguyên càng ngày càng đỏ.

Rốt cục, hắn không chịu nổi, vung tay áo dài, xoay người đi ra bên ngoài.

Hắn vừa đi, Trần Vi cũng thất thần, một hồi lâu, nàng ta phản ứng lại, vội vàng buông tay Trần Dung ra, cũng chạy ra ngoài.

Lần này, trong chủ nhân Trần phủ chỉ còn lại một nữ lang như Trần Dung.

Trần Dung cũng nghiêng đầu ngẫm nghĩ, cuối cùng vẫn quyết định đi theo.

Khi nàng chạy đến quảng trường, xe ngựa của Trần Nguyên đã rời đi, xe ngựa của Trần Vi cũng đang chạy ra Lư phủ.

Trần Dung lên xe ngựa, lười biếng nói: “Đi đi.”

Thượng tâu ngồi ở vị trí xa phu, lạnh lẽo hỏi: “Nữ lang, đã xảy ra chuyện gì thế? Sao lang chủ lại có vẻ mặt uất nghẹn giống như then quá thành giận vậy?”

Trần Dung cúi đầu, nàng nghịch ngón tay của mình, lạnh lùng cười nói: “Cũng không biết hắn đắc tội với người nào, bị ám toán.”

Nàng nói tới đây, nhẹ nhàng cười, trong mắt lấp lánh tia cười: “Cũng không biết người đó là ai, nếu ta gặp được, thế nào cũng phải âm thầm cảm tạ hắn một phen.”

Thượng tâu ha hả cười, cũng không để ý tới, đánh xe chạy ra ngoài đại môn.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Đi cùng

Ba người Trần Dung vừa mới rời đi, mấy chiếc xe ngựa đã chạy đến, lúc này tiếng nghị luận mới ngừng lại.

Trong đại điện, trên quảng trường, tiếng ồn ào đều im bật, mọi người đồng thời quay đầu lại, cung kính nhìn về phía mấy chiếc xe ngựa kia.

Lúc này, xe ngựa đi đằng trước dừng lại, rèm xe được vén lên, trong sự chú mục của mọi người, Vương Hoảng tuần dật thoát tục thi thi nhiên nhiên bước xuống.

Chàng vừa xuất hiện, trong đám người bộc phát ra tiếng hoan hô nho nhỏ, trong tiếng hoan hô này, tuyệt đại đa số là thiếu nam thiếu nữ.

Đối mặt với hoan hô của mọi người, Vương Hoảng chỉ mỉm cười, chàng quay đầu nhìn về phía sau.

Trong xe ngựa phía sau chàng cũng có một người trung niên đi xuống.

Người trung niên này có gương mặt thanh tú, chòm râu ngắn, hai mắt hấn đặc biệt sáng ngời.

Nhìn thấy người trung niên này xuống xe ngựa, trong đại điện, một sĩ phu cười vui ra nghênh đón, từ rất xa, sĩ phu đã cất cao giọng nói: “Lang Gia Vương Nghi giá lâm, ở Lưu phủ thật sự là ngay cả vách tường cũng phát sáng.”

Vương Nghi nghe vậy, quay đầu nhìn sĩ phu kia, kinh ngạc hỏi: “Có Thất lang ở đây còn chưa đủ để vách tường nhà người sáng lên sao?”

Lời này vừa thốt ra, sĩ phu kia không khỏi sững sờ, đảo mắt lại cười vài tiếng, thầm nghĩ: Đã sớm nghe nói qua, thân thúc thúc của Vương Thất lang Vương Nghi có tiếng là độc miệng, nói năng đều rất khó ứng đối, hiện tại xem ra, thật đúng là không sai.

Trong lúc sĩ phu suy nghĩ, Vương Nghi kia cũng không cần hấn tiếp đón, vung tay áo dài, đi nhanh vào trong điện.

Chỉ chớp lát, Vương Nghi đã đứng ở cửa đại điện.

Hắn liếc nhìn bên trong, đột nhiên hỏi bằng giọng kinh ngạc: “Tiểu nhân họ Trần kia đâu?”

Nghe thấy hấn hỏi, vài người hai mặt nhìn nhau.

Vương Hoảng cong khóe miệng, khẽ cười nói: “Trần Nguyên ư? Có vẻ như rời đi trước rồi.”

Vương Nghi nhú mày, nói với vẻ mất hứng: “Làm sao hấn ta có thể rời đi trước được chứ? Hôm qua, tên kia còn nhờ người tìm tới ta nói muốn đem một nữ nhi tặng cho ta. Lúc ấy ta nghĩ rằng Thất lang con tìm được đường sống trong chỗ chết cũng cần một nữ nhân để hầu hạ, nghe nói nữ nhân kia của hấn ta rất tao mị, vì vậy đã đáp ứng. Thật không ngờ, tiểu nhân này lại thất tín.”

Lúc hấn nói xong, Vương Hoảng nở nụ cười, miệng chàng bất giác cong lên, chậm rãi nói: “Việc này để nói sau đi.”

Vương Nghi cũng không nhận ra lời lẽ khác thường của chàng, gật đầu, nói: “Nghe quân sự nói, ngay cả nữ nhi tiểu nhân kia cũng đem tặng, lời lẽ thì chúc chúng ta khỏe mạnh, còn muốn an bài cho hấn ta một chức vị lực sĩ. Người như thế đúng là không đáng nhắc tới.”

Vương Hoảng nhú mày, không hề hé răng.

Lúc này Trần Nguyên nào biết đâu rằng người cầm quyền đứng đầu Lang Gia Vương thị Vương Nghi trực tiếp bắt gọi hấn là tiểu nhân, còn nói hấn không đáng để nhắc tới?

Hấn ngồi trong xe ngựa, mặt mày tím tái, thở hổn hển. Nhưng xe ngựa vừa tới bên ngoài Trần phủ, hấn lại cảm thấy hồi hấn.

Hấn vươn tay vén rèm xe lên, nửa ngày không có động tĩnh.

Đến khi Trần Vi giạt mình cũng về nhìn lại về phía sau.

Chỉ chớp lát, nàng ta thấy xe ngựa Trần Dung cũng chạy vào trong phủ, lập tức kêu lên: “Phụ thân.”

Trần Nguyên không kiên nhẫn quát: “Ta không sao! Con đi về trước đi.”

Trần Vi thấy tâm tình của hấn không tốt, vội vàng nhỏ giọng đáp: “Vâng.”

Trần Dung nhìn xe ngựa Trần Vi đi xa, mà xe ngựa Trần Nguyên vẫn không nhúc nhích thì không khỏi có chút buồn bực.

Khi tới gần, Trần Nguyên từ trong xe ngựa vươn đầu ra đánh giá nàng.

Lúc này đúng là ban đêm, trên trời một vòng trăng mờ, ánh sáng thực ảm đạm, ánh mắt hấn quý dị nhìn chăm chăm Trần Dung lờ lờ sáng, làm cho nàng cảm thấy lạnh lẽo rừng mình.

Trần Dung cúi đầu xuống, cẩn thận cất giọng gọi: “Bá phụ.”

Trong ánh mắt nghi vấn của Trần Dung, Trần Nguyên trầm ngâm một hồi, chỉ vung tay nói: “Không sao, con về phủ trước đi.”

“Vâng.”

Xe ngựa của Trần Dung cũng vội vã chạy vào trong phủ.

Trong ánh trăng hôn ám, Trần Nguyên nhìn xe ngựa Trần Dung đi xa nhúh mây. Khi hân mờ to mắt nhìn xe ngựa của Trần Dung, biểu tình của hân có phần ảo não: Đại ca Trần Công Nhương đã nói trúng rồi, hiện tại cuộc sống ở thành Nam Dương càng lúc càng không đáng tin cậy. Muốn nối tiếp cuộc đời phú quý thì cần phải sống sót khỏe mạnh. Tồn thời gian hai ngày, thật vất vả mới xin gặp được Lang Gia Vương Nghi kia, bản thân lại không nắm chắc cơ hội. Chỉ đồ thừa cho nữ lang này không biết trời cao đất rộng, nếu lúc trước nàng chưa từng nói ra trước mặt mọi người, nàng hẳn Phụng cầu hoàng đó là vì muốn gả cho Vương Thất lang thì mình có thể đưa nàng tới làm thiếp cho Vương Thất lang. Ai, cho tới hiện tại, có Vương Thất lang ở đây, mình cũng không dám xử trí nàng.

Lúc này, Vương Nghi vì nghênh đón Vương Hoàng mà suất lĩnh đại đội tư quân, xông qua người Hồ vây quanh vào thành Nam Dương. Tin tức này đối với sĩ tộc thành Nam Dương mà nói đúng là rất tốt.

Trần Nguyên là người có da mặt dày, tuy rằng hân giận dữ trở về Trần phủ, nhưng lúc này lửa giận cũng đã tiêu tan. Với hân mà nói, tuy rằng bị nhục nhã ở Lưu phủ là một chuyện khó có thể chịu được, nhưng so sánh với tính mạng thân gia cũng không tính là gì. Việc cấp bách hiện giờ vẫn nên nghĩ biện pháp xin gia nhập vào Lang Gia Vương thị, chạy theo tư quân của bọn họ thoát thân vẫn tốt hơn. Trong lúc Trần Nguyên suy nghĩ, xe ngựa của hân đã chạy vào trong sân.

Vừa mới xuống xe ngựa, Trần Nguyên nghĩ tới vừa rồi khi nghe thấy những lời kia, nên lại xoay người bước lên xe ngựa, quát: “Đi đến sân viện của Trần Công Nhương.”

“Vâng.”

Một ngày đảo mắt trời qua.

Vừa qua giữa trưa, Trần Dung đã nghe thấy trong sân của Trần Vi truyền đến tiếng cười vui, cùng tiếng nói chuyện ríu rít.

Tiếng cười đùa theo gió lọt vào tai, Trần Dung không để ý, xoay người trở về.

Đúng lúc này, tiếng bước chân nhỏ vun truyền đến, đảo mắt, Trần Vi ở ngoài cửa viện cười vui gọi: “A Dung, A Dung.”

Nghe tiếng kêu vui vẻ như chim nhỏ của nàng, Trần Dung âm thầm kinh ngạc, nàng mở miệng đáp: “Ồ đây.”

Trần Vi đi vào trong sân viện của nàng.

Nàng ta nhìn Trần Dung, ánh mắt sáng ngời vô cùng, ngữ khí vừa nhẹ vừa mau, như chim non liu lo: “A Dung A Dung, vừa rồi đại bá phụ đến, người nói rằng tới hôm nay muốn dẫn hai người chúng ta tới tham gia dạ yến của Vương thị.”

Lời nàng ta vừa thốt ra thì nhìn thấy Trần Dung nghiêng đầu nhìn mình với vẻ nghiến cứu tìm tòi. Nàng ta mím miệng, dậm chân ảo não nói: “Vì sao nhìn người ta như thế?”

“Không nói với muội nữa!”

Trần Vi bỏ lại một câu rồi xoay người chạy ra ngoài.

Chỉ chớp lát, tiếng ca vui vẻ từ trong sân Trần Vi lại truyền ra.

Trần Dung nghe tiếng ca này mà ý niệm lướt qua trong đầu: Có thể làm cho Trần Vi vui như thế, chỉ có một người, chỉ có một chuyện. Hay là, tới hôm nay Trần Công Nhương mang chúng ta tới yến hội của Vương gia, hội ngộ với Nhiễm Mẫn, cũng sẽ chính thức nhắc tới việc đón dâu với ý?

Trần Dung càng nghĩ càng cảm thấy việc này rất có khả năng.

Bình ầu đi ra sân, liếc mắt một cái thì nhìn thấy Trần Dung ngơ ngác đứng đó, trầm mặc, cũng không biết nghĩ cái gì, nên gọi: “Nữ lang, nữ lang?”

Trần Dung quay đầu lại.

Bình ầu thân thiết nhìn nàng, nhẹ giọng nói: “Sắc mặt của nữ lang không tốt, một mồi sao?”

Trần Dung lắc đầu, bước vào tắm phòng, đóng cửa thật mạnh, nửa ngày không đi ra.

Đảo mắt, đã đến chạng vạng.

Lúc này, Trần Công Nhương cũng phái người tới thông tri nàng tới hôm nay tham gia dạ yến của Vương thị, còn muốn nàng chuẩn bị một chút.

Vì thế, dưới sự hầu hạ của nhóm tỳ nữ, nàng tắm rửa thay quần áo. Giờ phút này, nàng ngồi ở trước gương đồng, tùy ý để hai tỳ nữ điểm trang.

Một tỳ nữ vừa sửa lông mày cho nàng vừa cười nói: “Da thịt của nữ lang trong trắng lộ hồng, quá mức khỏe mạnh, vẫn nên tái nhợt một chút sẽ tốt hơn. Phấn này có thể che bớt sắc hồng đi.”

Một tỳ nữ khác cũng nhẹ nhàng nói đúng.

Tỳ nữ kia còn nói thêm: “Mỗi nữ lang đầy đặn cong cong, làm cho nam nhân nhìn sẽ có ý nghĩ kỳ quái, nên phủ thêm phấn cho khéo để che giấu một chút.”

“Đúng.”

Nàng ta lại đánh giá dáng người Trần Dung, cười nói: “Nữ lang ngực nhũ đầy đặn, thắt lưng lại rất nhỏ, mông lại quá mức tròn đầy, nhớ rõ nên buộc chặt phần ngực, thắt lưng cũng phải quấn thêm hai tầng vải. Cứ như vậy, mông sẽ không bị cong quá.” Nói tới đây, nàng ta liếc mắt nhìn Trần Dung một cái, trong ánh mắt có sự khinh miệt, nhưng vẫn cười nói: “Nữ lang đừng trách, tiểu cô trong thị tộc chúng ta coi vẻ thanh nhã là đẹp, nữ lang cũng không phải là vũ nữ, diện mạo xinh đẹp thế này vốn không tốt.”

Trần Dung cũng không thêm liếc mắt một cái.

Nàng mím môi, dưới ống tay áo dài, hai tay bấu chặt lẫn nhau.

Hai tỳ nữ này là Nguyễn thị phái tới giúp đỡ nàng, khi các nàng đến đã nói, yến hội đêm nay vô cùng quan trọng, Trần Công Nhương cũng rất coi trọng, nhiệm vụ của các nàng là phải trang điểm cho nàng khéo léo hoa lệ, không thua gì các nữ lang khác trong thành.

Trần Công Nhương cùng Nguyễn thị thận trọng như thế, thật khiến cho trong lòng Trần Dung bất an, nàng ngồi ở trên tháp, tùy ý để các nàng trang điểm một canh giờ, vài lần đều muốn phá cửa lao ra, nhưng chỉ có thể tưởng tượng chứ không thể thực hiện.

Kiếp trước, nàng làm chuyện gì cũng đều thực hiện theo cảm tính, nhưng cuối cùng lại không đạt được gì cả.

Khi phát hiện mình được sống lại, nàng đã từng thề, nhất định phải đổi sang một phương thức khác, nhất định phải sống cho thật tốt.

Nhưng một khắc này, trong lúc hai tỳ nữ đùa nghịch, lòng của nàng lúc nào cũng có dấu hiệu sụp lờ.

Nàng một lần lại một lần bấu chặt hai tay, nàng chỉ có thể mượn động tác này để dời đi sự chú ý của mình, để bản thân bình tĩnh trở lại.

Cũng không biết qua bao lâu, giọng nói của tỳ nữ vang lên: “Được rồi, nữ lang có thể đứng lên rồi.”

Trần Dung vô ý thức lên tiếng, nhìn qua gương đồng.

Vừa liếc mắt, nàng suýt nữa nhảy dựng lên.

Trong gương, trên mặt nàng phủ một tầng phấn thật dày, trắng bệch chói mắt. Đôi môi hồng hồng kia lại bị phủ thêm son phấn trở nên nhỏ mà mỏng, về phần lông mày và tóc mai thì bị tu bổ tỉ mỉ quá mức. Ở trên huyệt thái dương của nàng còn dán hai cánh hoa vàng nhỏ xinh.

Đây đâu phải là nàng? Chỉ sợ Vương Thất lang và Tôn Diễn nhìn thấy cũng không nhận ra.

Trần Dung mơ hồ nghĩ ngợi: Nữ lang bình thường trong thành đều trang điểm thành bộ dạng thế này, thật đúng là không hợp với mặt nhìn của mình. Đào mặt, nàng lại chịu đựng xúc động muốn chạy đi rửa mặt sạch sẽ, nhìn mình trong gương, nàng nhận không được hỏi: “Đây là cách trang điểm lưu hành trong thành sao?” Trong giọng nói lộ vẻ không dám tin.

Hai tỳ nữ thấy bộ dạng nàng ngạc nhiên thì khẽ nhủ thầm, lắc đầu, trong đó một tỳ nữ trả lời: “Diện mạo của nữ lang không tốt, phủ phấn vào vẫn thấy tục tũn.”

Một tỳ nữ khác cười nói: “Vẫn chấp nhận được. Được rồi, đi thôi, đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Vương Hoảng thưởng nàng một chậu nước trong

Khi Trần Dung ngồi trên xe ngựa, sắc trời đã tối muộn, xe ngựa của Trần Công Nhương đã rời đi.

Thượng tâu đánh xe đi theo phía sau xe ngựa của Trần Vi, chậm rãi ra khỏi Trần phủ.

Buổi tối hôm nay trăng sáng ngời, thanh phong như nước. Trần Dung vén rèm xe, nhìn người đi qua đi lại trên ngã tư đường, trong số đó, không ít người quần áo tả tơi, lần này khi Tôn Diễn phá vây thành Mạc Dương, cậu hành động quá mức đột nhiên, có rất nhiều kẻ sĩ ngay cả hành lý đều không mang theo, chỉ vội vàng chạy theo phía sau.

Đi đến thành Nam Dương, nếu ở trong thành có gia tộc còn có thể có ba bữa ăn no, nếu không có, tất nhiên cuộc sống sẽ trở nên túng quẫn.

Tại thế đạo này, thân phận như Trần Dung có thể được gia tộc bảo hộ quả thật rất ít.

Xe ngựa chạy tới Vương trạch.

Gần đến đại môn của Vương trạch, dưới mái hiên, trên nhánh cây, hai bên ngã tư đường, nơi nơi đều treo đầy đèn lồng.

Cửa chính mở rộng, ngựa xe như nước. Một đám nữ lang trang phục hoa sức, từng chiếc xe ngựa hoa mỹ lăn bánh trong ban đêm yên tĩnh, giống như hoa thêu trên gấm.

Xe ngựa ngừng lại trên quảng trường.

Trần Vi được tỳ nữ đỡ xuống, bước về phía có tiếng笙 nhạc, bước chân nàng ta hơi vội vã hấp tấp, hai mắt sáng ngời dị thường.

Khi Trần Dung đi đến bên cạnh nàng ta, Trần Vi cũng không chú ý, nàng ta chỉ lơ đãng nhìn trong điện, môi mím chặt, đôi tay được tỳ nữ nâng đỡ vì khẩn trương mà có chút cứng đờ.

Trần Dung nhìn nàng ta, chậm rãi thu hồi ánh mắt.

Lúc này, Trần Công Nhương được mấy sĩ phu vây quanh bước nhanh vào trong điện.

Trần Dung cũng bước nhanh hơn theo sát phía sau, đi vào bên trong.

Vừa vào đại điện, mọi người, bao gồm cả Trần Dung, đều không tự chủ được nhìn về phía chủ tháp. Nhìn về phương hướng đó, lần đầu tiên Trần Dung hiểu được hàm nghĩa về vang cho kẻ hèn này. Rõ ràng đèn đuốc cũng chỉ là đèn đuốc, rõ ràng khắp nơi đều là kẻ sĩ phong lưu y phục chỉnh tề, nhưng ở chỗ đó lại đặc biệt sáng ngời, sáng ngời đến bóng tối, sáng ngời đến mức khiến tất cả mọi người cũng không khỏi tự chủ nhìn lại..... Ở chỗ đó, có Vương Hoàng.

Trần Dung thu hồi ánh mắt, đi theo phía sau Trần Công Nhương, có mấy tháp sắp xếp ở vị trí thứ ba bên trái, nàng chọn một góc tối rồi ngồi xuống.

Sau khi ngồi xuống, ánh mắt của nàng lại chuyển về phía Vương Hoàng.

Nam nhân này cho dù là lúc nào nhìn thấy chàng thì chàng vẫn luôn thanh phong lãng nguyệt như thế, tựa hồ mọi phiền não, ồn ào náo động trên thế gian đều không liên quan đến chàng.

Trần Dung nhìn ngắm, ánh mắt có chút thất thần.

Đúng lúc này, Vương Hoàng thân nhiên cười, nhấp một ngụm rượu, ánh mắt liếc về phía Trần Công Nhương, cũng liếc về phía nàng.

Khi ánh mắt chàng chuyển tới trên thân Trần Dung thì rõ ràng giật mình, từ từ, chàng vung tay phải lên.

Một người bước nhanh đến gần, cung kính hỏi: “Lang quân có gì phân phó?”

“Mang một chậu nước trong đến.”

“Vâng.”

Chỉ chốc lát, người kia bưng chậu nước vào, đi đến phía sau Vương Hoàng.

Nhìn người đó, Vương Ngũ lang tò mò cười nói: “Thất lang muốn làm gì vậy?”

Vương Hoàng chỉ cười.

Chàng chậm rãi chỉ về phía Trần Dung, thân nhiên nói: “Đưa cho nữ lang kia.”

Hạ nhân đáp: “Vâng.”

Hắn ta bưng chậu nước đi về phía Trần Dung.

Phải biết rằng, Vương Hoàng vốn là trọng điểm chú ý của kẻ sĩ, tuy rằng chàng không nói to, động tác cũng tầm thường, nhưng mọi người đều nhìn về phía chàng, cũng nhìn người đang bưng chậu nước kia.

Trước mặt bao người, hạ nhân bưng chậu nước bước đến trước mặt Trần Dung. Hắn ta đặt chậu nước xuống bên cạnh nàng, nói với giọng ôn hòa có lẽ: “Nữ lang, đây là lang quân nhà ta thưởng!”

Một lời thốt ra, mọi ánh mắt đều nhìn về phía Trần Dung.

Ngay lập tức, trên gương mặt đầy phấn trắng của nàng trở nên đỏ hồng. Nhưng mà phần trên mặt nàng quá dày, sắc đỏ cũng không hề lộ ra, chỉ có từ vết đỏ lan từ cổ nàng kéo dài tới trước vạt áo che ngực.

Nàng mím môi, một hồi lâu mới thấp giọng trả lời: “Đa tạ lang quân nhà người.” Nếu lắng nghe cẩn thận, dường như câu nói này bật ra từ giữa hai kẽ răng.

Mọi người đang nhìn nàng chằm chằm.

Lúc này, tất cả mọi người hiểu được ý tứ của Vương Hoảng.

Đương nhiên Trần Dung cũng hiểu được ý tứ của chàng.

Nàng chỉ do dự một chút rồi đặt đôi tay nhỏ bé vào trong chậu nước: Xem tình hình này, nếu nàng không làm theo ý của Vương Hoảng, chỉ sợ đoàn người vẫn sẽ nhìn nàng như thế.

Sau khi tay đặt vào trong chậu nước, Trần Dung hứng nước trong, táp lên mặt mình.

Trong đại điện, ở trước mắt bao người, khi nàng bắt đầu rửa mặt, Trần Công Nhung nhíu mày, hần hoi hạ nhãn bên cạnh: “Ai hóa trang cho nàng như vậy?” Giọng nói vẫn ôn hoà hiền hậu, nhưng ý bất mãn không cần phải bàn tới.

Hạ nhân kia thấp giọng trả lời: “Là thê tử của Trần Nguyên.”

Trần Công Nhung hừ nhẹ một tiếng.

Khi Trần Dung rửa mặt, một bên Trần Vi còn có mười mấy nữ lang ngồi ở các góc đều có chút đứng ngồi không yên.

Các nàng thỉnh thoảng vươn tay xoa xoa mặt mình, do dự thật lâu, sau đó từng người lặng lẽ rời đi.

Sự biến hóa của chúng nữ đều lọt vào mắt của Vương Ngũ lang, hần nhìn quanh khắp nơi, thì thào nói: “Chỉ là một chậu nước, toàn bộ thành Kiến Khang đều sẽ bị ảnh hưởng!” Trong giọng nói của hắn, hoặc nhiều hoặc ít có hàm chứa ghen tuông.

Lúc này khi Vương Ngũ lang nhìn về phía Trần Dung, ánh mắt vẫn rất phức tạp, nhưng mà không còn lửa nóng như trước kia nữa.

Chỉ chớp lát, Trần Dung đã rửa sạch mặt không còn chút phấn son.

Hạ nhân bưng chậu nước đi.

Ánh mắt mọi người vẫn khóa chặt trên mặt, trên người nàng, trong điện vang lên tiếng nói nhỏ, đều là một ít sự tích về nàng.

Trong đủ loại ánh mắt, Trần Dung vẫn cúi đầu, lúc này, một hạ nhân khác của Vương gia đưa tới khăn mặt sạch sẽ tẩm hương, Trần Dung tiếp nhận, lau sạch giọt nước trên mặt đi. Tiếp theo, một tỷ nữ khác cầm gương đồng đến đặt trước mặt nàng, rồi đi ra phía sau Trần Dung, ngay tại trong đại điện chải lại tóc giúp nàng đến khi mái tóc nàng chỉnh tề, có lọn sườn mượt rũ trên bả vai, chúng người hầu mới thối lui.

Lúc này, tổng cộng chỉ tồn hai khác – trước yến hội, chỉ vì trang điểm cho nàng mà trì hoãn hai khác!

Nhóm người hầu vừa lui xuống, tiếng sanh nhạc vang lên, một đám tỷ nữ bưng rượu thịt, bắt đầu thướt tha đi vào.

Mà ánh mắt của mọi người rốt cục cũng dời khỏi Trần Dung.

Đến lúc này, Trần Dung mới hít một hơi thật sâu, nàng mở to mắt, oán hận nhìn nam nhân đang cười nói vui vẻ trên chủ tháp kia, trong lòng vừa ủy khuất vừa tức giận, lại là ngượng ngùng.

Rượu thịt dâng lên chưa được bao lâu, chúng nữ lang cũng đã trở lại, các nàng hiện tại cũng giống như Trần Dung, phần trên mặt được rửa sạch, tóc cũng chải lại, khẽ xoa trên bả vai.

Trần Vi cũng vậy.

Nàng ta vươn tay che mặt lại, nhìn da thịt Trần Dung trong trắng lộ hồng sau khi rửa mặt càng thêm trơn bóng, thì hỏi với giọng hơi đồ kỵ: “A Dung, mặt của ta có xấu lắm không?”

Trần Dung nhìn về phía nàng ta, trong ánh mắt chờ mong của nàng ta, nàng lắc đầu, nhẹ giọng trả lời: “Không có, thật sự thanh mỹ.” Trần Vi mừng rỡ, vội vàng ngẩng đầu lên, tràn ngập tự tin đánh giá nhóm nữ lang bốn phía.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Nhắc lại hôn sự

Lúc này, nhóm tỳ nữ Vương phủ bắt đầu vội vàng bê bình phong ra che chắn cho các nữ lang.

Bình phong vừa dựng lên bốn phía, Trần Dung thờ dài nhẹ nhõm, vừa rồi ánh mắt của mọi người sáng quắc làm hại nàng không được tự nhiên.

Nàng cúi đầu, cầm lấy chén rượu, nhấp một ngụm nho nhỏ, vừa uống vừa ngắm nhìn bóng người mơ hồ của Vương Hoảng phía sau bình phong.

Đúng lúc này, ở cửa điện trở nên ồn ào, chúng kẻ sĩ đều đứng lên, ngay cả Vương Hoảng cũng vậy, tươi cười đi ra nghênh đón.

Trần Dung ngẩn ra, bên cạnh Trần Vi vui mừng kêu lên: “A, chàng đã đến.” Bởi vì khăn trang, giọng nói của nàng ta hơi run rẩy.

Nhiễm Mẫn đến rồi ư?

Trần Dung quay đầu nhìn lại.

Xuyên qua bình phong, nàng chỉ có thể nhìn thấy bóng người mơ hồ bước nhanh mà đến kia, trong ánh đuốc phiêu diêu, dáng người y cao lớn như một ngọn núi.

Cùng Vương Hoảng làm bạn, Nhiễm Mẫn vừa trầm giọng nói chuyện vừa đi nhanh về phía trước.

Chỉ chớp lát, y đã ngồi xuống mấy tháp ở phía trước Trần Dung.

Dù Nhiễm Mẫn đã ngồi xuống, chúng sĩ tộc vẫn còn vây quanh y, trong tiếng ồn ào náo động, Trần Công Nhương cung kính đứng lên, hẩn hướng tới Nhiễm Mẫn vái chào thật sâu, cất cao giọng nói: “Nam Dương an nguy, may mà có tướng quân. Tướng quân có thể tiến đến, mọi người trong Nam Dương thật sự là vui mừng.”

Trần Công Nhương đức cao vọng trọng, hẩn vừa mở miệng, mọi người đều yên tĩnh lại.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Nhiễm Mẫn cười cười, giọng nói của y có chút môi mệ cùng khàn khàn: “Công cần gì nhiều lời?”

Trần Công Nhương ha ha cười nói: “Đứng, đứng cần gì nhiều lời, cần gì nhiều lời? Tướng quân đã sớm sáng tỏ trong lòng.” Hẩn vung tay áo dài, ngồi ở lại tháp của mình.

Lúc này, Trần Vi dựa vào gần Trần Dung, khẽ nói: “A Dung, tim của ta đập thật nhanh.”

Trần Dung nhìn chằm chằm nam nhân cao lớn hiên ngang kia, cười cười, chậm rãi nói: “Tỷ tỷ, bối rồi không có ích gì đâu.”

Trần Vi đáp nhẹ một tiếng, nàng ta thì thào nói: “Muội thì không hoảng hốt rồi. Lần trước khi chàng gặp ta, ta biểu hiện không tốt, cũng không biết chàng có thể không bao giờ thích ta nữa hay không?”

Vấn đề này, Trần Dung không thể trả lời, nàng cũng không muốn trả lời.

Nàng chỉ nhìn ngó bên cạnh Nhiễm Mẫn, thấy trong số những người đi theo y cũng không có bóng dáng của Tôn Diễn, trong lòng có chút thất vọng.

Lúc này, quý tộc có thân phận đã tới đầy đủ. Trong tiếng nhạc, nhóm tỳ nữ mặc hoa phục đi vào, dọn rượu thịt trên tháp của mọi người.

Khi mang rượu thịt lên tháp của Trần Dung và Trần Vi, mấy bình phong vây quanh các nàng không thể không bị dời đi.

Trần Dung vừa mới ngẩng đầu thì cùng với Trần Vi đón nhận ánh mắt của Nhiễm Mẫn. Trong đèn đuốc sáng trưng, ánh mắt y sắc bén như đao, chỉ liếc mắt một cái, Trần Vi theo bản năng co rụt lại, khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ đến đỏ bừng. Về phần Trần Dung, cũng bị y trừng mắt mà rùng mình.

Đào mắt, bình phong lại vây quanh, nam nhân cũng dời tầm mắt.

Chỉ thấy Vương Hoảng ngồi trên chủ tháp đột nhiên bung rượu, bước đến bên cạnh Nhiễm Mẫn, chàng không chút khách khí giơ tay lên, nói: “Dời tháp.”

“Vâng.”

Trong tiếng đồng ý, hai người chuyển tháp của chàng đặt đối diện với Nhiễm Mẫn.

Sau khi Vương Hoảng ngồi xuống, chàng giơ lên chén rượu cười nói: “Lúc này nếu không nhờ có hai ngàn nhân mã của tướng quân, Vương Hoảng đã chết ở thành Mạc Dương rồi. Ôn cứu mạng suốt đời khó quên, mời uống cạn chén này.”

Dứt lời, chàng ngửa mặt lên uống một hơi cạn sạch.

Nhiễm Mẫn ha hả cười, y bung lên chén rượu, cũng uống một hơi cạn sạch.

Sau đó, Nhiễm Mẫn nhìn Vương Hoảng chăm chú, đột nhiên hỏi: “Lại không biết, vì sao Mộ Dung Khắc kia nhất định phải có được đầu của Thất lang?”

Giọng của y không nhỏ, trong khoảng thời gian ngắn, vô số cái đầu xoay qua đây, đại diện vốn huyền não giờ đây cũng yên tĩnh lại. Mỗi người đều đang chăm chú lắng nghe đối thoại của bọn họ.

Vương Hoảng cũng cười, chàng thần nhiên nói: “Lòng dạ của gã hẹp hòi, thua nhưng không chấp nhận nổi mà thôi.”

Lời này vừa nói ra, tiếng nghị luận nổi lên bốn phía.

Nhiễm Mẫn cũng kinh ngạc hỏi: “Thua nhưng không chấp nhận nổi? Làm sao đệ có thể cùng gã giao tế qua mà biết?”

Vương Hoảng cười mà không đáp.

Thấy chàng không muốn trả lời, Nhiễm Mẫn lại ha hả cười, y rót cho mình và Vương Hoảng một chén rượu, nói: “Đến đây, lại làm một chén.”

Bọn họ uống rượu, Vương Nghi trên chủ tháp thì nhũn mảy, hần khinh thường liếc mắt nhìn Nhiễm Mẫn, hỏi xung quanh: “Sao Thất lang lại giao hảo với tên thất phu này?”

Bọn người hầu ngẩn ra, một hồi lâu, kẻ sĩ trung niên vẫn đi theo Vương Hoảng kia mới nhẹ giọng đáp: “Thất lang là người luôn thích làm theo ý mình, công cán gì quản nhiều?”

Những lời này có chút không khách khí, Vương Nghi liếc nhìn kẻ sĩ trung niên kia một cái, thấy tuy rằng kẻ sĩ cúi đầu nhưng không hề sợ hãi, hần không khỏi hừ khê rồi nói: “Chỉ là một nô bộc của người Hồ, Thất lang giao hảo với y đúng là làm nhục thân phận.” Nói thì nói như thế nhưng giọng của hần vẫn thấp xuống, từ đầu đến cuối đều không để Nhiễm Mẫn nghe thấy.

Lúc này, nhóm sĩ tộc ngồi đầy trong điện bắt đầu giờ chén rượu đi quanh một vòng. Trong tiếng ồn ào cười đùa, Trần Công Nương vẫn ngồi trên tháp của mình.

Nhiễm Mẫn và Vương Hoảng ngồi phía trước hần lúc này đã cùng đi ra.

Trong tiếng tiếp đón của mọi người, Trần Công Nương tươi cười khả cúc, nhưng vẫn không đi về phía Vương Nghi. Một hạ nhân tiến đến phía sau hần khẽ nói: “Lang chủ, vì sao không đến nói một câu với Vương công?”

Trần Công Nương và một tộc trưởng sĩ tộc đối ẩm một chén, ôn hòa trả lời: “Nói cái gì?”

Người kia ngẩn ra, hần ta liếc nhìn Trần Dung một cái, nói: “Tối hôm qua, không phải lang chủ đã đáp ứng yêu cầu của Trần Nguyên rồi sao? Giờ phút này Thất lang không ở đây, bên cạnh Vương Nghi không có ai, đúng lúc có thể nhắc tới nữ lang A Dung mà.”

Trần Công Nương buông chén rượu, hần từ từ nói: “Vương Tác, người đã nhận bao nhiêu lương thực của Trần Nguyên rồi?”

Người tên Vương Tác kia cả kinh, đảo mắt hần ta bối rối, ấp úng sau một lúc, hần ta nhẹ giọng trả lời: “Một túi lương thực.”

Trần Công Nương gật đầu, ôn hòa nói: “Người mới cưới một tiểu thiếp, tiêu dùng thiếu thốn cũng là điều bình thường.”

Lời này của hần thập phần ôn hòa, nhưng Vương Tác kia đã là mồ hôi chảy như mưa, mặt hần ta trắng bệch, run giọng nói: “Vương Tác không dám, lang chủ, Vương Tác cũng không dám nữa.”

Trong ánh mắt vội vàng khỏ sở cầu xin tha thứ của hần ta, Trần Công Nương vẫn nói bằng giọng hòa hòa khí khí: “Vừa rồi không phải Vương Thất lang đã tặng cho nữ lang A Dung một chậu nước sao? Chúng ta cậu ấy coi trọng nữ lang này. Dưới tình huống như vậy, ta nhắc lại việc tặng A Dung cho Vương Nghi không nói tới Vương Nghi sẽ không thu nhận, mà ngay cả Thất lang cũng sẽ ghi hận với Trần Phủ chúng ta. Trần Nguyên kia vốn là người nông cạn, tính cách cũng nóng vội, lời của đệ ấy, về sau đừng nghe nữa.”

Vương Tác nghe vậy, vội vàng đáp: “Vâng, vâng, lời của lang chủ rất đúng.”

Lúc này, Vương Nghi đã đứng lên, đại diện các gia tộc đều nhanh chóng đi lên. Trần Công Nương cũng cầm chén rượu đi qua.

Vương Tác nhìn bóng dáng của hần, lại vươn tay áo lau mồ hôi trên trán, biểu tình vẫn lo sợ.

Đối thoại của bọn họ, Trần Dung và Trần Vi ngồi ở một góc cách tận mấy tháp nên không hề nghe thấy.

Trần Vi hoàn toàn đắm chìm trong suy nghĩ của mình, nàng ta lại dựa về phía Trần Dung, nhìn nàng, hỏi với vẻ bất an: “A Dung, muội bảo ta đến lúc nhìn thấy Nhiễm tướng quân thì phải nói gì với chàng đây?”

Lúc này, nàng ta đã dời bình phong của mình và Trần Dung đi, cũng chuyển tháp tới gần Trần Dung.

Trần Dung đối mặt với ánh mắt cầu xin của Trần Vi, cười cười, tươi cười này có chút giả dối.

Nàng rũ hai mắt, lắc đầu nói: “Ta không biết.”

Ba chữ vừa thốt ra, Trần Vi có chút tức giận, nàng ta vội vàng nói: “Không phải muội là tri kỷ của chàng sao? Sao lại không biết?” Giọng của Trần Vi vừa vang lên, Trần Dung nhìn nàng ta, nghiêm túc nói: “A Vi, hai chữ tri kỷ, cũng không phải là tùy tiện thì có thể nói ra. Ta và Nhiễm tướng quân, nam nữ khác biệt, địa vị bất đồng, dù thế nào cũng không thể trở thành tri kỷ. Tỷ nói như vậy, chẳng những với Nhiễm tướng quân, ngay cả với ta, cũng sẽ khiến thanh danh bị tổn hại.”

Trong giọng nói của Trần Dung hàm chứa nghiêm túc cùng kiên trì, Trần Vi không khỏi ngẩn ra. Đảo mắt, nàng ta lại đỏ hốc mắt, mím môi, nói với vẻ oán hận: “Kể cả muội không nói, ta cũng biết nên nói chuyện với chàng thế nào.” Dứt lời, nàng ta tức tối xoay người đi.

Đúng lúc này, giọng của Trần Công Nhương từ một bên truyền đến: “A Vi.”

Trần Vi vừa nghe thấy thì nhanh chóng quay đầu lại, đáp: “Dạ.”

“Đi theo ta đi.”

“Vâng.”

Trần Vi đáp ứng một tiếng, run run đứng lên, nàng ta vừa dời bình phong, cũng không biết nghĩ tới cái gì, tay phải duỗi ra, đột nhiên kéo lấy ống tay áo của Trần Dung.

Nàng ta cầm tay Trần Dung, trông mong nhìn nàng, cầu xin: “A Dung, đi cùng đi.”

Lúc này, Trần Dung thực sáng khoái gật đầu, lên tiếng trả lời đứng dậy.

Hai nàng dời bình phong, đi theo phía sau Trần Công Nhương.

Trong tiếng ồn ào cười đùa, dòng người như nước, Trần Công Nhương thả khoan thai, chậm rãi đi về phía trước.

Lúc đi ra cửa điện, bước lên bậc thang, ở chỗ dòng người thưa thớt, Trần Công Nhương lắc đầu, than nhỏ với Trần Vi: “Hôn nhân đại sự, vốn là trường giả thương nghị quyết định. Tiểu bối các con mới chỉ gặp nhau một lần rồi lại xa cách. Nhưng mà Nhiễm Mẫn tính tình lỗ mãng, lại ra đi vội vàng, ta làm bá phụ, cũng chỉ có thể thuận theo y, không có cấp bậc lễ nghĩa.”

Khi hắn nói chuyện, khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Vi đỏ đến mức như muốn chảy máu, hai chân nàng ta mềm nhũn, vội vàng dựa vào Trần Dung, nàng ta đáp giọng nhỏ như tiếng muỗi vo ve: “Vâng, hết thảy do bá phụ quyết định.”

Trần Công Nhương không quay lại, nghe thấy nàng ta trả lời, chỉ khẽ gật đầu.

Đi được vài chục bước, Trần Công Nhương chuyển hướng về phía căn phòng bên trái kia.

Trong phòng đèn đuốc sáng trưng, người đến người đi, khi bọn người hầu đối mặt với Trần Công Nhương đều nhất tề khom mình hành lễ.

Trần Công Nhương thả khoan thai bước vào trong phòng.

Trong phòng sáng sủa, Trần Vi vốn khản trương ngay cả hô hấp đều ngừng lại, vừa thấy phòng này trống không thì không khỏi thất vọng thở ra một hơi.

Tiếng hít thở này hơi lớn, Trần Công Nhương không khỏi quay đầu liếc nhìn nàng ta một cái, từ từ nói: “Một nữ lang sĩ tộc, cử chỉ phải ung dung, gặp sự bất loạn mới đúng.”

Đây là giáo huấn.

Trần Vi vội vàng thi lễ, cúi đầu đáp: “Vâng.”

Trong đèn đuốc, vẻ mặt nàng ta kính cẩn nghe theo, nhưng sự chờ mong cùng xuân ý vẫn không thể che giấu.

Trần Công Nhương nhìn Trần Vi như thế thì không khỏi nhíu mày.

Ngay lập tức hắn lại giãn mày ra, Trần Vi cũng không chú ý tới sự thay đổi này.

Trần Công Nhương bước đến vị trí chủ tháp, hắn chậm rãi ngồi xuống, vung tay áo dài, nói: “Đi mời Nhiễm tướng quân đến đây.”

“Vâng.”

Khi người kia nhanh chóng rời đi, Trần Công Nhương lại thở dài một hơi, trong lúc Trần Vi khó hiểu, chăm chú nhìn hắn, hắn vô lực nói: “Hoang đường như thế, không phải cưới thế sao? Người xuất thân là gia nô người Hồ lại không biết nặng nhẹ.”

Đối với Trần Vi mà nói, chỉ cần Trần Công Nhung không có ý hối hận, nàng ta đã cảm thấy thỏa mãn, lập tức nàng ta khẽ thở một hơi.

Lúc này, nàng ta liếc mắt một cái thấy Trần Dung đứng ở một góc, liền kêu lên: “A Dung, muội đến đây làm bạn bên cạnh ta.”

Trần Dung đáp nhẹ một tiếng, đi về phía nàng.

Trần Vi kêu to khiến Trần Công Nhung quay đầu lại, hần nhìn Trần Dung chăm chú, đột nhiên hỏi: “Con là A Dung?”

“Vâng.”

Trần Dung thi lễ.

“Tiến lên đây.”

“Vâng.”

Trần Dung tới gần, cách Trần Công Nhung chỉ có ba bước mới dừng chân, nàng cúi đầu, trong lòng bất ổn tùy ý để Trần Công Nhung đánh giá.

Trần Công Nhung nhìn nàng nửa ngày, ôn hòa nói: “A Dung.”

“Dạ.”

Ánh mắt cùng biểu tình của Trần Công Nhung đều vô cùng hiền lành: “Con và Vương Thất lang đã tự định chung thân rồi sao?”

Tiếng nói vừa dứt, Trần Dung lập tức đáp: “Không có.”

Cảm giác được mình trả lời quá rõ ràng lạnh tình, Trần Dung cúi thấp đầu đến tận ngực, nàng nhẹ giọng nói: “Nam nhân như Thất lang làm sao có thể cùng A Dung tự định chung thân?”

Trần Công Nhung gật gù đầu, ôn hòa nói: “Con hiểu được điều này là tốt rồi. A Dung, vậy bá phụ hỏi con, cậu ta đối với con có gì thân mật quá mức hay không?”

Thân mật quá mức ư? Có nghĩa là hỏi Vương Hoảng có từng vô lễ với nàng không.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Dung đỏ lên, nàng không khỏi nghĩ tới nụ hôn kia, còn có hai lần ôm ấp, nhưng mà trong miệng nàng vẫn trả lời với vẻ kính cẩn mà cẩn thận: “Thất lang là chính nhân quân tử, sao có thể làm như vậy được?”

Trần Công Nhung nghe thấy nàng trả lời, thần sắc không thay đổi, chỉ cười cười.

Hắn lại hỏi: “Vậy A Dung có bằng lòng hầu hạ cậu ta hay không?”

Lời này vừa thốt ra, Trần Vi ở một bên không khỏi thốt ra tiếng sợ hãi nho nhỏ, tiếng kêu vang lên, nàng ta dùng tay áo che miệng, hai mắt mở tròn xoe, không hề chớp mắt nhìn Trần Dung và Trần Công Nhung.

Sắc mặt Trần Dung không thay đổi, nàng chỉ cúi đầu, ngữ khí trả lời vẫn kính cẩn nhu thuận: “Mặc dù Thất lang rất tốt, A Dung cũng không muốn làm thiếp cho người khác.”

Nghe thấy câu trả lời này, Trần Vi nhin không được khẽ hừ một tiếng.

Trợ thủ đắc lực nhiều năm đi theo bên cạnh Trần Công Nhung lúc này cũng quay đầu, nghiêm túc nhìn về phía Trần Dung.

Trần Công Nhung trầm ngâm một hồi, thở dài một tiếng: “Hài tử này lại ngây thơ như thế!”

Hắn lắc đầu, đã mất đi hứng thú nói chuyện với Trần Dung. Vừa mới vẫy tay bảo nàng lui ra, ngoài cửa truyền đến một giọng nói trong trẻo: “Lang chủ, Nhiệm tướng quân đến.”

Trần Công Nhung tươi cười, đứng lên, nói: “Mời y tiến vào.”

Giọng của hắn vừa vang lên, Nhiệm Mẫn đã nhanh bước vào.

Ngay tại một khắc khi y đi vào, Trần Dung lui về phía sau một bước, che giấu bản thân ở trong bóng đêm.

Lần này Nhiệm Mẫn rõ ràng gầy hơn một chút so với trước kia. Nhưng dù gầy đi, ngũ quan lập thể tuấn mỹ, ánh mắt sáng ngời như đao của y vẫn tản ra hàn quang khí thế bức người. Y vừa bước vào, toàn bộ không khí trong phòng giống như bị rút đi hết, một loại khí uy áp cùng với sát khí dày đặc ập đến.

Với Trần Dung, nàng biết đây chỉ là y vô ý thức phóng xuất uy áp, kiếp trước, so với khí thế đáng sợ nàng đã từng trông thấy cũng không là gì. Nhưng

Trần Vi đứng trước nàng thì mặt trắng bệch, ngay cả Trần Công Nương và mấy người kia, khí thế cũng bị cướp đoạt, yếu ớt thêm vài phần.

Với quý tộc người Tần, ngay cả Tư Mã hoàng thất bọn họ cũng không đặt ở trong mắt, chán ghét nhất chính loại uy áp này có vẻ câu thúc cùng khiếp đảm, về điểm này, ngay cả Trần Công Nương cũng không ngoại lệ.

Hắn nhú mày, chậm rãi đứng lên.

Tựa hồ vừa đứng lên, hắn mới tìm được cảm giác đủ dễ cùng Nhiễm Mẫn đối mặt, biểu tình của hắn khôi phục vẻ ung dung, cười nói: “Nhiễm tướng quân? Mời lên tháp.”

Bất tri bất giác, ngữ khí của hắn vẫn có chút cứng nhắc.

Nhiễm Mẫn không hề nhận ra không khí biến chuyển, trên thực tế, y ở trong sa trường nhiều năm, người nhìn thấy y mà không đổi sắc chỉ có vài người thôi, y cũng đã quen rồi.

Trong tiếng tiếp đón của Trần Công Nương, y tươi cười, đi nhanh về phía trước.

Vung tay áo dài, đến khi Trần Công Nương ngồi xuống đối diện, Nhiễm Mẫn vươn tay cầm bầu rượu, sau khi ngửa đầu uống cạn thì đưa tay áo lau bên miệng, nhìn chằm chằm Trần Công Nương, cười nói: “Trần Công Nương lần này gặp ta là vì chuyện gì?”

Ánh mắt y như đao như gió, cũng không hề nhìn về phía Trần Vi, giống như căn bản y không hay biết trong phòng này còn có nữ lang.

Trần Công Nương đang rót cho mình một chén rượu, sau khi chậm rãi nhấp một ngụm, mới nói với giọng ôn hòa: “Nghe nói đêm nay tướng quân sẽ rời khỏi thành Nam Dương?”

“Tin tức của Trần Công Nương thật linh thông, không sai, chiến sự tiền phương bận rộn, Nhiễm mỗ thật sự không thể thoát thân.”

Trần Công Nương nở nụ cười, hắc hắc nói: “Chiến sự dù có bận rộn, thân là đại trượng phu cũng không thể không cần hương khói. Nhiễm tướng quân, thân phùng loạn thế, ta cũng bất chấp nghi thức xã giao. Không biết khi nào tướng quân đi thì có thể trở lại, ta muốn hỏi tướng quân một chút về việc đàm hòa giữa ngài và Trần phủ chúng ta.”

Dứt lời, hắn vung tay phải lên, nói: “A Vi, tiến lên gặp Nhiễm tướng quân.”

Trần Vi khẽ run đáp ứng, đỏ mặt chậm rãi đến bên cạnh Trần Công Nương, cúi trước mặt Nhiễm Mẫn.

Nhiễm Mẫn liếc nhìn nàng ta một cái.

Y gật đầu nói: “Tiểu cô này, ta đã gặp rồi.”

Trần Công Nương ha ha cười, hai tay chấp lại, cao giọng nói: “Tướng quân da ngựa bọc thây, là người thống khoái. A Vi, con thay Nhiễm tướng quân dâng một chén trà, Nhiễm tướng quân, đây là A Vi, phụ thân nàng là Trần Nguyên, tuy nàng chỉ là thứ nữ nhưng vẫn được nuông chiều đặt bên người chính thê của Trần Nguyên, Trần Nguyên lại không có đích nữ, thân phận của nàng cũng coi như là đích nữ. Nếu ngài nguyên ý, thì ở lại Nam Dương mấy ngày thực hiện cho xong hôn sự, thế nào?”

Khi Trần Công Nương lạnh lạnh nói chuyện không ngừng mà cau mày, ngữ khí nói chuyện cũng không có sự cứng nhắc. Không có cách nào, hắn thật sự cảm thấy đây không giống như gả nữ nhi, mà như tặng nữ nhi làm thiếp cho đối phương vậy. Hắn bình sinh gặp qua vô số trường hợp, thật đúng là chưa từng thấy hôn nhân nào như trò đùa thế này.

Trần Công Nương nói xong, sai người lấy chén trà, đặt ở trước mặt Trần Vi. Trần Vi bung bằng hai tay, đỏ mặt, bước rụt rè đi về phía Nhiễm Mẫn.

Khi không còn nhìn thấy y, toàn thân nàng ta mềm nhũn, tâm cũng bối rối tột đỉnh, cũng không biết vì sao, hiện tại nhìn nhìn thấy y, nàng ta theo trực giác giống như sống lại, tuy rằng khản trương, nhưng trào ra trong lòng đa phần là phần khoái, là chờ mong, là ái mộ, là hận không thể phủ phục trước chân y.

Trần Vi đến trước người Nhiễm Mẫn, tư thái tuyệt vời mà thi lễ, chén trà trong tay được dâng lên quá đỉnh đầu. Ngẩng đầu lên, trên gương mặt xinh đẹp kích động đỏ au, hai mắt nàng ta sáng ngời, si ngốc nhìn y, nhẹ giọng nói: “Nhiễm tướng quân, mời uống trà.”

Giọng nói kéo dài, ánh mắt đưa tình.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Lý do Nhiễm Mẫn thích Trần Dung

Nhiệm Mẫn nhìn Trần Vi khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, tư thế tuyệt vời.

Nhìn y, trong mắt Trần Vi lúng liếng, vẻ xấu hổ vui mừng khi nữ nhi già đi đủ có thể khiến bất cứ nam nhân nào trên thế gian đều mềm lòng.

Nàng ta nhìn y, trong ánh mắt tràn ngập chờ mong.

Trong sự chờ mong của nàng ta, y không hề vờn tay ra.

Dần dần, động tác cầm chén của Trần Vi đã không thể tự ức chế mà run rẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ cũng dần dần chuyển thành trắng bệch.

Dần dần, nước mắt như châu, lông mi cong dài, nàng ta nhìn y, trên khuôn mặt trắng bệch, trong ánh mắt, sự chờ mong khát vọng ái mộ đều hiện ra một loại tỉ mỉ chuẩn bị, trang điểm quá nữ.

Nhiệm Mẫn chỉ liếc nhìn nàng một cái, rồi lặng lẽ ngẩng đầu lên.

Ánh mắt y chuyển về phía góc phòng, khoe miệng nhếch lên, cười cười, cất giọng trầm thấp: “Trong Trần phủ, không phải còn có một A Dung sao?”

Lời vừa thốt ra, Trần Công Nhung mở to mắt, Trần Dung quay đầu, ánh mắt sáng ngời cực kỳ phức tạp nhìn về phía y.

Môi Trần Vi run run, nhưng mà tư thế hành lễ của nàng ta vẫn đẹp đến cực điểm, động lòng người đến cực điểm. Nàng ta cắn môi, như hoa lê yếu ớt, trong ánh mắt, lại mang theo quật cường: Quả nhiên, tình cảnh này vẫn xảy ra. Có điều như vậy cũng tốt, Trần Công Nhung ở đây, người sẽ cho Nhiệm Mẫn một lời giải thích, Trần Dung cũng đã ở đây, nàng sẽ hiểu được, thứ không thuộc về nàng thì vĩnh viễn cũng đừng nên hành động thiếu suy nghĩ.

Tuy rằng Trần Vi và Trần Dung quen biết không lâu, nhưng nàng ta cảm thấy mình rất hiểu vị tộc muội này. Trần Dung là người thoát nhìn ngay thẳng, làm việc lại có chút âm trầm, sau khi phát hiện Nhiệm Mẫn đối với Trần Dung có hứng thú, Trần Vi vẫn sợ hãi muội tử thân phận thấp kém, diện mạo tục điểm này sẽ thừa dịp mình chưa chuẩn bị, lén lút leo lên giường của Nhiệm tướng quân, khiến y đáp ứng cưới nàng làm thê.

Phải biết rằng, Nhiệm tướng quân có thể là nam nhi vĩ đại duy nhất trên thế gian này không cần để ý thể nhân chê bai, mà cưới muội tử thân phận thấp kém làm thê tử. Loại dụ hoặc này quá lớn.

Nàng ta nghĩ, cho dù là Nhiệm tướng quân hay là Trần Dung đều là người thông minh, đối với loại người thông minh này, để sự tình phơi bày ra chỗ sáng, vĩnh viễn cũng tốt hơn so với che lấp nó đi.

Quả nhiên, Trần Công Nhung nhăn mày, hần nhìn Nhiệm Mẫn, nghiêm túc giải thích: “A Dung ư? Nàng là người Vương Thất lang đã nhìn trúng.”

Bình thường mà nói, một câu như thế đã đủ rồi.

Nhưng mà hiển nhiên Nhiệm Mẫn không thêm quan tâm, y cười cười, nhìn chằm chằm Trần Dung trong bóng tối, phát phát tay, nói: “Trần Dung, đi ra đi.”

Trong ngữ khí có sự thân thiết.

Bốn chữ vừa thốt ra, trong nháy mắt, Trần Công Nhung mặt nhăn mày nhí, khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Vi trở nên trắng bệch.

Trần Dung chậm rãi đi ra.

Nàng vẫn cúi đầu, chưa từng nhìn về phía Nhiệm Mẫn, cũng chưa từng nhìn về phía Trần Công Nhung.

Nàng đi đến trước mặt Nhiệm Mẫn, thi lễ với y.

Nàng vừa tới gần y, tay phải Nhiệm Mẫn duỗi ra định kéo cánh tay của nàng.

Nhiệm Mẫn vừa vờn tay ra, trưởng giả ôn hoà hiền hậu như Trần Công Nhung cũng nhận không được bức tức kêu ra tiếng: “Nhiệm tướng quân, xin chú ý ngôn hành!”

Quát mắng như thế đã là rất nặng.

Tay Nhiệm Mẫn đưa ra giữa không trung thì dừng một chút, y liếc nhìn Trần Công Nhung một cái, lười biếng buông xuống.

Y thuận tay rót một chén rượu, khẽ nhấp một ngụm, nói: “Trần công cần gì khăn trương? Vương Hoàng ở đây, ta sẽ nói với hần, trong Trần phủ, chỉ có A Dung này hợp mắt ta.”

Ngữ khí không chút để ý.

Lúc này, mặt Trần Vi đã trắng bệch như tờ giấy, môi của nàng ta bất tri bất giác đã bị cắn đến chảy máu. Tư thế quý hành lễ kia đã có chút lắc lư: Nhiệm Mẫn và Trần Dung gặp nhau còn chưa đến vài lần mà, y cũng không phải cái loại người đem tâm đặt trên tư tình với nữ nhi, vì sao, vì sao lần này y chấp nhất như thế?

Không chỉ là Trần Vi, ngay cả Trần Dung lúc này cũng cảm thấy hai chân hư nhuyễn, tim đập như trống. Gần gũi như thế tới gần nam nhân này, đủ loại cảm xúc phức tạp giấu sâu trong linh hồn bùng mãnh ào ra. Chỉ trong nháy mắt, nàng suýt nữa bật thốt lên đáp lời y: Không phải vì yêu, mà là vì trả thù!

May mắn, Trần Dung đã thề lúc này nhất định phải sống sót, nàng quả quyết áp chế hận ý trào ra nơi đáy lòng, cũng áp chế sự xúc động có khả năng hủy hoại cả cuộc đời của mình xuống.

Nhiễm Mẫn nghiêm túc làm Trần Công Nhung thu hồi tức giận, hấn cũng nghiêm túc suy nghĩ.

Hắn nhìn Nhiễm Mẫn, hỏi: “Lấy tài năng của tướng quân, sao lại coi trọng nữ lang như A Dung?” Nói tới đây, giọng nói của hắn trở nên lạnh lẽo, ánh mắt nhìn về phía Trần Dung cũng có phong bị: “Hay là, tướng quân và A Dung cũng tự định chung thân rồi?”

Hắn dùng một chữ “Cũng”.

Chữ này, tuy là thốt ra nhẹ nhàng nhưng lại khiến cho Nhiễm Mẫn nhũn mày lại.

Y chậm rãi buông chén rượu.

Ngẩng đầu, Nhiễm Mẫn nhìn Trần Dung, thấy nàng cúi đầu vẫn không nhìn mình, y thở dài một tiếng, nói: “Ta nghe Tôn Diễn nói, nữ lang như nàng vì bằng hữu chỉ nghĩ lại dám lấy thân mạo hiểm, không tiếc chạy đến thành Mạc Dương cùng bọn họ chịu chết.”

Một câu thốt ra, tiếng kinh hô nổi lên bốn phía.

Cho dù là Trần Vi hay là chúng phó, lúc này đều trừng lớn mắt, kêu lên sợ hãi, không dám tin nhìn Trần Dung.

Ngay cả Trần Công Nhung cũng vội quay đầu, không hề chớp mắt nhìn Trần Dung.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nghe nói đến loại sự tình này!

Trong lòng Trần Dung trào ra sự khổ sở. Tuy rằng nàng đã dặn dò Tôn Diễn, cũng đã dặn dò Vương Hoảng và chúng phó Vương gia, nhưng nàng thật không ngờ, việc này lại truyền ra từ miệng của Nhiễm Mẫn!

Nàng cúi đầu, nhắm mắt, cảm giác chua xót chiếm cứ lòng nàng. Lúc này, trong đầu nàng chỉ có hai chữ: Xong rồi, xong rồi.

Nếu việc này truyền ra, nàng chỉ có thể ở chọn lựa một trong những người Tôn Diễn, Vương Hoảng, còn có Nhiễm Mẫn ở trước mắt cô ý cưới nàng. Về sau, cho dù có Vương Hoảng vĩ đại có ý đồ chứng minh với thế nhân, nàng là người trong sạch, cũng sẽ không có nam nhân khác muốn cưới nàng làm thê tử.

Không có đường để trở về nữa rồi.

Cho dù nàng đến thành Mạc Dương vì lý do gì, là một nữ lang, hành vi của nàng chỉ có một giải thích khiến thế nhân nguyện ý tin tưởng: Bỏ trốn với lang quân, cùng nhau chịu chết!

Nhiễm Mẫn nào biết đầu sự lòng vòng trong đó, y vẫn rất tán thưởng, lần đầu tiên y dùng một loại ánh mắt lửa nóng nhìn một nữ nhân: “Trần công cũng biết, cả cuộc đời này của Nhiễm Mẫn nhất định sẽ da ngựa bọc thây. Nếu bên cạnh có một người thật tình như vậy, không tiếc lấy tính mạng làm bạn cùng chung sinh tử, dù có chết dưới vạn mũi tên xuyên tim, cũng là đáng giá.”

Y nhìn Trần Dung, trầm thấp, nói với vẻ rung động: “Bình sinh ta rất ngưỡng mộ Sở bá vương, đáng tiếc, A Dung cũng không nguyện làm Ngu Cơ của ta!”

Nói tới đây, y ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, vung tay áo dài, không hề nhìn Trần Công Nhung và Trần Vi một cái, xoay người rời đi.

Đến khi Nhiễm Mẫn đi xa, trong phòng vẫn là sự im lặng.

Cũng không biết qua bao lâu, giọng nói ôn hòa của Trần Công Nhung truyền đến: “A Dung, con lại đây.”

Trần Dung cất bước chân, chậm rãi đi đến trước mặt y.

Trần Công Nhung nhìn nàng chăm chú, từ từ nói: “Việc ở thành Mạc Dương, con từ từ nói đi.”

“Vâng.”

Trần Dung thi lễ với hắn, cúi đầu, cất tiếng trong trẻo: “Một ngày kia, ta nghe thấy thành Mạc Dương bị vây, Tôn tiểu tướng quân cùng Vương Thất lang đều vây hãm trong thành, không rõ sống chết. Ta, lòng ta bi thống khó có thể tự ức chế. Đối với Tôn tiểu tướng quân, huynh ấy cùng với ta chạy nạn mà quen biết, tình như huynh muội. Đối với Vương Thất lang, khi A Dung lọt vào phủ Nam Dương vương, khi chuẩn bị tự sát, chàng đã mang theo năm ca kỹ tới đổi ta về.”

Nàng nói tới đây, Trần Công Nhung rõ ràng động dung, hấn nghiêng người về phía trước, nhìn chằm chằm Trần Dung, từ từ hỏi: “Khi ở phủ Nam Dương vương, con còn chuẩn bị tự sát ư?”

“Vâng.”

Trần Dung trả lời thập phần rõ ràng.

Nàng ngẩng đầu, ánh mắt kiên định, sáng ngời nhìn Trần Công Nhung, nhẹ giọng nói: “Ngày ấy khi được cứu ra, A Dung nghĩ rằng sẽ có một ngày phải trả ơn cứu mạng của Thất lang. Nhưng A Dung chỉ là một nữ tử nào có bản sự báo đáp ân tình? Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có thể cùng họ chịu chết, tâm mới có thể an bình.”

Trần Công Nhung thở dài một tiếng.

Hắn vung tay áo, nói: “Đứng lên đi.”

“Vâng.”

Sau khi Trần Dung đứng lên, lần đầu tiên Trần Công Nhung dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn nàng. Nửa ngày, hắn nói với giọng ôn hòa: “Con chỉ là phụ nhân nhưng lại vì ân nghĩa mà sẵn sàng chịu chết. Thật hiếm có, thật hiếm có mà.”

Hắn chỉ về phía bên phải, trong giọng nói thực hiện hoà: “Chuẩn bị tháp cho A Dung.”

“Vâng.”

Một người mang tháp lên.

Trần Dung hướng Trần Công Nhung thi lễ, chậm rãi lui ra phía sau, ngồi lên tháp.

Trần Công Nhung quay đầu, nhìn về phía Trần Vi.

Lúc này Trần Vi đã là lung lay sắp đổ, nàng ta suy nghĩ mấy chục mất trăm lần đều không nghĩ ra kết quả thế này.

Ánh mắt Trần Công Nhung ôn hòa, nhìn thấy Trần Vi ã chã chực khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ tuyệt vọng thì hắn nhíu nhíu mày, ngữ khí có chút nghiêm khắc: “A Vi, con đã có lòng ái mộ Nhiễm tướng quân đúng không?”

Trần Vi loạng choạng, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, nửa ngày, nàng ta nức nở ra tiếng, chua chát trả lời: “Vâng.”

Hai đầu gối nàng ta mềm nhũn, quỳ rạp xuống phía trước Trần Công Nhung, phủ phục lê vài bước về phía trước tới trước mặt hắn, nàng ta nắm lấy y bào hắn, run giọng nói: “Bá phụ, bá phụ, các người đã nói để Nhiễm tướng quân lấy con làm thế, cũng không thể đòi ý được. Con, nếu con không được gả cho chàng, con tình nguyện chỉ làm tiểu cô, mặc kệ là mười năm hay là hai mươi năm, sẽ có một ngày, con cũng sẽ khiến chàng quay đầu liếc nhìn con một cái, lại lấy con làm thế!”

Giọng nói vô cùng kiên định, không phải đang nói giỡn.

Nhưng mà lúc này nàng ta nói như thế thật giống như đang uy hiếp. Trần Công Nhung dễ tính nhất cũng không thể cao hứng nổi.

Hắn đứng lên, vung tay áo dài, đi nhanh về phía trước: “Bớt mất mặt xấu hổ đi, trở về, trở về.”

Hồi phụ rồi, chỉ có hai nữ lang Trần Dung và Trần Vi, về phần Trần Công Nhung, tất nhiên không thể bởi vì việc nhỏ của nữ nhân mà làm xằng làm bậy. Hắn còn phải đợi đến khi yên hội chấm dứt.

Dưới sự áp giải của các hộ vệ, xe ngựa của các nàng hành tẩu trên ngã tư đường tối đen.

Trần Dung nhìn xe ngựa bên cạnh, nơi đó vẫn còn tiếng nức nở, tuyệt vọng, thương tâm muốn chết, làm cho lòng của nàng nhất thời hưng phấn, nhất thời lại có cảm giác một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ.

May mắn, trên ngã tư đường xe ngựa rất ít, chỉ có thứ dân lui tới, bọn họ cũng sẽ không khiến cho mọi người để ý.

Cũng không biết qua bao lâu, giọng nói Trần Vi nghẹn ngào, tràn ngập khổ sở truyền đến: “Ta hận muội!”

Lời này của nàng ta tất nhiên là nói với Trần Dung.

Trần Dung lạnh lùng, thấp giọng quát mắng: “Trần Vi tỷ phải biết rõ ràng, ta cũng không trêu chọc Nhiễm tướng quân, là chính y tự nói muốn cưới ta.”

Lời của nàng vừa thốt ra, Trần Vi đã kêu lên: “Nhất định là muội. Nhất định là lúc bình thường khi muội nhìn thấy chàng thì không ngừng a dua, giả bộ tươi cười, còn nói những lời chàng thích nghe nhất, còn làm bộ đỏ mặt, muội để chàng nghĩ rằng muội thích chàng, cho nên chàng mới có thể nói như vậy!”

Thật không ngờ, hai kiếp làm người, vị tộc tỷ này vẫn rất hiểu mình.

Trần Dung cười lạnh trong lòng, lời lẽ lại không chút khách khí: “Nhiệm tướng quân là anh hùng, nữ lang yêu quý y, nhìn thấy y mà đỏ mặt cũng có rất nhiều mà. A Vi, tỷ phải biết rõ ràng, hiện tại trên thanh danh ta đã hoàn toàn gắn chặt với Vương Thất lang, chuyện tỷ phải làm là khiến Nhiệm tướng quân hồi tâm chuyển ý. Dưới tình huống này, tỷ ghi hận ta thì được lợi ích gì?”

Lời này của nàng đã đánh thức Trần Vi.

Tức thì, trong xe ngựa chỉ còn lại tiếng nước nở.

Dần dần, tiếng nước nở nhỏ dần. Nửa ngày sau, Trần Vi ngừng khóc, khẽ nói: “Muội nói đúng.”

Lời này thực lý trí, Trần Dung nghe thấy thì không khỏi cười lạnh một tiếng.

Đúng lúc này, Trần Vi lại cất cao giọng, nói với vẻ tràn ngập oán độc: “A Dung, xưa nay ta đối với muội không tệ mà. Nay muội đoạt lòng của người ta yêu, mối hận này, ta sẽ không quên!” Ngữ khí trầm đĩnh tiết thiết, tựa như lời thề.

Trần Dung cười lạnh ra tiếng, trả lời: “Tỷ càng như thế, Nhiệm tướng quân sẽ càng không thích tỷ.”

Trần Vi lại gạt mình.

Lúc này, Trần Dung cũng không muốn nhiều lời với nàng ta, vì thế kêu lên với xa phu: “Đi nhanh chút.”

“Vâng.”

Kỳ thật không cần nàng dặn dò, hai nữ lang nhà mình ở ngay giữa đường phố không để ý mặt mũi mà khắc khẩu, bọn người hầu cảm thấy bất an, cũng không bình tĩnh, đã sớm tăng tốc rồi.

Xe ngựa rất nhanh đã chạy vào Trần phủ.

Có điều dù là Trần Vi hay là Trần Dung, đều bảo xe ngựa trực tiếp chạy vào trong sân viện của mình rồi mới xuống xe.

Nhìn thấy Trần Dung bước xuống, Bình ầu vẫn chờ nàng vội vàng đi lên đón, trong ánh đèn lồng sáng rõ, trên mặt Trần Dung có vẻ nặng nề ít khi có, bà cảm thấy run sợ mà cất tiếng hỏi: “Nữ lang, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không có việc gì.”

Trần Dung vung tay áo, bước vào trong phòng.

Chỉ chốc lát, tiếng đóng cửa vang lên.

Trần Dung vọt vào trong tấm phòng, đi qua đi lại. Vừa đi lại vừa mắng với giọng oán hận: “Tôn Diễn đứa ngốc này, ai bảo huynh lẩm miệng chứ?” Mắng không xả hết giận, nàng lấy roi ngựa từ vách tường xuống, vụt quật trong không trung, vừa vung, nàng vừa kêu lên: “Đánh đứa ngốc nhà huynh, đánh đứa ngốc nhà huynh!”

Trong giọng nói tràn ngập giận dữ không thể áp chế.

Lúc này ở sâu trong nội tâm, Trần Dung kỳ thật hiểu rõ, khi Tôn Diễn kể với Nhiệm Mẫn cũng không biết nam nhân như Nhiệm Mẫn sẽ bởi vậy đối với nàng sinh ra cảm tình thật sự, cũng làm ra hành động cầu hôn này.

Ngay cả nàng cũng chưa bao giờ biết, hóa ra Nhiệm Mẫn thích lại là nàng như vậy.

Ngẫm nghĩ, động tác vung roi của nàng chậm lại, chỉ chốc lát, Trần Dung thở hổn hển, chậm rãi lui ra phía sau vài bước, yếu đuối ngồi xuống tháp.

Nàng buông roi ngựa, cúi đầu xuống.

Hai tay chống trán, Trần Dung thống khổ nghĩ: Tôn Diễn không thể cưới nàng, Vương Hoàng không có khả năng, chỉ có Nhiệm Mẫn nguyên ý cưới nàng, nhưng nàng vạn vạn lần sẽ không gả cho y. Nàng phải làm sao bây giờ?

Trước kia, nàng còn nghĩ rằng, nói không chừng ở đâu đó nàng sẽ gặp được một sĩ tử thân phận thấp kém giống nàng, sau đó gả cho chàng, trải qua một cuộc sống yên lành mà giàu có.

Nhưng trước mắt, giấc mộng này đã hoàn toàn tan biến!

Trời ạ, nàng phải làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Vương Thất lang họa vô đơn chí

Đêm nay, Trần Dung trần trọc, không thể đi vào giấc ngủ. Trong lúc mơ màng, đầu tiên nàng mơ thấy mình bị một chiếc xe ngựa nghênh đón vào một phủ đệ cực kỳ xa hoa khí phái, Vương Hoàng mặc đồ tân lang, ân tình nhìn nàng. Không biết vì sao, khi đối diện với đôi mắt của chàng, đôi mắt với một phòng đầy tân khách cùng lễ thành thân long trọng này, nước mắt của nàng không thể tự ức chế chảy xuống gối, đến khi từ trong mộng tỉnh lại, nàng mở hai mắt ra, nước mắt kia vẫn còn đang ứa ra, đảo mắt đã thấm ướt đệm chăn.

Lăn qua lộn lại một hồi lâu, Trần Dung lại đi vào giấc ngủ.

Lúc này, nàng gặp Nhiễm Mẫn, nàng nhìn thấy mình đứng ở trong đống lửa lớn, Nhiễm Mẫn mặc đồ tân lang điên cuồng chạy về phía nàng, y ôm nàng chạy ra khỏi biển lửa. Khi y cúi đầu, lúc đó nàng đang hấp hối, y òa khóc, lệ nàng cũng trào ra khi mắt từ từ nhắm lại.

Hai giấc mộng này, cho dù là người nào đều khiến nàng sau khi bừng tỉnh thật lâu cũng không thể đi vào giấc ngủ.

Chân trời còn chưa có tia sáng, Trần Dung đã ngồi dậy, nàng chậm rãi đi đến trước màn lụa mỏng bên cửa sổ, nhìn sao mai đang từ từ hiện lên ở phía đông mà xuất thần.

Lúc này bầu trời tươi mát như thế, đó là một vẻ tươi tắn mặc kệ đại địa hỗn loạn đến thế nào, mặc kệ chúng sinh si khổ ra sao.

Cũng không biết qua bao lâu, giọng nói của Bình ẩu từ bên ngoài truyền đến: “Nữ lang, dậy rồi sao?”

Trần Dung khẽ lên tiếng: “Uh.”

Cửa phòng đẩy ra, Bình ẩu bưng nước rửa mặt vào. Bà thân thiết nhìn Trần Dung, nhẹ giọng nói: “Tối hôm qua nữ lang giặt mình bừng tỉnh, mỗi khi đó lại kêu to hét lớn, là gặp ác mộng sao?”

Bà nhớ rõ có một lần, sau khi Trần Dung gặp ác mộng một thời gian, dù là làm việc hay là tính cách đều trở nên giống như một người khác. Bởi vậy, trong giọng nói của bà không che giấu được bất an.

Trần Dung lắc đầu, nhìn thái dương hiện lên trên nóc nhà, thấp giọng nói: “Không có việc gì.”

Bình ẩu đi đến bên người nàng, cời mái tóc dài của nàng ra chải vuốt, nhìn mái tóc đen dài mượt mà tới tận thắt lưng, Bình ẩu đột nhiên thở dài một hơi, than thở: “Nếu bộ dạng của nữ lang ko yêu mị thế này, hôn sự tất nhiên sẽ dễ dàng hơn một chút.”

Bà ngẩng đầu, nhìn tia nắng chiếu rọi gương mặt trắng ngần của Trần Dung, khuôn mặt nhỏ nhắn điểm lệ lộ ra ửng đỏ, nhìn cặp mắt to dường như đang giận, lại sáng sủa như nước mùa thu, mị ý trời sinh, nhìn đôi môi đỏ mọng của nàng giống như đang chờ mong nam nhân đặt môi hôn, bà không khỏi thở dài một tiếng, thầm nghĩ: Bộ dạng của nữ lang thật sự khiến những kẻ trung niên quyền quý yêu thích, ai.

Khi bà trang điểm cho Trần Dung vẫn đều chú ý tận lực che giấu vẻ mị thái trời sinh này của nàng, cố gắng trở nên thanh nhã hơn một chút.

Ngay thời điểm Bình ẩu đang bận bịu, bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào.

Nghe thấy tiếng nói chuyện, Trần Dung đột nhiên nhẹ giọng nói: “Àu, hôm nay cho dù ai tới cầu kiến thì cứ nói ta bị bệnh.”

“Vâng.”

Lúc này Bình ẩu cũng nghe thấy trong sân nhà mình không ít khách nhân đến đây, bà vội vàng buông lược, đi ra ngoài.

Chỉ chốc lát, giọng nói cao vút của Trần Thiển truyền đến: “Không được, ta không thể không gặp nữ lang nhà ngươi. Hừ, tin tức này rất khó tin, ta phải hỏi nàng cho rõ.”

Tiếp theo truyền đến là giọng nói ôn hòa hữu lực của Trần Tam lang: “Đi nói cho nữ lang nhà ngươi biết, giả bệnh cũng vô dụng, ca ca ta đến đây, nàng có thể nào không tự mình nghênh đón?”

Nghe thấy từng câu hỏi khí thế bức người, Trần Dung nói với Bình ẩu đứng ngoài cửa đang chuẩn bị hướng nàng bẩm báo: “Àu, vậy ngươi mời bọn họ vào, ta ngồi phía sau bình phong trả lời bọn họ.”

“Vâng.”

Bình ẩu vội vàng đưa đến một bình phong cao tầm hai trượng che chắn ở trước giường của Trần Dung.

Trong tiếng bước chân, Trần Thiển hi hi cười nói: “Y, hay là thật sự là bị bệnh?”

Lúc này, một giọng nữ ôn nhu khác truyền đến: “Tỷ tỷ chớ lo, A Dung tìm được đường sống trong chỗ chết, thể chất rất tốt, cũng không sao đâu.”

Lời này có lý, mọi người cũng không hỏi nhiều về việc Trần Dung có sinh bệnh thật hay không nữa.

Sau khi mọi người ngồi xuống, giọng nói của Trần Tam lang dần đầu truyền đến: “A Dung, bá mẫu muội bảo Tam ca tới hỏi muội, thật sự muội đã đến thành Mạc Dương rồi sao?”

Trần Dung trầm mặc một lúc, rồi khẽ đáp: “Vâng.”

“Nói như thế, lúc trước, cũng không phải muội đi theo tiện phó kia tìm kiếm thân nhân gì ư?”

Trần Dung cắn môi, lại thấp giọng trả lời: “Vâng.”

Lời này vừa thốt ra, Trần Tam lang trầm mặc. Sau một lúc lâu, hần thở dài, nói: “Điều này, Tam ca sẽ báo lại chi tiết với bá mẫu muội.”

Hần xoay người rời đi, Trần Thiên hi hi cười nói: “A Dung, muội thật sự đã đến thành Mạc Dương sao?”

Giọng nói của Trần Dung có chút mõi mệt: “Vâng.”

“Thật sao? Không có gạt ta chứ? Ta vẫn không tin!”

Trần Dung nghe đến đó, chỉ có thể cười khổ.

Thấy nàng không đáp, Trần Thiên đột nhiên nói: “A Dung, muội thật sự đúng là không sợ chết, điểm này, ta không bằng muội.”

Trả lời nàng ta, vẫn là sự trầm mặc.

Trong sự im lặng, Trần Kỳ hỏi: “A Dung, nghe nói Nhiễm tướng quân kia không muốn A Vi, mà muốn muội, đúng không?”

Trần Dung nghĩ nghĩ, trả lời với vẻ mõi mệt: “Việc hôn nhân đã có trưởng giả an bài, điều này A Dung không muốn nói.”

Trần Thiên khanh khách cười, vui vẻ nói: “Muội đúng là làm trò, lời nói dối này ai cũng biết nói mà. A Dung, muội rất được đó, Vương Thất lang như thần tiên, Nhiễm tướng quân tuấn mỹ vô song, vậy mà bọn họ đều có quan hệ với muội. Nói thật, ta rất hâm mộ muội.”

Lời này của Trần Thiên vừa thốt ra, chúng nữ đều vui cười.

Đang lúc trong tâm phòng náo nhiệt vang trời, một tiếng kêu cao giọng truyền đến: “Ngu thị A Tư, cầu kiến tiểu cô Trần Dung.”

Ngu Tư?

Trần Thiên kêu lên: “Y, Ngu Tư này không phải vẫn tự cho là thanh cao, tự xưng là tài nữ sao? Nàng ta tới gặp A Dung làm gì chứ?”

Lời này vừa thốt ra, lại là một tiếng kêu vang dội truyền đến: “Lư thị A Như, cầu kiến tiểu cô Trần Dung.”

Ngay sau đó, lại là một giọng nói trung khí mùi phần truyền đến: “Ngô thị A Tô, cầu kiến tiểu cô Trần Dung.”

“Đương thị A Thắm, cầu kiến tiểu cô Trần Dung.”

.....

Tiếng kêu liên tiếp truyền đến, vang vọng toàn bộ sân, cũng thành công khiến mọi người trong phòng ngừng nói chuyện.

Trong sự náo nhiệt, Bình ẩu vội vàng đi ra, bà hướng tới mọi người thi lễ, cung kính đáp: “Được các vị nữ lang coi trọng tự mình tiến đến, nhưng tối hôm qua nữ lang ngẫu nhiên bị cảm phong hàn, không thể xuống tháp đón chào, làm phiền rồi?”

Tạm dừng sau một lát, một giọng nói thanh cao tao nhã truyền đến: “Nếu A Dung không khỏe thì nghỉ ngơi cho tốt. Thỉnh ẩu chuyển cáo cho nàng biết, nói ta chờ ngày khác lại đến cầu kiến.”

Sau đó là tiếng bánh xe lạo xạo, chúng nữ lang lục tục rời đi.

Chỉ chốc lát, trong sân lại khôi phục thanh tịnh.

Đám nữ lang Trần Thiên, Trần Kỳ nhất tề thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Trần Dung phía sau bình phong.

Trầm mặc một lúc, giọng nói đồ kị của Trần Thiên truyền đến: “A Dung, thanh danh của muội thật lớn.”

Trần Dung trả lời với vẻ yếu ớt: “A Dung xấu hổ.”

Trần Kỳ đứng lên, dung mạo nàng ta thanh đậm, làn da trắng nõn, ánh mắt trong trẻo, diện mạo như vậy, nhóm kẻ sĩ đương thời đều thích nhất.

Nàng ta nhìn Trần Dung sau bình phong, hiềm khi có sự ôn nhu, ôn nhu này vốn nàng ta chỉ dùng với các nam nhân: “Dám đến thành Mạc Dương chịu chết, cho dù là vì nguyên nhân gì, A Dung, thanh danh muội không sợ chết cũng đã vang vọng cả thành Nam Dương. Ngay cả kẻ sĩ trọng phu cũng sẽ cảm khái khí khái của muội.”

Nàng ta dùng hai chữ ‘Khí khái’ với Trần Dung.

Sau bình phong, hai tay Trần Dung bấu chặt vào nhau, trên gương mặt thanh diễm của nàng lộ ra một chút tươi cười không biết là vui mừng, hay là chua xót.

Sau khi trọng sinh, lúc nào nàng cũng thời thời khắc khắc tạo ra một lời bình ‘Khí khái’ cho bản thân, cũng mặc kệ nàng làm ra bao nhiêu việc, bởi vì xuất thân của nàng, bởi vì diện mạo của nàng, thể nhân đều đối với sự xuất sắc của nàng coi như không thấy.

Đương nhiên điều này rất bình thường, tựa như Nhiễm Mẫn, mặc kệ y cứu bao nhiêu người Tấn, mặc kệ y vì người trong thành Nam Dương can bao nhiêu mưa gió, thể nhân ở sau lưng luôn bởi vì dòng họ y mà có ý khinh bạc.

Hiện tại, rốt cuộc nàng đã nhận được đánh giá này, cho dù là một nữ lang như Trần Kỳ cũng không hề chớp mắt mà nói như thế. Nhưng mà, cùng với sự đánh giá này là tình cảnh tiến thoái lưỡng nan!

Chúng nữ lang nói chuyện phiếm sau một lúc lâu thì bắt đầu cáo từ rồi đi.

Nghe tiếng bước chân đi xa của các nàng, Trần Dung nằm trở lại trên giường, tay chân giang rộng mãi không nhúc nhích, sau một lúc lâu, nàng đột nhiên hét lớn một tiếng: “Bình ầu!”

Bình ầu kinh ngạc, bà vội vàng chạy tới, liền thanh hỏi: “Nữ lang, nữ lang, sao vậy, sao vậy?”

Trả lời bà là giọng nói của Trần Dung đột nhiên trở nên hữu khí vô lực: “Không sao, không sao, lui xuống đi.”

Kế tiếp, trong sân viện của Trần Dung ngựa xe như nước, càng ngày càng có nhiều nữ lang tiến đến thăm nom.

Sau khi nhất nhất mượn cớ bị ốm, tới gần chạng vạng, Trần Dung nằm trên giường đột nhiên phát hiện sân viện của mình lập tức trở nên im lặng một cách kỳ cục.

Phải biết rằng, xưa nay cho dù im lặng, nhưng tiếng nói nhỏ của người hầu vẫn vang lên, xa xa tiếng cười sẽ không ngừng bay tới. Nhưng một khắc này, trong trời đất mọi âm thanh đều biến mất.

Trần Dung trước còn không để ý, dần dần, nàng cảm giác được không thích hợp, liền xoay người ngồi dậy, há mồm định gọi Bình ầu.

Nàng vừa mới ngồi thẳng, câu gọi mới vọt lên cổ họng, chỉ nghe Bình ầu nói với giọng run rẩy, vui mừng tột đỉnh: “Ngài, ngài lại tự mình tiến đến thăm nữ lang nhà ta? Thỉnh, thỉnh, thỉnh.”

Liên tục nói mấy từ thỉnh, là Bình ầu vì quá vui mừng mà không thành câu.

Trần Dung nghe vậy, vội vàng cầm miệng, đè thấp giọng xuống.

Lúc này, một giọng nói quen thuộc, thanh nhuận êm tai, tựa như nước suối chậm rãi truyền đến: “Đều đứng lên đi.”

Chính là bốn chữ, chỉ có bốn chữ.

Nhưng giọng nói vừa thốt ra, trong sân vốn đang im bất đột nhiên bộc phát ra tiếng hoan hô cùng tiếng người nói.

Trong sự ồn ào là một tiếng bước chân thân nhiên mà đến.

Nghe thấy tiếng bước chân lập tức hướng tới tẩm phòng của mình, Trần Dung vội nhảy xuống, nàng duỗi tay phải, cầm roi ngựa treo trên vách tường xuống.

Bàn tay vừa mới đụng tới roi ngựa, một tiếng cười nhẹ từ ngoài cửa truyền đến.

Tiếng cười này thực ôn nhu, thực thanh nhuận, có loại trêu tức khiến động tác của Trần Dung trở nên cứng đờ.

Trần Dung chỉ dừng một chút rồi tháo roi ngựa xuống, híp hai mắt, quay đầu nhìn về phía người nọ.

Mỹ nam dựa khung cửa, tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng, áo trắng như tuyết, khiến cả căn phòng tỏa sáng, không phải là Vương Hoảng sao?

Trần Dung liếc nhìn Vương Hoảng một cái, quát khẽ ra tiếng: “Đóng cửa lại!”

Ngữ khí thực trầm, đây là mệnh lệnh.

Vương Hoàng nghe vậy, khóe miệng không nhịn được nhếch lên, chàng vung tay áo lên, biết nghe lời đóng cửa lại.

Ngay tại một khắc cửa phòng đóng lại, Trần Dung vọt tới trước mặt chàng.

Nàng vron tay phải ra, cầm theo roi ngựa, đặt mũi roi đề lên cổ họng của Vương Hoàng.

Oán hận trừng mắt nhìn chàng, nàng nâng mắt to đã có chút ướt át: “Ai bảo chàng tới?”

Gầm nhẹ ra một câu này, Trần Dung chỉ muốn khóc, nàng chớp chớp mắt, sau khi lệ không nhịn được rơi xuống, nàng vron tay áo lau mạnh một cái, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên đỏ bừng. Sau đó nàng trừng mắt, nói với vẻ vừa khổ sở vừa tức giận: “Hiện tại mọi người trong thành đều nhìn chăm chăm vào ta, họ Vương kia, lúc này chàng đến đây là có ý tứ gì? Chàng, chàng chính là muốn cho ta không gả đi được phải không!”

Vương Hoàng thờ dài một tiếng.

Chàng vron tay, tư thái cao nhã mà ung dung, loại ung dung này lại khiến Trần Dung thất thần.

Vì thế, ngón trỏ của chàng nhẹ nhàng chạm vào mặt Trần Dung, sau khi đã ôn nhu lau hết nước mắt, nàng vẫn không nhúc nhích.

Chàng lau lệ cho nàng, thờ dài rồi nói: “Nếu A Dung biết điều này, vì sao ta vừa vào tắm phòng, nàng đã bảo ta đóng cửa phòng lại?”

Chàng nhìn nàng ôn nhu, trong ánh mắt sáng ngời cao xa, giờ khắc này trần ngập thương tiếc: “Cô nam quả nữ ở chung một phòng, còn đóng cửa lại. điều này thì có gì tốt?”

Ngay lập tức, khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Dung nhanh như chớp đã trở nên đỏ hồng.

Tay nàng cầm roi ngựa run run.

Một hồi lâu, nàng lại nặng nề đặt mũi roi lên cổ họng chàng, quát với vẻ hung tợn: “Vậy vừa rồi vì sao chàng không nhắc nhở ta?” Nàng tức giận khiến nước mắt rơi như mưa, lau lung tung một phen, nàng áp chế lửa giận, thấp giọng rít gào: “Chàng còn thuận theo đóng cửa phòng lại nữa.”

Chàng vô tội nhìn nàng, nhẹ giọng nói với vẻ thuần khiết: “Nhưng, là A Dung muốn ta đóng mà!”

Giọng nói muốn có bao nhiêu chân thành thì có bấy nhiêu.

Trần Dung tức giận đến thổ huyết, tay nàng run run một hồi lâu, rốt cục chống đỡ không được, đột nhiên lui về phía sau một bước, nàng đặt mông ngã ngồi trên mặt đất, hai tay ôm mặt, tay áo che đầu, nghẹn ngào nói: “Chàng là tên hôn dân, chàng là tên hôn dân!”

Nàng thật sự rất tức giận, nói năng lộn xộn mắng đến mắng đi, lại chỉ là những lời này.

Nhiệt độ ấm áp truyền đến, tiếp theo, một đôi tay ôn nhu chạm vào người nàng.

Chàng ôm nàng vào trong lòng, tay phải nhẹ nhàng mà vuốt mái tóc của nàng, lời nói ra cũng là ôn nhu say lòng người: “Khanh khanh, cửa phòng đóng lại, nàng lại nức nở, mắng đi mắng lại. Thế nhân truyền ra, tất sẽ nói ta là lang quân khiến nàng rơi vào cảnh chịu chết.”

Dừng một chút, chàng cúi đầu, nói với Trần Dung cả người cứng đờ, vẫn không nhúc nhích: “Nhìn đi, lần này ta đã nhắc nhở nàng rồi đó.”

Trong giọng nói thanh nhuận như nước, có ngữ khí tranh công lấy lòng.

Trần Dung cứng đờ, vẫn không nhúc nhích.

Cũng không biết qua bao lâu, nàng vọt đứng lên. Khi đứng dậy, nàng cũng không biết là cố ý hay là vô tình, dùng cái đầu nhỏ va mạnh vào người Vương Hoàng

Cú va này khá mạnh, khiến Vương Hoàng lao đảo lui vài bước, phịch một tiếng đụng vào ván cửa.

Khi tiếng động này truyền đến, tiếng nói nhỏ bên ngoài cũng im bật.

Mà lúc này, Trần Dung đã vọt tới trước cửa phòng, nàng vừa lau vội nước mắt, vừa vron tay chạm vào cánh cửa, muốn mở cửa phòng ra.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Quý thiếp

Đúng lúc này, giọng nói của Vương Hoảng từ từ truyền đến: “Khanh khanh, nàng vừa thấy ta thì khóc thương tâm như thế, nếu để người khác nhìn thấy.....”

Nói còn chưa xong, động tác mở cửa của Trần Dung liền cứng lại.

Nàng chậm rãi thu hồi tay. Điểm này vừa rồi nàng cũng cân nhắc đến, chính là sau đó bị Vương Hoảng làm cho tức giận trở nên hồ đồ mà quên mất.

Trần Dung xoay người, trừng mắt nhìn Vương Hoảng.

Đối mặt với tươi cười đáng giận của chàng, Trần Dung tiến lên một bước, lại đặt mũi roi để lên cổ chàng.

Lúc này đây, nàng đặt hơi nhanh, làm chàng không thể không ngẩng đầu.

Trần Dung hung hăng trừng mắt, hạ giọng ra lệnh: “Vương Hoảng, ta lệnh cho chàng tìm lí do thoái thác, xóa bỏ quan hệ của ta và chàng đi!”

Thấy tươi cười trên mặt chàng vẫn đáng giận như cũ, Trần Dung xoay xoay roi ngựa. Đào mắt, thân roi thô ráp đã khiến hàu kết trắng trẻo tu mỷ bị xước một vết nhỏ.

Thấy một giọt máu ứa ra, tâm Trần Dung mềm nhũn, roi ngựa trong tay lại lui về phía sau.

Vương Hoảng chỉ lẳng lặng nhìn nàng.

Ánh mắt kia có chút kỳ dị, Trần Dung không hiểu sao lại cảm thấy chột dạ. Nàng rủ hai mắt, tránh đi tầm mắt của chàng, than thở một câu: “Dù sao chàng cũng không có khả năng cưới ta.”

Vương Hoảng từ từ thờ dài một tiếng.

Trong tiếng thờ dài, chàng vung tay áo, chậm rãi đi ra cửa.

Đào mắt, bàn tay của chàng đã nắm lấy cánh cửa.

Chàng dừng chân, quay đầu nhìn về phía Trần Dung đang ngơ ngác nhìn chàng, bốn mắt nhìn nhau, trong đôi mắt trong suốt, cao xa của chàng lộ ra một chút thương cảm.

Thương cảm này rất nhẹ rất khẽ, hình như có lại giống như không có, cũng không biết vì sao, đối diện với ánh mắt như thế, trong lòng Trần Dung áy náy đạt tới cực điểm. Nàng khẽ hé cái miệng đỏ mọng, theo bản năng muốn an ủi chàng, nhưng lời đến bên miệng lại nghĩ rằng nếu tiếp tục dây dưa với chàng, mình sẽ thật sự không có đường lui. Vì thế nàng xoay người, đưa lưng về phía chàng.

Tiếng thờ dài từ từ vang lên.

Trong tâm phòng, giọng nói cực ôn nhu, cực mềm mại, cực thương cảm vang lên: “Hóa ra, A Dung cũng không yêu ta.....”

Trong giọng nói này mang theo một loại tịch mịch cùng mất mát xuyên qua mãi mãi, tựa hồ chuyện Trần Dung không hề thương chàng làm chàng rất đau lòng, rất mất mát, rất sâu não.

Trần Dung rõ ràng biết nam nhân phía sau này thông minh tuyệt đỉnh, cũng biết chàng sớm đã rõ ràng tâm tư ý đồ của mình. Nhưng một khắc này, nàng vẫn khe khẽ trả lời: “Không, ta có động tâm..... Nhưng động tâm với Vương Thất lang chàng, sẽ làm cho ta vạn kiếp bất phục!”

“Kẹt” một tiếng, cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, đào mắt, bóng dáng cao to, mặc áo trắng như tuyết đã cách Trần Dung càng ngày càng xa.

Không biết vì sao, nghe tiếng bước chân càng lúc càng xa kia, Trần Dung vụt quay đầu lại, trở mắt nhìn chàng, môi nàng đã mím thành một đường!

Vương Hoảng vừa ra khỏi cửa, người đứng trong sân liền đồng thời quay đầu, không hề chớp mắt nhìn chàng.

Chàng mặc quần áo trắng như tuyết tựa như ngọc thụ lâm phong, cười nhẹ nhàng mà cao xa vời vợi.

Chàng cứ tươi cười như thế, vung tay áo dài, thi thi nhiên nhiên rời đi.

Trong nháy mắt, chàng ngồi trên xe ngựa, trong nháy mắt, chàng mang theo chúng phó rời khỏi sân viện của Trần Dung.

Trần Dung nhìn mọi người vẫn ngắm xe ngựa của chàng rời đi, lại cảm thấy có một chút không thích hợp.

Khi Bình ầu vôi vàng đến gần nàng, bà đột nhiên nghe thấy Trần Dung sợ hãi kêu một tiếng, mắng mò: “Đáng chết! Chàng chẳng nói gì cả! Ta rõ ràng muốn chàng xóa bỏ quan hệ mà!”

Bình ầu ngần ngừ, nhìn thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Dung nghiêm nhiên có dấu lệ, vôi vàng đóng cửa phòng lại rồi xông lên.

Bà không để ý tới hai tay Trần Dung đang đưa ra, cẩn thận hỏi: “Nữ lang, sao vậy?”

Trần Dung ngơ ngác quay đầu lại, nhìn thấy Bình ầu, cái miệng nhỏ nhắn của nàng càng ngày càng méo xệch, đột nhiên, nàng cất tiếng khóc òa.

Vừa khóc, Trần Dung vừa nhào vào trong lòng Bình ầu. Nàng bắt lực cảm lấy ống tay áo Bình ầu, thì thào nói: “Ấu, ta không muốn thích chàng, ta không muốn thích nam nhân này đâu!”

Bình ầu thấy nàng khóc không hít thở nổi, bà kinh hãi, vội vàng vỗ lưng nàng, hỏi: “Nữ lang là chi Vương Thất sao?”

Trần Dung vội gạt đầu, nói với giọng nức nở: “Là chàng, chính là chàng, nam nhân này ta tuyệt đối không quen biết, chàng có thân phận cao xa như thế, ầu, ta không muốn thích hần mà.”

Nghẹn ngào đến đây, tiếng nức nở của Trần Dung ngừng lại, nàng chậm rãi rời khỏi ôm ấp của Bình ầu, cúi đầu, lấy ống tay áo lau nước mắt, thì thào nói: “Ấu, vừa rồi ta nghe thấy chàng nói, ‘Hóa ra, A Dung cũng không yêu ta’, nghe thấy chàng thờ dài như thế, ngực ta rất khó chịu.”

Nàng vờn tay đặt lên ngực, mở to mắt nhìn về phía trước, khẽ nói: “Tôn Diễn nói đúng, người như ta, đã yêu sẽ không thể buông tay, có thua cũng không thể chấp nhận. Ta đã thua một lần, lúc này, ta quyết không thể lại trầm luân!”

Giọng nói của nàng rất thấp, mấy từ này nói ra lại hàm hồ, Bình ầu không khỏi tò mò hỏi: “Nữ lang nói cái gì vậy, nô không nghe rõ.”

Tất nhiên Trần Dung sẽ không giải thích, nàng cúi đầu đi ra vài bước, treo roi ngựa lên vách tường, ngồi lên giường, ngẩn ngơ một lúc.

Cũng không biết qua bao lâu, tiếng đập cửa truyền đến, trong nháy mắt, một đám người vọt vào.

Các nàng nhìn thấy Trần Dung ngây người, đồng thời líu ríu hỏi han: “A Dung, vì sao Vương Thất lang đến thăm muội vậy?”

“A Dung, muội là vì chàng mà đến thành Mạc Dương chịu chết sao?”

“A Dung, tuy rằng ta cũng ái mộ Thất lang, nhưng mà ta không bằng muội, ta vạn vạn lần không muốn vì chàng mà chịu chết đâu.”

.....

Tiếng hỏi han liên tiếp thiếu chút nữa phá thùng cả nóc nhà.

Trần Dung ngẩng đầu nhìn nhóm nữ lang, rồi nàng từ từ cúi đầu, vờn tay chống trán. Nàng nhắm hai mắt, đau đầu trầm nghĩ: Chẳng những chàng không xóa bỏ quan hệ giữa ta và chàng, ta, ta còn nói ra những lời nói thật Phải làm sao đây?

Trong ánh mắt tò mò truy vấn của chúng nữ, Trần Dung đứng lên.

Nàng nhìn về phía các nàng, lắc đầu, cất giọng khàn khàn: “Không, ta không phải vì tình chịu chết, ta chỉ là vì ơn nghĩa.”

Lời nàng vừa thốt ra, Trần Thiên đã bật cười rồi nói: “Làm trò, trên mặt của muội còn có vệt nước mắt kìa. Vương thất lang vừa đến một chút, muội đã mừng đến thất hồn lạc phách, vậy mà còn nói là không phải vì tình.”

Một nữ lang khác có tính cách ôn nhu nhẹ giọng nói: “Cử chi này của A Dung, chỉ sợ ngay cả Lang Gia Vương thị cũng sẽ bị kinh động. Có lẽ người Vương gia nghĩ rằng sẽ nguyện ý lấy lễ cưới thê mà cưới Trần Dung về làm quý thiếp.”

Với thân phận của Trần Dung, đây đúng là lễ ngộ lớn nhất có thể được hưởng thụ!

Bởi vậy, lời nữ lang kia vừa vang lên, chúng nữ đều yên tĩnh.

Sau một lúc lâu, Trần Kỳ thì thào nói: “Lấy lễ cưới thê mà đón về?” Nàng ta nhìn về phía Trần Dung, trong ánh mắt lần đầu tiên toát ra một chút thèm muốn.

Dù sao, tuy bản thân nàng ta là đích nữ Trần thị ở Nam Dương, nhưng nếu nàng ta gả cho Vương Thất cũng chỉ có thể làm thiếp, cùng lắm là quý thiếp mà thôi.

Trần Dung đối mặt với ánh mắt hâm mộ của chúng nữ.

Nàng miễn cưỡng cười, thấp giọng nói: “Ta nói rồi, ta không phải vì chàng, ta là vì ơn nghĩa.”

Tất nhiên, một câu này, không có ai nghe vào tai.

Trần Dung thàn thán một tiếng, còn nói thêm: “Lang Gia Vương thị là dòng dõi thế nào chứ? Ta vạn vạn lần không thể trèo cao tới đâu.”

Nói tới đây, nàng vung tay áo dài, thì thào nói: “Các tỷ tỷ thỉnh ra ngoài đi, A Dung thật sự mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi.”

Nàng cũng không chờ chúng nữ phản ứng lại, vẫn mặc nguyên y phục và hài nằm lên giường, nghiêng người đưa lưng về phía các nàng.

Chúng nữ lang không để ý đến việc nàng trực khách, vẫn lúu rúu nghị luận. Qua tận hơn nửa canh giờ, mới lục tục rời đi.

Bọn họ vừa đi, bên ngoài xe ngựa qua lại như nước chảy, lúc này, là nữ lang các phủ đều đưa lên thiệp mời, mời nàng tham gia vào đông yển, thi hội còn có hội cảm gì đó.

Trần Dung đều khước từ.

Sáng sớm ngày hôm sau, nàng vừa mới rửa mặt chải đầu xong, một người đứng bên ngoài cất giọng hỏi: “A Dung có ở đây không? Lang chủ triệu hồi.”

Trần Nguyên muốn gặp ư?

Trần Dung vụt đứng lên, nàng theo phản xạ đè ngực, nhẹ giọng trả lời: “Sẽ tới sau.”

Nàng xoay người, vọt tới trong tấm phòng cầm roi ngựa.

Tay vừa chạm vào roi ngựa, nàng than nhẹ một tiếng. Từ từ thu hồi tay, Trần Dung lấy một trăm cái trong ngăn kéo bước ra cửa.

Một tỷ nữ theo nàng từ Bình thành tới thấy thế, tiến lên thi lễ: “Nữ lang?”

Nàng ta nhìn Trần Dung, dùng ánh mắt hỏi có phải cần đi theo không. Sáng sớm, Bình ầu đã đi cùng Thượng tâu tới quản lý cửa hàng. Hiện tại bên cạnh Trần Dung chỉ có tỷ nữ này.

Trần Dung lắc đầu, mím môi, cất bước đuổi theo người kia.

Hiện tại đông hàn, thái dương treo trên bầu trời cũng lộ ra sự ẩm ướt lạnh lẽo. Trần Dung nhìn cây cối trĩu lúi bốn phía, trầm nghĩ: Tiếp qua hai tháng nữa sẽ vào xuân.

Khi nàng ngẩng nhìn xung quanh, hạ nhân cao giọng nói: “Nữ lang, mời vào đi, lang chủ ở bên trong.”

Trần Dung phục hồi tinh thần.

Nàng đến là sân viện của Nguyễn thị.

Trần Dung chậm rãi bước vào.

Lý thị đang đứng ở bên ngoài, nàng ta nhìn thấy Trần Dung đi vào, tròn to mắt nhìn nàng sau một lúc rồi thông báo vào bên trong một tiếng.

Chỉ chớp lát, Trần Dung đi tới bậc thang, nàng thi lễ, cúi đầu nhẹ giọng nói: “A Dung gặp qua bá phụ, bá mẫu.”

Trả lời của nàng là tiếng của Lý thị: “A Dung ư? Vào đi thôi.”

“Vâng.”

Trần Dung ngẩng đầu, hít một hơi, bước trên bậc thang.

Trong phòng, Trần Nguyên đang ngồi trên chủ tháp, bên cạnh hẳn là Nguyễn thị.

Trần Dung liếc qua, thấy bốn phía ngoại trừ hạ nhân cũng không có bóng dáng Trần Vi.

Nàng thu hồi ánh mắt, hướng tới Trần Nguyên và Nguyễn thị thi lễ, cúi đầu vấn an.

Trần Nguyên ngồi trên chủ tháp nhìn nàng đánh giá, thấy nàng thi lễ xong, gạt đầu, chỉ vào một cái tháp bên phải, nói với giọng ôn hòa: “A Dung, con ngồi đi.”

“Tạ bá phụ.”

Trần Dung nhu thuận thi lễ, cúi đầu bước đến, nhẹ nhàng ngồi xuống tháp.

Trần Nguyên thu hồi ánh mắt đánh giá, ho nhẹ một tiếng, hỏi: “A Dung, con đã đến thành Mạc Dương sao?”

Trần Dung nhẹ giọng đáp: “Vâng.”

“Kể lại mọi việc đã trải qua.”

“Vâng.”

Trần Dung cúi đầu, kể lại như những gì đã nói với Trần Công Nhung.

Lời của nàng vừa mới dứt, Trần Nguyên cười lạnh một tiếng.

Hắn không mở miệng, một bên Lý thị đã cười nói: “Thật sự buồn cười, con chỉ là một nữ lang, vì cái gì mà on nghĩa đi chịu chết chứ? Con đừng cho chúng ta là kẻ ngốc!”

Nàng ta trừng mắt nhìn Trần Dung, cất cao giọng ra lệnh: “Trong này tất có ân tình, con lập tức nói ra cho ta!”

Trần Dung rời khỏi tháp, phịch một tiếng quỳ xuống đất, cúi đầu, nói với về kiên định: “Không hề có ân tình gì.”

Lý thị cười rộ lên.

Trong tiếng cười cao vút của nàng ta, Nguyễn thị lắc đầu, bà ta nhẹ giọng nói: “A Dung, chúng ta đều là nữ nhân, con có chuyện gì thì cần gì phải lừa gạt trưởng bối?”

Trần Dung ngẩn ra, nàng ngẩng đầu nhìn Nguyễn thị, kinh ngạc hỏi: “Gạt ư? Chuyện gì mà ta phải gạt?”

Nguyễn thị cười cười, không đợi nàng mở miệng, Lý thị đứng một bên đã cười nói: “Còn có chuyện gì nữa? Nhất định là con đã có hài tử của nam nhân, không còn đường lui, nên chạy tới cùng người đó chịu chết.”

Nàng ta nói tới đây, cất cao giọng, hỏi lại: “Có phải thế không?”

Trần Dung ngẩn ngơ, đảo mắt nhìn không được cười ra tiếng.

Nàng không nhìn về phía Lý thị, mà là chuyển mắt nhìn Nguyễn thị, nhẹ nhàng nói: “Nếu A Dung không còn là nữ nhi, rất dễ để biết rõ thực hư. Nếu bá mẫu không tin, cứ việc điều tra.”

Nàng là một nữ lang lại chủ động yêu cầu người khác nghiệm thân.

Nguyễn thị ngẩn ngơ, Lý thị lại nói: “Thật không biết cảm thấy thế nào!”

Lời này vừa nói ra, Trần Dung thiếu chút nữa bật cười ra tiếng: Các nàng có thể tùy ý oan uổng mình, lại nói mình muốn chứng tỏ sự trong sạch là không biết cảm thấy thế nào.

Ý nghĩ này thật đúng là quái dị.

Trần Dung không để ý tới nàng ta, nàng vẫn dùng loại ánh mắt sáng trong, đúng lý hợp tình nhìn Nguyễn thị.

Nguyễn thị quay đầu nhìn về phía Trần Nguyên.

Lúc này, Trần Nguyên ho nhẹ một tiếng, hắt thở dài: “A Dung, con là một nữ lang lại có dũng khí vì tình chịu chết, đúng là khó lường. Có điều...” Hắn vừa chuyển câu, nói với về than thở nặng nề: “Việc này chẳng những con gạt trưởng giả, còn dùng lời nói dối để giấu giếm chúng ta. Ai, nếu không tra ra manh mối, bá phụ thật sự không biết. Con cứ nói dối như vậy, đúng là vô cùng nhuần nhuyễn.”

Trần Dung rũ hai mắt, chờ hắn nói xong, nàng cúi đầu đáp: “A Dung hồ thẹn.”

Miệng nói hồ thẹn, nhưng biểu tình kia đâu có vẻ gì là hồ thẹn? Trần Nguyên thất vọng lắc đầu.

Hắn lại thở dài một tiếng, nghiêng người về phía trước, nhìn chằm chằm Trần Dung, từ từ nói: “A Dung, con si mê Vương Thất lang, sẵn sàng vì cậu ta chịu chết. Tình ý bức này, thật sự là cảm thiên động địa.”

Hắn khụ một tiếng, vuốt râu dài, cười rất từ ái: “Bá phụ lúc này gọi A Dung đến, là muốn nói với con ta đã phái người hướng Vương phủ cầu hôn.”

Ngay lập tức, Trần Dung ngẩng đầu lên.

Trong ánh nhìn chăm chú của nàng, Trần Nguyên cười với vẻ mặt vui phơi phới: “May mắn Lang Gia Vương thị Vương Nghi giờ đang ở Nam Dương, bá phụ đã sai người báo chuyện của con cho hắn biết, để Vương gia bọn họ ở trong thành Nam Dương lấy lễ cưới thể nghênh đón con làm quý thiếp.”

Hắn nói tới đây, ánh mắt nhìn về phía Trần Dung là vẻ đắc ý ban ơn: “A Dung, với xuất thân của con, có thể lọt vào Lang Gia Vương thị, đó là phúc phận đã tu luyện mấy đời. Sau khi con theo Vương Hoàng, chắc chắn sẽ cùng bọn họ trở lại Kiến Khang. Tới lúc đó, con cần phải tuân thủ nghiêm ngặt nữ tắc, ôn thuận làm việc, không thể chọc giận người trong Vương phủ. Nhưng mà con có thể yên tâm, tới khi đó, bá phụ ta, còn có Tam ca con đều sẽ giúp đỡ con. Mặc kệ xảy ra chuyện gì, chúng ta đều đứng về phía con!”

Hắn đột nhiên thở dài một tiếng, thì thào nói: “Bên người Vương Hoàng không có thể thiếp, nếu con đã hoài thai hài tử của cậu ta, vậy rất tốt. Đó sẽ là trưởng tử của Lang Gia Vương Thất!”

Trong ánh mắt hắn lộ vẻ tiếc hận, tựa hồ, việc Trần Dung chưa hôn gả đã hoài thai sẽ bị thế nhân chỉ trích, ở trong Vương phủ lại khó khăn ngẩng đầu lên làm người là chuyện không đáng nhắc tới, tựa hồ, nàng chỉ cần có hài tử này, hắn sẽ được lợi càng nhiều, có thể đưa ra điều kiện cầu danh lợi với Lang Gia Vương thị.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Thề

Trần Dung vẫn không ngẩng đầu.

Dưới tay áo, hai tay nàng bấu chặt vào nhau, trong lòng cũng bất ổn, lộ vẻ chua xót.

Nàng không biết, dưới tình huống như vậy, bản thân còn có thể làm cái gì.

Chẳng lẽ, hai kiếp làm người, đau khổ giãy dụa, vẫn đòi lấy kết quả thế này sao?

Cũng bởi vì hai kiếp làm người, Trần Dung càng hiểu rõ, nếu có phụ huynh đáng tin cậy, đời trước, nàng cũng sẽ không rơi vào kết cục như thế!

Cho dù là đời trước, hay là đời này, ngay cả đi đến tuyệt lộ, bị bức đến cuối cùng, Trần Dung cũng không nghĩ tới việc thoát ly khỏi gia tộc. Thứ nhất, nàng cũng giống như người khác, quan niệm về gia tộc đã là thâm căn cố đế, xâm nhập vào huyết mạch, thứ hai, đang trong thời loạn thế, nếu không có gia tộc che chở, mặc kệ nàng có bao nhiêu tài sản, đào mất sẽ bị cướp đoạt không còn chút gì, ngay cả bản thân cũng có thể có kết cục bị đem bán.

Nhớ ngày đó, khi cùng Vương Thất đi chuyển về phía nam, không biết bao nhiêu vương công quý tộc bị giết bị hủy hoại, ngay cả cao quý như hoàng phi, cũng từng trong lúc lẫn trốn bị bọn buôn người lừa bán, đến nay sinh tử chưa rõ.

Ngẫm nghĩ, Trần Dung cười chua xót: Thôi thôi, Trần Dung, cũng đừng nên từ chối!

Trần Nguyên nhìn Trần Dung đang trầm mặc, ha hả cười, vuốt cằm râu nói: “A Dung đừng vội quá mức vui mừng, Lang Gia Vương Thất kia cũng là đối tượng của nhóm công chúa, cho dù con là quý thiếp, phía trên vẫn có thể từ. Tuổi con còn nhỏ, còn không biết rằng người sống ở trên đời này, chỉ có gia tộc mới là chỗ dựa duy nhất.”

Trong giọng nói của hắn khi nói nhắc đến hai chữ “Duy nhất” thì đặc biệt tăng thêm chút ngữ khí.

Trần Dung vẫn cúi đầu.

Trần Nguyên nghĩ rằng nàng ngưng ngừng, lại ha hả cười. Sau đó, hắn nói với vẻ hiền từ: “A Dung, trước kia là Nam Dương vương bức bách, bá phụ mới không thể không đem con đến đó. Có phải con vẫn vì sự việc kia mà vẫn ghi hận với bá phụ không?”

Nói tới đây, hắn nghiêng người về phía trước, nghiêm túc nhìn chằm chằm Trần Dung.

Trần Dung vẫn cúi đầu, sau một lúc lâu, nàng mới từ hàm răng rặn ra một câu nói vô lực: “A Dung không dám.”

Trần Nguyên không nhận ra điều gì dị thường nên tiếp tục cười không ngừng. Nhưng thật ra Lý thị thì cảnh giác quay đầu, nghiêm túc đánh giá Trần Dung đang cúi đầu không nói gì.

Trần Nguyên ngẩng đầu, nhìn ánh nắng bên ngoài, hướng Trần Dung phát phát tay, nói: “Lui ra đi, con cũng phải về chuẩn bị.”

Trần Dung nghe vậy, chậm rãi đứng lên.

Nàng vừa mới đứng lên, tiếng bước chân truyền đến.

Chỉ chốc lát, một giọng nói có vẻ tức giận, thờ hờn hờn truyền đến: “Lang chủ, chúng nô đã trở lại.”

Trần Nguyên vừa nghe thấy giọng nói đó thì đứng lên, ra cửa nghênh đón, hỏi: “Sao nhanh như vậy đã trở lại? Chẳng lẽ các người không gặp được Vương Nghi sao?”

Lúc này Trần Dung thì lễ với Nguyễn thị cùng Lý thị, chuẩn bị lui ra, đột nhiên nghe thấy hai chữ “Vương Nghi”, bước chân không khỏi cứng đờ.

Không chỉ là nàng, ngay cả Nguyễn thị và Lý thị lúc này cũng là khản trương đứng lên. Các nàng vội vàng đi đến đứng ở bậc thang.

Dưới bậc thang là mùi mấy trắng phớ. Đứng ở đằng trước là người tầm ba mươi tuổi, làn da trắng trẻo, ngũ quan thanh tú, vừa thấy chính là kẻ biết ăn nói.

Những người đứng sau lại cúi đầu, một bộ dạng muốn nói lại thôi.

Trần Nguyên thấy thế thì nóng nảy, hấn cả giận nói: “Rốt cuộc sao lại thế này? Nhanh nói đi.”

Người kia ngừng một lát rồi nhẹ giọng nói: “Nô không dám.”

Tâm Trần Nguyên trầm xuống, hấn trừng mắt nhìn hạ nhân đó, lấy hơi, hỏi với vẻ hồ nghi: “Có phải tên Vương Nghi kia nói ra lời gì khó nghe hay không?”

Thấy người kia lắc đầu, hấn thở dài nhẹ nhõm, bắt đầu không kiên nhẫn: “Rốt cuộc sao lại thế này? Ngươi cứ theo tình hình thực tế kể lại cho ta nghe.”

“Vâng.”

Hạ nhân hướng hấn thi lễ, cúi đầu, khó khăn cất tiếng: “Chúng nô dựa theo chỉ thị của lang chủ, mang theo lễ vật, từ cửa chính Vương gia mà vào, dâng thiệp mời cầu kiến Vương Nghi Vương công.”

Hấn nói tới đây, ngẩng đầu nhìn Trần Nguyên một cái, thì thảo nói: “Người gác cổng vừa mới tiếp nhận thiệp mời, xe ngựa của Vương Thất lang Vương Hoảng vừa chạy tới. Ngài nhìn thấy chúng ta thì tiến lên hỏi tình huống.”

Giọng của người kia lại càng thấp, hấn áp a áp ứng nói: “Chúng ta nhìn thấy ngài nên nói ra. Kết quả, Vương Hoảng muốn chúng ta trở về, còn nói, có một câu có thể nói cho lang chủ người nghe.”

Lúc này, tâm Trần Nguyên đã hoàn toàn trầm xuống.

Hấn quay đầu lại, hướng tới Trần Dung liếc mắt một cái, cả giận thầm nghĩ: Hay là, Vương Hoảng kia căn bản không thích nữ lang Trần Dung này? Thật sự là phê vật vô dụng, ngày thường yêu mị phong tao như thế, ngay cả nam nhân cũng không túm được!

Hấn vụt quay đầu, người kia thấy vậy nên không nói tiếp.

Sau khi Trần Nguyên hung hăng trừng mắt nhìn Trần Dung cúi đầu không nói, hấn quay đầu hét to: “Hấn đã nói cái gì? Thất thần làm chi? Sao không nói ra?”

Người kia thấy hấn giận dữ, sợ tới mức rụt đầu, liên thanh vâng dạ.

Chờ tiếng gầm gừ của Trần Nguyên dừng lại, hấn lắp bắp: “Vương Hoảng, ngài, ngài nói là như vậy: Người là gã nữ? Hay là bán nữ mua chức quan? Một phụ nhân tiết nghĩa, sống chết vì bằng hữu, sao có thể bị khinh nhục như thế?”

Lời của người kia vừa thốt ra, khắp nơi đều trở nên yên tĩnh.

Trần Nguyên cứng đờ.

Hấn trừng mắt nhìn hạ nhân đó, nhất thời không thể tin được lỗ tai của mình, trên gương mặt đoan chính đã có chút trắng bệch: “Ngươi, ngươi nói cái gì?”

Người kia thấy hấn như vậy làm sao còn dám nói gì nữa, lập tức hai đầu gối mềm nhũn, quỳ xuống không dậy nổi.

Chỉ một lát, gương mặt của Trần Nguyên đã càng ngày càng trắng bệch.

Hấn vẫn còn trừng mắt nhìn người kia, giọng đề thấp, không dám tin, thì thảo nói: “Không có khả năng! Người như Vương Hoảng, thế nhân đều nói hấn tao nhã, thanh dật siêu tục. Hấn sẽ không dùng ác ngữ đã thương người.....”

Nói tới đây, hấn không thốt nên lời.

Phía sau, ghen lời còn có Trần Dung.

Có điều tuy rằng nàng ghen lời, tâm tình lại thả lỏng, khoái trá. Nàng thấy gương mặt đoan chính của Trần Nguyên càng ngày càng trắng bệch, dần dần, còn lộ ra tái xanh, nàng nhẹ nhàng cất bước, cực nhanh biến mất khỏi sân viện.

Vừa ra cửa viện, Trần Dung liền nhìn không được nhanh khách nở nụ cười. Mới cười hai câu, nàng dùng tay áo che miệng, cúi đầu, đi về phía sân nhà mình.

Trong nháy mắt, Trần Dung đã bước vào trong sân.

Bình ầu thấy nàng trở về, vội vàng tiến lên đón, đột nhiên dừng chân lại.

Chỉ thấy lúc này Trần Dung vung tay áo dài, cất tiếng cười to.

Nàng thật sự cười to, trong trẻo, thư sướng, khoái trá!

Tươi cười này, đã thật lâu Bình ầu không được thấy.

Đầu tiên bà cả kinh, đảo mắt cũng theo nàng nở nụ cười.

Trần Dung lấy tay áo che miệng, cuống tiểu sau một lúc, ôm bụng kêu than. Bình ẩu vội vàng tiến lên, giúp nàng xoa bụng.

Trần Dung dựa vào Bình ẩu, vẫn khanh khách cười không ngừng.

Thật vất vả tiếng cười của nàng ngừng lại, Bình ẩu cười nói: “Đây là sao vậy? Sao hôm nay nữ lang cao hứng như thế?”

Trần Dung hưởng thụ híp lại hai mắt, nàng nhìn về phía sân viện của Nguyễn thị, hạ giọng, dựa vào chúng phó nhin cười nói: “Vừa rồi, Trần Nguyên bị Vương Thất lang chọc giận!”

Nàng nháy mắt, vẻ mặt nghiêm túc nói với bọn họ: “Đó là thật sự giận dữ. Ha ha, bị Vương Thất lang chọc giận, cũng không biết Trần Nguyên có thể chịu nổi không!”

Nàng nói tới đây, thấy chúng phó vẫn mang vẻ mặt mơ hồ, nàng cũng không muốn nói thêm, liền đẩy Bình ẩu ra, chạy vào trong phòng.

Vừa mở cửa, nàng còn vừa ca hát.

Một lần trước, khi Trần Tam lang theo nàng tới hội của danh sĩ, bị một người trong đó nhục nhã, kết quả, cho tới bây giờ, hắn vẫn còn co đầu rút cổ ở trong nhà, cũng không dám đi cùng hồ bằng cầu hữu của hắn du ngoạn.

Thậm chí, Trần Nguyên đã bắt tay vào làm, chuẩn bị ruộng tốt và cửa hàng ở Kiến Khang cho hắn, để hắn thoát khỏi sĩ lâm, hoặc là có được một chức quan nhỏ, hoặc là trải qua một cuộc sống như thương nhân.

Không có biện pháp, đó là một lời châm biếm, có thể hủy hoại cuộc đời của cả một người!

Hiện tại, đến phiên Trần Nguyên rồi.

Cũng không biết bị Vương Thất lang hạ thấp có thể tạo thành dạng hậu quả gì? Trần Dung ngẩng đầu lên, vẻ mặt chờ mong.

Ngày hôm sau, Trần Dung đã biết kết quả, vào lúc ban đêm, Trần Nguyên bị Trần Công Nhung nhốt tại từ đường, cũng chính thức triệt tiêu quyền kế thừa của hắn. Hiện tại, nếu Trần Công Nhung không ở đây, kế nhiệm chủ vị của Trần gia ở Nam Dương chính là Trần Thuật do thương nhân sinh ra.

Kể ra, tôn thất của Trần Nguyên lớn như vậy, mà con người hắn như thế, nóng vội tìm kiếm chức quan, mọi người đều cho là ‘Tục vật’, vốn cũng không có bao nhiêu học thức, ở trong sĩ lâm cũng có thanh danh không tốt.

Hắn ở trong giới sĩ lâm cho tới bây giờ chưa từng có thanh danh, vốn chỉ cầu một chức quan nhỏ, cho nên, bị Vương Hoàng châm biếm, cũng khiến hắn phải nhận chỉ điểm cùng xem thường càng ngày càng nhiều.

Đảo mắt vài ngày trôi qua, trời vào giữa đông.

Rạng sáng, Trần Dung nghiêng đầu nhìn bầu trời sáng ngời bên ngoài, ngạc nhiên hỏi: “Trời đã sáng như vậy sao?”

Trả lời nàng là Bình ẩu, bà bung một chậu nước ấm vẫn còn bốc lên hơi nước, vừa nhúng khăn mặt, vừa cười nói: “Là tuyết rơi, nữ lang, tuyết rơi rồi!”

Trần Dung nghe vậy, vui mừng kêu lên: “Thực có tuyết rơi rồi ư?”

Bình ẩu híp đôi mắt nhỏ, trên mặt hiện lãnh lộ vẻ tươi cười: “Đúng vậy đúng vậy, tuyết rơi, tuyết rơi rất lớn. Nữ lang, như thế rất tốt.”

Giọng nói của bà có chút mừng rỡ.

Trần Dung cũng vậy.

Trận tuyết lớn này, toàn bộ người trong thành Nam Dương đều chờ mong đã lâu.

Tuyết rơi, chứng tỏ rằng người Hồ sẽ không đi về phía nam! Thật hy vọng tuyết này vẫn cứ tiếp tục rơi mãi thế.

Trần Dung nghiêng đầu, để Bình ẩu cạo tiện lau mặt, nàng nghe bên ngoài truyền đến từng đợt tiếng hoan hô, thì thảo nói: “Tuyết rơi, thực sự có tuyết rơi rồi.”

Nàng rõ ràng biết lúc này sẽ rơi tuyết, nhưng bị không khí khẩn trương trong thành Nam Dương cuốn hút, trong lòng cũng trở nên bối rối. Đến khi trận tuyết này trút xuống, nàng mới thở dài nhẹ nhõm.

Bình ẩu thực vui vẻ, bà vừa giúp Trần Dung rửa mặt, vừa liếc nhìn sân viện Trần Vi một cái, hạ giọng nói: “Nữ lang, tối hôm qua nô lại nghe thấy tiếng khóc. A Vi kia khóc gần một canh giờ.”

Trần Dung cười cười, trong mắt hiện lên một chút khoái ý.

Chờ Trần Dung súc miệng xong, Bình ầu lại đưa khăn mặt nóng qua, thở dài: “Nếu Trần Công Nhương hạ lệnh, triệt bỏ quyền quản chế của Trần Nguyên lang chủ đối với người thì tốt rồi. Ai, lần này nữ lang đã đắc tội với toàn gia bọn họ, ngày đó ta còn nghe nói, Trần Vi kia ở sau lưng nói hận không thể giết nữ lang.”

Trần Dung dần dần thu hồi tươi cười trên mặt.

Nàng rũ hai mắt, cười lạnh: “Đây là chuyện không còn cách nào khác!”

Bình ầu không lên tiếng nữa.

Trần Dung rửa mặt xong, đi ra ngoài, đẩy ra đại môn.

Khi đại môn mở rộng, hơi lạnh thấu xương ủa vào, đồng thời đập vào mắt còn có tuyết trắng mênh mông bát ngát thuần khiết.

Nhìn tuyết đã nhuộm khắp trời đất thành màu trắng, Trần Dung cười nói: “Trận tuyết này rơi thật nhiều.”

Bình ầu vừa nghe thấy nàng nói về điều này, tâm tình lại tốt lên, liền đi theo cất tiếng cười.

Trần Dung ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, cảm thụ khí lạnh ập vào mặt, cùng với hô hấp có thể đông cứng lỗ mũi.

Nàng nhìn phiến đất phía trước trắng nâu lẫn lộn, còn có thân cây tích một tầng bông tuyết thật dày kia, thầm nghĩ: Đúng vậy, ta đã hoàn toàn đắc tội với cả nhà bọn họ. Nhưng mà, Trần Công Nhương chắc hẳn sẽ che chở ta, hẳn là người lấy đại cục làm trọng, biết rõ Nhiệm Mẫn và Vương Hoàng đều đối với ta cảm thấy hứng thú, sẽ không cho phép Trần Nguyên bọn họ thương tổn ta.

Nghĩ đến đây, gánh nặng trong lòng của nàng cũng được buông xuống.

Trận tuyết lớn này rơi xuống, toàn bộ thành Nam Dương đều sôi trào.

Trong khoảng thời gian ngắn, khắp nơi đều là tiếng hoan hô, tiếng hét chói tai, khắp nơi đều là tiếng笙 nhạc, ngay cả thiếu niên nam nữ lúc này cũng như con ngựa hoang được thả ra ngoài, chạy khắp quanh thành.

Tương phản với Trần Vi đóng cửa không ra, trong sân của Trần Dung mỗi ngày đều có hạ nhân mang thiệp mời cầu kiến, thỉnh nàng tham gia yến hội ở các phủ.

Có điều, mặc kệ là người nào đến thỉnh, Trần Dung đều từ chối. Nàng biết mình không có năng lực giao tế, loại yến hội này không nói tới nổi danh, không bằng nói là tự làm xấu mặt.

Hai kiếp làm người, đối với Trần Dung mà nói, thứ nàng đoạt được nhiều nhất là đã tự biết người biết ta. Nàng biết bản thân cũng không thông minh, cũng biết mình có rất nhiều tật xấu. Từng ngày trôi qua, việc nàng nghĩ đến đó là tìm một gia đình không ghét bỏ mình, không có nhiều đầu tranh phức tạp bên trong mà sống giàu có qua cả đời.

Nhưng chuyện đơn giản như thế, cũng cách nàng càng ngày càng xa.....

Nghĩ đến đây, Trần Dung nhìn cửa sổ phủ lựa mòng kết đầy băng ở bên ngoài thở ra một hơi, cũng không quay đầu lại kêu lên: “Bình ầu.”

Tiếng bước chân dồn dập truyền đến, chỉ chốc lát, Bình ầu xuất hiện phía sau nàng, cười nói: “Chuyện gì vậy?”

Trần Dung nhìn chăm chăm bông tuyết dần dần như nở rộ, xuyên thấu qua màu man sáng trong, nàng giống như thấy được gương mặt tuần mỹ cao xa, còn có biểu tình bi thương khi chàng rời đi ngày đó.

Bất tri bất giác, nàng vươn tay đặt lên ngực.

Trần Dung cắn môi, khẽ nói: “Àu, người chuẩn bị một thiệp mời cho ta, ta muốn đi gặp chàng.”

“Chàng?” Bình ầu kinh ngạc hỏi: “Ai vậy?”

Trần Dung lúng ta lúng túng nói: “Là Vương Thất lang. Lần trước, chàng nói với Trần Nguyên rằng ta là ‘Phụ nhân tiết nghĩa, sống chết vì bằng hữu’, ta cũng nên tới cửa cầu kiến, tỏ vẻ cảm tạ.”

Bình ầu trầm mặc, nói thầm: “Lão nô tình nguyện ngài đồng ý thu nữ lang làm quý thiếp.” Bà nhìn Trần Dung, nói với giọng thương tâm: “Nữ lang, trở thành quý thiếp của Vương Thất lang, đó là chuyện mà bao nhiêu người muốn cũng không được đâu! Hiện tại người ta đã chường mắt mà người còn muốn cảm tạ ngài ư?”

Trần Dung rũ hai mắt, lạnh lùng nói: “Ngay cả là công khanh, ngay cả thân là danh sĩ, thiếp vĩnh viễn cũng chỉ là thiếp. Àu, ta từng thề rồi, cả đời này, ta nhất định phải sống hạnh phúc vui vẻ! Thân là nữ tử, quyết định vận mệnh, chỉ có trông chờ vào việc thành thân. Dù cho thế nào, ta cũng muốn gả cho một nam nhân đáng giá, trải qua một cuộc sống thật sự. Àu, ta không thể thua nữa!”

Bình ầu trầm mặc một hồi, thở dài một tiếng, đảo mắt, bà lại tò mò hỏi: “Nữ lang vì sao nói ‘Không thể thua nữa’?”

Trần Dung cứng đờ, sau một lúc lâu mới thấp giọng trả lời: “Ngươi nghe lầm rồi.” Ngữ khí nặng nề, Bình ẩu lập tức không dám hỏi lại nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Nhiễm Mẫn bắt người

Thiếp mời chỉ chốc lát đã chuẩn bị xong, Trần Dung ngồi trên xe ngựa, đi ra ngoài phủ.

Vừa ra cửa phủ, Trần Dung vén rèm xe lên, nhìn xung quanh sân viện của Trần Vi. Đại môn của sân viện vẫn mở rộng nhưng bên trong lại vô cùng im lặng. Trần Dung liếc mắt một cái, thấy người bên trong bận việc đều là cúi đầu đi qua đi lại, thò cũng không dám thò mạnh.

Nhìn tình cảnh này, khóe miệng Trần Dung hiện lên một chút cười lạnh. Đảo mắt, trước mắt nàng lại cảm thấy hoảng hốt, cảnh tượng như thế kiếp trước nàng cũng đã trải qua, lúc ấy, Trần Vi cũng mắt mắt như thế, nàng cũng là cười lạnh như vậy.

Nhưng kết quả là, người cười cuối cùng, cũng không phải là nàng.

Nghĩ đến đây, Trần Dung lập tức thu hồi tâm thần.

Ở bên ngoài, nơi nơi đều là khung cảnh tuyết trắng, mấy ngày nay, tuyết kia vẫn không ngừng rơi, trời đất sớm đã được phủ một màu trắng tinh.

Đường đi lầy lội, vô cùng hỗn loạn, khắp nơi đều là vết bánh xe. Hai bên cây cối trĩu trĩu đọng đầy tuyết, có khi xe ngựa chạy tạo nên tiếng động hơi lớn, liền có một tầng tuyết động thật dày rơi xuống, nặng nề mà nện ở trên đỉnh xe ngựa.

Rất lạnh.

Trần Dung kéo rèm xe xuống, cảm thấy lạnh lẽo chà xát hai tay. Nàng vội vàng vươn người tới gần hỏa lò, gió tay sưởi ấm. Sau một lúc, nàng nhớ tới Thượng tâu đánh xe bên ngoài nên cầm một cái tiểu lô cầm tay, thuận tiện đưa ra ngoài, kêu: “Tâu, giữ ấm tay đi.”

Bên ngoài truyền đến tiếng cười ha ha của Thượng tâu: “Không cần không cần, nữ lang, lão nô phải đánh xe, không còn tay cầm nữa đâu.” Lão cười đặc biệt vui vẻ, nếp nhăn đều nở rộ. Cũng giống như Bình ẩu, lão cảm thấy sau khi nữ lang bắt đầu khởi hành về phía nam, thật sự đã chững chạc hơn nhiều, thật khiến cho lão an lòng.

Trong xe ngựa, Trần Dung đáp ứng một tiếng, cầm tiểu lô về.

Lúc này, xe ngựa ra Trần phủ, chạy đến ngã tư đường thành Nam Dương.

Ngoài dự đoán là ngã tư đường thực náo nhiệt, ngoại trừ thứ dân quần áo tả tơi thì đa phần là xe ngựa của các quý tộc cũng chạy qua chạy lại.

Thượng tâu nhìn cảnh tượng này, cười vui nói: “Nữ lang, đoàn người đều đang hưởng thụ thái bình đây.”

Trần Dung đáp ứng một tiếng.

Ngã tư đường lầy lội, tuyết đọng khi nông khi sâu, xe ngựa đi rất khó khăn. Thường thường trong lúc xóc nảy, xe ngựa vài lần đều ngã về một bên, suýt nữa đụng vào xe bên cạnh.

Trần Dung lộ đầu ra, kêu: “Tâu, chậm một chút đi.”

“Được rồi!”

Thượng tâu vui vẻ trả lời, bỗng một giọng nói trong sáng của nam tử truyền vào trong tai của Trần Dung: “Nghe nói Nhiễm mẫn tướng quân trở về thành Nam Dương rồi?”

Một người khác trả lời: “Đúng vậy, tối hôm qua đã trở về. Ha ha, tuyết rơi xuống ta thật an tâm, hiện tại Nhiễm tướng quân cũng đã trở lại, ta lại càng an ổn.”

Nghe bọn họ nói chuyện thanh thản thả lỏng, Trần Dung cười cười, lùi đầu về.

Xe ngựa của nàng tiếp tục chạy về phía trước.

Chỉ chốc lát, xe ngựa đã tới phố nam.

Sau khi mua một vài cửa hàng ở đây, mỗi khi Trần Dung đi trên đường đều đến đây ngó qua một chút. Nhìn gian hàng đóng cửa, lòng của nàng luôn cảm thấy ấm áp giàu có.

Trần Dung vén rèm xe, nhìn chằm chằm từng cửa hàng một, một lát sau, nàng nhẹ nhàng gọi: “Tàu, ngừng một chút.”

Thượng tàu lên tiếng, xe ngựa chậm lại.

Trần Dung cúi đầu, đang chuẩn bị nhảy xuống, đột nhiên, một giọng nói trầm thấp hùng hậu quen thuộc truyền đến: “Trần thị A Dung?”

Giọng nói này vừa vang lên, Trần Dung liền cứng đờ người.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên.

Vừa ngẩng đầu, nhìn về phía người tới kia, chỉ trong chớp mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh điểm của nàng lộ ra một chút mỉm cười rụt rè, xa cách.

Nhìn người tới, Trần Dung thi lễ, bộ dạng phục tùng: “Gặp qua Nhiễm tướng quân.” Thật là, mới nghe thấy có người đàm luận về y, nhanh như vậy đã gặp gỡ.

Xuất hiện ở trước mặt nàng đúng là Nhiễm Mẫn. Khác với dĩ vãng là lúc này y cũng ngồi xe ngựa.

Ánh mắt y sáng quắc nhìn về phía Trần Dung một cái, quay đầu lại liếc về phía xa phu.

Xa phu kia cao lớn thô kệch, mắt to như chuông đồng, vừa thấy chính là một hãn tướng. Nhiễm Mẫn vừa đưa mắt nhìn, hần lập tức hiểu ý, cười hi hi, đánh xe đến gần xe ngựa của Trần Dung.

Xe của Trần Dung vốn là đỗ ở ven đường, sát một cửa hàng. Xe ngựa kia đảo mắt đã chạy tới gần, vây chặt nó.

Lúc này Nhiễm Mẫn lại nhìn về phía Trần Dung.

Y đánh giá nàng từ cao tới thấp, nhìn miệng nhỏ nhắn của nàng bất tri bất giác mím lại, còn có khuôn mặt đỏ au mang theo vẻ đề phòng kia.

Nhìn ngắm, y cười nhẹ ra tiếng: “Nữ lang, chúng ta đã có da thịt thân cận, thật vất vả lại gặp gỡ, cần gì xa cách ngàn dặm như thế?”

Ngay lập tức, gương mặt Trần Dung đỏ bừng, nàng ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn Nhiễm Mẫn.

Khi đối diện với gương mặt tuấn mỹ vô trù, không giận mà uy, ánh mắt của nàng dao động, Trần Dung cắn môi, trầm giọng nói: “Thỉnh tướng quân nói năng cẩn thận!”

Ngữ khí quật cường.

Nhiễm Mẫn vẫn còn nhìn nàng chằm chằm.

Y không hề chớp mắt nhìn nàng, nửa ngày, y than nhẹ một tiếng, hỏi: “Nữ lang, nàng nói đi, ta đã đắc tội gì với nàng?”

Y nói tới đây, cười khỏ, giọng nói trầm thấp từ tính tràn ngập buồn cười: “Mỗi một lần nhìn thấy nàng, nàng đều tức giận không thể áp chế, mang về mặt oán khí nhìn ta, ta mỗi lần cũng đều hỏi nàng, nhưng mãi mà không nhận được đáp án.”

Hiển nhiên tâm tình của y rất tốt, trong đôi mắt đen không thấy đáy chớp động hòa điểm âm liệt, có sự ôn nhu hiếm thấy. Trên gương mặt tuấn mỹ, hình dáng rõ ràng kia của y cũng mang theo tươi cười thần nhiên, tươi cười này cũng khác với bình thường, có chút thả lỏng.

Nhiễm Mẫn thế này cũng ít khi thấy.

Trần Dung chỉ liếc mắt một cái, thì nhanh chóng dời mắt.

Nhiễm Mẫn vẫn còn nhìn nàng.

Trần Dung tận lực khiến khuôn mặt trở nên ôn hòa hơn, nàng bộ dạng phục tùng liêm mực, nhẹ giọng trả lời: “Ngài không đắc tội với ta.”

Nhiễm Mẫn ha hả cười, y vươn tay hướng tới xe ngựa vỗ thật mạnh, đột nhiên, tay phải duỗi ra về phía nàng, cười tủm tỉm nói: “Nếu chưa từng đắc tội, vậy A Dung có bằng lòng cùng ta du ngoạn hay không?”

Bàn tay của y vươn ra trước mặt Trần Dung, ngón tay thon dài thô ráp, mang theo nhiệt độ cơ thể của y cứ thế xuất hiện trước mắt Trần Dung.

Y nhìn Trần Dung, trong ánh mắt có sự chuyên chú nàng chưa bao giờ từng nhìn thấy. Thậm chí, dường như còn có cả sự chấp nhất?

Thấy Trần Dung chần chờ, giọng nói trầm thấp hữu lực của Nhiễm Mẫn nhẹ nhàng truyền đến: “Nữ lang, không phải nàng chán ghét ta sao? Nếu giận oán, vì sao không tới gần nắm mở một chút.” Ánh mắt y liếc nhìn roi ngựa treo trên vách xe, tiếp tục dụ hoặc: “Ngay cả vung mây roi, cũng có thể thống khoái hơn nhiều.”

Lời này thật sự dụ hoặc. Lời này thật sự nói trúng tim đen của Trần Dung.

Nàng ngẩng đầu lên. Lúc này, nàng mở to mắt với vẻ hung tợn, muốn dùng ánh mắt giết nam nhân này, Trần Dung hỏi: “Thật sao? Ta có thể mắng ngài một chút, đánh ngài mấy roi ư?”

Khi lời của nàng vừa thốt ra, hai tiếng cười to đồng thời vang lên. Cát tiếng cười to, ngoại trừ Nhiễm Mẫn còn có xa phu kia.

Xa phu kia cười rất vui vẻ, hắn vừa dùng sức vuốt càng xe, vừa kêu lên với Nhiễm Mẫn: “Tướng quân, xem ra nữ lang này hận ngài tận xương!”

Nhiễm Mẫn cũng cười vui vẻ, y híp hai mắt âm liệt, hứng thú đánh giá Trần Dung, nói: “Nữ lang vừa mới nói ta chưa từng đắc tội với nàng, sao chỉ chớp mắt đã quên mất rồi?”

Trần Dung thật không ngờ lời mình thốt ra khiến cho này hai đại nam nhân không để ý thể diện cát tiếng cười to, người đi đường bốn phía cả kinh không ngừng ghé mắt nhìn. Nàng cắn môi, quay đầu muốn bảo Thượng tẩu đánh xe rời đi.

Đúng lúc này, tay phải Nhiễm Mẫn vươn ra. Tay của y tấn công nhanh như tia chớp. Chuẩn xác, dùng 10 phần lực đạo nắm cánh tay trái nàng, y nhẹ tay nhấc lên, cứ thế là kéo cả người Trần Dung lên.

Thân mình đột nhiên bay lên không, Trần Dung kinh hãi, không khỏi kêu ra tiếng.

Lúc này Nhiễm Mẫn vẫn còn cát tiếng cười to. Y vừa cười, vừa mang theo Trần Dung, nhẹ nhàng kéo nàng ra khỏi xe ngựa – động tác này vốn rất khó khăn, nhưng y chỉ cần kéo nhẹ nhàng là có thể làm được.

Đảo mắt, Trần Dung với dáng người yếu điệu thon dài bị y kéo như một tiểu hài tử vào trong xe ngựa.

Hai mắt y âm liệt, lửa diễm u ám, liếc mắt nhìn Trần Dung mang theo sắc mặt tái nhợt, từng mắt nhìn mình không nói nên lời, y lại cát tiếng cười.

Chỉ cười một tiếng, y nhìn về phía Thượng tẩu, khuôn mặt tuấn tú trầm xuống, ra lệnh: “Người tự về phủ đi!”

Một tướng quân kinh nghiệm nơi sa trường, giết người vô số mang gương mặt nghiêm nghị như vậy nói chuyện, ngay cả nho sĩ uyên bác cũng sẽ sợ hãi, huống chi Thượng tẩu chỉ là một lão bộc bình thường?

Lập tức sắc mặt lão trắng nhợt, không tự chủ được liên thanh đáp: “Vâng vâng.” Vừa nói, lão đánh xe ngựa, vội vàng rời đi.

Cạy được vài chục bước, Thượng tẩu mới kinh hồn thức tỉnh lại, lão cảm thấy lo lắng cho Trần Dung, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Nhưng khi vừa nhìn qua, thấy chiếc xe ngựa kia đã rời đi. Trong xe ngựa thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười to của nam tử, tiếng nữ tử nói nhỏ, Thượng tẩu tròn tròn mắt nhìn.

Nhiễm Mẫn kéo Trần Dung vào bên cạnh, dọa Thượng tẩu chạy đi, rồi quát với xa phu còn đang cười lớn: “Đi thôi.”

Xa phu kia vang dội gào thét một tiếng, đáp: “Vâng, tướng quân đại nhân!”

Xe ngựa khởi động.

Nhiễm Mẫn quay đầu nhìn về phía Trần Dung.

Lúc này nàng ngo ngác nhìn Nhiễm Mẫn.

Nhiễm Mẫn mỉm cười nhìn nàng.

Bốn mắt nhìn nhau, Trần Dung cắn môi, đè nén lửa giận kêu lên: “Họ Nhiễm kia, ta vẫn còn là nữ lang mà. Ngài, sao ngài có thể không thèm quan tâm bắt ta vào trong xe ngựa này? Ngài, ngài, cái này gọi là vô si!”

Lời của nàng khó khăn thốt ra, bên ngoài lại truyền đến tiếng cười to. Xa phu gào thét một tiếng, kêu lên: “Đứng đứng đứng, chửi giỏi lắm, Nhiễm tướng quân quả thật có chút vô si!” Xa phu nói đến đây, tựa hồ nói thành nghiện, lại hú lên quái dị, cười nói với giọng thô ráp: “Con bà nó, tướng quân nhà ta bắt người vô si, nhưng bắt nữ lang vẫn là lần đầu tiên, vô si quá! Quá vô si!” Nói vừa dứt, tay phải hắn dùng sức vỗ càng xe, cát tiếng cười to.

Xa phu kia vừa tham gia, lời lẽ chính nghĩa chỉ trích của Trần Dung nhất thời biến thành liếc mắt đưa tình. Trần Dung giận dữ, nàng quay đầu hướng tới bóng dáng xa phu kia hung hăng trừng mắt một cái, quay đầu nhìn Nhiễm Mẫn vẫn còn đang hứng thú đánh giá mình, nàng không khỏi trừng mắt nhìn y, thấp giọng quát: “Đề ta xuống xe!”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Uống một ngụm máu của y

Nhiễm Mẫn cười dài nhìn Trần Dung, bàn tay to duỗi ra, cũng không cố kỵ nàng đang trốn tránh, khẽ xoa gương mặt nhỏ nhắn đỏ hồng của nàng.

Ngón tay thô ráp của y có loại cổ ý thả lỏng, khi mon trón gương mặt của Trần Dung, trong sự thô ráp mang theo cảm giác ôn nhu, như gió nhẹ vào đông, khẽ khàng phát qua.

Nhiễm Mẫn trả lời: “Không được.”

Ngữ khí quyết đoán vô cùng.

Trần Dung tức giận đến nghẹn thở, nàng trừng mắt, thấp giọng rít gào: “Họ Nhiễm, ngài cách xa ta một chút!” Tuy là rít gào cũng vẫn mang theo ý cầu xin!

Nàng không muốn, cũng không biết vì sao, khi lời thốt ra miệng, nuốt xuống lại có chút tắc nghẹn.

Nhiễm Mẫn không để ý tới, bàn tay to của y còn phủ trên gương mặt Trần Dung, thấy nàng nghiêng đầu đi vội vàng trốn tránh, năm ngón tay y thu lại, nắm cằm của nàng, cười nói: “Không được!”

Người này lại đùa giỡn với nàng đến mức vô lại thế này.

Trần Dung thật sự tức giận đến cực điểm.

Mặt nàng đỏ lên, hung tợn trừng mắt y, nếu ánh mắt có thể giết người, giờ phút này Nhiễm Mẫn đã bị nàng vạn tiễn xuyên tim.

Đáng tiếc, ánh mắt không thể giết người, bởi vì tiên thiên có hạn, Trần Dung được ông trời ban cho mị nhãn, cho dù giận dữ đến cực điểm, sóng mắt kia vẫn ẩn hàm mị ý.

Khi Trần Dung tức giận đến mức không thở nổi, Nhiễm Mẫn đang nắm cằm nàng bình tĩnh nhìn nàng, mặt nhẵn mày rậm, nói thẳm “Thật sự là chán ghét ta.”

Sau khi lâp bầm, tay y kéo mạnh về phía trước.

Vừa kéo, một lực đạo mạnh mẽ ập tới, tức thì, Trần Dung muốn kháng cự, nhưng lại không tự chủ được hướng về phía trước, rơi vào trong lòng y.

Cảm giác hơi thở ảm áp, nam tính đặc trưng của y truyền đến, Trần Dung không để ý đến đau đớn trên cằm, hai tay đưa ra, đặt lên vòm ngực cứng rắn của y.

Vừa vùng ra, dùng sức thật lớn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ gay, có thể thấy rõ động mạch trên cổ giật giật, Trần Dung dùng mọi khí lực để kháng cự y, tránh cho bản thân rơi vào ôm ấp của y.

Nếu là người thường thấy tình cảnh như thế có lẽ sẽ buông tay, không hề miễn cưỡng nữa. Đáng tiếc, Nhiễm Mẫn không phải người thường.

Y nhưn mày rậm, trong mắt tinh quang chọi lóe, tay phải buông lỏng cầm nàng ra.

Trần Dung được tự do, vừa định tránh ra, tay phải y như tia chớp ôm chặt thắt lưng nàng, sau đó, đẩy nàng vào trong ôm ấp của mình!

Nhiễm Mẫn dùng lực đạo thế nào? Đó là lực bạt ngàn cân, đánh đầu thắng đó không gì cản nổi! Y chỉ nhẹ nhàng đẩy một cái, Trần Dung đã không thể không nghiêng về phía trước, ngã vào trong lòng y, chóp mũi vừa vịn huyệt vào trong ngực y!

Tức thì, một hơi thở ảm áp, từng mười mấy năm, đêm khuya nằm mộng, xuân khuê si vọng, nhớ thương, ập vào chóp mũi nàng!

Trần Dung ngây dại.

Nàng mở to hai mắt, vẫn không nhúc nhích.

Cảm giác thấy nàng cứng ngắc, tiếng cười trầm thấp của Nhiễm Mẫn từ bên tai nàng truyền đến, nhẹ nhẹ xâm nhập.

Nhẹ nhàng, hai tay ảm áp hữu lực của y đặt lên vòng eo hoàn mỹ của nàng.

Trong lúc nàng vẫn còn là thân xử nữ không thể tự ức chế mà run run, Nhiễm Mẫn cúi đầu, bạc môi tiến đến bên tai nàng, khẽ nói: “Xuân khuê si vọng, há có thể vô hận? A Dung, mỗi lần nàng nhìn thấy ta đều thất thố như vậy. Nàng có biết nguyên nhân là ở đâu hay không?”

Trần Dung ngây ra như phỗng, ngo ngắc lắc đầu, nàng vẫn mở to hai mắt, kháng cự ướt át trào ra từ chỗ sâu trong linh hồn.

Tay phải của Nhiễm Mẫn từ eo nhỏ của nàng lướt đến trên lưng nàng, năm ngón tay y chải vuốt mái tóc đen dài của nàng, bắt tri bắt giác, khiến châu sai của nàng phân tán, búi tóc rối tung, y khẽ nói: “Đó là bởi vì, nàng yêu ta.”

Trong lúc Trần Dung cứng ngắc, y khẽ cười nói: “Trần thị A Dung, nàng yêu ta đã lâu.”

Ngay trong nháy mắt lờ của y vừa thốt ra, Trần Dung trở nên điên cuồng.

Nàng đột nhiên xông lên, gắt gao ôm gáy y, cúi đầu, hung tợn cắn động mạch bên gáy y!

Đây là chỗ có thể đưa người vào chỗ chết.

Nhiễm Mẫn đã quen nơi sa trường ha hả cười, nhanh như tia chớp né qua, sau đó, y đem bả vai hướng tới miệng Trần Dung, khàn khàn cười nói: “Cẩn chỗ này đi.”

Đang nói dở, Trần Dung đã cúi xuống.

Thật sự là cắn mạnh một cái.

Trong nháy mắt, một ít máu tươi thấm ra, trong nháy mắt, miệng nhỏ nhắn của nàng đã đầm đìa máu tươi.

Trên bờ vai của y, máu tươi phun ra, Trần Dung hé miệng, hung hăng nuốt một ngụm máu tươi kia. Khi tiếng nuốt lọt vào tai, Nhiễm Mẫn đầu tiên là ngẩn ra, đảo mắt lại cất tiếng cười to.

Đúng lúc này, ngay khi y cười lớn, Trần Dung dùng lực đạo cực kỳ đột ngột, cực kỳ điên cuồng đẩy y ra thật mạnh.

Nhiễm Mẫn thật sự không ngờ, nàng chỉ là một nữ lang lại đột nhiên có lực đạo mạnh mẽ như thế, nhất thời thét lớn một tiếng, thân hình hùng tráng va vào phía sau, khiến vách xe phát ra một tiếng trầm vang.

Ngay khi cánh tay y không tự chủ được buông lỏng, Trần Dung giống như con thỏ nhanh nhẹn lùi ra, xóc lên rèm xe, cứ thế nhảy xuống xe ngựa.

Xa phu cả kinh, kêu ra tiếng, đảo mắt, hấn lại a một tiếng, tán thưởng kêu lên: “Thần thủ tốt!”

Trần Dung thả người nhảy xuống xe ngựa, duyên dáng, vững vàng đạp ở trên tuyết.

Tiếng kêu của xa phu mới dứt, Trần Dung giống như bị kinh hãi, nhấc lân váy, như tia chớp chạy vào trung tâm của thành — bắt tri bắt giác, xe ngựa của Nhiễm Mẫn đã đưa nàng ra ngoài ô tới gần cửa thành.

Nhìn bóng dáng Trần Dung chạy đi xa, xa phu kia lại tán thưởng một tiếng, rồi quay đầu.

Vừa quay đầu, hấn nhất thời mở to mắt trâu, kêu lên: “Oa oa oa, nữ lang này thật giỏi, lại có thể cắn Nhiễm tướng quân dừng mãnh phi thường vô song của chúng ta đến mức chảy máu đây!”

Nhiễm Mẫn trừng mắt nhìn xa phu kia một cái, cũng không để ý tới vai trái còn đang chảy máu, nhìn phương hướng Trần Dung đã đi xa, thàn nói: “Cũng không biết đắc tội với nàng ở chỗ nào lại tàn nhẫn như thế.”

Xa phu vui vẻ, hấn ha ha cười nói: “Tốt tốt, hiếm khi gặp gỡ một nữ lang dám đối với tướng quân như vậy!”

Nghe tiếng cười của hấn vui sướng khi người gặp họa, Nhiễm Mẫn lại trừng hấn một cái, đảo mắt y cũng bật cười ra tiếng, vươn tay cầm một khối vải trắng, không chút để ý đặt lên bả vai bị Trần Dung cắn, y nhìn xa phu kia, quát: “Còn không lại đây giúp đỡ?”

Xa phu kia không thích ý, hấn chậm chạp nhảy xuống xe ngựa, đến gần, một bên băng lại, một bên nói thàn: “Băng bó lại rất đáng tiếc mà? Để lại, cũng khiến cho đại gia hỏa biết tướng quân ngài khinh bạc nữ lang nhà người ta.”

Nhiễm Mẫn không để ý hấn nói liên miên cần nhẫn, vẫn nhìn theo phương hướng Trần Dung, than thở: “Đúng là hận chết ta?” Trong giọng nói có ý cười.

Trần Dung điên cuồng chạy về phía trước.

Bắt tri bắt giác, tóc tai nàng trở nên bù xù, chặt vật không chịu nổi.

Cũng không biết chạy bao lâu, một giọng nói truyền vào lỗ tai nàng: “Y, nữ lang đang chạy như điên này hình như có chút quen mắt.”

Câu nói theo gió lạnh thổi nhập vào lửa giận đang cháy trong ngực nàng, làm nàng rùng mình.

Trần Dung lập tức dừng chân lại.

Lúc này, nàng đã chạy đến phố bắc, qua phố này thì chính thức tiến vào chỗ trung tâm phồn hoa náo nhiệt của Nam Dương.

Trần Dung nhìn phía trước càng ngày càng nhiều người đi đường, nhìn thấy có không ít người kinh ngạc liếc về phía mình, còn có hài tử kêu lên: “A, nàng

ta chảy máu, thật đáng sợ.”

Đối diện ánh mắt của những người đó, nghe thấy tiếng nói của hải tử kia, đầu óc choáng váng của Trần Dung thanh tỉnh hơn một chút, bằng tốc độ nhanh nhất nâng cúi đầu xuống, lặng lẽ vươn tay áo lau miệng, sau đó cời búi tóc, dùng năm ngón tay chải vuốt lung tung, men theo lề đường đi về phía trước.

Vội vàng đi mấy chục bước, sau khi nhìn thấy không còn ai chú ý tới mình nữa, Trần Dung mới buông lỏng tâm đang buộc chặt.

Vừa thả lỏng, nàng nhớ lại tình cảnh vừa rồi. Vừa nghĩ tới nó, nàng liền nâng tay áo lau khôe miệng một cái thật mạnh, nói với vẻ oán hận: “Cắn chết người!”

Ba chữ vừa thốt ra, nàng lại ngẩn ngơ.

Chậm rãi, nàng trừng mắt nhìn, cổ găng nuốt lệ trong mắt, bước đi nhan hơn.

Từ phố bắc đến Trần phủ, Trần Dung đi trên tuyết ước chừng một canh giờ.

Nghe tiếng đập tuyết đơn điệu, gió thổi đến lạnh thấu xương, Trần Dung chậm rãi khôi phục bình tĩnh.

Khi nàng tới bên ngoài Trần phủ, liếc mắt một cái thì nhìn thấy xe ngựa của Thượng tâu đỗ trong một ngõ nhỏ, lão đang đứng bên cạnh nhìn ra xung quanh.

Vừa thấy Trần Dung, Thượng tâu liền mừng rỡ.

Trần Dung cũng vọt lên, nàng vén rèm xe trèo lên, vẫn không nhúc nhích ngồi ở trên tháp.

Lúc này, giọng nói bất an của Thượng tâu từ bên ngoài truyền đến: “Nữ lang, người khóc sao?”

Trần Dung không hề lời.

Xe ngựa khởi động.

Một hồi lâu, Thượng tâu lại hỏi: “Nữ lang, còn muốn đi Vương phủ không?”

Trần Dung hữu khí vô lực trả lời: “Còn đi làm gì nữa? Về nhà đi.”

“Vâng.”

Trong tiếng lạo xạo của bánh xe, giọng nói cẩn thận của Thượng tâu lại truyền đến: “Vừa rồi, Nhiễm tướng quân khinh bạc người sao?”

Trần Dung vẫn không trả lời.

Sau khi Thượng tâu thét to hai tiếng, tiếp tục nói thầm: “Lão nô đã nghe nói, Nhiễm tướng quân hướng Trần Công Nhung cầu hôn, nói không muốn cưới A Vi mà muốn kết hôn với nữ lang người. Nữ lang, không phải vì người bạn tâm Vương Thất lang nên không muốn gả cho Nhiễm tướng quân đấy chứ?”

Nói tới đây, lão thở dài một tiếng, nói với giọng sầu mi khổ kiếm: “Nữ lang, lão nô thật sự là không rõ, vì sao người lại không đáp ứng? Cho dù làm quý thiếp cho Vương Thất lang hay là gả cho Nhiễm tướng quân đều rất tốt, nên sớm đáp ứng, chẳng phải sao? Cứ để như vậy, lão nô thật lo lắng……” Lão lo lắng, tất nhiên vẫn là danh tiết của Trần Dung.

Trong xe ngựa, Trần Dung vẫn không trả lời.

Lúc này tay chân nàng mềm nhũn, ngã vào trên tháp, cả người vẫn không nhúc nhích, chỉ thất thần mờ to hai mắt, ngây ngốc nhìn đỉnh xe.

Xe ngựa chậm rãi hướng tới cửa hồng.

Một người gác cổng ló đầu ra, kêu lên với Thượng tâu: “Tâu, bên ngoài tuyết rơi nhiều như vậy, lại lạnh như thế, A Dung là muốn đi đâu?”

Hắn nhìn về phía xe ngựa của Trần Dung, trong ánh mắt lấp lánh hứng thú.

Thượng tâu ha ha cười nói: “Không có việc gì, không có việc gì, nữ lang nhà ta buồn bực, đi dạo trên đường thôi. Giá — giá —”

Trong tiếng thét to, xe ngựa chạy qua cửa.

Chậm rãi, xe ngựa về đến sân viện của Trần Dung.

Khi cửa viện mở ra, đột nhiên, giọng nói của Thượng tâu từ bên ngoài nhẹ nhàng mà truyền vào trong tai A Dung: “Nữ lang, A Vi đến đây.”

Trong xe ngựa vẫn không có động tĩnh.

Cũng không biết qua bao lâu, Trần Dung mới hỏi lại: “A Vi?”

“Đúng vậy.”

Thượng tầu vừa đỗ xe ngựa dừng lại, vừa tới gần toa xe, mặt mang cười, nhỏ giọng nói: “Nàng ta mang đến rất nhiều người đang ngồi ở bậc thang, nhìn chúng ta.”

Trần Dung ngay lập tức ngồi thẳng lưng, Thượng tầu mới nói xong, nàng liền vén một góc rèm xe lên, quay đầu nhìn qua.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Ai bắt nạt ai?

Trên bậc thang, Trần Vi ngồi ở tháp tùy ý để gió lạnh thổi mặt đỏ hồng, nàng ta đang nhìn về phía Trần Dung. Phía sau Trần Vi là một loạt nữ lang cùng hạ nhân sắp xếp thành một hàng.

Nhiều ngày không nhìn thấy Trần Vi, Trần Dung phát hiện cảm của nàng ta càng ngày càng nhọn, sắc mặt cũng tái nhợt, tiêu tụy.

Bốn mắt nhìn nhau.

Trần Dung ngẩn ngơ, nàng phát hiện, ánh mắt Trần Vi nhìn nàng có chút trống rỗng, có chút mờ mịt, với bộ dạng như vậy, hay là nàng ta không phải đến để khởi binh vấn tội?

Vừa suy nghĩ, Trần Dung vừa bước xuống xe ngựa.

Nàng cúi đầu đi về phía trước.

Lúc này Trần Dung tóc tai rối tung, bên miệng còn có vết máu khô. Khi tới trước người Trần Vi, nàng thi lễ, nhẹ giọng nói: “Tỷ tỷ chờ một chút, A Dung tắm rửa rồi ra gặp tỷ tỷ.”

Dứt lời, Trần Dung lướt qua Trần VI, đi thẳng về phía phòng.

“Đứng lại!”

Tiếng quát của Trần Vi khàn khàn vô lực.

Trần Dung đứng lại, nàng không quay đầu, chỉ nhẹ giọng nói: “Vừa rồi A Dung vô ý bị ngã, mất hết dáng vẻ, thỉnh tỷ tỷ cho phép ta tắm rửa thay quần áo.”

Lời giải thích của nàng đã được tỉ mỉ cân nhắc.

Nhưng Trần Vi không có tâm tình lắng nghe, nàng ta chỉ trừng mắt nhìn Trần Dung, nói với vẻ kiên quyết: “Không cần, ta không muốn chờ.”

Nói tới đây, nàng ta đứng dậy, đi đến phía sau Trần Dung.

Trần Dung thấy nàng ta đứng phía sau mình, không có động tác, cũng không nói gì, chỉ trừng mắt nhìn mình, nàng không khỏi cảm thấy lạnh lẽo, nàng cố gắng cười quay đầu, gọi: “Tỷ tỷ?”

Mặt Trần Vi tái nhợt, trừng mắt nói: “Vào trong phòng nói đi.” Thấy Trần Dung giật mình, nàng ta còn nói thêm: “Vi sao còn đứng yên ở đây?”

Trần Dung liếc thoáng qua hạ nhân bốn phía lo lắng nhìn mình, nghĩ nghĩ, xoay người đi vào trong phòng.

Trần Vi theo sát phía sau nàng, nàng bước vào trong phòng, vung tay áo dài, đóng cửa phòng thật mạnh.

Nghe tiếng đóng cửa kia, nghe hô hấp có chút rối loạn của Trần Vi, Trần Dung bất an thầm nghĩ: Tình cảnh vừa rồi không có khả năng nhanh như vậy đã rơi vào trong tai nàng ta đúng không?

Ngay khi Trần Dung miên man suy nghĩ, đột nhiên, phía sau truyền đến tiếng “phịch”.

Trần Dung quay đầu lại.

Vừa quay đầu, nàng tức thì ngây người choáng váng, ngơ ngác nhìn Trần Vi quỳ trên mặt đất, mặt tái nhợt, quật cường mím môi, trông mong nhìn mình, Trần Dung không biết làm thế nào cho phải.

Trần Vi thẳng lưng quỳ trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Trần Dung, khi đối diện với khuôn mặt nhỏ nhắn thanh điểm quyền rũ của Trần Dung, nàng ta cắn cắn môi.

Cú cắn này rất nặng, trong nháy mắt, ngoài miệng nàng ta đã có tơ máu thấm ra.

Trần Vi nhìn Trần Dung sau một lúc, đột nhiên đập đầu một cái thật mạnh, tê thanh nói: “A Dung, muội buông tha cho ta đi.”

Lời này vừa thốt ra, tất cả sự kinh ngạc hay ngẩn ngơ đều bỗng biến mất, Trần Dung lạnh lùng cười, quát khê: “A Vi, ta chưa từng trêu chọc đến tỷ!”

Kiếp trước, nàng có lẽ vì mưu cầu hạnh phúc của mình, nhưng kiếp này, nàng không hề chủ động làm gì cả! Không hề có!

Lời của nàng, Trần Vi không hề nghe vào tai, nàng ta lại hướng Trần Dung đập đầu mạnh một cái, nói: “A Dung, ta ái mộ Nhiễm tướng quân. Từ lần đầu tiên nhìn thấy chàng, không, từ lúc nghe thấy tên của chàng, nhìn thấy bức họa của chàng, ta đã ái mộ chàng. Mỗi ngày mỗi tối ta đều nằm mơ về chàng, mỗi ngày ăn cơm đều nghĩ tới chàng. A Dung, cả đời này, ta chỉ cầu được ở cùng chàng, vì sao muội lại xuất hiện? Vì sao lại khiến cho chàng chú ý? Vì sao?”

Một tiếng cuối cùng đã là tê rống.

Bên ngoài truyền đến tiếng động hỗn loạn nho nhỏ.

Trần Dung nhìn ra ngoài cửa, rồi chuyển về phía Trần Vi, mím môi, hạ giọng nói: “A Vi, những lời này tỷ nói với ta cũng vô dụng, tỷ ái mộ Nhiễm tướng quân, thì cứ đi tìm y, đi nói cho y biết!”

Vẫn như cũ, lời của Trần Dung một câu Trần Vi cũng không nghe lọt, nàng tiếp tục khàn khàn, cứ thế nói tiếp: “A Dung, muội đã có Vương Thất lang van cầu muội, muội hãy bỏ qua Nhiễm tướng quân đi. Muội đi nói với chàng rằng muội tuyệt đối không thích chàng, muội bảo rằng, muội và Vương Thất lang từng có da thịt chi hôn, đã thất thân với Thất lang rồi, muội cứ nói như vậy, chàng nhất định sẽ không thích muội nữa.”

Nói đến đây, ngữ khí của nàng ta tăng thêm, giọng nói cũng nặng nề. Đến lúc này, Trần Dung mới biết được, nàng ta nói nhiều như vậy, vì một câu cuối cùng này!

Lúc này Trần Vi vừa nói, vừa tiếp tục đập đầu, trong nháy mắt, cái trán đã trở nên bầm xanh.

Sau khi thao thao bất tuyệt nói cho hết lời, Trần Vi rút cục ngẩng đầu nhìn Trần Dung.

Vừa nhìn, nàng ta đối diện với Trần Dung đang tự rót rượu rồi uống cạn ở trên tháp.

Bản thân đã quỳ xuống, đã đập đầu, nàng còn như vậy!

Trong khoảng thời gian ngắn, một ngọn lửa giận vô danh hùng hực bốc lên, phần nộ cùng với sát khí khôn cùng ào ào ập đến.

Ngay lúc Trần Vi tức giận đến cả người run rẩy, Trần Dung liếc nhìn nàng ta một cái, lạnh lùng nói: “A Vi, tỷ dựa vào cái gì mà cho rằng ta phải vì hạnh phúc của tỷ mà tự hủy danh tiết? Tỷ cho là tỷ quỳ xuống đất, hướng ta đập đầu hai cái, ta nên hủy hoại toàn bộ tương lai, hạnh phúc, nhân sinh của mình, thành toàn cho tỷ sao?”

Sắc mặt Trần Dung xanh mét, trong ánh mắt nhìn về phía Trần Vi cũng lộ vẻ phần nộ cùng chán ghét, nàng buông chén rượu, vụt đứng lên, tay phải chỉ ra ngoài, quát khê: “Cút ngay đi! Có nghe hay không, tỷ cút ra ngoài cho ta!”

Trần Vi thật không ngờ, Trần Dung so với mình còn phần nộ hơn, nàng ta chỉ biết ngây dại.

Thời điểm nàng ta còn đang ngơ ngác, Trần Dung xông lên, nàng cầm cánh tay Trần Vi đang quỳ trên mặt đất kéo mạnh dậy.

Sau đó, nàng đẩy Trần Vi ra tới cạnh cửa.

Mấy động tác này, Trần Dung làm nhanh chóng mà quyết đoán, khiến Trần Vi trở tay không kịp, nói đến nói đi, dù sao Trần Dung cũng từng tập võ, lực đạo cũng khá lớn. Chỉ đảo mắt, Trần Vi đã bị nàng đẩy ra cửa.

Ngay lập tức, Trần Dung mở rộng cửa phòng ra, đẩy Trần Vi một cái thật mạnh.

Trần Vi lao đảo ngã ra cửa phòng, trong tiếng kinh hô của nhóm tỷ nữ, cửa phòng đóng mạnh lại, tiếng gầm gừ phần nộ của Trần Dung từ bên trong truyền đến: “Trần thị A Vi, giết người cũng chỉ là kết liễu cuộc đời người đó, nhưng không thể khinh người quá mức như thế! Tỷ cút đi cho ta —”

Nghe thấy tiếng quát bên trong, hai nữ lang nhìn cái trán xanh tím của Trần Vi, chỉ biết hai mặt nhìn nhau. Các nàng đều bị hồ đồ rồi, tình huống này, rốt cuộc là ai bắt nạt ai đây?

Trong ánh mắt của bọn người hầu, Trần Vi đang hoảng hốt an tĩnh lại, nàng ta lẳng lẳng nhìn cửa phòng đóng chặt của Trần Dung, đôi môi mím thành một

đường, xoay người đi ra phía ngoài.

Các nàng vừa rời đi, Bình ẩu lập tức tiến lên hai bước đến cửa phòng, thấp giọng nói: “Nữ lang, A Vi đi rồi.”

Sau một lúc lâu, bên trong mới truyền đến giọng nói một mồi của Trần Dung: “Đi là tốt rồi.”

Bình ẩu thấy nàng nguyện ý đáp lời, hỏi tiếp: “Nữ lang, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Sao chúng nô lại nghe thấy tiếng dập đầu?”

Trần Dung không hề trả lời.

Bình ẩu đợi một hồi, thấy vẫn không có âm thanh vang lên, bà lắc đầu, rời đi.

Một ngày đảo mất trời qua.

Ngày hôm sau, trời trong, tuyết đọng bắt đầu tan chảy.

Lúc này, khí hậu là lạnh lẽo nhất, Trần Dung trốn ở trong phòng, trước giường để hỏa lò, chân cũng đắp hai cái, nhưng nàng vẫn cảm thấy lạnh.

Bắt đầu từ tối hôm qua, nàng vẫn cảm thấy lạnh như thế.

Kiếp trước, nàng chỉ biết Nhiễm Mẫn là người kích tình. Mà đến một ngày, khi nàng đối mặt với sự kích tình của y thì nàng lại không thể bình tĩnh.

Tối hôm qua ở trong mộng, nhất thời là hình ảnh Vương Hoảng híp mắt, giọng nói vô cùng ôn nhu, nhất thời là hình ảnh Nhiễm Mẫn cười ha hả, tùy ý để nàng cắn y.

Sau khi ngồi yên một lúc lâu, Trần Dung rũ hai mắt, cười lạnh lùng, cất giọng khàn khàn tự nói với mình: “Nghĩ nhiều như vậy làm gì? Hai người này, người không nên nghĩ tới. Trần Dung, người cần phải nắm bắt thời gian tìm người thích hợp.”

Trước kia, nàng còn chưa từng cấp bách như vậy, nhưng không biết vì sao khi nàng nhớ tới thái độ của Nhiễm Mẫn, đột nhiên, lại cảm thấy lo lắng cho sự trong sạch của mình. Nàng thực sự có một ngày, hai người kia có người nào tâm huyết dâng trào, trong lúc trêu chọc khiến cho người ngoài nhìn thấy nàng quần áo không chỉnh tề, khiến cho nàng không còn đường lui.

Nghĩ đến đây, Trần Dung đỏ mặt, vội lắc đầu, sau đó thả người nằm xuống, kêu: “Àu, ầu, rửa mặt cho ta đi.”

“Được rồi!” Bình ẩu thấy giọng nói của Trần Dung rốt cục đã khôi phục trong trẻo, có vẻ thật cao hứng, khi trả lời nàng, ngữ khí bà cũng rất thanh thoát thoải mái.

Khi Bình ẩu chải tóc cho nàng, giọng nói của Thượng tẩu từ ngoài cửa truyền đến: “Nữ lang, hôm nay còn muốn đến Vương phủ, dâng tri thiếp cầu kiến Vương Thất lang không?”

Trần Dung khẽ nhú mày.

Sau một lúc lâu, nàng hơi nhếch môi, thầm nghĩ: Cứ tiếp tục dây dưa, đang thời loạn lạc, biết rõ bản thân không xứng với nam nhân kia, vì sao còn phải theo đuổi? Nếu thật sự cứ tiếp tục, chẳng phải là giống như kiếp trước, lâm vào khôn cùng khổ hải sao?

Nghĩ đến đây, nàng quyết đoán nói: “Không cần.” Hai chữ vừa thốt ra, trước mắt nàng lại hiện lên biểu tình bi thương mất mát trên gương mặt tuấn mỹ cao xa kia.

Trần Dung oán hận lắc đầu, đứng dậy.

Lúc này nàng đã rửa mặt thay đổi quần áo, dưới sự trợ giúp của Bình ẩu khoác thêm hồ bào, Trần Dung đi ra phía ngoài.

Trong sân, cho dù ánh mặt trời chiếu rọi, tuyết đọng vẫn rất dày, dẫm trên mặt đất phát ra tiếng lộp bộp.

Trần Dung đi từng bước một, chậm rãi đi ra sân.

Bất tri bất giác, nàng đi lên khu rừng quen thuộc. Có điều lúc này, hai bên là thân cây trụi lụi, phủ đầy tuyết đọng, mặt trên cũng là dấu chân hỗn loạn ở khắp nơi.

Trần Dung đi trên đường, mấy tỷ nữ hạ nhân trông thấy, tất cả đều tò mò nhìn về phía nàng.

Nhưng mà, đi qua khu rừng này, rẽ vào trong đường nhỏ của hoa viên, khung cảnh cũng trở nên im lặng hơn một chút.

Gió thổi qua càng thêm lạnh thấu xương, Trần Dung đi dạo được nửa canh giờ đã lạnh chịu không nổi, nàng do dự sau một lúc, rồi xoay người trở về.

Đúng lúc này, một giọng nói trong sáng bình thản từ trong rừng cây truyền đến: “Tử Nhuận nói đúng, tuy rằng ta chưa gặp qua người trong gia tộc nàng, nhưng nàng chỉ là một nữ lưu yếu đuối, có gan khi người Hồ vây thành dám vào thành chịu chết, thật là đáng khâm phục. Nói đến nói đi, có lẽ đúng như theo lời của nàng, là vì ơn nghĩa, mà không phải vì tư tình.”

Dừng một chút, hần thờ dài một tiếng, nói với giọng cảm khái: “Mặc kệ là vì ân nghĩa hay là tư tình, nữ lang như thế rất hiếm thấy, nếu nàng nguyện ý, ta muốn cưới nàng làm thê!”

Trần Dung nghe đến đó thì cứng đờ, bất tri bất giác nàng bước nhẹ chân hơn, trốn sau một gốc cây dong cao lớn.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Lại gặp Thất lang

Trong rừng cây trở nên im lặng.

Đào mắt, tiếng bật cười của Trần Tam lang truyền đến: “Trương Hạng, lá gan của huynh thật không nhỏ, nữ nhân như thế cũng muốn cưới, chẳng lẽ huynh không lo lắng, sau khi nàng gả cho huynh bởi vì tưởng niệm tình lang mà ngày ngày lấy lệ rửa mặt sao?” Hần nói tới đây thì lại cười đùa: “Nhưng mà kể ra thân phận của huynh và thân phận của nàng cũng rất xứng đôi.”

Những lời này vừa rơi vào tai, Trần Dung liền quay đầu lại. Nàng mở to hai mắt, muốn xuyên qua lớp cây cối rậm rạp nhìn thấy người nọ, nhưng làm sao có thể thấy rõ?

Giọng nói bình thản của Trương Hạng truyền đến: “Ta tin tưởng nàng là nữ lang như thế, nếu đối với người khác có tình nhất định sẽ không đồng ý gả cho ta, còn nếu nàng nguyện ý gả cho ta thì hẳn đã suy nghĩ cẩn thận thấu triệt.”

Lời vừa dứt, Trần Tam lang đã ha hả cười nói: “Huynh thật đúng là rộng lượng bao dung.”

Tiếng bước chân giẫm đạp trên tuyết truyền đến, hai người cách Trần Dung càng ngày càng gần.

Dần dần, giọng nói của Trần Tam lang chỉ còn cách nàng chưa đến mười lăm bước chân: “Được rồi, được rồi, không nói về nữ nhân nữa. Trương Hạng, từ sau khi bị nhục nhã, mấy bằng hữu ngày xưa hay giao du thân thiết ngay cả bóng dáng cũng không trông thấy. Chỉ còn một mình huynh thôi. Ai, cổ nhân nói, hoạn nạn gặp chân tình, ngày xưa chúng ta ít khi nói chuyện với nhau, thật không ngờ, khi thật sự có chuyện cũng chỉ có huynh là người đáng tin nhất.”

Trương Hạng cười cười.

Bọn họ đi tới một đường nhỏ dọc theo bờ hồ cách Trần Dung mười lăm bước. Lúc này tuyết đọng trên đường khá lầy lội, hai người đi rất chậm.

Trần Dung lặng lẽ ló đầu ra.

Đứng ở bên trái đúng là Trần Tam lang. Đi cùng với Trần Tam lang là một thanh niên tầm 18, 19 tuổi, gương mặt chữ điền, ngũ quan đoan chính, màu da ngăm đen, một đôi mắt to có thần. Bộ dạng của hắn cũng rất cao lớn, đứng ở bên cạnh Trần Tam lang, tuy rằng không có vẻ trắng trẻo tuấn lãng, nhưng lưng thẳng cộng thêm màu da khỏe mạnh lại có vẻ khiến Trần Tam lang tửu sắc quá độ trở nên lu mờ.

Ánh mắt Trần Dung chuyển về phía quần áo hắn, trời lạnh như thế mà hắn cũng chỉ khoác tấm áo lông cáo, nhưng nhìn cho kỹ có thể thấy chỗ cổ và tay áo có dấu vết bị mài mòn.

Hắn hẳn chính là Trương Hạng. Diện mạo, thân gia, còn có khí chất như thế, đúng là sĩ tử hàn vi nàng vẫn muốn tìm kiếm!

Trần Dung mở to hai mắt, nhìn hắn cùng Trần Tam lang càng đi càng xa. Đến khi bọn họ biến mất không thấy đâu, nàng mới bắt đầu đi trở về.

Chỉ trong nửa ngày, khi chạng vạng, trên trời lại bắt đầu có tuyết rơi.

Đối với người trong thành Nam Dương mà nói, tuyết rơi chính là ông trời che chở bọn họ, trong khoảng thời gian ngắn, mọi người vốn có chút bất an lại một lần nữa cười vui. Ngay cả trong Trần phủ cũng là sanh nhạc vang trời, Trần Công Nhượng và các bằng hữu ban ngày ban mặt đã mang theo ca kĩ bắt đầu đập tuyết ngâm thơ ca hát.

Những việc này cũng không liên quan đến Trần Dung.

Trong nửa ngày, nàng suy nghĩ mãi mà không thể tìm thấy cơ hội để tiếp xúc với sĩ tử Trương Hạng kia – đúng là vô lực, phụ huynh không ở đây, nàng chỉ là một nữ lang, ngay cả cơ hội quen biết với người khác phái cũng không có.

Than thở một hồi, Trần Dung quyết định tìm chút việc để giết thời gian. Vì thế nàng gọi Thượng tầu, ngồi trên xe ngựa, chuẩn bị tới xem vài cửa hàng của mình.

Ngay khi nàng vén lên rèm xe, bước lên xe ngựa, một tiếng bước chân vang lên. Trong nháy mắt, giọng nói của tỷ nữ tử từ ngoài cửa viện truyền đến: “A Dung ở đây không?”

Trần Dung ngẩn ra, đáp: “Ở đây.”

Bốn tỷ nữ bước vào cửa viện. Đi dẫn đầu, đúng là người vẫn đi theo bên cạnh Nguyễn thị kia.

Thật không ngờ đến đây tìm nàng lại là người Nguyễn thị, trong nháy mắt, Trần Dung cảnh giác, nàng nhảy xuống xe ngựa, nói: “Phu nhân có việc gì cần phân phó sao?”

Tỷ nữ đi đầu kia khinh miệt liếc nhìn động tác lỗ mãng của nàng, thi lễ qua loa rồi nói: “Tối hôm nay, phủ Nam Dương vương có yến tiệc. Nay nữ lang đã là người nổi danh trong thành Nam Dương, phu nhân muốn ta tới nói một tiếng, thỉnh nữ lang sớm chuẩn bị để dự tiệc đúng hẹn.” Nói vừa xong, nàng ta liền xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng tỷ nữ dần dần đi xa, Trần Dung có chút đăm chiêu.

Bình ầu đi đến phía sau nàng, hỏi với giọng bất an: “Nữ lang, nhưng mà Nam Dương vương?”

Trần Dung lắc đầu, khẽ nói: “Các nàng không hề khách khí với ta, hẳn là không có gì dối trá.”

Hiện tại canh giờ đã không còn sớm, nếu có yến tiệc, nàng phải tranh thủ thời gian tắm rửa thay quần áo.

Hai canh giờ sau, trời trở nên âm đạm. Nhờ có tuyết đọng khắp nơi, ánh đêm cũng sáng ngời thêm vài phần.

Trong ngoài Trần phủ, đèn lồng khắp nơi, cây đuốc bập bùng.

Xe ngựa của Trần Dung bắt đầu chậm rãi ra khỏi phủ đệ. Vốn, nàng nên đi theo phía sau Trần Nguyên, nhưng đợi mãi cũng không thấy có ai tiến đến, Trần Dung đành phải ngồi trên xe ngựa, tự động xuất phát.

Trên bầu trời, bông tuyết lớn vẫn bay bay, xuyên thấu qua bông tuyết, đèn đuốc bập bùng phía trước cũng trở nên lập lờ.

Thượng tâu vừa thét to, vừa hỏi Trần Dung ngồi trong xe ngựa: “Nữ lang, không có thiệp mời, nếu bị cự tuyệt ngoài cửa vậy rất mất mặt.”

Trần Dung vén rèm xe, một bên đánh giá cảnh tượng bốn phía cùng xe ngựa lui tới, một bên trả lời: “Nếu thật sự bị cự tuyệt ngoài cửa, Trần Nguyên cũng sẽ bị mất mặt, không cần lo lắng.”

Nàng nhìn xung quanh một hồi, liền phát hiện xe ngựa lui tới rất nhiều, dường như người nổi danh và quyền quý trong thành Nam Dương đều hướng tới phủ của Nam Dương vương. Điều này làm cho Trần Dung thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Vừa thả lỏng, Trần Dung thả rèm xe, dựa vào thành xe nghỉ ngơi.

Đúng lúc này, xe ngựa khẽ lắc lư rồi ngừng lại.

Trần Dung mở mắt ra, ngồi thẳng dậy hỏi: “Sao vậy?”

Giọng nói của Thượng tâu từ bên ngoài truyền đến: “Phía trước có nhóm nữ lang chặn đường.”

Không đợi Trần Dung hỏi lại, tiếng hoan hô, tiếng thét chói tai của nữ tử đã vang lên.

Trong sự huyên náo, một nữ tử như si như túy kêu lên: “Thất lang, Thất lang, nếu đã xuất môn sao không lộ ra khuôn mặt, để ta chờ đến say lòng?”

Từ ngữ của nàng sử dụng rất cao diệu, trong khoảng thời gian ngắn, mười mấy nữ tử đồng thời cười kêu lên: “Đúng rồi đúng rồi, mau mau lộ khuôn mặt, để chúng ta say lòng.”

“Thất lang, ngày ngày chàng ít khi xuất môn, hôm nay nhìn thấy mà không được gặp mặt, quá vô tình mà?”

“Thất lang, xin cho ta nhìn ngắm.”

Trong tiếng cười vui, Thượng tâu cười nói: “Nữ lang, là Vương Thất lang đến đây, xe ngựa của ngài bị chúng nữ ngăn ở giữa.”

Trần Dung nhẹ nhàng lên tiếng. Nàng chậm rãi vén màn xe, nhìn về phía trước.

Ngay khi nàng nâng mắt, rèm xe của Vương Hoảng cũng được vén lên, trong tiếng thét chói tai của chúng nữ, gương mặt chàng tuấn dật cao xa, bóng dáng màu trắng phiêu nhiên như tiên xuất hiện ở trước mắt Trần Dung.

Trên bầu trời, bông tuyết bay xuống, khắp trời đất trắng xóa một mảnh, chàng mặc áo bào trắng, mỉm cười nhìn mọi người, trong khoảng thời gian ngắn, Trần Dung chỉ cảm thấy trên bầu trời như có một ngôi sao sáng hạ xuống thế gian.

Chàng vĩnh viễn đều là như vậy, cho dù xuất hiện vào lúc nào ở chỗ nào cũng sẽ khiến cho người ta cảm thấy trước mắt sáng ngời, sẽ khiến cho người ta cảm thấy thế giới này thật sự là xinh đẹp như mộng như ảo.

Trần Dung nhìn chàng, rồi rũ hai mắt, hai tay vò chặt, khẽ nói: “Lang quân như ngọc như nguyệt thế này, ta còn dám động tâm sao?” Trong giọng nói hàm chứa trào phúng.

Nàng quyết đoán vươn tay kéo rèm xuống, nói với Thượng tầu: “Đi đường khác đi.”

“Vâng.” Thượng tầu đáp ứng, điều khiển xe ngựa chuyển vào một con ngõ khác.

Sau hai khắc, xe ngựa Trần Dung đã đi tới bên ngoài phủ Nam Dương vương.

Phủ Nam Dương vương được kiến tạo thập phần khí phái xa hoa, đại môn có tường thành rất cao, từng viên đá cẩm thạch thật lớn, ở trong ánh tuyết tan ra uy nghiêm cùng bảo vệ nghiêm mật.

Trần Dung liếc nhìn hộ vệ cảm thương đứng ở hai bên đại môn, nói với Thượng tầu: “Đừng do dự, tiến lên đi.”

“Vâng.”

Trần Dung xếp sau mười chiếc xe ngựa, khi tới phiên nàng thì đã qua một khắc.

Một hộ vệ cung kính hỏi han: “Nữ lang Hà gia sao? Thỉnh dăng danh thiếp.”

Thượng tầu mang theo khuôn mặt tươi cười, nói: “Nữ lang nhà ta là theo lang chủ đến, có điều đi ở phía sau.”

Không đợi lão nói xong, hộ vệ kia đã cao giọng quát: “Danh thiếp!”

Khi Thượng tầu nghẹn lời, giọng nói của Trần Dung đã từ trong xe ngựa truyền ra: “Tầu, chúng ta trở về đi.”

Thượng tầu do dự, lão đối diện với ánh mắt cùng nụ cười châm biếm từ bốn phía quay sang nói với hộ vệ kia: “Vâng, chúng ta đi.”

Lúc này, một kẻ sĩ đi tới phía sau hộ vệ, cao giọng hỏi: “Vị này là nữ lang của Trần phủ, là Trần thị A Dung sao?”

Lời vừa dứt, bốn phía trở nên yên tĩnh.

Trần Dung cũng ngẩn ra. Nàng vừa nghe thấy giọng nói của kẻ sĩ này có chút quen thuộc, lập tức xuyên thấu qua khe hở của rèm xe nhìn ngấm, mới phát hiện kẻ sĩ trước mắt này không phải chính là Trương Hạng giao hảo với Trần Tam lang kia sao? Sao hắn có thể ở trong phủ của Nam Dương vương chứ?

Khi Trần Dung trầm mặc, Thượng tầu ở một bên đáp: “Vâng, nữ lang nhà ta là Trần thị A Dung.”

Hộ vệ kia ngẩn ra, lui về phía sau một bước, vang dội nói: “Trần thị A Dung ư? Tất nhiên là có thể đi vào. Mời.”

Khi Thượng tầu lên tiếng đánh xe, Trần Dung vén rèm xe lên. Trần Dung mặc quần áo sắc lam tím giao nhau, diện mạo diễm nĩ động lòng người xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Mọi người ở đây đều hướng tới nàng đánh giá, ánh mắt của Trần Dung nhìn về phía kẻ sĩ Trương Hạng kia, nàng đã tươi cười với hắn, đang chuẩn bị mở miệng thì thấy Trương Hạng chuyển mắt nhìn về phía sau nàng chăm chú.

Mọi ánh mắt cũng đổ dồn về phía sau nàng.

Trần Dung ngạc nhiên quay đầu, nàng còn chưa thấy rõ người tới, một chiếc xe ngựa đã chạy đến bên cạnh nàng, đồng thời, một giọng nói thanh nhuận, như nước suối chảy động lòng người truyền đến: “A Dung cũng đến đây sao? Cùng đi thôi.” Đúng là giọng của Vương Hoảng!

Khung cảnh lặng ngắt như tờ, Trần Dung chậm rãi ngẩng đầu nhìn Vương Hoảng.

Nàng đối diện là khuôn mặt tuấn mỹ mang theo cười mỉm của chàng.

Giờ phút này Trương Hạng đứng chéo phía sau Vương Hoảng, hai khuôn mặt cùng lúc xuất hiện trong tầm nhìn của nàng.

Trương Hạng ngẩng đầu, ánh mắt chuyển sang ngưỡng mộ nhìn Vương Hoảng, giờ khắc này, Trần Dung không tự chủ được thàn than: Bên cạnh nam nhân trước mắt này, chỉ sợ mọi nam nhân đều trở nên tục tũn giống như gã cầu vầy! Sau khi thàn thở dài một phen, Trần Dung thu hồi ánh mắt.

Ánh mắt của nàng vừa mới thu hồi chuyển về phía Vương Hoảng, giọng nói thanh nhuận êm tai tựa tiếu phi tiếu lại khe khẽ vang lên bên tai: “A Dung đang nhìn gì thế? Ánh mắt sáng quắc giống như trộm vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 98: Vương Thất lang vô tình hay hữu tình (1)

Chàng lại dựa vào gần như thế!

Trần Dung theo phản xạ định rút người lại, vừa chuyển mắt, lần này, nàng đối diện với vô số ánh mắt nóng bỏng trừng lớn của nhóm nữ lang mang theo oán hận.

Trong sự bối rối, Trần Dung còn chưa từng quên liếc về phía Trương Hạng. Giờ phút này, Trương Hạng đang nhìn nàng và Vương Hoảng, trong ánh mắt hẳn ẩn chứa tán dương. Đây là một loại tán dương khi nhìn thấy tài tử giai nhân.

Trần Dung thót tim thầm nghĩ: Thiên hạ này có đến ngàn, trăm ngàn sĩ tử, với thân phận hàn vi như nàng, cộng thêm thanh danh đã bị vấy bẩn, người có thể không để ý đến sợ rằng chỉ có người xa lạ tên Trương Hạng trước mắt này mà thôi. Tuy rằng người này vừa đảo mắt đã quên diện mạo của nàng, tuy rằng bản thân hẳn có lẽ chỉ nói đùa vui, nhưng dù sao nàng vẫn phải cố gắng thử một lần, không phải sao?

Nghĩ đến đây, Trần Dung quay đầu nhìn về phía Vương Hoảng.

Vương Hoảng đang cười yếu ớt nhìn nàng, bất tri bất giác, xe ngựa của chàng đã chạy song song với nàng, nàng cách chàng không đến một cánh tay.

Liếc nhìn Vương Hoảng một cái, Trần Dung ngồi trong xe ngựa thi lễ, nói với giọng trong trẻo, tràn ngập kính ý: “Đa tạ Thất lang quan tâm, thân thể A Dung khoẻ mạnh, giữa trưa còn ăn hai chén cơm.”

Lời của nàng thốt ra, một nữ lang đã vội vã cười rộ lên: “Ta đã nói rồi mà, Thất lang căn bản là lên tiếng hỏi thăm nàng, chứ không phải thân cận với nàng đâu.”

Giống như nữ lang kia, ánh mắt nóng rất ở bốn phía lúc này đều trở nên lơ lửng.

Trần Dung thấy thế thì vô cùng vừa lòng. Nàng quay đầu lại nhìn về phía Vương Hoảng.

Lại một lần nữa, nàng đối diện với ánh mắt tựa tiểu phi tiểu của chàng, dường như ôn nhu, lại dường như đùa cợt.

Đối diện với ánh mắt này, Trần Dung trốn tránh. Nàng cúi đầu, ngay tại trong xe ngựa vội vàng thi lễ với chàng rồi kêu lên với Thượng tẩu: “Tẩu, đi thôi.”

Xe ngựa khởi động.

Xe ngựa của Trần Dung thuận lợi chạy vào phủ Nam Dương vương.

Phía trước là đoàn xe thật dài, mặt sau cũng có đoàn xe bám đuôi.

Trần Dung chỉ nhìn ngắm con đường rải đá, bất buộc bản thân đừng quay đầu lại.

Con đường này cũng không rộng lắm, chỉ có thể chứa hai chiếc xe ngựa đi song song.

Dù Trần Dung vẫn chuyên chú nhìn phía trước nhưng lỗ tai luôn dựng thẳng nghe ngóng, có điều dù thế nào cũng không nghe thấy giọng nói quen thuộc kia đâu, khi chuẩn bị kéo rèm xe xuống, khước mắt nàng liếc thấy chiếc xe ngựa đang chạy song song với mình – không phải chính là Vương Hoảng sao? Trời ạ, sao chàng có thể nhanh như thế đã vượt qua được đám người vây quanh mà chạy tới đây.

Thời điểm Trần dung mở to mắt, ngơ ngác nhìn về phía xe ngựa của Vương Hoảng, nam nhân tuấn mỹ cao xa này cũng tươi cười chạy đến gần nàng. Chàng nhìn nàng, cười thật sự ôn nhu. Đây là một loại ôn nhu có thể khiến người ta chết chìm.

Trái tim Trần Dung nhảy nhót, nhưng chỉ trong chốc lát, nàng liền quyết đoán quay đầu, vươn tay kéo rèm xe xuống.

Nàng vừa mới làm động tác này, giọng nói thanh nhuận như nước suối, êm tai chỉ cực từ từ truyền đến: “Đúng là mối quan hệ rất trong sáng. Khanh khanh, nhìn thấy thiếu lang như ý ánh mắt nàng sáng quắc thực giống như trộm vậy. Hay là, nàng lại muốn biện hộ điều gì đây? Đã vội vã vứt bỏ người cũ đi rồi sao?” Nói tới đây, chàng khe khẽ thốt lên: “Khanh khanh thật là tàn nhẫn mà!”

Động tác kéo rèm xe của Trần Dung trở nên cứng đờ. Khóe miệng nàng đang mỉm cười cũng gượng gạo. Nàng ngây người. Một hồi lâu, Trần Dung mới cử động, nàng cứng ngắc quay đầu nhìn về phía chàng, khi đối diện với ánh mắt sâu kín của chàng, trên gương mặt thanh diễm hiện lên một chút áy náy cùng chật vật.

Vương Hoảng là như vậy, dù có là ác quỷ, cũng vẫn nói ra một cách ôn nhu. Nhưng ý tứ trong đó, lại không hề nhẹ nhàng. Lời này của chàng rõ ràng là chỉ trích nàng ngày đó nói thương chàng chỉ là giả vờ.

Nhưng giọng nói của chàng rất êm tai, ánh mắt rất thân thiện, trong khoảng thời gian ngắn, trong lòng Trần Dung dâng trào áy náy khôn cùng.

Nhưng đảo mắt, vẻ xấu hổ kia liền trở thành hư không, chỉ thấy Trần Dung hạ mắt nhìn chằm chằm vạt áo trắng như tuyết tinh mỹ phiền phức kia, thấp giọng trả lời: “Chàng, chàng lại không thể cưới ta!”

Yên tĩnh.

Chỉ chốc lát, giọng nói thấp mà dụ hoặc của Vương Hoảng truyền đến: “Khanh khanh chưa từng cố gắng, sao biết ta không thể cưới?”

Lời này vừa thốt ra, Trần Dung ngẩng phắt lên. Nàng ngờ ngác nhìn chàng, nàng không biết, giờ phút này ánh mắt của nàng sáng ngời giống như một vì sao.

Có điều chỉ đảo mắt, ánh mắt kia trở nên âm trầm, Trần Dung cúi đầu, tùy ý để gió lạnh thổi tóc phất qua hai mắt đau rát: “Cố gắng thì có tác dụng sao?” Trong giọng nói của nàng có sự mơ hồ, mộng mị, phiền muộn cùng chua xót đến đứt ruột đứt gan. Nàng mở to hai mắt ướt át, chỉ nhìn ngắm vạt áo tuyết trắng của chàng, cảm thấy chua xót, từ từ cất tiếng: “Nếu cầu quá nhiều quá xa xôi, sẽ là tan xương nát thịt Cố gắng không có tác dụng đâu.”

Vương Hoảng cứng đờ. Ánh mắt vân đạm phong khinh, thân thiện mang theo ý cười của chàng đột nhiên trở nên nặng nề. Chàng chuyên chú nhìn Trần Dung, khóa chặt hai mắt của nàng.

Trần Dung không nhìn chàng, nàng nói xong một câu này thì hít mũi, rút đầu lại trong xe ngựa, thuận tay kéo rèm xe xuống.

Xe ngựa tiếp tục chạy về phía trước.

Lúc này, qua rất lâu cũng không nghe thấy giọng nói của Vương Hoảng.

Khi xe ngựa của nàng dừng lại ở trên quảng trường, Trần Dung được Thượng tẩu đỡ xuống xe ngựa, nhìn quanh trái phải, lúc này mới phát hiện, xe ngựa của Vương Hoảng cũng không ở bên cạnh, về phần chàng ở đâu thì không rõ.

Thời điểm Trần Dung tiến vào đại điện, trong ngoài đại điện đã là dòng người như nước, y phục hoa lệ, từng đợt hương thơm say lòng người, áo bào váy dài.

Khắp nơi đều là bóng người phong lưu, Trần Dung đến không khiến cho bất luận kẻ nào chú ý.

Nàng cũng cúi đầu, lặng yên không một tiếng động đi về phía trước.

Trong điện đèn đuốc sáng trưng,笙 nhạc từng trện. Trần Dung chỉ liếc mắt một cái liền thấy được mọi người Trần thị ngồi ở vị trí thứ ba. Nơi đó, ngoài Trần Công Nương còn có đám người Trần Nguyên và Trần Thuật, về phần nữ lang thì không có ai cả.

Trần Dung đi mau hai bước, ngồi xuống tháp ở một góc cạnh cuối cùng.

Trần Dung vừa mới ngồi xuống, một người đã đi tới nói với nàng: “A Dung, lại đây một chút.”

Trần Dung lên tiếng trả lời đứng dậy, đi theo phía sau hân.

Người kia lập tức đi tới bên cạnh Trần Công Nương thì lễ.

Không đợi hân mở miệng, Trần Công Nương đã chuyển sang Trần Dung, ôn hòa cười nói: “A Dung ư? Ngồi bên cạnh ta đi.”

“Vâng.” Trần Dung chậm rãi ngồi xuống.

Nàng ngồi xuống, nhóm tỷ nữ liền tiến lên, đặt bình phong bao vây bốn phía cho nàng.

Đúng lúc này, mọi người yên tĩnh, đồng thời quay đầu nhìn về phía cửa điện.

Trần Dung cách qua lớp bình phong chỉ nhìn thấy tình cảnh mơ mơ hồ hồ. Dù là như thế, nàng chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra bóng dáng cao to mặc áo trắng như tuyết kia là Vương Hoảng. Chàng đi cùng Vương Nghi bước vào điện.

Ngay khi Vương Hoảng và Vương Nghi nhập điện, ở bên trong cạnh cửa điện cũng vang lên tiếng ồn ào, chỉ thấy Nam Dương vương mập mập được phụ tá cùng cơ thiếp vây quanh chăm chăm đi tới.

Mọi người liếc nhìn Nam Dương vương một cái rồi đồng thời quay đầu, tiếp tục nhìn về phía Vương Hoảng và Vương Nghi. Đương nhiên, trong điện đa phần các quý tộc còn không thèm quay đầu lại liếc nhìn phía Nam Dương vương một cái.

Thấy thế, Nam Dương vương ha ha cười, lão ta vừa thở hổn hển vừa đến gần Vương Hoảng, khàn khàn nói: “Thất lang tựa như một đóa mẫu đơn, đến chỗ nào cũng đập vào mắt người ta.”

Lời so sánh của lão ta chẳng ra gì cả. Bởi vậy, sau khi nói ra một câu này, ngoài đám phụ tá phía sau hân phối hợp cười lớn, Vương Hoảng chỉ kéo khóe miệng một chút, rặn ra một nụ cười mỉm. Về phần Vương Nghi, ngay cả mắt cũng không thèm nâng lên, liền lướt qua Nam Dương vương, tự đi về tháp

của mình.

Tháp của Vương Hoàng, Vương Nghi được xếp ngay phía trước Trần phủ. Bởi vì Nam Dương vương thích tỏ vẻ nên vị trí sắp xếp đầu tiên là dành cho chính lão ta.

Vương Nghi ngồi xuống tháp, giờ lên chén rượu, đó là một chút mảnh quán.

Mà lúc này, trước mắt Trần Dung tối sầm lại. Bóng dáng màu trắng kia ngồi xuống ngay phía trước nàng.

Cách qua lớp bình phong, Trần Dung lén lút nhìn bóng người kia một cái rồi lại cúi đầu xuống.

Hai tay nàng bấu chặt lẫn nhau, lời nói vừa rồi của Vương Hoàng vang đi vang lại bên tai nàng: “Đúng là mối quan hệ rất trong sáng. Khanh khanh, nhìn thấy thiếu lang như ý, ánh mắt nàng sáng quắc thực giống như trộm vậy. Hay là, nàng lại muốn biện hộ điều gì đây? Đã vội vã vứt bỏ người cũ đi rồi sao?”

“Khanh khanh chưa từng cố gắng, sao biết ta không thể cưới?”

Mười ngón tay chuyển động liên tục, cũng không biết qua bao lâu, Trần Dung mới hít một hơi, thầm nghĩ: A Dung, người suy nghĩ miên man cái gì chứ? Người đừng quên, Lang Gia Vương Thất là người nào! Trần Kỳ không phải đã nói rồi sao? Ngay cả công chúa cũng có hai người vì chàng mà rơi vào bệnh tương tư. Đã biết rõ là không thể nào mà người có thể để bản thân rơi vào đó sao? Người thua thì có thể chịu nổi không?

Sau một phen tự hỏi như thế, Trần Dung tâm thần đại định. Có điều bóng dáng màu trắng gần gũi phía trước, người thấy mùi hương tươi mát thuộc về chàng, tâm của nàng vẫn nhảy nhót, bị vây trong sự hỗn loạn êm ái.

Lúc này, Nam Dương vương cũng đã ngồi xuống chỗ chủ tháp. Sau đó, lão ta bung lên một cái chén ngọc uống một ngụm rượu, sau đó lau miệng, cắn một miếng thịt béo do một mỹ nhân dâng tới.

Trong lúc nhai nuốt, Nam Dương vương phát phát tay, nói không rõ: “Nói tới trận tuyết rơi này, ta muốn dùng mỹ nhân ca múa để cảm tạ trời cao. Con bà nó, dạ yến này, mọi người cứ vui chơi đi, muốn rượu thịt thì chỗ ta có, muốn mỹ nhân, chỗ ta cũng nhiều. Ai nhìn trúng thì cứ tự rước đi, tùy tiện tìm một gian điện phòng đều có thể cầu hoan.”

Nói tới đây, có thể là cảm thấy lời nói của mình rất thú vị, lão ta lập tức nhếch miệng rộng, để lộ ra răng vàng ha hả cười to.

Cùng với tiếng cười của Nam Dương vương, trong điện cũng vang lên tiếng cười phụ họa.

Đúng lúc này, Trần Dung nghe thấy Vương Nghi phía trước cau mày nói với vẻ không kiên nhẫn: “Thật sự là ghê tởm” Vương Nghi nói tới đây, quay đầu nhìn về phía Vương Hoàng, hỏi: “Tiểu Thất, Nam Dương thành thật không tốt đẹp, vừa đầu xuân, ta sẽ rời đi, con có muốn đi cùng không?”

Vương Hoàng sẽ đi sao? Trần Dung vẫn cúi đầu bỗng ngẩng lên, cách qua lớp bình phong, nàng trở mắt nhìn người nọ, lỗ tai dựng thật thẳng, ngay cả hô hấp cũng quên mất.

Dưới cái nhìn chăm chú của Vương Nghi, Vương Hoàng dựa về phía sau, đến gần Trần Dung hơn, hai tay chàng lần lượt thay đổi tư thế, nhợt nhạt cười nói: “Rời đi Nam Dương ư? Cũng không phải không thể.” Trong lúc Trần Dung khần trương, trán đổ mồ hôi, khuôn mặt tuần tú của chàng hơi nghiêng qua, dường như hướng về phía nàng, chậm rãi cười, nói với giọng vô cùng ôn nhu: “Có thể có một người, con còn phải mang theo đi cùng mới phải.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Vương Thất lang vô tình hay hữu tình (2)

Giọng nói của Vương Hoàng thực ôn nhu, thực khê khàng, Vương Nghi chỉ nghe qua đại khái, hần gật đầu, nói: “Con nguyện ý rời đi là được”.

Mà Trần Dung nghe thấy rất rõ ràng, tim đã đập loạn, nàng không tự chủ được thầm nghĩ: Chàng nói một người kia, sẽ là ta sao? Nhìn biểu tình của chàng dường như là đang nói với ta, cũng không đúng, chàng chỉ hơi nghiêng mặt đi thôi.

Chẳng lẽ, chàng thật sự muốn mang ta rời đi?

Dù Trần Dung đã sống hai kiếp người, dù nàng vẫn cảnh giác, cẩn thận, lúc này vẫn rơi vào tâm trạng lo sợ, tinh thần hỗn loạn không kiềm chế được.

Giờ này, Nam Dương vương ngồi ở trên tháp há mồm nuốt một miếng điểm tâm do một mỹ nhân dâng lên, ánh mắt chuyển về phía Trần Dung.

Ánh mắt kia vừa mới chuyển đến, Hứa phụ tá liền dựa sát vào, nhìn chăm chăm Trần Dung và Vương Hoàng, cúi đầu nói một câu gì đó.

Nam Dương vương nhẹ nhàng vuốt cằm, ánh mắt vẫn khóa chặt trên thân Trần Dung, có điều hiện tại Trần Dung bị bình phong chặn mất khuôn mặt, lão ta thấy không rõ lắm.

Vì thế, Nam Dương vương liền thu hồi ánh mắt.

Đúng lúc này, Vương Nghi ngồi ở phía trước đột nhiên nói với Trần Công Nhung: “Nghe nói Trần thị các ngươi có A Dung đã cùng Thất lang cùng chung sinh tử, nàng đã tới hay chưa?”

Trần Công Nhung ha hả cười, vuốt râu dài, nhìn thoáng qua Trần Dung, đáp: “Vị tiểu cô đó ở đây.”

Vương Nghi nhướn mày, theo ánh mắt hắn nhìn về phía Trần Dung.

Nhìn nàng phía sau bình phong, Vương Nghi liếc mắt một cái rồi không hề lưu ý tới nữa, hắn tiếp tục nhìn Trần Công Nhung, hỏi bằng giọng tùy ý: “Tiểu cô này đã hứa gả cho ai chưa?”

Lời này vừa thốt ra, Trần Dung rùng mình, nàng ngẩng phắt lên nhìn về phía Vương Nghi.

Trần Công Nhung nhíu mày, hắn từ từ nói: “Hứa gả thì chưa có.”

Không đợi hắn nói xong, Vương Nghi đã lập tức tiếp lời: “Nếu chưa hứa gả cho người khác thì tặng cho Thất lang của ta đi, nàng nàng làm quý thiếp cũng được.”

Trong giọng nói tỏ vẻ cực kỳ khinh thường.

Trần Dung vụn vụn lần thật không ngờ, hắn sẽ đột nhiên nhắc tới vào lúc này, nàng rùng mình, kim lòng không được kêu nhỏ ra tiếng.

Nghe thấy tiếng kêu của nàng, Vương Nghi nhíu mày, hắn lại liếc nhìn Trần Dung một cái, hỏi Trần Công Nhung đang trầm ngâm: “Sao vậy?”

Mà lúc này Trần Nguyên vừa ảo não lại là mất mát.

Trong sự im lặng, chần chờ, giọng nói mềm nhẹ kiên định của Trần Dung từ sau bình phong truyền đến: “Vương công thứ lỗi, tuy rằng thân phận A Dung thấp kém, nhưng đã từng thề, cuộc đời này tuyệt đối không làm thiếp.”

Lời này của nàng vừa nói ra, mọi ánh mắt đều dồn về phía này.

Vương Hoàng cũng nhìn về phía nàng.

Xuyên thấu qua lớp bình phong, Trần Dung không thể thấy rõ biểu tình trên mặt Vương Hoàng, nàng chăm chú nhìn gương mặt mơ hồ của chàng, từ từ, nhẹ nhàng nói: “Cùng sinh cùng tử, chỉ vì ơn nghĩa, vốn không liên quan đến tư tình, Vương công không cần để ý.”

Lời này của nàng so với một câu vừa rồi lại thêm vài phần kiên định quả cảm!

Gần như là lời của nàng vừa dứt, Vương Hoàng đã ngẩng đầu lên, nhìn thẳng nàng chăm chú.

Trần Dung cũng nhìn chàng.

Đáng tiếc, giữa nàng và chàng cách qua lớp bình phong, ai cũng không thấy rõ biểu tình của ai.....

Không đợi Trần Công Nhung quát mắng, Vương Nghi vô tình gạt đầu, nói: “Ngươi đã không muốn thì quên đi, như vậy đi, ta cho ngươi mười xe tiền tài, nếu ngươi nguyện ý trở lại Kiến Khang ta có thể làm chủ cho ngươi gả cho một người trong sạch.”

Hắn đây là muốn hồi báo.

Hồi báo như thế đối với một gia tộc như Vương thị mà nói, thật sự là một chuyện rất đơn giản, ngay khi Trần Nguyên có chút bất mãn, giọng nói kinh hi của Trần Dung truyền đến: “Trần Dung đa tạ.”

Nàng vừa mới nói tới đây, giọng nói ôn nhuận, thân nhiên của Vương Hoàng truyền đến: “Thúc, chuyện của nữ lang này không cần người nhúng tay vào đâu.”

Ngữ khí tùy ý mà không khách khí.

Vương Nghi giật mình, hắn quay đầu nghiêm túc nhìn Vương Hoàng, gạt đầu nói: “Tùy ý con đi.” Dứt lời, hắn quay đầu đi, không hề nhìn Trần Dung nữa.

Đáng thương cho Trần Dung, lúc này vẫn còn đang hé miệng, một câu vừa mới phun ra một nửa..... Tận nửa ngày sau, nàng mới khép miệng lại được, méo mặt trừng mắt nhìn Vương Hoàng.

Xuyên thấu qua bình phong, trong biểu tình mơ hồ của Vương Hoàng mang theo nụ cười, Trần Dung liếc nhìn một cái rồi cúi đầu xuống, nàng không biết, ngay khi nàng vừa cúi đầu, Vương Hoàng đã quay đầu lại, lẳng lặng nhìn nàng một cái, nếu chàng không nhìn lầm, vừa rồi chàng nói muốn dẫn nàng

rời khỏi Nam Dương, nàng rõ ràng đã động tâm. Thật khó mà tưởng tượng, một nữ lang tuổi còn trẻ, trong nháy mắt đã có thể kiềm chế tâm đang xao động, đảo mắt lại trở về vẻ vô tình!

Vừa rời Trần Dung tự tiện xen vào rõ ràng đã khiến cho mọi người trong Trần phủ không vui, một người đi đến trước mặt nàng, mặt không chút thay đổi nói: “Nữ lang, thỉnh ngồi vào trong góc.”

Lúc này Trần Công Nhương cũng lên tiếng.

Trần Dung cúi đầu đáp ứng, đứng lên.

Vài tỷ nữ đi tới, các nàng dời bình phong của Trần Dung đi.

Bình phong vừa lấy đi, mọi người Vương thị đều quay đầu đánh giá nàng, vừa nhìn, một số người nhất thời hai mắt tỏa sáng, còn đám văn sĩ đáng về thư sinh thì lại là mày ám mặt nhăn.

Sau khi người bên cạnh nói một tiếng, Vương Nghi cũng quay đầu nhìn về phía Trần Dung.

Nhìn thấy nàng, hần rõ ràng giật mình, hướng tới Trần Dung đánh giá từ trên xuống dưới, Vương Nghi ngạc nhiên nói: “Đuôi lông mày mang xuân ý, mềm mại không xương, ngay cả trong ánh mắt cũng chỉ có sát khí cùng mỉa mai, không thấy vẻ khảng khái cao thượng, một nữ lang tao mị tận xương như thế sẽ vì ơn nghĩa mà chạy đến thành Mạc Dương chịu chết sao? Kì quái, thật kì quái!”

Người thời này thích ngắm nhìn dung mạo cử chỉ, đồng thời, cũng thích thông qua khí chất, phượng nghi, cốt cách, mặt mày để đánh giá một người, các trưởng giả có nhiều kinh nghiệm, bình thường liếc mắt một cái thì có thể nhìn thấu bản chất một người, bởi vậy, thuật nhìn người, lời bình phẩm rất được lưu hành ở thời đại này.

Lúc này, Vương Nghi dùng thuật nhìn người để đánh giá Trần Dung, nhưng hần nhìn đi nhìn lại, bình đến bình đi, lại chỉ đưa ra một câu “Kì quái”.

Khi Vương Nghi nhìn chằm chằm Trần Dung, bốn phía đều an tĩnh lại, mấy chục ánh mắt phát sáng đều khóa chặt trên thân Trần Dung, mấy chục lỗ tai đều động lên như muốn nghe Vương Nghi đánh giá.

Bởi vậy, lời của hần thốt ra, tiếng nghị luận nổi lên bốn phía, mọi người giống như Vương Nghi đều trở nên tò mò.

Mấy ánh mắt này khiến Trần Dung khó mà nhịn nổi, nàng cúi đầu, hướng tới Trần Công Nhương, Vương Nghi thi lễ, xoay người định rời đi.

Vừa mới đi ra hai bước, nàng nghe thấy phía sau truyền đến giọng nói của Vương Nghi: “Trách không được Thất lang đối với A Dung này cảm thấy hứng thú, ngay cả ta cũng rất hiếu kỳ, việc thú vị như vậy nếu con đã gặp gỡ muốn chơi thì chơi đi.”

Trần Dung chỉ giật mình, rồi đột nhiên cất bước, cử động thân thể cứng ngắc đi tới trong góc.

Nàng vừa ngồi xuống, vài tỷ nữ lại đi lên dùng bình phong vây quanh.

Bình phong vừa thu xếp xong, Trần Dung liền chậm rãi ngồi trên tháp, co rụt người lại.

Thật lâu thật lâu trước kia, nàng đã biết bản thân không có khí khái, càng không có phượng nghi, chỉ là một tục vật từ đầu đến đuôi, là một con buôn, là một phụ nhân nhỏ bé giữa phố phường.

Sau khi trọng sinh, nàng vẫn cố ý võ trang cho chính mình, vẫn tưởng tượng giống như danh sĩ, làm người phong lưu, cao thượng.

Xem ra, người có nhãn lực chân chính vẫn liếc mắt một cái đã nhìn thấu mình.

Nhưng vậy thì thế nào? Trần Dung âm thầm cười lạnh một tiếng.

Trong tiếng cười lạnh, dưới ống tay áo, hai tay nàng lại bấu chặt vào nhau.

Trong lúc hoảng hốt, thời gian trôi qua chậm chạp vô cùng.

Cũng không biết qua bao lâu, trong điện càng ngày càng náo nhiệt, đèn đuốc sáng trưng, ca múa, cười đùa vang trời.

Trần Dung nhìn thấy đám người Trần Công Nhương, Vương Hoảng cùng Vương Nghi đều tụ ở giữa đại điện uống rượu đàm tiếu.

Không ai chú ý tới góc nhỏ của nàng, nàng liền lặng lẽ dời bình phong.

Nàng thối lui vào trong bóng đêm, thi lễ với Trần Thuật xuất thân thương nhân không muốn đi ra ngoài để người ta xem thường, thấp giọng nói: “Thúc thúc, A Dung lui xuống trước.”

Trần Thuật quay đầu.

Hần nhìn Trần Dung, chậm rãi buông chén rượu, gật đầu, nói với vẻ hiểu rõ: “Lúc này yến hội không có nữ lang tham gia, A Dung cảm thấy nhàm chán

vậy cũng là chuyện bình thường, con cứ đi đi, ai, đáng tiếc ta còn phải ngồi đây.”

Trong tiếng bức tức của Trần Thuật, Trần Dung lại thì lễ, men theo góc đi ra ngoài.

Chỉ chốc lát, nàng đã đi ra đại điện.

Vừa ra khỏi cửa, trước mắt tuyết quang đồng thời đập vào mi mắt, Trần Dung ngửa đầu nhìn trắng sáng trên bầu trời, nghĩ ngợi: Ngày mai lại là một ngày nắng.

Sau khi ngẩn ngơ một lúc, nàng không biết nghĩ tới cái gì, chậm rãi quay đầu, nhìn về phía trong điện.

Trong điện ca múa mừng cảnh thái bình, náo nhiệt vô cùng, cho dù cách qua rất nhiều bóng người, Trần Dung cũng biết, góc nhiều người tụ tập kia là chỗ của Vương Hoàng.

Nàng nhìn ngẩn, bật cười, xoay người rời đi.

Trần Dung lập tức hướng về phía quảng trường.

Nàng đi tới cạnh xe ngựa, vén rèm xe, bước lên, vừa định ra lệnh Thuợng tầu điều khiển, một người đã đi nhanh về phía nàng.

Người nọ từ xa nhìn thấy nàng, liền lên tiếng kêu lên: “Trần thị A Dung?”

Trần Dung ngẩn ra, định thần nhìn lại, nàng lập tức nhận ra, người này đúng là văn sĩ trung niên bên người Vương Hoàng kia, đã từng cùng chung hoạn nạn ở thành Mạc Dương.

Trần Dung thấy là hán thi vôi vàng thì lễ, cung kính nói: “A Dung ở đây, quân tử có gì phân phó?”

Văn sĩ kia bước đến cạnh xe ngựa, dưới ánh trăng, hán dùng một loại ánh mắt kỳ dị liếc nhìn Trần Dung một cái.

Sau đó, hán đưa một vật tới trước mặt Trần Dung, nói: “Tặng cho nàng.”

“Cho ta?” Trần Dung kỳ quái, nàng vươn tay tiếp nhận, lại phát hiện đây là một túi hương dùng vải tinh xảo đắt tiền nhất làm thành, túi hương mềm mại, hiển nhiên mới được tháo từ trên người xuống.

Văn sĩ kia cười nói: “Sai rồi, thứ này là Thất lang nhà ta đưa cho nàng.”

Tìm Trần Dung lại đập thật nhanh.

Nàng cắn môi, kinh ngạc nhìn về phía đèn đuốc sáng trưng, tìm vừa mới đông lạnh nhanh chóng ấm áp lại, từ từ, nàng rũ hai mắt, nhẹ nhàng hỏi: “Vì sao chàng lại đưa cho ta thứ này?”

“Ta không biết.” Văn sĩ trung niên kia cười nói: “Khi ta hỏi Thất lang, Thất lang chỉ đáp trong lòng nữ lang sẽ hiểu rõ.”

Hán vui sướng, tinh tế xem xét nét mặt Trần Dung, nói với vẻ đắc ý: “Ta vào Nam ra Bắc, cũng gặp qua không ít chuyện, nhưng truyền lời tặng cho tiểu nữ nhi vật của mình lại vẫn là lần đầu tiên, ha ha, đúng là thú vị, đúng là thú vị.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Người mời là chàng mà người cứu vớt cũng là chàng

Văn sĩ trung niên kia vừa ngậm tụng, vừa cười vui sướng.

Tay Trần Dung nâng túi hương, trong lòng rối loạn. Đây chính là tư tình trao nhận, trước kia nàng còn có thể nói, thân cận với Vương Thất lang là vì bảo vệ bản thân, nhưng lần trước nhận ngọc bội của chàng, lần này lại nhận túi hương của chàng, vậy chẳng phải là nói, bản thân đã nhận định lang quân là chàng sao?

Hai tay nàng đều đang run rẩy, một bàn tay muốn nàng đem túi hương thu vào trong lòng, chàng là Lang Gia Vương Thất, ngay cả làm thiếp của chàng, cả đời này có chạy cũng không thoát khỏi vịnh cảnh phú quý. Tay kia thì lại đang chống cự, Lang Gia Vương thị thì thế nào? Nàng xứng đôi sao? Không xứng, tự rơi vào tương tự, hậu quả kia, kiếp trước không phải nàng đã chịu qua rồi sao?

Vừa nghĩ đến kiếp trước, cảm giác chỉ là cảnh trong mơ cũng rơi lệ, đủ loại khát vọng sâu trong nội tâm trong nháy mắt biến mất hầu như không còn chút gì.

Nhìn thấy văn sĩ trung niên kia xoay người rời đi, Trần Dung nhảy xuống xe ngựa, chạy về phía hắn. Nàng chạy tới phía sau hắn, đem túi hương kia đặt vào trong tay hắn, vội vàng thi lễ, run giọng nói: “Trần thị A Dung là người hèn mọn, sao xứng nhận vật Thất lang mang theo bên mình? Quân vẫn nên cầm lại đi.” Nói tới đây, nàng cũng không ngẩng đầu lên, xoay người trở về xe ngựa, rõ ràng là cự tuyệt người ta nhưng nàng dường như lại đang chạy trốn chết.

Văn sĩ trung niên kia nhướn mày, kinh ngạc nhìn bóng dáng của nàng, sau một lúc lâu cúi đầu nhìn túi hương, ha ha cười, khẽ nói: “Trên đời này lại có nữ lang thờ ơ với Thất lang ư? Đúng là thú vị.” Rồi hắn xoay người bước vào trong điện.

Xe ngựa khởi động.

Ngoài xe, Thượng tâu đứng ở bên ngoài, cũng không biết Vương Nghi từng đề cập kết thân với Trần Công Nhung liền than thở: “Lang Gia Vương Thất này cũng không biết suy nghĩ cái gì, vừa không nguyện ý nạp nữ lang nhà ta, lại đưa túi hương, chẳng lẽ chỉ muốn chơi đùa một chút thôi sao?”

Tiếng than thở của lão truyền vào trong tai Trần Dung. Lúc này Trần Dung ngơ ngác ngồi trên tháp, hai tay đan vào nhau, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh điểm nhất thời sáng ngời dị thường, nhất thời lại lộ ra uể oải, rõ ràng là mặt hồ mùa xuân bị khuấy đảo.....

Xe ngựa chạy ra phía ngoài.

Trong tiếng bánh xe lao chạy trên lớp tuyết đọng, ánh tuyết trắng bạch, trắng sáng chiếu rọi cả bầu trời xuyên thấu qua góc rèm xe chiếu vào trên mặt, trên người Trần Dung.

Cũng không biết qua bao lâu, nàng kéo rèm xe ra, để gió lạnh thấu xương thổi bay ma tâm loạn như tơ, thổi đi đồ ùng trên mặt. Dần dần, hai mắt của nàng khôi phục về bình tĩnh.

Xe ngựa chạy về phía cửa hông.

Nhìn cổng vòm ở đại môn kia, Trần Dung đột nhiên nói: “Tâu, ra đại môn đi.”

“Vâng.” Thượng tâu lên tiếng, điều khiển xe ngựa chạy ra phía cửa chính.

Lão vừa điều khiển xe vừa tò mò quay đầu nhìn về phía Trần Dung. Dưới ánh trăng, trong tuyết quang, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, môi nàng mím thành một đường, có vẻ vô cùng quật cường, lão liền quyết tâm áp chế hiếu kỳ, không mở miệng hỏi.

Từ cửa hông chạy tới cửa chính ước chừng mất nửa canh giờ.

Trong nửa canh giờ này, trên mặt Trần Dung sắc xấu hổ vui mừng đã biến mất, ánh mắt hoàn toàn trở nên bình thản.

Khi xe ngựa chạy đến gần cửa chính, Trần Dung lộ đầu, nhìn về phía mấy người hộ vệ gác cổng. Chỉ chốc lát, nàng đã thấy Trương Hạng mặc quần áo thanh sam, đoan chính ôn hòa đứng ở gần đó.

Xe ngựa chậm rãi tới gần.

Mọi người nghe thấy tiếng bánh xe thì đồng thời quay đầu nhìn. Nhìn thấy là Trần Dung, có mấy người, mắt đều sáng ngời.

Trong số mấy người này, bao gồm cả Trương Hạng, hắn không chuyển mắt nhìn Trần Dung, khóe miệng mỉm cười, trong ánh mắt mang theo tán thưởng.

Trần Dung cũng nhìn lại hắn.

Ngay khi Trương Hạng có chút kinh ngạc nhìn về phía nàng, Trần Dung chậm rãi thân nhiên tươi cười với hắn. Nụ cười này thật sự quyến rũ cùng minh điểm.

Kiếp trước, Trần Dung đã ngồi trước gương đồng luyện qua vô số lần, một lòng thầm nghĩ dựa vào tươi cười này để thay đổi ác cảm của Nhiệm Mẫn đối với nàng. Đây là tươi cười nữ nhân dụ hoặc nam nhân.

Trương Hạng rõ ràng ngần ngại, hắn yên lặng nhìn về phía Trần Dung. Ngay khi xe ngựa của Trần Dung dựa vào hắn càng ngày càng gần, hắn đột nhiên cúi đầu xuống, lui về phía sau nửa bước. Chỉ cần nửa bước, hắn đã trốn ở phía sau một hộ vệ cao lớn, ngăn cách tầm mắt Trần Dung nhìn về phía hắn.

Trần Dung ngần ra, chậm rãi rũ mắt, rụt đầu vào.

Xe ngựa chạy ra cửa chính.

Sau khi đi ra đại môn vài chục bước, Trần Dung quay đầu nhìn lại, vẫn là một đám hộ vệ cao lớn cùng một mảnh góc áo của Trương Hạng. Nhìn góc áo kia, Trần Dung cười khổ, vô lực thầm nghĩ: Ta quá nóng vội rồi. Chỉ sợ nụ cười kia của ta chẳng những không làm cho hắn có cảm tình, ngược lại còn có thể tăng thêm vài phần nghi hoặc cùng khinh thường. Ngẫm nghĩ, Trần Dung thở dài một tiếng, đột nhiên cảm thấy mất hứng.

Thượng tâu nghe thấy nàng thở dài, không khỏi nghiêng đầu hỏi: “Nữ lang, không khoẻ sao?”

Trần Dung cũng không quân lão có nhìn thấy hay không, chỉ khẽ lắc đầu.

Xe ngựa chạy đi, trong đêm tối tạo nên tiếng nhạc tịch mịch.

Lúc này, Thượng tầu thấp giọng nói: “Nữ lang, nếu Thất lang cố ý, người vẫn nên giả cho ngài đi, tin tưởng ngài sẽ che chở người, sẽ không để thê tử về sau của ngài khi dễ người đâu.” Nói thì nói như vậy nhưng trong giọng nói của Thượng tầu đã có sự mờ mịt không đáng tin.

Vốn, lão nghĩ rằng Trần Dung sẽ không trả lời, không ngờ một lát sau, giọng nói khàn khàn của Trần Dung truyền đến: “Làm thiếp của chàng không bằng giả cho Nhiễm tướng quân làm thê.”

Thượng tầu lập tức đáp: “Nữ lang cần nhắc cho kỹ, Nhiễm tướng quân là gia tộc chuẩn bị cho A Vi, nếu người đoạt lấy sẽ chọc giận gia tộc, về sau có chuyện gì thì sẽ không được che chở nữa.”

Lại một lần nữa, lão nghĩ rằng Trần Dung sẽ không trả lời, nhưng giọng nói khàn khàn của Trần Dung vẫn truyền đến: “Ta sẽ không, tầu, ta sẽ không.” Trong giọng nói khàn khàn có chua xót.

Xe ngựa về tới Trần phủ.

Ngày hôm sau quả nhiên là một ngày nắng. Tuyết động đang nhanh chóng hòa tan. Bốn năm ngày tiếp theo vẫn là ngày nắng.

Mấy ngày nay, Trần Dung vẫn ở trong sân của mình, nửa bước không ra.

Một ngày, một tỷ nữ chạy tới, thi lễ với Trần Dung, cười nói: “Nữ lang, bên ngoài có người đưa tới thiệp mời.”

Thiệp mời ư? Trần Dung mỗi ngày đều nhận được thiệp mời, nàng vờ tay lấy qua, tùy ý thoáng nhìn. Vừa thoáng nhìn, nàng lại bị giật mình.

Mặt trên có một hàng chữ cực kỳ tú dật: “Giao giữa giờ Ngọ và giờ Mùi, bên bờ hồ phía bắc, chèo bên sườn núi, từng hẹn ước với khanh, mong khanh lại tới!”

Là Vương Thất lang! Nhất định là Vương Thất lang! Trần Dung chưa từng thấy bút tích của Vương Thất lang, nhưng mà từng ước hẹn với nàng bên bờ hồ phía bắc, chỉ có một mình chàng mà thôi.

Tìm Trần Dung lại không chịu không chế mà nhảy nhót.

Mấy ngày nay, tuy rằng nàng đóng cửa không ra, nhưng vừa yên tĩnh sẽ nghĩ đến gương mặt tuấn mỹ cao xa, đôi mắt mang theo ý cười nhợt nhạt kia.

Trần Dung áp chế cảm giác thả lỏng trào ra từ đáy lòng, từ sau khi cự tuyệt túi hương của chàng, nàng nghĩ rằng mình không bao giờ gặp lại chàng nữa, nỗi phiền muộn giờ lại trở thành hư không.

Nàng đứng phắt dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ lớn tiếng gọi: “Tầu, chuẩn bị xe!”

Nàng vừa mới kêu gọi, Bình ẩu liền lộ đầu lại đây, hỏi: “Nữ lang muốn xuất môn sao?”

Trần Dung do dự một chút, nàng cúi mắt nhìn thiệp mời trên tháp, vờ tay lướt qua hàng chữ trên đó, lúc này sắc mặt nàng khi trắng khi đỏ, hiển nhiên đang giãy giụa.

Tận nửa ngày sau, nàng chậm rãi ngẩng đầu, đáp: “Đúng, ta muốn xuất môn.” Nói ra những lời này, nàng liền lấy tay đặt tại ngực, thì thào nói: “Cứ cố kỵ trước sau, còn sống cũng không có gì thú vị.”

Bình ẩu kinh ngạc nhìn Trần Dung tự nói thầm, tò mò, bà nhìn thoáng qua thiệp mời trên tháp. Tuy là nô bộc, nhưng Bình ẩu chuyên môn hầu hạ Trần Dung, phó dịch bên người cũng là mặt mũi của quý tộc, bởi vậy, dưới sự yêu cầu của phụ thân Trần Dung, bà cũng học được một ít chữ.

Trần Dung nhìn thấy bà liếc về phía thiệp mời kia, mặt đỏ lên, tim đập loạn, vờ tay cầm lấy nó cất vào trong tay áo.

Nàng vội vàng đi ra phía ngoài.

Hiện tại đúng là giữa trưa, cũng sắp tới giờ hẹn.

Khi Trần Dung đi ra, Thượng tầu cũng lên tiếng trả lời. Trần Dung vừa thấy lão liền gọi vào: “Tầu, chuẩn bị ngựa xe đi.”

“Vâng.”

Thời tiết nắng đẹp.

Trong phố Nam Dương, tuyết động đã hòa tan, khắp nơi lầy lội, chỉ có ở chỗ sâu trong khe rãnh còn có một ít tuyết vụn trắng lóa.

Trần Dung cầm thiệp mời trong tay áo, dù là cố gắng bình thần, đỏ ửng vẫn hiện lên hai gò má.

Chậm rãi, xe ngựa ra khỏi cửa thành.

Xe ngựa tiếp tục chạy tới bờ hồ phía bắc.

Theo thời gian trôi qua, bốn phía chuyển thành im lặng, tiếng người xa dần.

Cũng không biết qua bao lâu, Thượng tẩu kêu lên: “Nữ lang, đến rồi!”

Trần Dung từ trong xe ngựa ló đầu ra.

Vừa nhìn, nàng khẽ nhíu mày, nơi này vắng lặng không có ai. Kỳ quái, lần trước rõ ràng là gặp gỡ Vương Hoảng và mấy người Hoàn Cửu lang ở đây.

Trần Dung nhìn xung quanh một vòng, hướng tới chỗ thấp thoáng bóng người phía trước nói: “Tẩu, chạy đến đó đi.”

Thượng tẩu lên tiếng đáp, điều khiển xe ngựa chạy tới phía trước.

Vừa tới gần, Trần Dung càng nhíu chặt mày, nàng nhìn những người đó, nói: “Cũng không phải.”

Thượng tẩu cũng nhíu mày, lão thi thảo nói: “Trận tuyết lớn vừa mới hòa tan. Bên hồ gió lạnh thấu xương, ta đã nói rồi, Vương Hoảng sẽ không đến đây du hồ vào lúc này đâu.”

Lời này vừa thốt ra, Trần Dung rung mình, nàng lập tức đáp: “Tẩu, quay đầu, chúng ta trở về.”

Lời của nàng vừa mới rời miệng, một tiếng cười to thô khan đã vang lên từ sau triền núi: “Tiểu mỹ nhân thực gấp gấp quá, sớm như vậy đã đến rồi. Con bà nó, gia gia suýt nữa chậm một bước!”

Trần Dung kinh hãi, nàng vội kêu lên: “Tẩu, quay đầu.”

Vừa nói, nàng nghiêng người về phía trước, cầm chặt roi ngựa vừa ra khỏi cửa đã mang theo thói quen.

“Không còn kịp rồi.”

Người cười lần này là một hán tử gầy nhỏ, gương mặt nhợt nhạt, đang mở to một đôi mắt chuột đánh giá Trần Dung, hí hửng cười nói: “Người nọ nói không sai, quả nhiên là vu vật.”

Hai mắt hán đinh chặt trên bộ ngực cao ngất của Trần Dung, chảy nước miếng hắc hắc cười nói: “Con bà nó, lão tử đã tầm tuổi này, đều chưa từng chơi đùa với nữ nhân xinh đẹp như thế.”

Trong lúc hán nói chuyện, dưới triền núi nhanh chóng có sáu hán tử chạy ra, mà hai ba người đã sớm đứng ở cách đó không xa kia cũng vội vã hướng tới bên này.

Thượng tẩu kinh hãi, lão liên tục vung roi ngựa, hét to: “Giá — giá —”

Trong tiếng quát liên tiếp, vó ngựa tung bay, phóng nhanh về phía trước.

Nhưng chỗ này khác với ở trong thành, đây là đất bùn, vừa mới hòa tan tuyết, lầy lội vô cùng, xe ngựa nghiêng qua lật lại, làm sao chạy trốn được?

Bánh xe hãm trong vũng bùn, dù thế nào cũng khó trôi lên, sáu hán tử kia đã vây quanh bốn phía, chặn đường đi của

xe ngựa.

Thượng tẩu gấp đến độ mồ hôi đổ ra như tắm, lão run giọng kêu lên: “Giá, giá —” Tay phải vung roi ngựa, chân cũng sổng chết đá vào bụng ngựa.

Nhưng hán càng gấp gấp, xe ngựa kia càng bị sa lầy, nghiêng ngả vào một chỗ, suýt nữa đẩy Trần Dung ra ngoài.

Lúc này, các hán tử đã vây kín quanh xe ngựa, bọn họ cũng không động, chỉ cười dài nhìn tình cảnh này, hán tử tầm 40 tuổi gầy yếu mở miệng đầu tiên kia, nháy mắt đã kề cận Trần Dung, vui mừng nói: “Tiểu mỹ nhân cần gì sợ hãi? Nhóm nữ lang các nàng, cả đời chỉ có thể thưởng thức hương vị của một người nam nhân. Lần này nàng có thể hưởng thụ ăn no, đó là mỹ sự mà, sợ cái gì?”

Lời này vừa nói ra, tiếng cười gian dâm dâng vang lên bốn phía.

Trần Dung tâm đang rối loạn cố gắng bình tĩnh, tuyệt vọng thầm nghĩ: Xem ra, đây là ông trời muốn thu thập ta, ông trời biết ta không nên tồn tại trên thế gian, cho nên muốn thu thập ta.

Vừa nghĩ như thế, lòng của nàng trở nên tĩnh lặng.

Từ lần trước sau khi thoát vây khỏi thành Mạc Dương, Trần Dung phát hiện tâm của mình đã trở nên chân chính cứng rắn. Thời khắc này, suy nghĩ cần thận không thấy đường lui, trong lòng đã không còn sợ hãi.

Nàng mím miệng, khẽ quát: “Tẩu, quên đi.”

Lời này vừa nói ra, Thượng tẩu lại lên tiếng khóc lớn, lão khàn khàn kêu lên: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Trần Dung không để ý đến lão.

Trong tiếng cười của hán tử, nàng giờ tay phải tìm kiếm, rút trăm cái từ trên đầu xuống.

Đem trăm cái thu vào trong tay áo, Trần Dung giờ roi ngựa, lạnh lùng nói: “Ngay cả phải chết, cũng phải lòi theo vài người đi cùng.” Dừng một chút, nàng nghiêng răng nghiêng lợi: “Chỉ tiếc, kẻ hãm hại sau lưng ta, ta không có cách nào đối phó.”

Ánh mắt lộ ra sát khí, ngữ khí ngoan lệ. Nàng trừng mắt nhìn những người đó, lớn tiếng kêu lên: “Là ai sai các người tới đây hại ta? Sao không nói ra, để ta làm quý cũng yên lòng?”

Lời này mới thốt ra, hán tử da mặt vàng vọt cười to nói: “Mỹ mạo thiên hạ như vậy, làm quý chẳng phải quá đáng tiếc sao? Làm áp trại phu nhân của chúng ta mới tốt mà.”

Trần Dung quay đầu nhìn về phía thủ lĩnh gầy gò kia, thét to: “Là ai muốn hại ta? Dù sao ta cũng không chạy thoát, sao không nói ra?”

Hai mắt hán tử gầy yếu ngăm nhìn mông kiêu ngọc tròn đầy của nàng, hé hàm răng vàng cháy nước miếng, nói: “Chúng ta nhìn thấy, cũng chỉ là một người râu xồm có khẩu âm phương bắc, hán ta cũng không nói là ai muốn hán ta đến.”

Trần Dung nghe đến đó, nói với giọng căm hận: “Vậy mà ngay cả kẻ thù cũng không biết?” Trong giọng nói lộ vẻ thất vọng.

Khi Trần Dung cùng bọn họ đối đáp, Thượng tẩu vẫn đang cất tiếng khóc lớn, tay lão nắm roi ngựa đã run rẩy không thôi.

Nhìn Thượng tẩu như vậy, nhìn Trần Dung căm giận, nhóm hán tử tiếp tục cất tiếng cười to, lúc này, vài người khác cũng đã vây quanh, tổng cộng có chín hán tử, hoàn toàn vây kín xe ngựa và hai người Trần Dung, Thượng tẩu. Tổng cộng có 9 đôi mắt phát sáng đâm uế khóa chặt trên mặt, trên người Trần Dung, hi hi cười cợt với lời lẽ xấu xa, càng ngày càng không chịu nổi.

Lúc này, Trần Dung quay phắt đầu lại, lớn tiếng quát: “Khóc cái gì, cùng lắm thì chết mà thôi!”

Tiếng quát thốt ra, Thượng tẩu nghẹn lời.

Trần Dung vẫn còn trừng mắt nhìn lão, nàng kêu lên: “Run rẩy cái gì? Ta còn không sợ chết, người cũng đã già rồi, sợ cái gì chứ?”

Thượng tẩu nhìn về phía nàng, lão lệ tung hoành.

Lão thống khổ như thế, trong đó phần lớn là vì Trần Dung. Không đành lòng nàng còn trẻ mà đã chết oan. Hiện tại thấy nàng chỉ là một nữ lang nho nhỏ cũng không bối rối thì lão cảm thấy an tâm một chút.

Vươn tay áo lau đi nước mắt nước mũi, Thượng tẩu cũng giống như nàng, cũng giờ lên roi ngựa, run giọng nói: “Nữ lang nói đúng, cùng lắm là chết thôi.”

Trần Dung thấy lão rút cục bình tĩnh trở lại, nàng cũng thả lỏng hơn chút.

Nàng quay đầu nhìn về phía hán tử.

Tặc hán đi đằng trước, ánh mắt chuyển về phía roi ngựa trong tay Trần Dung, hán nhe hàm răng vàng, hi hi cười nói: “Nữ lang, roi này cũng không dễ dùng đâu, ta thấy nàng vẫn nên buông ra, cẩn thận bị thương tay đó.”

Hán vừa nói xong, lại là tiếng cười vang nổi lên bốn phía.

Trần Dung cười lạnh một tiếng, nghĩ ngợi: Không sai, roi đúng là rất khó dùng. Nhưng nếu dùng tốt, sẽ có vũ lực lớn!

Nhóm hán tử nhìn Trần Dung diễm lệ động lòng người, nhìn thấy nàng nắm roi ngựa vững vàng, tiếng cười càng lúc càng lớn.

Một hán tử đen gầy từ trong đám người đi ra, vừa bước nhanh về phía Trần Dung vừa kêu to: “Con bà nó, ta không thể chờ để cùng tiểu mỹ nhân thân cận nữa rồi!”

Trong lúc nói chuyện, hán cùng với Trần Dung càng ngày càng gần, dần dần, năm bước, bốn bước, ba bước, hai bước!

Tay phải hán duỗi ra hướng về phía roi ngựa của Trần Dung, nham nhở cười nói: “Tiểu mỹ nhân vẫn nên đưa nó cho ta đi.”

Hán động tay động chân ý muốn cầm cổ tay trắng trẻo của Trần Dung.

Đúng lúc này! “Bốp –” một tiếng, roi ngựa quật vào không khí phát ra tiếng vang, trong nháy mắt, roi ngựa nhanh như chớp ập về phía hán tử kia!

Cú vung này vừa chuẩn vừa nặng, làm sao có thể do một nữ lang tay trái gà không chặt đánh ra chứ?

Hán tử đen gầy cả kinh, theo bản năng hấn nghiêng sang bên cạnh muốn né đi.

Đúng lúc này, roi ngựa đã tới!

“Bốp” Tiếng roi ngựa nặng nề đánh vào da thịt đột ngột vang lên. Cùng với tiếng vang này là tiếng kêu thảm thiết sắc nhọn của hán tử kia.

Tiếng kêu thảm thiết của hán tử vừa mới vang lên, lại nghe tiếng vung roi ngựa không ngừng truyền đến. Mỗi một lần bóng roi ngựa vút qua, tiếng hét thảm lại truyền đến.

Một dòng máu đỏ phọt lên cao tuôn ra như suối, một tiếng kêu thảm thiết chỉ có người lúc sắp chết mới có thể phát ra, một phá thiên không mà đến, chấn động màng tai mọi người.

Ngay sau đó, chỉ nghe tiếng động một vật nặng ngã xuống đất.

Tất cả mọi người đều kinh sợ.

Mọi tiếng động đều biến mất.

Mỗi người đều mở to hai mắt, sững sờ nhìn thân thể còn run rẩy nằm trên đất kia. Chỗ gáy của cơ thể kia đã bị gãy, máu tươi ở cần cổ còn phun ra, mà trên đất, bùn lầy lội pha lẫn với vũng máu, trông hết sức ghê người!

Tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn Trần Dung.

Bọn họ nhìn thấy là một gương mặt xinh đẹp lạnh lùng dị thường, không hề đổi sắc. Nữ lang xuất thân quý tộc này, ở trong tình cảnh như thế chẳng những không hoảng hốt bất loạn lại dùng thủ đoạn lời đỉnh vạn quân, sẵn sàng đánh chết một người!

Nàng nhìn thấy máu mà không bị choáng váng sao?

Trong mê loạn, đã có một ít hán tử không tự chủ được lui về phía sau.

Đúng lúc này, tiếng Trần Dung quát chói tai làm Thượng tẩu tỉnh táo lại: “Còn thất thần làm gì? Lao ra đi!”

Giọng nói nặng nề, sát khí dày đặc.

Thượng tẩu rùng mình, không tự chủ được đáp: “Vâng.” Lão vung mạnh roi ngựa.

Có lẽ bởi vì Thượng tẩu so với khi nãy đã bình tĩnh hơn, có lẽ là vận khí cũng không tệ lắm, con ngựa vừa nhảy lồm lên lại có thể kéo xe chạy ra khỏi hố lầy lội, nhắm về phía con đường rải đá vững chãi phía trước. Nơi này dù sao cũng là chỗ các quý tộc thích du ngoạn, đa số con đường đều được trải đá vụn.

Xe ngựa Trần Dung vừa lao ra, hán tử tức giận, quát rống lên: “Bắt lấy nàng! Con bà nó, bắt lấy nàng—”

Một câu cuối cùng đã là gầm rú.

Chúng hán tử tỉnh táo lại.

Bọn họ đồng thời phát ra một tiếng tru, lao về phía Trần Dung xông về phía xe ngựa.

Thượng tẩu ngồi ở chỗ xa phu lúc này mồ hôi vã ra như tắm, cũng không vươn tay lau bớt, lão vừa dùng sức vung roi ngựa vừa liên thanh hét to.

Mà Trần Dung quay đầu đối mặt với chúng hán tử. Mỗi khi có người xông lên, nàng lại hung hăng vung roi.

Trên roi ngựa của nàng hãy còn máu tươi đầm đìa, dưới ánh mặt trời tản ra quang mang loá mắt. Bởi vậy, roi ngựa của nàng vừa tàn nhẫn vừa nặng nề vung qua, ngay cả trùn cỏ phi cũng phải vội vàng né tránh.

Vừa né tránh, tốc độ của bọn chúng cũng chậm lại.

Như thế sau hai ba lần, xe ngựa của Trần Dung đã lao đi được năm bước xa.

Đúng lúc này, trong đám hán tử, một người rống to: “Không thể để tiểu cô này chạy thoát được. Đuổi theo, nhất định phải đuổi kịp nàng!”

Lời vừa dứt, thủ lĩnh tỉnh táo lại, hấn lớn tiếng kêu lên: “Đi cưới ngựa, con bà nó, chúng ta còn có ngựa mà.”

Một lời thốt ra, chúng hán tử đồng thời bùng tỉnh đồng thời xoay người, chạy về phía chỗ bọn họ vừa mới ẩn nấp.

Nhưng chỉ nửa khắc, sáu con ngựa đã đồng thời xuất hiện trong tầm nhìn của Trần Dung.

Trần Dung vừa nhìn vừa nói với Thượng tẩu: “Tẩu, chú ý dưới chân, tuyệt đối không được để lật xe.”

Nàng nghĩ, chỉ cần không ngã xe, bọn họ sẽ có một đường sống.

Thượng tẩu hét lớn: “Vâng.” Trần Dung trấn định đã cuốn hút lão, thời khắc này trả lời vang dội mà vững vàng.

Vì thế, xe ngựa liều mạng chạy về phía trước, ở phía sau, sáu con ngựa cũng phóng tới như điên.

Thủ lĩnh hán tử kia một bên giục ngựa đuổi theo, một bên gào lên: “Đuổi theo — con bà nó, ngay cả nữ lang cũng không đối phó được, thậm chí còn chết một người, con tức này vô luận thế nào cũng phải trút ra!”

Năm người khác đồng thời kêu gào hét to phụ họa.

Trong gió lạnh, tiếng bọn họ kêu la hỗn loạn thổi vào trong lỗ tai của Trần Dung.

Trần Dung mím môi, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm mấy người kia. Gió lạnh thổi rối tóc dài, đâm vào hai mắt nàng.

Lòng của nàng vẫn đập loạn, hai mắt không hề chớp một cái.

Lúc này Trần Dung nghĩ rằng: May mắn từng có lúc ở thành Mạc Dương kia, bằng không, hôm nay ta sẽ không thể lạnh lùng bình tĩnh như thế.

Xe ngựa còn đang chạy như điên.

Sáu con ngựa cũng đang điên cuồng truy đuổi.

Vốn, theo đạo lý tuần mã bởi vì gọn nhẹ hẳn đã sớm có thể đuổi theo xe ngựa. Nhưng với tốc độ của bọn chúng, bọn chúng vẫn cách hai ba mươi bước xa, khó mà bắt kịp.

Cũng đúng thôi, ngựa của bọn họ gầy đến da dán vào xương. Mà ngựa của Trần Dung cũng là con ngựa cường tráng được tinh tế tuyển lựa.

Nửa canh giờ trôi qua.

Khoảng cách giữa hai bên hiện tại đã kéo đến năm mươi bước xa.

Ngựa Trần Dung vốn là ngựa tốt thượng đẳng, có điều mấy năm nay sống an nhàn sung sướng đã quen, nhất thời tốc độ chưa đạt được tối đa. Nhưng luận về sự chịu đựng, cũng đã hơn xa sáu con ngựa ngay cả ngô cũng không được ăn, chỉ có thể nhắm mắt nuốt chút cỏ, phẩm tính thấp kém kia.

Nhìn xe ngựa Trần Dung càng đi càng xa, trùu thổ phi gào thét, hẳn hét lớn: “Đuổi theo! Nhất định phải đuổi theo, tiểu cô nương công ngọc cao, đuổi theo là có thể vui đùa thống khoái!”

Lời này vừa thốt ra, mấy hán tử dần dần sinh ra ý lui trở nên kích động, bọn họ quát to một tiếng, vung roi ngựa, mũi chân đá vào bụng ngựa, giục ngựa gia tốc. Trùu thổ phi kia còn kêu to: “Mọi người nhắm lại bạch dương ven đường kia giống như tiểu nữ nhân vậy, có phải sẽ có thêm chút sức lực hay không? A? Đuổi theo!”

Trong tiếng hô, một hán tử đón gió kêu lên: “Đầu nhĩ, chúng ta muốn cố gắng, nhưng con ngựa không hiểu việc này, chúng nó chạy không nổi nữa rồi!”

Một hán tử khác cũng kêu lên: “Con bà nó, trở về phi trừu từ này ngoạn ý không thể. Ngay cả xe ngựa cũng không đuổi kịp, làm được gì chứ?”

Tiếng kêu theo gió thổi đến, Thượng tẩu tinh thần đại chấn, lão vui mừng nói: “Nữ lang có nghe hay không? Có nghe hay không? Bọn họ chạy không nổi nữa rồi, bọn họ chạy không nổi nữa rồi.”

Trần Dung vẫn quay đầu lại, nhìn chăm chăm vào những người đó, đối thoại theo gió thổi tới tất nhiên cũng rơi vào tai, nàng liên thanh đáp: “Đúng đúng, tẩu, lại kiên trì một chút chúng ta sẽ được bình an.”

Thượng tẩu nở nụ cười.

Lão lại vung roi ngựa.

Xe ngựa lại chạy thêm nhanh hơn.

Dần dần, mọi người phía sau càng ngày càng xa, dù là tiếng bọn họ kêu to vẫn theo gió lọt vào tai, roi ngựa vung vun vút, nhưng mã lực vẫn là càng ngày càng yếu, tốc độ cũng càng ngày càng chậm.

Dần dần, bộ mặt bọn họ đã bắt đầu mờ hồ, tiếng nói đã không còn nghe rõ.

Trần Dung vui mừng quá đổi, quay đầu lại.

Nàng kêu lên: “Tẩu, chúng ta bình an rồi.”

Thượng tẩu ha ha cười, nói: “Bình an rồi, bình an rồi.” Cuối cùng, trong giọng nói lại mang theo nước nở.

Trần Dung cũng đỏ hốc mắt.

Đúng lúc này, ánh mắt nàng thoáng nhìn, sắc mặt khẽ biến, vội kêu lên: “Tẩu, đây là đâu vậy?”

Thượng tẩu cả kinh, nhìn ngó xung quanh.

Vừa nhìn, khuôn mặt già nua cũng trở nên tái nhợt, phía trước đường đá cát bụi, bên trái là một ngọn núi cao, phía bên phải còn lại là bãi cỏ hoang vu, nơi này, đâu phải là thành Nam Dương?

Trần Dung nhìn nửa ngày, trầm giọng nói: “Tẩu, chúng ta làm đường rồi.”

.....

Thượng tẩu hoảng hốt không ngừng đáp: “Nữ lang, là lỗi của lão nô, là lỗi của lão nô.” Không đợi lão nói tiếp, Trần Dung đã mệnh lệnh: “Việc đã đến nước này, đừng nhiều lời nữa, tẩu, nếu những người đó không đuổi theo, chúng ta liền đi chậm lại, chờ thấy rõ phương hướng lại phóng nhanh.”

Thượng tẩu lên tiếng, dừng lại tuần mã.

Hai người nhảy xuống ngựa, nhìn xung quanh khắp nơi, nơi này không nhìn thấy phía trước, trên núi hoang vu vắng lặng, cũng không thấy con người, đồng ruộng bên kia lại trống trơn rộng lớn.

Thượng tẩu kêu lên với Trần Dung: “Nữ lang, ta đi lên đỉnh núi kia nhìn xem, thuận tiện tìm xem có người nào hay không.”

Nói xong liền về chạy về phía trước.

Trần Dung vội vàng gọi lão lại, nói: “Ngựa đi sẽ nhanh hơn, tẩu, chúng ta cùng đi.”

Thượng tẩu ngừng chân, lập tức phản ứng lại, đúng là không thể để một mình Trần Dung ở tại chỗ này.

Vì thế lão lên tiếng, ngồi lên chỗ xa phu, điều khiển xe ngựa chạy đi.

Trần Dung vén lên rèm xe, nhìn xung quanh sau một lúc, rồi cảm khái: “May mắn thời điểm chúng ta xuất môn là giữa trưa, nhìn vắng thái dương còn nửa canh giờ nữa trời mới tối, tẩu, trước khi trời tối chúng ta cố gắng trở lại thành Nam Dương.”

Trong tình huống Hồ binh lúc nào cũng có thể xông về phía nam, trời vừa tối thành Nam Dương đã đóng cửa, nếu trước khi trời tối không kịp quay về thì phải ở qua đêm ngoài thành, mà ngoài thành khắp nơi đều là lưu dân tụ tập.

Thượng tẩu cũng nghĩ đến điều này, lão vùng roi ngựa, điều khiển xe tăng tốc.

Xe ngựa chạy nhanh về phía trước.

Ước chừng đi được hai khắc, bọn họ mới đến một gò đất so với bình thường cao hơn một chút, không có biện pháp, đường núi kéo dài, nhìn thì rõ ràng rất gần, nhưng vừa đi mới biết được cực kỳ xa.

Xe ngựa vừa đến, Thượng tẩu liền nhảy xuống, vội vàng nhìn ngắm ngọn núi kia.

Trần Dung không nhúc nhích, nàng điều khiển xe ngựa đi vào một chỗ đầy cỏ xanh, một bên để ngựa ăn cỏ, một bên lo lắng nhìn Thượng tẩu.

Một khắc, Thượng tẩu xuống dưới.

Sắc mặt của lão thật không tốt, nhìn Trần Dung, lão lúng ta lúng túng nói: “Thấp quá, nhìn lên đều là đỉnh núi, không thấy thành Nam Dương.”

Trong giọng nói của lão mang theo tiếng khóc.

Trần Dung hơi nhếch môi.

Nàng trầm giọng nói: “Tẩu, không phải sợ, chúng ta ngấm lại, chúng ta cần phải cẩn thận suy nghĩ.”

Nàng thả người nhảy lên xe ngựa, nhìn quanh mọi nơi.

Lúc này, Thượng tẩu kêu lên: “Nữ lang, sắp đến giờ cơm rồi, chúng ta có thể nhìn xem bốn phía chỗ nào có khói bếp bốc lên.”

Trần Dung suy nghĩ một hồi, khàn khàn nói: “Nay thành Nam Dương nhiều lưu dân lắm.” Ý tứ của nàng là nếu có khói bếp chỉ sợ cũng là do lưu dân dấy lên.

Thượng tẩu nóng nảy, lão bối rồi kêu lên: “Nữ lang, nữ lang, vậy phải làm sao bây giờ?”

Trần Dung cũng không phải người có tính nhẫn nại, bị lão kêu gọi như thế, nàng nổi trận lôi đình: “Hỏi ta làm sao ư? Ta cũng đâu biết làm sao bây giờ?”

Thượng tẩu sùng sốt, chậm rãi, lão cúi đầu.

Lúc này, Trần Dung ra lệnh xe ngựa chạy trên đường, nếu có lưu dân đến đây, thì vẫn có thể bỏ xa bọn họ.

Thượng tẩu lên tiếng đáp.

Chỉ chớp lát, Trần Dung lại nói: “Đúng rồi, thành Nam Dương không phải ở phía nam sao, chúng ta đi về phía nam.” Nàng nghĩ, mặc kệ như thế nào, càng đi về phía nam thì càng không có người Hồ, đó là khẳng định, nhưng về phần lưu dân, chỉ sợ lại càng nhiều hơn.

Thượng tẩu lên tiếng, vung roi ngựa, chạy về phía nam.

Trên đường đi, thái dương dần dần chìm về phía tây.

Trên đường đi, hai người đều trở nên bối rối.

Bên trái vịnh viễn đều là dãy núi liên miên, phía bên phải vịnh viễn đều là điền dã hoang vu, trên quan đạo phía trước không có một bóng người, đi mãi mà không thấy biên giới.

Đúng lúc này, Trần Dung thấp giọng nói: “Tẩu, không cần đi nữa.”

Thượng tẩu quay đầu.

Trần Dung ngoái quanh, nhìn về phía một chỗ khe núi, vờn tay chỉ qua, nói: “Chúng ta đi lâu như vậy mà không nhìn thấy người, chứng tỏ nơi này vẫn an toàn, tẩu, chỗ kia cũng khá ổn, chúng ta qua đó nghỉ tạm một đêm, đến ngày mai sẽ tìm cách sau.”

Thượng tẩu vội la lên: “Nhưng nữ lang, thâm sơn cùng cốc, nếu có dã thú thì làm sao bây giờ?”

Trần Dung nghiêm mặt rống giận với lão: “Vậy người nói làm sao bây giờ? Trời đã tối rồi, Nam Dương cũng đã đóng cửa, hiện tại cho dù biết phương hướng, chúng ta cũng không vào được.”

Thượng tẩu ngẩn ngơ, lão lại cúi đầu, vung roi ngựa, điều khiển xe ngựa hướng tới khe núi theo lời Trần Dung nói.

Vòng qua một ngọn núi nhỏ thì bọn họ tiến vào khe núi, khe núi rất hẹp, phía trước là triền núi cao ngăn trở, mặt sau cũng là núi cao, bên trong chỉ có không gian đủ để chứa năm chiếc xe ngựa.

Trần Dung nhảy xuống, nàng nhìn quanh trái phải, thì thào nói: “Đang mùa đông, hẳn là không có dã thú.” Nói thì nói như vậy, nàng đối với cuộc sống tập tính của dã thú hoàn toàn không biết gì cả, lời này cũng chỉ là tự trấn an thôi.

Nhìn về cửa ra duy nhất ở phía trước, Trần Dung thấp giọng nói: “Tẩu, chúng ta có nên chặn một tảng đá ở đây hay không?”

Thượng tẩu nhìn về phía nàng, hỏi: “Chặn gió sao?”

Đương nhiên không phải, Trần Dung đang chuẩn bị phát hỏa, đột nhiên thâm nghĩ: Nếu bị người ta phát hiện ra nơi này, dựng tảng đá ngăn cản thì có tác dụng gì? Ai cũng có thể chuyển đi mà, nói đến nói đi, nếu có người hay dã thú từ trên sườn núi chạy xuống đây, bọn họ còn có thể ngồi xe bỏ chạy, nếu chặn lại sẽ chỉ ngăn cản xe ngựa của chính bọn họ.

Vừa nghĩ như thế, nàng lại nhanh chóng ngậm miệng.

Trời rất nhanh đã tối đen.

Trần Dung ngồi trong xe ngựa, Thượng tẩu ngồi ở trên chỗ xa phu, hai người một bên lắng nghe gió thổi cỏ lay bên ngoài, một bên thầm thì nói gì đó.

Thời điểm im lặng như thế, trên núi không ngừng truyền đến tiếng dã thú tê rống, còn trùng chít chít không ngừng, từng đợt gió lạnh thổi tới, dường như mang theo một loại động tĩnh giống như hô hấp của con người.

Càng nghe, Trần Dung càng sợ hãi.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến giọng nói của Thượng tẩu: “Nữ lang, người sợ sao?”

Giọng nói của lão cũng có chút run run.

Tuy rằng Thượng tẩu đã lớn tuổi, nhưng lão là nô sinh ra trong gia đình, từ nhỏ ở Trần phủ nên chưa trải qua sóng gió.

Lập tức, Trần Dung thấp giọng trả lời: “Ta không sao.”

Dừng một chút, nàng phân phó: “Đừng nói nữa, nghe đi, không phải là tiếng vó ngựa chứ?”

Trong sự im lặng, Thượng tâu một lát sau trả lời: “Không có đâu.”

“Vậy ư.” Trong câu trả lời của Trần Dung tràn ngập cảm giác không biết là mất mát hay là thả lỏng.

Lúc này Trần Dung cũng không biết, trong thành Nam Dương có tầm hai trăm hộ vệ vây quanh một chiếc xe ngựa chạy về phía chỗ cửa thành.

Ngoài xe ngựa, một người dựa tới gần, thấp giọng nói với người trong xe ngựa: “Lang quân, cũng chỉ là lời đoán mò của một lão bộc phụ, bởi vì chút việc nhỏ mà dùng một tấm lệnh bài của Nam Dương vương, thật sự không đáng.” Từ sau ngày biết người Hồ muốn đi về phía nam, trời vừa tối đen, cửa thành bốn phía đều đóng chặt, bất luận kẻ nào cũng không thể ra vào. Chỉ có rất ít gia tộc như Vương thị, mới có thể có được ba tấm lệnh bài, có được ba lượt cơ hội ra vào thành Nam Dương vào ban đêm. Ngay như Trần phủ, cũng chỉ có một tấm lệnh bài.

Một lát sau, một giọng nói thanh nhuận êm tai thân nhiên trả lời: “Không phải đoán mò. Ta không hề gửi thiệp mời cho nàng.” Người nói chuyện, đúng là Vương Hoàng.

Ngay lập tức, chàng vén rèm xe lên.

Nhìn dòng người bên ngoài, cùng với một tia tà dương cuối cùng phía chân trời, gương mặt chàng tuấn mỹ phiêu dật vẫn mang theo tươi cười thân nhiên: “Lấy danh nghĩa của ta hẹn nàng ra gặp ư? Loại sự tình này, ta cũng không thích.”

Người kia gật đầu.

Lúc này, quân đội đã đi tới chỗ cửa thành.

Cửa thành đã sớm đóng cửa, người kia giục ngựa tiến lên, giọng lệnh bài, nói to: “Lang quân nhà ta là Lang Gia Vương Hoàng, có việc gấp muốn ra khỏi thành.”

Một thủ vệ giục ngựa tới, đang định cự tuyệt, người kia đã giơ lên một tấm lệnh bài khác, ném dưới chân hắn, nói: “Đây là Nam Dương vương cho lang quân nhà ta.”

Thủ vệ kia cầm lệnh bài lên nhìn, lập tức hai tay chấp lại, cao giọng đáp: “Vâng, lang quân, mời!”

Xe ngựa khởi động.

Hơn mười con tuấn mã biến mất trong bóng đêm.

Thủ vệ ở cửa thành nhìn bóng dáng bọn họ đi xa, thì thầm nói: “Lang Gia Vương Hoàng? Chẳng lẽ lại có chiến sự, khiến cho nhân vật như vậy không để tâm đến ban đêm mà ra khỏi thành sao?”

Hai trăm người ngựa đều nhịp bước chân, còn mang theo đao thương, vừa xuất hiện, lưu dân ngồi ở hai bên đường, mặc kệ là nghe thấy tiếng vó ngựa, hay là trông thấy bóng người đều thối lui về phía sau, trốn trong góc, nhìn theo bọn họ đi xa.

Chỉ chớp lát, bọn họ đã đi tới dương thủy chi tân.

Vương Hoàng liếc nhìn hồ nước tầm năm mươi mẫu kia, thân nhiên hạ lệnh: “Chia làm năm mươi người đi một vòng quanh hồ, nhìn xem chỗ nào có dấu chân, vó ngựa, cùng bánh xe bất thường. Còn nữa, nếu nhìn thấy ai thì hỏi thăm một câu.”

“Vâng.”

Năm mươi người cưỡi ngựa lĩnh mệnh rời đi.

Một khắc sau, có năm người cưỡi ngựa chạy về phía chàng. Một thanh niên hộ vệ vừa nhảy xuống ngựa đã chấp tay nói: “Lang quân, cách chỗ này hai trăm bước có vết bánh của một chiếc xe ngựa, dấu chân của chín người, còn có dấu vết một thi thể đổ máu ngã dưới đất.”

Nói tới đây, hắn ngừng nói nhìn về phía Vương Hoàng.

Ánh lửa bập bùng, trên gương mặt tuấn mỹ phiêu nhiên của Vương Hoàng như cách qua lớp sương khói, hắn làm sao nhìn ra được cái gì?

Thanh niên hộ vệ kia tiếp tục nói: “Vết xe ngựa từng bị hãm trong vũng bùn, sau lại chạy về phía tây. Theo sát dấu vết xe ngựa kia, đầu tiên là bước chân của tám người, tiếp theo là vó ngựa của sáu con ngựa. Đây vó ngựa dấu vết tự pha hạ mà đến.”

Hắn nói đến đây liền ngậm miệng, nhìn về phía Vương Hoàng.

Trong ánh lửa, Vương Hoàng gật đầu, nói: “Không thể nghi ngờ chính là nàng rồi, truyền lời xuống, truy tìm theo dấu vết.”

“Vâng.”

Vó ngựa tung bay, bánh xe lạo xạo.

Thanh niên hộ vệ kia hiển nhiên là người có kinh nghiệm, hấn giục ngựa đi tít đằng trước, mỗi khi đi được mấy chục bước liền nhảy xuống quan sát một phen.

Chỉ chốc lát, hấn giục ngựa tới gần xe ngựa, nói với Vương Hoằng: “Lang quân, sáu con ngựa kia mã lực không đủ, không đuổi theo nữa. Chỉ có dấu vết của xe ngựa vẫn chạy tiếp.”

Hấn chỉ về phía trước.

Vương Hoằng kéo rèm xe xuống, thân nhiên nói: “Đã biết, đi thôi.”

“Vâng.”

Chúng mã lại bôn chạy.

Thanh niên hộ vệ vẫn đi ở phía trước, hấn đi được tầm trăm bước liền nhảy xuống nhìn qua, sau đó lại phóng ngựa dẫn đường.

Chạy đi sau một lúc lâu, thanh niên hộ vệ chỉ vào vết bánh xe, nói: “Bọn họ ở trong này một lúc, rồi hướng tới ngọn núi kia.”

“Tiếp tục.”

“Vâng.”

Lại một lát sau, thanh niên hộ vệ ngừng lại, hấn nhìn về phía Vương Hoằng, chấp tay nói: “Lang quân, xe ngựa ngay tại phụ cận.”

Dừng một chút, hấn còn nghiêm túc hỏi: “Có cần kêu to tên của bọn họ không?” Đang vây quanh giữa dãy núi, chỉ cần cất tiếng gọi sẽ hồi âm vang vọng, rất nhanh có thể tìm được người.

Trong ánh lửa le lói, Vương Hoằng cười cười.

Nụ cười có chút thần bí, có chút giao hoạt, lại có chút lười biếng.

Chỉ thấy chàng xốc lên rèm xe, thả người nhảy xuống, vừa đi tới thanh niên hộ vệ kia, vừa khẽ cười nói: “Gọi tên làm gì? Ta nghĩ nàng sợ tới mức đủ thâm rồi.”

Thanh niên hộ vệ kia không rõ ý tứ của chàng.

Vương Hoằng thả người nhảy lên một con ngựa, nói với thanh niên hộ vệ đó: “Đi thôi, đi tìm nàng.”

“Vâng.”

Thanh niên hộ vệ đáp lời, vẫn hồ nghi nhìn về phía Vương Hoằng.

Một hồi lâu, hấn mới lên tiếng, giục ngựa về phía trước.

Lúc này, mỗi khi đi mấy chục bước, hấn đều quan sát một lúc. Mà Vương Hoằng cũng giục ngựa theo sát phía sau hấn.

Chỉ chốc lát, hấn đi đến một chỗ, chỉ vào bên trong, thấp giọng nói: “Lang quân, khả năng ngay tại chỗ này.”

Vương Hoằng đáp lời, chàng nghiêng tai nghe ngóng, dần dần, khoe môi khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười mỉm.

Híp mắt mỉm cười một lúc, chàng nhẹ giọng nói: “Người tiến lên đi, tạo tiếng động lớn một chút, nhìn thấy có người đi ra cũng đừng chào đón, tùy tiện chọn một nơi để đùa giỡn đi.”

Lần này, thanh niên hộ vệ nghe hiểu, hấn cười ra tiếng, vừa nháy mắt vừa hạ giọng nói với Vương Hoằng: “Lang quân là muốn mỹ nhân cảm kích lấy thân báo đáp ư?”

Trả lời hấn, là Vương Hoằng chấp hai tay sau lưng, bóng dáng vô cùng cao xa phiêu miểu, vô cùng thuần khiết, chỉ thấy chàng nhọt nhọt cười nói: “Lấy thân báo đáp ư? Với tính cách của nàng chỉ sợ là không dễ dàng, nhưng mà khiến giai nhân cảm động, ái mộ thề ước, đúng là có khả năng.”

Thanh niên hộ vệ nghe đến đó, nhin cười, dẫm mạnh chân, hướng tới khe núi kia.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Động tình

Trong khe núi, Trần Dung co rúm lại, giống như Thượng tầu, vẫn không hề nhúc nhích. Tuy rằng bọn họ không hiểu biết gì về chiến sự nhưng ở thời điểm này cũng có thể cảm giác được không khí bất đồng. Đặc biệt mấy trăm vó ngựa đồng thời chạy tới khiến côn trùng ngừng kêu, dã thú ngừng hú, làm cho bọn họ cảm giác được một vẻ xơ xác tiêu điều.

Không dám nói lời nào, không dám nhúc nhích, mỗi một tích tắc đều trôi qua rất chậm.

Trần Dung tròn to hai mắt, vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm chỗ tối đen phía trước.

Lúc này bọn họ đã nhét mảnh vải vào miệng ngựa, chỉ có như vậy, chỗ bọn họ ẩn thân mới không bị ai phát hiện.

Đúng lúc này.

Đột nhiên, một loạt tiếng bước chân vang lên!

Tiếng bước chân này trong đêm tối trầm trọng như núi, xơ xác tiêu điều bước đến!

Sắc mặt Trần Dung tái nhợt, không khỏi thảm ngẫm: Hay là, đám đạo phi đã tìm được chúng ta? Vốn đây là chuyện không có khả năng, nhưng lòng của nàng rất rối loạn, thật không có cách nào để trở nên tỉnh táo cân nhắc.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần!

Người đó đúng là bước đến từ khe núi đối diện.

Trán Trần Dung đầm đìa mồ hôi, Thượng tầu nhích về phía sau, dựa sát vào nàng, hạ giọng run rẩy: “Nữ... nữ lang, là đi về phía chúng ta.”

Trong giọng nói của lão tràn ngập tuyệt vọng.

Trần Dung muốn phủ nhận, nhưng mà, nàng rõ ràng nghe thấy tiếng bước chân kia đã sắp tới gần khe núi.

Thật sự bị phát hiện rồi!

Mặt Trần Dung trắng bệch như tờ giấy!

Đúng lúc này, Thượng tầu khàn khàn nói: “Nữ lang, để nô xem xem có thể chạy trốn hay không!” Lão nghĩ lão cũng chỉ là một người gần đất xa trời, sớm hay muộn sẽ phải chết. Nữ lang không giống thế, nàng còn quá trẻ, quan trọng nhất là nàng là một tiểu cô mỹ mạo. Mặc kệ rơi vào bất luận tay kẻ nào, nàng không phải chết thì chính là sống không bằng chết!

Nghĩ như vậy, lão có thêm dũng khí, trong khoảng thời gian ngắn lão cảm thấy bản thân cũng trở nên cao lớn hơn.

Cũng không chờ Trần Dung trả lời, Thượng tầu nhảy xuống xe ngựa, phóng ra bên ngoài.

Trong nháy mắt, lão đã chạy tới chỗ khe núi.

Vừa ló đầu ra xem xét, lão trông thấy cách đó hơn trăm bước tuy rằng bóng dáng hơi mơ hồ, nhưng người đến đúng là một hán tử cao lớn cường tráng. Phía sau hán tử kia cắm một cây đuốc, ánh lửa bập bùng khiến bóng người hán tử cao lớn mà đáng sợ!

Mà người này đang đi về phía khe núi. Cách chỗ hán tử rất xa là khung cảnh tối tăm mà mơ hồ, dường như có vô số người ngựa mai phục trong đó.

Người nọ chần ở trên đường ngay trước cửa khe, nếu đánh xe ra, vậy chính là rơi thẳng vào trong cạm bẫy đã sớm bố trí tốt.

Nghĩ đến đây, Thượng tầu cắn răng một cái, quay đầu khẽ nói với Trần Dung: “Nữ lang, bảo trọng!” Lời vừa dứt, lão đã lao ra một bước.

Bước chân của Thượng tầu nặng nề, lão chạy về phía ngược lại với khe núi.

Ngay lúc lão vừa bỏ chạy vừa quay đầu nhìn lại, quả nhiên, hán tử cao lớn kia vì lão bỏ chạy mà kinh động. Người nọ quay đầu nhìn lão, khẽ quát một tiếng, “Ai?” Ngờ khi nặng nề, mang theo cảnh giác chỉ quân sĩ mới có.

Thượng tầu cố ý chạy lên trên núi, khi chạy trốn, tiếng đá vụn vang vọng bầu trời đêm.

Quả nhiên, người nọ ngừng gọi, cất bước, nhanh chóng đuổi theo.

Hắn đuổi theo, phía sau hắn cũng không có đồng bọn! Nữ lang tạm thời được an toàn.

Nghĩ đến đây, gánh nặng trong lòng Thượng tẩu được buông bỏ, lão bắt đầu liều mạng chạy về phía trước. Ở phía sau, hắn từ kia bởi vì quá mức cao lớn mà có chút chậm chạp, đuổi theo mấy chục bước đã cách càng ngày càng xa.

Thượng tẩu vừa lao ra, tim của Trần Dung như chìm xuống tận đáy cốc.

Ngay lập tức, tay phải nàng cầm roi ngựa, tay trái cầm trầm cài, mở to hai mắt, không hề chớp nhìn khoảng tối đen phía trước.

Phía trước vô cùng yên tĩnh. Chỉ có tiếng bò chạy càng ngày càng xa.

Chẳng lẽ, Thượng tẩu đã thành công dẫn dụ người rồi đi rồi ư?

Nghĩ đến đây, Trần Dung bình tĩnh hô hấp, nàng chậm rãi đi xuống xe ngựa, thử bước ra bên ngoài.

Trên đỉnh đầu có rất nhiều sao, tinh quang nhàn nhạt khiến cho trời đất không hề hoàn toàn tối tăm.

Nàng đi từng bước một, hướng tới chỗ khe núi.

Trời không quá mờ quá tối, nàng đi ra vài bước, trên chân cũng không biết giẫm phải cái gì, suýt nữa té ngã trên đất. May mắn mũi roi chống xuống đất mới có thể giữ vững cơ thể.

Trần Dung chống mũi roi, vội vàng đứng dậy.

Nàng khó khăn đứng dậy, cả người liền cứng đờ lại.

Ở lối vào khe núi xuất hiện một bóng dáng màu trắng, dưới tinh quang, trong cảnh xơ xác tiêu điều, người này mặc áo trắng, không, sẽ không phải là quý chứ?

Một tiếng thét chói tai suýt nữa vang lên.

Ngay khi nàng kinh hoàng đến cực điểm, bóng người màu trắng kia mở miệng, giọng nói của chàng thanh nhuận êm tai, quan trọng nhất là vô cùng quen thuộc: “A Dung?”

Là Vương Hoảng!

Trời ạ, đúng là Vương Hoảng!

Trần Dung chưa bao giờ biết, một người từ trong tuyệt vọng trông thấy hy vọng, một người từ đại bi chuyển thành mừng rỡ, sẽ là tư vị như thế.

Hai chân nàng mềm nhũn, ngồi dưới đất, run giọng hỏi: “Vương Hoảng?”

“Là ta.”

Giọng nói của Vương Hoảng vẫn tao nhã nhẹ nhàng, không cần nhìn, Trần Dung cũng biết, giờ phút này nhất định khóe miệng chàng đang mỉm cười thần nhiên.

Tức thì, Trần Dung đỏ hốc mắt, nàng nghẹn ngào nức nở hai tiếng, khẽ cất tiếng gọi chạy về phía chàng.

Nàng chạy rất nhanh, đảo mắt đã tới trước mặt chàng. Kinh hi cùng cảm động khôn cùng khiến nàng không nghĩ tới bất cứ điều gì, nàng chỉ lao người qua, áp vào trong ôm ấp của chàng. Đồng thời, hai tay nàng duỗi ra vòng ôm thắt lưng chàng.

Ôm chặt chàng, Trần Dung cất tiếng khóc. Nàng run giọng nói: “Sao giờ này chàng mới đến?” Dừng một chút, nàng lại nức nở, vờn bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng đầm lên ngực chàng từng cái một, nghẹn ngào kêu lên: “Sao giờ này chàng mới đến, sao giờ này chàng mới đến?”

Vui sướng, thả lỏng và cảm động khôn cùng tại một khắc này toàn bộ hóa thành nước mắt, hóa thành một câu: “Sao giờ này chàng mới đến.”

Trần Dung vẫn luôn luôn lặp lại, cũng không biết rằng hóa ra bản thân lại chờ mong chàng đến cứu giúp mình như thế.....

Lúc này, Vương Hoảng cũng duỗi hai tay ra, nhẹ nhàng ôm nàng.

Cánh tay chàng ấm áp, hữu lực như thế. Ôm ấp của chàng rộng lớn, trầm ổn, tựa như một ngọn núi, một ngọn núi mà nàng khát vọng hai đời, nhớ thương, xuân khuê trống vắng nơi xa, chưa bao giờ dám nguyện cầu bản thân có phúc được hưởng!

Trần Dung giống như bắt được cọng cỏ cứu mạng, ôm lấy ấm áp chính mình đã truy tìm quá lâu mà ôm chàng, nàng đem mặt chôn ở bên gáy chàng, cảm giác mùi hương tươi mát của chàng mang đến ấm áp, nước mắt rơi như mưa, nàng nức nở gọi: “Vương Hoảng, Vương Hoảng, Vương Hoảng.....”

Một tiếng lại một tiếng, kéo dài không dứt.

Dưới tinh quang, Vương Hoảng dường như bị tiếng kêu gọi hàm chứa tình ý khiến cho giật mình, một hồi lâu, chàng tăng thêm lực, ôm chặt nàng hơn.

Trần Dung đem nước mắt trên mặt lau lau trên cằm cổ chàng, môi mềm mại thơm hương, trong tiếng nức nở thỉnh thoảng chạm qua động mạch chỗ gáy chàng, nàng cảm giác được nhịp đập của chàng, cảm giác nhiệt độ cơ thể của chàng, nàng vẫn tiếp tục gọi: “Vương Hoảng, Vương Hoảng, Vương Hoảng,.....” Đến lúc sau, nức nở giảm dần, rồi chuyển thành im lặng.

Lúc này, Vương Hoảng duỗi ra hai tay.

Chàng bế bổng nàng lên.

Người này nhìn có vẻ không có khỏe mạnh lắm, vậy mà bế nàng lên rất dễ dàng.

Chàng bế Trần Dung đi về phía trước hai bước, nhẹ nhàng đặt nàng trên xe ngựa.

Vừa buông Trần Dung ra, Trần Dung đã vươn tay nắm chặt ống tay áo chàng, trong bóng đêm, hai mắt nàng đắm lệ mông lung, thì thào nói: “Đừng đi, đừng đi..... Cầu chàng.”

“Ta không đi.” Trong bóng đêm, giọng nói của chàng vô cùng ôn nhu, hai mắt chàng sáng ngời như vì sao, mỉm cười, chàng vươn tay, nhẹ nhàng lau lệ nơi khóe mắt Trần Dung.

Ngón tay thon dài chạm vào, như cố ý vô tình, đầu ngón tay di chuyển xuống, xẹt qua khóe môi nàng, sau khi khiến nàng rung động, chàng mỉm cười nói: “Khanh khanh như thế, ta làm sao có thể đi được đây?”

Trần Dung bình tâm, nàng chậm rãi buông lỏng tay đang nắm tay áo chàng.

Trong lúc này, Vương Hoảng cũng lên xe ngựa.

Chàng vừa lên xe, Trần Dung lại vươn người qua, nàng ôm chặt thắt lưng chàng, mặt chôn ở trong ngực chàng, hai tay nàng ôm rất nhanh, rõ ràng vẫn sợ chàng rời đi.

Vương Hoảng khẽ dịch người nàng, nhẹ nhàng đặt ở trên đùi, sau đó, chàng miễn cưỡng ngả về phía sau, dựa vào trên tháp.

Tìm tư thế thoải mái ôm Trần Dung, ngón tay Vương Hoảng như gió xuân phất qua bên sườn nàng, lau nước mắt, khẽ nói: “Đừng sợ.”

“Uhm.” Trần Dung lên tiếng, nàng đem mặt chôn ở trong lòng chàng, thì thào nói: “Chàng đã đến rồi, thiếp sẽ không sợ.”

Nàng ôm thắt lưng chàng, nằm ở trong lòng chàng, vẫn không nhúc nhích cảm giác nhiệt độ cơ thể ấm áp của chàng, khẽ nói: “Mới vừa rồi, thiếp đã cho rằng thiếp xong rồi.”

Vương Hoảng khẽ ừ.

Lúc này Trần Dung giống máy hát được ấn nút mở. Nàng tiếp tục cất giọng nói êm tai: “Tặc phi có chín người, bọn họ ngăn cản xe ngựa của thiếp, lúc ấy xe ngựa lại bị hãm sâu trong vùng bùn, dù thế nào cũng không đi nổi. Thiếp đã cho rằng mình xong rồi.” Trong giọng nói của nàng tràn ngập kinh hoàng.

Vương Hoảng vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của nàng, cúi đầu an ủi: “Đừng sợ.”

Chỉ là động tác cực kỳ đơn giản, chỉ là lời lẽ cực kỳ đơn giản, vẻ kinh hoàng trong giọng nói của Trần Dung đã giảm bớt hơn phân nửa, cả người cũng trầm ổn hơn.

Nàng chôn mình ở trong lòng chàng, thì thào nói: “Ta còn giết một người! Vương Hoảng, ta đã tự tay giết một người, từng roi vạt xuống, gáy của hắn đã bị gãy, máu phun như suối, còn bắn tung tóe lên người thiếp.”

Nàng khàn khàn miêu tả quá trình giết người của mình.

Nắm ngón tay của Vương Hoảng nhẹ nhàng chải vuốt mái tóc của nàng, cúi đầu, nói với giọng cực kỳ ôn nhu: “Đừng nghĩ nữa, bọn chúng đáng chết mà.”

Cũng vậy, chỉ một câu đơn giản lại làm Trần Dung đang kích động dần an tĩnh lại.

Nàng ôm chặt chàng, thì thào nói: “Chàng đã đến rồi, thật tốt quá. Thất lang, thiếp từng nghĩ rằng trên đời này không có ai thật sự coi trọng thiếp, thích thiếp, quý trọng thiếp..... Thất lang, chàng đã đến rồi, thật tốt quá.”

Giọng nói kéo dài, tình ý cũng kéo dài.

Dưới tinh quang, Vương Hoảng cúi đầu xuống. Hai mắt chàng sáng ngời dị thường, lẳng lặng nhìn Trần Dung đang nhắm mắt lại, có vẻ kiệt sức sau khi tâm lực lao lực quá độ, đột nhiên cả người đều trở nên trầm tĩnh.

Chàng nhìn nàng, lẳng lặng nhìn nàng.

.....

Đúng lúc này, Trần Dung mở to hai mắt, đột nhiên kêu sợ hãi một tiếng, vội vàng nói: “Thượng tẩu, Thất lang, nhanh đi cứu Thượng tẩu!”

Vương Hoàng vươn tay vuốt mái tóc của nàng, thấp giọng nói: “Ngủ đi, lão không có việc gì đâu.”

Ngữ khí của chàng, giọng nói của chàng làm Trần Dung an tĩnh lại.

Nàng nhắm mắt, dần dần, tiếng thở nhẹ nhẹ đều đều vang lên.

Nàng thả lỏng rơi vào giấc ngủ.

Dưới tinh quang, gió lạnh thổi qua rèm xe, phát ra tiếng sột soạt, bốn phía, côn trùng kêu vang, trên đỉnh núi lại truyền đến tiếng dã thú tê rống.

Hết thấy đều không liên quan đến bọn họ.

Hai người trong xe ngựa giống như nằm trong cảnh xuân tươi đẹp. Chàng ôm nàng, nàng nằm ở trong lòng chàng, gắn bó gần gũi, hô hấp giao hòa.....

Cũng không biết qua bao lâu, tựa hồ các vì sao trên bầu trời càng sáng ngời. Trần Dung trốn trong lòng Vương Hoàng đột nhiên co rúm một chút, trừng lớn hai mắt hoảng sợ cả kinh kêu lên: “Ta không muốn chết, ta không muốn chết..... Thượng tẩu! Thượng tẩu!”

Nàng nhìn xung quanh khắp nơi.

Mới nhìn qua vài lần, nàng trông thấy Vương Hoàng đang lẳng lặng nhìn nàng.

Đối diện với đôi mắt sáng ngời của chàng trong bóng đêm, Trần Dung thả lỏng, nàng đem mặt tiến sát vào trong lòng chàng, một lần nữa nhắm lại hai mắt, trong nháy mắt, tiếng thở nhẹ nhẹ lại lần nữa vang lên.

Dưới tinh quang, Vương Hoàng vươn tay vuốt tóc dài cho nàng.

Năm ngón tay chải mái tóc dài từng chút một, thuận tay rút trâm cài xuống.

Trong nháy mắt, tóc Trần Dung xõa tung, vẫn say giấc nồng.

Chàng cúi đầu, nhìn Trần Dung phủ kín trước ngực mình, nhẹ nhàng vuốt lông mi thật dài của nàng.

Tay chàng tựa như gió xuân, sóng mắt của chàng tựa như xuân đầm (đầm nước mùa xuân).

.....

Trần Dung thức tỉnh trong tiếng chim hót riu rít.

Mơ hồ, nàng chậm rãi mở hai mắt, giờ phút này, ánh mắt nàng mê mang, trống rỗng.

Một khắc, hai khắc.

Nàng chớp chớp, sóng mắt trở nên trong suốt hơn.

Dần dần, nàng cảm giác được dưới thân mình có chút dị thường.

Trần Dung chậm rãi nghiêng đầu, nhìn về phía trên người.

Nàng đối diện là gương mặt tuấn mỹ dị thường. Khuôn mặt chỉ cách nàng tầm một tấc, hô hấp còn thổi vào trên mặt nàng.

Ngay lập tức, khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Dung đỏ bừng.

Nàng vội vàng chống tay, muốn ngồi ngay dậy.

Nhưng vừa động, nàng đã cảm thấy hai tay và hai chân tê mỏi không chịu nổi. Hóa ra, suốt một buổi tối nàng cũng chưa từng thay đổi tư thế.

Trần Dung cắn chặt răng, thả lỏng tay chân, chỉ dám dời khuôn mặt.

Nàng lại lần nữa nhìn nam nhân tuấn mỹ ở phía trên.

Nam nhân này, hai mắt nhắm nghiền, hô hấp đều đều nhẹ nhàng, chàng đang ngủ say. Trong ánh nắng mặt trời, trên mái tóc đen dài của chàng còn đọng vài giọt sương.

Đúng rồi, đó là bạc môi hình dạng duyên dáng của chàng, trên khóe miệng khẽ nhếch cũng dính giọt sương như viên trân châu nho nhỏ, theo lớp lông tơ khẽ lóe ra.

Ngay cả ngủ say, chàng cũng có nét mặt như thế. Đây là vẻ sáng trong như trân châu, minh nguyệt, phủ trên gương mặt tuấn dật vô luân của chàng, phù trên nét mặt, khiến cho bất luận kẻ nào liếc mắt một cái nhìn lại, liền bị quang hoa thu mất hồn phách, trở nên đui mù, thậm chí, đều không kịp tỉnh tề thường thức hình dạng ngũ quan của chàng.

Mỹ thiếu niên, tao nhả cái thế, không gì sánh kịp.

Lang Gia Vương gia Thất lang, cử chỉ ung dung, danh sĩ vô song.

Mà nam nhân này, nửa đêm tiến đến chỉ vì cứu nàng.

Trần Dung nhắm mắt, lại tiến sát vào trong lòng chàng.

Bất tri bất giác, khóe môi nàng đã gọi lên một nụ cười tươi tắn.

Đến lúc này, Trần Dung mới phát hiện hóa ra bản thân đã sớm thích chàng, yêu quý, lưu luyến si mê chàng. Bởi vậy, khi nàng mới phát hiện chàng tiến đến, bất chấp quên mất Thượng tâu giống như thân nhân, cũng không nghĩ ra rằng, không phải một mình chàng tiến đến, làm sao mà chàng biết nàng trốn được chỗ này, là ai truyền tin cho chàng, thậm chí, cất tiếng hỏi một câu về chuyện thiếp mời kia.

Nhìn thấy chàng, nàng không có một chút lý trí, một chút tỉnh táo. Nàng chỉ kinh hi trước sự cứu giúp của chàng, chỉ hoàn toàn thả lỏng, cảm động, vui mừng, cũng có ái mộ.

Khi Trần Dung nghĩ tới điều này, nàng cảm thấy vui sướng khôn cùng, hạnh phúc tràn đầy, Trần Dung vốn chưa từng thể hội qua tư vị lưỡng tình tương duyệt, lần đầu tiên cảm giác được, thế giới này đúng là tốt đẹp như thế. Thật hy vọng thời gian cứ thế ngừng lại, rồi nàng chết đi cũng được!

Miên man suy nghĩ sau một lúc, Trần Dung đột nhiên thầm nhớ ra tay chân của mình tê mỏi đến chết, vậy còn Vương Hoàng bị mình đè ép cả một buổi tối thì sao?

Nghĩ đến đây, nàng cảm thấy đau lòng, vội vàng buông tay, chịu đựng sự tê mỏi, chậm rãi dịch chuyển thân hình.

Mới vừa động, trên tay nàng vô lực, cả người nghiêng sang một bên. Trong nháy mắt, bả vai nàng đụng mạnh vào thành xe, phát ra một tiếng trầm vang.

Nhịn đau, Trần Dung khẽ nhồm người, theo phản xạ nhìn về phía Vương Hoàng. Nhìn thấy chàng vẫn nhắm mắt, ngủ say sưa, nàng cảm thấy buồn lòng: May mà không hề đánh thức chàng dậy.

Nàng cắn răng, dùng cánh tay chống sàn xe, chậm rãi tiêu sái xuống xe ngựa. Thân thể vô cùng đau đớn, sau gáy và trên trán trắng nõn của nàng đều chảy ra mồ hôi lạnh.

Nàng gian nan đi từng bước một về phía trước

Bóng dáng Trần Dung vừa mới rời khỏi khe núi, Vương Hoàng ngủ yên bất động liền mở hai mắt. Chàng hơi hơi nghiêng đầu, nhìn về phía Trần Dung từ từ di chuyển, sau đó, chuyển về phía vai phải bị thương của nàng.

Khi Trần Dung trở về, liếc mắt một cái liền nhìn thấy bóng người áo trắng như tuyết kia, chàng đang ngồi ngay ngắn trong xe ngựa đã kéo rèm lên.

Nghe thấy tiếng bước chân của Trần Dung đến gần, chàng ngẩng đầu lên, nhợt nhạt cười.

Tức thì, nắng sớm tỏa sáng, mùi hoa tản ra bốn phía!

Trần Dung đối diện với tươi cười của chàng, bất tri bất giác cũng nở một tươi cười rạng rỡ. Nàng e lệ, si ngốc liếc nhìn chàng một cái, gần như là theo phản xạ, đem một cành đầy quả dại đang cầm trong tay trái giấu ở sau lưng.

Sau khi thay đổi một chút ở phía sau, nàng gian nan dùng tay phải bị thương giờ lên quả dại, cười nói: “Xem này, thiếp đã hái được rất nhiều quả dại có thể ăn, rất thơm, muốn ném thử hay không?”

Vương Hoàng cười nhợt nhạt, ánh mắt của chàng liếc nhìn quả dại kia, trên vỏ quả còn lấm tấm vài giọt nước.

Quả dại kia hiển nhiên vừa mới được rửa xong, dưới nắng sớm tản ra quang mang trong suốt sạch sẽ.

Vương Hoàng nhìn về phía Trần Dung, chậm rãi, chàng vươn tay phải.

Động tác chàng vươn tay thông thả mà tao nhã, nhưng Trần Dung lại phát hiện động tác chàng lộ ra cứng nhắc.

Lập tức nàng đi nhanh vài bước, vội vàng nói: “Có phải tay bị tê rần hay không?” Nàng ngủ trong lòng chàng, tay chân tê mỏi nửa ngày, vậy tay chàng đặt bên dưới khẳng định càng tê mỏi hơn.

Vừa nói, nàng vừa vuron tay trái không bị đau về phía chàng, nhưng tay trái vừa vuron ra, nàng liền nghĩ tới cái gì đó, lại vội vàng đổi thành tay phải.

Đúng lúc này, Vương Hoảng vẫn cười yếu ớt, tay phải chậm rãi xoa hai má nàng.

Tay chàng như gió xuân, mon trớn khuôn mặt của nàng.

Sau đó, gương mặt chàng bình tĩnh, vuron tay sờ tay trái nàng.

Chàng đem tay trái nàng nắm ở trong lòng bàn tay.

Cúi đầu, nhìn bàn tay nhỏ bé tinh tế trắng nõn mịn màng trong lòng bàn tay mình, bàn tay này thật sự rất đẹp, trên ngón tay còn có vài xoáy nho nhỏ.

Ánh mắt chàng chuyển về phía ngón trỏ của nàng.

Nơi đó, có một vết thương, da thịt bị rách, máu tươi đã ngừng.

Chàng chậm rãi cúi đầu xuống.

Chàng hạ thấp bạc môi, nhẹ nhàng đặt lên ngón trỏ bị thương kia, khi đôi môi ấm áp chạm vào đầu ngón tay, Trần Dung trở nên run rẩy.

Vương Hoảng ngẩng đầu.

Chàng cứ như vậy mút ngón tay nàng, ngẩng đầu nhìn nàng. Trong nắng sớm, đôi mắt chàng sáng ngời cao xa, lại lộ ra một loại quyến rũ làm cho Trần Dung tâm hoảng ý loạn.

Đặc biệt, giọt sương trên tóc chàng nghịch ngợm rơi xuống chiếc mũi thẳng của chàng, có một giọt còn theo động tác chàng rơi xuống, thấm nhập vào trong làn môi của chàng.

Ngay lập tức, mặt Trần Dung đỏ bừng.

Nàng gục đầu xuống, ánh mắt hướng về phía trước rồi ngẩng đầu, xấu hổ nhìn chàng, nàng cất giọng yếu ớt: “Đừng như vậy.”

Giọng nói mềm mại, hai chân cũng mềm nhũn.

Tim đập như đánh trống.

Vương Hoảng biết nghe lời dời môi đi.

Khi môi của chàng dời đi, một tia chỉ bạc theo đầu ngón tay nối với môi chàng, dưới ánh mặt trời long lánh tỏa ra quang mang.

Chân Trần Dung đã hoàn toàn mềm nhũn. Nàng ngã vào trong lòng chàng, thì thào nói: “Đừng, đừng như vậy.”

Nàng kỳ thật không biết chính mình đang nói cái gì.

Nàng chỉ biết, giờ phút này Vương Hoảng đặc biệt mê người, đặc biệt khiến nàng mặt đỏ tai hồng, đặc biệt làm nàng xao động. Xao động thậm chí mãnh liệt, làm cho bên dưới nàng trào ra cảm giác nóng nực xa lạ!

Hai thế làm người, Trần Dung vẫn là thân xử nữ, chỉ biết rằng lúc này chính mình thực xa lạ, nàng dường như muốn chàng làm gì đó, tốt nhất là đem nàng nhập vào trong cơ thể chàng, tốt nhất là. Nàng không dám nghĩ tới nữa.

Vương Hoảng vuron tay đỡ nàng.

Chàng cúi đầu, ôn nhu nhìn nàng, khoe miệng khê khẽ, nhợt nhạt mà cười, hỏi với giọng thân thiết: “A Dung không khỏe ư? Tại sao mặt đỏ như thế, người cũng rất nóng nữa?”

Giờ phút này, ánh mắt chàng thuần khiết, thân thiết như thế!

Cho dù Trần Dung vẫn là nữ tử khuê các, không có ai từng nói cho mình biết, nhưng lúc này nàng cũng biết nguyên nhân dị thường của mình.

Lập tức, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ hồng từ lỗ tai đến tận gáy.

Nàng vội vàng lui người về phía sau. Sau đó, nàng xoay người, đưa lưng về phía chàng, cúi đầu, xấu hổ không thôi, nói với giọng tự trách: “Đúng, đúng là thân thể không khỏe, khả năng bị bệnh rồi.”

Nàng nghe thấy là tiếng rót rượu.

Trần Dung kinh ngạc quay đầu.

Nàng đối mặt với Vương Hoàng tươi cười yếu ớt, nét mặt có dính vài giọt sương. Chàng đang cúi đầu, tao nhã rót đầy rượu vào hai chén.

Động tác của chàng tao nhã như thế, tươi cười của chàng ung dung như thế. Đây là một loại ung dung hàm chứa quý khí kim mã ngọc đường, đây là một loại cao cao tại thượng không thuộc về khói lửa nhân gian.

Trần Dung ngẩng mặt, si ngốc nhìn chàng, đột nhiên phát hiện tâm của mình đang dần dần trầm luân, trầm luân. Đột nhiên, nàng nghĩ rằng: Nếu trên thế gian có một tình yêu sẽ làm nữ nhân hạ thấp giống như một lớp bụi bặm, tất là vì nữ nhân kia yêu thương nam nhân trước mắt này.

Nếu nói, yêu Nhiễm Mẫn sẽ làm người ta cảm thấy tuyệt vọng, vậy yêu thương nam nhân trước mắt này sẽ làm cho người ta cảm thấy hoàn toàn hèn mọn!

Dần dần, Trần Dung rũ hai mắt, dần dần, nàng vươn tay đặt lên ngực mình.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Thất lang, xin chàng đâm một kiếm sau lưng thiếp!

Tóc xõa xuống trên trán Trần Dung, nàng ôm ngực, hít sâu một hơi.

Khẩu khí có chút chua xót.

Chậm rãi, Trần Dung ngẩng đầu lên.

Trong nắng sớm, nàng ngẩng đầu nhìn chàng, mắt to quầng rử sáng ngời, nghiêm túc ngắm nhìn chàng.

Ánh mắt này đặc biệt nghiêm túc, đặc biệt xa xôi.

Đây là một loại cảm giác rất kỳ quái, khiến Vương Hoàng khẽ nghiêng đầu, để mặc tóc dài xẹt qua gương mặt tuấn mỹ trắng trẻo: “Sao vậy?”

Khuôn miệng nhỏ nhắn của Trần Dung khẽ hé, nửa ngày, lại một lần nữa ngậm lại, nàng nhìn chàng, cười rạn rờ, có chút ngây thơ, cũng có chút nghiêm túc cất giọng nói: “Ông trời trêu đùa A Dung mà, cả đời này, sợ là sẽ không viên mãn rồi.”

Vương Hoàng ngẩng đầu, bất tri bất giác, tay phải chàng chống lên tháp, tao nhã ngồi thẳng thân hình.

Chàng nhìn Trần Dung chăm chú, chậm rãi nhếch môi cười, hai mắt nheo lại: “A Dung đây là có ý tứ gì?”

Trần Dung ngẩng mặt, si mê nhìn chàng. Đây là chân chính si mê, là đem một người ghi tạc trong lòng, chỉ là nhìn chàng, nàng đã cảm thấy thỏa mãn, chỉ là tới gần chàng, nàng không thể cưỡng lại mà si mê chàng.

Nàng dùng ánh mắt si mê nhìn Vương Hoàng, môi anh đảo rung động, cười nói: “Không có ý gì cả.”

Vương Hoàng vẫn híp hai mắt nhìn nàng chăm chú.

Thông minh như chàng tất nhiên là hiểu được ý tứ của Trần Dung. Nàng rõ ràng là nói cho chàng biết, cho dù nàng thương chàng đến tận xương, cho dù nàng luyến chàng như si, lòng của nàng vẫn rất tỉnh táo, nàng thật sự biết rõ rằng nàng không xứng với chàng, nàng sẽ không chiếm được chàng. Cả đời này của nàng, cũng sẽ không cùng chàng ở chung một chỗ, cho nên, cuộc đời của nàng sẽ không viên mãn.

Trên đời này sao lại có nữ lang như thế? Tuổi còn trẻ, tính tình nóng nảy dễ xúc động, nhưng nàng lại luôn có sự thông dong cùng lỗi đời, thậm chí, tang thương của một trí giả!

Trong một thân thể kích tình tỏa ra bốn phía, sao có thể cân nhắc lạnh lẽo tĩnh lặng gần như tàn khóc như thế?

Vương Hoàng cười nhợt nhạt.

Chàng rũ hai mắt, áo trắng như tuyết, dựa vào vách xe bên trái. Ngay trong chớp mắt khi chàng nghiêng người kia, tóc đen như mực phủ lên ạt áo trắng tinh.

Lúc này chàng đắm chìm trong nắng sớm, dưới gió mát, rõ ràng phía sau chính là vách núi đơn sơ không thể đơn sơ hơn, rõ ràng đang ngồi trong xe ngựa, nhưng chàng lại tao nhã cao quý, như ngồi giữa hoa viên.

Chàng rũ hai mắt, ngón tay thon dài trắng trẻo chậm rãi vuốt ve bầu rượu, cười nhợt nhạt, chậm rì rì cất giọng nói: “Ý của A Dung có phải muốn nói cho

ta biết, một khi trở lại thành Nam Dương, nàng vẫn là nàng, ta cũng vẫn là ta hay không. Việc nơi đây, chỉ giống như một giấc mộng xuân mà thôi?”

Chàng nói rất chậm, giọng nói thanh nhuận êm tai chi cực, đôi mắt trong suốt cao xa, cũng tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng.

Không biết vì sao, nhìn Vương Hoàng như thế, tim Trần Dung co thắt lại.

Nàng cúi đầu xuống.

Lúc này, Vương Hoàng vươn tay phủ lên tay nàng.

Khi phủ lên bàn tay nhỏ bé của nàng, móng tay chàng khẽ co lại, ở lòng bàn tay nàng nhẹ nhàng gại gại.

Tức thì, một con tê đại truyền đến. Trong lòng Trần Dung vô cùng rối loạn.

Vương Hoàng lại cầm quả đại từ trong tay nàng ra.

Chàng cúi đầu vỗ về chơi đùa quả đại kia, khẽ cười nói: “Khanh khanh rất vô tình mà.”

Một loại ngừ khí cực kỳ tùy ý.

Trần Dung nhìn chàng, si ngốc mở to hai mắt, nàng cúi đầu xuống, thì thào giải thích: “Có thể sống ở trên đời này thực không dễ dàng. Nếu cứ vươn cầu tình cảm không thuộc về mình, sẽ là tan xương nát thịt.”

Vương Hoàng cười nhẹ, giọng nói của chàng có chút âm trầm, có chút lạnh lẽo: “Một khi đã như vậy, khanh khanh cần gì dựa vào ta gần như thế?” Chàng hái xuống một quả đại, khiến trái cây hồng hồng bóng mượt lần qua lộn lại trong lòng bàn tay. Vừa đùa nghịch, chàng vừa tựa tiểu phi tiểu mà nói: “Nếu để người khác nhìn thấy, chẳng phải sẽ nghĩ rằng ta và nàng đã làm ra việc cầu thả gì rồi ư?”

Chàng dùng từ “cầu thả”. Từ này bình thường là dân gian dùng để hình dung cầu nam nữ, thô tục không chịu nổi, vốn là một câu nhục mạ.

Vương Thất lang cao quý, không vương bụi trần như thế, vậy mà lại dùng từ này với nàng!

Mặt Trần Dung trắng bệch, nàng cúi đầu, thì thào nói: “Ồ bên cạnh quân, cảm giác cực kỳ tuyệt vời. Hôm nay mới biết, cái gì gọi là khó kìm lòng nổi.” Lời này của nàng đương nhiên là giả, kiếp trước, nàng đã biết trên đời này thế nào gọi là khó kìm lòng nổi, đã biết nàng là người như vậy, yêu không thể buông bỏ, thua không thể chấp nhận!

Lời của Trần Dung vừa dứt, Vương Hoàng đã chậm rãi ngẩng đầu nhìn nàng.

Ánh mắt chàng thập phần chuyên chú.

Nhìn chằm chằm gương mặt xinh đẹp của nàng, gương mặt này, tuy rằng trải qua kinh hãi ngày hôm qua nhưng nay đã thay đổi rất nhanh, tuy rằng chỉ dùng nước rửa qua, nhưng vẫn lộ ra một vẻ diễm mỹ kinh người, hai gò má ửng hồng, mày mắt đưa tình.

Vương Hoàng vươn tay ra, khẽ nói: “Lại đây.”

Giọng nói trầm thấp, dụ hoặc.

Trần Dung ngây ngốc ngẩng đầu, si ngốc nhìn chàng, đến gần chàng.

Nàng đặt tay nhỏ bé của mình vào tay chàng.

Vương Hoàng thu lại lòng bàn tay.

Tay phải của chàng bao quanh bàn tay của nàng, chàng vươn tay trái, vòng ôm thắt lưng nàng.

Trần Dung không hề kháng cự, nàng thậm chí dựa vào người chàng, chỉ vừa dựa vào trong lòng chàng, nàng đã không nhận được mà run rẩy.

Vương Hoàng ôm nàng.

Chàng vuốt ve mái tóc đen dài của nàng, thấp giọng hỏi: “Tôi hôm qua đáng sợ không?”

Đến khi chàng hỏi như thế, Trần Dung mới nhớ ra còn có rất nhiều nghi vấn. Nàng nằm ở trong lòng chàng, nhắm lại hai mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ mang theo men say, thì thào nói: “Sợ, cực kỳ sợ, thiếp đã nghĩ rằng đây là kiếp số.”

“Kiếp số sao?”

Vương Hoàng trầm ngâm nói.

Lúc này, Trần Dung mềm mại nói: “Nó quả thật là kiếp số.”

Nàng và chàng đều hiểu được ý tứ của nàng.

Trần Dung nằm trong lòng chàng vẫn không nhúc nhích. Mặt của nàng dán tại phần xương quai xanh của chàng, hơi thở thơm hương, ấm áp thổi vào trên người chàng.

Người thấy mùi hương cơ thể tươi mát của chàng, cảm giác được độ ấm trên thân thể nam nhân này, đột nhiên, Trần Dung thì thào gọi: “Thất lang.”

“Sao?”

“Chàng có mang theo người tới không? Gọi một người lại đây, bảo hắn giết thiếp.”

Vương Hoảng cúi đầu nhìn về phía nàng, ánh mắt chuyên chú.

Trần Dung vẫn nhắm hai mắt, khoe miệng mỉm cười, nhưng giọng nói thật sự rất bình tĩnh, vô cùng bình tĩnh: “Cứ như vậy, từ sau lưng đâm thiếp một kiếm, nhớ rõ phải đâm trúng tim, như vậy mới chết mau. Khi rút kiếm đừng rút quá nhanh, máu tươi sẽ bắn vào áo trắng của chàng, sẽ không tốt lắm.”

Nàng chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt mê ly mà ôn nhu nhìn chàng, giọng nói run run: “Thật mà, cầu xin chàng. Thất lang, thiếp sợ chỉ qua một lúc nữa thiếp lại hối hận.”

Vương Hoảng cũng cười, chàng cực ôn nhu nhìn nàng, hỏi: “Vì sao nói lời mê sảng này?”

Trần Dung cười, nàng rũ hai mắt, lại dựa vào trong lòng chàng, nàng còn vờn hai tay chủ động vòng ôm thắt lưng chàng. Cứ như vậy ôm chặt chàng, nàng nhẹ nhàng nói: “Có phải mê sảng hay không, với sự thông minh của Thất lang, sao chàng lại không biết? Thất lang, thiếp cảm thấy, có lẽ cả đời này, thiếp cũng không có thời khắc nào muốn sống như vậy, lại càng không có thời khắc nào cảm thấy viên mãn thế này. Nếu có thể chết đi ở lúc thật sự khoái hoạt viên mãn, còn đáng vui mừng hơn rất nhiều người trên thế gian.”

Vương Hoảng không trả lời.

Chàng tùy ý để nàng ôm chàng, i ôi với chàng.

Qua rất lâu, chàng nhẹ nhàng cười hỏi: “Hiện tại thì sao? Còn muốn chết nữa không?”

Trần Dung dựa trong lòng chàng khẽ lắc đầu, giọng nói có ý khờ sờ: “Không muốn, chết thật sự là việc gian nan nhất từ thiên cổ tới nay.”

Nàng không buông chàng ra.

Nàng vẫn ôm chặt chàng.

Nằm trong lòng chàng, ngửi mùi hương cơ thể của chàng, nàng nhẹ nhàng nói: “Thực không muốn trở về thành Nam Dương.” Nói tới đây, nàng vòng lên gáy chàng, si ngốc nhìn chàng, buống bình cười nói: “Thất lang, hôm nay chúng ta không trở về thành được không? Nếu chàng đói bụng, ta sẽ đi hái quả dại cho chàng, khát thì đã có nước suối, ngày mai chúng ta mới trở về được không?”

Vương Hoảng cười nhợt nhạt, chàng đưa mắt đánh giá Trần Dung, ánh mắt trong suốt: “Nếu A Dung đã khó buông tay như thế, vì sao còn cố ý đẩy ta ra?”

Lần này chàng nói vô cùng rõ ràng: “Nếu A Dung thật sự có tình, nàng và ta có thể tay nắm tay.”

Trần Dung cũng cười, nàng gian nan ngồi dậy dậy từ trong lòng chàng, vừa lấy tay chải vuốt sợi tóc dài rối loạn, vừa chỉnh trang quần áo.

Sau đó, nàng đi ra bên ngoài trước, đi một bước, nàng ngoái đầu nhìn lại chàng rồi nở nụ cười tươi tắn như hoa quỳnh: “A Dung biết bản thân mình mà, người như thiếp tâm rất tham, đã đạt được thì lại muốn càng nhiều. Làm thiếp của Thất lang sẽ trăm phương nghìn kế leo lên quý thiếp, nói không chừng, còn có thể hãm hại thể tử của chàng. Một lần hại không thành, sẽ hại lần thứ hai, lần thứ hai không được, sẽ đến lần thứ ba. Chỉ cần A Dung không chết, sủng thiếp, thể tử của Thất lang, chàng cưới bao nhiêu thiếp hại bấy nhiêu, có bao nhiêu chết bấy nhiêu!”

Nàng cười rất rạng rỡ, như nắng ban trưa, nhưng lời nói kia lại thật sự tàn khốc lạnh lẽo, hơn nữa, là điều đương nhiên: “Cho nên, trừ phi Thất lang chỉ muốn cưới A Dung làm thê, chỉ sủng một mình A Dung. Nếu không, cả đời này của chàng, cả đời này của thiếp cũng sẽ không an bình.”

Nàng quay đầu, cất bước đi về phía trước, thắt lưng rất thẳng tắp, tựa như thanh trúc.

Dưới ánh mặt trời, bóng dáng của nàng vô cùng duyên dáng yêu kiều.

Vương Hoảng nghiêng đầu, tùy ý để tóc xõa che khuất hai tròng mắt, nhìn theo nàng cách chàng càng ngày càng xa.

Chỉ chốc lát, Trần Dung đi tới cửa khe núi, nàng hướng ra ngoài nhìn xung quanh, hỏi: “Thất lang, người của chàng đâu? Sao bọn họ không tới đây tìm chàng?”

Vương Hoảng nhảy xuống xe ngựa, chàng tao nhã tiêu sái đi đến phía sau nàng, cũng hướng ra phía ngoài nhìn xung quanh, sau đó từ từ cười nói: “Ta sẽ

giục ngựa, lên xe đi, chúng ta tự trở về Nam Dương.” Chàng không giải thích với Trần Dung về việc nhân thủ.

Trần Dung không nghĩ nhiều, nhưng nàng vừa nghe chàng sẽ đánh xe, còn nghe thấy chàng nguyện ý vì chính mình mà làm xa phu mà nhất thời mở to hai mắt.

Nàng quay phắt lại, ánh mắt phát sáng nhìn chàng, vui mừng kêu lên: “Chàng biết đánh xe sao?” Mắt to nheo lại, nàng khanh khách cười nhìn về phía xe ngựa.

Chỉ hai ba bước đã ngồi lên toa xe, Trần Dung vui mừng kêu lên: “A, Vương Thất lang đánh xe cho thiếp! Vương Thất lang làm xa phu cho Trần Dung thiếp đây!”

Giọng nói vừa thanh thúy lại vang vọng, cực kỳ khoái hoạt.

Vương Hoàng nghe thấy tiếng cười, tiếng kêu nháo của nàng, cười khở một cái, đi về phía xe ngựa.

Khi roi ngựa của chàng giơ lên, con ngựa kia liền cất bước, hướng ra phía ngoài.

Xe ngựa ra khe núi, hướng tới quan đạo.

Đi được một lúc, Vương Hoàng không nghe thấy tiếng Trần Dung nói chuyện, chàng không khỏi quay đầu lại.

Chàng đối diện với ánh mắt si ngốc của nàng, nhưng mà lúc này trong si mê của nàng mang theo ngần ngợ, mang theo đắc ý, mang theo hiểu kỳ nói không nên lời.

Ánh mắt nàng trống rỗng nhìn chàng, thì thào, lặp đi lặp lại một câu: “Lang Gia Vương Thất đánh xe cho thiếp ư?”

Trong giọng nói lộ vẻ không dám tin! Hoàn toàn không dám tin.

Quả thật, chuyện này, mặc kệ nói cho ai nghe, chỉ sợ ai cũng không thể tin tưởng. Ở thời đại này, mặt mũi quý tộc hơn xa sinh mệnh! Có câu “Thượng phẩm thì không có hàn sĩ, hạ phẩm thì không có sĩ tộc.” Ở thời đại này, giai tầng cao thấp phân biệt rõ ràng, giống như một ngân hà trăm ngàn năm qua không có người nào vượt qua được.

Mà hiện tại, thiên chi kiêu tử của Lang Gia Vương gia lại nguyện ý làm xa phu cho tiểu thứ nữ hàn vi ti tiện như nàng. Cho dù là tạm thời bất đắc dĩ, nếu truyền ra ngoài cũng là một việc long trời lở đất.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Ai đưa tới hoàng kim quan (quan tài dát vàng)

Xe ngựa chậm rãi chạy đi.

Không biết vì sao, Trần Dung rõ ràng cảm giác được, Vương Hoàng đánh xe rất chậm, chẳng lẽ, chàng biết tâm tư của mình, muốn lưu giữ thời khắc này thêm một ít ư?

Nghĩ đến đây, Trần Dung cười khở một tiếng. Nàng kéo rèm xe xuống.

Nhưng vừa mới kéo xuống, nàng lại hối hận, liền xốc lên một góc rèm xe, nhìn về phía bóng dáng chàng.

Dần dần, xe ngựa chạy trên quan đạo.

Quan đạo kéo dài, cát bụi bốc thẳng lên trời. Một lát sau, Trần Dung phát hiện, Vương Hoàng chỉ cho xe chạy trên quan đạo tầm hai khắc rồi đánh xe chạy vào một con đường nhỏ.

Trên con đường nhỏ, hai bên sườn nước suối róc rách, rừng trúc xen kẽ, bởi vì đã vào mùa đông, cỏ dại khô héo cao đến tận nửa người, cỏ dại cùng khô đắng đan xen quanh ở trên rễ cây.

Hai bên đường nhỏ là mạch núi liên miên, xem ra, nơi này đúng là rất ít khi có người qua lại, ngựa đầu nhìn quanh, đều không thấy có hộ người ở.

Trần Dung kinh ngạc, nàng lộ đầu ra hỏi: “Thất lang, chỗ này là đâu vậy?”

Vương Hoàng cũng không quay đầu lại, chàng lười biếng ngồi trên chỗ xa phu, cho dù xe ngựa chạy qua làm bốc lên cát bụi, đã nhiễm bẩn áo trắng của chàng, nhưng bản thân chàng vẫn giống như đang mặc hoa phục, tham gia yến hội của Vương Thất.

Chàng mỉm cười, không chút để ý vung roi, nói: “Là một con đường nhỏ, ít người quay lại, không có đồng ruộng, lưu dân cũng không thích.”

Trần Dung hiểu được ý của chàng, chàng là nói, con đường này thực an toàn.

Gánh nặng trong lòng nàng được buông bỏ.

Ngay khi nàng chuẩn bị tiếp tục hỏi, giọng nói thanh nhuận êm tai, tựa như nước suối của Vương Hoảng lại vang lên: “Quanh con đường nhỏ này ta đều quen thuộc.” Đường như chàng biết nàng muốn hỏi cái gì nên đã trả lời trước.

Lời này Trần Dung có chút không tin, nàng giật mình, nhìn về phía bóng dáng của chàng.

Nhưng mà, nàng không mở miệng chất vấn. Nàng biết, cho dù là Nhiễm Mẫn, hay là Vương Hoảng, bọn họ quyền cao chức trọng, loại người này không thích lời nói của mình bị ai nghi ngờ, lại càng không thích phải giải thích nhiều.

Gió từ từ thổi đến, phát mái tóc Vương Hoảng, phát rèm xe xao động.

Đi được non nửa canh giờ, tay phải Vương Hoảng vung roi ngựa, tay trái vỗ nhẹ lên tấm gỗ, lên tiếng thanh xướng: “Vọng Lạc Dương, tâm ý nặng nề. Nhớ tây sơn lạc nhật, ngày xưa vinh quang, hôm nay mộ hoang cần khô.” Chàng vừa hát đến đây thì giọng nghẹn lại.

Gần như là đột nhiên, chàng ngẩng đầu lên, lên tiếng thét dài. Tiếng thét như tiếng kim loại va vào nhau, trong trẻo vang vọng, truyền ra xa xa.

Ngay khi Trần Dung ngẩn ngơ nhìn Vương Hoảng xa lạ này, tiếng thét dài của chàng dần dần chuyển thành nức nở.....

Trong tiếng nức nở, Trần Dung ngơ ngác ngây ngốc, một tiếng hát vang từ sườn núi xa xa truyền đến. Tiếng ca kia khàn khàn gào nua, ca xướng thập phần thê lương: “Năm ấy là anh hùng, ngày ngày y quan chinh tề, sáng nay xương trắng không còn nửa phần.”

Người kia cũng chỉ ca đến đây liền ngừng lại, tiếng thét dài cao vút.

Trần Dung quay đầu nhìn xung quanh, chỉ thấy cách đó ba trăm bước, bên sườn núi một gốc cây khô có một tiểu phu tầm 40 tuổi, râu ria xồm xòa, hai tay chống nạnh, ngựa mặt lên trời thét dài.

Tiếng kêu của tiểu phu kia thê lương cổ xưa, kéo dài, xa xa truyền ra.

Trần Dung nhìn người nọ, đột nhiên trầm nghĩ: Người nọ là ẩn sĩ.

Ngay khi nàng suy nghĩ, tiểu phu trung niên kia cúi người nhặt cây búa, một bên bỏ về cây nhỏ phía trước, một bên thô cổ họng hò hét: “Người đang ca hát dưới chân núi là ai? Đang êm đẹp xướng ca cái gì? Khiến lão phu đứt từng khúc ruột!” Tiểu phu này hiển nhiên tinh thông âm luật, hần vừa hò hét vừa dùng sức chặt cây, động tác cùng nói chuyện phối hợp vô cùng tốt, rất có tiết tấu.

Trên vị trí xa phu, Vương Hoảng vung roi ngựa, cũng không ngẩng đầu, liền như vậy cao giọng trả lời: “Lang Gia Vương Thất.”

“Ha ha ha ha.” Trả lời chàng là tiếng cười to của tiểu phu trung niên: “Lang Gia Vương Thất ư? Đúng là hàng đầu.”

Lúc này, xe ngựa cách hần chỉ có hai trăm bước.

Tiểu phu trung niên cúi đầu nhìn qua, kinh ngạc kêu lên: “A, ngồi trong xe ngựa là người nào? Lại phiên Lang Gia Vương thị Vương Hoảng tự mình đánh xe đây?”

Vương Hoảng cười cười, dặn dò Trần Dung: “Kéo rèm xe lên, để cho trưởng giả đánh giá.”

Trần Dung lên tiếng, xóc rèm xe lên.

Chính là khi vén lên, bởi vì tự biết xấu hổ, đầu nàng vẫn cúi thấp.

Tiểu phu kia ngẩn ra, đột nhiên cười ha ha. Hiển nhiên tâm tình của hần rất tốt, thả búa xuống, hai tay chống nạnh vui cười.

Sau khi cười to một trận, khiến tiếng vang vọng không ngừng, tiểu phu kia kêu lên: “Hay, hay. Đường đường là trưởng tử Lang Gia Vương gia lại nguyện ý làm một xa phu cho phụ nhân, hay, không hổ là tiểu bối của ta.”

Qua một hồi, hần nhìn Vương Hoảng nói: “Vừa rồi người ca xướng, dài ngắn không đồng nhất, là thơ thể mới sao?”

Vương Hoảng cười nhẹ, cao giọng trả lời: “Cũng không phải, chính là nghe thấy phụ nhân lần trước hát quá một lần, cảm thấy âm điệu dài ngắn không đồng nhất cũng nhẹ nhàng khoan khoái mà dễ thuộc.”

Tiểu phu kia tiếp tục cất tiếng cười to.

Cười cười, hần vác búa lên, xoay người đi sâu vào bên trong núi. Dần dần, tiếng cười biến thành thôn thức, tiếng bi thương xen lẫn trong tiếng gió, giống

như ông trời đang khóc than.

Xe ngựa lại khởi động, tiếp tục chạy về phía trước.

Vương Hoảng chọn con đường này, chẳng những hẻo lánh, lại còn khá gần. Chỉ chưa đến hai canh giờ, tường thành của Nam Dương đã xuất hiện trong tầm nhìn của Trần Dung.

Trần Dung nhìn tường thành cao lớn, bóng người mờ mờ xa xa kia. Bóng người đông nghìn nghịt chôn chặt ở ngoài thành, chẳng lẽ là nhóm lưu dân tụ tập cùng một chỗ, muốn gây sự ồn ào sao?

Trần Dung nghĩ đến đây, lại nhìn Vương Hoảng ở phía trước.

Vương Hoảng vẫn mang tư thái thân nhiên, chàng vung roi ngựa, bạch sam đã biến thành màu xám theo gió phiêu lãng, tóc tai rối loạn, dù là như vậy, nhìn qua phần lưng vẫn là vẻ đẹp bức người, ngọc thụ lâm phong.

Có điều Trần Dung biết, tốc độ Vương Hoảng vung roi ngựa đã nhanh hơn chút.

Chỉ chớp lát, xe ngựa đã chạy tới ngoài cửa thành.

Nơi này ngoài thành Nam Dương đông người tập nập. Hơn một ngàn người chen chúc tại nơi đó, ở giữa là các quý tộc tranh cãi âm ỉ, mà bốn phía, cũng là binh lính hạng nặng võ trang, khôi giáp như lâm!

Đám sĩ tốt mỗi người thân tỏa kim quang từ áo giáp bằng đồng, cầm trong tay trường kích, ba vòng vây quanh đám quý tộc, ít nhất cũng có năm ngàn!

Năm ngàn sĩ tốt này là thân vệ của Nam Dương vương!

Trần Dung không nhịn được không được khẽ hỏi ra tiếng: “Xảy ra chuyện gì?”

Phía trước nhao nhao ồn ào, làm sao có người trả lời nghi hoặc của nàng?

Đúng lúc này, trong quý tộc truyền đến một tiếng kêu của kẻ sĩ trẻ tuổi: “Nam Dương vương đây là có ý gì? Lần trước, chúng ta muốn rời khỏi thành Nam Dương thì bị lão ta ngăn cản. Lúc này ngay cả đoàn xe của Lang Gia Vương thị cũng dám ngăn lại, hay là, lão ta thực sự nghĩ rằng trong thiên hạ này, không ai có thể áp chế một quận vương như lão ta?”

Ngữ khí nặng nề, đã cất tiếng gầm lên.

Lang Gia Vương thị có người muốn ra khỏi thành sao?

Trần Dung quay phắt lại nhìn về phía Vương Hoảng.

Nàng nhìn thấy vẫn là bóng dáng thân nhiên, tự tại như cũ.

Tiếng kêu của kẻ sĩ kia ngừng lại, một tướng quân cười lạnh: “Lang Gia Vương thị quả thật rất cao vợi. Nhưng Lang Gia Vương Thất một khi đã trêu chọc Mộ Dung Khắc như thế, cũng đừng nghĩ rằng có thể vô thanh vô tức đem họa thủy đổ lên đầu thành Nam Dương chúng ta, tự rời đi đi!”

Hắn nói tới đây, lui về phía sau một bước, tay phải vung lên, quát: “Ngăn cản, một người cũng không cho đi!”

Kẻ sĩ kia tức giận cười ra tiếng, hần cao giọng quát: “Trợn to mắt cầu của ngươi ra xem ở đây có Lang Gia Vương Thất hay không!”

Tướng quân kia tất nhiên đã sớm phát hiện trong đám người không có Vương Hoảng, hắn cũng không để ý tới, chỉ ngẩng đầu, cầm chặt lệnh bài trong tay, trầm giọng quát: “Vương lệnh ở đây! Ta cũng mặc kệ có Vương Thất hay không, dù sao đoàn xe nhân mã thuộc về Lang Gia Vương thị, một cái cũng không cho ra khỏi thành!”

Nghe đến đó, Vương Hoảng hiển nhiên có chút hồ đồ, chàng phát phát tay, ý bảo một thiếu niên đến gần.

Thiếu niên kia đứng lẫn trong mười mấy lưu dân, xiêm y chỉnh tề nhất. Hắn đang xem náo nhiệt đầy hứng thú, vừa quay đầu liền nhìn thấy Vương Hoảng gọi, chưa nhận ra ai, lại bị nét mặt của chàng thu hút hồn phách, hai mắt không hề chớp tò mò mà ngưỡng mộ nhìn Vương Hoảng, nhanh chóng chạy tới.

Vương Hoảng chỉ về phía đám người cách ba trăm bước ở phía trước, mỉm cười hỏi: “Tiểu ca có biết đã xảy ra chuyện gì không?”

“Biết biết, tất nhiên tại hạ biết.” Giọng thiếu niên thanh thúy vang dội, hần lớn tiếng nói: “Đêm qua, hai trăm người Hồ nâng một bộ hoàng kim quan đột nhiên xuất hiện ở ngoài thành. Bọn họ kêu gọi vào trong thành, nói cái gì: Tướng quân nhà gã ngưỡng mộ phong thái của Lang Gia Vương Thất, vẫn muốn thân cận. Một lần trước ở thành Mạc Dương, Vương lang chưa cáo từ mà đã rời đi, gã rất là thương tâm. Hiện tại nghe nói hần ở thành Nam Dương nên đặc biệt dâng lên hoàng kim quan, nguyện cùng Vương lang hẹn ước gặp lại.”

Thiếu niên lanh lợi, giọng nói thanh thúy, trí nhớ lại tốt, hần nói một hồi, thở dốc một chút, rồi tiếp lời: “Người Hồ còn nói, Mộ Dung tướng quân nhà bọn họ đã vì Vương lang chuẩn bị tốt dây vàng áo ngọc, ngọc y đẹp để quý giá, chế tạo không dễ, vạn lần mong Vương lang đừng cự tuyệt. Nói xong những lời này, người Hồ buông quan tài, nghênh ngang rời đi.”

Lần này, Trần Dung và Vương Hoảng đã hoàn toàn hiểu ra.

Vương Hoảng cười cười.

Chàng vừa cười, dung hoa động lòng người, trước mắt thiếu niên choáng váng, ngất đến ngây người.

Vương Hoảng cười khê, nheo lại hai mắt, thản nhiên nói: “Vì thế, sáng nay, Nam Dương vương phát hiện đoàn xe của Lang Gia Vương thị chúng ta muốn rời đi?”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Trên gương mặt ngây ngô kia của thiếu niên hiện lên một chút thất vọng, nhưng mà đảo mắt, hai mắt hần lại sáng ngời, tràn ngập tin tưởng: “Vừa rồi người nọ đều nói, Lang Gia Vương thị sẽ không làm ra loại chuyện lâm trận bỏ chạy này. Bọn họ đi là để đến Kiến Khang tìm vệ binh. Về phần Vương Thất lang, với hơn phân nửa tinh binh của Vương gia thì sẽ ở lại thành Nam Dương. Còn có một người nói, nếu Mộ Dung Khắc muốn Thất lang nhà hần, nếu Thất lang nhà hần muốn rời khỏi thành Nam Dương, Mộ Dung Khắc sẽ không còn cảm thấy hứng thú với thành Nam Dương nữa. Nam Dương vương không chịu cho bọn họ đi, mới là người có ánh mắt thiện cận.”

Vương Hoảng cười, chàng nói cảm tạ, sau khi để thiếu niên rời đi, ngẩng đầu, thản nhiên nhìn đám người kia.

Lúc này, chàng nghiêng người về phía sau, tới gần Trần Dung, mỉm cười gọi: “A Dung.”

Trần Dung ngẩn ra, vội vàng đáp: “Vâng.”

Giọng nói của Vương Hoảng cực kỳ ôn nhu: “Nếu nàng muốn rời khỏi thành Nam Dương, vậy nên đi trong hai ngày nay thôi. Hết thấy ta đều đã an bài.”

Trần Dung thật không ngờ, sau khi chàng biết được tin tức này, trước tiên nghĩ đến là để mình bình an rời khỏi thành Nam Dương.

Nàng nhìn chàng, hai gò má ửng hồng, một chút cảm kích cùng yêu say đắm lại tràn dâng nơi đầu mày cuối mắt.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Ôm cây đọt thỏ

Một lát sau, nàng nhẹ giọng hỏi: “Chàng thì sao? Chàng ở đâu?”

Vương Hoảng khẽ cười nói: “Ta ư, đương nhiên là thành Nam Dương. Nếu chỉ vì một thất phu người Hồ, Lang Gia Vương Thất vừa thấy phong thanh đã chạy, vậy rất mất mặt.”

Trần Dung nghĩ nghĩ, thấp giọng nói: “Thiếp cũng ở lại thành Nam Dương.”

Vương Hoảng vẫn đưa lưng về phía nàng, thân hình bình ổn, nửa ngày, chàng ôn nhu hỏi: “Khanh khanh không sợ chết sao?”

Chết? Đương nhiên là sợ.

Trần Dung nói: “Lang quân cũng không sợ chết, A Dung sao dám sợ chết?”

Nói xong, nàng thật lâu cũng không thấy Vương Hoảng trả lời, không khỏi quay đầu nhìn.

Bốn mắt nhìn nhau, trong tích tắc, trong đôi mắt chàng kinh ngạc nhìn nàng xuất thần, mang theo sự mê ly.....

Nhưng chỉ trong nháy mắt, chàng lại cười thản nhiên, Vương Thất lang cao hoa siêu nhiên, không nhiễm bụi trần một lần nữa trở lại thế gian.

Lúc này, phía sau xuất hiện lớp cát bụi bốc cao tận trời. Hơn mười lưu dân đứng ở bên đường, nhất tề chuyển mắt từ phía cửa thành ra phía sau.

Chỉ liếc mắt một cái, bọn họ liền bắt đầu thối lui, chốc lát, nhóm lưu dân đã lui xuống hết, ngay cả thiếu niên kia cũng lùi rất xa, tò mò nhìn về phía bên này.

Xuất hiện ở trong mắt Trần Dung là hai trăm tráng hán mặc khôi giáp, thân hình cao lớn dũng mãnh dị thường. Các tráng hán này, hần chính là người phương bắc, hình thể một người có thể sánh với hai ba lưu dân.

Bọn họ đều nhịp giục ngựa mà lên, vây quanh xe ngựa.

Trần Dung quay đầu nhìn về phía Vương Hoảng, thấy dường như chàng không để ý đến mới yên tâm.

Trong đó một tráng hán giục ngựa chạy ra, hấn hướng tới Vương Hoảng chấp hai tay, gọi: “Lang quân?”

Hóa ra là hộ vệ của Vương Hoảng? Trần Dung thầm nghĩ: Hóa ra bọn họ đều ở phía sau. Đến lúc này, Trần Dung mới nghĩ ra bản thân không hề hỏi qua Vương Hoảng, đêm qua, sao chàng có thể một mình xuất môn tìm kiếm mình, theo đạo lý, người của chàng không thể rời khỏi chàng được.

Vương Hoảng thi thi nhiên nhiên bước xuống xe ngựa, chàng liếc nhìn Trần Dung, ra lệnh: “Vương Sinh, người hộ tống nữ lang vào thành đi.”

“Vâng.”

Một hộ vệ tầm 27, 28 tuổi, gương mặt vuông vức giục ngựa tiến lên, hướng tới Trần Dung chấp tay, sau đó nhảy xuống lưng ngựa, sải bước lên vị trí xa phu.

Xe ngựa khởi động.

Được vài bước, Trần Dung không hề chớp mắt chăm chăm Vương Hoảng, nàng há miệng thở dốc, vài lần muốn nói với chàng gì đó. Có điều nhìn thấy Vương Hoảng đang được nhóm hộ vệ vây quanh, trên mặt tuy rằng tươi cười nhưng có vẻ xa cách cùng nghiêm túc thì nàng lại ngậm miệng vào.

Xe ngựa dần dần đi xa.

Chỉ chốc lát, xe ngựa của Trần Dung đã xuất hiện ở cửa thành.

Tư binh của Nam Dương vương đứng ở cửa thành, chính là phòng ngừa các quý tộc ra khỏi thành, về phần có ai vào thành, bọn họ cũng không quan tâm.

Trần Dung thuận lợi vào thành Nam Dương, về tới sân viện của mình.

Nàng bước xuống, hướng tới hộ vệ xoay người rời đi kia vội vàng cảm tạ một tiếng, rồi hướng tới sân viện của mình gọi: “Thượng tẩu! Thượng tẩu!”

Vội kêu hai tiếng cũng không thấy có ai đáp lại, giọng nói của nàng mang theo bối rối.

Lúc này, trong phòng truyền đến tiếng kinh hi của Bình ẩu: “Là nữ lang đã trở lại? Là nữ lang đã trở lại?” Bà vội ra, nghiêng ngả lão đảo chạy đến trước mặt Trần Dung, nâng cánh tay của nàng, đánh giá nàng từ cao xuống thấp.

Trần Dung cầm tay bà, hỏi: “Thượng tẩu đâu?”

Bình ẩu nói: “Đang nằm trên tháp.”

Một câu thốt ra, Trần Dung thở dài nhẹ nhõm, nàng xoa trán cười nói: “Đã trở lại là tốt rồi. Đứng rồi, lão trở về lúc nào vậy?”

Bình ẩu trả lời: “Sáng sớm hôm nay.” Bình ẩu liếc mắt nhìn ra bên ngoài, dựa sát vào bên tai Trần Dung, thấp giọng nói: “Trời vừa sáng, cửa thành vừa mở, Thượng tẩu đã xuất hiện ở trước cửa hàng ở phố nam.” Trong giọng nói của bà có ưu sắc: “Lúc ấy Thượng tẩu vừa thấy người đến thì hôn mê bất tỉnh. Sau khi tỉnh lại, liền khóc gọi tên nữ lang người.”

Trần Dung mím môi, thấp giọng nói: “Lão nằm trên tháp của cửa hàng phố nam sao?”

“Vâng.”

Bình ẩu ngẩng đầu nhìn Trần Dung, lúng ta lúng túng nửa ngày, ngập ngừng mãi rồi hỏi: “Nữ lang, đêm qua, người.”

Trần Dung nhận ra sự bất an trong giọng nói của bà, lập tức mở trừng hai mắt, quát: “Ta rất trong sạch.”

“Vâng, vâng, vâng, nữ lang trong sạch, trong sạch.” Nói thì nói như vậy, trong giọng nói của Bình ẩu vẫn còn ưu phiền.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng xôn xao.

Trong huyên náo, giọng nói sắc nhọn của Lý thị truyền đến: “A Dung có ở đây không?”

Trần Dung còn chưa phản ứng lại, mặt Bình ẩu đã trắng bệch, thì thảo nói: “Ta biết mà. Đêm qua bọn họ hỏi qua nữ lang hai lần, sáng nay trời vừa sáng còn nói phụ nhân có triệu hồi. Hiện tại nữ lang chân trước trở về, các nàng sau lưng đã tới rồi, ta chỉ biết các nàng sẽ không bỏ qua cho nữ lang!”

Trần Dung nghe đến đó tâm trầm xuống, nàng nghĩ tới thiếp mới làm hại bản thân hiểm ngộ bất trắc kia!

Giọng của một tỷ nữ trả lời: “Bẩm Như phụ nhân, nữ lang ở đây.”

“Hóa ra có ở đây sao?” Lý thị cười rộ lên, nàng ta được bốn tỷ nữ vây quanh là lướt bước vào sân. Vừa vào viện, nàng ta liền nhìn về phía Trần Dung.

Nhìn Trần Dung quần áo hơi nhàu nếp uốn, tóc dài rối bời, Lý thị nở nụ cười, nàng ta híp một đôi mắt nhỏ dài, âm âm nói: “Ai ai! Quả nhiên là to gan lớn

mặt, A Dung dám chịu chết tìm mọi cách đi gặp tình lang.” Nàng ta đi đến trước mặt Trần Dung, bước một vòng quanh người nàng, miệng chặc chặc ra tiếng: “Lá gan thực không nhỏ, lần trước rồi đi là tận mấy ngày, sau khi trở về còn nói dối treu chọc trưởng giả. Lúc này mới sáng sớm, xiêm y không đổi, tóc cũng rối loạn, chặc chặc chặc, trên người còn có hương vị nam nhân.” Nàng ta làm một động tác khịt mũi khoa trương: “Xem ra, nữ lang đối với nam nhân đã là thực tủy biết vị (đã nếm một lần thì nghiệm), vài ngày không hẹn hò một phen thì cảm thấy tình ý khó nhịn mà!”

Lời này, vô cùng khó nghe, mười phần nhục nhã!

Trần Dung tức giận, há mồm định đáp lời.

Nhưng mà, giọng của Lý thị vừa thốt ra, tay phải đã vung lên, hướng về bốn tỳ nữ kia mệnh lệnh nói: “Bắt lấy!”

Ngay lập tức, bốn tỳ nữ đồng thời bước lên hai bước, vây quanh người Trần Dung, vươn tay muốn bắt nàng.

Trần Dung nhìn Lý thị, vung hai tay, sau khi đẩy hai tỳ nữ ra, nàng thấp giọng quát: “Như phu nhân, nay A Dung cũng là người nhất cử nhất động đều có người ta chú ý, mọi người bảo các nàng lui ra, A Dung tự có chân của mình!”

Lời của Trần Dung vừa thốt ra, Lý thị đã cất tiếng cười to.

Nàng ta cười vô cùng sắc nhọn, vô cùng kiêu ngạo.

Nàng ta lại nhìn chằm chằm Trần Dung, nói với vẻ chế cười: “Hay là, ngươi còn tưởng rằng ngươi có Lang Gia Vương thị che chở? Chắc chắn chắc. A Dung, xem ra ngươi không biết rồi, Vương Thất lang của ngươi đã bị người Hồ cùng Nam Dương vương đồng thời theo dõi. Ngay cả Vương Nghi, buổi sáng hôm nay vì trốn tránh vây thành đã mang theo tư binh lạng lẽ rồi đi, cũng bị Nam Dương vương khống chế. Cho dù hãn chưa từng bị khống chế, đêm đó trước mặt mọi người ngươi cự tuyệt ý tốt của hãn, ngươi cho là ngươi ở trước mặt hãn còn có mặt mũi gì nữa đây?”

Lý thị mang vẻ mặt tiểu nhân đắc ý châm chọc, cười nói sắc nhọn: “Nghĩ tới người đứng đầu Lang Gia Vương thị kia lại lộ vẻ sợ chết. Ai, thật sự là kém Trần thị ta nhiều lắm.”

Trần Dung nghe nghe, tâm trầm xuống. Nàng nhận ra trong giọng nói của nàng ta đối với Nam Dương vương cực cung kính, đối với Lang Gia Vương thị thì lại có chút khinh nhục. Chẳng lẽ, trong phủ đã xảy ra chuyện? Trần Nguyên hoàn toàn nghiêng về phía Nam Dương vương rồi sao?

Lý thị tâm tình rất tốt châm chọc khiêu khích đến đây, vung tay lên, lại âm âm quát: “Bắt đi!”

Mấy tỳ nữ đồng thời mở rộng hai tay, khóa chặt trên bả vai nàng.

Trần Dung tâm tư thay đổi thật nhanh.

Ngày hôm qua thiệp mời kia rõ ràng là muốn đưa nàng vào chỗ chết. Tuy rằng nàng không biết là ai làm, nhưng kiếp này, người nàng đắc tội cũng chỉ có cái nhà này!

Hiện tại động tác biểu tình của Lý thị kia quá mức kiêu ngạo! Sự tình không đúng!

Quyết định một chút, hai vai Trần Dung run lên, nàng đánh lui hai tỳ nữ, lui về phía sau một bước.

Nàng vừa phản kháng, Lý thị liền hét âm lên: “Phản, phản rồi, thật sự phản rồi mà.” Trong tiếng hét chói tai, nàng ta lớn tiếng ra mệnh lệnh: “Các ngươi cũng đi lên.”

Nàng ta chỉ là hai hộ vệ vừa bước vào sân.

Hai hộ vệ này Trần Dung cũng biết, bọn họ là của hồi môn của Nguyễn thị, một đám đều có thân thủ tốt, lần trước Nguyễn thị đi về phía nam đó là bởi vì có bọn họ che chở mới lên đường bình an.

Nhìn hai hộ vệ bức người mà đến, nhìn đám người Bình ẩu bên cạnh co rúm lại, hét chói tai, khóc cầu cứu, Trần Dung dừng động tác.

Nàng không giãy giụa vô ích nữa.

Hai hộ vệ đi đến trước mặt nàng, thấy nàng không chạy thì dừng chân mà mặt khác bốn tỳ nữ lại vây quanh Trần Dung, các nàng áp chế Trần Dung, đẩy nàng một cái thật mạnh về phía trước, quát: “Đi thôi.”

Lý thị lắc mông đi trước, trên đường chanh chua nhục mạ, các nàng áp giải Trần Dung đi về phía sân viện của Nguyễn thị.

Chỉ chốc lát, đoàn người chậm rãi tiến nhập vào sân của Nguyễn thị. Vừa vào chính đường, một tỳ nữ đập một cái thật mạnh vào lưng Trần Dung, khiến nàng lao đảo nghiêng về phía trước vài bước, suýt nữa gục xuống, một giọng nói uy nghiêm vang lên: “Quý xuống!”

Trần Dung không hề quý.

Nàng ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Nguyễn thị ngồi trên chủ tháp, hai mắt âm trầm, đột nhiên nói: “Phu nhân, ngay cả Lang Gia Vương thị bỏ qua A Dung, nhưng Nhiễm tướng quân tất nhiên là còn nhớ kỹ A Dung. Nghĩ tới A Dung và phu nhân cũng không có cừu hận gì không giải được, phu nhân không cần

lớn lối áp tải ta như thế?”

Lại một lần nữa, lời của nàng vừa thốt ra, tiếng cười sắc nhọn của Lý thị lại vang lên: “Chẳng lẽ A Dung ngươi còn có danh tiết sao? Ha ha, một đêm không về nhà, cũng không biết ngủ với mấy nam nhân, vậy mà còn trách ta giống trống khua chiêng áp giải ngươi.”

Ngay lập tức, gương mặt Trần Dung tím hồng. Nàng quay phắt đầu trừng mắt nhìn Lý thị.

Tiếng quát nhẹ của Nguyễn thị truyền đến: “Vả miệng!”

Đầu tiên Lý thị ngẩn ra, đảo mắt gương mặt nàng ta đỏ bừng, nàng ta chậm rãi vươn tay, nhẹ nhàng tát trên mặt mình một cái, khóc lóc kêu lên: “Phu nhân!”

Nguyễn thị cũng không thèm liếc nhìn nàng ta một cái, uống một ngụm trà, chậm rì rì nói: “Trần thị ta cũng là thế gia công khanh trăm năm, loại lời nói thô tục không chịu nổi này, nhóm dân đen có thể nói, nhưng ngươi không thể nói.”

Lý thị vội vàng cúi đầu, đáp: “Vâng vâng.” Vừa đáp lời, nàng ta lại nhẹ nhàng đánh trên mặt mình vài cái.

Nguyễn thị quay đầu lại nhìn về phía Trần Dung.

Nhìn chăm chăm Trần Dung, trên gương mặt được bảo dưỡng mượt mà mang theo tươi cười.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Khúc chiết

Cười cười, Nguyễn thị vươn tay ngọc chỉ xuống, một bên vòng quanh chén trà, một bên nhỏ nhẹ nói: “Không sai, là người biết câu dẫn nam nhân. Lang Gia Vương Thất, Nhiễm tướng quân, còn có Nam Dương vương, hôn của bọn họ đều bị nữ lang như ngươi câu đi mất rồi.” Nói tới đây, Nguyễn thị không biết nghĩ đến cái gì, nụ cười mang theo vẻ chán ghét: “Nếu chết thì quá đáng tiếc.”

Tay phải bà ta vung lên, ra lệnh: “Áp giải xuống đi, nhớ rõ phải trông chừng cẩn thận. Còn nữa, người ở viện của nàng cũng phải quản chặt chẽ.”

“Vâng.”

Lý thị đi đến phía sau Trần Dung, đẩy mạnh nàng một cái, quát: “Đi!”

Trần Dung quay đầu trừng nhìn nàng ta một cái, trong mắt chứa sát khí khiến cho Lý thị không tự chủ được lui ra sau vài bước, nàng mới xoay người hướng ra phía ngoài.

Trên đường đi, ngay lúc Trần Dung bước lên bậc thang, nàng đột nhiên ngừng chân, nói: “Lần trước ở trong thành Mạc Dương, mọi người Vương thị hỏi ta có thể có điều gì e ngại không. Phu nhân có biết ta trả lời thế nào không?”

Nguyễn thị nhũn mảy, không kiên nhẫn đặt chén trà xuống bàn, vừa muốn thét ra lệnh nhóm tùy nữ mau lôi nàng đi, Trần Dung đã lớn tiếng nói: “Lúc ấy ta đã nói, ta e ngại nhất, không phải là chết, mà là không thể khiến tộc bá Trần Nguyên và phu nhân của hắn vui vẻ.”

Nàng nói tới đây, nhìn Lý thị và Nguyễn thị cười lạnh một tiếng, quay đầu xoay người, bước nhanh rời đi.

Nhìn bóng dáng của Trần Dung, Nguyễn thị vươn tay vỗ trên án, tức giận đến gương mặt đỏ bừng: “Nàng, nàng dám uy hiếp ta? Nàng dám uy hiếp ta sao?”

Đào mắt, Nguyễn thị lại ngồi xuống, bà ta lại bùng lên chén trà nhấp một ngụm, cười lạnh: “Lấy Lang Gia Vương thị ra hù dọa ta sao? Trần thị A Dung, Vương Hoảng còn khó bảo toàn tính mạng của bản thân, ngay cả giữ được, ngay cả địa vị quý thiếp cũng không nguyện ý cho ngươi, ngươi tính là cái gì? Hừ, cũng không nhìn xem bản thân có xuất thân diện mạo gì, còn muốn cậy vào nam nhân gặp dịp thì chơi đó sao!”

Trần Dung lại đi vào trong nhà gỗ nhỏ lần trước.

Một khắc khi cửa phòng đóng lại, tùy nữ xinh đẹp đứng bên cạnh người Lý thị nơi cầm nhon bên miệng có nốt ruồi duyên nhìn chăm chăm nàng, âm âm cười nói: “Trần thị A Dung, đào nhỏ kia của ngươi không phải đùa giỡn rất vui sao? Hôm nay sao không lấy ra đùa giỡn?” Cười đến đây, tùy nữ này lại lấy lòng nhìn về phía Lý thị.

Lý thị thì cao ngạo nâng cằm, nhìn chăm chăm Trần Dung.

Trần Dung chuyển mắt, không để ý đến các nàng.

Tỳ nữ kia thấy thế, kêu lên: “Đề xem người đặc ý tới khi nào!” Lúc này, Lý thị cũng âm âm nói: “Trông chừng nàng cho kỹ, đóng cửa phòng lại.”

“Vâng, vâng.”

Sau khi cửa phòng đóng lại, Trần Dung nghe thấy các nàng ở bên ngoài kêu lên: “Giám sát chặt chẽ một chút.”

“Vâng.”

Thời gian dần dần trôi qua.

Trần Dung ôm hai đầu gối ngồi trên tháp, nhìn cửa sổ ở mái nhà trên đỉnh đầu kia, căn môi không ngừng suy nghĩ.

Người như nàng vốn không phải đặc biệt thông minh, bằng không kiếp trước, dù thế nào cũng sẽ không rơi vào kết cục như vậy.

Nàng ngồi ở chỗ này suy nghĩ tới tới lui lui, nhưng kể sách thoát thân gì cũng không nghĩ ra. Hiện tại nàng chỉ có thể khẩn cầu, thiệp mời kia không phải Nguyễn thị và Lý thị gây ra, bằng không, lúc này nàng thật đúng là chạy trời không khỏi nắng.

Trần Dung đem mặt chôn ở hai đầu gối, trong hoảng hốt, khuôn mặt của Vương Hoảng lại xuất hiện ở trước mắt. Một đêm kinh hồn táng đờm hôm qua một lần lại một lần được tái hiện trong đầu của nàng.

Đào mắt, trời đã tối.

Trong nhà gỗ nhỏ đã tối đen không thấy rõ năm ngón tay, nếu không phải bên ngoài thỉnh thoảng truyền đến tiếng người nói, tiếng vui cười, Trần Dung cũng bị chính tiếng tim đập của mình làm điên mất.

Cũng không biết qua bao lâu, trên cửa sổ ở mái nhà dần dần có tinh quang xuất hiện, tiếng người nói dần dần tắt.

Lúc này, tiếng bước chân từ bên ngoài truyền đến.

Trần Dung nghe thấy tiếng bước chân, vội vàng lao ra một bước, tiến đến cửa phòng nhìn qua.

Quả nhiên, tiếng bước chân kia hướng đến đây.

Tìm Trần Dung đập trở nên dồn dập mà bối rối.

Chỉ chớp lát, tiếng bước chân xuất hiện ở cửa phòng. Sau đó truyền đến, là tiếng khóa mở ra.

Trần Dung bước nhanh trở lại tháp ngồi xuống.

‘Kẹt’ một tiếng, cửa phòng mở ra, ánh sáng đập vào mắt.

Xuất hiện ở cửa phòng là hai tỳ nữ cùng hai hộ vệ cao lớn. Sau khi hai tỳ nữ liếc nhìn Trần Dung một cái, chuyển sang hai hộ vệ thấp giọng nói: “Động tác mau chút.”

Động tác mau chút!

Trần Dung hoảng hốt.

Nàng vội vàng đứng lên, không đợi nàng định làm gì, bốn người kia đã nhất tề xông lên, trong nháy mắt, một miếng vải trắng đã bịt kín miệng Trần Dung, đồng thời, hai tay nàng bị áp chế, cả người thân bất do kỷ nghiêng ngã về phía trước.

Một chiếc xe ngựa đỗ ở ngoài cửa.

Đào mắt, nàng đã bị hai hộ vệ ném vào trên xe ngựa. Vừa nghĩ đến hai chữ tử tử, Trần Dung muốn thả người nhảy xuống, nhưng nào biết, hai tỳ nữ cũng là người luyện võ, nàng vừa động, hai nàng liền một trái một phải xông lên, chỉ hai ba cái hai vai nàng đã đồng thời bị áp chế, vải trắng vừa hơi lỏng ra, lại bịt chặt miệng của nàng lại.

Khi xe ngựa khởi động, hai tỳ nữ lấy ra một cuộn dây thừng, trói chặt tay nàng sau lưng.

Đến khi buộc Trần Dung thành cái bánh chưng, toàn bộ tay chân không thể động đậy, hai tỳ nữ mới lôi nàng vào trong xe ngựa, ngồi xuống tháp.

Lúc này, xe ngựa chạy ra ngoài phủ.

Nếu không thể động đậy, Trần Dung cũng không giãy giụa thêm nữa. Nàng nằm ở trong xe, trợn to hai mắt, thầm nghĩ: Bọn họ đây là muốn đem ta mang ra khỏi Trần phủ. Cũng không biết là đưa ta ra bên ngoài giết chết, hay là giam giữ ở chỗ khác?

Cũng kỳ quái, chuyện tới trước mắt, Trần Dung vừa nghĩ đến tử tử, trong lòng cũng không cảm thấy khủng hoảng nữa. Có lẽ, vì đã chết một lần rồi. Có

lẽ, là vì nàng cũng không biết, con đường phía trước của mình nên làm thế nào mới có thể tiếp tục cất bước.

Xe ngựa lao xạo chạy ra khỏi Trần phủ, tiến vào phố Nam Dương.

Đêm đã khuya, trong thành hoàn toàn im lặng, chỉ có các phủ đệ trong các ngõ hay đường nhỏ mới có tiếng sanh nhạc cười đùa truyền đến. Luôn như vậy, cho dù ngày mai người Hồ đẹp xong thành Nam Dương, nhóm kẻ sĩ cũng không quên tận tình thanh nhạc.

Trong lúc Trần Dung miên man suy nghĩ, xe ngựa xóc nảy đã dừng lại.

Tiếp theo, nó rẽ sang một hướng khác.

Lúc này, một cơn gió lạnh thổi tới, khiến rèm xe phát lên. Trần Dung vội vàng quay đầu nhìn, nàng trông thấy là tường vây cao lớn, bên trong tường vây là một thôn trang.

Thôn trang kia, hai kiếp làm người, nàng cũng đã biết rõ! Đây là thôn trang Nguyễn thị kiến lập trong thành Nam Dương!

Chỉ liếc mắt một cái, rèm xe lại hạ xuống.

Trần Dung nhắm mắt, theo tiếng bánh xe mà tính toán lộ trình.

Ước chừng sau hai khắc, xe ngựa ngừng lại.

Hai tỷ nữ kéo Trần Dung bước xuống xe ngựa, các nàng đưa nàng vào trong một phòng nhỏ.

Sau khi cởi bỏ dây thừng trói nàng, các nàng khóa cửa lại, quay đầu rời đi.

Trần Dung hoạt động hai chân tê mỏi, chậm rãi đứng lên.

Phòng này tuy rằng nhỏ gọn nhưng cũng có một cái tháp, còn có bàn, đồng thời có cửa có cửa sổ, có điều cửa sổ kia bị bịt kín bằng da trâu, đen sì sì làm cho nàng không thể nhìn ra bên ngoài. Sau tháp còn có một cái cửa nhỏ, bên trong đó dường như có một cái bồn cầu.

Nàng nghe ngóng, từ tiếng bước chân cũng có thể nhận ra bên ngoài ít nhất có bốn hộ vệ.

Thấy tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng, Trần Dung thở dài nhẹ nhõm, nàng đi đến tháp nằm xuống ngủ.

Nàng đương nhiên không ngủ được, mở to hai mắt, nghe bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, thời gian cũng trôi qua thật sự mau.

Cũng không biết bao lâu, có tiếng nói nhỏ truyền đến. Trần Dung nghe thấy rõ cục có người nói chuyện, suy nghĩ lướt qua trong lòng, vội vàng nhẹ tay nhẹ chân đứng lên, đi đến cạnh cửa nghiêng tai lắng nghe.

“Xác nhận ngủ rồi chứ?”

“Trời sắp sáng rồi, nữ lang như nàng bị ép buộc đến hơn nửa đêm, khẳng định ngủ rồi.”

Người đầu tiên cất tiếng kinh ngạc hỏi: “Nghe khẩu khí của người, thì người nhận ra nữ lang này chăng?”

Giọng người thứ hai có chút khàn khàn, hần cười nhẹ: “Đương nhiên nhận ra. Người không biết đâu, trong thành Nam Dương nữ lang tuy nhiều nhưng cũng không có một ai so được với người trong phòng này. Chắc chắn, cặp mông cặp ngực kia, chắc chắn, vừa thấy đã khiến cho người ta xương cốt tê dại, nếu có thể ngủ với nàng một đêm, chết cũng đáng.” Hần ta cười dâm dăng.

Lúc này, giọng người thứ ba có chút nặng nề truyền đến: “Đừng nói nữa, chủ mẫu đã phân phó, không cho nói nhiều.”

Người thứ nhất cười hi hi, thấp giọng nói: “Nàng muốn chạy cũng không thoát, nói một câu thì đã làm sao?” Dừng một chút, người nọ nói thêm: “Nói đến nói đi, nàng cũng đang ngủ mà.”

Thấy người có giọng nói nặng nề kia không khiến trách hần, giọng khàn khàn lại vang lên: “Đúng vậy đúng vậy, có gì mà phải lo? Lại nói tiếp thật sự là đáng tiếc, nghe Hồng tỷ nói, chủ mẫu đã phân phó, trước quản lý hai ngày, nếu không có việc gì, thì cho nàng một tấm vải.”

Nghe đến đó, Trần Dung run rẩy toàn thân! Nguyễn thị kia đúng là muốn đẩy nàng vào chỗ chết? Hơn nữa, bà ta còn muốn dựng lên một cảnh nàng tự sát?

Tiếng nói chuyện bên ngoài vẫn còn truyền đến, lúc này người mở miệng là kẻ có giọng nói nặng nề, hần hiển nhiên có hứng thú, ngữ khí có chút kích động: “Đúng vậy.” Hần hạ giọng, khẽ nói: “Các người không biết, Hồng tỷ nói, đến lúc đó chúng ta có thể tận tình vui thú, đùa chết cũng không cần làm quá nhanh.”

Lời này ba tiếng kinh hi đồng thời truyền đến.

Người có giọng nặng nề lập tức quát khê: “Thấp giọng thôi!”

Im lặng một lát, hần hạ giọng, cười nói: “Đương nhiên, nếu có thể làm cho chính nàng tự sát thì rất tốt. Ta nghe Hồng tỷ cùng cô nương nói, một tiểu cô cả đêm không về, cũng không biết đã gặp chuyện gì. Về nhà luẩn quẩn trong lòng, nói ra ai cũng tin thôi.”

Lại một lần nữa, bốn tiếng cười dâm đãng đồng thời vang lên.

Trần Dung ngồi đó.

Trong bóng đêm, nàng chỉ cười lạnh lùng.

Đào mắt, phía đông đã sáng.

Đào mắt, tiếng ồn ào từ xa không dứt bên tai.

Đào mắt, ánh sáng từ phía tây truyền đến.

Thời gian trôi qua vẫn không thấy có ai đưa com đến cho Trần Dung.

Rốt cục, khi ánh sáng trong phòng trở nên ấm áp, cửa phòng ‘kẹt’ một tiếng mở ra.

Một tỷ nữ cầm một giỏ trúc xuất hiện ở ngoài cửa phòng. Nàng ta cảnh giác nhìn chằm chằm Trần Dung đang ngồi ở trên tháp, đặt giỏ trúc xuống, không nói hai lời liền đóng cửa phòng lại.

Chỉ liếc mắt một cái, Trần Dung đã nhìn thấy bốn hán tử trắng niên đứng ở bên ngoài, bọn họ đang cười dâm đãng nhìn nàng, đến tận khi cửa phòng đóng lại.

Trời lại tối đen.

Tiếng ech kêu, và tiếng sanh nhạc từ một nơi xa xôi bay tới.

Trần Dung vẫn không nhúc nhích ngồi trên tháp, móng tay của nàng đâm thật sâu vào lòng bàn tay. Nàng một lần lại một lần tự nói với bản thân, lúc này nếu có thể đi ra ngoài, ngay cả bộc lộ bản chất thô bỉ tàn nhẫn thật sự của mình, nàng cũng phải thỉnh Vương Hoảng, thỉnh Tôn Diễn hỗ trợ, ra tay xử trí Nguyễn thị cùng Lý thị kia.

Thời gian vẫn trôi qua.

Bất tri bất giác, Trần Dung đã đi vào giấc ngủ.

Sau khi toàn thân đổ mồ hôi lạnh mà bừng tỉnh, trong phòng vẫn tối đen như mực, bên ngoài đã không còn tiếng bước chân gì nữa.

Trần Dung nghiêng tai nghe ngóng, thấy bên ngoài quả thật là im ắng, vội vàng bước chân trần chạy ra đẩy mạnh cửa một cái.

Cửa vẫn bị khóa chặt.

Nàng chạy ra cửa sổ.

Vừa mới chuẩn bị đẩy, bên ngoài tiếng bước chân lại vang lên.

Tiếng động này diễn ra hơn nửa canh giờ. Trần Dung ngồi trở lại trên tháp, lại ngủ mê man.

Khi tỉnh lại, phía đông đã sáng bừng.

Ngày hôm qua khi tỷ nữ tới đưa com cho nàng, thái dương đang nóng cháy.

Cũng giống ngày hôm qua, bốn hộ vệ vừa thấy cửa mở liền chen chúc chung một chỗ mê đắm nhìn chòng chọc Trần Dung, cả đám bịt miệng, còn thiếu mỗi chảy nước miếng ra nữa thôi.

Tỷ nữ khóa tới cửa liền rời đi, để lại Trần Dung càng ngày càng bối rối bất an.

Nàng biết thôn trang này, nó ở cửa thành phía bắc của Nam Dương rất xa xôi, là nơi ít người qua lại. Hơn nữa thường đề đó không dùng. Thông qua hai đêm lắng nghe, nàng phát hiện trong toàn bộ thôn trang chỉ sợ chỉ có chính mình cùng bốn hộ vệ mà thôi.

Hiện tại, nàng chỉ có thể cầu nguyện, hy vọng Vương Hoảng mau mau thoát khốn, mau mau nhớ tới nàng. Trừ việc đó ra, nàng thật không biết mình còn có thể làm cái gì.

Cứ choáng váng một mõi sống một ngày bằng một năm mà lê lét qua ba ngày.

Buổi sáng ngày thứ tư, tiếng xe ngựa chạy lạo xạo truyền vào trong tai.

Trần Dung vẫn ngồi không nhúc nhích, nghe thấy tiếng bánh xe càng ngày càng gần, đột nhiên, nàng nhảy xuống thấp, chạy tới cạnh cửa.

Lúc này, trái cài đã nằm trong lòng bàn tay nàng.

Tay nàng găt gao nắm trái cài, không hề chớp mắt nhìn vào cánh cửa.

Chỉ chốc lát, xe ngựa dừng trong sân. Tiếp theo, giọng nói của Trần Tam lang từ bên ngoài truyền đến: “Có phải ở đây hay không?”

Giọng nói của hắn có chút phẫn nộ, cao giọng mà hỏi.

Tỳ nữ xinh đẹp thường xuyên đi theo bên cạnh Lý thị, cảm nhận, bên miệng có một nốt ruồi duyên khóc nói: “Vâng, vâng.”

Nàng ta mới thốt ra hai chữ thì lại ấp úng không thành lời, hiển nhiên miệng bị bịt lại.

Trần Dung ngẩn ra, tức thì, một tia hy vọng nổi lên trong lòng.

Tiếng bước chân lại vang lên.

Chỉ chốc lát, giọng của Trần Tam lang từ bên ngoài truyền đến, ôn hòa mà thân thiết: “A Dung, A Dung? Muội tử, muội tử ở bên trong sao? Tam ca tới đón muội đây.”

Trần Dung nhìn chằm chằm bên ngoài, khóe miệng rủ xuống, ngữ khí suy yếu, kinh hi đáp: “Tam ca? Là Tam ca ư? Huỳnh tới đón ta sao?”

Nàng nặng nề đập vào cửa phòng.

Tiếng hét lớn của Trần Tam lang truyền đến: “Còn không mau mở ra?”

“Vâng, vâng, vâng.”

Trong tiếng trả lời bối rối liên tiếp, cửa phòng được mở ra.

Ánh mặt trời vừa đập vào mắt, Trần Dung theo phản xạ nâng tay áo che mặt.

Lúc này, Trần Tam lang đi về phía nàng, hắn vừa đi, vừa đau lòng kêu lên: “A Dung, muội gầy đi rồi, ai, nhìn cái cằm này, nhọn đến mức khiến người ta đau lòng.” Vừa nói, hắn vừa mở rộng hai tay ôm Trần Dung. Phía sau Trần Tam lang là vài hộ vệ cao lớn cùng tỳ nữ, bọn họ cố ý vô tình chắn tầm mắt của Trần Dung, dường như không muốn để nàng nhìn thấy thôn trang này.

Trần Dung nghe thấy ngữ khí của hắn quan tâm, từ bị, nàng dùng tay áo che mặt, khóc òa lên.

Trần Tam lang lúc này đi đến bên người nàng, hắn nhìn chằm chằm vòng eo tinh tế chỉ một bàn tay là nắm gọn của nàng, nhìn chằm chằm mái tóc đen dài của nàng, tuy rằng đã vài ngày mà vẫn tròn bóng mượt mà, hai tay duỗi ra, muốn ôm Trần Dung vào trong lòng.

Đúng lúc này, hai chân Trần Dung mềm nhũn, cả người lao về phía trước.

Trần Tam lang ngẩn ra, hắn vội vàng buông nàng, kéo tay áo nàng đang giấu mặt ra. Nhìn nàng nhắm chặt hai mắt, hắn không khỏi ngẩn ngơ.

Lúc này, một người ở phía sau hắn thấp giọng nói: “Nữ lang vui mừng đến hôn mê rồi.”

Trần Tam lang bừng tỉnh đại ngộ, hắn vội vàng kêu lên: “Mau, mau, đem muội tử lên xe ngựa của ta đi.”

Hai tỳ nữ lên tiếng, tiến lên ôm lấy Trần Dung. Khi ôm Trần Dung, bọn họ cố ý vô tình, tay áo dài kia phất qua mặt Trần Dung, chặn ánh mắt của nàng.

Các nàng đi được hai bước, Trần Dung bừng tỉnh lại, ngay lập tức lại khóc òa. Tiếng khóc kia muốn bao nhiêu vang dội thì có bấy nhiêu, muốn chói tai bao nhiêu thì có bấy nhiêu!

Trần Tam lang cả kinh, nhưồn mảy, không khỏi kêu lên: “Muội tử đừng khóc.”

Nào biết đâu rằng, lời của hắn vừa thốt ra, thừa dịp nhiều người ở đây, tiếng khóc kia càng vang vọng.

Tiếng khóc sắc nhọn cao vút thật sự có thể xé rách màng nhĩ của người ta. Trần Tam lang hét lớn một tiếng, thấy nàng căn bản không lọt tai, không khỏi căm tức, lập tức vung tay áo dài, quát: “Nâng lên xe ngựa đi.”

Hai tỳ nữ vừa muốn nhét Trần Dung vào trong xe ngựa của hắn, Trần Tam lang phẫn nộ quát: “Mất mù sao? Để nàng ngồi xe ngựa của các người!”

“Vâng, vâng, vâng.”

Hai tỳ nữ ôm Trần Dung đặt nàng lên xe ngựa nhỏ của mình.

Mà lúc này, tỳ nữ xinh đẹp bị Trần Tam lang quăng đến một bên, miệng bị nhét mảnh vải thì được nhóm hộ vệ nâng lên cho vào một xe ngựa cuối cùng.

Xe ngựa khởi động, theo xóc nảy đảo điên, rèm xe vẫn vững vàng, ngay cả gió lạnh thổi tới cũng không hề bay lên.

Dần dần, tiếng khóc sắc nhọn của Trần Dung nhỏ lại.

Dần dần, tiếng khóc dừng lại.

Mà lúc này, xe ngựa đã ra khỏi thôn trang, chạy trên ngã tư đường.

Lỗ tai rốt cục được thanh tịnh, Trần Tam lang thở dài một hơi, hần dựa vào sau tháp, nuốt một ngụm trà, mắng: “Mẹ nó chứ, nữ nhân vừa khóc òa, mấy ngày nghe thấy cũng sụp đổ!”

Mắng đến đây, hần nghĩ đến chuyện của mình, liền xóc rèm xe lên, hướng tới chiếc xe ngựa kia ôn nhu cười nói: “Muội tử? Muội tử? Hiện nay đỡ hơn chưa?”

Một hồi lâu, trong xe ngựa mới truyền đến giọng nói khàn khàn của Trần Dung: “Tốt hơn nhiều rồi.” Dừng một chút, nàng thì thào nói: “Đa tạ Tam ca.”

Trần Tam lang cười vui, đảo mắt, hần cau mày, nói: “Tam ca đến chậm, làm hại muội tử bị nhốt mấy ngày.”

Hần nói đến đây, mắng với vẻ oán hận: “Đều là tiện tì kia! Nàng ta ở trước mặt mẫu thân ăn nói lung tung, miệng uốn bảy tác lưỡi. Nhưng mà muội tử yên tâm, Tam ca sẽ không bỏ qua cho tiện tì kia. Lần này sau khi trở về, A Dung muốn đánh muốn giết đều tùy ý!”

Khẩu khí này thập phần chân thành, thập phần động lòng người.

Trần Dung cười lạnh một tiếng. Nếu tối hôm đó nàng không nghe thấy vài hộ vệ nói nhỏ, có lẽ nàng cũng sẽ nghĩ rằng Nguyễn thị chỉ muốn nhốt nàng vài ngày thôi.

Trong tiếng cười lạnh, Trần Dung nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta sẽ không bỏ qua cho nàng ta.” Giọng nói nàng có chút sắc nhọn, có chút hận thù: “Hóa ra là tiện tì kia hại ta? Tam ca, ta sẽ không buông tha cho nàng ta!”

“Được được, muội đừng buông tha nàng ta.”

Trần Tam lang nở nụ cười hai tiếng, ý bảo xe ngựa tới gần Trần Dung

Hần ló đầu, dựa sát vào xe ngựa của Trần Dung, thân thiết nói: “A Dung, mấy ngày nay thật đúng là làm khổ muội. Trở về xả giận rồi, tốt nhất muội nên nghỉ ngơi vài ngày. Ta đã dặn dò đầu bếp nấu canh gà để tắm bổ cho muội.”

Trong xe ngựa, truyền đến giọng nói cảm kích của Trần Dung: “Tam ca, cảm ơn huynh.”

Trần Tam lang ha ha cười.

Hần lúi đầu về, ánh mắt liếc nhìn bóng người mơ hồ của Trần Dung trong xe ngựa một cái, nhủ thầm: Không được, hiện tại không được gấp. Sự việc kia, vẫn nên chờ nàng nghỉ ngơi một hai ngày rồi hẵng mở miệng.

Xe ngựa về tới Trần phủ.

Nó không chạy vào sân Trần Dung, mà là trực tiếp hướng tới sân viện của Trần Nguyên.

Chỉ chốc lát, xe ngựa liền ngừng lại.

Trần Dung vừa mới bước xuống, một tiếng nước nỏ khe khẽ truyền đến. Chỉ thấy tỳ nữ xinh đẹp kia quỳ gối trước mặt Trần Nguyên, hai tay bắt chéo sau lưng, miệng bị bịt kín, tóc tai bù xù.

Trần Nguyên ngồi phía trước nàng ta, mà Nguyễn thị cùng Lý thị đều cúi đầu, về mặt về xấu hổ đứng ở phía dưới, vẫn không nhúc nhích.

Khi Trần Tam lang dẫn Trần Dung đi tới, Trần Nguyên vội vàng đứng lên, hần tiếp đón Trần Dung, thân thiết nhìn nàng, trầm giọng nói: “A Dung, đừng trách bá phụ.”

Trong giọng nói của hần có chút nặng nề.

Lúc này hần thật sự tức giận.

Trần Dung kinh ngạc nhìn hần, sắc mặt Trần Nguyên biến thành màu đen, hai mắt cũng phun lửa cháy. Dáng vẻ phần nộ kia thật đúng là không giống như đang ngự trang.

Lúc này, Trần Nguyên đón nhận ánh mắt nàng, hần nhìn thẳng nàng, lại nói: “A Dung, đừng trách bá phụ.”

Ngữ khí thực sự có vài phần thành ý.

Trần Dung cúi đầu, suy yếu nói: “Bá phụ nói quá lời.”

“Không nói quá lời.” Trần Nguyên thực phần nộ, hấn đi thông thả vài bước tại chỗ, trầm giọng nói: “Chỉ xuất môn vài ngày trong nhà liền rối loạn. Mấy ngày nay.....” Hấn thờ hồn hèn một hồi, đi nhanh vọt tới trước mặt tỳ nữ kia, giơ chân dùng sức đá một cái.

Cú đá này, hấn dùng mười phần lực đạo. Lập tức tỳ nữ kia kêu thảm thiết một tiếng, lăn về phía sau, ngay cả Lý thị và Nguyễn thị đứng phía sau lúc này cũng đồng thời run rẩy, đầu cũng căng thấp.

Đá một cái còn chưa giải hận, Trần Nguyên lại xông lên đá thêm cái nữa vào ngực tỳ nữ kia. “Phịch” một tiếng, tỳ nữ bị đá mạnh, lập tức thân mình nghiêng đi, phun ra một búng máu tươi, nhưng bị tắc lại ở miếng vải, cả miếng vải đều bị nhuộm đỏ sẫm.

Mà Trần Nguyên còn đang sống chết tung chân đá, hấn vừa dùng sức đá đánh, vừa rít gào như sấm: “Một đám đều không có mắt. A Dung là người các ngươi có thể động vào sao? Tiện nhân, tiện nhân, tiện nhân!”

Tuy rằng Trần Nguyên không phải sĩ phu, nhưng cũng là người đọc sách, cho tới nay, hấn luôn cố gắng biểu hiện ra vẻ tao nhã. Nhưng một khắc này, hấn lại lộ ra sự hung dữ. Sự phần hận này, không phải nguy trang mà có.

Trần Dung nhìn về phía Nguyễn thị và Lý thị co rúm người, đặc biệt là Lý thị, không khỏi trầm nghĩ: Hay là, chuyện này thực sự chưa được Trần Nguyên cho phép?

Trần Nguyên sống chết đá mấy cái, hấn dừng lại, không khỏi thờ hồn hèn. Một hồi lâu, hấn mới phát phát tay, nói với Trần Tam lang: “Nhất định A Dung rất mệt mỏi, mang nàng trở về, để nàng nghỉ ngơi một chút.”

“Vâng, phụ thân.”

Trần Dung vừa mới xoay người, phía sau nàng, tiếng rít gào lửa giận của Trần Nguyên lại truyền đến: “Ngươi, đứng ở trong phòng cho ta, không được sự cho phép của ta, làm sao cũng không cho đi!”

Nguyễn thị một hồi lâu mới thấp giọng trả lời: “Vâng.”

Tiếp theo, Trần Nguyên mắng: “Thật sự là mù rồi mà, con mẹ nó đúng là mắt cáu!” Mắng đến đây, hấn phần nộ quát: “Lôi nữ nhân này ra, nhốt ba ngày, ai cũng không được đưa cơm.”

Lúc này đây, là tiếng khóc của Lý thị đáp lời: “Phụ chủ.” Giọng nói hạ xuống, nhưng không có cầu xin tha thứ.

Khi tiếng nói càng ngày càng nhỏ, Trần Dung càng ngày càng hiếu kỳ: Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì? Trần Nguyên lại vì mình xuất đầu lộ diện? Còn có vẻ giận tím tái mặt mày như thế?

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Đi vội ngàn dặm để cầu y

Khi Trần Dung trở lại sân, đám người Bình ầu và Thượng tẩu đều xông lên, ôm nàng lên tiếng khóc lớn.

Lúc này Trần Dung đã mệt đến cực điểm, liền không kiên nhẫn buông bọn họ ra, phân phó chuẩn bị nước nóng tắm rửa.

Sau khi ngâm mình một lúc, Trần Dung nằm trong thùng gỗ, trong hơi nước bốc lên, cực lực thả lỏng chính mình.

Nàng mở to hai mắt, trừng mắt nhìn nóc nhà.

Trước kia, nàng biết người một nhà Trần Nguyên không thích nàng, cũng bị Trần Nguyên luôn tính kế tặng cho người khác, nhưng khi đó nàng chỉ có ảo não chán ghét, cũng không có sự oán hận.

Có điều hiện tại, nàng vừa mới nhận được một thiệp mời muốn tiễn nàng xuống hoàng tuyền, trở về gặp phải loại sự tình này — xem ra, mình đã hoàn toàn đắc tội với cả nhà Trần Nguyên, vốn không có khả năng hòa hiệp!

Đối với Trần Dung mà nói, thiệp mời kia khẳng định là do cả nhà Trần Nguyên tạo ra. Nói cách khác, vì sao nàng chân trước vừa đến chỗ hẹn, sau lưng Nguyễn thị cùng Lý thị đã liên tiếp phái người tới hỏi thăm hành tung của nàng? Nói đến nói đi, nàng đắc tội cũng chỉ có toàn gia như vậy.

Nghĩ đến đây, nàng nheo mắt, bộc lộ vẻ sát khí tàn nhẫn.

Đào mất, nàng lại nghĩ tới hành động dị thường kia của Trần Nguyên và Trần Tam lang.

Nhưng mà nàng cũng không cần phải nghĩ gì nhiều, hành động kỳ lạ ngày hôm nay của bọn họ sẽ không kéo dài được vài ngày, hẳn là sẽ hướng nàng ngã bài thôi.

Trong sự trần trọc, một đêm trôi qua.

Ngày hôm sau lại là một ngày nắng to, nhìn bầu trời bên ngoài, Trần Dung cũng giống như toàn bộ người trong phố Nam Dương, trong lòng đều cảm thấy áp lực — không biết người Hồ khi nào thì tiến công?

Nàng đã gọi Thượng tẩu, bảo lão đi tìm hiểu một chút hành động của Vương Hoảng và Vương thị. Nhưng Thượng tẩu hỏi thăm đến hỏi thăm đi, vẫn không biết được chút tin tức gì.

Ăn qua bữa sáng, nhìn thái dương dần dần lên tới đỉnh đầu, Trần Dung ngủ một giấc nên đã có tinh thần, liền gọi Bình ầu qua giúp nàng chuẩn bị xiêm y xuất môn.

Đúng lúc này, tiếng bước chân truyền đến.

Chỉ chốc lát, một tỷ nữ kêu lên: “Lang chủ cho mời A Dung.”

Là Trần Nguyên ư?

Trần Dung đứng lên, nàng mím môi, lạnh lùng cười, nghĩ ngợi: Nhanh như vậy đã ngã bài rồi sao?

Nàng lên tiếng, thay xiêm y, đi theo phía sau tỷ nữ kia, hướng tới sân viện của Trần Nguyên.

Trong sân, cho dù là hạ nhân hay là sĩ tộc đều cúi đầu, vẻ mặt khản trương lo âu.

Tỷ nữ đi ở phía trước nàng là người nàng chưa từng gặp qua. Tỷ nữ này cúi đầu, không buồn hé răng mà dẫn đường.

Khi Trần Dung đi đến sân của Trần Nguyên, một tỷ nữ tú lệ cao gầy đang ở bậc thang tiếp đón, nàng ta nhìn thấy A Dung, thi lễ, khẽ nói: “Lang chủ ở bên trong.”

Trần Dung lên tiếng, cất bước đi vào.

Trong chính đường rộng rãi chỉ có hai người ngồi, trên chủ tháp tất nhiên là Trần Nguyên, mà ngồi ngay bên dưới tay của Trần Nguyên là Trần Tam lang.

Trần Dung vừa tiến đến, Trần Nguyên liền buông chén rượu, hướng tới nàng tinh tế đánh giá. Chỉ chốc lát, hần thở dài một hơi, mỉm cười nói: “A Dung nghỉ ngơi xong, có tinh thần hơn rồi.”

Trần Dung mang theo bộ dạng phục tùng liêm mục, nàng đi đến bên cạnh Trần Nguyên, hướng hần thi lễ, thấp giọng đáp: “Cảm tạ bá phụ quan tâm, tới hôm qua A Dung nghỉ ngơi rất tốt.”

Trần Nguyên gật đầu, chỉ về phía chỗ bên tay phải, hiền lành nói: “A Dung ngồi đi.”

“Tạ bá phụ.”

Sau khi Trần Dung ngồi xuống, lại là khung cảnh trầm mặc. Dù sao đối phương không mở miệng, nàng liền kiên quyết không mở miệng.

Một hồi lâu, giọng nói của Trần Tam lang đánh vỡ yên tĩnh, hần nhìn Trần Dung thở dài: “Ngày hôm qua Tam ca tới quá muộn, khiến A Dung bị kinh hãi mấy ngày.” Hần áy náy nhìn Trần Dung, hỏi vói vẻ bất an: “A Dung không trách Tam ca chứ?”

Trần Dung vội vàng lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Làm sao có thể.”

Vẫn như cũ là sau khi đáp ứng, nàng im lặng cúi đầu, không hề hé răng.

Trần Nguyên ho khan một tiếng, hần vuốt chòm râu dài, nói: “Bá mẫu con là do tiện tì kia châm ngòi mới khiến A Dung chịu thiệt.” Hần nói tới đây, lại ra lệnh: “Việc này đã qua đi, A Dung đừng ghi hận trong tâm.”

Trần Dung vội vàng đứng lên, thúc thủ đáp: “Vâng.” Còn nói thêm: “Không dám.”

Trần Nguyên gật đầu, vẫy tay để nàng ngồi xuống.

Lại một lần nữa, hần ho khan hai tiếng, ôn tồn nói với Trần Dung: “A Dung, Nhiễm tướng quân đối với con dường như ấn tượng khá tốt đúng không?”

Nhiễm Mẫn ư?

Trần Dung ngẩng đầu lên.

Lúc này Trần Nguyên đang vuốt chòm râu dài, dường như đang tìm kiếm từ ngữ.

Chỉ chốc lát, hần lại ho khan, nhìn về phía Trần Dung đang cúi đầu xuống, cuối cùng hần quay sang nháy mắt với Trần Tam lang.

Trần Tam lang hiểu được, hần ha ha cười, chuyển sang nhìn nàng chăm chăm, thờ dài: “A Dung có biết gia tộc đã xảy ra chuyện gì không?”

Trần Dung ngẩng ra, nàng nhanh chóng ngẩng đầu lên, mở to mắt nhìn Trần Tam lang hỏi: “Đã xảy ra chuyện rồi ư?” Ngờ khi có chút gấp gáp.

Thấy nàng quan tâm tới gia tộc, Trần Tam lang cười cười, đảo mắt hần lại nhủ mảy, về mặt đau khổ: “Đúng vậy, đã xảy ra chuyện.”

Hần đứng lên, vừa đi lại vừa nói với Trần Dung: “A Dung là một nữ lang, tất nhiên là không biết, đầu năm nay rất khổ sở. Cả nhà chúng ta nhiều người tới thành Nam Dương, ăn ở không nói, ngay cả thức ăn cho gia súc, một ngày tiêu dùng đều có thể nuôi sống trên dưới một trăm hoặc hơn một ngàn lưu dân.”

Hần nói tới đây, nhìn Trần Dung về mặt mơ hồ, ha ha cười nói: “Ta đã quên mất, A Dung chỉ là một nữ lang, chỉ cần hưởng thụ gia tộc cung cấp nuôi dưỡng, mỗi ngày cứ thế ăn mặc, ăn nhiều hay ít cũng không để tâm, làm sao có thể biết chuyện này?”

Trần Dung vẫn mang vẻ mặt mơ hồ, nhưng trong lòng thì đang cười lạnh: Nói cho cùng giống như ta nhận nhiều ơn huệ của các người lắm vậy. Trong sân viện của ta, mọi chi tiêu đều do ta gánh vác, ta làm sao có thể không biết điều này?

Trần Tam lang dừng một chút, còn nói thêm: “A Dung có biết người Hồ sẽ vây thành không. Ai, nếu vây thành, vận khí tốt thì chống đỡ nửa năm còn có thể đánh đuổi người Hồ, vận khí không tốt sẽ bị vây một năm hai năm, cuối cùng vẫn là bị người Hồ phá thành mà xông vào đó là chuyện thường.”

Trần Dung nhẹ nhàng lên tiếng “Uhm.”

Trần Tam lang thờ dài một tiếng, thì thào nói: “A Dung không biết, thời gian trước, gia tộc bỏ ra một số tiền lớn mua một ít lương thực, mấy ngày hôm trước truyền đến tin tức, nói là đoàn xe của gia tộc khi đi qua thành Tây Minh thì gặp người Hồ, mọi lương thực đều bị người Hồ đoạt đi rồi.”

Trần Dung ngẩng ra, người Hồ cướp lương thực của bọn họ ư? Loại sự tình này, nói với một nữ lang như nàng thì có ích lợi gì?

Trần Tam lang hiển nhiên cũng biết nghi hoặc của nàng, sau khi hần nhìn thoáng qua Trần Nguyên, thì tiếp tục nói: “Người của chúng ta vừa vận biết Nhiễm tướng quân đã ở phụ cận. Lấy sự dũng mãnh phi thường của Nhiễm tướng quân, nếu y nguyện ý cướp lại lương thực kia, quả thực chỉ là nhắc tay chi lao.”

Dừng một chút, hần cảm thấy khó có thể mở miệng: “Khi người của chúng ta tìm Nhiễm tướng quân, ngay cả bóng dáng y đều chưa nhìn thấy thì đã bị ngăn cản. Mấy lần đều là như thế. A Dung, nghe nói Nhiễm tướng quân đối với muội rất tốt, việc này xem ra chỉ có thể nhờ muội xuất mã.”

Lời này, quả thật là khó có thể mở miệng, một nữ lang chưa cưới gả như nàng, vậy mà bị yêu cầu ngàn dặm xa xôi đi gặp một nam nhân!

Trần Dung đã hiểu ra từ đầu đến cuối, trong lòng cười lạnh một tiếng. Nàng chậm rãi ngẩng đầu nhìn Trần Tam lang, mở to mắt, nói với giọng yếu ớt: “Nhưng A Vi cũng có quen biết với Nhiễm tướng quân mà, sao gia tộc không phái tỷ ấy đi trước?” Dừng một chút, giọng nói của nàng nhỏ như tiếng muỗi vo ve: “Cũng giúp thành toàn cho một nhân duyên tốt đẹp.”

Lời của nàng vừa mới thốt ra, Trần Tam lang đã bật thốt lên: “Nếu muội ấy hữu dụng, làm sao cần tìm A Dung muội?”

Hần vừa nói xong, Trần Nguyên liền hung hăng trừng mắt nhìn hần một cái.

Trần Tam lang cũng biết bản thân lỡ lời, lập tức cười theo. Hần đi về phía Trần Dung một bước, thờ dài một hơi, nói: “A Dung, mọi người cũng biết việc này để muội xuất mã, đối với thanh danh của muội không tốt. Nhưng hiện tại là lúc khẩn cấp, người Hồ đảo mắt sẽ tấn công thành Nam Dương, nếu trong gia tộc không có lương thực, trước hết bị nghèo khổ đó chính là nữ lang như các muội.”

Dừng một chút, hần cúi đầu, ra vẻ vô tình mà tiếp lời: “Nghe nói có thành trì thật sự không có lương thực, ngay cả nữ nhân hài tử cũng bị giết ăn thịt.”

Giọng nói cực thấp, cực vô tình, nhưng vừa đủ để Trần Dung nghe rõ.

Lúc này, Trần Nguyên không kiên nhẫn nói với Trần Tam lang: “Được rồi.” Hần lại chuyển sang Trần Dung, nói thẳng: “A Dung nhanh đi thu dọn một chút, tốt nhất tối hôm nay khởi hành đi.”

Ngờ khi quyết đoán, gần như là không cho nàng cự tuyệt.

Trần Dung thấy thái độ của Trần Nguyên với Lý thị và Nguyễn thị, nàng biết, chuyện này đối với Trần Nguyên mà nói thì vô cùng trọng yếu.

Cũng sớm biết rằng, bọn họ sẽ không cho phép mình cự tuyệt.

Bởi vậy, nàng không nói thêm gì, chỉ đứng lên, hướng tới hai người thi lễ, cúi đầu, đi ra phía ngoài.

Nhìn bóng dáng Trần Dung đi xa, Trần Nguyên hướng tới Trần Tam lang vẫn đang mở to mắt ngóng theo, quát: “Còn thất thần làm gì? Nhanh đi an bài nhân thủ hộ tống A Dung!”

“Vâng, phụ thân.”

Trần Dung trở lại sân, sau khi kể lại sự tình, xoay người liền đi vào trong tấm phòng.

Ở phía sau nàng là Bình ẩu mừng đến rơi nước mắt, bà run giọng nói: “Nữ lang nữ lang, đây là gia tộc đã buông tay rồi, xem ra bọn họ đã quyết định đem A Dung đưa cho Nhiễm tướng quân đó. Thật tốt quá, thật sự là tốt quá!”

Không chỉ là Bình ẩu, ngay cả Thượng tẩu và đám nam phó cũng đều hai mắt tỏa ánh sáng, hưng phấn mà nhìn Trần Dung.

Phải biết rằng, mấy ngày hôm trước, Trần Dung còn ở ngoài thành qua một đêm, đến bình minh mới trở về, khi người của Lang Gia Vương thị đưa nàng về, thậm chí đều không có nói một chữ, bọn họ gặp được nàng ra sao, càng không nói rõ, Trần thị A Dung hoàn toàn trong sáng.

Bọn họ không nói, đó là để mặc người ta đoán mò. Hiện tại trong phủ đều đàm luận, có người nói, A Dung gặp lưu dân, bị cưỡng hiếp rồi gặp người Vương gia, bọn họ thuận tay cứu mạng. Cũng có người nói, nàng là cùng tình lang hẹn hò, đã sớm châu thai ám kết (ân ái thụ thai).

Lời đàm tiếu nào cũng đều có.

Lắng nghe, chúng phò chỉ cảm thấy hiện tại nữ lang nhà mình tốt nhất là cầu Vương Thất lang thu nàng làm tiểu thiếp. Nhưng bọn họ vạn vạn lần thật không ngờ, gia tộc sẽ ban cho cơ hội thế này. Phải biết rằng, Nhiễm tướng quân đã từng đề cập cưới nàng. Bọn họ chỉ hy vọng, có thể trước khi lời đồn đãi rơi vào tai Nhiễm tướng quân, đem việc hôn nhân xác định xong, tạo thành sự thật.

Trần Dung một bên bận rộn, một bên nhìn đám người Bình ẩu mừng đến xoay tới xay lui, nàng gục đầu xuống, vẻ mặt có chút đăm chiêu.

Trần Dung vừa mới chuẩn bị xong hành lý, Trần Tam lang đã tìm đến đây.

Trần Tam lang mang theo Trần Dung đi đến chỗ quảng trường. Trên quảng trường có đỗ mấy chiếc xe ngựa, còn có năm sáu mươi hộ vệ. Trần Tam lang vươn tay, chỉ vào Trần Dung nói với một hộ vệ cao lớn nhất: “Lý Thành, các người nhớ kỹ, vô luận gặp phải tình huống gì, nhiệm vụ hàng đầu chính là che chở nữ lang. Nàng bình an, các người sẽ được trở lại, nếu nàng đã xảy ra chuyện, các người cũng không cần trở về thành Nam Dương nữa.”

Lý Thành kia nghiêm nghị đáp: “Vâng.”

Hắn quay đầu, hướng tới mấy chục hộ vệ kêu lên: “Các huynh đệ, lời của lang quân các người đã nghe rõ chưa?”

Mọi người kêu lên: “Nghe rõ.”

Trần Tam lang gật đầu.

Hắn quay sang nhìn về phía Trần Dung.

Đối diện với Trần Dung đang cúi đầu, trên mặt không chút gợn sóng, trong ánh mắt Trần Tam lang lóe sáng, không khỏi trầm nghĩ: Bị nhốt vài ngày, nếu là nữ lang khác, chỉ sợ đã sớm nháo điên rồi, kinh hãi hôn mê, nàng thì ngược lại, đảo mắt lại vẫn như trước kia. Ngay cả hiện tại, nhận được mệnh lệnh như thế cũng giống như một trạng phủ trấn định tự nhiên, A Dung này, thật đúng là không thể coi thường.

Lại nói tiếp, cho dù là khi Trần Dung bị giam giữ, thúc thủ vô sách, sự trấn định bình tĩnh so với bộ dạng trước mặt Trần Tam lang còn biểu hiện tốt hơn. Phải biết rằng, thời đại này sĩ tộc đều tôn vinh sự mảnh mai, vẻ đẹp không thuộc về khối lửa nhân gian.

Tồn sùng vẻ ôn nhã, cự tuyệt dã tính như sói. So với tuyệt đại đa số sĩ tộc đệ tử, Trần Dung thật sự khác biệt.

Trần Tam lang nhìn Trần Dung, nhẹ giọng nói: “A Dung, những người này đều sẽ nghe muội sai sử, hơn nữa bọn họ đều có thân thủ bất phạm, muội yên tâm, bọn họ nhất định có thể đưa muội bình an đến chỗ của Nhiễm tướng quân.”

Trần Dung bộ dạng phục tùng liêm mục, hướng hắn thi lễ: “Vâng, Tam ca.”

Trần Tam lang thở dài một tiếng, còn nói thêm: “Vốn Tam ca muốn đưa muội đi, có điều trăm sự bận rộn, nhất thời không thể phân thân.”

Là biết trên đường không bình an, sợ hãi gặp chuyện không may mà? Trần Dung cười lạnh một tiếng, miệng vẫn như cũ nói: “Không sao.”

Sau khi Trần Tam lang để lại vài câu, nhìn Trần Dung, ngẫm nghĩ, hắn vẫn dựa sát vào nói: “A Dung, nếu Nhiễm tướng quân còn muốn muội, muội liền đáp ứng đi. Ở chỗ gia tộc, Tam ca sẽ giải thích sau.”

Trần Dung cả kinh, ngẩng đầu nhìn hắn. Nàng từng mắt nhìn, thì thảo nói: “Nhưng mà A Vi?”

Trần Tam lang nhướn mày, phát phát tay, nói: “A Vi là nữ lang, muội cũng là nữ lang. Loại hôn nhân đại sự, muội không cần khiêm nhượng với muội ấy.”

Nói thì nói như vậy, ánh mắt hần nhìn về phía Trần Dung có một chút khinh bỉ không thể che giấu: A Dung này, nàng thật sự nghĩ rằng Nhiễm tướng quân lễ tạ thần ý cưới mình sao? Nhiều nhất cũng chỉ thu nạp thành người thông phòng thôi.

Trần Dung rũ hai mắt, một lát sau hướng hần thi lễ.

Trần Tam lang lại giao cho vài câu, tay phải vung lên, ra lệnh: “Đi thôi, nhanh đi nhanh về.”

“Vâng.”

Đoàn xe khởi động, Trần dung mang theo Bình ầu ngồi trên xe ngựa.

Nàng vừa xốc rèm xe lên liền nhìn thấy Trần Vi đứng dưới tàng cây liễu trụi lụi. Nàng ta ngửa đầu, ngo ngác nhìn về phía Trần Dung, khuôn mặt nhỏ nhắn đã gầy đến mức da bọc xương, đôi mắt lại lã chã chực khóc.

Khi đối diện với ánh mắt của Trần Dung, Trần Vi cắn môi, hận ý không hề che giấu biểu lộ ra.

Trần Dung thấy thế, vội vàng thu hồi ánh mắt, kéo rèm xe xuống.

Xe ngựa ra khỏi Trần phủ.

Trong thành Nam Dương vẫn mang không khí áp lực nặng nề. Bởi vì chuyện của Lang Gia Vương thị, hiện tại thành Nam Dương chỉ cho phép vào chứ không cho phép ra.

Nhưng mà, khi Trần Dung ra khỏi thành, nàng thấy Lý Thành kia dường như giờ gì đó lên, cao giọng nói: “Thay vương gia làm việc.” Một lời phun ra, chúng kích tề thu, nhóm sĩ tốt lui ra phía sau nhường đường.

Trần Dung thu hồi ánh mắt, âm thầm cười lạnh: Trách không được Trần Nguyên bối rồi như thế, hóa ra số lương thực kia, Nam Dương vương cũng có phần.

Xe ngựa chạy ra khỏi thành.

Lý Thành thấy Trần Dung nhìn xung quanh khắp nơi, liền giục ngựa tới gần nàng, cung kính nói: “Nữ lang không cần lo lắng, chúng ta lần này đi là đường nhỏ, sẽ không gặp lưu dân, ngay cả người Hồ, cẩn thận tuyệt đối sẽ không gặp phải.”

Trần Dung gạt đầu, ngay trong xe ngựa thi lễ, nhẹ giọng nói: “Vi an nguy của quân, vạn mong cẩn thận làm việc.”

Lý Thành được nàng thối phòng như thế, lập tức gãi đầu, ngây ngô cười nói: “Nữ lang đừng lo lắng, ngay cả vì bản thân chúng ta, tại hạ cũng sẽ cẩn thận làm việc.”

Hần quay đầu, thét to: “Đi nhanh một chút.”

Đúng như theo lời của Lý Thành, đoàn xe ra khỏi thành Nam Dương ba mươi dặm liền chạy vào một đường nhỏ. Đường nhỏ gập ghềnh khó đi, hoang tàn vắng vẻ, cũng rất im lặng. Đi được một ngày, chỉ có tiếng bánh xe lạo xạo cùng tiếng đàn tiêu của chúng hộ vệ vang lên.

Đào mắt, ba ngày trôi qua.

Trong ba ngày này, đoàn xe ban ngày chạy đi, buổi tối Lý Thành chọn một chỗ an toàn để hạ trại. Mà bởi vì là mùa đông, dã thú không nhiều lắm, trên đường đi thuận lợi đến thần kỳ.

Giữa trưa, đoàn xe một lần nữa chạy lên quan đạo.

Lý Thành giục ngựa đi đến trước xe ngựa của Trần Dung, hần hướng tới phía trước nói: “Tại hạ còn nghĩ rằng phải đi thêm năm ngày nữa, hiện tại xem ra, không bao lâu nữa có thể chạy tới thành Tây Minh rồi.”

Trần Dung vén rèm xe, nhìn phía trước hỏi: “Nhiễm tướng quân ở thành Tây Minh sao?”

“Ở ngay phụ cận.”

Lý Thành lên tiếng.

Hần chuyển sang nhìn Trần Dung, nhìn ngũ quan mơ hồ ở phía sau khăn che mặt kia, khen ngợi: “Nữ lang thật sự khỏe mạnh, vất vả như vậy đều không lên tiếng.” Ngừng một chút, hần thì thảo nói: “Lang quân và các nữ lang khác, ngay cả dùng cơm cũng chú ý rất nhiều, để những người như chúng ta vừa vất vả lại lãng phí thời gian.”

Trần Dung cười cười, không hề đáp lời.

Mọi người nghĩ đến thành Tây Minh ở phía trước, lại thấy dọc theo đường đi lưu dân khi có khi không, thỉnh thoảng lại xuất hiện người Hồ thì cảm thấy bất an, liền ra roi thúc ngựa chạy nhanh về phía trước.

Tôi chạng vạng, mọi người và Trần Dung cũng chỉ dùng qua lương khô rồi lại lên đường.

Đêm nay, trăng tròn nhô lên cao, bầu trời trong trẻo không gợn mây.

Cùng Trần Dung thương lượng xong, Lý Thành lập tức quyết định thừa dịp đang đêm chạy đi, đợi tới ngoài thành Tây Minh thì hạ trại. Vì thế, sau khi hấn ra lệnh một tiếng, chúng hộ vệ châm lửa đốt đuốc, bắt đầu giục ngựa chạy như điên.

Lý Thành kia, hiển nhiên là người hiểu biết quân sự, hấn ra lệnh từng hộ vệ đều giờ hai cây đuốc, đối với mấy chiếc xe ngựa, mỗi chiếc đều buộc mười cây đuốc, nhất thời, mấy chục nhân mã biến thành mấy trăm người. Sau khi ngựa trang thanh thế đại chấn, mọi người chạy đường đêm cứ thế mà phóng đi, không phải cẩn thận quá mức nữa.

Đi vội hai canh giờ, tới nửa đêm, tường thành cao lớn của Tây Minh xuất hiện trong tầm nhìn của mọi người.

Đến tận đây, chúng hộ vệ nhất tề kêu to. Tiếng hoan hô cùng tiếng rít gào theo gió đêm xa xa truyền ra.

Lý Thành nhìn thành Tây Minh cũng vui vẻ ra mặt, hấn vung tay phải, quát: “Hạ trại, hạ trại!”

“Vâng.”

Chúng hộ vệ thường xuyên ở bên ngoài, tuyên chi hạ trại đều đã trở nên quen thuộc, chỉ một khắc, hết thấy đã chuẩn bị thỏa đáng. Doanh trưởng của Trần Dung và Bình ầu được bọn họ an bài ở chính giữa.

Doanh trưởng vừa đứng xong, Trần Dung liền khom người đi vào. Ngồi ở trong doanh trưởng, nàng nhìn Bình ầu việc trong việc ngoài, vừa dâng hương lại trái chần dẽm, nhìn một vòng mình nguyệt chiếu vào chỗ cửa doanh trưởng, thấp giọng gọi: “Ấu.”

“Vâng?”

Bình ầu qua một lúc không thấy Trần Dung đáp lời, liền quay đầu nhìn về phía nàng.

Bà đối mặt lại là Trần Dung bộ dạng phục tùng liêm mực, có chút đăm chiêu. Bình ầu gọi một tiếng: “Nữ lang, chuyện gì vậy?”

Một hồi lâu, Trần Dung mới trả lời: “Ấu, người nói, nếu Nhiễm tướng quân chân thành muốn cưới ta, ta có nên gả cho y không?”

Đây là lần đầu tiên nàng chủ động nói với Bình ầu về chuyện này.

Lập tức, Bình ầu vui mừng quá đỗi, bà quảng việc trong tay, vội vàng chạy đến bên cạnh Trần Dung, vui vẻ nói: “Đương nhiên đáp ứng, đương nhiên đáp ứng rồi.”

“Thật không?”

“Đương nhiên là thật, chuyện tốt như vậy, nếu nữ lang cự tuyệt thì sẽ bị trời phạt đó!”

Trần Dung chậm rãi quay đầu, nàng nhìn chỗ cửa doanh trưởng phủ ngân quang kia, thật lâu vẫn không nhúc nhích. Đang lúc Bình ầu chò không nổi nữa, muốn nói gì đó, chỉ nghe Trần Dung thấp giọng khàn khàn nói: “Ta hiện tại nghĩ đến y, không hề hận, cũng không hề oán. Thậm chí, có khi cố ý nhớ tới, khuôn mặt của y đã trở nên mơ hồ..... Như vậy thật tốt, ta rốt cục đã buông xuống..... Người như chàng, cao quý bất phàm như thế, ngay cả công chúa cũng không xứng với chàng, làm sao có thể đến phiên ta? Ta biết tính cách của ta, một khi nhận thức rồi, trong mắt không thể chịu nổi một hạt cát, đừng nói làm thiếp của chàng, ngay cả làm một quý thiếp cũng sẽ không cam lòng, nếu nhìn thấy chàng và thê tử của chàng ở chung một chỗ, ta nhất định sẽ đồ kị đến phát cuồng..... Ấu, ta nghĩ rằng nếu ta đã quên hận thù với y có phải có thể gả cho y hay không? Chỉ có sự không viên mãn này, ta mới có thể nhận được bình tĩnh mà ta muốn chăng?”

Trần Dung nói tới đây, chậm rãi quay đầu, nhìn về phía Bình ầu.

Nàng đối diện là Bình ầu mang vẻ mặt mơ hồ, chớp chớp đôi mắt nhỏ.

Bình ầu thấy Trần Dung nhìn mình, thì nói với giọng thăm oán: “Nữ lang đang nói cái gì nha? Trái là ‘hấn’, phải cũng là ‘hấn’, nó nghe mà chẳng hiểu gì cả.” (Trần Dung nói tới Vương Hoảng và Nhiễm Mẫn đều dùng ‘hấn’)

Nói tới đây, Bình ầu ngẩng đầu nhìn Trần Dung, lấy lòng nói: “Nữ lang, nói lại cho Bình ầu nghe đi?”

Trần Dung thần nhiên nói: “Nghe không hiểu thì thôi.”

Nàng lại quay đầu đi, nhìn chằm chằm ánh ngân bạch nơi cửa doanh trưởng đến ngẩn ngơ.

Bình ầu nhìn Trần Dung ngờ ngác xuất thần, chỉ cảm thấy lúc này nàng thoát nhìn cô đơn như thế, đó là một loại mãi mãi cô tịch, là cả đời một kiếp, vĩnh viễn, mặc kệ đắng cay chua ngọt, chỉ có thể cô tịch tự nói cho bản thân nghe.

Bình ầu nhìn nhìn cảm thấy đau xót, bà vội vàng nặn ra một tươi cười, đang định mở miệng.

Đúng lúc này, bên ngoài có tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến.

Tiếng vó ngựa kia sầm sập lao đến, cực trầm cực nặng nề, mang theo một loại xơ xác tiêu điều nơi kinh nghiệm sa trường.

Nghe thấy tiếng vó ngựa càng ngày càng gần, doanh trưởng bốn phía vừa rồi còn truyền tiếng cười đùa đã ngừng ngay lại. Chỉ chốc lát, Lý Thành quả quyết quát: “Cầm lấy binh khí, toàn bộ lên ngựa.”

“Vâng.” Tiếng trả lời có chút bối rối cùng tiếng ngựa hí đồng thời vang lên.

Trần Dung đứng lên, khi đi ra doanh trưởng, chúng hộ vệ cũng sửa sang lại xong, đang giục ngựa tạo thành đội ngũ.

Mà lúc này, trong bóng đêm phía trước, mười mấy kỵ sĩ đã vọt tới cách bọn họ chỉ có hai trăm bước.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Thỉnh cầu của Trần Dung

Nhìn các kỵ sĩ khuôn mặt đều bị che khuất trong lớp áo giáp, Lý Thành bước ra, hai tay chấp lại định mở miệng.

Không đợi lời tiếp đón của hắn thốt ra, trong mười mấy kỵ sĩ truyền đến một giọng nói người Tần: “Các người là đội ngũ của Trần thị tại Nam Dương?”

Bọn họ nhận ra mình.

Lý Thành và chúng hộ vệ đồng thời hoan hô một tiếng. Phải biết rằng, chỉ có người Hán mới có thể nhận ra loại dấu hiệu gia tộc phiền phức của bọn họ.

Lý Thành vội vàng đáp: “Vâng.” Hai tay hắn chấp lại, cung kính hỏi: “Xin hỏi các hạ là?”

Kỵ sĩ mặc áo giáp kia trả lời: “Chúng ta là bộ hạ của Nhiễm tướng quân.” Vừa nói, hắn vừa ý bảo chúng bộ hạ tháo bớt áo giáp, lộ ra gương mặt.

Nghe bọn họ trả lời, nhìn thấy khuôn mặt của bọn họ, đám người Lý Thành đã cười đùa điên cuồng, có hộ vệ thậm chí vừa cười ha hả, vừa giục ngựa, ở tại chỗ chuyển vòng lung tung.

Lý Thành cũng cười toe toét, hắn vội vàng nói: “Các hạ chớ trách, đoàn người vừa nghe mọi người là người của Nhiễm tướng quân đều vui mừng đến điên rồi.”

Trong sự cuồng tiếu, mười mấy kỵ sĩ mặc áo giáp kia cũng không thềm nâng mắt lên một chút.

Đến khi Lý Thành nói ra câu kia, người nói tiếng người Tần mới lại vang lên: “Thời gian không còn sớm, bảo nữ lang của các người đi gặp Nhiễm tướng quân đi.”

Lý Thành kia cũng không chú ý tới vì sao đối phương lại biết trong đội ngũ của bọn họ có một nữ lang, lập tức chỉ vui mừng đáp: “Được, được.” Đáp ứng xong, hắn vung tay phải, cao giọng quát: “Đoàn người đừng nào loạn, nhanh chuẩn bị, chúng ta sẽ đi suốt đêm tới gặp Nhiễm tướng quân.”

“Vâng.” Chúng hộ vệ vừa cười đáp lời, vừa bắt đầu bận bịu.

Chỉ mất một lúc, nhóm hộ vệ đã thu thập thỏa đáng, bọn họ vây quanh xe ngựa của Trần Dung, đi theo mười mấy kỵ sĩ hướng về phía trước.

Trần Dung ngồi trong xe ngựa lặng lẽ vén lên rèm xe, nhìn xung quanh khắp nơi, vẫy tay với Lý Thành đang định tới gần bọn kỵ sĩ mặc áo giáp, ý bảo hắn dựa vào đây.

Lý Thành giục ngựa tiến lên, cười vang: “Nữ lang có gì phân phó?”

Giọng của hắn vang dội khiến các giáp kỵ sĩ đều quay đầu nhìn.

Trần Dung e lệ cúi đầu, chờ đến khi đám kỵ sĩ không kiên nhẫn quay đầu đi, nàng mới lại ý bảo Lý Thành tới gần, nhỏ giọng hỏi: “Lý Thành, những người này đúng là bộ hạ của Nhiễm tướng quân sao?”

Lý Thành cười vui, đảo mắt thấy sắc mặt Trần Dung không tốt, vội vàng hạ giọng trả lời: “Nữ lang cứ việc yên tâm, những người này đều là thân vệ của Nhiễm tướng quân, chúng tại hạ đều đã gặp qua.”

Trần Dung đến tận đây mới yên lòng.

Lý Thành lại ha hả cười, giục ngựa tới gần nhóm kỵ sĩ.

Đoàn người giờ cao cây đuốc, sau một lúc lâu, dưới ánh trăng, một khu vực doanh trướng nằm trong khe núi xuất hiện trong tầm nhìn của Trần Dung.

Trần Dung ló đầu nhìn lại, từ rất xa, nàng đã có thể trông thấy trên doanh địa kia nơi nơi có cờ xí viết chữ “Mẫn” tung bay.

Toàn bộ doanh trướng, lều trại liên miên nhìn không thấy biên giới, ngoại trừ cờ xí tung bay trong gió thì hoàn toàn im lặng.

Khi đến nơi đây, đám người Lý Thành cũng ngừng ồn ào, đi theo phía sau đám kỵ sĩ, thành thành thật thật tiến tới doanh trướng của chủ soái ở chính giữa.

Đến bên ngoài doanh trướng, xe ngựa của Trần Dung ngừng lại, Lý Thành cùng vài hộ vệ theo bọn kỵ sĩ tiến vào doanh trướng.

Nhìn những người đó, Bình ẩu dựa vào Trần Dung thì thảo nói: “Khuya khoắt như vậy, Nhiễm tướng quân sẽ không triệu kiến nữ lang chứ?” Trong giọng của bà có sự bất an.

Cũng không biết qua bao lâu, có tiếng bước chân truyền đến.

Trần Dung ngẩng đầu nhìn.

Chỉ liếc mắt một cái, ánh mắt của nàng ngưng trệ.

Xuất hiện ở phía trước là một thanh niên tuấn mỹ lãnh khốc mặc y phục màu đen. Hiển nhiên y vừa mới tắm rửa xong, tóc xõa ra, nước nhỏ giọt xuống đất. Có một giọt nước còn dọc theo ngũ quan lập thể, hình dáng rõ ràng của y lăn xuống, chảy xuống vòm ngực rắn chắc che chắn bởi y màu đen.

Y đúng là Nhiễm Mẫn.

Nhiễm Mẫn vừa bước ra, hộ vệ cũng thế mà kỵ sĩ cũng thế đều cúi đầu đứng trang nghiêm, không dám thở mạnh một tiếng.

Trần Dung cũng vậy, vừa nhìn thấy thì bị ánh mắt đen tối như mực của y khiến cho cúi đầu xuống.

Nhiễm Mẫn bước đến trước xe ngựa của Trần Dung.

Y ngừng lại.

Nhìn chằm chằm Trần Dung, đột nhiên, y khàn khàn cười nói: “Nữ lang, chúng ta lại gặp mặt?”

Ngay trong xe ngựa, Trần Dung thì lễ với y, nhò nhẹ, cung kính trả lời: “Đúng vậy, A Dung gặp qua Nhiễm tướng quân.”

Giọng nói bình thản thong dong.

Nhiễm Mẫn nhìn nàng, gần như là đột nhiên, y ra lệnh: “Ngẩng đầu lên.”

Trần Dung ngần ngại, nhưng cũng nghe lời làm theo.

Dưới ánh trăng, bốn mắt nhìn nhau.

Nhiễm Mẫn cẩn thận nhìn nàng, dần dần, mây rậm hơi nhú.

Một lát sau, y khẽ nhếch bạc môi, phát phát tay, quát: “An trí nữ lang Trần gia cho tốt!”

“Vâng.” Vài sĩ tốt đi ra, vây quanh xe ngựa của Trần Dung, hướng tới một phương hướng khác.

Đến tận đây, Bình ẩu thở dài nhẹ nhõm một hơi, bà nói với vẻ hy vọng: “Nữ lang, với thân phận của Nhiễm tướng quân vậy mà còn tự mình tới gặp người. Xem ra, y cũng rất tôn kính nữ lang.”

Trần Dung nhẹ nhàng “Uh” một tiếng. Nàng cũng biết, người như Nhiễm Mẫn không thích nhất chính là lễ nghi phiền phức của sĩ tộc. Vừa rồi y đi ra rõ ràng là vì để nhìn mình một lát. Y lo lắng lúc này đêm hôm khuya khoắt, không thể gọi mình vào doanh trướng gặp mặt. Hành vi này đối với y mà nói, quả thật đúng là hiếm có.

Nhóm sĩ tốt đã dựng một doanh trướng ở phía tây để cho Trần Dung và Bình ẩu nghỉ ngơi.

Dưới sự nâng đỡ của Bình ẩu, Trần Dung đi vào bên trong, nàng mới vừa đi một bước, liền dừng chân, hỏi một sĩ tốt: “Hộ vệ Trần gia của ta đâu?”

Sĩ tốt kia cúi đầu, vang dội đáp: “Hồi nữ lang, tiểu nhân không biết.”

Trần Dung khẽ mím môi, cúi lưng chui vào doanh trướng.

Bên này, Lý Thành và đám hộ vệ cũng bị nhóm sĩ tốt mang đi.

Nhìn bóng dáng đám người Lý Thành rời đi, một văn sĩ trung niên đi đến phía sau Nhiễm Mẫn, cười nói: “Tiểu nhân Trần Nguyên kia khẳng khái một mực, vậy mà còn phải người tiến đến.”

Dưới ánh trăng, Nhiễm Mẫn chậm rãi cười. Nụ cười của y có chút thần nhiên, cũng có chút trào phúng.

Văn sĩ trung niên kia còn nói thêm: “Nhưng mà nói đi nói lại, số lương thực này thật sự hơi nhiều, đừng nói là Trần Nguyên, ngay cả Trần Công Nhượng cũng ăn không hết.”

Nhiễm Mẫn khẽ nhếch bạc môi, thần nhiên nói: “Lương thực kia là Nam Dương vương giao cho Trần Nguyên vận chuyển.”

Một văn sĩ gầy yếu đi đến phía sau hai người, ha hả cười, nói với Nhiễm Mẫn: “Tướng quân lần này giả trang thành người Hồ cướp lương thực của hần, buồn cười là Trần Nguyên vẫn trông mong vào thân thủ của tướng quân, trước sau còn phải ra hai nữ lang tiến đến.”

Hần nói tới đây, năm sáu người đứng chung quanh cùng cười vang.

Nhiễm Mẫn không cười, y nhìn phương hướng Trần Dung rời đi, chậm rãi nói: “Nữ lang này, ta cũng muốn nàng đến.”

Y nói tới đây, mỉm cười, xoay người trở về doanh trường, còn lại vài phụ tá ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người.

Ngủ trong quân doanh, bốn phía tiếng ngựa hí, hô hấp nặng nề, còn trùng kêu vang không ngừng, ngay cả gió cũng mang theo vẻ xơ xác tiêu điều. Cả đêm, Bình ẩu lăn qua lộn lại, vài lần đều nhìn về phía giường của Trần Dung, muốn nói với nàng vài câu. Nhưng bà nhìn đi nhìn lại chỉ thấy Trần Dung ngủ say sưa.

Sáng sớm ngày hôm sau, Bình ẩu mang theo đôi mắt thâm quầng, một bên ngáp, một bên chải tóc cho Trần Dung, nói: “Nữ lang thật đúng là ngủ say, tới hôm qua lão nô kinh hãi không ngủ nổi, người thì ngay cả trở mình cũng không thấy.”

Trần Dung cong khóe miệng, không trả lời.

Lúc này, bên ngoài truyền đến một giọng nói vang dội: “Nữ lang đã chuẩn bị tốt chưa? Tướng quân nhà ta triệu hồi.”

Bình ẩu bị tiếng quát vang dội kia khiến cho hoảng sợ, tay run lên, lược suýt nữa rơi xuống đất. Bà vội vàng nhặt lên, ôi ôi hai tiếng, kêu lên: “Lập tức xong ngay đây, lập tức xong ngay đây.”

Trong chốc lát đã chải xong tóc cho Trần Dung, bà nghiêng đầu xem xét rồi vừa lòng gật đầu, thúc giục Trần Dung: “Nữ lang, đi thôi.”

Trần Dung lên tiếng, cất bước ra doanh trường.

Bình ẩu theo sát phía sau nàng, đi được vài bước, bà cảm thấy bất an, dựa gần vào nàng nói: “Nữ lang, đừng tỏ ra ngốc nghếch ở trước mặt Nhiễm tướng quân, biểu hiện tốt một chút. Lúc này nếu y lại có ý cưới nữ lang, vạn vạn lần người không thể cự tuyệt.” Nói tới đây, bà nhìn chằm chằm Trần Dung nói nghiêm túc: “Nữ lang nên đáp ứng, đừng để đến lúc đó lại hối hận!”

Trần Dung không để ý đến bà, nàng chỉ cúi đầu, hai tay đặt ở phía trước, đi lại thong thả.

Lúc này, mọi binh lính đã ra khỏi doanh trường. Chưa được vài bước, tiếng bước chân sầm sập từ trong khe núi bên cạnh truyền đến. Cùng với tiếng bước chân kia còn có tiếng vỗ ngựa, khiến cho cát bụi bốc lên cao.

Khi Trần Dung đến bên ngoài doanh trường ở chính giữa, một loạt giáp sĩ xếp thành một hàng cầm trong tay trường kích mặt không chút thay đổi trông mắt nhìn nàng.

Nhìn những người này, hai chân Bình ẩu mềm nhũn.

Trần Dung vội vàng vươn tay đỡ bà, vẫn cúi đầu, từng bước một đi vào trong doanh trường.

Chỉ chốc lát, chủ tớ hai người đã lướt qua hàng binh lính thâm nghiêm đi vào bên trong.

Bên trong doanh trường, Nhiễm Mẫn ngồi trên tháp, đang dùng một khối vải đỏ chà lau trường kích trong tay. Nghe thấy tiếng bước chân, y chậm rãi ngẩng đầu lên.

Hai tròng mắt y đen như mực ung dung nhìn Trần Dung chăm chú, sau đó, liếc nhìn Bình ẩu đang được nàng giúp đỡ một cái, khi chuyển hướng về phía Trần Dung, bạc môi khẽ nhếch, đã là mang theo ý cười.

Tay phải vùng lên, giọng nói trầm thấp hùng hậu của Nhiễm Mẫn vang lên: “Ngồi đi.”

“Tạ tướng quân.”

Trần Dung lên tiếng, buông Bình ầu ra, đi nhanh đến tháp y chỉ rồi ngồi xuống.

Tay Nhiễm Mẫn nhắc lên, rót cho nàng một chén rượu. Sau đó, tay phải y đưa ra, nói với về ra lệnh: “Uống.”

Trần Dung đáp nhẹ một tiếng, vươn tay cầm lấy, ngửa đầu uống cạn.

Nhiễm Mẫn ha hả cười, nói: “Đúng là thống khoái.”

Y buông bầu rượu, quay đầu nhìn Trần Dung với ánh mắt sáng quắc.

Dần dần, bạc môi y nhếch lên, cười nói: “Lần này gặp mặt, dường như nữ lang đã thông dong hơn chút?”

Trần Dung mang bộ dạng phục tùng liêm mực, nhẹ nhàng cười: “Tướng quân cũng không ăn thịt người mà.”

Mây rậm của Nhiễm Mẫn chậm rãi nhả lại.

Y từ từ cúi đầu đến trước mặt của Trần Dung. Khi hô hấp nặng nề của y thổi vào trên mặt, Trần Dung không khỏi cứng đờ.

Nhiễm Mẫn vươn tay, nâng cằm nàng lên.

Cẩn thận nhìn nàng chăm chú, Nhiễm Mẫn nhướn mày, ngạc nhiên hỏi: “Tại sao nàng không chán ghét ta nữa?”

Cầm Trần Dung bị y mạnh mẽ nắm lấy, nghe vậy cũng nhướn mày, trả lời: “Tướng quân rất muốn ta sợ ngài sao?”

Nhiễm Mẫn không trả lời.

Y chỉ nắm chặt cằm của nàng, nặng nề nhìn chăm chăm hai mắt nàng, trong ánh mắt đã từng chớp động hỏa diễm âm liệt toát ra một chút buồn bã mất mát. Thần sắc này cực kỳ ảm đạm, đảo mắt lại biến mất, nếu không phải Trần Dung quá mức hiểu y thì nàng nhất định sẽ bỏ qua.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân.

Tiếng bước chân kia đảo mắt đã đến gần chỗ cửa doanh trướng, nhưng tay Nhiễm Mẫn vẫn nắm cằm của Trần Dung, không hề buông ra.

Nhiễm Mẫn không buông, Trần Dung cũng không sót ruột. Nàng chỉ lẳng lặng nhìn lại y, dùng một loại ánh mắt bình tĩnh hiểu rõ.

Quả nhiên, khi bước chân xuất hiện ngay trước cửa doanh trướng, Nhiễm Mẫn chậm rãi buông lỏng tay ra.

Vài phụ tá đi đến. Bọn họ liếc nhìn Trần Dung một cái rồi không chút nào để ý chuyển mắt sang Nhiễm Mẫn.

Trần Dung thấy thế, cũng không cần bất luận kẻ nào nhắc nhở, đứng lên khỏi tháp, lặng yên không một tiếng động thối lui đến phía sau Nhiễm Mẫn, tự động ngồi xuống một tháp trong góc.

Nhiễm Mẫn liếc nhìn động tác của nàng, vừa muốn cười, không biết nghĩ đến cái gì, tươi cười còn chưa nở rộ thì lại thu hồi.

Vài phụ tá đứng lại trước người Nhiễm Mẫn, trong đó một người tiến lên một bước, hai tay chắp lại, nói: “Bẩm tướng quân, ở chỗ thành Mạc Dương xuất hiện quân do thám của Tiên Ti người Hồ.”

Sau khi hắn nói xong, một phụ tá khác tiến đến, chắp tay nói: “Tướng quân, một tháng trước bệ hạ lại giết cả nhà Thượng Thư, hấn trả lại cho từng đại thần một khối thịt người, bắt buộc bọn họ phải ăn hết.”

Sau khi các phụ tá bẩm báo xong lại bắt đầu rời khỏi đó.

Bọn họ vừa lui xuống, Trần Dung liền lặng yên không một tiếng động đi lên, vẫn ngồi xuống tháp ban đầu.

Nhiễm Mẫn chậm rãi quay đầu, y nhìn nàng chăm chú.

Trần Dung nhìn lại y, nàng thấy được tán thưởng trong ánh mắt y. Sự tán thưởng này khiến cho nàng trong nháy mắt trở nên hoảng hốt. Nhớ mang máng kiếp trước, mỗi lần nàng nhìn thấy ánh mắt y lộ ra điều này với người khác đều cảm thấy buồn bã mất mát, hận không thể giao cả tính mạng để đạt được điều đó. Trong năm tháng kia, mỗi ngày mỗi khắc đều thu thập mọi thứ có liên quan đến y, mỗi thời mỗi khắc, đều mong muốn càng thêm hiểu biết y. Nàng khát vọng, có thể ở từng thời khắc y ở riêng với nàng, sau đó, y liếc nhìn nàng tán thưởng một cái. Ngay cả nguyện vọng đơn giản như thế, cũng là một điều xa xỉ.

Hiện tại, nàng đã có được, buồn cười là lúc này đây, nàng đã không còn cảm giác gì nữa.

Trần Dung nhẹ giọng đáp: “Nhiễm tướng quân quá khen.”

Nhiễm Mẫn lại nhướn mày, y nhìn Trần Dung đánh giá một lúc, đột nhiên hỏi: “Tiểu cô là một nữ nhi chưa gả, ngàn dặm xa xôi cầu kiến ta, không biết vì chuyện gì?”

Giọng nói mang theo ý cười, đúng là biết rõ còn cố hỏi.

Trần Dung ngẩng đầu nhìn y.

Hai mắt của nàng sáng ngời dị thường.

Sáng ngời này khiến cho Nhiễm Mẫn hơi ngửa về phía sau một chút, hứng thú chờ đợi.

Quả nhiên, Trần Dung từ từ rũ mắt, sau một lúc, nàng lẳng lặng nói: “Ta phụng lệnh của Trần Nguyên, tiến đến cầu tướng quân cướp lại lương thực từ trong tay của người Hồ về.”

Không đợi Nhiễm Mẫn đáp lời, nàng cố lấy dũng khí ngẩng đầu nhìn y nói: “Nhưng mà, ta vừa nhận được mệnh lệnh này thì đã biết Trần Nguyên hồ đồ rồi.”

Nhiễm Mẫn nhướn một bên mày rậm, tới gần nàng hơn: “Vậy ư? Nói ra nghe một chút?”

Trần Dung nhìn y, thân nhiên nói: “A Dung nghĩ rằng có tướng quân ở đây, cường đạo sợ đến vỡ tim vỡ mật, làm sao còn dám cướp đoạt lương thực, phò trợ thanh thế gì chứ? Lương thực kia chỉ sợ là tướng quân tự mình lấy đi thôi.” Nàng dùng một chữ ‘Lấy’ cực kỳ văn nhã.

Nhiễm Mẫn cất tiếng cười to.

Y cười ngà trước ngà sau, bàn tay to còn vỗ mạnh mấy cái. Theo tiếng cười của y truyền ra, có mấy cái đầu ngó lại đây.

Nhiễm Mẫn hướng tới một văn sĩ trung niên phát phát tay, cười nói: “Trương Công, Trương Công, ngươi có biết tiểu cô này vừa rồi nói gì không? Nàng lại còn nói, có ta ở đây, cường đạo sợ vỡ tim vỡ mật, tuyệt đối không dám tới gần, còn nói, lương thực kia là do ta lấy đi.”

Lời này vừa thốt ra, vài phụ tá đều mở to mắt, kinh ngạc nhìn về phía Trần Dung. Văn sĩ trung niên kia nhanh bước vào, liên tục thờ dãi: “Bội phục bội phục, ta cứ tự cho là tài cao, vậy mà ngay cả một tiểu cô cũng không bằng!”

Nhiễm Mẫn vẫn còn cất tiếng cười to.

Sau đó, y ngừng lại, thờ hỏn hên vẫy tay quát: “Lui ra đi, lui ra đi, ta còn muốn cùng nữ lang trò chuyện.”

Chúng phụ tá cười vui rồi lui xuống.

Nhiễm Mẫn chuyển sang nhìn Trần Dung, nhướn mày rậm, cười dài nói: “A Dung đã biết Trần Nguyên hồ đồ, vì sao còn phụng mệnh đến đây?” Y dựa sát vào nàng, giọng nói trầm hậu từ tính khe khẽ thổi vào trong tai nàng: “Hay là, A Dung nhớ ta mong ta, muốn mượn cơ hội này gặp gỡ ta?”

Trần Dung nhìn y, sau đó, nàng nghiêm trang lắc đầu.

Dưới ánh mặt trời, hình dáng nam nhân này rõ ràng, ngũ quan tuấn mỹ lập thể giống như do dao khắc nên. Trần Dung nhìn y, lần đầu tiên trong cuộc đời trong giọng nói có sự bình thản cùng trầm lãnh: “Không, lần này ta tiến đến là muốn cầu tướng quân một việc.”

Nhiễm Mẫn cảm thấy hứng thú, y khoanh tay trước ngực, cười nói: “Cầu ta một chuyện ư? Nói ra nghe một chút?”

Trần Dung khẽ mím môi, rũ hai mắt, một hồi lâu, nàng mới quyết đoán ngẩng đầu nhìn y nói: “A Dung biết, tướng quân hàng năm chinh chiến bên ngoài, lương thực đối với tướng quân mà nói tương đương với sinh mệnh.”

Dưới tay áo dài, hai tay nàng bấu chặt lẫn nhau, trong ánh mắt nhìn về phía Nhiễm Mẫn đã có một chút âm ngoan: “Vừa rồi, A Dung biết một đường dẫn, đó là yếu đạo bí mật mà Nguyễn thị cùng Trần Nguyên đến các nơi mua bán lương thực, vận chuyển tiền tài.”

Kiếp trước, sau khi Trần Dung gả cho Nhiễm Mẫn thì nàng đi theo y rời khỏi thành Nam Dương. Nguyễn thị kia không biết nàng không được sủng ái, sau một lần lương thực bị người Hồ cướp đi thì phái người tìm được nàng, muốn nàng tìm Nhiễm Mẫn phái binh trông giữ đường dẫn. Bởi vậy Trần Dung mới biết được chuyện này.

Lời này của nàng vừa thốt ra, tươi cười trên mặt Nhiễm Mẫn thu hồi lại.

Y nhìn Trần Dung chăm chú.

Bị một đôi mắt đen như bầu trời đêm, bên trong có hỏa diễm ám dạ trừng nhìn, bất cứ người nào cũng đều run rẩy không thôi, vã mồ hôi như tắm.

Nhưng Trần Dung không như thế. Kiếp trước, bộ dạng này của y nàng đã nhìn thấy quá nhiều, nói đến nói đi, khi chuẩn bị thốt ra lời này, nàng đã nghĩ tới mọi hậu quả có khả năng phát sinh.

Ánh mắt Trần Dung thập phần thân nhiên.

Nhiễm Mẫn nhíu mày, nói: “Nếu gọi đó là yếu đạo bí mật, thời điểm khi người Hồ tùy thời định vây thành, Nguyễn thị cùng Trần Nguyên nhất định sẽ tổn

công sức vận chuyển đi. Nữ lang, nàng có biết sự quan trọng trong lời nói của mình không?”

Trần Dung nhìn y.

Hai mắt của nàng vẫn sáng ngời mà thản nhiên, không thấy một tia hổ thẹn, không thấy một chút nào bất an.

Nàng gật đầu, lạnh lùng cười, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mím, lộ ra sát khí: “Ta muốn hấn tổn thất thảm trọng!”

Nhiễm Mẫn ngả về phía sau, lẳng lặng nhìn chằm chằm Trần Dung, lại hỏi: “Nữ lang không sợ khi người Hồ vây thành, Trần thị các nàng vì lương thực không đủ mà sẽ bị giết sao?”

Lời của y vừa dứt, Trần Dung đã quyết đoán trả lời: “Sẽ không.”

Nàng thản nhiên nói: “Trần Nguyên là người ích kỷ vô cùng, những thứ của hắn có lẽ sẽ đưa cho Nguyễn thị, có lẽ sẽ dùng để lấy lòng Nam Dương vương, nhưng mà, mặc kệ xảy ra chuyện gì, hắn cũng sẽ không lấy ra đưa cho gia tộc.”

Nàng biết Nhiễm Mẫn đang nghi hoặc cái gì, lập tức cười sàu thâm, rũ hai mắt, ánh mắt ướt át, thấp giọng nói: “Nếu không phải bị bức bách đến cùng đường, một nữ lang sĩ tộc như A Dung sao lại nghĩ tới việc đối phó với trường bối nhà mình?”

Môi anh đào của nàng run run, thì thào nói: “Ở trong mắt Trần Nguyên và các phu nhân của hắn, A Dung là người có thể tùy ý giẫm lên mà lẫm nhục.” Nàng nghĩ đến đêm đó nhốt tại trong căn nhà gỗ nhỏ, đối thoại của bốn hộ vệ kia, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng trở nên trắng bệch như tuyết..... Nàng không thể tự ức chế mà run rẩy, gương mặt thanh diễm bởi vì thống khổ, bởi vì hận thù, bởi vì vô lực mà thậm chí có chút vận vẹo.

Đúng lúc này, giọng nói trầm thấp hữu lực của Nhiễm Mẫn truyền đến: “Được!”

Trần Dung ngẩng phắt lên nhìn y.

Nhiễm Mẫn vẫn còn nhìn nàng chăm chú, trong ánh mắt của y không có chút chán ghét, thậm chí còn ẩn chứa ôn nhu, khen ngợi, y gật đầu, ha hả cười nói: “A Dung dự đoán không sai, hiện tại, ta rất cần lương thực.”

Trần Dung vui vẻ, đứng dậy cách qua tháp hương tới y thì lễ, nghẹn ngào nói: “Tạ tướng quân thành toàn.”

Nàng biết rõ, việc này đối với Nhiễm Mẫn có lợi quá lớn, vô luận thế nào, y cũng không có lý do cự tuyệt dự hoặc này. Nhưng nàng vẫn mang bộ dạng điềm đạm đáng yêu, tựa như đoá sen bị mưa gió quật cho héo tàn, dùng một loại ngữ khí chua xót cùng mờ mịt nói cảm tạ.

Trần Dung vẫn duy trì tư thế đó, nàng rũ hai mắt, một hồi lâu còn nói thêm: “A Dung còn có một chuyện muốn nhờ.”

“Cứ nói.”

Giọng nói Trần Dung nhỏ nhẹ mà rõ ràng: “Lúc này tướng quân cướp lương thực của Trần Nguyên, chỗ đó cũng có một phần của Nam Dương vương.”

Lời này của nàng vừa thốt ra, Nhiễm Mẫn đang ngồi tùy ý không tự chủ được hạ thấp người tới gần nàng, trầm giọng hỏi: “Làm sao mà nàng biết?”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Trần Dung mang theo ý cười, nàng nói: “Tất nhiên là nghe thấy.”

Thấy dường như Nhiễm Mẫn tin tưởng, nàng tiếp tục nói: “A Dung muốn cầu tướng quân tuyên bố ra bên ngoài, cứ nói con đường vận chuyển lương thực kia là bị một người tên là Lý Mộc, một người phụ tá tên là Hứa Tiềm trong phủ Nam Dương vương tiết lộ.” Dùng một chút, nàng giải thích với Nhiễm Mẫn bằng giọng nói êm tai: “Lý Mộc này là thân huynh của Như phu nhân Lý thị của Trần Nguyên, hắn là người mà Lý thị có thể trông cậy vào nhất. Về phần Hứa Tiềm kia, hình dung đáng ghê tởm, thật sự đáng giết!”

Sau khi nàng nói xong, vẫn cúi đầu, vẫn ngồi thi lễ, không đứng lên, cũng không dám ngẩng đầu nhìn Nhiễm Mẫn.

Im lặng, vô cùng im lặng.

Rất lâu sau đó, Nhiễm Mẫn đều không trả lời.

Trần Dung chờ đã lâu, dáng người thướt tha kia không thể tự ức chế mà run rẩy, trên lông mi thật dài dần dần có hai giọt nước mắt rơi xuống đất.

Cũng không biết qua bao lâu, Trần Dung không nghe thấy Nhiễm Mẫn trả lời, cũng không có đám lượng ngẩng đầu nhìn y, mặt tái nhợt, cười chua xót, ngữ khí nói ra tàn nhẫn và âm trầm: “Tướng quân thứ lỗi, bọn họ bắt nhân thì không thể trách ta bất nghĩa! A Dung chính là người lòng dạ hẹp hòi, là phụ nhân tàn nhẫn có cừ oán tất báo. Với ta mà nói, nếu có ai muốn giẫm đạp ta, vậy hắn cũng phải cẩn thận đôi chân của mình!”

Giọng nói tuy rằng run run, nhưng vẫn thản nhiên như ánh mắt vừa rời của nàng.

Trần Dung vẫn duy trì tư thế ngồi thi lễ, bộ dạng phục tùng liêm mực, trong không khí nặng nề, lòng nàng âm thầm nảy sinh ác độc: Nếu y không đáp ứng, ta sẽ nhắc với y lần trước ta mạo hiểm sinh mệnh ra khỏi thành cảnh báo, giúp y trừ bỏ nội gian, thay y vẫn hồi tổn thất trọng đại, đúng rồi, ta còn từng tặng mười xe lương thực cho y.

Cũng không biết qua bao lâu, lâu đến mức khiến Trần Dung mất đi tin tưởng, lâu đến mức cái miệng nhỏ nhắn của nàng khề hé, định mở miệng đòi nợ của người nợ, đột nhiên, một con cuồng tiếu vang lên!

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Ở chung

Tay phải Nhiễm Mẫn vỗ vài cái, lên tiếng cuồng tiếu.

Y cười đến mức trào nước mắt, rồi mới từ từ ngừng lại.

Nghiêng đầu, tùy ý để tóc rũ rối tung trên gương mặt tuấn mỹ lập thể, tùy ý để một lọn tóc che trước mặt y.

Nhiễm Mẫn cười dài đánh giá Trần Dung, nói: “Nữ lang thật to gan.” Ngừng một chút, y lại bồi thêm một câu: “Tâm địa thật tàn nhẫn!”

Trần Dung không đáp lời, nàng chỉ cúi đầu, cái miệng nhỏ nhắn mím thành một đường, lệ vẫn rơi.

Nhiễm Mẫn nhìn nàng như thế, lại cất tiếng cười to: “A, tàn nhẫn tính kế người khác như thế, còn mang bộ dạng ủy khuất đáng thương, nữ lang thật sự là làm cho Nhiễm Mẫn nhìn với cặp mắt khác xưa.”

Trần Dung vẫn không hề ngẩng đầu, có điều sắc mặt ngày càng tái nhợt.

Nhiễm Mẫn bưng lên chén rượu, ngửa đầu một ngụm uống cạn, đặt mạnh chén xuống, nói: “Được.”

Đến tận lúc này, Trần Dung mới ngẩng đầu lên, trông mong nhìn y. Trong ánh mắt kia có kháng nghị cùng ủy khuất, tựa hồ là trách y vừa rồi không nên nói nàng ‘Tâm địa tàn nhẫn’.

Đảo mắt, nàng lại cúi đầu, hướng tới Nhiễm Mẫn thi lễ, sau đó nàng cất bước đi trở về tháp, chậm rãi ngồi xuống.

Lúc này, hai tay Nhiễm Mẫn hợp lại, quát: “Một người vào đây.”

“Vâng.”

Một phụ tá lên tiếng trả lời đi vào.

Nhiễm Mẫn chuyển mắt sang Trần Dung, ra lệnh: “Nói ra đường dẫn kia đi.”

“Vâng.”

Trần Dung đứng lên, lại thi lễ với y, trong lúc phụ tá trải giấy viết chữ, nàng miêu tả tỉ mỉ về đường dẫn.

Đường dẫn kia, tuy là trí nhớ của kiếp trước, nhưng trên đường đi, nàng đã suy nghĩ, hồi tưởng kỹ càng, lập lại xác minh vô số lần. Bởi vậy lúc này nói ra trật tự rất rõ ràng.

Chỉ chớp lát, phụ tá thu hồi sách lựa, nói với Nhiễm Mẫn: “Được rồi.”

Nhiễm Mẫn gật đầu, vẫy tay để hần lui ra.

Lúc này, bên ngoài có tiếng bước chân truyền đến.

Chỉ chớp lát, một sĩ tốt ở bên ngoài kêu lên: “Tướng quân, đến giờ rồi.”

Trong phòng Trần Dung nghe xong, lập tức thi lễ, cáo lui mà ra.

Khi Trần Dung rời đi, một phụ tá đi vào, hần nhìn Nhiễm Mẫn, nở nụ cười: “Cơ hội tốt như thế, sao tướng quân không cùng nữ lang người ta ôn tồn một chút?”

Nhiễm Mẫn đứng lên, được nhóm sĩ tốt hầu hạ mặc khôi giáp, lúc này khuôn mặt y tuấn tú lạnh lùng, trầm ngâm một hồi, mới nói: “Nữ lang lần này gặp ta, cử chỉ rất bình thường.” Lời này vừa thốt ra, mấy người trong trướng đều nở nụ cười. Nhiễm Mẫn không cười, y có chút đăm chiêu quay đầu, nhìn phương hướng Trần Dung rời khỏi, nói: “Tính tình nữ lang này quả nhiên giống ta.”

Phụ tá ha hả cười nói: “Tính tình giống tướng quân người ư? Điều này sao có thể.” Hiện tại trong nhóm sĩ tộc tử đệ tử đều là tính tình nguội lạnh, phụ tá

kia nhìn Nhiễm Mẫn uy vũ đa trí, sát khí nặng nề, nghĩ rằng y nói một nữ lang sĩ tộc giống mình, càng nghĩ càng thấy buồn cười.

Khi Trần Dung đi ra doanh trường, Bình ẩu đã chờ ở bên ngoài. Vốn bà vẫn đi theo bên cạnh Trần Dung, nhưng khi Trần Dung và Nhiễm Mẫn đang nói chuyện thì bị Nhiễm Mẫn vẫy tay bảo lui ra, mà Trần Dung bởi vì không muốn tiết lộ chuyện muốn mưu hại tướng bối gia tộc nên đã không hề ngăn cản.

Bà bước lên vài bước xa tiếp đón Trần Dung, cẩn thận xem xét nàng, nhin không được hỏi: “Nữ lang, sự tình như thế nào?” Trong ánh mắt tràn ngập hi vọng.

Trần Dung nhìn bà, mỉm môi cười nói: “Rất tốt.”

Bình ẩu mừng rỡ, hạ giọng vội vàng nói: “VẬY, y có nhắc tới hôn sự không?”

Hôn sự?

Trần Dung lắc đầu, nàng nhìn doanh trường liên miên ở phía trước, có chút thất thần. Vừa rồi, khi nàng nói ra những lời đó, trong lòng còn nghĩ rằng Nhiễm Mẫn sẽ thất vọng với con người tàn nhẫn ích kỷ như nàng, sẽ không hứng thú nữa – ngay cả vậy, nàng cũng không biết phải làm sao, nàng nhất định phải trả thù!

Nhưng nàng thật không ngờ, Nhiễm Mẫn lại đồng ý, y còn cất tiếng cười to. Kiếp trước, nàng cố gắng ở trước mặt y biểu hiện ra mặt tốt nhất, lại luôn bị y phỉ nhổ, vì sao lúc này nàng không cần, nàng biểu lộ bản thân chân chính ra, ngược lại chiếm được sự thương thức của y?

Vấn đề này, Trần Dung không nghĩ ra, có điều hiện tại nàng cũng không muốn để ý. Lắc đầu, Trần Dung đi nhanh về phía trước.

Bình ẩu theo sát sau đó, được vài bước, bà lại nhin không được hỏi: “Nữ lang, tướng quân có nói gì về việc khác không? Như chuyện lang chủ giao cho, còn nữa, nữ lang có nói cho y biết hiện tại trong gia tộc cũng không ai phản đối người gả cho y không?”

Trần Dung cũng không quay đầu lại, thân nhiên nói: “Lấy cách làm người của Nhiễm Mẫn, y sẽ để ý suy nghĩ của gia tộc sao?”

Bình ẩu ngẩn ra.

Mà Trần Dung đã đi tới doanh trường của mình, nàng cúi thấp lưng bước vào.

Đào mất, bốn ngày trôi qua.

Một ngày giữa trưa, Bình ẩu thấy Trần Dung đi ra, vội vàng tiến lên gọi: “Nữ lang.” Bà liếc nhìn doanh trường phía sau một cái, nhỏ giọng hỏi: “Nhiễm tướng quân nói cái gì vậy?”

Vừa rồi, Nhiễm Mẫn lại gọi Trần Dung doanh trưởng, còn bảo Bình ẩu lui xuống.

Lại một lần nữa, Trần Dung lắc đầu, nàng nhẹ giọng nói: “Y không có nói gì với ta.”

“A? Vì sao vậy?”

Trần Dung nhìn Bình ẩu hoảng hốt cười nói: “Y bận quá thôi.” Điều này, Bình ẩu cũng thấy được, bà kinh ngạc hỏi: “Vậy tướng quân gọi nữ lang tiến đến là muốn làm cái gì?”

Trần Dung lại lắc đầu.

Vừa rồi, nàng chỉ ngồi bên cạnh y, nhìn y cùng với nhóm phụ tá nói chuyện với nhau, nhìn y hạ mệnh lệnh. Từ đầu tới cuối, y đều không có thời gian để ý tới nàng.

Thật sự là kỳ quái, Nhiễm Mẫn gọi mình đến ngồi trong doanh trường của y, chẳng lẽ chỉ để cho mình nhìn xem y giải quyết công việc thế nào sao?

Trong lúc Trần Dung nghĩ mãi không thông, chợt vạng, nàng lại bị gọi vào doanh trường của Nhiễm Mẫn.

Thành thành thật thật ngồi một góc, Trần Dung nhìn tấm rèm phiêu dang phía trước, nàng nhớ rõ khi giữa trưa vẫn còn chưa có thứ này mà.

Trần Dung mở to mắt nhìn nó một lúc, thấy một người phụ tá cuối cùng cũng rời khỏi, trong doanh trường chỉ có một mình Nhiễm Mẫn, nàng không khỏi thấp giọng gọi: “Tướng quân.”

Nhiễm Mẫn đang lật xem sách lạ, y cũng không ngẩng đầu lên: “Nói trọng điểm.”

Trần Dung biết tính cách của y, lập tức thanh thanh nói: “A Dung không biết, vì sao tướng quân triệu ta đến, còn đặt tấm rèm phía trước A Dung thế này?”

Nhiễm Mẫn vẫn không ngẩng đầu lên, y nói với một loại ngữ khí đương nhiên: “Trong doanh trường của ta luôn có người ra ra vào vào, treo rèm lên để bọn họ đỡ mất tập trung.”

Trần Dung cắn môi, qua một hồi lâu, nàng mới áp a áp ứng hỏi: “Vậy tướng quân triệu ta đến là có việc gì sao?”

Nhiễm Mẫn đặt bút lông xuống, dựa vào phía sau, vươn tay xoa mi tâm, mặt mũi nói: “Không có việc gì thì không thể triệu nàng sao?”

A?

Trần Dung hé miệng, ngờ ngác thầm nghĩ: Không có việc gì, đương nhiên là không thể triệu ta rồi. Nhưng với hiểu biết của nàng về Nhiễm Mẫn, lúc y đặc biệt mặt mũi sẽ rất dễ phiền chán, nên nàng không hề hỏi thêm nữa.

Đúng lúc này, dưới sự nghênh đón của hai sĩ tốt, một kẻ sĩ văn nhược gầy yếu tầm 30 40 tuổi đi đến.

Kẻ sĩ này đầu đầy mồ hôi, trên mặt còn có tro bụi, mũi thì khô nẻ.

Hắn ngồi xuống, hai tay an phận đặt ở phía trước, mắt nhìn Nhiễm Mẫn, tĩnh lặng chờ y mở miệng.

Nhiễm Mẫn ngẩng đầu lên.

Y liếc nhìn chén rượu phía trước kẻ sĩ kia một cái, sau đó, cúi đầu tiếp tục viết gì đó lên sách lược.

Kẻ sĩ kia thấy y không mở miệng nên có chút sợ hãi, mồ hôi trên trán càng vã ra nhiều hơn, hắn liếm liếm môi khô nứt, một cử động nhỏ cũng không dám làm.

Nhiễm Mẫn dựa bàn viết nhanh, lúc này đã được một đoạn, y buông bút lông, ngẩng đầu lên.

Chỉ liếc mắt một cái, mày rậm của y nhíu lại, khuôn mặt tuấn tú âm trầm.

Kẻ sĩ kia thấy thế, mồ hôi lạnh vã như tắm, co rúm người lại, vội vàng định quỳ xuống.

Đúng lúc này, giọng nói trong trẻo của Trần Dung vang lên trong doanh trường: “Vị quân tử này, nếu miệng khô sao không uống một ngụm rượu? Nếu mặt đầy mồ hôi, sao không cầm khăn mặt lau bớt đi?”

Kẻ sĩ kia ngẩn ra, đảo mắt hẳn hiểu được, hóa ra Nhiễm Mẫn có ý như thế. Lập tức hắn bối rối bung lên chén rượu, uống một hơi cạn sạch, uống xong, hắn lại dùng khăn mặt lau đi mồ hôi, sau đó, ngồi trở lại trên tháp.

Trần Dung lắc đầu, lại thanh thanh nói: “Quân tử có chuyện cứ việc nói thẳng đi, tướng quân sự vụ bận rộn, không có thời gian hỏi han người trước.”

“Vâng, vâng.”

Kẻ sĩ kia rốt cục hiểu ra vì sao mỗi lần mình đến, tướng quân đều như muốn phát hỏa.

Lập tức hắn đứng lên, hướng Nhiễm Mẫn chắp hai tay vào nhau, lớn tiếng nói: “Bẩm tướng quân, lần này chúng ta lấy hai mươi xe ngựa lương thực của Nam Dương vương, cùng với một trăm xe vải. Giấy tờ ở trong đây.” Dứt lời, hắn lấy ra một tờ giấy từ trong lòng.

Nhiễm Mẫn không tiếp nhận, vung tay về phía sau: “Đưa cho nàng.”

Kẻ sĩ kia vội vàng đáp lời, cất bước đi về phía Trần Dung.

Mà Trần Dung lúc này đã ngẩn ngơ nói không ra lời. Một hồi lâu, nàng mới cười khổ một cái, vươn tay tiếp nhận tờ giấy kẻ sĩ đưa, đọc thông tin trên đó.

Sau khi đọc xong, Nhiễm Mẫn vẫy tay để kẻ sĩ lui ra.

Trong nháy mắt, trong doanh trường lại chỉ có hai người Nhiễm Mẫn và Trần Dung.

Trong tiếng ngồi bút di động sần sật, đột nhiên, Nhiễm Mẫn hỏi: “Nữ lang, hiện tại biết vì sao ta triệu nàng chưa?”

Trần Dung mở to mắt nhìn y.

Một hồi lâu, nàng thì thào nói: “Đã biết.”

Tâm tình Nhiễm Mẫn hiển nhiên rất tốt, y cao giọng cười, ôn nhu nói: “Bình sinh trong những người ta gặp, chưa bao giờ có người nào giống như nữ lang hiểu tâm tư của ta đến thế.”

Trần Dung nghe đến đó, tim nhảy nhót, bất tri bất giác, dưới ống tay áo, hai tay nàng bấu chặt lẫn nhau: Đột nhiên y nói về điều này, có thể sẽ nhắc lại hôn sự hay không? Nếu y nói ra, ta có nên đồng ý hay không?

Ngay khi tâm tư của nàng đang bất ổn, thật lâu sau, Nhiễm Mẫn đều không nói thêm điều gì nữa.

Y vẫn đang dựa bàn viết nhanh.

Sau một lúc, Nhiễm Mẫn cũng không ngẩng đầu lên mà ra lệnh: “Nếu là nhân rồi vô sự thì sửa sang lại sách lụa cùng quân lệnh đi.”

“A?”

Trần Dung kêu sợ hãi ra tiếng.

Nàng nhìn quanh trái phải, cười khổ, trong doanh trường, chỉ có y cùng với nàng, lời này không phải nói với nàng thì nói với ai đây?

Thôi, có lẽ cả đời này, nàng sẽ vẫn tiếp xúc nhiều với y, nên lấy lòng y nhiều hơn đi.

Nghĩ đến đây, Trần Dung rút cục đứng lên, đi về phía Nhiễm Mẫn. Nàng cúi hạ thất lưng, đem sách lụa cùng quân lệnh chuyển đến trên tháp của mình, lại lấy ra một bộ văn phòng tứ bảo khác, cũng vùi đầu viết hi hụi.

Chỉ chốc lát, một phụ tá nhanh bước vào, hẩn lấy ra một sách lụa từ trong lòng, nói: “Tướng quân, sự tình thực thuận lợi, chúng ta thành công cản lại một đội lương thực hướng tới thành Nam Dương.” Hẩn chặc chặc hai tiếng, đặc ý nói: “Số lương thực kia thật đúng là không ít, chừng bốn mươi xe! Trải qua thẩm vấn, đội lương thực này quả thật là bộ tộc của Nguyễn thị ở Nam Dương cùng Trần Nguyên lên chuyển hàng hóa. Ha ha, đường dẫn kia, đó là yếu đạo bọn họ vận chuyển tiền tài. Hiện tại đội ngũ này đã bị người của chúng ta bắt sống toàn bộ. Về phần những người trong thành Nam Dương, mười ngày sau mới biết được bị mất lương thực. Căn cứ theo bố trí của chúng ta, bọn họ sẽ nghĩ rằng bởi vì là do gặp phải người Hồ ở thành Mạc Dương. Về phần đường dẫn kia, bọn họ sẽ không biết rằng nó đã bị bại lộ, nhất định còn có thể tiếp tục vận chuyển hàng hóa qua lại.”

Người phụ tá nói tới đây, cất tiếng cười to: “Tướng quân, lần này chúng ta phát đại tài rồi.”

Trong tiếng cười lớn của phụ tá, Nhiễm Mẫn cười nhẹ, y tựa hồ biết Trần Dung đứng ngồi không yên, lập tức phát phát tay, bảo phụ tá đang hưng phấn kia cầm miệng rời khỏi.

Vì thế, lúc này đây, khi Trần Dung đi ra đã là trăng sáng nhô lên cao.

Bình ầu tiến lên vài bước, bà nhìn thấy Trần Dung không ngừng xoa nắn cánh tay, một bộ dạng mỏi mệt, không khỏi nhỏ giọng hỏi: “Nữ lang, người bị sao vậy?”

Trần Dung liếc nhìn bà một cái, nói với giọng mệt mỏi: “Thật không ngờ việc của y nhiều như vậy, sửa sang lại một canh giờ, mới hoàn thành một phần mười.”

Bình ầu há to miệng, bà kinh ngạc hỏi: “Nữ lang nói cái gì?”

Trần Dung không kiên nhẫn trả lời: “Không có gì, chính là giúp y sửa sang văn thư một canh giờ thôi. Nếu y có phụ tá tướng lĩnh tiến đến bẩm báo thì ta thuận tiện nhắc nhở những người đó, miễn cho bọn họ chần chừ hồi lâu, làm cho Nhiễm Mẫn phát hỏa.”

A? Bình ầu hoàn toàn tròn tròn mắt.

Bà ngậy ra như phỗng đứng tại chỗ, một lát sau mới tỉnh táo lại, nhìn thấy Trần Dung đã đi xa, vội vàng ba bước thành hai bước đuổi tới phía sau nàng, vội vàng nói: “Nữ lang, người có hỏi tướng quân về chuyện lương thực kia không? Lang chủ còn đang chờ đáp án mà.”

Trong ánh mắt chờ mong của Bình ầu, Trần Dung không chút để ý lác đác.

Lần này, Bình ầu gấp muốn khóc. Bà ghen ngào, thì thảo nói: “Vậy thì phải làm sao bây giờ? Cứ trì hoãn từng ngày một, nữ lang còn có danh tiết gì nữa đây?”

Trần Dung không quay đầu, chỉ đi nhanh về phía trước. Nàng vốn đã không còn danh tiết gì rồi. Nói đến nói đi, hiện tại trở về thành Nam Dương, nàng thật sự lo lắng Trần Nguyên cùng Nguyễn thị không trông thấy lương thực theo về sẽ ngay lập tức giết chết nàng, hoặc không quan tâm đem nàng tặng cho người khác.

Hiện tại Trần Dung đã không còn thấy rõ con đường phía trước của mình, đã không biết làm thế nào mới có thể bước tiếp. Ai, đợi chút đi, chờ một chút đi, có lẽ thêm vài ngày, lại có cơ hội chuyển biến.

Sáng sớm ngày hôm sau, Trần Dung bừng tỉnh trong sự âm ỹ.

Nàng xoay người rời khỏi tháp, lắng nghe tiếng ngựa hí liên tiếp, tiếng người nói bên ngoài, còn tiếng chuyển dời đồ vật. Dù loại âm thanh tràn ngập toàn bộ doanh trường.

Lúc này, giọng nói của Bình ầu mang theo vẻ buồn ngủ truyền đến: “Xảy ra chuyện gì mà âm ỹ như vậy?”

Trần Dung không trả lời, nàng chỉ xoay người qua, đối với người bên ngoài doanh trường hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Lập tức, một sĩ tốt ở bên ngoài vang dội trả lời: “Xuất phát.”

Cái gì? Xuất phát?

Trần Dung bước lên một bước, vừa tới cửa doanh trướng, lại nghĩ ra bản thân chưa kịp rửa mặt, liền kêu lên với Bình ầu: “Mau mau, giúp ta rửa mặt.”

“Vâng vâng.” Bình ầu lúc này cũng hoảng hốt, vội vàng tiến lên.

Rồi ren một hồi, Trần Dung rửa mặt chải đầu xong, vội vàng đội đầu lạp, rồi đi tới doanh trướng của Nhiễm Mẫn.

Khi nàng tới đó, bên ngoài doanh trướng của Nhiễm Mẫn có 30 40 tướng lĩnh đứng đó, vẫn không nhúc nhích xếp thành hai hàng, đang nghe y phân phó.

Nhìn thấy tình hình này, Trần Dung chỉ có thể thành thành thật thật dừng chân, chờ đợi một lúc.

Chỉ chốc lát, các tướng lĩnh mệnh lên ngựa, đồng thời rời đi.

Trần Dung nhìn thấy Nhiễm Mẫn xoay người đi vào, vội vàng đuổi theo.

Khi nàng chạy tới, Nhiễm Mẫn đang được nhóm sĩ tốt hỗ trợ mặc khôi giáp. Giáp nặng màu đen khoác trên người y, trong tiếng kim loại vang lên, khí tức xò xác tiêu điều ập vào mặt.

Trần Dung đi nhanh vài bước, đến phía trước Nhiễm Mẫn. Chỉ liếc mắt một cái, nàng liền cúi đầu, lúc này, Nhiễm Mẫn đã đội mũ giáp, y vốn uy nghiêm bất phàm, khí thế bức người, vừa đội mũ giáp vào, sát khí khát máu thẳng hướng ập đến, thật sự khiến người ta sợ hãi.

Trần Dung cắn môi, đảo mắt, nàng ngẩng đầu, mở to hai mắt nói với Nhiễm Mẫn bằng giọng cá giận: “Nhiễm tướng quân đây là có ý tứ gì? Đại quân xuất phát, sao không báo với ta một tiếng?” Vì để cho y thấy bản thân phản nộ, nàng còn thuận tay tháo xuống đầu lạp.

Nhiễm Mẫn nâng cằm lên, để sĩ tốt buộc dây kết cho y, nghe thấy Trần Dung lên án, y liếc nhìn Trần Dung một cái, lười biếng trả lời: “Thông báo cho nàng làm chi?”

Trần Dung vốn bị khí thế của y khiến cho có chút sợ hãi, vừa nghe câu trả lời của y, ngọn lửa vô danh lại bốc lên, nàng cắn răng, hít sâu một cái, vẫn giận dữ hét lên: “Tướng quân, ngài chớ quên, trong quân doanh trừ binh lính của ngài ra còn có một nữ lang như ta làm khách!”

Lời của nàng mới thốt ra, Nhiễm Mẫn khẽ nhếch bạc môi, nở nụ cười.

Tiếng cười của y trong trẻo dễ nghe.

Trong tiếng cười, y lẳng lặng nhìn Trần Dung, mắt thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng càng ngày càng hồng, trong ánh mắt lửa giận tăng vọt, y mới thu hồi tươi cười, nói: “Thành Nam Dương là nơi thị phi, nàng lại đắc tội gia tộc, còn có thể đi đâu đây?”

Y nói chưa dứt lời, Trần Dung càng phát hỏa kêu lên: “Đây là chuyện của ta!”

Nhiễm Mẫn lại ha hả cười, y xoay người, mở ra hai tay, tùy ý để nhóm sĩ tốt bắt đầu giúp y mặc lưng giáp, phủ thêm áo choàng.

Qua một hồi lâu, Trần Dung cũng không thấy y mở miệng.

Nàng đi một vòng tròn, lại vọt tới phía trước y, căm tức nhìn Nhiễm Mẫn, Trần Dung gầm nhẹ: “Tướng quân, ngài còn chưa trả lời ta mà.”

Nhiễm Mẫn lười biếng liếc nàng một cái, thấy nàng nhìn mình không dời mắt, thì cảm thấy á khẩu không cười nổi.

Chỉ chốc lát, y mặc xong áo giáp, xoay người đi ra bên ngoài.

Y vẫn không nói gì.

Trần Dung vội vàng đi theo.

Mắt thấy một thân vệ dẫn ngựa tới, Nhiễm Mẫn sai bước, Trần Dung khần trương, nàng lao ra một bước xa, kêu lên: “Họ Nhiễm kia!” Mới kêu ra ba chữ, đột nhiên, Nhiễm Mẫn cúi lưng, tay phải duỗi ra, cầm lấy cánh tay nàng nhấc lên, nhẹ nhàng kéo nàng ngồi lên ngựa phía trước mình!

Y lấy tốc độ nhanh như tia chớp nhấc Trần Dung đang ngây ra như phỗng, tay trái duỗi ra, ôm eo nhỏ của nàng.

Sau đó, y cười nhẹ nói: “Lần này nữ lang không để ý thể nhân, ngàn dặm xa xôi tiến đến cầu kiến, không phải là muốn ở chung một chỗ với ta sao? Một khi đã như vậy, còn trở về Nam Dương làm chi?”

Y đá bụng ngựa, giục ngựa phóng nhanh.

Theo vó ngựa, khôi giáp cứng rắn trên người y ma sát da thịt non mịn của nàng gây nên từng đợt đau đớn.

Nhiễm Mẫn không phát hiện ra, cánh tay trái y buộc chặt, đặt Trần Dung ở trước ngực, y cúi đầu, dựa sát vào lỗ tai nàng, phun ra hơi thở, phơ phất mành tai nàng: “Về phần chuyện danh tiết, nàng không cần lo lắng, đến thời điểm, ta sẽ chính thức cưới nàng vào cửa. Ha ha, ngày xưa Trác Văn Quân

cùng Tư Mã Tương Như bỏ trốn, thế nhân truyền lại lời hoa mỹ, đã như thế, A Dung nàng không phải vì ‘on nghĩa’ mà bỏ trốn sao? Nàng coi như hiện tại chúng ta đang bỏ trốn đi.”

Nhiễm Mẫn nói đến đây, thấy Trần Dung cứng ngắc vẫn không nhúc nhích thì lập tức ha hả cười, mũi chân đá một cái, tức thì, hỏa long mã chồm lên, lao về phía trước, kích khởi gió lạnh hai bên vù vù ập đến, chấn động màng tai đau nhức!

Khôì giáp cứng rắn chỗ ngực của Nhiễm Mẫn ma sát phía sau lưng Trần Dung, mỗi một lần đều là từng cơn đau đớn.

Nhưng Trần Dung vẫn cúi đầu.

Nàng nhắm chặt hai mắt.

Cũng không biết qua bao lâu, Trần Dung ghen nói: “Nhiễm tướng quân, tuy rằng phụ huynh của A Dung không ở bên cạnh, nhưng vẫn là nữ lang sĩ tộc. Thỉnh ngài buông ta ra, để ta ngồi trong xe ngựa với người khác đi.” Mấy từ “người khác” kia, thật sự vô cùng tối nghĩa.

Nhiễm Mẫn ngăn ra.

Đảo mắt, y trầm thấp cười nói: “Nữ lang đồng ý gả cho ta ư?”

Mới cười đến đây, y lấy một loại ngữ khí lâu bầu cười nói: “Đúng rồi, hiện tại nàng cũng chỉ có thể gả cho ta. Sĩ tộc quy củ rườm rà, sẽ không ai muốn cười nàng.”

Trần Dung nghe vậy, nụ cười cứng đờ, thì thào trả lời: “Ngay cả trước kia, cũng không có sĩ tộc nào nguyện ý cưới ta.”…… Về phần Vương Thất lang giống như thần tiên kia, chàng vĩnh viễn cũng sẽ không cưới nàng.

Dùng sức nhắm mắt lại, chớp chớp hai giọt lệ nơi khóe mắt, Trần Dung cắn môi, nghiêm túc nói: “Nhiễm tướng quân, thỉnh ngài buông ta ra, xin cho A Dung ngồi trong xe ngựa đi!”

Trong giọng nói của nàng mang theo sự kiên trì.

Nghe lời nói nghiêm túc của nàng, Nhiễm Mẫn ha hả cười, nín chặt dây cương, tốc độ chậm lại. Sau đó, y thả nàng xuống khỏi lưng ngựa.

Sau khi buông nàng ra, Nhiễm Mẫn vẫn duy trì tư thế xoay người, không hề chớp mắt nhìn nàng chăm chăm, đột nhiên hỏi: “Trần thị A Dung, nàng thật sự thích Vương Thất lang kia sao?”

Trần Dung ngẩng đầu nhìn y.

Khi nhìn y, trong đôi mắt của nàng có do dự, có giãy dụa, có chần chờ……

Cuối cùng, nàng đối diện với ánh mắt y, nói bằng giọng nghiêm túc: “Đúng.”

Khi nói ra lời này, nàng không hề chớp mắt nhìn gương mặt y, theo dõi biểu tình của y.

Ngay lập tức, tươi cười trên khuôn mặt tuấn mỹ của Nhiễm Mẫn trở nên cứng đờ.

Y thờ dài một tiếng, ghim cương hỏa long mã.

Sau đó, y thả người xuống ngựa.

Cúi đầu, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm Trần Dung, y đột nhiên vươn tay phải, nắm chặt cằm Trần Dung. Trong đôi mắt đen như mực, hỏa diễm âm liệt có ngọn lửa phẫn nộ đang thiêu đốt.

Môi y mím rất chặt, giọng thốt ra cũng là trầm lãnh: “Là chuyện khi nào?”

Một chút sát khí lưu chuyển trên gương mặt y, Nhiễm Mẫn nặng nề quát khê: “Nói cho ta biết, là chuyện khi nào!”

Vốn, khi Trần Dung nói ra từ “Đúng” kia đã cảm thấy rất hối hận, nàng hận chính mình sao lại ngu xuẩn như vậy, sao có thể cho y một đáp án thế này? Nàng hận bản thân sao có thể tự tuyệt tiền đồ, nếu nàng đã chuẩn bị gả cho y, chuyện về Vương Hoảng vẫn nên giấu kín, giấu đến khi chết già, đến tận khi nằm xuống quan tài!

Nhưng mà, nàng cũng biết, kiếp trước hận thù quá sâu quá đậm, nó vẫn tiềm tàng, cho nên, khi nhìn thấy y kiêu ngạo không ai bì nổi, tự cho là nắm trong tay hết thảy, đột nhiên nàng có khát vọng muốn phá vỡ mọi thứ! Nàng xúc động, tình nguyện bị hủy hạnh phúc cả đời, cũng muốn nhìn thấy biểu tình y ở giờ khắc này.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Rất thẳng thắn

Mà lúc này, nàng thấy được.

Nàng đã thấy được y phần nộ, y tức hận!

Trần Dung nâng đầu, nhìn thẳng y..... Trong nháy mắt vui mừng vô tận cùng tự giấu chuốc khổ làm cho hốc mắt của nàng nhanh chóng trở nên ướt át, lệ ứ đầy vành mắt.

Nhiễm Mẫn đang phần nộ thật sự không ngờ Trần Dung trước sự chất vấn của mình lại tự dung rơi lệ.

Y khẽ lỏng tay đang nắm cầm nàng, trong ánh mắt nhìn nàng giận giữ ít đi, lại sinh ra chút hồ nghi: “Đang hỏi sao lại khóc?”

Trần Dung rũ hai mắt, trừng mắt nhìn, nghẹn ngào nở nụ cười: “Không có gì, chính là thật không ngờ, tướng quân sẽ tức giận như thế.”

Nàng ngẩng đầu, tà ngễ nhìn hán: “Tướng quân có thể nói cho ta biết, vì sao ngài lại phần nộ như thế không?”

Hốc mắt nàng tràn đầy lệ, sóng mắt lưu chuyển, khuôn mặt nhỏ nhắn điểm mĩ đồ ứng, giống như hi giống như khổ, nhưng lại mỉa mai thiên thành, mê người chỉ cực!

Nhiễm Mẫn giật mình, bất tri bất giác, bàn tay y đang nắm cầm nàng khẽ di chuyển, nhẹ nhàng dùng ngón cái vuốt ve làn môi dưới hồng nhuận của nàng, trong giọng nói trầm thấp ẩn chứa ôn nhu: “Trả lời ta, vì sao nàng khóc?”

Tuy là ôn nhu, nhưng ngữ khí kiên quyết, rõ ràng là mệnh lệnh!

Trần Dung chớp chớp lông mi dài ẩm ướt, chậm rãi, nàng cúi đầu xuống.

Nàng không trả lời.

Theo bản năng, nàng muốn y tiếp tục tức giận, nhưng lý trí nói cho nàng biết không thể làm như vậy. Ngẫm nghĩ, Trần Dung vẫn duy trì trầm mặc.

Nhiễm Mẫn thấy nàng trầm mặc, bạc môi mím càng nhanh, mây rậm của y tức giận nhăn lại.

Đúng lúc này, một tiếng kêu vang dội truyền đến: “Tướng quân? Sao lại không đi?”

Vừa lúc tiếng kêu kia thốt ra, Nhiễm Mẫn liền nhanh chóng quay đầu lại, hung bạo quát: “Câm miệng! Các người tự đi trước đi!”

Y giận dữ như thế, mọi người nhất tề co rút lại, người nọ vội vàng đáp: “Vâng, vâng.”

Dứt lời, hán giục ngựa chạy về phía trước.

Nhiễm Mẫn lại quay đầu nhìn Trần Dung.

Khuôn mặt tuấn tú của y bình tĩnh, ngữ khí âm trầm quát khẽ: “Trần thị A Dung, nàng cũng biết người như ta từ trước đến nay đều không có tính kiên nhẫn!”

Y đang cảnh cáo!

Trần Dung hơi nhếch môi, ngẩng đầu lên.

Nàng nhìn y, nói với giọng trong trẻo: “Đúng, hiện tại ta thích Vương Thất lang. Đúng, trước kia người ta thích nhất là tướng quân ngài – vô cùng thích.”

Nàng gần từng tiếng nói tới đây, chậm rãi cười, nụ cười này dường như tự giấu, lại dường như được giải thoát: “Ngay cả hiện tại, ta đối với tướng quân, cũng không phải hoàn toàn vong tình, nhưng mà, người ta thích nhất đã là chàng.”

Hai mắt nàng lẳng lặng nhìn Nhiễm Mẫn, cũng xuyên thấu qua y nhìn về phía thanh sơn mờ mịt sau lưng y, thì thảo nói: “Cả đời người cũng giống như cỏ cây, không biết khi nào thì có một cơn gió thổi tới, bay vào trong vũng bùn, thì cốt đều không thể bảo toàn. Tướng quân, ngài biết không? Không biết vì sao, sau khi ta phát hiện ta không còn thích ngài nữa, trong lòng rất sung sướng. Ngay cả hiện tại, khi ta nói những lời này, tâm tình cũng là khoái hoạt.”

Cho dù loại khoái hoạt này chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, đào mắt nàng sẽ phải gánh hậu quả không thể chịu nổi, nàng cũng chấp nhận..... Dù sao loại khoái hoạt này, nàng chờ mong đã lâu lắm rồi!

Khuôn mặt Nhiễm Mẫn bình tĩnh, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm nàng.

Đột nhiên, y lại hỏi: “Ta làm sao mà đắc tội nàng?” Ngừng một chút, y lại hỏi: “Khi nào thì nàng đã yêu thích ta?”

Trần Dung lắc đầu, nàng thu hồi ánh mắt, cười đờ đẫn, nói với vẻ mơ hồ xa xôi: “Ta không thể nói.”

Nhiễm Mẫn chỉ cười gượng.

Sau khi nở nụ cười hai tiếng, y xoay người, vung tay đi về phía trước.

Khi y bước đi, hỏa long mã tự động chạy theo sau y.

Nhiễm Mẫn không quay đầu, y chỉ cười lạnh: “Nữ lang có chí khí như vậy, vì sao còn muốn đi theo ta?”

Thân hình y cao lớn vĩ ngạn, một thân khôi giáp hoàng kim khiến cả người y càng giống như thiên thần hạ phàm, trong uy nghiêm có khí khái lẫm lẫm.

Trần Dung nhìn khuôn mặt y trầm ngưng, nhẹ giọng trả lời: “Ngoại trừ đi theo tướng quân, ta đã không còn đường nào để đi.”

Nhiễm Mẫn dường như nổi giận, gần như là đột nhiên, y gầm nhẹ ra tiếng!

Tiếng gầm kia như sấm, như trống, như hổ gầm, như khôn cùng ục giận vang vọng trong trời đất, nặng nề rầu rĩ, thật lâu không dứt!

Một hồi lâu, tiếng gầm dừng lại. Nhiễm Mẫn nhảy phắt lên lưng ngựa, phóng nhanh về phía trước.

Ngựa kia của y là thần tuấn cỡ nào? Kỹ thuật cưỡi ngựa của y bất phàm ra sao? Trong nháy mắt, một người một ngựa đã đi xa, không lưu lại cát bụi đầy trời, còn có bóng dáng cao ngạo mặc hoàng kim trong ánh nắng như lửa đỏ, càng đi càng xa.....

Trần Dung cúi đầu.

Nàng kéo lê từng bước đi về phía trước. Phía trước phía sau nàng là cát bụi và nhóm sĩ tốt nối liền không dứt, khi bọn họ đi qua nàng, cát bụi bay đầy trời, khi biến mất trước mắt nàng, tiếng vó ngựa vẫn còn ù ù bên tai.....

Cũng không biết qua bao lâu, Trần Dung đột nhiên phát hiện bên cạnh mình không có một ai.

Không người, không ngựa, không có cát bụi, không có âm thanh.

Toàn bộ trong trời đất chỉ có một mình nàng đang bước đi.

Trần Dung chậm rãi dừng chân.

Nàng nghiêng đầu, nhìn tịch dương ở phía tây vẫn chưa dứt, ánh tà dương đầy trời, nàng mơ hồ trông thấy bóng đen rậm rạp như châu chấu, bọn họ đã đi xa rồi.

Nàng quay đầu lại, phía sau là khe núi, chỗ khe núi gồ ghề, nơi nơi đều là vẻ hoang vắng, trước đó không lâu, nơi này vẫn là khung cảnh phồn hoa, vẫn là người ngựa kêu vang.

Trong trời đất trống trơn hoang tàn, ngay cả Bình ầu cũng không biết đi nơi nào.

Trần Dung nhìn ngắm, ôm chặt hai tay mình, tiếp tục bước thấp bước cao đi về mặt trời lặn phía tây, hướng tới chỗ đại quân xuất phát.

Dần dần, tà dương tây lặn.

Dần dần, trên đường chân trời, chỗ trời đất giao nhau, một tia sáng cuối cùng đã âm ảm tắt lị.

Dần dần, sao đầy trời, minh nguyệt như câu.

Thiên địa cô liêu rộng rãi, mệnh mạng như thế.

Trần Dung vẫn bước thấp bước cao đi về phía trước.

Thời gian vẫn trôi qua.

Dần dần, trong thiên địa chỉ có sao sáng và vầng trăng còn tồn tại.

Dần dần, từ chỗ rất xa truyền đến tiếng ngựa hí cùng tiếng người nói. Âm thanh đó quá xa xôi, Trần Dung cũng không biết đó là tồn tại thật sự hay là ảo giác của nàng.

Lúc này, lòng bàn chân truyền đến đau đớn, Trần Dung ngồi xổm xuống, vờn tay cời hải ra. Nhìn lòng bàn chân đỏ ửng tụ máu sưng đầy bọt nước, nàng lại đi hải vào, chậm rãi cười: Bất tri bất giác, nàng đã đi trọn một ngày rồi.....

Một cơn gió đêm thổi tới, dù là ban ngày khi ánh mặt trời cao chiếu, gió đêm vẫn mang theo khí lạnh thấu xương.

Trần Dung lại ôm chặt hai tay, khẽ rụt cổ.

Đúng lúc này, nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, không hề động đậy.

Trong tầm nhìn của nàng, cuối con đường, một tuấn mã cao lớn, trên lưng nó là bóng dáng cao lớn vĩ ngạn của một người đang hướng tới phía nàng.

Tĩnh quang như nước, ánh trăng như nước, một người một con ngựa giống như chạy tới từ chân trời xa xôi, giống như là chạy tới từ một thời không khác.

Bất tri bất giác, Trần Dung vươn tay xoa hai mắt của mình.

Chậm rãi, một người một ngựa đi tới trước mặt nàng.

Dưới tĩnh quang, cặp mắt lãnh liệt đen như mực, nặng nề khóa chặt nàng. Nửa ngày sau, lập tức người đó hơi xoay người, vươn tay với nàng, ra lệnh: “Đi lên!”

Nhìn thấy Trần Dung còn đang xoa hai mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn từ xưa đến nay điểm lệ động lòng người giờ phút này trộn lẫn nước mắt và cát bụi rất bần thủ lấm lem, giọng nói của y bất giác nhu hòa hơn: “Muốn ta lặp lại lần nữa sao? Đi lên!”

Trần Dung rốt cục tỉnh táo lại, nàng vội vàng vươn tay, nắm lấy bàn tay của y.

Bàn tay to dùng một chút lực, kéo cả người nàng lên đặt trên lưng ngựa.

Tay phải của y duỗi ra, ôm eo nhỏ của nàng, mũi chân đá bụng ngựa, phóng về phía trước.

Trong tiếng vó ngựa, khớp giáp cứng rắn nơi vòm ngực cùng y bào của nàng hợp xướng trong gió, phía sau còn có tiếng hít thở của nam nhân, chiếm cứ hai tai của Trần Dung.

Gần như là đột nhiên, hai hàng lệ trào ra.

Nước mắt rơi quá nhanh, Trần Dung vừa mới phản ứng lại, vừa định lau nó đi, nhưng nó lại giống như nước suối phun ra mãnh liệt.

Trong nháy mắt, Trần Dung chỉ có thể lấy tay áo giấu mặt, khóc òa lên.

Tiếng nức nở của nàng ở trong gió, hòa với tiếng vó ngựa, vô hư vô chỉ (không ngừng không hết).....

“Đủ rồi!”

Nhiễm Mẫn không kiên nhẫn quát lên. Chính là vừa quát, y khiến Trần Dung bị nghẹn, cả kinh vội vàng ngừng khóc.

Sau lưng, truyền đến giọng nói cực kỳ không kiên nhẫn của Nhiễm Mẫn: “Nếu đã luyện tiếu Vương Thất lang đến vậy, vì sao không tự mình làm thiếp của hắn, đi theo bên cạnh hắn?”

Y nghĩ rằng nàng khóc thương tâm như thế là vì luyện tiếu Vương Hoàng.

Trần Dung cắn môi, nàng không quay đầu, chỉ cảm hận kêu lên: “Ta chỉ là một nữ lang, ngài bỏ mặc ta cả một ngày, còn, còn cho tới bây giờ mới đến..... Ngài đối với ta như vậy, cũng không để cho ta khóc sao?”

Nhiễm Mẫn thật sự không ngờ, nàng vì điều này mà khóc lóc không ngừng, lập tức sững sờ, đảo mắt lại có chút buồn cười.

Lúc này Trần Dung thốt ra lời ủy khuất, lại nghĩ tới kiếp trước, khi nàng táng thân trong biển lửa, nam nhân này không chút do dự xoay người bước đi..... Vì sao lúc này, y bỏ mặc nàng nửa ngày, một ngày, nàng đã cảm thấy ủy khuất? Nam nhân này rất vô tình, sao nàng còn có thể bởi vì y vô tình mà ủy khuất chứ?

Nghĩ đến đây, tâm Trần Dung lên cơn quặn đau, đan đốn rất kịch liệt, nó vò nát phế phôi, vặn xương cốt, đập mạnh vào tâm can..... Trần Dung vội vàng lấy tay áo giấu mặt, không hề nhúc nhích.

Phía sau Nhiễm Mẫn thấy nàng như vậy, nhìn không được khẽ hừ một tiếng: “Nữ lang đúng là không hiểu chuyện. Khi nàng nói ra lời đó hắn đã dự đoán được sẽ đoạn tuyệt tình cảm giữa hai chúng ta.” Mới nói đến đây, không biết y nghĩ tới cái gì lại thờ dãi một tiếng, cánh tay ôm Trần Dung cũng trở nên căng thẳng.

.....

Dưới tĩnh quang, hết thấy đều im lặng như thế.

Cũng không biết qua bao lâu, Nhiễm Mẫn thấp giọng gọi: “Trần thị A Dung.”

Một lát sau, Trần Dung mới khàn khàn đáp: “Uhm”

“Quên Vương Thất lang đi.”

Y thốt ra câu này, Trần Dung cứng đờ người.

Y nói, quên Vương Thất lang đi! Y lại còn nói, quên Vương Thất lang đi!

Chẳng lẽ, nàng đã nói trắng ra như thế, một chút tình cảm cũng không giành cho y mà y vẫn muốn nàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Hiểu ra

Trần Dung kinh ngạc ngẩng đầu, nương theo ánh sao nhìn gương mặt tuần mỹ trầm ngừng kia.

Khi cảm nhận thấy ánh mắt của nàng, hai mắt đen như mực của Nhiễm Mẫn nhìn thẳng chân trời xa xôi, không để ý đến nàng.

Trần Dung thu hồi ánh mắt, cũng không biết qua bao lâu, khóe miệng của nàng chậm rãi cong lên thành tươi cười, dường như đang chê cười, dường như đắc ý, dường như chua xót, lại dường như vô lực.....

Nàng há miệng thờ dốc, rớt cục đáp: “Vâng.”

Một tiếng đáp ứng, chân phải Nhiễm Mẫn đá một cái, hỏa long mã bắt đầu gia tốc.

Hỏa long mã này thật sự là tuần mã cực phẩm hiếm có trên đời, nó tăng tốc như sấm đánh, như tia chớp, mau lẹ chi cực!

Trần Dung ngồi trong lòng y, cắn môi, cố gắng không để bản thân bị khô giáp cứng rắn ma sát da thịt nữa.

Một hồi lâu, nàng thấp giọng hỏi: “Lân này phải đi đâu?”

“Lạc Dương.”

Lạc Dương?

Trần Dung ngần ra. Lạc Dương ư? Nếu đi, chẳng phải là sẽ thật lâu sao? Chẳng phải khi nàng lại trở về, hoặc nghe thấy tin tức của thành Nam Dương đã là cảnh còn người mất sao? Ngay cả vị thần tiên áo trắng chưa bao giờ cần nàng tham dự vào việc của chàng cũng có kết cục cuối cùng sao?

Thật lâu sau, Trần Dung thấp giọng trả lời: “Vâng.”

Đúng lúc này, Nhiễm Mẫn cười lạnh: “A Dung không cần lo lắng, khi nàng trở về, Vương Thất lang đã bị Mộ Dung Khác giết chết rồi.”

Khi những lời này vừa thốt khỏi miệng, y liền hối hận, vì thế y ngậm chặt bạc môi, tự hờn dỗi.

Trần Dung không phát hiện sự dị thường của y, nàng rũ hai mắt, trả lời nhẹ nhàng mà quyết đoán: “Lang Gia Vương Thất cũng không phải là người vô năng. Tướng quân, trên đời này, Mộ Dung Khác e ngại không chỉ có một mình ngài!”

Lúc này đây, lời của nàng vừa dứt, Nhiễm Mẫn đã cất tiếng cười to.

Một lát sau, y vừa thu lại tiếng cười, mày rậm khẽ nhíu, quát: “Về sau không được nghĩ về hán nữa!”

Trần Dung rũ mắt, một hồi lâu mới đáp: “Vâng.” Đã quen thuộc với tính cách của y, biết lòng dạ của nam nhân này, Trần Dung sẽ không tiếp tục chống đối nữa, nàng lại thì thầm nói: “Trần Dung tuy là nữ nhân, cũng dám đảm đương gánh trách nhiệm. Ta sẽ không còn nghĩ về chàng nữa.” Tựa như, sẽ không ái luyến người nữa vậy. Cho dù đứng ở cạnh người, cho dù cùng người sớm chiều ở chung, ta cũng sẽ không ái luyến người lần nữa, sẽ không!

Nghe thấy đáp án này của nàng, Nhiễm Mẫn mới hừ một tiếng.

Hai người một ngựa chạy về phía trước.

Dần dần, trăng lên giữa trời.

Đúng lúc này, hỏa long mã đột nhiên đang chạy vội nhảy chồm lên, ngựa mặt lên trời hí một tiếng dài!

Nhiễm Mẫn trầm quát một tiếng: “Có mai phục!”

Trong tiếng quát, khuôn mặt y tuấn tú trầm hàn, trong mắt lộ ra sát khí, tay nắm dây cương cũng bấu chặt.

Khi Trần Dung nghe thấy lời này của y thì gương mặt trắng bệch, nàng nhìn thoáng qua bên sườn ngựa, nơi đó, không có binh khí của y.

Nhiễm Mẫn có hòa long mã, có binh khí nơi tay là Thiên Vương uy sát vô địch. Nhưng mà, nếu không có vũ khí thì sao?

..... Nếu không phải vì tìm nàng, binh khí của y sẽ không rời tay nửa khắc!

Ngay khi Trần Dung đang trầm tư, Nhiễm Mẫn quay đầu liếc nhìn nàng một cái.

Ngay lúc này, Trần Dung nâng đầu, dưới tinh quang, nàng đối diện với hai mắt trầm hàn như băng của y, thấp giọng nói: “Ngựa của ngài là thần tuấn, nhất định có thể xông qua, tướng quân, ngài cho ta xuống ngựa sẽ nhẹ nhàng hơn, nhất định có thể khiến bọn họ trở tay không kịp.” Trong ánh mắt kinh ngạc của Nhiễm Mẫn, nàng nhẹ giọng nói: “Không cần lo lắng cho ta.”

Giờ khắc này, ánh mắt của nàng thập phần sáng ngời, thập phần ôn nhu.

Nhiễm Mẫn rõ ràng bị cảm động, y nhìn chằm chằm Trần Dung, khẽ nói: “Nữ lang này.” Trong tiếng thở dài, y nhẹ nhàng xoa trên mặt nàng một lát.

Đào mắt, y đưa lưng về phía Trần Dung, giục ngựa chậm rãi đi về phía trước.

Lúc này Trần Dung cúi đầu, khóe miệng dần dần hiện lên nụ cười lạnh.

Nàng biết tại thời điểm này, chỉ có một câu như thế mới có thể làm cho y động dung, mới có thể làm cho y bảo vệ nàng ở mức độ tối đa! Mới có thể làm cho kẻ tâm như sắt thép, dù cuối cùng có giữ nàng lại hay không đều sẽ khắc trong tâm khảm. Loại ghi khắc này có thể sẽ là cả đời!

Tinh quang như nước, ngân nguyệt như câu, hai người một ngựa chậm rãi bước đi.

Chưa được một trăm bước, Nhiễm Mẫn đột nhiên quát lên một tiếng lớn: “Giá –” Trong tiếng quát, mũi chân của y đá vào bụng ngựa.

Theo y nhiều năm, hòa long mã hiểu tâm ý của y nhất nhất thời chồm lên, bốn vó tung bay!

Trong nháy mắt, ngựa phóng đi như tia chớp!

Động tác của y thập phần đột nhiên, trong bụi cỏ hai bên đường truyền đến tiếng thét to liên tiếp: “Ngăn hãm lại, ngăn hãm lại!”

Khẩu âm này là người Hồ, hay là bộ tộc Tiên Ti người Hồ kia.

Trong tiếng thét to, ngay lập tức, hơn trăm người đứng dậy từ trong bụi cỏ, đồng thời giơ lên trường cung, lấp tên vào bắn!

Vút vút.

Trong tiếng gió, tên bắn như mưa hướng về phía Nhiễm Mẫn và Trần Dung.

Ngay khoảnh khắc người Hồ thét to, Trần Dung nhớ tới một chuyện, đột nhiên gãy khỏi ôm ấp của Nhiễm Mẫn, bằng tốc độ nhanh nhất cỡi ngoại bào màu lam nhạt đan xen với màu tím của mình xuống.

Sau đó, nàng đem y bào ném cho Nhiễm Mẫn, kêu lên: “Tướng quân, cái này có thể dùng!”

Một câu thốt ra, Nhiễm Mẫn cười ha hả.

Mà đúng lúc này, mưa tên đã ập tới.

Chỉ thấy tay trái Nhiễm Mẫn nắm cương, tay phải cầm lấy ngoại bào của Trần Dung, vung mạnh một cái.

Ngoại bào như lều trại mở ra, bị gió thổi tung phát phối, mưa tên còn chưa bắn tới thì đã bị ngoại bào ngăn cản.

Công phu của Nhiễm Mẫn cao đến mức nào? Với sức lực của y, dù là lá rụng hái hoa đều có thể đã thương người khác. Chỉ quãng hai cái, y đã dùng ngoại bào ngăn cản rất nhanh.

Vì thế, mặc kệ hai bên mưa tên dày đặc ra sao, sắc bén thế nào, cổ tay y run lên, ngoại bào của nữ tử đã vừng vàng hắt bay mũi tên xuống.

Mà lúc này, hòa long mã vẫn đang phóng nhanh như tia chớp.

Chưa đến hai khắc, hòa long mã đã vọt tới phía trước mưa tên, dần dần lao tới vòng mai phục.

Phục binh người Hồ hiển nhiên rất nóng nảy, một tiếng quát vang lên: “Phế vật! Nhiều người như vậy mà cũng không đối phó được một Nhiễm Mẫn đang ôm nữ nhân! Bán! Lại bán!”

Dù tiếng quát kia không dứt, mũi tên như mưa, nhưng y bào bay trong gió đã vững vàng che chở cho hai người một ngựa chạy về phía trước.

Đào mắt, hỏa long mã lao tới vòng vây. Nhìn thấy y lao tới, một tiếng huýt gió, trăm người Hồ nhảy ra khỏi bụi cỏ, lao về phía Nhiễm Mẫn.

Nhiễm Mẫn cũng ngửa mặt lên trời cười lớn.

Cười vang, y quay đầu trừng nhìn đám người Hồ, hét to: “Có câu có qua có lại mới toại lòng nhau. Mộ Dung Luật, trở về nói cho Mộ Dung Khác biết, bảo gã rửa cổ ở ngoài thành Nam Dương chờ ta!”

Nói tới đây, y lại ngửa mặt lên trời cười dài.

Trong tiếng cười, hai người một ngựa đã lao ra, cát bụi cuộn cuộn bốc lên tận trời, biến mất trong bóng đêm mờ mịt.

Nhóm người Hồ đuổi theo một lúc, phát hiện căn bản không thể đuổi kịp liền dừng chân, hai mặt nhìn nhau. Gần như là đột nhiên, Mộ Dung Luật kia phần nộ quát: “Đều là tại nô tài nhà ngươi, nói cái gì mang nhiều người sẽ dễ bị phát hiện, ngược lại đã thảo kinh xà. Chó má, nếu vừa rồi ngàn người bán tên, làm sao có thể khiến Nhiễm Mẫn chạy thoát?” Vừa mắng, hắn vừa vung roi ngựa, đuổi đánh một kẻ sĩ văn nhược người Hán.

Hỏa long mã tăng tốc, sau khi chạy được mấy chục dặm, Nhiễm Mẫn thét to vài tiếng, bảo nó chậm rãi dừng bước.

Y xoay người xuống ngựa, vươn tay ra với Trần Dung: “Xuống đi.”

Trần Dung biết, y muốn cho hỏa long mã nghỉ ngơi một chút, vì vậy vội vàng lên tiếng trả lời nhảy xuống.

Ngay khi nàng xoay người, muốn nhảy xuống một chỗ rộng rãi, Nhiễm Mẫn hip mắt lại, cũng di chuyển một bước.

Ngay lập tức, Trần Dung thả người nhảy xuống, lại vững vàng nhảy vào một ôm ấp cứng rắn.

Phịch, cái mũi nhỏ của Trần Dung đập vào khôỉ giáp cứng rắn trên ngực y, đau đến mức nước mắt ứa ra.

Nhiễm Mẫn không phát hiện ra điều này, y vươn tay ôm nàng, tay phải vuốt ve tóc dài của nàng, khẽ gọi: “Trần thị A Dung.”

“Dạ.”

“Mới vừa rồi, vì sao nàng bảo ta chạy thoát một mình? Chẳng lẽ, nàng không sợ chết sao?”

.....

Y hỏi xong, hồi lâu không nghe thấy Trần Dung trả lời, không khỏi cúi đầu xuống, không kiên nhẫn nhìn về phía nàng.

Dưới tình quang, tươi cười của Trần Dung có chút tái nhợt, cũng có chút kỳ quái.

Quen thuộc đến mức nào đây. Trần Dung hoảng hốt thầm nghĩ: Kiếp trước, vì hành động này của A Vi đã làm cho y thích nàng ta. Nghĩ đến, lúc trước y cũng hỏi nàng ta những lời này đúng không?

Trần Dung tỉnh táo lại trong sự hoảng hốt.

Nàng cúi đầu.

Bất tri bất giác, nàng đẩy y ra, thấp giọng nói: “Tướng quân vì A Dung mới độc thân quay trở về. Tuy A Dung là một nữ nhân nhưng cũng không thể để tướng quân vì ta mà bị hao tổn!”

Suy nghĩ lại nàng cho y đáp án chân thực nhất, không có tình ý này nhất.

Nhiễm Mẫn nhìn về phía Trần Dung.

Một lát sau, y hỏi: “Nữ lang, vừa rồi nàng giận ta sao?”

Trần Dung vội vàng lắc đầu, thấp giọng nói: “Không.” Vừa giận y sao? Đương nhiên không có, nàng chán ghét chỉ là bản thân mình. Khi vừa mới trọng sinh, nàng muốn trả thù y, nàng muốn khiến y yêu thương nàng, sau đó, để y trải qua khổ sở giống như nàng ở kiếp trước.

Nhưng không biết vì sao, hiện tại đột nhiên nàng lại có chút mất hứng.

Trần Dung đẩy Nhiễm Mẫn ra, đi về phía trước.

Mất nhìn bầu trời mờ mịt, lần đầu tiên Trần Dung phát hiện hết thấy thật sự đã thay đổi, đã hoàn toàn thay đổi..... Bởi vì, nàng đột nhiên cảm thấy, trả

thù như vậy đã không còn ý nghĩa gì nữa, bởi vì, nàng đột nhiên nghĩ đến cho tới nay, nàng cũng không lo lắng cho Vương Hoàng, là vì nàng biết nàng không thể giúp chàng. Hơn nữa, nàng mới biết rằng trong cảm nhận của nàng, nếu chàng có gì không hay xảy ra, như vậy cứ đi theo chàng đi. Còn sống cũng rất vất vả, ở chung với chàng và tộc nhân của chàng, ở một chỗ bất luận kẻ nào cũng không thể dòm ngó, bất luận kẻ nào cũng không biết tình huống, theo chàng mà đi!

Ý tưởng này đương nhiên như thế, khiến cho nàng cảm thấy giải thoát.

Rốt cục, sau khi kiếp trước nàng thống khổ yêu nam nhân này, khi nàng lợi dụng sự hiểu biết của mình đối với y chậm rãi khiến y thích nàng, nàng có thể trả thù y, khi chỉ còn cách một đường ranh giới, mọi lo lắng đều tiêu tan, nàng rốt cục phát hiện, hóa ra, nàng thật sự đã buông xuống, nàng thật sự đã yêu nam nhân tên gọi Vương Hoàng kia!

Trời xanh an bài thật sự buồn cười lắm sao! Hao hết tâm lực, dùng hết thủ đoạn, thậm chí tự thiêu mà chết, khi vẫn do dự còn chưa hạ quyết tâm chân chính trả thù lại chiếm được phán quyết hết thảy. Hóa ra, mọi si mê không tính, khắc cốt ghi tâm theo thời gian biến ảo đều sẽ thay đổi Trên đời này, không có chuyện sông cạn đá mòn không thể thay đổi gì được!

Lúc này, cánh tay của nàng căng thẳng.

Đó là Nhiễm Mẫn vươn tay nắm chặt cổ tay nàng.

Y mạnh mẽ kéo nàng lại, để nàng đối mặt với mình. Sau khi cẩn thận nhìn Trần Dung một lát, Nhiễm Mẫn không kiên nhẫn nhả nhả lại mảy rậm. Có điều y không quát mắng, chỉ lời nàng sai bước lên lưng ngựa, quát: “Thời gian không còn sớm, đi thôi.”

Vó ngựa tung bay, đảo mắt, hai người một ngựa nương theo ánh trăng sáng càng đi càng xa.

Thời điểm trăng treo giữa trời, hai người đã đuổi theo đại đội.

Sau khi Nhiễm Mẫn ném Trần Dung cho một sĩ tốt, y đi nhanh hướng tới doanh trường chủ soái đèn đuốc sáng trưng.

Trần Dung liếc nhìn y một cái, quay đầu, được sĩ tốt kia dẫn dắt bước về phía doanh trường của mình.

Nàng còn chưa đến gần, dưới ánh đuốc, Bình ầu vội vàng lao tới, bà nắm góc áo Trần Dung, nhỏ giọng hỏi: “Nữ lang, sao giờ người mới trở về?” Giọng của bà run rẩy.

Trần Dung lắc đầu, không nói gì.

Chỉ chớp lát, chủ tớ hai người bước vào doanh trường.

Bình ầu thấp đèn đuốc, nhìn ngắm Trần Dung.

Nhìn Trần Dung, Bình ầu nói với giọng kinh hãi: “Nữ lang, đã xảy ra chuyện gì vậy?” Bà phát hiện trên mặt Trần Dung mang theo mỉm cười, đây là một loại tươi cười thoải mái không nên xuất hiện dưới tình huống như vậy.

Trần Dung nâng mắt nhìn bà một cái, môi khẽ cong, nói: “Không có, chính là nghĩ thoáng một việc thôi.”

Bình ầu tò mò đi theo phía sau nàng, cũng giống nàng ngồi lên tháp, liền thanh hỏi: “Nữ lang nghĩ thoáng chuyện gì?”

Trần Dung nhắc chén rượu, chậm rãi nhấp một ngụm, lấy một loại ngữ khí tùy ý trả lời: “Nghĩ thông suốt, mặc kệ sống hay chết, cũng có người đáng để niệm tưởng, đó là đủ rồi.” Nàng nâng cốc uống một hơi cạn sạch, nói với vẻ tự giễu: “Ta rốt cục có thể cùng chàng ở chung một chỗ.”

Bình ầu càng hồ đồ.

Trần Dung cũng không bình tĩnh nói thêm gì nữa, lập tức phát phát tay, ra lệnh: “Đi xem có thể chuẩn bị nước nóng hay không, ta muốn tắm rửa.”

“Vâng.”

Đêm nay, Trần Dung ngủ rất sâu, so với bất cứ thời điểm nào trong quá khứ đều ngon giấc hơn hẳn.

Ngày hôm sau, Trần Dung rõ ràng cảm giác được kế hoạch của Nhiễm Mẫn có biến hóa, tốc độ tiến lên của nhóm sĩ tốt chậm lại, lính do thám được phái đi bốn hướng, các phụ tá liên tiếp ra vào doanh trường, ngay cả trên khuôn mặt của y cũng xuất hiện một loại thần nhiên tự tại, giống như có một chuyện thú vị đang sắp trình diễn trong sự chờ mong của y.

Chẳng lẽ, y thật sự bởi vì chuyện bị mai phục kia mà thay đổi chủ ý, không đi Lạc Dương, mà đến tham dự tranh đấu giữa Mộ Dung Khác cùng Vương Hoàng sao?

Trần Dung âm thầm kinh ngạc.

Buổi chiều, Bình ầu từ ngoài doanh trường đi tới, bà cầm một cái khay, kêu lên với Trần Dung: “Nữ lang, nữ lang.”

“Chuyện gì?”

Bình ầu đi đến trước mặt nàng, bà đặt khay xuống, vén tấm vải lên, cười khỏ: “Thật sự là kỳ quái, tướng quân lại tặng cho người hai bộ bào phục nam tử.”

Trần Dung kinh ngạc đi xuống thấp, nàng cầm khay lên xemr “Y, thật sự là bào phục nam tử.” Đảo mắt, nàng hiểu ra: “Đây là quân doanh, ta ra ra vào vào, giả trang thành thiếu niên, tất nhiên là càng thích hợp.”

Bình ầu nghe vậy, gật đầu, nói: “Cũng đúng.”

Trần Dung biết ý tứ của Nhiễm Mẫn, lập tức, nàng liền thay một bộ bào phục màu lam nhạt, ngắm nghĩ, vẫn đội thêm đầu lạp rồi mới đi đến doanh trưởng của Nhiễm Mẫn.

Chỉ chốc lát, Trần Dung đã xuất hiện ở chỗ doanh trưởng. Một phụ tá bước ra, hẩn liếc mắt một cái nhìn thấy Trần Dung, đầu tiên là sùng sốt, lập tức hẩn nghĩ tới gì đó, hướng tới Trần Dung chấp tay rồi mới rời đi.

Trần Dung ngẩn ra.

Nàng nhìn theo sau tấm rèm lại có một phụ tá đi ra, phụ tá này nhìn thấy nàng, cũng là chấp tay, mới bước đi.

Trần Dung cúi đầu.

Nàng hiểu được, nhất định là Nhiễm Mẫn đã lộ ra điều gì đó với bọn họ, những người này hành lễ với nàng là đã coi nàng là phu nhân của y.

..... Cuộc đời này mặc dù không được viên mãn, nhưng coi như cũng có một chút tôn trọng

Trần Dung bước nhanh vào trong doanh trưởng.

Trong doanh trưởng chỉ có một mình Nhiễm Mẫn. Trần Dung nhìn y đang ngồi trên tháp, dựa bàn viết nhanh, bước chân trở nên nhẹ nhàng.

Nhưng dù là như thế, nàng mới đi hai bước, Nhiễm Mẫn cũng không ngẩng đầu lên đã mở miệng: “A Dung.”

“Vâng.”

Trần Dung thi lễ.

Nhiễm Mẫn ra lệnh: “Từ giờ trở đi, nàng đi theo bên cạnh ta, không được rời một bước.”

Y thốt ra câu này, thật lâu cũng không nghe thấy Trần Dung trả lời.

Vì thế, y ngẩng đầu lên.

Hướng tới Trần Dung đang trầm mặc liếc mắt một cái, hai tay y chống đầu gối, nghiêng về phía trước, nói với vè nghiêm túc: “Kiếp sống quân lữ, đảo mắt sẽ liên quan tới sinh tử, nghĩ nhiều như vậy làm gì? Nàng yên tâm, ta nhất định sẽ cho nàng một danh phận.”

Y biết, Trần Dung cũng biết, việc của Nhiễm Mẫn thường xuyên ngày ngày đêm đêm, nếu Trần Dung thật sự không rời khỏi y một bước, ở chung với y qua một đêm, hoặc là nói, cô nam quả nữ ngủ chung với nhau, đó là chuyện tình ngay lý gian.

Trần Dung là một nữ lang, lại còn chưa chính thức gả cho y tất nhiên là không thể đáp ứng. Lời này của Nhiễm Mẫn đã cho nàng một liều thuốc an thần.

Sau khi y nói ra lời này, nhìn thấy Trần Dung còn đang trầm mặc, mày rậm nhíu lại, y quát: “Nàng còn do dự chuyện gì?”

Trần Dung biết, người như y rất trọng lời hứa, nếu y nói ra nhất định sẽ làm được. Biết thì biết nhưng thật sự nàng không muốn chưa thành thân đã ở chung với một nam nhân cả ngày cả đêm, nàng thật sự làm không được.

Đỏ mặt, Trần Dung cắn môi, đang không biết nên xử lý việc này thế nào, một loạt tiếng bước chân truyền đến.

Chỉ chốc lát, một phụ tá xuất hiện ở cửa doanh trưởng.

Thấy người nọ tiến vào, Trần Dung vội vàng thi lễ, thối lui đến một góc.

Người phụ tá liếc nhìn nàng một cái, cảm thấy hiểu rõ, cũng không để ý tới, chuyển sang nhìn Nhiễm Mẫn chấp tay nói: “Bẩm tướng quân, Mộ Dung Khác xuất hiện.”

Nhiễm Mẫn vừa nghe, hai tay thả lỏng, nghiêng người về phía trước, hỏi: “Vậy Vương Hoảng thì sao?”

Vừa nghe đến Vương Hoảng, Trần Dung liền ngẩng đầu lên.

Người phụ tá lắc đầu, cau mày, nói: “Rất là kỳ quái, Lang Gia Vương thị không hề có chút động tĩnh.”

Hắn nói tiếp với giọng nghi hoặc: “Nếu không phải Vương Thất lang còn ở lại thành Nam Dương, tại hạ nghĩ rằng hắn đã bỏ chạy rồi.”

Nhiễm Mẫn cười cười, nói: “Vương Hoảng tuổi tuy nhỏ, nhưng cũng là người không dễ nhìn thấu.”

Y ngả về phía sau, thì thào nói: “Trận tranh đấu này, ta cũng chờ mong.” Nói tới đây, y quả quyết hạ lệnh: “Thông tri xuống, người của chúng ta bất cứ lúc nào đều không được xuất hiện trong tầm mắt của song phượng, đừng để cho bọn họ phát hiện sự tồn tại của chúng ta.”

“Vâng.”

“Trong thành Nam Dương tình huống như thế nào?”

Người phụ tá cười lạnh: “Vẫn là như vậy, lòng người hoảng sợ, rối loạn!” Nói tới đây, hắn lại cất tiếng chê cười: “Nghe nói Nam Dương vương kia nhiều ngày nay đã gầy rộc đi, tóc cũng bạc trắng một nửa.” Hắn nói tới đây, tâm tình tốt, nở nụ cười.

Nhiễm Mẫn gật đầu.

Y cúi đầu mở ra một quyển sách lụa, nhìn nhìn, lại hỏi: “Các tộc khác thì sao? Có dị động gì không?”

Phụ tá bẩm: “Từ phương tây và phương bắc có Hồ tộc đến, phía đông cũng có bóng dáng của người Hồ.”

Nhiễm Mẫn nghe đến đó, cười lạnh lùng: “Hạ lệnh, ngăn lại toàn bộ những người có ý tiến đến giao sát! Hừ, họ Mộ Dung không có một nam nhân nào khác, nếu trước mặt người trong thiên hạ đưa ra chiến thư với Vương Thất lang, hắn là phải cùng hắn một chọi một, đao thương sống mái!”

Người phụ tá ha hả cười, hắn bội phục nhìn Nhiễm Mẫn, nói: “Tướng quân không muốn người khác đến quấy rối chăng? Ha ha ha, được, để thuộc hạ đi làm.”

Hắn cũng là người sáng khoái, xoay người rời đi.

Đi được vài bước, người phụ tá đột nhiên dừng chân, nhìn về phía Trần Dung.

Nhìn Trần Dung mặc quần áo nam bào, im lặng đứng ở trong góc, hắn gật đầu, nói với Nhiễm Mẫn: “Nữ lang sĩ tộc này đúng là đặc biệt không giống ai, vận khí của tướng quân cũng không tệ lắm đâu. Ha ha.”

Cũng không chờ Nhiễm Mẫn trả lời, hắn đã nghênh ngang bước đi.

Nhiễm Mẫn chỉ vùi đầu viết nhanh.

Trần Dung đi đến bên cạnh y, chậm rãi ngồi xuống, một bên sửa sang lại sách lụa lộn xộn, một bên liếc về phía chữ ở mặt trên.

Mặt trên đều là về trận chiến trong thành Nam Dương lần này.

Nhiễm Mẫn không chỉ dừng mảnh vang danh khắp thiên hạ, y còn rất tài trí, chinh chiến chi đồ, có thể nói là một nhân vật thiên tài không gì không rõ. Bằng không, cũng đã không thể trở thành danh tướng thiên hạ đệ nhất.

Trần Dung vừa sửa sang lại sách lụa vừa liếc mắt nhìn, trong lúc bận rộn, cũng không để ý tới thời gian.

Cũng không biết qua bao lâu, đột nhiên, giọng nói trầm thấp của Nhiễm Mẫn truyền đến: “A Dung, có muốn trở về thành Nam Dương không?”

Trở về thành Nam Dương?

Trần Dung ngẩn ra, ngẩng ngay đầu lên.

Nhiễm Mẫn không nhìn nàng, y chỉ đang vội vàng viết gì đó.

Một hồi lâu, Trần Dung nhẹ giọng hỏi: “Lúc này, cửa thành của Nam Dương có thể ra vào sao?”

Nhiễm Mẫn nghe vậy, y buông bút lông, ngẩng đầu nhìn Trần Dung, nở nụ cười thần bí.

Tay phải y duỗi ra, vói lên cánh tay Trần Dung.

Sau đó, y kéo nàng thật mạnh ù vào trong ôm ấp của mình.

Ôm nàng, y khẽ cười nói: “Cần gì phải theo cửa thành ra vào?”

Trần Dung khó hiểu trừng lớn mắt nhìn y.

Nhiệm Mẫn dựa vào phía sau, nắm ngón tay thành lược chải vuốt sợi tóc đen bóng của nàng, nói: “Thành Nam Dương có một đường hầm.”

Trần Dung kêu ‘A’ sợ hãi ra tiếng, nàng trừng nhìn y, hé cái miệng nhỏ nhắn, nửa ngày nói không ra lời.

Lúc này tim trong lồng ngực nàng nhảy loạn: Thành Nam Dương có một con đường. Vậy không phải là nói, cho dù xuất hiện vạn nhất, cũng có thể cứu chàng sao?

Ngay khi nàng miên man suy nghĩ, Trần Dung liếc thấy ánh mắt híp lại hồ nghi của Nhiệm Mẫn.

Lập tức, nàng thu hồi tâm thần, rũ hai mắt, thì thào nói: “Nói như vậy, ta có thể tự do ra vào thành Nam Dương sao?” Nàng nheo lại hai mắt, trong ánh mắt lộ vẻ chờ mong: “Ta cũng có thể nhìn xem hoàn cảnh hiện tại Trần Nguyên còn có hai vị phu nhân và nhi tử nữ nhi của hân sao?”

Trong ánh mắt, biểu lộ một sự ngoan độc.

Nhiệm Mẫn thấy thế thì thu hồi hồ nghi, cất tiếng cười to. Y vỗ mạnh tay nói: “Giới cho A Dung nàng, quả nhiên là người không thể đắc tội. Được, ta mang nàng đi xem toàn gia kia thế nào!”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111

Nhiệm Mẫn làm việc luôn quyết đoán, sáng sớm ngày hôm sau, y bố trí một chút rồi mang theo Trần Dung chạy tới thành Nam Dương.

Lúc này y thay trường bào bình thường của kẻ sĩ, ngay cả Trần Dung cũng giả trang thành thiếu niên, quần áo trường bào màu xanh nhạt, trên đầu còn đội đầu lạp, nếu không đáng người thướt tha kia thật sự không giấu nổi.

Nơi cửa vào là ở một khe núi sau cửa thành phía tây của Nam Dương, Nhiệm Mẫn giao tọa kỵ cùng binh khí cho thân binh, nắm tay Trần Dung đi vào bên trong.

Nơi này khá nhỏ, chỉ có thể cho phép một người đi qua, Nhiệm Mẫn đi phía trước mở đường, Trần Dung nhìn y, thấp giọng hỏi: “Tướng quân cũng không mang theo một thân binh nào, liệu có gì bất ổn hay không?”

Giọng nói trầm thấp của Nhiệm Mẫn rầu rĩ quanh quẩn: “Bất ổn ư? Chi cần không cho Nam Dương vương nhìn thấy thì sẽ không sao cả.”

Y cười cười, lấy một loại ngữ khí trào phúng nói: “Kẻ sĩ Tấn nhân chúng ta phong nhã, không có mấy ai biết dùng sức mạnh, nữ lang yên tâm, bọn họ thấy ta, chỉ sợ sẽ phải chịu đau khổ thôi.” Trần Dung nghe ra, ngữ khí này, nếu như nói là trào phúng, không bằng nói là một loại chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Toàn bộ Tấn nhân, các quý tộc đã quen hưởng xa hoa, nhóm kẻ sĩ so với bất cứ kỳ ai còn văn nhược tao nhã hơn, có đôi khi, ngay cả Trần Dung cũng sẽ đau lòng. Đương nhiên, kiếp trước khi nàng còn chưa gả cho Nhiệm Mẫn, nàng cũng không có cảm khái dư thừa.

Trong này tối đen, Nhiệm Mẫn giơ cây đuốc, bước thấp bước cao đi tới, có y ở phía trước, Trần Dung cũng không cảm thấy con đường này âm trầm cho lắm. Bất tri bất giác, con đường tám bốn năm trăm bước, đã đi tới tận cùng.

Nhiệm Mẫn nhét cây đuốc vào trong tay Trần Dung, vươn tay chậm rãi đẩy tảng đá che ở phía trước ra.

Đào mắt, ánh sáng rọi vào mắt Trần Dung.

Nhiệm Mẫn nhảy lên, nhìn xuống nàng, vươn bàn tay ra: “Đi lên đi.”

Trần Dung lên tiếng, tắt cây đuốc, cẩn thận đặt xuống, rồi nắm tay y nhảy lên.

Vị trí nàng đứng là một chuồng to có mùi phé khí. Ở chỗ đường ra vừa rồi là bên cạnh vách tường chỉ có chứa một đường. Bốn phía của chuồng trống trơn, bùn đất cùng lá rụng chồng chất, rõ ràng đã lâu không có ai ra vào.

Trần Dung quay đầu nhìn, lẩm bẩm: “Ta còn nghĩ rằng sẽ có cơ quan gì đó, hóa ra là một tảng đá cồng kềnh cản đường.” Tảng đá như thế, đổi lại là một người văn nhược, thật đúng là không thể chuyển ra nổi.

Trần Dung ngẩng nhìn khắp xung quanh, Nhiệm Mẫn đã đội đầu lạp, khoanh tay đi xa.

Trần Dung vội vàng đuổi theo.

Từ chuồng này đi ra không đến ba trăm bước, đã là một tường vây rách nát, bên ngoài tường là một ngõ nhỏ, ngoài ngõ nhỏ tầm hai trăm bước là phố nam ở Nam Dương.

Đi trong phố nam, Trần Dung nhìn người đi đường sắc mặt hoảng sợ, nhìn các cửa hàng đóng chặt cửa kia, đột nhiên nàng có một cảm giác như đã trải qua mấy đời.

Hai người xen lẫn trong dòng người, sau một lúc, đại môn Trần phủ đã xuất hiện ở trước mắt.

Lúc này, Nhiễm Mẫn chuyển bước chân, đi về phía một nhà mở tiệm rượu.

Tiệm rượu này vốn cũng là một nơi phồn hoa, có điều lúc này trong đại đường rộng rãi có thể chứa tới trăm người dùng cơm vô cùng vắng vẻ. Thấy hai người Nhiễm Mẫn đi vào, chủ quán mang về mặt đau khổ liếc nhìn bọn họ một cái, hữu khí vô lực kêu lên: “Quân tử, tiểu điểm không rượu không thịt, chỉ có cháo trắng, còn muốn dùng không?”

Nhiễm Mẫn gật đầu, trầm giọng nói: “Tất nhiên là muốn dùng.” Y tùy tay ném ra một mảnh vàng lá.

Chủ quán liếc mắt nhìn vàng lá kia, thờ dãi một tiếng, nói: “Cũng không biết thứ này còn dùng được trong đời nữa hay không.” Hắn hữu khí vô lực thu hồi vàng lá, chuyển vào trong hậu đường thu xếp.

Chỉ chốc lát sau, hai bát cháo trắng to có thể nhìn thấy đáy xuất hiện ở trước mặt Trần Dung và Nhiễm Mẫn. Chủ quán hiển nhiên là người lẩm miệng, hẳn một bên dọn bát đĩa, một bên cảm thán: “Chỉ có mấy thứ này thôi. Ai, nếu là ngày xưa, quân tử đưa cho vàng lá kia, chỉ sợ có thể mua được một chiếc xe lương thực, hiện tại với hoàn cảnh hiện này, cũng chỉ đáng giá hai chén cháo trắng. Ai, lão bà của ta cũng đang mắng mỏ, tính đến ngày mai tiểu điểm ta đã mở được 20 năm này cũng phải đóng cửa. Nói đến nói đi, người Hồ vây quanh thành, vàng bạc gì đó đều là phế vật, chỉ có chút cháo trắng này còn có thể cứu sống mạng người.”

Nhiễm Mẫn vốn không để ý đến chủ quán đang lải nhải.

Nhìn thấy y chỉ cúi đầu chậm rãi húp cháo, Trần Dung liếc nhìn cửa hông của Trần phủ ở đối diện một cái, thấp giọng hỏi: “A bá, Trần phủ này sao lại vắng vẻ lạnh lùng như thế, thật không giống với xưa kia?”

Chủ quán theo ánh mắt nàng quay đầu nhìn thoáng qua, lắc đầu nói: “Vắng vẻ ư? Hồ binh sẽ vây thành, trọng binh của Nam Dương vương gác cửa thành, chỉ được phép vào không cho phép ra, nay mọi phủ đệ thị tộc đều rất vắng vẻ.”

Trần Dung liếc nhìn Nhiễm Mẫn trầm mặc không hề rằng một cái, muốn hỏi về chuyện Vương Hoảng, ngẫm nghĩ, vẫn thay đổi chủ ý: “Vậy a bá có nghe nói gì về Trần Nguyên không?”

Trần Dung cười tiếp lời: “Trước đó không lâu nhìn thấy vị này, hẳn thật là phong quang, cũng không biết hiện tại như thế nào?”

“Trần Nguyên? Người tới từ phía nam sao?” Trong sự chờ mong của Trần Dung, chủ quán lắc đầu, nói: “Hôm qua thấy hắn có vẻ vội vàng, gầy đi rất nhiều. Ai, thời điểm này, ngay cả Nam Dương vương cũng phải bạc đầu.”

Trần Dung thấy không hỏi được việc mình muốn nghe nên khẽ nhún mày.

Vừa rồi khi đi ngang qua phố nam, nàng thấy cửa hàng của mình đều đã đóng cửa, xem ra, muốn tìm hiểu tình huống trong phủ thật đúng là không dễ dàng.

Đúng lúc này, Nhiễm Mẫn ném ra một mảnh vàng lá từ trong tay áo, cười nhẹ: “Làm phiền chủ quán, người đi vào từ cửa hông này, tìm một hạ nhân gọi là Thượng tâu, nói là có cô nhân muốn gặp. Nghĩ đến hiện tại Trần phủ sẽ không để phòng người ngoài như người ra vào.”

Chủ quán nhìn vàng lá kia, nghĩ nghĩ rồi vươn tay cầm lấy, nói: “Vậy để ta đi thử một lần.”

Chủ quán vừa mới đi ra, chỉ thấy đối diện có một chiếc xe ngựa chạy tới.

Sau khi xe ngựa dừng lại chỗ cửa hông của Trần phủ, một thanh niên từ trong xe ngựa lách lư bước xuống, hắn vừa đi vừa mắng mỏ xa phu đang đánh xe: “Tiện nô tiện nô, đã tới cửa nhà, còn luyên tiếu đoạn đường này ư?”

Trong sự hùng hăng hồ hồ, hắn lại quát người gác cổng đứng ở phía xa: “Tiện nô nhà ngươi, nhìn thấy lang quân không ra nghênh đón, không đến đỡ, chán sống rồi sao?”

Giọng nói thô bạo, mang theo mùi rượu nồng nặc.

Trần Dung nhìn thanh niên kia, hai mắt sáng ngời, khẽ nói: “Là Trần Tam lang.”

Nàng quay phắt đầu nhìn về phía Nhiễm Mẫn, trong ánh mắt lộ vẻ chờ mong. Thấy Nhiễm Mẫn không thèm quan tâm, Trần Dung kêu lên với chủ quán: “Chủ quán, cũng không cần người vào Trần phủ gọi người, người gọi lang quân say rượu kia tới đây đi.”

Chủ quán kia đáp: “Được rồi.” Rồi chạy bước nhỏ về phía Trần Tam lang.

Chủ quán vừa mới chạy đến trước mặt hắn, còn chưa mở miệng, Trần Tam lang nghiêng ngả lão đảo đã vung mạnh tay, đẩy chủ quán đi thật xa.

Chủ quán vội vàng đứng vững, lại tiến lên, khuôn mặt tươi cười nói một câu gì đó, lời của hắn vừa thốt ra, Trần Tam lang đã ha hả cười nói: “Đi, đi gặp hắn thôi.”

Dứt lời, hắn lắc la lắc lư đi vào trong điểm.

Trần Dung lại nhìn Nhiễm Mẫn, y vẫn đang húp cháo, không hề có ý tứ đứng lên chào đón. Trần Dung đành phải đứng lên, tiến ra đón, khề cười nói: “Lang quân là Trần Tam lang đúng không? Tiểu nhân đã sớm nghe nói qua Trần Tam lang tài hoa bất phàm, phong tư xuất chúng, nếu sinh ra ở Lang Gia Vương gia, tất sẽ không thua kém Lang Gia Vương Thất.”

Khi Trần Dung đang thao thao bất tuyệt thổi phồng, Nhiễm Mẫn ngẩng đầu lên, y nghiêng mặt đi, mắt đen giấu dưới đầu lạp mang theo ý cười, nhìn Trần Dung hoàn toàn bất đồng so với ngày thường.

Trần Tam lang luôn tự phụ tài danh, đối với danh sĩ cao cao tại thượng vẫn hay đồ kỵ. Nghe thấy Trần Dung tán dương như thế, hắn cười ha ha, mắt say lơ đãng nhìn nàng, nói: “Đúng đúng đúng, tiểu tử nói lời này rất đúng, thực xuôi tai.”

Một bên cười, hắn vừa vươn tay dựa vào bả vai Trần Dung.

Trần Dung thở ra một hơi, né sang một bên.

Nàng chỉ về phía tháp, cười nói: “Lang quân thỉnh ngồi trên tháp.”

Trần Tam lang không hề động đậy. Hắn nghiêng đầu, hai mắt vẫn lơ đãng nhìn Trần Dung, nói: “Sao ngươi lại quen mặt như thế?”

Trần Dung nghe vậy, ha ha cười, nàng dường như tùy ý để tay lên đầu lạp, nói: “Thế nhân có nhiều người giống nhau, lang quân nhất định là hoa mắt rồi.”

Trần Tam lang còn đang hồ nghi nhìn nàng, hắn hít mũi, nói thầm: “Vẫn là không đúng.” Vừa nói, hắn vừa lắc la lắc lư đi đến tháp ngã xuống, ngửa mặt lên trời, nằm như thế một lúc, gần như là đột nhiên, “A.....” một tiếng, Trần Tam lang tê rống lên. Sau khi chủ quán cùng Trần Dung cả kinh giật mình một cái, hắn đột nhiên kêu lên: “Người đâu, mang rượu tới.”

Không đợi chủ quán mở miệng, Trần Dung đã rót một ít cháo ra, vừa đem bát nhét vào trong tay hắn, vừa thân thiết hỏi: “Sao lang quân uống nhiều rượu như vậy? Chẳng lẽ là người nào vô liêm sỉ đui mù chuốc rượu lang quân sao?”

Lời nói phở phùng quê mùa vừa ra khỏi miệng nàng, Nhiễm Mẫn lại nghiêng đầu, tựa tiểu phi tiểu xem xét nàng.

Thời gian này, Trần Tam lang ngày ngày dùng rượu tiêu sầu đã sớm buồn khổ không chịu nổi, nghe thấy Trần Dung hỏi, hắn dùng tay áo che mặt, òa lên khóc lớn.

Vừa khóc, hắn vừa nói: “Ngọt ngọt ư? Ông trời đáng chết này khiến ta ngọt ngọt mà.”

“Đúng, đúng, ông trời thật sự kém cỏi, sao có thể khiến lang quân ngọt ngọt vậy?” Trần Dung cũng không dám thóa mạ ông trời, từ sau khi trọng sinh, nàng đối với quỷ thần luôn kính trọng e ngại.

Trần Tam lang nghe thấy lời phụ họa của nàng, bung lên cháo đặt bên miệng, vừa uống vừa nói một câu: “Rượu ngon.” Sau đó, dưới sự dụ dỗ của Trần Dung, hắn lại nức nở: “Xong rồi, xong rồi, đều xong rồi, đều xong rồi.....”

Trần Dung cố đè nén vui mừng, vội vàng hỏi: “Vì sao lang quân nói xong rồi?”

Trần Tam lang không nghe thấy câu hỏi của nàng, hắn vẫn còn đang khề nói: “Xong rồi, đều xong rồi. Phụ thân xong rồi, ta cũng xong rồi. Ô ô ô.....”

Trần Dung vội vàng rót một ít cháo đưa qua, lại hỏi: “Phụ thân của lang quân vì sao xong rồi?”

“Vì sao xong rồi?” Trần Tam lang khàn khàn cười ra tiếng, hắn nghẹn ngào nói: “Đã đánh mất lương thực Nam Dương vương gom góp, lại đánh mất người trong gia đình mẫu thân để kết phùng thu mua lương thực. Ô ô..... Người Hồ sẽ vây thành, ta lại có một phụ thân ngu xuẩn như thế, nhân khẩu rỗng tuếch, không được tộc nhân đối đãi, còn có Nam Dương vương luôn bắt thóp phụ thân ta.” Thời đại hiện nay hiểu đạo cao hơn hết thảy, ngay cả trong lúc say sưa, trong lòng hắn cũng vẫn sợ hãi, không dám thóa mạ phụ thân.

Trong lúc Trần Dung không giấu được tươi cười, Trần Tam lang tiếp tục nức nở: “Còn nói cái gì mà người cùng với họ Lý họ Hứa nội tộc cấu kết, ở thời điểm mẫu chót đâm lao ta một dao. Nếu không phải có bá phụ ra mặt, đầu phụ thân ta cũng rơi xuống đất rồi. Ô ô, xong rồi, cái gì cũng đều xong rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Lang quân vẫn vậy

Trần Tam lang nói đến chỗ thương tâm òa khóc lên, say sưa nói lời mơ hồ.

Trần Dung hỏi vài câu, thấy rốt cuộc không hỏi ra gì nữa, lại nhìn thấy vài người vội vã chạy tới đây. Nàng biết, nhóm Quý châu truyền thừa mấy trăm năm luôn tuân theo cổ huấn rằng việc xấu trong nhà không thể tuyên dương ra bên ngoài, ngay cả trước mặt người ngoài, dù thế nào cũng phải giữ mặt mũi. Mấy người kia, nhất định là sợ Trần Tam lang say rượu hồ ngôn loạn ngữ nên mới chạy tới.

Nàng đứng lên, thấp giọng nói với chủ tiệm quán rượu: “Lão bá, làm phiền đồ vị lang quân này ra, giao cho người nhà hẩn.”

Chủ quán nhận được vàng lá, tất nhiên là nguyện ý đỡ Trần Tam lang ra ngoài.

Khi bọn họ tới cửa điểm, vài người đã chạy đến nơi. Mấy người tiếp đón Trần Tam lang, quay đầu nhìn về phía Trần Dung. Nhưng lúc này Trần Dung đã đứng ở trong góc, bộ mặt mơ hồ, bóng người mơ hồ, mấy người căn bản thấy không rõ.

Nhìn bọn họ rời đi, đột nhiên, Nhiễm Mẫn cười nhẹ: “Nữ lang, đã như ý nguyện chưa?”

Trần Dung quay đầu, nàng thi lễ với y, khoái hoạt nói: “Đúng, như ý nguyện rồi.” Trần Nguyên kia đã đắc tội với Lang Gia Vương thị, lại đắc tội với Nam Dương vương, có thể nói, cho dù là Kiến Khang hay là thành Nam Dương, hẩn đã không còn nơi nào để sống yên ổn nữa rồi.

Mà Trần Nguyên sụp đổ, cho dù là Trần Tam lang hay là Trần Vi, giá trị con người sẽ bị chuyển biến đột ngột. Ngay cả Nguyễn thị, hẩn ở trong Quý châu cũng khó mà ngóc đầu làm người.

Lúc này Trần Dung mỉm cười yếu ớt, không chút nào che giấu khoái ý.

Trong âm u, Nhiễm Mẫn trầm trầm nhìn nàng, lại mỉm cười.

Đúng lúc này, tiếng ồn ào náo động truyền đến.

Trong tiếng ồn ào mang theo hoan hô cùng tiếng nữ tử kêu la, đối với toàn thành đang bất an, âm thanh tràn ngập vui vẻ này thật sự là hiếm thấy.

Nhiễm Mẫn ngẩng đầu nhìn, Trần Dung lại chạy vài bước ra cửa điểm.

Ở chỗ ngã tư phía trước xuất hiện một chiếc xe ngựa.

Chỉ liếc mắt một cái, Trần Dung đã cứng đờ.

Chậm rãi, nàng mở to mắt nhìn, nhẹ nhàng cười.

Chung quanh xe ngựa vây đầy thiếu niên nam nữ. Trong tiếng cười nói, Trần Dung nghe thấy Trần Kỳ kêu lớn: “Thất lang, Thất lang, ta biết việc người Hồ vây thành không liên quan đến chàng, trăm ngàn lần chàng đừng để ý.”

Một nữ lang khác yêu kiều kêu lên: “Có Thất lang ở đây, thành Nam Dương tất nhiên không đáng lo.”

Một thiếu niên cũng hét lớn: “Lang Gia Vương thị tinh binh vô số, ngay cả Mộ Dung Khác cũng không thể làm gì được.”

Liên tiếp đều là an ủi, đều là sung sướng quát to, nhìn đám thiếu niên nam nữ cười nói, Trần Dung biết trong thâm tâm của bọn họ luôn cảm thấy Vương Hoàng nhất định có thể giải quyết nguy cơ này.

Lúc này, phía sau Trần Dung truyền đến giọng nói trầm thấp của Nhiễm Mẫn: “Lão bá đối với Lang Gia Vương Thất cũng không có một câu oán hận?”

Chủ quán trả lời vội về nhu hòa: “Mọi kẻ sĩ đều nói, Vương Thất lang đáng tin cậy, nghĩ đến hẩn là đáng tin cậy.”

Lời chủ quán vừa dứt, Nhiễm Mẫn thở dài một tiếng, tràn ngập buồn bực cùng chua xót: “Chỉ vì hẩn là Lang Gia Vương Thất ư? Quả nhiên là nỗi danh trong thiên hạ!”

Trần Dung vẫn còn nhìn xung quanh.

Nàng xuyên qua đầu người trùng trùng điệp điệp, hoa phục váy dài chồng chất, nhìn về phía người trong xe ngựa.

Trong xe ngựa lay động, ngẫu nhiên liếc mắt một cái, nàng có thể nhìn thấy một đôi mắt cao xa trong suốt. Ngay cả giờ phút này, đôi mắt kia cũng mang theo ý cười, ôn nhu, yên tĩnh Tự tại như vậy, thông dong như vậy, giống như việc sắp đối mặt với cường địch, che đậy mưa gió trong thiên địa, chẳng qua chỉ là một bữa yến hội trong nhân gian thái bình. Không gì hơn chuyện này, càng đừng nói đến tai ương!

Đây là một đôi mắt có thể khiến người ta bình thần, có thể khiến người ta vừa nhìn thấy không tự chủ được mà mỉm cười theo chàng. Trần Dung chỉ liếc mắt một cái cảm thấy an bình yên tĩnh, bất tri bất giác, nàng cũng tươi cười, nhẹ nhàng ngâm nga: “Quần tử có biết năm tháng tĩnh lặng.”

Một câu cực đơn giản, ngầm vịnh xuất tướng cực kỳ tùy ý, trong con người mang ý cười của Trần Dung đã ảm ứ.

Đúng lúc này, trong xe ngựa con người thân nhiên cao xa thân nhiên kia đột nhiên chuyển mắt nhìn về phía nàng.

Ngay lúc chàng vừa liếc nhìn, Trần Dung rùng mình, theo phản xạ định lùi đầu về.

Người nọ trong xe ngựa cũng chỉ là tùy ý liếc mắt một cái rồi thu hồi, không hề nhìn về phía nàng nữa.

Trần Dung thở dài một hơi, có điều đồng thời lúc nhẹ nhõm thở ra này, nàng đột nhiên cảm thấy trong miệng có chút đắng chát.

Cấn chặt răng, Trần Dung nặn ra một tươi cười, quyết đoán quay đầu, trở về trong điểm.

Trong góc điểm, bóng dáng cao lớn vĩ ngạn kia đang ngửa đầu nhìn phòng ốc, trên gương mặt tuấn mỹ hình dáng rõ ràng có sự cô đơn, tịch mịch, còn có tang thương mãi mãi.

Trần Dung liếc mắt một cái liền cúi đầu, đi tới gần chậm rãi ngồi xuống bên cạnh y.

Nàng rũ hai mắt, lẳng lặng nhìn hai tay của mình, ánh mắt đờ đẫn, tâm tư bay xa.

Giờ này khắc này, trong điểm im lặng như thế.

Bên ngoài ồn ào náo động, tiếng cười đùa vẫn còn đang tiếp tục.

Vương Hoàng trong xe ngựa lúc này thân nhiên nói một câu.

Tức thì, xe ngựa gia tốc.

Xe ngựa vừa gia tốc, đám người vây quanh liền tự động tản ra. Thiếu niên thiếu nữ lẳng lặng lui ra, lẳng lặng nhìn xe ngựa Vương Hoàng phóng về phía trước, không hề làm ồn. Bọn họ biết, lúc này Thất lang nhất định có nhiều chuyện cần xử lý, bọn họ không thể khiến tâm chàng rối loạn.

Xe ngựa vọt tới trước cửa hàng.

Sau rèm xe, thiếu niên tuấn mỹ cao xa kia quay đầu, không chút để ý liếc nhìn trong điểm một cái, sau đó, mỉm cười gọi: “Mộc Tử.”

Một thanh niên hộ vệ tầm hai mươi tuổi giục ngựa tới gần: “Lang quân có gì phân phó?”

Vương Hoàng cong khóe miệng, giọng nói mang ý cười: “Phái người đi thăm dò điểm kia, nhớ rõ phải nhanh chóng, cẩn thận, có người thì trốn đi.”

Thanh niên hộ vệ vội vàng đáp: “Vâng.” Rồi giục ngựa quay lại.

Xe ngựa Vương Hoàng vừa rời khỏi, Nhiệm Mẫn liền đứng lên, y dè dặt đạp, ra lệnh: “Đi thôi.”

“Vâng.”

Trần Dung cũng vội vàng dè dặt đạp, đi theo phía sau y ra ngoài.

Vừa mới đi ra vài bước, còn chưa tới cửa, Trần Dung đột nhiên dừng lại chân, kinh hi kêu lên: “Là Thượng tẩu.”

Một chiếc xe ngựa chạy lại đây, lão nhân đánh xe kia không phải Thượng tẩu thì là ai?

Nhiệm Mẫn liếc nhìn Trần Dung đang trông mong nhìn mình một cái, bước chân vẫn không ngừng.

Trần Dung thấy thế, há miệng thở dốc, vẫn đi theo y. Có điều khi nàng vừa đi, vừa liên tiếp quay đầu, nhìn về phía xe ngựa của Thượng tẩu.

Hai người đi tới một con đường.

Lúc này, Nhiệm Mẫn ngừng lại, Trần Dung nhìn y lại chỉ thấy bóng dáng y chấp hai tay sau lưng, lẳng lặng đứng thẳng.

Mà lúc này, xe ngựa Thượng tẩu đã tới gần.

Đột nhiên, Trần Dung hiểu được ý tứ của y.

Nàng xông ra vài bước xa, cất giọng trong trẻo: “Thượng tẩu!”

Tiếng kêu của nàng vừa thốt ra, Thượng tẩu liền vội ngẩng đầu.

Đảo mắt, lão thấy được Trần Dung. Tuy rằng nàng mặc bào phục thiếu niên, tuy rằng nàng đội đầu lạp, nhưng Thượng tẩu chỉ liếc mắt một cái thì đã biết đây là nữ lang nhà mình.

Lập tức, Thượng tẩu đỏ hốc mắt, môi khô nẻ run run sau một lúc há mồm định kêu to.

Lúc này, Trần Dung còn nói thêm: “Đừng để lộ ra.”

Nơi này ngã tư đường người đi lại rất thưa thớt. Dù là như thế, khi Trần Dung nói cũng khẽ thấp giọng. Thượng tẩu nghe vậy, lập tức tỉnh táo. Lão vươn tay áo lau đi nước mắt bất tri bất giác đã trào ra.

Ngay khi Thượng tẩu giục ngựa tới gần, một bóng dáng xuất hiện ở bên cạnh Trần Dung, chính là Nhiễm Mẫn, cũng không cần Thượng tẩu dừng xe ngựa, y đã vén rèm xe nhảy lên.

Trần Dung còn chưa phản ứng lại, Nhiễm Mẫn ngồi trong xe ngựa duỗi tay phải ra, cầm cánh tay nàng, kéo nàng lên.

Động tác liên tiếp, Nhiễm Mẫn thực hiện lưu loát như mây bay nước chảy, nhanh như thiểm điện. Thượng tẩu chưa kịp phản ứng, trong xe ngựa đã truyền đến giọng nói kinh hi khẽ thấp của Trần Dung: “Tẩu, mau nói đi, hiện tại Trần phủ thế nào? Các người thế nào?”

Thượng tẩu phục hồi tinh thần, lão đáp: “Vâng. Trong phủ hiện tại có chút loạn.”

“Sao lại nói vậy?”

“Còn không phải là vì Trần Nguyên kia sao. Nghe nói hần lần lỡ đại sự gì đó của Nam Dương vương cùng nhà mẹ đẻ của Nguyễn thị, khiến hai nhà đều phần nợ, Nam Dương vương tức tối, chém ca ca Lý thị cũng là Như phu nhân của hần, còn muốn chém cả Trần Nguyên. Trần Nguyên bối rối, vội vàng hưu Lý thị kia, quý gồi trước mặt Trần Công Nhung khóc lớn, lúc này mới được miễn tội chết.”

Thượng tẩu nhìn thoáng qua xung quanh, thấy có người liên ngậm miệng lại. Một hồi lâu, đi vào chỗ yên ắng, lão mới tiếp tục nói: “Thời gian này, A Vi kia mỗi ngày lấy lệ rửa mặt, nhà mẹ đẻ của phu nhân Nguyễn thị phát ngôn bữa bãi, nói Nguyễn thị từ nay về sau không còn liên quan đến bọn họ nữa. Trần Nguyên cùng Nguyễn thị lại đóng cửa không ra, nữ lang không biết đâu, hiện tại, bọn người hầu đều nói tộc bá của người đã thất thế, luôn không có sắc mặt hòa nhã. Ai, nghe nói Trần thị Nam Dương họp mặt vài lần, nói muốn đuổi toàn gia bọn họ đi.”

Nói tới đây, ngữ khí Thượng tẩu có chút khổ sở, lão thở dài: “Trần Nguyên xảy ra chuyện cũng sẽ liên lụy đến chúng ta. May mắn nữ lang không ở đây.”

Trần Dung trầm mặc.

Tất nhiên nàng biết khẳng định sẽ liên lụy nàng. Mặc kệ nói như thế nào, nàng hiện tại cũng được quy về danh nghĩa của Trần Nguyên, nếu Trần thị Nam Dương muốn khu trục Trần Nguyên, nhất định cũng sẽ khu trục nàng.

Có điều loại tổn thất này, nàng tuyệt đối không để ý. Giờ này khắc này, trào ra trong nội tâm nàng chỉ có khoái cảm trả thù.

Nhìn vui mừng, Trần Dung nhìn về phía Nhiễm Mẫn.

Lúc này, nam nhân này đang nhắm mắt trầm tư, mày rậm của y nhíu chặt, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Nhìn y, Trần Dung thầm nghĩ: Cũng không biết hần cụ thể đã thả tiếng gió gì ra? Có thể khiến Trần Nguyên cùng Nguyễn thị chật vật như vậy?

Giọng Thượng tẩu vẫn còn truyền đến: “Mấy ngày trước đây, Nguyễn thị lại đây hạ lệnh, nói hạ nhân trong viện chúng ta chỉ có thể chứa lại một người trông viện. Còn lại toàn bộ đuổi đi. May mắn Trần Công Nhung phái người đến, người nọ nói, nữ lang là người có tình có nghĩa, dù thế nào cũng không thể chủ nhân sinh tử chưa rõ mà đã tàn sát gia nô.” Nói tới đây, trong giọng nói Thượng tẩu tràn ngập khoái ý: “Người nọ còn nói, có những người tự mình đã làm sai chuyện, còn ghen chó đánh mèo người khác. Thật sự là tiểu nhân. Ha ha.”

Trần Dung nghe đến đó mới hiểu ra, trách không được lần này Thượng tẩu nói tới Trần Nguyên, trong ngữ khí không có một chút cung kính, hóa ra sau đó còn xảy ra một chuyện thế này.

Đúng lúc này, Thượng tẩu nhìn không được dừng lại xe ngựa, quay đầu nhìn nàng, nói: “Nữ lang, trong gia tộc mọi người nghĩ rằng người đã xảy ra chuyện.” Dừng một chút, lão hạ giọng, áp a áp ứng nói: “Đoàn người đi cùng nữ lang không có một ai trở về, lời đàm tiếu nào cũng có. Ngay cả lão nô cũng khóc mấy lần.” Vừa nói, lão vừa lén lút liếc về phía Nhiễm Mẫn ở trong góc.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113: Đố kỵ

Trần Dung thấp giọng an ủi: “Có tướng quân ở đây sao ta có thể xảy ra chuyện gì được?”

Thượng tẩu lên tiếng đáp, có điều khi lão đáp lời lão vẫn liếc về phía Nhiễm Mẫn, vẻ mặt đầy nghi vấn.

Trần Dung biết, Thượng tẩu chắc chắn có nhiều nghi hoặc đối với chuyện của nàng, đang rất muốn hỏi, có điều hiện tại nàng không muốn nói.

Xe ngựa vẫn đang lao xao chạy đi.

Chỉ chốc lát, giọng nói của Nhiễm Mẫn truyền đến: “Dừng lại.”

Thượng tẩu rung mình, đáp: “Vâng.”

Xe ngựa vừa dừng lại, Nhiễm Mẫn đã nắm tay Trần Dung nhảy xuống, sau đó xoay người, hướng tới một ngã tư nhỏ ở phía trước. Thượng tẩu vừa định đuổi theo, Trần Dung đã ngoái đầu nhìn lão lắc đầu.

Thượng tẩu há miệng, nhìn Nhiễm Mẫn nắm chặt tay Trần Dung, nhìn bóng dáng hai người gấn bó gấu gao, vô số nghi vấn nghẹn trong họng, không có cơ hội hỏi ra miệng.

Hai người dần dần biến mất trong tầm nhìn của lão.

Chỉ chốc lát, hai người đi đến đường tắt, tiến vào sân viện rách nát kia.

Nhiễm Mẫn dẫn đầu nhảy xuống, y đẩy ra tảng đá, vẫy tay với Trần Dung rồi cũng không chờ nàng mà cúi lưng đi vào.

Trần Dung nhảy xuống.

Chỉ chốc lát, tảng đá từ từ khép lại, lại khôi phục như ban đầu.

Trần Dung đi theo phía sau Nhiễm Mẫn, im lặng ra khỏi thành Nam Dương.

Đứng ở bên ngoài, Nhiễm Mẫn nâng đầu, nhìn thành Nam Dương, bạc môi mím chặt, một hồi lâu, y nặng nề cười, nói: “Cũng chỉ là một dòng họ.”

Dứt lời, y quay đầu, bước nhanh rồi đi.

Trần Dung vội vàng đuổi theo.

Hai người đi chưa được ba trăm bước, đã thấy trăm thân vệ vây quanh hỏa long mã. Nhiễm Mẫn sai bước lên lưng ngựa, cũng không để ý tới Trần Dung, quát dài một tiếng, rồi phóng như điện.

Trần Dung mở to mắt nhìn bóng y đi xa, ngẩn ngơ, lúc này một thân vệ cất tiếng gọi: “Nữ lang, biết cưỡi ngựa không?”

Trần Dung vội vàng quay đầu, trả lời: “Biết, biết.” Nàng leo lên lưng ngựa, được nhóm thân vệ vây quanh hướng tới bóng dáng Nhiễm Mẫn phóng về phía nơi hoang dã.

Chỉ một lát, nhóm thân vệ đã đuổi theo Nhiễm Mẫn.

Một người một ngựa đứng lặng ở dưới ánh trăng, trong hoang dã vô biên vô hạn, một người một ngựa vô cùng cao lớn. Nhìn trong bóng đêm, bóng dáng kia có vẻ mơ hồ mà xa xôi, Trần Dung khẽ thở dài một tiếng.

Nàng giục ngựa đi đến phía sau y.

Trong tiếng vó ngựa, giọng nói nhẹ nhàng ôn nhu của Trần Dung truyền đến: “Có mấy vị vương hầu có khí phách gan dạ chứ? Tướng quân vũ dũng vô song, có trí mưu, đã là danh tướng thiên hạ đệ nhất thì sẽ được ghi trên sách sử, thiên thiên vạn tái đều có tên của tướng quân. Chỉ một chút ít vinh quang đã có thể khiến mọi sĩ tộc, mọi sĩ phu ngược nhìn lên, A Dung không biết vì sao tướng quân lại buồn bực không vui?”

Lời nói này, ở kiếp trước nàng đã nghĩ đi nghĩ lại vạn lần, luôn muốn tìm một cơ hội thích hợp để hỏi y. Khi đó nàng tin tưởng vững chắc, nếu thời cơ tốt, nàng nhất định có thể giành được vài phần kính trọng của y.

Bởi vậy, giờ phút này khi nàng nói ra vô cùng có thứ tự, thậm chí trong ôn nhu, còn có buồn bã mất mát mà nàng không phát giác ra.....

Mãi một lúc lâu sau, Nhiễm Mẫn quay đầu.

Trong bóng đêm, hai mắt y sáng như sói, nhìn thẳng Trần Dung, Nhiễm Mẫn khẽ cười nói: “Khá lắm nữ lang. Lời nói này thật sự xuôi tai.”

Y giục ngựa tới gần nàng.

Khi đến bên cạnh nàng, y vươn tay phải với nàng, ra lệnh: “Lại đây.”

Bàn tay Trần Dung dưới ống tay áo lên lút run rẩy một chút.

Nàng thuận theo vuron tay ra, đặt lên lòng bàn tay của y.

Ngay lập tức, Nhiễm Mẫn nhắc nàng lên lưng ngựa, mũi chân đá một cái, phóng tới chỗ sâu trong bãi cỏ hoang vu.

Gió đêm gào thét ập đến, trong hô hấp nặng nề của nam nhân, đột nhiên y nói: “Ta thật muốn nhìn xem, Lang Gia Vương Thất sẽ đối trận với Mộ Dung Khác thế nào, làm thế nào có thể xứng với danh hiệu nổi danh thiên hạ!”

Trần Dung biết, y đồ kỵ.

Nàng không trả lời. Lúc này, cũng không cần nàng trả lời gì cả.

Gió đêm vẫn thổi vù vù, hòa long mã toàn tốc phóng vội, nhanh như thiểm điện, khiến gió đêm vốn ôn nhu quét vào mặt người ta đau đớn.

Dù Trần Dung cảm thấy không thoải mái nhưng vẫn không lên tiếng.

Một hồi lâu, Nhiễm Mẫn thét to một tiếng, lôi kéo hòa long mã chồm lên.

Tay phải y chuyển lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, để nàng ngẩng đầu nhìn mình.

Tròng mắt đen như mực, ánh mắt như sói, y nhìn thẳng nàng, đột nhiên nói: “Vừa rồi nhìn thấy Vương Thất lang, vẫn không thể buông ra sao?”

Trong ánh mắt có che giấu sự dữ dằn.

Trần Dung nào dám chọc giận y vào lúc này? Lập tức nàng rũ hai mắt, nhẹ giọng đáp: “Không có.”

“Nhìn ta đáp lời!”

Nhiễm Mẫn đột nhiên quát.

Trần Dung rùng mình, bối rối ngẩng đầu nhìn y. Trong bóng đêm, nàng chớp mắt to, trên gương mặt thanh diễm đỏ bừng mang theo bất an.

Nhiễm Mẫn thấy thế, ngữ khí trở nên ôn nhu hơn: “Nói đi.”

Trần Dung biết tính cách của y, nhịn xuống xúc động, nhìn thẳng y, nhẹ nhàng nói: “Không có.”

Nhiễm Mẫn khẽ nhếch bạc môi.

Y buông tay đang nắm cầm Trần Dung, mắt nhìn phương xa, khàn khàn nói: “A Dung.”

“Vâng.”

“Nàng là nữ nhân ta thật vất vả mới nhìn trúng, cả đời này, cũng không cho phép nghĩ về hấn.” Ngữ khí nặng nề, vô cùng nghiêm túc.

Trần Dung vội vàng ôn thuận đáp: “Vâng.” Thấy mảy rậm y hơi nhíu lại, nàng vội vàng bổ sung: “Sẽ không nghĩ nữa.”

Nhiễm Mẫn hừ nhẹ một tiếng, y đá bụng ngựa, chậm rãi chạy về phía trước.

Tay trái vòng ôm eo nhỏ của nàng, trên gương mặt tuấn mỹ của y đột nhiên lộ ra một chút cười khỏ: “Ta đồ kỵ.” Trong giọng nói có sự tự giễu.

Trần Dung rũ mắt, nhẹ giọng trả lời: “Là Thạch Mẫn Thiên Vương khiến người Hồ trong thiên hạ chỉ nghe tiếng gió đã bỏ chạy, cần gì đồ kỵ người khác?”

Trong giọng nói có sự bất mãn.

Nàng biết, lúc này chắc chắn y rất thích sự bất mãn này.

Quả nhiên, lời của nàng vừa thốt ra, Nhiễm Mẫn đã cười ha hả.

Y giục đầu, mũi chân đá một cái, lại giục ngựa chạy như điên. Đối mặt với cuồng phong ập tới, tiếng cười to của y sang sảng, đắc ý.

Trần Dung nghe thấy tiếng cười của y cũng chậm rãi cười theo.

Đúng lúc này, bàn tay to của y ôm thắt lưng nàng trở nên căng thẳng, y ấn mạnh nàng vào trong lòng.

Vì thế, Trần Dung dựa vào người y, y vừa giục ngựa chạy như điên vừa cất tiếng cười to.

Nhìn bóng dáng Nhiễm Mẫn phóng vút đi như mũi tên, nhóm thân vệ lại thét to giục ngựa đuổi theo. Trong lúc đó, một thân vệ đột nhiên nói: “Tướng quân có bạn rồi!”

Một thân vệ khác ngày thường vẫn nhọc, khí chất cũng giống với kẻ sĩ nhìn bóng dáng xa xa kia, trên mặt mang theo tươi cười vui mừng, hi hả kêu lên: “Tướng quân luôn nói cuộc đời này có hỏa long mã làm bạn đã đủ rồi. Tất nhiên ngài thật sự không ngờ rằng có một ngày ngài cũng giống như Sở bá vương ôm mỹ nhân trong lòng. Nghe một chút đi, tiếng cười kia rất hiếm khi có?”

Lời này vừa nói ra, nhóm thân vệ đồng thời cười vang.

Tiếng cười đùa, tiếng vó ngựa khiến nơi chốn hoang vu im lặng này có thêm một phần an tường.

Trong nháy mắt, vài ngày trôi qua.

Trần Dung ngồi sau trường mạn, lúc này đã buông sách vở, không chớp mắt nhìn chăm chăm phía trước.

Phía trước nàng là Nhiễm Mẫn, y trừng mắt nhìn lính do thám, trầm giọng nói: “Mộ Dung Khác đến đây ư?”

“Vâng!”

“Cách nơi này có xa không?”

“Không đến năm mươi dặm, dựa theo cước trình, ngày mai gã sẽ vây thành Nam Dương.” Dừng một chút, tên lính kia còn nói thêm: “Nay bốn phía thành Nam Dương, khắp nơi đều có lính do thám của người Hồ. Tướng quân, Mộ Dung Khác thật sự rất cẩn thận.”

Một phụ tá ở bên cười lạnh: “Gã đang đề phòng tướng quân nhà ta. Hừ, một trận chiến này, chỉ cần tướng quân nhà ta nhúng tay vào, gã sẽ không còn phần thắng.”

Nhiễm Mẫn nghe đến đó, ha hả cười, y đứng phắt dậy, quát: “Đưa ta y bảo!”

“Vâng, vâng.”

Trong một loạt tiếng bước chân, ba sĩ tốt chạy vào, bọn họ vây quanh Nhiễm Mẫn.

Đúng lúc này, Nhiễm Mẫn vung tay lên, đẩy bọn họ ra: “Ai bảo các ngươi đến?”

Nhóm sĩ tốt ngẩn ra.

Trần Dung cười khỏ, vội vàng vén trường mạn, đi đến phía sau y. Nàng vừa cầm lấy ngoại bào sắc xanh đen của y mặc cho y vừa giống như tiểu thê từ ôn nhu chậm chạp hỏi: “Tướng quân muốn đi đâu?”

Quả nhiên, nghe thấy nàng ôn nhu hỏi han, Nhiễm Mẫn hưởng thụ nheo lại hai mắt. Y cảm thụ bàn tay bé nhỏ mềm mại của Trần Dung buộc dây kết nơ cầm cho mình, giọng nói bất tri bất giác đã bớt cứng rắn, trở nên mềm mại hơn: “Đến thành Nam Dương.”

A?

Trần dung cả kinh, động tác buộc dây cứng đờ!

Ngay lập tức, tay phải Nhiễm Mẫn vươn ra, nâng cảm nàng lên.

Y híp mắt đen, khuôn mặt tuấn tú trầm hàn nhìn nàng chăm chăm, quát khê: “Nàng nghĩ cái gì vậy?” Ngực khí có vẻ không tốt.

Trần Dung liếc mắt xem thường nhìn y, nói với ngữ khí nghi hoặc kinh ngạc: “Người Hồ sẽ đến đây, lúc này tướng quân tiến vào thành Nam Dương, chẳng lẽ không đáng để kinh ngạc sao?”

Nhiễm Mẫn vẫn còn hồ nghi nhìn nàng chăm chú.

Trên gương mặt tuấn mỹ của y dần dần tối sầm lại.

Y vẫn cầm cảm Trần Dung, hơi dùng sức. Khi Trần Dung đau kêu ra tiếng, y nói với giọng trầm thấp: “Nàng còn chưa quên hẳn?!” Trong giọng nói mang theo khẳng định.

Trần Dung vẫn còn rên rì, nàng chỉ cảm thấy tay đang nắm cảm của nàng rất chặt, khiến nàng đau đớn không thôi, không cần soi gương, nàng cũng biết nơi đó tất nhiên đã trở nên xanh tím.

Trong tiếng rên, trào ra trong lòng Trần Dung còn có kinh ngạc. Kiếp trước, y không thích nàng, nam nhân này đối với người mình không thích thì luôn khinh bỉ.

Đây là lần đầu tiên nàng mới biết rằng nam nhân này đối với người mà y thương sẽ khản trương, lòng dạ hẹp hòi như thế.

Trong đau đớn, khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Dung trắng bệch, lông mi dài khê phe phẩy, thầm trả lời trong lòng: Thích một người, nào có nhanh như

vậy đã quên đi chứ? Mà nói đến nói đi, vì sao ta phải quên chàng?

Nàng vận vẹo khuôn mặt nhỏ nhắn, hai tay vươn ra đẩy bàn tay to của y, kêu lên: “Đau!”

Hốc mắt đỏ bừng, lệ nóng doanh trùng.

Nhiễm Mẫn vẫn không buông tay.

Y hãy còn nhìn chăm chăm nàng, nặng nề quát khẽ: “Nàng vẫn còn đang nghĩ về hắn?” Trong giọng nói ẩn chứa sát khí.

Trần Dung nhận ra, lần này, nàng lấy lại tinh thần. Lập tức nàng nghiêm mặt, sau khi run rẩy một cái, thì khóc thút thít: “Con người cũng không phải cỏ cây, nói quên là có thể quên được sao. Xưa nay vốn không nghĩ gì tới chàng, chỉ nghe thấy tướng quân nhắc tới thành Nam Dương nên không khỏi suy nghĩ một chút mà thôi.”

Nói xong, hai hàng lệ rơi xuống, xẹt qua hai má, thấm nhập vào môi anh đào hồng nhuận.

Nhìn Trần Dung khóc lóc như hoa lê dưới mưa, giống như hải đường e ấp, tâm cứng rắn như sắt của Nhiễm Mẫn không khỏi mềm nhũn, y chậm rãi buông lỏng tay ra.

Vừa được tự do, Trần Dung dùng tay áo giấu mặt, nghẹn ngào nức nở. Một bên nghẹn ngào, nàng một bên thầm oán: “Tướng quân làm đau ta. Ô ô.....”

Trong tiếng khóc, Nhiễm Mẫn hung bạo quát khẽ: “Câm miệng!”

Tiếng quát vừa vang lên, Trần Dung rùng mình, vội vàng câm miệng. Nàng không dám lên tiếng nữa, chỉ có hai vai run rẩy, bóng dáng yếu điệu co rúm lại.

Nhiễm Mẫn mở to mắt nhìn nàng, bắt tri bắt giác, vẻ thô bạo trên mặt càng ngày càng giảm.

Một hồi lâu, y quả quyết ra lệnh: “Không được nghĩ tới hắn nữa!” Nói tới đây, y lại hét to: “Nghe thấy không?”

Trần Dung run run, lắp bắp đáp: “Vâng, vâng.”

Trong tiếng trả lời kinh hoàng của nàng, Nhiễm Mẫn vung tay áo, lao nhanh ra ngoài.

Nghe thấy bước chân y vội vã rời đi, Trần Dung từ từ buông tay áo che mặt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nhạt nhòa lệ không tự chủ lộ ra tươi cười. Mới tươi cười, nàng lại ảo não, thầm hận: Ta chọc giận y sao? Rõ ràng đã nghĩ thoáng rồi, chỉ cần vô tình thì sẽ không còn hận. Vì sao vẫn nhịn không được muốn chọc giận y, muốn cho y nếm thử khổ sở vì bất bình, tâm không cam lòng chứ?

Một lúc lâu sau, tiếng bước chân trầm trọng hữu lực lại truyền đến.

Trần Dung im lặng nằm ở trên tháp, vừa nghe thấy tiếng bước chân thì biết Nhiễm Mẫn đã trở lại. Lập tức, nàng ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, chu khuôn miệng nhỏ nhắn đỏ au, lệ rung rung nhìn ra cửa.

Bóng dáng một người cao lớn xuất hiện.

Một đôi mắt u hân đen như mực quét về phía nàng.

Chỉ liếc mắt một cái, Nhiễm Mẫn nhăn mày lại. Khi y vừa mới bày ra sắc mặt này, hai hàng thanh lệ theo khóe mắt Trần Dung chảy xuống hai má bạch ngọc.

Nhiễm Mẫn ngẩn ngơ.

Đi đến trước mặt nàng, tay phải y vươn ra cầm cánh tay nàng, nhắc nàng lên ôm vào trong lòng, bàn tay to của y lau lung tung nước mắt nàng, lạnh lùng quát khẽ: “Còn có mặt mũi mà khóc sao?”

Trong tiếng quát, Trần Dung run rẩy một chút, cúi đầu, có điều rơi lệ càng nhiều.

Nhiễm Mẫn nhú chặt mày chặt, rất muốn hét to.

Có điều y vừa liếc nhìn Trần Dung khóc im lặng không tiếng động, điểm mĩ động lòng người, tiếng quát kia dù thế nào cũng không thể thốt ra khỏi miệng.

Y thở dài một tiếng.

Hai tay y vòng ôm eo nhỏ của nàng, thấp giọng nói: “Được rồi, đừng khóc nữa, như vậy làm cho người ta nhìn xem mà phiền lòng.” Trong giọng nói có vẻ ôn nhu không tự giác, ngữ khí dường như không kiên nhẫn nhưng động tác lau lệ kia lại rất nhẹ nhàng.

Trần Dung vội vàng vươn tay che miệng, dần dần ngừng nghẹn ngào.

Nhiễm Mẫn ôm nàng một lúc, rồi nói: “Đi thôi.” Dứt lời, y cầm lấy binh khí, xoay người nhanh rời đi.

Trần Dung vội vàng đuổi theo.

Ngoài doanh trướng, thân vệ đông đúc vẫn không nhúc nhích ngồi trên lưng ngựa chờ đợi. Trần Dung vừa khóc xong, không dám ngẩng đầu, chỉ nhắm mắt theo đuôi Nhiễm Mẫn.

Nhiễm Mẫn leo lên hóa long mã, y đem binh khí giao cho thân vệ, tay trái duỗi ra, nhắc Trần Dung ngồi ở trước người vòng ôm nàng nói: “Chuẩn bị thêm một con ngựa!”

Đây là chuẩn bị ngựa cho Trần Dung, nếu như có gì ngoài ý muốn xảy ra, y cũng có thể rảnh tay chém giết.

Một thân vệ lớn tiếng đáp: “Vâng.” Giục ngựa chạy đi, chỉ chốc lát, hần đã dắt một tuần mã thượng đẳng chạy tới.

Nhiễm Mẫn liếc nhìn thân vệ kia một cái, quả quyết quát: “Đi!”

Chúng thân vệ ồn ào đáp: “Vâng —”

Vó ngựa khiến cát bụi bốc lên cao, mọi người giảm đạp bóng đêm, hướng về thành Nam Dương.

Trên lưng ngựa, Trần Dung im lặng nằm trong lòng Nhiễm Mẫn, giờ này khắc này, nàng kỳ thật rất buồn bực: Lúc này Nhiễm Mẫn đến thành Nam Dương là vì cái gì? Không phải y nói muốn xem diễn sao? Còn nói muốn xem tranh đấu giữa Vương Hoảng cùng Mộ Dung Khác, một khi đã như vậy, vì sao còn muốn đi Nam Dương làm gì?

Ngẫm nghĩ, nàng cũng không nghĩ thông Nhiễm Mẫn muốn làm cái gì.

Buổi tối, trăng sáng tròn trịa.

Chúng mã chạy đi không xa, Nhiễm Mẫn đã nhảy xuống lưng ngựa. Khi Trần Dung còn đang mơ hồ thì nhìn thấy y hạ lệnh chúng thân vệ dùng vải bọc vó ngựa lại.

Chuẩn bị thỏa đáng xong, mọi người lại xoay người lên ngựa.

Lúc này, vó ngựa đạp xuống đất không gây nên tiếng động, im lặng chỉ cực.

Mọi người lặng yên chạy về phía trước.

Nhiễm Mẫn xoay người xuống ngựa, y nhìn chằm chằm nhóm thân vệ, trầm giọng nói: “Thủ vệ ở đây!”

“Vâng.”

“Phân một nhóm đi theo ta.”

“Vâng.”

Trong mệnh lệnh, Nhiễm Mẫn đem binh khí cùng tọa kỵ quăng cho thân vệ, xoay người cúi đầu đi vào bên trong đường hầm.

Nơi này thật sự rất nhỏ hẹp, thân hình cao lớn của Nhiễm Mẫn đi lại có chút khó khăn. Ngay cả đám thân vệ cũng nghiêng ngả lão đảo. Trong ánh đuốc hôi hổi, chỉ có Trần Dung yếu điệu là đi dễ dàng nhất.

Chỉ chốc lát, đoàn người đã đi tới điểm cuối.

Một thân vệ tiến lên, vuron tay đẩy tảng đá ra.

Tức thì, ánh sao đầy trời đập vào mắt.

Sau khi thân vệ kia nghiêng tai nghe ngóng, lộ đầu dò xét, quay đầu làm một thủ thế, sau đó dẫn đầu nhảy ra.

Chúng thân vệ cũng nhảy ra theo.

Nhiễm Mẫn nâng cánh tay Trần Dung cùng nhảy lên.

Trong sân vẫn hoang vắng như cũ, khắp nơi cũng vô cùng im lặng. Chỉ có đèn đuốc sanh nhạc ở phía xa xướng vang sự hoang dã trong trời đêm.

Nhiễm Mẫn đi được vài bước, nhìn thấy chúng thân vệ đều vẫn không nhúc nhích nhìn mình, y quát khê: “Đi thôi, đi đến phía tây thành.”

Xoay người bước ra ngoài.

Thành Nam Dương chìm trong bóng đêm, trên ngã tư đường vẫn rất im lặng, trong dinh thự của quý tộc vẫn phồn hoa náo nhiệt như xưa.

Nhiệm Mẫn cầm tay Trần Dung vừa chậm rãi bước đi vừa khẽ cười nói: “Người Tần không phải luôn nói cái gì đứng trước núi Thái sơn mặt không đổi sắc sao? Lúc này ta cũng học đám sĩ phu đó.”

Lời vừa dứt, chúng thân vệ thấp giọng nở nụ cười. Tiếng cười của bọn họ khiến người trong thành Nam Dương ngẫu nhiên đi ngang qua đều nhìn về phía này.

Có điều chỉ liếc mắt một cái, bọn họ đã thu hồi tầm mắt, không để ý tới.

Đến lúc này, Trần Dung mới chú ý cho dù là Nhiệm Mẫn hay là nhóm thân vệ, bọn họ đều thực tùy ý, tựa như một sĩ tử nhà giàu mang theo một đám hộ vệ dạo đêm vậy. Đặc biệt Nhiệm Mẫn còn mang theo nàng, về thanh thần kia không cần nói cũng rõ ràng.

Lúc này, một thân vệ thấp giọng cười nói: “Tướng quân cũng không cần học đám sĩ phu, giờ này khất này, kẻ sĩ toàn thành chỉ sợ không có một ai tự tại giống như tướng quân.”

Lời này vừa nói ra, một loạt tiếng cười vang lại truyền đến. Trần Dung cũng cười, có điều khi đang cười, trong lòng nàng thầm nghĩ: Vương Hoảng không còn cách nào khác để đi ra ngoài, nhưng đám người Thượng tâu dù thế nào ta cũng phải đưa bọn họ ra khỏi thành Nam Dương mới được. Nhìn xem thế nào, đợi lát nữa trở về sẽ đề cập với Nhiệm Mẫn.

Trần Dung biết người như Nhiệm Mẫn, bình sinh giết người không ghê tay, sinh mạng của người khác trong mắt y không đáng một đồng. Người của nàng, mặc dù nàng xem trọng, nhưng trong mắt y vị tất đã đáng giá bằng một con ngựa. Y sẽ không bởi vì một số người mà ảnh hưởng kế hoạch của mình. Muốn y đáp ứng mang bọn người hầu đi, phải là lúc tâm tình y vô cùng tốt, sự tình phát triển thuận lợi, chính là thuận tay làm thì nhắc đến mới có hiệu quả.

Trong lúc Trần Dung suy nghĩ, trong tiếng cười của nhóm thân vệ, mọi người dừng chân.

Trần Dung ngẩng đầu lên.

Một sân viên xuất hiện ở trước mắt nàng. Đây là một thôn trang cực kỳ bình thường, không có tường vây cao lớn, cũng giống các thôn trang khác, nằm ở trong một ngõ nhỏ, hết thấy đều tầm thường vô cùng.

Mà chỗ bọn họ đang đứng là một cửa hông chỉ đủ để một người ra vào.

Nhiệm Mẫn buông tay nàng ra, thân nhiên ra lệnh: “Nhảy qua, rồi mở cửa ra.”

“Vâng.”

Một thân vệ lên tiếng trả lời, hần lui khỏi vài bước, sau đó chạy về phía trước, dẫm lên một tảng đá, nhẹ nhàng khéo léo nhảy qua tường vây.

“Kẹt” một tiếng, cửa hông mở ra, thân vệ đứng ở bên trong nhìn Nhiệm Mẫn khẽ gọi: “Tướng quân.”

Nhiệm Mẫn gật đầu, chậm rãi bước vào.

Trần Dung đi nhanh hai bước, theo phía sau y đi vào sân.

Vừa vào bên trong, nàng phát hiện về ngoài của thôn trang trước mắt này cực kỳ bình thường, nhưng bên trong cây cối trang trí lại cực kỳ đẹp đẽ, một dòng suối nhỏ uyển chuyển vòng quanh. Dưới ánh trăng, nước suối trong suốt, cây cối chính tề hiện lộ sự tinh xảo.

Đây là một thôn trang đã được sửa sang tỉ mỉ.

Khi Trần Dung đang đánh giá, Nhiệm Mẫn đã cất bước tiến lên.

Trên đường đi, Trần Dung phát hiện, phòng ốc trong thôn trang này đều dùng gỗ trúc làm thành, núi giả lưu thủy, trúc ốc lầu các, đúng là cực kỳ lý thú.

Có điều, Trần Dung không phải là người phong nhã, tuy rằng đã sống hai kiếp, nhưng kiếp trước đi theo Nhiệm Mẫn, y cũng không phải người phong nhã. Nàng ngắm nhìn, chỉ cảm thấy thôn trang này tốn không ít tâm lực, có vẻ thập phần tinh mỹ, có thể thấy đồ dùng tinh xảo ở khắp nơi, nhưng nếu bảo nàng miêu tả rõ là cái gì thì nàng cũng không thể nói ra.

Nhiệm Mẫn chấp hai tay, thân nhiên đi ở phía trước nàng, lúc này trầm thấp cười nói: “Vương Thất lang quả nhiên có nhã hứng, chỉ là một thôn trang bình thường, hần vừa ở đây thì lập tức trở nên phong nhã.”

Một lời thốt ra, Trần Dung đã vội ngẩng đầu.

Vương Hoảng?

Nơi này là nơi Vương Hoảng ở?

Đọc theo đường đi, nàng luôn luôn suy đoán, Nhiễm Mẫn đến có lẽ là vì muốn gặp Vương Hoàng. Nhưng từ chính mồm y nói ra, nàng mới dám khẳng định.

Nam nhân này không phải đã nói muốn xem diễn sao? Không phải y đồ kỵ Vương Hoàng sao?

Giờ phút này y đến, là vì cái gì?

Ngay khi Trần Dung suy nghĩ, Nhiễm Mẫn lại cười nhẹ: “Đèn đuốc vắng vẻ, cổ nhạc không thấy đâu, xem ra, việc người Hồ vẫn khiến cho vị Vương Thất lang nổi danh thiên hạ đau đầu.”

Gần như là tiếng cười y vừa dứt, bỗng nhiên, phía trước truyền đến một tiếng gọi trong trẻo: “Thấp đèn!”

Tiếng kêu vừa thốt ra, tiếng động vang lên bốn phía, mười mấy cây đuốc cùng đèn lồng đồng thời được thấp sáng, trong nháy mắt, nơi vừa rồi vẫn tối tăm yên tĩnh trở nên sáng trưng.

Trong ánh lửa, một thanh niên kẻ sĩ có diện mạo tuấn lãng đi nhanh đến, hần hướng tới Nhiễm Mẫn vái chào thật sâu, cất cao giọng nói: “Lang quân nhà ta mới vừa rồi đã nói, đêm nay sẽ có quý nhân tới chơi bảo ta chờ đợi để thấp đèn. Quả nhiên, quý nhân thật đúng là đến đây.”

Tiếng cười của thanh niên kẻ sĩ kia sang sảng chi cực. Dường như hần không chú ý tới đám người Nhiễm Mẫn ngừng chân, đang lộ ra cả thần sắc kinh nghi. Hần hãy còn lạy dài, cười nói: “Lang quân nói đúng thật. Tiểu nhân nghĩ rằng, lúc này trong thành Nam Dương thật đúng là không có khách nhân nào tôn quý bằng tướng quân. Minh nguyệt đã nhô lên cao, tướng quân đạp bóng đêm tiến đến tương trợ người Nam Dương chúng ta, tiểu nhân cảm động đến rơi nước mắt!” Trong tiếng cười là sự vui sướng tốt độ.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Giăng co

Nghe thanh niên kẻ sĩ cười sang sảng, Trần Dung suýt nữa bật cười ra tiếng.

Nhưng đương nhiên nàng không cười, chẳng những không thể cười, nàng còn an phận cúi đầu, lui ra phía sau một bước.

Gương mặt Nhiễm Mẫn vẫn bình tĩnh.

Chậm rãi, y nhoen miệng cười nói: “Khá lắm Vương Thất lang! Bội phục, Nhiễm mỗ bội phục!”

Y chấp hai tay, ngẩng đầu nhìn chăm chăm phía sau người nọ, quát: “Lang quân nhà ngươi đã dự liệu như thế, tại sao còn chưa thấy đâu?”

Thanh niên kẻ sĩ ngẩng đầu nhìn y, há mồm định giải thích, lúc này, một giọng nói thanh nhuận, ôn hòa thấm vào bầu trời đêm: “Tướng quân sao không đi vào nói chuyện?” Người kia nhẹ giọng cười: “Rượu đã ủ, thịt đã thơm hương. Chỉ đợi anh hùng đạp nguyệt mà đến.”

Giọng nói này thản nhiên tự tại, ngữ khí bình thản phong nhã, dù Nhiễm Mẫn đang tức tối, lúc này cũng không thể phát tác.

Nhiễm Mẫn quay đầu.

Y liếc nhìn Trần Dung trốn phía sau một cái.

Vừa thấy thần sắc của y, Trần Dung hiểu rằng lúc này y muốn mình cùng đi vào..... Trần Dung cắn môi, rốt cục cũng cất bước.

Nhiễm Mẫn duỗi bàn tay nắm cổ tay nàng, nhắc chân đi vào bên trong.

Ngoài phòng, có hai đồng tử diện mạo thanh tú đứng hầu ở bên cạnh, nhìn thấy Nhiễm Mẫn đi tới, bọn họ xoay người thi lễ, bày ra tư thế ‘Mời’.

Nhiễm Mẫn nhanh bước vào.

Trần Dung bị y nắm chặt tay, thân bắt do kỳ đi theo.

Trong phòng trúc, mùi đàn hương thơm ngát, xen lẫn với hương hoa không biết tên, bất tri bất giác làm cho thần kinh đang căng thẳng của Trần Dung được thả lỏng.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên.

Chính giữa phòng trúc là một mĩ thiếu niên ngồi đó. Khác với bình thường là, buổi tối hôm nay mĩ thiếu niên không hề giản dị. Chàng khoác ngoại bào màu tím nhạt, thêu phượng hoàng màu lam, tóc dài rối tung trên vai. Trên tháp của chàng có bày cầm, ngón tay thon dài trắng trẻo đang đặt lên cầm.

Thời điểm nào nhìn thấy chàng, thiếu niên tuổi này luôn có tư thế thần nhiên cao thượng. Có điều giờ này khác này, năm ngón nển phía sau làm nển, trong sự cao thượng lộ thêm một phần uy nghiêm cùng quý giá.

Chàng cứ lẳng lặng ngồi ở chỗ kia, nhưng khí độ, sự tao nhã vượt xa mọi người! Trần Dung hoảng hốt nghĩ rằng: Chỉ sợ vương tôn thái tử Tư Mã thị nhìn thấy Vương Hoàng như thế, cũng sẽ tự cảm thấy hổ thẹn chẳng?

Nhiễm Mẫn nhìn chằm chằm Vương Hoàng, bước đến gần, lạnh lạnh cười nói: “Vương Thất lang thật nhân nhả!”

Vương Hoàng cười.

Chàng chậm rãi ngẩng đầu lên.

Trong nháy mắt chàng ngẩng đầu kia, Trần Dung theo phản xạ co rút lại, suýt trốn ở sau lưng Nhiễm Mẫn.

Vương Hoàng không hề nhìn nàng.

Chàng chỉ lẳng lặng nhìn Nhiễm Mẫn, khóe miệng cười yếu ớt, ý thái nhân nhả.

Ánh mắt của chàng, trong yên tĩnh lộ ra một ý tứ nào đó khó mà nói rõ. Nhiễm Mẫn nhú mày rậm, từ từ nói: “Thất lang ngênh đón khách quý như vậy sao?”

Lời vừa dứt, tay phải Vương Hoàng khẽ gảy, sau khi khiến cho cầm phát ra một loạt tiếng nhạc thanh duyệt, chàng nhú mày, chậm rì rì nói: “Tướng quân đang đêm mà đến, là muốn cùng Vương Hoàng thực hiện một giao dịch đúng không? Giao dịch tức thời, chỉ sợ không thể nói là khách quý!”

Trong giọng nói thanh nhuận rất có khí thế.

Trần Dung ngẩng phắt đầu, nhìn về phía Vương Hoàng.

Dưới ánh nến, trên gương mặt thiếu niên tuổi này cao xa mang theo tươi cười nhợt nhạt, nhưng nhìn kỹ, mới phát hiện đôi mắt chàng vốn trong suốt lại có gợn sóng.

Nhiễm Mẫn cũng ngẩn ra.

Y nhìn chằm chằm Vương Hoàng.

Nhìn mãi, Nhiễm Mẫn cất tiếng cười to.

Vừa cười, y vừa bước đi. Sau khi ngồi xuống tháp đối diện với Vương Hoàng, y thoáng nhìn Trần Dung, quát khẽ: “Rót rượu!”

Trần Dung đang thất thần, nghe thấy mệnh lệnh như thế, nhất thời rùng mình. Nàng cúi đầu, bước đến trước tháp Nhiễm Mẫn, nhẹ nhàng quỳ xuống.

Từ lúc Nhiễm Mẫn ngồi xuống, tỳ nữ có tư thái mạn diệu hầu ở bên cạnh đã đi tới, chuẩn bị rót rượu. Hiện tại nhìn thấy Nhiễm Mẫn sai sử Trần Dung vốn cũng là khách nhân, các nàng ngần ngại, nhìn thoáng qua nhau rồi cuối cùng thi lễ với hai người, xoay người lui về phía sau.

Lúc này, Vương Hoàng vẫn cười yếu ớt, đôi mắt cũng không thèm nâng lên, càng không hề liếc nhìn Trần Dung. Tựa hồ, ở trong mắt chàng, Trần Dung chỉ là một cơ thiếp Nhiễm Mẫn tùy tiện mang đến, tựa hồ chỉ là một người qua đường mà chàng chưa bao giờ từng gặp qua, cũng chưa từng quen biết.....

Trần Dung cố gắng bình ổn tâm trí, tay trái nâng ống tay áo, bắt đầu rót rượu cho Nhiễm Mẫn.

Tiếng rượu rót vào chén vang lên trong phòng trúc im lặng.

Đào mắt, một chén rượu đã được rót đầy.

Nhiễm Mẫn liếc nhìn Trần Dung, bung chén rượu lên, từ từ nói: “Rót một chén rượu cho Vương Hoàng.”

Đây là mệnh lệnh.

Trần Dung thi lễ, nhẹ giọng đáp: “Vâng.” Xoay người, cầm theo bầu rượu đi về phía Vương Hoàng.

Nàng cúi đầu, đi đến trước mặt Vương Hoàng.

Sau khi thi lễ với chàng, Trần Dung hơi hạ thấp người, cầm bầu rượu, rót rượu cho Vương Hoàng.

Rượu chảy vào trong chén.

Trên gương mặt tuấn kiệt của Vương Hoảng vẫn mang theo tươi cười nhợt nhạt. Ánh mắt kia an hòa như thế, tươi cười thân nhiên như thế, thật sự không thấy chút dị thường.

Nhiễm Mẫn liếc nhìn Vương Hoảng vẫn đậm phong khinh, cao xa tự tại, đột nhiên, y cảm thấy chán ghét hành vi của mình. Lập tức, y trầm giọng ra lệnh: “Lui ra!”

“Vâng.”

Trần Dung lên tiếng, cúi đầu, chậm rãi lui ra.

Chỉ chớp lát, nàng đã thối lui ra sau lưng Nhiễm Mẫn, dáng người yếu điệu duyên dáng dần dần biến mất trong một góc tối.

Nhiễm Mẫn thu hồi lực chú ý từ trên người Trần Dung. Y nhìn chăm chăm Vương Hoảng, đột nhiên cười nói: “Nhiễm mỡ thật sự không rõ, làm sao Thất lang biết tối nay ta sẽ đến? Lại làm sao mà biết, ta muốn thực hiện giao dịch với ngươi?”

Trước câu hỏi của y, Vương Hoảng vờn ngón tay thon dài.

Chàng chậm rãi bung lên chén rượu Trần Dung vừa rót, nhấp một ngụm, nói với giọng cực kỳ tùy ý: “Tướng quân chí hướng cao xa, tính toán quá nhiều, cơ hội tốt để làm giao dịch như thế cùng Lang Gia Vương thị, hẳn sẽ không dễ dàng buông tha.”

Khi chàng nói ra những lời ‘Chí hướng cao xa, tính toán quá nhiều’, hai mắt Nhiễm Mẫn âm trầm, khí tức xơ xác tiêu điều bao phủ quanh phòng.

Nhiễm Mẫn là Thiên Vương, y luôn coi mạng người là việc vặt, vừa có tâm ra oai, khí thế thật sự kinh người.

Bất tri bất giác, nhóm tỷ nữ đứng hai bên đã lạnh run.

Khóe miệng Vương Hoảng vẫn mỉm cười, cử chỉ đều rất lịch sự tao nhã.

Nhiễm Mẫn chậm rãi nghiêng người, đôi mắt y như chim ưng, không hề chớp khóa chặt trên mặt Vương Hoảng, ngữ khí lại mang theo ý cười: “Thất lang sao biết ta có chí hướng cao xa, tính toán quá nhiều?”

Vương Hoảng ngẩng đầu lên.

Chàng nhìn lại Nhiễm Mẫn, mỉm cười, chàng lắc chén rượu trong tay, nói: “Mời!” Rồi ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, chàng còn nâng chén đảo ngược, lắc lắc về phía Nhiễm Mẫn, ý tứ thực sáng tỏ, là muốn y uống rượu xong rồi nói sau.

Gương mặt Nhiễm Mẫn bình tĩnh, ánh mắt như sói đi săn khóa chặt trên người chàng. Cho tới bây giờ, dưới khí thế của y, không có ai không khuất phục. Ngay cả mấy chủ tử Thạch gia cũng là im miệng không nói, khúm na khúm núm.

Có điều nói đi nói lại, nếu Vương Hoảng cũng có cử chỉ thất thố, vậy chàng thật đúng là tốt mã dè cùi.

Nhiễm Mẫn nhìn Vương Hoảng một lúc, chậm rãi ngồi thẳng.

Khi đó, khí tức vừa rồi dần dần biến mất. Chúng tỷ nữ đồng thời thở dài một hơi, Trần Dung ngẩng đầu lên, nàng nhìn Nhiễm Mẫn quả thực giờ lên chén rượu uống một hơi cạn sạch. Nàng biết lần này Vương Hoảng đã thắng một nước.

Chờ Nhiễm Mẫn uống xong rượu, vài tỷ nữ nhăn mày nhăn mặt đi lên trước, rót rượu cho hai người.

Vương Hoảng không lấy chén rượu, tay phải chàng đặt lên cằm, tùy ý gảy hai cái, sau khi phát ra vài âm phù để nghe, làm cho không khí trầm ngưng trong phòng trở thành hư không, chàng ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn Nhiễm Mẫn rồi nói: “Này vừa đứng, tướng quân chuẩn bị giúp ta thế nào?”

Chàng lại hỏi ra vấn đề như thế!

Chàng lại dùng ngữ khí nhẹ nhàng băng quơ mà chắc chắn hỏi ra vấn đề như thế!

Trần Dung ngẩng ngay đầu lên.....

Nhiễm Mẫn cũng nâng đầu. Y nhìn thẳng Vương Hoảng, đột nhiên, y bật cười khanh khách: “Vì sao ta phải trợ giúp Vương Hoảng người?”

Trong tiếng chất vấn của y, Vương Hoảng khoanh hai tay, tựa tiểu phi tiểu nhìn y.

Dưới ánh mắt của chàng, Nhiễm Mẫn chậm rãi nhu mày.

“Cộp” một tiếng, Nhiễm Mẫn đặt chén rượu trong tay xuống, quát khê: “Mẹ nó chứ! Nói chuyện với những người như các ngươi thật đúng là hao tâm tổn sức. Được rồi, Vương Thất lang, chúng ta nói thẳng ra đi. Lúc này ta giúp ngươi đối phó Mộ Dung Khác, ngày khác nếu Nhiễm Mẫn có yêu cầu thì cần ngươi giúp đỡ một chút trong Tấn thất.”

Sau khi y nói ra yêu cầu của mình, mắt đen như sói nặng nề nhìn chăm chăm Vương Hoằng, chờ câu trả lời của chàng.

Dưới ánh mắt của y, Vương Hoằng mỉm cười.

Chàng chậm rãi đứng lên.

Khi chàng đứng lên, vách tường phía sau chàng hiện ra một bóng người.

Vương Hoằng nhìn chăm chăm Nhiệm Mẫn, chậm rãi, hần nờ nụ cười, hàm răng trắng như tuyết dưới ánh nền tản ra hàn quang.

Mỉm cười, giọng nói của Vương Hoằng trước sau như một nhả nhặn, ôn nhu mà lạnh nhạt: “Đối phó với Mộ Dung Khác chỉ là việc nhỏ, thuận lợi cho tướng quân mà thôi, mua bán này không có lời.”

Nhiệm Mẫn không kiên nhẫn, y đứng phắt dậy.

Hai tay vỗ một cái, y nặng nề nhìn chăm chăm Vương Hoằng, nói với vẻ tức giận: “Vương Thất lang, ngươi cũng đừng quên, nếu không có ta, tính mệnh của ngươi đã khó bảo toàn! Ngay cả Lang Gia Vương gia cũng sẽ gạt bỏ uy vọng. Dưới tình huống như vậy, ngươi còn dám nói mua bán không có lời!”

Y thấp giọng rít gào đến đây, vung tay áo dài, quay đầu rồi đi.

Trần Dung giật mình, nhìn thoáng qua Vương Hoằng, thấy chàng mỉm cười, bình thần nhìn theo bóng dáng của Nhiệm Mẫn, nàng ngáp ngừng một chút rồi cúi đầu chạy ra khỏi phòng trúc.

Chúng thân vệ đang chờ, nhìn thấy Nhiệm Mẫn đi ra vội vàng bước lên đón.

Bọn họ đang muốn mở miệng hỏi, thấy y nghiêm mặt, biểu tình tối tăm thì không dám thốt ra một tiếng.

Đoàn người xoay người đi ra bên ngoài.

Dưới sự dẫn dắt của Nhiệm Mẫn mang theo gương mặt âm trầm, mọi người không nói được một lời, cúi đầu hành tẩu.

Vừa mới bước ra ngã tư đường, một thân vệ liền kêu lên: “Làm sao mà cháy vậy?”

Mọi người đồng thời ngẩng đầu.

Chỉ thấy trên bầu trời phía tây, ánh lửa tận trời, khói đen bốc lên tận mây. Cùng khói đen cuộn cuộn kia là tiếng la hét âm ỉ, kêu nháo của người thành Nam Dương.

Mọi người nhìn ngó, đột nhiên, một thân vệ kêu lên: “Tướng quân, không tốt! Ngài nhìn phương hướng kia đi!”

Trong giọng nói tràn ngập kinh hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Tính kế

Gương mặt Nhiệm Mẫn trầm xuống, tay phải vung lên, quát: “Đi nhanh chút.”

Cũng không cần y phân phó, chúng thân vệ đã bước xa như bay.

Chỉ chớp lát, bọn họ đi tới chỗ châm lửa.

Nhìn sân viện ánh lửa tận trời, khói đặc cuộn cuộn, nhìn láng giềng bốn phía ra ra vào vào, hô to gọi nhỏ vội vàng dập tắt lửa, một thân vệ hỏn hển kêu lên: “Tướng quân, phải làm sao bây giờ?”

Trong tiếng kêu của hần, xa xa truyền đến vài tiếng la trong thành Nam Dương: “Quái, sân viện này đã hoang phế nhiều năm, tự dưng bốc lên ngọn lửa lớn như vậy.”

“Ai, xem như vậy, chỉ sợ sẽ thiêu cháy mấy ngày mấy đêm.”

Trong tiếng kêu la, Nhiệm Mẫn sầm mặt xuống.

Trần Dung cũng vậy, nàng ngo ngác nhìn ánh lửa bốc lên tận trời, thì thào nói: “Không rời đi được.”

Đúng, không rời đi được.

Sân viện bị châm lửa kia là cửa vào! Mà xem đám lửa này, khói đặc này, chưa đến ba hay năm ngày sẽ cháy sạch bốn phía, chẳng còn lại chút gì.

Dần dần, gương mặt Nhiễm Mẫn lạnh lẽo như nước, ánh mắt sắc bén như đao.

Một thân vệ đi đến phía sau y, thấp giọng gọi: “Tướng quân?”

Nhiễm Mẫn cũng không quay đầu lại, nhìn chăm chăm khói đặc cuộn cuộn, một hồi lâu, y cười lạnh một tiếng nói: “Giới cho một Vương Hoàng, giới cho một Vương Thất lang!”

Tuy rằng, y không có chứng cứ chứng minh việc này là Vương Hoàng gây nên, nhưng y tin rằng, y đã bị Vương Hoàng tính kế!

Ngay lập tức, Nhiễm Mẫn bước nhanh trở về sân viện của Vương Hoàng.

Nhóm thân vệ tiến lên từng bước, theo sát bên cạnh, xem bộ dạng bọn họ tay đặt lên vỏ đao, đã là quyết định liều mạng.

Bị không khí nặng nề sát khí này khiến cho kinh hãi, Trần Dung nhắm mắt theo đuôi Nhiễm Mẫn, không dám ngẩng đầu.

Trong sự nặng nề, đột nhiên, Nhiễm Mẫn dừng bước.

Y mím bạc môi, nhìn chăm chăm phía trước.

Trần Dung cảm giác được không khí khác thường, ngẩng đầu lên.

Vừa nâng đầu, nàng mới phát hiện đoàn người bất tri bất giác đã đi tới bên ngoài cửa hông của thôn trang nơi Vương Hoàng cư ngụ kia, lúc này, cửa hông rộng mở, dưới ánh đuốc, Vương Hoàng khoác ngoại bào màu tím nhạt, đang đứng ở trong gió, chấp hai tay sau lưng, lẳng lặng nhìn bọn họ.

Phía sau chàng không có người nào.

Cây đuốc ở trong gió đêm bập bùng, bầu trời đầy sao thán nhiên tỏa sáng trên đầu, trên người chàng.

Vẫn như cũ là toàn thân tao nhã.

Vương Hoàng lẳng lặng đứng ở cửa, nhìn thấy Nhiễm Mẫn về mặt sát khí dừng bước, chàng chấp hai tay: “Vương Hoàng cung nghênh tướng quân đại giá!” Chàng ngẩng đầu, dưới tinh quang, ánh mắt minh nhuận trong suốt: “Tướng quân chó trách, sự tình liên quan đến gia viên, không thể không có chút âm mưu.”

Nhiễm Mẫn giống như sói nhìn thẳng chàng, nặng nề nói: “Thất lang dựa vào cái gì nghĩ rằng một thành Nam Dương nho nhỏ này có thể nuốt được Nhiễm Mẫn ta?”

Y nhưn nầy rậm, hung tợn gầm nhẹ: “Chuyện Nhiễm Mẫn ta không muốn làm, âm mưu dương mưu gì đều không thể bức bách!”

Vương Hoàng cười.

Nụ cười này vô cùng rạng rỡ.

Miệng chàng bất giác cong lên, lẳng lặng nhìn Nhiễm Mẫn, từ từ nói: “Lời ấy của tướng quân sai rồi, Mộ Dung Khác là kẻ địch chung của ngài và ta.”

Chàng nói tiếp: “Lấy mưu tính của tướng quân hẳn là muốn đợi cho người Nam Dương cùng Mộ Dung Khác đánh nhau đến lưỡng bại câu thương thì sẽ ra tay.” Lời chàng vừa dứt, Trần Dung đã nhìn thấy con ngươi âm trầm như sói của Nhiễm Mẫn híp lại. Loại vẻ mặt này, nàng biết, chứng tỏ Vương Hoàng nói trúng tâm tư của y.

Vương Hoàng chấp hai tay sau lưng, trong giọng nói thanh nhuận mang theo thán nhiên thê lương: “Tướng quân chí hướng cao xa, dù có tâm từ bi cũng sẽ phân biệt cần thiết và không cần thiết, coi ngàn vạn sinh linh như cỏ rác. Nhưng mà, Vương Hoàng không làm được.”

Nhiễm Mẫn bật cười, lạnh lùng nói: “Tất nhiên là ngươi muốn đánh cuộc.”

Khi y nói ra một câu này, dường như lửa giận đã tiêu bớt.

Lúc này, Vương Hoàng nghiêng người, tao nhã chỉ vào bên trong sân: ‘Cung nghênh tướng quân bước vào.’

Nhiễm Mẫn không hề động.

Y nhìn chăm chăm Vương Hoàng, lạnh lùng nói: “Ta không thích bị người khác tính kế.”

Vương Hoảng không nhìn y, miệng vẫn mỉm cười, thản nhiên trả lời: “Hoảng cũng không muốn bị người ta uy hiếp.”

Nhiễm Mẫn đang đêm mà đến, có đàm luận điều kiện, cũng có lợi dụng thế cục uy hiếp chàng, uy hiếp Lang Gia Vương thị đi vào khuôn khổ. Bởi vậy Vương Hoảng có ý nói như vậy.

Nhiễm Mẫn nhú mày rậm.

Lúc này, Vương Hoảng vung tay áo thi thản nhiên đi vào bên trong. Chàng vừa đi vừa cất giọng trong trẻo: “Năm đó khi Lưu cao tổ chém bạch xà khỏi binh, liên tiếp thua trận. Trường kỳ đối chọi, thật sự không nên tranh cao thấp chỉ trong một lần.”

(Lưu Bang được huyện lệnh huyện Bái giao trọng trách đưa một số người bị kết án và dân phu đi tới núi Lý Sơn để xây dựng lăng mộ của Tần Thủy Hoàng. Vốn sợ nặng nhọc, đi đến nửa đường, bọn dân phu trốn quá nửa, đêm đến nghỉ tại trạm Châm Phong Tây, Lưu Bang thương tình cho trốn, với hơn mười tráng sĩ đều nguyện đi theo giúp sức. Trong truyền thuyết, họ gặp phải một con mãng xà đã giết chết một số người bằng hơi thở độc hại của nó. Lưu Bang giết mãng xà, sau đó gặp phải một bà già khóc lóc trên đường vào sáng hôm sau. Khi người của Lưu Bang hỏi tại sao lại khóc, bà trả lời: “Con tôi, con trai của Bạch đế, bị giết chết bởi con trai của Xích đế” và biến mất một cách bí ẩn. Nghe được câu truyện lạ lùng này, người của Lưu Bang tin rằng ông có chân mệnh đế vương. Sự kiện này do đó được gọi là Trảm xà khỏi nghĩa).

Chàng vừa mở miệng, Nhiễm Mẫn đã sợ hãi ngẩng đầu: Hắn ta so sánh bản thân với Lưu cao tổ, đây là ý tứ gì?

Y thẳng tắp nhìn chằm chằm bóng dáng Vương Hoảng, qua hồi lâu, Nhiễm Mẫn đột nhiên cười: “Giỏi cho một Vương Hoảng!” Nụ cười này cực kỳ âm trầm.

Nhiễm Mẫn cất bước đi vào.

Y vừa đi, chúng thân vệ chậm rãi thu hồi binh khí, đi theo phía sau, im lặng bước về phía trước.

Trần Dung cũng cúi đầu bước theo.

Trần Dung vừa mới đến trước phòng trúc, hai tỳ nữ đã ngăn cản nàng, các nàng thi lễ với Trần Dung, nhẹ giọng nói: “Đã chuẩn bị nước nóng và quần áo mới, thỉnh nữ lang dời bước.”

Trần Dung dừng chân.

Nàng ngẩng đầu nhìn Nhiễm Mẫn.

Vừa mới ngẩng đầu, nàng đã đối diện với một đôi mắt trong suốt, chủ nhân của đôi mắt kia chính là Vương Hoảng, cũng không biết khi nào chàng đã quay đầu, lẳng lặng nhìn nàng như thế, giờ này khắc này, sao sáng đầy trời, dưới tinh quang, hai tròng mắt của chàng trong suốt như nước.....

Chỉ liếc mắt một cái, Trần Dung đột nhiên xấu hổ đến tột đỉnh, nàng vội vàng cúi đầu, không hề hỏi gì thêm với Nhiễm Mẫn, đi theo hai tỳ nữ.

Có điều lúc này tất cả tâm tư của Nhiễm Mẫn đều dồn vào trận đại chiến ngày mai, căn bản không chú ý tới việc nàng rời đi. Bởi vậy, đến khi Trần Dung đi mất, y cũng không hề quay đầu lại.

Trần Dung đi theo hai tỳ nữ, bước vào một lầu các xây bằng gỗ trúc. Ngửa đầu, nhìn phòng ốc kiến tạo cực kỳ tinh xảo, nhìn rừng trúc đứng đưa theo gió, Trần Dung khẽ nói: “Là một nơi rất phong nhã.”

Một tỳ nữ cười đáp: “Nữ lang không biết đâu, từng gốc cây ngọn cỏ nơi đây đều đã qua tay của Thất lang nhà chúng nô tỳ.” Mặt khác một tỳ nữ che miệng cười nói: “Đúng vậy đúng vậy, nếu nhóm nữ lang trong thành Nam Dương biết Vương gia ta có một chỗ như vậy, chỉ sợ tường vây cũng sẽ bị phá hủy.”

Khi hai tỳ nữ đối diện với Trần Dung, tươi cười khả cúc, cực kỳ dễ thân.

Gánh nặng trong lòng Trần Dung được buông bỏ, nàng tươi cười, đánh giá bốn phía, thì thào nói: “Đúng vậy, Thất lang phong nhã thoát tục.” Nàng thì sao, chỉ là muốn dùng từ để hình dung thì phải vắt hết óc suy nghĩ mới ra được một câu.

Hai tỳ nữ đã bắt đầu cất bước, dẫn lên thang lầu tạo nên âm thanh kéo kẹt.

Các nàng đẩy ra cửa trúc trên lầu các.

Trần Dung đi theo phía sau nàng, tiến vào lầu các.

Vừa vào đó, một làn gió thơm ập vào mặt. Trần Dung thật không ngờ, trúc lầu này bên ngoài thoạt nhìn phong nhã nhưng khá đơn sơ, không thể dự đoán được, bên trong lại xa hoa đến vậy. Bức rèm che phiêu đảng, căn phòng tỏa hương, ngay cả thảm trải trên đất cũng rất dày.

Nàng bước đến chỗ cửa sổ.

Từ nơi này có thể nhìn thấy sân viện xanh um tươi tốt. Đúng rồi, cây cối trồng trong sân đều là tùng trúc đến mùa đông cũng không héo tàn. Tuy là mùa đông, lại xanh tươi tựa như xuân hoa vừa nở.

Nàng dõi mắt nhìn lại, xuyên qua một gốc cây tùng cao lớn, nàng thấy mái hiên của một phòng trúc. Đó là phòng trúc của Vương Thất lang, cũng không biết giờ này khắc này, chàng và Nhiễm Mẫn đang nói những gì?

Khi Trần Dung nhìn ngắm xung quanh khắp nơi, hai tỳ nữ bắt đầu bận bịu. Chỉ chốc lát, một tỳ nữ cười nói: “Nữ lang, nước nóng đã chuẩn bị xong, mời.”

Trần Dung lên tiếng, quay đầu lại.

Đằng sau trường mạn, hơi nước màu trắng đang hơi hơi bốc lên.

Khi Trần Dung bước đến bên cạnh thùng gỗ, ánh mắt nàng chuyển sang một bên, ngăn ngõ, nàng vươn tay cầm lấy bảo phục vải mát lạnh như băng, nhẹ nhàng vuốt ve.

Một tỳ nữ xõa tóc nàng ra, vừa chải vuốt, vừa liếc nhìn áo bào trong tay Trần Dung một cái, cười nói: “Áo bào này là Thất lang tự tay đưa tới. Nữ lang nhìn xem có vừa người không?”

Chàng đưa tới?

Trần Dung ngây dại.

Nàng rũ hai mắt, giọng nói có chút run run: “Đây là màu trắng.”

Một tỳ nữ khác vừa rải hoa mai vừa cười hi hi trả lời: “Đúng vậy, Thất lang thích nhất là màu trắng. Ngài từng nói qua, hôm nay khắp nơi đều là bản thiêu hủ thối, chỉ có y bào này còn trắng tinh sạch sẽ.”

Trần Dung thì thầm nói: “Còn trắng tinh sạch sẽ.....” Nàng nhẹ nhàng vuốt ve áo bào tuyết trắng, thì thầm nói: “Đúng vậy, chỉ có y bào này mới sạch sẽ thôi.”

Một tỳ nữ nói: “Được rồi, nữ lang bước vào trong thùng gỗ đi.”

Trần Dung lên tiếng, cởi bỏ nội y, bước vào trong thùng gỗ.

Độ ấm của nước rất vừa vặn. Mấy ngày nay, Trần Dung cùng đám người Nhiễm Mẫn ngủ nghỉ tại quán doanh, làm sao được tắm rửa sạch sẽ thế này?

Nàng vui sâu người xuống, chỉ lộ ra gương mặt ở bên ngoài. Sau khi thỏa mãn rên rỉ một tiếng, Trần Dung cười nói: “Cảm giác rất thoải mái.”

Hai tỳ nữ thấy nàng vừa lòng thì vui vẻ nở nụ cười.

Chỉ chốc lát, Trần Dung đã thay xong áo bào kia.

Lúc này, bóng đêm đã tối đen, hai tỳ nữ đồng thời thối lui, nàng cười hài, chui vào trong tháp.

Đệm chăn mềm mại thoải mái, thoang thoảng hương hoa mai, ngay cả gối đầu cũng do dương chi bạch ngọc thượng đẳng tạo thành, chính là vì đã vào đông nên được lót bên ngoài một lớp lông chồn. Trần Dung đem mặt dán vào lớp lông chồn ấm áp mềm mượt này, đánh giá một lúc, thầm nghĩ: Đúng rồi, áo khoác lông chồn kia của Nguyễn thị dường như cũng có sắc lông thế này.

Bất đồng là Nguyễn thị đối với tấm áo khoác kia coi như trần bảo, luôn không sờ mặc. Ngay cả mặc vào, tỳ nữ nào không cẩn thận huých một cái sẽ bị đánh rất đau. Mà ở đây, da lông trần quý như thế lại được làm gối cho người ta.....

Trần Dung vừa nghĩ đến đây, không khỏi nhìn ngắm xung quanh. Vừa ngắm nghía, nàng mới phát hiện, vật nào lọt vào mắt không một cái nào không trân quý đến cực điểm. Sĩ tộc tầm thường hẳn sẽ cất giữ ôm nó khư khư, coi là bảo bối.

Ngay lúc này, cửa trúc mở ra. Một tỳ nữ đi đến.

Nàng ta đưa lưng về phía Trần Dung, đốt hương trong lư hương, ngửi thấy mùi này, Trần Dung không nhịn được hỏi: “Đây là hương gì vậy? Dễ ngửi như thế?” Mùi hương này đúng là đặc biệt cao quý.

Tỳ nữ kia cười nói: “Nữ lang, đây là Long Tiên Hương.”

Long Tiên Hương? Quả nhiên là đồ dùng của hoàng thất.

Sau khi tỳ nữ đốt hương xong, xoay người đi ra, lúc nàng ta chuẩn bị đóng cửa phòng, ngoái đầu liếc mắt nhìn Trần Dung một cái, che miệng cười nói: “Lần trước Cửu công chúa đến phủ, Thất lang an trí cho công chúa cũng không đối đãi thận trọng như với nữ lang.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Một đêm

Trần Dung rũ mắt không nói.

Đảo mắt, đêm đã khuya.

Trần Dung ngủ trong phòng thoáng thoang mùi Long Tiên Hương, nghe gió đêm thổi qua rừng trúc xào xạc, trần trọc một lúc.

Lăn qua lộn lại, nàng thật sự ngủ không được nên phủ thêm ngoại bào, chậm rãi đi ra phía ngoài. Vừa gây ra chút tiếng động, một tỷ nữ ngủ trong một góc phòng đã cung kính gọi: “Nữ lang?” Giọng nói mơ hồ mang theo buồn ngủ.

Trần Dung nhẹ giọng nói: “Ngươi ngủ đi.”

“Vâng.”

Bên ngoài, bầu trời đầy sao, trăng rằm tỏa sáng.

Trần Dung dựa vào thang lầu, cẩn thận bước xuống.

Giảm lên tinh quang, đi lại trong rừng trúc, xuyên qua rừng trúc, có một rừng đào cùng con sông nhỏ, nàng đứng ngắm về phương xa. Nghĩ đến, nếu mùa xuân tới đây, nhất định là rất đẹp.

Trần Dung quay đầu, hướng tới một nơi khác. Cứ thế đi không mục đích sau một lúc, nàng ngừng chân.

Chỉ thấy bãi cỏ phía trước, dưới tinh quang, một bóng người áo trắng như tuyết đang lẳng lặng ở nơi đó, nhìn lên bầu trời.

Chỉ liếc mắt một cái, Trần Dung liền nhận ra, chàng chính là Vương Hoảng.

Ngơ ngác liếc nhìn chàng, Trần Dung cắn chặt răng, lặng yên không một tiếng động quay đầu, chuẩn bị rời đi.

Đột nhiên, giọng nói thanh nhuận, duyên dáng truyền đến: “A Dung?”

Trần Dung ngẩn ra.

Nàng chậm rãi xoay người.

Người ngồi dưới tinh quang cũng đang nhìn nàng. Ánh mắt của chàng yên tĩnh, thần nhiên, bình thản như thế.

Trần Dung cúi đầu, đi đến gần chàng.

Khi bước đến chỗ cách chàng năm bước, nàng thi lễ với chàng.

“Ngồi đi.”

Giọng nói ôn nhu chi cực.

Trần Dung lên tiếng, ngồi xuống tháp đã chuẩn bị tốt đối diện với chàng. Nhìn rượu thịt bày trước mặt, Trần Dung thấp giọng hỏi: “Nhiễm tướng quân đâu?”

“Nghỉ ngơi rồi.”

Vương Hoảng lấy một chén rượu ở trên tháp mình lên, sau khi rót đầy lại đặt ở trên tháp của Trần Dung. Khi thu hồi tay, chàng vung tay áo dài, tiếng vờ vụn vang lên, chính là chén rượu Nhiễm Mẫn đã uống để lại đã rơi vào trong bụi cỏ.

Trần Dung kinh ngạc liếc nhìn chén rượu kia một cái, quay đầu nhìn về phía Vương Hoảng, thấy chàng mặc áo trắng phát phờ, tóc xõa tùy ý, rõ ràng phong lưu hùng vĩ.

Nàng không rõ động tác này của chàng là có ý hay là vô tình nên nhanh chóng thu hồi ánh mắt.

Lúc này, nàng nghe thấy giọng nói thanh nhuận của Vương Hoảng vang lên: “A Dung, đánh một khúc cho ta đi.”

Trần Dung khẽ đáp: “Vâng.”

Nàng đứng dậy, ôm cầm đặt trước mặt Vương Hoảng sang, đặt trên tháp của mình, ngón tay nhấn một cái, một tiếng đàn thân nhiên phiêu đảng truyền đến.

Vốn tiếng đàn của Trần Dung chủ yếu là hoa lệ rạng rỡ, nhưng mà giờ khắc này, có lẽ là bởi vì tâm tình quá mức phức tạp, trong tiếng đàn kia có thêm một phần tang thương cùng trào phúng.

Dưới ánh trăng, dưới tinh quang, hai người ngồi đối diện, một người đánh đàn, một người ngửa đầu ngắm trăng. Khung cảnh lại trống vắng như vậy.

Đêm lạnh như thế, bóng người như thế!

Lúc này, trên lầu các của Trần Dung, màn cửa sổ bằng lụa mỏng khe khẽ lay động.

Tỳ nữ mặt tròn tú lệ nhìn hai bóng người dưới tinh quang kia, mày liễu nhíu lại, ôm ngực thì thào nói: “A Chức, muội không thoải mái.”

A Chức kia là một tỳ nữ tầm 25, 26 tuổi, nàng ta chỉ nhìn Vương Hoảng và Trần Dung, không hề đáp lời.

Tỳ nữ mặt tròn kia càng nhíu chặt mày liễu, nàng ta thì thào nói: “Thất lang nhà chúng ta phong lưu cỡ nào, bắt phàm ra sao? Chẳng lẽ ngài lại luyện thương một nữ lang tục điểm hay sao?”

A Chức nghe vậy thì cười cười, không chút nào để ý tiếp lời: “Gia chủ nói, Thất lang nhà chúng ta tất sẽ là trụ cột vững vàng của Vương thị. Ta luôn phụng dưỡng ở bên cạnh, có một số việc, ngài không thể làm, không muốn làm, ta sẽ trợ giúp.”

Tỳ nữ mặt tròn kia chớp chớp mắt, trong ánh mắt chờ mong, A Chức chậm rãi cười, tiếp tục nói: “Kinh Phật Thiên Trúc không phải đã nói sao? Chúng sinh số khổ, nhưng người khổ nhất là tiên nhân vì không thể có sở cầu. Nữ tử tục điểm thế kia sao xứng khiến cho Thất lang nhà chúng ta chịu nỗi khổ này? Không thể, vẫn là hỗ trợ đi.”

A Chức nói tới đây, cười thần bí với tỳ nữ mặt tròn, xoay người rời đi.

Sau một lúc lâu, một khúc kết thúc.

Hai tay Trần Dung đặt trên huyền cầm, từ từ ngẩng đầu nhìn Vương Hoảng.

Vương Hoảng còn đang ngắm nhìn bầu trời.

Một hồi lâu, chàng vung tay áo dài, thấp giọng nói: “Nàng đi đi.”

“Vâng.”

Trần Dung thì lễ rồi xoay người thối lui.

Chỉ chớp lát, bóng dáng của nàng đã biến mất trong rừng trúc.

Khi nàng trở lại lầu các, hai tỳ nữ đang ngồi ở một góc, nhìn thấy nàng đi vào, các nàng thì lễ, thấp giọng hỏi: “Nữ lang có gì phân phó không?”

Trần Dung lắc đầu, nói: “Đều ngủ đi.”

“Vâng.”

Trong tiếng động sột soạt, Trần Dung nằm lên giường.

Rất lâu sau đó, nàng mới nhắm lại hai mắt.

Khi tỉnh lại, phía đông đã sáng rõ. Trần Dung đột nhiên nhớ lại hôm nay là thời khắc quyết định vận mệnh của thành Nam Dương. Lập tức nàng xoay người khỏi tháp, đang muốn gọi Bình ầu, nhớ lại nơi này không phải nhà của mình, liền đổi giọng nói: “Người đâu.”

Một tỳ nữ lên tiếng trả lời xuất hiện.

Nhìn tỳ nữ của Lang Gia Vương thị, cho dù là dung nhan hay là khí chất đều giống một như một tài nữ uyên bác, giọng nói của Trần Dung không tự giác trở nên khách khí: “Thỉnh đem y bào của ta đến.”

Tỳ nữ kia cười nói: “Nữ lang không thích áo bào trắng này sao?”

Trần Dung lắc đầu, vươn tay hất tóc dài xõa tung ra phía sau: “Không cần, ta sẽ mặc đồ của mình.”

“Vâng.”

Dưới sự hầu hạ của hai tỳ nữ, Trần Dung mặc y bào vào.

Vừa mới cất bước chuẩn bị rời đi, Trần Dung quay đầu nhìn về phía áo bào trắng đặt trên tháp kia, thì thảo hời: “Thứ này có thể tặng cho ta không?”

Hai tỳ nữ khó hiểu nhìn nàng một cái, A Chức kia cười nói: “Đây vốn là vật Thất lang tặng cho nữ lang. Nếu nữ lang không cần, nó sẽ bị đốt đi.”

Đốt đi?

Trần Dung vươn tay cầm lấy, thấp giọng nói: “Vật đẹp dễ thế này, đốt rất đáng tiếc.”

Trần Dung đi ra lầu các.

Nàng vội vàng đi về phía trước. Lúc này nàng mới phát hiện thôn trang trở nên trống rỗng vắng lặng, đi được một khắc mà không hề nhìn thấy người ngoài.

Ngay khi Trần Dung có chút bất an, một giọng nói vang dội truyền đến: “Nữ lang?”

Trần Dung vội vàng quay đầu.

Người gọi nàng là một thân vệ bên cạnh Nhiễm Mẫn. Hắn vội vàng đi tới gần Trần Dung hỏi: “Ngươi ở đây sao? Đi thôi.”

Dứt lời, hắn xoay người bước đi.

Trần Dung không hề động, nàng kêu lên: “Xin chờ ta một khắc, để ta thay quần áo.”

Thân vệ kia nhíu mày, hắn liếc nhìn Trần Dung một cái, nghĩ đến Nhiễm Mẫn coi trọng nàng nên kiềm chế cơn tức, trầm giọng nói: “Sự tình liên quan đến sinh tử, còn thay y phục gì nữa?”

Trần Dung không để ý đến hắn, chạy vội vào trong một phòng trúc.

Phòng trúc trống trơn, nàng duỗi tay đẩy một cái, cửa phòng liền mở ra. Trần Dung vội vàng đi vào, nhanh nhẹn thay đổi quần áo.

Chỉ chốc lát, Trần Dung đã mặc y bào màu xanh, ngực bị nén chặt lại, thắt lưng cũng bị buộc qua vài vòng, đôi đầu lạp chạy ra.

Thân vệ kia thật không ngờ, nàng lại tự giả trang thành một thiếu niên. Hắn mở to mắt, đánh giá Trần Dung từ trên xuống dưới vài lần, nhíu mày nói: “Có tướng quân ở đây, ai có thể thương tổn nữ lang người?”

Trần Dung chấp hai tay, khàn khàn trả lời: “Cẩn thận không có gì hại.”

Thân vệ kia lắc đầu, không hề muốn cùng nàng tranh chấp: “Đi thôi.”

Trần Dung đi theo sau hắn, chỉ chốc lát, hai người đã bước ra đại môn của thôn trang. Thân vệ kia thả người lên ngựa, cũng không quay đầu lại nói: “Cưỡi ngựa đi.”

Trần Dung lên tiếng, cũng xoay người lên ngựa.

Vó ngựa hướng tới cửa thành phía bắc.

Lúc này thành Nam Dương đã trở nên rối loạn. Từng thứ dân cùng kẻ sĩ đều đi tới ngã tư đường, giống như ruồi bọ không đầu bay vòng chung quanh.

Tiếng kêu la, tiếng nghị luận, tiếng hoảng sợ tràn ngập toàn bộ thành Nam Dương.

Bởi vì trên ngã tư đường quá nhiều người, xe ngựa vừa xuất hiện liền bị cản lại, chỉ có cưỡi ngựa còn miễn cưỡng có thể đi qua.

Giục ngựa xuyên qua biển người, hai người đi đến cửa thành phía bắc.

Vừa tới phạm vi cửa thành, khung cảnh trở nên im lặng. Trần Dung nhìn trong ngoài cửa thành lặng yên không tiếng động, không khỏi hỏi: “Tướng quân ở đây sao?”

Thân vệ kia trả lời: “Bởi vì không biết người Hồ sẽ xuất hiện từ con đường nào, Nam Dương vương phản công, nơi này là Vương Thất lang quản, cửa thành phía tây sẽ do người Nam Dương vương gác.”

Trần Dung gật đầu, nàng thấy khi thân vệ kia nhắc tới Vương Hoàng ngữ khí không có oán hận thì cất tiếng hỏi: “Tướng quân không trách Vương Thất lang nữa sao?”

Thân vệ liếc nhìn nàng một cái, nói với vẻ vô tâm: “Đại trượng phu bị vây trong thế gian, luôn gặp phải đủ loại tình huống không thể đoán trước, làm sao có thể canh cánh trong lòng? Nếu tướng quân thật sự căm tức, thì đã chém chết con mẹ nó ngay lập tức rồi! Hiện tại giao dịch thành công, tâm tình rất tốt.”

Trần Dung nghe đến đó, uh một tiếng rồi đáp: “Quả thế.” Nàng đã thấy vài lần xử sự của Vương Hoàng, mỗi một lần đều là ôn ôn hòa hòa mà xong việc,

tuyệt đối sẽ không khiến đối phương khó xử, làm đối phương không bước xuống đài được..... Lúc này đối với Nhiễm Mẫn, tất nhiên cũng là sau đó làm chuyện gì, nói gì đó để tiêu tan oán khí của y.

Lúc này, thân vệ kia lấy ra lệnh bài, giờ lên với binh lính thủ thành, bọn họ được cho phép thông hành.

Hắn mang theo Trần Dung lên tường thành cửa bắc.

Vừa mới tới gần tường thành, nàng đã nghe thấy tiếng ồn ào không dứt bên tai ở phía trên, khiến Trần Dung kinh ngạc là, trong đó còn kèm theo tiếng cười.

Nàng đi theo thân vệ kia bước nhanh tiến lên.

Chỉ chốc lát, Trần Dung xuất hiện ở trên tường thành.

Hóa ra, chỗ tường thành đã sớm đông người tập nập. Các danh sĩ bằng hữu giao hảo với Vương Hoàng lúc này đều xuất hiện ở đây. Dù Chí, Hoàn Cửu lang, còn có đám người Trần Công Nhưong.

Hơn mười tuần ngạn trong thành Nam Dương xuất hiện, trường bào áo dài, tóc bay rối tung. Gió thổi qua, một đám người y quan phiêu nhiên, rất có mỹ cảm đón gió.

Mà đứng ở chính giữa tường thành, áo trắng như tuyết đúng là Vương Hoàng.

Chàng đang mỉm cười, lẳng lặng nhìn dưới tường thành, thường thường trả lời Dù Chí hai câu.

Lúc này, thân vệ kia ở một bên nói: “Tướng quân không ở nơi này.”

Hắn xuyên qua đám người, mang theo Trần Dung đi về phía tây của tường thành.

Trần Dung đi theo phía sau hắn, cúi đầu bước về phía trước.

Trên đường đi, đột nhiên, một gói nặng rơi ra trước mặt nàng.

Trần Dung ngẩn ngơ, ngẩng đầu lên.

Xuất hiện trước mắt nàng là gia phó của Vương gia từng cùng nàng vượt qua khó khăn ở thành Mạc Dương. Người kia cầm gói đồ đưa cho nàng, nhẹ giọng nói: “Lang quân nhà ta đưa cho người, nhanh mặc vào đi.”

Trần Dung mơ hồ tiếp nhận, nàng còn chưa mở miệng, người Vương gia đã chen lẫn vào trong đám người. Lúc này, thân vệ kia không kiên nhẫn quay đầu kêu lên: “Sao không đi tiếp?”

Trần Dung vội vàng đáp lời, cất bước đuổi kịp.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Mộ Dung Khác

Nhiễm Mẫn ở trong thành lâu. Khi Trần Dung đến, y đang trầm giọng hạ lệnh với vài tướng sĩ. Lúc này, dù là Nhiễm Mẫn hay là chúng tướng đều mặc quần áo thường phục. Xem tình hình này, chuyện bọn họ tiến vào thành Nam Dương còn chưa bị truyền ra ngoài.

Nhìn thấy Nhiễm Mẫn bận rộn, Trần Dung vội tránh ở phòng sát vách, nàng mở gói đồ ra, cầm một nhuyến giáp tơ vàng lên. Loại nhuyến giáp này rất nhẹ, lại cứng rắn dị thường, che chở những chỗ yếu hại. Vật thể này kiếp trước khi nàng ở bên cạnh Nhiễm Mẫn đã nghe nói qua, trên đời không có quá mười bộ, cực kỳ hiếm có.

Nhìn nhuyến giáp này, Trần Dung rừ hai mắt, nàng cúi đầu, đem mặt dán vào nó, thì thào nói: “Chàng cũng không phải không biết, chính chàng cao quý ngay cả vương tôn nhìn cũng tự biết xấu hổ..... Nhân vật tuyệt thế như vậy, vì sao đối tốt với ta đến thế? Biết rõ ta thấp kém không chịu nổi, còn đối tốt với ta, người này không phải muốn cho ta nhớ cả đời sao?”

Nói tới đây, nàng khẽ cười ra tiếng.

Mới nở nụ cười, hốc mắt của nàng đã ướt át, Trần Dung vội vàng dùng tay áo lau qua, cời ngoại bào, mặc nhuyến giáp tơ vàng vào.

Vừa mới khoác ngoại bào vào, Trần Dung nghe thấy chính đường bên cạnh truyền đến tiếng trầm thấp quát hỏi của Nhiễm Mẫn: “A Dung ở đâu?”

Trần Dung vội vàng cười, lớn tiếng đáp: “Ồ trong này.” Nàng vội vàng xoay người, đẩy cửa vào.

Nhiễm Mẫn nhíu hai hàng lông mày, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm bản đồ vài lần, khi nghe thấy giọng của nàng, cũng không ngẩng đầu lên, trầm giọng hỏi: “Tối hôm qua nàng ở đâu?”

Trần Dung ngần ra, đảo mắt, nàng khẽ đáp: “Tướng quân đã quên sao? Vừa vào phủ, tỳ nữ Vương gia đã an trí chỗ ở.” Việc này là thường thức mà, bình thường nữ quyến vào phủ đệ người khác đều có tỳ nữ chuyên môn an trí.

Nhiễm Mẫn ngẩng đầu lên.

Y nhìn nàng chăm chú, nói với vẻ mặt kiên nhẫn: “Ta hỏi là, chỗ nàng ngủ cách chỗ ta rất xa sao? Tại sao thức dậy muộn như thế?”

Trần Dung cúi đầu xuống. Sáng nay, nàng quả thật dậy quá muộn, tại thời điểm loạn lạc này, nàng lại nằm ngủ say sưa, quả nhiên là hồ đồ.

Nhiễm Mẫn thấy nàng không đáp, cũng không dây dưa nhiều về việc này, y phát phát tay, quát: “Thôi. A Dung.”

Trần Dung thi lễ, đáp: “Vâng.”

Nhiễm Mẫn vung tay phải lên, há mồm muốn nói, ngay lúc này, bên ngoài tiếng trống mạnh mẽ, ồn ào náo động chấn thiên, cùng với âm thanh này còn có tiếng vỗ ngựa rầm rập, trên tường thành mọi người đều bối rối. Mấy tiếng động này hoàn toàn ngăn cản lời muốn nói của Nhiễm Mẫn.

Cửa phòng mở ra, một sĩ tốt đi vào, vang dội kêu lên: “Bẩm tướng quân, Mộ Dung Khác đến.”

Lời sĩ tốt vừa dứt, Nhiễm Mẫn liền trừng hấn một cái, quát: “Mộ Dung Khác đến thì có gì phải giật mình? Cần lớn giọng như vậy sao!”

Một tướng lĩnh ở bên cười nói: “Tướng quân, xem ra Mộ Dung Khác tới thực vội. Như thế lúc này tướng quân muốn nghênh đón hay không?”

Một tướng lĩnh khác nói: “Không nên, không nên, Mộ Dung Khác kia là người thức thời. Lúc này gã thấy tướng quân của chúng ta, tất nhiên sẽ nhanh chân rời đi.”

Tướng lĩnh kia nói tới đây, nhìn sang Nhiễm Mẫn cười nói: “Tướng quân, mặt tướng thấy người vẫn nên đội đầu lạy, đứng ở bên cạnh nhìn xem náo nhiệt.”

Nhiễm Mẫn cười cười, gật đầu nói: “Cũng tốt.” Lúc này y đã quên đang định nói gì với Trần Dung.

Lời y vừa thốt ra, Trần Dung đã đến gần. Nàng từ một bên cầm lấy y bảo cùng đầu lạy đội cho Nhiễm Mẫn.

Bên ngoài tiếng đánh trống reo hò càng vang dội.

Sau khi Nhiễm Mẫn chỉnh trang thỏa đáng, nhắc chân lên đi ra ngoài. Trần Dung vội vàng đuổi theo.

Vừa đi ra khỏi thành lâu, Trần Dung mới phát hiện nhóm sĩ tộc vốn đứng đầy tường thành đang bối rối lui ra. Dõi mắt ra xa, có thể nhìn thấy phương xa ngã tư đường là dân trong thành giống như ruồi bọ không đầu chạy tán loạn, kêu la.

Lúc này, một giọng nói vang lên. Ngay lúc đó, chúng sĩ tốt đều lui ra phía sau.

Chỉ trong nháy mắt, trên tường thành đã chỉ có ít ỏi hơn mười người.

Đứng ở chính giữa tường thành, chỉ có người mặc áo trắng, chính là Vương Hoàng. Đứng bên cạnh Vương Hoàng là danh sĩ cùng các tộc trưởng trong thành Nam Dương. Khi những người này nhìn thấy Nhiễm Mẫn đi ra đều nhất tề quay đầu nhìn về phía y.

Nhiễm Mẫn chỉ đi ra vài bước rồi ngừng lại. Y khoanh hai tay trước ngực, dựa vào tường thành phía sau, nghiêng đầu đánh giá dưới thành.

Dưới thành là cát bụi giống như thủy triều đang vọt lên. Cát bụi bốc cao hoàn toàn che lấp đại địa, liếc mắt một cái nhìn lại, bụi vàng cuộn cuộn, vỗ ngựa sầm sập, cò xì khi ẩn khi hiện, lại không có bóng dáng của con người.

Dần dần, cát bụi kia bắt đầu tan đi, dần dần, một đám kỵ sĩ mặc áo giáp xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Đám kỵ sĩ kia không thấy điểm cuối, mỗi người đều đội mũ giáp, một tay cầm cung, một tay cầm kích.

Tiếng vỗ ngựa bắt đầu chậm dần, tiếng trống cũng trở nên càng ngày càng nhẹ.

Chậm rãi, tiếng trống dừng lại.

Chậm rãi, bọn kỵ sĩ dừng bước chân.

Gần như trong nháy mắt, khắp nơi yên tĩnh, chỉ có cát bụi vẫn quần quanh dần dần trở nên nhạt nhòa.

Lúc này, lá cờ xoay chuyển.

Trong tiếng ầm vang, kỵ sĩ như nước đồng thời dôi sang hai bên.

Giữa bọn họ xuất hiện một thông đạo.

Nhìn đến đây, Trần Dung nghe thấy Nhiễm Mẫn ở bên cạnh bật cười khanh khách: “Mộ Dung Khác này, rõ ràng là người Hồ mà lại bắt chước người Tần. Người xem phái đoàn này, rất đủ phong vị.”

Một giọng nói quen thuộc từ phía sau Nhiễm Mẫn truyền đến: “Đúng vậy. Tiên Ti Mộ Dung thì cũng thú vị, bọn họ làm việc giống như Vương Thất, giống như Tần đình, lấy tướng mạo luận con người. Bộ dạng tốt thì địa vị cao, bộ dạng không tốt dù có giỏi cũng không có ai dùng. Điều là đại trượng phu mà còn thích xoa phấn.” Giọng nói này chính là của xa phu kia. Hắn từng đi theo Nhiễm Mẫn gھu cọt Trần Dung, trí nhớ của Trần Dung về hắn đã khác sâu. Vừa rồi không thấy hắn, cũng không biết khi nào đã đến.

Một tướng quân khác thì chê cười: “Ta thấy Mộ Dung Khác đội mặt nạ, chính là không muốn để thái dương phơi nắng bộ dạng tiểu bạch kiếm của gã thôi.”

Lời này vừa nói ra, tiếng cười vang nổi lên bốn phía. Một góc này cười vang từng trận, tức thì, danh sĩ cùng tộc trưởng đứng trên tường thành đều liếc nhìn, về mặt hồ nghi.

Trần Dung nhìn thấy có người dựa sát vào Vương Hoảng chỉ về phía bên này, giống như đang hỏi cái gì đó, nhưng mà Vương Hoảng chỉ cười cười, không trả lời.

Dưới thành, kỵ sĩ nhường đường tạo ra một thông đạo, một người cao lớn cưỡi ngựa từ từ đi ra.

Kỵ sĩ này, trên mặt đeo mặt nạ bằng đồng dử tợn, dưới mặt nạ, hai mắt như điện, không hề chớp nhìn chằm chằm Vương Hoảng.

Đây chính là Mộ Dung Khác, trên đường lưu vong, mọi người từng gặp gã một lần. Về danh tướng của tộc Tiên Ti này, kiếp trước Trần Dung nghe nhiều nên đã quen thuộc. Nghe nói gã cực kỳ tuấn mỹ, mỗi khi xuất chinh, tướng mạo của gã không thể khiến lòng người phục, Mộ Dung Khác không kiên nhẫn nên đội mặt nạ dử tợn, sát khí nặng này để khiến chúng tướng kinh sợ.

Mộ Dung Khác vẫn đang giục ngựa tiến lên.

Cát bụi phía sau gã đã bay xuống đất. Khắp chúng kỵ sĩ đều im lặng không tiếng động.

Chỉ chớp lát, gã giục ngựa đi tới dưới tường thành, sau đó chậm rãi dừng lại.

Lúc gã vừa dừng lại, Nhiễm Mẫn nheo lại hai mắt. Xa phu kia liếc nhìn Nhiễm Mẫn một cái, hạ giọng cười nói: “Nếu Mộ Dung thất phu biết tướng quân lúc này ở đây, cho gã một trăm lá gan cũng sẽ không dám đến gần tường thành trong vòng hai trăm bước.”

Một tướng lĩnh khác cũng nghiêng đầu đánh giá Mộ Dung Khác, hắn đột nhiên chuyển sang Nhiễm Mẫn nói: “Tướng quân, cường nỏ đã chuẩn bị, nếu không, ngài bắn tiêu từ này một mũi tên? Con bà nó, một tên bắn trúng gã, đoàn người cũng có thể tản đi dùng cơm trưa.”

Nhiễm Mẫn vẫn còn đang híp mắt nhìn chằm chằm Mộ Dung Khác, y vừa nhìn chằm chằm, vừa từ từ lắc đầu.

Hắn lắc đầu, chúng tướng không hề hé răng nữa.

Lúc này, dưới thành Mộ Dung Khác đã mở miệng.

Gã ngẩng đầu, hai mắt dưới mặt nạ như điện nhìn thẳng Vương Hoảng, giọng nói trong trẻo trầm thấp, cực kỳ êm tai: “Vương Hoảng, đã lâu không gặp.”

Nói đến đây, Mộ Dung Khác khẽ cười, vung mạnh tay về phía sau.

Một chiếc xe ngựa tiến đến.

Xe ngựa kia dừng lại ở bên cạnh Mộ Dung Khác, vài sĩ tốt thả người nhảy xuống lưng ngựa, chạy đến cạnh xe, bọn họ vén một góc rèm xe lên, từ giữa nâng ra một khối quan tài lóe kim quang.

Nhóm sĩ tốt đem quan tài đặt bên cạnh Mộ Dung Khác, thi lễ với gã rồi chậm rãi lui ra. Xe ngựa cũng lui xuống.

Mộ Dung Khác liếc nhìn quan tài kia một cái, cười nói: “Sau khi lần trước gặp mặt quân, Khác vẫn nhớ mãi không quên, mỗi lần đều nghĩ đến phong tư thần thái của Thất lang.”

Gã ngẩng đầu lên, ha hả cười, vang dội chấn động bầu trời: “Lần trước ở thành Mạc Dương, Khác bị Nhiễm Mẫn làm chậm trễ hành trình, không thể tiễn Thất lang một đoạn đường, cực kỳ tiếc nuối. Lúc này, Khác ngàn dặm mà đến, vạn mong Thất lang đừng phụ tấm lòng này mới phải.”

Lời vừa dứt, lại là một tiếng cười to.

Ngay lập tức, mọi ánh mắt đều nhìn về phía Vương Thất lang áo trắng như tuyết.

Trần Dung cũng nhìn về phía chàng.

Trong ánh mắt chăm chú của mọi người, Vương Hoàng vẫn cười bình thản, tự tại, thoát trần.

Chàng khẽ nghiêng đầu, một lọn tóc nghịch ngợm rủ trên trán, ngăn trở mắt trái của chàng.

Lọn tóc phe phẩy theo gió, giọng nói thanh nhuận ôn nhu của Vương Hoàng ở trên chiến trường từ từ vang lên: “Hoàng đến Mạc Dương, quân liền đuổi tới Mạc Dương, Hoàng đến Nam Dương, quân lại đuổi tới Nam Dương. Ai, ngày gần đây, mỗi khi gặp bạn cũ liền có người hỏi, lần trước đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì, sao Mộ Dung Khác lại thua không chấp nhận nổi như thế?”

Vương Hoàng cười, ngữ khí ôn nhu ái muội, chàng nói: “Nhưng mà Khác tiểu lang cứ việc yên tâm, chuyện không thể nói ra, huynh sẽ thay đệ giữ bí mật.”

Một lời thốt ra, Mộ Dung Khác đã lớn tiếng quát: “Vương Hoàng! Ngươi con mẹ nó dùng loại ngữ khí mờ hồ này làm cái gì?”

Tiếng hô vừa ra, vang vọng bốn phía, trong khoảng thời gian ngắn, trong thành ngoài thành đều là tiếng vọng lại.

Vương Hoàng nhìn Mộ Dung Khác nổi trận lôi đình, cười nhạt, ánh mắt minh nhuận mà thâm thiết: “Hử, tiểu lang an tâm một chút đừng sốt ruột, đoàn người đều đang nhìn mà.” Giọng nói này vẫn ôn nhu như nước.

Lúc này, Nhiễm Mẫn nói với về bất mãn: “Sĩ phu người Tần làm việc nói chuyện luôn chú ý giữ bình tĩnh, ôn hòa tự tại, con bà nó, ở trên chiến trường nói chuyện với người như ngươi, thật đúng là khiến con mẹ nó hoảng hốt!”

Lời này của y vừa thốt ra, chúng tướng tràn đầy đồng cảm, liên tiếp gật đầu.

Lúc này, Mộ Dung Khác dưới thành đã rất nhanh chóng chế được cảm xúc của mình.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 118: Chuyện xưa tái diễn?

Chỉ thấy Mộ Dung Khác cười lạnh một tiếng, hai mắt dưới mặt nạ sắc bén như dao nhìn chằm chằm Vương Hoàng: “Vương Thất lang, hôm nay ta dẫn đại quân tiến đến, cũng không phải là vì đầu vô mồm với ngươi.” Gã chỉ vào quan tài phía sau, quát: “Người đâu, nâng lên đi.”

“Vâng.”

Trong tiếng trả lời, có bốn sĩ tốt đi ra, bọn họ nâng quan tài dát vàng kia, đi nhanh đến dưới tường thành.

Nhìn những người này càng ngày càng gần, nhìn bọn họ nghênh ngang đặt quan tài dưới chân tường thành, Vương Hoàng lắc đầu, cất giọng nói: “Có qua có lại mới toại lòng nhau. Ta đã chuẩn bị tốt lễ vật cho Khác tiểu lang, các ngươi cũng đưa xuống đi.”

“Vâng.”

Trong tiếng trả lời vang dội, mười người Vương gia nâng năm thùng, ném xuống dưới tường thành.

Tường thành cao như thế, thùng gỗ rơi xuống đất, nhất thời đập nát, vụn gỗ bay tứ tung, lộ ra quần áo đầy ấp bên trong.

Thật đúng là năm thùng quần áo. Có điều quần áo này phần hồng xanh rì, mỏng manh sắc sỡ, rõ ràng là thứ mà nhóm diêm kỹ thích mặc.

Mọi người vụn vụn lần thật không ngờ, Vương Hoàng phong nhã cao thượng lại làm ra việc này, tức thì, khắp nơi tiếng nghị luận vang lên, chỉ có giọng nói thanh nhuận êm tai của Vương Hoàng vẫn du dương truyền ra: “Sau khi gặp quân vẫn âm ức đến nay. Số quần áo này, Hoàng đã chuẩn bị nhiều năm, hôm nay rốt cục có cơ hội gặp mặt đưa đến trước mặt tiểu lang rồi.”

Chàng mỉm cười, ngữ khí so với khi đối diện với Trần Dung còn ôn nhu hơn: “Hai năm rồi, xiêm y đã cũ, đồ tiểu lang mặc những năm qua hơn phân nửa rất khó coi. Hôm nay ném nó xuống, coi như là kết thúc.”

Lời này, muốn bao nhiêu ái muội thì có bấy nhiêu, ngữ khí này muốn bao nhiêu ôn nhu thì cũng có bấy nhiêu.

Gần như là đột nhiên, nhóm sĩ phu trên tường thành cất tiếng cười to. Tiếng cười càng lúc càng lớn, càng ngày càng vang.

Tiếng cười truyền ra xa xa. Trong khoảng thời gian ngắn, đại quân áp thành mang đến sợ hãi, người Tấn yếu nhược đã lâu, luôn đối với chiến tranh theo bản năng cảm thấy nao núng, tại đây trong tiếng cười đã trở thành hư không.

Nhiễm Mẫn nhíu mày, hừ nhẹ một tiếng, xa phu đứng phía sau y thấy thế hi hi cười nói: “Dùng loại phương pháp này khích lệ sĩ khí, đúng là văn sở vị văn.”

Lúc này, mặc kệ là người Tấn, hay là người Tiên Ti khắp nơi đều noi theo người Tấn, giữa nam nhân và nam nhân đều có một chút chuyện ái muội, thật sự là tầm thường vô cùng. Chẳng những tầm thường, hơn nữa còn phát triển theo thời gian.

Đổi lại là một người khác, tại đây trong không khí này khả năng sẽ cười trừ, nhưng Mộ Dung Khác không giống vậy, trong cơ thể gã có sự điên cuồng của gia tộc Mộ Dung, gã cực kỳ chán ghét bị người khác coi là luyến đồng.

Bởi vì ghét người khác vung tay múa chân với diện mạo của mình, gã thậm chí đã đeo mặt nạ nhiều năm. Huống chi, giờ này khắc này, gã là thống soái, phía sau gã có vô số tùy tùng sẽ sống chết đi theo, đối với gã tôn trọng có thừa!

Trong khoảng thời gian ngắn, sĩ tốt Tiên Ti dưới thành nổi giận như sấm, Mộ Dung Khác lại điên cuồng hét lên một tiếng, giục ngựa xông thẳng về phía trước.

Lúc này, hai tướng lĩnh gắt gao đi theo đồng thời vờn tay, kéo lại Mộ Dung Khác.

Cũng không biết bọn họ nói gì với Mộ Dung Khác, Mộ Dung Khác đang nổi giận thờ hồn hèn mấy cái thì dần dần bình tĩnh trở lại.

Mà lúc này, Hoàn Cửu lang đứng ở trên tường thành nói với Vương Hoảng: “Các huynh đệ cuối cùng thả lỏng đi.”

Wương Hoảng gật đầu, chàng nhìn chằm chằm Mộ Dung Khác đang căm tức, thờ dốc không thôi, khóe miệng cong lên, vung tay áo dài, nói: “Đi thôi.”

“Tại sao lại rời đi?”

Những lời này, là mấy người đồng thời hỏi ra.

Wương Hoảng cười cười, giọng nói của chàng có chút đậm nhạt: “Mộ Dung Khác luôn cẩn thận đa nghi. Gã nâng ra cổ hoàng kim quan kia là muốn xem chúng ta lo lắng thế nào. Hiện tại lửa giận ập đến, sẽ sinh ra bất an trong tâm.”

Cùng lúc khi lời Vương Hoảng vừa dứt, tiếng đánh trống reo hò truyền đến. Mọi người quay đầu, đã thấy Mộ Dung Khác chuyển cờ soái, tức thì, tiền đội biến thành hậu đội, chúng kỵ sĩ bắt đầu chậm rãi lui về phía sau.

Đám kỵ sĩ đã được huấn luyện, như một cánh tay, trong nháy mắt, bọn họ đã lui cách thành Nam Dương mấy trăm bước xa. Nhìn cát bụi vẫn còn bốc lên cao, một tiếng cười truyền đến: “Thất lang hiểu biết Mộ Dung Khác như thế, xem ra trận chiến này có vài phần thắng.”

“Vài phần sao?”

Wương Hoảng cười nhẹ, cất bước đi về phía trước.

Cuối cùng, binh lính của Mộ Dung Khác cách thành Nam Dương ba dặm, lập doanh trường trên bãi đất hoang vu.

Nhìn doanh trường trùng trùng kia, Nhiễm Mẫn trở lại thành lâu bắt đầu nặc khô giáp. Chỉ chớp lát, y mang theo chúng tướng được võ trang bắt đầu chậm rãi đi ra ngoài.

Trần Dung ngẫm nghĩ, cất bước đuổi theo.

Nàng mới đi ra vài bước, Nhiễm Mẫn liếc nhìn nàng một cái, lập tức mày rậm nhíu lại, quát: “Chúng ta hiện tại là ra khỏi thành, phụ nhân như nàng không cần phải đi theo.”

Trần Dung cũng biết, nàng chỉ là không biết bản thân nên làm gì bây giờ. Hiện tại nghe thấy Nhiễm Mẫn nói như thế, nàng thối lui, nhẹ giọng đáp: “Vâng.”

Khi ngẩng đầu, Nhiễm Mẫn cùng chúng tướng đã đi xa.

Thời điểm Trần Dung ra khỏi thành lâu, chân trời phủ đầy nắng chiều, ửng hồng, vô cùng sáng lạn.

Trần Dung ngẫm nghĩ, cất bước tới chỗ Trần phủ.

Lúc này nàng vẫn ăn mặc như lúc đi ra ngoài, là bào phục của nam tử, bên trong dùng mảnh vải bó ngực, hoàn toàn che giấu dáng người yếu đuối của nàng. Trên đầu lại đội đầu lạp, đi trên ngã tư đường tựa như một thiếu niên gầy yếu.

Lúc này trong thành Nam Dương vẫn hoàn toàn là khung cảnh bối rối. Có điều bối rối này so với ban ngày cũng đã đỡ hơn nhiều.

Mỗi khi đi vài bước, Trần Dung có thể nhìn thấy một kẻ sĩ nước miếng tung bay giăng giải những chuyện xảy ra sáng hôm nay. Mà càng đến mặt sau, mọi

người kể về Mộ Dung Khác càng ngày càng không nghe nổi, đều nói gã bị Vương Hoàng chọc giận đến học máu ba lần, ngã xuống đất không thể đứng dậy Bởi vậy, mỗi khi lời vừa thốt ra, trong đám người đã bật phát ra tiếng hoan hô.

Trần Dung lặng yên không một tiếng động xuyên qua dòng người, đi tới ngoài cửa Trần phủ.

Trần phủ trong ngoài nhốn nháo, bọn người hầu xưa nay không thể ra ngoài, lúc này đều chen chúc ở ngoài cửa, quần tam tụ ngũ nói chuyện với nhau, nói đến nói đi, vẫn là liên quan đến Mộ Dung Khác cùng Vương Hoàng.

Nhìn thấy bọn người hầu đi ra, Trần Dung mừng rỡ, nàng vội vàng kiễng mũi chân, hướng tới đám người nhìn quanh.

Chỉ chớp lát, nàng rốt cục thấy được bóng dáng của Thượng tẩu.

Lập tức, Trần Dung cất bước đi về phía Thượng tẩu.

Vừa bước chưa đến năm bước, một giọng nói quen thuộc của một nữ tử kêu lên: “Ngươi giẫm đau ta.”

Trần Dung ngẩn ra, vội vàng lui về phía sau, cất giọng trầm khàn: “Thất lễ.” Thấy nàng kia ngẩng đầu, Trần Dung vội vàng cúi đầu xuống.

Nàng kia trừng mắt nhìn Trần Dung cúi đầu một cái, hừ nhẹ một tiếng, đi về phía trước.

Đến khi nàng ta đã đi tầm ba bốn bước, Trần Dung mới ngẩng đầu lên.

Nữ tử này đúng là Trần Vi, có điều gương mặt của nàng ta tái nhợt gầy yếu, giống như vừa bị bệnh nặng một trận. Trần Dung vừa thấy, cơ hồ không thể nhận ra ngay.

Trong ánh nhìn chăm chú của Trần Dung, Trần Kỳ và đám nữ lang mặc quần áo hoa phục, thanh lệ thướt tha đi ra từ trong phủ. Trần Dung chỉ liếc mắt một cái, liền tiếp tục đi tới phía Thượng tẩu.

Nàng vừa mới đến phía sau Thượng tẩu, tiếng cười trong trẻo của Trần Thiến truyền đến: “A Vi, sao muội vẫn luẩn quẩn trong lòng vậy? Sắp về với phụ gia, còn gầy gò không còn giống người nữa, thế này sao được?”

Tiếng cười của Trần Thiến dừng lại, một nữ lang Trần thị khác ở một bên che miệng cười phụ họa: “Đúng vậy đúng vậy, A Vi không phải đối với Nhiễm tướng quân tương tư tận xương sao? Hiện tại y đã đáp ứng muốn muội, muội hẳn nên cao hứng mới phải.”

Phu chủ của nàng ta là Nhiễm Mẫn?

Trần Dung không dám tin tưởng, nàng ngẩng phát đầu lên, trở mắt nhìn chăm chăm mấy nữ lang, hai tai nàng dựng thẳng, cố gắng nắm bắt từng từ từng chữ.

Trần Thiến vẫn còn đang cười khanh khách, nàng ta neho lại hai mắt, nhìn chăm chăm gương mặt tái nhợt của Trần Vi: “A Vi đương nhiên cao hứng không nổi rồi. Nhớ ngày đó, muội có thể gả cho Nhiễm tướng quân làm thê, nhưng hiện tại chỉ có thể làm thiếp. Hơn nữa, làm thiếp, vẫn là do tướng quân biết muội yêu mình tận xương, không đành lòng mới thuận tiện đáp ứng.”

Trần Thiến vẫn đang cười vui vẻ, bên kia sắc mặt Trần Vi càng ngày càng trắng bệch. Đột nhiên, nàng ta khóc òa ra tiếng. Tiếng khóc vừa thốt ra, nàng ta đã dùng tay áo che mặt, chạy vào trong phủ.

Trần Dung nhìn bóng dáng Trần Vi cúi đầu vọt vào trong, sau một lúc lâu, mới cúi đầu xuống. Miệng nàng khẽ cong lên, âm thầm cười lạnh: Ý của ông trời thật sự không thể làm trái. Kiếp trước, ta và A Vi cùng Nhiễm Mẫn dây dưa cả đời, kiếp này nhiều lai nhiều khúc (vòng vo qua lại), lại vẫn bước theo quỹ tích năm đó.

Khi Trần Dung đang suy nghĩ xuất thần, phía sau nàng truyền đến tiếng thở dài của một sĩ phu: “Thành sắp bị phá rồi, đám tiểu cô này còn vậy khốn trong tình cảm nữ nhi. Ai, ai.”

Trong tiếng ca thán, đột nhiên, ống tay áo của Trần Dung bị ai đó kéo một cái, phía sau truyền đến một giọng nữ dè dặt: “Trần thị A Dung?”

Là giọng nói xa lạ! Nàng nhận ra ta ư?

Trần Dung cứng đờ.

Sau khi người lạ hỏi ra một tiếng, thấy nàng không đáp, lại hỏi: “Trần thị A Dung?” Giọng nói dè dặt cao một chút.

Trần Dung cả kinh, nàng liếc nhìn mọi người Trần phủ bốn phía một cái, vội vàng hạ giọng trả lời: “Ngươi là ai?” Vừa hỏi, nàng vừa quay đầu lại.

Xuất hiện phía sau nàng là một phụ nhân trung niên mặc quần áo mộc mạc, nhưng có một phần văn nhã. Bà ta thấy Trần Dung quay đầu, cười cười, hạ giọng nói: “Thất lang bảo chúng ta tìm ngươi trở về.”

Thất lang?

Trần Dung ngần ngại, nàng vừa muốn hỏi lại, liếc mắt một cái thấy một gia phó quen mặt của Vương gia ở cách đó không xa, lập tức cúi đầu xuống, nhẹ nhàng nói: “Thất lang có việc gì phân phó sao?”

“Hắn là có việc.”

Trần Dung gật đầu.

Phụ nhân xoay người rời đi, Trần Dung cũng bước theo.

Đi được vài bước, nàng quay đầu, nhìn Thượng tâu đang nói chuyện vui vẻ với một hạ nhân, thầm nghĩ: Nay thành Nam Dương đã có hai người Nhiệm Mẫn và Vương Hoảng liên thủ, nhất định là an toàn. Về sau lại đến tìm bọn họ vậy.

Trần Dung đi theo hai gia phó Vương gia, ngồi trên xe ngựa, lặng yên không một tiếng động chạy vào thôn trang của Vương Hoảng.

Nhưng mà đến khi vào thôn trang, đến khi bóng đêm đã tối đen, nàng cũng không nhìn thấy Vương Hoảng. Vừa hỏi hai tỳ nữ tối hôm qua hầu hạ nàng, đều bảo không thấy Vương Hoảng gọi nàng đến.

Đêm đã khuya.

Một tỳ nữ đi đến, nàng ta nhìn Trần Dung vừa mới tắm rửa, còn đang để trần hai chân, từ trong khay lấy ra một chén ngọc, đặt ở trước mặt Trần Dung, sau đó tỳ nữ mỉm cười nói: “Nữ lang, đây là ‘Thần tiên âm’ mà Thất lang nhà ta mang về từ Kiến Khang, người ném thử đi.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: Bị hạ được

Chén ngọc thợ khéo tinh mỹ, thân dài, trên phần bụng chén tròn đầy vẽ một con tiên hạc. Miệng tiên hạc chạm đến đúng mép chén.

Rượu trong chén ngọc tỏa sắc ngọc bích, nhẹ nhàng lấp lánh, khẽ gợn sóng nước, vô cùng đẹp mắt.

Trần Dung làm sao đã từng thấy qua vật đẹp đến quý giá bất phàm như thế, nàng vươn tay tiếp nhận, khẽ lắc rồi cười nói: “Đúng là rất muốn ném thử.”

Đưa đến bên miệng, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Rượu vừa vào miệng có chút đắng, vị đắng qua đi lại mát lạnh, Trần Dung cười nói: “Uống ngon.” Dứt lời, lại nhấp thêm một ngụm.

Tỳ nữ thấy nàng nhắm nhấp ngon miệng liền thi lễ, chậm rãi lui ra.

Chỉ chớp lát, nàng ta đi xuống thang lầu, đi đến bên cạnh Chức tỷ, che miệng cười nói: “Uống rồi.”

Chức tỷ gật đầu, nói: “Vô môi vô phỉnh (ý nói không có lời hèn hạ) đi theo Thạch Mẫn, cũng không biết đã trở thành cơ thiếp hay chưa. Suy nghĩ một chút đúng là Thất lang nhà chúng ta chịu thiệt mà.” Nàng ta nhẹ nhàng bâng quơ nói tới hai chữ “Thạch Mẫn”, dù là về dòng họ hay là ngữ khí đều lộ ra một loại khinh bỉ phát ra từ trong tâm.

Tỳ nữ trẻ tuổi nghe vậy cũng gật đầu. Vừa rồi, nàng ta bưng lên một chén rượu cực lạc chỉ có ở trong thanh lâu cho một nữ lang trẻ tuổi, cho dù nàng ta hay là Chức tỷ, đều là biểu tình tự cho là đúng. Tựa hồ, chưa được Nhiệm Mẫn đồng ý đã động đến người bên cạnh y vốn là chuyện không đáng để nhắc tới. Trên thực tế, ở Kiến Khang, chuyện thế này quả thật là không đáng nhắc tới. Sĩ phu luôn lấy việc phóng đảng không kìm chế được là điều thú vị, nếu có bằng hữu chưa tuyên cáo đã động tới cơ thiếp của mình đều sẽ cười cho qua, có sự tiêu sái khoáng đạt, còn có thể tặng một bộ đồ cưới, tặng rượu uống mừng. Hai tỳ nữ ở Lang Gia Vương thị nhiều năm, đối với các nàng mà nói, lang quân các nàng nguyện ý động đến cơ thiếp của người khác, thật sự là một việc phong lưu nề tình.

Đương nhiên, cũng có người không thức thời. Năm đó Thạch Sùng luyện tiệp một Lục Châu, khi người khác đòi chẳng những không thành toàn, còn dùng lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt. Người bị Thạch Sùng cự tuyệt, hiển nhiên giống như bị hấn và cho một bạt tai thật mạnh. Bởi vậy, hắn bị đối phương ghi hận trong tâm, cuối cùng, tài phú của người giàu có nhất trong Tấn thất bị cướp đoạt, cơ thiếp Lục Châu được sủng ái cũng nhảy lầu tự vẫn.

(Lục Châu là một tuyệt thế giai nhân, thiếp của Thạch Sùng, có tài về âm luật, nổi tiếng thiên hạ. Thạch Sùng người đời Tây Tấn, tên chữ Quý Luân, hiệu Tề Nô, là Thứ sử Kinh châu, nhà giàu có dinh thự ở lũng Kim Cốc. Quan tướng quốc Tư Mã Luân muốn cướp Lục Châu bèn vu cho Thạch Sùng có ý làm phản, tâu vua bắt tội. Lục Châu biết vì mình mà chồng bị hại nên nhảy lầu tự vẫn).

Hai tỳ nữ nói chuyện với nhau sau một lúc, tỳ nữ trẻ tuổi lui ra, đi về phía lầu các của Trần Dung. Mà tỳ nữ gọi là Chức tỷ thì cầm khay, đi vào chỗ sân viện của Vương Hoảng.

Chỉ chốc lát, nàng ta đi đến ngoài sân. Lắng nghe bên trong truyền đến tạp âm, Chức tử hỏi một hộ vệ: “Lang quân có ở đây không?”

Hộ vệ kia đáp: “Đang ở chung với Hoàn Cửu lang.”

Chức tử tiến lên từng một bước cúi đầu nâng khay gỗ, nói với vẻ cung kính: “Đây là Ngũ Thạch Tán mang về từ Kiến Khang, không biết khách quý có ở trong phủ không?”

Hộ vệ kia gật đầu, thối lui về phía sau, tay phải đuổi ra: “Tiến vào đi.”

Chức tử lên tiếng trả lời đi vào.

Trong phòng trúc, Vương Hoàng mặc quần áo trắng đang cúi đầu đánh đàn, ở bên cạnh chàng là Hoàn Cửu lang tĩnh lặng nhìn phía trước xuất thần.

Chức tử đến gần, nàng ta buông khay xuống, thi lễ lui ra phía sau một bước, nhẹ giọng nói: “Lang quân, Cửu lang, đối đầu với kẻ địch mạnh là lúc sinh từ đào mắt sao không uống một chút “Thần tiên ẩm” này?”

Lời này của nàng ta thốt ra, Hoàn Cửu lang quay đầu lại.

Hắn liếc nhìn Chức tử một cái, rồi nhìn về phía chén ngọc nói: “Nói không sai.” Dứt lời, hắn cầm lên một phần.

Vương Hoàng vẫn còn đang gảy cầm.

Chức tử chậm rãi lui ra phía sau đi tới trong sân, ánh mắt khẽ liếc về phía trong phòng nghỉ của mình một cái.

Chỉ chốc lát, bên trong có tiếng động vang lên.

Lúc này, Chức tử thì thào hỏi: “Lang quân đã uống chưa?” Giọng thấp mà bình thản đáp lại: “Rượu ngon.”

Hai tỷ nữ khác đi vào. Các nàng đi vào không lâu, tiếng quần áo sột soạt truyền đến.

Trong âm thanh này còn có tiếng bước chân của một người đi ra cửa.

Chính là Vương Hoàng đi ra. Chàng vừa đi, vừa quay đầu đóng cửa phòng lại. Lúc này khuôn mặt tuần tú của chàng ửng đỏ. Chức tử vội vàng đến gần một bước, giúp chàng nói rộng vạt áo.

Vương Hoàng xiêm y không chỉnh tề, tóc rối tung đi nhanh về phía trước.

Chức tử tiến lên, ở phía sau chàng khom người nói: “Lang quân cần tắm rửa không?”

Bởi vì sau khi uống Ngũ Thạch Tán, thân thể sẽ nóng lên, nếu lúc này được tắm nước mát sẽ rất thoải mái.

Vương Hoàng gật đầu, nói: “Cũng được.” Giọng của chàng lộ ra khàn khàn, ánh mắt sáng ngời.

Dưới sự hầu hạ của Chức tử, Vương Hoàng tắm bằng nước mát. Chàng chậm rãi đi đến bậc thang, vươn tay vịn lan can bằng trúc, nhìn lên bầu trời xuất thần.

Lúc này, sắc trời đã tối muộn, trên bầu trời chỉ có một vòng minh nguyệt trên cao.

Chức tử tiến lên: “Lang quân, có muốn đi nghỉ một chút không?”

Vương Hoàng gật đầu, chậm rãi đi xuống bậc thang.

Lúc này đây, Chức tử đi ở phía trước.

Dạo qua một vòng bên ngoài, Chức tử mang Vương Hoàng đi vào lầu trúc, nàng ta thi lễ với chàng, che miệng cười nói: “Lang quân, minh nguyệt như nước, lên lầu hóng gió là tốt nhất.” Sau khi uống Ngũ Thạch Tán, Vương Hoàng có chút lười nhác, hưởng chi lời này của Chức tử khá hợp lý, lên lầu các ngắm phong cảnh, toàn bộ sân viện thu vào đáy mắt, trăng sáng chiếu rọi, phong cảnh tất nhiên là vô cùng tuyệt đẹp. Chức tử đối với lang quân nhà mình thật sự yêu thích, bởi vậy mỗi tiếng nói hành vi của nàng ta rất hợp với tâm ý của Vương Hoàng.

Vương Hoàng gật đầu, cất bước đi lên lầu.

Chỉ chốc lát, ‘kẹt’ một tiếng, chàng đẩy ra cửa trúc.

Khi trúc cửa vừa mở ra, gió đêm ập vào, gần như là đột nhiên, Vương Hoàng ngây ngẩn cả người.

Chàng không chớp mắt, chỉ thấy trong phòng sa mạn loạn vũ. Trong khung cảnh thanh lịch, một mỹ nhân hiển nhiên vừa mới tắm rửa xong, nàng đi chân trần đứng ở bên thùng gỗ, đang nghịch nước, có bọt nước còn theo thái dương của nàng chảy vào sâu bên trong gáy ngọc.

Nghe thấy tiếng cửa trúc mở ra, mỹ nhân ngẩn ngơ, nàng nghiêng đầu, kinh ngạc nhìn về phía Vương Hoàng. Chính là lúc này, hai tròng mắt của nàng mê ly, bởi vậy ánh mắt nhìn về phía Vương Hoàng tràn ngập mỹ ý. Mỹ nhân này, trên người chỉ mặc quần áo rộng mỏng manh, hồng vân y bào. Nàng đứng đó cười, ngọc dải thả lỏng, vạt áo khẽ hé mở, trên khuôn mặt thanh điểm tuyệt luân đỏ ửng, môi anh đào khẽ chu.

Vương Hoàng liếc nhìn nàng một cái, ánh mắt không chịu chuyển về phía cần cổ trắng nõn như bạch ngọc. Dưới ánh nến nơi góc tường, theo ánh trăng ngoài cửa đang chiếu rọi vào trong phòng, một chuỗi bọt nước chậm rãi chảy vào dưới cổ, lướt qua hai bên xương quai xanh, rơi vào khe rãnh thật sâu kia.

Ngơ ngác nhìn ngắm, Vương Hoàng nuốt nước miếng một cái.

Mỹ nhân này, đúng là Trần Dung.

Nàng thật sự không ngờ lúc này lại nhìn thấy Vương Hoàng, chỉ biết ngây dại. Đầu óc nàng vẫn đang hỗn độn, không hề chú ý tới cảnh xuân của mình đã lộ ra ngoài. Tỷ nữ trẻ tuổi đang đứng ở trong góc, nàng ta thấy tình cảnh như thế thì cười cười, lén lút men theo góc tường đi ra. Trên thực tế, cho dù nàng ta ngênh ngang đi ra ngoài, hai người một người đứng ở trong phòng một người đứng ở cửa cũng sẽ không chú ý tới sự tồn tại của nàng ta.

Tỷ nữ kia lướt qua người Vương Hoàng, ra khỏi lầu các.

Nàng ta đứng ở thang lầu, quay đầu nhìn Vương Hoàng si ngốc, ngây ra như phỗng, không khỏi mím môi cười, thầm nghĩ: Xưa nay còn không cảm thấy gì, hiện tại xem ra tiêu cô này xác thực xác thực là một vụ vật. Chỉ tắm rửa, đôi y bào màu sắc thích hợp với màu da nàng, cả người đã rực rỡ biến đổi, biến thành một hồ ly tinh. Bộ dạng kia rất tao mị, chỉ sợ đệ nhất mỹ nhân Dung Phi ở Kiến Khang đứng ở một bên cũng không bằng. Nữ nhân như thế, trách không được nam nhân đều thích.

Lúc này, Vương Hoàng cất bước đi vào trong, nhìn thấy chàng đi vào, tỷ nữ kia khẽ tiến lên, đóng cửa phòng lại.

Trần Dung nhìn thấy Vương Hoàng đi vào, không biết vì sao, nàng bị ánh mắt chàng khiến cho ngượng ngùng, khuôn mặt ửng hồng nhỏ nhắn khẽ lui về phía sau, đôi mắt nàng đầy mỹ nhân liếc chàng một cái, thì thảo oán giận: “Thất lang, sao chàng lại vào đây?”

Rõ ràng ngữ khí là oán giận, nghe qua lại có vài phần hồn dỗi, rõ ràng chỉ thì thảo tự hỏi, vừa ra khỏi miệng, lại thấy lộ ra khăn khăn, giống như nỉ non.

Trần Dung bị chính giọng nói của mình làm cho hoảng sợ.

Nhưng mà, cũng chỉ có hoảng sợ trong đầu óc hỗn độn của nàng. Căn bản không thể giữ vững tỉnh táo, nóng nực đến từ trong cơ thể làm cho nàng khi thấy Vương Hoàng đi vào mang theo một tia mừng thầm cùng khát vọng không biết tên.

Nghe thấy giọng nói của Trần Dung, đôi mắt cao xa của Vương Hoàng tức thì trở nên sâu thẳm. Bất tri bất giác, khuôn mặt tuấn tú của chàng càng đỏ, đồng thời, hô hấp của chàng cũng có chút hỗn hển.

Chàng còn đang ngơ ngác nhìn Trần Dung, từng bước một đi về phía nàng.

Trần Dung lại lui về phía sau một bước.

Thấy lui không xong, nàng nghiêng về phía sau, ưm một tiếng sau đó Trần Dung ừm khuất liếc về phía chàng, sẵn giọng: “Đừng đến đây.”

Giọng nói mềm mại, vừa mới nói xong, nàng cảm thấy môi có chút khô, vì thế vờn cái lưỡi dính hương liếm liếm.

Khi lưỡi xẹt qua làn môi đầy đặn kia, Vương Hoàng bất tri bất giác nuốt một chút nước miếng.

Chàng nhìn nàng, khẽ gọi: “A Dung.”

Giọng nói nghèn nghẹn, có chút khăn khăn, không còn sự trong trẻo nhưng lạnh lùng như ngày thường.

Trần Dung nghiêng đầu, mắt to nheo lại, lúng liếng nhìn chàng, giống như hôn mê mà đáp: “Vâng.”

Chữ “Vâng” này tựa như nửa đêm rên rỉ, dù là nói chuyện nhưng rõ ràng là chất chứa khát vọng.

Hầu kết Vương Hoàng lại chuyển động, chàng lộ ra một tươi cười dường như chưa xót khẽ hỏi: “Sao nàng lại ở trong này?”

Trần Dung còn đang nghiêng đầu, ánh mắt mê ly, trên gương mặt điểm mỹ đồ ửng nhìn chàng trả lời: “Không phải chàng muốn ta trở về sao?”

Giọng nói mỉa mai như ma khúc câu hồn phách người khác.

Bất tri bất giác, Vương Hoàng nắm tay thành quyền. Chàng rừ hai mắt.

Chàng vừa cúi đầu, tóc khẽ rũ xuống, dưới ánh nến, mắt trái của chàng bị che giấu trong bóng đêm.

Đúng lúc này, Trần Dung đột nhiên gọi: “Thất lang.” Giọng hơi lớn, nhưng âm cuối mang theo tình ý vô hạn.

Vương Hoàng vẫn cúi đầu, hầu kết lại chuyển động lên xuống. Chàng không ngẩng đầu, chỉ gian nan hỏi: “Chuyện gì?”

Trần Dung thờ dốc, nói với giọng điệu than thở, mềm mại: “Chàng đừng lại đây, chàng không thể lại đây.....”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Vui thích

Trần Dung miệng nói như vậy, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng càng đỏ, tay phải lại không tự chủ được kéo vạt áo, muốn cho bản thân mát mẻ hơn chút. Nhưng theo động tác của nàng, một bên ngực tuyết trắng gần như lộ ra hơn phân nửa, ngay cả đóa anh đào trên đỉnh kia cũng như ẩn như hiện dưới ánh nền.

Vương Hoàng chỉ liếc mắt một cái rồi rút cuộc không thể dòi tằm mắt. Chàng nắm chặt tay, trên mu bàn tay gân xanh lộ ra, trên trán một giọt mồ hôi lấp lánh chậm rãi chảy xuống.....

Trần Dung nghiêng đầu, không hề chớp mắt nhìn giọt mồ hôi kia, nàng đột nhiên phát hiện, bản thân rất muốn tiến lên, rất muốn vurun đầu lưỡi liếm giọt mồ hôi kia. Trên thực tế, thời điểm nàng nghĩ như vậy, cái lưỡi đình hương của nàng đang dao động trên làn môi đỏ mọng, ánh mắt của nàng trong sự mê ly nhiễm thêm vài phần tình dục mị ý.

Đúng lúc này, Vương Hoàng nắm chặt hai tay, cúi đầu vẫn không nhúc nhích đột nhiên cất giọng ôn nhu, chàng dùng một loại ngữ khí nhẹ nhàng dụ hoặc gọi: “A Dung.”

“Vâng.” Giọng của Trần Dung vẫn nỉ non lộ ra sự mềm mại. Nghe thấy giọng của nàng, gân xanh Vương Hoàng căng thẳng kịch liệt nhảy lên vài cái.

Chàng thờ hồn hên, khuôn mặt tuần tú đỏ bừng. Sau một lúc lâu, chàng nhắm hai mắt, tùy ý để tóc xõa tung, lắc lư ở đầu mày khóe mắt: “A Dung, lần này sao nàng lại đi theo Nhiễm Mẫn? Hai người đã gặp gỡ khi nào?”

Trong hỗn độn, chàng chỉ cảm thấy chớp mũi khóe mắt đều là hương thơm của nữ nhi, tốn sức lắm chàng mới có thể hỏi ra một lời đầy đủ thế này.

Trần Dung ngây ngốc, nàng chỉ cảm thấy trong miệng càng ngày càng khát, thân thể cũng càng ngày càng nóng, hai tròng mắt nàng mê ly, si ngốc nhìn đôi môi Vương Hoàng, chính mình cũng không biết bản thân đang nói cái gì: “Là Trần Nguyên, hắn đánh mất lương thực, muốn ta đi cầu Nhiễm Mẫn. Bọn họ luôn hại ta, đều làm cho ta không có đường lui. Vì thế ta đi, ta muốn Nhiễm Mẫn không trả lại lương thực cho hắn. Ta còn nói đường dẫn cho y biết.”

Nàng nói tới đây, ngữ điệu có chút rối loạn, nàng dùng một chút, ngơ ngác nhìn hai tròng mắt bị kiểm hãm của Vương Hoàng, thì thào nói: “Thất lang, môi của chàng nhìn thật mềm mại.”

Một lời thốt ra, Vương Hoàng vẫn không nhúc nhích đột nhiên run rẩy.

Lần này, hai tay chàng đang nắm chặt chuyển thành tái xanh. Chàng dùng mọi sức lực nắm thật chặt, nặng nề mà thờ dốc một hồi, mới lại hỏi: “Nhiễm Mẫn nói như thế nào?”

Trần Dung vẫn còn đang nhìn chàng, hai mắt nàng đã mê ly chi cực, một đôi tay lại càng không ngừng kéo xiêm y, tóc tai rối loạn, ngọc dải buông lỏng, da thịt trắng trong đã lộ ra vài chỗ.

Vương Hoàng không dám nhìn nàng, chàng không hề chớp mắt nhìn xuống đất, lại hỏi với giọng lạnh lùng: “Lần này nàng vì chuyện Trần Nguyên mất lương thực mà đi tìm Nhiễm Mẫn, y nói những gì? Vì sao nàng lại ở chung một chỗ với y?”

Chàng biết lúc này Trần Dung không tỉnh táo lắm cho nên câu hỏi này mang theo ngữ khí lạnh lẽo, chẳng những lặp lại lần nữa mà còn vô cùng trắng trợn.

Trần Dung nghiêng đầu, theo động tác của nàng, một bên xiêm y trượt xuống, bầu ngực bên trái nồn nà như ngọc tuyết lộ ra.

Nàng mê ly nhìn Vương Hoàng, vô ý thức um một tiếng rồi mới thì thào trả lời: “Y nói, y nói ta giống y. Y còn nói muốn cưới ta nữa.”

“Y nói muốn cưới nàng?”

Giọng Vương Hoàng đột nhiên cao vút.

Trần Dung trong lúc mơ hồ bị ngữ khí này khiến cả kinh ngẩn ra, nàng chớp mắt to, hoảng hốt trả lời: “Đúng vậy, y nói muốn cưới ta.” Nói tới đây, nàng thì thào: “Thất lang, ta thích y, ta không thích y đâu. Nhưng mà y đã nói rằng sẽ cưới ta..... Cho nên ta muốn đi theo y.”

Nàng lặp lại như thế, trong lúc đó, Vương Hoàng đã hỏi tiếp: “Nàng muốn theo Nhiễm Mẫn sao?”

Giọng của chàng rất cao, chàng nhìn thẳng Trần Dung, không thấy nàng nói một câu gì nữa, chàng chỉ càng không ngừng hỏi nàng: “Nàng muốn theo Nhiễm Mẫn sao?”

Trong lúc này, hai người đều đang tự hỏi tự trả lời, Trần Dung tựa hồ tỉnh táo hơn một chút.

Chỉ thấy Trần Dung đột nhiên xoay người, chạy ra ngoài cửa phòng.

Động tác này của Trần Dung vô cùng đột ngột, hơn nữa rất quyết đoán. Rõ ràng đã choáng váng đến mức hai gò má đỏ ửng, rõ ràng sóng mắt tựa như chảy ra nước, rõ ràng không ngừng mà liếm môi, rõ ràng hai tay nàng còn đang không ngừng kéo xiêm y ra, nhưng nàng vẫn chạy ra ngoài phòng, vẫn nhanh chóng mà quyết đoán.

Đảo mắt, nàng đã lao ra vài bước, nghiêng ngả lao đảo bỏ nhào về phía chỗ cửa trúc.

Đúng lúc này, một đôi tay ôm eo nhỏ của nàng.

Ngay khi khi hương thơm thanh nhã của nam nhân ập tới, Trần Dung đã không thể tự ức chế trở nên run rẩy. Nàng run run, khẽ rụt cổ, cả người trượt xuống dưới, vô ý thức nói: “Không, không, không thể, ta không thể.....”

Nàng càng không ngừng lặp lại, nói xong lời cuối cùng, trong thần trí đã quên chính mình vì sao không thể, đã quên bản thân đang nói cái gì.

Đôi tay kia vẫn ôm chặt lấy nàng.

Ngực chàng dán vào lưng nàng, hô hấp như lửa nóng của chàng phun lên phần da gầy của nàng.

Ôm nàng, giọng nói khàn khàn của Vương Hoảng nhẹ nhàng truyền đến: “Nàng muốn theo Nhiễm Mẫn sao?”

Giọng nói đặc biệt trầm khàn.

Trần Dung ở trong vòng ôm của chàng mềm nhũn cả người, nàng mơ hồ ngây ngốc.

Đúng lúc này, trước mắt nàng nhìn thấy hai cánh môi mỏng manh.

Nhìn nó, Trần Dung ngừng lời thì thảo tự nói vô ý thức, nàng chậm rãi vươn tay, chậm rãi phủ lên nó.

Ngón tay trắng nõn của nàng đặt lên trên cánh môi, vừa vuốt ve hình dáng, nàng vừa cười ngây ngô.

Đúng lúc này, cánh môi hé ra, ngậm ngón tay nàng, còn nhẹ nhàng liếm liếm đầu ngón tay nàng.

Trần Dung đang cười chột cứng đờ, nàng run rẩy, đôi môi hồng nhuận tiên diễm cũng khẽ hé lộ ra cái lưỡi dính hương hồng phấn.

Đột nhiên, cánh môi kia dôi đi, nó nặng nề hạ xuống cái miệng nhỏ nhắn của nàng, nặng nề mà ngăn chặn đôi môi nàng đang hé mở.

Tức thì, một hơi thở nam tính như thủy triều ập tới. Nó chiếm cứ hô hấp của Trần Dung, ngăn chặn tim đập của nàng, tràn ngập lòng của nàng, hơn nữa tràn ngập trong đầu, trong linh hồn nàng..... Gần như đột nhiên, Trần Dung rơi lệ đầy mặt, nàng nức nở, than thở: “Rất thích.....” Mơ hồ thốt ra mấy lời này, sau đó đôi tay kia ôm chặt nàng, đồng thời, một vật tách hàm răng nàng ra, tiến sâu vào trong khoang miệng của nàng, truy đuổi cái lưỡi dính hương của nàng.

Trần Dung rên rỉ ra tiếng.

Nàng vươn hai tay, ôm chặt gáy nam nhân trước mặt, nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, khẩn cấp đưa lên cái miệng nhỏ nhắn, tay nàng sờ vào vạt áo mở rộng của chàng.

Bất tri bất giác, nàng đã dán trên người chàng, nàng đón nụ hôn của chàng, ngây ngô kêu ra tiếng: “Thất lang, Thất lang, Thất lang.....”

Một tiếng lại một tiếng, một lần lại một lần.

Vương Hoảng ôm chặt nàng.

Chàng ôm nàng, ấn nàng thật mạnh vào lòng, tay trái của chàng đỡ gáy bạch ngọc của nàng, tay kia đặt lên bầu ngực tuyết trắng, vừa xoa nắn, chàng vừa thở hào hển gọi: “A Dung.”

“Thất lang.” Trong tiếng ngây ngô, giọng nói hơi nghẹn ngào, mang theo nỗi cảm.

Hai tay Vương Hoảng hợp lại, khẽ gầy trái anh đào bên trái của nàng, sau đó, chàng cúi đầu, ngậm trái anh đào kia, ngay khi Trần Dung ngửa đầu, thỏa mãn rên rỉ ra tiếng, giọng nói mơ hồ của chàng truyền đến: “A Dung, nói cho ta biết, ta là ai, ta là ai?”

Chàng vừa hỏi vừa lướt đầu lưỡi, khi khiến cho trái anh đào hồng nộn run rẩy, Trần Dung nức nở, kêu lên từng tiếng: “Thất lang, chàng là Thất lang, chàng là Thất lang mà.” Khi thốt ra những từ kia, một giọt thanh lệ thấm ra khóe mắt nàng.

Vương Hoảng vươn một bàn tay bao quanh bên ngực phải của nàng, chàng vừa xoa nắn vừa nói: “Nhớ kỹ, ta là Thất lang, ta không phải là Nhiệm Mẫn.”

Lúc này dưới sự vỗ về chơi đùa của chàng, Trần Dung vui sướng chi cực, nàng lung tung ôm chặt chàng, hôn lên thái dương chàng, làm sao còn nhớ rõ mà đáp lời.

Đúng lúc này, đầu ngực truyền đến cơn đau đớn.

Trần Dung ẵm đau kêu ra tiếng, một giọng nói trầm thấp ôn nhu ở bên tai nàng nhẹ nhàng níu non: “Nói, ta là ai?”

Trần Dung mở to hai mắt, nàng liếc nhìn chàng, ánh mắt lúng liếng ướt át: “Thất lang, thật ngốc mà.” Mơ hồ nói ra mấy lời này, Trần Dung đột nhiên cảm thấy hai tay chàng.

Vương Hoảng ngẩn ra, chàng chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía Trần Dung.

Nàng dùng hết sức lực, tay trái nắm chặt hai tay chàng, nghiêng đầu, lẳng lặng nhìn Vương Hoảng.

Lúc này ánh mắt Trần Dung đã trở nên trong trẻo hơn.

Vương Hoảng ngẩn ra.

Đúng lúc này, Trần Dung cười khanh khách, vừa cười, nàng vừa dùng cái lưỡi dính hương liếm vành môi, trong ánh nhìn chăm chú sâu thẳm của Vương Hoảng, nàng kiễng mũi chân, tay phải sờ lên mặt, lên mắt chàng.

“Thất lang, mặt của chàng đỏ, mắt cũng có mị sắc, thật sự là rất đẹp.”

Nói tới đây, Trần Dung cười vui vẻ, tay phải nàng chạm vào ngọc dải của chàng, kéo mạnh một cái, khi áo bào rơi xuống đất, vòm ngực trắng trẻo, thân hình thon dài của chàng hoàn toàn lộ ra ở trong không khí, Trần Dung cúi đầu, nàng tò mò nhìn điểm đỏ bên trái của chàng, nghiêng đầu, than thở: “Giống như trong mộng vậy.”

Vương Hoảng đang chuẩn bị cử động, nghe thấy lời này của nàng thì khẽ nhủ mảy.

Lúc này, Trần Dung đột nhiên cúi đầu, nàng ngậm điểm đỏ kia.

Nghe thấy Vương Hoảng nhin không được phát ra tiếng rên rỉ, nàng hơi nâng mắt, sóng mắt giàn giụa liếc chàng một cái, than thở: “Lang quân thật sự là ngon miệng.”

Nghe lời như thế, Vương Hoảng rớt cuộc nhin không được cười nhẹ ra tiếng.

Nhưng chàng vừa mới nở nụ cười, rớt cuộc lại không thể cười nổi nữa.

Bởi vì Trần Dung đột nhiên ngồi xuống, ngửa đầu, tò mò nhìn ngọc trụ đứng thẳng kia của chàng. Phải biết rằng, lúc này chàng vốn không mặc đồ lót, huống chi sau khi uống Ngũ Thạch Tán, toàn thân nóng lên, ngoại trừ ngoại bào kia, bên trong Vương Hoảng trống không không một mảnh vải che thân.

Trần Dung ngửa đầu, ngờ ngác nhìn vật kia liếc mắt một cái. Sau đó nàng tà nghệ nhìn chàng, diễm sắc trong ánh mắt thật sự là tao mị tận xương, làm người ta hận không thể hung hăng kéo nàng nhập vào trong cơ thể, hung hăng chà đạp một phen: “Đây là vật của nam nhân sao? Thất lang, chàng rất tuần tú, vật này lại xấu quá.”

Bình luận đến đây, Trần Dung còn dùng sức gật đầu.

Vương Hoảng phát ra một tiếng gầm nhẹ, tay phải chàng chế trụ cánh tay nàng, nhắc mạnh nàng lên, sau khi Trần Dung đứng dậy, hai tay chàng duỗi ra, bế ngang nàng, đi về phía giường.

Chàng vừa mới đi hai bước, đột nhiên, từ trong lòng truyền đến tiếng cười sung sướng.

Nữ tử trong lòng cười vui vẻ như thế, không hề kiềm chế, khiến trong ngực chàng chấn động.

Bất tri bất giác, Trần Dung cười khanh khách, trượt xuống khỏi hai tay chàng. Nhìn Trần Dung ngồi dưới đất, lộ nửa bên ngực, cả người run rẩy, Vương Hoảng nhủ mảy, chàng vươn tay, lại kéo nàng lên.

Đúng lúc này, đột nhiên Trần Dung dùng hai tay ôm mặt, mà tiếng cười vui của nàng cũng biến thành tiếng khóc.

Vương Hoảng ngẩn ra.

Trên gương mặt bạch ngọc của chàng ửng đỏ, tràn đầy mị ý, hô hấp nặng nề khẽ chậm lại, trên khuôn mặt tuần tú, biểu tình trở nên nặng nề hơn.

Trần Dung khóc lóc yếu đuối co rúm lại, cất giọng nức nở: “Sao ta có thể có giấc mộng này? Thất lang, vì sao chàng hại ta có giấc mộng này……. Biết

rõ không xứng thì cứ quên đi, vì sao ta còn mơ thấy chàng, ô ô, nếu để Nhiễm Mẫn biết được, y há có thể dung ta?”

Ngay khi hải chữ “Nhiễm Mẫn” thốt ra, nơi cánh tay của Trần Dung truyền đến cơn đau đớn.

Tiếp theo, thân thể nhẹ hẫng, đã bị người ta bế xốc lên.

“Phịch” một tiếng.

Trần Dung nặng nề ngã lên tháp.

Cú ngã này khá nặng, Trần Dung ăn đau kêu ra tiếng, nàng vươn tay ôm hông ngọc, bởi vì đau quá mức nên dục ý trên người giảm bớt, ngay cả đồ ửng trên mặt cũng nhạt bớt.

Đúng lúc này, một nụ hôn cực ôn nhu đặt lên nước mắt của nàng.

Giọng nói thanh nhuận quen thuộc kia lộ ra khàn khàn, ôn nhu vang lên bên tai nàng: “A Dung.”

Sau khi Trần Dung lung tung lên tiếng, chỉ nghe giọng nói kia nhẹ nhàng mà phát qua màng tai nàng: “Cái tên kia, từ nay về sau, không thể nhắc lại nữa.”

Giọng nói ôn nhu lộ ra trầm lãnh.

Trần Dung bất tri bất giác ngây ngốc đáp: “Vâng.”

“Ngoan!”

Chàng thổi một hơi vào tai nàng, giọng nói khàn khàn, cũng đã trong trẻo hơn.

Chàng nghiêng người về phía trước, thân thể quang lóa chậm rãi phủ lên người nàng.

Chàng vươn tay cõng ngọc đai của nàng, ánh mắt nhìn nàng cũng lộ ra sự tỉnh táo.

Đúng vậy, tỉnh táo, lúc này ánh mắt Vương Hoảng vẫn sáng ngời dị thường, vẫn nóng rực đến cực điểm, nhưng so với vừa rồi rõ ràng đã trong trẻo, tỉnh táo hơn. Ngay cả hơi thở thổi trên mặt nàng cũng trở nên trầm ôn tao nhã.

Dược lực của Ngũ Thạch Tán đã trôi qua.

Chàng cúi đầu, tùy ý để tóc xõa như tơ rủ trên mặt nàng.

Ngón tay thon dài của chàng tựa như xuân phong, nhẹ nhàng mà vỗ về chơi đùa đôi môi nàng, giọng nói của chàng lộ ra dụ hoặc: “A Dung.”

Trần Dung mở to hai mắt mê ly, say sưa nhìn chàng. Nàng vẫn đần độn, theo bản năng cảm giác thấy không ổn, nhưng mà, cũng chỉ là cảm giác mơ hồ mà thôi.

Nghe thấy Trần Dung trả lời, Vương Hoảng cười, chàng nhẹ nhàng in một dấu hôn lên môi nàng, bốn cánh môi chạm nhau, chàng hỏi với giọng ôn nhu vô tận: “Nhiễm Mẫn có từng chạm vào nàng chưa?”

Tay phải của chàng chậm rãi di chuyển, ngón tay đi qua chỗ nào lại khiến nàng nổi da gà, khi Trần Dung không thể tự ức chế mà run rẩy, năm ngón tay của chàng thu lại, đột nhiên ôm ngực nàng. Móng tay khẽ gầy trái anh đào phấn hồng, chàng hỏi với giọng khàn khàn, ôn nhu, dụ hoặc: “Y có từng chạm qua nàng như thế này không?”

Trần Dung mở to mắt, lung tung lắc đầu, rên rỉ đáp: “Không có, không có.”

Nghe vậy, bàn tay tác quái lại di chuyển, khẽ vuốt ve phần bụng nàng, chàng nhẹ nhàng thổi một hơi vào tai nàng, khi khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Dung càng thêm đỏ hồng, chàng lại hỏi: “Vậy nơi này thì sao?”

Ngón tay của chàng lại đặt lên môi nàng: “Y có chạm qua nơi này chưa?”

Trần Dung vẫn còn đang lung tung lắc đầu, không biết vì sao, đụng chạm của chàng rõ ràng là nhẹ nhàng chạm chập, ôn nhu, nhưng nàng chỉ cảm thấy từng đợt tê dại không chịu nổi, nàng chỉ muốn roi lệ: “Không có, không có.”

Chàng cúi đầu, khẽ ngậm cái cảm trắng nõn của nàng, nhẹ nhàng liếm mút, hàm hồ hỏi: “Vậy y đã chạm vào nàng thế nào?”

Hỏi một câu, không thấy nhận được đáp án, chàng dùng một tay chống thân mình, ngẩng đầu, híp hai mắt nhìn nàng chăm chú.

Khuôn mặt Trần Dung điểm mỹ ứng hồng, da thịt trắng nõn như ngọc cũng tản ra sắc hồng mê người. Đôi mắt to của nàng mê ly nhìn chàng, môi bị chàng hôn có chút sưng đỏ khẽ chu ra.

Xem nàng như vậy dường như đang suy nghĩ ư?

Vương Hoảng cười càng thêm ôn nhu, chàng nhẹ nhàng mà níu non: “Khanh khanh, y chạm vào người nàng chưa?”

Trong tuổi cười ôn nhu của chàng, Trần Dung úy khuất gật đầu. Tức thì, đôi mắt trong suốt cao xa kia híp thành một đường, khí tức âm hàn trầm ngưng lưu chuyển trong phòng trức: “Vậy ư? Nàng để cho y chạm vào người sao? Chạm vào làm sao? Ngoan, nói nghe một chút.” Giọng nói quả nhiên là ôn nhu đến cực điểm.

Trần Dung chớp mắt, sau một lúc lâu, nàng thì thào trả lời: “Y ôm eo ta.”

Vương Hoảng nhú mày.

Chàng chậm rãi hỏi: “Chỉ ôm eo thôi sao?”

Trần Dung nghiêng đầu nhìn chàng, dưới ánh nhìn chăm chú của chàng mà úy khuất gật đầu.

Chậm rãi, Vương Hoảng lại cười.

Dung sắc của chàng vốn tuấn mỹ, da thịt như ngọc, cả người chói lọi. Giờ phút này sắc mặt ửng hồng, hai mắt xura nay trong suốt cao xa cũng có chút rờ rạc, có chút mê ly, có chút mị sắc, lại cười như thế..... Vương Hoảng lúc này động lòng người vô cùng.

Trần Dung nhìn ngấm rồi nuốt một chút nước miếng.

Vương Hoảng thấy ánh mắt nàng si mê thì cất tiếng cười, chàng nắm tay nàng đặt nó xuống hạ thân của mình, trong nháy mắt khi đầu ngón tay của nàng chạm vào đó, chàng rên rỉ ra tiếng.

Lúc này, Trần Dung vẫn đang si ngốc nhìn chàng.

Vương Hoảng đang rên rỉ nhịn không được cười nhẹ ra tiếng: “Duyệt ta không? Yêu ta không?”

Trần Dung ngây ngốc nhìn chàng, nghe câu hỏi của chàng, nàng gật đầu, ngẩn ngơ trả lời: “Lang quân thật đẹp.”

Nói tới đây, nàng cười khanh khách, tay nhỏ bé rụt về khỏi hạ thân của chàng, nàng ôm gáy chàng, môi áp lên môi chàng, cười nói: “Giấc mộng này thật là chân thật.” Nàng cười vui vẻ.

Vương Hoảng cố gắng áp chế, chàng đề cả người lên thân nàng, tay phải chàng khê kéo, bạch y cời ra, trong nháy mắt, Trần Dung cũng lỏa thể, không chút mảnh vải che lấp.

Vương Hoảng một tay chống thân thể, cúi đầu đánh giá nàng.

Ánh mắt của chàng như lửa, theo gáy nàng đến ngực nàng, eo nàng, hạ phúc của nàng..... Rồi đến hai chân nàng.

Một lát, chàng mỉm cười thì thào lầm bầm: “Quả nhiên là vuu vật.”

Dứt lời, tay chàng đặt vào giữa hai chân nàng.

Trần Dung đang ôm chặt chàng, đang dán chặt vào người chàng, đang dùng sức ma sát chàng, muốn giảm bớt nóng nực đang trào ra kia. Đột nhiên nàng cảm giác được chỗ hạ thân có một dị vật.

Nàng ngẩn ngơ, cúi đầu xuống.

Chính là một bàn tay to đang đặt tại nơi xử nữ chưa bao giờ từng bị ai khinh bạc của nàng kia.

Dù là trong lúc mơ hồ, Trần Dung cũng cảm thấy xấu hổ, nàng đột nhiên vươn tay ngăn cản bàn tay kia, ngửa đầu nhìn chàng thì thào: “Không thể, Thất lang, không thể.” Khóe mắt nàng ứa ra một giọt lệ, ngữ khí cũng mang theo ghen ngào.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Trần Dung sau khi tỉnh lại

Bàn tay Vương Hoảng đang phủ lên nơi riêng tư của nàng chợt ngừng lại.

Một tay khê chống người dậy, Vương Hoảng ngẩng đầu nhìn Trần Dung. Chàng nhìn nàng, cất giọng khàn khàn: “A Dung.”

Trần Dung mơ hồ lên tiếng, trong đôi mắt mê ly điểm mị long lanh ánh lệ.

Vương Hoảng thở hào hển, chàng cúi đầu, đặt môi lên môi nàng, khẽ nói: “A Dung.” Chàng nuốt lời muốn nói vào trong bụng, thốt ra lại chỉ là tên gọi của nàng.

Bàn tay đặt nơi riêng tư của nàng khẽ cử động.

Khi chàng vừa động, Trần Dung rên rỉ, nàng chớp lông mi thật dài, trên lông mi rung rung lệ châu: “Không thể, Thắt lang, không thể” Trong khi rên rỉ thốt ra lời cự tuyệt nhưng ngữ khí vẫn ní non mĩ đẽng, câu hồn đẽng phách.

Nhìn Trần Dung như thế, gương mặt tuấn mĩ của Vương Hoảng càng trở nên đỏ ửng, chàng cúi đầu, đặt môi mình lên môi nàng, đầu lưỡi khẽ liếm vành môi nàng, đùa với cái lưỡi của nàng, chàng khẽ ní non: “..... Ta cũng không muốn buông tay.”

Sau khi nói xong câu đó, chàng cúi đầu, bạc môi ngậm trái anh đào trên khuôn ngực bên trái.

Khi đầu lưỡi của chàng vừa di chuyển, tiếng rên rỉ của Trần Dung càng trở nên vang dội.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một loạt tiếng bước chân.

Chỉ chớp lát, một tỳ nữ chậm chạp nói: “Nam Dương vương phái người đến, nói có chuyện gấp cần thương lượng.”

Vương Hoảng cũng không ngẩng đầu lên, chàng ngậm đầu ngực nàng, ngón tay khẽ lướt qua nơi riêng tư của nàng, hàm hồ trả lời: “Ai cũng không gấp.”

Tỳ nữ kia lên tiếng: “Vâng.”

Nhìn thấy nàng ta đi xuống, Chức tỳ vội vàng đi lên, hỏi: “Lang quân nói như thế nào?”

Tỳ nữ nhìn Chức tỳ chăm chú, nhẹ giọng nói: “Ngài nói, ai cũng không gấp.”

Một câu vừa dứt, Chức tỳ cùng tỳ nữ này đồng thời biến sắc mặt. Một hồi lâu, tỳ nữ kia mới ngơ ngác nói: “Lang quân từ nhỏ định lực phi phạm, đối với nữ nhân lại càng khinh đạm, nhưng lúc này lại A Chức, muội có chút sợ hãi.”

Sắc mặt Chức tỳ cũng trắng bệch giống vậy, nàng ta ngẩng đầu nhìn cảnh trúc xào xạc dưới ánh nến, một hồi lâu, nàng ta cười cười, ngữ điệu trở nên nhẹ nhàng: “Có cái gì phải sợ hãi chứ? Nhân vật như lang quân nhà chúng ta, nữ lang kia theo ngài sẽ chỉ đắc ý vui mừng. Nàng ta vui sướng, tất nhiên lang quân cũng sẽ vui vẻ thôi.”

Tỳ nữ kia nghe vậy, nở nụ cười, gật đầu thật mạnh.

Trong phòng trúc, tiếng rên rỉ còn tiếp tục.

Trần Dung ngẩng đầu, môi anh đào liếm cắn Vương Hoảng. Nàng thốt lên từng tiếng rên rỉ: “Thắt lang, Thắt lang, Thắt lang,”

Đúng lúc này, bàn tay vỗ về chơi đùa hạ thân nàng, tiếp theo, đùi nàng bị chàng dùng lực tách ra.

Ngay sau đó, một vật lửa nóng nặng nề chạm vào nơi riêng tư của nàng.

Từ lúc này, Trần Dung giật mình một cái.

Gần như là đột nhiên, Trần Dung rơi nước mắt như mưa, lệ theo khóe mắt nàng chảy xuống bên sườn mặt nàng, thấm vào gối ngọc phía sau.

Nước mắt giàn giụa, Trần Dung tách ra hai chân khoác lên bên hông chàng, nàng thì thào, lại kêu lên từng tiếng: “Thắt lang, Thắt lang, Thắt lang,” “Cho dù là mơ hồ, giọng của nàng cũng nghẹn ngào, chua xót.

Ngữ khí nghẹn ngào, giọt lệ này làm động tác của Vương Hoảng lại cứng đờ.

Vương Hoảng ngẩng đầu lên.

Lúc này trên gương mặt chàng trắng trẻo như ngọc, tuấn mĩ động lòng hơi ửng đỏ, hai tròng mắt không hề sáng trong nữa, trong con ngươi chỉ có điểm mị, ngay cả đôi môi cũng có chút sung đỏ điểm lệ.

Chàng yên lặng nhìn Trần Dung.

Trần Dung xuyên qua màn lệ ngây ngốc ngắm nhìn chàng dưới ánh nến, nàng vươn tay ôm cổ chàng, đem mặt mình dán lên môi của chàng, nước mắt rơi như mưa, nàng nghẹn ngào vui mừng kêu lên: “Thắt lang, ta thật sự vui mừng.”

Nàng vừa rơi lệ vừa nói nàng thật sự vui mừng.

Vương Hoàng giật mình.

Chậm rãi, chàng cúi đầu, đem môi đặt lên mắt nàng, vờn lười liếm sạch giọt nước mắt kia. Lúc này tóc dài ẩm ướt dính vào trên người chàng. Tóc chàng và tóc nàng dính vào nhau, đan vào cùng một chỗ, từng lộn lại từng lộn.

Đúng lúc này, chàng rời khỏi nàng.

Trên người đột nhiên chợt lạnh khiến Trần Dung mở to hai mắt mê ly, nhìn về phía chàng.

Dưới ánh nến, tay ngọc của nàng vuốt ve khuôn ngực bên trái, cái miệng nhỏ nhắn sưng đỏ chảy ra một sợi chỉ bạc, nàng thờ hào hển nhìn chàng, sóng mắt như lửa: “Thất lang.” Nàng gọi chàng, vờn vẹo thân thể trần trụi, khê cầu xin: “Đừng rời khỏi ta.”

Vương Hoàng lóa thể đứng ở bên giường, chàng không chớp mắt nhìn chăm chăm Trần Dung, gờ tay phải lên, lấy quá một tấm vải trắng.

Chàng hơi nghiêng người, tóc xõa trên mặt, trên người Trần Dung, nhìn thấy Trần Dung khát vọng nhìn mình, chàng cười tao nhã, ngử khí mềm mại khàn khàn: “Ngoan, nâng mông lên.”

Trần Dung thật sự nâng mông ngọc.

Sau khi chàng đặt khối vải trắng kia dưới người nàng thì ngẩng đầu, chàng cười ôn nhu với nàng, tiếp đó, chàng lại đè lên thân thể nàng.

Cảm giác được nhiệt độ cơ thể của chàng, Trần Dung thỏa mãn rên rỉ ra tiếng.

Chàng hoàn toàn nằm lên người nàng.

Chàng lại tách hai chân nàng ra.

Nơi lửa nóng căng cứng của chàng đặt tại nơi riêng tư của nàng.

Chàng ngẩng đầu lên.

Nâng đầu, Vương Hoàng không hề chớp mắt nghiêm túc nhìn Trần Dung. Khi đối diện với ánh mắt mơ hồ của nàng, chàng mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “A Dung, nàng không thể hối hận” “Giọng nói rất trầm tĩnh.

Trần Dung khó hiểu chớp mắt, vẫn si ngốc nhìn chàng.

Có điều khi nhìn ngắm, cũng không biết vì sao, trong mắt to tràn ngập điểm sắc cùng dục vọng lại ứ đầy lệ nơi vành mắt.

Vương Hoàng cúi đầu, đem môi đặt lên mắt nàng, chàng nhắm mắt, nói với giọng vô cùng ôn nhu: “Ngoan, đừng rời lệ Đừng khiến lòng ta mềm nhũn.”

Lời vừa thốt ra, thân thể chàng đột nhiên trầm xuống.

Tức thì, một vật lửa nóng cứng rắn, nặng nề mà đâm sâu vào trong cơ thể Trần Dung.

Trần Dung kêu lên sợ hãi, nháy mắt, nàng lại dùng hai mắt dằm lệ mang ý hỏi chàng. Vật dằm trong cơ thể nàng kia lại va chạm thật mạnh vào bên trong!

Tức thì, một cum đau nhức xé rách ập đến.

Trần Dung ăn đau ra tiếng, nàng thét to: “A — đau quá!”

Hai tay nàng bấu chặt bờ vai của chàng, muốn đẩy chàng ra ngoài, kêu lên: “Đau quá. Thất lang, có cái gì đâm ta, chàng giúp ta lấy nó ra đi.”

Nàng dựa dằm vào chàng, gọi chàng, hai mắt dằm lệ mông lung, trong ánh mắt vừa mang theo tin cậy, lại có cầu xin, còn có chua xót e ngại không thể nói rõ.

Vương Hoàng chỉ liếc nhìn một cái rồi quyết đoán dời mắt, không hề nhìn về phía nàng nữa.

Tay phải chàng đặt lên chỗ tư mật giữa hai người, nhẹ nhàng vuốt ve.

Theo động tác của chàng, dần dần Trần Dung phát ra một tiếng ngâm nga.

Tiếng rên vừa mới thốt ra, Vương Hoàng đột nhiên cử động. Chàng cúi đầu ngậm bầu ngực nàng, tay trái xoa nắn một bên ngực khác, tay phải đặt bên hông nàng, va chạm nàng từng chút một.

Bởi vì đau đớn, bởi vì căng tức cổ quái không biết tên kia, Trần Dung còn đang nhè nhẹ run rẩy mềm yếu, khê lắc đầu, tùy ý để tóc đen quấn quanh, trên gương mặt thanh điểm giống như khổ giống như vui.

Tiếng rên rĩ của nàng càng lúc càng lớn.

Sự vui thích này dường như vô cùng vô tận, cũng dường như chỉ trong một chớp mắt.

Cũng không biết qua bao lâu, trong phòng trúc an tĩnh lại.

Chức tỳ vẫn nghiêng tai lắng nghe lặng lẽ tiến về phía trước một bước, khẽ gọi: “Lang quân?”

Ngay khi nàng ta nghĩ rằng bên trong sẽ không có âm thanh truyền ra, ngờ khi Vương Hoảng khàn khàn một mồm thốt ra mệnh lệnh: “Bưng một chậu nước ấm đến.”

“Vâng.”

Chỉ chốc lát, Chức tỳ bưng nước ấm, nhẹ nhàng đẩy cửa trúc.

Cửa trúc vừa động, bên trong truyền đến giọng nói: “Đỡ đó đi, không cần tiến vào.”

Chức tỳ ngẩn ra. Một hồi lâu, nàng ta nhẹ nhàng nói: “Nhưng mà.” Mới nói ra hai chữ, người bên trong lại ra lệnh: “Đi ra ngoài.”

“Vâng.”

Chức tỳ buông chậu nước và khăn mặt, quần áo sạch sẽ, chậm rãi lui ra.

Nàng ta nghe thấy có người đi xuống giường, sau đó, nhìn thấy một cánh tay vươn ra cầm lấy thứ kia vào.

Lắng nghe bên trong vang lên tiếng nước cùng với ngữ khí ní non của nữ tử cùng giọng trấn an ôn nhu của nam nhân, Chức tỳ càng nhũn nhặn.

Tỳ nữ trẻ tuổi đi tới gần nàng ta, liếc nhìn vào bên trong phòng trúc một cái, thấp giọng hỏi: “A Chức, sao vậy?”

Chức tỳ trừng mắt nhìn bên trong phòng trúc, nói: “Lang quân tự lau người cho nàng.”

Một lời phun ra, hai tỳ nữ đều không hé răng.

Một hồi lâu, tỳ nữ trẻ tuổi run giọng hỏi: “A Chức, có phải chúng ta đã làm sai rồi hay không?”

A Chức không thể trả lời, dưới ánh nến, gương mặt thanh lệ của nàng tái nhợt như tờ giấy. Các nàng biết lang quân của các nàng cao quý như đế vương, thị tẩm một phụ nhân, dựa theo lệ thường là các nàng đi vào giúp lang quân tắm rửa thay quần áo, sau đó thay đệm chăn sạch sẽ, đốt hương để tán bớt mùi ứ khí giúp lang quân ngủ yên. Về phần phụ nhân thị tẩm xong thì sẽ được nâng ra ngoài, chờ nàng tỉnh lại, lập tức ban cho một chén thuốc ngừa thai.

Nhưng hiện tại, chuyện phát sinh bên trong đã vượt xa nhận thức của các nàng.

Một hồi lâu, A Chức thì thào nói: “Khổ vì cầu mà không được. Một nữ lang tục điểm hèn mọn như thế, không phải sau khi được thị tẩm thì không còn nhiều giá trị nữa sao?”

Trần Dung ngủ thật sự không ngon giấc.

Nàng không ngừng lăn qua lộn lại, khóe mắt nhắm chặt thường thường sẽ chảy xuống một giọt lệ.

Nước mắt như châu, ở dưới ánh nến lấp lánh trong suốt.

Cũng không biết qua bao lâu, trời đã sáng.

Trần Dung từ từ mở mắt.

Nàng mơ hồ nhìn về phía màn cửa sổ bằng lụa mỏng.

Dần dần, trong mắt của nàng có chút thần thái.

Trần Dung chuyển con ngoi.

Ánh mắt khó khăn vừa dời đi liền ngưng trệ, ở trước giường của nàng có một bóng người màu trắng đang dựa bàn viết gì đó. Dưới ánh mặt trời, bóng dáng màu trắng cao to tuấn đạt, nét mặt tỏa sáng, rõ ràng an vị ở đó thân lại như đang ở trong mây mù.

Nghe thấy động tĩnh, người nọ ngẩng đầu lên, cười ôn nhu với nàng.

Theo bản năng, Trần Dung cười với chàng.

Nàng mở to mắt nhìn, thấy chàng vẫn không biến mất, không khỏi hồ nghi hỏi: “Chàng.”

“Chuyện gì?” Chàng mỉm cười nhìn nàng, giọng nói ôn nhu như nước.

Trần Dung lại mở to mắt nhìn, thấy chàng vẫn không biến mất, cả kinh nói: “Thất lang, sao chàng lại ở đây?”

Một câu thốt ra, nàng đột nhiên cảm thấy có chút không đúng.

Trần Dung cúi đầu xuống.

Theo động tác của nàng, chân rơi xuống, trên thân thể mềm mại như bạch ngọc có dấu vết xanh tím ở khắp nơi. Nàng không mặc quần áo!

Trần Dung vội vàng vươn tay kéo chặn lên, chặt chẽ bao quanh mình, sau đó nhìn về phía Vương Hoảng.

Nhìn qua, sắc mặt của nàng càng ngày càng trắng bệch.

Nàng cúi đầu, lặng lẽ xóc lên một góc chặn, lại liếc mắt một cái.

Vừa liếc nhìn, Trần Dung hoàn toàn ngây dại.

Rất lâu sau đó, nàng hỏi với câu tối nghĩa: “Tối hôm qua không phải giấc mộng sao?”

Lúc này Vương Hoảng đã buông bút lông, chàng nghiêng đầu nhìn chằm chằm Trần Dung, một lọn tóc nghịch ngợm che ở trước mắt.

“Đúng, tối hôm qua không phải là giấc mộng.” Giọng của chàng vẫn thanh nhuận ôn nhu như ngày thường.

Trần Dung từ từ ngẩng đầu, nàng ngờ ngác nhìn chàng, lại hỏi: “Chúng ta. Ngủ?”

Giọng của Vương Hoảng vẫn thanh nhuận ôn nhu, mỉm cười nhìn nàng, trả lời: “Đúng.”

Trần Dung nhắm hai mắt.

Nàng nhắm chặt hai mắt.

Một hồi lâu, nàng khàn khàn hỏi: “Chúng ta, vô môi vô sính, chưa từng kết hôn. đã ngủ rồi sao?”

Vương Hoảng còn đang nghiêng đầu, sợi tóc nghịch ngợm kia lắc lư ở trước mặt chàng: “Đúng.” Câu trả lời của chàng ôn nhu chi cực.

Trần Dung từ từ ngồi dậy.

Nàng vừa ngồi lên, chân rơi xuống, nửa người hoàn mỹ trắng nõn duyên dáng hiện ra ở dưới ánh mặt trời, hiện ra ở trước mắt chàng.

Đột nhiên lỏa thể như thế, Trần Dung cũng không có cảm giác gì không ổn. Nàng tự mình ngồi dậy, cúi đầu, sợi tóc rủ xuống che khuất gương mặt.

Giọng của nàng khẽ truyền đến: “Chàng sẽ cưới ta sao?”

.

Thật lâu cũng không có câu trả lời.

Trần Dung ha hả cười, nàng cúi đầu, khàn khàn nói: “Đúng vậy, làm sao chàng có thể cưới ta chứ? Nhưng mặc kệ như thế nào, ta vẫn phải hỏi, chàng nói có phải hay không?”

Trong phòng im lặng vô cùng, vẫn không có tiếng động nào truyền đến.

Cúi đầu, tóc dài chưa được chải vuốt xõa ra che lấp gương mặt nàng, giọng nói của nàng từ sau mái tóc dài truyền đến: “Thất lang, chàng chuẩn bị an trí cho ta thế nào?”

Một hồi lâu, Vương Hoảng nói với giọng ôn nhu đến cực điểm: “Khi nàng hiến dâng cho ta vẫn là xử nữ, ta đã lưu lại bằng chứng. A Dung, nàng sẽ làm quý thiếp của ta.”

“Quý thiếp sao?”

“Đúng.”

Trần Dung khẽ cười.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên.

Nắm ngón tay co lại, khẽ chải mái tóc, Trần Dung nghiêng đầu nhìn Vương Hoàng, khoe miệng nàng cong lên, trên gương mặt thanh điểm mang theo ý cười: “Vô môi vô sinh liền theo chàng, vẫn có thể làm quý thiếp sao?”

Ngữ điệu của nàng hơi kỳ lạ, Vương Hoàng không trả lời, chàng chỉ yên lặng nhìn nàng.

Trần Dung lại cười, nàng nhìn chàng, khẽ gọi: “Thất lang.” Rất ôn nhu.

Vương Hoàng đáp nhẹ: “Uh.”

“Cho dù ta lấy thân phận quý thiếp vào cửa, ở Lang Gia Vương thị cũng không thể ngốc đầu làm người đứng không?” Khi Vương Nghi cầu hôn, nàng đã cự tuyệt, hiện tại lại vô môi vô sinh ngủ với chàng. Thật đúng là tiện nhân mà. Quý thiếp như thế, ngay cả lương thiếp cũng không bằng.”

Vương Hoàng khẽ nói: “Đừng sợ.”

“Thật không?” Trần Dung ha hả cười, sóng mắt lưu chuyển, dần dần nghiêng về phía trước, theo động tác của nàng, hai bầu ngực trắng nõn lấp lóa dưới ánh mặt trời.

Trần Dung tựa tiểu phi tiểu nhìn chàng, nhẹ nhàng nói: “Thất lang, chàng có tin không? Ta đã từng giết người.”

Vương Hoàng không rõ vì sao nàng nói điều này, không khỏi giật mình.

Khoe miệng Trần Dung khẽ nhếch, thân thể hoàn mỹ trắng nõn, gương mặt điểm lệ động lòng người, dưới ánh mặt trời tỏa ra điểm quang lóa mắt, nàng khẽ cười nói: “Ta đã giết bảy người. Đó là nữ nhân.”

Vương Hoàng nhũn mảy, ánh mắt của chàng dời khỏi thân hình xinh đẹp của nàng, nhìn thẳng mắt nàng, chàng nhẹ nhàng nói: “A Dung, nàng mệt mỏi rồi.” Nàng có lai lịch ra sao chàng rất rõ ràng, lời này đúng là hồ ngôn loạn ngữ.

Nhưng mà trong ánh mắt Trần Dung chẳng những có sự quyến rũ, hơn nữa còn rất trong trẻo, làm sao có vẻ như đang nói lời mê sảng. Nàng nghiêng đầu, sóng mắt lúng liếng, vẫn tựa tiểu phi tiểu: “Ngay cả tộc tỷ kia của ta, nếu không phải nàng ta vẫn ở nơi khác, cũng đã sớm bị ta giết chết rồi.”

Vừa nói, Trần Dung vừa xốc chân lên, đi xuống giường.

Một tiểu cô vừa mới mất đi tắm thân xử nữ, lại không hề ngượng ngùng lỏa thể thân mình, bước xuống giường ngay trước mặt nam nhân.

Cũng không biết vì sao, Vương Hoàng lại cảm thấy, dưới ánh mặt trời, thân hình này là kiệt tác ông trời dốc hết tâm huyết, thật sự điểm mỹ kinh tâm động phách. Không chỉ là thân hình này, ngay cả gương mặt thanh điểm cũng không còn vẻ nhát gan, cảnh giác, nao núng như ngày thường, tươi cười yêu điểm đến cực điểm, lạnh lẽo đến cực điểm!

Trần Dung bước chân trần, cất giọng gọi: “Người đâu.”

Lời vừa dứt, Chức tỷ đã lên tiếng đáp: “Vâng.” Cửa trúc mở ra, nàng ta cùng một tỷ nữ khác bưng chậu nước cùng xiêm y đi đến.

Hai nàng vừa tiến vào liền đối diện với Trần Dung lỏa thể dưới ánh mặt trời, lẳng lặng mà cười, thì không khỏi giật mình.

Đào mắt, hai nàng rũ tầm mắt, đến gần nàng.

Trần Dung liếc nhìn xiêm y trên khay một cái, thân nhiên cười: “Sao xiêm y này lại là màu vàng? Đi, cầm bộ xiêm y màu trắng đến đây.”

Hai nàng ngẩn ra, nếu các nàng không nhớ lầm, trước đó không lâu nữ lang này từng nói qua không thích mặc xiêm y màu trắng.

Ngây người một hồi, Chức tỷ đi ra.

Chỉ chớp lát, nàng ta cầm bộ thường phục màu trắng kia đi vào. Thường phục này là nàng ta lấy ra từ trong bao quần áo của Trần dung.

Chức tỷ đặt xiêm y trước mặt Trần Dung đã rửa mặt xong, nhìn không được nhẹ giọng hỏi: “Nữ lang không phải không thích áo trắng sao?” Đúng rồi, hẳn nàng muốn lấy lòng lang quân.

Nghĩ đến đây, Chức tỷ khinh thường liếc nhìn Trần Dung một cái.

Trần Dung nâng xiêm y kia lên, nhìn nó, mỉm cười: “Đúng vậy, ta không thích. Ta là nữ nhân tục tũn, tâm tàn nhẫn, buồn cười như thế, sao có thể xứng với xiêm y màu trắng thuần khiết thế này?”

Lời này vừa thốt ra, ba người trong phòng đều giật mình.

Vương Hoàng vẫn nghiêng đầu, mỉm cười đánh giá Trần Dung, tươi cười dần dần biến mất.

Trần Dung rũ mắt, nàng mỉm cười, chậm rãi mặc vào xiêm y màu trắng kia, tiếp tục nói: “Nhưng mà, ta hiện tại có thể mặc nó. Nếu có thể tái sinh, tất nhiên sẽ xứng với nó.”

Một câu cuối cùng nói ra rất khẽ, chỉ có hai tỳ nữ mơ hồ nghe rõ.

Sau khi thay xiêm y xong, hai tỳ nữ bắt đầu chải tóc cho nàng.

Chỉ chớp lát, Trần Dung lại ra lệnh: “Cởi bỏ.”

Hai tỳ nữ ngẩn ra.

Chức tỳ kia nhú mày, nhẹ giọng giải thích: “Nữ lang, hiện tại người đã là phụ nhân.” Còn chưa nói xong, Trần Dung đã lạnh lùng nói: “Vắn thành búi tóc của tiểu cô!”

Hai tỳ nữ ngẩn ra, sau khi nhìn thoáng qua nhau liền nhìn về phía Vương Hoảng.

Vương Hoảng vẫn đang nhìn Trần Dung, chàng vẫn đều đặn lẳng lặng nhìn nàng.

Thấy chàng không nói lời nào, hai tỳ nữ đành thuận theo ý tứ của Trần Dung, vắn tóc nàng thành kiểu của cô nương.

Chỉ chớp lát, búi tóc của Trần Dung đã được chải vuốt thỏa đáng. Cũng không biết bởi vì vừa mới trở thành phụ nhân hay bởi dung sắc của nàng, ngoài vẻ thanh diễm bình thường ra lại có thêm một phần lạnh lẽo khác. Loại lãnh diễm này khiến cho diễm sắc của nàng khiến người ta lóa mắt, có phong tư khí thế bức người.

Trần Dung dời mắt khỏi gương đồng, nàng đứng lên. Xoay người, nàng mỉm cười hỏi: “Tối hôm qua, “Thần tiên âm” kia là ý tứ của ai?”

Hai tỳ nữ ngẩn ra.

Không tự chủ được, các nàng lại nhìn về phía Vương Hoảng.

Lại một lần nữa, các nàng nhìn thấy lang quân lẳng lặng nhìn Trần Dung, không hề chớp mắt.

Hai tỳ nữ nhìn thoáng qua nhau, cuối cùng, tỳ nữ trẻ tuổi nhẹ giọng nói: “Là nô tỳ.” Lời nàng ta vừa dứt, Chức tỳ liền ở một bên cười nói: “Nữ lang tức giận sao? Nếu không phải nhờ “Thần tiên âm” kia, người cũng sẽ không được đền bù mong muốn.” Nàng ta tươi cười, còn nói thêm: “Chúng ta biết nữ lang cho dù thích lang quân cũng không dám nói ra, bởi vậy mới giúp người một tay.” Nàng ta lại vái chào thật sâu với Trần Dung, cầu xin: “Nữ lang, người tha thứ cho chúng ta đi.”

Trần Dung không quay đầu, nàng đi đến bên cửa sổ, tay nhỏ bé trắng trẻo như ngọc nhẹ nhàng xoa bệ cửa sổ, rồi chạm vào bội kiếm bên cạnh: “Nói như vậy, cho ta uống “Thần tiên âm”, là ý của hai người các người?” Ngừ khí mang theo ý cười.

Chức tỳ thấy nàng tựa hồ không hề giận cũng cười lên: “Đúng. Nữ lang, người tha thứ cho chúng ta đi.” Nàng ta cùng tỳ nữ trẻ tuổi lại vái chào thật sâu.

Hai tỳ nữ này bắt chước sĩ phu làm lễ với Trần Dung, trong miệng nói xin lỗi nhưng động tác của các nàng mang theo thoái thác, lộ ra một sự lỗ mãng, một sự khinh bỉ phát ra từ trong tâm.

“Tha thứ cho các người ư?” Trần Dung khẽ cười, nàng nhẹ giọng nói: “Vậy thì có ai có thể khoan thứ cho ta?” Nàng nhủ thầm, tay nhỏ bé cầm lấy chuôi kiếm.

“Xoẹt” một tiếng, trường kiếm ra khỏi vỏ, ánh sáng mặt trời chiếu lên thân kiếm được tôi luyện từ tinh thiết, sáng rọi lấp lánh. Nhìn thấy nàng đột nhiên cầm kiếm, hai tỳ nữ đồng thời kêu lên: “Nữ lang, đây không phải thứ người có thể chạm vào!” Giọng nói mang theo thói quen vênh mặt hất hàm sai khiến.

Trần Dung dường như không nghe thấy các nàng chỉ trích, nàng giơ lên thanh kiếm, ngón tay vươn ra nhẹ nhàng vuốt một cái ở mặt trên, sau khi phát ra một tiếng than nhẹ, nàng cười nói: “Lang Gia Vương thị, quả là hảo kiếm!”

Tiếng cười vừa thốt ra, tay phải nàng nhanh như chớp đâm về phía trước!

“Phập –” âm thanh trường kiếm đâm vào da thịt truyền đến!

Trong không khí yên tĩnh, đảo mắt, hai tỳ nữ đồng thời thán thiết kêu lên, mà Vương Hoảng vẫn tao nhã cười nhìn, lúc này cũng đứng vụt dậy, kinh ngạc nhìn Trần Dung.

Trần Dung quay đầu.

Kiểm sắc trong tay nàng vững vàng đâm vào ngực Chức tỳ! Máu tươi phun ra, tươi cười trên mặt Trần Dung thản nhiên vô cùng, quỵến rũ vô cùng.

Trần Dung rút ra trường kiếm, sau đó, tay phải khẽ giơ lên, mũi kiếm máu chảy đầm đìa lại đâm về phía trước, hướng tới ngực tỳ nữ trẻ tuổi vẫn còn đang thét chói tai kia!

‘Phập’ một tiếng, máu tươi văng khắp nơi. Máu tươi bắn lên gương mặt thanh điểm tươi đẹp của nàng, khiến tươi cười quyến rũ thần nhiên của nàng tăng thêm một phần điểm lệ khiến tim người ta đập nhanh.

Đến tận khi mũi kiếm đâm thẳng vào sâu, bên cạnh mới truyền đến tiếng động thân thể bên cạnh ngã ầm xuống. Chính là thi thể Chức tỳ đổ rạp xuống đất!

Trần Dung lại rút ra trường kiếm máu chảy đầm đìa. Nàng ngẩng đầu nhìn về phía Vương Hoảng.

Cứ thế cầm trường kiếm nhuộm đầy máu, Trần Dung đi tới gần Vương Hoảng.

Vương Hoảng cũng không hề chớp mắt nhìn nàng.

Dưới ánh nhìn chăm chú của chàng, Trần Dung lướt qua bên người chàng, chậm rãi đi ra cửa.

Vương Hoảng quay đầu lại, nhìn bóng dáng nàng thẳng tắp, cô tuyệt, xinh đẹp dưới ánh mặt trời, nhin không được kêu lên: “A Dung.”

Giọng của chàng có chút không ổn, ngữ điệu cũng mất đi tao nhã xưa nay, có chút thấp trầm, mang theo phức tạp mà chính chàng cũng không phát hiện ra: “Làm quý thiếp của ta, nàng khinh thường nó đến như vậy sao?”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122: Trước hai quân

Trần Dung chậm rãi nghiêng đầu qua.

Vừa nghiêng đầu, tựa tiểu phi tiểu nhìn nam nhân làm nàng ái mộ, làm nàng thất thân này, gương mặt thanh điểm của Trần Dung xinh đẹp đến kinh tâm động phách.

Nàng liếc nhìn chàng một cái cũng không mở miệng liền quay đầu, đẩy cửa rời đi.

Nàng bước từng bước một xuống bậc thang.

Vương Hoảng cúi đầu, nhìn tám lưng thẳng tắp của nàng, nhìn bộ y phục màu trắng nhiễm máu đỏ tươi kia.

Vừa rời hai tỳ nữ kêu lên thảm thiết đã sớm kinh động hộ vệ trong phủ. Lúc này, mấy chục hộ vệ thân mặc khôi giáp, cầm binh khí trong tay, gấp rút vội vàng vọt lại đây. Bọn họ vừa muốn hô hào, liếc mắt một cái nhìn thấy Vương Hoảng đứng ở cửa trúc thì tâm thần đại định, lại ngậm miệng vào.

Trong nháy mắt, mấy chục đôi mắt nhìn về phía Trần Dung.

Bọn họ nhìn chăm chăm Trần Dung, nhìn chăm chăm trường kiếm nhuộm đầu máu trong tay nàng.

Sau khi nhìn một cái, bọn họ lại nhìn về phía Vương Hoảng.

Lúc này, Trần Dung đã đi xuống thang lầu. Nàng nhìn hộ vệ Vương gia đứng đầy viện, che kín lối đi, khoe miệng cong lên, tươi cười nhợt nhạt.

Nàng dừng chân, ngoái đầu nhìn Vương Hoảng, sóng mắt như nước, tựa tiểu phi tiểu, môi anh đào hãy còn sưng đỏ khế nhếch.

Nàng nhìn chàng: “Thất lang, chàng muốn giữ ta lại sao?”

Dưới ánh mặt trời, xiêm y của nàng trắng đến chói mắt, trường kiếm máu chảy đầm đìa kia cũng đỏ đến chói mắt.

Khi Vương Hoảng nhìn nàng, một hộ vệ tiến lên một bước, hẩn hướng tới Vương Hoảng chắp hai tay, lớn tiếng hỏi: “Lang quân, phụ nhân này đã giết người sao?”

Vương Hoảng không nói gì, chàng đang nhìn Trần Dung chăm chú với ánh mắt lộ vẻ phức tạp.

Cứ như thế, chàng nhìn chăm chăm nàng, nàng mỉm cười nhìn lại chàng.

Thật lâu sau, Vương Hoảng phát phát tay.

Khi chàng làm thủ thế này, chúng hộ vệ đồng thời lui ra, trong nháy mắt, trong sân viện lại rộng rãi.

Nhìn thấy mọi người lui đi, Trần Dung quay đầu, cất bước đi về phía trước. Giờ này khắc này, dù là động tác quay đầu đi, hay là bước chân đều rất kiên quyết, không chút do dự.

Nhìn chằm chằm bóng hình xinh đẹp màu trắng kia, hai tay Vương Hoảng bầu chặt vào lan can bằng trúc, chàng lại gọi: “A Dung?”

Giọng của chàng không nhỏ, nhưng bóng hình xinh đẹp màu trắng kia không hề dừng lại, nàng vẫn cầm trường kiếm, từng bước một đi ra ngoài.

Mỗi khi đi từng bước, trên mặt đất sẽ lưu lại vài giọt máu tươi. Vết máu tiên diễm kia khiến người ta nhìn thấy mà ghê người.

Vương Hoảng khàn khàn ôn nhu mờ miêng, chàng khẽ gọi: “A Dung, trở về đi. Nàng không còn nơi nào để đi mà.”

Tiếng của chàng hòa vào trong gió như lá rụng khỏi cây, đào mắt đã bị gió thổi bay, không bao giờ lưu lại dấu vết trong trời đất.

Trần Dung không quay đầu. Chẳng những không quay đầu, nàng thậm chí chưa từng dừng lại.

Nàng từng bước một đi xa, từng bước một biến mất trong tầm nhìn của chàng, đến khi không còn trông thấy chút gì nữa...

Cũng không biết qua bao lâu, một tiếng vó ngựa truyền đến.

Đào mắt, một kỵ sĩ xoay người xuống ngựa, nhìn Vương Hoảng trên lầu trúc đang cúi đầu, vẫn không nhúc nhích chấp tay nói: “Lang quân, Nam Dương vương có việc cấp tốc, thỉnh người đến thương lượng.”

Lời kỵ sĩ vừa thốt ra, lại là tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến. Tiếp theo, một kỵ sĩ khác giục ngựa chạy tới, hần nhìn Vương Hoảng kêu lên: “Lang quân, người Hồ đã kết trận ở ngoài thành.”

Vương Hoảng ngẩng đầu lên.

Chàng ôn hòa nói: “Chuẩn bị xe.”

“Vâng.”

Đào mắt, xe ngựa đã được chuẩn bị tốt.

Nhưng mà Vương Hoảng không hề động, chàng vẫn cúi đầu, tùy ý để gió lạnh cuộn cuộn thổi tung tóc chàng, tùy ý để tay áo bay phấp phới trong gió.

Một hộ vệ do dự gọi: “Lang quân?”

Tiếng kêu của hần làm Vương Hoảng bình tĩnh, chàng ngẩng đầu lên.

Chàng nhìn hộ vệ kia, cũng không biết vì sao, con người xưa nay trong suốt cao xa mà ôn nhu, giờ phút này dường như có chút trống rỗng.

Chàng nhìn phía sau hộ vệ, nhẹ nhàng mở miệng: “Người đâu.”

Vài hộ vệ lên tiếng trả lời bước ra, chấp tay nói: “Dạ.”

Vương Hoảng dựa vào lan can, khuôn mặt tuấn tú cúi xuống, một lọn tóc phiêu đảng trước mặt chàng, chàng lẳng lặng nói: “Đi, trông chừng Trần thị A Dung. Bảo vệ nàng!”

Vài hộ vệ đáp ứng, xoay người rời đi.

Đến khi bọn họ đi xa, Vương Hoảng mới chậm rãi buông ra lan can, chàng nhẹ nhàng nói: “Người ở bên trong, chôn cất đi.”

“Vâng.”

Hai hộ vệ nhìn thoáng qua nhau, bước lên cầu thang.

Bọn họ đẩy ra cửa phòng, vào lầu các.

Một lát sau, một người chấp tay hỏi: “Lang quân, hai tỳ nữ này lấy lễ gì để chôn?”

Vương Hoảng cúi đầu, từ từ đi xuống dưới, chàng cũng không quay đầu lại nhẹ giọng nói: “Coi thường chủ tử, cũng đáng giết! Cứ quăng ra đó thôi.”

Lời này vừa nói ra, chúng hộ vệ lại trao đổi ánh mắt.

Hàng năm bọn họ đi theo Vương Hoảng, tất nhiên biết hai tỳ nữ này là người đã hầu hạ Vương Hoảng nhiều năm. Người như vậy, ngay cả không có công lao thì cũng có khổ lao. Dựa theo lễ thưởng, nếu gây ra lỗi lầm lớn, các nàng đã chết, chủ gia dù thế nào cũng có thể khoan thứ cho các nàng, Nay những lời này của lang quân nói ra rất nhẹ nhàng, nhưng đối với nô bộc sinh ra trong nhà mà nói, phụ mẫu huynh đệ của các nàng sao có thể tiếp tục ở lại trong Vương gia được nữa?

Tuy rằng thương cảm, chúng hộ vệ cũng không có ai nghi ngờ. Bọn họ cúi đầu, đáp: “Vâng.”

Trong tiếng đáp ứng, đã có người ghi lại lời phân phó của Vương Hoằng, chuẩn bị truyền tới Lang Gia. Đồng thời, một người chuẩn bị tiến lên hỏi cũng lui xuống. Hẳn định hỏi nguyên do sự việc, nhưng với lời nói này của Vương Hoằng đã đưa ra một định luận. Vì thế, các nàng là chết như thế nào, bị ai giết chết, cũng không cần thiết phải truy cứu.

Chỉ chớp lát, xe ngựa chở Vương Hoằng ra khỏi thôn trang.

Xe ngựa vừa mới đi ra phố Nam Dương, bên ngoài tiếng trống dồn dập. Từng tiếng trống nặng nề khiến mọi người trên ngã tư đường bắt đầu vội vàng bỏn tấu, bối rối xoay quanh.

Xe ngựa Vương Hoằng càng chạy nhanh, xa phu vung roi ngựa, quát vội giục giã.

Trong nháy mắt, Vương Hoằng đã tới cửa thành phía bắc.

Nhìn thấy chàng lại đây, năm ngàn hộ vệ Vương gia nhất tề cử kích hành lễ.

Vương Hoằng cũng không nâng mắt nhìn, mặt không chút thay đổi cất bước về phía tường thành.

Chỉ chớp lát, chàng đã đi tới trên tường thành.

Trên tường thành, lúc này có mấy chục sĩ phu đứng đó, những người này người người đều mặc trường bào. Nhìn thấy Vương Hoằng đi tới, Dù Chí tiến lên chào đón chàng, ha hả cười nói: “Thất lang, huynh tới quá muộn.”

Vừa mới cười xong, hần ngẩn ngơ, ngạc nhiên hỏi: “Xảy ra việc gì vậy, sao lại nghiêm mặt như thế?”

Vương Hoằng liếc hần một cái, không quay đầu. Chàng bước đến tường thành, dựa vào tường thành nhìn xuống phía dưới.

Dưới cửa thành, hai vạn Hồ tốt đã bố trí thành đội ngũ, tinh kỳ tung bay.

Nhìn bọn họ, Vương Hoằng nhẹ giọng hỏi: “Có mặt thám gì không?”

Chàng hỏi, là một phụ tá ở gần nhất đứng bên trái phía sau chàng.

Phụ tá gật đầu, thấp giọng nói: “Mộ Dung Khác đều bố trí quân tốt ở chung quanh cửa thành các phía đông tây nam bắc. Nhưng mà ở cửa bắc lang quân quân thì có nhiều Hồ tốt nhất. Ý tứ của Nhiễm tướng quân là lang quân tấn công người Hồ từ cửa thành phía bắc, kiềm chế chủ lực của người Hồ, sau đó cửa tây, cửa nam, cửa đông, đồng thời sẽ bị phá vỡ. Lang quân chỉ cần làm tốt điều này, Mộ Dung Khác thì cứ giao cho y.”

Nói tới đây, người phụ tá nói tiếp: “Nhiễm tướng quân còn nói, nếu lang quân luyện tiếu binh sĩ nhà mình có thể thay thế bằng người của Nam Dương vương. Y nói Mộ Dung Khác vây công thành Nam Dương là một chuyện lớn, dù thế nào cũng phải đổ máu một chút.”

Nói tới đây, người phụ tá lại cười khò. Lời này của Nhiễm Mẫn thật rõ ràng, y có thể dễ dàng đuổi đi Mộ Dung Khác nhưng sẽ không làm như vậy. Y chỉ cần xuất hiện ở thời điểm cuối cùng cứu thành Nam Dương là đủ rồi.

Vương Hoằng khẽ nhếch khóe miệng, nhẹ giọng trả lời: “Cứ làm như vậy đi.”

Chàng lại ra lệnh: “Người có thể truyền lệnh, nói, ở Nam Dương ta đã bảo Nhiễm Mẫn xuất đầu, người chúng ta bày ra không cần động.”

Người phụ tá nhú mày, có chút gấp gáp nói: “Lang quân, ta thật không rõ, người rõ ràng có bản sự đối phó với Mộ Dung Khác, vì sao lại che giấu thực lực? Lang quân, người cứ như vậy sẽ khiến gia chủ thất vọng.”

Lời của hần vừa dứt, Vương Hoằng liền liếc mắt một cái.

Rõ ràng ánh mắt thần nhiên này của chàng đã khiến người phụ tá bất an cúi đầu xuống.

Vương Hoằng nhìn phương xa, chậm rãi nói: “Lời vừa rồi ta có thể coi như chưa nghe thấy.”

Mấy giọt mồ hôi lạnh chảy xuống từ trên trán của người phụ tá, hần cúi đầu đáp: “Vâng.”

Canh giờ trôi qua từng khắc một.

Đào mất, buổi trưa đã qua. Giờ Mùi vừa tới, một tiếng trống dồn dập thốt nhiên truyền đến.

Trên tường thành, trong từng tiếng trống, một đội binh lính khôi giáp hạng nặng nhất tề đứng ở cửa thành phía bắc. Đám sĩ tốt này tuy rằng đều mặc khôi giáp, nhưng nhìn kiểu dáng và màu sắc khôi giáp, rõ ràng thuộc về các gia tộc khác nhau.

Vương Hoằng đứng ở trên tường thành, nhìn xuống những người này thật lâu, sau đó quay đầu, chàng liếc nhìn đám Hồ tốt tộc Tiên Ti ngoài thành bắt

động như núi, tay phải vung lên, quát khẽ: “Tiến công!”

Lời của chàng vừa thốt ra, một tiếng trống hùng hậu vang dội đã vang lên trên tường thành.

Loại tiếng trống này là tiếng trống tấn công, là tiếng trống giết chóc!

Tiếng trống vang lên, cửa thành mở rộng!

Trong tiếng vó ngựa ầm vang, chúng kỵ sĩ đồng thời lao ra!

Đột nhiên, nhóm sĩ phu đứng ở trên tường thành cả kinh, có người kêu lên: “A, người nọ là ai vậy?”

Tiếng kêu la ồn ào xen lẫn trong tiếng trống.

Vương Hoàng đang phân phó một việc cho phụ tá, nghe thấy ồn ào cũng ngẩng đầu lên.

Chàng quay đầu tùy ý thoáng nhìn qua.

Chỉ liếc mắt một cái, gương mặt tuấn dật của chàng trở nên trắng bệch. Vương Hoàng vội vàng xông lên vài bước, tay vịn vào tường thành, hét to: “Trở về!”

Giọng của chàng khàn khàn trầm vang, đã là dùng khí lực toàn thân hét to: “Trần thị A Dung, nàng trở về cho ta ————”

Tiếng quát của chàng bị chìm ngấm trong tiếng trống, tiếng hò hét, tiếng chém giết.

Ngoại trừ mấy người đứng ở bên cạnh chàng thì không có bất luận kẻ nào nghe thấy.

Mọi sĩ phu, binh lính đều đang nhìn bóng dáng người kia.

Đây là một người mặc áo trắng như tuyết, nàng xen lẫn trong chúng sĩ tốt cầm roi ngựa trong tay, cưỡi một con tuấn mã khiến cát bụi bốc lên.

Nàng cười quá nhanh, trong nháy mắt đã vọt tới phía trước chúng sĩ tốt.

Dưới ánh mặt trời, y bào màu trắng của nàng rộng thùng thình phát phơ trong gió, thân hình của nàng dần hiện ra... Bất luận kẻ nào liếc mắt một cái đều có thể thấy được, trong y bào của nàng không có nội giáp!

Đại chiến, đứng giữa hai quân, một nữ lang lại không mặc khôi giáp lao ra.....

Dần dần, tiếng ồn ào náo động dừng lại.

Mọi người kinh ngạc nhìn bóng người màu trắng trong cát bụi cuộn cuộn, cũng không biết qua bao lâu, một sĩ phu thở dài truyền ra: “Gia viên khó giữ được, ngay cả phụ nhân cũng dám chém giết! Ai có thể nói người Tấn ta không có thiết cốt nhiệt huyết?”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123: Đại thắng

Hai bên quân sĩ đột nhiên nhìn thấy một nữ lang áo trắng mỹ mạo xuất hiện ở trước trận đều ngẩn ngơ.

Có điều lúc này đã là tên nằm trên đây, không thể không bắn!

Huống chi, có thể nhìn thấy Trần Dung cũng chỉ là binh lính bên cạnh nàng, binh lính theo sát phía sau đã bị cát bụi bay lên tận trời ngăn trở tầm nhìn, chi biết sống chết vọt tới trước, làm sao quân được nhiều như thế nữa?

Chi vừa ngẩn ngơ, trong trận doanh bên ngoài Tấn quân đồng thời truyền đến vài tiếng quát: “Giết ———— Giết hết thì sẽ được sống yên ổn!”

Tiếng quát vừa vang lên, âm thanh binh khí vung vẩy trong không khí, lại một lần nữa, trên trời chỉ có cát bụi vô tận và tiếng kêu la, giẫm đạp sinh mệnh nhỏ bé trên vó ngựa lầy lội!

Trên tường thành.

Tiếng la của Vương Hoàng đảo mắt đã biến mất ở trong không trung, chàng nhìn chăm chăm bóng người áo trắng kia, biết rằng kêu la cũng thế, hạ lệnh

cũng thế, đều đã muộn rồi.

Chàng chỉ có thể nhìn chăm chăm bóng dáng đó.

Lúc này, Dĩ Chí kêu lên: “Nữ lang này nhìn rất quen mắt.” Hắn đi lên vài bước, đến phía sau Vương Hoàng: “Thật lang, kia không phải là Trần thị A Dung sao?”

Trả lời hắn là Vương Hoàng nhắm chặt hai mắt lại, một chuỗi từng giọt mồ hôi từ trên vầng trán trắng trẻo của chàng chảy xuống dưới.

Trần Công Nhung đã ở một bên, hắn cả kinh kêu lên: “A Dung ư? Nàng là A Dung sao? Nàng không phải ở chỗ Thạch Mẫn sao?” Mới nói đến đây, hắn đã ha hả cười, khàn khàn, hào khí ngàn vạn hướng tới bốn phía: “Chư vị chư vị, đó là tiểu cô Trần thị của ta! Chư vị chư vị, chúng ta tự phụ ngông nghênh, nhưng hôm nay, chúng ta đều bại bởi một tiểu cô!”

Quả thật là thua bởi một tiểu cô.

Lúc này mọi binh lính trên tường thành, dù là từng sợ hãi hay là muốn lùi bước vẫn cắn răng chuẩn bị liều mạng.

Lúc này, mọi Tấn quân vọt tới trước, có khiếp đảm thì vẫn liều chết đánh cuộc. Bọn họ đối diện với bóng người màu trắng trong cát bụi bốc lên cao, đứng giữa vạn quân, vạt áo phật phật như cuồng phong, không tự giác đồng thời phát ra tiếng hô.

Tiếng hô này, bắt đầu chỉ có một tiếng, dần dần, càng ngày càng vang.

Dần dần, trong trời đất chỉ có này chúng vạn sĩ tốt phát ra tiếng hô vang vọng.

Lúc này, tướng lĩnh chuẩn bị hò hét phát lệnh, chuẩn bị ủng hộ sĩ khí, toàn bộ đều không cần thiết nữa.

Mọi nhiệt huyết, mọi quyết tâm liều chết đánh cuộc, giờ khắc này đã được châm lửa.

Bất tri bất giác, vô số sĩ tốt loạn thất bát tao hò hét: “Giết —— người Hồ sẽ không cho chúng ta đường lui. Giết.”

“Giết! Chỉ có giết mới có thể sống!”

“Giết —— giết chết bọn họ!”

Một tiếng lại một tiếng cuồng khiêu, một đôi lại một đôi ánh mắt vì tuyệt vọng mà đỏ ửng. Gần như là trong nháy mắt, Tấn quân vừa rồi còn có vẻ nhát gan, không có vài phần sĩ khí đã trở nên điên cuồng. Lúc này, mọi binh lính chỉ có một ý niệm trong đầu: Một khi thành bị phá, bọn họ sẽ gặp kết cục giống như ở thành Mạc Dương. Vốn đã không có đường lui, vậy thì liều chết đánh cuộc!

Có điều chết rồi sau đó sẽ được sống. Cho tới nay, sĩ tốt người Tấn đều tự xưng là nhát gan sợ chết. Nhưng giờ khắc này, bọn họ đã thay đổi!

Mộ Dung Khác ngồi thẳng, gã nhìn thẳng chiến trường cát bụi bốc lên cao kia, liếc nhìn bóng người áo trắng, tay phải duỗi ra, hung bạo quát: “Nghênh địch! Lập tức nghênh địch!”

Gã biết, nhóm sĩ tốt của gã đối với Tấn quân khinh thị đã quen, rõ ràng đối phương bắt đầu tiến công nhưng bọn họ vẫn còn đang lười nhác cười nói.

Khi Mộ Dung Khác hét to, trên tường thành, mặt Vương Hoàng trắng bệch, lạnh lùng ra lệnh: “Hạ lệnh, mở rộng cửa thành, để chỗ thoát vây cho mọi sĩ tốt!”

Chàng quay phắt đầu lại, lớn tiếng kêu lên: “Ta, nhi lang Vương thị, sẽ lao ra khỏi cửa thành, cùng người Hồ ngay mặt đối địch!”

Lúc này, mọi binh lính bị nhiệt huyết dưới thành, bị tuyệt vọng sống chết chưa từng có từ trước đến nay kia kích khởi sôi trào không thôi. Nghe thấy chàng hạ lệnh, lập tức cò xí bay lên, từng câu mệnh lệnh càng không ngừng phát ra.

Cửa thành vốn chuẩn bị đóng, giờ khắc này một lần nữa mở ra. Mọi binh lính ở cửa thành phía bắc bắt đầu xoay người lên ngựa, chuẩn bị đợt đánh thứ hai thứ ba.

Mà một đám tướng lĩnh đã giục ngựa chạy tới ba cửa đông tây nam và phủ của Nam Dương vương.

Mọi sĩ phu, lúc này cũng vội vàng xoay người, chuẩn bị hiệu lệnh gia tộc đệ tử phá vây theo cửa bắc —— binh lực trong thành Nam Dương vốn đã gấp ba lần binh lực của Mộ Dung Khác. Trước kia Tấn tốt nhát gan, không có chiến lược, mà thời khắc này, chúng tốt thể sống chết chi tâm, cơ hội tốt như vậy, thật không thể bỏ qua.

Trong nháy mắt, bóng dáng màu trắng kia đã vọt tới giữa người Hồ.

Tay phải nàng giơ cao, vung roi ngựa trong tay, một chuỗi máu tươi bắn phụt ra. Nàng đi trước làm gương, người Hồ đứng đông đúc bốn phía, nàng chỉ lạnh lùng nghiêm mặt điên cuồng xông vào.

Ở bên cạnh nàng là bốn hộ vệ, bốn hộ vệ này thân thủ cực cao, nhưng vì nàng điên cuồng lao vào, nàng một mình xâm nhập chỉ một roi đã đắc thủ khiến

cho rối loạn.

Lúc này bọn họ chỉ lo ứng đối Hồ binh từ phía ập đến, làm sao có thời giờ lo lắng cho nàng? Từng tiếng kêu la không ngừng truyền đến, nhưng đảo mắt đã bị gió thổi chìm chìm trong tiếng ồn ào náo động, bóng người màu trắng ngay cả đầu cũng không quay lại một cái, không hiểu có nghe được hay không.

Dưới mặt nạ, gương mặt Mộ Dung Khác bình tĩnh, người Tần lần này xung phong lao ra đã nằm ngoài dự kiến của gã, cũng hoàn toàn quấy rối bố trí của gã. Gã không ngừng phát ra từng mệnh lệnh, nhưng thời điểm này, người Tần đã xông tới trước mặt, không thể đúng lúc truyền đi truyền lại.

Gã nhìn chằm chằm bóng dáng áo trắng bị máu tươi nhuộm đỏ trong biển máu tanh nồng, tức giận rít gào: “Vương Hoảng thật sự là vô sỉ! Người lại dùng phụ nhân để khích lệ sĩ khí!”

Tiếng gầm gừ của gã không ai có thể nghe rõ.

Trong nháy mắt, mấy ngàn Tần binh đã đi theo phía sau Trần Dung, giáp mặt đối địch với Hồ tốt. Mà phía sau bọn họ, sĩ tốt người Tần còn đang cuộn cuộn không ngừng vọt tới.

Một tướng lĩnh lại gần Mộ Dung Khác, lớn tiếng nói: “Tứ lang, ngài bảo thế nào cho phải?”

Hắn nhìn Mộ Dung Khác trong ánh mắt có lo lắng. Bởi vì hắn biết, hiện tại hai vạn sĩ tốt bố trí ở cửa bắc, có hơn phân nửa là quân lính tân mạn, Mộ Dung Khác đem bọn họ đặt ở nơi này chỉ để bỏ sung nhân số. Mộ Dung Khác dự đoán rằng người Tần sợ chết, cho dù mở cửa thành cũng sẽ chỉ là nguy công, gã còn nói, chỉ cần một mình gã đứng ở chỗ này, có thể sánh với một vạn hùng binh. Gã vốn không thể ngờ rằng chỉ là lần đầu tiên tiến công, người Tần đã xông đến liều mạng! Mà lại nhắm vào cửa bắc có nhân số nhiều nhất để liều mạng!

Tiếng hỏi của tướng lĩnh thốt ra, Mộ Dung Khác đã quát lên với vẻ hung bạo: “Còn có thể như thế nào? Truyền lệnh xuống, chết cũng phải ngăn trở cho ta, ngăn trở!” Hiện tại tình hình thế này, sao gã có thể lui? Nếu thối lui sẽ là binh bại như núi đổ!

Nhận được mệnh lệnh của gã, tướng lĩnh nghiêm nghị xác nhận, xoay người chạy đi.

Mà lúc này, năm ngàn sĩ tốt người Tần đối mặt với chúng Hồ tốt ngạc nhiên phát hiện ra rằng, Hồ tốt trước mắt cũng không dừng mảnh phi thường giống như trong truyền thuyết. Bọn họ vừa đâm ra một kích, có thể dễ dàng đụng tới đối phương!

Sự kinh hãi này đảo mắt liền truyền khắp toàn trường. Tức thì, máu va vào máu, thịt đan vào thịt, từng thi thể ngã xuống, sau đó lại nhắm vào một sinh mệnh còn sống khác.

Chỉ đảo mắt, người Tần đã xông về phía trước được mười bước!

Mười bước này tuy rằng cũng không dài, nhưng đám sĩ phu đứng ở trên tường thành, hay là Tần tốt xung phong liều chết đều mừng như điên.

Có tiếng mừng rỡ hò hét: “Hồ nô không đáng sợ ——”

Tiếng kêu mừng của hắn cũng không thể đủ để truyền xa. Nhưng hơn mười người, mấy trăm người đều kêu lên như thế, khiến nhóm Tần tốt xông theo phía sau cũng cảm giác được.

Tức thì, tiếng kêu mừng càng lúc càng lớn, càng truyền càng xa.

Mười bước, hai mươi bước. Ba mươi bước!

Lúc này, lao ra từ cửa thành là năm ngàn tinh binh của Vương gia, đám tinh binh này, mỗi một người đều có thực lực có thể liều mạng với tư binh của Mộ Dung Khác!

Người Hồ vẫn đang liên tiếp lui về phía sau.

Mỗi khi bọn họ lui một bước, tiếng hò hét mừng như điên trào ra từ mấy ngàn sĩ tốt người Tần!

Trong nháy mắt, nhóm Tần tốt thể như chẻ tre đã chạy được một nửa lộ trình.

“Tướng quân, chúng ta lui đi.”

Một tướng lĩnh giục ngựa tiến lên, hắn nói với Mộ Dung Khác vẫn đang giữ vẻ mặt bình tĩnh: “Tướng quân, nếu bị người Tần yếu đuối toàn thắng trước mặt, đối với danh dự của tướng quân sẽ ảnh hưởng quá lớn!”

Trong thiên hạ, đã có Nhiễm Mẫn mà quân thần Tiên Ti đánh không lại, hiện tại, vạn vạn lần không thể lại có Vương Hoảng ngay mặt tiến công đã thành công đánh lui hai vạn binh lính của Mộ Dung Khác được!

Một tướng lĩnh khác cũng tiến lên đây, hắn hét lên với Mộ Dung Khác: “Tướng quân, biết rõ tất sẽ bại, nên giả từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang. Nếu lui ngay, còn có cơ hội văn hồi mặt mũi!”

Nghe đến đó, Mộ Dung Khác dưới mặt nạ liếc nhìn bóng dáng màu trắng vẫn còn đang xung phong liều chết trong đám người một cái rồi quát với giọng quả quyết: “Lui————”

Ra lệnh một tiếng, cò xí người Hồ tung bay.

Thấy cò xí kia, mấy trăm tiếng kêu mừng như điên truyền đến: “Hồ nô muốn lui, Hồ nô bị chúng ta đánh lui rồi!”

Bọn họ mang theo tiếng nức nở hò hét, còn chưa truyền khắp, người Hồ đã giục ngựa lui về phía sau.

Trên chiến trường, một khi lui về phía sau, sĩ khí sẽ bị mất hết. Tức thì, người Hồ càng lui càng nhanh, sĩ tốt người Tần càng giết càng hăng!

Trong nháy mắt, tiếng kêu la của sĩ tốt người Tần truyền khắp: “Bọn họ lui rồi!” “Giết bọn họ, giết hết bọn họ!” Nhóm Tần tốt sát khí đỏ hai mắt, làm sao để bọn họ bình an lui ra, một đám cầm trường kích đuổi giết.

Vừa mới đuổi theo chưa đến hai dặm, một tiếng trống ở trên thành lâu Nam Dương vang lên. Đó là tiếng trống thu binh.

Thắng ~! Chúng ta thắng rồi!

Trong tiếng hô cuồng loạn, nhóm sĩ tốt như thủy triều dừng mãnh chạy về thành Nam Dương.

Bọn họ vừa mới đuổi tới cửa thành, liền phát hiện hai bên cửa thành đều là phụ lão trong thành Nam Dương, nhóm phụ lão nhìn thấy bọn họ chạy tới, một đám cuồng hô, hò hét.

Trong tiếng la mừng rỡ như điên, một chiếc xe ngựa lao ra.

Cho dù là mừng như điên, cho dù đông người tấp nập, chiếc xe ngựa này chạy đến đâu, mọi người đều đồng thời lui ra nhường đường.

Trong nháy mắt, xe ngựa đã vọt vào giữa đám sĩ tốt người Tần.

Xe ngựa dừng lại. Rèm xe xóc lên, một giọng nói ôn nhu thanh nhuận truyền ra: “Nàng đâu?” Ngữ khí có chút u ám.

Bốn hộ vệ máu chảy đầm đìa nhìn thoáng qua nhau, nhất tề cúi đầu. Một người tiến lên, chấp tay thi lễ, khàn giọng đáp: “Vừa rồi còn tại đây, chỉ chớp mắt đã biến mất.”

Một hộ vệ khác nhìn người trong xe liếc mắt một cái, cất giọng an ủi: “Lang quân yên tâm, tất nhiên sẽ không có việc gì. Nàng mặc áo trắng, nếu có việc, đoàn người đã sớm chú ý tới.”

Thật lâu sau, trong xe ngựa mới truyền đến tiếng nói: “Trở về đi.”

“Vâng.”

Bốn người vừa lui, người đó đã ra lệnh: “Phải tìm được nàng.”

“Vâng.”

Nhóm hộ vệ tản đi.

Trong tiếng hoan hô đầy trời, chỉ có chiếc xe ngựa cô đơn kia.

Lúc này, một chiếc xe ngựa chạy tới gần, một phụ tá ló đầu ra khỏi xe ngựa, nhẹ giọng nói: “Lang quân đã có đại thắng, cuộc đời này là đủ rồi. Chúng ta hiện tại hoàn toàn có thể ăn nói với người Nam Dương, ngay cả với người trong thiên hạ, cũng đủ rồi……. Lang quân, việc làm đều có chừng có mực, chúng ta thật sự không cần phải ở đây chờ Mộ Dung Khác phản kích.”

Dừng một chút, hắn nói tiếp: “Lang quân, chúng ta có thể trở về Kiến Khang.”

Tiếng một phụ tá khác cũng truyền ra từ trong xe ngựa: “Lang quân, việc này trọng đại, xin cân nhắc rồi rồi đi!”

Một hồi lâu, Vương Hoảng nhẹ nhàng đáp: “Đã biết.”

Sau khi đáp lại ba chữ này, xe ngựa lại hướng về thành Nam Dương.

Vương Hoảng vừa vào trong thành liền triệu tập các tộc trưởng của đại sĩ tộc, cùng với tướng lĩnh của phủ Nam Dương Vương, sau khi an bài một phen, khi đã đến chạng vạng, ánh tà dương phủ đầy trời thì mới cho lui.

Vương Hoảng vừa đi ra, một hộ vệ đã tiến lên từng bước, thấp giọng nói: “Lang quân, tìm được rồi!”

Vương Hoảng chậm rãi quay đầu, hỏi với giọng nhẹ nhàng, ôn nhu: “Tìm được rồi ư? Mang ta đến đó.”

“Vâng.”

Một chiếc xe ngựa chạy trên quan đạo.

Đây là con đường đám dân chúng nơi nơi nối liền không dứt rồi khỏi Nam Dương để chạy tới Kiến Khang. Thật vất vả mới có đại thắng, thật vất vả để cho Nam Dương vương không còn cấm bọn họ rời đi, những người này khẩn cấp vọt ra.

Khi mọi dân chúng nhìn thấy xe ngựa kia đều nhất tề thối lui sang hai bên, khom mình hành lễ, trong mắt lộ ra thần sắc cung kính.

Chỉ chớp lát, xe ngựa kia dừng lại trước một tiệm rượu. Mà dưới cò xí tung bay của tiệm rượu có một bóng người mặc áo trắng nhuốm máu đang ngồi đó.

Giờ này khắc này, phía bên phải bóng người kia là ánh tà dương, bên trái là mảnh đất hoang vu vô tận. Nàng cứ lẳng lặng ngồi trong tiệm rượu, cúi đầu, tóc xõa rối tung.

Xe ngựa dừng lại.

Vương Hoàng nhảy xuống xe ngựa, chàng chậm rãi đi đến gần nàng.

Từ từ đến bên cạnh nàng, đánh giá phụ nhân xiêm y nhuốm đầy máu, trên roi ngựa cũng là máu chảy đầm đìa, mái tóc dài xõa rủ xuống của nàng, Vương Hoàng nói với giọng nhẹ nhàng, vô cùng ôn nhu, vô cùng cẩn thận: “A Dung, trở về đi, theo ta trở về.”

Lời của chàng vừa dứt, phụ nhân từ từ ngẩng đầu lên.

Nàng vừa ngẩng đầu, tóc liền tự động hất sang hai bên, lộ ra gương mặt mím cười mình mỉm động lòng người.

Nàng tựa tiểu phi tiểu tà nghệ nhìn nam nhân, khoe miệng khẽ nhếch, hồn nhiên không biết trên mặt mình dính đầy máu.

Liếc chàng, nàng chậm rãi đứng lên, xoay người sang chỗ khác.

Nhìn thấy nàng lại muốn đi, Vương Hoàng cất cao cao, có chút rối loạn: “A Dung, theo ta trở về!”

Nàng dùng bước chân.

Hơi hơi nghiêng đầu, nàng nhìn chàng, nhìn tà dương đầy trời bên cạnh chàng, thần nhiên cười nói: “Trở về ư? Không, ta không trở về được nữa.” Nàng không trở về được, phụ nhân như nàng, nếu không chiếm được điều mình muốn, nếu không thể giữ lấy người mình yêu, cuối cùng sẽ trở nên điên cuồng. Phụ nhân như nàng, một khi đã yêu sẽ trở nên cố chấp, tâm đồ kỳ nặng nề, phụ nhân có khát vọng độc chiếm như thế vốn không nên tồn tại trên thế gian này. Thiên hạ này tuy lớn, cho tới bây giờ cũng không có chỗ cho nàng dung thân.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 124: Nhiễm Mẫn thương tâm

Vương Hoàng nhìn khuôn mặt nàng xinh đẹp lộ ra lạnh lùng, trong mị hoặc lộ ra yêu nghiệt, nhìn toàn thân quần áo màu trắng nhuốm máu của nàng, tìm trong lồng ngực co thắt lại.

Chàng rũ hai mắt, nhẹ nhàng nói: “Theo ta trở về.”

Trong giọng nói mang theo vài phần cường ngạnh.

Khoe miệng Trần Dung cong lên, thu hồi ánh mắt nhìn về phía chàng, tựa hồ không hề nghe thấy, cất bước đi về phía trước.

“A Dung.”

Trả lời chàng vẫn là bóng dáng cô tuyệt kia.

Giọng của Vương Hoàng lên cao, trong giọng nói ôn nhu vô tận, chàng đi đến phía sau nàng, vươn cánh tay ôm thắt lưng nàng, nhẹ nhàng mà nói: “A Dung, nàng có bị thương không? Đến đây, theo ta trở về.”

Ngữ khí ôn nhu như nước, tình ý kéo dài.

Khi cánh tay chàng vòng ôm thắt lưng nàng, Trần Dung nhẹ nhàng né tránh, cũng không quay đầu lại tiếp tục đi về phía trước.

Nàng bỏ mặc Vương Hoàng cô đơn đứng ở phía sau.

Xa phu kia nhìn tình cảnh này, thì nhìn Vương Hoàng thấp giọng gọi: “Lang quân?”

Vương hoàng rũ hai mắt, lọn tóc lác lư trên trán chàng, một lúc sau, chàng khẽ nói: “Phái bốn người đi theo nàng.” Dừng một chút, chàng nhẹ nhàng nói tiếp: “Nhớ kỹ, nếu nàng gặp nguy hiểm, không đến thời điểm cuối cùng thì đừng ra mặt.”

“Vâng.”

Lúc này, bên tai Vương Hoàng truyền đến giọng của xa phu: “A? Đó là đội ngũ của ai vậy?”

Vương Hoàng ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy trên quan đạo phía trước, cát bụi cuộn cuộn bốc lên tận trời, phía cuối cát bụi là một đội nhân mã đang trên đường đến đây.

Nhìn qua, ánh mắt Vương Hoàng chuyển sang bóng dáng áo trắng nhuốm đỏ mảnh mai cô đơn trên quan đạo kia.

Trong nháy mắt, đội ngũ phía trước đã xuất hiện trong tầm nhìn, trong đội ngũ, cò xí giờ cao tung bay, cũng có thể thấy được rõ ràng.

Trên cờ xí, viết một chữ “Mẫn”.

Đúng là đội ngũ của Nhiễm Mẫn.

Cát bụi tận trời, vó ngựa sầm sập, trong nháy mắt, đám cát bụi đã tới gần Trần Dung đang càng đi càng xa.

Đúng lúc này, một tiếng kêu truyền ra, chúng mã ngừng lại.

Trong đội ngũ, Nhiễm Mẫn mặc quần áo thường phục giục ngựa chạy gấp lao ra.

Y vọt tới trước mặt Trần Dung.

Cho ngừng tuấn mã, Y cúi đầu nhìn chăm chăm Trần Dung một thân vấy máu, mày rậm nhíu lại, quát khẽ: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Nhìn thấy Trần Dung cúi đầu không nói, y vươn tay nắm cằm Trần Dung, bắt nàng ngẩng đầu nhìn y.

Bốn mắt nhìn nhau, mày rậm của y càng nhíu chặt: “A Dung, đã xảy ra chuyện gì?”

Y tình tường nhận ra Trần Dung trước mắt vẫn mang gương mặt diễm lệ, vẫn là một đôi mắt sáng ngời, nhưng mà, dường như lại có một chút khác biệt..... Rõ ràng gương mặt trước mắt mới chỉ một hai ngày không gặp mà như đã biến thành một người khác.

Y nhẹ nhàng vuốt ve môi nàng, trầm thấp ra lệnh: “Nói.”

Trần Dung rũ hai mắt.

Mãi lâu sau, nàng mới cất giọng khàn khàn: “Nhiễm tướng quân, ta không thể giả cho ngài.”

Tay Nhiễm Mẫn nắm cằm nàng càng chặt, nhíu mày hỏi với vẻ nghi hoặc: “Vừa rồi nàng nói cái gì?”

Trần Dung chớp chớp lông mi thật dài, nàng chậm rãi cười.

Nụ cười này thật sự xinh đẹp.

Nàng ngẩng đầu nhìn y, nhìn gương mặt y, nhìn bạc môi của y, cũng nhìn về phía đội ngũ sau lưng y.

Ở phía sau y có một chiếc xe ngựa đang chạy đến, rèm xe được xốc lên, lộ ra gương mặt quen thuộc, tái nhợt diễm lệ ở trước mặt nàng.

Khi khuôn mặt kia đối diện với Trần Dung thì ngạc nhiên há miệng, vẻ oán độc vốn khắc sâu trong ánh mắt nàng ta lúc này bị sự kinh ngạc thay thế.

Mỹ nhân kia, đúng là Trần Vi, nàng ta đã đổi thành cách ăn mặc của phụ nhân.

Trần Dung mỉm cười, nhìn Nhiễm Mẫn nhẹ nhàng nói: “Tướng quân, A Dung cùng một nhà Trần Nguyên thế bất lưỡng lập, ngài nạp A Vi, A Dung không muốn gả cho ngài nữa.”

Dứt lời, nàng bỏ tay y ra, tiếp tục đi về phía trước.

Nàng cũng không nói ra chuyện thất thân, không nói về Vương Hoàng.

Trần Dung vừa mới đi ra vài bước, phía sau nàng đã truyền đến tiếng cười dài của Nhiễm Mẫn, y nói với giọng châm chọc: “Trần thị A Dung, nàng quản quá rộng rồi.”

Trả lời y là bóng dáng Trần Dung càng đi càng xa.

Nhiễm Mẫn nhíu mày rậm, mũi chân đạp một cái, hỏa long mã như một con gió nhằm về phía Trần Dung.

Đào mắt, y lại xuất hiện ở phía trước Trần Dung.

Vội vươn tay, y lại nâng cằm nàng, quát khẽ: “Trần thị A Dung, máu trên người nàng từ đâu mà có?” Y nhìn ngắm nàng từ trên xuống dưới, tìm đập mạnh một cái, trầm giọng hỏi: “Phụ nhân mỹ mạo vọt tới trước hai quân chém giết, là nàng sao, là nàng?”

Giọng nói dồn dập mà nhanh.

Trần Dung gật đầu.

“Vi sao?”

Trần Dung chậm rãi bỏ tay y ra, thần nhiên, tao nhã đáp lời: “Bởi vì, ta cảm thấy còn sống không có ý nghĩa gì nữa.”

Tay y nắm cằm nàng thật chặt, khiến nàng đau đớn, làm nàng dù thế nào cũng không thể bỏ ra.

Y lại nhìn ngắm nàng, đột nhiên tay trái vươn ra, cầm cánh tay nàng lên, sau khi lật xem một chút, y hỏi với vẻ hồ nghi: “Sao không bị thương?”

Nghe thấy câu hỏi của y, Trần Dung ha hả cười, nói với giọng khinh miệt, thần nhiên: “Đám Hồ tốt này, nghĩ rằng từ khi sinh ra đến nay chưa từng nhìn thấy phụ nhân ở trên chiến trường, khi đối mặt với ta đều ngẩn ngơ, nếu có ai dám xông tới đâm ta một mũi đao, cũng cố ý tránh đi yếu hại, còn có một số người lại đem binh khí thu hồi, muốn bắt giữ ta.” Nàng giải thích đến đây, rốt cục cảm giác nơi cầm truyền đến đau nhức. Nàng vươn tay, dùng sức kéo bàn tay kia ra, nhưng khí lực của nàng làm sao đủ? Vì thế nàng nâng lên hai tròng mắt, quẹo rũ nhìn y, khóe miệng khẽ nhếch, chậm rãi nói: “Tướng quân, thỉnh buông tay đi.”

Nhiễm Mẫn hừ lạnh một tiếng, y đột nhiên buông tay, áp chế cánh tay của nàng, mắt soi như đao sắc: “Trần thị A Dung nàng là loại người nào, ta rất rõ ràng. Nói! Đã xảy ra chuyện gì?”

A Dung chớp chớp lông mi thật dài.

Sóng mắt nàng như nước, liếc y một lúc lâu, môi anh đào hé mở, cười rất rạng rỡ: “Tướng quân không nên biết?”

“Nói!”

Trong tiếng quát của y, Trần Dung ha hả cười, nàng dựa sát vào y một chút, kiễng mũi chân, tới gần y, nàng đem môi đỏ mọng của mình ôn nhu tiến đến chỗ gáy y.

Gần như là đột nhiên, đầu lưỡi nàng vươn ra giống như loài rắn, cái lưỡi đình hương liếm qua hầu kết của y!

Nhiễm Mẫn ngây người, không hề động đậy.

Nàng dán vào y, hơi thở nhẹ nhàng, hương thơm như lan: “Bởi vì”, nàng thốt ra tiếng cười thật sự yêu mị, môi của nàng đặt lên hầu kết của y, nói với giọng mềm mại, ôn nhu ám muội: “Ta thất thân rồi!”

Vương Hoảng cách hai trăm bước, ngồi trở lại xe ngựa nhìn tình cảnh này thì ngựa đầu cảm chén rượu uống một hơi cạn sạch.

Trần Dung đặt môi lên hầu kết của Nhiễm Mẫn, sau khi phun ra mấy chữ này, nàng lại tươi cười, ném cho y mị nhãn hết sức yêu kiều, sau đó, nàng chậm rãi kéo tay y xuống, xoay người rời đi.

Cánh tay của nàng bị Nhiễm Mẫn túm lại: “Là ai! Người nọ là ai?”

Giọng của y trầm giận chi cực, không cần quay đầu, Trần Dung cũng biết, khuôn mặt tuần tú của y nhất định xanh mét, vằn vẹo. Bởi vì trong tầm nhìn của nàng, mọi binh lính đều cúi đầu, giục ngựa lui ra phía sau.

Y kéo Trần Dung một cái thật mạnh, cường ngạnh ôm vào trong lòng, y dồn khí trầm giọng quát: “Hắn là ai vậy?”

Lời Trần Dung vừa ra khỏi miệng, y đã tin lý do thoái thác này của nàng. Bởi vì, trên đời này không có một nữ lang nào sẽ lấy loại sự tình này ra để nói giỡn.

Cũng chỉ có lý do này mới có thể giải thích sự đột biến của nàng.

Nhiễm Mẫn nổi giận, thống hận, bởi vậy, y cầm lấy tay Trần Dung dùng lực rất lớn, khiến xương cốt của nàng như phát ra tiếng răng rắc, khiến gương mặt đang thần nhiên cười kia của nàng đỏ mỗ hôi lạnh.

Trần Dung không kêu đau, chẳng những không kêu đau, tươi cười trên mặt nàng vẫn rạng rỡ mà quyến rũ. Nàng nghiêng đầu, lẳng lặng nhìn Nhiễm Mẫn, nhẹ nhàng nói: “Ta không biết đó là ai.” Dưới ánh nhìn chăm chú sắc bén giống như đao của Nhiễm Mẫn, nàng nói với vẻ vô cùng tùy ý: “Ta nhận rồi nhảm chán nên xuất môn ngắm cảnh đêm, thật không ngờ bị người ta đánh cho hôn mê, sau khi tỉnh lại đã bị thất thân.”

Nàng nói rất tùy ý, tươi cười trên mặt cũng quá mức rạng rỡ.

Gần như là đột nhiên, Nhiễm Mẫn cảm thấy ghê tởm!

“Phịch” một tiếng, y đẩy mạnh nàng ra, sau khi Trần Dung lăn mấy cái trên mặt đất, y nhảy xuống ngựa, bước đến trước mặt nàng.

Từ trên cao nhìn xuống nàng, khuôn mặt tuấn tú của y trừ bỏ phần nộ còn có chán ghét. còn có bi thương: “Trần thị A Dung, ta đã hứa sẽ cưới nàng làm vợ.” Y bật cười, khàn khàn, gian nan nói: “Ta đã hứa sẽ cưới nàng làm vợ mà!”

Nói tới đây, y đột nhiên xoay người lên ngựa, vội vàng kéo dây cương, điên cuồng lao đi.

Đầu tiên chúng sĩ tốt và Trần Vi cả kinh, đảo mắt, bọn họ phản ứng lại, vội vàng đuổi theo. Đi thật xa, Trần Vi còn quay đầu nhìn Trần Dung. Chính là giờ khắc này, âm ỉ, mất mát, chúc khỏ trên mặt nàng ta trở thành hư không. Dần dần là về mặt mạng theo tươi cười thoải mái sung sướng.

Đến khi chạy theo hơn nửa canh giờ, một tướng lĩnh mới đuổi kịp Nhiễm Mẫn. Lúc này Nhiễm Mẫn đã ngừng bôn chạy, y ngồi ở trên lưng ngựa, đối mặt với tịch dương, bốn phía là mảnh đất hoang vu.

Y vẫn không nhúc nhích ngồi trên lưng ngựa, nếu không phải gió thổi bay y bào, tóc dài phấp phới, thật sự khiến người ta cảm thấy đây là một pho tượng.

Tướng lĩnh kia đi đến phía sau Nhiễm Mẫn, ngẫm nghĩ, hần thấp giọng nói: “Tướng quân, cũng chỉ là một phụ nhân, cần gì tức giận?”

Nhiễm Mẫn không quay đầu, y nhìn chăm chăm mặt trời chiều ngã về tây, một lúc lâu, khi tướng lĩnh kia nghĩ rằng y sẽ không mở miệng, giọng nói khàn khàn của y đột nhiên truyền đến: “Không đúng, nàng đang nói dối!”

Tướng lĩnh kia nghẹn lời, đang muốn hỏi, Nhiễm Mẫn đã cười ha hả.

Y ngửa đầu cuồng tiếu một lúc, sau đó từ từ bỏ trường kích xuống!

Khi mũi kích kia đâm xuống mặt đất, y cúi đầu, khàn khàn cười lạnh: “Đều đã thất thân, còn muốn đi tìm cái chết, nàng còn muốn thay nam nhân kia lừa gạt ta. Trần thị A Dung, tình cảm nàng đối với ta quá giả tạo!”

Tướng lĩnh kia nghe thấy việc tư mật liên quan đến phụ nhân nào dám mở miệng nói chuyện, liền vội vàng cúi đầu.

Tay phải Nhiễm Mẫn nắm chặt trường kích, lúc này, y dùng mười phần lực đạo khiến mũi kích kia đâm thật sâu vào lớp bùn đất, khiến trường kích kia bắt đầu cong queo.

Y cúi đầu, tiếng cười to khàn khàn không ngớt. Giọng của y càng ngày càng khàn khàn, càng ngày càng thấp trầm.

Gần như là đột nhiên, y đá một cái thật mạnh vào trường kích kia. Nó đột ngột bật lên từ mặt đất, sau khi bắn ra thật xa, y khàn khàn, phần nộ chi cực găm nhẹ: “Nàng tính là cái gì? Nàng thì tính là cái gì?”

Trong tiếng găm nhẹ, y đột nhiên xoay người lên ngựa, lại điên cuồng phóng đi, khi lướt qua trường kích bị văng ra, y cầm lấy, quay đầu chạy như điên.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Thay đổi

Nhiễm Mẫn điên cuồng quay lại.

Vừa mới xông lên quan đạo, y theo bản năng quay đầu, liếc về phía bóng người vấy máu kia.

Nhưng y nhìn thấy cũng chỉ là một đoàn xe chậm rãi di chuyển.

Trong đoàn xe này, mấy chiếc xe ngựa đi đằng trước có ấn ký của Trần phủ, chúng đang chạy về phía Trần Dung.

Trên thực tế, lúc này toàn bộ người trên quan đạo đều bị đoàn xe kia hấp dẫn lực chú ý, bọn họ đều quay đầu nhìn lại.

Trần Dung đang cúi đầu, một đêm một ngày này, tuy rằng mới trôi qua hơn mười canh giờ ngắn ngủi, nhưng đối với nàng mà nói, đã là nhiều lần sinh tử.

Giờ phút này, nàng xoay người, tìm kiếm con ngựa của mình, con ngựa này, là nàng lấy ra từ trong thôn trang của Vương Hoảng, mà roi ngựa nàng dùng để giết địch chỉ là một roi ngựa bình thường, không dùng quen tay.

Nàng cúi đầu, lẳng lặng đi đến ngựa của mình, cũng không biết qua bao lâu, nàng cảm giác được một ít dị thường.

Đầu óc Trần Dung hoảng hốt dần dần phục hồi tinh thần, nàng quay đầu nhìn lại.

Vừa nhìn, nàng đối diện với một đội ngũ do hơn mười chiếc xe ngựa tạo thành.

Một chiếc xe ngựa đi đầu tiên có dấu hiệu của Trần phủ. Trần phủ ư?

Trần Dung hơi hơi nghiêng đầu.

Một người thấy nàng, lập tức, một tiếng huýt sáo truyền đến, trong nháy mắt, chúng xe ngựa ngừng lại.

Dẫn đầu không kịp chờ dừng lại đã nhảy xuống là Trần Nguyên, nhìn thấy Trần Nguyên, khoe miệng Trần Dung cong lên, mỉm cười, mà trong tay nàng roi ngựa nắm thật chặt.

Đúng lúc này, cũng có một người nhảy ra từ trong xe ngựa đi trước Trần Nguyên, chính là Trần Công Nhung.

Người nhảy xuống tiếp đó là Dũ Chí và Hoàn Cửu lang.

Nhìn đến đây, Trần Dung mới hiểu ra, trách không được nhiều người nhìn chăm chăm như thế, hóa ra ngồi trong hơn mười chiếc xe ngựa này đều là một ít sĩ phu.

Trần Nguyên liếc mắt một cái liền trông thấy Trần Dung, trên gương mặt đoan chính của hắn lộ ra một chút vui mừng, vừa mới cất bước tiến lên, chỉ thấy Trần Công Nhung ở phía sau hắn quát nhẹ một tiếng.

Trần Nguyên lên tiếng trả lời dừng lại, cúi đầu thối lui sang một bên.

Trần Công Nhung lướt qua hắn, đi tới Trần Dung.

Trần Công Nhung đi đến gần Trần Dung, nhìn người nàng nhuộm đầy máu. Hắn tiến lên hai bước, tới trước người Trần Dung mới dừng lại. Hắn cúi đầu nhìn nàng, ôn hòa nói: “Hải tử, con bị sợ hãi rồi!”

Giọng nói vô cùng hiền lành!

Trần Dung ngơ ngác ngẩng đầu lên nhìn Trần Công Nhung.

Trần Công Nhung đối mặt với Trần Dung như thế, bất tri bất giác, hốc mắt đỏ lên, hắn nói với giọng từ ái: “A Dung, đến đây, cùng đại bá phụ trở về đi.”

Trần Dung vẫn thấy khó hiểu, nàng nghiêng đầu nhìn Trần Công Nhung.

Nhìn nàng đang ngẩn ngơ, Trần Công Nhung vươn tay áo dài, hắn nhẹ nhàng phát phát máu dính trên vai nàng, khàn giọng nói: “Hải tử, con quên rồi sao, con họ Trần mà. Đến đây, cùng bá phụ về nhà.”

“Về nhà?” Trần Dung từng mắt nhìn, thì thảo nói: “Ta có nhà sao?”

Lời này vừa thốt ra, Trần Công Nhung thở dài một tiếng.

Hắn xoay người, nhẹ nhàng nói: “Hải tử ngốc, đi thôi.”

Trần Dung không hề động đậy.

Trần Công Nhung bất đắc dĩ, đành phải quay đầu lại.

Lúc này, Dũ Chí đã nhảy xuống xe ngựa, hắn đi nhanh về phía Trần Dung, vừa đi, vừa lớn tiếng nói: “Trượng phu toàn thành, không có một ai là nam nhi thật sự! Nữ lang như A Dung, thật sự là khiến cho ta cảm thấy không bằng!”

Đi bên cạnh hắn là Hoàn Cửu lang gầy yếu thanh tú, hắn nhìn Trần Dung, giọng nói sắc sảo: “Nữ lang, theo bá phụ nàng trở về đi. Một lần trước, biết rõ thành Mạc Dương bị người Hồ vây quanh, nàng còn thể không sợ hãi tiến đến. Lúc này, trượng phu toàn thành đều bị nữ lang nàng khiến cho lu mờ hết rồi. Nữ lang, theo bá phụ nàng trở về đi. Đợi cho đến Kiến Khang, chúng ta sẽ hướng triều đình thỉnh phong cho nàng.”

Hoàn Cửu lang từ trong đám người đi ra.

Hắn chậm rãi đi đến trước mặt Trần Dung.

Nhìn thấy hắn đến gần, Dữ Chí và Trần Công Nhung rời khỏi vài bước, nghiêng đầu thấp giọng đàm tiếu.

Hoàn Cửu lang dựa sát vào Trần Dung, nhìn nàng, khẽ nói: “A Dung, ta không biết vì sao nàng lại đột nhiên xuất hiện ở trên chiến trường, cũng không biết vì sao sau khi đại thắng nàng lại không quan tâm mà du đãng ở bên ngoài. Chúng ta đến, là để đón nàng trở về.”

Hắn nhìn về phía Trần Dung trong ánh mắt có thương tiếc, cũng có kính phục, hắn nhẹ nhàng nói: “Qua hai ngày nữa, chúng ta sẽ đến Kiến Khang. Nàng giúp tăng quân uy của Nam Dương, tuy là một nữ lang nhưng so với trượng phu càng thêm có huyết khí, hành vi này dù là Trần phủ hay là triều đình đều rất coi trọng. Đi thôi, đây là một cơ hội của nàng.”

Tuổi hắn còn trẻ, vậy mà trong ánh mắt trong trẻo đã mang theo một loại thấu rõ. Hoàn Cửu lang gầy yếu thanh tú này luôn luôn sâu sắc bén nhọn.

Trần Dung nhìn hắn.

Đôi môi khô nứt của nàng nhẹ nhàng giật giật, giọng thấp mà khàn: “Đây là cơ hội của ta.”

Chậm rãi, nàng nặng nề lặp lại: “Đây là cơ hội của ta.”

Sau khi lặp lại mấy lần, đôi mắt nàng khô phục về sáng ngời. Lặng lặng nhìn Hoàn Cửu lang, nàng thi lễ, sau đó cất bước đi về phía Trần Công Nhung.

Trần Công Nhung nhìn thấy nàng đi tới, vội vàng tiến lên đón, hắn hiền lành nói: “Hài tử, con chịu ủy khuất rồi.”

Trần Dung cúi mắt, lại thi lễ rồi thấp giọng nói: “Khiến Đại bá lo lắng.”

Trần Công Nhung vừa lắc đầu vừa liên tục nói: “Không không không, là lỗi của Đại bá. Hài tử, con không cần phải sợ, từ nay về sau, con sẽ quy về danh nghĩa của ta, một nhà Trần Nguyên sẽ không còn liên quan gì tới con nữa. Ngay cả đến Kiến Khang, nếu con không muốn đi theo phụ huynh, thì cứ đi theo Đại bá ta.”

Trần Dung cúi đầu, nàng lại thi lễ, nói với Trần Công Nhung: “Đa tạ Đại bá.”

“Được, được rồi, hài tử, lên xe ngựa đi.”

“Vâng.”

Trần Dung quay đầu, chậm rãi đi tới chiếc xe ngựa.

Nhưng mới đi một bước, hai chân nàng đã mềm nhũn, cả người lao về phía trước. Khi sắp ngã quỵ, nàng vội vàng dùng roi ngựa chống xuống mặt đất.

Rõ ràng đã chống được thân mình, nhưng cả người Trần Dung tựa hồ là xụi lơ, cố gắng vài lần, nhưng dù thế nào cũng không thể đứng dậy.

Trần Công Nhung vội vàng kêu: “Mau, đỡ lấy nữ lang.”

“Vâng.”

Hai tỳ nữ nhảy xuống từ trong xe ngựa, vội vàng chạy về phía Trần Dung, chia ra trái phải đỡ lấy nàng.

Các nàng đỡ Trần Dung bước lên xe ngựa.

Trần Dung vừa lên xe, chúng sĩ phu cũng đều lên xe ngựa, trong tiếng hét to, đoàn xe chuyển hướng về thành Nam Dương.

Nhiễm Mẫn chỉ liếc nhìn đoàn xe kia một cái rồi quay ngựa về phía Nam Dương.

Chỉ chốc lát, y như một con cuồng phong lao vào từ cửa thành phía bắc. Vừa vào cửa thành, y vung trường kích, nặng nề quát: “Vương Hoảng ở đâu?”

Mũi kích này, một tiếng kêu này, thật sự sát khí mười phần!

Thủ binh ở cửa thành phía bắc làm sao đã từng thấy qua Nhiễm Mẫn như thế? Lập tức một đám mang theo sắc mặt tái nhợt. Bọn họ nhìn thoáng qua nhau, trong đó một người đi ra, nhìn Nhiễm Mẫn chấp tay trước ngực nói: “Lang quân nhà ta đã theo cửa phía tây trở về Kiến Khang rồi.”

“Cửa tây?”

Nhiễm Mẫn cười lạnh một tiếng, giục ngựa quay đầu, lại điên cuồng phóng đi, trong nháy mắt, trong trời đất chỉ có một chút cát bụi còn sót lại.

Nhìn bóng dáng y phóng tới phía tây, một hộ vệ Vương gia hỏi với giọng bất an: “Nhiễm tướng quân này, chẳng lẽ muốn làm điều gì bất lợi với lang quân sao?”

Hộ vệ kia thấp giọng nói: “Nhìn y đằng đằng sát khí như vậy, khẳng định là muốn gây bất lợi với lang quân. Ngươi mau mau tiến đến, bảo đoàn người buộc lang quân mau chóng ra đi. Nhớ kỹ, không thể đi cửa tây.”

“Vâng.”

Hộ vệ kia lên tiếng, nhanh rời đi.

Xe ngựa chờ Trần Dung vững vàng chạy về Trần phủ.

Xe ngựa cũng không tiến vào sân viện của nàng, mà là hướng tới một sân viện hoa lệ khác ở phía đông.

Trần Dung vừa bước xuống, chúng phó đã vây quanh. Thượng tấu lại bỏ nhào tới trước mặt Trần Dung, khóc òa lên.

Trần Dung nhìn Thượng tấu òa òa khóc lớn, mỗi một, hữu khí vô lực hỏi: “Bình ầu đâu?”

Thượng tấu còn đang khóc, nhưng một người khác vội vàng đáp: “Nữ lang quên rồi sao? Ầu lần trước theo người rời đi rồi.”

Bình ầu chưa trở về, nhưng mà, nếu bà còn ở chỗ Nhiễm Mẫn thì sinh mệnh hay an toàn không có vấn đề gì. Cho dù gặp nguy hiểm, cũng chỉ bị chết là cùng mà thôi.

Nói thật, có lẽ chết so với còn sống càng thoải mái hơn, nàng có gì phải lo lắng?

Trần Dung cất bước đi vào trong sân.

Nàng cũng không có tâm tư đánh giá hoa viện mới tinh xảo hoa lệ này, dưới sự dẫn đường của hạ nhân đi tới tắm phòng của mình. Trong phòng đã sớm chuẩn bị tốt nước nóng.

Trần Dung được thị tỷ hầu hạ, chậm rãi gian nan cởi y phục nhuộm máu. Xiêm y này, chỗ vấy máu cũng dính vào trên làn da của nàng, cởi ra thực không dễ dàng.

Cởi xong, Trần Dung đã chôn mặt vào trong nước ấm.

Nửa ngày sau, nàng hướng tới hai tỷ nữ ở một bên liếc mắt một cái, khẽ nói: “Đổi xiêm y thành màu trắng.”

Hai tỷ nữ sững sờ.

Trần Dung cũng không ngẩng đầu lên, lại ra lệnh: “Toàn bộ đổi thành màu trắng. Từ nay về sau, ta chỉ mặc bạch y thôi.”

Hai tỷ nữ phản ứng lại, vội vàng đáp: “Vâng.”

Sau khi tắm rửa xong, Trần Dung ngã nằm xuống tháp.

Cũng không biết qua bao lâu, một tiếng khóc truyền vào trong đầu óc mơ hồ của nàng.

Trần Dung mở mắt ra.

Hóa ra, Bình ầu đã trở lại, bà đang nằm bên mép giường Trần Dung, nước nỡ không ngớt.

Trần Dung nghiêng đầu, nhìn Bình ầu, chỉ cười nói: “Ầu, đừng khóc.”

Bình ầu nghe thấy nàng mở miệng, vội vàng ngẩng đầu. Nhìn thấy khuôn mặt Trần Dung sáng ngời, vẻ mặt tươi cười, làm sao có nửa phần âm ảm tang thương trong tưởng tượng của bà? Rõ ràng so với ngày xưa còn xinh đẹp hơn vài phần, đáng hoàng hơn vài phần.

Bình ầu giật mình, lau nước mắt, nghẹn ngào hỏi: “Nữ lang, người, người có khỏe không?”

“Ta ư?” Trần Dung cười thản nhiên, nàng đi chân trần bước trên thảm gỗ, chuyển mắt nhìn mình trong gương đồng: “Ta tốt lắm, vô cùng tốt.”

Nàng mở ra hai tay.

Bình ầu vội vàng tiến lên, bà vội vàng cầm lấy xiêm y mặc vào cho Trần Dung. Bình ầu lại cảm lược, vừa giúp Trần Dung chải tóc vừa đánh giá nàng trong gương đồng mặc quần áo màu trắng. Bình ầu nói: “Nữ lang, người thay đổi rồi.”

Bình ầu nhìn gương mặt trong gương đồng sáng ngời, xinh đẹp lạnh lùng, nhìn tươi cười rạng rỡ kia, không khỏi nói: “Nữ lang, người trở nên đẹp quá.”

Quả thật, mấy ngày không thấy nữ lang, giờ đã là hai người khác nhau. Giờ phút này nàng tựa như hoa hồng nở rộ, bên ngoài vẻ tao mị ra có thêm một vẻ xinh đẹp lạnh lùng.

Lúc này nàng không hề giống như một tiểu thư trời sinh hèn mọn, lại có một sự lạnh nhạt siêu thoát sau khi khám phá thể sự tang thương.

Lúc này gương mặt Trần Dung đúng là khiến người ta lóa mắt.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126: Chung xe

Bình ầu nói tới đây, liếc nhìn Trần Dung nét mặt tỏa sáng trong gương đồng một cái, lại bổ sung thêm: “Nữ lang cùng đám danh sĩ hình như có chỗ giống nhau.”

Tất nhiên là có chỗ giống nhau. Đều là người si đến vô vọng.

Trần Dung đã điểm trang xong, nàng liếc nhìn mình trong gương đồng, chuyển sang Bình ầu hỏi: “Ấu về khi nào vậy?”

Bình ầu nói: “Sáng sớm, một phụ tá của Nhiễm tướng quân đột nhiên tìm được lão nô, nói là người đã trở về thành. Hắn đem nô đưa đến cửa thành rồi rời đi.”

Nói tới đây, Bình ầu cẩn thận nhìn Trần Dung, lắp bắp hỏi: “Nữ lang, có phải đã phát sinh chuyện gì hay không?”

Giọng ập a ập ứng, có chút lo lắng.

Trần Dung cười cười, nhẹ nhàng trả lời: “Chúng ta lập tức sẽ trở về Kiến Khang.” Nàng nhìn Bình ầu, hai tròng mắt lóe sáng: “Nếu có thể gặp mặt bệ hạ, ta sẽ thỉnh ngài chấp thuận cho ta chung thân không lấy chồng!”

Một lời thốt ra, Bình ầu gấp đến độ đầu đồ mồ hôi, bà liên tục kêu lên: “Nữ lang, nữ lang, này, này?”

Bà vừa kêu lên, Trần Dung cũng quay đầu lại, không thêm quan tâm đi ra ngoài cửa: “Ấu, tới khi đó, ta sẽ chuẩn bị nhiều điền sản, phụng dưỡng người và Thượng tẩu trăm năm sống quãng đời còn lại.”

Nghe thấy nàng nói ra hai chữ “Phụng dưỡng”, Bình ầu liên tục lắc đầu, nói: “Không được, không được.” Nói tới đây, Bình ầu vừa khò sở theo sát sau Trần Dung, vừa liên tục nói: “Nữ lang, nào có tiểu cô cả đời không lấy chồng? Đây, đây là chuyện không thể không để ý được.”

Bình ầu nói xong, nhìn thấy người hầu bên ngoài đều đang nhìn mình và Trần Dung, vội vàng ngậm miệng.

Lúc này, sắc trời đã tối muộn, trong thành Nam Dương đèn đuốc sáng trưng. Vô số tiếng ồn ào, tiếng ngựa hí không dứt bên tai.

Xem ra, các gia các hộ tất cả đều bận rộn chuyển ra Nam Dương.

Trần Dung lắng nghe âm thanh này, cũng không quay đầu lại nói với Thượng tẩu: “Tẩu, đi thu thập hành lý cho tốt, lúc nào cũng chuẩn bị rời đi.”

“Vâng.” Thượng tẩu lên tiếng, lao đi đến phía sau Trần Dung, chần chừ rồi nói: “Nữ lang, số điền sản còn ở đây, lão nô không muốn đi.”

Một hồi lâu, nàng khẽ nói: “Nếu Vương Thất lang rời khỏi thành Nam Dương, nghĩ đến thành Nam Dương sẽ là an toàn.” Dừng một chút, nàng chuyển mắt nhìn Thượng tẩu, nói: “Việc điền sản, tẩu an bài một chút đi. Nhưng mà ở chỗ Kiến Khang, ta vẫn muốn Thượng tẩu có ở đó.”

“Vâng.”

Thượng tẩu lĩnh mệnh rời đi.

Đây nhất định là một đêm không ngủ ngon.

Trần Dung đứng ở dưới tàng cây, nhìn đèn đuốc toàn thành, thật lâu vẫn đều không nhúc nhích.

Cũng không biết qua bao lâu, đến khi trong sân lặng yên không một tiếng động, đến khi bên ngoài đèn đuốc dần dần âm đạm, đến khi trong không khí không hề có tiếng sanh nhạc vang lên, Trần Dung mới quay đầu lại.

Nàng vừa quay đầu thì lại ngẩn ngơ.

Cũng không biết khi nào trong sân của nàng đã được mang lên hai tháp, mà nam nhân tuần dật đang ngồi ở trên tháp, chậm rãi uống rượu, áo trắng như tuyết, không phải Vương Hoàng thì là ai?

Phía sau Vương Hoàng, ở một góc tối đen mơ hồ có mấy bóng người. Mà phía trước sân nàng thì vô cùng im lặng, cũng không biết người đang ngủ hay

là không có ở đây.

Chàng lại đến vào lúc đêm muộn thế này, đột nhiên xuất hiện ở trong sân của nàng.

Trần Dung nhìn chàng, chậm rãi, nàng cười bình thản.

Bước nhỏ đến gần chàng, Trần Dung ngồi xuống thắp đôi diêm.

Dưới tinh quang, nàng mỉm cười, ôn nhu tùy ý nhìn nam nhân này, lúc này dù là ánh mắt hay là biểu tình của nàng đều không thấy vẻ kinh dị, cũng không thấy sự xa cách. Giống như chàng vẫn là bằng hữu tốt của nàng, giống như thời khắc gặp nhau hiện giờ là hai người sớm đã thương nghị qua.

Mỉm cười nhìn chàng, Trần Dung vươn tay rót rượu đầy chén của chàng và của mình, bung lên chén đặt bên môi chậm rãi uống — chàng không nói lời nào, Trần Dung cũng không nói chuyện.

Rất lâu sau đó, Vương Hoảng mở miệng, giọng của chàng vẫn thanh nhuận êm tai, chàng gọi với sự ôn nhu: “A Dung.” Chàng ngẩng đầu lên, nhìn nàng dưới ánh trăng, gương mặt xinh đẹp lạnh lùng, quần áo thường phục trắng như tuyết, hầu kết giắt giắt, ngừng một lúc, chàng khẽ gọi: “A Dung.” Thở dài một tiếng, chàng nói thẳng: “Hành lý của nàng đã được cho vào trong xe, mọi việc cũng an bài xong, có thể xuất phát rồi.”

Trần Dung mỉm cười, nhẹ nhàng, tùy ý nói: “Ta sẽ đi cùng với Trần Công Nhương.”

Vương Hoảng nhấp một ngụm rượu, chàng đứng lên.

Ngay khi tay áo dài của chàng vung lên, Trần Dung nghĩ rằng chàng sẽ cứ như vậy rời đi, chỉ nghe Vương Hoảng nhẹ giọng nói: “Đánh ngất nàng.”

Cái gì?

Trần Dung cả kinh, ngẩng phát đầu.

Nhưng nàng vừa mới ngẩng đầu, sau gáy cảm thấy đau nhức, tiếp theo trước mắt tối sầm, ngã vào một ôm ấp tản ra mùi hương thơm ngát.

Trần Dung tỉnh lại từ trong sự xóc nảy đảo điên.

Nàng nghiêng người, tay phải vô ý thức sờ qua.

Vừa sờ, liền chạm phải một chỗ ấm áp. Trần Dung mơ hồ dùng tay ấn ấn, một bàn tay đột nhiên vươn ra, bao bàn tay nàng lại.

Trần Dung từ từ mở mắt ra.

Nàng nhìn thấy là Vương Hoảng đang lật xem sách lược, giờ phút này, chàng đang thoải mái mà ngửa ra sau, mà tay phải của mình được bàn tay trái của chàng vững vàng nắm lấy.

Cảm giác được Trần Dung ngồi dậy, tay trái chàng buông lỏng, tùy ý buông nàng ra. Từ đầu đến cuối, đôi mắt chàng vẫn dính chặt trên sách lược.

Trần Dung liếc chàng một cái liền dịch sang một bên, nàng vươn tay xóc lên rèm xe, tò mò nhìn ra bên ngoài.

Bên ngoài là cát bụi cuộn cuộn, chỗ có thể lọt vào tầm nhìn đều là đoàn xe dài lê thê, phía trước đã thế, phía sau cũng vậy.

Vừa nhìn qua, đây rõ ràng là một tạp quân, các đại gia tộc đều có mặt.

Trần Dung lại ló đầu nhìn ra phía sau.

Xem xét trong chốc lát, nàng nhận ra mấy chiếc xe ngựa theo sát ở phía sau là thuộc về nàng, nàng có thể nhìn thấy Thượng tẩu đang đánh xe.

Trần Dung lùi đầu về.

Chuyển mắt, nàng thấy trong xe ngựa có đặt cảm, lập tức nghiêng người qua, đặt cảm ngay ngắn, tay phải khẽ gảy, tiếng đàn thân nhiên vang lên.

Tiếng đàn thân nhiên vẫn hoa lệ như cũ, nhưng ngoài sự hoa lệ có thêm một phần tự tại, Vương Hoảng ngẩng đầu lên.

Chàng lặng lẽ nhìn nàng.

Rèm xe lay động, có một tia nắng xuyên thấu vào, chiếu trên mặt, trên hai mắt của nàng.

Trên gương mặt xinh đẹp này mang theo tươi cười, hai mắt trong trẻo như sao.

Bị mình đột nhiên xuất hiện đánh ngất đi, vừa tỉnh dậy thì phát hiện bản thân đang ngồi trong xe ngựa xóc nảy, nữ tử này không hề kinh hãi không hề sốt ruột.

Vương Hoảng chậm rãi buông sách lụa trong tay, lại ngã về phía sau, ngón tay thon dài trắng trẻo của chàng vuốt cằm của mình, có chút đắm chiều nhìn nàng.

Dưới ánh mặt trời, gương mặt kia xinh đẹp mình đắm động lòng người, nhưng ở chỗ cằm có dấu vết xanh tím, tức thì, tình cảnh hôm qua nàng cùng Nhiễm Mẫn gặp nhau hiện lên ở trước mắt chàng.

Tiếng đàn thân nhiên mà đến, tựa như nước suối, xuyên qua núi rừng cao cao, đi qua bụi cây sum suê, trải qua bãi đất hoang vu, cuối cùng, lọt vào giữa lòng sông.

Nó xuyên qua xuân, đi qua thu, trải qua đông, cuối cùng dừng mảnh trôi vào giữa sông lớn, không còn là bản thân mình nữa.

Một chiếc xe ngựa tới gần, giọng nói vang dội Dũ Chí truyền đến: “Thất lang, tiếng đàn của huynh khi nào thì vừa hoa lệ lại tang thương như thế?”

Hắn hỏi đến đây, liếc mắt một cái thấy Trần Dung đang đánh đàn thì không khỏi há to miệng.

Kỹ nghệ của Trần Dung tuy rằng chỉ luyện tập mười mấy năm, nhưng nàng cũng được coi như có thiên phú. Có điều tiếng đàn của nàng chỉ thấy kỹ xảo, không thấy ý cảnh. Điều khiển tuy rằng phiền phức cặn kẽ, biến chuyển viên mãn, nhưng một tiếng đàn không có ý cảnh, kỹ xảo cao minh tới đâu cũng không thể trở nên thanh nhã, không tính là tuyệt vời.

Nhưng hiện tại, tiếng đàn của nàng, rốt cục ngoài kỹ xảo còn có linh hồn của chính mình.

Dũ Chí kinh ngạc nhìn Trần Dung, đánh giá nàng từ trên xuống dưới hồi lâu, chuyển sang nhìn Vương Hoảng cười nói: “Thất lang, cảm kĩ của phụ nhân này của huynh thật giỏi, đúng là thành thạo.”

Chậm rãi, tiếng đàn yên tĩnh.

Trần Dung ngẩng đầu lên, hai mắt sáng ngời nhìn Dũ Chí, mỉm cười nói: “Công sai rồi, thiếp họ Trần, tên Dung, khi người gọi ta, nên gọi là Trần thị A Dung.”

Lời của nàng là chỉ trích câu “phụ nhân này của huynh” dùng từ không ổn.

Dũ Chí bị nàng trừng mắt một cái, ánh mắt liếc về phía Vương Hoảng, sau khi làm mặt quỷ với chàng thì nói với vẻ coi thường: “Vương Thất lang, huynh cũng quá kém cỏi rồi.”

Hắn chặc chặc hai tiếng, hừ một tiếng: “Mất thời gian quá, người kia của nhà ta, ta chỉ mất một tháng thôi.”

Đối mặt với sự coi thường của hắn, Vương Hoảng cười nhẹ, chàng quay đầu, lẳng lặng nhìn về phía Trần Dung. Nhìn thấy nàng cúi đầu, tóc dài theo gió khẽ bay, ánh mắt chàng không khỏi trở nên nặng nề.

Một hồi lâu, chàng nhẹ nhàng nói: “Người với người, vốn bất đồng.”

Lời này vừa thốt ra, Dũ Chí ngồi ở trong xe ngựa một bên cười to, một bên hai tay chống nạnh, ngửa mặt lên trời liếc mắt khinh thường nhìn Vương Hoảng.

Vương Hoảng thấy thế, mỉm cười, ánh mắt cố ý vô tình lại liếc về phía Trần Dung.

Trần Dung còn đang đánh đàn, trong lúc hai người nói chuyện, tiếng đàn hoa lệ lộ ra tang thương kia lại thân nhiên vang lên.

Theo tiếng đàn vừa truyền ra, dần dần, tiếng ồn ào náo động, tiếng nghị luận đều dừng lại. Nơi này đều là hành gia lý thụ (người trong nghề), tiếng đàn của Trần Dung vang lên, bọn họ cũng giống như Dũ Chí đã phát hiện chỗ bất phạm.

Mọi người ở đây nghiêng tai lắng nghe, tiếng đàn kia lại ngừng lại.

Hóa ra, Trần Dung đột nhiên cảm thấy mất hứng nên đẩy cầm ra, một lần nữa ngồi yên trong xe ngựa, nhìn ngắm bên ngoài.

Nàng ngắm nhìn xung quanh, phía sau nàng, Vương Hoảng và Dũ Chí nói chuyện với nhau, từng câu một lại truyền đến. Dũ Chí liếc nhìn Trần Dung, dựa sát vào Vương Hoảng, hạ giọng hỏi: “Huynh đã làm chuyện gì vậy? Sao lại khiến phụ nhân này ngay cả sống cũng không muốn nữa thế?”

Lời này vừa nói ra, khoe miệng Vương Hoảng khẽ nhếch, chậm rãi cười khổ.

Sau đó, chàng liếc về phía Dũ Chí.

Đối diện với ánh mắt của chàng, Dũ Chí vội vàng cười ha hả, thấp giọng nói: “Cứ coi như ta chưa từng hỏi.” Nhưng cuối cùng hắn vẫn tò mò, nhìn Trần Dung mặc quần áo thường phục màu trắng, lại nhìn Vương Thất lang, hắn than thở: “Ngay cả quần áo đều mặc giống nhau. Đến Kiến Khang, chỉ sợ đám tiểu nhi nữ đều sẽ bắt chước các người, mặc xiêm y màu sắc giống vậy mất thôi.”

Lúc này đây, lời của hắn vừa dứt, Trần Dung vươn người, hướng ra phía sau gọi: “Áu!”

Cho dù khắp nơi ồn ào, Bình ầu vẫn nghe thấy giọng của nữ lang nhà mình, lập tức bà ló đầu ra, tươi cười rạng rỡ đáp: “Nữ lang.” Trên mặt bà tràn ngập vui thích, ngày hôm qua bị tuyên ngôn của Trần Dung khiến cho sợ tới mức một đêm không ngủ, cuối cùng giờ cũng đã yên lòng.

Trần Dung thấy bà đáp ứng, vươn tay huých vào cửa xe. Thân mình nàng di chuyển, cánh tay lại bị kéo căng.

Tiếp theo, phía sau nàng truyền đến giọng nói ôn nhu của Vương Hoảng, cùng với hơi thở ấm áp chàng phun ra bên tai nàng: “Khanh khanh, ngựa đi rất nhanh, cứ thế nhảy xuống sẽ làm nàng bị thương.”

Trần Dung chậm rãi quay đầu, thân nhiên cười tà nghiêng nhìn chàng, đáp: “Lang quân, chàng quá lo lắng rồi.” Hiện tại nàng cũng không còn muốn chết nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 127: Giăng co

Đúng lúc này, bên cạnh truyền đến một tiếng cười to, Dữ Chí oa oa kêu lên: “Thất lang à Thất lang, làm gì mà khẩn trương đến vậy?”

Trong tiếng cuồng tiếu của hắn, Vương Hoảng quay đầu liếc nhìn một cái. Một cái liếc mắt này, tiếng cười của Dữ Chí lập tức im bật, có điều trong hầu kết thỉnh thoảng truyền ra một vài âm thanh cổ quái, dường như đang nhịn cười vô cùng vất vả.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng gọi của Bình ầu: “Nữ lang?”

Trần Dung nghe thấy, thi lễ với Vương Hoảng, nói: “Xin báo với xa phu, A Dung xuống xe.”

Nàng mỉm cười, khề khàng thi lễ, nhưng đợi một hồi lâu, cũng không thấy Vương Hoảng trả lời, không khỏi ngẩng đầu nhìn chàng.

Vừa nhìn, nàng đối diện với Vương hoảng giờ chén rượu, mặt mày bình thản, khóe miệng mỉm cười đang rất tự tại, nhìn bộ dáng này của chàng dường như không nghe thấy thỉnh cầu của nàng vậy?

Trần Dung kinh ngạc hết sức, liếc mắt nhìn Dữ Chí đang nhịn cười đến mức cơ trên mặt vặn vẹo, lập tức nàng trừng mắt nhìn, thân nhiên cười, im lặng ngồi trở lại thấp, không đề cập tới việc rời đi nữa.

Cứ như vậy, Vương Hoảng lẳng lặng uống rượu của mình, Trần Dung nghiêng đầu xuyên qua rèm xe ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài, Dữ Chí thì nhìn người này rồi nhìn người kia, trong hầu kết có tiếng lục khục không ngừng truyền đến.

Bên ngoài, Bình ầu gọi hai lần, thấy Trần Dung không trả lời liền lùi đầu về.

Mà đoàn xe vẫn đang tiếp tục chạy về phía trước.

Cũng không biết qua bao lâu, Dữ Chí đã rời đi, cát bụi ập tới gần.

Đây là một hộ vệ Vương gia đi dò đường, hắn đến gần xe ngựa, thấp giọng bẩm: “Lang quân, Nhiệm tướng quân đang chạy về phía này.”

Nhiệm Mẫn?

Trần Dung ngẩng đầu lên.

Vương Hoảng chậm rãi buông chén rượu, miệng chàng bất giác khẽ nhếch, nhẹ nhàng nói thầm: “Đoạt thê của người khác, cho dù là có tư tình cũng là việc làm không hề phúc hậu.” Tự nói đến đây, chàng hướng ra phía ngoài kêu lên: “Bỏ dấu hiệu của xe ngựa xuống, thay đổi tuyến đường.”

“Vâng.”

Bên ngoài kỵ sĩ lĩnh mệnh rời đi.

Lúc này, Vương Hoảng chuyển mắt nhìn về phía Trần Dung.

Rõ ràng là chàng đuối lý, nhưng lúc này hai mắt chàng sáng ngời, thân thái thân nhiên, thật sự thanh thản nói không nên lời, làm sao có thể nhìn thấy nửa điểm hồ thẹn?

Trần Dung liếc nhìn chàng một cái, thu hồi ánh mắt.

Vương Hoảng ra mệnh lệnh nhưng trên đường cũng không nhìn thấy đường khác, mãi cho đến khi mặt trời chiều ngã về tây, bọn họ cũng không tìm được

cơ hội rời đi.

Lúc dùng bữa tối.

Chúng họ vệ nhảy xuống xe ngựa, bắt đầu hạ trại chuẩn bị bữa tối, Vương Hoảng cũng đã rời đi.

Trần Dung nhảy xuống xe ngựa, quay đầu tìm kiếm đám người Bình ầu.

Bình ầu cũng đang tìm nàg, nhìn thấy Trần Dung nhìn xung quanh, Thượng tâu vội vàng đánh xe ngựa tới gần, kêu lên: “Nữ lang, nữ lang.”

Trần Dung quay đầu, thấy là bọn họ thì cười rộ.

Nàng bước đến xe ngựa, vén rèm xe chui vào.

Bình ầu đang ở trong xe ngựa, bà thấy Trần Dung bộ dạng mệt mỏi, vội vàng nói: “Nữ lang, nước nóng đã chuẩn bị xong, có muốn tắm rửa không?”

Trần Dung cúi đầu, liếc nhìn áo trắng trên người mình một cái, khẽ gật đầu.

Chỉ chốc lát, nước nóng đã chuẩn bị xong.

Trần Dung đem mặt chôn ở trong nước ấm, đến khi không thở nổi, nàng mới ngẩng đầu. Lúc này, Bình ầu đang gọi đầu cho nàng, bà vừa lòng nhìn Trần Dung với da thịt trắng nõn mịn màng trong bọt nước của, vẻ mặt tươi cười, lại vô hình trung có sự lạnh lùng khiến người ta không dám tới gần, liền thoái mái nói: “Lão nô mấy ngày nay nhìn nữ lang, thật sự là càng nhìn càng đẹp mặt.”

Bà cười đến mặt mày hớn hở: “Nữ lang nhà ta, cuối cùng không hề tao mị như vậy nữa.” Bởi vì toàn bộ sĩ tộc đều lấy thanh nhã là tiêu chuẩn cái đẹp, đáng người cùng khuôn mặt trong mắt người đời đều mang theo tính dự hoặc, ngoài chữ “mị”, lại thêm một chữ “tao”. Có lẽ ở thời đại trước kia, nữ lang như nàng chỉ có thể nói là trời sinh khúm núm, nhưng ở thời đại này, thể nhân sẽ tự động miêu tả thành tao mị. Tựa hồ không hình dung như vậy thì không đủ để biểu đạt bài xích cùng sự coi thường đến từ bản năng kia.

Đối với Bình ầu đang vui mừng, Trần Dung chỉ cười nhẹ.

Mắt nàng đảo qua mấy bộ thường phục, đột nhiên nói: “Về sau dùng chuẩn bị quần áo trắng nữa.”

Bình ầu ngẩn ra, không khỏi hỏi: “Vì sao?”

“Vì sao ư?” Trần Dung nhớ tới lời của Dũ Chí, chậm rãi cười, khẽ nói: “Mọi chấp nhất, đều là si mê không tỉnh.”

Những lời này Bình ầu nghe không hiểu.

Bà nhếch miệng cười nói: “Nữ lang không thích áo trắng cũng được. Ra đi quá vội vàng, lão nô còn chưa có thời gian may thường phục áo trắng cho nữ lang.”

Lúc này, Trần Dung ngắt lời bà: “Khi nào thì các người lên xe ngựa?”

“Là giờ tỵ tối hôm qua, cũng không biết vì sao mọi người nói chuyện xong thì mơ mơ màng màng ngủ. Vừa tỉnh dậy, người Thất lang đã lại đây, bọn họ nói, nữ lang đã xuất phát, muốn chúng ta nhanh chân một chút. Ha ha, may mắn chúng ta đã sớm chuẩn bị tốt, nói đi là có thể đi, bằng không sẽ khiến người Vương gia không vui.”

Lải nhải một hồi, Bình ầu nói: “Nữ lang, xong rồi.”

Trần Dung lên tiếng đáp, dưới sự hầu hạ của bà mặc xiêm y, bước trên guốc gỗ, đi xuống xe ngựa.

Nàng bước xuống xe ngựa, mười mấy ánh mắt phát sáng đều nhìn về phía nàng, dần dần, người nhìn nàng càng ngày càng nhiều. Ngay cả Vương Hoảng đang ngồi trên tháp dưới tàng cây, tay đánh đàn lúc này cũng ngừng lại, nghiêng đầu nhìn về phía nàng.

Lúc này Trần Dung đã thay đổi một bộ thường phục màu vàng nhạt hoa văn màu tím, có thêu phi điều.

Thường phục vàng nhạt kia khiến gương mặt thanh diễm tỏa sáng, tươi tắn vô cùng, tóc tai nàng xỏa tung ướt đẫm, chân ngọc trắng như tuyết, đi guốc gỗ chậm rãi bước về phía trước, cả người kiều diễm ướt át, sáng ngời vô cùng.

Y bào vàng nhạt rộng rãi kia theo gió phiêu đảng, tay áo tung bay, càng làm nổi bật thất lưng chỉ một bàn tay đã nắm chặt của nàng.

Dũ Chí ngơ ngác nhìn nàng, vỗ mạnh trên đùi một cái, thở dài: “Đúng là một vụ vật, Thất lang, huynh thật có phúc.”

Hắn mới nói đến đây, lập tức che miệng, thầm thì hàm hồ: “Đã quên đã quên, huynh còn chưa nạp nàng về, nàng còn chưa phải là phụ nhân của huynh. Ha ha.” Cuối cùng vẫn là nhin không được cười to ra tiếng.

Trong tiếng cười huyền ảo của hắn, Vương Hoảng giờ lên chén rượu nhạt nhạt nhấp một ngụm, ánh mắt lại vẫn nhìn chăm chăm Trần Dung.

Đúng lúc này, một tiếng vó ngựa truyền đến.

Tiếng vó ngựa nặng nề vang lên khiến cát bụi bốc lên cao, hồi lâu không tiêu tan.

Đào mắt, tiếng vó ngựa kia xuất hiện trên quan đạo phía sau Trần Dung.

Khi tiếng vó ngựa ngừng lại, bước chân nặng nề mà xơ xác tiêu điều truyền đến sau lưng nàng.

Trần Dung đang bước đi theo bản năng cảm giác được không ổn, nàng quay đầu lại nhìn.

Vừa quay đầu, nàng đã đối diện với một đôi con ngựa âm liệt, đối mặt với một nam nhân đi nhanh mà đến, sát khí nặng nề.

Nam nhân này, đúng là Nhiễm Mẫn.

Trách không được người chung quanh đều không bị kinh động, hóa ra Nhiễm Mẫn chỉ dẫn theo mười hộ vệ, ngay cả giờ phút này y nhanh chóng đi đến, cũng chỉ là bên hông buộc một cây đao, không mang theo binh khí sở trường.

Khuôn mặt tuấn tú của Nhiễm Mẫn bình tĩnh, đào mắt, y đã đi tới trước mặt Trần Dung.

Y dừng chân, cúi đầu, nhìn chằm chằm Trần Dung, mày rậm chậm rãi nhả lại, đánh giá nàng từ trên xuống dưới rồi mở miệng, giọng có chút khàn khàn: “Đi!” Y cầm cánh tay Trần Dung, kéo nàng đi về phía trước.

Khi không bị y kéo đi, Trần Dung chỉ đành bước nhanh hơn.

Đào mắt, hai người đã đi tới trước mặt Vương Hoảng.

Ngay khi Nhiễm Mẫn vừa tiếp cận, bốn phía tiếng bước chân lặng yên vang lên, cũng là chúng Vương gia hộ vệ bất động thanh sắc vây quanh nơi này.

Vương Hoảng chậm rãi đứng thẳng dậy.

Chàng nhìn Nhiễm Mẫn, vái chào y thật sâu, nhẹ giọng nói: “Vương Hoảng hổ thẹn.” Đôi mắt chàng trong suốt cao xa, lẳng lặng nhìn Nhiễm Mẫn, tiếp tục nói: “Tuy nhiên, tướng quân cùng A Dung vô môi vô sính.”

Chàng đây là ở nói cho Nhiễm Mẫn biết, ước định của y và Trần Dung chỉ có thể nói là tự hai người trao nhận, hai người không có ước hẹn đẳng hoàng hay sinh lễ, không có thông qua trưởng bối. Cho nên, cho dù chàng đoạt Trần Dung cũng không thể nói giữa hai người có mối hận đoạt thê.

Nhiễm Mẫn hừ mạnh một tiếng.

Y đi đến trước mặt Vương Hoảng.

Gần như là đột nhiên, ngay khi y tiến lên một bước, y rút ra trường đao, sau đó tay phải vung lên, đặt đao kề cổ Vương Hoảng.

Động tác của y quá mức đột ngột, hộ vệ của Vương gia đông đúc đứng chung quanh lại có thể ngăn cách ánh mắt của mọi người bốn phía. Tuy rằng đám hộ vệ này chỉ cách Vương Hoảng năm bước, nhưng mà, Nhiễm Mẫn hành động quá đột ngột, bọn họ chưa kịp phản ứng, y đã ra tay.

Đao phong lạnh lẽo dán lên cổ Vương Hoảng, nó ánh lên quang mang, lấp lóa làm người ta tìm mặt câu liệt.

Tiếng kêu của chúng hộ vệ đều biến mất, bọn họ không hề chớp mắt nhìn Nhiễm Mẫn, nhìn chằm chằm đao kia, có rất nhiều người trên trán, sau lưng đã đổ mồ hôi.

Nhiễm Mẫn nặng nề nhìn chằm chằm Vương Hoảng, chậm rãi, đao phong của y khẽ cử động.

Theo động tác của y, tiếng kêu áp lực từ phía vang lên.

Lúc này, Vương Hoảng mỉm cười, chàng lẳng lặng nhìn Nhiễm Mẫn, nhẹ nhàng nói: “Tướng quân, như vậy thật khó coi.”

Nhiễm Mẫn cũng chỉ khẽ cười, nụ cười này khàn khàn, trầm thấp, sát khí nặng nề.

Y trừng mắt nhìn Vương Hoảng, lạnh lùng nói: “Không thể tưởng được, người như Nhiễm Mẫn ta lại có một ngày sẽ bị một kẻ sĩ tay trái gà không chặt khi nhục đến mức này!”

Y dùng đến hai chữ “khi nhục”.

Vương Hoảng nghe vậy thì cảm thấy buồn cười, chàng cũng không để ý tới đao phong kề bên cổ, cúi đầu, bưng lên chén rượu chậm rãi nhấp một ngụm. Khi chàng làm động tác này, cây đao của Nhiễm Mẫn tất nhiên không lui về phía sau. Bởi vậy, mũi đao sắc bén kia đâm vào da thịt trắng trẻo của chàng một vết cắt nhọn nhọt, miệng vết thương nặc dù nông, nhưng máu chảy ra cũng khá nhiều. Máu chảy ra nhanh như thế, đào mắt đã nhiễm đỏ ngực áo màu trắng của chàng.

Trần Dung nhìn máu tươi ồ ồ chảy ra, dần dần rũ mắt, nhẹ giọng gọi: “Nhiễm tướng quân.”

Nàng đứng ở phía sau Nhiễm Mẫn, nhìn thân hình y cao lớn vĩ ngạn từng vô cùng quen thuộc hiện đã dần dần trở nên xa lạ, hỏi: “Nhiễm tướng quân, lần này ngài tiến đến là muốn mang ta trở về sao?” Nàng cười yêu mị, giọng mỉa mai mang theo trào phúng: “Chẳng lẽ tướng quân không chê A Dung đã thất thân, vẫn muốn cưới ta làm thê ư? Nhưng ngay cả như vậy, A Dung vẫn không muốn, đương nhiên, nếu tướng quân giết Trần Vi, có lẽ A Dung sẽ cân nhắc.”

Trong giọng nói của nàng không chỉ có mỉa mai, trào phúng, còn có lạnh lùng, đây là một loại hoàn toàn lạnh lùng khi đối diện với y.

Lập tức, Nhiễm Mẫn quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128: Trần Dung tuyệt tình

Khuôn mặt tuấn tú băng hàn của Nhiễm Mẫn nhìn chằm chằm Trần Dung.

Chậm rãi, hai mắt y neho lại, trong thô bạo mang theo hóa điểm âm liệt đang thiêu đốt: “Nàng nói cái gì?” Y quát khê với vẻ cường điệu: “Nàng nói cái gì?”

Giọng nói nặng nề, rầu rĩ vang lên, khiến cho một vài hộ vệ kim lòng không được đề lại vỏ kiếm.

Trần Dung cũng cười thản nhiên.

Nàng lảng lảng nhìn Nhiễm Mẫn, khoe miệng khê nhếch, giọng nói nhẹ nhàng, ngữ khí lại dị thường đậm mạc: “Nhiễm tướng quân, A Dung không thích ngài, cũng không muốn gả cho ngài!”

Miệng nàng bất giác khê nhếch, eo nhỏ uốn éo, xoay người chuẩn bị rời đi.

Đúng lúc này, một cánh tay cứng như thép bắt lấy cổ tay nàng.

Cánh tay kia kéo mạnh nàng một cái, làm nàng lao đảo lui về phía sau vài bước, mũi chân y đá một cái, hai đầu gối Trần Dung tê rần, thân bất do kỷ trở nên mềm nhũn, quỳ rạp xuống trước chân Nhiễm Mẫn.

Nhiễm Mẫn từ trên cao nhìn xuống.

Chậm rãi, y thu hàn đao đang đặt trên cổ Vương Hoảng về, chỉ về phía Trần Dung.

Ánh đao dày đặc, thấu thẳng tận xương.

Trần Dung quỳ trên mặt đất chậm rãi ngẩng đầu lên.

Nàng không hề liếc nhìn ánh đao chói mắt kia chỉ nhìn Nhiễm mẫn, dần dần, mắt to của nàng híp lại, nhẹ nhàng cười nói: “Tướng quân nổi giận sao? Vậy thật không tốt. Tướng quân anh hùng một đời, nếu vì một phụ nhân tục mị mà tức giận, người trong thiên hạ đều sẽ chê cười.”

Tiếng cười của nàng vẫn kiêu mỵ ôn nhu, ánh mắt nàng nhìn y lúng liếng, câu hồn phách người khác.

Đao của Nhiễm Mẫn chậm rãi chỉ về phía trước.

Theo động tác của y, Trần Dung vẫn ngẩng cao đầu.

Cho dù nâng đầu như thế, trên mặt nàng tươi cười vẫn kiêu mỵ động lòng người.

Nhìn Trần Dung như vậy, không biết vì sao, Vương Hoảng thờ dài một tiếng.

Chàng tiến lên một bước.

Khi Nhiễm Mẫn đang nhìn Trần Dung, đột nhiên cảm giác thấy ngực lạnh lẽo!

Chính là một thanh kiếm chỉ thẳng vào người y.

Tiếp theo, một giọng nói thanh nhuận ôn hòa truyền đến: “Tướng quân, buông tay đi.”

Hóa ra người dùng kiếm chỉ vào người y là Vương Hoàng.

Hành động này của Vương Hoàng hiển nhiên nằm ngoài dự kiến của Nhiễm Mẫn.

Y chậm rãi quay đầu lại.

Híp hai mắt đánh giá Vương Hoàng cẩn cố vẫn đang chảy máu, tươi cười lại vẫn lạnh nhạt tào nhả, Nhiễm Mẫn nhú mày rậm, chậm rãi, y khàn giọng nói: “Đúng là một đôi câu nam nữ tình thâm ý trọng!”

Nói tới đây, y ngay lập tức cất đao vào vỏ.

Đồng thời lúc Nhiễm Mẫn làm động tác này, Vương Hoàng cũng thi thi nhiên nhiên quăng trường kiếm sang một bên, một hộ vệ vội vàng tiếp nhận.

Ánh mắt của Nhiễm Mẫn từ trên người Vương Hoàng chuyển sang Trần Dung.

Nhìn Trần Dung chậm rãi đứng lên, tóc tai xõa ở trên mặt, y đột nhiên nói: “Ngày ấy nàng xuất hiện trước hai quân, là muốn đi tìm cái chết đúng không?”

Trần Dung thật không ngờ y đột nhiên hỏi như thế, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Nàng nhìn Nhiễm Mẫn, lông mi thật dài chớp một cái, không hề đáp lời.

Nhiễm Mẫn phát phát tay, quát với nhóm hộ vệ Vương gia ở bốn phía: “Lui ra phía sau một chút.”

Chung hộ vệ ngẩn ra, đồng thời nhìn về phía Vương Hoàng.

Vương Hoàng vung tay áo dài.

Lập tức, bọn họ đồng thời cúi đầu, thối lui ra phía sau. Sau khi giống như lờ đãng rời khỏi mười bước, đám hộ vệ Vương gia liền dừng lại, bọn họ vẫn theo dõi tình thế của ba người, vẫn ngăn cách ánh mắt mọi người nhìn về nơi này.

Khi nhóm hộ vệ lui ra, một thị tỳ đi về phía Vương Hoàng, trong tay nàng ta đang cầm hộp gỗ, dường như đựng vài sach cùng thuốc trị thương, hẳn là chuẩn bị giúp Vương Hoàng băng bó.

Khi nàng ta đến gần, Vương Hoàng không chút để ý nhìn về phía Trần Dung, thấy Trần Dung nhìn chăm chú chỗ cổ chảy máu của mình, chàng lại thu hồi ánh mắt.

Sau đó, Vương Hoàng liếc nhìn tỳ nữ kia một cái. Vừa liếc mắt một cái, tỳ nữ kia lập tức thi lễ, chậm rãi lui ra phía sau.

Nhiễm Mẫn lại mở miệng, giọng của hắn khàn khàn: “Nàng muốn đi tìm cái chết, là vì hắn đã chạm vào nàng sao?”

Trần Dung không trả lời.

Nhiễm Mẫn nhăn mày rậm, y lại trầm giọng hỏi: “Hắn chạm vào nàng nên nàng muốn đi tìm cái chết. Nàng đã trình liệt vì ta như thế, vì sao còn muốn tìm mọi cách bảo vệ hắn?”

Lúc này, lời nói của Nhiễm Mẫn vừa dứt, Trần Dung nở nụ cười.

Nàng khẽ cười, vừa cười vừa nhìn về phía Nhiễm Mẫn.

Ngửa đầu, nhìn nam nhân từng làm cho nàng nhớ thương mười mấy năm, khoe miệng Trần Dung cong lên, nhẹ nhàng cười nói: “Tướng quân, cả đời này ta cũng sẽ không bởi vì ngài mà trình liệt!” Một câu thốt ra, khi Nhiễm Mẫn tỏ ra phẫn nộ, Trần Dung vươn tay phẩy lọn tóc che trước mặt, lười biếng tiếp tục nói: “Ta tìm chết là vì chàng chỉ cho ta một địa vị thiếp thất. Ngay cả tướng quân, lúc trước nếu không đồng ý cưới ta, A Dung cũng sẽ không thèm nhìn tướng quân một cái.”

Lấy một loại ngữ khí lười nhác, ngạo mạn nói tới đây, Trần Dung tà ngễ nhìn Nhiễm Mẫn, tựa tiểu phi tiểu nhìn y nổi giận, nhẹ nhàng hỏi: “Tướng quân, ngài không muốn giết ta sao? Nếu không muốn, vậy A Dung đi đây.”

Trần Dung như thế, Nhiễm Mẫn nào đã từng gặp qua.

Khuôn mặt tuấn tú của y bình tĩnh, tay phải lại ấn lên vỏ đao.

Đúng lúc này, Trần Dung đến gần y một bước, nàng vươn bàn tay ngọc bạch mềm mại, nhẹ nhàng mà đặt trên vỏ đao của y. Lấy một loại tư thế dường như tò mò, cũng dường như nhàm chán, nàng vuốt ve vỏ hoa văn trên vỏ đao, tay phải nắm chuôi đao, chậm rãi kéo ra ngoài.

Khi nàng vừa kéo, một tia sáng bắn vào mi mắt, lúc này, Trần Dung khẽ nở nụ cười, nàng nâng lên hai mắt, yêu mị, dường như yêu thương, dường như vui mừng nhìn Nhiễm Mẫn, chậm rãi dựa sát vào, chậm rãi đem đôi môi anh đào đặt trước mặt y.

Nàng hướng tới y, phun ra hơi thở thơm hương, nũng nịu hỏi: “Nhiễm tướng quân, ngài yêu ta sao?” Hời tới đây, nàng bứt ra lui về phía sau, dùng tay áo dài che miệng, hai mắt cười híp thành một đường: “Nhiễm tướng quân, hay là ngài không biết, từ ngày đầu tiên gặp được ngài, ta đã cố ý khiến cho ngài chú ý, muốn thay thế A Vi trở thành thê thất của ngài?”

Nàng liếc y, ánh mắt nhạt nhẽo, tươi cười yêu kiều, ánh mắt kia, tươi cười kia, đột nhiên khiến cho Nhiễm Mẫn cảm giác được một loại vô cùng nhục nhã.

Gần như không cần nghĩ thêm, y đã tin lời nói của Trần Dung. Y cùng với nàng vốn không quen biết, khi phụ nhân này lần đầu tiên gặp y đã biểu hiện oán hận mãnh liệt đối với y, thỉnh thoảng còn có vẻ ủy khuất rung rung. Đúng là bởi vì điều này, y mới bị nàng hấp dẫn.

Không sai, nàng nhất định là vì muốn câu dẫn mà sử dụng thủ đoạn này. Đúng rồi, một thứ nữ nho nhỏ không có phụ huynh ở đây như nàng, ngoại trừ câu dẫn mình, còn có đường ra gì nữa?

Khuôn mặt tuấn tú của Nhiễm Mẫn trở nên kịch liệt vặn vẹo. Y trừng mắt nhìn Trần Dung, đột nhiên, tay phải y duỗi ra, bóp chặt cổ trắng nõn của Trần Dung!

Nhìn sắc mặt Trần Dung nhanh chóng chuyển sang xanh mét, lại vẫn mỉm cười, trào phúng nhìn mình, Nhiễm Mẫn nghiêng răng nghiêng lợi quát: “Tiện phụ! Tiện phụ nhà ngươi!”

Trong tiếng thở gấp, ngay khi Vương Hoảng phía sau định ra tay, Nhiễm Mẫn đã đẩy mạnh Trần Dung một cái, làm nàng lao đảo lui ra phía sau vài bước.

Nhiễm Mẫn trừng nhìn Trần Dung đang xoa cổ không ngừng ho khan, khàn khàn cười, thấp giọng nói: “Vì một tiện phụ như thế thật sự không đáng!” Nói tới đây, y vung tay áo dài, cất bước rời đi.

Chúng hộ vệ vội vàng tản ra, nhường đường cho Nhiễm Mẫn nhanh chóng rời đi.

Trong nháy mắt, tiếng vó ngựa đi xa.

Một tiếng bước chân nhẹ nhàng chậm rãi truyền đến.

Quần áo tuyết trắng xuất hiện ở trong tầm nhìn của Trần Dung.

Một bàn tay to ấm áp xoa cổ của nàng, ôn nhu vuốt ve gáy ngọc xanh tím, nhẹ nhàng mà thương tiếc hỏi: “Đau không?”

Trần Dung vẫn cúi đầu, tùy ý để tóc che ở trước mắt đẩy bàn tay kia ra, xoay người định rời khỏi.

Lúc này, ống tay áo của nàng bị kéo căng, ngay sau đó, nàng rơi vào trong một ôm ấp ấm áp. Chàng ôm nàng, cầm gác lên mái tóc nàng, thì thầm nói: “A Dung, đừng tự nói mình như thế..... Ta sẽ đau lòng.” Giọng nói ôn nhu như nước suối, thấm sâu vào lòng người.

Lại một lần nữa, Trần Dung ngăn tay chàng.

Tóc tai che lấp ánh mắt của nàng, giọng nói bởi vì cổ họng bị thương mà trở nên khàn khàn khẽ bay tới: “Thất lang.”

Nghe thấy nàng chủ động gọi chàng, giọng của Vương Hoảng trở nên vô cùng ôn nhu: “Uh.”

Trần Dung cười cười, nàng nhẹ nhàng nói: “Thất lang, ta không muốn chàng chết.....” Nàng ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn chàng, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng hờ hững: “Vừa rồi, Nhiễm Mẫn bảo ta quý ta sẽ quý, muốn đánh ta cũng để cho đánh. Nhưng mà, chịu chút đau khổ, cứu chàng một mạng vẫn rất giá trị.”

Dù là nàng hay là Vương Hoảng đều hiểu biết tính cách của Nhiễm Mẫn. Nếu y trở nên thô bạo, khi làm việc sẽ không để ý tới hậu quả. Vừa rồi, y thật sự đã động sát khí với Vương Hoảng.

Vương Hoảng giật mình, nhú hai hàng lông mày nhìn Trần Dung.

Trần Dung vẫn tươi cười, tươi cười này lạnh lùng, trong trẻo nhưng đậm nhạt, còn có một vẻ xa xôi. Nàng lẳng lặng nhìn Vương Hoảng: “Khi ở phủ Nam Dương vương, Thất lang từng cứu ta một mạng. Một mạng kia, ta đã trả lại ở thành Mạc Dương. Sau đó nhiều lần chàng vờn tay cứu giúp, ta cũng dùng thân trong sạch hoàn trả.”

Miệng nàng bất giác héch lên, cười lạnh như băng: “Lúc này, ta cứu chàng, Thất lang, ta muốn đổi một điều kiện với chàng.”

Nàng nhìn chàng, gần từng tiếng nói: “Ta muốn chàng đồng ý: Từ nay về sau, chàng và ta, hai người không thể ở chung! Vĩnh viễn không thể ở chung!”

Ánh mắt của nàng lạnh như băng, giọng nói của nàng trầm mà tĩnh.

Nàng nhìn chàng, gần từng tiếng nói ra.

Gương mặt tình xảo đẹp đẽ như thế, một phụ nhân yêu mị động lòng người như thế, trước đó không lâu còn cùng chàng giường tháp triền miên, rồi lẽ gọi chàng là Thất lang. Tiếng gọi đó rõ ràng là tương tư tận xương, nhớ thương tận xương!

Lúc đó, máu xử nữ vẫn còn chưa khô cạn, nàng đã đứng ở trước mặt chàng, dùng loại ngữ khí tư thái xa xôi, lạnh như băng, không hề có tình ý nói cho chàng biết, nàng hy vọng nàng và chàng không còn qua lại nữa!

Từ khi Vương Hoàng ra đời tới nay luôn là thiên chi kiều tử, sau khi trưởng thành thành thiếu niên, ngay cả công chúa đối với chàng cũng là thiên kiều bá mị, ngoan ngoãn phục tùng..... Mà đối với nhóm công chúa, dù là chàng hay là tùy tùng của chàng đều khinh thường. Trưởng tử Lang Gia Vương thị không cần đám công chúa này tô vẽ thêm sáng ngời thêm màu sắc!

Lần đầu tiên trong cuộc đời chàng gặp được một phụ nhân như thế, nghe thấy lời nói vô tình đến vậy.

Tức thì, Vương Hoàng ngậy người.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 129: Chém ngựa

Đối mặt với biểu tình Trần Dung lạnh lùng gần như thấu xương, chậm rãi, Vương Hoàng híp hai mắt lại, chàng cười ôn nhu, nhẹ nhàng xoa môi Trần Dung, vuốt ve nó, chàng dựa sát vào nàng, khẽ nói: “A Dung không hiểu ta rồi..... Người như ta, vốn không thích bị ai bức bách.” Chàng ôn nhu nhìn nàng, giọng nói trở nên nhẹ nhàng, tựa như gió xuân phất qua: “Nhìn A Dung, ta càng vui mừng, vậy phải làm sao bây giờ?”

Chàng nhìn nàng đong đầy tình ý, ngón trở nhẹ nhàng ấn một cái trên môi nàng, rồi xoay người trở lại tháp.

Chỉ chốc lát, tiếng đàn thần nhiên vang lên.

Lúc này, tịch dương vàng rực chiếu rọi trên mi mắt chàng, gió đêm khiến góc áo trắng tung bay, rõ ràng trên ngực có vết máu nhìn thấy mà ghê người, nhưng dù là động tác hay là biểu tình của chàng vẫn thần nhiên cao nhã, ngay cả tiếng đàn cũng phiêu miêu giống như đang kể chuyện xưa.

Chậm rãi, Trần Dung rũ hai mắt, nàng nhếch khóe miệng, đi đến bên xe ngựa.

Vừa mới đi ra một bước, một tỳ nữ Vương phủ đã đi tới, nàng ta hướng tới Trần Dung thi lễ, thấp giọng nói: “Nữ lang, thỉnh cho phép tỳ nữ thêm xiêm y cho người.”

Trần Dung dừng chân, gật đầu.

Tỳ nữ nhẹ chân tiến lên, nàng ta đem quần áo màu trắng phủ thêm cho Trần Dung, sau đó cời tóc nàng ra, chải vuốt vài cái, rồi vắn lại lần nữa, lại dùng khăn mặt lau đi bùn đất trên mặt nàng.

Chỉ một khắc, Trần Dung vừa rồi còn lăn hai vòng trên mặt đất đã tân trang đổi mới hoàn toàn, sạch sẽ như lúc ban đầu.

Theo khóe mắt, Trần Dung liếc thấy hai tỳ nữ quý gói bên cạnh Vương Hoàng, giúp chàng băng bó miệng vết thương.

Khi Trần Dung cất bước, nhóm Vương gia hộ vệ vây quanh nàng cùng Vương Hoàng bắt đầu tản đi. Tức thì, ánh mắt ở bốn phía vẫn tò mò hướng tới nơi này nhất tề trông lại.

Dưới những ánh mắt này, Trần Dung bước đi về phía xe ngựa của mình. Binh ầu đứng ở bên xe ngựa, nhìn thấy Trần Dung đến gần, bà vội vàng tiếp đón, thấy thường phục màu trắng trên thân Trần Dung, lại đánh giá nàng lần nữa rồi hỏi với vẻ cẩn thận: “Nữ lang, vừa rồi Nhiễm tướng quân đến đây ư?”

Trần Dung không trả lời bà, bước thẳng lên xe ngựa, chỉ chốc lát, mệnh lệnh của nàng từ trong xe ngựa truyền đến: “Âu, rửa mặt chải đầu cho ta.”

“Vâng.”

Đêm đã khuya.

Minh nguyệt như nước, mây trắng như bông.

Sáng sớm ngày hôm sau, giọng của một tỳ nữ ở bên ngoài truyền đến: “Nữ lang có ở đây không?”

Binh ầu vội vàng đáp: “Ồ đây.”

Tỳ nữ kia cười nói: “Lang quân đội nàng đã lâu.”

“Vâng.” Bình ẩu vội vàng vui mừng lên tiếng, thúc giục Trần Dung: “Nữ lang?”

Trần Dung vén rèm xe, nàng nhìn lại tỳ nữ kia: “Thỉnh chuyển cáo lang quân, A Dung không khoẻ, hôm nay sẽ không qua.”

Lời của nàng vừa dứt, tỳ nữ kia đã che miệng nở nụ cười, khoái hoạt nói: “Lang quân nhà ta đã dự đoán được thân thể nữ lang không khoẻ, ngài bảo tỳ nữ chuyển cáo nữ lang, lương y đã chuẩn bị, nếu nữ lang không đi được, ngài sẽ bảo hộ vệ tiến đến mời.”

Hộ vệ đến mời? Vậy không phải áp bức sao? Trần Dung mỉm cười, nói: “Cần gì sai bảo hộ vệ? Người như lang quân, chàng cố ý muốn A Dung tiến đến, A Dung không dám không theo.”

Nàng nhảy xuống xe ngựa, trong ánh mắt mở lớn của tỳ nữ kia, nàng cười dài mở ra hai tay, khẽ giũ váy dài, nói: “Xem đi, vừa nghe thấy lang quân nhà người yêu thương, A Dung ta đã khoẻ mạnh hoàn toàn rồi.”

Tỳ nữ kia vẫn còn trừng mắt nhìn Trần Dung.

Có điều lúc này Trần Dung đã đạp guốc gỗ đi về phía xe ngựa của Vương Hoảng. Lúc này thời tiết rất đẹp, Trần Dung đi ở phía trước, vòng eo nhỏ nhắn và cặp mông tròn đầy, khiến bóng dáng của nàng có một loại yêu mị rung động lòng người.

Tỳ nữ kia một bên nhìn, một bên nhin không được cười nói: “Nữ lang và các nữ lang khác có sự khác biệt rất lớn?” Rõ ràng tục diễm đến mức này nhưng hành vi cử chỉ cùng tươi cười của nàng lại mang theo tự tại.

Trần Dung không để ý đến.

Chỉ chớp lát, nàng đi tới trước xe ngựa của Vương Hoảng.

Ánh mắt liếc qua, nam nhân kia tuấn dật thanh hoa, như trăng sáng đang ngồi ở trên tháp chuyển chú lật xem một quyển sách lựa.

Trần Dung liếc mắt một cái, chậm rãi bước lên xe ngựa.

Nàng vừa ngồi xuống, Vương Hoảng liền nhẹ giọng phân phó: “Xuất phát.”

“Vâng.”

Bánh xe lạo xạo, cát bụi bốc lên, đoàn xe bắt đầu khởi hành.

Trần Dung lại nhìn về phía Vương Hoảng. Hôm nay chàng mặc một xiêm y cao cổ màu trắng. Tầm vãi kia dùng sợi tơ kim sắc dệt nên, thêu ra phượng hoàng hai cánh, khiến toàn thân chàng vô cùng cao nhã.

Nhìn gương mặt chàng bình thản, khoe miệng khẽ nhếch, lúm đồng tiền mờ mờ, nào giống như người vừa bị thương?

Nhìn chàng một cái, Trần Dung thu hồi ánh mắt.

Lúc này, một bên truyền đến tiếng cười khê của Vương Hoảng: “A Dung mạnh khỏe, có lẽ sẽ không cần đại phu.”

Tiếng cười ôn nhu nhẹ nhàng chậm chạp, nhưng Trần Dung nghe thế nào cũng đều thấy mang theo đùa cợt.

Trần Dung trừng mắt nhìn, chầm chậm nói: “A Dung vừa nghe thấy lang quân muốn phái hộ vệ đến, làm sao còn dám không khỏe nữa?”

Lời này của nàng cũng châm chọc chàng áp bức mình.

Vương Hoảng cười nhẹ ra tiếng.

Chàng chậm rãi ngẩng đầu lên.

Chàng nghiêng đầu, một lọn tóc rủ xuống trước mắt. Mím cười, Vương Hoảng nhẹ nhàng nói: “A Dung.”

Trần Dung ngẩng đầu nhìn chàng.

Vương Hoảng đối mặt với biểu tình thản nhiên của Trần Dung, khẽ cười nói: “Hiện tại A Dung thật là động lòng người.”

Nghe ngữ khí này của chàng, nhìn vẻ mặt này của chàng, dường như xung đột, đủ loại biểu hiện của Trần Dung ngày hôm qua chính là tìm mọi cách lấy lòng chàng, cố tình hấp dẫn sự chú ý của chàng.

Trần Dung khẽ mím môi, nàng quyết đoán quay đầu nhìn ra ngoài xe ngựa.

Nàng vừa xoay đầu, Vương Hoảng không hé răng nói thêm gì nữa. Ánh mắt Trần Dung liếc qua thấy chàng đang viết nhanh, cũng không biết viết cái gì?

Lúc này, một chiếc xe ngựa tới gần.

Xe ngựa kia đi ngay phía sau xe ngựa của Vương Hoảng lập tức ngừng lại, sau đó, Dũ Chí và Hoàn Cửu lang được tỳ nữ đỡ ra khỏi xe ngựa. Bọn họ bước đến rồi dừng lại trước xe ngựa của Vương Hoảng, ngồi xuống tháp đối diện của Vương Hoảng.

Hai người ngồi xuống xong, Dũ Chí phát ra một tiếng cười kỳ quái trong cổ họng, hần vừa cười vừa Hoàn Cửu lang nói: “Cửu lang hôm qua không ở đây, đáng tiếc, đáng tiếc, rất đáng tiếc.”

Nói tới đây, hần nghiêng người về phía trước, nghiêm túc nhìn chăm chăm cổ Vương Hoảng, ngạc nhiên hỏi: “A, thời tiết dễ chịu nắng rực rỡ thế này, sao Thất lang mặc loại xiêm y kín mít như vậy? Hay là, trên cổ huynh có gì đó không thể lộ ra ngoài ánh sáng?”

Vương Hoảng ngẩng đầu liếc trắng mắt, tiếp tục đọc sách.

Mà một bên Hoàn Cửu lang lúc này dùng giọng nói sắc nhọn của mình nói: “Đừng vội cười nữa, thế nhân lạnh bạc, mọi nam nữ si tình đều đáng để tôn kính.”

Dứt lời, Hoàn Cửu lang đứng lên, hần hướng tới Vương Hoảng vái chào thật sâu, sau đó chuyển sang Trần Dung, cũng hướng tới nàng vái chào thật sâu.

Khi làm động tác này biểu tình của hần rất nghiêm túc, có vẻ tôn kính chí cực.

Hoàn Cửu lang bên này còn chưa ngồi xuống, bên cạnh Dũ Chí rút cuộc không thể tự chế mà cuồng tiếu.

Đúng lúc này, Vương Hoảng mở miệng: “Người đâu.”

Một hộ vệ tới gần đáp: “Lang quân?”

Hai mắt Vương Hoảng khóa chặt trên sách lựa, cũng không ngẩng đầu lên: “Đuổi hai người này xuống xe ngựa.”

Mệnh lệnh vừa thốt ra, hộ vệ không chút nghĩ ngợi đáp: “Vâng.”

Dũ Chí liên tục lắc đầu, vội kêu lên: “Không cần đuổi không cần đuổi, chúng ta tự mình rời đi.” Một bên kêu lên một bên cười to, hai người ngay cả tháp đều chưa ngồi ổn liền tranh thủ nhảy xuống xe ngựa.

Tuy rằng hai người đã đi xa, nhưng tiếng cười quái dị vẫn không ngừng truyền đến.

Vương Hoảng chậm rãi nhíu mày.

Chàng gấp sách lựa, chuyển sang một hộ vệ quát: “Chém ngựa!”

Ra lệnh một tiếng, hộ vệ kia nghiêm nghị đáp: “Vâng.”

Đáp ứng xong, hộ vệ kia rút đao nơi thắt lưng, đi về phía xe ngựa của Dũ Chí và Hoàn Cửu lang.

Lúc này, trong xe ngựa truyền đến tiếng cười to, đã khiến cho không ít người chú ý. Những người này nhìn thấy hộ vệ kia như gió xoáy ập đến thì không khỏi kêu sợ hãi ra tiếng.

Trong tiếng kêu, Dũ Chí ngồi trong xe ngựa bị kinh động lập tức ngẩng đầu lên.

Hần vừa nâng mắt liền đối diện với đại đao lạnh lẽo của hộ vệ, lập tức Dũ Chí quát to một tiếng, vội vàng co rút đầu lại, kêu lên thảm thiết: “Thảm rồi thảm rồi!”

Dũ Chí vừa kêu, Hoàn Cửu lang cũng vuron đầu ra. Vì thế, trong tiếng quái kêu của Dũ Chí, trong tiếng quát khản trương của Hoàn Cửu lang, hộ vệ kia xông tới, khi xẹt qua xe ngựa, hàn đao trong tay hần rơi xuống nhanh như tia chớp!

Huyết quang vọt lên cao, tuần mã đang kéo xe bị chém bay đầu. Mà lúc này, xe ngựa vẫn theo quán tính chạy về phía trước.

Lập tức, vài hộ vệ của Dũ gia cùng Hoàn gia vội vàng vọt tới, hơn mười đôi tay đồng thời vuron ra, giữ vững xe ngựa.

Trong xe ngựa, Dũ Chí kinh hồn chưa định vẫn đang kêu to, Hoàn Cửu lang ôm yếu lại dùng tay ấn ngực chửi ầm lên.

Trong đủ loại âm thanh náo nhiệt, hộ vệ Vương gia giữ cương ngừng tuần mã, nghiêm trang hướng tới mọi ánh mắt tò mò mà giải thích: “Ngựa của Dũ gia bị bệnh, vì phòng bị sẽ lây bệnh cho cả đoàn ngựa, mổ không thể không thực hiện thủ đoạn độc ác này.”

Dứt lời, hần giục ngựa tới gần xe ngựa Dũ Chí, hướng tới hai người bên trong hô to gọi nhỏ thấp giọng cười khổ mà nói: “Hai vị biết rõ lang quân nhà ta mất hứng lại càng muốn động vào vết thương của ngài, lần này thống khoái rồi chứ?” Nói tới đây, hần lại khề nói: “Lang quân vừa rồi nói ngài cùng với hai vị tình như huynh đệ, đã là huynh đệ, tất nhiên có khổ cùng làm, có tội cùng chịu. Nếu hai vị cao hứng, thì nên kêu lớn hơn nữa.”

Một lời thốt ra, hai người Dũ Hoàn lập tức trở nên lặng ngắt như tờ.

Đi được một ngày, phía trước rốt cục xuất hiện một ngã rẽ, khi nhóm hộ vệ tiến đến xin chỉ thị, Vương Hoàng bảo rời khỏi đại đội ngũ.

Vì thế, hơn mười cỗ xe ngựa dưới sự bảo hộ của năm trăm hộ vệ, đi lên ngã rẽ kia.

Đương nhiên, đám người Bình ầu cũng ở trong đó.

Dần dần, thành Nam Dương đã cách càng ngày càng xa.

Trần Dung xốc lên rèm xe, nhìn về phía thành Nam Dương nhủ thầm: Kiếp trước, thành Nam Dương vẫn không rơi vào tay người Hồ, thật hy vọng kiếp này cũng như thế..... Không chỉ là trong thành Nam Dương kia còn có người cùng điên sản cửa hàng của nàng mà bởi vì, so sánh với Nam Dương, Kiến Khang lại càng là một địa phương xa lạ.

Đào mắt, năm ngày trôi qua.

Một ngày này, thời tiết nắng đẹp, dương quang mùa đông ấm áp chiếu rọi trời đất, nhìn xe ngựa chạy trên đất vàng xuất hiện một chút sắc xanh nhạt, Trần Dung nhẹ giọng nói: “Mùa xuân sắp tới rồi.”

Nàng lại quay đầu ngắm nhìn thành Nam Dương, đột nhiên nói với Vương Hoàng: “Thất lang, Nam Dương nay đã không còn khói lửa, Mộ Dung Khác sẽ buông tha việc công thành đúng không?”

Vương Hoàng dựa vào tháp, vừa vận chính lật sách lụa, nâng mắt, thản nhiên trả lời: “Gã sớm đã đi rồi.”

Trần Dung yên lòng, chuyển mắt, nàng nhẹ giọng nói: “Ta cũng nghĩ như thế.” Với cách làm người làm việc của Vương Hoàng, sao chàng có thể vô thanh vô tức rời đi? Dù thế nào, trước khi đi chàng cũng sẽ bố trí một phen, khiến cho Mộ Dung Khác không thể không lui quân.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Trở lại Kiến Khang

Đào mắt một tháng trôi qua.

Dọc theo đường đi, năm trăm hộ vệ xốc vác phía trước cũng đủ để dọa lui đạo tặc nhỏ lẻ. Vì thế, đoàn người vô kinh vô hiểm đi qua, trong nháy mắt, Kiến Khang đã ở trong tầm nhìn.

Từng bước đến gần phạm vi thành Kiến Khang, toàn bộ không khí hoàn toàn khác biệt so với trước kia.

Một đội lại một đội đệ tử hoa phục giục ngựa mà đến, dù là nơi núi rừng hay là nơi bãi đất hoang vu, lúc nào cũng có thể nghe thấy tiếng hát vang.

Một khắc sau, Trần Dung đã có thể nghe thấy trong thành truyền đến tiếng cười vui cùng sanh nhạc.

Ngay khi nàng đang nhìn ngắm xung quanh, một đội đệ tử hoa phục cười ngựa phóng đến, bọn họ một bên hét to, một bên vung roi ngựa. Roi ngựa kia quất vào trong không khí, phát ra từng tiếng rung động.

Mười mấy đệ tử hoa phục trong nháy mắt đã vọt tới bên cạnh đoàn xe.

Đúng lúc này, một thiếu niên xinh đẹp kêu lên: “Dừng lại, dừng lại.”

Giọng nói này?

Trần Dung chuyển mắt nhìn lại, quả nhiên, thiếu niên này mày liễu mắt hạnh, da thịt trắng nõn, không có râu kết, làm sao là một thiếu niên cho được? Rõ ràng là nữ lang cái trang.

Lại vừa ngắm nhìn, Trần Dung phát hiện năm sáu người vây quanh bên cạnh thiếu niên này, hóa ra đều là nữ lang cái trang thành.

Sau khi nữ lang cầm đầu kia chặn đội ngựa, nghiêng đầu đánh giá mọi người trong đoàn xe.

Liếc mắt qua lại, nàng ta đột nhiên vung roi ngựa, hướng tới một hộ vệ cao giọng quát: “Ngươi, quay đầu lại!”

Hộ vệ kia nghe vậy, nhíu nhíu mày, đưa mắt nhìn về phía nàng.

Nữ lang kia liếc nhìn hần một cái, trên mặt toát ra một chút thần sắc thất vọng, roi ngựa trong tay nàng ta vung thật mạnh trong không khí phát ra từng tiếng “vun vút”, nàng ta buồn bực kêu lên: “Hon mấy trăm trượng phu, người người khí phách hiên ngang, lại không có một ai là nữ thiếu niên. Hừ, nếu không đẹp, các người kiêu ngạo cái gì chứ?”

Lời của nữ lang vừa dứt, các cô nương phía sau đồng thời cười duyên, các nàng dùng tay áo dài che miệng, líu ríu kêu lên: “Đúng vậy, đúng vậy, phí công chúng ta cố ý chạy tới.”

“Hán tử kia, nếu người phù phẩn, vẫn còn coi là tạm được.” Nữ lang này vung roi ngựa chỉ vào một hộ vệ diện mạo tuấn tú, làn da rám nắng trong đám người.

“Không biết trong xe ngựa có thể có nữ thiếu niên hay không?”

Cũng không biết là ai nói những lời này, lập tức nhắc nhở nữ lang cầm đầu kia, nàng ta giục ngựa hướng về xe ngựa của Vương Hoàng.

Trần Dung cách qua lớp rèm xe nhìn tình cảnh này, kiếp trước nàng đã từng tới thành Kiến Khang, mà khi đó nàng là thê tử của Nhiễm Mẫn, cho dù tiến đến cũng chỉ vội vội vàng vàng, không hề nhân hạ. Làm sao nàng đã từng gặp qua nữ lang lớn mật thế này? Đúng rồi, nàng đã nghe qua Kiến Khang dân phong xa hoa thành tính, hơn nữa trong hoàng cung có người đi đầu, gia phong không bó buộc nhóm nữ lang thế gia, không hề thiếu người phong lưu. Thế gian này cho tới bây giờ đều là như vậy, mọi lễ giáo quy củ, trách móc nặng nề thị phi đều là nhằm vào thân phận mà thôi.

Đào mắt, nữ lang kia mang theo chúng cô nương nhắm vào xe ngựa của Vương Hoàng.

Trần Dung thu hồi ánh mắt, nàng hiếu kì liếc về phía Vương Hoàng.

Đúng lúc này, Vương Hoàng luôn luôn dán mắt vào sách lụa mở miệng, giọng của chàng thanh nhuận tao nhã: “Có thể phóng cò lên rồi.”

Khi Trần Dung ngẩn ngơ khó hiểu, một hộ vệ cao giọng đáp: “Vâng.”

Đào mắt, tiếng hét lớn của hộ vệ kia truyền ra: “Phóng cò.”

Một lời thốt ra, chúng hộ vệ vù vù xoay người xuống ngựa, trong nháy mắt, mọi dấu hiệu cò xì của Lang Gia Vương thị xuất hiện ở từng góc xe.

Khi hộ vệ kia vừa mở miệng, nhóm nữ lang còn đang cười đùa ngắm nhìn, nhưng ngay sau đó các nàng không khỏi ngẩn ngơ.

Trong lúc ngây ra như phỗng, nữ lang cầm đầu kia xoay người xuống ngựa, nàng ta tao nhã cung kính hướng tới xe ngựa của Vương Hoàng thi lễ, run giọng kêu lên: “Thiếp không biết, lang quân chớ trách!”

Lời của nữ lang khiến mọi người bưng tỉnh, lập tức, mười mấy nữ lang giả trang thiếu niên đồng thời xoay người xuống ngựa, trong lúc nhất thời, mọi người đều thờ dài, vẻ mặt kính sợ nhất tề kêu lên: “Chúng tôi không biết, lang quân chớ trách.”

Trả lời các nàng là tiếng bánh xe lạo xạo, trong nháy mắt, đoàn xe liền lướt qua đám người, chỉ để lại cát bụi.

Trần Dung quay đầu lại, liếc nhìn nữ lang vẫn không nhúc nhích cúi đầu, cực tao nhã cực tiêu chuẩn bảo trì lễ tiết kia, sau đó quay đầu nhìn về phía Vương Hoàng.

Lúc này Vương Hoàng khẽ nhếch khóe miệng, ánh mắt chuyên chú nhìn sách lụa, dường như trường hợp vừa rồi chàng thật sự đã trải qua rất nhiều.

Trần Dung cũng cong khóe miệng, chậm rãi cười, nàng chuyển mắt nhìn cửa thành cao lớn càng ngày càng gần, còn có nước sông trong suốt chảy xuôi hai bên cửa thành, khẽ nói: “Lang quân, thỉnh cho phép ta trở lại xe ngựa của mình.”

Vương Hoàng chậm rãi buông sách lụa trong tay, liếc nhìn Trần Dung một cái, miệng chàng bất giác cong lên, nói: “Đi xuống đi.”

“Vâng.”

Xe ngựa dừng lại, Trần Dung đi về phía xe ngựa của mình.

Nàng vừa lên xe ngựa, Bình ầu vội vàng tiến lên giúp nàng lau rửa bụi bặm. Thường thường liếc nhìn cửa thành càng ngày càng gần kia, Bình ầu vui mừng kêu lên: “Nữ lang, đây là Kiến Khang, chúng ta trở lại Kiến Khang rồi!”

Trên gương mặt tròn của Bình ầu mang theo tươi cười rạng rỡ, đôi mắt nhỏ híp thành một đường, bà nói với vẻ khoái hoạt: “Nữ lang, phụ huynh của người đang ở thành Kiến Khang đó. Vài năm không gặp, cũng không biết hiện tại bọn họ có mạnh khỏe hay không?”

Trần Dung nâng mắt nhìn Bình ầu, nhìn nét mặt già nua bà mà tươi cười nở hoa, môi Trần Dung giật giật, cuối cùng cũng không nói gì.

Lúc này, đoàn xe bắt đầu vào thành.

Dù là Bình ầu hay là Trần Dung đều không nói chuyện, bắt đầu chuyên chú nhìn ngắm trong thành.

Không chỉ là các nàng, một khắc khi phóng cò và dấu hiệu lên, khí thế của hộ vệ Vương gia đột nhiên biến đổi. Đến lúc này, trên mặt mỗi người đều

mang theo tươi cười ôn hòa xa cách, lưng thẳng, tay nắm roi ngựa, tư thế cưỡi ngựa đều trở nên tiêu chuẩn thống nhất, trở nên trang nghiêm lộ ra vẻ tao nhã.

Lúc này mọi hộ vệ đều lộ ra một loại kiêu ngạo phát ra từ trong khung, còn có sự nho nhã trải qua nhiều năm huấn luyện mới có được. Giờ khắc này, năm trăm hộ vệ, mỗi người đều có một loại phong phạm của nho tướng.

Nhìn bọn họ, Bình ầu rụt đầu rụt cổ, hăm mộ thì thảo lẩm bẩm: “Thế nhân đều nói, thà làm phó dịch Vương gia, không làm thần tử của đế vương. Phó dịch Vương gia chính là nói bọn họ đó.” Bà dùng ánh mắt xa lạ, tràn ngập kính sợ nhìn đám hộ vệ Vương gia, dường như lúc này mới phát hiện, nhóm hán tử cùng bà ở chung hơn một tháng vẫn ôn hòa tùy ý lại là người có thân phận bất phàm như thế.

Khi nhóm hộ vệ bắt đầu tiến vào thành Kiến Khang, gần như là đột nhiên, tiếng kêu la, cười đùa mừng rỡ như điên truyền đến. Đây là tiếng kêu của các thiếu nữ, các nàng ủa ra từ trong đám người, như hồng thủy dũng mãnh hướng về phía xe ngựa của Vương Hoàng mà hét chói tai: “Thất lang, Thất lang, là Thất lang đã trở lại.”

“Thất lang rất không thú vị, vừa đi thì lâu như vậy.”

“Thất lang, chàng không ở đây, vào đông lạnh lẽo thấu xương, mùa xuân cũng không còn cảnh đẹp.”

“Thất lang Thất lang, vì sao giấu giếm không ra mặt?”

Trong tiếng hoan hô, hò hét, mười hộ vệ Vương gia xoay người xuống ngựa, hình thành vòng tròn che chắn bên ngoài xe ngựa của Vương Hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 131: Gặp lại thân nhân ở Kiến Khang

Cùng lúc đó, Vương Hoàng vén rèm xe lên, khuôn mặt tuấn dật thanh hoa của chàng xuất hiện trước mặt mọi người.

Trong chớp mắt khi gương mặt của chàng vừa lộ ra, chỉ nghe ‘tiếng vang mãnh liệt, cũng là chúng nữ thuận tay cầm lấy vật bên cạnh mình, có khi là túi hương, có khi là một nhánh cây, có khi là khăn tay. Trong phút chốc, trăm thứ bay tới, không đầu không đuôi ném về phía Vương Hoàng.

Đúng lúc này, chúng hộ vệ nhất tề tiến lên, đầu ngẩng cao. Tức thì, nhánh cây khăn tay túi hương đều như mưa rơi nên ở trên người bọn họ. Xem động tác của những người này chỉnh tề có trật tự, dù là bị ném trước hay ném sau đều là về mặt thân nhiên, xem ra đã trải qua quá nhiều lần.

Trần Dung nhìn đến đây, lại cười. Nàng chuyển sang Thượng tâu, cất giọng trong trẻo: “Tâu, chúng ta đi trước đi.”

“Vâng.” Thượng tâu lên tiếng, giục ngựa gia tốc.

Đúng lúc này, một hộ vệ bên cạnh xe ngựa của Vương Hoàng đi tới, đứng bên ngoài xe ngựa của Trần Dung, đưa cho nàng một túi hương, nói: “Trần thị A Dung, đây là lang quân nhà ta tặng cho người.”

Túi hương này thật sự quen mắt, đúng rồi, lần trước chàng cũng lấy thứ này đưa cho nàng. Nhìn nó, Trần Dung chậm rãi cười, giọng nàng trả lời có chút khàn khàn: “Không cần.”

Lời của nàng vừa dứt, hộ vệ kia cũng cười nhẹ ra tiếng: “Nữ lang nên biết, lang quân nhà ta đưa gì đó, vẫn nên nhận lấy sẽ tốt hơn. Nữ lang, người ngẫm lại rồi hẵng quyết định.”

Trần Dung nhũn mày. Một lát sau, nàng vươn tay nhỏ bé trắng nõn, tiếp nhận túi hương kia thu vào trong tay áo.

Hộ vệ kia thấy vậy thì vừa lòng lui ra. Chỉ chốc lát, hần đi đến bên cạnh xe ngựa của Vương Hoàng, thấp giọng bẩm: “Nữ lang thu nhận rồi.”

“Thu nhận rồi ư?” Giọng nói tao nhã của Vương Hoàng mang theo ý cười: “Lui ra đi.”

“Vâng.”

Đám người Trần Dung đi đường nhỏ, tốc độ rất nhanh, sau khi Trần Dung nghe ngóng liền biết, nếu không có thêm việc gì đột xuất, đám người Trần Công Nhương một tháng sau mới có thể đến Kiến Khang.

Trần Công Nhương không ở đây, Trần Dung nên tìm kiếm nơi trú ngụ. Sau khi do dự một lát, xe ngựa của nàng đã chạy tới Trần thị ở Kiến Khang. Trần thị ở Kiến Khang đó là Trần thị ở Toánh Xuyên dời đến.

Họ Trần là thế gia công khanh trăm năm, trong thời đại này cũng là phú đệ nhà cao cửa rộng đứng trong hàng đầu. Mà mọi vinh dự đều bắt nguồn từ

Trần thị ở Toánh Xuyên.

Khi xe ngựa tiến vào, Bình ầu có chút khiếp đảm, bà nhìn ngắm bên ngoài, lại nhìn nhìn Trần Dung, nhin không được hỏi: “Nữ lang, Trần Công Nhung không ở đây, chúng ta liệu lĩnh cầu kiến như thế, có thỏa đáng không?”

Trần Dung rũ hai mắt, một hồi lâu, nàng nhẹ giọng trả lời: “Đi La Hạng.”

“La Hạng?” Bình ầu kinh ngạc nhìn về phía Trần Dung, kêu lên: “Vì sao?”

Trần Dung rũ hai mắt, chậm rãi nói: “Thất lang nói phụ huynh ta ở đó.” Tin tức này không phải Thất lang nói, là hai kiếp làm người nên nàng đã sớm biết.

Tuy rằng nàng không muốn đầu nhập vào Trần thị Toánh Xuyên, cũng không muốn đi La Hạng, nàng muốn trọ ở một khách điểm. Nhưng nếu thật sự trú ngụ ở khách điểm, về sau mọi người biết khẳng định sẽ nói nàng không hiểu chuyện, rõ ràng có bốn gia ở đây, lại không chịu đến bái kiến gia nhập. Nàng đầu phục, người ta thu hay không thu nhận nàng là một chuyện, nhưng nếu ngay từ đầu nàng không đến đó, trong thời đại này, rất khó để không bị người ta lên án.

Bình ầu kêu lên vui mừng: “Nữ lang, nữ lang, người là nói, người biết lang chủ và lang quân ở đâu sao? Ai a, chuyện tốt như thế, vì sao không còn sớm nói cho chúng nô biết?” Vừa kêu, bà vừa lộ đầu ra, lớn tiếng nói chuyện với đám người Thượng tầu ở bên ngoài: “Nhanh đi La Hạng, nữ lang nói, lang chủ và lang quân ở nơi đó.”

Một câu thốt ra, tiếng hoan hô vang lên. Chúng phó đồng thời cười đùa, Thượng tầu lại cười ha hả. Lúc này tiếng cười đặc biệt vang dội, trong một khắc, chúng phó từ lúc đi thuyền về phía nam tới nay đều buồn bực, bất an, còn có nao núng cẩn thận, tựa hồ đã tan thành mây khói.

Xe ngựa thay đổi tuyến đường, hướng về La Hạng.

Trần Dung vén rèm xe, một bên nhìn phong cảnh thành Kiến Khang, một bên âm thầm suy nghĩ.

Trong ngoài Kiến Khang, nơi nơi đều có sông ngòi hồ nước, cổ nhân nói gần thủy giả nhân, người Kiến Khang khác biệt ở chỗ nào thì Trần Dung không biết, nhưng nàng có thể nhìn ra, người trong thành tuy rằng không cao lớn bằng Bình thành cùng Nam Dương, nhưng diện mạo của bọn họ hết sức tú lệ trắng trẻo. Bất luận là nam hay nữ, bọn họ đều ăn mặc hết sức hoa lệ phiền phức, mà đeo túi hương là thứ đặc sắc nhất của người dân Kiến Khang. Đưa mắt nhìn lại, khắp nơi ai cũng áo mũ chỉnh tề, trên đường đi đều ngửi thấy mùi thơm ngát.

Hơn nữa, người Kiến Khang đặc biệt yêu ca hát, đi đến đâu đều là ti trúc không dứt, bên ngoài đại phủ nhà cao cửa rộng, có rất nhiều thứ dân rung đùi đắc ý, theo tiếng ti trúc ca hát. Mà đám gác cổng của thế gia danh môn, đối với loại thứ dân này, cũng chỉ là mắt nhắm mắt mở.

Loại an nhàn, phong quang này, chúng phó đến từ phương bắc làm sao đã từng thấy qua? Bọn họ miệng há hốc, ngẩn ngơ ngắm nhìn, thường thường còn kinh hô hai tiếng, khiến nhóm đệ tử thế gia áo mũ chỉnh tề liếc qua nhìn về xem thường.

Đây là thật sự xem thường, nói đến điều này, còn phải tính từ thời Tam quốc, từ sau khi danh sĩ tên gọi Trần Lâm đối với Tào Tháo liếc mắt xem thường, chuyện này đã trở nên nổi danh trong đám quyền quý. Đến triều đại, Nguyễn Tạ lại thường thường đối với người trong lòng thì rất coi trọng, không thích ai thì lắc đầu xem thường. Kết quả là, liếc mắt xem thường đã là phong cách thói quen của danh nhân ân sĩ đối với thế tục hèn mọn. Đến bây giờ, quả thực đã thành phong tục.

Bình ầu nhìn theo một nữ lang mặc vài tím hoa văn khổng tước trăm hoa, mãi cho đến khi nàng ta đã đi xa, bà mới thì thào nói: “Nữ lang, quần áo này thật là hoa mỹ, nếu nữ lang mặc, nữ lang trong thành Kiến Khang, không có một ai so được với người đâu.” Bà chuyển sang nhìn Trần Dung, khoái hoạt híp đôi mắt nhỏ cười nói: “Nữ lang, sau khi yên ổn rồi ầu giúp người may một bộ.”

Trần Dung cười cười, nàng rũ hai mắt, nhẹ giọng nói: “Nữ lang Kiến Khang vốn khác biệt, các nàng có gia thế bất phàm, tính tình cũng kiêu ngạo, thích thể hiện sự độc đáo của bản thân. ầu, trừ phi toàn thành đều xuất hiện xiêm y cùng kiểu dáng, bằng không, chúng ta không thể bất chú.”

Bình ầu ngạc nhiên há miệng, một hồi lâu, bà mới thì thào nói: “Đúng là như vậy sao? May mắn nữ lang biết được.”

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng cười của Thượng tầu: “Xin hỏi lão trượng, La Hạng nằm ở đâu?”

Thượng tầu hỏi là một quân sự tầm 40 50 tuổi với bộ dáng mập mạp. Người như thế thường xuyên giao tiếp với người qua đường, so sánh với những người khác, thường thường sẽ rõ ràng hơn.

Nghe thấy câu hỏi của Thượng tầu, người mập mạp kia quay đầu lại. Hần hướng tới mấy chiếc xe ngựa liếc mắt một cái, sau khi lộ ra một ánh mắt khinh miệt thì không chút để ý chỉ về phía đông: “Năm ở bên kia, đi đến cuối đó là La Hạng.” Ngừ khí và vẻ mặt kia, chính là khinh thị cùng không kiên nhẫn.

Thượng tầu ngẩn ra, nhìn theo người mập mạp kia nghênh ngang rời đi.

Một hạ nhân mắt húng nói: “Người này thật là, chỉ hỏi đường mà thôi, có cần làm ra vẻ như vậy không?”

Lời người đó vừa dứt, giọng của Trần Dung từ trong xe ngựa truyền đến: “Đừng nói nữa, chúng ta đi thôi.”

Người hạ nhân này không rõ, nhưng Trần Dung lại rất rõ. Đường phố ở Kiến Khang được dùng thứ hạng để mệnh danh. Dù là danh môn thế gia hay là

thứ dân bình thường đều rất thích tụ tập. Nói cách khác, ở Kiến Khang đã lâu, vừa nghe thấy người ở tại ngõ nhỏ nào sẽ biết thân phận của người ra sao. Mà người ở La Hạng, rõ ràng là chưa đến cấp bậc để kẻ mập mạp kia cần kết giao.

Đoàn xe tiếp tục đi về phía trước.

Đang đi, Bình ẩu đột nhiên kêu lên: “Này, những người đó đang làm cái gì vậy?”

Chúng phó theo ánh mắt của bà nhìn lại.

Ở ngoài cửa lớn một phủ đệ hoa lệ nhà cao cửa rộng, một hạ nhân đánh xe ngựa đi ra, sau đó, hấn dừng lại một chỗ dốc nhỏ bên ngoài cửa. Sau khi dừng lại, hấn ôm mấy giỏ trúc đặt trong xe ngựa xuống, rồi sau đó đổ hết xuống rãnh kia.

Mà khiến Bình ẩu kêu lên sợ hãi chính là thứ được đổ ra. Thứ đó, trắng bóc như tuyết hương thơm phắc mũi, bên trong còn có thịt cùng đồ ăn, rõ ràng đúng là cơm!

Chúng phó không hện mà cùng phát ra tiếng kêu sợ hãi.

Tiếng kêu của bọn họ khiến người kia quay đầu. Người kia nâng nâng mũ quả dưa, liếc nhìn xe ngựa của Trần Dung, chỉ liếc mắt một cái, người kia lập tức tròn trắng mắt. Chỉ thấy hấn vừa đặt giỏ trúc lên xe ngựa, vừa mắng: “Hương ba lão!”

Tiếng mắng của hấn là có ý đề cao, bọn người Bình ẩu đều nghe thấy rõ ràng. Nhưng thời khắc này, bọn họ còn đang cảm thấy khó hiểu, hiển nhiên vạn vạn lần không thể tin tưởng, lương thực có thể cứu mạng ở trong thành Nam Dương ở nơi đây lại là rác rưởi.

Xe ngựa vẫn tiếp tục chạy đi.

Trong xe ngựa, Trần Dung chỉ liếc mắt một cái, liền cất giọng trong trẻo: “Đừng nhìn nữa, các người phải nhớ kỹ, nơi này là Kiến Khang.”

Lời nàng vừa thốt ra, Bình ẩu lập tức quay đầu, lớn tiếng khen ngợi: “Nữ lang thật sự trí tuệ, hóa ra số lương thực kia ở Kiến Khang lại trở thành vật vô dụng.”

Bình ẩu vừa dứt tiếng, Thượng tâu cũng nói: “Đúng vậy đúng vậy, may mắn nghe theo lời của nữ lang.”

Lúc chuẩn bị rời đi, lương thực của Trần Dung còn lại gần ba chiếc xe ngựa, theo ý tứ của chúng phó, vô luận như thế nào cũng nên mang theo. Nhưng Trần Dung lại kiên trì muốn Thượng tâu xử lý. Vì thế, ba chiếc xe lương thực kia, toàn bộ đổi thành tiền tài ngọc quý không đáng giá trong thành Nam Dương.

Không còn lương thực, trong lòng chúng phó thật sự bất an. Bởi vậy, dọc theo đường đi, mỗi lần bọn họ nhìn về phía đoàn xe của mình đều mắng thầm Trần Dung vài câu. Phải biết rằng, bọn họ lần này đến Kiến Khang mang theo tổng cộng sáu chiếc xe ngựa, Trần Dung ngồi một chiếc, một chiếc chứa đồ dùng tư nhân của nàng, còn có một chiếc là để chúng phó thay phiên nghỉ ngơi, còn lại ba chiếc xe hoàn toàn trống không. Mà trong chiếc xe trống này vốn đựng đầy lương thực quý giá.

Lúc này, một người kêu lên: “La Hạng kia.”

Mọi người vừa nhìn, quả nhiên, phía trước cách đó ba trăm bước, trên một tấm bia đá dùng hành thư viết hai chữ ‘La Hạng’ thật lớn. Bên cạnh tấm bia đá này là cửa vào.

Đã đến La Hạng rồi.

Chúng phó mừng rỡ, liên tục điều khiển xe ngựa, hướng tới trong ngõ nhỏ bên trong.

Đoàn xe nhất tề chạy vào.

Trong nháy mắt, tiếng hô to gọi nhỏ, tiếng cười đùa của chúng phó trở nên tĩnh lặng. Bọn họ nhìn nhà gỗ đơn sơ hai bên ngõ nhỏ, khắp nơi có thể thấy được rác rến cùng với khát cái ngồi xổm ở một góc. Trong lúc nhất thời đều hiểu được vì sao người mập mạp kia vừa nghe bọn họ hỏi về La Hạng thì không có sắc mặt hòa nhã.

Nơi này, không giống như chỗ cho người có thân phận cư ngụ.

Một hồi lâu, giọng của Thượng tâu truyền đến: “Nữ lang, đi như thế nào?”

Trần Dung vẫn giữ vẻ bình tĩnh cất tiếng: “Nói là ở ngõ thứ ba. Đến đó người hỏi một chút.”

“Vâng.”

Đoàn xe tiếp tục chạy về phía trước.

Lúc này, trong nhà gỗ hai bên đường thỉnh thoảng có mấy hài tử phát hiện ra đoàn xe, lập tức, bọn họ chỉ vào xe ngựa Trần Dung, kêu lên: “Có quý nhân đến đây, có quý nhân đến đây.”

Tiếng kêu của bọn họ kinh động người lớn trong phòng. Một đám hán tử, phụ nhân mặc quần áo tồi tàn thỉnh thoảng có mấy chỗ đụn vá đi ra. Bọn họ hướng tới xe ngựa Trần Dung tỉnh té thoáng nhìn rồi lắc lắc đầu, không hề để ý tới nữa. Nhưng đám hán tử này lại quần tam tụ ngũ theo phía sau đoàn xe, một bên cười vang, một bên tò mò nhìn về phía Trần Dung.

Chỉ chốc lát, đã đến ngõ thứ ba.

Mới vừa vào ngõ chúng phó đã nhìn thấy một phủ đệ. Phủ đệ này cũng giống như phòng ốc bên ngoài đều là dùng gỗ kiến tạo nên. Ước chừng có 15 gian ốc tạo thành một hình tứ phương. Mà bên cạnh đại môn còn có hai nhà gỗ nhỏ. Giờ phút này hạ nhân nhìn lên trên phía cửa. Nơi đó, một bảng hiệu trên có khắc hai chữ ‘Trần phủ’.

Trần phủ? Chúng phó đồng thời nhìn về phía Trần Dung.

Mà lúc này, Trần Dung đã vén rèm xe, nàng nhảy xuống xe ngựa, nhẹ giọng nói: “Đến rồi, là nơi này.” Vừa nói, nàng vừa đi tới đại môn.

Đúng lúc này, ‘kẹt’ một tiếng, cửa gỗ mở rộng, một nho sĩ tầm 25, 26 tuổi mặt gầy dài, cằm nhọn đi ra.

Nhìn nho sĩ này, môi Trần Dung run run một chút, nàng nhẹ nhàng gọi: “Đại huynh.”

Nho sĩ kia ngẩn ra, từ từ quay đầu. Đầu tiên hắn liếc mắt một cái nhìn thấy hai người Bình ẩu và Thượng tẩu, sau đó thấy được Trần Dung. Nhìn Trần Dung, nho sĩ kia mở to mắt, một hồi lâu, hắn cẩn thận hỏi lại: “A Dung?”

Trần Dung liên tục gật đầu, chạy về phía hắn.

Nho sĩ kia vẫn không dám tin trừng mắt nhìn nàng, sau khi ngắm đám người Bình ẩu và Thượng tẩu phía sau Trần Dung vài lần, xác nhận không nhận lầm, hắn tiến lên một bước, ôm chặt lấy Trần Dung chạy tới. Nho sĩ ôm chặt nàng, run giọng kêu: “A Dung, A Dung của ta, là A Dung của ta.” Sau khi gọi vài tiếng, hắn quay đầu lại, dất cổ họng kêu lên: “Mau, nhanh đi bẩm báo, nói cho bọn họ biết, A Dung của ta đã trở lại.”

Hốc mắt hắn đỏ hồng, quay đầu đánh giá Trần Dung một phen rồi cười nói: “Ta trước kia chỉ biết, sau khi A Dung của ta lớn lên nhất định là một mỹ nhân, nhưng ta sai lầm rồi, A Dung đâu chỉ là một mỹ nhân? Rõ ràng đã là một đại mỹ nhân.”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc ôn hoà hiền hậu, Trần Dung đỏ hốc mắt, nàng hạnh phúc kêu lên: “Đại huynh, Đại huynh, Đại huynh.” Đến lần này gấp lại, nàng mới biết được, bản thân vẫn luôn nhớ mong Đại huynh đến vậy.

“Ừ, ừ, ừ.” Nàng liên tục gọi ba tiếng, Đại huynh liền đáp ứng ba tiếng.

Sau đó hai huynh muội người nhìn ta, ta nhìn người đều tươi cười.

Năm đó khi ở Bình thành, Đại huynh cũng giống như phụ huynh, đối với Trần Dung đâu sùng có thừa. Chính là bởi vì rất sùng, khiến cho Trần Dung từ nhỏ đã không chịu thua, còn có sự nuông chiều không xứng với xuất thân của nàng.

Ngay khi hai huynh muội đang tươi cười, hốc mắt đỏ ửng, chỗ cửa phòng xuất hiện năm bóng người.

Đại huynh quay đầu lại, hắn nắm tay Trần Dung tới gần bọn họ, nhẹ giọng nói: “A Dung, phụ thân mất rồi.” Giọng của hắn hơi khàn khàn.

Cho dù đã sớm biết, lúc này Trần Dung vẫn đỏ hốc mắt.

Đại huynh nắm tay nàng dẫn đến trước mặt một thiếu phụ tầm 21 22 tuổi, màu da trắng trẻo đầy đặn, thân hình cao lớn, gương mặt ngay ngắn, có vài phần khôn khéo, Đại huynh nói: “A Dung, đây là tần tẩu tử của muội, tẩu tử trước kia của muội cùng phụ thân đã bị lưu dân giết rồi.”

Trần Dung nghẹn cổ họng, hướng tới phụ nhân kia thi lễ, gọi: “Gặp qua tẩu tử.”

Phụ nhân kia liếc nhìn Trần Dung một cái, chuyển sang Đại huynh, nói với vẻ không hài lòng: “Chỉ là một muội tử thứ xuất, đáng để vui mừng như vậy sao? Còn gọi tất cả chúng ta đi ra.” Dứt lời, ả xoay vòng eo mập mạp, tự trở về phòng.

Ả vừa đi, một nam hán béo mập mông tròn lon ton chạy tới, vừa nhìn Trần Dung làm mặt quỷ, vừa gọi ‘Mẫu thân, mẫu thân’ rồi chạy theo.

Đại huynh tức giận khiến mặt đỏ bừng, hắn đang muốn mở miệng, Trần Dung kéo kéo ống tay áo của hắn, khẽ nói: “Đại huynh, không sao đâu.”

Đại huynh quay đầu, hắn đối mặt với hai tròng mắt trong suốt bình thản của Trần Dung, nói với giọng áy náy: “A dung, Đại huynh vô năng.”

Trần Dung cười, nhìn thẳng hắn, ngữ khí nhẹ nhàng: “Đại huynh, thật sự không sao mà.”

Tẩu tử này, kiếp trước nàng đã gặp qua, có điều lần đó ả đến là khi biết nàng đã gả cho một đại tướng quân, cố ý tìm tới cửa báo tang Ước chừng vào mùa hè sang năm Đại huynh của nàng sẽ nhiễm bệnh truyền nhiễm mà chết. Cũng nhờ một lần kia, nàng mới nhận ra sự thô bạo và không biết xấu hổ của người tẩu tử này. Ngay lúc đó ả đòi tiền không thành lại biết Trần Dung không được sủng, ngay cả tỳ nữ bên cạnh cũng dám bắt nạt, vì thế trước mặt mọi người chửi ầm lên, lời lẽ vũ nhục, ác độc, làm nàng không còn chốn nào dung thân, khiến Trần Dung sau khi trọng sinh nhớ đến luôn muốn nguyện ý xa lánh.

Lúc này, một phụ nhân thấp bé tầm 17 18 tuổi tiến đến, nàng ta nhìn Trần Dung cười rụt rè rồi gọi: “A Dung.”

Trần Dung chuyển mắt sang nhìn Đại huynh.

Đại huynh ha hả cười, chỉ vào phụ nhân này nói: “Muội tử, đây là Như phu nhân của Đại huynh, tên là A Cô, tính tình của nàng rất tốt, muội có gì không hiểu thì có thể hỏi thăm nàng.”

Trần Dung cười, gọi phụ nhân kia một tiếng, rồi nói với Đại huynh: “Đại huynh, chờ ta một chút.”

Đại huynh ngăn ra, Trần Dung cất bước đi về phía Thượng tầu, tới bên cạnh lão, nàng thấp giọng nói: “Tầu, đi tìm tòi gần đây có tiểu viện nào có thể thuê ở hay không.”

Thượng tầu khó hiểu nhìn về phía Trần Dung, lão nhìn Trần gia Đại huynh đứng ở bậc thang đang yêu thương vui mừng nhìn Trần Dung, thấp giọng khuyên nhủ: “Nữ lang cần gì như vậy, lang quân rất đau sùng người mà.”

Trần Dung cười, nàng lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Chỉ cần tìm xung quanh, không được vượt quá năm trăm bước. Tầu, người không biết tầu tử này của ta đâu, ở chung một chỗ với ả, chỉ sợ ngay cả Trần Công Nhương cũng không nguyện ý để cho ta diện kiến bệ hạ.”

Trong thời đại tự cho là thanh hoa, cực đoan khinh thường tục vật, chú ý mặt mũi này, tầu tử chanh chua của nàng chỉ cần bộc lộ bản tính một lần, chỉ sợ đám kẻ sĩ sẽ đối với một nhà bọn họ kính nhi viễn chi.

Cả đời này của nàng đã không có khả năng dựa vào một nam nhân tốt, trải qua những ngày tháng hạnh phúc. Nếu hết thấy chỉ có thể dựa vào chính mình, như vậy về sau con đường phải đi ra sao, nàng đều phải chuẩn bị cho thật tốt.

Nhìn thấy Thượng tầu còn đang do dự, Trần Dung khẽ nói: “Ngơ ngác ở đó làm gì, ta sẽ lặng lẽ nói cho Đại huynh chuyện ta sẽ diện kiến bệ hạ. Hân huynh ấy nghe thấy như vậy, cũng nguyện ý để ta tách ra ở riêng thôi.”

Dừng một chút, nàng còn nói thêm: “Trần Công Nhương vừa đến, ta sẽ tới ở chung với nhà bọn họ, người thuê phòng chú ý một chút, không thể thuê quá lâu.”

Thượng tầu ngẫm nghĩ, gật đầu nói: “Vâng.”

Mà lúc này, Đại huynh đã đi nhanh về phía Trần Dung.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 132: Trần Dung quyết đoán tuyệt tình

Đại huynh gọi: “A Dung, mau mau vào nhà đi.”

Trần Dung lên tiếng, quay đầu lại. Ở phía sau nàng, chúng phó đồng thời thi lễ, kêu: “Nô gặp qua lang quân.”

Đại huynh ha hả cười, hân thân thiết nhìn đám hạ nhân đã đi theo lão gia, nhìn nhìn, hốc mắt hân hơi đỏ hồng, giọng cũng có chút khàn khàn.

Sau khi dùng tay áo lau mắt, Đại huynh khẽ nói: “Các người cũng mau mau vào nhà đi, từ Bình thành đến đây, đâu chỉ là ngàn dặm? A Dung đáng thương của ta nếu không phải nhờ các người che chở nhất định sẽ không thể bình an đến nơi. Vào đi vào đi.”

Chúng phó đồng thời lên tiếng đáp ứng, đi theo phía sau Trần Dung vào trong phòng.

Bọn họ vừa đi, Như phu nhân A Cô của Trần gia Đại huynh cũng nhanh chóng đuổi theo.

Nhìn đội ngũ lớn với hơn mười hạ nhân, sáu chiếc xe ngựa, Trần gia Đại tầu vẫn giả bộ trấn định hướng tới một tỷ nữ phát phát tay, lặng lẽ nói: “Người chạy đi xem xét, nhìn xem kia trong xe ngựa chứa cái gì.”

“Vâng.”

“Nhớ rõ xem cẩn thận chút.”

“Vâng.”

Tỷ nữ kia rời đi, Trần gia Đại tầu dòr tháp đến bên vách tường phía đông, nghiêng tai lắng nghe.

Một tiếng khóc vang lên, ở phía đông trong phòng truyền đến giọng nói thân thiết của Đại huynh: “A Dung, sao muội lại tới được đây? Nghe nói thành Lạc Dương đã bị người Hồ thiêu đốt, Bình thành thì sao? Bình thành không có việc gì chứ?”

Trần Dung trả lời, giọng nói trong suốt có sự mềm mại trời sinh: “Chúng ta là theo đoàn xe Vương thị rời khỏi Bình thành, ở Nam Dương gặp người mấy tháng, lần này lại theo đoàn xe Lang Gia Vương thị đến Kiến Khang.”

Nghe đến đó, Trần gia Đại tẩu thì thào nói: “Lang Gia Vương thị?” Trong giọng có sự hâm mộ. Đảo mắt ả lại phất phất tay, gọi đến một tỳ nữ khác rồi nói: “Người tìm cách thân cận với đám người phương bắc dã man này, xem bọn họ có qua lại gần gũi với Lang Gia Vương thị hay không.” Thử muội này của trượng phu, tuy rằng thân phận không tốt nhưng diện mạo lại rất mê người, một nữ lang mồ côi ngần dậm bốn ba, cũng không biết có phát sinh chuyện gì hay không?

Nghĩ đến đây, Trần gia Đại tẩu đột nhiên có chút hối hận, vừa rồi khi nữ lang này vào cửa, ả hẳn nên thân thiện một chút, dù thế nào, cũng phải thăm dò chi tiết rồi mới ra oai phù đầu.

Trong lúc Trần gia Đại tẩu đang nói thầm, tỳ nữ lúc trước chạy tới, nàng ta bắt mắt lắm lắm: “Không có cái gì cả. Thật là, có ba chiếc xe ngựa hoàn toàn trống rỗng.”

Nghe đến đó, Trần gia Đại tẩu sầm mặt.

Chỉ chớp lát, tỳ nữ lúc sau chạy tới, nàng ta dựa sát vào, nhẹ nhàng nói: “Đã hỏi đám hạ nhân, bọn họ đều nói năng hàm hồ Theo nô tỳ thấy, với thân phận của bọn họ, làm sao có thể tiếp xúc được với quý nhân như thế?”

Lời này vừa thốt ra, sắc mặt Trần gia Đại tẩu hoàn toàn trầm xuống.

Ả đứng lên, uống éo vòng eo mập mạp, đi ra cửa phòng.

Đi đến bậc thang, Trần gia Đại tẩu chỉ vào một lão bộc nhà mình đang bận việc mà mắng chửi: “Lão bất tử, người chính là kẻ ăn không ngồi rồi. Chẳng có bản sự gì cả, mà chộc phiền toái thì lại rất nhuần nhuyễn. Ta phi! Vừa chộc thì lại chộc vào một con chó hoang, người muốn lão nương mệt chết sao?”

Giọng nói sắc nhọn chói tai, thật sự khó nghe.

Trần Dung đang dựa vào bên cạnh Đại huynh, cùng hấn thủ thì tâm sự, vừa nghe thấy lời này, nàng ngẩn ra, mà gương mặt gầy gò của Đại huynh cũng trở nên xanh mét.

Hắn đứng phắt dậy, lao ra cửa phòng kêu lên: “Đừng mắng nữa.”

Trần gia Đại tẩu nghe thấy xoay người lại, ả chống nạnh, ngón trỏ tay phải chỉ thẳng vào cái mũi của Đại huynh, nước miếng phun ra như mưa: “Đáng chết, người dám rống lão nương người sao? A? Người dám rống lão nương người?” Ả vừa mắng vừa tới gần, trong nháy mắt đã khiến Đại huynh lui vào trong phòng.

Đứng ở bên cửa, Trần gia Đại tẩu vươn ngón trỏ, giống như cố ý vô tình chỉ vào Trần Dung rít gào: “Lão nương lo liệu cái nhà này dễ dàng lắm sao? Cái gì không đứng đắn thì đều chạy về đây..... Cũng không nhìn xem bản thân về ngoài tao mị thể nào, sao không gả cho một nam nhân đi, dựa vào cái gì mà bắt lão nương nuôi một đồng dân đen lớn lên như chó hoang thế này?”

Lời mắng chửi này vô cùng khó nghe. Trần Dung nhìn lại Đại huynh nhà mình, đã thấy gương mặt hắn xanh trắng, tức giận đến cả người run rẩy, nhưng một chữ cũng nói không nên lời, còn vì phụ nhân nước miếng bắn ra bốn phía kia không ngừng lui về phía sau.

Trần Dung thấy thế, chậm rãi đứng lên.

Nàng cũng không để ý tới Trần gia Đại tẩu, chỉ chậm rãi đi đến trước mặt huynh trưởng. Đại huynh thấy nàng đi tới, vội vàng lúng ta lúng túng kêu lên: “Trần Dung, muội đừng lấy làm phiền lòng, muội.....” Hắn còn chưa nói xong, bên cạnh Trần gia Đại tẩu đã đặt móng ngồi dưới đất, òa khóc: “Đáng chết, kẻ không có bản sự như người, có vất vả lẫn lộn làm cái gì cũng không xong, thời gian qua, nếu không có lão nương lo liệu cái nhà này, thì cốt của người cũng đem cho chó rồi. Đáng chết! Người dựa vào cái gì mà bắt lão nương nuôi đám người vô dụng kia? Ô ô.....”

Trong tiếng khóc lớn của ả, giọng của Đại ca hoàn toàn bị chìm ngấm. Hắn chỉ đành lúng ta lúng túng ngậm miệng, về mặt xin lỗi bất an nhìn Trần Dung.

Nhìn gương mặt huynh trưởng gầy yếu mỗi một, nhìn bộ dạng của hắn nhiều năm bị ức hiếp trở nên đáng khinh, Trần Dung rừ rừ.

Thật vất vả đợi cho Trần gia Đại tẩu dừng tiếng khóc, Trần Dung đột nhiên kêu: “Bình ẩu, cầm giấy lụa đến.”

Mọi người ngẩn ra.

Trần gia Đại tẩu cũng ngừng tiếng khóc, tròn to một đôi mắt vàng đục ngầu nhìn Trần Dung.

Chỉ chớp lát, Bình ẩu đã đi tới.

Trần Dung đặt giấy lên bàn, vung bút viết mấy chữ, sau đó nàng đi đến trước mặt Trần gia Đại tẩu, ném sách lụa về phía ả, thản nhiên nói: “Đồng ý thì

làm chứng!”

Trần gia Đại tẩu ngẩn ngơ, cúi đầu nhìn về phía sách lụa kia, chậm rãi thì thầm: “Nay cùng Đại huynh Trần Khởi đoạn tuyệt quan hệ huynh muội. Từ nay về sau, phú quý nghèo hèn đều không hề dính líu, tựa như người qua đường.” Phía dưới đã ký tên của Trần Dung.

Lần này, tất cả mọi người ngây dại.

Bọn họ không dám tin nhìn Trần Dung, ngay cả Trần gia Đại tẩu kia cũng há to miệng, vẻ mặt dại ra. Á lớn lên trong phố phường, cũng đã gặp qua không ít người muôn hình muôn vẻ, nhưng trong trí nhớ của mình, không có một ai giống như nữ lang này ngoan tuyệt quyết đoán, không để lại đường lui cho mình như thế!

Sắc mặt Trần gia Đại huynh trắng bệch, hần tiến lên một bước, vội vàng kêu lên: “A Dung!” Hần tức giận đến toàn thân phát run: “A Dung, muội!”

A Dung quay đầu nhìn về phía hần.

Mặc kệ Trần gia Đại tẩu, nàng hướng tới huynh trưởng nhà mình lặng lẽ chớp mắt vài cái. Ánh mắt này thập phần nghịch ngợm, thập phần tinh linh cổ quái. Trong khoảng thời gian ngắn, Đại huynh tựa hồ trở lại 7, 8 năm trước. Khi đó ở Bình thành, muội từ này ở bên ngoài chọc họa, trở về nhờ mình chống đỡ chịu trách nhiệm cũng chớp mắt như thế. Mà hần chưa từng cự tuyệt nàng bao giờ.

Đại huynh nuốt ra lời định chỉ trích. Đúng lúc này, Trần Dung xoay người, cúi đầu khóc nói: “Phụ thân năm đó chỉ để lại một chút gia sản, trên đường đi về phía nam vừa gặp phải phi tặc lại gặp phải người Hồ, nếu không nhờ người Vương gia vãn che chở, chúng ta làm sao có thể sống đến bây giờ? Thật không ngờ, thật vất vả tìm được huynh trưởng, cũng lại không muốn thu lưu chúng ta. Không thu lưu thì không thu lưu, ta cũng không tin người mấy người chúng ta có tay có chân lại không thể sống sót ở trong thành Kiến Khang.”

Vốn Trần gia Đại tẩu nhìn thấy Trần Dung thống khoái đã đoạn tuyệt quan hệ huynh muội như thế thì cảm thấy hơi hồ nghi, tay cầm bút dù thế nào cũng không thể ký xuống. Hiện tại nghe thấy Trần Dung nói như thế, vội vàng tìm mực, ấn tay xuống sách lụa. Sau đó lại vội vàng đem sách lụa tới Trần gia Đại huynh kêu lên: “Mau ký mau ký.” Vừa nói, ả vừa cầm ngón cái Trần gia Đại huynh ấn lên một dấu tay.

Mãi cho đến khi sách lụa được Trần Dung thu hồi, Trần gia Đại huynh vẫn hốt hoảng.

Trần Dung cầm cuộn giấy lụa kia, đi ra cửa phòng, nhìn Bình ầu và Thượng tẩu nói: “Đi thôi.”

Đến khi nàng lên xe ngựa, Đại huynh mới giật mình tỉnh lại, hần vội vàng bỏ ra thê tử, vọt về phía Trần Dung kêu lên: “A Dung, A Dung.” Trong ngữ khí có nước nỡ, có chán ghét, có bất lực.

Khi hần xông tới gần xe ngựa của Trần Dung, Trần Dung vén lên rèm xe, nàng dựa sát vào huynh trưởng, khẽ nói: “Đại huynh, ta đã có an bài, huynh không cần bối rối, về sau tìm được cơ hội, ta sẽ nói suy nghĩ của mình cho huynh nghe.”

Nói xong lời này, nàng dùng tay áo giả vờ giả vệt lau nước mắt, nghẹn ngào quát: “Đi.”

“Vâng.”

Xe ngựa khởi động.

Đến khi đoàn người ra khỏi đại môn, Trần gia Đại huynh bị biến cố xảy ra khiến cho ngấy ra như phỏng. Ở phía sau hần, Trần gia Đại tẩu đột nhiên liên tiếp thở dài, ả trở mắt nhìn sáu chiếc xe ngựa, thì thào nói: “Xe là xe ngựa thượng đẳng, ngựa cũng là tuần mã thượng đẳng, sao ta lại quên điểm này chứ?” Nói tới đây, ả đột nhiên nâng tay tát cho mình một cái!

Xe ngựa chạy đi, Trần Dung nói với Thượng tẩu: “Trước tìm một khách điểm để ở lại, tẩu, mấy ngày nay người thuê một phòng ốc quanh đây cho ta. Nhớ kỹ, phải tìm một chỗ an toàn, cách nhà Đại huynh của ta xa một chút.”

Sau một lúc lâu, Thượng tẩu mới đáp: “Vâng.”

Lúc này, lão cùng với chúng phó giống như đều bị bất thành linh trở nên hôn mê choáng váng mà không hiểu vì sao.

Lập tức, đoàn người chạy vào một khách điểm.

Ngày thứ ba, Thượng tẩu đã tìm được một sân viện, sau khi cùng Trần Dung thương lượng lão đã thuê lại sân này. Sân viện kia ở phía sau một phủ đệ phú hào, sân rất nhỏ, chỉ có mười gian nhà gỗ. Nhưng bởi vì dựa dẫm vào phủ hào trước đó nên rất an toàn. Hơn nữa sân viện cũng được sửa sang lại khá tinh xảo.

Dù là về vẻ ngoài, hay là đi vào bên trong, sân viện này so với của Trần gia Đại huynh còn xa hoa hơn.

Đêm đã khuya.

Bình ầu một bên đi theo Trần Dung, một bên nói thầm: “Sân nhỏ thế này mà cũng quý giá. Ở thành Nam Dương, giá chỉ bằng một phần mười thôi.”

Đào nương, bà lại nói với về bực bội: “Lang quân thật là, sao lại tìm một người phụ nhân tục tăng chanh chua như thế làm vợ chứ. Ai, ai.” Dứt lời, bà liếc

nhìn Trần Dung, trong ánh mắt lộ vẻ lên án.

Trong tiếng thờ dài cùng lên án của bà, Trần Dung không rên một tiếng.

Chỉ chốc lát, mệnh lệnh của nàng truyền đến: “Đóng cửa phòng lại.”

“Vâng.”

Thượng tâu và Bình ầu vẫn đang thì thầm lái nhái đóng mọi cửa nẻo, đi đến phía trước Trần Dung.

Lúc này Trần Dung lẳng lặng đứng trong ánh lửa, nàng nhìn Thượng tâu, cười nói: “Tâu, đem mấy thứ đó đến đây đi.”

“Vâng.”

Đáp ứng xong, Thượng tâu cầm một cây búa treo lên một chiếc xe ngựa trống không.

Bên cạnh, Bình ầu ngạc nhiên hỏi: “Đem cái gì ra vậy?”

Bà mới nói đến đây, trong xe ngựa truyền đến từng tiếng trầm đục, rồi là âm thanh vách xe vỡ tan.

Bình ầu vội vàng tiến lên, đang muốn hỏi, Thượng tâu đã xốc rèm xe nhảy xuống.

Lão ôm một thùng gỗ đặt ở trước mặt Trần Dung, tiếp theo, lại nhảy lên xe ngựa.

Trong nháy mắt, từng thùng gỗ cùng ống trúc nhỏ đặt trước mặt Trần Dung và Bình ầu.

Mà Thượng tâu sau khi phá vỡ thành xe lại đi tới một xe ngựa trống không khác.

Sau hai khắc, ba chiếc xe ngựa trống không, còn có xe mà Trần Dung ngồi và xe ngựa chứa đồ dùng tư nhân của Trần Dung tất cả đều bị Thượng tâu phá vỡ, 70 80 thùng gỗ nhỏ được Thượng tâu chuyển xuống, đặt trước mặt hai người.

Thượng tâu nhảy xuống xe ngựa, nói: “Nữ lang, hết rồi.”

Trần Dung gật đầu.

Lúc này, Bình ầu đã chỉ vào một thùng gỗ, cười toe toét đến nửa ngày. Trong thùng gỗ kia châu quang long lánh, có cả ánh vàng, bên trong rõ ràng chứa đầy vàng ngọc châu báu!

Bình ầu thở gấp, vỗ ngực không dám tin hỏi: “Chỗ này từ đâu mà có vậy?”

Thượng tâu ha hả cười nói: “Tất nhiên là dùng ba chiếc xe lương thực đổi lấy.” Lúc này trở lại Kiến Khang chỉ có vài thế gia đại phủ khiến Nam Dương vương kiêng kị mà thôi. Những người bị bắt lưu lại đối với lương thực có thể bảo toàn tính mạng vẫn có nhu cầu cấp bách. Khi Thượng tâu đem bán, giá lương thực đã tăng tới nửa đấu một mảnh vàng lá, mà đây vẫn chưa phải giá chót! Bởi vậy, chỉ trong vòng vài canh giờ ngắn ngủi, Thượng tâu đã dùng ba chiếc xe ngựa đổi được nhiều vàng bạc châu báu như thế.

Bình ầu nghe xong lời giải thích, hai mắt cười đến híp thành một đường, bà hướng tới phía đông quỳ xuống, thì thầm cảm tạ quỷ thần một phen, sau đó đứng lên nhìn Trần Dung vui tươi hơn hỏi: “Nhiều châu báu như thế, đủ cho chúng ta mua ba mươi chiếc xe lương thực rồi.”

Thượng tâu ở một bên cười nói: “Không, ba mươi xe lương thực là giá trước kia của Nam Dương, lão nô đã hỏi, Kiến Khang này sản vật phong phú, giá lương thực vô cùng thấp. Lão nô đánh giá, số tiền này muốn đổi ba trăm xe lương thực cũng được.”

Đảo mắt, lão lại bất mãn nói thàn: “Cũng chỉ có giá lương thực là rẻ, sân viện nhỏ thế này ở thành Nam Dương, giá chỉ bằng một phần mười thôi.”

Bên cạnh lão, Bình ầu sợ hãi ca thán liên tục: “Ba trăm xe lương thực ư? Trời ạ, nữ lang, ba trăm xe lương thực thì chúng ta đời này, kiếp sau, kiếp sau nữa đều ăn không hết mà.”

Trần Dung cười cười, thấp giọng nói: “Không phải, nơi này ăn mặc tiêu dùng đều đắt đỏ hơn thành Nam Dương. Số châu báu này cũng chỉ đủ cho chúng ta dùng hết đời này thôi.”

Bình ầu vội vàng tiếp lời: “Vâng cũng đủ rồi.”

Trần Dung cong khoe miệng, nói: “Đêm đã khuya, Bình ầu, Thượng tâu, các người nên đi nghỉ, nhớ kỹ chỉ để lại mười thùng, năm thùng lưu trữ cho gia dụng, năm thùng thì cất vào kho, còn lại đều phải chôn giấu kín.”

“Vâng.”

Trần Dung lấy cuộc sách lựa ghi rõ việc đoạn tuyệt quan hệ ra, đưa nó cho Bình ầu, nói: “Cất thứ này cho kỹ.”

“Vàng.”

Bình ầu thu hồi, đột nhiên thở dài: “Nữ lang làm như vậy cũng quá vô tình, rất vội vàng rồi.”

Vội vàng ư? Nàng cùng với Đại tẩu kia đã quen biết hai đời, làm sao có thể nói là vội vàng? Về phần vô tình? Trần Dung chậm rãi cười, thấp giọng nói: “Thứ ta có được vốn không nhiều lắm, ầu, đã đến mức này, ta sẽ không cho phép bất luận kẻ nào phá hỏng!”

Bình ầu không hiểu, Thượng tẩu cũng không hiểu.

Trần Dung không muốn giải thích với bọn họ, nàng xoay người, lẳng lặng hướng tới tâm phòng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133: Tìm tới cửa

Một đêm vô sự.

Trần Dung bị ánh dương quang màu vàng chiếu rọi nên tỉnh lại. Nàng nghiêng đầu, nhìn khung cảnh sáng ngời bên ngoài, nghe chim hót ríu rít, tiếng người nói, còn có tiếng kêu vui mừng mơ hồ truyền đến, nàng chậm rãi cười, thầm nghĩ: Ta đã đến Kiến Khang rồi.

Kiến Khang, đó là một danh từ xinh đẹp lại xa xôi đến cỡ nào, nơi đó tiền tài như cận bã, rượu thịt hiếm có đều có thể ném cho heo cho chó, nơi đó, tiếng hoan hô cười đùa chưa bao giờ ngừng, lương thực dù thế nào cũng không ăn hết.

Kiến Khang, trong trí nhớ hai kiếp làm người của nàng đều giống như chỗ thần tiên vậy. Nó rời xa khói lửa, không có phân tranh, ở chỗ này chỉ có xa hoa, phú quý, còn có thái bình vô cùng vô tận.

Trần Dung chậm rãi ngồi dậy, mỉm cười, đi đến ngồi xuống trước gương đồng. Hiện tại, nàng đã trở nên sung túc, cũng đủ để trải qua cuộc sống no đủ ở thành Kiến Khang. Nàng cần chính là không bị trở thành thiếp thất hay đồ chơi gì đó mà nam nhân có thể đưa tới đưa đi, đùa qua đùa lại, cũng không cần cùng nữ nhân khác tranh đấu, hao tổn tâm cơ. Cho nên, hiện tại nàng cần cố gắng diện kiến bệ hạ, được sự cho phép của hắn: Chung thân không lấy chồng.

Nghĩ đến đây, Trần Dung khẽ ca hát.

Bình ầu đã sớm chờ ở ngoài cửa, bà nghe thấy tiếng ca của Trần Dung thì không khỏi nở nụ cười: “Nữ lang dậy rồi sao? Hôm nay sao lại cao hứng như thế?”

Dứt lời, bà bụng chậu nửa mặt đẩy cửa mà vào.

Trần Dung cười nói: “Không phải hôm nay, là từ nay về sau ta đều sẽ rất vui vẻ.” Nhìn mình trong gương đồng tóc dài xõa tung, gương mặt thanh xuân khiến người yêu thích, Trần Dung nghịch ngợm mở to mắt.

Bình ầu ha hả cười, một bên giúp nàng chải tóc, một bên nói: “Vậy nữ lang có chuẩn bị một ít điền sản ở Kiến Khang không?”

“Điền sản tất nhiên là phải có, nhưng mà trong Kiến Khang có rất nhiều quý nhân, ta muốn chuẩn bị cũng phải chờ gặp bệ hạ rồi nói sau.” Chỉ có như vậy, nàng mới có thể bảo vệ số điền sản này. Phải biết rằng, toàn bộ điền sản trong thành Kiến Khang đều do các đại thế gia sở hữu. Ngay cả hiện tại không phải, về sau cũng sẽ bị bọn họ mạnh mẽ cướp đoạt đi.

Nhưng thật ra cửa hàng thì có thể lo liệu một chút.

Trần Dung đứng lên, mở rộng hai tay, khoác lên bộ thường phục, lại khe khẽ ca hát.

Trần Dung đi ra sân.

Tiểu viện của nàng, mặt sau là một con phố nhỏ, con phố nhỏ kia là nơi nhóm thứ dân giao dịch hằng ngày, cực kỳ náo nhiệt.

Trần Dung sai người bưng ra một cái tháp, nàng ngồi trên tháp vừa phơi nắng vừa lắng nghe tiếng ồn ào náo động bên ngoài.

Một lát sau, Trần Dung nhắm hai mắt mở miệng nói: “Tẩu, chuẩn bị một phần thiếp mời, ngươi đưa đến Trần phủ Kiến Khang trình gặp.”

Thượng tẩu lên tiếng, đi ra ngoài.

Chỉ chốc lát, Trần Dung lại ra lệnh: “Ấu, ngươi gọi hai người đi ngầm điều tra chuyện Đại huynh ta, nhớ kỹ, mọi chuyện của huynh ấy, ta đều phải biết.”

“Vâng.”

Lại một lát sau, Trần Dung mở mắt ra, nói với một tỳ nữ còn lại: “Mang gương đồng đến đây.”

“Vâng.”

Chỉ chốc lát, một gương đồng xuất hiện ở trước mắt nàng.

Trần Dung vươn tay tiếp nhận, nàng nghiêng đầu, nhìn chăm chú vào gương mặt trắng nõn mềm mại, mị thái trời sinh, nàng vươn tay trái, móng tay thật dài trên ngón út khẽ lướt qua sườn mặt, sau đó, nàng đột nhiên hỏi: “Người nói xem, nếu ở đây ta cắt một dao, sẽ như thế nào?”

Tỳ nữ hoảng sợ, cả kinh kêu lên: “Nữ lang, vạn vạn lần không thể, vạn vạn lần không thể.”

Trần Dung liếc nàng ta một cái, sáng giọng: “Sợ cái gì? Ta chỉ là nói thôi.”

Nàng vẫn đang nhìn mình trong gương, móng tay ngón út vẫn lướt qua từng đường nét gương mặt. Một lát sau, nàng đặt gương đồng xuống, thì thào nói: “Vẫn là không dám cũng không nguyện ý.”

Dứt lời, nàng ngả về phía sau, nhắm lại hai mắt.

Tỳ nữ kia lúc này đã kinh sợ đổ một thân mồ hôi lạnh, thấy nàng nhắm lại mắt, vội vàng tiến lên thu hồi gương đồng.

Cũng không biết qua bao lâu, tiếng nói nhỏ của Bình ẩu truyền đến: “Nữ lang, lang quân đang ở chung quanh tìm người.”

Trần Dung ‘Uh’ một tiếng, nói: “Người đi dẫn huynh ấy đến.”

“Vâng.”

Lại một lát sau, Trần Dung thì thào nói: “Cứ nằm thế này thật không thú vị, bảo Thượng tẩu khoét một lỗ nhỏ ở trên tường, để ta xem xét bên ngoài một chút.”

Lời của nàng vừa thốt ra, một tiếng cười truyền đến: “A Dung cần gì phải vậy?”

Câu nói vừa vang lên, Trần Dung nhảy dựng lên, nàng xoay phắt người lại, trừng mắt nhìn người nọ quát: “Người, sao người lại tới đây?”

Trong cái nhìn chăm chú của nàng, thiếu niên ốm yếu kia được tỳ nữ nâng đỡ chậm rì rì đi đến đối diện với nàng, hần vừa đứng lại, hai tỳ nữ liền tự động vào phòng, bưng ra một bộ thấp dạn cho hần.

Sau đó, thiếu niên ngồi xuống.

Thiếu niên ngồi xuống rồi, hai tỳ nữ bắt đầu dâng hương, nấu rượu, còn để trước mặt hần một đĩa đựng điểm tâm.

Thiếu niên ăn một miếng điểm tâm tinh xảo tỳ nữ đưa tới bên miệng, liếc Trần Dung một cái, nói: “Cần gì giật mình như thế? Chẳng lẽ nàng còn tưởng rằng, Trần thị A Dung nàng là ẩn sĩ thần long thấy dấu không thấy đuôi sao, chỉ cần nàng không ra ngoài, không có ai biết chỗ ở của nàng sao?” Giọng nói sắc nhọn trào phúng, đúng là Hoàn Cửu lang.

Trần Dung chậm rãi ngồi xuống, nàng nhìn thiếu niên tái nhợt này, sau một lúc lâu, mới khẽ nói: “Quân tử tiến đến, có gì chỉ báo?”

“Chỉ báo ư? Không có.”

Hoàn Cửu lang vỗ vỗ tay, chậm rãi đứng lên, sau đó, xoay người rời đi.

Hần vừa động, nhóm tỳ nữ vừa mới chuẩn bị xong lập tức đem các thứ một lần nữa thu hồi, lại đem thấp trả lại chỗ cũ, khiến trong sân khôi phục thành bộ dạng giống như lúc bọn họ chưa tới, đoàn người thi thi nhiên nhiên lên xe ngựa.

Xe ngựa của Hoàn Cửu lang vừa mới ra khỏi cửa, Bình ẩu đã dẫn Trần gia Đại huynh đi tới. Trần gia Đại huynh chỉ thoáng nhìn, liền mở to mắt trông theo dấu hiệu trên xe ngựa, còn có gương mặt gầy yếu trắng trẻo của thiếu niên lộ ra sau rèm xe mà ngẩn ngơ.

Đến khi bọn họ đi xa, Bình ẩu thúc giục mãi, Trần gia Đại huynh mới giật mình kêu lên: “Kia, đó là trưởng tử của Hoàn phủ sao?”

Bình ẩu đáp: “Vâng.”

“Thật sao, thật sao……” Trần gia Đại huynh thốt ra vài câu “Thật sao”, cũng không biết nói gì thêm.

Khi Trần gia Đại huynh đi đến gần chỗ của Trần Dung, nghe thấy một tỳ nữ đang hỏi Trần Dung: “Nữ lang, thật đúng là kỳ quái, Hoàn thị Cửu lang tại sao vừa mới đến đây đã rời đi? Ngài ấy có ý gì vậy?”

Trần Dung rũ hai mắt, chậm rãi cười, nhẹ giọng nói: “Có ý gì ư? Hẳn đây là nói cho ta biết, bọn họ đối với hành tung của ta rõ như lòng bàn tay, chuyện nào không có ý nghĩa, sẽ không muốn làm.”

Về sau nên kín miệng một chút, chuyện bản thân muốn hướng bề hạ thỉnh chỉ chung thân không lấy chồng không thể lại nói với bất luận kẻ nào nữa.

Đúng lúc này, nàng nghe thấy phía sau truyền đến tiếng kêu vui mừng của Đại huynh: “A Dung, A Dung.”

Trần Dung vội vàng quay đầu lại, đón nhận Trần gia Đại huynh.

Huynh muội lại gặp mặt lại là hốc mắt ửng đỏ, tỷ nữ nhanh chóng chuẩn bị một bộ tháp để lang quân ngồi xuống.

Trần gia Đại huynh vừa ngồi xuống xong thì thân thiết nhìn Trần Dung, hai tay nắm tay nàng, vội vàng hỏi: “A Dung, ngày hôm qua muội nói đã có an bài, là an bài gì vậy?”

Trần Dung nhìn hấn, khoe miệng khê cong, nghịch ngợm cười, lắc đầu nói: “Bây giờ còn chưa thể nói ra đâu.”

Trần gia Đại huynh nhìn thấy bộ dạng này của nàng, không khỏi cười vui, đảo mắt hấn lại khổ sở, thì thào nói: “Thật vất vả mới gặp lại A Dung của ta, thật vất vả mới gặp lại. Sao có thể đoạn tuyệt duyên phận huynh muội đây?”

Nói tới đây, hấn vươn tay vỗ mạnh trên trán một cái, nói giọng khàn khàn: “Đều là Đại ca vô năng, để ác phụ kia khiến A Dung chịu ủy khuất.”

Trần Dung vội vàng lắc đầu, nàng ôn nhu nắm chặt tay Đại huynh, dỗ dành: “Đừng nóng vội, đừng nóng vội, Đại huynh không biết, A Dung hiện tại rất lợi hại, ác phụ kia không bắt nạt được A Dung đâu.”

Lời này của nàng khiến Đại huynh phản bác theo bản năng: “Một nữ lang mới mười mấy tuổi như muội, có thể lợi hại chỗ nào chứ?” Mới nói đến đây, hấn nhìn Trần Dung, lúng ta lúng túng hỏi: “Vừa rồi trưởng tử của Hoàn phủ tại sao theo từ chỗ của A Dung đi ra? Điều này?”

Hấn mang vẻ mặt muốn hỏi lại thôi, cắn chặt răng, hấn nhìn chằm chằm Trần Dung, nghiêm túc nói: “A Dung, tuy rằng làm ngoại thất (tình nhân) của quý nhân cũng tốt, nhưng mà muội không biết, nhóm nữ lang trong thành Kiến Khang, người người tính tình kiêu căng, ngay cả năm đó tể phụ Vương công Vương Đạo, thế tử của ngài ấy cũng không cho phép ngài ấy nạp thiếp. Muội như vậy, nếu gặp được một chủ mẫu không tốt thì phải làm sao bây giờ?”

Hấn lại nghĩ rằng Trần Dung là ngoại thất Hoàn Cửu lang bí mật nuôi dưỡng ở bên ngoài.

Cũng đúng, Trần Dung tới hôm qua mới tìm được chỗ cư ngụ, hôm nay Hoàn Cửu lang đã đến đây. Quan trọng nhất là, hiện tại Trần Dung là một tiểu cô, một người nam nhân như hấn tự do qua lại, mặc kệ là ai cũng sẽ có liên tưởng như thế.

Ngay khi Trần Dung đang cười khổ, Bình ẩu ở phía sau bắt mồm kêu lên: “Lang quân nói cẩn thận, Hoàn Cửu lang và nữ lang không phải quan hệ như vậy đâu, đây là bằng hữu chi nghị.”

“Bằng hữu chi nghị?”

Trần gia Đại huynh tin ngay lập tức, hấn ha hả cười, u buồn trên gương mặt gầy yếu trở thành hư không: “Đúng đúng, danh sĩ trong thành Kiến Khang người người đều là như vậy, không câu nệ tiểu tiết, không chịu áp chế bởi quy củ, ngay cả phụ nhân, bọn họ cũng muốn kết giao thì kết giao. Như vậy là tốt rồi, như vậy là tốt rồi.”

Hấn nhanh như thế đã tin tưởng, đúng là ngoài ý liệu của Trần Dung. Nhìn chằm chằm đánh giá Đại huynh Trần Dung nào biết đâu rằng, danh sĩ trong thành Kiến Khang khá lang thang. Có một danh sĩ còn chạy đến ngủ ở nhà người ta, ngủ ở bên cạnh lão bà nhà người ta, cũng mặc kệ là trưởng phu của phụ nhân kia hay là dân chúng trong thành Kiến Khang đều thấy nhưng không thể trách, cũng không cảm thấy hai người sẽ có gian tình. Danh sĩ là như vậy, bọn họ nói không có, người trong thiên hạ sẽ tin tưởng là bọn họ không có.

Lúc này, Trần gia Đại huynh còn đang cười ha hả, hấn thật sự rất vui, rời khỏi tháp, đi qua đi lại. Một bên xoa xoa hai tay, hấn một bên nhìn Trần Dung đang hồ nghi chăm chú ngó mình mà cười nói: “A Dung chưa ở Kiến Khang lâu, nơi này không giống với Nam Dương hay Bình thành. Người ở đây có chút thoáng đảng. Ai ai, nói cũng nói không rõ, A Dung ở lâu sẽ biết.”

Hấn mang vẻ mặt kiêu ngạo, chấp hai tay ở sau lưng dạo qua một vòng, một bên nhìn ngắm một bên gật đầu, nói: “A Dung của ta thật sự khó lường, một nữ lang một mình đi về phía nam, chẳng những không hề gặp nạn còn quen biết với danh sĩ như Hoàn Cửu lang, còn có thể mua lại sân viện thế này. Tốt, tốt, tốt.” Vừa rồi khi Bình ẩu nói đây là Trần Dung mua, hấn còn tưởng rằng là giả, nghĩ đến đây là Hoàn Cửu lang mua cho muội tử. Hiện tại biết không phải thì lớn tiếng tán thưởng.

Sau khi khen ngợi ba tiếng, Trần gia Đại huynh chuyển sang nhìn Trần Dung, thờ dài một tiếng: “A Dung, muội có thể sẽ còn hơn huynh trưởng nhiều.”

Lúc này, Trần Dung phát phát tay. Khi nàng làm động tác này, chúng tỷ nữ lui ra.

Trong sân vắng lặng, Trần Dung nghiêng đầu, nàng cười hi hi nhìn huynh trưởng, nói với ngữ khí vui đùa, lơ đãng: “Tẩu tử không tốt như thế, sao Đại ca không bỏ ả?”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 134: Quý nhân

Trần gia Đại huynh cả kinh, hấn ngạc nhiên ngẩng đầu, nhủ mảy quát nhệ: “A Dung, trường tẩu như mẩu, sao muội có thể nói ra lời như thế?”

Nói tới đây, hấn thấy Trần Dung cúi mặt xuống, trong lòng mềm nhũn, vội vàng ôn nhu nói: “Một nữ lang như muội, nói ra thế này, nếu để người ngoài nghe thấy, chẳng phải sẽ nói muội không biết tôn ti nặng nhẹ hay sao? A Dung, thánh nhân đã nói, trường tẩu như mẩu, muội như vậy sẽ khiến thế nhân thóa mạ bất hiếu bất nghĩa. Nhưng mà A Dung cũng đừng khổ sở, nơi này chỉ có Đại huynh, Đại huynh tuyệt đối sẽ không nói ra đâu.”

Trần Dung nghe đến đó, thấp giọng nói: “Vâng, A Dung không dám.” Nàng vẫn biết, Đại huynh nhà mình có chút cổ hủ, bởi vậy, khi nàng nói lời này đều bảo mọi người lui xuống.

Trần gia Đại huynh thấy Trần Dung nhận lỗi thì thở dài một tiếng, thì thào nói: “A Dung, Đại tẩu kia của muội tuy rằng tục tằn thô bạo, nhưng dù sao nàng cũng vì Đại huynh sinh hạ con cái. Hon nữa, mấy năm nay nàng dốc hết sức chống đỡ, cũng có ủy khuất.”

Trần Dung lại khẽ vâng một tiếng.

Hai huynh muội tiếp tục ôn chuyện, ước chừng cho tới lúc mặt trời chiều ngả về tây, Trần gia Đại huynh mới vội vàng rời đi.

Vừa ra khỏi sân viện của Trần Dung, Trần gia Đại huynh liền quay đầu lại, hấn nhìn môn hộ tinh xảo kia, thầm nghĩ: Thật sự không ngờ, chỉ cách vài năm, muội tử nghịch ngợm kia của ta đã trưởng thành nhanh như vậy. Nàng chỉ là một nữ lang mồ côi một mình đi về phía nam, chẳng những có thể kết giao danh sĩ, còn có thể đặt mua phòng ốc trong thành Kiến Khang.

Ngẫm nghĩ, hấn cười sung suowngs, xoay người nhẹ nhàng trở về nhà.

Còn chưa bước vào nhà, Trần gia Đại huynh đã nghe thấy phụ nhân nhà mình đang dất cổ họng chửi bậy, mà đối tượng ả chửi bậy tất nhiên là Như phu nhân được cưới vào trước ả.

Nghĩ đến A Như mỗi lần bị mắng đều có bộ dạng sợ hãi rụt rè, vụng trộm rơi lệ, Trần gia Đại huynh cảm thán một tiếng, hấn dừng bước chân.

Một hồi lâu, trong sân trở nên im lặng, Trần gia Đại huynh mới nặn ra nụ cười trên mặt, bước vào sân viện nhà mình.

Sau khi tiến vào trong phòng, Trần gia Đại huynh xem xét, A Như đang bận việc, trên mặt nàng ta còn vết nước mắt chưa khô, về phần thê tử thì đang ngồi ở tấm phòng vẫn không nhúc nhích, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Trần gia Đại huynh cất bước đi về phía thê tử.

Hấn mới bước vào, giọng nói sắc nhọn vang dội của thê tử truyền đến: “Đáng chết, nguoi cũng biết trở về sao?”

Trần gia Đại huynh vội vàng nặn ra khuôn mặt tươi cười: “Vừa rồi ta đi gặp A Dung.” Nhìn thấy thê tử quay đầu tròn mắt nhìn, vừa muốn chửi ầm lên, Trần gia Đại huynh lại tiếp lời: “Cũng thật sự thú vị, ta vừa mới vào cửa thì nhìn thấy trưởng tử Cửu lang của Hoàn phủ ngồi xe ngựa ra khỏi sân viện của A Dung. Muội tử của ta thật sự rất giỏi, một mình đi về phía nam vậy mà còn có thể kết bạn với danh sĩ này.”

Trong giọng nói tràn đầy tự hào.

Trần gia Đại huynh biết, thê tử nhà mình rất thích nghe loại chuyện này. Quả nhiên, lời của hấn vừa thốt ra, Trần gia Đại tẩu đứng phất dậy, ả trừng lớn hai mắt, cả kinh kêu lên: “Trưởng tử của Hoàn phủ ra vào chỗ ở của nàng?”

“Đúng vậy.”

Trần gia Đại huynh ha ha cười, cao hứng phần chân nói tiếp: “Lúc ấy ta cũng lấp bấp kinh hãi, còn tưởng rằng A Dung là ngoại thất của hấn. Nào biết vừa hỏi mới rõ ràng, danh sĩ người ta coi nàng là bằng hữu. Ha ha, A Dung rất giỏi mà.”

Hấn vừa nói xong, đột nhiên, ‘Bốp’ một tiếng, Trần gia Đại tẩu tự tát cho mình một cái.

Cái tát này rất nặng. Trần gia Đại huynh vừa ngăn ra lập tức hiểu được trên ảo não trên mặt ả từ đâu mà đến. Tức thì, hấn cũng có chút hối hận: Ta biết rõ phụ nhân này có tính tham lam, sao lại nói với ả chuyện này chứ? Ai.

Hấn luôn như vậy, có chuyện tốt gì thì luôn không tự chủ được muốn kể cho thê tử, muốn chiếm được tươi cười của ả hoặc đổi lấy một ngày an bình. Làm như vậy đã quen, có đôi khi không quản được miệng của mình.

Đúng lúc này, Trần gia Đại tẩu đứng dậy, ả tiến lên ôm cánh tay Trần gia Đại huynh, giọng nói nhu hòa, tươi cười cũng rất thân mật: “Phu quân mau nói, ở chỗ muội tử chàng còn có cái gì nữa? Cửu lang Hoàn phủ kia có nói chuyện với chàng không? Còn bọn người hầu thì sao? Vừa rồi chàng nói nàng có

sân viện, phòng ở trong thành Kiến Khang quý như thế, sao nàng có thể mua được?”

Trong tiếng hỏi liên tiếp của ả, Trần gia Đại ca một bên do dự, một bên lại nhất nhất trả lời từng câu.

Lắng nghe, Trần gia Đại tẩu buông tay hán, ả đứng dậy, kêu lên: “A Như, A Như, mau mang theo con gà trong nhà kia, chúng ta đi thăm muội tử.”

Vừa nói đến đây, ả nhìn bên ngoài hôn ám, sương đêm bao phủ bầu trời, lại lẩm bẩm: “Cũng muộn rồi, nên để ngày mai đi.”

Dứt lời, ả không kiên nhẫn nhìn A Như từ từ tới gần trừng mắt một cái, cất giọng mắng: “Nhìn ta làm cái gì? Bản thân không biết nhìn sắc trời sao? Đã trễ thế này, không nhanh đi đốt lửa đi, lão nương còn chờ tắm rửa mà.”

“Vâng, vâng, vâng.” A Như vâng dạ liên tiếp, rồi vội vàng lui ra.

Một buổi tối này, Trần gia Đại tẩu ngủ không ngon, ả luôn túm lấy Trần gia Đại huynh hỏi đi hỏi lại tình huống của Trần Dung, ép buộc đến giờ tý mới mơ màng đi vào giấc ngủ.

Trời vừa sáng, Trần gia Đại huynh đã nghe thấy tiếng gào trung khí mùi phần của phụ nhân nhà mình: “Mang nhiều như vậy làm gì? Ta đã gặp qua muội tử rồi, có một con gà mái là đủ rồi.” Đảo mắt, ả lại bảo: “Đi, gọi Đại cữu công cùng Tiểu cữu công tới, chúng ta cùng đi qua gặp nữ lang.”

Nghe đến đó, Trần gia Đại huynh xuống tháp, kêu lên: “Gọi hai vị cữu công làm cái gì?” Hán mới nói đến đây, Trần gia Đại tẩu quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn hán một cái. Cái liếc mắt này làm cho Trần gia Đại huynh co rụt đầu, những lời còn lại đều nuốt hết vào trong bụng.

Thái dương vừa mới dâng lên, đoàn người đã chậm rãi đi tới bên ngoài sân viện của Trần Dung.

Nhìn phòng ốc tinh xảo rõ ràng đẹp hơn của nhà mình, Trần gia Đại tẩu mắt mở tròn xoe. Đảo mắt, ả lại mang mặt cười, lúc lắc thân hình mập mạp đi đến chỗ cửa viện.

Lúc này, Đại ca cao lớn thô kệch ăn chơi của ả tiến đến, hán ta vươn tay vỗ vài cái lên cánh cửa, quát to: “Mở cửa, mở cửa.”

Một tiếng động nhẹ nhàng chậm chạp lẽ bước truyền đến.

Chỉ chốc lát, tiếng của một nam tử có vẻ già cả truyền đến: “Người đến là người nào?”

Trần gia Đại tẩu vội vàng tiến lên một bước, cười nói: “Nhanh đi bẩm báo cho nữ lang nhà ngươi, bảo Đại tẩu của nàng đến thăm nàng, kêu nàng đi ra nghênh đón.”

Lời ả vừa dứt, lão bộc liền quyết đoán trả lời: “Đại tẩu của nữ lang nhà ta sao? Ở Kiến Khang này, nữ lang nhà ta không có Đại huynh, tại sao lại có Đại tẩu?”

Trả lời đến đây, tiếng kêu của lão bộc lại truyền đến: “Nghe kỹ cho ta, nếu có người không liên quan đến quá nhiều thì đuổi hết đi.”

Lời này vừa thốt ra, gương mặt Trần gia Đại tẩu xanh mét, ả tức giận đến mức cả người run run. Một bên tiểu đệ của nàng ta trắng nhợt, gầy yếu như con khi ngạc nhiên hỏi: “Sao lại thế này? Không phải nói là muội tử của nam nhân vô dụng nhà tỷ sao? Sao lại không có can hệ?”

Trần gia Đại tẩu không trả lời. Sau một lúc lâu, ả lại kêu lên: “Lão bất tử chó hoang nhà ngươi dám nói với lão nương như thế sao? Đi nói cho nữ lang nhà ngươi biết, huynh trưởng như phụ nhân, nàng còn biết trên đời này có chữ hiếu nữa hay không? Nói cho nàng biết, trên đời này còn có đạo lý không có thân nhân hay không.” Á nói tới đây, thâm thì hai tiếng, thâm nghĩ: Không được, không thể mắng chửi.

Lúc này, bên cạnh ả truyền đến tiếng kêu lớn của Đại ca nhà mình: “Nói nhiều như vậy làm gì? Cứ phá cửa xông vào là được, Đại tẩu tới cũng dám không cho vào cửa, nữ lang như thế phải giáo huấn một chút.”

Dù là Trần gia Đại tẩu hay là Đại ca ăn chơi của ả, giọng của bọn họ đều đã được rèn luyện, sắc nhọn vang dội, chấn đắc khiến mọi người ù hết cả tai. Sân viện phía trước của Trần Dung vốn đang im lặng, lúc này vài hộ vệ thế gia cao lớn từ chỗ cửa hông cách tầm 100, 50 bước đi ra, bọn họ trừng mắt nhìn, tay ấn vào đao bên thắt lưng, lớn tiếng quát: “Người nào mà ồn ào như thế?”

Chỉ một câu, chỉ trừng mắt nhìn, tức thì, Trần gia Đại tẩu cũng vậy, hay Đại ca của ả cũng được, nhất thời đều cúi hạ thắt lưng, vội vàng tươi cười, đáp lời: “Không phải ồn ào, không phải ồn ào, chúng ta là tới nhận người thân.”

Nhưng đám hộ vệ này khi nào thì cùng với những người có địa vị thế kia giảng đạo lý? Lập tức bọn họ sầm mặt, đi nhanh về phía những người đó. Khi bọn họ đi lại, đao bên thắt lưng được rút ra một tấc hàn khí dày đặc, bảo phục đại biểu cho địa vị thế gia cũng theo gió bay phấp phới làm người ta khiếp đảm.

Trần gia Đại tẩu bối rối, ả mang vẻ mặt cầu xin kêu lên: “Chúng ta đi, đi ngay đây.” ả vừa kêu lên vừa thực hiện ngay, đảo mắt, đoàn người mặt xám mày tro trở về.

Bình ầu vẫn nhìn qua khe cửa thấy thế thì thở dài nhẹ nhõm một hơi, bà đi đến tấm phòng của Trần Dung, nói với Trần Dung đang sửa chữa huyền cầm “Mấy người đó đi rồi.” Đảo mắt Bình ầu lại thở dài: “May mắn nữ lang trí tuệ, may mắn nữ lang trí tuệ mà.” Bình ầu đã biết rõ tính cách của Trần Dung nghĩ đến ngày hôm đó nếu nữ lang nhà mình không quyết đoán chấm dứt như thế, vậy hiện tại thì sao? Chỉ là ngẫm lại đã khiến cho người ta bất an.

Ngày bình an thanh thản thật sự trôi đi quá nhanh. Từ sau hôm đó, Trần gia Đại tẩu phải huỳnh đệ nhà mình lặng lẽ tới hai lần, sau đó chính ả cũng đến đây hai lần. Cũng mặc kệ ả dùng lời nói nhỏ nhẹ hay lời khách sáo, tươi cười rạng rỡ, chúng phò vừa thấy ả đến, phản ứng đầu tiên là đóng chặt cửa viện.

Không làm sao được, Trần gia Đại tẩu đành phải đi tìm trượng phu nhà mình, nhưng Trần gia Đại huỳnh kia là hủ nho, xưa nay tuy rằng đối với ả khúm núm, nhưng vừa liên quan đến chuyện Trần Dung, hẳn liền nói thẳng, đã cùng muội tử cắt đứt quan hệ, ả không thể không có mặt mũi như thế. Có một lần ả ra lệnh hai huỳnh đệ ép buộc lời hẳn đi, nhưng trượng phu vô dụng của ả chỉ nhẹ nhàng gọi hai tiếng, thấy người ở bên trong không để ý tới thì quay đầu rồi đi, ả muốn đuổi cũng đuổi không kịp.

Tuy rằng Trần gia Đại tẩu thâm hận trong lòng, nhưng lại không thể không kính nể, có một ngày, ả chẳng những nhìn thấy xe ngựa của Hoàn phủ ra vào, thậm chí, ả còn thấy được xe ngựa của bốn gia họ Trần.

Thấy bốn gia họ Trần đến, Trần gia Đại tẩu lui về phía sau một bước, dựa vào tường đá trong ngõ nhỏ, một đôi mắt lấp lánh mở to nhìn về phía đó.

Ở cửa viện, nữ lang kia bộ dạng tao mị, mặc quần áo màu nhạt viền xanh da trời, chân đi guốc gỗ, tóc búi gọn, trên búi tóc có gắn trâm châu to bằng đầu ngón tay khê đựng đưa làm người ta lóa mắt.

Nàng đang chào đón ba chiếc xe ngựa, sau khi thi lễ, ba người vừa thấy cũng biết là quý nhân không thể đắc tội đi xuống.

Nhìn cảnh tượng náo nhiệt người người đi vào bên trong, Trần gia Đại tẩu nuốt một chút nước miếng: “Quả nhiên là vậy.” Mới nói đến đây, ả hung hăng khê nói: “Nàng cố ý nói với ta như thế, sao huỳnh muội vừa mới gặp mặt, nàng ta đã đoạn tuyệt quan hệ huỳnh muội rồi, hóa ra nàng là sợ chúng ta dính phúc của nàng ta mà.” ả nhỏ một ngụm đờm xuống đất, nằng: “Ta khinh, huỳnh trưởng nàng ta thấy nàng ta, nước mắt cũng không biết chảy mấy dòng, Đại tẩu như ta ngay cả gà mái già nhà mình cũng đem ra Đây thật sự là kẻ vong ân phụ nghĩa, còn không bằng súc sinh.”

Mắng đến đây, Trần gia Đại tẩu quay đầu trừng mắt nhìn A Như và một tỷ nữ trốn ở trong góc, thấp giọng kêu lên: “Các người đi lên, đi nói với đám quý nhân này, vạch trần rõ mọi chuyện ra.” Nói tới đây, ả ngậm ngùi rồi lại lắc đầu.

Trần gia Đại tẩu tiến lên một bước, thân mật cầm tay A Như, trong khi nàng ta đang sợ run rẩy, Trần gia Đại tẩu đầu tiên là trừng mắt nhìn một cái, rồi lại vội vàng cười nói: “Người đi lên lút gặp người kia, nhớ kỹ trước tiên là nói lời dễ nghe, nếu nàng vẫn không chịu gặp, người liền nói cho nàng biết, người sẽ khiến nàng ta mất mặt ở trước đám quý nhân, đi đi.”

Vừa nói, ả vừa đẩy mạnh A Như một cái.

Nhìn thấy A Như đi được hai bước liền dừng lại, Trần gia Đại tẩu hung hăng trừng mắt nhìn một cái, quát khê: “Nếu người không đi, quay đầu lại ta sẽ bán người cho kỹ viện.”

A Như nghe vậy sắc mặt trở nên trắng bệch như tuyết, nàng ta run run, từng bước một hướng tới cửa viện của Trần Dung.

Nào biết đâu rằng, nàng ta khó khăn đi được một nửa, khi cách cửa viện còn tầm mười bước, một tiếng quát khê truyền đến: “Người nào?”

Trong tiếng quát, vài hộ vệ cao lớn đi ra.

Mấy hộ vệ này so với đám hộ vệ trên đường phố còn cao lớn, uy nghiêm hơn hẳn.

A Như ngần ngại, miệng khê hé, đang muốn mở miệng, Bình ẩu trong sân vườn đầu ra kêu lên: “Là một số người không hiểu chuyện, nhìn thấy nữ lang nhà ta thân cô thế cô nên muốn giờ trò. Vài vị tráng sĩ, cứ đuổi đi.”

Vài hộ vệ hướng tới Bình ẩu khách khí gạt đầu, ngay lập tức rút ra bội đao bên hông.

Vừa thấy động tác này, A Như không khỏi hét lên một tiếng, quay đầu bỏ chạy. Nàng ta khóc vọt tới trước mặt Trần gia Đại tẩu, quỳ xuống, ôm hai chân ả kêu lên: “Chủ mẫu chủ mẫu, ta không có cách nào khác, ta thật sự không có cách nào khác.”

Trần gia Đại tẩu lúc này đối diện với ánh mắt sát khí nặng nề của mấy hộ vệ, đã sớm mồ hôi chảy như tắm, hai chân nhũn ra, nghe thấy A Như cầu xin tha thứ, ả tát nàng ta một cái: “Mau cút.” Vừa kêu, ả vừa quay đầu vội vàng thối lui.

Trong sân viện của Trần Dung.

Một quân sự của Trần phủ ở Kiến Khang đi ra từ phía sau, hẳn hướng tới Trần Dung chấp tay, khách khí cười nói: “Xin báo để nữ lang biết, ngày ấy nữ lang dâng bái thiệp, là một hạ phò mới vừa vào phủ tiếp nhận, hạ phò kia là người không hiểu chuyện, lão nô đã đuổi hẳn đi rồi.”

Lúc này quân sự mang khuôn mặt tươi cười đón chào, một người tầm tuổi trung niên đứng phía trước Trần Dung đã nở nụ cười: “Được rồi, được rồi, không cần nhiều lời. A Dung thu thập một chút đi.” Hẳn liếc nhìn sân viện một cái, nhíu mày nói: “Sân này mặc dù bị lậu cũng có một hai chỗ tốt. Nơi này con để lại vài người trông nom đi.”

Trần Dung nghe đến đó, cười cười, nàng hướng tới người đó thi lễ, nhẹ giọng đáp: “Trưởng giả có lời, A Dung không dám không theo.”

Người trung niên thấy nàng đồng ý thì lại cười, nói: “Rất tốt, rất tốt. A Dung, hai ngày nữa Trần thị Nam Dương sẽ đến, ta nghe nói, con đã quy về danh

nghĩa của Trần Công Nhương đúng không? Như vậy đi, con sẽ ở trong sân viện được an bài cho Trần Công Nhương vậy.”

Trần Dung thi lễ, cung kính đáp: “Vâng.” Tuy người trước mắt này hòa ái dễ gần nhưng thân phận cũng không bình thường, đây là Trần thị hệ Toánh Xuyên. Với thân phận như thế, thuộc hàng tôn quý tiến đến nghênh đón một nữ lang như mình vào phủ, đã chứng tỏ thái độ của bốn gia.

Nàng sẽ gặp mặt bề hạ, dĩ nhiên đáng để tới thăm.

“Đi thôi.”

“Vâng.”

Từ lúc những người này tiến đến đã có hạ nhân thông tri Trần Dung. Bởi vậy người trung niên này vừa ra lệnh một tiếng, xe ngựa liền bắt đầu khởi động.

Lúc này, Trần Dung chỉ mang theo Bình ầu và Thượng tẩu, những người hầu khác đều để lại trông chừng sân viện.

Khi xe ngựa của bọn họ chậm rãi đi ra đường, bốn phía thỉnh thoảng có người vờn đầu ra nhìn xung quanh.

Trần gia Đại tẩu vẫn chưa rời đi.

Ả lui ở trong góc, không hề chớp mắt nhìn đoàn xe càng ngày càng gần. Ở phía sau cách ả không xa, một quý tộc ngạc nhiên hỏi: “Đúng là Trần thị ở Toánh Xuyên sao? Còn có cả Hoàn phủ nữa? Kì quái, không biết là quý nữ phương nào lại nương nhờ trong sân viện nho nhỏ phía sau phủ của ta?”

Trong giọng nói tràn ngập kính sợ cùng ý mừng.

Lại là giọng của một quý tộc khác truyền đến: “Đúng là kỳ quái, thật không ngờ trong ngõ nhỏ của chúng ta lại xuất hiện Trần thị cùng trưởng tử của Hoàn thị.”

Lời của hấn vừa thốt ra, một tiếng thờ dài nho nhỏ truyền đến: “Sớm biết thân phận nàng bất phàm như thế, nhiều ngày qua hấn nên gặp mặt hỏi thăm.” Quý nhân nói xong lời này, bên cạnh hấn có vài hộ vệ đứng đó. Mà mấy hộ vệ này, Trần gia Đại tẩu chỉ liếc mắt một cái liền vội vàng rút đầu về. Bọn họ là đám người mấy ngày trước đây ra mặt can thiệp khi ả cùng huynh đệ đến gây sự.

Đoàn xe càng ngày càng gần.

Dần dần, chúng quý nhân ngừng ồn ào, khi xe ngựa lướt qua, bọn họ nhất tề cúi đầu, lui về phía sau một bước, hoàn toàn biểu lộ kính ý.

Đến khi xe ngựa đi xa hai mươi bước, những người này mới lại ngẩng đầu lên.

Trong tiếng nghị luận, cặp mắt mở to có chút dại ra của Trần gia Đại tẩu mới chuyển động một chút.

Ả chậm rãi ngậm miệng, nhìn xe ngựa dần dần biến mất ở trên ngã tư đường kia, tay phải duỗi ra, lại cho bản thân một cái tát.

Tiếng bạt tai trong treo vang lên, tỳ nữ và A Như đồng thời ngẩng đầu nhìn ả. Trần gia Đại tẩu hung hăng liếc các nàng một cái, khiến các nàng sợ tới mức co rúm người lại, Trần gia Đại tẩu lại tát bản thân thêm một cái, đứng ở góc tối, một bên hăm mộ nhìn xe ngựa xa xa, một bên oán hận mắng chửi: “Đánh chết lão bà nhà ngươi, nếu không phải ngươi có mắt không nhìn thấy vàng ngọc, giờ phút này ngồi ở trong xe ngựa nhận thi lễ của nhóm quý nhân cũng có phần của lão bà nhà ngươi rồi.”

Sau khi cho mình vài cái tát, hai mắt ả sáng ngời: Không đúng, nữ lang này rất coi trọng huynh trưởng của mình, chỉ cần ta đối tốt với đồ vô dụng kia, cuối cùng cũng có cơ hội dính chút phú quý.

Nghĩ đến đây, tâm tình ả tốt lên, lập tức vung hai tay, lắc lư thân hình mập mạp, vội vàng đi về sân viện của mình. Khi đi, ả còn không quên phân phó: “A Như, trở về thì giết con gà mái già kia để bồi bổ sức khỏe cho phu chủ. Ài, mấy năm nay, ta thật sự có chút xem nhẹ chàng.” Lúc nói lời này, trên gương mặt rung rung thịt béo của ả lộ vẻ ôn nhu. Lúc này bước chân của ả nhẹ nhàng mà phu quân xưa nay làm cho ả ghét không thôi, hiện giờ nghĩ đến đều lộ vẻ thỏa mãn cùng yêu thương. Loại thỏa mãn cùng yêu thương này, chỉ có ở một tháng lúc ả cùng hấn vừa mới thành thân kia thì đã từng xuất hiện qua.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135: Gặp lại Vương Thất lang

Xe ngựa của Trần Dung dưới sự chú mục của mọi người chậm rãi rời đi.

Khi mấy chiếc xe ngựa đến con phố chính, không còn có ai coi trọng liếc nhìn một cái: Thành Kiến Khang, quý tộc vốn nhiều như cầu, hoàng thân đầy đường.

Trần Dung vén rèm xe, nhìn thành Kiến Khang náo nhiệt bên ngoài. Thời gian này, nàng vẫn đều không đi dạo trên đường. Nàng biết diện mạo của mình không tốt, dễ dàng trừu chọc đám hoàng vinh quý tộc. Bởi vậy, cho dù cảm thấy tò mò với thành trì này, nàng cũng vẫn nhẫn nại.

Nhưng mà về sau hẳn là không sợ nữa rồi, vào bốn gia, lấy danh hào của bốn gia, Trần thị A Dung nàng không phải là người tùy tiện có thể động vào được nữa.

Trên ngã tư đường, tiếng cười cùng tiếng ca của các thiếu nữ thỉnh thoảng truyền đến. Trong mùi hương nồng đậm, một đám nữ tử y lí tung bay, váy dài eo nhỏ chạy qua phía trước xe ngựa Trần Dung.

Khi Trần Dung đang nhìn xung quanh mọi nơi, xe ngựa chậm rãi chạy vào Trần phủ.

Chu môn phủ đệ, ngõ nhỏ sâu thẳm, trong phong cách cổ xưa lộ ra một vẻ thần bí trầm chuyển ngàn hồi, đây là ấn tượng mà bốn gia dành cho nàng. Nhìn quanh trái phải, tựa hồ mỗi một lá cây, mỗi một cọng cỏ ở nơi này đều được tân trang tỉ mỉ, có sự ý nhị nào đó.

Có điều hiện tại Trần Dung đối với những điều này đã không còn cảm giác. Nàng mất hứng kéo rèm xe xuống, tùy ý để rèm xe theo gió phiêu lãng phất qua gương mặt.

Cũng không biết qua bao lâu, tiếng một tỳ nữ nhẹ nhàng chậm chạp truyền đến, tiếp theo, rèm xe được người ta vén lên.

Trần Dung mỉm cười được tỳ nữ đỡ đi xuống xe ngựa.

Ngay lúc đó, nàng mang ý cười, đi guốc gỗ, y bào sắc nhạt theo gió phấp phới, trên trán châu trên búi tóc đen như mực lóe ánh quang, ánh mắt của mọi người đều ngưng trệ.

Đào mắt, mọi người dời ánh mắt.

Tại thành Kiến Khang, mỹ nhân nhiều không kể hết, tuy rằng nữ lang diễm mỹ như Trần Dung lại có sự thông dong cùng đạm mạc không phù hợp với thân phận của nàng, tuy rằng nàng không che giấu được diễm sắc, nhưng lộ ra một loại cô tuyệt không thể nói rõ, chính điều đó mới có thể làm cho ánh mắt mọi người bị hấp dẫn.

Tiếp theo Trần Dung gặp mặt một nam tử trung niên, Tử thúc Trần thị ở Kiến Khang Trần Tử Phương thấy Trần Dung đi xuống, ha hả cười, chỉ vào sân viện to phía trước gồm phòng ốc tầng tầng lớp lớp nói: “A Dung, đây là sân viện của các con, nhìn xem còn có cái gì muốn mua thêm thì bảo bọn hạ nhân bổ sung là được rồi.”

Nói tới đây, hắn nhìn về phía vài thiếu niên và nữ tử diện mạo thanh tú cúi đầu rũ mắt đứng ở phía trước, nói: “Đây là nữ lang của các người, từ hôm nay trở đi, hết thảy coi nàng làm chủ.”

Tám thiếu niên nữ tử đồng thời khom mình hành lễ, đáp: “Vâng.”

Bọn họ vây quanh Trần Dung.

Trần Tử Phương lại tươi cười, hắn nhìn Trần Dung hiền lành gọi: “A Dung.”

Trần Dung thi lễ, cúi đầu đáp: “Vâng.”

Trần Tử Phương nói: “Từ nay về sau, nơi này là nhà của con. Nhớ kỹ, con là Trần thị A Dung.”

Ngữ khí có chút nghiêm túc, Trần Dung vội vàng đáp: “A Dung hiểu rõ.”

Trần Tử Phương cười cười vung tay áo dài, nhanh chóng rời đi. Khi hắn vừa đi, ánh mắt tò mò ở bốn phía nhìn về phía nơi này cũng đều được thu hồi. Trong nháy mắt, sân viện trở nên yên tĩnh.

Trong tám thiếu niên nữ tử, có một tỳ nữ tầm 20 tuổi, mặt trái xoan, có thể coi là tiểu mỹ nhân đi ra, nàng ta vờn tay đỡ Trần Dung, một bên đi về phía trước, một bên dùng khẩu ngữ đặc trưng của Kiến Khang mềm giọng nói: “Nữ lang có gì nghi hoặc sao?” Nàng ta che miệng cười thanh thúy: “Nữ lang có điều không biết cũng đừng thôi, nhưng hiện tại người là người trong hệ của Trần Công Nhưong của Trần thị Nam Dương. Hết thảy mọi việc chờ Trần Công Nhưong đến rồi nói sau.”

Lần này đi đến bốn gia, ngoại trừ người nghênh đón mình vào, cũng không hề thấy trưởng bối nào khác. Trần Dung vốn tưởng rằng, dù thế nào cũng sẽ để nàng gặp qua vài trưởng giả rồi nói sau. Hiện tại nghe xong tỳ nữ giải thích, nàng mới hiểu được nguyên nhân.

Nhưng mà, tỳ nữ này thật sự rất nhanh nhạy tinh tế, bản thân chưa hề nói gì mà nàng ta đã biết rồi sao?

Trần Dung vừa mới nghĩ đến đây, tỳ nữ kia lại cười, cất giọng trong trẻo: “Nữ lang có điều không biết, đối với đạo sát nhân quan sắc, chúng nô thường xuyên phải học hỏi.” Nàng ta mỉm cười giải thích: “Toàn bộ Kiến Khang, phạm là thế gia chu môn như Trần gia, chẳng những giáo tập các tỳ nữ an bài chuyên môn, ngay cả ca kĩ, hành tẩu, quân sự, hộ vệ, đều đã được huấn luyện nhiều năm. Bằng không, Trần thị sao xứng được gọi là thế gia công khanh trăm năm?”

Trần Dung gật đầu, trước kia nàng đối với điều này còn có thể cảm thấy hứng thú, hiện tại thì nàng một lòng thầm nghĩ muốn yên tĩnh, nên chỉ tùy ý gật đầu cho qua.

Đúng là thái độ không thêm để ý, chúng tôi chúng tôi xem ở trong mắt, lại thầm nghĩ: Nghe nói nữ lang có xuất thân hèn mọn chi cực, hiện tại xem ra, lại có vài phần khí chất, phong độ thông dong.

Sân viện an bài cho Trần Dung nằm ở phía tây Trần phủ, sân bên cạnh có một cửa hông mở rộng, từ cửa hông đi ra là một con đường nhỏ.

Toàn bộ sân viện cực kỳ u nhã, thậm chí trong u nhã còn lộ ra một loại giản dị tự nhiên.

Khi Trần Dung đang đánh giá, tỷ nữ mặt trái xoan kia cười nói: “Thế gian này, chỉ có kẻ huyền hoặc giàu xổi mới đem sân viện biến thành châu kim áo thủy, chính là về hạ đẳng bậc lộ mùi tiền, đối với dòng dõi thượng đẳng, hết thảy lấy thoải mái làm chủ, thiên địa chi đạo, duy tâm mà thôi.”

Đạo lý này, Trần Dung đã trải qua hai lần sinh tử, từ chết được sống lại cũng đã hiểu được, nàng gật đầu, khẽ nói: “Thiên địa chi đạo, duy tâm mà thôi, lời này nói thật không sai.”

Lúc này, Trần Dung đã bước vào phòng của mình.

Phòng của nàng vô cùng rộng rãi, hơn nửa trang trí cực kỳ giản tiện, một giường một tháp, cũng không có gia cụ dư thừa.

Vừa nhìn ngắm, trên sàn bằng gỗ hồ đào, bốn tầng sa mạn lay động, trên tháp phía sau sa mạn ánh quang nhợt nhạt, cẩn thận xem xét, trên cột giường đều là trân châu thượng đẳng của Nam Hải được khảm vào đó, tựa như sao sáng, nhiều đến mức không đếm xuể.

Tiếp đó, trên đỉnh có khảm năm sáu trân châu lớn to bằng ngón tay..... Trân châu này vô luận là ánh sáng hay độ mượt mà, lớn hay nhỏ, đều hoàn toàn khác biệt so với trên búi tóc của nàng.

Toàn căn phòng tràn ngập mùi hương làm cho người ta thả lỏng, đời trước Trần Dung gả cho Nhiệm Mẫn, tuy rằng cuộc sống cũng rất khá, nhưng chỗ ở của y cũng chưa từng có loại xa hoa mà chỉ dòng dõi cực phú cực quý này mới có.

Sau khi Trần Dung tiến vào sân viện này, chúng tôi nữ luôn luôn chú ý biểu hiện của nàng. Hiện tại nhìn thấy nàng không sợ hãi không khản trương, biểu tình lạnh nhạt dường như không thấy kia giống như nàng đã từng ở nơi này lâu, giống như chiếc giường rộng lớn dát trân châu cực phẩm kia chỉ là tầng đá..... Biểu hiện như vậy, chúng tôi nữ thập phần vừa lòng, thầm nghĩ: Trách không được nàng chỉ là một thiên bang thứ nữ, có thể được các vị danh sĩ thành Nam Dương cực lực dẫn tiến, ngay cả Lang Gia Vương thị cũng không thể không khen ngợi nàng, hóa ra thật sự là một người thanh nhã.

Tấn kiến bề hạ, nữ lang sẽ thỉnh cầu phong thường cũng không phải là một chuyện tầm thường. Một khi phong thường thành công, Trần thị A Dung nàng sẽ đại diện cho một mặt của Trần thị. Nàng có thể giao hoạt, cũng không thể không trấn định, có thể tâm ngoan thủ lạt, cũng không thể không có kiến thức, thậm chí có thể vong ân phụ nghĩa, cũng không thể không có khí chất quý tộc bình tĩnh tao nhã, nhìn quen vinh hoa.

Trong đủ loại yêu cầu, như Lang Gia Vương thị mấy đời nối tiếp mũ miện, ngay cả hoàng tử công chúa của Tư Mã hoàng thất cũng không lọt vào mắt, trên thực tế, Tư Mã hoàng gia giáo dục đệ tử, gia phong gia quy, thật đúng là không thể bằng với nhóm thế gia đệ tử.

Sau khi cảm thấy vừa lòng, chúng tôi nữ nhất nhất cáo lui.

Trần Dung ngồi trong phòng của mình, rồi nhìn huyền cầm vừa mới chuyển vào mà thất thần.

Bình ẩu nhìn thấy cửa phòng đã được đóng lại, vội vàng thở dài một hơi, bà đi tới phía sau Trần Dung, hạ giọng thầm oán: “Nữ lang, cũng không biết vì sao, vừa rồi lão nô vẫn không dám thờ.”

Trần Dung mắt cũng không nâng, thân nhiên trả lời: “Người không cầu xin cái gì, có gì phải sợ?”

Bình ẩu ngẩn ra, nghĩ nghĩ, nở nụ cười: “Đúng vậy, nô cũng không cầu cái gì, nữ lang, nô gặp lại các nàng, nhất định sẽ thờ đều.”

Trần Dung hé miệng cười.

Chạng vạng.

Ở trên đường, đám người Trần Dung đã trải qua tết âm lịch, lúc này lập xuân mới vài ngày, trong gió mềm mại vẫn lộ ra lạnh lẽo.

Trần Dung nhìn ngày ảnh tây tà, hai tay khẽ gầy, tiếng đàn thân nhiên vang lên.

Tiếng đàn thân nhiên, trong thư hoãn có gấp gáp, đã từng rất hoa lệ lại có sự yên tĩnh chính nàng cũng không phát hiện ra, đây là một loại phát hiện ngọn núi lại đồ sộ như thế, nước lại u tĩnh như thế ảnh hưởng đến tâm tình của nàng. Chính là loại yên tĩnh này, không khỏi làm cho người ta cảm giác được, nàng đối với nó cầu mong quá mức cấp bách.

Chậm rãi, tiếng đàn dừng lại.

Ngay khi tiếng đàn vừa ngừng, có tiếng vỗ tay từ phía sau nàng truyền đến, đồng thời, là tiếng cười sắc nhọn của Hoàn Cửu lang: “Hay, hay. Mỗi một lần nghe A Dung đàn đều cảm thấy có sự biến hóa.”

Nói tới đây, giọng của hắn thấp xuống, quái thanh quái khí nói: “Lại không biết đây là nhờ công của người nào?”

Ngữ khí thật sự có chút kỳ quái.

Trần Dung nhũn mày, không tự chủ được, ngón trỏ nàng vuốt cằm trở nên cứng đờ.

Chậm rãi, trên mặt nàng nở rộ tươi cười.

Trần Dung đứng dậy, hơi nghiêng đầu, cúi mặt thi lễ, kêu: “Vài vị lang quân mạnh khỏe.”

Không cần ngừng đầu, nàng cũng có thể nhìn thấy trong mây đệ tử mặc hoa phục kia, có bóng dáng khiến cho nàng khắc cốt铭心, cũng không muốn gặp lại lần nữa.

Bởi vậy, khi nàng vừa thi lễ xong, ngón tay trắng nõn khẽ lướt qua huyền cầm, Trần Dung cười, nói với ngữ khí nhẹ nhàng mang theo thanh thản: “Mặt trời sắp lặn rồi, màn đêm sắp buông xuống, chỗ thô lậu này lạnh lẽo gió lớn, nhóm lang quân vẫn nên trở về đi.”

Nàng lại trực tiếp hạ lệnh trục khách.

Chúng thiếu niên ngẩn ra, Hoàn Cửu lang dẫn đầu cười ha hả. Cũng không chờ mọi người phản ứng lại, hắn đẩy mạnh mọi người, kêu lên: “Đứng đứng, chúng ta trở về, chúng ta trở về đi.” Vừa đẩy vừa cười to, trong nháy mắt, tiếng bước chân đã biến mất ở ngoài cổng vòm.

Nhưng mà, người duy nhất không bị Hoàn Cửu lang kéo đi cũng là người Trần Dung không mong muốn gặp nhất.

Lập tức, Trần Dung cười khổ.

Tiếng bước chân vang lên.

Thiên niên áo trắng đi đến trước mặt nàng.

Chàng vẫn đi đến cách nàng chỉ có ba bước mới dừng lại, cúi đầu nhìn nàng, chàng nhẹ nhàng thở dài, gọi với giọng ôn nhu như nước: “A Dung, đừng cười như vậy, cũng đừng nói như thế…… Không giống nàng chút nào.”

Lời này vừa thốt ra, Trần Dung suýt nữa bật cười ra tiếng.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên.

Dưới ánh tịch dương, gương mặt nàng điểm lệ quyến rũ, trong con ngươi đen láy sáng ngời lộ ra thâm sâu.

Nàng nghiêng đầu nhìn chàng, sau một lúc lâu vẫn mỉm cười: “Thất lang, đã lâu không gặp.”

Đúng vậy, đã lâu không gặp, lâu giống như một thế kỷ, lâu đến mức nàng đã có thói quen cách xa như thế……

Vương Hoảng nhìn Trần Dung quyến rũ động lòng người lộ ra vẻ lạnh lùng, chậm rãi, cũng lộ ra nụ cười khổ.

Chàng vươn tay, định phủ lên môi của Trần Dung.

Động tác của chàng thông thả tao nhã, tự nhiên chỉ cực.

Ngay khi ngón trỏ cách môi không của nàng không quá nửa tấc, Trần Dung miệng cười mắt không cười nhẹ giọng nói: “Lang quân, thỉnh tự trọng.”

Giọng rất nhẹ, thực đậm nhạt, lại lộ ra một loại tuyệt quyết phát ra từ trong tâm.

Vương Hoảng dường như không hề nghe thấy.

Ngón trỏ của chàng nhẹ nhàng mà đặt lên môi Trần Dung chưa từng tránh né.

Vuốt ve đôi môi đầy đặn của nàng, ngón tay của Vương Hoảng vô cùng lạnh lẽo, chàng nhẹ nhàng mà vuốt ve môi nàng, hai mắt lẳng lẳng nhìn chăm chăm mắt nàng, sau một lúc lâu, khóe môi chàng khẽ nhếch, khẽ nói: “A Dung của ta…… A?” Giọng nói khàn khàn lộ ra thiên nhiên bất đắc dĩ.

Trần Dung nhướn mày: A Dung của chàng?

Đảo mắt, Trần Dung cười quyến rũ, sóng mắt như nước ngược nhìn Vương Hoảng, tựa tiểu phi tiểu, môi khẽ hé, nhẹ nhàng ngậm ngón trỏ đang nhẹ nhàng vuốt ve môi nàng.

Động tác này của nàng khiến Vương Hoảng tức thì cứng đờ.

Trần Dung lúng liếng nhìn Vương Hoảng cứng đờ, chậm rãi, đầu lưỡi của nàng khẽ liếm lên đầu ngón tay của chàng.

Vừa liếm thành công khiến Vương Hoàng run run một chút, cùng lúc đó, đôi mắt trong suốt như nước của chàng sáng ngời.

Ngay khi chàng chuyên chú, vui mừng nhìn về phía Trần Dung, Trần Dung thả ngón trỏ của chàng ra, ngón tay trắng trẻo nhỏ nhắn hướng tới cổ họng của chàng.

Trong xúc cảm ấm áp mịn màng, đột nhiên, một vật bén nhọn đặt lên hầu kết của chàng. Vật này chính là trâm cài của nàng, cổ tay Trần Dung trầm xuống, trâm cài kia liền đâm vào da thịt của chàng.

Biến cố này cực kỳ đột nhiên, Vương Hoàng vừa bị nàng chọc cho vui mừng, sung sướng, chỉ trong chớp mắt, đã thấy vũ khí sắc bén đâm vào da thịt, trâm cài khóa chặt hầu kết.

Đang ép Vương Hoàng không thể không ngẩng đầu lên, Trần Dung thu lại tươi cười yêu mị, nàng nhìn chàng, lẳng lặng nói: “Thất lang mừng quá sớm rồi. Nếu thử ta muốn mà chàng không thể cho, chàng vẫn luôn khinh thường ta, sao không vẫy vẫy ống tay áo, cứ thế buông tay?”

Nàng dựa sát vào chàng, lúc gần bó phun ra hơi thở thơm hương ập vào trong lỗ tai của chàng, trong lúc Vương Hoàng không hề chớp mắt nhìn, nàng cúi đầu, ngữ khí kéo dài nói: “Thất lang, cứ mãi dây dưa cũng không phải là gia phong của Lang Gia Vương thị.” Đôi môi mềm mại của nàng dán tại bên tai chàng, lời nàng nói ra nhẹ nhàng rót vào trong lỗ tai chàng.

Sau khi thành công làm hai tròng mắt Vương Hoàng tối sầm lại, Trần Dung thu hồi trâm cài, quay đầu, không chút do dự đi về phía tấm phòng. Vừa bước qua cửa phòng, tiếng quát vang dội của Trần Dung truyền ra: “Người đâu, tiền khách quý.”

Liên tục hô hai tiếng, cũng không hạ nhân hay tỳ nữ đứng ra.

Trần Dung đứng ở trước cửa phòng, nhắc lại, quát: “Người đâu.”

Giọng của nàng có chút giận dữ, vừa rồi Hoàn Cửu lang lui xuống, nàng liền chú ý thấy hạ nhân hay tỳ nữ trong sân cũng không thấy đâu. Chính là thật không ngờ, nàng dặt cổ họng gọi như thế, những người đó vẫn là làm bộ như không có nghe thấy.

Nhưng mà, tuy rằng giọng của nàng đề cao, trong sân vẫn im lặng như thế.

Trần Dung tức giận, nàng hừ nhẹ một tiếng, vung tay áo dài, nhanh chóng bước vào phòng, trong nháy mắt, cửa phòng bị nàng sập mạnh một cái.

Nhìn cửa phòng bị sập rung động không thôi, Vương Hoàng đứng ở trong sân chậm rãi vươn tay mon trón vết xước trên cổ họng, vừa vuốt ve, chàng vừa cười khổ.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Nổi bật

Nhìn cửa phòng đóng chặt kia, Vương Hoàng thảm thán một tiếng, giữ giữ ống tay áo, xoay người rời đi.

Chàng vừa đi, chúng tỳ nữ và hạ nhân tấp nập xuất hiện. Trần Dung buồn bực một lúc, nghe thấy tiếng nói nhỏ bên ngoài, không khỏi bước đi tới cửa phòng.

Ngay khi nàng đặt tay lên cánh cửa, Trần Dung cười khổ: Vì sao ta phải ảo não? Nàng biết, tuy sân viện này để mình làm chủ, nhưng ở trong lòng mọi người, thân thể của nàng chắc gì đã cao hơn đám hạ nhân tỳ nữ kia.

Suy nghĩ một lúc, Trần Dung vẫn mở cửa phòng đi ra.

Nàng lẳng lặng nhìn mấy tỳ nữ hạ nhân kia, trong lúc nhìn chăm chăm, Trần Dung cười khinh miệt, vung tay áo dài, xoay người trở về.

Nhìn cửa phòng đóng chặt, mấy tỳ nữ nhìn thoáng qua nhau, cuối cùng bất đắc dĩ lắc đầu, tuy rằng Trần Dung không nói gì cả, nhưng ánh mắt khinh miệt của nàng vẫn khiến bọn họ có chút xấu hổ.

Một ngày này, thành Kiến Khang vô cùng náo nhiệt.

Đám người Trần Công Nương vào thành.

Đương nhiên, người đến cũng không chỉ là Trần Công Nương, mà là một đội ngũ lớn gồm mấy vạn người. Trong mấy tháng qua, thế tộc có môn quy lớn nhất hướng tới phía nam, bọn họ đã đến nên khai dãy ngàn con sông lớn.

Trần Dung ngồi ở trong xe ngựa.

Ngoài xe ngựa, người mang theo chúng Trần thị Kiến Khang đi nghênh đón tộc nhân vẫn là Tứ thúc Trần Từ Phụng. Xung quanh xe ngựa của nàng đều là dân chúng trong thành Kiến Khang đông đúc nhộn nhạo.

Bình ầu hướng ra phía ngoài liếc mắt một cái, cười nói: “Trần Công Nhung trở về, ngày diện thánh của nữ lang sắp tới rồi.” Bà nhìn về phía cung thành, về mặt hâm mộ: “Nô còn không biết nhóm công chúa hoàng tử sẽ có bộ dạng thế nào đây. Nghĩ đến, nhất định là người người tuấn mỹ bất phàm, giống như thần tiên vậy.”

Trần Dung cũng chỉ cười.

Đúng lúc này, Bình ầu đột nhiên kéo kéo Trần Dung, thấp giọng nói: “Nữ lang mau nhìn, đó là lang quân và Đại tẩu của người kia. Bọn họ đang nhìn chăm chăm nơi này.”

Trần Dung nghe vậy, cũng không ngẩng đầu lên, chỉ nhẹ giọng phân phó: “Kéo rèm xe xuống một chút.”

Kéo rèm xe xuống một chút? Loại sự tình này đang giáp mặt với nhau, đúng là tổn thương lòng người. Bình ầu giật mình, nhìn thấy Trần Dung mím môi, vẻ mặt quật cường, bà đáp nhẹ một tiếng, vờn tay hạ rèm xuống.

Lúc này Trần gia Đại tẩu đang ngẩng đầu cực lực nhìn về phía xe ngựa của Trần Dung. Ắ vừa ngó nghiêng vừa lôi kéo nam nhân nhà mình nói: “Mau nhìn mau nhìn, đó đúng là muội tử của chàng mà, chàng gọi nàng, chàng gọi nàng đi!”

Trần gia Đại huynh do dự mà nhú mày nói: “Không ổn. Nếu thật sự muốn gặp muội ấy, ta nên đến Trần phủ cầu kiến mới phải.”

Lời này vừa thốt ra, Trần gia Đại tẩu tức giận, ả hung hăng đá một cước trên lưng hắn, khẽ nói: “Chàng điên hay bị choáng váng vậy? Chỉ có ở trước mặt mọi người gọi nàng, nàng mới không dám không đáp ứng, cũng không dám không tiếp nhận!” Nói tới đây, ả lại dùng mũi chân đá một cái, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép găm nhẹ: “Gọi đi!” Ắ còn nói thêm “Xem kia, lão nô kia đã nhìn thấy chúng ta.”

Trần gia Đại huynh mím môi, do dự mở miệng.

Đúng lúc này, rèm xe bị kéo xuống, ngăn cách tầm mắt bọn họ nhìn về phía Trần Dung.

Gì vậy?

Lão nô kia rõ ràng đã thấy được Trần gia Đại huynh mà còn kéo rèm xe xuống như thế, hiển nhiên là không muốn tỏ ra quen biết với hắn!

Trong khoảng thời gian ngắn, Trần gia Đại huynh ngây dại, Trần gia Đại tẩu cũng ngây dại.

Nhưng chỉ một lát, Trần gia Đại tẩu tức giận, thịt béo trên mặt hung hăng nhảy lên vài cái.

Tay phải duỗi ra, ả néo lỗ tai Trần gia Đại huynh, hét to: “Người đứng là phế vật vô dụng! Người nhìn đi, người nhìn đi, người mỗi ngày đều nhắc tới muội tử này, nhưng người ta thì sao? Người ta ngay cả gặp người cũng không nguyện ý!”

Giọng của ả có chút cao giọng, ngay cả khi toàn thành đang ồn ào náo động vẫn có thể rơi vào trong tai một vài quý nhân đi lại gần đó.

Tức thì, vài hộ vệ quay đầu nhìn về phía ả.

Trần gia Đại tẩu vừa thấy, sợ tới mức mặt co rút, lại đối diện với ánh mắt hèn mọn chán ghét của mọi người xung quanh, ả thật sự chột dạ, lập tức vội vàng nặn ra tươi cười, cầm tay Trần gia Đại huynh lui sang một bên.

Đảo mắt, đoàn xe của Trần Dung đã đi tới cửa thành.

Đoàn xe ngừng lại, tiếng ồn ào náo động cũng dừng, mọi người bắt đầu xếp sang hai bên, chờ cát bụi bốc cao càng ngày càng gần.

Lúc này, giọng của tỷ nữ truyền đến: “Nữ lang.”

Trần Dung lên tiếng.

Tỷ nữ kia thấp giọng nói: “Sau khi Trần Công Nhung đến, xin người hãy làm bạn bên cạnh ngài, cùng ngài vào thành.” Dừng một chút, tỷ nữ kia nhẹ nhàng giải thích: “Vừa rồi có vài vị quý nhân đến đây.”

Trần Dung rung mình, đáp: “Được rồi.”

Tỷ nữ kia vừa lui xuống, Trần Dung liền nhìn mình trong gương đồng, nàng đang mặc quần áo màu lam nhạt xen lẫn với màu vàng, trên thườn phục chiết điệp tung bay theo từng cành hoa nhỏ, xiêm y như thế đi đôi với gương mặt không thoa son phấn của nàng, có vẻ nhẹ nhàng khoan khoái, loại nhẹ nhàng khoan khoái này hòa cùng vẻ diễm lệ quyền rũ của nàng, tăng thêm một phần thuần túy trong trẻo.

Không sai, mình thế này có thể gặp mặt quý nhân.

Khi Trần Dung vừa lòng thu hồi ánh mắt, Bình ầu ở phía sau nàng nói: “Nữ lang, có cần vấn tóc lại không?” Vì để giản tiện, đầu nàng chỉ vấn một búi tóc đơn giản, mặt trên cài một cây trâm, đồng thời, trên chân đi đôi guốc gỗ đang lưu hành thời này. Như vậy tuy rằng đơn giản, có điều lại không đủ thận trọng.

Trần Dung lắc đầu, thản nhiên nói: “Không cần, không cần quá mức cầu kỳ.”

Lời nàng vừa dứt, bên ngoài vang lên tiếng ồn ào cùng tiếng cười.

Trần Dung quay đầu nhìn lại.

Vừa nhìn, nàng thấy hơn mười cỗ xe ngựa chậm rãi tới gần. Thấy là xe ngựa có ký hiệu của Lang Gia Vương thị, Trần Quận Tạ thị, Trần Dung không có hứng thú thu hồi ánh mắt.

Lúc này, cát bụi bốc cao đã càng lúc càng mờ nhạt, cát bụi dần tan, đám người đã hiện ra rõ ràng.

Nhìn đội ngũ không có biên giới này, một giọng trầm thấp của nam tử từ trong đám người truyền đến: “Lần này người đến rất nhiều, tuy là phân biệt theo bốn cửa thành tiến vào, số lượng kia cũng là kinh người.”

Một người khác lại nói: “Sai lầm rồi, người có quý tiện cao thấp, sao có thể cùng nhau vào thành? Nghe nói là phân ra bốn đoàn.”

Trong tiếng ầm ĩ la hét, nghị luận, đoàn xe ngoài cửa thành càng ngày càng gần.

Trần Dung lộ đầu ra nhìn phát hiện đi đằng trước là Trần thị ở Nam Dương!

Đúng rồi, đám người Lang Gia Vương thị cùng Dĩ Chí, Hoàn Cửu lang đều đã rời đi trước, trong số thế gia còn lại, Trần thị có địa vị tôn quý nhất, tất nhiên là bọn họ dẫn đầu.

Khi cờ xí và xe ngựa của Trần thị Nam Dương xuất hiện ở trong tầm nhìn của mọi người, tiếng cười đùa càng lớn hơn nữa.

Đúng lúc này, mười cỗ xe ngựa chạy ra, không hề bận tâm lướt qua đám người cùng đoàn xe, giọng nói kinh ngạc của Bình ầu vang lên: “Nữ lang, ở đây có xa giá của công chúa.”

Xông lên trước quả thật là xa giá của công chúa, theo sát phía sau là một số ngoại thích cùng nhóm nữ lang sĩ tộc mà Thái Hậu cùng bệ hạ tín nhiệm trọng dụng.

Đám thiếu nữ hô to gọi nhỏ xông ra. Các nàng cười đùa, kêu la, có người vung roi ngựa, còn có người lung tung xướng ca, thực rõ ràng, nhóm nữ lang này là tới gây náo động.

Đúng lúc này, giọng của tỳ nữ từ bên ngoài truyền đến: “Nữ lang, người cũng đi lên đi.”

Trần Dung ngẩn ra, lập tức hiểu ra rồi dặn dò Thượng tâu.

Xe ngựa của Thượng tâu cũng xông ra ngoài.

Khi nhóm nữ lang tôn quý lao ra, bên cạnh các nàng mang theo các tùy tùng cao lớn tuấn mỹ, cũng chỉ cười ngựa vội vàng đi theo bảo hộ. Dưới tình huống như vậy, xe ngựa Trần Dung lao ra không có bất luận kẻ nào chú ý.

Trong nháy mắt, xe ngựa của nàng vọt tới trước đội ngũ của Trần thị Nam Dương.

Xe ngựa đột nhiên dừng lại, bên ngoài vuron ra một bàn tay xốc lên rèm xe nhìn nàng, đúng là một tùy tùng bên người của Trần Công Nhương. Tùy tùng kia cung kính nói: “Nữ lang thỉnh xuống xe.”

Trần Dung lên tiếng, nhảy xuống xe ngựa.

Nàng đi theo tùy tùng đến bên cạnh xe ngựa của Trần Công Nhương.

Sau rèm xe, Trần Công Nhương hiện lãnh nhìn nàng, đánh giá từ trên xuống dưới một lát rồi cười nói: “Rất tốt, lên xe đi.”

“Vâng.”

Trần Dung vừa lên xe, hai tay đặt trước người, thấp giọng bẩm: “Nói có quý nhân ở đây, muốn A Dung cùng công vào thành.”

Trần Công Nhương vuốt vuốt râu dài, ha ha cười nói: “Cũng được.”

Lời của hắn vừa thốt ra, hai tỳ nữ trong xe ngựa tiến lên, các nàng giúp Trần Dung dọn tháp, sau khi an bài để nàng cùng Trần Công Nhương ngồi ở chính giữa xe, các nàng xốc lên rèm xe, lùi về một góc.

Phía trước tiếng ồn ào càng ngày càng vang.

Chậm rãi, đội ngũ tiến lên bắt đầu kéo rộng khoảng cách, hộ vệ hai bên giục ngựa lui xuống, giữa các xe ngựa cũng cách xa nhau.

Đi đằng trước là xe ngựa của Trần Công Nhung.

Đảo mắt, xe ngựa của hắn vào cửa thành.

Vừa vào cửa thành, xe ngựa liền ngừng lại, lúc này, đoàn xe theo sát phía sau cũng dừng lại.

Trần Công Nhung vén rèm xe đi xuống, hắn hướng tới Trần Từ Phương chấp tay, kêu lên: “Từ Phương, làm phiền rồi.”

Đảo mắt, hắn đối mặt với xe ngựa của Lang Gia Vương thị cùng Tạ thị Trần Quận cùng, vái chào.

Mà phía sau hắn, Trần Dung nhắm mắt theo đuôi, miệng nàng mỉm cười, khẽ cúi đầu thi lễ.

Nàng vừa có mặt, gần như là trong nháy mắt, hơn một ngàn đôi mắt phát sáng nhìn về phía nàng.

“Nàng ta ngồi chung xe với Trần Công Nhung, là người nào vậy?”

“Cử chỉ tự nhiên, lúm đồng tiền nở rộ, chắc hẳn là đại tài nữ của Trần thị Nam Dương.”

“Tài nữ ư? Tài nữ có diện mạo mỹ nhân như thế, cũng không biết lang quân nhà ai có phúc khí. Ha ha.”

Trong tiếng cười, tiếng ồn ào náo động, một tiếng cười to truyền đến.

Tiếng cười này cao nhọn mà vang dội, trong đó lộ ra vẻ lỗ mãng.

Cùng với tiếng cười kia, mọi ồn ào náo động đều ngừng lại. Tiếp theo, đám người khề như rồng đường, một chiếc xe ngựa vọt ra.

Lao tới là một chiếc xe ngựa cực kỳ bình thường, không đánh dấu gia tộc gì cả. Xe ngựa kia nhằm thẳng về phía hàng đầu đội ngũ, hướng tới mọi người Trần phủ.

Đảo mắt, xe ngựa vọt tới trước cửa thành, cách Trần Dung chưa đến mười bước thì giảm tốc độ.

Cũng không chờ xe ngựa ngừng ổn, rèm xe được xóc lên, tiếp theo, một nam tử tầm 27 28 tuổi làn da tái nhợt, ngũ quan tú lệ từ trong xe ngựa nhảy xuống.

Khi nam tử kia nhảy xuống, hộ vệ quanh thân nhất tề cả kinh, đồng thời tiến lên đỡ.

Nam tử lao về phía trước hai bước, cũng không chờ đứng vững, hắn liền vội vã lui mọi người. Sau đó hắn vươn tay ra, vừa định bám vào thứ gì đó thì hắn sờ phải bộ ngực của một đại tẩu tầm 30 tuổi. Đại tẩu này có vẻ mặt dữ tợn, cặp mắt đục ngầu, bộ dạng có chút tương tự với Đại tẩu của Trần Dung.

Lại nói thanh niên kia cảm giác được mềm mại trong lòng bàn tay, vội vàng quay đầu lại, vừa thấy phụ nhân này, hắn lại há miệng nôn khan.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137: Bệ hạ, thỉnh phong thiếp làm nữ quan

Nam tử vừa nôn khan vừa vội vàng thu tay về, hắn lấy ra khăn sạch, dùng sức lau lòng bàn tay, nói với vẻ chán ghét: “Xấu xí béo ục như thế, sao lại chen vào đây? Người đầu, đem mị ta cho chó ăn.”

Một lời thốt ra, vài hộ vệ lập tức tiến lên, bọn họ hiển nhiên đã được huấn luyện qua, phụ nhân kia vừa trừng lớn hai mắt, sợ hãi định thét chói tai, miệng đã bị một vật nhét vào, đồng thời, hai tay cũng bị áp chế.

Đảo mắt, mị bị chúng hộ vệ lôi xuống, biến mất ở trong đám người.

Nam tử kia sau khi ra mệnh lệnh, rốt cục đã lau tay sạch sẽ, hắn ném khăn lụa đi, bước nhanh về phía đám người Trần Công Nhung và Trần Dung.

Khi đứng ở trước mặt hai người, nam tử nghiêng đầu không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Trần Dung. Gần như là đột nhiên, hắn vươn tay chỉ vào Trần Dung, kêu lên: “Ta thích nàng.” Mấy chữ vừa vang lên, Vương Hoảng đang nhắm mắt dưỡng thần lặng lẽ mở mắt ra.

Lúc này, nam tử kia chuyển sang Trần Công Nhung, hấn mở to một đôi mắt sáng, há mồm định nói gì đó.

Không đợi hấn mở miệng, Vương Hoàng trong xe ngựa hơi hơi gật đầu.

Ngay khi nam tử này vừa mới nói với Trần Công Nhung: “Nữ nhân này rất khá, ngươi để nàng.”

Hấn nói tới đây, một tiếng kêu chinh tề vang dội truyền đến: “Gặp qua bệ hạ! Bệ hạ vạn thọ!”

Mười tiếng nói vang dội chinh tề vừa rỗng, tức thì, mọi người cả kinh. Ngay sau đó, vô số câu nói ‘Gặp qua bệ hạ’ ‘Gặp qua bệ hạ’ loạn thất bát tao vang lên, cùng với tiếng kêu này, còn có tiếng quỹ xuống liên tiếp, chính là mọi người vây xem không ngừng đón chào. Như các quý tộc còn đang cúi hạ mình, nhóm thứ dân phân tán ở bốn phía, giờ phút này cũng đã quỹ lại.

Âm thanh vang dội, âm ỹ vô cùng, ngay cả câu nói kế tiếp của chính nam tử kia cũng bị chìm ngấm.

Bệ hạ?

Trần Dung cả kinh, nàng mở to hai mắt nhìn nam tử một cái, lui về phía sau nửa bước thì lễ.

Nam tử nhú mày, chờ tiếng ồn ào biến mất, hấn nhếch miệng, bất mãn quay đầu nhìn quanh trái phải, kêu lên: “Làm cái quỷ gì vậy? Không phải đã nói không được nhận ra trầm sao?”

Nhìn thấy tất cả mọi người cúi đầu, thứ dân còn sợ hãi rụt rè lui về phía sau, nam tử có vẻ vô cùng thất vọng, hấn than thở vài tiếng, quay đầu nhìn về phía Trần Dung.

Đối mặt với bộ dạng của Trần Dung cúi thấp mặt đến tận ngực, thanh niên thất vọng thở dài một hơi.

Hấn nhìn chằm chằm Trần Dung, trong miệng lại nói: “Đều đứng lên đi.”

“Ta bệ hạ.”

Nam tử nhú mày, lại ra lệnh: “Đều tản đi.”

“Vâng.”

Linh mệnh tản đi, chỉ có một bộ phận thứ dân, hộ vệ mà chính hấn mang đến cũng chỉ là lui về phía sau ba bước. Về phần người quyền quý ở bốn phía thì không hề lui đi nửa bước.

Đối mặt với tình hình này, nam tử hiển nhiên sớm đã thành thói quen, hấn cũng không để ý tới, chỉ tiến lên một bước, dựa sát vào Trần Dung.

Nam tử vừa dựa sát vào Trần Dung, cận thần theo sát sau hấn liền nhận được vô số ánh mắt. Lập tức, cận thần kia cũng chạy tới, dựa vào gần thanh niên kia, thấp giọng nói: “Bệ hạ, ở đây quá nhiều người.”

Mấy chữ vừa thốt ra, trên gương mặt tú lệ của nam tử đầy vẻ mất hứng.

Hấn nhăn mặt, có điều đồng thời lúc đó, ánh mắt vẫn khóa chặt trên thân Trần Dung.

Một hồi lâu, hoàng đế đột nhiên hạ giọng, nhẹ nhàng nói: “Ta gọi là Tư Mã Chương, nàng thì sao? Nàng tên gì?”

Trần Dung thật sự không ngờ, đường đường là hoàng đế sẽ dùng ngữ khí như thế nói chuyện với mình. Nàng ngẩn ngơ, vừa mới ngẩng đầu lên. Một bên Trần Công Nhung đã chấp hai tay lại, mang vẻ mặt nghiêm túc trả lời: “Bẩm bệ hạ, nàng là Trần thị A Dung.”

Nam tử nổi giận, hấn bất mãn nói: “Ta đang hỏi nữ lang mỹ mạo này, cần ngươi trả lời làm cái gì?”

Đường đường là lừa giận của hoàng đế vậy mà không khiến cho Trần Công Nhung bất an, thậm chí đám quý tộc và hộ vệ ở bốn phía nghe thấy đối thoại này, vẻ mặt cũng không hề có gì dị thường.

Trong lúc nam tử kia đang nổi giận, Trần Công Nhung cười nhẹ, hấn lạy dài không dậy nổi, cất tiếng, nghiêm túc nói: “Bệ hạ có từng nghe qua? Có một phụ nhân, khi Mộ Dung Khắc vây công thành Mạc Dương, vì ân nghĩa mà một mình xông vào đó? Có một phụ nhân, khi thành Nam Dương bị bao vây mặc quần áo trắng nhuộm máu xung phong liều chết xông ra?”

Hấn lớn tiếng nói tới đây, đứng thẳng thân mình, chỉ về phía Trần Dung, cao giọng kêu lên: “Bệ hạ, phụ nhân đó là nàng! Đó là Trần thị A Dung này!”

Tiếng kêu lạnh lạnh, bốn phía hồi âm không dứt!

Mấy ngàn người Kiến Khang vây quanh ở bốn phía, đầu tiên là cả kinh, đảo mắt lại lên tiếng nghị luận.

Trong lúc đó, Trần Dung dưới sự ám chỉ của Trần Công Nhung bước lên phía trước hai bước.

Nàng đứng ở trước người Trần Công Nhương.

Trần Dung hơi ngẩng đầu, để khuôn mặt của mình tinh tường hiện ra trước mắt mọi người, nàng lại hướng tới hoàng đế thi lễ, cất giọng trong trẻo: “Thiếp, Trần thị A Dung gặp qua bệ hạ.”

Hoàng đế hiển nhiên còn đang khiếp sợ, hấn trừng mắt nhìn Trần Dung, đột nhiên, hấn hỏi với vẻ kinh ngạc: “A? Sao nàng lại muốn chịu chết? Còn sống không phải tốt hơn sao?”

Trần Dung ngẩn ngơ, đảo mắt, nàng cười khê, bình tĩnh trả lời: “Gia quốc không tồn, thân này còn đâu? A Dung cũng chỉ là làm việc nên làm thôi.”

“Phải không?” Hoàng đế đối với câu trả lời của nàng hình như có chút thất vọng.

Hấn còn đang đánh giá Trần Dung, nhìn ngắm, hấn nhếch miệng, rầu rĩ nói: “Trẫm không thích phụ nhân nghiêm túc uy vũ như thế.”

Lời này vừa thốt ra, các đại thần phía sau hoàng đế đều nhui mày. Triều đại có phụ nhân tiết nghĩa, bệ hạ vốn càng nên tán thưởng. Nào biết đâu rằng hấn lại bật ra một câu không thích? Ai, thôi thôi, bệ hạ cho tới bây giờ đều là như vậy!

Về phần Trần Dung, vừa có chút buồn cười cũng có chút kinh ngạc. Cho dù nàng vì hôm nay, nghĩ tới vô số đối sách, cũng không dự đoán được, bệ hạ là một bệ hạ thế này.

Hoàng đế mất hứng thờ dài một tiếng, vung tay áo dài, nói với Trần Dung: “Nói đi, nàng muốn được phong thưởng cái gì?”

Trần Dung thi lễ, nàng còn chưa mở miệng, một cận thần tiến đến, hấn đối với hoàng đế nhẹ giọng nói: “Bệ hạ, bức phụ nhân tiết nghĩa này nên để làm gương.”

Hoàng đế nghe vậy, nhui mày ngắm nghĩ rồi gật đầu.

Hấn chuyển sang nhìn Trần Dung, vừa muốn mở miệng, Trần Dung cũng đột nhiên lui về phía sau nửa bước, ‘Bịch’ một tiếng quỳ rạp xuống đất!

Trần Dung làm động tác này nằm ngoài dự kiến của mọi người. Hai mắt hoàng đế sáng ngời, hưng phấn mà hỏi: “A, vì sao nàng phải lạy trẫm?”

Trần Dung ngẩng đầu lên, hai tròng mắt nàng sáng ngời nhìn hoàng đế, cất giọng trong trẻo: “Thiếp có một chuyện muốn nhờ, thỉnh bệ hạ cho phép.”

Nàng vừa mở miệng đã cầu xin, hoàng đế không khỏi nhếch miệng, Trần Dung thấy thế, khê nghiêng đầu, nghịch ngợm nhìn hấn một cái.

Động tác này thật sự đáng yêu, hoàng đế vô cùng vui mừng, hấn vui vẻ hỏi: “Nói đi, nàng yêu cầu chuyện gì?”

Trần Dung cố lên tinh thần, nàng nhìn lên hoàng đế, kiềm chế sự khấn trương, mỉm cười rồi nói: “Thiếp, thiếp muốn bệ hạ phong thiếp làm một nữ quan, chung thân không cần lập gia đình!”

Thiếp muốn bệ hạ phong thiếp làm một nữ quan, chung thân không cần lập gia đình!

Thiếp muốn bệ hạ phong thiếp làm một nữ quan, chung thân không cần lập gia đình!

.....

Vương Hoàng ngay lập tức ngồi thẳng người, hấn hơi nhếch môi, mười ngón tay nhanh chóng nắm lấy càng xe, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Trần Dung!

Không chỉ là Vương Hoàng, ngay cả Trần Công Nhương, Trần Từ Phương, người quyền quý ở bốn phía, và cả Trần gia Đại huynh và Trần gia Đại tẩu vây quanh ở cách đó không xa lúc này đều há to miệng, văng đầu hoa mắt.

Không có bất luận kẻ nào dự đoán được, một nữ lang như Trần Dung, dựa vào tính mạng lập nên công lao, không dễ dàng chiếm được sự tán thành của chúng danh sĩ, rồi được gặp mặt bệ hạ, giờ nàng lại đưa ra một yêu cầu như thế!

Hoàng đế trừng mắt nhìn, hấn ngơ ngác hỏi: “Nàng muốn làm nữ quan ư?”

Khi hấn hỏi như vậy, Trần Công Nhương tiến lên một bước, vãi chào thật sâu, cũng không chờ Trần Công Nhương mở miệng, giọng của Trần Dung bỗng nhiên cất cao. Nàng mỉm cười ngây thơ nhìn hoàng đế, nói với vẻ nghịch ngợm: “Yêu cầu này của thiếp vừa thốt ra, tất cả mọi người đều bị dọa choáng váng, bệ hạ không thấy rất thú vị, chơi rất vui sao? Hi hi, vì sự thú vị này, bệ hạ nên đáp ứng thiếp đi, bệ hạ, người đáp ứng thiếp đi.”

Hai câu cuối cùng, giọng nói mềm mại, giống như làm nũng.

Hoàng đế vừa nghe thì trở nên vui vẻ, liền hướng Trần Công Nhương vung tay áo, quát: “Không cho ngươi mở miệng.”

Mệnh lệnh này Trần Công Nhương không dám vi phạm, lập tức hấn nhanh ngậm miệng lại.

“Lui ra phía sau đi, đừng che ở giữa trẫm và A Dung.”

Trần Công Nhung không biết làm sao, đành thi lễ với hoàng đế, lui ra phía sau hai bước.

Khi hoàng đế ra lệnh cho Trần Công Nhung, ánh mắt cũng không từng nhàn hạ, hấn hứng thú nhìn mọi người ở bốn phía, thường thức vẻ mặt của bọn họ. Nhìn nhìn, hấn quay đầu chớp mắt vài cái với Trần Dung, lặng lẽ nói: “Nàng nói đúng, đúng là chơi rất vui.”

Nói tới đây, hấn ho khan một tiếng, thu hồi tươi cười trên mặt. Vừa thấy bộ dáng này của hấn, Vương Hoàng lại đưa mắt ra hiệu với một cận thần.

Cận thần kia vội vàng tiến lên.

Cũng không chờ cận thần kia mở miệng, hoàng đế đã nghiêm túc gật đầu, lạnh lạnh quát: “Đuẩn!” (Cho phép)

Cận thần kia làm sao dự đoán được hoàng đế đã đáp ứng ngay lập tức như thế? Lập tức bước chân cứng đờ, gần như là đột nhiên, hấn cảm thấy phía sau lưng rét lạnh.

Trần Dung mừng rỡ, nằng lại cúi lạy, cất giọng trong trẻo kêu lên: “Tạ đại ân của bệ hạ.” Nàng hướng tới hoàng đế dập đầu mạnh một cái.

Đối với cảm tạ của mỹ nhân, nhóm quyền quý bốn phía giật mình ngạc nhiên, hoàng đế có vẻ vô cùng thoải mái, hấn càng đề cao giọng: “Như vậy đi, đạo quan ở Tây Sơn rất đẹp, nằng ở đó đi.”

Tây Sơn đạo quan?

Trần Dung mừng rỡ, đạo quan kia là nơi có phong cảnh xinh đẹp tuyệt trần nổi tiếng ở thành Kiến Khang, quan trọng nhất là, thuộc về đạo quan kia còn có gần ngàn mẫu ruộng! Gần ngàn mẫu, đối với nằng mà nói, thật sự là ban thưởng rất lớn.

Lập tức, Trần Dung vui vẻ ra mặt: “Tạ ơn bệ hạ! Bệ hạ anh minh!”

Hoàng đế còn đang vây trong khoái hoạt, hấn lại liếc về phía nhóm quyền quý ở bốn phía, nhìn thấy bọn họ dường như mất hứng, vẻ mặt đều xám ngắt.

Hấn lại ho khan một tiếng, nhìn nhóm quyền quý, nói với giọng nghiêm túc: “Trần thị A Dung này không sợ sinh tử, thật sự đáng kính. Trẫm nói cho các người biết, các người không thể nhìn thấy người ta bộ dạng xinh đẹp mê người thì muốn động vào nằng. Nàng chính là nữ quan được trẫm thân phong!”

Hấn nói tới đây, ha hả cười, chấp hai tay sau lưng, đắc ý dạo dạt đi lên xe ngựa của mình.

Hoàng đế vừa rời đi, dần dần, có ánh mắt cố ý vô tình liếc về phía Vương Hoàng, ánh mắt này vừa liếc nhìn Vương Hoàng một cái thì chuyển sang Trần Dung.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 138: Muốn nói đã nói

Trước mắt bao người, Trần Dung đang quỳ rạp đã đứng lên.

Khóe miệng của nằng mang theo tươi cười.

Cho dù là Vương Hoàng hay là mọi người xung quanh đều nhìn ra được, đây là tươi cười thật sự phát ra từ nội tâm, nó sự thả lỏng, rạng rỡ, dứt bỏ mọi gông xiềng cùng gánh vác, thậm chí là một loại sung sướng thiêu đốt sinh mệnh, hàm chứa kích tình.

Từ từ thu hồi tươi cười, Trần Dung xoay người lại, nằng đối diện với Trần Công Nhung và Trần Tử Phương, chậm rãi quỳ phục xuống.

Lại quỳ xuống đất, Trần Dung cao giọng nói: “Trần Dung làm hai vị tộc bá thất vọng rồi. Tuy rằng đã sống sót trên chiến trường, nhưng A Dung đã giết vài Hồ nô, sau khi nhiễm một thân máu tươi, đối với mọi việc trên thế gian đột nhiên cảm thấy không thú vị, sớm đã có ý nghĩ xuất gia.”

Nàng nặng nề mà dập đầu vài cái: “A Dung cũng biết, hai vị trưởng bối có tâm ý với A Dung. Nhưng mà, cả đời này của A Dung đã là nản lòng thoái chí, thậm chí im lặng qua ngày. A Dung bất hiếu—”

Mấy cái dập đầu này rất mạnh, đảo mắt, trán của nằng đã trở nên xanh tím. Nhưng mà, tuy rằng trên trán Trần Dung tím xanh dính cả bùn đất, tươi cười cũng là thả lỏng, tươi tắn.

Nàng nâng mắt lên nhìn Trần Công Nhung, nhìn Trần Tử Phương, run run, lớn tiếng cầu xin: “A Dung tội nặng, thỉnh khoan thứ.”

Dứt lời, nằng lại dập đầu.

Lúc này, tất cả mọi người nhìn tình cảnh này, hiện tại ẩn cư nơi sơn dã, xa rời hồng trần vốn là việc mà nhóm danh sĩ luôn tôn sùng. Đã nhìn quen danh lợi, cuộc sống an nhàn thế ngoại vốn là điều các quý tộc luôn hướng tới. Bởi vậy, mọi hành động của Trần Dung hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của người Trần gia cũng đã phá vỡ mọi tính toán của bọn họ.

Nhưng mà, bọn họ không thể tỏ vẻ bất mãn.

Lập tức, Trần Công Nhương tiến lên một bước, hấn nâng Trần Dung dậy, vờn tay áo lau đi bùn đất trên mặt nàng, cười khổ: “Hài tử này, sao đập đầu mạnh như vậy? Ai.”

Hắn khẽ lắc đầu, chỉ thờ dài.

Trần Tử Phương cũng tiến lên một bước, hấn ôn hòa nhìn Trần Dung, thấp giọng nói: “Hài tử này, nếu con muốn xuất gia có thể nói trước với tộc nhân mà. Ai, quên đi, quên đi.”

Trần Dung thi lễ, cúi đầu, một hồi lâu mới nhẹ giọng nói: “Vâng, là A Dung suy nghĩ không chu toàn.”

Trần Tử Phương lắc đầu. Hắn nhìn xe ngựa phía sau, vung tay áo dài, ra lệnh: “Đi thôi, đi thôi.”

Sau đó, mọi xe ngựa đều bắt đầu lăn bánh.

Trần Công Nhương lên xe ngựa, Trần Tử Phương cũng vậy, bọn họ từng bước từng bước lên xe ngựa, sau khi tùy tiện nói với Trần Dung hai câu thì bắt đầu khởi hành.

Trần Dung cũng lên xe ngựa.

Bình ẩu trong xe ngựa lúc này ngơ ngác nói không ra lời. Bà nhìn Trần Dung, đột nhiên, nước mắt rơi như mưa.

Trần Dung liếc nhìn Bình ẩu một cái, cười cười, cũng không khuyên giải.

Trong đám người, Trần gia Đại huynh ngậy ra như phỗng đứng ở nơi đó, môi của hắn run rẩy, thì thào nói: “A Dung của ta nhất định là chịu ủy khuất lớn tận trời! A Dung của ta nhất định là chịu ủy khuất lớn tận trời mà!”

Hắn ở đây thì thào tự nói, một bên, phụ nhân mập mạp của hắn đầu tiên là trừng lớn mắt chắc chắc liên thanh, đột nhiên, ả vui sướng kêu lên: “Dưới đạo quan Tây Sơn kia không phải có rất nhiều ruộng tốt sao? Ruộng tốt đó!” ả xoay phắt người lại, cầm hai tay Trần gia Đại huynh, kêu lên: “Nàng ta xuất gia, nên sẽ không có trượng phu hài tử, ruộng tốt này không phải là của chúng ta sao?”

Lời của Trần gia Đại tẩu vừa dứt, đột nhiên, Trần gia Đại huynh bỗng dung quay đầu lại.

Hắn trừng mắt nhìn phụ nhân trên mặt thịt béo run run đang vui mừng, tay phải vung lên, tàn nhẫn tát cho ả một bạt tai thật nặng!

Cái tát này rất đột nhiên, rất nặng nề.

Trần gia Đại tẩu làm sao dự đoán được trượng phu xưa nay khúm núm, lúc nào cũng không dám động vào mình một cái lại làm như thế với mình? Lập tức ả bụm mặt tròn tròn mắt.

Sau khi Trần gia Đại huynh tát một bạt tai, trừng mắt nhìn ả, hắn nghiêng răng nghiêng lợi mắng: “Lúc này mà ngươi còn nhớ tới điều này? Quả nhiên là lang tâm cầu phê!”

Mắng đến đây, cũng không chờ phụ nhân nhà mình phát hỏa, Trần gia Đại huynh đã đẩy đám người ra, đuổi theo xe ngựa của Trần Dung.

Xe ngựa của Trần Dung chạy về phía trước.

Trong lúc có ý vô tình, mọi xe ngựa đều cách nàng một khoảng, mọi người đều quay đầu nhìn nàng.

Mãi cho đến khi xe ngựa của Trần Dung đi xa, một hộ vệ mới dựa sát vào khẽ gọi: “Lang quân?” Giọng của hắn rất khẽ khọt.

Trong xe ngựa không có ai trả lời hắn.

Xuyên qua rèm xe, trên gương mặt tuần mỹ thanh hoa, đôi mắt trong suốt như nước kia chỉ yên lặng nhìn cát bụi cuộn cuộn bay đi.

Chậm rãi, thiếu niên áo trắng rũ hai mắt.

Bàn tay trắng trẻo của chàng đang vuốt ve tấm đệm, đột nhiên dùng một chút lực.

“Xoẹt” một tiếng, tấm đệm trắng bị xé thành hai đoạn.

Dần dần, môi khẽ mím, một giọng nói thì thầm, khàn khàn truyền đến: “Thà rằng chung thân không lấy chồng sao?” Nói xong, chàng khẽ cười.

Tiếng cười nhẹ nhàng bay đi, đảo mắt đã biến mất ở trong không khí, khi hộ vệ kia định thần nhìn lại, thấy lang quân nhà mình hơi nghiêng người về phía trước, mạnh mẽ tựa như dã thú đang vồ mồi, còn có vẻ trầm tĩnh trên gương mặt tuấn mỹ.

Xe ngựa của Trần Dung vẫn đang chạy về phía trước.

Chỗ nàng đi tới chính là lạc viện mình đã mua về. Đối với Trần Dung mà nói, nàng đã trở nên độc lập, kinh thế hãi tục một hồi nên không ngại tiếp tục như vậy. Dù sao, hiện tại cho dù nàng trở lại bồn gia cũng sẽ không vẫn hồi được cái gì.

Xe ngựa Trần Dung chạy về phía sân viện của mình.

Nàng vừa mới bước xuống xe ngựa, đột nhiên, một người xông tới, khăn khăn kêu lên: “A Dung, A Dung đáng thương của ta.”

Vừa kêu, hắn vừa ôm Trần Dung vào trong lòng.

Trần Dung nhận ra giọng nói này, đây là Đại huynh vẫn luôn yêu thương nàng.

Nàng nằm trong ôm ấp ấm áp, nhắm lại hai mắt.

Trên đỉnh đầu nàng, giọng của Trần gia Đại huynh khàn khàn bi thương, hắn ôm chặt Trần Dung, một lần lại một lần nghẹn ngào nói: “A Dung, A Dung đáng thương của ta, A Dung đáng thương của ta!”

Nói xong, hắn buông ra Trần Dung, sụp xuống khóc rống lên.

Trần Dung đi lên một bước, nàng nhẹ nhàng quỳ xuống, vươn tay đặt trên vai Đại huynh, Trần Dung mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Đại huynh, đừng vì A Dung khổ sở. Hiện tại A Dung rất sung sướng. Thật sự rất sung sướng.”

Nàng nghiêng đầu, cười khẽ hai tiếng, khi Trần gia Đại huynh kinh ngạc ngẩng đầu, A Dung đang khoái trá mở to mắt nhìn hắn, thè lưỡi, chỉ vào mặt mình, nghịch ngợm nói: “Đại huynh, huynh xem, A Dung nào có nửa điểm không vui?”

Trần gia Đại huynh nghiêm túc ngắm nhìn nàng.

Đúng lúc này, giọng nói sắc nhọn của một phụ nhân truyền đến: “Đúng vậy, nữ lang có gì mà không vui chứ? Nàng hẳn là rất khoái hoạt.” Trong tiếng kêu, một phụ nhân mập mạp như gió xoáy vọt tới, ào đến trước mặt Trần Dung, tay béo vươn ra định nắm tay nàng, sau khi Trần Dung tránh né, ả dùng chân, bụng khuôn mặt tươi cười vô cùng thân thiết kêu lên: “A Dung, A Dung, thật không ngờ muội có thể diện kiến bề hạ, còn được bề hạ phong thưởng. Thật tốt quá, A Dung, tâu từ chúc mừng muội.”

Nói tới đây, ả còn liếc nhìn Trần gia Đại huynh đang quỳ trên mặt đất một cái, sau đó lập tức tươi cười nở rộ, nhìn Trần Dung, ả chỉ vào dấu bàn tay trên mặt mình, nói với vẻ ủy khuất: “Nữ lang muội xem xem, muội xem xem, chính là Đại huynh của muội đánh ta đó! Ta chỉ nói một câu muội không có ủy khuất, chàng đã đánh ta rồi!”

Câu cuối cùng được đề cao giọng, vẻ mặt lên án cùng ủy khuất.

Trần Dung nhìn thấy ả thì liên tục lui ra phía sau hai bước.

Khi Trần gia Đại tẩu vừa nói xong, lại muốn dựa sát vào, vươn tay định kéo tay áo nàng, đột nhiên, Trần Dung vùng mạnh tay áo.

Cú vùng này dùng lực lớn, Trần gia Đại tẩu trở tay không kịp, bị nàng đá lui ra phía sau một bước.

Khi Trần gia Đại tẩu trừng một đôi mắt vàng ếch, không biết là muốn phát hỏa hay là muốn tiếp tục lấy lòng, Trần Dung cúi đầu nhìn về phía Đại huynh nhà mình.

Nhìn gương mặt gầy gò, từ ái của Đại huynh, Trần Dung rũ hai mắt, chậm rãi nói: “Đại huynh có biết, vì sao ngày đó A Dung phải đoạn tuyệt quan hệ huynh muội với huynh không?”

Trước kia, tiền đồ của nàng mờ mịt, có chuyện cũng không thể nói, không dám nói. Nhưng mà hiện tại nàng có thể nói rõ lời trong lòng mình, làm chuyện mà mình muốn làm…… Chuyện bên đường thỉnh cầu bề hạ phong thưởng bản thân thành nữ quan đã có thể làm ra, làm thêm một chuyện gì nữa cũng sẽ không còn là kinh thế hãi tục, lại càng không gây ra bất cứ hậu quả nào!

Hiện tại Trần Dung đã là một nữ quan, không cần bận tâm cái nhìn của thế gia, không cần bận tâm ý tưởng của phu gia! Từ nay về sau, giàu có hay nghèo hèn, nàng chính là nàng, nàng là một người xuất gia độc thân, không có ai không có nơi để dựa vào, không nhà không cửa.

Nàng nghĩ, hiện tại nàng cho dù khiến bề hạ bất mãn, cũng chỉ bị thu hồi điền sản của nàng mà thôi.

Trần gia Đại huynh thật không ngờ, hiện tại nàng lại nhắc tới điều này nên lập tức ngơ ngác lắc đầu, hồ nghi nhìn nàng.

Trần gia Đại tẩu cũng mở to mắt, chuyên chú nhìn Trần Dung.

Trong ánh mắt của hai người, Trần Dung lẳng lẳng nhìn Đại huynh nhà mình, gần từng tiếng nói: “Đó là bởi vì, A Dung không thể dễ dàng tha thứ cho Đại tẩu như thế!”

Gần giọng thốt ra một câu này, Trần Dung vung tay áo dài, vẻ mặt chỉ tiếc rên sất không thành thép nói với Đại huynh nhà mình: “Phụ nhân ác độc tục tằng đê tiện xấu xí như thế, A Dung khinh thường gọi ả là tẩu tử!”

Nói tới đây, nàng xoay người bước đi.

Lúc này, quanh trái phải còn có không ít người lộ đầu ra nhìn.

Lúc này, tất cả mọi người giống lỗ tai, lắng nghe mỗi một câu nói của Trần Dung.

Dưới tình huống như vậy, Trần Dung không chút khách khí nói ra thế làm cho mọi người đồng thời cả kinh, đồng thời ngẩn ngơ.

Sau đó mọi người đều châu đầu ghé tai.

Nói thật ra, người ở thời đại này đối với bề ngoài thật sự quá mức coi trọng. Đại tẩu của Trần Dung, vô luận là diện mạo hay là khí chất đều cực kỳ không phù hợp với thẩm mỹ của mọi người. Phải nói, tại thời đại lấy thanh cao tao nhã là đẹp đẽ, diện mạo của ả vừa lộ ra, thậm chí không cần nói cái gì hay làm chuyện gì thì sẽ bị xã hội bài xích.

Bởi vậy, lời của Trần Dung vừa dứt, bốn phía châu đầu ghé tai nói nhỏ nghị luận, đều tỏ vẻ chán ghét và hèn mọn với Trần gia Đại tẩu, còn có ngấm ngầm chê cười.

Một hồi lâu, Trần gia Đại tẩu mới hét lên một tiếng, xông tới Trần Dung, hai tay định kéo tóc nàng, rít gào: “Tiện nhân đê tiện không biết xấu hổ này! Trường tẩu như mẫu, trong thiên hạ nào có người ghét bỏ tẩu tử như ngươi? Ta và cái miệng của tiểu phụ nhân chanh chua nhà ngươi!”

Ả xông tới rất nhanh, tiếng kêu lại lớn, trong nháy mắt đã bỏ nhào đến phía sau Trần Dung.

Đúng lúc này, một tiếng hét to truyền đến: “Câm miệng!”

Người lao đến chính là Trần gia Đại huynh, hấn bỗng dừng vưon tay gắt gao chế trụ hai cánh tay của phụ nhân nhà mình. Có điều hình thể của hấn gầy gò không khỏe mạnh lắm, chẳng những không kéo lại được, ngược lại bị Trần gia Đại tẩu mập mạp lôi về phía trước hai bước.

Lúc này, Bình ẩu tiến lên một bước, bà ngăn ở trước mặt Trần gia Đại tẩu, nhìn Trần gia Đại tẩu đang buồn bực rít gào dất cổ họng quát: “Câm miệng! Trường tẩu của nữ lang nhà ta đã sớm chết trên đường đi về phía nam rồi! Phụ nhân phổ phường chanh chua nhà ngươi chưa từng cho nàng một chén nước, một chút cơm, sao xứng với bốn chữ “trường tẩu như mẫu”? Phi! Khi không đánh mất mặt mũi thế gia công khanh trăm năm của Trần phủ!”

Bình ẩu nhỏ một ngụm đờm, ôm lấy Trần Dung về tới sân viện của mình. Các nàng chân trước bước vào, sau lưng cửa viện đã đóng thật mạnh, nhốt Trần gia Đại tẩu cùng Trần gia Đại huynh ở ngoài cửa.

Lúc này, Trần gia Đại huynh vẫn ngậy ra như phỗng.

Bên cạnh hấn, phụ nhân mập mạp kia còn đang rít gào, đỏ mặt mắng to hét lớn.

Gần như đột nhiên, Trần gia Đại huynh dất cổ họng tê rống ra tiếng: “Câm miệng, ngươi câm miệng cho ta!” Hấn nhảy dựng lên, trong tiếng chê cười, dưới ánh mắt hèn mọn ở bốn phía mà mặt đỏ lên. Trần gia Đại ca chán ghét trừng mắt nhìn phụ nhân vẻ mặt dữ tợn này, cắn hận kêu lên: “Bà ấy nói không sai, phụ nhân như ngươi đã đánh mất mặt mũi thế gia công khanh trăm năm của Trần phủ!”

Rống một tiếng, Trần gia Đại huynh vội vàng xoay người rời đi, trong nháy mắt đã bỏ Trần gia Đại tẩu với gương mặt xanh tím đang hoảng hồn lại trong tiếng cười chê.

Lúc này, Trần Dung ở trong sân đột nhiên nói: “Tẩu, ngươi mang vài người trông chừng lang quân. Huynh đệ của ác phụ kia đều là kẻ lưu manh, đừng để bọn họ tổn thương huynh ấy.”

Thượng tẩu ngẩn ra, lập tức chấp tay đáp: “Vâng.”

Trong ánh mắt của Bình ẩu và hạ nhân, Trần Dung rũ hai mắt, nhẹ nhàng nói: “Ta muốn giúp đỡ Đại huynh áo com không lo Nhưng nếu Đại tẩu này ở đây, huynh muội chúng ta chỉ còn tuyệt lộ mà thôi.”

Nói tới đây, nàng cười cười, thì thảo tự nói: “Ta luôn luôn là người bóc đồng ầu, ngươi nói có phải hay không?”

Bình ẩu không trả lời.

Bà mở to mắt nhìn Trần Dung.

Bình ẩu đột nhiên lao về phía trước, ôm Trần Dung lên tiếng khóc lớn.

Một bên gào khóc, Bình ẩu một bên lên án: “Nữ lang, sống vẫn tốt mà, sao người có thể xuất gia? Sao người có thể xuất gia chứ?”

Bà càng nói càng thương tâm. Khi Trần Công Nhung và bốn gia coi trọng Trần Dung, chuẩn bị đem nàng dẫn tiến cho bệ hạ, Bình ầu vô cùng chờ mong, lại rất sung sướng.

Bà vạn vạn lần không thể ngờ, nữ lang đánh cuộc vào sinh ra tử lại chỉ nhận một danh hào nữ quan!

Nữ nhân trong thiên hạ nào có đạo lý không lấy chồng? Nào có đạo lý không cần con nối dõi hay trượng phu làm bạn?

Còn nữa, Thất lang rõ ràng là coi trọng nàng, với thân phận của Thất lang, chàng nguyện ý nạp nàng làm quý thiếp, đó là phúc khí cỡ nào đây? Nhưng nữ lang nhà bà lại cứ bướng bỉnh như thế, quyết cường đem chung thân của mình phụng bồi một quyền đạo kinh, một bộ quần áo thanh phong!

Tiếp qua mấy năm nữa, nếu bà và Thượng tâu đều chết đi, nữ lang phải làm sao bây giờ? Nàng sống cô đơn ở trên thế gian này, không có ai để dựa vào, không nhà không cửa, phải làm sao bây giờ?

Càng nghĩ, Bình ầu thật sự là thương tâm muốn chết. Lập tức, bà ôm Trần Dung, không nhịn được òa òa khóc lớn, trong tiếng nghẹn ngào, bà không nhịn được lại kêu lên: “Vẫn sống tốt, sao người có thể xuất gia, sao người có thể xuất gia?”

Thời đại Ngụy Tấn, là thời đại có tư tưởng giải phóng, có cá tính hiếm có trong lịch sử Trung Quốc. Khi đó, trong nữ nhi thượng đẳng thế tộc, có rất nhiều người độc lập, cực kỳ có cá tính. Không cần nói đâu xa, trên sách sử thời Ngụy Tấn nổi tiếng nhất là hai vị Thừa tướng: Vương Đạo và Tạ An, thê tử bọn họ rất thoải mái biểu lộ sự đồ kỵ của các nàng, các nàng đương nhiên không cho phép trượng phu nạp thiếp.

Có thể nói, Trần Dung có ý độc chiếm trượng phu ở trong đầu, ở trong thời đại đó cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Ngạc nhiên chính là nàng yêu thương một thiên chi kiều tử của Lang Gia Vương thị.

Biết chuyện xưa của Chúc Anh Đài cùng Lương Sơn Bá là nổi tiếng cỡ nào, được truyền lưu ra sao? Ngay lúc đó Thừa tướng Tạ An tâm tư rộng mở, hẳn còn lấy danh nghĩa của triều đình, phong một nữ tử như Chúc Anh Đài cải nam trang đi học, vi phạm ước mệnh của phụ mẫu mà tự tử là “Phụ nhân tiết nghĩa”! Cho nên hậu nhân thường nói, ở ngay lúc đó trong tâm trí của Tạ An, nữ nhân hẳn khát vọng và yêu thích nhất, đó là người như Chúc Anh Đài dám dùng sinh mệnh để yêu thương, dám bỏ qua hết thảy truyền thống cùng lễ giáo.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Vương Hoảng ban danh hào

Trần Dung biết, với những người như Bình ầu, nàng không có cách nào giải thích ý nghĩ của chính mình, mà nàng cũng không muốn giải thích.

Nàng chậm rãi đẩy Bình ầu ra, đi vào bên trong.

Trong sân, bọn người hầu đều đứng một loạt, bọn họ trơ mắt nhìn Trần Dung, trong ánh mắt nói không nên lời là bi thương hay là thà lòng.

Dù thế nào, Trần Dung trở thành nữ quan, đối với những người phụ thuộc vào Trần Dung như bọn họ mà nói không hề có gì bất lợi, chẳng những không có bất lợi, nữ quan do bệ hạ thân phong, cả đời áo com không lo, đó là điều có thể khẳng định. Bọn họ cuối cùng không cần phải chịu khổ sở, cơ hàn nữa.

Trần Dung đi đến trước mặt bọn họ, mỉm cười nói: “Chư vị, chúng ta yên ổn rồi.”

Ánh mắt nàng liếc qua hai người Thượng tâu và Bình ầu đang bi thương, cười nói: “Chỉ chờ thánh chỉ của bệ hạ đến, chúng ta sẽ chuyển tới Tây Sơn. Uhm, có cái gì cần chuẩn bị, các người có thể bắt tay vào làm.”

Ngẫm nghĩ, nàng nói với Bình ầu: “Àu, lập tức chuẩn bị một bộ đạo bào, ta phải tạ ơn thân nhân trên trần thế cùng với nhóm bằng hữu đã giúp đỡ ta.”

Một hồi lâu, Bình ầu mới khóc không thành tiếng gật đầu.

Bộ đạo bào này Bình ầu nghẹn ngào làm xong, chỉ mất có một ngày.

Sáng sớm, Trần Dung chải đầu, vấn thành búi tóc đạo cô, sau đó khoác lên đạo bào màu vàng nhạt.

Đạo bào rộng thùng thình, mặc lên người nàng vẫn không giấu nổi dáng người thướt tha xinh đẹp. Bình ầu ngẩng mặt, nhìn vẻ diễm mỹ của Trần Dung, nhìn thân thể vô cùng phong lưu này thì cảm thấy bi thương, lại òa òa khóc lớn.

Trần Dung không để ý đến bà.

Nàng quay đầu lại, nhìn mình trong gương đồng, dần dần, nàng cau mày, thì thào nói: “Vẫn điểm tục như cũ.”

Quả thật, nàng vốn thích hợp với sắc tiên điểm điểm tục, quần áo đạo bào màu vàng nhạt, nhìn qua gương đồng vẫn rất điểm lệ, vẫn mang theo vẻ phong lưu khiến cho nam nhân đui mù. Đặc biệt đạo bào rộng thùng thình phiêu nhiên, càng khiến dáng người nàng mảnh mai như liễu.

Có điều Trần Dung cũng không quá để ý, ở Kiến Khang mỹ nữ quá nhiều, nàng không tính là cái gì cả.

Trần Dung thu hồi ánh mắt, nhẹ giọng nói với Bình ầu: “Việc đã đến nước này, khóc có ích lợi gì chứ? Đừng khóc nữa.” Vừa nói, nàng vừa đi ra bên ngoài.

Ngoài cửa, Thượng tẩu đã chuẩn bị xong xe ngựa.

Trần Dung ngồi trên xe ngựa, nhẹ giọng phân phó: “Đến bốn gia đi.”

“Vâng.”

Xe ngựa chậm rãi chạy đi.

Khi xe ngựa của Trần phủ ra khỏi cửa, ở cửa hông hai bên đường có hơn mười cái đầu ló ra, đây là chủ nhân và hạ nhân của các gia tộc nhỏ, một đám vron đầu, tò mò nghị luận không ngớt.

Xe ngựa chạy ra ngõ nhỏ, vào ngã tư đường.

Lập xuân, cây liễu rủ ở bên đường, nếu cẩn thận ngắm nhìn có thể thấy chồi non nho nhỏ xanh mướt, người đi đường mặc xiêm y đã trở nên mỏng manh hơn.

Dần dần, xe ngựa của Trần Dung chạy vào ngõ nhỏ của Trần thị Toánh Xuyên. Vật hợp theo loài, trong ngõ này đều là dòng dõi nhất lưu trên thế gian. Mỗi một sân viện chu môn đều chiếm mấy trăm mẫu, theo tường vây nhìn lại, bên trong phòng ốc tầng tầng lớp lớp, ánh mặt trời chiếu xuống có vẻ hết sức tang thương.

Đúng vậy, là tang thương, hiện tại Trần Dung nhìn thấy chỗ phủ quý, nơi phồn hoa này, không biết vì sao luôn nghĩ rằng cũng không biết trong nhà cao cửa rộng hoa lệ này đã chảy bao nhiêu huyết lệ.

Đã đến bốn gia.

Thượng tẩu ngừng lại, lão vừa muốn mở miệng, cửa hông đã mở ra, người gác cổng hướng tới Thượng tẩu gật đầu, nói: “Là nữ lang A Dung đúng không? Tiến vào đi.” Vừa nói, lão vừa ngẩng đầu lên nhìn vào trong xe ngựa.

Thượng tẩu liên thanh nói lời cảm tạ, điều khiển xe ngựa chạy vào trong sân viện.

Nhưng mà lúc này Trần Dung rõ ràng đã đến vô ích, Trần Công Nhương không ở đây, đám người Trần Tử Phương cũng không ở đây, hỏi tới hỏi lui, ngay cả một người để bái phỏng cũng không có.

Thượng tẩu điều khiển xe ngựa, hỏi: “Nữ lang, lúc này đi đâu nữa không?”

Trầm ngâm một hồi lâu, trong xe ngựa truyền đến lời nói nhỏ nhẹ của Trần Dung: “Đi Lang Gia Vương thị đi. Dù là từ Bình thành đến Nam Dương, hay là từ Nam Dương đến Kiến Khang, ta đều nhận ân huệ của bọn họ.”

Thượng tẩu ngẩn ngơ, nói với vẻ sợ hãi: “Lang Gia Vương thị ư? Nữ lang, dòng dõi như thế, sao chúng ta có tư cách đi vào? Khẳng định sẽ không được cho phép.”

Trần Dung cười, chậm rì rì nói: “Bọn họ không cho vào, chúng ta không vào cũng được. Hôm nay tiến đến cũng chỉ là làm hết cấp bậc lễ nghĩa.”

“Nữ lang nói có lý.”

Xe ngựa lại chạy về phía trước.

Lúc này phương hướng xe ngựa đi tới là Ô Y Hạng nổi danh đã lâu trong thiên hạ. Đây là chỗ công khanh trăm năm phong lưu, công khanh ra ra vào vào, không phải là nơi để dân đen lui tới.

Bởi vậy, càng tới gần, động tác Thượng tẩu đánh xe càng chậm rãi, Trần Dung qua rèm xe nhìn lại, chỉ thấy sau gáy lão chảy mồ hôi tí tách.

Xem ra, chỉ là tiến đến bái phỏng một chút, lão đã cảm thấy áp lực quá lớn.

Ô Y Hạng, cho tới bây giờ đều là phong cảnh như họa, hai bên trái phải có hai con sông chảy qua, mà một ngọn núi giả uốn lượn nằm ở sau chu môn hoa lệ.

Cách Ô Y Hạng còn một dặm, trước mắt Thượng tẩu xuất hiện một con sông lấp lánh ánh biếc, ba quang ngọn sóng, ảnh ngược của núi già lồng lộng rọi trong lòng sông, bên bờ xe ngựa đông đúc, người còn chưa tới gần đã có thể ngửi thấy trầm hương phả mùi, cảm sát truyền âm.

Trần Dung xuyên qua rèm xe, chỉ liếc mắt một cái, liền nhẹ giọng nói: “Tiến lên đi, Vương Hoảng Vương Thất lang ở đó. Cứ ở đây cảm tạ chàng cũng được rồi.”

Thượng tẩu ngẩn ra, lão ngẩng đầu lên, tròn to mắt kinh ngạc nói: “Thấy không rõ, nhiều đệ tử hoa phục như vậy, sao nữ lang có thể nhận ra Lang Gia Vương thất?”

Này còn phải hỏi sao? Dù có bao nhiêu người, dù cách rất xa, nàng chỉ cần liếc mắt một cái thì có thể tinh tường biết người kia có ở đó hay không. Cho dù trên thế gian có thiên thiên vạn vạn người, chàng cũng chỉ có một!

Trải qua hai kiếp, nàng biết, đây là nghiệt duyên, phải cố gắng trả giá thật lớn mới có thể gỡ khỏi nghiệt duyên này.

Thượng tẩu cũng chỉ là tùy tiện nói một câu, rồi đánh xe ngựa tới gần.

Chỉ chớp lát, một giọng nói vang dội trầm lãnh truyền đến: “Là thế gia nào?”

Thượng tẩu tươi cười, đang muốn đáp lời, giọng nói kia đột nhiên trở nên nhu hòa, cười nói: “Hóa ra là tiểu cô Trần phủ đã thỉnh phong là nữ quan sao? Đi qua đi, đi qua đi.”

“Đa tạ, đa tạ.”

Trong tiếng cảm tạ của Thượng tẩu, xe ngựa tiếp tục chạy vào bên trong.

Lại một lát sau, xe ngựa dừng lại, giọng của Thượng tẩu truyền đến: “Đến rồi. A, thật đúng là có Thất lang, nữ lang, chẳng những Thất lang ở đây, đám người Hoàn thị Cừu lang cũng ở đây, ha ha.”

Trần Dung nghe vậy, xóc lên rèm xe.

Từ lúc khi xe ngựa của nàng chạy đến, nhóm thiếu niên đệ tử bốn phía đang du ngoạn, trải vải thô trên mặt đất, uống trà hát vang đã yên tĩnh trở lại. Cũng chỉ là yên tĩnh, đảo mắt mọi người liền dời tầm mắt đi.

Dù Chỉ trong lúc vô ý thoáng nhìn, mắt không khỏi sáng ngời, hân hướng tới thiếu niên áo trắng đang lặng lẽ uống rượu bên cạnh thấp giọng nói: “Huỳnh xem ai tới?”

Thiếu niên áo trắng chậm rãi ngẩng đầu lên.

Chỉ liếc mắt một cái, hai mắt của chàng từ từ nheo lại.

Dần dần, chàng thẳng lưng, không hề chớp mắt nhìn xe ngựa càng ngày càng gần.

Một bên Dù Chỉ nhìn bộ dạng này của chàng thì nở nụ cười. Nhưng lập tức, Dù Chỉ thờ dãi một tiếng, ngửa đầu nhìn trời, rung đùi đắc ý nói: “Hoa phi hoa, vụn phi vụn, nửa đêm đến, bình minh đi, đến như mộng xuân ngắn ngủi, đi giống như mây bay vô mịch. Không đúng không đúng, không phải nửa đêm đến bình minh đi, là mỹ nhân như hoa mai, vào đông truyền hương, triền miên một đêm, hương thơm quanh quẩn, dáng vẻ xinh đẹp tuyệt vời nay còn đâu. Ai ai ai, tiểu mỹ nhân bạc tình, tiểu mỹ nhân bạc tình mà.”

Hắn rung đùi đắc ý ngâm xướng, nhưng càng nói, giọng càng chậm lại, dựa theo lệ thường, người bên cạnh cũng sẽ không tùy ý để hắn thao thao bất tuyệt. Tại sao hôm nay lại im lặng như thế?

Dù Chỉ quay đầu lại.

Hắn vừa xoay qua thì thấy thiếu niên áo trắng đứng phắt dậy, đi nhanh về phía trước. Nhìn chàng như vậy, dường như những lời trào phúng vừa rồi của mình chàng một chữ cũng không nghe lọt?

Vương Hoảng chậm rãi đi về phía xe ngựa của Trần Dung.

Động tác của chàng nhẹ nhàng, tao nhã, vẻ mặt trầm tĩnh như nước.

Trần Dung chậm rãi vén lên rèm xe.

Nàng chuyển mắt, nhìn qua bờ sông, a, người vừa rồi ngồi đó đâu rồi?

Đúng lúc này, khóe mắt của nàng liếc qua, hóa ra người nọ đã đứng phía bên trái nàng, cách nàng chỉ mười bước!

Trần Dung quay đầu lại.

Thiếu niên áo trắng như tuyết đang chấp hai tay sau lưng, lặng lẽ nhìn nàng. Đôi mắt của chàng vẫn trong sáng cao xa, khuôn mặt của chàng vẫn khiến

người ta lóa mắt.

Có điều, ánh mắt chàng khóa chặt trên gương mặt nàng quá mức trầm tĩnh.

Bốn mắt nhìn nhau, Trần Dung cười rạn rở.

Cười tựa như xuân hoa nở rộ.

Lúm đồng tiền như hoa, Trần Dung ngồi ngay trong xe ngựa, hướng tới Vương Hoảng thi lễ, nàng cúi mặt, nhẹ giọng nói: “Cố nhân mạnh khỏe không? A Dung sẽ thoát ly khỏi hồng trần, sắp rồi đi rồi, cố ý tiến đến gặp qua lang quân, vì mọi chuyện dĩ vãng, nói một tiếng cảm tạ.”

Nàng cười ôn nhu, nói năng nhẹ nhàng.

Vương Hoảng chậm rãi đi về phía nàng.

Chàng đi rất chậm, bước chân vô cùng tao nhã, tựa như một con báo đang đi săn mồi, trong tao nhã lại lộ ra sự sắc bén.

Trong nháy mắt, chàng đã đi tới bên ngoài xe ngựa của Trần Dung.

Chàng cách nàng chỉ có một bước thì dừng lại.

Hai trông mắt lẳng lặng nhìn nàng chăm chú, chậm rãi, Vương Hoảng cười nhẹ.

Nụ cười này hết sức khác biệt, Trần Dung không khỏi kinh ngạc nhìn về phía chàng.

Thiếu niên áo trắng như tuyết, ôn nhu mỉm cười nhìn nàng, chậm rãi, chàng vươn ngón tay thon dài, không chút để ý nắm bàn tay nhỏ bé của nàng đặt trên cửa xe.

Chàng nhìn bàn tay mềm mại trắng nõn kia lại ngẩng đầu lên, đảo qua khuôn mặt nhỏ nhắn điểm lệ động lòng người, lại nhìn đạo bào không thể che giấu bộ ngực cao ngất của nàng.

Chậm rãi, miệng chàng bắt giác cong lên.

Gần như là đột nhiên, chàng ngẩng cao khuôn mặt tuấn tú, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm Trần Dung, đồng thời nói: “A Dung là người xa rời hồng trần, đã có danh hào chưa? Gọi là Trần Vận Từ được không?”

Tuy chàng hỏi Trần Dung, nhưng giọng không nhỏ, vẻ mặt tươi cười nhìn chăm chăm Trần Dung, cũng có chút lạnh lẽo.

Trần Dung chớp mắt, khi vẫn còn chưa rõ, vài thiếu niên đã cười nói: “Trần Vận Từ ư? Nếu đã xuất gia, cần gì mang họ Trần? Ta thấy họ Hoảng cũng rất tốt mà.”

Lời này vừa thốt ra, Vương Hoảng lại tươi cười. Chàng cười hết sức tươi tắn, hàm răng trắng tinh chói lọi khiến cho Trần Dung không tự chủ được tránh né ánh mắt của chàng.

Đào mắt, tươi cười của Vương Hoảng thu lại, vẻ mặt cũng quay trở về sự ôn nhu tự tại quen thuộc, chàng chậm rãi cười nói: “Hoảng Vận Từ? Danh hào này cũng khá được. A Kỳ, người trình nó lên bệ hạ đi. Bệ hạ có chút hồ đồ, người nhớ rõ phải nhiều lời một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Thành nữ quan

Một sĩ tử còn trẻ tuổi đứng lên, chấp tay đáp: “Vâng.” Hắn xoay người rồi đi.

Trần Dung vội vàng ngẩng đầu, kêu lên: “Chậm đã.”

Tiếng kêu của nàng trong trẻo, nhưng dù là A Kỳ hay là người chung quanh đều tự động xem nhẹ nó.

Không làm sao hơn, Trần Dung chỉ có thể chuyển sang nhìn Vương Hoảng.

Nàng đối diện là khuôn mặt tuấn tú mỉm cười của Vương Hoảng, chàng mỉm cười, ôn nhu nhìn nàng, rồi chàng nhẹ nhàng vươn tay, khẽ khàng lướt qua cằm nàng một cái, trong câu nói mang theo thờ dãi: “Hải tử ngọc, đây là Kiến Khang mà.”

Nói tới đây, cũng không chờ Trần Dung mở miệng, chàng vung tay áo dài, xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng áo trắng nhanh nhẹn của Vương Hoảng, gần như là đột nhiên, Trần Dung cười bình thản.

Nàng chậm rãi bước xuống xe ngựa, quần áo đạo bào vàng nhạt lại có vẻ quyền rũ phong lưu, khiến chúng thiếu niên đồng thời chú ý.

Trong mọi ánh mắt chăm chú, Trần Dung thi lễ với Vương Hoảng đưa lưng về phía nàng, nàng mỉm cười, giọng ôn nhu sung sướng: “Hoảng Vận Từ? Danh hào này rất hay. Đa tạ Thất lang thành toàn.”

Nàng rẽ bước về phía đám người Hoàn Cửu lang, Dũ Chí.

Đảo mắt, bóng dáng mạn diệu của nàng đã lướt qua vương hoảng. Khi lướt qua chàng, nàng ngừng chân ngoái đầu nhìn lại, lúm đồng tiền như hoa: “A Dung biết diện mạo của mình không tốt, ngay cả làm đạo cô, ra khỏi hồng trần, cũng chắc gì đã được an bình. May mắn hôm nay được Thất lang ban tặng danh hào. Nghĩ đến dưới sự che chở của Lang Gia Vương Thất cùng bề hạ, cả đời này của A Dung đã có thể bình an sống quãng đời còn lại.”

Dứt lời, nàng lại hướng tới Vương Hoảng thi lễ, cười bình thản, cất bước xoay người.

Nhìn nàng dần dần đi xa, bóng dáng mạn diệu tự tại, Vương Hoảng dừng chân.

Trên mặt chàng tươi cười chậm rãi thu lại.

Cách đó không xa Dũ Chí cùng Hoàn Cửu lang lúc này đồng thời lắc đầu. Dũ Chí thở dài một tiếng, nói thầm: “Thất lang a Thất lang, làm cái gì vậy? Cũng chỉ là một phụ nhân, người ta đã không cần huynh, đã sắp xuất gia, sao huynh còn luyến tiếc không chịu buông tay?”

Hoàn Cửu lang uống một ngụm rượu, mở miệng ca thán liên tục: “Đáng thương nhi tử của Lang Gia Vương thị lại rơi vào tình khổ mê chương. Ai, đáng thương, đáng thương, rất đáng thương.”

Dũ Chí tiếp lời: “Không sai, quả thật rất đáng thương, vì đáng thương Lang Gia Vương Thất, chúng ta làm một ly đi.”

Hoàn Cửu lang vội vàng ngửa đầu nâng chén uống cạn, hân đem chén rượu không hướng Dũ Chí lắc lắc, cười nói: “Người đáng thương như thế, thật sự đáng để say sưa một hồi. Lại rót đây chén đi.”

Lúc này, Trần Dung đi tới phía trước hai người, nàng hướng tới hai người thi lễ, cất giọng trong trẻo: “Vẫn luôn được hai vị chiếu cố, A Dung đa tạ.”

Dũ Chí liên tục xua tay, cười nói: “Không cần cảm tạ, không cần cảm tạ.”

Hắn dựa vào gần Trần Dung, một bên tới gần nàng, hắn một bên lén lút liếc về phía Vương Hoảng ở xa, hạ giọng nói: “Có chuyện này nàng cũng không hiểu, hiện tại là chúng ta thật sự cần cảm tạ nàng. Tiểu A Dung, về sau có việc gì cần thì cứ việc phân phó. Đặc biệt khi có người vô si tiếp cận nàng, nàng nhất định phải hướng chúng ta xin giúp đỡ đó.” Nói tới đây, không biết hắn nghĩ tới cái gì, hai tay vỗ lên đùi một cái, cười ha ha.

Trên thực tế, hiện tại vui vẻ không chỉ là hai người bọn họ, 7 8 thiếu niên ngồi bên cạnh đều ung dung tự tại, diện mạo thanh tú vẫn nhã xuất chúng. Giờ phút này, đám thiếu niên liếc mắt nhìn Vương Hoảng một cái, lại liếc mắt nhìn Trần Dung, sau đó lại nhìn phía Vương Hoảng, dùng tay áo che mặt, hai vai run rẩy.

Trong tươi cười cùng ánh nhìn chăm chú của mọi người, Trần Dung cúi chào nhóm người quen, eo nhỏ gập lại, sau đó lộn trở về xe ngựa của mình.

Từ đầu đến cuối, lưng của nàng rất thẳng tắp, trên mặt nàng tươi cười sung sướng thoải mái, đến tận khi bước lên xe ngựa.

Xe ngựa khởi động.

Dần dần, tiếng cười đi xa.

Cũng không biết qua bao lâu, Trần Dung mới cử động thất lưng đã có chút cứng ngắc, từ từ thu hồi tươi cười trên mặt.

Lúc này, Thượng tẩu ở bên ngoài thở dài: “Ngay cả khi nữ lang đã làm nữ quan, Thất lang cũng là có tâm mà.”

Lão nói tới đây, trong lòng buồn bã, lập tức ca thán.

Trần Dung nhắm lại hai mắt, sau một lúc lâu, nàng mới nhẹ giọng nói: “Chàng đúng là có tâm” Thượng tẩu vừa nghe, lại lên tiếng thở dài.

Lại một lát sau, Thượng tẩu hỏi: “Nữ lang, chỗ lang quân có cần đi gặp một lần nữa hay không?”

Trước khi xuất gia tồn tại truyền thống tạm biệt thân bằng cố hữu đã lâu. Nói như vậy, chính vì xuất gia nên đại biểu ân oán dĩ vãng được xóa bỏ, có những nơi, từ biệt chẳng những là thân hữu, thậm chí ngay cả cữu gia, cũng sẽ đi gặp một lần từng nhà một. Dù sao, hồng trần thế tục cần cắt đứt, chính là bốn chữ ân oán tình cữu.

Huống chi, quan hệ của Trần Dung cùng Trần gia Đại huynh thật sự không nhạt.

Trần Dung trầm ngâm một hồi, thấp giọng nói: “Không cần.”

Thượng tẩu ngẩng ra, hỏi: “Vì sao không cần?”

Trần Dung không trả lời.

Lúc này, xe ngựa của Trần Dung đã đi vào ngõ nhỏ.

Hai bên đường, người đi đường đều liếc mắt nhìn về phía xe ngựa của nàng, chuyên chú đánh giá.

“Này đó là Trần thị A Dung đã hưởng bệ hạ thỉnh cầu xuất gia.”

“Nghe nói là tiểu mỹ nhân hiếm có.”

“Đáng tiếc, đáng tiếc.”

“Đáng tiếc lắm sao? Chắc chắn chắc, đạo gia không phải có bảy mươi hai thuật truyền lưu trên đời sao? Có thể thấy được là người không thể thoát khỏi ái tình.” Giọng nói này có vài phần mờ ám.

“Giá — giá —”

Thượng tẩu liên tục vung roi ngựa, điều khiển xe ngựa chạy về phía sân viện của Trần Dung.

Trần Dung vừa mới đi xuống xe ngựa, một bóng người vọt về phía nàng.

Thượng tẩu cả kinh, lập tức tiến lên một bước ngăn lại.

Người nọ vọt tới trước mặt Trần Dung liền dừng chân, hắn vừa túm lấy Thượng tẩu vừa kêu lên: “A Dung, A Dung, Đại huynh của muội bị kẻ côn đồ bắt đi rồi, muội mau mau đi cứu hắn.”

Người này gương mặt gầy dài, hình thể cũng gầy, trên mặt tái nhợt còn phủ phấn, không phải là Tam đệ của Trần gia Đại tẩu kia sao?

Giờ này khắc này, vẻ mặt hắn lo âu, vừa nói xong, hai mắt chăm chú nhìn Trần Dung có chút thất thần.

Trần Dung liếc mắt một cái thì cảm thấy chán ghét quay đầu đi.

Nàng không thêm quan tâm bước vào sân viện nhà mình.

Sau khi Tam đệ gầy yếu vẫn nhược kia ngẩn ngơ, hướng về phía bóng dáng Trần Dung kêu lên: “Trần thị A Dung, muội không có lương tâm sao? Ta nói, Đại huynh của muội bị kẻ côn đồ bắt đi rồi. Bọn họ còn muốn chặt tay Đại huynh nhà muội đó.”

Lúc này, Trần Dung và Thượng tẩu đã trước sau vào sân. Nghe thấy người nọ kêu gào, Trần Dung dừng chân, lạnh lùng nói: “Ta nay đã là nữ quan bệ hạ thân phong.” Nàng quay đầu, lấy một loại ánh mắt từ trên cao nhìn xuống tiếp lời: “Người đi nói cho kẻ đó biết, nếu không muốn liên lụy người nhà, không muốn thi cốt không còn, đừng nói là chặt bỏ một bàn tay, ngay cả chặt hết chân tay hắn thì đều có thể.”

Lời của nàng vừa dứt, đại môn ‘sâm’ một tiếng bị đóng lại.

Tam đệ ngơ ngác đứng ở ngoài cửa, nhìn chăm chăm đại môn một lúc, hắn vẫn mang vẻ mặt không dám tin.

Trần Dung vừa vào sân, liền hỏi Bình ầu canh giữ trong nhà: “Người bảo vệ Đại huynh ta có trở về bẩm báo gì không?”

Bình ầu lắc đầu nói: “Không có. Nữ lang không phải đã nói sao? Nếu hết thấy bình an thì không cần trở về bẩm báo.”

Trần Dung gật gật đầu, nói với Thượng tẩu: “Tẩu, sau khi người đỡ xe ngựa thì đi ra ngoài một chuyến, tìm được người của chúng ta, truyền lời của ta, khi đêm dài nhân tĩnh che mặt vào, bắt hai huynh đệ của Đại tẩu ta đánh cho một trận, đánh nặng chút, để bọn họ nằm mười ngày một tháng mới được.”

Lúc này Thượng tẩu không hề do dự, Bình thành bị vây công, người ở đó cũng có chút hùng hổ tuyệt tình, hơn nữa trên đường đi về phía nam, lão cũng đã kiến thức nhiều chuyện. Có thể nói, lão đối với mệnh lệnh này của Trần Dung, chẳng những không bài xích ngược lại vô cùng đồng ý. Sau khi lĩnh mệnh liền rời đi nhanh như bay.

Đào mắt, lại là hai ngày trôi qua.

Chạng vạng, Bình ầu đi đến phía sau Trần Dung, nhẹ giọng bẩm: “Nữ lang, ban ngày lang quân đã tới.”

Trần Dung quay đầu, nhẹ giọng hỏi: “Chuyện gì?”

Bình ầu thấp giọng nói: “Lang quân lái nhái hồi lâu, nói cái gì tuy rằng phụ nhân kia thô bỉ không chịu nổi, tính cả huynh đệ của ả cũng không phải người được việc, nhưng mà, lúc trước lang quân vừa tới Kiến Khang, chẳng những nhiễm bệnh nặng, còn nghèo khó không chịu nổi. Nếu không phải được

nhạc phụ thu lưu, được phụ nhân kia chiếu cố, ngài cũng sẽ không sống đến ngày hôm nay. Ngài nói, về sau ngài sẽ quản giáo bọn họ cho tốt. Nữ lang chịu sự chú ý của mọi người, mặc kệ là làm người hay là làm việc nên cẩn thận một chút, trăm ngàn lần đừng để người ta lợi dụng cái gì.”

Bình ầu nói tới đây, hạ giọng nói với về chần chừ: “Nữ lang, lang quân nhất định là đoán ra được chuyện đó. Ngài còn nói hai huynh đệ kia nằm ở trên giường không thể động dậy, thỉnh đại phu đến nói là một người bị đánh gãy xương sườn, một người bị gãy xương đùi, còn nói phải nằm mất mấy tháng.”

Trần Dung nghe đến đó không chút để ý tươi cười, nàng cúi xuống búi tóc, chậm rãi nói: “Đại huynh của ta từ nhỏ đã nhân từ nương tay Huynh ấy không biết, hôm nay Tam đệ kia dám dùng sự an toàn của huynh ấy gạt ta đi ra ngoài, ngày mai bọn họ sẽ dám chặt bỏ đầu Đại huynh ta đến đòi chút tang phí, ta thật sự không thể nuông chiều.”

Trần Dung nói xong, lắc đầu, cười nói: “Được rồi, không nói chuyện này nữa.”

Bình ầu thấy nàng mất hứng thì vội vàng chuyển tâm giúp nàng chải tóc.

Thánh chỉ của Hoàng Đế ước chừng qua thêm bốn ngày mới được đưa tới. Tiếp thánh chỉ, tiếp nhận đạo bào hoàng gia ban cho, trước mặt mọi người, Trần Dung một lần nữa vấn thành búi tóc đạo cô, dưới sự hộ tống của hoàng gia thị vệ ngồi xe ngựa, mang theo hành lý, chậm rãi đi về phía Tây Sơn đạo quan.

Một ngày này, đúng là ngày xuân ánh mặt trời rực rỡ, cảnh liễu xanh um.

Xe ngựa chậm rãi đi, hai bên du khách như nước.

Chỉ chốc lát, đoàn xe đi tới Tây Sơn.

Tây Sơn đạo quan ở giữa sườn núi, xuyên qua rừng cây nhỏ có thể nhìn thấy mái cong của đạo quan. Cho dù mới chỉ đầu mùa xuân, nơi này đã tràn ngập sắc xanh, tiếng đàn tiếng ca không dứt.

Trần Dung bước xuống xe ngựa, dưới sự hộ tống của nhóm hoàng gia thị vệ chậm rãi đi về phía đạo quan.

Sơn đạo uốn lượn, trên đường rải đá có cỏ mọc khắp nơi. Chuyển qua một triền núi, mười mấy đệ tử quý tộc có cuộc sống an nhàn nhất tề nhìn về phía Trần Dung.

Nhìn Trần Dung mặc đạo bào rộng thùng thình lại dấu không nổi vẻ phong lưu diễm sắc, một thiếu niên trên mặt phủ phấn tú lệ cười nói: “Hay cho một tiểu mỹ nhân Hoảng Vận Tử, hay cho một danh hào Hoảng Vận Tử, đúng là nói hết chỗ khiến người ta lưu luyến tiểu mỹ nhân này.”

Lời của hắn vừa dứt, một thanh niên khác tầm 20 tuổi cao gầy cười nói: “Ta cảm thấy chữ Vận dùng ở trên người nàng rất thanh nhã cao khiết, không bằng dùng một chữ Mị. Không đúng, chữ Mị quá mức diễm tục, nữ lang này cũng có nét phong lưu, chắc chắn, ta cũng không biết nên hình dung nàng thế nào.”

Trong tiếng nói chuyện của hai người, một ca kỹ nữ nụ cười nói: “Thiếp thật sự không rõ, nếu Lang Gia Vương Thất kia coi tiểu cô nhà người ta là tâm can bảo bối, tại sao còn để nàng trở thành nữ quan? Hay là, đây lại là thủ đoạn phong lưu của đám danh sĩ bọn họ?” Dứt lời, nàng ta lấy tay áo che miệng, khanh khách cười vui.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 141: Ôm cây đọt thỏ

Vào ở đạo quan, sau khi thu thập xong, Trần Dung mất đúng thời gian suốt một ngày.

Vốn Trần Dung nghĩ rằng, một ngày này sẽ vô cùng náo nhiệt, cũng không biết vì sao, đến tận khi hết thấy bụi bặm được quét dọn sạch sẽ, toàn bộ Tây Sơn đạo quan cũng không thấy một khách nhân nào tới.

Mặt trời chiều lặn về phía tây.

Trần Dung đứng ở giữa sườn núi, nhìn xuống phía dưới núi non trùng điệp, không biết vì sao, nàng lại có một loại cảm giác hoảng hốt.

Rõ ràng là đạo cô do hoàng đế thân phong, nhưng đạo quan to lớn thế này cũng không thấy an bài người nào đến. Nghe qua nghe lại, rơi vào trong tai vẫn là âm thanh của bọn người hầu nhà nàng.

Tựa hồ, xuất gia tu đạo chỉ là thay đổi một chỗ cư ngụ mà thôi.

Trần Dung suy nghĩ một hồi thì cảm thấy muốn cười mà không nổi: Như vậy không phải tốt lắm sao? Dù sao, ta cũng chỉ là muốn một cuộc sống an bình

mà thôi.

Nghĩ đến đây, nàng xoay người trở về.

Tây Sơn đạo quan rất lớn, phòng ốc tầng tầng, ít nhất cũng có đến hơn trăm phòng, Trần Dung chọn lựa một chỗ sân viện an toàn nhất ở phía đông.

Lúc này trở lại Kiến Khang, nàng chỉ mang theo tầm mười người, để lại hai người trông coi chỗ sân viện đã mua, hiện tại đi theo bên người nàng chỉ có tám người. Tám hạ nhân cộng thêm nàng cũng chỉ có chín người ở tại trong đạo quan có thể chứa tới hơn một trăm người, nghe tiếng chim và côn trùng kêu vang, thái dương vừa mới lặn khỏi đường chân trời, phía sau núi rừng truyền đến tiếng hô gầm, quả nhiên là rất tịch mịch.

Đêm nay, Trần Dung nằm trong viện nghe tiếng sói hú.

Đảo mắt, lại là nửa tháng trôi qua.

Trong nửa tháng này, Tây Sơn giống như thành hoang tàn vắng vẻ, vẫn không có người ngoài đặt chân đến. Có khi nghe thấy tiếng lá rụng sàn sạt, bọn người hầu đảo mắt nhìn qua, thường thường đối mặt là một đôi mắt sói xanh lét! Mỗi khi đó, tiếng kêu sợ hãi cùng tiếng đóng cửa lại vang lên.

Hơn nữa, mãi cho đến hiện tại, ngàn mẫu ruộng tốt thuộc về Tây Sơn đạo quan kia, không biết là bị hạ quên hay là thế nào nhưng không có ai từng đề cập qua, càng không có ai đem kia khế ước gì đưa đến tay Trần Dung.

Giống như nàng cùng của bọn người hầu bị một lực lượng hoàn toàn ngăn cách khỏi hồng trần.

Xuân dần dần đậm.

Trên nhánh cây bốn phía, chồi non nhọt nhọt dần dần nở rộ, từng sắc xanh lục trải rộng khắp núi.

Ăn xong bữa sáng, Trần Dung chậm rãi bước ra.

Đi đến chỗ bậc thang đá trước đạo quan, Trần Dung nhìn phương xa núi non trùng điệp, thở ra một hơi, lười biếng vận thất lung.

“Nữ lang.” Bà vẫn theo thói quen, đến hiện tại, vẫn gọi Trần Dung là nữ lang. Trần Dung đã nhắc nhở vài lần, Bình ẩu đều đáp ứng nhưng đảo mắt liền quên mất, không làm sao được, lúc này không có người, Trần Dung cũng để bà gọi như thế.

Bình ẩu gọi một tiếng, bước nhanh chạy tới, bà đi tới phía sau Trần Dung, nhìn thấy nàng mang vẻ mặt tươi cười thì không khỏi nói: “Nữ lang, lương thực vải vóc, củi gạo du muối đều sắp dùng hết rồi.”

Dừng một chút, bà nhẹ giọng nói: “Chỗ tiền tài của chúng tay ngày ấy đã thưởng bớt cho người tới xem lễ rồi. Hiện tại, có phải nên lên lút lấy ra tiêu vật hay không?”

Trần Dung ngần ra, quay đầu nhìn về phía Bình ẩu.

Bình ẩu cau mày nói thầm: “Nô cũng không nghĩ đến, trong đạo quan lại sạch sẽ như vậy, đúng là cái gì cũng không có. Nữ lang, nếu không phải khi người tới đã chuẩn bị sẵn, chúng ta hiện tại ăn mặc đều là vấn đề.”

Nghe đến đó, Trần Dung cũng nhíu mày.

Nửa ngày, nàng nhẹ giọng hỏi: “Ấu, trong đạo quan có sách lục ghi chép lại, người tìm được chưa?”

Bình ẩu liên tục gật đầu, nói: “Tìm được rồi, tìm được rồi.”

“Đi, đi xem một chút.”

“Vâng.”

Vừa đi nhìn ngắm thì kéo dài tới tận giữa trưa. Bình ẩu nhìn Trần Dung ném sách lục rách nát cổ xưa sang một bên, liền thanh hỏi: “Nữ lang, sao vậy?”

“Sao ư?”

Trần Dung chậm rãi cười, thản nhiên nói: “Có người động chân động tay..... Bỏ lại cho ta một cái xác không.”

Bình ẩu chớp mắt, cũng cười: “Vậy cũng không cần lo lắng? Dù sao chúng ta còn có thể nuôi sống chính mình.”

Trần Dung quay đầu.

Nàng đối mặt với Bình ẩu, nhìn nửa ngày, Bình ẩu bất an hỏi: “Nữ lang? Người, người nhìn nô làm cái gì?”

Trần Dung trừng mắt nhìn, thu hồi tâm thần, nhẹ giọng nói: “Ta đang suy nghĩ loại sự tình này có nên tính toán hay không.” Cõi ý tứ của bà, có vẻ như không muốn. Nhưng mà, Tây Sơn đạo quan này ở Kiến Khang cũng là nơi có tiếng. Không cần tính kỹ, chỉ là hàng năm tiếp đãi hoàng thất cùng quý tộc,

hàng năm cung phụng đạo tổ cần hương khói, đã là một chi tiêu rất lớn. Không có ngân mẫu ruộng tốt để kiếm lời, lại phải trả cho loại chi tiêu này, nàng thật sự nuốt không nổi.

..... Nàng vẫn nghĩ rằng xuất gia làm đạo cô cũng chỉ là một chỗ cư ngụ im lặng, về phần tục vật phạm trần, tựa như nàng biết không nói thì sẽ không có người nào để ý. Hiện tại mới phát hiện, trên thế gian chưa bao giờ có chuyện đơn giản như thế.

Nghĩ đến đây, Trần Dung cười khỏ, thì thào nói: “Lần này bỏ qua cũng không được, hướng bệ hạ thỉnh chỉ trả lại như cũ đi.”

Nói tới đây, nàng cất giọng trong trẻo: “Thượng tâu.”

Thượng tâu chạy chậm lại đây, đáp: “Nữ lang?”

Trần Dung rử mắt, nhẹ giọng nói: “Ta viết một cuộn thẻ, mắt công ngươi đến hoàng cung cầu kiến bệ hạ.....” Mới nói đến đây, miệng nàng bất giác cong lên, chậm rãi cười nói: “Ta thật là hồ đồ, làm chuyện vô dụng này thì được ích lợi gì chứ?”

Lầm bầm lâu bầu đến đây, nàng chuyển sang nhìn Thượng tâu, giọng cất cao, nói với vẻ nghiêm túc: “Tâu, mắt công ngươi và Bình ẩu trở về sân viện, thừa dịp không có người chú ý lấy năm thùng châu báu ra, sau đó, đem năm thùng châu báu này toàn bộ đổi thành củi đốt lương thực quần áo mà ít hôm nữa cần dùng, nhớ kỹ, đổi chắc cũng phải đủ dùng tới nửa năm một năm”

Trần Dung tươi cười, dần dần trở nên rạng rỡ, nàng nhẹ nhàng chậm chạp nói: “Sau khi đổi xong, các ngươi thể hiện thanh thế lớn một chút, cứ dạo qua các ngã tư đường. Uhm, tối hôm nay, ngươi dẫn đoàn người đi cùng, ở trên mấy yếu đạo trước đạo quan, chọn mấy gốc đại thụ, lột bỏ vỏ cây, khắc lên vài chữ, uhm, khắc như sau: Bể quan, xin miễn khách trần thế. Sau đó, đóng toàn bộ các cửa ra vào.”

Nàng xoay người, vung tay áo dài, eo nhỏ uốn éo, xoay người trở về, truyền đến âm thanh ôn nhu từ xa: “Ta thật muốn nhìn xem, những người đó có ngồi yên được hay không!”

Bình ẩu và Thượng tâu nhìn thoáng qua nhau, nửa ngày, Thượng tâu hỏi: “Nữ lang có ý gì vậy?”

Bình ẩu lắc đầu.

Thượng tâu lĩnh mệnh lập tức liền cùng Bình ẩu vội vàng rời đi.

Khi bọn họ trở về, sắc trời đã tối đen. Mười người ước chừng dựa theo yêu cầu của Trần Dung khắc lại vài chữ trên gốc đại thụ ở các nơi yếu đạo.

Ngày thứ tư.

Ngày hôm nay, diễm dương cao chiếu, trong núi rừng sắc xanh nhạt dần biến thành một đường chân trời.

Trần Dung dẫn chúng phó đi đến trước đạo quan, nàng đầu tiên là giả vờ giả vệt đến điện thờ của tổ sư tu hành trước đây. Sau đó, nàng chuyển sang chúng phó cao giọng nói: “Nhớ kỹ, tối giờ thì đóng toàn bộ cửa ra vào. Lúc này, các ngươi cũng theo ta bế quan đi.”

Chúng phó nhất tề kêu lên: “Vâng.”

Trong núi rừng, tiếng kêu vang vọng, nhất thời bốn phương tám hướng đều là tiếng kêu của bọn họ.

Đúng lúc này, một loạt tiếng bước chân truyền đến, đảo mắt, một giọng nói cực kỳ ngạo mạn cất cao: “Chậm đã!”

Đám người Trần Dung ngẩn ra, đồng thời quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy trên thềm đá của thông đạo đến đạo quan có 10 hộ vệ cao lớn vây quanh.

Đám hộ vệ bước ra, phân chia đứng hai bên đường, dất cổ họng, vang dội kêu lên: “Cửu công chúa giá lâm—”

Cửu công chúa giá lâm?

Trần Dung chậm rãi nhú mày.

Đột nhiên, lòng của nàng đập loạn, một câu nói ủa ra từ trong trí nhớ nàng: “Lần trước Cửu công chúa đến phủ, Thất lang an trí nàng cũng không đối đãi thật trọng như với nữ lang.”

Chậm rãi, Trần Dung cười.

Nàng dẫn chúng phó đi xuống vài bước, hướng tới mấy hộ vệ nâng tay hành lễ, cất giọng trong trẻo: “Hoàng Vận Từ cung nghênh Cửu công chúa.”

Một tiếng cổ nhạc truyền đến.

Trong nháy mắt, một nữ nhân mặc cung trang được mười mấy cung tì cùng hộ vệ hộ tống chậm rãi đi tới. Ở phía sau bọn họ là 20 ca kỹ, đám ca kỹ hoặc đánh trống hoặc thổi sáo.

Dù cách xa như vậy, mỹ nhân kia cũng vẫn ngẩng cao đầu, nhìn về phía Trần Dung.

Trần Dung mang theo bộ dạng phục tùng liêm mục, khoe miệng mỉm cười, một bộ dạng như bình thường, cũng chưa từng để mất tới tư thái siêu nhiên của nàng ta.

Đảo mắt, mỹ nhân cung trang đã đi tới cách Trần Dung chỉ có mười bước.

Nàng ta đứng lại, nhìn thẳng Trần Dung một lúc lâu, Cửu công chúa hướng tới Trần Dung thì lễ: “Gặp qua Hoàng Vận Từ tiên cô.”

Sau khi Cửu công chúa với diện mạo tú nhả, phong độ của người trí thức nói ra những lời này thì nhẹ nhàng cười, lấy tay áo che miệng: “Nghe đại danh của tiên cô đã lâu, hôm nay nhìn thấy mới biết tiên cô thật sự là mỹ nhân thể gian hiếm có, ngay cả phi tử mà phụ hoàng ta sủng ái nhất, sợ là cũng không động lòng người bằng tiên cô.”

Giọng nàng ta thanh nhả, tươi cười khả cúc, nhưng lời khen ngợi như thế lại mang theo ý vị sâu xa.

Trần Dung làm bộ như không biết, nàng cười cười, đang muốn hoàn lễ, ở sơn đạo phía trước đột nhiên lại có tiếng cổ nhạc truyền đến.

Tiếng cổ nhạc này, so với của đoàn Cửu công chúa vừa rồi thật sự lớn hơn rất nhiều. Nghe thanh thế kia, dường như là trăm nhạc kĩ đồng thời diễn tấu mà ra.

Đảo mắt, một đội ngũ lớn xuất hiện ở trước mắt Trần Dung.

Phía trước đội ngũ là một chiếc kiệu tám người khiêng, tám thiếu niên diện mạo thanh tú nâng một mỹ thiếu niên da thịt trắng trẻo, ngũ quan tú lệ, mắt như thu thủy. Đi tới gần chút nữa thì thấy thiếu niên có ngũ quan tú lệ, nhưng gương mặt trắng trẻo kia rõ ràng là do phủ phấn trang điểm.

Ở phía sau bọn họ là đội ngũ tỷ nữ cùng hộ vệ, sau nữa, là năm sáu mươi ca kỹ đang toàn lực diễn tấu.

Rất xa còn chưa tới gần, mỹ thiếu niên đã giương mắt nhìn, hần liếc mắt một cái thì trông thấy Cửu công chúa. Lập tức, hần vươn ngón tay xoắn lộn tóc rù trước ngực, cười nói: “Cửu muội đã ở đây sao? A? Vị tiểu mỹ nhân mặc đạo bào này, có phải chính là Hoàng Vận Từ tiên cô hay không?”

Vừa nói, hần vừa hướng tới Trần Dung đánh giá, ánh mắt ngả ngón, chắc chắn liên thanh: “Đẹp quá, đẹp quá. Một tiểu mỹ nhân như vậy, dù là trượng phu nhà ai có được cũng sẽ coi là trân bảo, làm nữ quan thật sự rất đáng tiếc.”

Nghe thấy lời trêu đùa như vậy, Trần Dung cười lạnh lùng, trong ánh mắt của Cửu công chúa, nàng chỉ giữ vẻ mặt bình tĩnh không hề đáp lại.

Nhưng mà, tại thời điểm này, chỉ nghe trong sườn núi phía đông lại có tiếng cổ nhạc truyền đến.

Đúng là lại có người đến!

Lần này, cho dù là Cửu công chúa hay là mỹ thiếu niên kia đều giật mình, mọi người cũng giống như Trần Dung, đồng thời nhìn lại về phương hướng kia.

Mà ở phía sau Trần Dung, một hạ nhân nói nhỏ: “Hôm nay làm sao vậy, quý nhân đến đây từng người một, lại còn tấu cổ nhạc nữa. Thật là, cũng không nhìn xem đây là chỗ nào mà ồn ào náo động như thế.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 142: Ai vì nàng bắn mũi tên này?

Bình ầu đi về phía Trần Dung một bước, nhẹ giọng hỏi: “Nữ lang, có cần phái người tiến đến nghênh đón hay không?”

Trần Dung cười, nàng nhìn Cửu công chúa, nhìn về phía mỹ thiếu niên kia, cất cao giọng nói trong trẻo: “Người xuất gia, bất chấp khuôn sáo cũ này làm gì!” Nói tới đây, nàng vung tay áo dài, xoay người đi vào bên trong.

Thấy nàng cứ thế rời đi, mọi người ngăn ra, một cung nữ khẽ cười nói: “Thật sự được bệ hạ coi trọng, Vương Thất lang ưu ái, người xem, không thèm nói gì liên bô đi luôn?”

Tiếng cười tình tường truyền vào trong tai Trần Dung.

Trần Dung quay đầu, nàng nhìn chằm chằm cung nữ đứng ở bên cạnh Cửu công chúa, sau đó chuyển sang nhìn Cửu công chúa, cất cao giọng, thần nhiên nói: “Nơi này vốn là chốn thanh tịnh, chỗ của người xuất gia, Hoàng Vận Từ cũng không phải là người trong hồng trần, tất nhiên không cần để ý tới tục sự trong hồng trần, công chúa thấy có đúng hay không?”

Giọng của nàng có chút lạnh lẽo, Cửu công chúa ngẩn ngơ, không khỏi đáp: “Tất nhiên.”

Trần Dung cong khoe miệng, nàng nhìn mỹ thiếu niên ở phía sau Cửu công chúa, lại hỏi: “Vị quý nhân này thấy có đúng hay không?”

Mỹ thiếu niên kia hứng thú đánh giá nàng, nghe vậy cười nói: “Không sai.”

Đến đây, Trần Dung cười: “Nếu hai vị quý nhân đều cảm thấy lời của Hoàng Vận Tử có lý, ta đây xin cáo lui.”

Dứt lời, nàng thi lễ, xoay người rời đi.

Mà lúc này, ở một sơn đạo khác, lại truyền đến tiếng cổ nhạc.

Trong tiếng cổ nhạc, Cửu công chúa và kia mỹ thiếu niên kinh ngạc nhìn Trần Dung nhanh chóng rời đi, nhìn nàng cứ thế đi vào đạo quan.

Chậm rãi, Cửu công chúa cười lạnh một tiếng.

Sau đó, nàng ta ra hiệu với cung nữ ở bên cạnh.

Ánh mắt này, cung nữ kia lập tức hiểu được. Lập tức, nàng ta bước đi ra, đến trước mặt chúng phó Trần gia đang do dự không biết làm thế nào cho phải, tay phải giơ lên, cực kỳ đột nhiên quăng cho Bình ầu một bạt tai.

“Bốp —”, trong tiếng tát mạnh tay, cung nữ kia lớn tiếng quát: “Tiên nô không biết trên biết dưới này! Dám nhìn thẳng vào công chúa tôn quý sao? Nên đánh —”

Tiếng quát chói tai truyền ra xa.

Trong tiếng tát vang dội, trong tiếng quát chói tai, bước chân của Trần Dung cứng đờ lại.

Nàng từ từ quay người lại. Lúc này, nàng đột nhiên nghĩ tới câu nói ngày ấy của Vương Hoàng: “Hải tử ngọc, đây là Kiến Khang mà.”

Đúng vậy, đây là Kiến Khang! Sao nàng có thể nghĩ rằng chỉ cần bản thân đã xuất gia thì có thể tiêu dao bên ngoài hồng trần đây? Thế gian này, cường quyền cùng dòng dõi đều nằm trên hết thảy quy tắc.

Trần Dung liếc nhìn Bình ầu ngây ra như phỗng, trên mặt nghiêm nhiên đã in dấu bàn tay, chậm rãi quay trở lại.

Nhìn bóng dáng nàng đi tới, Cửu công chúa cười nói: “Vì sao tiên cô quay lại? Hay là vẫn không thể buông bỏ tục sự nơi hồng trần?”

Đối mặt với công chúa tôn quý có kúm đồng tiền như hoa, Trần Dung thi lễ, nàng nhẹ giọng thờ dài: “Công chúa tiến đến chỗ thô lậu này, Hoàng Vận Tử không khỏi vinh hạnh, thỉnh!”

Đây là lễ nghi đón khách theo tiêu chuẩn.

Đến đây, cung nữ vừa mới tát Bình ầu khanh khách cười nói: “Thế này mới giống chứ. Phi! Dám nói chuyện như thế với công chúa nhà ta, cũng không nhìn xem thân phận của bản thân!” Nhóm tỷ nữ hộ vệ bốn phía đồng thời lộ ra tươi cười, khinh miệt nhìn Trần Dung.

Về mặt Trần Dung vô cùng trầm tĩnh.

Chúng phó đứng phía sau Trần Dung đồng thời lộ ra thần sắc lo lắng. Nơi này, dù là Trần Dung hay là Bình ầu đều hiểu được Trần Dung mà nhận thua, về sau chỉ sợ sẽ càng gặp khó khăn.

Đúng lúc này!

Trong núi rừng, một cơn gió ập đến, dây cung kéo động, tiếng lao vun vút của mũi tên bắn tới!

Mọi người nhất tề quay đầu.

Nhưng mà, đầu bọn họ mới chuyển một nửa, chỉ thấy hàn quang hiện lên, ngay sau đó, một vật lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai nhanh như tia chớp bắn tới, cung nữ còn đang cười khanh khách châm chọc Trần Dung, trên ngực đã cảm thấy một cơn đau nhức.

Vì thế, tiếng cười của cung nữ biến thành tiếng kêu thảm thiết.

Vì thế, mọi người lại vội vàng quay đầu, vừa nhìn, người người ngây ra như phỗng.

Chỉ thấy một mũi tên cắm thật sâu vào trên ngực cung nữ. Nó cắm sâu như thế, chỉ có đuôi tên lộ ra bên ngoài.

Mà lúc này, mọi người đứng ở bên cạnh cung nữ đó đồng thời hét ầm lên. Cửu công chúa lại sợ tới mức hoa dung thất sắc, nàng ta vội vàng lui về phía sau vài bước, bởi vì lui quá mau, dưới chân mềm nhũn ngã sấp xuống ở bậc thang, lăn bảy tám vòng trên bậc thang mới đụng vào một vật thì dừng lại.

Cũng bối rối giống như nàng ta còn có nữ thiếu niên kia, giờ phút này, nữ thiếu niên dùng hai tay che mặt khóc lớn.

Hai vị chủ tử tôn quý bị dọa thành như vậy, nhóm tỷ nữ cùng hộ vệ giống như ruồi bọ không đầu thét chói tai, hô hào, va vào nhau, thật lâu sau mới phản ứng lại vây quanh chủ tử của bọn họ.

Trong rối loạn, không ai chú ý tới, cung nữ trướng tên kia đã chống đỡ hết nổi mà ngã lộn xuống.

Rất cực, nữ thiếu niên phục hồi tinh thần, hấn khóc lóc kêu lên: “Trở về, trở về! Mau trở về, mau trở về!”

Mệnh lệnh vừa đưa ra, chúng hộ vệ tỉnh táo lại, bọn họ vội vàng nâng kiệu lên, quay đầu bỏ chạy, trong nháy mắt đã lao đi thật xa.

Mà hộ vệ của Cửu công chúa lúc này cũng vây quanh nàng. Bọn họ đỡ Cửu công chúa ngã nhào xuống đất, bần bần dính đầy mặt chặt vật không chịu nổi đứng lên.

Trước hết trấn tĩnh lại là một thái giám trung niên ở phía sau Cửu công chúa. Thái giám kia tiến lên một bước, chỉ về phía Trần Dung, trừng mắt hí nói: “Hoàng Vận Từ! Người, người thật to gan!”

Tê rống đến đây, hấn lại chỉ vào hộ vệ xung quanh, kêu lên: “Bắt nàng! Bắt lấy nàng!”

“Vâng!” Vài hộ vệ lập tức lên tiếng trả lời đứng ra, một thái giám trẻ tuổi dựa vào gần thái giám trung niên kia, tuy nhẹ giọng, nhưng dù là Cửu công chúa, hay là mấy hộ vệ đều có thể nghe thấy: “Dương công công, như vậy không ổn đâu.”

Dừng một chút, hấn nói: “Hoàng Vận Từ này, sau lưng có người đó.”

Lời vừa dứt, thái giám trung niên lập tức hiểu ra, hấn liên thanh kêu lên: “Trở về, trở về.”

Sau đó, hấn chuyển sang nhìn Cửu công chúa, chần chờ hỏi: “Công chúa, người xem?”

Giờ phút này Cửu công chúa chỉ mím môi nhìn chằm chằm Trần Dung, nàng không hề chớp mắt, qua sau một lúc lâu, mới thì thào trả lời: “Sẽ không phải là chàng! Chàng là người siêu nhiên cao thượng như thế, sao có thể ra tay giết người? Nhất định là hoàng huynh ta làm, nhất định là hoàng huynh của ta!”

Nói tới đây, nàng ta tỉnh táo lại, lập tức, nàng ta oán hận trừng mắt nhìn Trần Dung một cái, kêu lên: “Hồi cung.”

Tiếng quát vừa ra, mọi người vội vàng tới nâng đỡ vội vàng chạy xuống núi.

Những người này, lúc đến thì khí thế hiên ngang, lúc đi thì chặt vật không chịu nổi, Trần Dung nhìn đoàn người cong vẹo vội vàng, ngẩn ngơ, ánh mắt chuyển sang thì thể cung nữ té ngã trên mặt đất kia.

Nàng tiến lên.

Trần Dung chậm rãi xoay người, nhìn mũi tên trên ngực cung nữ, nàng thấp giọng nói: “Không có chữ viết.” Mới nói đến đây, Trần Dung lại cười khổ: Thật sự là vô nghĩa, ai sẽ để lại chữ trên vũ khí giết người chứ?

Nàng thẳng lưng, hướng tới núi rừng vừa bắn lên mũi tên nhìn lại. Chỉ thấy cây cối rậm rạp, làm sao có ai ở đó?

Thượng tâu tiến lên, run giọng nói: “Nữ lang, này, này, có cần báo quan hay không?”

Trần Dung nhíu mày suy nghĩ, một hồi lâu, nàng lắc đầu: “Mũi tên này là để cảnh cáo người muốn đụng đến ta. Một khi đã như vậy thì cứ để đó đi. Chúng ta không cần để ý tới.”

Đám người Thượng tâu vội vàng đáp: “Vâng”

Trần Dung lại mở to hai mắt, liếc nhìn cung nữ kia một cái, rồi xoay người đi vào trong.

Bước chân của nàng có chút thông thả, nhưng tâm trạng có vẻ không yên lòng.

Ở phía sau nàng, bọn người hầu kinh hồn vừa ổn định, đang thấp giọng nghị luận: “Nhất định là người bề hạ phái tới.”

“Theo ta thấy, nhất định là bọn gia phái người bảo hộ nữ lang.”

“Nói không chừng là vị du hiệp đi ngang qua nơi đây.”

Trong tiếng nghị luận lộn xộn, Bình ẩu tới gần Trần Dung vài bước, giờ phút này, dấu bàn tay trên mặt vẫn còn in rõ nhưng Bình ẩu cười rất thoải mái, bà nói thầm với Trần Dung: “Nữ lang, nô biết, là người của Thất lang. Chỉ có ngài ấy mới có thể che chở nữ lang như thế.”

Trần Dung không trả lời.

Bình ầu đưa ra ý kiến của mình, bà nhìn sắc mặt Trần Dung, lập tức hiểu ra: “Nữ lang cũng hoài nghi là Thất lang bảo hộ người đúng không?” Vừa cười nói đến đây, Bình ầu liếc nhìn búi tóc đạo cô trên đầu Trần Dung, vì thế, tươi cười cứng đờ ở trên mặt, thật lâu sau, một tiếng thở dài khe khẽ vang lên.

Đoàn người Trần Dung đi vào đại môn trước đạo quan, nhóm quý nhân lúc nãy tấu nhạc cũng đã lên núi.

Nhóm quý nhân này hóa ra đều là người trong hoàng thất. Trong đó một người tầm 30 tuổi, mặt gầy mà dài, có vẻ là vương công quý tộc từ xa nhìn thấy Trần Dung thì cười ha hả, hướng tới nàng thi lễ, kêu: “Tur Mã Ngôn gặp qua Hoàng Vận Từ tiên cô.”

Khi Trần Dung vội vàng hoàn lễ, một quý nhân khác tầm 28 29 tuổi, bộ dạng có chút tương tự với hoàng đế, cũng thân thiết thi lễ, kêu: “Tur Mã Kính gặp qua Hoàng Vận Từ tiên cô.”

“Không dám, không dám. Hai vị Vương gia đa lễ.”

Trần Dung rũ hai mắt, tránh né ánh mắt hai người không ngừng đánh giá. Giờ phút này, phía sau hai người còn có tiếng nói nhỏ truyền đến: “Chỉ là đánh hạ phò một bạt tai mà đã bị bắn chết ngay lập tức!”

“Ngươi nghe danh hào đều biết ngay nguyên do mà, Hoàng Vận Từ, Hoàng Vận Từ.”

“Mùi tên kia, thật sự đáng sợ!”

“Chư quân sai rồi, Vương gia Thất lang là người phong lưu ra sao? Mĩ thiếu niên siêu nhân thể ngoại, giống như thần tiên như vậy sao có thể dễ bán thân đánh mấu tanh? Ta cảm thấy, chỉ sợ đó là người nhìn thấy máu cũng sẽ té xỉu mất thôi!”

“Ha ha, lời ấy cũng có đạo lý.”

“Sai rồi sai rồi, các ngươi đã quên hai cuộc chiến ở thành Mạc Dương cùng thành Nam Dương kia sao?”

Tiếng nghị luận lộn xộn không ngừng mà truyền vào trong tai Trần Dung.

Tur Mã Ngôn quay đầu lại, hướng tới chúng phụ tá tùy tùng trừng mắt một cái, tức thì, tiếng nói nhỏ bớt hẳn một nửa.

Hắn quay đầu, đi nhanh vài bước, đến phía sau Trần Dung, hắn ho khan, giọng nói cực kỳ ôn hòa thân thiết: “Không biết sáng mai tiên cô có rảnh không? Mẫu thân ta xưa nay đều nói, ở Tây Sơn đạo quan, bà chính là khách quen. Lúc này bệ hạ phong tiên cô là người đứng đầu đạo quan, mẫu thân ta nghe xong cũng rất vui mừng. Bà vẫn nói lần này bệ hạ làm rất đúng. Bà còn nói dù thế nào cũng muốn gặp người một lần.”

Vừa nói, hắn vừa quan sát sắc mặt Trần Dung, thấy nàng chỉ mỉm cười, nhìn không ra là đồng ý hay là không đồng ý, không khỏi lại hướng tới nàng vái chào thật sâu, có chút xấu hổ nói: “Tiên cô hãy đáp ứng đi. Nếu người không cho ta một câu trả lời thuyết phục, tiểu vương ta ngay cả nhà cũng không dám về mất.”

Trần Dung nghe vậy, chậm rãi cười, nàng rũ hai mắt, nhẹ nhàng nói: “Vương gia thứ lỗi, Hoàng Vận Từ vừa rồi mới hướng đạo tổ tu hành xin chỉ thị, cần phải bệ quan.” Nói tới đây, nàng cười khô, tuy đã sống hai kiếp, nhưng đối với giao tế xã giao, nàng vẫn đều không có tiến bộ. Hiện tại đối mặt với yêu cầu của Vương gia này, nàng thật đúng là không biết phải ứng đối thế nào cho đúng.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 143: Vương Hoàng đúng lúc xuất hiện

Đồng thời khi lời Trần Dung vừa thốt ra, nàng liền miễn cưỡng phát hiện, ánh mắt mọi người đứng phía sau Tur Mã Ngôn nhìn nàng trở nên thay đổi, có chút không kiên nhẫn, trong đó tựa hồ còn trách cứ nàng không biết chừng mực.

Lúc này, vị vương gia tên là Tur Mã Kính đứng ở phía sau nói với vệ kỳ quái: “Tiên cô là vì lễ kính sư tổ tu hành mới bệ quan, tục sự nơi hồng trần vốn không liên quan đến nàng. Thập Nhị ca, chúng ta đến nhầm chỗ rồi.”

Nói tới đây, Tur Mã Kính bật cửa, âm điệu hùng khục trong cổ họng.

Khi hắn cười, sắc mặt người bên cạnh Tur Mã Ngôn đều có chút khó coi.

Tur Mã Ngôn vẫn chỉ mỉm cười, hắn ôn hòa nhìn Trần Dung, cười nói: “Tiên cô thật sự vô tình quá, xem ra, lần này tiểu vương không về được nhà rồi.”

Trần Dung cắn cắn môi, thầm nghĩ: Nếu cứ cự tuyệt, không khỏi không thông tình đạt lý.

Nghĩ đến đây, nàng hướng tới Tur Mã Ngôn thi lễ, nhẹ giọng nói: “Thịnh tình của Vương gia, Hoàng Vận Từ không dám chối từ.”

Nàng đã đáp ứng.

Sau đó, Trần Dung chuyển sang nhìn Tư Mã Kính, thì lễ với hắn, cười nói: “Hai vị Vương gia giá lâm nơi đây, Hoàng Vận Tử không nghênh đón từ xa, thật là thất lễ. Mời vào.”

“Tiên cô, mời.”

Trần Dung vừa đón hai vị Vương gia vào đạo quan, dưới núi lại có tiếng cổ nhạc ồn ào náo động truyền đến.

Chưa được non nửa canh giờ, nhóm người đó đã dừng mảnh tiền vào trong núi.

Vì thế, một ngày này của Trần Dung vô cùng náo nhiệt, chỉ trong mấy canh giờ ngắn ngủi đã có tới 8 quý nhân đến đây. Vốn nàng muốn biết ai chú ý nhất cử nhất động của nàng, là ai không muốn dễ dàng buông tha nàng. Nhưng hiện tại, từng đám người đều kéo đến, hơn nữa tám nhóm người này đều khác nhau, giữ bọn họ cũng có sóng ngầm mâu thuẫn, Trần Dung làm sao có thể phân biệt ai là địch ai là bạn?

Chiều tà ở Tây Sơn.

Trong đạo quan, phi điều bay lượn, tiếng người thưa dần.

Nhìn một đoàn xe cuối cùng đi ra, Bình ẩu đến phía sau Trần Dung, thì thảo nói: “Nữ lang, một ngày này quá náo loạn.”

Đúng vậy, một ngày này quá náo loạn.

Trong lúc Trần Dung cười khỏ, Bình ẩu nhìn nàng thân thiết hỏi: “Nữ lang, ngày mai thật sự sẽ đến vương phủ sao?”

Đã đáp ứng đến vương phủ, cũng chính là mẫu thân của Tư Mã Ngôn hôm nay tiến đến mời nàng tới phủ đệ.

Trần Dung gật gật đầu, nhú mảy thì thảo nói: “Chỉ có thể đi thôi.” Nàng đi thong thả hai bước, đột nhiên quay đầu nhìn về phía Bình ẩu: “Ấu, người nói ta có nên hướng bộ hạ thỉnh cầu về nhà tu hành được không?”

Bình ẩu trừng mắt nhìn, khi vẫn cảm thấy mơ hồ, Trần Dung nhú mảy, lại lắc đầu lẩm bẩm: “Không ổn, không ổn. Ngay cả trở về nhà, những người này muốn tính kế với ta thì ta cũng không có cách nào khác để cự tuyệt cả.”

Nàng ngửa đầu, nhìn chân trời rực rỡ phía trước, lúc đang suy nghĩ xuất thần, trong sườn núi phía tây lại truyền đến một tiếng hát vang: “Luận quý tiện, thuyết thị phi, nhâm tha vương hầu tương tương, đào bát quá thô man thai. Kim nhật phồn hoa, minh triều yên diệt, tiện thị Vương Tà phương lan, đương kim chi thế, cận miến hình tai.”

Tiếng hát kia bay đến từ nơi xa xôi, nức nở chìm lẫn trong tiếng gió, trong tiếng chim hót làm nổi bật ngày chiều tà ở Tây Sơn, khiến nó mang theo một phần gió lạnh sương ý.

Trần Dung lắng nghe, thì thầm: “tiện thị Vương Tà phương lan, đương kim chi thế, cận miến hình tai?” Đọc đến đây, nàng quay phắt đầu nhìn về phía Bình ẩu, ánh mắt trống rỗng nhìn Bình ẩu, khi Bình ẩu nhìn không được muốn hỏi nàng vài câu, Trần Dung lại bật cười, khẽ nói: “Chẳng lẽ một cuộc sống bình an giàu có mà ta luôn cầu mong lại xa xôi không thể với tới đến vậy sao?”

Lúc này, tiếng ca kia đã càng đi càng xa.

Trần Dung ngẩng đầu, hướng tới phía đó, đột nhiên nhú mảy nói: “Thể loại ca từ này thật kỳ quái, trước kia ta chưa từng nghe qua.”

Nghe thì đã nghe qua, loại ca từ trường đoản câu cú hỗn tạp này, lần đầu thốt ra là từ miệng Vương Hoàng. Nàng thật không ngờ, ở Kiến Khang vào lúc này lại được nghe thể loại này.

Khi Trần Dung đang suy nghĩ, một bên Bình ẩu chỉ ngoác nhìn nàng, vài lần muốn trả lời Trần Dung lại không biết nói từ đâu.

Đảo mắt, một ngày trôi qua.

Sáng sớm ngày hôm sau, bọn người hầu của Ứng vương phủ đã xuất hiện ngoài đạo quan.

Trần Dung mang theo năm người, dưới sự giúp đỡ của bọn họ, bước xuống đạo quan, ngồi trên xe ngựa.

Xe ngựa rất rộng rãi, mặt trên trải da hổ thật dày, khi Trần Dung ngồi trên đó, nhìn thấy hai bên trái phải đặt một lư hương, dường như tỏa ra hương hoa mai dễ chịu, không khỏi cất giọng hỏi: “Đây là hương gì?”

Phía sau nàng, hai tỳ nữ nhìn thoáng qua nhau, trong đó một người che miệng cười nói: “Nó ư, tên là hương hoa mai.”

Đối với hương liệu Trần Dung cũng không hay nghiên cứu, nàng gật gật đầu, không để ý tới nữa.

Xe ngựa chạy vào thành Kiến Khang.

Thành Kiến Khang vẫn phồn hoa như cũ, đệ tử mặc hoa phục vung roi cưỡi ngựa, khi lướt qua bên người đều để lại từng đợt mùi thơm.

Trần Dung xuyên qua rèm xe lẳng lặng đánh giá cảnh sắc chung quanh, ngắm nghĩ tâm tư. Có lẽ là cứ ngồi bất động như thế, dần dần, Trần Dung cảm thấy hoảng hốt, vì thế, nàng kéo rèm xe ra một chút.

Cũng không biết qua bao lâu, một giọng nói truyền đến: “Đến rồi. Mời tiên cô xuống xe.”

Trần Dung lên tiếng.

Rèm xe được xốc lên, hai tỳ nữ tiến lên, các nàng một trái một phải đỡ Trần Dung xuống xe ngựa.

Nơi này đã là bên trong Ứng vương phủ. Tầng tầng lớp lớp phòng ốc được kiến tạo ở giữa cây cối, núi giả rậm rì, suối nước róc rách, cảnh liêu đung đưa, tiếng ca không dứt.

Trần Dung nhìn xung quanh, thầm nghĩ: Nơi này thật đúng là rộng lớn, nếu không có ai dẫn đường, chỉ sợ đi một ngày cũng không tìm thấy đại môn.

Nhìn thấy Trần Dung vừa bước xuống đất liền đánh giá cảnh trí bốn phía, một tỳ nữ tầm 30 tuổi tới gần, thân mật cười nói: “Tiên cô, mời đi bên này.”

“Vâng.”

Đoàn người chậm rãi dọc theo con đường rải đá về hướng bắc.

Càng đi về phía trước, bốn phía phòng ốc cây cối càng có vẻ phồn hoa tươi tốt. Trần Dung đánh giá mọi nơi, không khỏi hỏi: “Không biết nhìn thấy lão phu nhân nhà ngươi thì phải xưng hô thế nào?”

Tỳ nữ kia luôn quan sát nàng, thấy nàng hỏi thì cười nói: “Tiên cô có điều không biết, lần này người gặp mặt chính là thân mẫu của vương gia nhà chúng ta. Người chỉ cần gọi bà là lão phu nhân là được rồi.”

Thân mẫu của vương gia ư? Trần Dung thầm nghĩ: Xem ra là phụ nhân không có phong hào, địa vị không cao.

Đoàn người xuyên qua con đường rải đá, phía trước là một hồ nước rộng lớn, khi xuyên qua hành lang gấp khúc đi đến bờ bên kia của hồ nước, một lầu các tinh xảo đẹp tuyệt trần xuất hiện ở trước mắt Trần Dung.

“Tiên cô, mời.”

Trần Dung gật gật đầu, chậm rãi đi vào.

Lầu các là dùng gỗ chế tạo thành, bốn phía đều thoáng đãng, sau từng cánh cửa sổ thấp thoáng sa mạn, tung bay trong gió, mùi thơm lãng đãng.

Nơi này xa hoa như thế, thực không giống như nơi mà một lão phu nhân ưa thích.

Trần Dung nghĩ đến đây, cười hỏi: “Không biết phòng của lão phu nhân ở đây?”

Tỳ nữ kia cười nói: “Ở phía trước cách tầm 30 bước.”

Trần Dung lên tiếng, nàng vẫn đang nhìn ngắm xung quanh.

Tỳ nữ kia liếc nhìn nàng một cái, thấy nàng dường như có chút bất an thì không khỏi cười cười, nàng ta cũng không giải thích gì, có điều lại rào bước nhanh hơn.

Xuyên qua một góc ngoặt, một gian điện tinh mỹ xuất hiện ở trước mắt Trần Dung.

Tỳ nữ thi lễ với Trần Dung: “Tiên cô, mời.”

Trần Dung không bước vào.

Nàng đột nhiên hiểu ra vì sao nàng vẫn cảm thấy không thích hợp. Theo đạo lý, chỗ ở của lão phu nhân, tỳ nữ hạ nhân phải là nối liền không dứt, mà nữ nhân bình thường lắm lắm, chỗ nào có nữ nhân thì không thể im lặng không có chút tiếng động thế này. Hơn nữa mùi hương này cũng quá nồng đậm, không phải là mùi hương mà một lão phu nhân có tuổi ưa thích.

Điều này, nàng vốn nên sớm phát hiện ra. Tuy Trần Dung đã sống hai kiếp nhưng vẫn chưa từng thật sự ở trong một tòa phủ đệ lớn thế này bao giờ. Trước kia khi là thế tử của Nhiễm Mẫn, y không thích xa hoa, tỳ nữ lão ma ma cũng không nhiều. Ra ra vào vào đa phần là một ít hộ vệ cùng nam phó.

Quan trọng hơn là hôm nay không biết vì sao nàng luôn có chút choáng váng, phản ứng linh mẫn không giống như bình thường.

Sau khi Trần Dung dừng lại, cười cười, hỏi với vẻ tùy ý: “Bên người lão phu nhân không phải đông con cháu lắm sao? Tại sao lại im lặng như thế?”

Không ai trả lời câu hỏi của nàng.

Trần Dung quay phắt đầu lại.

Nàng đối diện là chúng tỳ nữ cúi đầu, chậm rãi thối lui về phía sau, cùng với từng cánh cửa sổ bị đóng lại.

Ngay khi Trần Dung khẽ biến sắc mặt, một tiếng cười to từ góc phía đông truyền đến: “Hay cho một tiểu mỹ nhân. Không sai, không sai, rất trí tuệ.”

Trong tiếng cười lớn, tiếng guốc gỗ vang lên, chỉ thấy ở phía đông sa mạn tung bay, một nam tử hoa phục xuất hiện ở trước mắt Trần Dung.

Nam tử mặc hoa phục này ước chừng 26 27 tuổi, ngũ quan tú lệ, chóp mũi cao thẳng, diện mạo tương tự với hoàng đế, Tư Mã Ngôn và Tư Mã Kính.

Vừa thấy nam tử này, Trần Dung không khỏi lui về phía sau một bước, nàng theo dõi hắn, đang định kêu lên.

Nhưng mà, sau khi nam tử kia liếc nhìn nàng một cái thì vô tình thu hồi ánh mắt. Chỉ thấy hắn bước tới chính giữa phủ điện phía đông, vừa mới đứng lại, vài tỳ nữ dọn tháp, đốt dâng lô hương.

Khi Trần Dung vẫn chăm chú nhìn hành động của hắn, nam tử kia đã ngồi xuống tháp.

Sau đó, hắn vỗ hai tay.

“Bộp bộp bộp –”

Khi tiếng vỗ tay trong trẻo vừa dứt, toàn bộ phủ điện im lặng bỗng chốc thay đổi. Chỉ thấy bốn phía rèm cửa lay động, hơn mười bóng dáng mạn diệu tha thướt lặng yên đi đến. Đồng thời, xuất hiện với các nàng còn có tiếng tiêu và sanh nhạc từ xa đến gần, càng ngày càng vang dội.

Trong điện mùi hương lại càng ngày càng đậm.

Trong tiếng nhạc, hơn mười bóng người mặc hoa phát liễu thướt tha mà đến, trong nháy mắt, các nàng khẽ phát tầng tầng sa mạn, xuất hiện ở trước mắt Trần Dung.

Vừa thấy các nàng, sắc mặt Trần Dung khẽ biến.

Mười mấy mỹ nhân dung mạo như hoa xuân, mắt như thu thủy, dáng người xinh đẹp động lòng người. Mà quan trọng nhất là mười mấy tiểu mỹ nhân này, người người đều chỉ mặc một tầng lụa mỏng, bầu ngực, dáng người như ẩn như hiện sau lớp vải mỏng manh.

Trần Dung vội xoay người sang chỗ khác.

Vừa quay người lại, nàng mới phát hiện, đám người Bình ầu không biết khi nào đã không còn ở đó, hơn nữa, nhóm tỳ nữ người hầu dẫn nàng đến cũng đã biến mất. Nàng đối mặt là cửa phòng cùng cửa sổ đóng kín, còn có mùi hương càng ngày càng nồng đậm ở trong điện.

Sắc mặt Trần Dung lạnh lẽo.

Nàng không nói hai lời, đi nhanh nhảem về phía cửa điện.

Ngay khi nàng bước về phía trước, tiếng cười to của nam tử kia truyền đến: “Mỹ nhân mặc dù trinh liệt nhưng sao có thể địch lại hương hoa mai? Xem ra hoa mai cũng không có tác dụng mấy, tiền cô ngữi đã lâu như vậy mà vẫn rất tỉnh táo..... Chắc chắn, quả nhiên là nữ hào kiệt dám độc thân mạo hiểm.”

Khi nam tử cười lớn, Trần Dung đã vọt tới cửa đại điện. Tay nàng vừa mới kéo đại môn, phía sau đã xuất hiện bốn tỳ nữ gương mặt không có chút biểu cảm.

Nhóm tỳ nữ vừa xuất hiện, nam tử kia liền vỗ tay, chậm rãi nói: “Đừng khản trương..... Chỗ tuyệt vời thế này, sao tiên cô có thể bỏ đi được chứ? Nàng nói đúng không, Hoàng Vận Tử tiên cô?” Khi nói xong năm chữ cuối cùng này, hắn cắn răng phun ra từng từ một, dù thế nào nghe vào tai cũng đều có cảm giác nghiêng răng nghiêng lợi.

Trần Dung kéo mạnh đại môn.

Nàng dùng hết sức mình.

Nhưng mà làm sao có thể kéo ra? Mặc kệ nàng dùng bao nhiêu sức lực, đại môn kia vẫn không chút sứt mẻ, vững vàng như Thái Sơn.

Bất tri bất giác, hai giọt mồ hôi lạnh chảy ra sau gáy Trần Dung.

Đúng lúc này, một tiếng bước chân vang lên, sau đó, một bàn tay lạnh như băng khẽ xoa gáy nàng, chỉ nghe giọng nói của nam tử kia từ phía sau nàng khe khẽ truyền đến: “Da thịt của tiên cô đẹp quá.”

Nam tử kia phun ra hơi thở nóng rực, ngón tay như rắn trườn vào bên trong áo của nàng, thấp giọng nói: “Thơm quá, không biết có còn là xử nữ nữa hay không?”

Khi hắn nói những lời này, mùi hương trong điện đã nồng đậm làm cho người ta không thở nổi, mùi thơm của cơ thể nữ nhân xen lẫn trong huân hương hoa mai nhẹ rơi vào chóp mũi nàng.

Tay Trần Dung đang kéo mạnh đai môn không khỏi trở nên mềm nhũn, nàng tỉnh táo cảm giác được, khí lực của bản thân đang bị xói mòn, cơ thể mình đang ngày càng trở nên nóng nực.

Nam tử kia tựa hồ đang rất hưng phấn, hắn chậm rãi vươn tay, từ phía sau sờ hai má Trần Dung, vừa cảm thụ da thịt mềm mịn của nàng vừa thở hào hển, nói với ngữ khí hưng phấn, tàn nhẫn: “Vương Hoảng.” Khi hắn phun ra cái tên này, đầu óc hỗn loạn của Trần Dung tức thì trở nên tỉnh táo.

Lúc này, nam tử kia còn đang khàn khàn tiếp tục cất lời: “Tâm can của Vương Hoảng quả nhiên làm cho người ta tâm động. Thật không biết, người như tiên cô ‘Hoảng Vận Tử’, nếu coi hết xiêm y, câu hoan bên dưới khó của bốn vương thì tư vị như thế nào?”

Hắn hưng phấn, tiếng thở dốc đã trở nên dồn dập vô cùng, hơi thở phun ra lại nặng nề: “Bốn vương dạy dỗ qua vô số tiểu mỹ nhân, người như nàng vẫn là lần đầu tiên gặp được..... Thật sự muốn biết, nếu để Vương Hoảng nhìn thấy tâm can hắn cầu mà không thể có quý gối dưới khó bốn vương hầu hạ bốn vương, hắn có thể phát điên hay bất tỉnh không đây?”

Lúc này, lời của hắn vừa dứt thì nghe thấy mỹ nhân trong lòng lạnh lùng nói: “Vương gia sai lầm rồi, chàng sẽ không điên, cũng sẽ không ngốc”

Cùng với giọng nói truyền đến, còn có cơn đau nhức nơi yết hầu.

Chính là một trái trái lạnh lẽo đặt bên dưới yết hầu của hắn.

Nam tử kia cả kinh, hắn thật sự không ngờ, rõ ràng mỹ nhân đã mềm nhũn giống như vũng bùn sao còn có thể phản kích? Chẳng lẽ nàng cũng giống như mình, đã dùng hương hoa mai này trong nhiều năm sao?

Nam tử này không biết, trên thế gian này mặc kệ là xuân dược gì đều không thể hoàn toàn khống chế con người. Cho tới bây giờ, người có ý chí kiên định luôn có sức chống cự mạnh mẽ nhất.

Giờ phút này Trần Dung lạnh lùng nhìn chằm chằm nam tử này, trái trái trong tay nàng đã đâm vào cổ họng nam nhân. Một giọt máu tươi dọc theo thân trái chảy xuống.

Trái trái này so với trái trái bình thường dường như có chút khác biệt, nó dài lại được mài hết sức sắc nhọn, bất luận kẻ nào nhìn thấy đều có thể khẳng định trái trái trong tay Trần Dung là một lợi khí có thể đưa người ta vào chỗ chết.

Nam tử kia bị trái trái bức lui ra phía sau một bước, mặt hắn trắng bệch, nhưng vẫn lên tiếng cảnh cáo: “Lá gan của tiên cô không nhỏ nhỉ, ngươi có biết ta là ai không?”

Trần Dung cười lạnh lùng, khi đang định trả lời, đột nhiên, bên ngoài truyền đến một giọng nói rõ ràng, cực kỳ thanh nhuận: “Lang Gia Vương Thất, cầu kiến Kiến Khang vương.”

Giọng nói này xuất hiện quá đột ngột, dù là Trần Dung hay là nam nhân kia đều trở nên ngẩn ngơ.

Nhìn thấy bên trong không có tiếng động gì, giọng nói thanh nhuận như nước của Vương Hoảng từ từ vang lên: “Còn thỉnh vương gia thứ lỗi, phụ nhân kia cá tính cương liệt Để nàng ra đi.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 144: Thất lang của ta

Kiến Khang vương lúc này đã phản ứng lại, mặt hắn trắng bệch nhìn Trần Dung càng ấn trái trái sâu hơn, dất cổ họng kêu lên: “Được, bốn vương sẽ thả nàng ra.”

Hắn cúi đầu trừng nhìn Trần Dung, vội vàng nói: “Có nghe hay không? Đi ra ngoài, đi ra ngoài đi.”

Trần Dung không hề động.

Cổ tay nàng lại đè xuống.

‘Phập’ một tiếng nho nhỏ, tiếng lợi khí đâm vào da thịt truyền đến, trong nháy mắt, một vòi máu tươi trào ra từ cổ họng của Kiến Khang vương. Tuy rằng trái trái đâm không sâu, nhưng đối với người đã quen sống an nhàn sung sướng như Kiến Khang vương thật sự mang hơi hướng uy hiếp từ vong.

Không tự chủ được, hấn hét lên một tiếng, bối rối kêu to: “Phụ nhân người có phải điên rồi hay không? Ta bảo người đi ra ngoài, người không nghe thấy sao?”

Giờ phút này, đám người Vương Hoằng đang lắng nghe động tĩnh bên trong, chúng hộ vệ đang chuẩn bị phá cửa mà vào, Vương Hoằng phát phát tay, chàng cười nhẹ, có chút ôn nhu, cũng có chút thờ dãi nói: “Để cho nàng hạ nhiệt đi, nàng là người biết đúng mực.”

Chúng hộ vệ nghe vậy, xoay người thối lui ra phía sau chàng.

Trong điện, sau khi Trần Dung nghe thấy Kiến Khang vương bối rối hô gào thì nàng mỉm cười, mờ to hai mắt mờ mịt nhìn hấn, trâm cài trong tay lại dè xuống, khi đâm vào khiến máu tươi Kiến Khang vương bắn tung tóe, Trần Dung lạnh lùng nói: “Vương gia hấn là nên cảm tạ Vương Thất lang mới đúng, nếu không phải chàng đến đây, hiện tại ngài chỉ còn là một thi thể thôi!”

Lời của nàng lạnh lẽo mà vang vọng, nói xong lời này, nàng chán ghét trừng mắt nhìn Kiến Khang vương, cũng hướng tới mấy người ở các góc trong điện liếc một cái, rồi mới xoay người sang chỗ khác.

Khi nàng vừa khó khăn xoay người, đại môn đã được mở ra, Vương Hoằng mặc áo trắng tuấn mỹ như ngọc dẫn chúng hộ vệ xuất hiện ở trước mắt nàng.

Chàng đứng lúc đối mặt với Trần Dung đang chậm rãi bước ra.

Nhìn thấy chàng, Trần Dung lắc lắc đầu óc mơ hồ, ngay cả làm vậy, trước mắt nàng vẫn là khung cảnh mờ mịt, vì thế, nàng cầm lấy trâm cài trong tay đâm một cái thật mạnh trên cổ tay trái của mình một lần nữa.

Trâm cài vừa đâm xuống, máu chảy ào ra, mọi người đồng thời cúi đầu, lại liếc nhìn trên cổ tay trắng như ngọc của nàng có bốn vết máu, trong đó một vết thương máu vẫn đang chảy ra, ba chỗ khác máu đã khô cạn. Hóa ra, vừa rồi nàng làm như thế để khiến bản thân tỉnh táo.

Vương Hoằng không hề chớp mắt nhìn bốn vết thương kia. Chàng bước mau hơn, đi tới trước mặt Trần Dung.

Cũng không nhìn nàng, chàng lấy khăn tay từ trong lòng nhẹ nhàng mà bao quanh cổ tay nàng. Khăn tay không đủ, chàng xé rách một mảnh vải từ trên tay áo xuống, phủ lên miệng vết thương.

Động tác của chàng ôn nhu mà cẩn thận, sau khi băng bó xong, chàng cũng không buông tay nàng ra.

Nắm chắc cổ tay nàng, Vương Hoằng từ từ ngẩng đầu.

Hai tròng mắt chàng sáng như thu thủy, trong suốt vô cùng, yên lặng nhìn Trần Dung, lúc này Trần Dung cũng đang nhìn chàng. Dưới tác dụng của dược lực, đôi mắt của nàng xưa nay khi thì tỉnh táo khi thì lãnh đạm có thêm một phần hoảng hốt cùng mê ly. Khi nàng tỉnh táo tuyệt đối sẽ không dùng ánh mắt si ngốc như vậy nhìn chàng.

Đối diện với ánh mắt đó của nàng, Vương Hoằng đột nhiên mở rộng hai tay ôm nàng vào trong lòng.

Ôm nàng thật chặt, Vương Hoằng nhắm lại hai mắt, nhẹ nhàng, cất giọng thoảng chút khàn khàn gọi: “A Dung, A Dung.”

Trần Dung bị chàng ôm vào trong lòng khê tránh né.

Nàng tránh ra ôm ấp của chàng, ngăn tay chàng, nhưng vẫn nghiêng đầu, si ngốc nhìn chàng. Ánh mắt này rất chuyên chú, giống như mọi từ bỏ, mọi chấp niệm, mọi chua xót, chính là dùng thời khắc đó nhập tương tư vào hồn phách, khắc khát vọng vào linh hồn, khắc tình yêu vào hồn mộng, cứ thế ngây ngốc, yên lặng biểu lộ ra.

Ánh mắt này rất si mê, rất thâm tình, rất chua xót, rất tương tư, rất tuyệt vọng. Tại thế đạo lạnh bạc, hoang đường bốc đồng này, đã không còn ai si mê không tỉnh ngộ đi yêu người khác như thế nữa.

Vương Hoằng đột nhiên cảm thấy trong mắt cay nồng, chàng ngửa đầu. Một lúc sau, chàng lại mở rộng hai tay ôm nàng vào trong lòng.

Chàng ôm Trần Dung một cái thật chặt rồi buông lỏng hai tay, xoay người đi về phía Kiến Khang vương.

Chàng mới đi ra một bước, cổ tay phải bỗng căng thẳng, chính là Trần Dung ôm tay chàng, nàng vẫn đang ngửa đầu nhìn chàng, lúc này Trần Dung hoàn toàn khác biệt so với ngày thường, nàng tựa như một con chim nhỏ bám vào bên người chàng, có chút ngốc nghếch, có chút yếu ớt, lại rất nghiêm túc.

Vương Hoằng cười ôn nhu, vươn tay ôm thắt lưng nàng, sau khi ôm nàng vào trong lòng, chàng bước đi về phía Kiến Khang vương.

Lúc này miệng vết thương không sâu lắm trên cổ Kiến Khang vương đã sớm khép kín. Hấn chỉ kinh ngạc nhìn Trần Dung đến xuất thần.

Lúc Vương Hoằng đến gần, hấn đột nhiên ngửa mặt lên trời thờ dãi một tiếng, nói với Vương Hoằng bằng giọng thành khẩn: “Ta còn lâu mới bằng người.” Hương hoa mai này vừa là mê dược cũng là huyền dược, nó có thể khiến người bị vây trong cảm giác thả lỏng, cảnh mơ tuyệt đẹp, có thể mở rộng tình cảm dục của con người giấu ở đáy lòng ra vô số lần.

Chính vì như thế, người thấy mùi hương hoa mai, ở sâu trong nội tâm nàng vẫn có một chút tỉnh táo. Khi đó khắc vào trong tâm trí nàng ngoại trừ tình dục

bản năng còn có chấp niệm mãnh liệt giấu ở sâu trong đáy lòng này.

Đối với các quý tộc mà nói, các nữ nhân đa phần đều nguyên ý ngủ cùng bọn họ, nếu không xuân dược sẽ được dùng khá thường xuyên, dưới tác dụng của xuân dược, tiết phụ biến thành âm phụ cũng chỉ là một chuyện đơn giản. Hoa mai sở dĩ được hoàng thất quý tộc tôn sùng, còn bởi vì dưới tác dụng của nó mỹ nhân bị dục vọng chi phối đồng thời vẫn mang theo cá tính của bản thân.

Ánh mắt của Kiến Khang vương không tự chủ được lại liếc về phía Trần Dung như chim nhỏ nép vào bên người Vương Hoảng, còn nói thêm: “Phụ nhân này thật sự là người cuồng dại trong thiên hạ, nhưng thật ra đáng để quý trọng.”

Nói tới đây, ánh mắt Kiến Khang vương có chút mê ly, hần nhẹ nhàng nói: “Ngày xưa, mẫu thân ta cũng nhìn phụ hoàng ta như vậy..... Đáng tiếc, cho tới bây giờ bà cũng không thông minh, dễ dàng bị người hoàng hậu phái tới ném đến kỹ viện mà chết. Đáng thương cho bà, cho dù chết cũng chưa từng chiêm được nửa điểm thương tiếc của phụ hoàng.”

Mê man nói tới đây, Kiến Khang vương đột nhiên ngửa đầu, cười ha hả. Hần điên cuồng cười to, miệng vết thương lại bị toác, máu tươi không ngừng trào ra.

Trong tiếng cười lớn, Kiến Khang vương đột nhiên cất tiếng hát: “Bỗng nhiên ở đông, bỗng nhiên ở tây, hồn phách tướng oanh, khi nào thì tan biến? Khi nào thì tan biến.....”

Trong tiếng hát vang, hần cũng không để ý tới Vương Hoảng ngay trước mặt, cũng không để ý tới máu tươi trào ra trên cổ, vung tay áo dài, điên cuồng lao ra ngoài, âm thanh cuồng tiếu cùng tiếng ca giống như khóc lóc vẫn còn truyền vang.

Nhìn bóng dáng Kiến Khang vương đã lao đi thật xa, còn có bởi vì hần cuồng kiêu mà khiến rất nhiều hộ vệ xuất hiện, một phụ tá đi đến bên cạnh Vương Hoảng, nhẹ giọng nói: “Thất lang, chúng ta đi thôi.”

Một phụ tá khác cũng tiến lên, hần hướng tới Vương Hoảng chấp tay, khẽ nói: “Lang quân, kết quả thế này thật là không còn gì tốt hơn.”

Vương Hoảng gật đầu, nhìn phương hướng Kiến Khang vương lao ra, chậm rãi cười. Nụ cười này có chút trầm lãnh.

Đoàn người xoay người đi ra bên ngoài.

Khi bọn họ bước ra, nhóm hộ vệ Ứng vương phủ tự động tản ra, theo bọn họ rời đi.

Chỉ chớp lát, Vương Hoảng ôm Trần Dung lên xe ngựa.

Xe ngựa vững vàng chạy ra ngoài phủ.

Trong xe ngựa, Trần Dung vẫn dựa vào trong lòng Vương Hoảng, nàng còn đang ngửa đầu, không hề chớp mắt nhìn chàng. Dường như theo bản năng, nàng chỉ muốn nhìn cho đủ, kiếp trước hay kiếp này, quá khứ hay về sau, chỉ muốn nhìn cho đủ vào giờ khắc này.

Vương Hoảng quay đầu phân phó với chúng hộ vệ vài câu rồi cúi đầu nhìn về phía Trần Dung.

Chàng đối diện với ánh mắt si mê của Trần Dung, hai tay không khỏi nắm thật chặt.

Ôm eo nhỏ của nàng, ôn nhu đặt nàng ở trong lòng, Vương Hoảng dán mặt vào mặt nàng, khẽ gọi: “A Dung?”

Trần Dung hoảng hốt lên tiếng: “Vâng.”

Nghe thấy nàng ôn nhu đáp lại, Vương Hoảng nhẹ nhàng cười, chàng nghiêng đầu khẽ dụi trán nàng, khẽ nói: “A Dung yêu ta không?”

Trần Dung đang hoảng hốt vẫn níu chặt ống tay áo chàng, nghe thấy chàng hỏi, nàng thì thảo nói: “Yêu.”

Một chữ thốt ra, Vương Hoảng lại cười, nụ cười này tươi tắn như hoa.

Môi mọng của chàng đặt lên đôi mắt nàng, nhẹ nhàng hỏi: “Vậy nàng theo ta về nhà, được không?” Đối mặt với đôi mắt mở to mơ hồ của nàng, chàng ôn nhu giải thích: “Trở về Vương gia, là Vương gia của ta.”

Trần Dung nghiêng đầu, dường như không hiểu nhìn chàng. Một hồi lâu, nàng thì thảo nói: “Nhà ư?” Lắc lắc đầu, Trần Dung cười có chút khờ khạo, có chút ngốc nghếch: “Thất lang có phải choáng váng rồi hay không? Rõ ràng ta không có nhà mà.”

Nàng vừa cười ngây ngô vừa vờn tay vuốt ve phần cằm nhụ của Vương Hoảng.

Ngón tay trắng nõn như ngọc, như đánh đàn dao động trên da thịt chàng. Vừa vuốt ve, Trần Dung vừa thì thảo nói: “Lang quân coi như là Thất lang của ta.”

Bốn chữ “Thất lang của ta” vừa thốt ra, Vương Hoảng ngẩn ngơ, chàng thì thảo, cúi đầu lặp lại: “Thất lang của ta?”

Trần Dung đang mê ly hoảng hốt, làm sao biết trả lời chàng? Nàng chỉ ngây ngốc nhìn chàng, tay nhỏ bé ăm ắp trắng nõn lại bất tri bất giác dán lên yết

hầu chàng trượt vào bên trong vật áo.

Nàng vừa kéo vội xiêm y của chàng vừa thì thầm nói: “Chàng không phải là nam nhân khác, chàng là Thất lang của ta.” Trần Dung dường như đang khuyên bản thân thả lỏng, sau khi nói như thế mấy lần, thân thể của nàng rõ ràng trở nên mềm nhũn, nàng vẫn bắt buộc chính mình thẳng lưng ngửa đầu.

Trong tiếng thì thầm tự nói, nàng tựa hẳn vào trong lòng chàng.

Tay phải đã theo vật áo chàng chạm vào trong ngực chàng. Khi bàn tay nhỏ bé nóng bỏng chạm vào làn da mát lạnh như băng, Trần Dung vui mừng rên rỉ một tiếng, nàng đưa mặt hướng tới gần chỗ đó, trong miệng còn đang than thở: “Chàng không phải là nam nhân nào khác, chàng là Thất lang. là Thất lang.”

Lập lại từng câu một, khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Dung càng ngày càng đỏ, hô hấp càng ngày càng loạn.

Đúng lúc này, cằm của nàng bị nắm chặt.

Hai mắt nàng tản ra mê ly đỏ ửng, môi đỏ mọng khẽ hé, cái lưỡi thom tho khẽ ẩn khẽ hiện, gương mặt bị một bàn tay to mạnh mẽ nâng lên.

Nàng đối diện với đôi mắt của Vương Hoàng.

Lúc này khuôn mặt tuần tú như ngọc của Vương Hoàng đã có chút ửng đỏ, tay phải chàng vừa mới nâng gương mặt Trần Dung lên, đai lưng cũng đã buông lỏng, một bàn tay ấm áp trắng mịn như răn trượt vào dưới hạ phúc của chàng.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 145: Tư vị đó thật khó kháng cự

Tay trái Vương Hoàng nhanh chóng vươn ra, cầm chặt bàn tay của Trần Dung đang trượt vào bên dưới hạ phúc, nhưng chàng vừa mới kéo tay nàng ra, một bàn tay khác của Trần Dung đã lôi vật áo ở bên ngực trái của chàng, vừa kéo vừa dứt.

Xem bộ dạng nàng mở to hai mắt, lông mi chớp chớp ra vẻ nghiêm túc, dường như không đạt được ý muốn thì nhất định không buông tha. Vì nàng bị hạ được, tay chân vô lực, động tác dùng sức kéo áo trở nên mềm nhũn dây dưa.

Tay Vương Hoàng thả tay phải của nàng, kéo bàn tay đang đùa bỡn trước ngực kia xuống.

Chàng vừa chế trụ bàn tay này, trên môi lại cảm thấy ấm áp, chính là Trần Dung đem môi mình đặt lên môi chàng, cái lưỡi thom tho khẽ vươn ra, cười duyên, vui vẻ liếm một vòng quanh đường môi chàng. Cái lưỡi dính hương giờ phút này càng chui càng sâu, đảo mắt đã tách hàm răng chàng, xâm nhập vào trong khoang miệng truy đuổi lưỡi chàng.

Lần này, hơi thở của Vương Hoàng đã hoàn toàn rối loạn, khuôn mặt tuần tú tránh trái né phải, nhưng chàng càng trốn tránh, Trần Dung càng vui vẻ. Nàng một bên khanh khách cười vui, một bên dùng khuỷu tay chống đỡ hướng tới vật áo chàng.

Chỉ mất một lát, vật áo của Vương Hoàng đã bị kéo ra hơn phân nửa. Hơn nữa, da thịt bên trong vật áo chàng càng ngày càng lộ ra.

Dần dần, Vương Hoàng đỡ trái hờ phải, luống cuống tay chân, hô hấp càng ngày càng dồn dập, gương mặt cũng càng ngày càng ửng đỏ. Rốt cục, chàng không nhịn được nữa, khóa chặt hai tay nàng, Vương Hoàng dồn dập ra lệnh: “A Dung, dừng lại! Dừng lại!”

Tiếng quát vừa vang lên, Trần Dung ủy khuất ngẩng đầu lên, hai tròng mắt ngập nước khó hiểu nhìn chàng, trong ánh mắt trừ bỏ mị ý còn có lên án.

Trần Dung như vậy ngay cả thần tiên cũng khó chống cự. Vương Hoàng hô hấp rối loạn, chàng cắn răng, hai tay kéo vào, giữ chặt hai tay nàng, khóa ở trong ngực.

Bị chàng dùng sức khóa trụ, Trần Dung thực không thoải mái, nàng vận vẹo thân hình, phát hiện hai tay không động đậy, khuôn mặt nhỏ nhắn liền cọ trên ngực chàng, một bên ma sát một bên phát ra tiếng rên rỉ.

Một giọt rồi hai giọt mồ hôi chảy ra từ sau gáy Vương Hoàng, chạm rã chảy vào dưới áo.

Yết hầu của chàng chuyển động lên xuống, ngay khi chàng cắn chặt răng lại buộc chặt hai tay, tiếng cười dè dặt của một phụ tá từ bên ngoài xe truyền đến: “Lang quân, mỹ nhân tình thâm khó chống cự, cần gì đau khổ chịu đựng?”

Lời vừa dứt, một phụ tá khác đã nói: “Ai, thế đạo này thật sự thay đổi quá nhanh, chỉ mới đảo mắt, lang quân phong lưu kia của ta đã lấy Liễu Hạ Huệ làm chuẩn mực rồi.”

Lời này vừa thốt ra, mọi nơi truyền đến tiếng cười đùa khe khẽ.

Vương Hoảng đang bị mỹ nhân ôn hương nhuyễn ngọc vận vẹo trong lòng tra tấn mồ hôi ướt đẫm, nghe thấy mấy tiếng cười này thì không khỏi khẽ hừ một tiếng.

Tiếng hừ vừa vang lên, tiếng cười càng lớn hơn.

Lúc này, sau khi Vương Hoảng ở trong xe ngựa hét lớn một tiếng, vươn tay ngăn cái miệng nhỏ nhắn đang làm loạn ở phía bên phải mình. Nhưng chàng vốn đang ôm chặt nàng, vừa buông ra một bàn tay, thân thể mềm mại trong lòng cạ sát càng kịch liệt.

Vương Hoảng bắt đắc dĩ, chàng nghiêng người về phía trước, sau khi ôm Trần Dung té ngã trong xe ngựa, đem Trần Dung giống như bạch tuộc áp chế dưới thân, làm cho nàng không thể động đậy.

Nghe thấy tiếng trầm đục phát ra trong xe ngựa, bên ngoài mọi người giật mình, đảo mắt, một hộ vệ nhin cười nói: “Lang quân rất dũng mãnh.”

Tên còn lại nghiêm túc nói: “Theo như ta thấy, dũng mãnh chỉ sợ không phải là lang quân nhà chúng ta.”

Lời này vừa thốt ra, lại có tiếng nén cười truyền đến.

Trong xe ngựa, Vương Hoảng không thèm để ý mà tức giận, chàng đè chặt lên người Trần Dung, sau khi phát hiện nàng không hề vận vẹo nữa, chàng khẽ lỏng tay, hơi hơi nhún người lên.

Cúi đầu, Vương Hoảng nhìn Trần Dung với khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, mỹ nhân như tơ, vô cùng ủy khuất nhìn chàng. Ánh mắt nàng như thể thực sự làm cho người ta khó nhìn. Vương Hoảng cắn chặt răng, chàng cúi đầu, khẽ hôn ánh mắt của nàng, cất giọng khàn khàn có chút chật vật nói: “A Dung, ta thực sự không phải thánh nhân. Nếu nàng còn như thế, ta chỉ sợ sẽ nhin không nổi nữa.”

Nói đến đây, chàng không khỏi cười khổ, cúi đầu, tùy ý để một lọn tóc rơi xuống, phất qua chớp mũi Trần Dung, giọng khàn khàn lộ ra cô đơn: “Đôn luân hoan hảo, vốn là một việc cực mỹ. Lần trước là ta sai lầm rồi, ta hẳn nên dùng biện pháp khác.”

Làm sao Trần Dung nghe hiểu được điều này? Nàng chỉ là ủy khuất mê đắm nhìn ngắm chàng.

Xe ngựa vẫn vững vàng chạy về phía trước.

Lúc này, một hộ vệ ở bên ngoài nhẹ giọng nói: “Lang quân, có thuốc rồi.”

Hắn nói thuốc kia là một loại thuốc làm cho người ta thả lỏng, mỗi một mà sinh ra buồn ngủ, mặc dù không thể hóa giải dược tính của hương hoa mai nhưng có thể khiến người ta dần dần tiến vào giấc ngủ.

Hộ vệ kia nói tới đây, thấy lang quân nhà mình không trả lời thì cất lời lại hỏi: “Lang quân?”

Vương Hoảng vẫn không trả lời.

Chàng đang đặt Trần Dung ở dưới thân, cúi đầu, lẳng lặng nhìn Trần Dung thân thể vận vẹo mềm mại, hai tròng mắt ngập nước lộ ra ủy khuất nhìn chàng. Ánh mắt nàng, vẻ mặt nàng như vậy vô cùng quyến rũ, quan trọng hơn là vô cùng thâm tình.

Vương Hoảng rử mắt thật lâu, mới khẽ nói: “Không cần.”

Hộ vệ kia ngần ngại, đang muốn hỏi nữa, một người bên cạnh đã trừng mắt nhìn hắn một cái, tiến tới gần thấp giọng nói: “Lang quân giờ phút này đang vui vẻ, người thật là không hiểu chuyện!”

Hộ vệ kia vẫn ngây ngốc nhìn vào trong xe ngựa, than thở: “Chỉ là một phụ nhân mà thôi, lấy thân phận tính tình của lang quân nhà chúng ta, tất nhiên là muốn thì sẽ làm, không muốn thì sẽ không cần. Vừa muốn áp chế nàng, lại muốn gần gũi nàng, thật sự là không hề giống với cách làm việc xưa nay của lang quân.”

Giọng hộ vệ kia rất thấp, chỉ có hai người bên cạnh nghe thấy, lập tức, hai người đó liếc mắt khinh thường nhìn hắn, một người thì lắc đầu.

Trong xe ngựa, Trần Dung bị chàng ép chặt, thật sự không thể động đậy. Nàng chỉ có thể ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, hai gò má ửng đỏ, sóng mắt như tơ, Trần Dung nỉ non kêu lên: “Thất lang, ta nóng quá.”

Một lời thốt ra, yết hầu của Vương Hoảng khẽ chuyển một cái.

Chàng cúi đầu, nhẹ nhàng mà ngậm chớp mũi nàng, ôn nhu nói: “Không có việc gì, để ta giúp nàng.”

Hơi thở của chàng có hương thơm, khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Dung càng đỏ.

Hai mắt nàng càng thêm ngập nước, khát vọng nhìn Vương Hoảng, nàng thì thảo nói: “Lang quân, lang quân. lang quân của ta.”

Trong từng tiếng gọi của nàng, Vương Hoảng nhắm lại hai mắt, đem mặt mình dán trên khuôn mặt nàng. Nghe tiếng nỉ đang nỉ non ở bên tai, thật lâu thật

lâu, chàng thở dài một tiếng.

Tiếng thở dài vừa mới ra khỏi miệng, đột nhiên, miệng chàng di chuyển, bạc môi nghiêm kín ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn của nàng, đem mọi tiếng rên rĩ, ní non, ôn nhu cùng quyến luyến của nàng toàn bộ nuốt vào trong bụng.

Hơi thở đình hương, lời lẽ triền miên, tư vị vô hạn.....

Vương Hoảng vừa mới dời môi, Trần Dung đã vội vã ngẩng đầu, nàng chu cái miệng nhỏ nhắn lại đặt lên môi chàng, quần lấy đầu lưỡi của chàng, theo tiếng nuốt của nàng phát ra một tiếng rên rĩ thỏa mãn.

Lúc này, một hộ vệ hỏi: “Lang quân, trở về phủ sao?”

Không ai trả lời.

Xe ngựa ngừng lại, chỉ chốc lát, giọng hộ vệ kia đề cao một chút: “Lang quân, trở về phủ sao?”

Tiếng kêu này khiến hai người đang triền miên trong xe ngựa bừng tỉnh. Vương Hoảng thở hào hển ngẩng đầu lên, chàng mở to đôi mắt không còn sáng trong, sau khi yên lặng nhìn Trần Dung thì chàng nhắm lại hai mắt.

Khi mở mắt ra lại là vẻ mặt tỉnh táo, chàng nhìn chằm chằm nàng sóng mắt lưu chuyển in dấu bóng dáng mình, từ từ nói: “Trở về Tây Sơn đạo quan đi.”

.....“Vâng.”

Dừng một chút, giọng nói thanh nhuận của Vương Hoảng lại truyền đến: “Đi nói một tiếng, xem mấy hạ nhân đi theo nàng thế nào.”

“Vâng.”

Trong tiếng trả lời, đoàn xe chuyển hướng.

Đoàn xe đi chưa được trăm bước, sau khi lắc lư hai cái thì dừng lại.

Ngay sau đó, một giọng nữ mềm mại từ bên ngoài truyền đến: “Là Thất lang sao?” Trong ngữ khí lộ ra kinh hi.

Không đợi nhóm hộ vệ trả lời, tiếng cười của một nam tử truyền đến: “Đúng là gặp được Thất lang ư? Rất tốt rất tốt.”

Lời này vừa thốt ra, bên ngoài liền yên tĩnh, ngay sau đó, tiếng kêu to chính tề nghiêm nghị truyền đến: “Gặp qua bệ hạ!”

Bệ hạ?

Vương Hoảng nhíu mày lại.

Chàng nhìn chằm chằm Trần Dung dưới thân, mặc đạo bào, vấn búi tóc đạo cô, âm thầm nghĩ: Ta vừa mới xuất môn đã gặp bệ hạ, xem ra, Lang Gia Vương Thất ta ôn hòa dễ tính đã quá lâu rồi!

Phải biết rằng, hiện tại Trần Dung là đạo cô do bệ hạ ban kim khẩu, hơn nữa được thân phong là chuyện chỉ vài ngày trước đó!

Cho dù các quý tộc cao quý nhất ở Kiến Khang không hề coi trọng bệ hạ này, nhưng quân quyền thần thụ, đây là thế luật triều cương đã kéo dài mấy ngàn năm.

Ở mặt ngoài, vô luận thế nào cũng phải chu toàn.

Không chỉ là chàng, ngay cả Kiến Khang vương cũng chỉ lén lút làm việc.....

Xem ra, chàng đã bị người ta tính kế.

Ngay khi Vương Hoảng đang trầm mặc, bên ngoài truyền đến tiếng cười của một thiếu niên khác: “Đúng là Thất lang sao? Lần trước đào mất đã là từ biệt, không biết Thất lang còn nhận ra ta không?”

Giọng nói trẻ tuổi này lộ ra non nớt, đúng là Nhân vương có quan hệ tốt nhất với bệ hạ.

Trong tiếng cười của Nhân vương, một nam tử khác cười nói: “Mấy ngày trước đây nghe người ta nói, Thất lang đã trở lại. Ai, Thất lang lần này đến, nhóm nữ lang toàn thành không bao giờ thêm liếc nhìn chúng ta một cái nữa rồi.”

Lời vừa dứt, tiếng cười vang nổi lên bốn phía.

Lúc này, giọng nữ mềm mại yêu kiều vang lên: “Thất lang Thất lang, tại sao còn chưa ra gặp?”

Nghe tiếng cười nói bên ngoài, Vương Hoảng cười, chàng vung tay áo phủ lên mặt Trần Dung, bàn tay ấn lên môi của Trần Dung.

Ngay khi ngón tay chàng đặt lên, đầu ngón tay cảm nhận sự ấm áp, chính là Trần Dung ngậm ngón tay chàng nhẹ nhàng mút vào..... Động tác này làm Vương Hoảng lại run rẩy.

Chàng cố gắng bình tĩnh, chậm rãi ngồi thẳng.

Vươn tay trái thon dài, Vương Hoảng từ từ vén một góc rèm xe lên.

Khuôn mặt của Vương Hoảng vừa lộ ra, người có giọng nữ mềm mại kia đã thân thiết kêu gọi: “Thất lang, Thất lang, chàng làm sao vậy? Mặt đỏ đến mức này ư? Xiêm y lại xộc xệch đến thế?” Ánh mắt của nàng ta di chuyển, liếc thấy nửa thân trần của Vương Hoảng, gương mặt không khỏi đỏ lên.

Nhưng dù là mặt có đỏ ửng, thiếu nữ ngây thơ kia vẫn ngẩng đầu, hai mắt sáng ngời hướng tới phía trong xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 146: Chàng nói

Nhưng mà, Vương Hoảng cũng đã thân nhiên kéo rèm xuống. Rèm xe lắc lư, giọng nói khàn khàn mang theo xuân ý của chàng từ trong xe ngựa truyền đến: “Mới thu một tỷ nữ, cực kỳ mỹ mạo, làm người ta khó kìm lòng nổi..... Còn thỉnh bệ hạ thứ lỗi.” Trong ngữ khí mang theo một loại thờ đốc cố nén.

Bên ngoài tất cả mọi người đều ngẩn ra.

Trong lúc nhất thời, dù là bệ hạ hay là Nhân vương đều trở nên ngẩn ngơ. Mà nữ tử có giọng nói mềm mại kia đã cắn môi, lã chã chực khóc.

Vẫn ngẩn ngơ thật lâu sau, gần như đột nhiên, một tiếng cười dữ dội vang lên.

Chỉ thấy hoàng đế trẻ tuổi hai mắt sáng ngời, hân vron tay vỗ mạnh trên xe ngựa một cái, mừng rỡ cười ngửa người ra sau, bởi vì rất vui vẻ mà cười đến ứa cả nước mắt.

Thiếu niên Nhân vương kia giờ phút cũng ha hả cười, vui vẻ nói: “Hay cho Vương Thất ngươi! Hay cho Vương Thất ngươi! Có thể làm việc khoái hoạt như thế ngay trong xe ngựa, ha ha.”

Đa số đệ tử của Tư Mã thị đều có vẻ phóng đảng đối với sinh hoạt cá nhân, hơn nữa cũng lấy điều đó làm vinh dự. Lời này của Vương Hoảng vừa thốt ra, mặc kệ là Nhân vương hay là các nam tử khác đều rất vui vẻ, có cảm giác thỏa mãn khi tìm được tri kỷ.

Trong khi bọn họ cười ha hả, giọng nói khàn khàn của Vương Hoảng truyền đến: “Đi thôi.”

Chúng họ vệ ngẩn ra, lập tức lên tiếng đáp, giục ngựa về phía trước.

Xe ngựa vừa động, mọi người đồng thời nhìn về phía hoàng đế trẻ tuổi. Hoàng đế đang cười lớn thấy thế, vỗ hai tay, kêu lên: “Cho đi cho đi, trăm đã sớm biết Lang Gia Vương Thất rất ưa sạch sẽ, sau khi khoái hoạt xong, chỉ sợ là muốn vội vã trở về phủ tắm rửa thay quần áo đúng không? Ha ha ha.”

Trong tiếng cười lớn của hân, xe ngựa đi xa.

Một người luôn luôn nhìn chằm chằm đoàn xe của Vương Hoảng, hân vài lần chuẩn bị ngắt lời, nhưng mà hoàng đế cười rất vui vẻ, hai vị vương gia cũng hứng thú nói chuyện, khiến cho hân vẫn không tìm được cơ hội.

Đến khi tiếng cười của Vương Hoảng dừng lại, hân mới tìm được cơ hội tiến lên, nhẹ giọng nói: “Bệ hạ, Vương Thất rồi đi không phải phương hướng của Vương phủ đâu..... Bệ hạ xem, hân định tới Tây Sơn đạo quan.”

Tây Sơn đạo quan ư? Hoàng đế tròn mắt, chớp hai cái, đột nhiên hạ giọng cười nói: “Hay là, Vương Thất là muốn ở ngay trước mặt đạo tổ tu hành làm việc khoái hoạt này?”

Người nọ thật không ngờ hoàng đế sẽ liên tưởng như vậy, không khỏi trừng mắt nhìn, sững sờ ở ngay đó.

Xe ngựa của Nhân vương tới gần hoàng đế, giờ phút này, hân còn đang nhìn phương hướng xe ngựa Vương Hoảng đi xa. Nhìn nhìn, hân đột nhiên chặc chặc một tiếng, cười nói: “Thật không ngờ, thật là không ngờ.....”

Ở bên cạnh hân, một nam tử diện mạo tương tự hân cũng liên tục lắc đầu, cười lạnh nói: “Ngay cả Lang Gia Vương Thất cũng là như thế, hừ, xem nhóm hủ nho ra về đạo mạo sao có thể chỉ trích chúng ta.”

Hoàng đế luôn luôn cười rất vui vẻ, dù thế nào cũng không ngăn được nước mắt ứa ra. Nghe vậy hần lại nói: “Vương Thất giỏi, Vương Thất rất giỏi! Con bà nó, Vương Thất quả nhiên là người trong số chúng ta, làm việc phóng đảng, khi sống cũng phải hưởng khoái hoạt. Con bà nó, được, được, kẻ này rất hợp ý trẫm!”

Hần vừa cười to vừa trầm trồ khen ngợi không dứt.

Thần tử đứng phía sau hần lúc này miệng há to, không biết nên làm thế nào cho phải. Hần thật sự không ngờ, vốn bệ hạ không hề ưa thích thiếu niên nổi danh như trưởng tử Lang Gia Vương thị nhưng lại bởi vì loại chuyện hoang đường này mà khen chàng không dứt miệng, còn dễ dàng thả cho đi như vậy..... Không chỉ là hần, ở đây hai vương gia có thực quyền cũng mang vẻ mặt vui mừng khi nhìn thấy người đồng đạo.

Chỉ có nữ tử gương mặt mềm mại kia, giờ phút này đang bấu môi sinh hờn dỗi, nhìn thấy mấy ca ca chuyện trò vui vẻ, nàng nhin lại nhẩn, sau đó thấp giọng quát: “Đừng cười! Cũng đừng nói nữa!” Bấu môi, nàng òa khóc lên. Vừa khóc, nàng vừa vội dùng tay áo lau nước mắt, nức nở nói: “Vương Thất chết tiệt, Vương Thất hư hỏng.....Ta không thích Vương Thất như vậy.”

Nhìn thấy muội tử thương tâm, mấy nam nhân ngẩn ra, đảo mắt lại là ha hả cười. Nhân vương tâm tử, điều khiển xe tới gần muội tử, thở dài: “Hai tử ngọc, cho dù Vương Thất là Liễu Hạ Huệ, chúng ta cũng sẽ không cho phép muội gả cho hần. Muội thương tâm thì có tác dụng gì chứ?”

Nữ tử kia ngẩn ngơ, đảo mắt khóc càng dữ hơn.

Xe ngựa của Vương Hoàng vẫn chạy về phía trước.

Giờ phút này, đội ngũ có chút im lặng, chỉ có tiếng Trần Dung nỉ non cùng tiếng ôn nhu nói nhỏ của Vương Hoàng thường thường vang lên.

Vài phụ tá ở một bên thở ngắn than dài: “Lang quân, phương pháp ứng đối với bệ hạ có vô số, vì sao phải dùng cách thức này? Người làm việc như thế, các thần tử chính trực sẽ thất vọng người mất thời.”

Hai người thở dài thở ngắn, phụ tá thứ ba cau mày, nói với vẻ không vui: “Lang quân được gia tộc kỳ thác kỳ vọng cao, ngay cả mấy ngày trước, cũng có vài công khanh tiến cử người. Cho dù lang quân vô tình với con đường làm quan, cũng không cần thiết phải làm việc như thế. Lần này, nhóm hủ nho sẽ có lí do thoái thác. Ngay cả người trong gia tộc cũng sẽ càng không an phận.”

Ba người khuyên bảo cũng thế, thở dài cũng thế, không hề nhận được đáp lời, người ở bên trong vẫn ôn nhu nói nhỏ với một phụ nhân, không hề có chút tâm tư quan tâm đến bọn họ.

Ba người ngơ ngẩn nhìn ta, ta nhìn người, cuối cùng đều thở dài một tiếng.

Xe ngựa ở trên ngã tư đường chuyển một vòng tròn, lặng yên không một tiếng động theo một =đường nhỏ lên núi, vào Tây Sơn đạo quan.

Khi Trần Dung tỉnh lại, thái dương đang lặn dần về phía tây, tiếng chim kêu to riu rít, ánh mặt trời chói mắt xuyên qua rèm cửa sổ bằng lụa mỏng, chiếu sáng nửa căn phòng.

Nàng đang nằm dưới ánh tịch dương, từng đợt tia nắng chiều đang nhảy nhót ngay trước mắt nàng.

Mở to mắt nhìn ngắm, Trần Dung từ từ quay đầu lại.

Nàng đối diện với một khuôn mặt tuấn mỹ chi cực. Giờ phút này, khuôn mặt này ở ngay tại đỉnh đầu. Mà nàng, đang cuộn mình ở trong lòng chàng.

Nàng tỉnh dậy, không muốn khiến chàng bừng tỉnh, giờ phút này chàng dựa vào tháp đang ngủ say. Trên khuôn mặt tuấn dật vô song, lông mi thật dài phủ xuống tạo nên bóng mờ hình cung. Ánh nắng màu vàng chiều rọi trên gương mặt trắng trẻo như ngọc của chàng. Nương theo ánh mặt trời, có thể thấy rõ lớp nhung mao nhọt nhọt trên bạc môi.

Trần Dung mở to mắt nhìn, chậm rãi vươn tay thử sờ gương mặt chàng.

Ngón tay lướt qua da thịt ấm áp, mềm mại, Trần Dung giống như bị điện giật rụt tay về.

Nàng cúi đầu, vẫn không nhúc nhích, đột nhiên, nàng mở to hai mắt.

Đúng lúc này, trên lưng của nàng ấm áp.

Vương Hoàng tỉnh rồi ư?

Trần Dung cứng đờ.

Người phía sau không nhận thấy được sự cứng ngắc của nàng. Ngón tay thon dài của chàng nhẹ nhàng mà ôm vòng eo nhỏ nhắn của nàng, chàng vừa cúi đầu đã mở miệng hỏi: “Đã tỉnh?”

Trần Dung cúi mặt, một hồi lâu, chưa chút trả lời: “Vâng.”

Cúi đầu, nhìn Trần Dung đã cứng đờ, giọng chàng khàn khàn, ôn nhu vang lên trong phòng: “Nàng trúng phải mê hương.”

Đây là câu trần thuật.

Trong lúc Trần Dung cúi thấp đầu, tóc dài xõa tung, giọng của chàng vẫn ôn nhu như nước suối: “A Dung chưa từng sống ở Kiến Khang, có một số việc không rõ cũng là điều bình thường. Đại quý tộc trong thiên hạ đã hưởng lạc mấy trăm năm, trong mấy trăm năm nay, bọn họ vui chơi đều rất đa dạng. Uống rượu, dùng được hay nữ nhân, bọn họ đều là cao thủ. Có người còn thích vui đùa với nữ thiếu niên.”

Chàng vén một lọn tóc của Trần Dung lên, sau đó nhẹ nhàng nói tiếp: “Được và rượu, bọn họ đắm mình đã nhiều năm qua, tất nhiên là đa dạng chồng chất, ngay cả hết sức cẩn thận cũng khó tránh khỏi không trúng chiêu.” Hắn dường như thấy được Trần Dung tự trách cùng ảo não, những lời này, muốn bao nhiêu ôn nhu thì có bấy nhiêu, giống như gió khe khẽ lướt qua.

Trần Dung không nói gì.

Mà tiếng nói nhỏ nhẹ của chàng êm tai phiêu đảng trong căn phòng nhỏ nhỏ dưới ánh tịch dương: “Ngày ấy ta sai người cất cao giọng hát, A Dung có nghe thấy không?”

Nói tới đây, chàng lại tự ngâm xướng: “Luận quý tiện, thuyết thị phi, nhâm tha vương hầu tương tương, đào bất quá thổ man thai. Kim nhật phồn hoa, minh triều yên diệt, tiện thị Vương Tà phương lan, đương kim chi thể, cận miễn hình tai.”

.....

Thật lâu sau, Trần Dung khẽ hỏi: “Chàng nói ngay cả Vương Tà cũng chỉ được miễn hành hình thôi sao?”

“Trên thực tế, hẳn là vậy.”

Miễn hành hình? Nói cách khác, ở thế đạo này, đệ tử vĩ đại của đại thế gia như Vương gia và Tà gia cũng chỉ có thể được miễn quyền lợi hành hình ở trước mặt mọi người ư? Vậy thì không phải nói rằng, ám sát, kê đơn, bệnh tật mà chết đều có khả năng xảy ra sao?

Năm ngón tay chàng co thành lược chải mái tóc của nàng, nói với một loại ngữ khí không chút để ý: “Các đại gia tộc đối với cục diện trước mắt thực vừa lòng.”

Nghe đến đó, Trần Dung rùng mình.

Người Hồ xâm nhập, tộc nhân phương bắc bị giết, Lạc Dương là một nơi để vương lại bị giẫm đạp hết lần này đến lần khác. Vô số tòa thành trì như Mạc Dương bị người Hồ tấn công, hỏa thiêu toàn bộ. Vô số gia tộc, vô số người Tần đều chết thảm dưới gót sắt của người Hồ, xương trắng xếp cao như núi. Mà các đại gia tộc còn đối với cục diện như thế thực vừa lòng?

Nói như vậy, có rất nhiều người sẽ không thích hoàng đế anh minh?

Nói như vậy, ngay cả đệ tử Lang Gia Vương thị và Trần Quận Tà thị, nếu có tài chính trị, khả năng hành quân, có thể định càn khôn, có bản sự đuổi đánh người Hồ, cũng không phải là điều mà những người đó mong nhìn thấy sao?

Khó trách.

Trần Dung càng nghĩ càng hiểu được, cũng càng là thất vọng. Mất nửa ngày, nàng thì thảo nói: “Vậy chàng thì sao?”

Dù là tỉnh táo nhưng khi liên lụy tới an nguy của chàng, Trần Dung vẫn không tự chủ được mà lo lắng. Vương Hoảng ở phía sau không khỏi mỉm cười.

Chàng cúi mặt, nhẹ giọng nói: “Đạo quan này của nàng, ta đã phái người lại đây để ý.”

Những lời này thốt ra rất đột ngột. Rõ ràng còn đang nói về quốc sự, chàng lại đột nhiên tung ra một câu này.

Trần Dung cứng đờ, cái miệng nhỏ nhắn giật giật, lại không nói nên lời.

..... Nàng muốn chống cự, nhưng mà bị vây trong thành Kiến Khang, hôm nay có thể bị hạ mê hương, ngày mai có thể sẽ gặp phải thủ đoạn cao siêu hơn.

Dần dần, Trần Dung nhắm hai mắt cười, khàn khàn nói: “Đa tạ.”

“Không cần.”

Vương Hoảng trả lời phui bay vô cùng lưu loát.

Lúc này, Trần Dung đã bắt tri bất giác rời xa ôm ấp của chàng, bởi vậy, chàng tùy ý đỡ tay thì có thể đứng lên.

Chàng đi ra hai bước.

Vừa mới lướt qua Trần Dung, chàng nghiêng đầu nhìn về phía nàng.

Lúc này, ánh tịch dương đúng lúc phủ trên người chàng, trên tóc chàng, trên gương mặt của chàng, trên trường bào của chàng, đột nhiên, cả người chàng đều trở nên hoa mỹ khôn kể, lại xa xôi vô cùng.

Chàng nghiêng đầu nhìn nàng, tóc rủ xuống che bên mắt trái của chàng. Tóc đen như mực, gương mặt như ngọc, hai tròng mắt trong sáng cao xa, cả người chàng trở thành một bức tranh vĩnh hằng, tuyệt mỹ.

Giờ phút này, mỹ nhân như ngọc.

Mà mỹ nhân như ngọc này đang ôn nhu nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 147: Cố nhân đến đây?

Bất tri bất giác, Trần Dung ngẩng đầu lên, kinh ngạc đón nhận ánh mắt chàng.

Chàng nhìn đôi mày của nàng, mắt nàng, cả đôi môi khẽ mỉm quật cường kia, rất lâu sau, chàng thân nhiên cười, khẽ nói: “A Dung.”

Trần Dung khẽ đáp: “Vâng.”

Chàng nghiêng người về phía nàng, khuôn mặt tuấn tú dưới ánh kim quang trở nên sáng ngời, nhìn thấy mắt nàng hơi né tránh, chàng bất giác cong khóe môi, cất giọng nhẹ nhàng, ôn nhu: “Ta đi trước.”

Chàng mỉm cười nhìn Trần Dung, dần dần thẳng thắt lưng, sau một lúc lâu mới quay đầu đi, vung tay áo dài, tao nhã bước ra cửa phòng. Đến khi người đã đi xa, cửa phòng còn hơi đung đưa, mà hơi thở cùng mùi thơm ngát thuộc về chàng vẫn quần quanh trong phòng, thật lâu không dứt.

Trần Dung vẫn không hề động đậy.

Thật lâu sau, cửa phòng khẽ mở, Bình ẩu đi đến.

Bà liếc nhìn ra bên ngoài vài lần, tới bên cạnh Trần Dung, nhỏ giọng nói: “Nữ lang, có nhiều người đến đây, đều là người của Lang Gia Vương thị.” Nói tới đây, Bình ẩu cẩn thận quan sát sắc mặt Trần Dung, nhẹ nhàng nói: “Vừa rồi, nếu không phải Thất lang tới kịp, hậu quả thiết nghĩ không thể tưởng tượng nổi.”

Trần Dung vẫn cúi đầu, chỉ đáp nhẹ một tiếng.

Bình ẩu thấy thế, thờ dài một tiếng, thì thào nói: “Nếu nữ lang không phải người xuất gia thì có phải là tốt hơn không? Thất lang yêu thương nữ lang, dù có chủ mẫu, nhất định vẫn sẽ ưu đãi nữ lang ba phần.”

Trần Dung vẫn cúi đầu, sau khi lời của Bình ẩu thốt ra, nàng chỉ khe khẽ lắc đầu.

Một hồi lâu, Trần Dung đứng lên, từ từ đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng nàng thẳng tắp, Bình ẩu vội vàng đuổi kịp. Bà vừa đi theo vừa nói: “Nữ lang, Ứng vương kia thật đúng là quá đáng, lời nói của bệ hạ mà hần cũng không coi ra gì.”

Ngừng một chút, Bình ẩu lại nói với vẻ hậm hực: “Nữ lang, người bẩm báo với bệ hạ việc này đi, nhất định ngài sẽ trừng phạt Ứng vương.”

Trong tiếng nói thầm không ngừng của Bình ẩu, Trần Dung vẫn không quay đầu, luôn luôn đi về phía trước.

Đi được vài bước, một đạo cô xuất hiện trong tầm nhìn của Trần Dung, nhìn thấy nữ tử mặc quần áo giống mình, Trần Dung ngần ngại.

Lúc này, đạo cô kia quay đầu lại.

Đây là một nữ tử có gương mặt thanh tú, nhìn thấy Trần Dung, nàng ta vội vàng cung kính hành lễ, kêu lên: “Gặp qua quan chủ.”

Trần Dung gật đầu, ánh mắt không tự chủ được liếc về phía sau nàng ta, ở phía sau lại có bốn đạo cô đi tới.

Sau lưng bốn đạo cô cách đó không xa là nhóm tôi tớ đang bận việc. Lại nhìn qua bên phải cũng thấy có bóng dáng mặc quần áo màu vàng nhạt đang phiêu dật trong gió.

Trần Dung mở to mắt nhìn trân trân, nhin không được hồi nử từ trước mắt này: “Các nguoi, tổng cộng có bao nhiêu người?”

Nữ từ kia cung kính đáp: “Hồi bẩm quan chủ, tổng cộng có 25 người.” Trong ánh mắt mở lớn của Trần Dung, dường như hiểu được nàng suy nghĩ cái gì, nàng ta trả lời: “Trong số 25 người này, có 13 người ở Tây Sơn đạo quan mà tiên cô vốn phải có, 12 người khác giống như nô, là lang quân phải tới phụng dưỡng quan chủ. Thỉnh quan chủ cho phép nô dùng lễ của đệ tử.” Thấy Trần Dung gật đầu đáp ứng, nàng ta tiếp tục giải thích: “Ngoại trừ chúng ta, còn có 50 tạp dịch, nô bọc các phòng có 20 người, quân sự 3 người. Lang quân nói, nô bọc tạp dịch này đều có thể thay thế hộ vệ.”

Nói tới đây, đạo cô kia hỏi: “Quan chủ có muốn gặp qua các vị quân sự không?”

Trần Dung gật đầu.

“Vâng, đệ đệ tử đi thông báo ba vị quân sự.”

Trần Dung gọi lại nàng, hỏi: “Nguoi tên là gì?”

Đạo cô kia thi lễ, cung kính nói: “Khi đệ tử ở Vương gia được gọi là Ứng Cô.”

“Ứng Cô? Được rồi, nguoi đi đi.”

“Vâng.”

Ứng Cô vừa mới cất bước, một đạo cô khác đi về phía nàng, từ xa nhìn thấy Trần Dung, đạo cô kia thi lễ, cất giọng trong trẻo: “Bẩm quan chủ, có một vài khách nhân họ Trần đến đây, bọn họ yêu cầu gặp quan chủ.”

Trần Dung gật đầu, đi theo phía sau đạo cô kia ra bên ngoài.

Nàng vừa mới đi vào chính đường trong đạo quan chuyên môn dùng cho tiếp khách, liếc mắt một thì thấy được một bóng người quen thuộc: Trần Tam lang!

Lúc này Trần Tam lang thoa một lớp phấn trắng trên mặt, đang kêu la với một hạ nhân ở đối diện.

Hắn vừa chớp mắt thì nhìn thấy Trần Dung, hai mắt trở nên sáng ngời, kim lòng không được liếc mắt nhìn qua bộ ngực cao ngất cùng eo nhỏ của nàng, Trần Tam lang vội kêu lên: “A Dung, A Dung.”

Tiếng kêu của hắn kinh động người trong phòng, giọng của Trần Nguyên truyền đến: “A Dung đến rồi sao? Mau mau tiến vào.”

Trần Dung không đáp lại lời Trần Nguyên, nàng chỉ hướng tới Trần Tam lang thi lễ, nói với về khách khí mà đỡ đỡ: “Vị lang quân này khách khí rồi. Nay trên đời đã không còn A Dung, chỉ có người xuất gia Hoảng Vận Từ.”

Trần Tam lang nghe vậy thì ngẩn ngơ.

Mà lúc này, Trần Dung đã từ tốn bước vào.

Trong chính đường, Trần Nguyên và thê tử Nguyễn thị của hắn đang ngồi ở trên tháp uống nước. Nhìn thấy Trần Dung đi vào, bọn họ đồng thời đảo mắt qua.

Gặp lại Trần Nguyên, Trần Dung phát hiện hắn rõ ràng trở nên đen gầy hơn, lưng cũng đã hơi còng xuống. Khi hắn đối mặt với Trần Dung, trong ánh mắt cũng không còn vẻ giả bộ, kiêu ngạo nhìn từ trên cao xuống như ngày xưa nữa.

Trần Nguyên đứng lên, thân thiết gọi: “A Dung, à không, Hoảng Vận Từ tiên cô đến rồi sao? Mau mau, xin mời ngồi, xin mời ngồi.”

Hắn vừa đón Trần Dung ngồi trên tháp vừa hướng tới thê tử cúi đầu không nói trừng mắt vài lần.

Trần Dung bước vào, theo lời Trần Nguyên ngồi xuống.

Trần Dung liếc nhìn Trần Nguyên rõ ràng đã trở nên đáng khinh, nhẹ giọng hỏi: “Không biết vài vị tiến đến có gì muốn nói?”

Nàng không thèm xưng hô khách sáo một tiếng đã đi thẳng vào vấn đề, ngữ khí đông cứng, vẻ mặt lại hờ hững!

Nguyễn thị đổi sắc mặt, tươi cười trên mặt Trần Nguyên cũng có chút gượng gạo.

Một hồi lâu, Trần Nguyên miễn cưỡng cười nói: “A Dung, mặc dù con đã xuất gia, ở trong lòng bá phụ, con vẫn giống như nữ nhi vậy.”

Lời này vừa thốt ra, Trần Dung cười cười, không hề tiếp lời.

Trần Nguyên thấy nàng tươi cười, ho khan một tiếng, nói: “Lần trước bá phụ để A Dung chịu ủy khuất, bị tộc trưởng trách phạt ở lại Nam Dương.”

Trong ánh mắt đen láy không thấy đáy của Trần Dung, Trần Nguyên vốn muốn nói tạ lỗi liền bị ghen ở trong cổ họng.

Nuốt một chút nước miếng, Trần Nguyên lúng ta lúng túng tiếp lời: “Lúc này, A Vi theo phu quân nó tới Kiến Khang, bá phụ đã đi theo đến đây. Hôm qua mới đến, vừa nghe thấy A Dung đã xuất gia thành nữ quan nên nhanh chóng tiến đến để thăm hỏi.”

Hắn nói tới đây, nhìn thấy vẻ mặt Trần Dung càng lạnh hơn thì không khỏi lúng ta lúng túng cười, ngậm chặt miệng.

Mà Nguyễn thị ngồi bên cạnh, hai tay dưới ống tay áo đang bầu chặt vào nhau. Ở góc Trần Dung không nhìn thấy, bà ta tức tối nghiêng răng nghiêng lợi.

Nếu không phải biết tiện phụ này vẫn là tâm can của Lang Gia Vương Thất, còn leo lên cành cao như bệ hạ, bọn họ sẽ không thêm đề ý đến. Phi, dựa vào cái gì mà một tiện nữ nhân không hề có căn cơ xuất gia còn được nhiều kẻ quyền quý coi trọng như thế, mà trượng phu của mình thì địa vị càng ngày càng thấp?

Khi Nguyễn thị đang cắn răng tức hận, Trần Dung nhẹ giọng hỏi: “A Vi. Cùng phu quân tỷ ấy đến Kiến Khang sao?”

Giọng của nàng tuy nhẹ, nhưng Trần Nguyên nhận ra nàng có chút đề ý. Đầu tiên là ngăn ra, đảo mắt Trần Nguyên hiểu được. Hắn gật đầu, cười nói: “Đúng vậy đúng vậy, Nhiễm tướng quân cũng đến Kiến Khang. Nghĩ đến qua hai ngày nữa, phu thê bọn họ cũng sẽ tới đạo quan gặp A Dung thôi.”

“Thật không?”

Trần Dung nhẹ nhàng cười.

Lúc này, Trần Tam lang đứng ở ngoài cửa tiến vào, reo lên: “Phụ thân, sao nói nhiều chuyện vô bổ với A Dung vậy?”

Hắn chuyển sang nhìn Trần Dung, hướng tới nàng vái chào, trên gương mặt thoa đầy phấn trắng mang theo cười nịnh, dường như đã có nếp nhăn: “A Dung, bá phụ muội cùng Tam ca lần này tiến đến, ngoài việc muốn thăm muội một chút, còn muốn mời muội đi biện hộ.”

Biện hộ sao?

Trần Dung ngẩng đầu lên, nàng mỉm cười hỏi: “Biện hộ với ai?”

“Còn có thể với ai?” Trần Tam lang không đề ý tới ánh mắt chăm chú của phụ thân, tự trả lời: “Đương nhiên là Vương Thất lang.”

Trần Dung rũ mắt, thân nhiên nói: “Tam lang nói đùa rồi, ta nay đã là người xuất.” Không đợi nàng nói cho hết lời, Trần Tam lang đã không bình tĩnh ngắt lời của nàng: “A Dung không cần lời lý do vô dụng này ra, toàn bộ mọi người ở Kiến Khang đều biết, muội là tâm can của hắn. Hơn nữa, chúng ta cũng không muốn muội làm cái gì, chỉ cần muội nói một tiếng với Vương Thất lang, đừng trách tội chúng ta đã vô lễ với hắn ở Nam Dương là đủ rồi. A Dung, chuyện như vậy đối với muội mà nói là việc nhỏ đúng không?”

Những câu nói của Trần Tam lang trực tiếp mà không hề đề ý lễ nghi, Trần Dung liếc nhìn hắn một cái, thầm nghĩ: Không gặp mặt một thời gian, Tam ca này đã có chút tương tự với kẻ ăn chơi nơi phố phường rồi. Xem ra, hắn thật đúng là sống không như ý.

Một bên Trần Nguyên ở bên cạnh trừng vài lần, cũng không ngăn cản nhi tử nói chuyện, thấy nhi tử đã nói sáng tỏ ý đồ đến thì chỉ ho khan một tiếng, nhìn Trần Dung hiền hoà cười nói: “A Dung, đừng đề ý đến Tam ca con, thời gian này nó rất dễ nổi nóng, nói chuyện thường không đề ý.”

Dừng một chút, Trần Nguyên ca thán một tiếng, thì thào nói: “Kỳ thật, đây là ý tứ của gia chủ. Gia chủ nghĩ rằng khi ở Nam Dương, chuyện bá phụ muốn đem con cho Nhiễm Mẫn đã đắc tội với Vương Thất lang.”

Nói tới đây, Trần Nguyên ho khan một tiếng, nói: “A Dung cũng biết, lúc ấy bá phụ là có ý tốt thôi.”

Vừa mới nói tới đây, hắn đã đối diện với nụ cười lạnh của Trần Dung. Không tự chủ được, biểu tình Trần Nguyên lại cứng đờ.

Cắn chặt răng, Trần Nguyên đứng lên, hắn hướng tới Trần Dung vái chào, lớn tiếng nói: “A Dung, bá phụ ở đây hành lễ với con.”

Lúc này, Nguyễn thị nhin không được nói: “Tử Thuật! Chỉ là việc nhỏ, sao đáng để làm đại lễ với văn bối chứ?”

Dứt lời, bà ta buồn bực trừng mắt nhìn Trần Dung.

Về mặt Trần Dung không chút thay đổi.

Nàng vẫn an ổn ngồi ở trên tháp, tựa hồ không có chú ý tới Trần Nguyên đang thi lễ với nàng.

Ngay khi không khí trong phòng càng ngày càng gượng gạo, sắc mặt một nhà ba người càng ngày càng khó coi, Trần Dung chậm rãi đứng lên.

Nàng bước đi về phía trước, cũng không nhìn về phía Trần Nguyên, cất giọng thân nhiên nói: “Hoàng Vận Tử chỉ là người xuất gia, không đề ý tới hồng trần tục sự, ba vị tìm lầm chỗ rồi.”

Dứt lời, nàng vung ống tay áo, đi ra khỏi chính đường.

Vừa đi ra, Trần Tam lang đã lao ra một bước, vươn tay định kéo ống tay áo của Trần Dung.

Đúng lúc này, một cái chổi quét qua dưới chân hắn. Trong lúc Trần Tam lang không để ý, một tạp dịch đang quét rác xuất hiện ở giữa hắn và Trần Dung.

Chỉ thấy tạp dịch kia trừng mắt nhìn Trần Tam lang, thô giọng quát: “Coi chừng!”

Giọng nói hùng hậu, trung khí mười phần! Hơn nữa trong ánh mắt kia có sát khí nặng nề, không phải khí chất một tiện phó có thể có? Trần Tam lang cả kinh, theo phản xạ lui ra phía sau.

“Soạt soạt” trong tiếng quét rác, bụi bặm bỗng dung ập về phía Trần Tam lang. Mà Trần Dung đã dần dần biến mất ở trong tầm nhìn của hắn.

Xa xa, Bình ẩu vừa thấy Trần Dung đi ra vội vàng chạy tới gần, bà liếc nhìn một nhà Trần Nguyên ở bên trong rồi hỏi: “Nữ lang, Tam lang cùng lang chủ bọn họ dường như rất khẩn trương?” Dừng một chút, bà thêm một câu: “Bọn họ có phải tức giận hay không?” Trong giọng nói có bất an cùng trách cứ với Trần Dung.

Trần Dung lạnh lùng nói: “Bọn họ ư? Chân trước vừa tới Kiến Khang, sau lưng đã tới tìm một người đã xuất gia còn có chút cừu oán với bọn họ. Xem ra, bọn họ đã bị Trần thị vứt bỏ, trở nên cùng đường rồi.”

Nói tới đây, nàng thăm thẳm: Trần Vi cùng Nhiễm Mẫn đến đây ư? Sao lại nhanh như vậy?

Nàng đến Kiến Khang mới một hai tháng, sao Nhiễm Mẫn cũng đến rồi? Không phải y luôn luôn bận rộn, rất khó có thời gian rảnh rỗi sao?

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Gặp lại Nhiễm Mẫn

Khi Trần Dung đang suy nghĩ, Bình ẩu ôi chao một lúc, nhìn không được khuyên nhủ: “Nữ lang, bọn họ dù sao cũng là trưởng bối, cho dù ngày xưa có gì không phải, nhưng lúc này bọn họ đã tự mình tới cửa, người nói với Thất lang một câu đi.”

Bà nói thầm: “Tục ngữ nói, lưu lại một con đường, ngày sau cũng tiện gặp lại. Nữ lang chỉ cần mở miệng nói cũng không có gì vất vả mà.”

Trần Dung quay đầu liếc về phía Bình ẩu một cái rồi thu hồi ánh mắt, lạnh lùng nói: “Ấu nhìn ta lớn lên từ nhỏ, còn không hiểu ta sao?”

Người như nàng đã mang thù sẽ trở nên tàn nhẫn. Đừng nói hiện tại có Thất lang cùng bệ hạ che chở nàng, ngay cả không có ai che chở, toàn gia Trần Nguyên kia, chỉ cần có cơ hội, nàng nhất định sẽ trả thù.

Bình ẩu trợn mắt há hốc mồm mà nhìn về phía Trần Dung đang nghiêm mặt. Sau một lúc lâu, bà đau khổ, lúng ta lúng túng nói: “Nhưng nữ lang trưởng thành khác lúc còn nhỏ mà.”

Trong tiếng nói thầm của Bình ẩu, Trần Dung không kiên nhẫn phát phát ổng tay áo, bước đi thật xa.

Một ngày này, tâm Trần Dung vẫn có chút rối loạn.

Đào mất, một ngày trôi qua.

Lại tới hoàng hôn ngày hôm sau.

Vẫn mọi người lui xuống, Trần Dung một mình ngồi trên một tảng đá phía sau núi. Nơi này từ trên cao nhìn xuống có thể thấy mây mù quần quanh sơn cốc, có thể nghe bốn phía chim hót líu lo, có thể nghe thấy tiếng nói chuyện nho nhỏ của mọi người.

Thường thức sau một lúc, Trần Dung ngả người về phía sau, nằm trên tảng đá.

Trời xanh trong, mây trắng vừa thản nhiên bay đến đã bị tịch dương tô màu từng khoảnh đỏ hồng. Nhìn mây tản đi theo gió, đột nhiên, Trần Dung bật cười.

Nụ cười này như trăng ló mây mà đến, khi đó, đủ loại suy nghĩ động lại trong lòng, quần quanh trong mộng bỗng trở thành hư không.

Cũng không biết qua bao lâu, khi Trần Dung sắp sửa tiến vào giấc ngủ mơ, phía sau truyền đến tiếng bước chân.

Tiếng bước chân kia có chút nặng nề.

Nghe thấy tiếng bước chân, Trần Dung giật mình tỉnh táo lại. Nàng vươn tay xoa mắt, giọng nói mang theo buồn ngủ mơ hồ truyền ra: “Lấy một bầu rượu đến đây.”

Tiếng bước chân kia tạm dừng lại.

Trần Dung ngáp một cái, lại duỗi tay duỗi chân, sau đó, nàng nhảy xuống, một bên sửa sang lại xiêm y, một bên còn nói thêm: “Đúng rồi, đem cảm của ta đến.”

Người phía sau không hề có động tĩnh.

Trần Dung nhú mày, quay đầu lại.

Vừa quay đầu, nàng đối diện với một đôi hài dính bùn đất, phía trên hài là trường bào màu đen lấm lem cát bụi.

Lại hướng lên trên nữa là thất lưng và trường bào Hồ phục hoàn toàn khác biệt với người ở Kiến Khang.

Nhìn ngắm, Trần Dung run sợ, con buồn ngủ biến mất.

Nàng mở to mắt, không hề chớp nhìn người nọ, bất tri bất giác, nàng nuốt nước miếng, dưới ống tay áo, tay nhỏ bé nắm thành quyền, móng tay đâm thật sâu vào lòng bàn tay.

Nàng nhìn dưới chân người nọ, mắt khí lực thật lớn cũng không thể nâng đầu lên nghênh diện nhìn lại!

Trường bào phát pho, người nọ hướng tới gần nàng.

Bước chân của y nặng nề, khi đến chỗ cách Trần Dung tầm ba bước, giọng nói trầm thấp cứng rắn truyền đến: “Không dám nhìn ta sao?”

Lời này vừa thốt ra, Trần Dung ngẩng phát đầu lên.

Nàng đối diện với gương mặt tuấn mỹ lãnh khốc. Giờ phút này, hai tròng mắt y âm trầm, lạnh lùng, không hề chớp nhìn nàng chăm chú. Trên khuôn mặt tuấn tú bạc môi mím thành một đường, ánh mắt thâm trầm, có lửa giận đang thiêu đốt.

Người đến, đúng là Nhiễm Mẫn!

Không biết vì sao, khi Trần Dung đối diện với vẻ mặt tức giận của y thì không hề sợ hãi, lại cảm thấy buồn cười.

Mặt mày bình thản, Trần Dung cất lời hỏi: “Trần Vi đâu? Tướng quân tiến đến, tại sao không mang theo tỷ ấy?”

Nhiễm Mẫn cau mày, có chút khó hiểu hỏi: “Trần Vi?”

Nói tới đây, y dừng một chút, đột nhiên cảm giác được không đúng: Vì sao vừa gặp mặt, câu đầu tiên nàng đã hỏi về Trần Vi?

Tâm của y quá lớn, vẫn sẽ không để ý chi tiết này. Nhưng lúc này, y có chuẩn bị mà đến, y luôn luôn chú ý mỗi một hành động của Trần Dung. Bởi vậy, y trở nên trầm ngâm.

Trong trầm ngâm, giọng của của Nhiễm Mẫn trở nên nhu hòa, trầm giọng nói: “Nàng không thích nàng ta sao? Chẳng lẽ nàng không biết, ở trong Trần gia, mặc dù địa vị của nàng ta ở trên nàng, nhưng trong phủ của ta, nàng ta chỉ là một thiếp thất thôi ư?”

Nói tới đây, y trầm giọng ra lệnh: “Trần Dung, ngẩng đầu đáp lời!”

Về mặt Trần Dung bình thản, lên tiếng trả lời ngẩng đầu lên.

Nhiễm Mẫn yên lặng nhìn nàng.

Trên gương mặt thanh diễm quyến rũ của nàng mang theo tươi cười yếu ớt, một đôi mắt lúng liếng, giờ phút này lại trong suốt bình tĩnh Phụ nhân này nhìn thấy y đúng là không có nửa điểm quý ý, cũng không có nửa điểm giả bộ cứng rắn?

Tức thì, hai tròng mắt âm trầm của Nhiễm Mẫn từ từ nhú lại.

Tức giận vừa xuất hiện, Nhiễm Mẫn đã hít một hơi. Y chấp hai tay bước ra hai bước, khi đi đến sau lưng Trần Dung, y đã khôi phục sự bình tĩnh.

Cứ thế chấp tay sau lưng, nhìn xuống đỉnh núi tịch dương chiếu sáng, mây mù quanh quẩn, giọng nói trầm thấp khàn khàn của Nhiễm Mẫn từ phía sau chậm rãi truyền đến: “Vì sao nàng lại xuất gia?”

Vì sao xuất gia ư?

Trần Dung khẽ nhếch khóe miệng, quay đầu lại.

Nàng đối diện với hình dáng tuấn mỹ, rõ ràng lập thể của Nhiễm Mẫn ở bên cạnh.

Khuôn mặt này tuần mỷ, lạnh lẽo cứng rắn, nhìn nghiêng một bên, chiếc mũi kia rất cao, bạc môi kia mím thành một đường, dưới tịch dương chiếu rọi giống như tượng đá được điêu khắc nên.

Giờ phút này y chắp hai tay sau lưng, trên trán rủ tua rua màu đỏ, tóc dài tung bay phía sau. Nhìn ngấm, Trần Dung cảm thấy hoảng hốt, ở trong thời không xa xôi, nàng từng đem gương mặt này khắc sâu vào trong lòng. Nhưng trí nhớ rõ ràng khắc cốt铭心 kia giờ phút này nghĩ đến, đã là mơ hồ, đã là giật mình tỉnh lại trong mộng. Giống như chuyện cũ làm cho nàng điên cuồng là chỉ là một ảo ảnh không hề tồn tại.

Nàng thật lâu không đáp, Nhiễm Mẫn quay đầu lại.

Y nặng nề nhìn chằm chằm Trần Dung.

Chỉ liếc mắt một cái thì kéo Trần Dung bưng tỉnh lại từ trong hoảng hốt. Dưới ánh mắt của y, Trần Dung có chút buồn bực, lập tức, nàng lặng lẽ lui về phía sau một bước.

Vừa rời khỏi một bước, nàng liếc thấy khoe miệng Nhiễm Mẫn xuất hiện nụ cười lạnh, Trần Dung vội vàng dừng lại.

“Trả lời ta!”

Mệnh lệnh Nhiễm Mẫn lại truyền đến. Y ngẩng đầu lên, trầm lãnh, uy nghiêm trừng mắt nhìn Trần Dung, nói với một loại ngữ khí dõng dạc: “Ta ngàn dặm xa xôi đến Kiến Khang, đó là muốn làm cho rõ sự tình!”

Y nói xong câu đó, cơ bắp trên khuôn mặt tuần tú đột nhiên giật giật. Tựa hồ, có một loại thống khổ, giống như độc xà ẩn núp trong ngực y, tựa hồ, có một loại chấp niệm, làm cho y ngày đêm chưa từng được an bình.

Bởi vậy, y lựa chọn nói ra. Trong suy nghĩ của y, chỉ cần nói ra, chỉ cần chiếm được đáp án, độc xà cũng thế, chấp niệm cũng thế, sẽ tan thành mây khói.

Y phải làm cho chấp niệm cùng độc xà này biến mất khỏi lòng mình!

.....

Nếu nói trên đời này, chỉ có một người hiểu Nhiễm Mẫn, người đó, không thể nghi ngờ chính là Trần Dung.

Hiện tại, Trần Dung nhận ra sự thống khổ của y.

Nàng ngơ ngác ngẩng đầu lên.

Kinh ngạc nhìn Nhiễm Mẫn, nhìn gương mặt tuần mỷ của y, nhìn hai tròng mắt âm liệt ử đột, nhìn thân hình thẳng tắp như tùng của y!

Qua rất lâu, Trần Dung mới rũ mắt. Đột nhiên, nàng lại bật cười.

Tiếng cười này kinh động Nhiễm Mẫn, y hung hăng nhìn nàng, quát khê: “Nàng cười cái gì?”

Tiếng quát của y vẫn uy nghiêm mang theo sát khí nặng nề.

Nhưng mà, Trần Dung dường như không nghe thấy, nàng vẫn đang ha hả cười.

Vừa cười, hai hàng nước mắt thấm ra hốc mắt.

Nhiễm Mẫn trầm giận vừa mới bước tới phía nàng một bước, liếc mắt trông thấy nước mắt của nàng thì không khỏi ngẩn ngơ.

Lúc này, Trần Dung chậm rãi dừng tươi cười.

Nàng vươn tay áo lau vội nước mắt, khoe miệng khê nhếch, lẩm bẩm: “Tích tụ hai kiếp. Rốt cục thư thái rồi!”

Động tác nàng chà lau nước mắt thực thô lỗ, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên đỏ bừng, sau đó Trần Dung ngẩng đầu nhìn về phía Nhiễm Mẫn.

Giờ khắc này, trong ánh mắt của nàng không có cười nhạt, cũng không có chua xót, nếu có chỉ là tinh táo sáng ngời như sao.

Khi đối diện với ánh mắt hồ nghi lộ ra ức giận của Nhiễm Mẫn, Trần Dung thần nhiên cười. Nụ cười này, vẫn đậm phong khinh.

Nhiễm Mẫn càng nhứu chặt mày, y nhìn không được quát khê: “Vừa rồi nàng cười cái gì?”

Y đột nhiên không rõ, không thể hiểu được.

Trần Dung không trả lời y, nàng chỉ đi lên hai bước.

Nàng đi đến bên cạnh y, cũng giống như y vừa rồi, ngấm nhìn đỉnh núi mây mù nhiễm tịch dương đỏ hồng. Ngay khi Nhiễm Mẫn vươn tay định kéo cánh tay nàng, chuẩn bị để hỏi cho rõ, giọng của Trần Dung truyền đến: “Ta hận Trần Vi.”

Chỉ có bốn chữ lại là nghiêng răng nghiêng lợi! Hiển nhiên hận này đã là tận xương. Nhiễm Mẫn ngẩn ra, thu tay về.

Sau khi Trần Dung phun ra bốn chữ này thì bật cười tự giễu, nàng thấp giọng nói: “Khi ở Trần phủ Nam Dương, phụ thân Trần Nguyên của Trần Vi vài lần muốn đem ta tặng cho ngài. Không đúng, ta đã bị hấn tống đi một lần rồi, bị hấn đưa cho Nam Dương vương!” Nhiễm Mẫn lần đầu tiên nghe thấy việc này, không khỏi ngẩn ra.

Trần Dung nói tới đây, quay đầu nhìn về phía y: “Lần đó lương thực của hấn bị cướp, ta phụng mệnh tiến đến hướng tướng quân cầu tình, tướng quân còn nhớ rõ không?”

Đương nhiên nhớ rõ, khi đó, y nghĩ rằng, cả đời này của mình sẽ viên mãn, bởi vì, y đã tìm được Ngu Cơ của mình.

Trần Dung cũng không biết Nhiễm Mẫn đang suy nghĩ cái gì, ánh mắt nàng nhìn y sáng ngời mà thần nhiên.

“Lần đó, Trần Nguyên gọi ta ra từ trong tù thất! Ta vốn đã bị bọn họ bí mật giam giữ, phu nhân của hấn bởi vì ta không nghe lời mà chuẩn bị đem ta xử tử.”

Nói tới đây, nàng cười sâu thẳm: “Đêm đó, trong căn nhà gỗ kia, ta nghe bên ngoài hộ vệ nói chuyện, trước khi xử tử ta phải vui đùa với ta thế nào cho đủ.” Nàng nói tới đây, đôi mày Nhiễm Mẫn nhíu chặt.

Nhắc tới chuyện xưa, giọng Trần Dung khàn khàn ừ ừ, nàng không muốn để Nhiễm Mẫn thấy sự yếu ớt của bản thân, sau khi cười cười, nàng quay đầu nhìn về phía trước.

Trợn to hai mắt, tùy ý để gió đêm làm khô hốc mắt ướt át, Trần Dung mới nói tiếp: “Bởi vậy, A Dung mới có thể gặp tướng quân, cầu tướng quân ra tay khiến trách bọn họ.” Nói tới đây, nàng khàn khàn cười, thì thảo nói: “Đáng tiếc, tướng quân vẫn yêu thích A Vi. Ta là người có cừu oán sẽ báo thù, không thể khiến A Vi trở nên cùng đường, thật là điều tiếc nuối khi còn sống!”

Nàng nói ra rất thần nhiên, thực sự thần nhiên. Dường như, nàng tuyệt đối không biết, nam nhân trước mắt này là trượng phu của Trần Vi, tuyệt đối không để ý, đối tượng nàng muốn hãm hại là nữ nhân mà nam nhân này sủng ái hai đời.

Im lặng, im lặng thật lâu.

Không biết qua bao lâu, Trần Dung lại nhìn về phía Nhiễm Mẫn.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Tình của Nhiễm Mẫn (1)

Nhiễm Mẫn chỉ cau mày nhìn nàng chăm chăm.

Thấy ánh mắt nàng thông suốt, Nhiễm Mẫn chậm rãi nói: “Nàng và nàng ta.” Dừng một chút, giọng của y thấp xuống, trở nên nhu hòa, thì thảo: “Ta cũng không biết.” Y thở dài một tiếng, giải thích: “Ngày đó vốn là lên vào Nam Dương không muốn để ai biết. Nhưng Trần Vi kia chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra ta từ trong đám người. Nàng ta bỏ nhào vào trước mặt ta, ta thấy nàng ta khóc lóc đáng thương, về mặt yếu ta như si nên đáp ứng nạp nàng ta làm thiếp, còn phải người hộ tống nàng ta trở về nhà.”

Y nói, hấn là lần y cùng với nàng trở lại thành Nam Dương, âm thầm cùng Vương Hoàng gặp mặt, quyết định cùng đối phó với Mộ Dung Khác?

Đúng vậy, một lần đó, y cùng với nàng vốn quan hệ đang rất tốt, nàng đã suy nghĩ cẩn thận, nếu kiếp này không yêu thương y thì sẽ không vì sự đồ kỵ mà khiến bản thân rơi vào kết cục vạn kiếp bất phục, gả cho y cũng không sao. Nhưng lúc đó, nàng nghe thấy tin Trần Vi được Nhiễm Mẫn nạp làm thiếp thất. Tin tức đó làm cho nàng mất mát, mờ mịt, không biết đi đâu, trong lúc nàng ngờ ngác đã theo người Vương gia đến thôn trang của Vương Hoàng, cũng thất thân với Vương Hoàng.

Hóa ra, Trần Vi chỉ liếc mắt một cái, chỉ chảy lệ, y đã nạp nàng ta làm thiếp? Ha ha, thế sự thật sự buồn cười, quanh đi quẩn lại, đôi tới đôi lui, vẫn quay trở về điểm ban đầu.

Trần Dung quay đầu, mấp máy môi nhưng cuối cùng lại không nói gì cả.

Một hồi lâu, nàng thấp giọng hỏi: “Ngày ấy khi đại chiến, A Vi ra khỏi thành tìm được ngài, là nhờ đi mất đạo sao?” Ý của nàng là sau khi nàng thất thân, điên cuồng nhảy vào đại quân, nhiễm một thân đầy máu nhưng lại không bị chết, khi gặp được Nhiễm Mẫn cùng Trần Vi, Trần Vi đã vấn kiêu tóc phụ nhân.

Nếu nàng nhớ rõ không sai, lúc đó trong thành Nam Dương phòng bị sâm nghiêm, binh lính đầy đường, Trần Vi đang ở trong thành lại lặng yên không

một tiếng động xuất hiện ở bên cạnh Nhiễm Mẫn, chỉ có thể đi qua mặt đạo thôi. Ngay cả mặt đạo y cũng tiết lộ cho Trần Vi biết, rõ ràng đã có tình cảm với nàng ta.

Xem đi, xem đi, dù cho nàng cố gắng bao nhiêu, dù cho kiếp này nàng thay đổi vận mệnh ra sao, vận mệnh cũng sẽ ngoan cố xoay quanh quỹ đạo ban đầu.

Nhiễm Mẫn ngẩn ra, y nhìn Trần Dung, thuận miệng nói: “Không sai, phụ nhân kia lo lắng cho an nguy của ta, không ăn không ngủ, suốt ngày quỳ gối trước thần linh khẩn cầu cho ta được an khang. Thân vệ của ta cảm động nên đã mang nàng ta ra khỏi mặt đạo, đưa đến bên cạnh ta.”

Nhiễm Mẫn nói tới đây, khẽ nhủ mảy, nhìn chằm chằm Trần Dung trầm giọng nói: “Trần Nguyên thật đáng giận, nhưng Trần Vi cũng chỉ là một nữ tử yếu đuối, đừng giận chó đánh mèo với nàng ta. Và lại, mặc kệ như thế nào, nàng ta cũng chỉ là một thiếp thất, không ảnh hưởng đến địa vị của nàng.”

Y nhắc lại chuyện cũ thì con tức bồng trào dâng, y ngừng lại, thở một hơi, một hồi lâu mới nói: “Lúc ấy ta đã hứa lấy Trần thị A Dung nàng làm thê, chuyện ta nạp A Vi không đáng để nhắc tới, nàng chớ lấy nó làm cái cớ.”

Nói tới đây, y tiến lên một bước, hai mắt như sói hung hăng trừng mắt nhìn nàng, nặng nề nói: “Trần thị A Dung, nàng nói một chút đi, lúc ấy nàng và ta đã định chung thân, vì sao nàng không giữ mình mà thất thân cho người khác?”

Lời này của y là gần từng tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi phun ra. Bởi vậy, mỗi một lời đều rất nặng nề, mỗi một chữ đều là độc xà ẩn núp ở trong ngực y. Mỗi một chữ đều làm cho y ngày ngày đêm đêm đột nhiên trở nên nổi giận, đột nhiên tích tụ trong ngực, đột nhiên khí hận vô cùng.

Y bỏ xuống hết thấy quân vụ, ngăn dậm đuổi theo, chính là muốn hỏi ra một câu này.

Nhất định y phải nhận được đáp án của nàng.

Trần Dung chậm rãi quay đầu nhìn về phía y.

Tuy là nhìn y nhưng ánh mắt của nàng đã có chút trống rỗng.

Chậm rãi, nàng bật cười: Nam nhân này thật đúng là không rõ mà. Vốn mình đã có đủ loại dây dưa với Vương Hoàng, chỉ cần y nạp Trần Vi, kiếp này của nàng không thể ở chung với y được nữa..... Cơ ác mộng ở kiếp trước kia, dù thế nào cũng sẽ không thể lặp lại.

Nhiễm Mẫn vẫn đang nặng nề nhìn nàng chăm chú, ánh mắt âm trầm, không cho phép Trần Dung lùi bước hoặc trầm mặc.

Ngoại trừ bật cười, Trần Dung cũng không biết bản thân nên đáp lời y thế nào? Chẳng lẽ nói ra đủ loại khúc mắc kiếp trước mà ba người đã trải qua hay sao?

Thầm than một tiếng, Trần Dung đón nhận ánh mắt của Nhiễm Mẫn.

Chóp lông mi dài, Trần Dung chậm rãi nói: “Tướng quân, ngài và ta là cùng một loại người. Chẳng lẽ đến bây giờ ngài còn chưa tin, ta cùng với Trần Vi thật sự là bất cộng đái thiên sao? Huống chi, sau khi ngài nạp nàng ta rồi, chúng ta sẽ không phải cộng thiên, mà là cộng phu.”

Cẩn môi, Trần Dung cười lạnh: “Ngài nói không sai, ngài đã hứa cho ta địa vị thê tử, mà nàng ta chỉ là một thiếp thất. Người có thân phận hèn mọn như ta ở trong gia tộc, trong phủ của ngài lại có địa vị ở trên nàng ta.”

Nàng ngẩng phát đầu, nhìn y nói: “Nhưng tướng quân quên mất rồi, sau lưng Trần Vi có phụ huynh, có gia tộc, mà Trần thị A Dung ta thì cái gì cũng không có. Cho dù ta là thê, cũng không đấu lại nàng ta.”

Trần Dung nói tới đây liền bật cười, nàng trào phúng trừng mắt nhìn Nhiễm Mẫn, chậm chậm nói: “Nói đến nói đi, tướng quân dựa vào cái gì mà nghĩ rằng Trần thị A Dung sẽ nguyện ý cùng nàng ta cộng phu, sẽ nguyện ý cùng nàng ta đấu tranh cả đời?” Nàng cong khóe môi, trên mặt ý cười trào phúng càng ngày càng đậm: “Nhân sinh nhất định sẽ thống khổ cùng thất bại, cuộc sống nhất định khó mà an ổn, vì sao ta còn phải đi tranh đoạt? Vì sao ta phải để cho bản thân rơi vào bên trong khốn cảnh này? Kiếp này ta không phải là Trần Vi, cũng không yêu ngài đến mức không thấy rõ phương hướng.”

Nàng vừa trào phúng vừa không chút lưu tình quẳng tất cả cảm xúc về phía Nhiễm Mẫn.

Nhiễm Mẫn ngây dại.

Y là nam nhân lịch duyệt, kiến thức bất phạm, tất nhiên hiểu rõ lời nói của A Dung mỗi một câu đều phát ra từ tâm can, mỗi một chữ đều là từ nội tâm thốt ra.

Y cứng đờ người, đầu óc rối loạn nên không chú ý tới, câu nói ‘Kiếp này ta không phải là Trần Vi’, từ ‘Kiếp này’ dùng thật không ổn.

Cứ đứng đờ ra đó nhìn nàng, chậm rãi, Nhiễm Mẫn khàn khàn nói: “Ta hiểu rồi.”

Y nặng nề nhìn chằm chằm Trần Dung, tiếp lời: “Nàng không thương ta, cho nên, vừa thấy rằng không ổn thì nàng lập tức bứt ra.”

Y thì thào nói: “Hóa ra, nàng ta nói là sự thật. Nàng không thương ta, mà người nàng yêu thương vốn chính là Vương Hoàng.” Nói tới đây, y mím chặt môi, cơ bắp hai gò má cũng giật giật.

Lúc này y vẫn còn đang thì thảo tự nói: “Chỉ là nạp một thiếp thất mà thôi, cho dù nàng ta không phải người mà nàng ưa thích, nhưng chỉ vì một chuyện nhỏ như thế, nàng đã vứt bỏ danh phận ta đưa cho nàng, nàng không quan tâm đi theo Vương Hoảng, ngủ với hắn.”

Y trừng nhìn Trần Dung, nói với giọng điệu hung hăng, oán hận lạnh lẽo: “Trần thị A Dung, nguoi, nguoi thật đúng là tiện nhân.” Lấy một loại ngữ khí cực kỳ chán ghét, cực kỳ oán hận nói tới đây, tay phải của y duỗi ra, kéo mạnh cánh tay Trần Dung lôi nàng đến bên người.

Ngay khi y không thể tự áp chế bóp cổ họng nàng, đang chuẩn bị dùng sức, Nhiễm Mẫn bỗng cứng đờ người.

Y trừng mắt nhìn khuôn mặt diễm mĩ lạnh lùng của Trần Dung, hai mắt bình tĩnh trong trẻo mà cứng đờ người.

Lực đạo trên tay y buông lỏng, nhẹ nhàng đặt trên cổ nàng, Nhiễm Mẫn cất giọng cười khàn, thê lương nói: “Suýt nữa lại bị phụ nhân này chọc giận.”

Ngón tay y nâng cằm của nàng, ép Trần Dung ngẩng đầu lên, y nhìn chằm chằm hai tròng mắt nàng, giọng nói nhu hòa, gần từng tiếng: “Đây cũng không phải là cái có thật sự.”

Y trừng mắt nhìn Trần Dung, lạnh lùng, thông thả nói: “Nếu nàng thật tình muốn trèo cao tới Vương Hoảng, là đối tượng tốt hơn so với ta, là người mà nàng thật tình yêu thương, vì sao sau khi nàng thất thân cho hắn lại lựa chọn nhảy vào chiến trường?”

Y nhìn nàng, ngữ khí bất tri bất giác đã trở nên ôn nhu, trở nên khàn khàn, tay nắm cằm nàng cũng trở nên nhẹ nhàng.

Y ôn nhu vuốt ve môi dưới của nàng, khẽ hỏi: “A Dung, nói cho ta biết, có phải hắn cưỡng ép hay không? Nàng vốn vẫn yêu ta, muốn gả cho ta đúng hay không? Là hắn cưỡng ép để nàng dâng hiến cơ thể cho hắn đúng không?”

Giờ này khắc này, trong hai tròng mắt âm liệt của y lấp lánh sự ôn nhu, lấp lánh sự chờ mong, lấp lánh một tia khát vọng mà chính y cũng không hiểu được.

Nhưng trong đủ loại cảm xúc này, Trần Dung vẫn có thể nhìn thấy sự bất an, sự mất tự tin của y.

Nàng biết, nam nhân trước mắt này đã bị hành vi của bản thân làm cho hồ đồ. Theo bản năng y tin rằng mỗi lời nói vừa rồi của mình là phát ra từ nội tâm, nhưng mà y lại không thể hiểu rõ, nếu Trần Dung thật tình thích Vương Hoảng, vì sao sau khi thất thân với chàng lại lựa chọn tự tuyệt? Phụ nhân trên đời không phải đều giống như Trần Vi, vì người mà mình yêu thương sẽ cam tâm hạ thấp bản thân làm thiếp sao? Cho dù tính tình Trần Dung cương liệt, trong mắt không chứa nổi một hạt cát, nàng cũng có thể thỏa hiệp với sự an bài của Vương Hoảng, cũng có thể ở bên cạnh Vương Hoảng tranh thủ chút gì đó. Dù sao địa vị quý thiếp của Lang Gia Vương Thất vẫn rất có phân lượng.

Cho nên, y tình nguyện tin tưởng, Trần Dung là vì thương y, là vì không thể gả cho y mà tuyệt vọng muốn tự sát, là vì y mà tuyệt vọng lựa chọn xuất giá.

Nhiễm Mẫn thấp giọng nói tới đây, bàn tay to vươn ra, y nhẹ nhàng mà xoa búi tóc đạo cô của nàng, nhìn ngắm, trong mắt y dâng lên chút bi thương.

Dần dần, Nhiễm Mẫn mím môi, y khàn khàn nói: “A Dung, ta. Ta đã suy nghĩ cẩn thận, cũng sẽ không để ý. Để ta an bài, nàng sẽ rời khỏi Kiến Khang, đi theo ta đi.”

Y nhìn Trần Dung, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nàng, nghiêm túc nói: “Nàng vẫn sẽ là thê tử của ta.”

Sau khi thốt ra một câu này, y như trút được gánh nặng. Trong ánh mắt y nhìn về phía Trần Dung tràn ngập ôn nhu. Y duỗi ra hai tay, ôm Trần Dung vào trong lòng.

Y ôm nàng rất chặt, nhắm lại hai mắt, khàn khàn nói: “A Dung, ở bên cạnh ta đi. Cầu nàng.”

Lúc này, trong lời nói của y mang theo sự thỉnh cầu, cộng thêm vẻ yếu ớt được che giấu. Thậm chí, trên khuôn mặt còn toát ra một chút sợ hãi.

Y đang sợ hãi Trần Dung cự tuyệt, sợ hãi Trần Dung sẽ không chút lưu tình thốt ra sự thật tàn khốc làm cho trái tim y trở nên băng giá.

Trần Dung sao đã từng thấy qua Nhiễm Mẫn như vậy? Nàng làm sao dự đoán được, có một ngày, nam nhân kiêu ngạo không ai bì nổi, cường hãn, giết người như ma quỷ này sẽ dùng ngữ khí ôn nhu mang theo thỉnh cầu nói chuyện với nàng như thế? Nàng làm sao dự đoán được, có một ngày, nam nhân ở kiếp trước nhìn nàng chết đi lại cầu nàng gả cho y?

Trần Dung ngây dại.

Nàng hoàn toàn ngây dại.

Tuy đã sống hai kiếp, cho dù từng nói mê vô số lần, nàng thật sự chưa từng nghĩ đến, có một ngày, Nhiễm Mẫn sẽ thực sự yêu thương nàng. Ở trong trí nhớ của nàng, khi nàng mang theo ác độc cùng thống khổ đi đến bên cạnh y, tự nàng cũng đã trúng độc.

Nàng không thể tin được chuyện này là thật, bởi vậy, đến tận khi bị nam nhân này ôm vào trong lòng, nàng vẫn ngây ra như phỗng.

Trần Dung nào biết đâu rằng, ngay cả ở kiếp trước, sau khi nam nhân này quyết tuyệt nhìn nàng chết đi, ban đầu y không có cảm giác gì khác lạ nhưng

khi y xưng Đế hậu, trong những năm tháng bấp bênh, chỗ cao không tránh nổi gió lạnh, y từng vô số lần mơ thấy nàng, y từng vô số lần bồng tỉnh từ trong giấc ngủ, y từng vô số lần nhìn thấy ánh mắt tràn ngập tình yêu cùng khát vọng của nàng. Nữ nhân ở bên cạnh y như đèn kéo quân thay đổi từng người một, mà y sẽ không tự chủ nhìn đắm phụ nhân a đưa làm nũng này rồi chìm nghỉ: Trên đời này, chi sợ sẽ không còn có một nữ nhân ngu xuẩn, không hề giữ lại chút gì mà yêu thương y nữa rồi. Trong lúc y cùng đường, bị người Hồ tộc Tiên Ti lôi kéo đạo phở như chó hoang, y từng có một ý niệm trong đầu: Kiếp này, y khiến cho người Tần và người Hồ trong thiên hạ đều nhớ kỹ y, y khiến cho tên của mình khắc trên sử sách, y cũng đã được một phụ nhân không giữ lại chút gì cho bản thân mà ái mộ, coi như là đáng giá.

Trên đời này đều là như thế, khi còn trẻ tuổi, người không chút để ý bỏ qua người đó, đến khi về già, sau khi đã trải qua thế sự tang thương, nó lần nữa xuất hiện ở trong trí nhớ của người. Nó thời thời khắc khắc nhắc nhở sự ngu xuẩn của người, nói cho người biết người từng bỏ qua cái gì.

Huống chi, được một người yêu sâu đậm như si như cuồng là chuyện chi có thể gặp mà không thể cầu. Có lẽ khi còn trẻ, đường làm quan rộng mở sẽ đặc biệt chán ghét sự dầy dụa này, nhưng lớn tuổi rồi, hoặc gặp phải thất bại, trải qua quá nhiều chuyện, có một ngày nhìn ngắm xung quanh, lại phát hiện bên người không còn một ai có thể thân cận, không còn một ai nguyện ý yêu người, vì người hy sinh kính dăng, cảm giác hối hận này sẽ ngày ngày đêm đêm cắn nuốt tâm linh của người, sẽ ngày ngày đêm đêm tiến vào trong mộng đẹp của người, khiến người ôn lại đoạn trí nhớ kia, khiến người ở trong mộng hoặc giận hoặc cười, sau khi tỉnh lại thì rơi lệ đầy mặt.

Chính vì nguyên nhân như thế mà trăm ngàn năm qua, nhóm trí giả luôn nói cho thế nhân biết, khi về già không phải hối hận chuyện gì là đã đủ lắm rồi.

Nhiễm Mẫn ôm Trần Dung, theo bản năng, y đem mặt nàng dán lên ngực mình, y không cúi đầu nhìn mặt nàng, cũng không để nàng ngẩng đầu nhìn về mặt của y.

Rõ ràng đến thời điểm này, y vẫn muốn biết rõ chuyện phát sinh ngày đó, chỉ muốn đánh đuổi độc xà rồi lại vẫy vẫy ống tay áo rồi đi.

Nhưng mà, chính y cũng không ngờ rằng sự tình còn chưa biết rõ ràng, mới chỉ nói với nhau vài câu, y đã đưa ra yêu cầu như thế với phụ nhân này. Y không nên biết chuyện gì cả, mà cũng không nên hỏi lại mới phải. Y cũng chỉ muốn hoàn toàn cho qua chuyện trước kia, thầm nghĩ cứ như vậy mạng theo nàng rồi đi.

..... Y chính là muốn giống như lần ở trong quân doanh đó, chỉ một ánh mắt của y nàng đã hiểu được tâm tư của y, chỉ một động tác của y, nàng cũng đã đuổi kịp. Nàng có thể khản trương giọng ngửa, từng bước không rời theo bên người y, giống như nàng vốn là thiết huyết thân vệ bên cạnh y. Rồi vào lúc y mệt mỏi, nàng có thể mềm giọng giải sầu cho y, khi y hào hùng ngàn vạn thì nàng dựa vào trong lòng y, cùng y phóng ngựa ngao du, cười vui ngắm gió mây.

Ở chung như vậy, tuy rằng ngắn ngủi, nhưng lần đầu tiên y cảm giác được, có một người không rời không xa, làm bạn cùng chung sinh tử, có một người hiểu rõ mình, quan ái mình như thế sẽ là một sự thỏa mãn kiên định.

Nàng, là Ngu Cơ của y mà.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 150: Tình của Nhiễm Mẫn (2)

Thật lâu sau, Trần Dung bị Nhiễm Mẫn ôm chặt trong lòng khẽ lắc đầu.

Nàng đang lắc đầu đối với bản thân.

Trần Dung cúi đầu, nhẹ nhàng hỏi: “Vậy Trần Vi thì sao?” Kỳ thật nàng không hỏi cũng biết câu trả lời của y, nhưng nàng vẫn muốn hỏi một câu.

Nhiễm Mẫn vươn tay tháo búi tóc đạo cô của nàng, để mái tóc nàng phủ đầy bả vai. Vuốt ve mái tóc đen mượt này, y hỏi đáp: “Trần Vi?” Nhiễm Mẫn nhìn không được nhịu mày, kiên nhẫn khuyên như: “Nàng ta chỉ là một thiếp thất, không thể gây trở ngại cho nàng, nói đến nói đi, nàng ta dù sao cũng là một nữ tử yếu đuối, y lại ta tin tưởng ta ái mộ ta, nếu tự đứng bị vứt bỏ sẽ sống không nổi.” Dừng một chút, cuối cùng y lùi một bước: “Nếu thật sự nàng không vui, về sau ta chỉ mang theo nàng bên cạnh.”

Đây đã là nhượng bộ lớn nhất của nam nhân này.

Trần Dung cười lạnh, từ từ ngắt hai tay đang vòng ôm của y.

Hai kiếp làm người, nàng thật sự hiểu biết nam nhân này, y vĩnh viễn sẽ khuất phục dưới nước mắt của nữ tử. Cho dù y nói y yêu nàng, y cũng sẽ không bỏ qua Trần Vi nước mắt lưng tròng nhìn y, cầu xin thương xót yêu thương của y.

Huống chi, ngoại trừ Trần Vi còn có những người như Lý Vi Ngô Vi xuất hiện. Đám nữ nhân đó, có người thực sự yếu đuối, có người là giả bộ yếu đuối, các nàng như tre già măng mọc, ở kiếp trước, bởi vì xuất thân của Trần Dung cùng với việc nàng không được sủng ái mà bọn họ miệt thị nàng, tính kế nàng. Kiếp này, nàng đã thất thân cho người khác, bọn họ sẽ tìm lấy nhược điểm này, không do dự tạo nên gió lửa, tạo nên lời đồn đãi, đến tận khi

nàng nhìn không được mà ra tay.

Tuy rằng Trần Dung sẽ không thua, nhưng nàng thật sự chán ghét cuộc sống đó. Nếu gả đi, thà rằng không được sủng ái như cuộc sống kiếp trước mà qua ngày còn có thể chịu được. Hãy nhìn y như bây giờ, nhất định sẽ mang mình theo bên người.

..... Mà quan trọng hơn là, Nhiễm Mẫn vốn kiêu hùng, kẻ kiêu hùng thì thà rằng ta phụ người trong thiên hạ chứ không thể để người trong thiên hạ phụ ta. Mà Trần Dung, cả đời này đầu tiên là thất tâm cho người khác, sau lại là thất thân cho người khác, đây sẽ là một chiếc gai độc trong lòng y. Gai độc nằm lâu, bên cạnh nhiều người cáo trạng, nói không chừng ngày nào đó y không thể nhìn được nữa, sẽ tự tay nhổ cái gai là nàng!

Nàng nghĩ, nàng là nữ nhân như vậy, thật sự chỉ thích hợp với cô đơn. Cứ như thế cùng mây cùng trăng làm bạn, một mình qua ngày, may mắn có thể còn sống đến tận khi đầu bạc.

Nhiễm Mẫn cảm giác được nữ sự lạnh lùng của nữ nhân trong lòng, cảm giác được trong động tác của nàng có sự bài xích!

Cơ bắp trên gương mặt y co giật.

Gần như đột nhiên, y đẩy Trần Dung ra, khiến nàng lao đảo vài bước ngã ra phía sau, y ngẩng đầu lên, từ trên cao nhìn xuống.

Lúc đó, bạc môi y khẽ nhếch, lạnh lùng hỏi: “Trần thị A Dung, nếu ta bỏ Trần Vi, nàng sẽ theo ta đúng không?” Trong giọng nói có tức giận vì bị bắt buộc, bị bắt thỏa hiệp.

Đối mặt với lửa giận của y, Trần Dung vẫn lắc đầu. Nàng nhẹ nhàng cười, cúi mặt né tránh mắt y rồi nói: “Không, dù cho thế nào, ta cũng sẽ không đi theo ngài.”

Dứt lời, nàng xoay người sang chỗ khác, chỉnh lại ống tay áo, nàng cười rất thanh thản: “Hiện tại ta sống rất khá, tướng quân, ta sẽ không theo ngài đâu.”

Nàng mới vừa đi ra một bước, vạt áo bị kéo lại, cả người bị Nhiễm Mẫn kéo trở về.

Nhiễm Mẫn cúi đầu, không hề chớp mắt, âm trầm nhìn nàng chằm chằm.

Đột nhiên, Nhiễm Mẫn nói: “Nếu như thế, ta sẽ ở lại thêm mấy ngày.”

Đây không phải là lời tâm tình! Đây tuyệt đối không phải là lời tâm tình!

Trần Dung vừa mới ngẩng ra, sau đó mở to mắt, nàng theo phản xạ hét lớn: “Đừng!”

Nhiễm Mẫn cười lạnh, y giống như sói nhìn chằm chằm nàng, hỏi: “Vì sao lại đừng?”

Mặt Trần Dung trắng bệch, môi khẽ nhếch, lại nói không nên lời.

Nàng hiểu biết nam nhân này, y ở lại không phải đang đợi mình hồi tâm chuyển ý, mà là đang đợi Vương Hoảng. Y đã động sát tâm với Vương Hoảng!

Trong khi trái tim đang đập kịch liệt, Trần Dung bắt buộc chính mình tỉnh táo lại.

Nàng tự nói với bản thân: Nơi này là Kiến Khang, toàn bộ người ở đây đều là người của Vương Hoảng, dù Nhiễm Mẫn vũ lực cường thịnh cũng không thể động vào Vương Hoảng.

Nàng lại nghĩ: Tuy rằng Nhiễm Mẫn khiến người Hồ nghe tin đã sợ mất mật, nhưng ở trong mắt người Tần, y cũng chỉ là hán tử thô lỗ xuất thân không cao quý, ngay cả dòng họ cũng phải sửa lại. Y đi đến đây, không có thanh thế, nhất định không thể mang theo nhiều tinh binh, thật sự không đủ gây nên sợ hãi.

Nghĩ như vậy, chỉ có thể làm cho nàng thoáng an tĩnh lại. Nàng biết, Nhiễm Mẫn dùng mãnh phi thường cái thế, nếu y thật sự muốn giết một người bằng bất cứ giá nào, cho dù là hoàng đế y cũng giết được!

Lập tức, Trần Dung quay đầu nhìn về phía trước.

Nhiễm Mẫn mím chặt bạc môi, một cảm xúc phức tạp nói không nên lời trào dâng trong lòng. Nhìn cần cổ non mịn của nàng, trong nháy mắt, y rất muốn cắn mạnh một cái, giết chết phụ nhân vô tình khiến tâm mình rối loạn, lại không coi mình ra gì này!

Nhưng đồng thời ý niệm kia vừa xuất hiện trong đầu, lại trào ra một sự xúc động khác. Y muốn ôm nàng vào trong lòng, tiếp tục cầu nàng, nói cho nàng biết, mình nguyện ý giết Trần Vi, chỉ cần nàng cùng y rời đi.

Hai loại ý niệm giao chiến trong đầu, làm cho tay nắm thành quyền buông lỏng rồi lại nắm chặt, nắm chặt rồi lại buông lỏng, làm cơ bắp trên gương mặt y co giật.

Lúc này, Trần Dung đã đưa lưng về phía y, nhìn son cốt phía dưới mây mù quần quanh. Nàng nhẹ nhàng cười, đột nhiên nói: “Tướng quân không phải mới vừa hỏi ta, vì sao muốn xuất gia sao? A Dung còn chưa trả lời mà.”

Trần Dung rũ mắt, nhìn xuống mây mù biến ảo trong sơn cốc, chậm rãi nói: “Ta lựa chọn xuất gia, là vì người như ta, thân phận rất hèn mọn, diện mạo không tốt, rõ ràng không có phụ huynh để dựa vào, hai bàn tay trắng, nhưng lại luôn muốn độc chiếm sự sủng ái của nam nhân.”

Nàng ngoái đầu nhìn lại về phía Nhiễm Mẫn, tươi cười thân nhiên: “Tướng quân chẳng lẽ không phát hiện ra sao? Ngài và ta thật sự là cùng một loại người. Chúng ta đều là loại người nếu có được thì chỉ muốn toàn bộ người đó, nếu không, cho dù đến già, trái tim sẽ giống như bị gai đâm, vô cùng thống khổ.”

Nhiễm Mẫn nghe đến đó, lạnh lùng nói: “A Dung thật sự rất hiểu biết ta.”

Trần Dung nghe thấy ý trào phúng trong giọng nói của y nhưng nàng chỉ cười cười về tùy ý.

Nàng quay đầu nhìn về phía trước, thì thào nói: “Ta thất thân cho Vương Thất lang, cũng không phải bị chàng cưỡng ép. Mà là ngày ấy nhìn thấy tướng quân nạp Trần Vi, trong lúc hoảng hốt mất mát, xúc động trào dâng, ta tự tiến cử mà sinh ra kết quả đó.”

Một lời thốt ra, sắc mặt Nhiễm Mẫn bỗng trở nên xanh mét. Y nặng nề nhìn chằm chằm Trần Dung, cơ bắp trên mặt không ngừng co giật. Y vươn hai tay về phía cổ Trần Dung, nhưng khi bàn tay kia đặt tới gần người nàng, lại run run, không chịu được áp lực vào ngực nàng.

Y chỉ cần đánh nhẹ nhàng một chưởng, phụ nhân không biết cảm thấy thẹn, không biết tốt xấu sẽ ngã xuống sơn cốc, thì cốt không còn!

Lúc này, Trần Dung vẫn nhìn xuống sơn cốc, tựa hồ không biết phía sau Nhiễm Mẫn đã trở nên lạnh lùng, đằng đằng sát khí vươn tay ra.

Nhìn mây mù tụ tán, giọng nói Trần Dung nhẹ nhàng bay tới: “Ta thất thân cho chàng, chàng hứa cho ta địa vị quý thiếp. Nhưng mà A Dung biết, người như ta vừa tham lam lại độc ác. Ta đã yêu thương chàng thì không thể dễ dàng tha thứ chàng cưới thê, không thể dễ dàng tha thứ có một ngày, sẽ có chủ mưu cười ở trên đầu ta vùng tay múa chân. Ở trong đại gia tộc như Lang Gia Vương thị, nếu ta không thể dễ dàng tha thứ, hậu quả tất là tự chịu diệt vong.”

Nói tới đây, Trần Dung cười một cái, khàn khàn rồi nói tiếp: “Tướng quân nghĩ xem, nếu sớm hay muộn đều sẽ chết, vì sao ta phải khiến cho giữa hai người chúng ta ân oán nghĩa tuyệt chứ? Không bằng thừa dịp lúc chàng còn có tình có nghĩa với ta, ta quyết tuyệt rồi đi. Như vậy, ngay cả khi ta chết, chàng cũng sẽ nhớ ta cả đời.”

Nói tới đây, nàng lại nở nụ cười.

Sau khi bật cười vài tiếng, Trần Dung thì thào nói: “Đáng tiếc, ta không thành công. Nếu không thành, vậy thì xuất gia thôi. Bởi vậy, ta vẫn ngóng trông, vẫn khát vọng, tính kế. Ta không có lúc nào là không nhớ tới, phải như thế nào mới có thể nhìn thấy bề hạ, như thế nào mới có thể hướng bề hạ đưa ra yêu cầu này, lại nhận được sự cho phép của người.”

Phía sau Trần Dung, Nhiễm Mẫn thật lâu đều không có động tĩnh.

Y thu hai tay về, dờ dẫm, cứng ngắc trừng mắt nhìn Trần Dung, đến khi nàng nói cho hết lời, đến khi bốn phía tiếng người vang vọng, y mới nặng nề hỏi: “Nàng mê luyện hán như vậy sao?”

Trần Dung đưa lưng về phía của y khẽ nghiêng đầu, không chút để ý khẽ cười nói: “Luyện chàng ư? Không phải, ta mê luyện nhất là chính mình. Ta chỉ muốn làm cho nam nhân tao nhã vô song này, bởi vì cả đời không chiếm được ta, thì sẽ nhớ kỹ ta cả đời.”

Nàng nói tới đây, cũng không quay đầu đi, lười biếng cười nói: “Tướng quân không giết ta sao? Ta cần phải đi rồi.”

Dứt lời, nàng vung ống tay áo, thướt tha đi về phía con đường nhỏ bên trái.

Nàng đi từng bước một về phía trước.

Phía sau người nàng không có tiếng bước chân truyền đến.

Cũng không biết đi bao lâu, giọng của Bình ẩu vang lên: “Nữ lang, tại sao sắc mặt lại tái nhợt như vậy?”

Câu nói này khiến Trần Dung dừng bước chân cứng ngắc.

Nàng ngẩng đầu nhìn Bình ẩu.

Nhìn thoáng qua, Trần Dung chậm rãi quay đầu lại.

Trong tầm nhìn, bóng người trải dài, nhưng nam nhân cao lớn hiện ngang kia cũng không có ở đó nữa.

Bất tri bất giác, Trần Dung vươn tay áo lau mồ hôi lạnh trên trán. Chỉ hy vọng lời nói vừa rồi khiến cho Nhiễm Mẫn cảm thấy vì đã biết rõ dạng phụ nhân như mình, mạo hiểm ám sát Vương Hoảng thật là một chuyện không có lời.

Kỳ thật Trần Dung cũng biết, Nhiễm Mẫn là kẻ kiêu hùng, sau khi y cân nhắc lợi hại thì chắc gì sẽ đi giết Vương Hoảng. Có điều nàng không muốn mạo hiểm như vậy, nàng muốn làm ổn thỏa hơn một chút. Về phần chính nàng, cả đời này cũng cứ như vậy, chết hay sống, kỳ thật không khác nhau nhiều lắm.

Trên ngọn núi, Nhiễm Mẫn nhìn theo Trần Dung từng bước một rời đi.

Y đứng thẳng tắp, tua rú màu đỏ trên trán phiêu đảng trong gió đêm, gió thổi y bào của y bay phát phới.

Gió đêm rất lớn, cũng thực rét lạnh. Ánh mắt của y cũng rét lạnh như thế.

Y vẫn không nhúc nhích đứng ở trong gió đêm, tựa như một pho tượng ngàn năm không đổ!

Cũng không biết qua bao lâu, y cử động, từ từ cúi hạ thất lưng, từ từ vươn tay phải, nặng nề mà đặt lên ngực!

Nơi đó, có một loại cảm giác khó có thể nói thành lời cắn nuốt trái tim của y, đảo lộn ruột gan y, khiến y nuốt xuống chỉ cảm thấy đắng chát, làm y hít thở không thông!

Y nặng nề mà nhắm lại hai mắt.

Cũng không biết qua bao lâu, y khẽ hé bạc môi, thì thào nói: “Hắn là nên giết phụ nhân này!” Giọng rất nhẹ, đây là nói nhỏ với bản thân.

Nhưng mà, tiếng nói nhỏ vừa thổi vào trong gió đêm, y lại cười khò.

Tiếng cười khò càng lúc càng lớn.

Rồi đột nhiên, y cất tiếng cười to.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 151: Gặp Trần Vi

Trần Dung trở lại trong phòng, ngồi trên tháp một canh giờ.

Theo thời gian trôi qua, lòng của nàng càng ngày càng tĩnh lặng.

Nhìn thấy bên ngoài trăng tròn nhô cao, tiếng người bớt dần, Trần Dung thầm nghĩ: Nhiễm Mẫn nhất định đã đi về rồi.

Nàng nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, đi ra ngoài cửa, đi dọc theo thềm đá, theo hai hàng cây rậm rạp, theo con đường nhỏ bên phải. Con đường này, so với chỗ vừa rời gặp Nhiễm Mẫn cách nhau khá xa.

Phía sau tiếng người nói thình thoảng truyền đến. Trần Dung biết, mấy ngày nay người cầu kiến mình rất nhiều, đều do các quân sự cản lại. Nàng muốn yên tĩnh, Vương Hoảng sẽ để cho nàng yên tĩnh.

Lúc này, một loạt tiếng bước chân vang lên, tiếng bước chân kia nhẹ nhàng mà khéo léo, đồng thời lại vẫn có âm điệu thích hợp, giống như đang nhắc nhở nàng rằng có người đến.

Vừa nghe thấy âm thanh này, Trần Dung liền biết, hẳn là người của Vương Hoảng.

Nàng dừng chân, hỏi: “Chuyện gì?”

Bước chân kia dừng lại, giọng của Úng Cô từ sau lưng nàng truyền đến: “Bẩm tiên cô, ngày lúc hoàng hôn, phía sau núi có tiếng nam nhân cuồng tiếu vang ra.” Dừng một chút, nàng ta hỏi: “Tiên cô có biết đó là không?”

Nghe ngữ khí của nàng ta rõ ràng đã trông thấy Trần Dung và Nhiễm Mẫn ở chung một chỗ, cố ý tiến đến hỏi.

Trần Dung nhẹ giọng trả lời: “Y là một cô nhân.”

Trần Dung quay đầu, hai mắt sáng ngời nhìn Úng Cô, hỏi: “Ta muốn truyền tin cho lang quân các người, ai có thể đi?”

Úng Cô giật mình, đảo mắt liền cười nói: “Tiên cô nói đùa rồi, nếu lang quân phái chúng ta tới, chúng ta đã là người của người. Chúng ta sẽ không truyền lại tin tức.”

Nàng ta hiểu lắm, nghĩ rằng Trần Dung đang thử mình.

Trần Dung cũng không muốn nhiều lời, nàng quay đầu, thân nhiên nói: “Nếu như thế, vậy quên đi.”

Nàng cất bước đi về phía trước.

Ứng Cô ngẩn ra, sau đó nàng ta vội vàng đuổi theo, nhắm mắt theo đuôi phía sau Trần Dung. Ứng Cô lúng ta lúng túng hỏi: “Tiên cô tức giận sao?”

Trần Dung lắc đầu, ra lệnh: “Ta muốn đi một mình thôi.”

Đây là hạ lệnh trực khách. Ứng Cô lên tiếng đáp rồi đứng lại.

Mình nguyệt nhỏ lên cao, lạnh lẽo như nước.

Dưới ánh trăng, có bóng người thấp thoáng trong lùm cây, dài nhỏ thưa thớt. Gió thổi qua tiếng nước nổi vang lên không ngừng.

Trần Dung đi được chừng năm sáu trăm bước, nghe thấy tiếng người nói càng ngày càng xa xòì thì dừng chân, quay đầu lại.

Vừa quay đầu, nàng trông thấy trên đường nhỏ bên trái trong núi, một nữ tử đứng lên khỏi lưng đình, bước xuống phía dưới.

Trần Dung cũng không để ý, tiếp tục bước về phía trước.

Nhưng mới đi ra ba bước, Trần Dung cứng đờ, nàng quay phắt đầu nhìn về phía người kia.

Nàng ta yêu kiều như hoa lê, dung nhan tú uyển, làn da trắng nõn, dưới ánh trăng nhìn lại, còn có cảm giác lạnh lẽo..... Không phải là Trần Vi sao?

Trần Dung hí mắt, âm thầm đánh giá xung quanh.

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, không đúng, cách nơi này trăm bước có một hán tử đang ngồi trong lùm cây. Xem ra là hộ vệ của Trần Vi.

Nhiễm Mẫn thật sự sùng ái Trần Vi, dù nàng ta đi đến đâu, bên người đều phái hộ vệ bảo hộ. Kiếp trước, bên người nàng ta luôn luôn có một hộ vệ cùng hai tỷ nữ đi theo, vì vậy vài lần bản thân muốn xuống tay đều không tìm thấy cơ hội. Không thể ngờ rằng kiếp này cũng như vậy.

Trần Vi cúi đầu, không yên lòng đi tới, giống như cảm giác được ánh mắt của Trần Dung, nàng ta ngẩng đầu lên.

Bốn mắt nhìn nhau.

Trần Vi dừng chân.

Nàng ta hé miệng, ngậy ngốc nhìn Trần Dung, một hồi lâu, nàng ta kinh ngạc khẽ hỏi: “Sao muội lại ở đây? Nhiễm lang đâu? Không phải chàng đang tìm muội sao?”

Trần Vi vừa hỏi vừa nhìn quanh khắp nơi, tìm kiếm bóng dáng của Nhiễm Mẫn.

Trần Dung nhìn nàng ta.

Gió đêm thổi tới thân thể nàng lạnh lẽo.

Cảm giác lạnh lẽo này cũng thấm vào lòng của nàng. Trần Dung lẳng lặng nhìn Trần Vi, dưới ánh trăng, khuôn mặt của Trần Vi tinh tường hiện ra trước mắt nàng.

Sắc mặt của Trần Vi không tốt lắm, tái nhợt, cảm nhận hơn trước, trong đôi mắt dường như lúc nào cũng lấp lánh ánh lệ.

Nhưng mà gầy yếu, tiêu tụy như vậy càng khiến cho Trần Vi thêm phần mảnh mai, diễm đạm đáng yêu, giống như hoa lê gió vừa thổi qua sẽ rơi rụng là tả.

Lúc Trần Dung đang đánh giá Trần Vi, Trần Vi cũng đang đánh giá nàng.

Nàng ta nhìn Trần Dung từ trên xuống dưới vài lần, mắt hí lại, dùng tay áo che miệng, nhỏ giọng nói: “A Dung, chỉ mấy tháng không gặp, sao muội đã ăn vận như đạo cô rồi? Hi hi, nhưng dù muội làm đạo cô, so với trước kia còn đẹp hơn, còn khiến nam nhân yêu thích hơn.”

Nàng ta cười sung sướng, đi từng bước một tới gần Trần Dung.

Chỉ chốc lát, Trần Vi cách Trần Dung tầm năm bước thì dừng lại.

Nàng ta lại nhìn ngắm Trần Dung một lượt, hai tròng mắt cười hí một đường, thở dài: “Sau khi tỷ tỷ nghe thấy A Dung đi theo Vương Thất lang, trong lòng vô cùng hâm mộ. Ngay cả A Kỳ các nàng cũng rất hâm mộ muội. Chúng ta đều nghĩ rằng muội tới Kiến Khang, ở tại trong Lang Gia Vương thị phong lưu thiên hạ sống một cuộc sống khoái hoạt thần tiên. Nhưng lại không thể tưởng được, A Dung đã trở thành nữ quan.”

Nàng ta nhìn Trần Dung với vẻ thương hại, nhỏ giọng thở dài: “A Dung, muội thật đáng thương.”

Trần Dung vẫn lẳng lặng nhìn nàng ta, chờ nàng ta nói xong.

Đến khi lời Trần Vi thốt ra một hồi lâu, nàng mới mở miệng hỏi: “Nói xong chưa?”

Trần Vi ngẩn ra, hé cái miệng nhỏ nhắn nhìn Trần Dung.

Trần Dung cười nhẹ, nàng bình tĩnh nhìn Trần Vi, từ từ nói: “Mới vừa rồi, phu quân của tỷ, Nhiễm tướng quân tìm được ta, y muốn ta đi cùng y.”

Nghe đến đó, Trần Vi biến sắc.

Trần Dung mỉm cười, chắp hai tay sau lưng, từ trên cao trông xuống ngạo mạn nhìn Trần Vi, học bộ dáng của nàng ta, nhẹ giọng nói: “A Vi, về sau tỷ phải sửa miệng, phải gọi ta là chủ mẫu!”

“Phải gọi ta là chủ mẫu!”

“Phải gọi ta là chủ mẫu!”

Giọng rất nhẹ, nhưng hàm nghĩa rất nặng nề. Sắc mặt Trần Vi tái nhợt như tuyết, nàng ta rớt cuộc không cười nổi nữa, xông lên một bước, cầm ống tay áo của Trần Dung kêu lên: “Ngươi nói vậy, ngươi nói vậy! Phu chủ nói, ngươi đã ngủ với Vương Thất lang, chàng không cần ngươi nữa!”

Trong tiếng nói ghen ngào của nàng ta, một tiếng tiếp theo một tiếng, khiến son cúc hương ứng, một loạt tiếng bước chân ở trong sơn đạo bên phải đi về phía bên này truyền đến.

Khi Trần Vi đang vội vàng kéo tay áo Trần Dung, Trần Dung nhú mày, nàng giữ giữ ống tay áo, đẩy Trần Vi ra sau, Trần Dung nghiêng đầu nhìn Trần Vi như mắc bệnh tâm thần đang thét chói tai, lúc này Trần Dung nở nụ cười rất tươi.

Trần Vi vừa thét chói tai, liếc mắt một cái thấy tươi cười này của Trần Dung thì không khỏi tức hận. Nàng ta cắn chặt răng, vươn tay cào vào mặt Trần Dung, vừa xông tới đánh vừa thét to: “Tiện phụ không có mặt mũi này! Ngươi chết đi! Ngươi còn cười, ngươi còn dám cười sao? Ta, ta xé rách mặt của ngươi!”

Nàng ta điên cuồng mà xông về phía Trần Dung. Nhưng dù sao Trần Dung cũng có chút võ nghệ, làm sao có thể để nàng ta đến gần.

Ngay khi Trần Vi vừa xông tới, Trần Dung nhẹ nhàng rời khỏi vài bước, khẽ né qua.

Trần Vi lao đến không trúng, suýt nữa té ngã trên đất, sau khi lão đảo lao về phía trước vài bước, vội vàng ổn định thân hình, dòn dập thở dốc.

Thở dốc một lúc sau, nàng ta lại trừng mắt nhìn Trần Dung, khi đối diện với tươi cười kia của Trần Dung, Trần Vi bất buộc bản thân tỉnh táo lại.

Nàng ta chống hai đầu gối, vừa thở hào hển vừa trừng mắt nhìn Trần Dung, kêu lên: “Ngươi nói vậy! Phu chủ không ở cạnh ngươi! Nếu chàng muốn ngươi, lúc này nhất định sẽ ở bên cạnh ngươi! Ngươi nói vậy!”

Trong tiếng kêu của Trần Vi, Trần Dung vỗ tay mấy cái. Nàng vừa vỗ tay, vừa khen ngợi: “A Vi không ngu đâu, có thể đoán được là ta nói vậy!”

Lời này vừa thốt ra, Trần Vi ngừng lại.

Nàng ta kinh ngạc nuốt lời định mắng xuống, trừng mắt nhìn Trần Dung, sáng giọng vội hỏi: “Ngươi nói cái gì? Ngươi vừa rồi nói cái gì? Ngươi nói ngươi là nói vậy? Đúng hay không? Ngươi nói ngươi là nói vậy?”

Ngữ điệu vội vàng, thần sắc hoảng sợ mang theo vui mừng.

Nhưng Trần Dung đứng đối diện cũng giật mình, chỉ thấy nàng xuất thần nhìn Trần Vi, sau một lúc lâu, bật cười, thấp giọng lầm bầm: “Đáng thương như thế. Sống chỉ một đời để làm gì đây?” Giọng của nàng rất nhẹ, nếu như nói là châm chọc Trần Vi, không bằng nói là đang cảnh cáo chính nàng.

Trần Vi không nghe thấy, nàng ta cũng không để ý Trần Dung có châm chọc mình hay không, chỉ vội vàng tiến lên một bước, hỏi: “Câu nói vừa rồi của ngươi có ý tứ gì? Ngươi nói vậy đúng hay không? Phu chủ vốn là không cần ngươi đúng hay không?”

Một câu tiếp một câu, ngữ khí khấn trương mà cấp bách.

Trần Dung thương hại nhìn Trần Vi, trong sự truy vấn của nàng ta, nàng chắp hai tay sau lưng, như thần thái Vương Hoảng thường làm vân đạm phong khinh mỉm cười. Nàng gật đầu, trả lời: “Đúng, ta nói vậy. Phu chủ của ngươi sẽ không cưới ta.”

Trong vẻ mặt quá đổi vui mừng của Trần Vi, Trần Dung nhìn chằm chằm nàng ta, thấp giọng gọi: “A Vi!”

Giọng của nàng có chút nghiêm túc.

Trần Vi ngẩn ra, kỳ quái nhìn nàng.

Trần Dung nhìn chằm chằm nàng ta nói: “A Vi, ngươi không phải rất biết giả bộ sao? Nước mắt của ngươi nói rồi thì có thể rơi xuống.” Dưới vẻ mặt tức

giận của Trần Vi, Trần Dung tươi cười, nàng chậm rãi, gần từng tiếng nói: “A Vi, dùng nước mắt của ngươi, dùng sự đáng thương cùng ôn nhu của ngươi ôm lấy phu chủ của ngươi nhanh rời khỏi thành Kiến Khang này đi!”

Trần Vi lại ngẩn ngơ, theo bản năng cảm giác được, Trần Dung đang nghiêm túc nói những lời này nên lập tức bật cười một tiếng.

Lời trào phúng còn chưa thoát ra khỏi miệng, Trần Dung đã cúi đầu, dưới ánh trăng, nàng chậm rãi vuốt ve đầu ngón tay của mình, nhỏ nhẹ nói: “Phu chủ của ngươi nói, dù cho quá khứ của ta như thế nào, y vẫn muốn ta.”

Lời này vừa vang lên, mặt Trần Vi trắng bệch như tờ giấy, nàng ta lung lay thân hình như sắp ngã, chặt vật lui ra phía sau một bước.

Trần Dung không nhìn nàng ta, nàng vẫn dùng ngữ khí chậm rãi nói: “Y còn nói nguyện ý cưới ta.”

Lần này, Trần Vi phát ra một tiếng dường như nước nổ, dường như hận ý. Giờ phút này nàng ta cắn chặt môi dưới, mở to một đôi mắt đăm lệ, quật cường nhìn chằm chằm Trần Dung, chờ nàng nói tiếp.

Trần Dung mỉm cười, nàng không chút để ý tiếp lời: “Đối với ngươi, ta là người xuất gia được bề hạ ban cho, nhưng nói đến nói đi, đi theo phu chủ của ngươi, nam chinh bắc chiến, dãi gió dầm sương, làm sao được tốt đẹp như ở Kiến Khang chứ?” Nàng ngẩng đầu nhìn Trần Vi, nói: “A Vi, trên đời này, phu chủ ngươi là nam nhân duy nhất không để tâm ta là người xuất gia, cũng không để ý ta đã thất thân. Bởi vậy, nhanh chóng mang theo phu chủ ngươi rời khỏi Kiến Khang đi, trước khi ta hối hận thì hãy rời đi đi.”

Trần Dung khẽ nhếch khóe môi, vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu. Dưới ánh trăng, đôi mắt đen không thấy đáy của nàng trở nên sáng ngời. Dù là ánh mắt hay vẻ mặt, nàng đều khiến cho Trần Vi không thể nhận ra tâm ý chân thật, thậm chí không thể phân biệt rõ, lời này của nàng là thật hay giả.

Trần Vi cảnh giác trừng mắt nhìn Trần Dung, thấy nàng xoay người, không khỏi cất giọng hỏi: “Ngươi, ngươi, vì sao?” Nàng ta cắn môi, đuổi theo một bước, nghiêm túc hỏi: “Trần thị A Dung, ngươi lại có quý kẻ gì?”

Trần Dung quay đầu.

Về mặt của nàng có chút đậm mạc, có chút cao ngạo nhìn Trần Vi, nhẹ nhàng nói: “Không muốn rời đi thì thôi.” Dứt lời, nàng vung ống tay áo đi về phía trước.

“Đứng lại!”

Trần Vi vội đuổi theo, nàng ta đi theo sau lưng Trần Dung, hỏi cho rõ ràng: “A Dung, lời nói vừa rồi của ngươi là sự thật sao? Phu chủ của ta, chàng còn muốn ngươi sao?”

Trần Dung không quay đầu, nàng lạnh lùng trả lời: “Phu chủ của ngươi, chẳng lẽ ngươi không hiểu biết sao? Tình ý của y đối với ta thế nào, trong lòng ngươi không rõ sao?”

Lời này vừa thoát ra, Trần Vi dừng chân, Trần Dung đi được hai bước, nghe thấy phía sau sau truyền đến là tiếng nước nổ không thể kìm nén.

Trần Dung ngẩn ra, quay đầu lại.

Dưới ánh trăng, Trần Vi yếu đuối ngã ngồi trên mặt đất, dùng tay áo che mặt, thấp giọng khóc lóc. Nàng ta khóc hai vai run rẩy, bi thương mang theo thống hận, đúng là khó kìm lòng nổi.

Trần Dung đi đến trước mặt nàng ta.

Nàng từ trên cao nhìn xuống, thương hại nhìn Trần Vi, từ từ nói: “Cần gì phải bi thương như vậy? A Vi, kỳ thật ngươi không hề thương hận như trong tưởng tượng của mình đâu.”

Lời này của nàng là thoát ra từ phế phủ. Trần Vi tất nhiên không thêm quan tâm đến, nàng ta nước nổ nói: “Nhìn thấy ta thống khổ, ngươi vui vẻ đúng không? A Dung, ngươi cũng đừng đắc ý, ngươi, ngươi chính là người không có ai muốn! Ngươi đã xuất gia rồi!”

Trần Dung cúi mắt nhìn Trần Vi, nàng khẽ cười, chậm rãi nói: “Không sai, ta rất vui vẻ. A Vi, cả đời này, ngươi thua rồi! Từ nay về sau cho dù ngươi tìm mọi cách lấy lòng, phu chủ của ngươi cũng đã tâm ý khó an bình. Y không chiếm được ta, y bởi vì ngươi mà không chiếm được ta, loại hận khổ này, trong cuộc sống sau này, y sẽ chuyển tới trên người ngươi từng chút một! A Vi, ngươi xong rồi!”

Giọng nói lạnh lùng trào phúng, tựa như kim đâm.

Trần Vi rất muốn phản bác, nhưng không biết vì sao, phát ra từ cổ họng chỉ là từng tiếng nghẹn ngào. Dựa vào trực giác của nữ nhân, nàng ta biết lời này của Trần Dung không hề sai.

Trong khoảng thời gian ngắn, đủ loại không cam lòng, đủ loại khổ hận, đủ loại thương tâm, đủ loại mất mát đau đớn đều hóa thành nghẹn ngào.

Trần Dung cúi đầu, nàng vẫn không nhúc nhích đứng ở trong gió đêm, từ trên cao nhìn xuống, hờ hững nhìn Trần Vi khóc lóc nước mắt nhạt nhòa.

Sau một lúc lâu, Trần Dung thở dài một tiếng, xoay người bước đi.

Nàng vừa mới đi ra vài bước, đột nhiên nghe thấy trong rừng cây phía sau truyền đến một tiếng thờ dài.

Ngay lập tức, Trần Dung quay đầu lại nhìn xung quanh.

Một tráng hán xuất hiện trong tầm nhìn của Trần Dung. Tráng hán này có chút quen mắt, Trần Dung nhìn hắn vài lần, rốt cục nhận ra, hắn là một vị tướng quân từng làm xa phu cho Nhiễm Mẫn, tính cách có vẻ buồn cười thú vị.

Hóa ra là hán bảo vệ Trần Vi, Trần Vi này quả nhiên được sủng ái. Nhưng mà như vậy rất tốt, chỉ có người ngã từ trên tầng mây cao xuống, mới có thể xương cốt vỡ nát!

Tráng hán bước đến trước mặt Trần Dung. Đối diện với ánh nhìn chăm chú của nàng, hắn cung kính thi lễ: “Gặp qua.”

Trần Dung nhìn hắn, tâm khẽ động.

Tráng hán liếc mắt nhìn Trần Vi một cái, lại chuyển sang Trần Dung, hắn thờ dài một tiếng, rồi lại thờ dài một tiếng.

Trong vẻ mặt cảm khái của hắn, Trần Dung rũ mắt, nghiêm túc nói: “Vị tráng sĩ này, xin mang theo tướng quân nhà ngươi rời khỏi Kiến Khang đi.” Dừng một chút, nàng từ từ nói: “Kiến Khang có vẻ như phồn hoa, kì thực từng bước hung hiểm, tướng quân có chí hướng rộng lớn, đừng để bị chôn chân trong con thuyền nhỏ này.”

Dứt lời, nàng vung ống tay áo, xoay người bước đi.

Lời nói này của nàng dường như đang cảnh cáo, tráng hán rung mình, mặt nhăn mày rậm trầm tư.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 152: Trần Dung và Vương Hoảng

Sau khi Trần Dung đi được vài chục bước, nhện không được quay đầu, hướng tới hai người Trần Vi nhìn lại.

Lúc này Trần Vi đã đứng lên, nàng cúi đầu lấy tay áo lau nước mắt, gầy yếu ủy khuất.

Mà tráng hán kia đang đứng tại chỗ trầm tư.

Liếc mắt một cái, Trần Dung thu hồi ánh mắt, nhanh chóng trở về.

Đêm nay trôi qua hoàn toàn bình lặng.

Sáng sớm ngày hôm sau bắt đầu bằng sự ồn ào náo động, nghe động tĩnh bên ngoài, dường như là các quý tộc đến đây từng đám một.

May mắn, việc này đã có người Vương phủ xử lý.

Trần Dung rửa mặt chải đầu xong, hơi mệt mỏi, cũng vì ngày hôm qua cảm xúc phập phồng, nên nàng nằm trên tháp, nhắm mắt dưỡng thần.

Chỉ chốc lát, một loạt tiếng bước chân truyền đến. Bước chân nhẹ nhàng mà mau mắn, là Bình ầu.

Tiếng bước chân đi đến bên cạnh Trần Dung, sau khi bận rộn xong, Bình ầu cười nói: “Nữ lang, lại có một công chúa tới nữa.” Bà vui vẻ nói: “Công chúa này thật đúng là vừa xinh đẹp lại cao quý, hạ phó của nàng ta cung kính hỏi lễ, rất khách khí. Lão nô trước kia đều không nghĩ tới, có một ngày có thể gặp được công chúa hay quý nhân, bọn họ còn có thể đối với ta có lễ như vậy.”

Nói tới đây, bà nói thêm: “Đây đều là nhờ Thát lang chiếu cố.”

Thấy Trần Dung không để ý tới, Bình ầu chần chờ một hồi, bà bước tới gần Trần Dung, nhẹ nhàng hỏi: “Nữ lang?” Lời vừa thốt ra, bên ngoài lại trở nên ồn ào. Bình ầu vội vàng chạy ra ngoài cửa xem xét.

Chỉ một khắc, bà chạy về, cười nói với Trần Dung: “Là một tiểu thái giám, chắc chắn, nữ lang khẳng định chưa từng gặp qua nữ thiếu niên như vậy, nhìn diện mạo kia của hắn, chỉ sợ toàn bộ Kiến Khang cũng không có mấy nữ lang có thể so sánh được với hắn. Hắn đi cùng với công chúa, công chúa đối với hắn cũng là cung kính khách khí có lễ.”

Nghe Bình ầu bên người lúi rúi nói chuyện, Trần Dung đột nhiên ngẩng đầu nhìn bà, hỏi: “Hôm nay tâm tình của ầu rất tốt. Đã xảy ra chuyện vui gì sao?”

Bình ầu vội vàng lắc đầu đáp: “Không đâu, không đâu.”

Trần Dung cười, không nhìn bà nữa.

Thấy Trần Dung nhìn ngắm cảnh sắc bên ngoài cửa sổ mà ngẩn người, Bình ầu lại bận rộn một lúc rồi ngồi xuống phía sau nàng: “Nữ lang?”

Ngữ khí của bà ngập ngừng như có lời muốn nói.

Trần Dung khẽ lên tiếng: “Nói đi.”

Bình ầu do dự một hồi rồi lên tiếng: “Lão nô vừa rồi ở bên ngoài, nghe thấy đám quý nhân nói, Thất lang vì người lại xông vào Ứng vương phủ, bọn họ còn nói, hôm qua Cửu công chúa ngăn lại xe ngựa của Thất lang, trước mặt mọi người chất vấn Thất lang, người là gì của ngài ấy.”

Bình ầu nói tới đây, Trần Dung chậm rãi quay đầu lắng nghe.

Bình ầu cười rất thoải mái, bà khoái trá nói: “Đám quý nhân nói, Thất lang bật cười, chỉ nói một câu, trong lòng ngài ấy người là người đẹp nhất. Ngay lập tức đã khiến Cửu công chúa tức giận mà rơi lệ.”

Bình ầu nở nụ cười hai tiếng, nhìn thấy vẻ mặt Trần Dung trầm tĩnh, không nhận ra hi giận, thì không khỏi kinh ngạc hỏi: “Nữ lang, Thất lang tán thưởng người như thế, người còn không cao hứng sao?”

Trần Dung cười, thấp giọng nói: “Không, ta cao hứng.”

Nói là cao hứng, trên mặt nàng chỉ là tươi cười thản nhiên.

Bình ầu thấy dường như nàng không có hứng thú lắm, có chút kinh ngạc cũng có chút thất vọng, bà lại than thở: “Nữ lang được Thất lang ngưỡng mộ như thế, thật sự có phúc…… Lão nô còn ngóng trông, có một ngày bệ hạ sẽ cho phép nữ lang hoàn tục. Chờ hoàn tục rồi, nữ lang có thể vào phủ của Thất lang.”

Trần Dung nghe đến đó lại chỉ cười, tươi cười này vẫn rất đậm nhạt, dường như thế nào cũng không cảm thấy hứng thú.

Bình ầu thấy thế, thờ dài một tiếng.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân.

Hai người cũng không để ý tới.

Bình ầu còn đang nhìn Trần Dung, bà rầu rĩ nói: “Lần đó ở Ứng vương phủ, nếu không phải Thất lang tiến đến cứu giúp, hậu quả thật sự là không dám nghĩ tới. Lão nô còn tưởng rằng, nữ lang tiếp nhận người Vương phủ tới quản lý đạo quan, đó là đã đáp ứng tình cảm của Thất lang.”

Bình ầu lúng ta lúng túng nói: “Vừa rồi đám quý tộc cũng nói, nữ lang là ngoại thất mà Vương Thất phong lưu nuôi dưỡng ở đạo quan…… Lão nô nghĩ rằng, làm ngoại thất tuy rằng so ra kém quý thiếp, nhưng thắng ở tại đây. Hơn nữa chỉ cần Thất lang có tâm, cho phép nữ lang vì ngài ấy sinh một ra một nhi tử thuộc về dòng họ Lang Gia Vương thị, cả đời này của nữ lang cũng sẽ không sống uổng phí.”

Bình ầu nói tới đây, vẻ mặt chờ mong nhìn Trần Dung, chờ nàng trả lời.

Trần Dung liếc nhìn bà một cái, cười cười, quay đầu đi, rồi khẽ lắc đầu.

Bình ầu ngẩn ra, gọi: “Nữ lang?”

Trần Dung rũ hai mắt, nói: “Àu, ta chỉ muốn như thế này…… Thảm nghĩ cứ thế canh giữ nơi núi non chim ca này, im lặng vượt qua cuộc đời này!”

Những lời này trầm đĩnh tiệt tiệt!

Vừa dứt câu, Bình ầu vội kêu lên: “Nữ lang?” Bình ầu kêu to, làm người bên ngoài chậm rãi đi đến dừng chân.

Trần Dung nhìn Bình ầu, trong ánh mắt có ý cười, cũng có sự an ủi bà. Nàng nói: “Àu, chuyện của ta, về sau người đừng nóng vội thay, cũng đừng quản làm gì. Hết thấy ta đều có chủ trương.”

Nàng dừng một chút, lại cất giọng lạnh lạnh: “Không sai, Thất lang rất tốt với ta, chiếu cố đủ đường. Với chuyện Kiến Khang vương, nếu không phải có chàng tương trợ, nói không chừng trên đời này đã không còn ta nữa rồi.”

Trần Dung đứng lên, đi đến màn lụa mỏng bên cửa sổ, nàng nhìn cảnh xuân sắc xanh đậm nhạt đan xen bên ngoài, nói với vẻ trầm ngâm: “Chàng đối tốt với ta, ta nhớ rõ…… Lần đó khi ta và Thượng tẩu bị người ta lừa ra bờ sông ngoài thành, suýt nữa rơi vào kẻ xấu tay, đó là Thất lang có tâm, nửa đêm còn ra ngoài tìm ta, cứu ta.”

Nàng ôn nhu thờ dài một tiếng rồi nói: “Cả đời này của ta còn chưa từng được một nam nhân coi trọng, yêu quý như vậy. Cho tới bây giờ, đều là ta đem hết tâm tư…… Chưa từng có một người, vì ta nửa đêm chạy ra khỏi thành, tìm kiếm nơi hoang sơn dã lĩnh. Lúc ấy ta thật sự là say trong hạnh phúc.

Huống chi, chàng còn là Lang Gia Vương thị Thất lang cao quý bất phàm như vậy.”

Trần Dung nói tới đây, thì lại cười nói: “Chàng đối tốt với ta, ta vẫn nhớ rõ, vẫn đều nhớ rõ.”

Dừng một chút, tươi cười của Trần Dung nhạt dần: “Nhưng mà nhất mã quy nhất mã (một ngựa trả một ngựa, ý nói nợ cái gì trả cái đó, không muốn nợ nần)!” Nàng quyết đoán nói: “Ta nhận tình của chàng, nhưng ta và chàng từ nay về sau chỉ có thể coi nhau như bằng hữu. Âu, người quên chàng đi, cả đời này của nữ lang nhà người, chắc chắn chỉ làm nữ quan thôi. Qua một thời gian nữa, chờ Thất lang cưới thê tử, hoặc là có niềm vui mới, chờ tộc trưởng Lang Gia Vương thị lên tiếng, rút đám đạo cô, quân sự, hạ nhân này về, ta nghĩ khi đó, quý tộc trong thành Kiến Khang cũng sẽ không còn cảm thấy hứng thú với một phụ nhân nhỏ nhỏ như ta nữa đâu.”

Nàng nói tới đây lại có chút thoải mái: “Âu, tới lúc đó, chúng ta không cần cái gì cả, lẳng lẽ rời khỏi nơi này, tìm một tòa nhà ở nơi yên tĩnh. Sau đó, chúng ta lại cách xa Kiến Khang một chút, sẽ không để các quý tộc cảm thấy hứng thú, sẽ không bị xâm chiếm chỗ ở mà đặt mua chút điền sản. Khi đó tuổi của ta cũng đã lớn, diện mạo này cũng không còn gì đáng chú ý, chúng ta hẳn là có thể sống vui vẻ qua ngày.”

Nàng nói với vẻ hưng trí bừng bừng: “Âu, ta ngắm nghĩ lại rồi, lần này ta nhất định có thể được như ý nguyện.” Vừa nói, đôi mắt nàng sáng trong lưu chuyển, lúm đồng tiền như hoa quay đầu nhìn về phía Bình ầu.

Nàng khoải hoạt quay đầu lại.

Tươi cười của nàng còn giữ trên gương mặt, rạng rỡ như thế.

Sau đó, nàng đối mặt với Bình ầu, trông thấy nam nhân đang dựa vào cánh cửa, áo trắng như tuyết, tóc đen như mực, đang lẳng lẳng nhìn nàng.

Trần Dung ngẩn ngơ.

Nàng trừng mắt nhìn, lại trừng mắt nhìn, chậm rãi, tươi cười trên mặt nàng cứng đờ lại.

Nàng khẽ hé miệng nhỏ nhắn, ngạc nhiên nhìn nữ thiếu niên dựa cửa nhìn mình. Nhìn ngẩn, môi nàng khẽ mấp máy, thì thào nói: “Ta không biết chàng đã đến rồi.”

Một câu vừa mới thốt ra, Trần Dung suýt nữa tát cho mình một bạt tai: Thật là, không nghĩ cách cứu vãn, ngược lại còn nói ra như vậy!

Đứng cạnh, Bình ầu nhìn bên này, lại nhìn bên kia, rồi bà cúi đầu, lén lút đi ra ngoài.

Bà mới rời khỏi, nam nhân được nắng sớm vòn quanh thân nhiên tươi cười, chàng cong khóe môi, khẽ vung ống tay áo, từ từ đi về phía Trần Dung.

Nhìn thấy chàng đến gần, Trần Dung không tự chủ được lui về phía sau một bước, vừa lui, sau lưng đã chạm vào màn cửa sổ bằng lụa mỏng.

Không làm sao hơn, Trần Dung chỉ có thể cúi đầu xuống.

Mùi thơm ngát ập đến, nam nhân đi đến trước mặt nàng.

Ôn nhu nhìn nàng, giọng của chàng thanh nhuận thư hoãn, êm tai vô cùng: “Âo nào sao?”

Trần Dung gật đầu.

Chàng vươn tay thon dài nhẹ nhàng mon trón bả vai Trần Dung, ngón tay kia như chuồn chuồn lướt nước, chỉ lướt qua vai, rồi đặt lên bậu cửa sổ.

Trong lúc lơ đãng, chàng phủ bóng lên người nàng.

Chàng cúi đầu nhìn nàng.

Theo động tác của chàng, một lọn tóc đen rơi xuống, ôn nhu chạm vào hai má Trần Dung, giống như gần giống như xa.

“Khanh khanh.” Hơi thở ấm áp nhẹ nhàng khoan khoái của chàng thổi vào trên mặt nàng, dưới ánh mặt trời, khiến gáy nàng ngứa ngáy.

Vương Hoàng thờ dài một tiếng, nói với giọng vô cùng ôn nhu: “Suy nghĩ này của khanh khanh đã có từ lâu rồi, hiện giờ bị ta nghe thấy, phải làm sao bây giờ?”

Chàng cúi đầu xuống, chớp mũi khẽ chạm vào trán nàng, nói với vẻ an ủi: “Có phải khanh khanh lại đang nghĩ cách khác không?” Chàng mím môi, có chút bất đắc dĩ giải thích: “Khanh khanh đã biết con người của ta Việc này ta không biết cũng đành thôi, nhưng một khi đã biết, sẽ nhịn không được muốn nhúng tay, sẽ nhịn không được muốn an bài một chút.”

Chàng thờ dài một tiếng, có sự vô lực với bản thân tiếp tục nói: “Uhm, ngay cả gia tộc, bề hạ sẽ an bài thê tử nào đó cho ta, ta vừa nghĩ đến đêm đông phòng hoa chúc của ta, khanh khanh của ta ở đây vỗ tay tỏ ý vui mừng, rục rịch suy nghĩ tìm đường lui, ta sẽ không khoải hoạt, ta cũng không thích.”

Giọng của chàng thực ôn nhu, thật cẩn thận: “Khanh khanh, nàng nói làm sao bây giờ?”

Giọng của chàng đặc biệt ôn nhu, ngữ khí của chàng đặc biệt mềm nhẹ, nỉ non, trong sự mềm mại mang theo tính trẻ con, trong ôn nhu mang theo một loại tùy hứng.

Trần Dung vốn có tình cảm cảm thấy chột dạ với chàng, làm sao chịu được ngữ khí, lời lẽ như thế của chàng? Lập tức nàng đỏ mặt, co rụt người lại, dùng ống tay áo ôm đầu và mặt mình, Trần Dung buồn bực hết lớn: “Chàng, chàng xách xa ra một ít, còn nữa, đừng gọi ta là khanh khanh!”

Nói đến đây, Trần Dung quật cường ngẩng đầu trừng nhìn chàng cảnh cáo: “Vương Thất lang, hiện tại ta là nữ quan đã xuất gia! Không cho phép chàng gọi ta là khanh khanh!” Tiếng cảnh cáo vừa mới dứt, Trần Dung đã vỗ trang bán thân một lần nữa. Lập tức, nàng nghiêm mặt đứng thẳng.

Vừa muốn vươn tay đẩy Vương Hoảng ra, bên ngoài có tiếng bước chân truyền đến, ngay sau đó, Ứng Cô ở bên ngoài thưa bẩm: “Tiên cô, bệ hạ phái người đến đây, nói muốn đón người vào cung một chuyến.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153: Hoàng thất

Trần Dung mày nhú lại, theo phản xạ ngửa đầu nhìn về phía Vương Hoảng.

Vừa ngẩng đầu, nàng liền đối diện với hai tròng mắt sáng như nước, khi nhìn nàng, ánh mắt kia ôn nhu vô cùng. Trần Dung vội vàng cúi đầu tránh đi, thấp giọng hỏi: “Thất lang nghĩ rằng phải làm thế nào bây giờ?”

Vương Hoảng cười, cất cao giọng: “Thỉnh người tới chờ một chút, để A Dung tắm rửa thay quần áo.”

Ứng Cô nghe thấy giọng của Vương Hoảng, lập tức lớn tiếng đáp: “Vâng.”

Ứng Cô vừa lui xuống, Vương Hoảng cúi đầu nhìn về phía Trần Dung, ngón tay thon dài của chàng xoa gương mặt của Trần Dung, giọng nói thanh nhuận như nước: “Đừng sợ, có ta rồi.”

Giọng nói mặc dù thấp, nhưng thật sự ôn nhu vô hạn.

Trần Dung khẽ đáp: “Vâng.” Nàng nhẹ nhàng đẩy Vương Hoảng ra, đi về phía trước.

Vương Hoảng nghiêng đầu, hai tròng mắt trong suốt vô cùng, lẳng lặng nhìn bóng dáng nàng rời đi. Nhìn ngắm, ánh mắt của chàng không tự chủ được nhìn về phần lưng nàng. Lưng nàng thẳng tắp như thế, đúng là cứng ngắc thẳng tắp..... Phụ nhân này thật sự quật cường mà.

Trần Dung tắm rửa thay quần áo xong, đi ra cửa chính của đạo quan.

Bên ngoài, chiếc xe ngựa do hoàng đến phái tới đang đỗ ở đó, nhìn thấy nàng xuất môn, thái giám kia lớn tiếng kêu lên: “Khởi giá.”

Trần Dung hướng tới thái giám đó thi lễ, bước lên xe ngựa. Đến khi xe ngựa khởi động, Trần Dung vẫn quay đầu nhìn lại.

Vương Hoảng không thấy đâu.

Trần Dung thu hồi ánh mắt.

Xe ngựa chạy ra đạo quan, tiến vào ngã tư đường.

Trần Dung đã không nhớ rõ, bản thân đã bao lâu không ra đường phố..... Nàng biết diện mạo của mình rất dễ nhận ra, vì tránh phức tạp nên vẫn áp chế xúc động muốn được dạo chơi.

Xe ngựa chạy đến đâu, người đi đường cũng thế, kỵ sĩ cũng thế, xe ngựa cũng thế, tất cả đều nhường đường.

Lúc này, xe ngựa chạy qua Thụy Liễu Hạng, nơi này là chỗ mà nhóm nữ nhóm lầu xanh tiếp khách, cờ xí đủ màu điểm lệ tung bay trên lầu các, ở đó còn có một đám tiêu mỹ nhân tô son điểm phấn hoặc đậm hoặc nhạt.

Đám mỹ nhân đang dựa vào trên lan can, chỉ trò người đi đường phía dưới rồi vui cười. Ngay khi xe ngựa của Trần Dung chạy đến, một mỹ nhân lấy ra một cây tiêu ngọc bích, đôi mắt ẩn tình nhìn về phía trước, ai oán thổi tiêu.

Tiếng tiêu vang lên không lâu, một mỹ nhân diện mạo giống nàng ta như đúc xoay người tới gần. Nàng ta dựa vào mỹ nhân thổi tiêu kia, váy dài khẽ lướt, cất giọng ngâm nga: “Lang quân nhà ai nhan như ngọc, ý mã nam kiều xuân sam bạc?”

Lời ngâm nga của mỹ nhân này tiết tấu rõ ràng, hợp với tiếng tiêu, phảng phất giống như tiếng ca.

Bất tri bất giác, mọi người kể cả Trần Dung đều nhìn theo ánh mắt của mỹ nhân kia.

Bên trái, tiểu kiều lưu thủy, liễu rủ dưới ánh mặt trời.

Mà dưới tàng cây kia, quả nhiên có một thiếu niên mỹ mạo đứng tựa bên ngựa, làn da của cậu trắng trẻo, hai tròng mắt đen láy, môi đỏ mọng, mũi cao, trường bào áo dài, dáng người cao thon như liễu. Một đôi mắt tinh thuần, lẳng lẳng, có chút xuất thần nhìn về phía trước.

Thiếu niên này?

Trần Dung không khỏi nghiêng người về phía trước, xốc lên rèm xe định thần xem xét.

Mỹ mạo thiếu niên eo nhỏ như liễu, xinh đẹp động lòng người, không phải là Tôn Diễn sao?

Sao cậu lại đến đây? Đến đây lúc nào? Đúng rồi, khẳng định là đi cùng Nhiễm Mẫn. Cậu là đệ tử thế gia, có cậu ở đây, Nhiễm Mẫn ở Kiến Khang làm việc sẽ tiện hơn rất nhiều.

Nghĩ đến đây, Trần Dung không khỏi cắn môi: Nói như vậy, trong ngắn hạn, Nhiễm Mẫn sẽ không rời khỏi thành Kiến Khang ư? Vừa suy nghĩ, Trần Dung vừa tới gần rèm xe.

Vừa mới chuẩn bị để lộ hoàn toàn khuôn mặt của mình, để Tôn Diễn nhìn thấy, thì phía sau Tôn Diễn có một người đi tới. Người nọ là một thân vệ hàng năm đi theo bên cạnh Nhiễm Mẫn. Thân vệ đứng sau lưng Tôn Diễn, cùng cậu thấp giọng nói chuyện. Mới nói hai câu, gương mặt xinh đẹp tuyệt trần của Tôn Diễn sầm xuống, giữa hai hàng lông mày cũng nhíu chặt lộ vẻ nặng nề.

Mà xe ngựa của Trần Dung đã dần dần đi xa.

Trần Dung buông rèm xe, bật cười, nghĩ ngợi: Hiện tại coi như ta đã danh mãn Kiến Khang, nếu huynh ấy muốn tìm ta, tùy thời đều có thể tiến đến.

Nàng quay đầu, nhìn đám oanh oanh yến yến trên lầu còn đang tiếp đón Tôn Diễn, khẽ cong khóe miệng, một chút ám áp trào ra trong lòng.

Xe ngựa chạy về phía hoàng thành.

Càng tới gần nơi đây, phồn hoa tầng tầng lớp lớp, bốn phía xe ngựa càng đa dạng. Mỗi một chiếc xe ngựa chạy tới đều để lại mùi huân hương.

Cửa cung đang mở rộng.

Trần Dung hít một hơi, chỉnh trang xiêm y đầu tóc.

Đúng lúc này, một tiếng ca từ phía sau truyền đến. Bước chân trầm mà hữu lực đập trên tầng đá, phát ra cảm nhạc rất có tiết tấu. Trong tiếng nhạc, một giọng hùng hậu khàn khàn hát vang: “Hong lâu mỹ nhân nghiêng tụ chiêu, chu môn tửu nhục nhượng thành tao.”

Tiếng ca khàn khàn, rõ ràng là ca công tụng đức, nhưng đi đôi với tính đặc trưng của tiếng ca này lại có một loại cảm giác thể lương bất đắc dĩ.

Trần Dung quay đầu lại.

Nàng đối mặt là một bóng dáng tóc tai bù xù. Tầm lưng kia ngửa đầu, sau khi ngâm xướng câu đó hai lần, đột nhiên lên tiếng thét dài. Tiếng thét đó như bi như khóc, như ca như sầu.

Khi Trần Dung đang đánh giá, ngoài xe ngựa, giọng nói oán hận của thái giám truyền đến: “Lại là kẻ điên này của Hoàn phủ! Phi! Hiện tại dám ở ngoài hoàng thành xướng ca đảo loạn lòng người. Nhìn xem người còn có thể sống được vài ngày hay không!”

Giọng của thái giám kia có chút sắc nhọn, nghe qua cực kỳ chói tai. Trần Dung nghe thấy sự chán ghét trong giọng nói của hắn, không khỏi kinh ngạc thầm nghĩ: Hai câu thơ này, căn bản không hề mắng ai mà!

Khi Trần Dung vừa nghĩ như thế, chỉ thấy cửa cung phía trước bốc lên cát bụi. Một kỵ sĩ phóng tới cực nhanh, vó ngựa khấn trương dồn dập.

Ở nơi phồn hoa như Kiến Khang, ngay cả thiếu niên quý tộc đi đường đều thích được hạ nhân nâng đỡ. Khi nào thì gặp qua tiếng vó ngựa dồn dập như thế?

Không tự chủ được, hơn mười chiếc xe ngựa đồng thời xốc lên rèm xe, kinh ngạc nhìn về phía kỵ sĩ kia.

Kỵ sĩ kia phóng tới bóng người đang hát vang kia.

Cát bụi bốc lên xông thẳng tới. Ngay khi Trần Dung lơ đãng nhìn lại, hai mắt của nàng tức thì tròn to đến cực điểm!

Chỉ thấy kỵ sĩ vừa lao ra kia đang ép tới gần bóng dáng cất cao giọng hát, đột nhiên giương cung cài tên, trước mắt bao người bắn về phía lưng người nọ!

Trần Dung theo bản năng muốn thét chói tai, nằng vội vung tay che miệng.

Đồng thời lúc nằng làm động tác này, lập tức kỵ sĩ đã kéo căng dây cung!

“Vút –” một tiếng!

Tên lao vút tới!

Trong tiếng xé gió bén nhọn, tên dài như tia chớp xông ra, ‘Phập’, nó vũng vàng đâm vào phần lưng người đang hát vang kia! Tức thì, máu chảy như suối.

.....

Người điên kia lên tiếng thét dài, chậm rãi đứng lại, rồi chậm rãi quay đầu.

Gió thổi tung trường bào của hắn, thổi bay tóc rối của hắn, hiện ra gương mặt trẻ tuổi, ngũ quan trong sáng minh tú. Đây vẫn chỉ là một thanh niên chưa đủ 25 tuổi.

Hai mắt của nam tử kia sáng ngời vô cùng. Hắn nhìn chăm chăm kỵ sĩ phóng tên bắn lên mình, từ từ, hắn vung tay về phía sau, kéo mũi tên đang cắm trên lưng ra.

Máu tươi văng khắp nơi, nam tử kia cảm mũi tên đang cắm ở trên lưng kéo mạnh một cái.

Máu tươi văng khắp nơi, bốn phía trong xe ngựa truyền đến tiếng khóc nháo kinh hoàng. Trần Dung nghe thấy trong xe ngựa ở bên cạnh, một quý tộc tầm 30 tuổi co rúm người lại, hắn dùng hai tay áo ôm đầu, khóc nói: “Máu! Nhiều máu quá..... Ô ô, ta sợ máu, ta sợ máu mà.” Trong tiếng khóc, hai mỹ tửu xiêm y mỏng manh, ngực lộ ra một nửa đi lên, một người ra đằng trước, một người vung tay từ sau lưng, ôm hắn an ủi.

Sau khi nam tử kia vung tay kéo mũi tên ra, hai mắt nhìn chăm chăm kỵ sĩ, hắn cứ nhìn chăm chăm như thế, chậm rãi, hắn cảm mũi tên máu chảy đầm đìa đặt bên miệng.

Tức thì, máu tươi kia chảy vào trong miệng hắn.

Trong lúc đó, bốn phía tiếng nức nở, tiếng thét chói tai của các quý tộc càng vang vọng. Trong đủ loại tiếng kêu, Trần Dung ngửi thấy một mùi khai nồng, nằng quay đầu nhìn lại, chính là thái giám nghênh đón mình kia đang so vai rứt cổ, mà hạ thân hắn đã trở nên ướt đầm, trên đất còn có một vũng nước.

Nam tử kia đặt mũi tên đầy máu bên miệng liếm liếm, sau khi nuốt xuống vài giọt máu, hắn chậm rãi buông xuống.

Cứ cảm tên như thế, nam tử kia nhìn kỵ sĩ, nhìn về phía hoàng thành, đột nhiên, hắn cất tiếng cười to.

Theo tiếng cười to của hắn, miệng vết thương trên lưng máu chảy như suối, đảo mắt, trên bộ quần áo đã ướt đầm máu tươi.

Nam tử kia cường diện cuồng, cười cười, khoe mắt hắn thối ra hai giọt lệ.

Sau một lúc cuồng tiếu, nam tử kia kêu lên: “Chỉ hận anh em họ Tào kia! Chỉ hận anh em họ Tào kia! Nếu không phải hắn cùng với hai nhà Ngô Thục sống mãi với nhau, tận dụng hết huyết khí của Trung Nguyên ta! Nếu không phải hắn vô đức vô năng, không sinh ra được con cháu tài giỏi, không giữ được giang sơn Ngụy thị, sao có thiên hạ bản thủ như ngày hôm nay? Sao lại tùy ý để Tư Mã thị ngu xuẩn vô năng chỉ huy thiên hạ, đánh mất non sông? Ha ha ha!”

Nếu tiếng ca vừa rồi của hắn còn hàm súc, hiện tại trong lời nói, từng câu từng chữ đều chỉ thẳng vào đương triều!

Mặt kỵ sĩ kia đỏ phừng, hai chân kẹp lại, sau khi giữ vững thân người, hắn lại giương cung cài tên.

Nhìn mũi tên lạnh lẽo của kỵ sĩ kia giờ về phía mình, nam tử cười càng vang, theo âm điệu cười của hắn, tóc đen tung bay trong gió, thân hình cao lớn lung lay, như ngọc son băng giá.

Trong tiếng cười lớn, nam tử kia thét dài một tiếng, hắn khinh miệt liếc nhìn kỵ sĩ kia, kêu lên: “Tiểu đầy tớ! Ta đường đường là Trường Tô Hoàn thị, người không xứng đoạt tính mạng của ta!”

Trong tiếng cười cuồng ngạo, khinh bạc, nam tử kia xoay tay phải lại, mũi tên trong tay nhanh như chớp đâm thẳng vào ngực mình.

“Phập” một tiếng, mũi tên đâm máu lại nặng nề mà cắm trên ngực hắn.

Mà lúc này, mũi tên trong tay kỵ sĩ cũng đã thoát dây cung lao ra, cắm ở trên vai nam tử kia.

Lúc này, nam tử kia vẫn đang cất tiếng cười to. Có điều, hắn vừa mở miệng thì đã phun ra toàn máu tươi.

Cũng không biết qua bao lâu, tiếng cười to dần dần dừng lại. Chậm rãi, thân hình cao lớn của nam tử kia nặng nề ngã xuống, không hề động đậy nữa.

Mà chỗ hán ngã xuống, máu bắn tung tóe!

Nhìn chỗ nam tử kia ngã xuống, Trần Dung trong xe ngựa từ từ đứng lên, nàng hướng tới hán thi lễ, cúi đầu, nhắm hai mắt, nghiêm túc nói nhỏ: “Thiếp biết quân là anh hùng Hán gia.”

Bên ngoài xe ngựa là tiếng kêu to, tiếng khóc gào liên tiếp, còn có mệnh lệnh: “Mau, mau mau, đi mau!”

“Còn ở tại chỗ này làm gì? Đi thôi đi thôi.”

“Oa oa, ta muốn mẫu thân.”

“Đáng ghét, chảy nhiều máu như thế, thật là dơ bẩn.”

Trong tiếng kêu la hỗn loạn, Trần Dung nghe thấy một giọng nói trầm đục truyền đến: “Ở ngay bên đường bắn chết sĩ tộc ư? Không phải nói không được hành hình trước mặt mọi người sao? Ai, càng ngày càng rối loạn.”

Trong khung cảnh hỗn loạn, xe ngựa của Trần Dung lại khởi động.

Chỉ chớp lát, xe ngựa của nàng hướng tới cửa cung, chạy vào bên trong.

Khi xe ngựa càng chạy càng xa, bên ngoài ồn ào náo động cũng thê, máu tanh cũng thê, dần dần khuất nẻo, lọt vào tai chỉ là tiếng sanh nhạc cùng tiếng cười của nữ tử.

Xe ngựa chạy trên con đường rải đá rộng mở, rồi rẽ vào một rừng cây nhỏ.

Đến nơi này, cung nữ thái giám ra vào hai bên đường rõ ràng nhiều hơn. Trần Dung nhìn ngấm cẩn thận.

Đám cung nữ này, người người đều ăn mặc lòe loẹt, vô cùng hoa diễm. Đây mới chỉ là mùa xuân, xiêm y trên người các nàng đã vô cùng đơn bạc, yếm lót ngực bên trong kia, ngay cả màu sắc hoa văn đều hiện ra rõ ràng trong tầm nhìn của nàng.

Trần Dung ngửi thấy mùi hương nồng đậm tỏa ra từ người các nàng, nhìn xuân sắc quanh đây rồi thu hồi ánh mắt.

Xe ngựa vẫn chạy về phía trước.

Xuyên qua cây cối xanh rì, rừng đào còn chưa nở hoa, ở đình đài phía bên phải truyền đến một tiếng kêu sắc nhọn: “Đó là nữ tử nhà ai?”

Câu hỏi của thái giám kia tất nhiên ý chỉ Trần Dung.

Dẫn đường cho Trần Dung vốn là thái giám đầu lĩnh, nhưng vì quần bị ẩm ướt, hán vừa vào cung thì đã giao Trần Dung cho một tiểu thái giám, còn bản thân được bọn thái giám nâng đỡ rời đi.

Tiểu thái giám kia mới 15, 16 tuổi, hán nghe thấy tiếng hỏi sắc nhọn, lập tức rung mình, vội vàng thi lễ, cười tươi định mở miệng.

Cũng không chờ hán nói chuyện, người có giọng sắc nhọn đã không chút khách khí ra lệnh: “Đánh xe lại đây.”

Mệnh lệnh vừa dứt, xa phu không nói hai lời đánh xe ngựa, hướng tới lương đình.

Trong ngoài lương đình có năm sáu thái giám cung nữ đứng đó. Một người tầm 30 tuổi trắng trẻo mập mạp đang ngồi giữa đình đài.

Giờ phút này, kẻ mập mạp kia hai tay bắt lấy cánh tay của hai thái giám bên cạnh, gương mặt ửng hồng.

Mà dưới khó của hán, bên dưới trường bào rộng đang có cái gì đó nhúc nhích. Nhìn kỹ lại thì thấy lộ ra một bóng dáng tinh tế yếu đuối của nữ tử. Đường như, còn có thể trông thấy đầu nàng đang chuyển động.

Trần Dung chỉ liếc mắt một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ lên. Nàng hơi nhếch môi, nhanh chóng dời tầm mắt.

Mà lúc này, kẻ mập mạp kia hai chân dần dần banh thẳng, đột nhiên, hán kéo nữ tử dưới thân ra, nhấc hạ thân lên, đem vật kia nhét vào miệng nàng ta.

Trần Dung mím môi.

Lúc này, bên tai nàng vẫn đang quanh quẩn tiếng hát vang của nam tử Hoàn thị bị giết kia, lúc này, nàng cũng có một loại xúc động muốn cất cao giọng hét dài. Đây là một loại xúc động tuyệt vọng cùng bị thương.

Thái giám kia không biết nói câu gì, chỉ thấy kẻ béo trắng kia hữu khí vô lực, mỗi một phát phát tay, nói: “Mỹ nhân của Vương Hoàng sao? Không gặp, không gặp, hiện tại không muốn gặp.”

Hán vùng tay lên, vì thế xe ngựa của Trần Dung lại tiếp tục chạy tới chỗ của hoàng đế.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Vui sướng

Phòng ốc ở hoàng cung đều là lầu các làm bằng gỗ, tầng tầng lớp lớp, tinh mỹ vô ngần. Dọc theo đường đi, cây cối hai bên đường treo đầy vải lụa trắng hoặc phấn hồng cùng đèn lồng, còn có túi hương, trên đó thậm chí còn treo bình hồ lô, miệng hồ lô được mở nút, nùng hương phác mũi.

Chậm rãi, xe ngựa ngừng lại. Trần Dung nghe thấy tiểu thái giám cung kính nói: “Hoàng Vận Từ phụng chiếu tiến đến.”

Một hồi lâu, một giọng nói mang ý cười truyền đến: “Bệ hạ không ở đây, tiên cô tự đến Vân đình đi.”

Tiểu thái giám đáp vâng, vì thế, xe ngựa lại chạy về phía trước.

Chỉ chốc lát, tiểu thái giám ở bên ngoài kêu: “Tiên cô, phía trước là Vân đình rồi.”

Trần Dung lên tiếng, được hán đỡ bước xuống xe ngựa.

Chỗ nàng đến là một hoa viên, bên ngoài hoa viên là đủ loại cây lê cây đào, mà vây quanh hai loại cây này vào giữa là từng gốc cây chường cây dong cây tùng cảnh lá sum suê.

Trần Dung nghiêng đầu nhìn lại, liếc mắt một cái thì trông thấy trong đám lá cây tùng thấp thoáng một đình đài.

“Tiên cô, bệ hạ nói, người tự đi trước đi.” Tiểu thái giám thấy Trần Dung vẫn đứng yên đó thật lâu, lập tức nhắc nhở.

Nơi này vẫn là đầu mùa xuân, nhưng trong hoa viên rừng cây đã cực kỳ sum suê. Đi qua đường nhỏ ngoằn ngoèo, Trần Dung có chút kinh ngạc.

Nơi này thực im lặng, chung quanh không có thái giám cũng không có cung nữ.

Nàng chần chờ một hồi, mới lại đi tiếp.

Chưa đến một khắc, một đình đài xuất hiện ở trong tầm nhìn của nàng. Dưới cây cột bên trái của đình đài có một người đang ngồi đó.

Trần Dung nhẹ bước đến gần.

Người này mặc trường bào sắc đậm, đội mũ bạch ngọc, rất có tinh thần.

Hắn đang ngồi xổm trên đất, cầm trong tay một nhánh cây, chuyên chú nghịch gì đó.

Trần Dung lặng lẽ ló đầu, nhìn ngắm một lúc, lập tức nhận ra, người này đúng là bệ hạ.

Cũng không biết đang đùa cái gì mà lại nghiêm túc như thế?

Trần Dung bước lên phía trước hai bước, cúi đầu đứng ở một bên.

Nàng cúi đầu, vẫn không nhúc nhích, bốn phía chim hót chiêm chiếp, qua hồi lâu, cũng không thấy bóng dáng bận rộn kia phát hiện ra mình.

Trần Dung do dự một chút, nàng nghiêng đầu, suy nghĩ tới tình cảnh gặp hoàng đế lần trước kia. Chỉ chốc lát, nàng nhắc chân, bước tới sau lưng hoàng đế.

Trần Dung lại ló đầu xem xét.

Ôi, hoàng đế này đang nghịch con kiến sao.

Tay trái hắn cầm một nhánh cây không ngừng đẩy con kiến đang muốn chui ra ngoài ổ dưới cột đá trở về. Tay phải thì cầm chén ngọc, đem từng hột com để bên ngoài ổ.

Hắn chơi thật sự chuyên chú, mắt cũng không hề chớp.

Trần Dung nhìn ngắm, không khỏi cảm thấy buồn cười. Nàng nhẹ bước lên phía trước, ngồi xổm xuống bên cạnh hắn, cùng hắn nhìn con kiến này.

Hoàng đế buông cành cây, con kiến chuyển nửa ngày, cũng chỉ là xoay qua xoay lại. Thấy bọn nó chậm chạp không trở về ổ, hoàng đế không khỏi có chút sốt ruột. Lập tức, hắn từ trong chén lấy ra mấy hột com, lấp đầy miệng ổ kiến.

Tức thì, hắn cảm giác được bên cạnh ấm áp, liền nghiêng đầu qua.

Lần này, hắn đối mặt với Trần Dung cũng đang nghiêm túc nhìn đàn kiến, ngón tay trắng nõn vun bùn trên mặt đất, nhót con kiến lại.

Hoàng đế nhìn về phía mấy con kiến chỉ xoay quanh rồi nói: “Như vậy không vậy khốn được chúng nó!”

Hắn vừa nói, vừa nắm thêm bùn, ở chỗ Trần Dung vun bên ngoài tạo nên một tường đất, sau đó hắn nhe răng, vui vẻ cười nói: “Như vậy mới được.”

Trần Dung suy nghĩ một hồi, nói: “Tường không đủ cao.” Có hai con kiến đã bò lên trên tường đất, đang chuẩn bị bò xuống dưới.

Hoàng đế vừa thấy, vội vàng lại đắp thêm bùn, vừa làm, hắn vừa hỏi: “Nàng đã ăn cơm chưa?”

Trần Dung cũng cầm một nắm bùn, cẩn thận sửa tường đất lại, lắc đầu nói: “Đang muốn ăn, người của ngài tới gọi, rất đói bụng rồi.”

Lời này vừa nói ra, hoàng đế ha hả cười, hắn vỗ hai tay, kêu lên: “Ta mời nàng ăn.”

Trần Dung cười nói: “Được.”

“Đi thôi.”

Hoàng đế đứng lên, cầm bàn tay nhỏ bé của Trần Dung.

Trần Dung tùy ý để hắn nắm, nàng nhìn hoàng đế hai mắt sáng ngời, gương mặt trắng trẻo lộ ra ngây thơ, thầm nghĩ: Lúc này bệ hạ thật đúng là một hài đồng.

Nàng tình tường cảm giác được, giờ phút này hoàng đế, cho dù cầm tay nàng, cũng không có suy nghĩ về nam nữ tình trường.

Hoàng đế nắm tay Trần Dung đi được mấy chục bước tới bên một hồ nước.

Bên hồ nước có mười mấy thái giám thị vệ cung nữ đứng trang nghiêm ở đó. Khi hoàng đế và Trần Dung lại đây, bọn họ đồng thời cúi đầu, đứng im như tượng gỗ không hề nhúc nhích.

“Trẫm đói bụng.”

“Vâng.”

Trong tiếng đáp chỉnh tề, các cung nữ bưng tới khăn mặt chậu nước để hoàng đế và Trần Dung rửa tay, sau đó là dòng người như nước chảy mang tháp và thực hộp đến.

Trần Dung tựa hồ không chú ý tới, giờ phút này chính mình vẫn đang nắm tay hoàng đế, cũng không chú ý tới, đám cung nữ thị vệ thường thường lên lút liếc nhìn bọn họ tay nắm tay một cái.

Nàng cao hứng nhìn mặt hồ nước gọn nhộn nhạo, nhìn trên mặt hồ dương quang chiếu xạ ra loang lổ bạch quang, cười nói: “Bệ hạ, qua một tháng nữa nơi này khẳng định rất đẹp, có hoa đào hoa lê làm bạn, có liễu rủ bạch dương tôn vinh lẫn nhau.”

Nàng quay đầu lại, hướng tới hoàng đế nghịch ngợm mở to mắt nhìn, cười hi hi nói: “Đi đôi với ánh tịch dương cùng ban mai đầy trời, nếu chơi thuyền sẽ là cảnh đẹp tới mức nào?”

Hoàng đế theo ánh mắt của nàng nhìn về phía mặt hồ, hắn ngả người nằm xuống đất, vươn tay nhặt một chiếc lá bên cạnh lên che mắt, nói thầm: “Đẹp thì đẹp nhưng lại không thú vị.”

Trần Dung nghiêng đầu, chậm rì rì nói: “Làm sao có thể không thú vị đây? Trong nước có cá bơi lội, dưới tàng cây có kiến thành đàn, trong rừng có chim chóc ca xướng, rất náo nhiệt mà.”

Dưới lá cây, hoàng đế hé miệng cười, lộ ra hàm răng tuyết trắng.

Hắn không trả lời Trần Dung, cất cao giọng, quát: “Đi xa chút, đều đi xa chút.”

“Vâng!”

Tiếng bước chân vang lên, mọi người thối lui ra phía sau. Ngay cả đám cung nữ đang bày rượu thịt cũng dừng động tác.

Trần Dung thiết tha nhìn bàn tiệc đầy đặn kia, nói thầm: “Ta còn đang bị đói bụng mà.”

Lời này vừa thốt ra, hoàng đế để lại là ha hả cười, hắn đắc ý nói: “Vậy nàng chịu đói đi.”

Trần Dung ngẩn ngơ.

Hoàng đế bỏ lá cây xuống, thoáng nhìn qua Trần Dung đang ngây ngốc, lại bật cười.

Trong tiếng cười to, hắn lại cảm lá cây lên che mắt, nói: “Trẫm từ khi ra đời tới nay, còn chưa từng nói chuyện với người có xuất thân như nàng. Thật không ngờ, nữ lang hàn vi lại là người sinh động như thế. Nhân lực của Vương Thất thật khá.”

Trần Dung ngẩn ra.

Nàng nhẹ nhàng cười nói: “Không phải có người đã nói rồi sao? Đại bàng có sự tiêu dao của đại bàng, chim sẻ có sự khoái hoạt của chim sẻ.”

Hoàng đế lại là ha hả cười.

Đột nhiên, hắn nghiêng người ngồi dậy.

Theo động tác của hắn, lá cây rơi xuống.

Hoàng đế quay đầu nhìn Trần Dung, hắn mở to mắt nhìn, sau khi liếc qua bốn phía, hắn dựa sát vào Trần Dung, lén lút nói: “Nói thật...” Dừng một chút, giọng của hắn càng thấp: “Nàng còn chưa đến Kiến Khang, trẫm đã nghe qua về nàng, rất muốn gặp mặt..... Bọn họ nói, có một nữ lang hàn vi, diện mạo xinh đẹp, lại có dũng khí của trượng phu.”

Nói tới đây, hắn đột nhiên dừng lại, trừng mắt nhìn, nói với Trần Dung: “Đánh giá như vậy, nàng có thích không?”

Trần Dung mở to mắt nhìn, đối diện với ánh mắt của hắn, nàng lại càng mở to mắt. Có lẽ là phúc chí tâm linh, Trần Dung nhếch miệng, nói với ngữ khí bất mãn, rầu rĩ: “Bệ hạ rõ ràng muốn nói là có một nữ lang hàn vi khi người Hồ vây đồ thành Mạc Dương đã cùng Vương Thất trải qua hoạn nạn. Nữ lang này bộ dạng phong tao, Vương Thất thật sự có điểm phúc.”

Hoàng đế ngẩn ngơ.

Hắn trừng mắt nhìn Trần Dung.

Bỗng nhiên, hắn cất tiếng cười to.

Vừa rồi hắn luôn luôn cười, nhưng lúc đó hắn cũng không chút để ý, chỉ có giờ phút này, mới là thật sự cất tiếng cười to.

Trong khoảng thời gian ngắn, bốn phía cung nữ thái giám đều nhìn về bên này.

Hoàng đế vỗ đùi một cái, vui vẻ nói: “Tiểu cô này, ha ha, thật đúng là trí tuệ!”

Tiếng nói vừa dứt, hắn thấy Trần Dung có vẻ buồn bực thì lại cất tiếng cười to.

Vui vẻ một lúc, hoàng đế nhếch miệng cười nói: “Cao hứng không? Một nữ lang hàn vi nho nhỏ, vậy mà mọi hành động lại kinh động thiên tử, có phải thực sự thỏa mãn thực sự vui mừng hay không?”

Trần Dung cũng chỉ thờ dài một tiếng.

Nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt u buồn nhìn trời xanh mây trắng, nói với ngữ khí vô song bi phần, vô song tiếc hận: “Nếu sớm biết rằng bệ hạ đã chú ý ta, khi Trần thị A Dung ta mới gặp thiên nhan, khẳng định sẽ không cầu bệ hạ cho phép ta xuất gia, mà là cầu bệ hạ ban hạ thánh chỉ, đem ta tứ hôn cho Vương Thất. Ai, biết vậy đã chẳng làm thế này.”

Lời này vừa thốt ra, hoàng đế đầu tiên là ngẩn ra, đảo mắt lại phá lên cười.

Có điều lúc này, hắn chỉ nở nụ cười một tiếng.

Lại ngả lưng nằm xuống đất, hoàng đế nhặt chiếc lá đặt lên mắt. Hắn nhếch miệng nói: “Nàng không cần nhắc nhở trẫm!”

Giọng của hắn có chút tức giận!

Tức giận này thỉnh thoảng xuất hiện, Trần Dung không khỏi cả kinh.

Đã thấy hoàng đế cầm giận ném lá cây ra xa, rầu rĩ khẽ nói: “Trẫm biết nàng là người của Vương Thất! Hừ!”

Nói tới đây, hắn xoay người, đưa lưng về phía Trần Dung, hờn dỗi giống như hài tử.

Trần Dung đầu tiên là cả kinh, đến khi nhìn thấy thần thái động tác của hắn, lại cảm thấy buồn cười.

Nàng cũng nhếch miệng, rầu rĩ nói: “Ta còn nghĩ rằng bệ hạ sẽ cao hứng mà.” Nàng nói tới đây, hoàng đế đưa lưng về phía nàng thẳng lưng, hai tai cũng dựng lên.

Trần Dung cười, tiếp tục êm tai nói: “Nghĩ tới ngày ấy, nếu trước mặt mọi người mà tứ hôn, Lang Gia Vương Thất khẳng định sẽ tròn mắt há hốc mồm, hẳn khẳng định sẽ nhìn ta, lại nhìn bệ hạ, nhìn ta, rồi lại nhìn bệ hạ.....”

Trần Dung dùng một loại ngữ khí sinh động lập lại tình cảnh trong tưởng tượng. Lắng nghe, hoàng đế nhin không được cười ra tiếng. Hẳn đầu tiên là thấp giọng cười, nhưng vừa nghĩ đến cảnh tượng đó, hẳn là Lang Gia Vương Thất kia không tin vào lỗ tai của chính mình, rồi các quần thần cùng đám quý tộc hai mặt nhìn nhau, đám hủ nho tròn mắt há hốc mồm thẳm mẳng là hoang đường, liền cảm thấy rất thú vị, hơn nữa càng nghĩ càng thú vị.

Hoàng đế lại cười ha hả, liên tục nói: “Không sai không sai, rất thú vị!”

Hoàng đế có tâm tình vô cùng tốt, hẳn xoay người lại đối mặt với Trần Dung, hai mắt trong suốt nghiêm túc đánh giá nàng, hoàng đế hướng tới gần nàng, thấp giọng nói: “A! Thời điểm không có ai, nàng gọi ta là Tư Mã Chương đi, ta thích nghe vậy!”

Trần Dung gật đầu.

Hoàng đế lui về phía sau, ho khan một tiếng, nghiêm túc nói: “Người đâu, dọn đồ ăn!”

Mệnh lệnh vừa vang lên, người đứng cách đó hơn năm mươi bước, tựa như đầu gối bắt đầu động đậy.

Rượu thịt được bày lên liên tiếp.

Sau đó, Trần Dung ngồi đối diện với hoàng đế, hoàng đế vươn chiếc đũa, gắp một viên thịt đưa đến bên miệng, tự mình bung lên đồ ăn, rồi đặt trước mặt Trần Dung, lưng búng nói: “Ăn ngon lắm, nàng nếm thử đi.”

Trần Dung lên tiếng, ném hai miếng rồi liên tục gật đầu.

Chỉ chốc lát, hoàng đế uống rượu, lại hỏi: “Đồ ăn trong cung thế nào?”

Trần Dung phun từ không rõ trả lời: “Rất ngon.” Nàng gật đầu, nói: “So với bên ngoài ngon hơn.”

Hoàng đế nghe vậy, lại lên tiếng cười.

Một hồi, hẳn tự mình rót một cái chén ngọc, bên trong là nước rượu màu vàng nhạt, nói: “Nếm thử.”

Chờ Trần Dung uống một hớp lớn, hẳn hỏi: “Tư vị thế nào?”

Lúc này Trần Dung đang gian nan nuốt xuống, nghe vậy, nàng mang vẻ mặt đau khổ trả lời: “Đắng chát quá.” Dừng một chút, nàng bổ sung một câu: “Giống như nước đun sôi từ cặn rượu vậy.”

‘Bộp bộp’, hoàng đế vỗ tay mừng rỡ, hẳn cười đến hai mắt đều hí thành một đường, vội vàng nuốt xuống đồ ăn trong miệng, hẳn dựa sát vào Trần Dung, lên lút nói: “Đây vốn là nước đun sôi từ cặn rượu.”

Trong ánh mắt mờ lớn của Trần Dung, hẳn chậm chậm nói: “Trăm mỗi lần mở tiệc chiêu đãi cung phi đại thần thì luôn làm bộ uống rồi khen ngon..... Nàng đoán xem, sau đó thế nào?”

Trần Dung ngẫm nghĩ, hỏi: “Có phải nhóm cung phi đều yêu thích hay không?”

Hoàng đế dùng sức gật đầu, hẳn hí hai mắt tươi cười khả cúc nói: “Sau khi trăm làm như vậy vài lần, mỗi khi các nàng có yến tiệc, nếu thấy có rượu này đều phải uống một chén..... Nàng cũng nếm thử rồi đó, rượu này rất đắng chát, sau khi bọn họ uống vào cũng không còn thấy thèm ăn nữa. Ài, trong hai năm nay, không biết có bao nhiêu mỹ nhân bị gầy đi mất rồi.”

Trần Dung ngần ngại, đảo mắt, nàng lấy tay áo che miệng, rót cuộc nhin không được khanh khách nở nụ cười.

Nụ cười này của nàng đưa tới vô số ánh mắt chú ý.

Bữa cơm này hai người ăn ước chừng mất một nửa canh giờ. Đồ ăn vừa nguội đã được hâm nóng, hâm nóng rồi lại bị nguội.

Bất tri bất giác, hai người cũng càng dựa vào gần hơn. Nghe bệ hạ cửu ngữ chí tôn nhất nhất kể lại mọi chuyện của bản thân từ nhỏ đến lớn, Trần Dung ôm bụng cười suýt nữa không thở nổi.

Trên con đường nhỏ.

Tiểu thái giám cung kính đi ở phía trước, nói: “Lang quân, bọn họ là ở chỗ này.”

Dứt lời, hẳn lui về phía sau nửa bước, để mỹ thiếu niên áo trắng như tuyết, trường bào dài, phiêu nhiên như tiên lướt qua mình, xuyên qua đám cây liễu đi tới.

Mỹ thiếu niên vừa mới tới gần thì nghe thấy tiếng cười to truyền đến.

Đây là tiếng cười của hoàng đế, hân rất rõ ràng.

Nhưng mà, trong tiếng cười của hoàng đế, không ngờ còn có một giọng nữ thanh duyệt vì mỉ!

Giọng nữ này cười rất vui vẻ.

Bước chân của mỹ thiếu niên không khỏi chậm lại.

Đúng lúc này, mỹ thiếu niên đi tới chỗ cách hai người chưa đến 20 bước đang định lộ diện thì nghe thấy hoàng đế gọi: “A Dung.”

Trần Dung mỉm cười quay đầu, khóe mắt nàng vì cười mà lấp lánh ánh lệ. Lệ càng làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của nàng, xinh đẹp đến cực điểm.

Hoàng đế nhìn Trần Dung như vậy, ánh mắt thất thần, bất tri bất giác, hân dựa sát vào nàng hơn một chút, nói với giọng vừa ôn nhu vừa nghiêm túc: “A Dung, nữ lang như nàng, trăm bình sinh ít thấy. Không bằng, nàng gả cho ta đi.”

Dưới ánh mặt trời, hân lộ ra hàm răng tuyết trắng, cười rất rạng rỡ: “Lang Gia Vương Thất không thể cưới nàng làm thê, trăm lại không để ý. Nàng chờ hai ba năm, trăm sẽ phong cho nàng làm hoàng hậu. Như thế nào?”

Giọng của hoàng đế thanh thanh lạnh lạnh, tươi cười rạng rỡ, như hoa nở rộ trong mùa xuân, như thái dương mùa hè, sáng ngời, trực tiếp, chói rọi nóng bỏng, đâm vào lòng vào mắt người.

Dưới tàng cây liễu, mỹ thiếu niên vừa định bước vào lại dừng chân đứng yên lặng.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Tình chân tình giả

Chậm rãi, Vương Hoàng cười cười.

Chàng bước ra một bước rồi gọi: “Bệ hạ.” Sau đó thì lễ, Vương Hoàng tao nhã nói: “Vương Hoàng gặp qua bệ hạ.”

Giọng của chàng làm hai người bừng tỉnh. Trần Dung đang cười vui vẻ ngẩn ngơ quay đầu nhìn về phía chàng. Mà ở bên cạnh nàng, hoàng đế cũng là tươi cười cứng nhắc trông mắt nhìn Vương Hoàng, vẻ mặt không vui không cần phải nói rõ.

Vương Hoàng chậm rãi mà đến, trên mặt chàng mang theo ý cười thần nhiên, có chút cung kính, cũng có chút tùy ý.

Liếc nhìn Trần Dung ngồi ở bên cạnh hoàng đế một cái, khóe miệng Vương Hoàng khê cong, chàng nhìn chăm chăm hoàng đế, từ từ nói: “Hoàng Vận Tử là danh hào bệ hạ ban cho, không thể vui đùa.”

Giọng của chàng rất nhẹ, thực ôn hòa, tươi cười thực tùy ý, khóe miệng khê nhếch.

Dù là hoàng đế hay là Trần Dung đều tinh tường cảm giác được, trong lời này của chàng mang theo uy hiếp.

Hoàng đế ậm ừ một tiếng, hân lặng yên hiểu ra vỗ vỗ cái trán của mình, kêu lên: “Lại có việc này sao? Đúng rồi đúng rồi, A Dung đã bị trăm hạ lệnh xuất giá.”

Hân nói tới đây, quay đầu lại, sau khi nghiêm túc đánh giá Trần Dung một phen, hoàng đế vỗ đùi một cái thật mạnh, kêu lên: “Có biện pháp rồi!”

Hân hướng tới gần Trần Dung, nhỏ giọng tế khí giải thích: “A Dung không biết đúng không? Toàn bộ thiên hạ đều nói trăm là hôn quân, là người đứng đầu về hồ nháo hoang đường.” Hai mắt hân phát sáng, nghiêng đầu, nói với vẻ hứng thú: “Nàng nói thử xem, nếu hoàng hậu của trăm chính là một nữ quan, không phải chưa từng có ai làm như vậy sao? Có phải sẽ khiến thiên hạ khiếp sợ hay không?”

Nói tới đây, hoàng đế liếc nhìn Vương Hoàng một cái, nói với chàng đang nở nụ cười gượng gạo: “Thất lang không biết trăm sao. Người như trăm, phạm là thể nhân khinh thường không cho phép lại càng thích động vào! Bằng không, sao có thể xứng với danh xưng đứng đầu về hoang đường đây?”

Hân nói tới đây, giống như nhớ tới cái gì, quay đầu lại, ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chăm Vương Hoàng, đột nhiên hỏi: “Hay là Thất lang vì A Dung mà đến?”

Hân trừng mắt nhìn Vương Hoàng, kéo Trần Dung ra phía sau, nhíu mày, nghiêm túc nói: “Phụ nhân này có thân phận ti hân, không phải Thất lang không muốn sao? Nếu khinh thường thì tặng cho trăm đi.”

Hắn thuận tay lấy chén ngọc ở bên cạnh ra, đặt trước mặt Vương Hoàng, khách khách khí khí thương lượng: “A, dùng cái này đổi người đi!”

Vương Hoàng cứng đờ ngay tại chỗ.

Bất tri bất giác, chàng chuyển mắt nhìn về phía Trần Dung.

Hai mắt chàng trong suốt như nước, thực ôn nhu, sóng mắt lưu chuyển, giống như chàng đang lặng lẽ nói nhỏ với nàng.

Trần Dung chỉ liếc mắt một cái liền hiểu được, chàng muốn nàng mở miệng.

Chàng nhìn nàng như vậy, ánh mắt kia, về mặt kia, tựa hồ chắc chắn Trần Dung sẽ mở miệng, nói rõ với hoàng đế cả đời này của nàng chính là người của Vương Hoàng chàng. Ngoại trừ chàng, nàng sẽ không đi theo bất cứ một nam nhân nào trong thiên hạ.

Trần Dung giật mình, không khỏi nghĩ ngợi: Chẳng lẽ, ta gặp Nhiễm Mẫn, cùng với Nhiễm Mẫn nói gì đó, chàng đều biết sao?

Trần Dung rũ hai mắt.

Nàng né tránh ánh mắt của Vương Hoàng.

Hoàng đế nghiêng đầu, hẩn nhìn Trần Dung, lại nhìn Vương Hoàng, nhìn Trần Dung, rồi lại nhìn Vương Hoàng.

Chậm rãi, hắn nheo lại hai mắt, cười rất thoải mái.

Trong sự vui sướng, hắn tiếp tục đặt thêm chén ngọc vào trong lòng Vương Hoàng, nghiêm túc nói: “Thất lang, nhận lấy đi.” Thấy Vương Hoàng vẫn đang nhìn Trần Dung, miệng hắn khẽ nhếch, nói với vẻ tùy hứng lại có chút vô lại: “Thất lang, Thất lang, người hãy thu nhận đi.”

Vừa nói, hắn vừa cầm chén ngọc đặt trên còn dính chút đồ ăn thừa lấp đầy trong lòng của Vương Hoàng.

Vương Hoàng lui ra phía sau một chút.

Chàng thu hồi ánh mắt ẩn tình nhìn Trần Dung, hướng tới hoàng đế vái chào thật sâu, cười khò: “Bệ hạ nói đùa rồi.”

Khi thốt ra năm chữ này, chàng liếc nhìn về phía rừng cây một cái.

Ngay lúc hoàng đế không thuận theo không buông tha tiến lên một bước, muốn đem chén ngọc đặt vào trong lòng chàng, một vị thái giám lớn tuổi từ trong rừng cây vội vàng chạy ra, đến phía sau hoàng đế nhỏ giọng kêu lên: “Bệ hạ, Triệu Thái phó đang đi về phía bên này.”

Hoàng đế không vui dừng lại động tác, thuận tay đặt chén ngọc xuống thấp, hắn nhìn lại mảy rậm: “Tại sao lại nhanh như vậy?”

Làm như có ý, làm như vô tình, hắn khoát hoạt liếc nhìn Vương Hoàng một cái, mặt nhăn mày nhíu, rầu rĩ nói: “Thật sự là không thú vị, tại sao tới nhanh như vậy chứ?”

Hắn phất ống tay áo, xoay người đi về hướng ngược lại. Chân sải từng bước dài, đảo mắt đã đi thật xa.

Nhìn thấy hắn đi xa, Vương Hoàng chuyển mắt nhìn Trần Dung, chậm rãi đến gần nàng.

Ngay khi chàng đến trước mặt Trần Dung, cúi đầu, chuẩn bị mở miệng, hoàng đế dường như nghĩ tới gì đó, vội vàng dừng lại, quay đầu.

Hắn nhìn về phía Trần Dung.

Nhìn thấy Vương Hoàng dựa vào gần Trần Dung như thế, hoàng đế kêu lên: “Vương gia lão Thất, Hoàng Vận Tử chính là người xuất gia, người dựa vào nàng gần như vậy làm gì?”

Hắn nheo lại hai mắt nhìn chằm chằm Vương Hoàng, hoài nghi nói thầm: “Trẫm là người hoang đường, nhưng cũng chưa từng nghe qua, Vương Thất người cũng là người hoang đường như thế.”

Làm bầm đến đây, hắn cất cao giọng, nghiêm túc nói với Vương Hoàng: “Vương Thất lang, Hoàng Vận Tử này là nữ quan do chính trẫm thân phong đó. Nghe nói người là vì bằng hữu chi nghĩa, nguyện ý chiếu cố nàng, điểm này khiến trẫm thực cảm động.” Dừng một chút, hắn cẩn thận chứng thực: “Này, không phải là người muốn cùng nữ quan có quan hệ không trong sáng đấy chứ?”

Trong lời nói của hoàng đế, vui vẻ, vừa tùy hứng, lại thẳng thắn trực tiếp.

Vương Hoàng tuy là cơ trí hơn người, lúc này cũng chỉ có thể cứng đờ tại chỗ, không thể nói gì để phản bác.

Hoàng đế cũng không chờ Vương Hoàng trả lời, hắn chính là cực độ hoài nghi trừng mắt nhìn Vương Hoàng một cái, khi chuyển sang Trần Dung, tươi cười lại nở rộ, nói với giọng cực thân thiết: “Trần Dung đừng sợ, hết thầy đã có trẫm, trẫm sẽ che chở nàng.”

Hắn cao hứng xoay người, tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này, hần đi được hai bước, lại quay đầu, tươi cười rạng rỡ nhìn Trần Dung, hoàng đế kêu lên: “A Dung, lời trẫm nói vừa rồi, nàng phải nhớ trong lòng đó, lần sau trẫm thấy, hy vọng sẽ nhận được đáp án vừa ý.”

Nghiêm túc nói với Trần Dung hai câu, đến khi nàng khom người xác nhận, hoàng đế mới vung tay áo dài, cao hứng phấn chấn rời đi.

Chỉ chớp lát, bóng dáng của hoàng đế đã biến mất ở trong rừng cây.

Khi xác định hần đã rời đi, Vương Hoàng mới thấp giọng nói: “Đi thôi.”

Chàng xoay người liền bước đi.

Nhìn thấy Trần Dung không động đậy, Vương Hoàng ngừng bước, quay đầu, chàng lẳng lặng nhìn nàng, thấy gương mặt nàng yên tĩnh, thì mỉm cười nói: “A Dung, nơi đây không thể ở lâu.”

Trong giọng nói có sự lạnh lẽo tương phản với nụ cười của chàng.

Trần Dung liếc nhìn chàng một cái, cất bước tiến lên.

Hai người một trước một sau đi về phía trước.

Vương Hoàng bước đi, bước chân càng lúc càng nhanh.

Dần dần, Trần Dung có chút không theo kịp, nếu không theo kịp thì đi chậm lại, thông thả dạo bước.

Vương Hoàng cứ đi lại cảm giác được phía sau hoàn toàn im lặng, đành quay đầu lại.

Trần Dung đã cách xa hơn trăm bước.

Nàng đang bước đi chậm rãi, giờ phút này vẻ mặt nàng bình yên, ánh mắt trong trẻo. Đạo bào màu vàng mặc ở trên người nàng, ngoài sự điểm lệ lại có thêm hai phần xuất trần, mà vẻ phong lưu quyền rũ không hề giảm bớt.

Vương Hoàng lẳng lặng nhìn nàng.

Một hồi lâu, Trần Dung mới đi tới phía sau chàng, thấy chàng nhìn mình, Trần Dung nâng hai mắt, bốn mắt nhìn nhau, Trần Dung thần nhiên cười, nét mặt toả sáng, vô cùng sung sướng.

Hiển nhiên, tâm tình của nàng rất tốt.

Vương Hoàng thu hồi ánh mắt, không nói hai lời lại cất bước.

Chỉ chớp lát, hai người đã đi tới bên xe ngựa.

Trần Dung vừa lên xe ngựa liền kéo rèm xe xuống, dựa về phía sau, âm thầm suy nghĩ: Tư Mã Chương này đúng là người thú vị, chính là không biết lời hần bảo ta theo hần, có một phần nào là thật hay không?

Vừa mới nghĩ đến đây, Trần Dung đã lắc đầu, ngẫm nghĩ: Quả nó là thật hay là giả làm gì, có thêm một hoàng đế làm núi cao để dựa vào, hần cũng không phải là chuyện xấu mà?

Nàng mỉm cười, nghiêng đầu dựa vào tháp, lại suy nghĩ: Nếu có hoàng đế giúp đỡ, dù là rời khỏi Kiến Khang hay là mua điền sản sẽ không phải là việc khó đúng không? Uh, đợi chút đi, chờ Vương Hoàng cưới thê, ta sẽ rời khỏi nơi đây..... Nay khuôn mặt này lại gây họa, tới lúc đó, nhất định ta sẽ ra tay phá hủy nó.

Nghĩ đến đây, Trần Dung nhắm hai mắt dưỡng thần.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến giọng nói thanh nhuận của Vương Hoàng: “A Dung.”

Trần Dung không chút để ý đáp: “Vâng.”

Qua một hồi lâu, Vương Hoàng mới thấp giọng nói: “Lời nói của bệ hạ, nàng không thể tin tưởng!”

Trần Dung vốn không tin, nhưng lúc này nàng cũng mở mắt ra, có chút tò mò nhìn bóng người ngoài rèm xe. Nàng nhận ra trong giọng nói của Vương Hoàng dường như ẩn chứa thêm điều gì.

Lại qua một hồi lâu, Vương Hoàng mới nhẹ nhàng nói: “Trong hậu cung của Tư Mã Chương đều lấp đầy người của các đại gia tộc, trong số phi tử của hần, không có một ai là người đơn giản, ngay cả hoàng hậu nương nương hiện tại, lai lịch cũng không hề tầm thường..... A Dung, đừng tin hần.”

Ba chữ cuối cùng, cực thấp, cực ôn nhu, dường như còn có sự mềm mại. Loại mềm mại này tựa như vì tình cảnh hôm nay, chàng không thể không chế

hành vi của nàng mà mang theo một loại ni non bốc đồng.

Trần Dung rũ hai mắt, khẽ lên tiếng: “Vâng.”

Nàng trả lời không chút để ý, dường như đáp ứng, cũng dường như nói cho có lệ.

Vì thế, rèm xe xốc lên, gương mặt thanh hoa tuần dật của Vương Hoảng xuất hiện trước mắt Trần Dung.

Chàng nhìn Trần Dung chăm chú.

Lại một lần nữa, ở trên gương mặt nàng chàng thấy được vẻ yên tĩnh.

Chậm rãi, Vương Hoảng thở dài một tiếng.

Trần Dung nghe thấy chàng thở dài, kinh ngạc quay đầu nhìn về phía chàng, ngạc nhiên hỏi: “Sao vậy?”

Vương Hoảng trả lời: “Không sao.” Giọng nói nhẹ hẫng.

Chàng nói không sao, Trần Dung không hỏi thêm nữa. Nàng chỉ cúi đầu, khi Vương Hoảng chần chờ chuẩn bị kéo rèm xe xuống, giọng nói Trần Dung như có như không truyền đến: “Thất lang.”

Vương Hoảng quay đầu nhìn về phía nàng, ánh mắt ôn nhu mang theo cô vũ.

Trần Dung không nhìn chàng, nàng vẫn cúi đầu, nhẹ giọng nói với vẻ mặt yên tĩnh như nước: “Nếu chàng muốn thành thân, hãy báo trước cho ta biết mấy ngày. Được không?”

Nàng ngẩng đầu lên nhìn, trong ánh mắt không sâu không vui, vô ba vô lan, khi đối diện với ánh mắt của Vương Hoảng, miệng nàng bất giác cong lên, nhẹ giọng nói: “Trước khi báo cho mọi người biết, thì báo cho ta biết đã, được không?”

Tuy là cười, nhưng trong ngữ điệu lại lộ vẻ ôn nhu.

Nàng là đang cầu chàng, đang mềm giọng cầu chàng.

Không biết vì sao, Vương Hoảng xoay người lại. Chàng nhìn thanh sơn lấp ló nơi xa, ngón tay thon dài vươn ra kéo rèm xe xuống, ngăn cách khuôn mặt của nàng.

Chàng không trả lời nàng...

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 156: Coi là lang quân

Cách qua rèm xe, nhìn bóng dáng mơ hồ của Vương Hoảng, Trần Dung cười cười: Xem ra là không muốn rồi.....

Đúng lúc này, tiếng ồn ào náo động truyền đến, trong đó có tiếng cười của nữ tử, tiếng gọi của thiếu niên.

Trần Dung ngẩn ra, xuyên thấu qua rèm xe nhìn ra bên ngoài.

Hiện tại, xe ngựa của hai người còn chưa ra khỏi hoàng cung. Tiếng cười kia là từ bên trong hoàng cung truyền đến, càng lúc càng gần Vương Hoảng và Trần Dung.

Trong nháy mắt, một nữ tử vui mừng kêu lên: “A, là xe ngựa của Thất lang.”

Một nữ tử khác kinh ngạc hỏi: “Thất lang? Thất lang nhà ai vậy?”

Nữ tử lúc trước lớn tiếng kêu lên: “Trong thiên hạ, ngoài Lang Gia Vương thị, còn có Thất lang nhà ai xứng với danh hiệu này?”

Khi nữ tử thứ hai còn có chút mơ hồ, một thiếu niên cười nói: “A Y không biết, Kiến Khang có tuần mỹ nhất là Thất Kiệt của Dũ gia, phong lưu tốt cùng là Tạ Hạc Đình, giống như thần tiên trên trời là Vương Thất lang. Mà Vương Thất lang chính là vị đang ngồi ở trong xe ngựa kia.”

Lời thiếu niên vừa dứt, vài nữ tử đồng thời kêu lên vui mừng.

Đúng lúc này, một nữ tử cất cao giọng, không khỏi hồn giận nói: “Ồ giữa hoàng cung, ồn ào náo động làm chi?” Chính là Cửu công chúa.

Tiếng ồn ào đồng thời dừng lại.

Tiếng bánh xe ngựa truyền đến.

Chỉ chớp lát, Trần Dung nghe thấy giọng của Cửu công chúa ôn nhu lộ ra khiếp ý nói nhỏ: “A Hoàng gặp qua Thất lang,..... Mấy ngày không gặp, Thất lang mạnh khỏe chứ?” Giọng thấp mà nhẹ, vô cùng cẩn thận.

Vương Hoàng cười cười, giọng nói thanh nhuận của chàng thân nhiên truyền ra: “Tạ Cửu công chúa hỏi thăm, Vương Hoàng vẫn khỏe.”

Nàng ta tự xưng là A Hoàng, chàng lại gọi nàng là Cửu công chúa, ngữ khí mặc dù ôn hòa lại lộ ra một loại bất hòa.

Cửu công chúa hơi hé miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra một chút ủy khuất.

Lúc này, nàng ta chuyển mắt, nhìn về phía xe ngựa Trần Dung. Liếc nhìn xa phu đến từ Vương phủ, Cửu công chúa hỏi: “Trong xe là người nào vậy?”

Lúc này, chúng thiếu niên nữ tử đã vây quanh, trong ánh mắt tò mò của mọi người, xa phu cung kính trả lời: “Hồi bẩm Cửu công chúa, trong xe ngựa là Hoàng Vận Từ tiên cô.”

Mấy chữ Hoàng Vận Từ tiên cô vừa thốt ra, tiếng ồn ào lại nổi lên. Một nữ tử kêu lên: “Đó là dân đen kia sao? Nghe nói diện mạo thực tao mị, mau mau, vén rèm xe lên để cho ta đánh giá.”

Nàng ta ở đó kêu vui, người bên cạnh kéo kéo cánh tay của nàng. Nữ tử ngẩn ra, lập tức hiểu được, nàng ta vội vàng nhìn về phía Vương Hoàng, nhanh chóng ngậm miệng.

Cửu công chúa thì như bị giật mình.

Nàng ta nhìn xe ngựa của Trần Dung trân trân một hồi, rồi cười vẻ cao ngạo, hất cằm cao giọng: “Tiên cô thật cao quý, nhìn thấy ta, vậy mà khinh thường không hành lễ sao?”

Giọng nói không chút khách khí, đâm thẳng vào màng tai Trần Dung.

Trần Dung không hề động.

Nàng ngả về một bên, một lần nữa nhắm lại hai mắt: Nàng đã mang danh hiệu là người của Vương Hoàng, hiện tại có Vương Hoàng ở đây, hết thấy đều có chàng chống đỡ. Nàng không cần vì người ta kích động mà lộ mặt, cứ tùy ý để mọi người trào phúng cùng xem thường.

..... Thấy qua nam tử Hoàn thị bị giết kia, thấy qua kẻ trung niên ở trong hoàng cung trước mặt mọi người hành dâm kia, dùng cơm nói chuyện với hoàng đế một chút, so sánh quá khứ và tương lai, Trần Dung thầm nghĩ: Có lẽ, nên thay đổi phương pháp một chút.

Cửu công chúa thốt ra lời nhìn thấy người trong xe ngựa không nhúc nhích, rèm xe kia cũng không hề lay động dù thì không khỏi tức giận mặt tái xanh.

Nàng ta cắn môi, cổ nuột lửa giận, nhìn sang Vương Hoàng gắt giọng nói: “Thất lang, Thất lang, chàng nhìn xem!”

Ngoài xe ngựa, tiếng cười của Vương Hoàng vẫn thanh nhuận ôn nhu: “Công chúa..... Tiên cô chính là người thế ngoại, tục lễ nơi hồng trần vốn không liên quan đến nàng.”

Nói tới đây, chàng khẽ nói với xa phu: “Đi thôi.”

Xa phu lên tiếng, ruổi ngựa về phía trước.

Bọn họ mới đi một bước, trong tiếng vó ngựa, chúng thiếu niên nữ tử tản ra bốn phía, cố ý vô tình chặn trước mặt bọn họ.

Ngay khi xe ngựa của Vương Hoàng không thể không dừng lại, một nữ tử cắn môi cười duyên: “Vương Thất lang như thần tiên trên trời sao? Xin thần tiên ca ca dừng vội rồi đi, để ta ngắm nhìn một chút.”

Vừa nói, nữ tử kia vẫn không hề chớp mắt nhìn chăm chăm Vương Hoàng đánh giá. Nhìn chàng, mắt nàng ta lúng liếng, đầu mày cuối mắt mang xuân ý dạt dào.

Giống như nàng ta, chúng nữ tử cũng vây quanh Vương Hoàng nũng nịu đàm tiếu, tinh tế thẩm lượng.

Đám nữ tử này, người người ăn mặc đẹp để quý giá, khí chất kiêu căng, các nàng có thể tự do ra vào hoàng cung, lại đối với người và sự việc trong thành Kiến Khang không rõ ràng lắm, xem ra là nữ nhi của phiên vương các nơi.

Vương Hoàng cũng không thấy thú vị, chàng tùy ý để chúng nữ tử vây quanh mình đánh giá từ trên xuống dưới, ước chừng một lát sau, chàng cong môi cười yếu ớt, hỏi: “Xem xong chưa?”

Một nữ tử lại cười duyên: “Lang quân phong thần phiêu dật, tú chất vô song, chỉ mới nhìn vài lần, làm sao đã nhìn đủ?”

Phía sau nàng ta một nữ tử khác có vẻ lớn tuổi hơn một chút, lại có cá tính mạnh mẽ cười khanh khách, kêu lên: “Thiên hạ thế này, nếu có thể mang về phủ, sớm tối nhìn ngắm thì tốt biết bao nhiêu?”

Lời vừa dứt, tiếng cười nổi lên bốn phía.

Trong lúc đó, Cửu công chúa luôn luôn nhìn chăm chăm vào xe ngựa của Trần Dung, nàng ta cắn môi, tiến lên một bước xốc rèm xe của Trần Dung ra.

Tức thì, Trần Dung mặc quần áo đạo bào xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Vốn, chúng thiếu niên nữ tử vẫn thường thường liếc về phía nơi này, có vẻ rất tò mò đối với Trần Dung. Hiện tại, Trần Dung vừa lộ ra, không hẹn mà bọn họ đồng thời tiến lên, vây quanh Trần Dung.

Khi bọn họ vây quanh, Vương Hoảng cũng nhích lại gần Trần Dung.

Khác với ánh mắt nhìn Vương Hoảng, khi những người này đánh giá Trần Dung đúng là không hề kiêng kể. Nhìn chòng chọc một lúc, nữ tử có cá tính mạnh mẽ liếc nhìn Vương Hoảng một cái, đột nhiên kêu lên: “Đạo cô thật đẹp, theo ta về phủ được không?”

Nàng ta kêu gọi với Trần Dung.

Trần Dung cúi mặt, cũng không ngẩng đầu, chỉ thi lễ, nói với vẻ dè dặt: “Hoảng Vận Tử là người đã xuất gia.”

“Ta biết ngươi là người xuất gia.” Nữ tử kia ngắt lời nàng, ánh mắt sáng quắc đánh giá nàng, nói: “Như thế nào, ngươi không muốn sao?”

Ngôn từ khí thế bức nhân.

Trần Dung nâng mắt nhìn về phía nàng ta.

Nàng ta vừa ngẩng đầu, hai mắt chúng thiếu niên sáng ngời, ngay cả nữ tử cá tính mạnh mẽ kia cũng là hai mắt sáng ngời nhìn nàng chăm chú, quả thật không thể dời đi.

Trần Dung lẳng lặng đón nhận ánh mắt của nữ tử kia, cười cười rồi chuyển mắt nhìn về phía Vương Hoảng.

Nàng nhìn Vương Hoảng, không hề nói gì cả, nhưng trong ánh mắt thu ba lưu chuyển, mị ý liêu nhân, rõ ràng là thiên ngôn vạn ngữ.

Vương Hoảng vẫn nghiêng người dựa vào thành xe, lười biếng, yên tĩnh nhìn tình cảnh này, khóe môi của chàng vẫn lộ vẻ tươi cười nhợt nhạt, rất nhàn nhả tự tại.

Bởi vậy, Trần Dung vừa nhìn như thế, chàng không khỏi giật mình.

Gần như theo phản xạ, chàng nâng mắt đón nhận ánh nhìn Trần Dung.

Hai người cứ thế đầu mảy cuối mắt, các thiếu niên nữ tử ở đây dù đã nghe nói qua hay chưa nghe nói qua đều cảm thấy hiểu rõ.

Nữ tử mạnh mẽ kia liếc mắt nhìn Trần Dung một cái, lại liếc mắt nhìn Vương Hoảng một cái, nàng ta ngẩng đầu lên, không quan tâm hướng về phía Trần Dung kêu lên: “Tiên cô thật cao quý!”

Trần Dung rũ mắt, không để ý đến.

Tiếp theo, Cửu công chúa tiến lên, hai mắt nàng ta bốc hỏa nhìn chăm chăm Trần Dung, bật cười: “Thế nhân đều nói, đạo gia là tùy ý nhất. Xem thần sắc thần hình của tiên cô, đúng là rất tinh thông thuật song tu đúng không?”

Lời này chẳng những khí thế bức nhân, hơn nữa cực kỳ khó nghe.

Trần Dung ngẩng đầu lên.

Nàng liếc nhìn Cửu công chúa, nhìn chăm chăm gương mặt tú nhả cao quý, cảm ngáng cao kia, Trần Dung cười nhạt, ánh mắt lại liếc về phía Vương Hoảng.

Lại một lần nữa, ánh mắt của nàng giống như oán giống như khóc, như có vạn lời muốn nói.

Sau đó, trong sự chú mục của mọi người, bàn tay nhỏ bé trắng nõn của nàng vươn ra, kéo rèm xe xuống, ngăn cách ánh mắt mọi người nhìn về phía mình.

Lại một lần nữa bị bỏ sang một bên, Cửu công chúa tức giận đến sắc mặt u ám.

Ngay khi nàng ta tức giận khó mà kiềm chế, chúng thiếu niên nữ tử bốn phía không kiêng nể gì mà cười vui, Vương Hoảng lại mở miệng.

Giọng của chàng bình thản, hơi lạnh lùng: “Cửu công chúa, xin nói năng cẩn thận!”

Thời điểm chàng không cười có một loại theo cao ngạo phát ra từ trong xương tủy. Đây là sự cao ngạo đã thấm trong huyết mạch mấy trăm năm, thậm chí còn hơn hẳn những người do Tư Mã thị bồi dưỡng ra.

Hơn nữa, giờ phút này Vương Hoàng lạnh lùng như thế, đây là sự lạnh lùng khiến người ta phải cách xa ngàn dặm.

Bất tri bất giác, Cửu công chúa rung mình một cái, chúng thiếu niên nữ tử cũng rung mình. Bọn họ nhìn thoáng qua nhau, không tự chủ được lui về phía sau một bước để nhường đường.

Mà Cửu công chúa, nàng ta yêu quý Vương Hoàng nhiều năm, thấy qua chàng cười to, cười mỉm, cười đậm mạc, Vương gia Thất lang ở trong cảm nhận của nàng ta luôn ôn nhu, không chút sợ hãi, không hề tâm đến bất cứ sự việc gì.

..... Trước kia, nàng ta đã từng nói năng còn quá đáng hơn thế này vậy mà chàng chưa từng có nửa câu nặng lời.

Trong khoảng thời gian ngắn, Cửu công chúa ngây người.

Khi hai mắt nàng ta rung rung, ngo ngắc đứng đó, xe ngựa của Vương Hoàng và của Trần Dung đã chạy lướt qua.

Mãi cho đến khi bọn họ rời đi xa, Cửu công chúa đột nhiên dùng tay áo dài che mặt òa khóc, nàng ta nức nở kêu lên: “Thất lang, Thất lang chán ghét ta.” Trong giọng nói có kinh hoàng cùng sợ hãi.

Trần Dung nghe thấy tiếng khóc phía sau.

Nàng quay đầu lại liếc nhìn, không khỏi trầm nghĩ: Cử chỉ của công chúa của Tư Mã thị cũng không có chừng mực bằng tỷ nữ của Vương thị.

Nàng vẫn nghĩ rằng, bản thân xuất thân hàn vi, vì vậy luôn thiếu vài phần khí chất tao nhã. Nhưng hiện tại xem ra, công chúa của Tư Mã thị cũng chỉ đến thế mà thôi.

Ngay lúc Trần Dung đang suy nghĩ, bên tai nàng truyền đến giọng nói tựa tiếu phi tiếu của Vương Hoàng: “Trước mặt mọi người, A Dung lại đầu mảy cuối mắt với ta.”

Chàng vén rèm xe, ánh mắt sáng ngời, trong ôn nhu mang theo tỉnh lặng nhìn nàng: “Lá gan của khanh khanh thật không nhỏ.”

Trần Dung biết, vì sao chàng nhìn nàng như vậy..... Vừa rồi có thể nói là nàng đã coi chàng là lang quân, buộc chàng ra mặt thay nàng nói chuyện. Mà chuyện thế này, lúc trước, nàng bận tâm cho chàng nên sẽ không làm như thế.

Trần Dung nâng mắt lúng liếng, cười quyến rũ: “Thất lang, chàng ôn nhu quá nhiều..... Như vậy không tốt, Thất lang thế này không bảo vệ được A Dung đâu.” Lời này nếu như nói là chỉ trích, không bằng nói là Trần Dung đang trần thuật.

Lời của nàng vừa thốt ra, Vương Hoàng lại giật mình.

Chậm rãi, Vương Hoàng cười, chàng nhẹ giọng nói: “Nói vậy cũng không sai.” Sau đó, chàng cũng không quay đầu lại mà tiếp lời: “Truyền lời ra ngoài, nói Cửu công chúa có ngôn từ thô tục không chịu nổi, bị Vương Thất nhục nhã.”

Mệnh lệnh vừa đưa ra, một người đứng phía sau đáp: “Vâng.”

Người nọ vừa đi, Vương Hoàng lại quay đầu nhìn về phía Trần Dung.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 157: Nàng lại là của ta

Chàng nhìn nàng chăm chú. Chậm rãi, chàng vươn tay ra với nàng, ánh mắt như nước, nói với giọng ôn nhu vô hạn: “A Dung, lại đây, qua xe ngựa của lang quân ta đi.”

Lúc này tươi cười trên mặt Vương Hoàng mặc dù nhợt nhạt nhưng lại thoải mái, sung sướng..... Vừa rồi vì đối phó với đám nữ tử vương thất, Trần Dung coi chàng là lang quân. Nhưng đồng thời, Trần Dung biểu lộ ra là tư thái hoàn toàn khác với từ trước, không phải là vẻ lạnh lẽo cự tuyệt mà là một loại cảm giác khi bọn họ vừa mới quen biết, có giáo hoạt, còn có tự tin, thậm chí có thể nói là tùy hứng.

Đối mặt với Vương Hoàng đang vươn tay ra, hiện tại đến phiên Trần Dung giật mình..... Nàng rũ hai mắt, sau một lúc lâu, nàng đặt tay lên tay chàng.

Ngay khi hai tay chạm nhau, ngón tay của Vương Hoảng không thể tự ức chế run rẩy một chút. Mà hai mắt chàng nhìn về phía nàng ngoài sự trong trẻo còn lộ vẻ vui mừng. Nàng rốt cục, không hề cố chấp nữa sao?

Hai chiếc xe ngựa đồng thời dừng lại.

Vương Hoảng nắm tay Trần Dung, ánh mắt ôn nhu, vui mừng nhìn nàng, kéo nàng tới xe ngựa của mình.

Khi Trần Dung vừa lên xe ngựa, Vương Hoảng đã mở rộng hai tay, ôm nàng vào trong lòng. Chàng ôm nàng rất chặt, ấn mạnh nàng vào trong ngực.

Chàng ôm rất chặt, làm Trần Dung khó có thể hít thở.

Trần Dung không hề giãy dụa, nàng im lặng tựa trong lòng chàng, tùy ý để vòng ôm mạnh mẽ hữu lực của chàng vây quanh mình.

Vương Hoảng cúi đầu, chàng dán mặt lên gáy nàng, giọng nói có chút rối loạn cười nói: “A Dung, hôm nay ta thật sự.” Chàng nuốt lời còn lại muốn nói xuống, chỉ chạm vào sau gáy nàng rồi nói: “A Dung, ta hiện tại rất sung sướng.”

Vương Hoảng có tính cách trầm tĩnh nội liễm, nhắc tới hai chữ “sung sướng” này dường như không thể áp chế mà bật ra khỏi miệng.

Trần Dung rũ mắt, nàng tựa hồ không cảm giác được sự kích động cùng vui mừng của chàng, chỉ nhẹ nhàng hỏi: “Ta là một nữ quan, cứ thế ngồi trong xe của chàng, có gì đáng ngại hay không?”

Vương Hoảng ôm nàng trở nên ngẩn ngơ.

Cảm giác được của chàng cứng đờ, Trần Dung chậm rãi ngăn hai tay chàng, muốn giãy ra.

Vương Hoảng không buông, chàng cúi đầu, nói với giọng mềm mại: “A Dung, để ta ôm một cái.”

Chàng ôm nàng, môi nhẹ nhàng đặt lên cổ nàng, nhắm hai mắt, thì thào nói: “A Dung, để ta suy nghĩ một chút, suy nghĩ một chút. Sẽ luôn có biện pháp làm cho bệ hạ quên nàng, để nàng thoát khỏi danh phận nữ quan này.”

Lời của chàng vừa dứt, Trần Dung liền quay đầu lại.

Nàng ngoái đầu nhìn chàng, nhẹ nhàng lắc đầu.

Trong ánh nhìn chăm chú của Vương Hoảng, Trần Dung thần nhiên cười, nói: “Không cần, hiện tại ta rất tốt.” Nàng ung dung tiếp lời: “Sinh tử không thuộc ý chí của bản thân, Thất lang cần gì phải lẩn quẩn trong lòng, trói buộc A Dung ở bên cạnh chàng?”

Nàng tà nghệ nhìn chàng, cười rất tùy ý: “Như bây giờ không tốt sao? A Dung cả đời làm nữ quan, Thất lang cưới thê của chàng, nạp thiếp của chàng. Như vậy còn không được sao?” Những gì chàng muốn đều sẽ có được, vậy còn chưa đủ ư?

Vương Hoảng nhìn Trần Dung.

Cánh tay chàng ôm nàng trở nên cứng đờ, đột nhiên, chàng cảm thấy trong miệng đắng chát, đột nhiên, chàng cười không nổi.

Đúng lúc này, tiếng vó ngựa truyền đến.

Ngay sau đó, một giọng nói sắc nhọn từ bên ngoài truyền đến: “Hoảng Vận Từ tiên cô có ở đây không?”

Đây là giọng tiểu thái giám nghênh đón nàng vào cung. Trần Dung ngẩn ra, vội vàng đáp: “Ở đây.”

Thái giám kia lau mồ hôi, cười nói: “Thật tốt quá. Bệ hạ nói, hần phát hiện ra một trò rất thú vị, mời tiên cô nhanh chóng hồi cung, vui chơi với người.” Dừng một chút, hần còn nói thêm: “Bệ hạ còn nói, nếu Vương Thất dây dưa tiên cô không rời thì để Vương Thất đi cùng với tiên cô. Bệ hạ còn nói, Vương Thất cũng là người làm chuyện hoang đường, người cam đoan sẽ không nói cho người khác biết.”

Giọng của thái giám sắc nhọn, lời truyền ra rõ ràng làm người qua đường đều dừng chân kinh ngạc đánh giá. Như vậy, còn nói là cam đoan không nói cho người khác biết sao?

Lại một lần nữa, Vương Hoảng ngẩn ngơ.

Trong miệng của chàng lại có chút đắng chát.

Lúc này, quý nhân trong xe ngựa, người qua lại bốn phía tụ tập càng nhiều, bọn họ nói nhỏ sau một lúc rồi hưng trí bừng bừng nhìn về phía Vương Hoảng.

Thường thường, có một hai tiếng người nói truyền đến: “Đây là xe ngựa của Lang Gia Vương Thất.”

“Bệ hạ nói hần hoang đường, không biết là hoang đường thể nào?”

“Trong xe ngựa chắc chắn có huyền cơ, mau xốc lên nhìn xem.”

Tiếp theo, vài nữ tử yêu kiều cất tiếng gọi: “Thất lang Thất lang, mau mau lộ diện để chúng ta đánh giá.”

Trong tiếng kêu, tiếng cười lộn xộn, tay Vương Hoàng vẫn ôm eo nhỏ của Trần Dung.

Chàng cúi đầu xuống nhìn Trần Dung.

Lúc này trên gương mặt thanh diễm của Trần Dung mang ý cười thần nhiên, nàng như chim nhỏ nép vào trong lòng mình, vẻ mặt ánh mắt đều có sự ôn nhuận triển miên mà chàng luôn mong muốn.

..... Vấn đề là, thời cơ không đúng, thật sự không đúng.

Ngay giữa công chúng, vừa mới ra khỏi cửa cung, chàng ôm một đạo cô ở trong xe ngựa khanh khanh ta ta.

.....

Vương hoàng nhìn Trần Dung, đột nhiên, chàng phát hiện chỉ vài canh giờ, Trần Dung mới đi hoàng cung một chuyến mà đã thay đổi rất nhiều, khiến chàng trở tay không kịp..... Mà quan trọng hơn là việc hoàng đế làm cùng với lời nói vừa rồi với Trần Dung, đối xứng trước sau mà xem xét, quả thực là hai kẻ ngoan đồng đặt bẫy để chàng chui vào.

Vương Hoàng cúi mắt, lẳng lặng nhìn Trần Dung.

Chàng lẳng lặng nhìn ngắm.

Trong lòng là ôn hương nhuyễn ngọc.

Đột nhiên, hai tay Vương Hoàng thu lại, ôm Trần Dung vào trong lòng.

Chàng cúi đầu, đem cằm gác lên mái tóc nàng, nhắm hai mắt, khẽ nói: “Đây lại là quý kế của A Dung sao?”

Môi của chàng đặt bên vành tai nàng, di qua gáy ngọc, phun ra hơi thở ấm áp, là lút: “Có phải A Dung nghĩ rằng, Lang Gia Vương Thất dù sao cũng là trưởng tử của Vương thị, chàng sẽ đề ý thanh danh..... Vì không muốn bị thế nhân chứng thực hai chữ hoang đường, Lang Gia Vương Thất chắc chắn sẽ khắc chế chính mình, không hề tiếp cận A Dung nữa hay không. Có phải bệ hạ và người nào đó trong Vương phủ của ta cam đoan với nàng rằng, chỉ cần nàng làm như vậy, cho dù Vương Thất rời khỏi nàng, cho dù Vương Thất không hề bảo vệ nàng, bọn họ cũng sẽ tiếp nhận thay Vương Thất đảm bảo cho sự an toàn của nàng hay không?”

Danh sĩ đương triều, cho dù lấy hành vi phóng đảng không kềm chế được là hay, lấy tùy hứng gắn liền với thời gian. Nhưng mà, đây đưa với một nữ tử từng bị mình bỏ qua, một đạo cô đã xuất gia, không hợp với bốn chữ siêu thoát cao thượng mà ứng với hai từ hoang đường.

Đây cũng là việc tổn hại đến thanh danh.

Chàng lẳng lặng nhìn Trần Dung, giọng nói nhẹ nhàng nhu hòa, năm ngón tay co thành lược, chải vuốt mái tóc của nàng.

Chàng đang nhìn Trần Dung, chờ nàng trả lời.

Trần Dung cúi đầu xuống.

Nàng nhẹ nhàng lắc đầu, thấp giọng nói: “Không hoàn toàn vậy.”

Nàng nâng mắt nhìn về phía chàng, cắn môi nói: “Ta.....” Nàng chính là e ngại, e ngại thủ đoạn ôn nhu của chàng, e ngại chàng trong lúc lơ đãng tỏ ra đưa tình. Đúng vậy, nàng e ngại.

Nàng sợ hãi có một ngày mình sẽ bị cảm hóa, thời gian trôi qua sẽ quên mất sự kiên trì của bản thân, quên giáo huấn thâm thúy đã trải qua kiếp trước như thế nào.

..... Nếu chỉ dùng một biện pháp đơn giản như thế thì có thể khiến chàng bất hòa với nàng, có thể đạt được sự bảo hộ mà nàng mong muốn, có thể có lại sự bình tĩnh, nàng cảm thấy đáng để thử một lần.

Có điều thật không ngờ, nàng vừa mới xuất chiêu này, trò hay còn chưa bắt đầu, chàng đã phát hiện ra.

Lúc này, bên ngoài tiếng kêu la, tiếng cười càng thêm vang dội, có nữ tử tới gần xe ngựa, vươn tay muốn kéo rèm xe lên.

Vương Hoàng ôm Trần Dung nghe thấy huyền não bên ngoài, có chút không kiên nhẫn nhíu mày, chàng cất cao giọng, thần nhiên nói: “Đuổi các nàng đi.”

Một lời thốt ra, người bên ngoài giật mình.

Một hồi lâu, nhóm hộ vệ mới đáp lời, bọn họ giục ngựa tiến lên, lớn tiếng hô quát.

Khi nào thì Vương Thất lang luôn ôn nhu lại đối xử với mình như vậy? Các nữ tử quả thực không tiếp nhận nổi, trong lúc bị nhóm hộ vệ khu đuổi, một nữ tử vội vàng kêu lên: “Thất lang, Thất lang, là chàng sao? Là chàng nói sao?”

Trong tiếng kêu của nữ tử đó, mấy nữ tử khác cũng đang thương tâm khóc òa.

Vương Hoàng không để ý đến, chàng chỉ cúi đầu, chuyên chú nhìn Trần Dung.

Chàng vươn ngón tay ngon dài trắng trẻo như gió xuân phất qua mái tóc của Trần Dung, khi ngón tay xuyên qua búi tóc đạo cô, chàng lại kéo nhẹ xuống.

Tức thì, búi tóc lỏng ra, tóc xỏa tung.

Bàn tay kia ôn nhu lướt đến cầm nàng, nhẹ nhàng nâng nó lên.

Chàng đối diện với hai mắt Trần Dung.

Bốn mắt nhìn nhau, Vương Hoàng cúi đầu, chàng hướng tới môi Trần Dung, nhẹ nhàng hôn một cái. Bốn cánh môi hợp lại, chàng khẽ nói: “A Dung sai lắm rồi.”

Sai lắm rồi?

Trần Dung khó hiểu chớp mắt.

Môi của chàng lại chuyển qua mắt nàng, hôn lên lông mi thật dài, chàng thì thầm nói: “Nàng cho là, ta thật sự để ý thanh danh này sao?”

Chàng khẽ cười, hơi thở ấm áp phả trên mặt nàng: “Kỳ thật, cũng có để ý Nhưng so với A Dung ôn nhu ở trong lòng ta, ta thà rằng bị thế nhân mắng là hoang đường.”

Lời vừa dứt, tay phải chàng giơ lên, túm lấy rèm xe, kéo mạnh một cái.

Ngay lập tức, rèm xe vén lên.

Mọi người bên ngoài đều đồng thời quay đầu nhìn về phía trong xe ngựa.

Vô số hai mắt phát sáng nhìn vào, khi thấy Vương Hoàng ở trước mặt mọi người ôm một đạo cô, triền miên hôn môi thì đều ngây dại.

Thái giám phụng lệnh của hoàng đế tiến đến cũng ngây ra như phỗng.

Mọi âm thanh đều biến mất.

Im lặng, vô cùng im lặng.

Trong sự im lặng này, Vương Hoàng vẫn ôm riết Trần Dung, chàng nắm cầm nàng, không để ý mọi người đang chú mục, nhẹ nhàng cắn trên chóp mũi nàng một cái, khẽ nói với giọng tùy hứng: “Khanh khanh, xem đi, nàng lại là của ta rồi.”

Nói ra lời này, Vương Hoàng ở trước mặt mọi người nhanh chóng ôm chặt Trần Dung, sau đó ngẩng đầu lên, đối mặt với thái giám kia, Vương Hoàng hơi hơi nghiêng đầu, tóc đen như mực khẽ rũ xuống, cười yếu ớt rồi nói: “Còn thỉnh công công về hồi bẩm bệ hạ, phụ nhân của ta hiện tại không rảnh bởi người vui đùa. Ngày khác đi.”

Nói tới đây, chàng lại nhú mày, hỏi với giọng nhẹ nhàng, tao nhã: “Sao còn do dự?”

Tiểu thái giám cả kinh, sau khi kinh ngạc một lúc lâu thật sự là không nói ra lời. Hắn có ý nghĩ muốn phản bác, nhưng Vương Hoàng đã nói, Hoàng Vận Từ tiên cô là phụ nhân của chàng ở trước mặt mọi người, chẳng lẽ bản thân là một thái giám còn có thể cưỡng ép sao?

Lập tức, tiểu thái giám lên tiếng, hướng tới Vương Hoàng thi lễ, giục ngựa rời đi.

Trong tiếng vó ngựa, người trong cung đã đi xa, nhưng quý tộc cùng thứ dân ở bốn phía vẫn vây quanh, nhìn ngó.....

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Vương Hoàng thẳng thắn

Lang Gia Vương thị Thất lang tựa như thần tiên ở ngay trước mặt mọi người ôm một đạo cô tóc tai tán loạn, xiêm y không chỉnh tề, vô cùng thân thiết, đúng là không hề kiêng nể gì!

Trợn mắt há hốc mồm, Cửu công chúa phản ứng đầu tiên. Nàng ta xông lên một bước, bắt lấy càng xe, không thể khống chế được kêu lên: “Thất lang—” Sau khi hét lên một tiếng, nàng ta bắt buộc bản thân tỉnh táo lại, hai mắt đầm lệ, ôn nhu đau lòng nhìn Vương Hoàng, đợi đến khi hai hàng thanh lệ chậm rãi chảy xuống trên gương mặt tú nhả cao quý, Cửu công chúa nói với ngữ khí mất mát: “Thất lang, phụ nhân này đã được bệ hạ thân phong là đạo cô mà..... Chẳng làm như thế không phải là một việc hoang đường sao? Mọi người đều sẽ thất vọng về chàng.”

Lời lẽ than thở kéo dài, lộ vẻ khuyên giải an ủi.

Ánh mắt Vương Hoàng chuyển sang nhìn nàng ta.

Liếc nhìn Cửu công chúa hai mắt đầm lệ lưng tròn, vẻ mặt ôn nhu cùng đau lòng, Vương Hoàng cười nhợt nhạt.

Khí chất của chàng cao xa siêu dật, cười như vậy, bản thân giống như núi tuyết thời viễn cổ, như thần tiên rơi xuống nhân gian khoan thai, vui sướng.

Khẽ cong đôi môi, Vương Hoàng ôn nhu cười nói: “Đa tạ Cửu công chúa.” Nói ra năm chữ này, chàng chuyển mắt nhìn về phía Trần Dung.

Ánh mắt chàng nhìn nàng ta luôn thật tằm thòng, không có vẻ ôn nhu cố ý, cũng chưa từng đặc biệt vô cùng thân thiết. Nhưng mà Cửu công chúa đến lúc này, đã không thể không thừa nhận..... Ánh mắt của chàng có thể khiến cho mọi nữ lang trong thiên hạ yêu thương chàng cảm giác được tuyệt vọng. Nó lại chuyên chú như thế! Cho dù phụ nhân kia vốn là người của Vương Hoàng hay không cũng không cần để ý, bất tri bất giác, sự chuyên chú này được khắc vào sâu trong linh hồn!

Vương Hoàng cảm tạ Cửu công chúa xong thì nói với xa phu: “Nghĩ đến đoàn người cũng thương thức đủ rồi, có thể đi thôi.”

Xa phu lên tiếng, vừa muốn vung roi, chúng thiếu niên nữ tử vọt lên, lại vây quanh xe ngựa.

Bọn họ vây quanh bốn phía, một nữ tử có đôi mắt đẹp rung rung, nàng ta nhìn Vương Hoàng kêu lên: “Ta không tin, ta không tin.”

Nàng ta mím môi, kêu lên: “Thất lang, phụ nhân này có tài có đức gì?”

Nàng ta quay đầu trừng nhìn Trần Dung, oán hận trừng nhìn nàng, kêu lên: “Phụ nhân này, người có tài có đức gì chứ?”

Nàng ta kêu gọi tiếng, mới khiến Trần Dung bừng tỉnh lại.

Trần Dung mở to mắt nhìn, lắc lắc đầu óc hỗn loạn, trong tiếng quát hỏi lần thứ ba của nữ tử kia, Trần Dung khẽ nhú mày, ngẩng đầu nhìn Vương Hoàng.

Nàng thấy là ánh mắt ôn nhu mang theo sùng nịch, lại quá mức bình tĩnh của Vương Hoàng.

Chàng đang nhìn nàng, khi đối diện với bộ dạng hoảng hốt choáng váng của Trần Dung, miệng chàng bất giác cong lên, cúi đầu, thoải mái nở nụ cười.

Nữ tử kia đã nhảy dựng lên, nàng ta bắt lấy càng xe, hét to: “Người chưa trả lời ta mà. Phụ nhân người có tài có đức gì chứ?”

Có tài có đức gì?

Lúc này, Trần Dung đã nghe vào tai.

Nàng chậm rãi quay đầu.

Đối mặt với nữ tử đang tức hân, không nhận được đáp án sẽ không buông tha, đối mặt với đôi mắt của mọi người ở phía sau nàng ta, đối mặt với Cửu công chúa với vẻ mặt khóc thầm, không thể che giấu sự oán độc, Trần Dung lấy lại bình tĩnh, khe khẽ trả lời: “Ta ư? Ta vô đức vô năng.”

Ngay khi nữ tử kia nhin không được muốn cất giọng mỉa mai, Trần Dung dường như tỉnh táo lại, nàng mỉm cười nhìn mọi người, đôi mắt sáng trong lấp lánh, nhẹ nhàng nói: “Ta chỉ là, trong hàng ngàn hàng vạn người, lại lọt vào mắt chàng, rồi lại trở thành kiếp của chàng.” Nói rõ ra thì chàng là kiếp của nàng. Hai thế làm người, nàng đều không thể trốn tránh tình kiếp.

Trong sự âm thầm mất mát của chúng nữ, Trần Dung cười tao nhã, bình tĩnh, ung dung chậm chạp nói tiếp: “Đã là kiếp, đó là duyên nợ từ kiếp trước..... Điều này không hề liên quan đến thân phận, cũng không liên quan đến tài đức gì cả.”

Chúng nữ còn đang trừng mắt nhìn Trần Dung, có điều lúc này, các nàng cũng không biết nên nói gì hay nên làm gì nữa.

Trần Dung thu hồi ánh mắt, cười với Vương Hoàng, nàng ghé vào trên người chàng, từ trên vách xe phía sau người chàng lấy ra cầm chàng thường dùng.

Bàn tay trắng nõn lướt qua, tiếng đàn hoa lệ mang theo cô tịch, róc rách như suối chảy.

Trần Dung cúi đầu, tùy ý để mái tóc rũ xuống, tiếng đàn phiêu đảng, nàng cất giọng ngâm xướng: “Dương liễu hoa, dương liễu hoa, phiêu phiêu bay đến nhà ai? Vốn là bạc mệnh trong gió, lại như hoa mai nở giữa mùa xuân! Vốn là tuyết trong một tầng băng, tại sao để ta gặp gỡ chàng?”

Một khúc kết thúc, Trần Dung nâng cổ cầm truyền thừa ngàn năm kia lên, không chút nào để ý đập mạnh trong xe ngựa!

Ngay lập tức, tiếng cầm vỡ nát vang lên, xuất hiện một vết rạn lớn không thể tu bổ.

Trong lúc mọi người trợn mắt há hốc mồm, bàn tay trắng nõn của Trần Dung khẽ nâng, nàng vén tóc mai, cất cao giọng, cười nói với Cửu công chúa: “Nếu công chúa gặp bệ hạ thì làm ơn nói rõ, là do ta câu dẫn Thất lang, chàng mới rối loạn tâm hồn, mất đi thể thống.”

Nói tới đây, Trần Dung nhìn xa phũ phàng đối diện với liên tiếp biển cỏ mà trở nên sững sốt kêu lên: “Đi thôi.”

Đến khi bọn họ rời đi, mặt sau vẫn hoàn toàn im lặng.

Xe ngựa đã đi xa, bốn phía tiếng hít thở, tiếng người nói như cách qua non sông. Giọng khàn khàn, có chút khổ sở của Vương Hoảng lúc này nhẹ nhàng truyền đến: “A Dung tội gì như thế.”

Trần Dung không quay đầu, nàng chỉ cúi đầu, vẫn không nhúc nhích.

Vương Hoảng nhìn nàng như thế, bất tri bất giác, đáy lòng có chút chua chát, cũng có chút vui mừng. Chàng từ từ nghiêng người, từ từ vươn hai tay, từ từ ôm nàng vào trong lòng.

Trần Dung không hề giãy dụa.

Nàng cứng ngắc, vẫn không nhúc nhích để chàng ôm vào trong lòng.

Vương Hoảng cúi đầu, nhìn gương mặt trong lòng xinh đẹp như xuân hoa, rất lâu sau đó, chàng mới khẽ nói: “A Dung, ta chỉ là.....” Chàng thở dài một tiếng, thì thào nói: “Chỉ là không thể buông tay với nàng.”

Tiếng nói của chàng vừa dứt, Trần Dung nằm ở trong lòng chàng không thể tự ức chế mà nghẹn ngào. Nàng mới chỉ nức nở một tiếng, vừa mở đầu, nước mắt kia dù thế nào cũng không thể ngăn lại.

Nàng chôn ở trong lòng chàng, càng không ngừng nức nở, hai vai run rẩy.

Vương Hoảng ôm nàng, cúi đầu, hôn lên mái tóc nàng, thì thào nói: “Khanh khanh, đừng rơi lệ..... Nàng như thế, ta sẽ đau lòng.”

Lúc này, tiếng nói của chàng vừa thốt ra, tay Trần Dung nắm thành quyền, nặng nề đâm một cái trong lòng chàng! Tiếp theo, lại đâm thêm một cái!

Vung quyền tới tấp. Trần Dung đã từng tập võ, hơn nữa ôm nỗi hận mà ra tay, từng quyền hữu lực, đánh mạnh vào đa thịt.

Vương Hoảng cố nén đau đớn, liên tiếp hôn lên đỉnh đầu nàng, ôn nhu nói: “Khanh khanh, khanh khanh của ta..... Đừng khóc, rơi lệ hại thân mà.”

Giọng nói này ôn nhu đến cực điểm, trong sự thanh nhuận lộ ra khàn khàn, thật sự êm tai đến xiêu lòng người.

Nhưng Trần Dung nghe thấy lại càng hận!

Nàng cắn môi, đâm vào ngực chàng, khiến cho Vương Hoảng đau đến mức cơ bắp trên mặt đều vận vẹo.

Trần Dung nghẹn ngào, nói với giọng: “Chỉ vì chàng không muốn buông tay, chàng tặng cho ta danh hào, còn bắt buộc bệ hạ đáp ứng nó? Nếu không phải chàng đẩy ta lên đầu sóng ngọn gió, vì sao ta làm đạo cô cũng không được yên tĩnh? Ta vốn đã có cách, ta vốn đã có cách mà..... Đều là chàng, đều là chàng. Thất lang, sao chàng lại đáng giận như thế? Chàng đẩy ta lên đầu sóng ngọn gió, làm cho mọi quý nhân đều chú ý tới sự tồn tại của ta, làm cho ta không thể không thừa nhận sự rình mò của những người đó!”

Nàng hận! Rất hận! Lần đó, nàng không nên đi, nhưng theo bản năng vẫn phải làm việc theo lễ nghi thể tục. Mà quan trọng hơn là, nàng suy nghĩ theo hướng lạc quan, nàng còn tưởng rằng, ván đã đóng thuyền, sau khi nàng đi gặp bọn họ, có lẽ có thể nhận được nhiều sự che chở hơn.....

Nàng đã đánh giá sai Vương Hoảng rồi.

Hiện tại Trần Dung đã biết, lần đó, cho dù nàng không đi tìm Vương Hoảng, Vương Hoảng cũng sẽ tặng cho nàng danh hào, cũng sẽ thông qua phương thức khác làm cho tất cả mọi người biết, nàng là người của Vương Hoảng chàng, là mỹ nhân rất có địa vị ở trong lòng chàng.

Lúc này Trần Dung đã không thể tự chế, nàng lấy tay áo che miệng, nhưng cũng không thể ngăn được tiếng nức nở cùng lệ rơi.

Vương Hoảng thấy thế, vội vàng ôm chặt nàng vào trong lòng, chàng ôn nhu kéo tay áo nàng che miệng ra, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng dán lên ngực mình.

Trần Dung thật sự rất hận, sau khi đánh mấy quyền thì nghẹn ngào nói: “Hiện tại lại như vậy, chàng nhất định không thích bệ hạ chú ý ta. Chàng, rõ ràng chàng có rất nhiều cách để giải quyết trước trò gây khó xử của bệ hạ, vì sao lại lựa chọn cách này? Lúc này, chàng lại đẩy ta ra đầu sóng ngọn gió! Đúng vậy, thế nhân có lẽ là chỉ trích chàng hoang đường, nhưng tộc nhân của chàng thì sao? Những người sùng bái chàng thì sao? Bọn họ sẽ cho rằng ta là yêu nữ hủy hoại chàng, sẽ tìm cách diệt trừ ta. Mà dưới tình cảnh không thể trốn tránh uy hiếp của tử vong, ngoài việc dựa vào chàng, thật sự dựa vào

chàng, lấy lòng với chàng, ta còn có thể làm cái gì? Ta là một phụ nhân vô gia vô thế, không nơi nương tựa, còn có thể làm cái gì chứ? Chàng, chàng cứ vậy hai lần ba lượt lại ném ta vào giữa sông biển cuộn cuộn, rồi sau đó dùng dây thừng cứu ta trở về, lại ném ra, rồi lại cứu về..... Chàng thật sự đáng giận!”

Trần Dung cũng là người thông minh, đã sống hai kiếp, nàng có thể không chế dục vọng nảy sinh. Cũng chính bởi vì vậy, nàng hận đến cực điểm tình thế bức bách xuất phát từ sự âu yếm của một người..... Mà đó lại là Thất lang của nàng, chỉ có thể yêu thương mà không thể tức giận!

Nghẹn ngào, gần từng tiếng thổ lộ ra, Trần Dung vẫn vùng từng quyền đâm vào ngực chàng.

Cũng không biết đâm bao lâu, Vương Hoàng nhẹ nhàng nắm tay nàng.

Chàng cúi đầu, thối nắm tay đã đánh đỏ bừng một hơi, nói với giọng ôn nhu: “A Dung, bị xước da rồi, đổi tay kia đi.”

Lời này vừa thốt ra, Trần Dung lại không thể áp chế được mà nước nở.

Đột nhiên, nàng vươn tay ôm gáy chàng, lao về phía trước, cắn mạnh một cái.

Vốn, nàng chuẩn bị cắn vào động mạch nơi gáy chàng, nhưng trong nháy mắt, khi chạm tới da thịt ấm áp kia, nàng tự nhiên lướt qua, tự nhiên tránh né yếu hại bên gáy, cắn lên bờ vai của chàng.

Cúi xuống, Trần Dung mạnh mẽ dùng răng cắn xé. Sau khi miệng đầy mùi máu, nàng vẫn không dừng lại, trong nháy mắt, tiếng da thịt xé rách truyền đến, đảo mắt, miệng vết thương bị nàng cắn xé mở rộng ba phần.

Mà lúc này, nàng vẫn cắn xé miệng vết thương kia!

Máu chảy như suối, đảo mắt đã nhiễm đỏ áo trắng trước ngực chàng.

Máu tươi chảy xuống, tiếng Vương Hoàng khẽ kêu rên thỉnh thoảng truyền đến. Tiếng kêu rên này là khi một người sau khi cổ nén đau đớn kịch liệt mà phát ra.

Vừa nghe thấy, Trần Dung ngừng cắn xé.

Nàng chậm rãi rời khỏi miệng vết thương đầm đìa máu, ngẩng đầu nhìn về phía Vương Hoàng.

Nàng đối mặt với Vương Hoàng vẫn đang nhìn nàng. Lúc này, trong đôi mắt sáng trong như nước của Vương Hoàng lộ vẻ ủy khuất, thậm chí trên môi dưới của chàng vì cổ nén đau đớn mà để lại dấu vết bị cắn chặt.

Vương Hoàng ủy khuất, đáng thương, bất lực nhìn Trần Dung, thấy nàng nhìn về phía mình, chàng miễn cưỡng cười, nói với giọng suy yếu: “A Dung cắn chưa đã sao? Không bằng đổi bên này cắn đi.” Nói xong, chàng đem vai phải của mình ra đưa đến bên môi Trần Dung. Có điều thời điểm nghiêng bả vai qua, dường như động đến miệng vết thương bên kia, chàng phát ra một tiếng kêu rên cổ nén đau đớn, động tác cũng hơi chậm chạp.

Trần Dung trừng nhìn chàng, oán hận khẽ nói: “Đừng vội như vậy, mới chỉ đau đớn thế mà thôi!” Đau đớn về thể xác, cũng không phải nàng chưa từng trải qua? So với tâm linh thống khổ, thật sự là nhỏ nhoi không đáng kể!

Nói thì nói như vậy, cuối cùng nàng vẫn không cắn nổi nữa.

Oán hận đẩy chàng ra, Trần Dung quay đầu. Nàng đưa lưng về phía Vương Hoàng, tiếp tục nước nở.

Dần dần, tiếng nghẹn ngào ngừng lại.

Dùng tay áo che mặt, Trần Dung thì thào nói: “Ta hận chàng!”

Giọng nói trầm đĩnh tiết thiết, nghiêng răng nghiêng lợi!

Vương Hoàng lại ôm nàng vào lòng, dùng cằm vuốt ve mái tóc của nàng, chàng ôn nhu nói nhỏ: “Ta biết.”

Trần Dung nhắm hai mắt, nước mắt lại chảy xuống: “Ta muốn giết chàng.”

Vương Hoàng cúi đầu, chàng in một nụ hôn lên gương mặt nàng, nhẹ nhàng hôn lệ trên mặt nàng, ôn nhu nói: “Ta biết.”

Trần Dung thì thào nói: “Phụ nhân trong thiên hạ nhiều như vậy..... Ngay cả ban đầu ta muốn lợi dụng chàng, chàng trả thù cũng trả thù đủ rồi, muốn chiếm thì cũng chiếm được rồi. Thất lang, với khả năng của chàng, chỉ cần phát tay một cái là có thể cho ta yên tĩnh mà sống qua ngày. Vì sao chàng không chịu?”

Vương Hoàng chậm rãi hôn nàng, chàng cúi đầu, môi của chàng dính máu. Sau khi nhắm máu của mình trên môi nàng vào trong bụng, chàng mỉm cười, nói khe khẽ ôn nhu: “Đó là bởi vì, ta rất để ý A Dung, sao A Dung có thể sau khi mọi chuyện xong xuôi đã vùng ông tay áo rồi đi? Sao có thể chưa được sự cho phép của ta mà tự lao vào giữa vạn quân, sao có thể nhiễm một thân máu tanh, đứng ở trong ánh tịch dương mỉm cười với ta, làm cho ta đêm khuya gặp mộng, nhiều lần bừng tỉnh? Sao có thể làm theo ý nguyện của ta, sau khi đi theo ta đến Kiến Khang, tự chủ trương đội danh phận nữ quan lên

đầu, cự tuyệt ta ra xa ngàn dặm?”

Chàng mỉm cười, ôn nhu vô hạn nhìn nàng, chậm rãi, chàng lại hôn lên gương mặt nàng, khẽ cười nói: “Khanh khanh, gặp phải ta, còn muốn rời đi. Thế gian sao có chuyện có lợi như thế chứ!”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 159: Ngoại thất, Nhiễm Mẫn

Trần Dung vẫn không nhúc nhích.

Lúc này, tiếng nghẹn ngào của nàng đã dừng lại.

Rất lâu sau đó, Trần Dung mới khẽ trả lời: “Ta biết.”

Hiện tại nàng đã biết.

Vương Hoảng vẫn luôn cúi đầu ôn nhu nhìn nàng. Nghe thấy nàng đáp lời, chàng nâng cằm nàng lên, để nàng nhìn mình.

Hai mắt Trần Dung hãy còn phù thũng, lệ rung rung, khi đối diện với Vương Hoảng, nàng mỉm cười với chàng, nụ cười này đã không còn chút nào lo lắng bất an.

Vương Hoảng gạt mình. Chàng mỉm cười, cúi đầu, dán mặt mình lên mặt nàng, hỏi với giọng ôn nhu: “Khanh khanh không khóc nữa chứ?”

Giọng của Trần Dung vẫn có chút khàn khàn: “Không khóc nữa.”

Vương Hoảng nhẹ nhàng cắn lên chóp mũi nàng, lại hỏi: “Không hận nữa chứ?”

Dưới ánh mắt lắng lặng chăm chú của chàng, Trần Dung lại cười rạng rỡ, nói: “Không hận nữa.”

Nàng đẩy chàng ra, từ từ ngồi dậy, vén rèm xe lên nhìn ra bên ngoài, Trần Dung cười cười, ngẫm nghĩ rồi nói: “Nếu trốn không được, vậy không trốn nữa.”

Lúc này, Vương Hoảng ở phía sau nàng vẫn đang lắng lặng nhìn nàng.

Nhận thấy ánh mắt của chàng, Trần Dung thân nhiên quay đầu, trên mặt nàng nước mắt vẫn chưa khô hết, tươi cười khiến cho trong vẻ rạng rỡ mang theo vài phần thương tiếc như hoa lê rũ trong mưa. Vương Hoảng mấp máy môi, vừa định nói gì đó, Trần Dung đã nghiêng người về phía trước, dùng môi anh đào nhẹ nhàng đặt lên môi chàng!

Đây là lần đầu tiên khi nàng hoàn toàn tỉnh táo hôn chàng như thế!

Môi anh đào khẽ chạm, hương thơm khiến người mê luyến. Trần Dung nhìn chàng, mị nhãn như tơ: “Phu chủ.”

Hai chữ vừa thốt ra, Vương Hoảng run lên.

Dường như Trần Dung không biết bản thân vừa nói cái gì, nàng chỉ ôn nhu hôn chàng, môi chạm môi, hơi thở cùng giao hòa, nàng khẽ cười, giọng nói mơ hồ mĩ đàng: “Ngay cả khi phu chủ không còn thích A Dung, cũng phải bảo vệ A Dung chu toàn đó.”

Đây là yêu cầu của nàng.

Giọng của nàng rất thấp, lần đầu tiên chủ động hôn chàng, lần đầu tiên gọi chàng là phu chủ, cầu sự bảo hộ của chàng.

Yết hầu của Vương Hoảng chuyển động, chàng nâng mặt Trần Dung cách xa ra một chút, bình tĩnh, lắng lặng nhìn nàng.

Dưới ánh mắt chăm chú của chàng, Trần Dung không né không tránh, chỉ hơi nghiêng về phía trước, dựa vào trong lòng chàng.

Bàn tay trắng mịn nhỏ bé của nàng đưa bốn túi hương chàng đeo bên hông, mềm mại đáng yêu cười nói: “A Dung cũng không thể tới phủ đệ được, tiếp tục ở tại đạo quan cũng thế, an trí một biệt viện khác cũng thế, hoặc là, dần xếp một nơi cách Kiến Khang xa một chút, về sau, A Dung sẽ là ngoại thất của chàng, lang quân muốn tới thì tới, không muốn tới thì không cần tới.”

Nàng nói tới đây, Vương Hoảng đang thần thờ khẽ cử động.

Dần dần, chàng bắt giác cong môi, cười nhọt nhạt. Chàng hôn đỉnh đầu Trần Dung, giọng nói thanh nhuận lạnh lùng: “Muốn tới thì tới, không muốn tới thì không cần tới? Nói như thế, A Dung sẽ không đổ kỵ, không hận, không oán. cũng không yêu sao?”

Trần Dung cười nói: “Thất lang xác thực trí tuệ vô song.”

Nàng cũng đã thừa nhận.

Vương Hoảng thu hai tay, chàng cúi đầu, yên lặng nhìn Trần Dung. Chậm rãi, chàng nhú mày, thân nhiên cười nói: “Được.”

Chàng lại cắn chóp mũi của nàng, có điều lúc này dường như cắn hơi mạnh, để lại trên cái mũi thon nhỏ của Trần Dung hai dấu răng.

Môi của chàng di xuống, giống như nàng vừa rồi, nhẹ nhàng in một nụ hôn lên môi nàng, cười nói: “Hết thấy như A Dung mong muốn!”

Một lời phun ra, Trần Dung nhắm hai mắt.

Khi hai mắt nhắm lại, khóe môi nàng cũng hơi cong lên, mang theo tươi cười thân nhiên, dường như chê cười, dường như yên tĩnh.

Cũng vậy, Vương Hoảng cúi đầu ôn nhu nhìn nàng cũng mỉm cười.

Đúng lúc này, xe ngựa khê lắc lư rồi ngừng lại.

Trần Dung ngẩng đầu, nhìn về phía bên ngoài. Lúc này, xe ngựa vừa mới chạy ra khỏi phố chính, rẽ vào một ngõ nhỏ. Người ở đây đa phần là thứ dân.

Bên ngoài truyền đến tiếng quát nhỏ của xa phu: “Người là người phương nào?”

Tiếng quát vừa thốt ra, Trần Dung hiếu kỳ, nàng rời khỏi ôm ấp của Vương Hoảng, vươn tay kéo rèm xe.

Vừa nhìn về phía người nọ, Trần Dung theo phản xạ muốn ngăn trở Vương Hoảng ở phía sau, nhưng động tác mới làm được một nửa, Trần Dung liền ngừng lại.

Dưới ánh nhìn chăm chú của người nọ, nàng không chút để ý cười gọi: “Hóa ra là Nhiễm tướng quân.”

Người đó tay cầm sẵn dây cương của xa phu, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào trong xe ngựa, đúng là Nhiễm Mẫn.

Ánh mắt của Nhiễm Mẫn lạnh lùng đảo qua Trần Dung, quét về phía Vương Hoảng ở sau nàng. Chậm rãi, y cong bạc môi, nặng nề nói: “Trần thị A Dung, lần này, sao không nghĩ cách che chở hân?”

Lời này vừa thốt ra, Vương Hoảng vẫn nghiêng người dựa trên tháp, cười nhọt nhạt cũng chuyển mắt nhìn Trần Dung.

Trần Dung rũ hai mắt cười cười, thấp giọng nói: “Chàng không cần ta bảo hộ.” Nàng ngẩng đầu nhìn Nhiễm Mẫn, vân đạm phong khinh cười nói: “Các ngài đều là nam nhi đỉnh thiên lập địa, nam nữ thế gian đều vô cùng ngưỡng mộ, cần một phụ nhân hèn mọn như ta bảo hộ sao?” Nàng cười buồn bã, thì thào nói: “Không biết lượng sức như thế..... Thật sự để làm gì đây.”

Dứt lời, nàng lui về phía một góc trong xe ngựa, Trần Dung quay đầu, theo một góc cửa xe nhìn chằm chằm ra bên ngoài, không liếc nhìn cảnh tượng trước mắt một cái.

Nhiễm Mẫn ha hả cười.

Y lặng lẽ nhìn Trần Dung và Vương Hoảng trong xe ngựa, tiến lên một bước, ồng tay áo bên phải phát một cái, ngay lập tức, một thanh kiếm hàn quang dày đặc bắn ra từ trong tay áo y, đặt trên cổ họng của Vương Hoảng!

Động tác này, rất nhanh, rất đột ngột.

Thời đại này, quý tộc cùng thứ dân, quý tộc thượng tầng và quý tộc hạ tầng khác biệt thật sự giống như trời và đất. Trong thời đại nô tính thâm căn cố đế, người có thân phận thấp kém đối mặt với một quý tộc, rất ít khi sinh ra cừu hận cùng oán thán, có chăng, đa phần là sùng mộ.....

Vì thế, lúc trước khi rời khỏi Bình thành, người Vương gia ở Bình thành cũng không thể ngờ rằng đám lưu dân lại dám xâm phạm bọn họ. Vì thế, trong thành Kiến Khang, các quý tộc thượng đẳng ngay cả hộ vệ cũng không mang theo mấy.

Một kiếm này của Nhiễm Mẫn vô cùng sắc bén mà đột ngột, mấy hộ vệ căn bản không kịp phản ứng, kiếm của y đã đặt trên cổ của Vương Hoảng!

Kiếm quang dày đặc, tay áo phát gió.

Ánh mặt trời chiếu vào trên thanh kiếm, lấp lánh phản xạ ánh nắng, từng đợt quang mang phiêu chuyển, giống như có tơ máu lướt qua.

Mũi kiếm sắc bén, Vương Hoảng ngửa đầu, chàng nâng mắt nhìn về phía Nhiễm Mẫn cười: “Thật không ngờ, tướng quân vì A Dung lại dám động kiếm ở trong thành Kiến Khang. Ngay cả vương đồ bá nghiệp, cũng không địch lại nụ cười của nữ nhân sao?”

Lời này chậm rãi mà đến, tao nhã mà thông dong.

Nhiễm Mẫn lạnh lùng cười, kiếm trong tay y đề xuống một chút, khi làm cho cổ Vương Hoàng chảy ra tơ máu, Nhiễm Mẫn mới nặng nề nói: “Vương Thất người rất coi trọng chính mình! Nhiễm mỗ đã dám đến thì có thể rời đi bất cứ lúc nào!”

Lúc này lời hấn vừa dứt, mấy chuôi kiếm đồng thời chỉ vào ngực vào thất lưng y uy hiếp: “Buông lang quân ra!”

“Lón mặt, mau mau buông tay!”

“Buông tay!”

Năm tiếng quát đồng thời truyền đến, Nhiễm Mẫn vẫn không thèm quan tâm, y tùy ý để mấy mũi kiếm chỉ vào mình, ngay khi tiếng kêu sót ruột càng thêm dồn dập, tay phải Nhiễm Mẫn cầm kiếm trầm xuống.

Vừa trầm xuống, kiếm đâm vào cổ, máu chảy như suối!

Năm người phía sau Nhiễm Mẫn thấy máu tươi chảy ra đồng thời rung mình, trường kiếm chỉ vào Nhiễm Mẫn, cũng không khỏi tự chủ co rụt lại.

Cảm giác được kiếm phong của bọn họ đã thu liễm, Nhiễm Mẫn cười lạnh lùng, cũng thả lỏng kiếm đặt trên cổ Vương Hoàng.

Y không thèm quan tâm đến năm người kia, lập tức nhìn chăm chăm Vương Hoàng đang nghiêng người dựa vào tháp, khí định thần nhàn, vừa vặn chỉnh lại tư thế, dường như thú vị nhìn mình.

Nhìn chăm chăm thiếu niên nhàn nhã này, Nhiễm Mẫn nhếch bạc môi, nặng nề gọi: “Vương Hoàng.”

Y liếc nhìn Trần Dung vẫn đang ngắm cảnh vật bên ngoài một cái, lạnh lùng nói: “Mối hận đoạt thể, mỗ không dám quên!”

Tám chữ lộ ra sát khí!

Trần Dung ngồi bên cạnh bọn họ khẽ cắn môi.

Rốt cục, nàng vẫn quay đầu.

Vừa nhìn sang bên này, ánh mắt của nàng không chịu nổi liếc nhìn máu chảy trên cổ Vương Hoàng, sau khi nhìn chăm chú, Trần Dung khẽ nói: “Nhiễm tướng quân.”

Lúc này, nàng vừa mở miệng liền hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Trần Dung ngẩng đầu nhìn Nhiễm Mẫn, nhẹ giọng nói: “Sáng nay, ta ở bên ngoài cửa cung nhìn thấy một thanh niên Hoàn thị bị bắn chết ở trước mặt mọi người!” Nàng nhìn Nhiễm Mẫn, lạnh lùng nói: “Hắn chỉ ngâm xướng một câu, ‘Hong lâu mỹ nhân nghiêm tụ chiêu, chu môn tửu nhục nhường thành tao.’” Vậy mà bị bắn chết ở trước mặt mọi người. Tướng quân hẳn là biết, ở trong thành Kiến Khang, đối với các thế gia đệ tử, không được hành hình ở trước mặt mọi người.”

Trần Dung nói tới đây, không chỉ là đám người Nhiễm Mẫn, ngay cả Vương Hoàng cũng kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Trần Dung. Phụ nhân này, đối với thời cuộc thế sự lại có sự quan sát sâu sắc như thế?

Trần Dung cũng không chú ý tới bọn họ, nàng chỉ nhìn Nhiễm Mẫn chăm chú, khàn giọng nói: “Chỉ là một câu thơ như vậy mà đã không quan tâm bắn chết một đệ tử thế gia. Chẳng lẽ tướng quân nghĩ rằng đây là việc nhỏ tầm thường sao?” Nàng rừ hai mắt, từ từ nói: “Nghe nói tướng quân cố ý chinh đồn người Tần chống lại chúng Hồ. Nam nhi có tâm huyết trong thành Kiến Khang đã có không ít người tâm động.” Nàng cười cười, còn nói thêm: “Tướng quân tự cho là không ai chú ý rằng ngài đã đến Kiến Khang, nhưng lần đó ở Nam Dương, bệ hạ của ngài đã an bài người ở bên cạnh tướng quân, lúc này, ai mà biết được bên cạnh tướng quân có tiểu nhân hay không.” Trần Dung thở dài một tiếng, nói: “Chỉ sợ là, mũi tên kia là của tướng quân ngài!”

Lời này của nàng phân tích trật tự rõ ràng, đối với thời cuộc ở Kiến Khang, đúng là rất hiểu biết!

Hai nam nhân này đều là hào kiệt một thời, nhưng nghe thấy câu nói của Trần Dung dường như tài trí không hề thua kém bọn họ?

Trong khoảng thời gian ngắn, hai người đều giật mình.

Vương Hoàng lạnh lùng nhìn Trần Dung, lúc này chàng nhớ lại, phụ nhân này lúc ban đầu hấp dẫn chàng chính là do trên đường đi về phía nam nàng đã biểu lộ ra đại trí tuệ. Chàng suýt nữa đã quên mất!

Trong ánh nhìn chăm chú của hai người, Trần Dung lạnh lùng nhìn Nhiễm Mẫn, người này xưa nay giết chóc quyết đoán, nhưng thanh trường kiếm đặt trên cổ Vương Hoàng lại là điều vô nghĩa với nam tử hán, nàng mỉm cười, thần nhiên nói: “Dương tướng quân chưa từng chuyển cáo tới tướng quân sao? Trong thành Kiến Khang, rất nhiều thị phi, tướng quân đừng vội âm mưu ly gián.”

Nhiễm Mẫn mỉm nhanh bạc môi.

Y nặng nề, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm nàng.

Một hồi, y khàn khàn cười, thì thảo nói: “Nàng đối với hân, thật sự là dụng tâm lương khổ!”

Trần Dung lắc đầu, nàng nhẹ nhàng nói: “Tướng quân sai lầm rồi. Tuy ta là người của chàng, nhưng cũng bởi vì trên thế gian này người có chí hướng đánh bại người Hồ, rạng danh cho tộc nhân vốn không nhiều lắm. Các người có nội chiến, đặc ý chính là đám người Thạch Hồ, Mộ Dung Khác.”

Lời này của Trần Dung vừa thốt ra, Nhiễm Mẫn liền lên tiếng cười lạnh.

Y đảo mắt trừng nhìn Vương Hoảng.

Lúc này Vương Hoảng vẫn khí định thần nhàn, dưới ánh nhìn chăm chú của Nhiễm Mẫn, chàng vẫn đang nhìn Trần Dung, tươi cười ôn nhu: “A Dung đúng là trí tuệ hơn người.”

Đồng thời truyền đến với giọng nói của Vương Hoảng, còn có tiếng kêu to của một nữ tử có chút bất an, cũng có chút sốt ruột: “Phu chủ.”

Người kêu to chính là Trần Vi đứng ở cách đó không xa, mặc phục sức nam nhân, gầy yếu mảnh mai, gương mặt che giấu dưới đầu lạp. Sau khi Trần Dung nhận ra giọng nàng ta thì nâng mắt lên, không hề để ý tới nữa.

Trần Vi cắn môi, trong giọng nói mang theo tiếng khóc: “Phu chủ, quên đi, cầu chàng, quên đi.”

Nhiễm Mẫn quay đầu lại, trừng mắt nhìn Trần Vi, nặng nề quát khê: “Câm miệng!”

Hai chữ thốt ra, lời nói của Trần Vi lập tức nghẹn trong cổ họng.

Nhiễm Mẫn quay đầu, y nhìn Trần Dung, lại nhìn Vương Hoảng, chậm rãi, y nhếch bạc môi, kiếm trong tay đặt trên cổ Vương Hoảng lại dè xuống.

Mới dùng một chút lực, máu trên cổ Vương Hoảng vừa ngừng lại trào ra.

Nhiễm Mẫn nhìn chăm chăm Vương Hoảng, lạnh giọng cười: “Lần này ta vốn không định lấy mạng của ngươi!”

Tiếng nói của y vừa dứt, Vương Hoảng gật đầu, nói: “Ta biết, ngươi không ngu dốt đến vậy.”

Vương Hoảng gật đầu, Nhiễm Mẫn cười lạnh một tiếng. Y có chút ảo não, cũng có chút thống hận trừng mắt nhìn Vương Hoảng, cắn răng, lạnh lùng nói: “Tất nhiên, mỗi hận đoạt thể, Nhiễm Mẫn suốt đời khó quên!”

Lúc này, Vương Hoảng chỉ ngẩng đầu liếc mắt một cái, rồi không hề để ý rũ mắt xuống.

Sau khi Nhiễm Mẫn nói ra những lời này, hừ mạnh một cái, thu kiếm về.

Y nhìn về phía Trần Dung.

Nhìn nàng, ánh mắt của y có chút phức tạp. Phụ nhân này, y vốn không nên tới gặp. Ngay lúc vừa rồi, y cũng không tính nhàm chán dây dưa lâu tại đây. Cũng không biết vì sao, trong lúc vô ý liếc nhìn thấy đôi gian phu dâm phụ gắn bó í ôi trong xe ngựa, y đã không thể khống chế hành vi của bản thân, mặc kệ hộ vệ ngăn lại xe ngựa, dùng kiếm chỉ vào Vương Hoảng!

Chỉ là một phụ nhân! Chỉ là một phụ nhân mà thôi.

Nhìn thẳng Trần Dung chăm chú, đến khi Trần Dung rũ hai mắt, Nhiễm Mẫn mới vung ống tay áo, xoay người nhanh rời đi.

Y vừa đi, Trần Vi cùng hai hán tử đầu đội đầu lạp cũng bước nhanh đuổi theo.

Nhìn bóng dáng y đi xa, Vương Hoảng chậm rãi từ trong lòng lấy ra khăn tay, đặt lên miệng vết thương, Vương Hoảng thản nhiên nói: “Rửa sạch một chút, đừng để ai biết ta gặp qua y.”

“Vâng.”

Chàng nghĩ nghĩ, còn nói thêm “Thông tri xuống, không được khó xử Nhiễm tướng quân, uhm, có thể giúp thì giúp đỡ một chút.”

Lời này, làm cho Trần Dung kinh ngạc ngẩng đầu lên, giống như cảm giác được cái nhìn chăm chú của nàng, Vương Hoảng thản nhiên cười nói: “Khanh khanh còn có thể lấy quốc gia làm trọng, Vương Hoảng lại không thể sao?”

Chàng quay đầu, yên lặng nhìn về phía Trần Dung.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 160: Vương Hoảng kháng chỉ

Cảm giác được ánh mắt của chàng, Trần Dung vội vàng né qua.

Nhìn Trần Dung bộ dạng phục tùng liêm mực, dịch vào trong góc xe, Vương Hoảng tùy tay ôm miệng vết thương, vươn tay kéo một cái thật mạnh ôm nàng vào trong lòng.

Trần Dung không khỏi ngã vào trong lòng chàng, khuỷu tay chống sang một bên, cố gắng để không chạm vào miệng vết thương của chàng.

Tức thì, máu chảy như suối! Máu tươi đào mắt đã ẩm ướt toàn bộ khăn tay, đào mắt tựa như suối chảy xuống vạt áo, cũng nhiễm đỏ vạt áo của Trần Dung!

Máu tươi nhiễm đỏ xiêm y màu trắng, tình cảnh kia, muốn bao nhiêu kinh tâm thì có bấy nhiêu.

Trần Dung nhìn, lấy ra khăn tay từ trong lòng, nhẹ nhàng ấn lên.

Nàng cũng không nhìn về phía Vương Hoảng, quát khê với hộ vệ bên ngoài: “Dược đâu?”

Năm hộ vệ liếc nhìn Vương Hoảng một cái, cúi đầu tiến lên.

Dưới sự trợ giúp của bọn họ, miệng vết thương của Vương Hoảng rất nhanh đã được băng bó. Thương phục của chàng cũng được thay đổi.

Đào mắt, rèm xe lại kéo xuống.

Trần Dung ôm gáy Vương Hoảng, ôn nhu, mềm mại hỏi: “Phu chủ, đau không?”

Giọng nói kéo dài, tình ý vô hạn.

Vương Hoảng vươn tay nâng cảm nàng.

Cũng không chờ động tác của chàng, Trần Dung đã ngược mắt nhìn chàng.

Nàng nhìn chàng, ánh mắt lúng liếng, tình cảm thâm thiết không cần phải nói tới. Trần Dung ôn nhu liếc nhìn chàng rồi cúi đầu, cách qua lớp thương phục nhẹ nhàng in một nụ hôn lên miệng vết thương của chàng, khê nói: “Rất đau, đúng không?”

Vương Hoảng cũng không trả lời câu hỏi của nàng.

Ngón tay trắng mịn của Trần Dung từ miệng vết thương xẹt qua cảm của chàng, nàng thở dài một tiếng, đem mặt dán trên mặt chàng, nhẹ nhàng vuốt ve, nàng học chàng, cắn lên chóp mũi chàng, hơi thở thơm hương: “Lần sau lại có việc này, A Dung nguyện thay lang quân đỡ.”

Lời của nàng từng từ đều ôn nhu.

Ánh mắt của nàng ẩn chứa đưa tình.

Về mặt của nàng vô cùng thân thiết.

Đây vốn là điều Vương Hoảng hy vọng nhìn thấy Nhưng giờ phút này lẳng lặng nhìn nàng, chàng lại cảm giác được bất an.

Đúng lúc này, bên ngoài tiếng trống ồn ào náo động.

Trần Dung vội vàng xốc rèm xe lên nhìn ra phía ngoài. Vừa ngẩng đầu, Trần Dung thu hồi ánh mắt, tự sửa sang lại xiêm y cùng tóc tai tán loạn.

Sau một hồi, nàng hướng Vương Hoảng quỳn rũ cười hỏi: “Dung sắc chinh tề chưa?”

Vương Hoảng vẫn luôn lẳng lặng nhìn nàng, nghe vậy ngấm nhìn nàng từ trên xuống dưới.

Chàng vươn ngón tay thon dài, như gió xuân khê vén tóc mai bên tai nàng rồi lại lướt đến sau gáy nàng, sau khi vuốt lại tóc tơ cho gọn, chàng nói: “Chinh tề rồi.”

“Đa tạ phu chủ.”

Trần Dung đáp một tiếng, lại vươn tay vén rèm xe, bước xuống dưới.

Cánh tay của nàng bị chế trụ, giọng của Vương Hoảng bay vào trong tai: “A Dung muốn đi đâu?”

Trần Dung ngoái đầu lại nhìn chàng.

Nàng nhìn chàng, mím môi, cười rất thoải mái: “Phu chủ có điều không biết, A Dung xuất thân hàn vi, từ lúc đi về phía nam tới nay, một đường nom nóp lo sợ, luôn phải nhìn mặt người khác, không dám thả lỏng lúc nào. A Dung đã đến thành Kiến Khang này khá lâu nhưng cũng vì thân hình diện mạo của mình mà không dám phóng túng bản thân. Hiện tại tốt rồi, có phu chủ, sống có người nhớ tới, chết cũng có người nhặt xác. A Dung rất cục có thể buông lỏng rồi.”

Nàng bỏ tay chàng xuống, thả người nhảy xuống xe ngựa.

Rèm xe lay động, nàng thân nhiên quay đầu, thi lễ với Vương Hoảng trong xe ngựa, nói: “Phu chủ, A Dung đi dạo.”

Dứt lời, nàng vung ống tay áo, chậm rãi bước về phía tiếng trống kia.

Trần Dung mới đi vài bước, giọng của Vương Hoảng truyền đến từ phía sau: “Trở về.” Giọng nói thư hoãn, nhưng cũng là mệnh lệnh.

Trần Dung ngừng bước.

Xe ngựa khởi động

Một bàn tay thon dài đặt lên vai nàng, Vương Hoảng thờ dài một tiếng, nhẹ nhàng nói: “Chờ một thời gian nữa đi.” Chàng bước xuống xe ngựa, nắm tay Trần Dung, từng bước một trở lại trong xe ngựa.

Trần Dung không giãy dụa, nàng thuận theo bước lên.

“Đi thôi.”

“Vâng.”

“Đi dạo quan.”

“Vâng.”

Trong từng tiếng mệnh lệnh, Vương Hoảng ôm Trần Dung, bởi vì động tác này của chàng, chỗ miệng vết thương trên cổ lại bắt đầu chảy máu.

Trần Dung nhìn thấy liền vươn tay đặt lên miệng vết thương không buông.

Vương Hoảng cúi mắt nhìn nàng, nhẹ giọng nói: “A Dung không phải biết sao? Ta sẽ không cho phép nàng chết.”

Chàng cười ung dung mà nhợt nhạt, nắm ngón tay co thành lược chải mái tóc của nàng, chàng chậm rãi nói: “Nào, nhìn xem người nọ.” Chàng chỉ là một thiếu phụ cách xe ngựa tầm trăm bước: “Phụ nhân kia là do Cửu công chứa phách tới. A, còn có kia, kia, kia cũng vậy.”

Chàng khẽ cười, nhẹ nhàng hôn lên mái tóc Trần Dung một cái, nói: “Những người đó sẽ vui mừng nếu A Dung đi riêng đó.”

Trần Dung cười cười, giọng của nàng có chút vô lực: “Đã biết.”

Nàng tựa vào trong lòng chàng, thì thào nói: “Phu chủ thật là xấu, cũng không cho ta được tùy hứng.” Nàng than thở tiếp: “Sống thật không dễ, chết cũng không được cho phép, ai, phu chủ thật sự không phải là người tốt.”

Nghe nói như thế, Vương Hoảng ha hả cười.

Cho tới nay, tươi cười của chàng đều là nhợt nhạt, thân nhiên, thời điểm cất tiếng cười to như thế thật sự không nhiều lắm.

Chàng vươn tay trái, vỗ nhẹ ở bên thành xe. Trong tiếng tiết tấu rõ ràng, chàng đặt ngón tay lên môi, khẽ hừ một tiếng, khẽ cảnh cáo: “A Dung, lời này không thể dễ dàng nói ra..... Nàng nói xấu ta ở Kiến Khang, sẽ bị người ta tấn công đó.”

Trong tiếng cười to của Vương Hoảng, xe ngựa tiếp tục chạy về phía trước.

Chỉ chốc lát, xe ngựa chạy tới dưới Tây Sơn đạo quan thì bắt đầu giảm tốc.

Vương Hoảng ngã về phía sau, chàng vươn tay vuốt ve lưng Trần Dung, vuốt ve mái tóc của nàng, nhìn Trần Dung quỵn rũ động lòng người. Nói đến cũng thật kỳ quái, phụ nhân này, từ sau khi thất thân cho chàng, cả người đã trở nên mình đằm lóa mắt người ta, trong quỵn rũ có sự phong lưu. Loại phong lưu quỵn rũ này, muốn giấu cũng không thể giấu nổi, đúng là hoàn toàn tẩy sạch khí chất dục diễm hèn mọn trước đó của nàng. Hiện tại nàng, trong dung mạo cử chỉ cũng không giống như ngày xưa, tư thái kia lại có sự cao thượng mỹ miều.

Dường như hiện tại nàng không hề nóng vội, không hề để ý đến sinh tử..... Cũng đúng, nàng đã thay đổi rồi.

Cứ thế ngắm nhìn nàng, ngón tay thon dài của chàng nhẹ nhàng xoa gáy nàng, thấp giọng ôn nhu: “A Dung càng ngày càng đẹp, chuyện này có gì là tốt

chứ?”

Giọng nói rất thấp.

Trần Dung quay đầu.

Vương Hoảng đối diện với đôi mắt sáng lưu chuyển của nàng, ngón tay khẽ nâng, chàng mon tron lông mi thật dài của nàng, cong khóe miệng, nhẹ nhàng ôn nhu nói: “A Dung khiến ta càng ngày càng không bỏ xuống được, đúng là có gì tốt chứ?”

Trần Dung thu hồi ánh mắt, mỉm cười: “Lang quân sao lại nói ra lời ấy? Không phải chàng muốn khóa chặt A Dung ở bên cạnh người sao? Trên thế gian này, cho dù son hào hải vị, ăn quá nhiều cũng sẽ thấy chán. Lúc lang quân đã cảm thấy chán chường, nghĩ đến cũng không dùng được lâu ngày.”

Trần Dung không đợi câu trả lời của chàng.

Ngay khi nàng chuyển mắt nhìn lại, đột nhiên, một tiếng trống truyền đến.

Tiếng trống kia đúng là cổ nhạc bọn họ nghe thấy ở ngã tư đường. Nhưng mà, giờ này khắc này, tiếng cổ nhạc kia lại theo đuôi phía sau nàng, xuất hiện ở dưới đạo quan!

Trần Dung ngồi thẳng người, vươn tay vén lên rèm xe, nhìn ra bên ngoài.

Tiếng trống càng ngày càng gần, trong sơn đạo quanh co khúc khuỷu, như ẩn như hiện. Chỉ liếc mắt một cái, Trần Dung phát hiện, phía sau đội cổ nhạc kia còn hơn trăm người đi theo xem náo nhiệt.

Giờ phút này, tiếng cổ nhạc kia chỉ cách nàng tầm trăm bước.

Xe ngựa ngừng lại, Trần Dung còn chưa quay đầu, tiếng than nhẹ của Vương Hoảng truyền đến: “Là người của hoàng đế?”

Người của hoàng đế?

Trần Dung rùng mình, nghiêng đầu nhìn lại.

Dần dần, người đi đường tản ra, đội ngũ xuất hiện ở trước mặt Trần Dung.

Đây là đội của hoàng đế, đi tuốt đằng trước là một thái giám. Tay thái giám kia cầm thánh chỉ, ở phía sau hắn là tiếng khua chiêng gõ trống cùng hộ vệ thiên gia.

Trần Dung nghĩ nghĩ, nhảy xuống xe ngựa.

Nàng vừa đi ra hai bước, giọng thấp mà ôn nhu truyền đến: “A Dung, lên xe.”

Trong giọng nói có sự trầm lãnh hiếm có từ trước đến nay.

Trần Dung có chút kinh ngạc, nàng ngoái đầu nhìn thoáng qua chàng, thấy chàng nhìn chằm chằm đội nhạc kia không hề chớp mắt, tâm thần khẽ động, liền lên tiếng, không nói hai lời thối lui đến bên cạnh chàng lên xe ngựa.

Nàng vừa lên xe ngựa, Vương Hoảng đã ôm nàng vào trong lòng, nhẹ giọng nói: “Đi.”

Đây là nói với xa phu.

Xa phu lên tiếng, vội vàng điều khiển xe ngựa.

Ngựa đi một lúc, đội ngũ cách xe ngựa của bọn họ chỉ có năm mươi bước. Xe ngựa của Vương Hoảng vừa mới động, giọng thái giám sắc nhọn truyền đến: “Hoàng Vận Tử tiên cô có ở đây không?”

Thái giám kia theo sát phía sau xe ngựa của Vương Hoảng, mở miệng với chiếc xe ngựa có Trần Dung.

Một tiếng truyền ra, mọi nơi yên tĩnh.

Vô số hai mắt phát sáng đồng thời nhìn về phía xe ngựa kia.

Lúc này, Vương Hoảng nhẹ giọng nói: “Tiến lên đi.”

“Vâng.”

Xa phu điều khiển xe ngựa đi ra hai bước, chạy tới phía trước chiếc xe ngựa trống không.

Chậm rãi, Vương Hoảng xóc lên rèm xe, để khuôn mặt của hắn và Trần Dung đều xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Lần này, mọi người đều ngẩn ra, đảo mắt vang lên từng tiếng nghị luận.

Lang Gia Vương Thất là loại người nào đây? Không cần Vương Hoàng lộ diện, mọi người cũng biết chàng ở bên cạnh. Nhưng mà, chàng lại ôm một đạo cô, cứ thế lộ diện trước mặt mọi người.

Điều này, quả thực khiến người ta không thể giả câm vờ điếc!

Thái giám kia chính là hướng Vương Hoàng liếc nhìn một cái rồi thu hồi ánh mắt.

Cử chỉ của chàng tự tại, rõ ràng đã sớm hiểu rõ trong lòng, nhưng tâm Trần Dung trầm xuống.

Thái giám kia cũng không để ý tới Vương Hoàng, chỉ chuyên chú nhìn chằm chằm Trần Dung, kêu lên: “Hoàng Vận Từ tiên cô?”

Eo nhỏ của Trần Dung bị Vương Hoàng nắm chặt, không thể thẳng thân hoàn lễ, chỉ đành hơi hơi cúi đầu, đáp: “Vâng.”

Thái giám kia nhìn chằm chằm nàng, từ từ thốt lời: “Có thánh chỉ!”

Thánh chỉ?

Trần Dung rung mình, hướng tới thái giám tri thủ thi lễ, đáp: “Hoàng Vận Từ tiếp chỉ.”

Lúc này, nàng vừa dứt lời, bốn phía truyền đến tiếng đàm tiếu: “Giới cho một đạo cô phong lưu. Vừa ngồi dậy khỏi tháp của nam nhân, đã lại tiếp nhận thánh chỉ của đế vương.”

Giọng không nhỏ.

Trần Dung không để ý đến. Chúng họ về phía sau thái giám đã có một người quay đầu hung hăng trừng mắt. Ánh mắt lộ sát khí, mọi người đang ồn ào náo động đồng thời yên tĩnh.

Thái giám kia nhìn chằm chằm Trần Dung, chậm rãi gật đầu, sau đó, hẩn ung dung mở ra thánh chỉ, cất giọng sắc nhọn đọc lên: “Hoàng Vận Từ lưu luyến hồng trần, cần gì cầu trăm ban thưởng người là nữ quan? Đã là nữ quan, lại cùng nam nhân ở chung một chỗ, không phải đánh mất mặt mũi của trăm sao?”

Thái giám đọc đến đây, ra hiệu nhìn người phía sau.

Vì thế, ba cung nữ đang cầm khay gỗ, chậm rãi tiến lên.

Khi lời hẩn vừa dứt, tiếng ồn ào náo động vang lên, mà giờ phút này, khi ba cung nữ vừa tiến lên lại biến thành tiếng kêu sợ hãi tranh cãi ầm ĩ.

Ngay cả Vương Hoàng vẫn dựa trên tháp, ung dung nhìn tình cảnh này, hiện giờ cũng đã thẳng lưng, nghiêng người về phía trước.

Ba cung nữ cầm trong tay ba thứ.

Một chén gốm sứ tinh mỹ, một tấm vải lụa, một cây trùy thủ.

.....

Trong thiên hạ này, sợ là không có ai không biết hàm nghĩa của ba thứ này.

Xem ra, hoàng đế vì duy trì uy nghiêm của thiên gia nên muốn ban cái chết cho đạo cô phong lưu này.

Khi ba cung nữ đi về phía trước, tiếng ồn ào càng lúc càng lớn, tiếng kêu sợ hãi lại tăng vọt.

Vô số hai mắt phát sáng không hề chớp nhìn Trần Dung, cũng nhìn về phía Vương Hoàng.

Trần Dung giật mình.

Nàng thật sự giật mình.

Bệ hạ, ban cái chết cho nàng?

Điều này sao có thể?

Lúc này, giọng nói sắc nhọn của thái giám chấn động bên tai nàng: “Hoàng Vận Từ, người dám không tiếp chỉ?”

Giọng nói sắc nhọn, đằng đằng sát khí.

Trần Dung chậm rãi ngẩng đầu.

Nàng đón nhận ánh mắt thái giám kia, rồi xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía ba cung nữ, sau đó, ánh mắt của nàng lại đảo qua đám người vây xung quanh nhìn ngó.

Chậm rãi, Trần Dung quay đầu, nhìn về phía Vương Hoảng.

Cảm giác được ánh mắt của nàng, Vương Hoảng vẫn lạnh lùng nhìn chằm chằm mọi người giương mắt nhìn nàng.

Chàng đối diện với ánh mắt của nàng.

Dưới ánh nhìn chăm chú của Vương Hoảng, Trần Dung tươi cười.

Tươi cười này vô cùng kỳ lạ, có buồn bã, cũng có thả lỏng. Bởi vì mang theo buồn bã cùng thả lỏng, tươi cười này của Trần Dung càng có vẻ hoa mỹ.

Trần Dung yên lặng nhìn Vương Hoảng, dần dần, nàng thân nhiên cười, khẽ nói: “Thất lang.” Giọng nàng ôn nhu mà đa tình, ánh mắt như nước, đưa tình nhìn chàng ní non, vừa lưu luyến lại là thả lỏng nói: “Thất lang, chàng thua rồi.”

Nàng nhếch môi, thê lương, thì thào nói: “Chàng thua rồi.”

Si ngốc nhìn chàng một cái, Trần Dung cười, quay đầu lại.

Nàng chậm rãi tiến lên, hướng tới ba cung nữ vron tay.

Không chút do dự, nàng cầm lấy thanh chủy thủ, khi bốn phía đột nhiên trở nên yên tĩnh, nàng liếc về phía mọi người, mỉm cười, chậm rãi nói: “Sớm nên như thế Đa tạ bệ hạ cho ta quyết tâm.”

Ngay khi tay nhỏ bé của Trần Dung cầm thanh chủy thủ, giọng thấp mà thanh duyệt của Vương Hoảng truyền đến: “Chậm đã.”

Mọi người tĩnh lặng, đồng thời nhìn chàng.

Trong sự chú mục của mọi người, Vương Hoảng không chút để ý nhìn thái giám kia vẩy vẩy tay, nói: “Đưa thánh chỉ cho ta nhìn một cái.”

“Lớn mật!”

Khi lời này của Vương Hoảng vừa thốt ra, thái giám kia mắng ra tiếng. Hắn rời khỏi phía sau một bước, trừng mắt nhìn Vương Hoảng, lạnh lùng quát: “Ý chỉ của đế vương, một người nhân tàn như ngươi có thể muốn xem là xem sao?”

Hắn nói đến đây, Vương Hoảng liếc mắt một cái, lời còn lại nuốt lại vào trong cổ họng.

Chỉ liếc mắt một cái, rõ ràng là bình thân vô cùng, nhưng tên thái giám kia lại cảm thấy lạnh lẽo thấu xương.

Nhưng mà, rét lạnh kia chỉ là một cái chớp mắt, thái giám kia nghĩ đến lời căn dặn khi mình vừa xuất hành, cắn chặt răng, quát to với Trần Dung: “Đạo cô kia, ngươi dám kháng chỉ sao?”

Lúc này, tay Trần Dung đang đặt trên thanh chủy thủ, sau khi nghe thấy Vương Hoảng mở miệng, nàng liền nghiêng đầu, tùy ý để tóc dài phát qua, ôn nhu, lặng lẽ nhìn chàng.

Tiếng quát của thái giám vừa truyền đến, Trần Dung liền chậm rãi liếc trắng mắt, lười biếng hỏi: “Ngươi gấp cái gì?”

Nàng nhìn lại Vương Hoảng, ngửa đầu, trong tươi cười cất giấu khát vọng nàng không dám thừa nhận: “Cả đời này của ta, khó được có ai che chở như thế. Thái giám cần gì sốt ruột?”

Thái giám kia sầm mặt xuống, hắn không dám nhìn Vương Hoảng, chỉ dám trừng mắt với Trần Dung, lập tức, hắn tiến lên một bước, quát với Trần Dung q: “Lớn mật! Người đâu, nâng cốc cho đạo cô!”

Thái giám kia ra lệnh một tiếng, hai người tiến lên.

Đúng lúc này, giọng nói lười biếng của Vương Hoảng truyền đến: “Đưa thánh chỉ kia đến đây.”

Câu nói vang lên, thái giám kia ngăn ra.

Khi hắn còn chưa hiểu ra, một hộ vệ đứng bên cạnh Vương Hoảng đã nhanh chóng tiến lên. Hắn đi tới, chỉ vài bước đã tới gần tên thái giám kia, vron tay giật một cái, thánh chỉ đã rơi khỏi tay thái giám kia.

Tên thái giám giận dữ, hắn vội vàng hét to: “Ngươi, thật to gan. Người đâu, bắt hắn, bắt hắn!”

Tiếng quát the thé của hắn vẫn quanh quẩn không thôi trong sơn cốc, nhưng mà, chờ tới tận khi hộ vệ kia quay trở về bên người Vương Hoảng, cũng

không có một ai dám tiến lên.

Thái giám kia giận dữ quay đầu, hần chỉ nhìn thấy bóng dáng mọi người cúi đầu lui ra phía sau, nao núng không thôi.

Nhìn những người này, thái giám kia mặt trắng bệch, đảo mắt, hần nghĩ đến thánh chỉ trong tay đã bị mất, tay chân lại như nhũn ra.

Hộ vệ kia đưa thánh chỉ vào tay của Vương Hoàng.

Vương Hoàng cầm thánh chỉ, nường theo ánh nắng sáng ngời, thoáng nhìn vài lần, chàng từ từ cuộn thánh chỉ kia lại, sau đó, tao nhã bước xuống xe ngựa.

Khẽ vung tay áo đi đến trước mặt Trần Dung, Vương Hoàng liếc mắt nhìn nàng một cái, ngón tay thon dài đưa qua.

Trần Dung trừng mắt nhìn.

Nghiêng đầu, Trần Dung ngẩn ngơ nhìn chàng, nhưng sau đó nàng hiểu được, vì thế nàng đặt chủy thủ kia vào lòng bàn tay của chàng.

Thấy thế, Vương Hoàng liền tươi cười.

Chàng vung tay áo dài, đi tới phía tên thái giám kia.

Truyền thủ trong tay chàng hàn quang dày đặc, thái giám cũng không dám làm gì. Hần trừng mắt nhìn Vương Hoàng, cố gắng áp chế sợ hãi cất giọng sắc nhọn: “Vương Thất lang, ngươi muốn làm gì? Ngươi dám kháng chỉ sao?”

“Kháng chỉ?”

Vương Hoàng đứng đó, chàng cong môi, thân nhiên nói: “Hóa ra ngươi cũng biết ta là Vương Thất lang.” Một câu thốt ra, tay phải chàng đưa về phía trước.

Lúc này, chàng đã đứng ở trước mặt thái giám kia, lúc này, tay phải của chàng đang cầm thanh truyền thủ!

Vì thế, tay áo dài của chàng vừa vung lên, theo lời nói nhẹ nhàng băng quor của chàng, mọi người chỉ nghe thấy “Phập” một tiếng, tiếng truyền thủ đâm vào da thịt truyền đến!

“A —”

Tiếng thét chói tai liên tiếp, bốn phía mọi người đều lui về phía sau, hoảng sợ không thôi!

Máu tươi phun trào ra.

Vương Hoàng không chút để ý lui về phía sau một bước, tránh né máu tươi kia. Chàng nhú lại đôi mày thanh tú, giữ giữ ống tay áo: “Biết ta là ai, cũng dám dùng thánh chỉ giả đến cướp đoạt phụ nhân của ta sao?”

Dứt lời, chàng không chút để ý xoay người, vẩy vẩy ống tay áo, hướng về xe ngựa.

Lúc này, trong cổ họng của thái giám kia máu tươi còn đang trào ra, ngón tay hần run rẩy chỉ về phía Vương Hoàng, nhưng một chữ cũng không thể thốt nên lời.

Lúc này, mọi người ở bốn phía chứng kiến biến cố này đều cả kinh chỉ biết thét chói tai.

Lúc này, Trần Dung nâng đầu, ngơ ngác nhìn Vương Hoàng.

Đang lúc Vương Hoàng đi đến bên người Trần Dung, vươn tay ra với nàng, trong sùnn núi lại có một tiếng kêu sắc nhọn truyền đến: “Hoàng Vận Tử tiên cô ở đâu? Có thánh chỉ —”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Thánh chỉ, bình thản tiếp nhận

Tiếng kêu ‘Có thánh chỉ’ vừa truyền đến, mọi người kinh hãi đồng thời ngẩn ngơ, đều nhìn về phía Vương Hoàng, không khỏi trầm nghĩ: Vương Hoàng này quả nhiên không thể hù dọa, chỉ liếc mắt một cái đã có thể nhận ra thánh chỉ kia là giả.

Đào mắt, bọn họ lại nghĩ: Dám giết chết thái giám kia ở ngay trước mặt mọi người, Vương Hoảng như thần tiên lại có thể thật sự ra tay nổi.

Dưới sườn núi, tiếng bước chân cùng tiếng cổ nhạc đã càng ngày càng gần.

Vương Hoảng liếc mắt nhìn Trần Dung một cái, cất bước đi về phía trước.

Chàng vừa đi, Trần Dung vội vàng đuổi theo, nàng chạy bước nhỏ tới gần chàng — cho dù chàng đã né tránh đúng lúc, trên quần áo trắng tinh kia vẫn bị dính vài giọt máu, nên che giấu đi sẽ tốt hơn.

Khi Trần Dung đi được 50 bước, một đội ngũ với giá thức cũng giống như vừa rồi nghênh diện tiến đến.

Đi đằng trước là một thái giám tầm 40 tuổi. Hắn liếc mắt một cái nhìn thấy Trần Dung, ánh mắt híp lại.

Quả nhiên, ở phía sau Trần Dung có Lang Gia Vương Thất cao xa như thần tiên.

Chỉ liếc mắt một cái, thái giám kia liền chuyển lực chú ý, hắn dừng chân, nhìn chằm chằm Trần Dung đang trì thủ hành lễ, cất giọng hỏi: “Ngươi là Hoảng Vận Từ tiên cô?”

Trần Dung trả lời: “Vâng.”

Thái giám kia gật đầu, hắn lại liếc Trần Dung một cái, nói: “Thánh chỉ đến, Hoảng Vận Từ tiếp chỉ.”

Trần Dung lại vội vàng hành lễ.

Thái giám kia mở ra thánh chỉ, sau khi nhìn một lúc, hắn đặt thánh chỉ trên tay, nói với Trần Dung: “Bệ hạ nghĩ rằng, tuy tiên cô là phụ nhân, nhưng cũng là hạng người tài trí trác tuyệt, đối với chuyện chống Hồ đã lập công lớn, người Tấn trong thiên hạ đều cảm phục.”

Nghe đến đó, Trần Dung có chút ngẩn ngơ.

Không chỉ là thánh chỉ này hết sức biểu dương, hoàn toàn tương phản với thánh chỉ vừa rồi, mà quan trọng hơn là, nàng tài giỏi như vậy sao?

Trên thực tế, không chỉ là nàng, mọi người phía sau tạm thời an tĩnh lại, lúc này cũng đều hai mắt nhìn nhau: Sự biểu dương này từ xưa đến nay, đều ít khi xuất hiện ở trên người một phụ nhân đúng không? Khen người uy dũng, vốn là chuyện tốt, nhưng nói về một phụ nhân như vậy, dù thế nào nghe vào tai vẫn thấy cổ quái.

Đắc ý đọc đến đây, thái giám kia tiếp tục tiếp lời: “Bệ hạ có lệnh, đặc phong tiên cô làm Hoảng vận từ tiên cô uy đức, dẫn dắt năm ngàn tráng sĩ, thay thế thiên tử gặp gỡ anh hùng phương bắc.” Hắn nói tới đây, trong tiếng nói nhỏ khe khẽ của mọi người, dựa sát vào Trần Dung, hạ giọng nói: “Anh hùng phương bắc kia chính là cổ nhân của tiên cô, nghĩ rằng tiên cô có thể gặp mặt hắn sẽ rất vui mừng.”

Ta vui mừng cái rắm!

Trong khoảng thời gian ngắn, một ngọn lửa giận bùng lên trong lòng Trần Dung.

Nàng mím môi, mím chặt môi, thầm hận mà nghĩ rằng: Nam nhi nhiệt huyết trong thiên hạ đều đáng để kính ngưỡng. Triều đình lại ban danh hào cho một phụ nhân như ta là uy đức. Còn bảo một phụ nhân như ta đi làm sứ giả, làm nhục nhã nhiệt huyết của nam nhi, thật sự đáng giận, nhưng nếu anh hùng phương bắc kia là chỉ Nhiễm Mẫn, lấy tính cách của y sẽ càng không chịu nổi việc nhục nhã nam nhi như thế, triều đình há có thể lật ngược phải trái, làm xằng làm bậy như vậy?

Ngay khi Trần Dung tức giận đến gương mặt đỏ bừng, thở dốc không thôi, gần như đột nhiên, nàng nhìn thấy một chút trào phúng trong ánh mắt của những người trong đội ngũ đi theo tên thái giám kia.

Trào phúng này như một chậu nước lạnh dội thẳng xuống đầu, làm Trần Dung đột nhiên tỉnh táo lại: Không được, ta không thể phát hỏa, ta thật sự không thể phát hỏa. Thành Kiến Khang là nơi không thể bàn luận về thời cuộc, không thể bàn luận về chiến sự, tựa như thanh niên Hoàn thị kia, chỉ mới thoáng đề cập tới, cũng đã gặp phải họa sát thân. Hơn nữa tai họa này, không có bất luận kẻ nào sẽ vì ngươi mà ra mặt. Bởi vì, không thể bàn luận về thời cuộc, không thể bàn luận về chiến sự, đây là điều mà mọi gia tộc cùng hoàng thất đã thỏa hiệp.

Dù đã tỉnh táo lại, bởi vì phần nộ mà gương mặt Trần Dung vẫn đỏ bừng.

Thái giám trung niên trừng mắt nhìn Trần Dung tức giận ngực phập phồng, cất cao giọng, kêu lên: “Vì sao tiên cô lại tức giận? Không muốn sao?”

Giọng nói khí thế bức người mà đến, dường như muốn nàng bộc lộ mọi lửa giận cùng rít gào.

Trần Dung rũ hai mắt.

Chậm rãi, nàng lui ra phía sau một bước, sau khi lắc đầu thì nói: “Ta là người xuất gia, vừa rồi bị máu tươi làm cho kinh sợ, tâm không thể an bình.”

Bộ dạng nàng phục tùng liêm mục, trì thủ thi lễ, nghiêm túc nói: “Hai chữ Uy Đức, Hoảng Vận Từ vạn vạn lần không dám nhận. Còn thỉnh bệ hạ thu hồi thánh chỉ.”

Dứt lời, nàng cúi đầu thối lui về phía sau.

Thái giám kia hơi nổi giận, hần dất cổ họng kêu lên: “Ngươi dám kháng chỉ?”

Trong giọng nói mang theo sát khí.

Trần Dung cũng không ngẩng đầu, chỉ bình thản trả lời: “Hoàng Vận Từ chính là người noi thế ngoại, loại thánh chỉ này, có thể không cần tiếp nhận.”

“Ngươi dám kháng chỉ?”

“Người noi thế ngoại, có thể không cần tiếp nhận.”

Thái giám kia cười rộ lên với giọng sắc nhọn: “Được, được.”

Hắn nói tới đây, tay áo dài phất một cái, thét to: “Đi!”

Ra lệnh một tiếng, mọi người đồng thời xoay người.

Đúng lúc này, dưới chân núi lại truyền đến tiếng cổ nhạc.

Tiếng cổ nhạc này?

Người ở đây cũng không có mấy ai là kẻ ngu xuẩn, vừa nghe thấy tiếng cổ nhạc này, tiếng ồn ào vừa mới vang lên lại trở nên yên tĩnh.

Trần Dung cũng ngẩng đầu lên, nàng hướng tới chân núi bị cây cối rậm rạp che phủ tầm nhìn, nhin không được kêu lên: “Kia, lại có sứ giả đến đây ư?”

Dứt lời, nàng theo phản xạ quay đầu nhìn Vương Hoảng, sau khi đối mặt với Vương Hoảng khoanh tay mà đứng, lẳng lặng mỉm cười, nàng thu hồi ánh mắt: Về mặt chàng đang suy tư, xem ra cũng đang nghi hoặc.

Vì thế, Trần Dung nhìn về phía thái giám trung niên kia.

Giờ phút này, thái giám trung niên dẫn chúng cung nữ hộ vệ, về mặt tức giận cùng oán khí chuẩn bị rời đi, vừa nghe thấy tiếng cổ nhạc cũng ngăn ngor, đảo mắt, gương mặt của hắn trở nên đỏ bừng.

Đỏ mặt, thái giám trung niên kia rít gào: “Hồ nháo, thật sự hồ nháo.” Hắn nổi giận đùng đùng vung tay áo, quát: “Chúng ta đi.”

Thái giám trung niên lao xuống phía dưới, đúng lúc chạm mặt cùng với đội cổ nhạc kia.

Trong nháy mắt, hai đội đều yên tĩnh, rồi lại lập tức lại khôi phục như thường, đội cổ nhạc kia tiếp tục nghênh ngang đi lên núi.

Chỉ chốc lát, một tiếng quát chói tai có chút quen thuộc truyền đến: “Là Hoàng Vận Từ tiên cô sao?”

Tiếng quát chói tai này đúng là của tiểu thái giám sáng nay nghênh đón Trần Dung vào cung.

Vừa thấy gương mặt quen thuộc này, Trần Dung thở dài nhẹ nhõm một hơi, thầm nghĩ: Lần này, hẳn là ý của chính hoàng đế đây?

Nàng vội vàng tri thủ thi lễ, thanh thanh đáp: “Vâng.”

Tiểu thái giám gật đầu, hắn đi tới đứng lại trước mặt Trần Dung, nói: “Hoàng Vận Từ tiếp chỉ.”

Trần Dung quỳ xuống lên tiếng, lúc này, lòng của nàng nhảy nhót, dưới ống tay áo, hai tay bầu chặt vào nhau, nghĩ ngợi: Sẽ không phải là thánh chỉ hồ nháo hoang đường gì muốn hại ta nữa chứ?

Tiểu thái giám đứng đó, mở ra thánh chỉ đọc to: “Hoàng Vận Từ tiên cô, tên tục là Trần Dung.” Một câu thốt ra, Trần Dung liền thầm nghĩ: Đầu có giống như thánh chỉ chính quy? Nhưng một câu nói này, có thể nói đúng là ý của chính bệ hạ.

Thái giám kia tiếp tục đọc rõ: “Ngày xưa thành Mạc Dương bị người Hồ vây công, nàng dám vì tình nghĩa mà một mình mạo hiểm. Sau đó thành Nam Dương bị vây, nam nhi toàn thành chỉ có phụ nhân này đứng đầu sĩ tốt, nhiệt huyết xông ra giết Hồ nô. Mọi hành động cử chỉ của phụ nhân này, trăm vô cùng cảm phục. Từ xưa đã có phụ nhân lĩnh suất ba quân, thời Hán có Vương Chiêu Quân nhân đức mang lại hòa bình. Nay chúng ta có phụ nhân này, đó là phúc của thiên hạ, thịnh đức chi hóa.”

Đọc đến đây, tiểu thái giám cất cao giọng: “Đặc phong phụ nhân này là Quang Lộc đại phu, giữ chức Tham tán về người Hồ bên cạnh trẫm. Khâm thờ.”

Tiểu thái giám từ từ thu lại thánh chỉ, nhìn về phía Trần Dung đang ngây ra như phỗng, ôn hòa cười nói: “Còn không tiếp chỉ?”

Trần Dung ngẩng đầu lên, nàng kinh ngạc nhìn tiểu thái giám: Nếu tiếp chỉ, hẳn là có thể bình an được mấy ngày, hẳn là sẽ không còn có thánh chỉ gì nữa.

Trong lúc đó, ý niệm này chợt lướt qua trong đầu.

Lập tức, Trần Dung thi lễ thật sâu, cất cao giọng nói: “Thần tiếp chi.” Dứt lời, nàng tiến lên tiếp nhận thánh chỉ kia.

Tiểu thái giám thấy nàng tiếp nhận thánh chỉ, cười cười, dựa vào gần nàng chớp mắt vài cái, lặng lẽ nói: “Bệ hạ thích tiên cô, có chức quan này, có thể tiện lợi hơn rất nhiều.”

Dứt lời, tiểu thái giám phát tay, mang theo đội cổ nhạc chậm rãi rời đi.

Đứng trong ánh chiều tà, Trần Dung nhìn đội ngũ nghênh ngang rời đi kia.

Vừa rồi nàng tiếp nhận thánh chỉ, vẫn cảm thấy thật hoang đường.

Không nói tới việc phong một phụ nhân đã xuất gia thành đạo cô như nàng làm Quang Lộc đại phu là chuyện trước nay chưa từng có, ngay cả nửa đường vừa nhìn thấy nàng, nửa đường tuyên chỉ, cũng là một việc hồ nháo. Nhưng mà tuyên đọc ba thánh chỉ liên tiếp, xem ra đây là chuyện hồ nháo mà hoàng đế thích làm.

Đến khi đội ngũ kia hoàn toàn biến mất ở trong tầm nhìn, mọi người đứng xem náo nhiệt vẫn không hề nhúc nhích.

Trần Dung chậm rãi xoay người, nhìn về phía sau.

Nàng không trông thấy bóng dáng của Vương Hoảng.

Trần Dung cất bước đi về phía xe ngựa, ở sau lưng nàng, mọi người bắt đầu chỉ trỏ: “Ba thánh chỉ liên tiếp đó.”

“Chờ một chút, nói không chừng còn có thánh chỉ nữa.”

“Hồ nháo, thật sự hồ nháo”

“Nhìn thấy không, Lang Gia Vương Thất bảo vệ nàng nên đã giết người ở trước mặt mọi người. Khi máu tươi bắn ra xa ba trượng, vẻ mặt của người còn vô cảm, thật sự đáng sợ.”

“Theo ta thấy, hoàng đế phong nàng là Quang Lộc đại phu, chính là muốn thân cận với nàng, chắc chắn, giời cho một đạo cô phong lưu, khiến bệ hạ và Vương Thất không cố kỵ mặt mũi mà tranh đoạt.”

Trần Dung bước nhanh hơn, ném mấy lời nghị luận khó nghe này lại phía sau.

Đào mắt, nàng đã đi tới bên xe ngựa.

Hướng tới xe ngựa Vương Hoảng liếc mắt một cái, Trần Dung lại bước tới xe ngựa của mình.

Nàng vừa mới nhấc chân, giọng nói ôn nhu thanh nhuận của Vương Hoảng liền truyền đến: “Lại đây.”

Trần Dung dừng chân.

Nàng quay đầu, chỉ do dự giây lát rồi đi tới xe ngựa của chàng, vén rèm xe, bước lên xe ngựa.

Wương Hoảng đang nghiêng người dựa vào tháp, chàng không nhìn nàng, chỉ lẳng lặng nhìn ra bên ngoài mà xuất thần.

Trần Dung tới gần chàng, trong lúc xe ngựa lắc lư, thấp giọng nói: “Đây là có chuyện gì vậy?”

Wương Hoảng không quay đầu, một hồi lâu, chàng cười, nói: “Có người ra tay.” Rồi nghiêng đầu nhìn về phía Trần Dung.

Nhìn ngắm, chàng lại bật cười. Vốn chỉ là cười, nhưng trong nháy mắt, tiếng cười biến thành tiếng thét dài.

Tiếng thét mang theo sự sắc bén, truyền ra xa trong gió đêm, vang vọng trong núi không thôi.

Trong lúc đó, mọi người đứng vây quanh ngõ nghiêng đã chạy lại. Những người này, từ lúc có đội ngũ mang thánh chỉ đầu tiên đến thì đã xuất hiện, có điều cho tới bây giờ mới dám tới gần.

Xe ngựa không dừng lại, trực tiếp lướt qua mọi người, đi vào đạo quan.

Đi tới căn phòng mà lần trước Trần Dung tỉnh lại sau khi trở lại từ phủ Kiến Khang vương thì xe ngựa mới dừng lại.

Wương Hoảng ngừng thét dài đi xuống xe ngựa, thi thi nhiên nhiên đi vào bên trong.

Trần Dung theo sát sau đó.

Căn phòng này đơn giản mà im lặng, bên trong ngoài tháp cũng không còn đồ vật gì khác.

Vương Hoảng bước vào rồi dừng chân, chậm rãi quay đầu, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Trần Dung.

Trên gương mặt của chàng, vì tiếng hét dài vừa rồi mà còn để lại chút ửng đỏ.

Sắc đỏ ửng kia xuất hiện trên gương mặt như bạch ngọc của chàng, tựa như ngọc thạch nhuốm máu.

Lúc này mặt trời chìm về phía tây.

Ánh chiều diễm lệ, xuyên thấu qua rèm cửa sổ bằng lụa mỏng, chiếu lên trên người, trên mặt chàng.

Giờ khắc này, trên gương mặt lóa mắt người khác của chàng có thêm một phần tịch tịch, một loại diễm lệ thê lương.

Dưới ánh nắng chiều lấp lánh, hai tròng mắt chàng trong suốt, như gần như xa.

Chàng lặng lẽ nhìn Trần Dung, dường như thâm tình, dường như cân nhắc, mà đa phần vẫn là cô tịch.

Trần Dung cất bước, chậm rãi đi đến trước người chàng.

Ngửa đầu nhìn chàng, nàng khẽ hỏi: “Thất lang, sao lại như vậy?”

Đây là lần thứ hai nàng hỏi câu này.

Vương Hoảng mỉm cười, nhìn ra bên ngoài rèm cửa sổ bằng lụa mỏng, từ từ nói: “Bệ hạ thường xuyên say rượu, sau khi say thường thích viết loạn lung tung, cộp dấu ngọc tỷ.”

Chàng cong khóe miệng, dừng một chút rồi nói: “Sau khi tỉnh rượu, bệ hạ thường xuyên sẽ quên bản thân đã làm cái gì.”

Chàng nói tới đây, Trần Dung đã hiểu ra.

Hóa ra bệ hạ có tật xấu này? Như vậy, người bên cạnh hắn sẽ thừa dịp hắn uống rượu, dùng danh nghĩa của bệ hạ tuyên bố một ít mệnh lệnh. Phải biết rằng, xác nhận một quyền thánh chỉ là thật hay là giả, chủ yếu là nhìn ở ngọc tỷ. Nếu đã đóng dấu ngọc tỷ, thì đó sẽ là thật. Về phần hàng chữ kia có phải của chính hoàng đế hay không thì cũng không còn quan trọng.

Vương Hoảng thấy nàng đã hiểu thì cười cười, lại nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trần Dung nhìn thoáng qua chàng, thầm nghĩ: Thánh chỉ thứ nhất nói rằng ta cùng với nam nhân ở chung một chỗ, tổn hại thanh danh của bệ hạ, cũng không biết là ý của ai? Cứu công chúa? Hay là, ý của Lang Gia Vương thì?

Thánh chỉ thứ hai, nói cái gì phong ta là Hoảng Vận Tử uy đức, còn nhắc tới Nhiệm Mẫn, đây là ý tứ của ai? Nàng biết, thánh chỉ như vậy nhất định không phải do phụ nhân như Cứu công chúa viết ra, các nàng không có khả năng biết Nhiệm Mẫn đã đến Kiến Khang.

Về phần thánh chỉ thứ ba, nói không chừng là sau khi hoàng đế say rượu tỉnh lại, phát hiện bản thân đã đưa ra mấy thánh chỉ đó nên ngay lập tức lập thêm một cái, thứ nhất là để cứu mình, thứ hai, cũng để tiếp tục cử chi hoang đường hồ nháo của hắn.

Lúc này, Trần Dung đột nhiên bật cười, thì thảo nói: “Quang Lộc đại phu? Thất lang, mới chỉ một ngày, ta đã trở thành Quang Lộc đại phu do chính bệ hạ thân phong.”

Nàng càng nghĩ càng buồn cười, không khỏi khanh khách cười ra tiếng.

Tiếng cười của Trần Dung kinh động Vương Hoảng.

Chậm rãi, chàng quay đầu nhìn về phía nàng.

Trên mặt của chàng không có sự vui mừng, nhìn Trần Dung cười vui vẻ, hai tròng mắt trong suốt cao xa của chàng chỉ có sự yên tĩnh. Giờ phút này, đỏ ửng trên mặt chàng đã biến mất, nhưng lại lộ ra một sự lạnh lùng.

Chậm rãi, chàng cong môi cười, giọng thấp mà xa xôi: “Làm Quang Lộc đại phu, ngay cả phu chủ cũng không cần nữa, mà biến thành Thất lang rồi sao?”

Trần Dung ngẩn ra, nụ cười tắt dần. Nàng nghiêng đầu đi: “Thất lang biết rõ còn cố hỏi.”

Nàng chuyển mắt nhìn về phía chàng, nhẹ nhàng mỉm cười nói: “Gọi Thất lang là phu chủ, không phải là mong muốn của Trần Dung.”

Một lời thốt ra, tươi cười của Vương Hoảng cứng đờ.

Chàng nhìn chằm chằm Trần Dung, chậm rãi cười nói: “Vừa rồi mới gọi ta là phu chủ, chủ động cầu ta, nói nguyện trở thành ngoại thất của ta. Chỉ trong

chóp mắt đã nói không phải là mong muốn của nàng. A Dung thật sự vô tình mà.”

Tươi cười của chàng nhợt nhạt, ngôn ngữ ôn nhu mềm mại, ánh mắt yên tĩnh nhu hòa. Nhưng trong lời nói lại lộ ra ý lạnh. Ý lạnh này rất nhẹ nhưng từng từ đều đâm vào tận xương.

Trần Dung quay đầu lại.

Nàng ngửa đầu nhìn chàng.

Chậm rãi, nàng rũ hai mắt, mỉm cười rồi nói: “Thất lang biết rõ mà.” Nàng nói với vẻ dường như trêu tức, cũng dường như nghiêm túc: “Cùng Thất lang sớm chiều chung sống, đối với A Dung mà nói, so với cái chết còn đáng sợ hơn.”

Vương Hoàng mỉm cười.

Trần Dung tuyệt đối không để ý đến sự lạnh lùng của chàng, nàng đi lên một bước, vươn tay qua, nhẹ nhàng vuốt ve vạt áo của chàng.

Ngón tay trắng nõn vuốt phẳng nếp nhăn trên vạt áo chàng, Trần Dung ngửa đầu mỉm cười, nhìn chàng: “Thất lang không phải biết rồi sao? A Dung là người mù quáng Một khi chấp mê, sẽ không tỉnh lại.”

Tay nhỏ bé của nàng đặt lên ngực: “Mỗi một lần tới gần Thất lang, A Dung cũng không dám hô hấp, hít thở không thông không chịu nổi. Thất lang ngừng lại, khổ sở này có phải còn đáng sợ hơn tử vong hay không?”

Nàng tươi cười, dưới ánh tịch dương sáng lạn, tươi cười của nàng hoa mỹ như thế, trong mắt nàng tình ý lại nồng nàn.

Vương Hoàng đang lảng lạng che giấu lạnh lùng bên dưới sự ôn nhu, nhìn tươi cười, ánh mắt, nghe lời nói như thế của nàng, con tim vừa rồi vẫn bất mãn đột nhiên run lên.

Theo phản xạ, chàng vươn tay, định nắm tay Trần Dung.

Nhưng mà, chàng vừa vươn tay, Trần Dung tao nhã xoay người, hướng tới ánh chiều tà.

Đào mắt, dáng người phong lưu là lướt của nàng đã bị ánh tịch dương màu vang bao phủ, rạn vỡ, chói mắt, cũng xa xôi đến vậy.

Trần Dung chậm rãi đi đến rèm cửa sổ bằng lụa mỏng.

Ngắm nhìn thanh sơn nơi xa, còn có thái dương đang chìm dần về phía tây, Trần Dung bật cười, trong bình tĩnh lộ ra đậm nhạt: “Trưởng tử của Lang Gia Vương thị, hẳn từ lúc còn là thiếu niên, bên cạnh đã luôn xuất hiện đủ loại mỹ nhân đúng không? Có lẽ vừa mới biết được việc nam nữ, gia tộc sẽ để một mỹ nhân mà chàng mong nhớ ngày đêm ở bên cạnh chàng, để hai người sớm chiều ở chung, khiến chàng yêu thương, sau đó lại tàn khốc phá vỡ hết thảy, khiến chàng phát hiện ra rằng nữ nhân như thế căn bản không đáng để chàng yêu. Nữ nhân trong thiên hạ, cũng không có ai đáng để chàng yêu đúng không?”

Nàng thản nhiên quay đầu, tươi cười như hoa: “Ngày đó, A Dung tỉnh lại ở trên tháp, từng hỏi qua Thất lang có nguyện cưới ta làm thê không, Thất lang nói, vẫn chỉ là quý thiếp thôi”.

Nàng đến gần chàng, dưới ánh nắng vàng, bóng dáng thướt tha lay động. Nàng mỉm cười nhìn chàng, tay đặt trên ngực, lời nói mềm mại: “Tuy rằng đáp án kia vẫn nằm trong dự kiến của A Dung, nhưng khi thật sự nghe chính lang quân trả lời, A Dung mới hoàn toàn hiểu được: Trần thị A Dung ở trong cảm nhận của Lang Gia Vương Thất không gì hơn địa vị quý thiếp chàng cho ta, chàng cũng chỉ là muốn báo đáp tình nghĩa ta cùng chung hoạn nạn với chàng mà thôi.”

Nàng đi đến trước người chàng, vòng ôm gáy chàng, dựa vào chàng, mỉm cười tiếp tục nói: “Đối với A Dung mà nói, trái tim đau đớn vỡ thành từng mảnh vụn, cũng chỉ là một việc nhỏ. Một đêm lại một đêm ngồi lặng đến tận bình minh, cũng không đáng để nhắc tới.”

Môi Vương Hoàng run rẩy.

Trần Dung nhìn chàng, nét mặt tươi cười như hoa, lời nói thốt ra là gần từng tiếng, cứng rắn như sắt đá: “Lúc này, Thất lang đã hiểu chưa. Cho dù A Dung yêu chàng, cũng vĩnh viễn sẽ không trở thành đồ chơi của chàng đâu.”

Nàng kéo tay chàng đặt lên ngực mình, sóng mắt như nước hồ mùa thu vô cùng quyến rũ: “Thất lang, ngay cả khi A Dung được phong làm Quang Lộc đại phu thì vẫn là ngoại thất của chàng. Có điều, Thất lang cũng thế, phu chủ cũng thế, lang quân cũng thế, A Dung muốn gọi thế nào thì sẽ gọi như thế. Ở chung một chỗ cũng thế, không ở cùng nhau cũng thế, Thất lang tức giận ta hay bảo vệ ta cũng được, cần gì phải để tâm nhiều.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Hai phần lễ vật

Vương Hoảng vẫn đang lẳng lặng nhìn nàng.

Một hồi lâu, chàng rũ hai mắt, thờ dài rồi nói: “A Dung.” Giọng của chàng có chút chua xót, Vương Hoảng nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài, nói: “Hứa cho nàng làm quý thiếp, ta...” Chàng nuốt lời vào trong, yết hầu khẽ chuyển động, hồi lâu chàng mới nói: “Không phải bởi vì nàng và ta có tình nghĩa cùng chung hoạn nạn.”

Chàng nhìn nàng, tay chậm rãi vươn ra, nhẹ nhàng đặt trên vai nàng. Ngay khi đó, Trần Dung tỉnh tường cảm giác được, tay chàng đang run rẩy.

Vương Hoảng nhìn nàng, nhẹ nhàng, ôn nhu đến cực điểm nói: “Ta, thật sự yêu thích A Dung, thật sự không muốn A Dung trở thành phụ nhân của người khác.”

Chàng nói tới đây, dường như không biết nên tiếp lời thế nào, mím môi, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Gương mặt tuấn dật thanh hoa, nét mặt khiến người ta lóa mắt, trong một khắc này lại lộ ra vẻ không được tự nhiên.

Trần Dung liếc nhìn chàng một cái, cất bước thối lui về phía sau.

Nàng vừa khẽ động, tay đặt trên vai nàng trở nên căng thẳng, giống như nàng chỉ có thể đứng đối diện với chàng, chỉ có thể dựa vào người chàng.

Trần Dung không đi được thì sẽ không đi nữa.

Nàng ôn nhu dựa trong lòng chàng, im lặng mà bình thản.

Lúc này, ánh tịch dương vàng óng rực rỡ đúng lúc xuyên thấu qua rèm cửa sổ bằng lụa mỏng chiếu lên tóc, trường bào của hai người, thật sự sáng ngời chói mắt.

Giờ khắc này, thời gian dường như dừng lại.

Vương Hoảng nắm chặt bả vai Trần Dung, hai mắt yên lặng nhìn phương xa, một lát sau, chàng mới từ phục hồi tinh thần từ trong trạng thái này.

Ngập ngừng, chàng thấp giọng nói: “Từ xưa đến nay, không có phụ nhân nào làm Quang Lộc đại phu, huống chi A Dung lại là người xuất gia? Thánh chỉ của bệ hạ, cho dù nàng tiếp nhận, cũng sẽ không có ai coi ra gì.”

Giọng nhẹ mà ôn nhu.

Trần Dung khẽ đáp: “Ta biết.”

Tay Vương Hoảng gian nan di chuyển về phía trước, vừa động, chàng lại quay về chỗ cũ, sau đó, lại di chuyển về phía trước.

Chậm rãi, tay chàng chạm vào gáy nàng, nhẹ nhàng nâng đỡ, ôn nhu nhìn nàng, Vương Hoảng lại ngập ngừng rồi nói: “Người Tư Mã thị, đối với chuyện nam nữ đều rất tùy ý..... Nếu nàng thật sự hành tẩu bên người hần, phải chú ý ngôn từ cử chỉ, thà rằng hần mở miệng trách móc nặng nề, cũng đừng biểu lộ thái độ.”

Trần Dung nhẹ nhàng đáp: “Vâng.”

Chàng vuốt ve mái tóc của nàng, suy nghĩ một hồi, lại nói: “Quang Lộc đại phu là chức quan triều thần, bệ hạ lại muốn nàng đi theo bên cạnh, nàng cũng phải biết xem tình huống, thời thế. Bệ hạ có gọi thì phải đi gặp một lần, nếu như không, không ngại ngủ nhiều thêm một chút, đa phần chỉ bàn luận chuyện phiếm. Nếu người khác nói đến thế cục, cùng với chiến sự ở thành Nam Dương và Mạc Dương, nàng phải ngăn lại đề tài này, chỉ đàm luận về phong cảnh cùng cầm kỳ, thậm chí phụ nhân dù có thể không chú trọng ăn mặc, nhưng vạn lần không thể mở miệng lung tung.”

Đây đã là ân cần chỉ giáo.

Trần Dung vẫn không nhúc nhích nằm trong ngực chàng, trong nháy mắt, nàng có một loại ảo giác: Trường tử danh môn của Lang Gia Vương thị, lang quân luôn được chú ý nhất đang ôm chặt mình trong ngực này, giá trị con người so với hoàng đế còn muốn khiến người ta kính sợ hơn, có lẽ thật sự yêu thương nàng.

..... Đây thật sự là một ảo giác tốt đẹp.

Trần Dung nhắm hai mắt, khóe miệng cong lên tạo thành nụ cười.

Nhưng dù nàng cười, vẻ mặt vẫn im lặng, lạnh tình.

Vương Hoảng cúi đầu xuống.

Hai tay chàng nâng mặt nàng, cúi đầu trông lại.

Nhìn ngắm, chàng thở dài một tiếng, thì thảo nói: “Nàng có thân phận đặc thù, lúc này được phong làm Quang Lộc đại phu, không khỏi khiến người ta chú mục. Nếu muốn dận dò, nhất thời cũng không thể nói rõ.”

Chàng tháo túi hương từ bên hông xuống, cài vào áo nàng.

Trần Dung nhìn túi hương, thấp giọng nói: “Chàng đã cho ta túi hương rồi.”

Vương Hoảng khẽ nói: “Nay đã không giống với trước kia, túi hương này ta đã đeo từ lúc 12 tuổi, mọi người biết ta cũng đều biết nó. Về sau nàng ra vào cung cấm, thì hãy đeo thứ này, có việc mầu chốt gì sẽ có người ra mặt.”

Trần Dung lên tiếng đáp.

Vương Hoảng chậm rãi ngẩng đầu lên.

Chàng yên lặng nhìn nàng.

Nhìn ngắm, chàng đột nhiên chưa sót cười, nói: “Ta sai rồi.”

Trần Dung ngạc nhiên, chớp mắt, khó hiểu nhìn chàng.

Vương Hoảng vươn tay xoa mặt nàng, ngón tay thon dài mon trôn lông mày, đôi mắt, cái mũi của nàng, chậm rãi, chàng cúi đầu, đem môi của mình nhẹ nhàng khắc lên gương mặt nàng, Vương Hoảng ôn nhu gọi: “A Dung, tin tưởng ta..... Đối với nàng, ta không có ý đùa bỡn.”

Dứt lời, chàng từ từ buông Trần Dung ra, xoay người đi về phía cửa.

Đang đi, chàng dừng chân, nghiêng đầu nhìn Trần Dung.

Dưới ánh tịch dương, nét mặt chàng như tranh vẽ, hai mắt trong suốt ần dẫu ôn nhu vô cùng vô tận.

Sự ôn nhu này, Trần Dung không tiếp nhận nổi, bởi vậy, nàng rũ mắt xuống, tránh né ánh nhìn chăm chú của chàng.

Thật lâu sau, Vương Hoảng thở dài một tiếng, chậm rãi bước ra cửa phòng, lặng yên rồi đi.

Trong gió đêm, cửa gỗ không ngừng lay động.

Nhìn cánh cửa gỗ một hồi lâu, Trần Dung đi về phía trước.

Nàng nhìn ra bên ngoài, Vương Hoảng đã lên xe ngựa.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của nàng, rèm xe xóc lên.

Ngay khi Vương Hoảng quay đầu nhìn lại, Trần Dung nhẹ nhàng đóng cánh cửa gỗ lại.

Một hồi lâu, một tiếng bước chân truyền đến.

Nghe thấy tiếng bước chân, Trần Dung thấp giọng gọi: “Âu.”

“Nữ lang.”

Trần Dung mấp máy môi, sau một lúc lâu, nàng nói: “Thất lang đã thay quần áo dính máu, giặt sạch đi.” Khi Nhiễm Mẫn đã thương chàng, Vương Hoảng đã thay xiêm y rồi.

Bình ầu khó hiểu nhìn nàng, một hồi lâu mới gật đầu, nói: “Vâng.”

Nhìn thấy Trần Dung không hề mở miệng, Bình ầu tiến lên một bước, nhỏ giọng hỏi: “Nữ lang, thánh chỉ vừa rồi?”

Đợi một hồi lâu, Bình ầu thấy Trần Dung không có ý trả lời liền đứng ở kia, đột nhiên nhớ tới một chuyện, vội vàng nói: “Đúng rồi nữ lang, sáng nay sau khi người đến hoàng cung không lâu, huynh trưởng của người tới đây, thần sắc của ngài vội vàng, dường như việc gì đó quan trọng.”

Đại huynh?

Trần Dung ngẩng đầu lên, hỏi: “Thần sắc huynh ấy thế nào? Có bị thương hay sinh bệnh gì không?”

Bình ầu ngẫm nghĩ rồi lắc đầu.

Trần Dung thấy thế, mỉm cười nói: “Nếu huynh ấy không bị thương cũng không bị bệnh, thì không phải chuyện lớn gì.” Cho dù có, chỉ sợ cũng là phụ nhân chanh chua cùng huynh đệ của ả ta mà thôi.

Khi hai người nói chuyện với nhau, có tiếng bước chân truyền đến. Chỉ chốc lát, Ứng Cô đứng ở bậc thang nói: “Bẩm tiên cô, bệ hạ phải tới năm hộ vệ, nói là tặng cho người.”

Năm hộ vệ?

Hai mắt Trần Dung sáng ngời, vội vàng ngẩng đầu lên nhìn về phía Ứng Cô.

Ứng Cô cúi đầu, thúc thủ mà đứng, tiếp lời: “Người của bệ hạ, đệ tử đã an trí thỏa đáng.” Nàng ta còn nói thêm: “Mặt khác, người bệ hạ phải tới còn nói, sáng mai sẽ lâm triều, tiên cô cũng không nên chậm trễ.”

Lâm triều ư?

Trần Dung mở to hai mắt.

Lúc này, Ứng Cô tiến lên một bước, nàng ta nâng lên một hộp gỗ, khom người trước Trần Dung rồi nói: “Đây là bệ hạ ban tặng. Vì sứ giả quay lại vội vàng, lại dận không cẩn kinh động tiên cô, đệ tử mới thay tiên cô tiếp nhận.”

Hoàng đế tặng lễ vật cho nàng?

Trần Dung tiến lên một bước, nàng vén lớp lụa mỏng màu đỏ, lộ ra một hộp gỗ nhỏ tinh xảo khắc non sông túi lệ. Hộp gỗ nhỏ nhỏ này, đầu như phượng hoàng, hoa văn khắc tinh xảo lộ ra đường nét ung dung.

Trần Dung tiếp nhận, thường thức một hồi, cười nói: “Thật sự hoa mỹ.”

Vừa cười, nàng vừa mở ra hộp gỗ.

Trong hộp gỗ là một khối ngọc bội. Trên ngọc bội có khắc bốn chữ: “Như trầm thân lâm” (nhìn thấy ngọc bội này tựa như nhìn thấy hoàng đế giá lâm)

Như trầm thân lâm?

Trần Dung ngẩn ngơ, bất tri bất giác đọc ra khỏi miệng.

Nào biết, bốn chữ này vừa thốt lên, Ứng Cô liền kinh hô ra tiếng. Nàng ta hoảng sợ ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn ngọc bội, không thể tự áp chế mà cất giọng: “Cái này, mặt trên có khắc ‘Như trầm thân lâm’ sao?”

Trần Dung đang thường thức, thấy nàng ta kêu lên như thế, không khỏi nhũn mày.

Ứng cô không nhận ra nàng bất mãn, nàng ta mở to hai mắt, ngây ra như phỗng nhìn ngọc bội, thì thào nói: “Như trầm thân lâm? Như trầm thân lâm?”

Liên tục đọc mấy lần, nàng ta ngẩng phắt đầu, kêu lên với Trần Dung: “Chúc mừng tiên cô, chúc mừng tiên cô”

Trần Dung vẫn chưa sáng tỏ, trong ánh mắt hàm chứa ý hỏi, Ứng Cô hướng tới Trần Dung thì lễ thật sâu, vui vẻ ra mặt kêu lên: “Có ngọc bội này hộ thân, sợ là không ai có thể động vào tiên cô. Đệ tử chúc mừng tiên cô, chúc mừng tiên cô.”

Không có ai có thể động đến ta?

Trần Dung đầu tiên là ngẩn ngơ, đảo mắt cong khóe môi, sau đó, nàng nhin không được cười ra tiếng.

“Không ai có thể động đến ta ư?” Trần Dung vừa cười vừa đi nhanh về phía trước. Đến một gốc cây tùng, vuron tay vuốt ve thân cây tang thương phong cách cổ xưa kia, Trần Dung cười khanh khách, vui vẻ nói: “Không có ai dám động đến ta?”

Cười nói đến đây, không biết vì sao, trong đôi mắt của nàng lại có một chút ướt át.

Ứng Cô đi tới phía sau nàng, cười nói: “Tiên cô, ngọc bội này là vật báu vô giá, vạn vạn lần không thể bị vỡ hay đánh mất.”

Trần Dung nghe vậy rùng mình, gật đầu, nói: “Uh.”

Ứng Cô nhìn nàng, đột nhiên nói với giọng cảm khái: “Bệ hạ thật sự coi trọng tiên cô.”

Trần Dung cong khóe môi, nàng quay đầu nhìn về phía ngọn núi mây mù mênh mông, khẽ cười nói: “Đúng thế, trên đời này đúng là hiếm khi có người đối tốt với ta như vậy.” Chỉ hy vọng, có thể trước sau vẹn toàn. Vừa nghĩ đến đây, Trần Dung lại cười tự giễu.

Trong lúc nàng thì thào tự nói, Ứng Cô phía sau cũng vui vẻ tiếp lời: “Chuyện tốt như vậy, đệ tử cần phải nhanh chóng bẩm báo cho Thất lang mới phải.” Nói tới đây, nàng ta hỏi Trần Dung: “Tiên cô có cho phép không?”

Cho phép? Sao lại không đồng ý?

Trần Dung cười. Nàng cúi đầu vuốt ve ngọc bội, mỉm cười nói: “Đi đi.”

“Vâng.”

Tiếng bước chân vừa mới rồi đi lại lập tức truyền đến, Trần Dung quay đầu lại nhìn về phía Ứng Cô, không đợi nàng mở miệng, Ứng Cô đã hướng tới nàng cung kính thi lễ, nói: “Bẩm tiên cô, Trần thị Kiến Khang phái người tiến đến, muốn mời tiên cô phở đêm nay tới dự yến, ý của tiên cô thế nào?”

Bổn gia phái người đến đây?

Bọn họ không phải không qua lại với mình nữa sao? Đúng rồi, nhất định là nghe được tiếng gió, vì thế mới tùy tiện phái người tiến đến. Nếu thật sự coi trọng mình, Trần thị Kiến Khang là gia tộc luôn giữ quy củ, sao không sớm phái người tiến đến mời, mà lại đợi tới khi đã chiều tà?

Ý niệm trong đầu vừa chợt lóe qua, Trần Dung lắc đầu: “Nói với bọn họ, ta mệt mỏi, đã nghỉ ngơi rồi.”

“Vâng.”

Ứng Cô cất bước rời đi.

Trần Dung nhìn theo bóng nàng ta rồi quay đầu nhìn sườn núi quanh quần mây mù. Đúng lúc này, tiếng bước chân của Ứng Cô lại vang lên, ngay sau đó là giọng nói của nàng ta truyền đến: “Tiên cô, có cổ nhân cố ý muốn gặp người, có đồng ý gặp hay không?”

Cổ nhân?

Trần Dung quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Khóc

Roi vào tầm mắt của Trần Dung là một mỹ thiếu niên mặc quần áo màu lam nhạt, ngọc quan búi trên đầu, thắt lưng nhỏ gầy, tay áo dài, đứng trong núi gió phát phơ thổi qua, có một loại phong tư khác biệt.

Mỹ thiếu niên mặt mày như tranh vẽ, da thịt trắng trẻo, hai mắt sáng ngời như sao, không phải là Tôn Diễn thì là ai?

Trần Dung vừa thấy là cậu thi công khỏe miệng nở rộ tươi cười. Nàng đeo túi hương, chân đi guốc mộc, đánh giá Tôn Diễn quý khí không thể che giấu, nhìn cậu, lại nhìn hai tỷ nữ cùng hộ vệ theo phía sau cậu, Trần Dung cười nói: “Hay cho một mỹ thiếu niên phong tư nhanh nhẹn, A Diễn, hiện tại huynh đã trở về bổn gia rồi đúng không?”

Tôn Diễn phát phát tay, cũng không quay đầu lại mà ra lệnh: “Đều lui ra đi.”

Đợi cho mọi người lui ra, cậu mới đi nhanh về phía Trần Dung.

Cậu đi đến trước người Trần Dung, cách nàng mấy bước thì dừng lại, đánh giá nàng từ trên xuống dưới.

Nhìn ngắm, cậu cũng cong khỏe môi, cất giọng châm chọc: “A Dung thật sự vô năng, đã bảo muội phải cẩn thận, vậy mà đã trở thành đạo cô!”

Trần Dung nghiêng đầu nhìn cậu.

Nàng từ trên gương mặt tú lệ thấy được một đôi mắt giống như mắt sói mang theo một chút bi thương, Trần Dung mím môi nói: “Đã tốt hơn nhiều rồi.”

Nàng kiềm chế không nổi sự ám áp tràn ngập trong lồng ngực, cẩn thận lấy ra ngọc bội hoàng đế ban cho nàng, nói: “Nhìn đi, đây là bệ hạ ban tặng.”

Nghe thấy hai chữ ‘Bệ hạ’, khỏe miệng Tôn Diễn nhếch lên.

Cậu nhìn chằm chằm Trần Dung, giữ giữ ống tay áo, nói: “Đi dạo một chút đi.”

Trần Dung lên tiếng, cất bước đuổi theo.

Hai người sóng vai đi ra phía sau núi. Lúc này đã đến đầu hạ, cảnh lá sum suê, khắp nơi ẩm áp. Hai người đi trên đường, thường thường sẽ vượt qua một tảng núi đá. Trong khoảng thời gian ngắn, có thiên ngôn vạn ngữ, lại không biết phải nói từ đâu.

Một hồi lâu, Tôn Diễn mới nói: “Vài ngày trước ta đã tới Kiến Khang, đã gặp qua người trong gia tộc.”

Nói tới đây, cậu ngừng chân.

Quay đầu, trong ánh mắt như mắt sói của cậu như có mê vọng, Tôn Diễn khẽ cười rồi thấp giọng nói: “Đến Kiến Khang, mới biết vì sao người Hồ mạnh mẽ như vậy!” Cậu nói tới đây, khẽ mỉm môi, sau khi lắc đầu, lại nhìn sang Trần Dung khẽ nói: “A Dung, nghe nói tướng quân nguyện ý cưới muội làm thê, lần này còn muốn mang muội rồi đi, nhưng mà muội đã cự tuyệt rồi sao?”

Trần Dung gật đầu. Nàng hái một chiếc lá xuống, từ từ xoa nát nó.

Tôn Diễn hiểu rõ nàng, chỉ liếc mắt một cái liền hiểu được nàng không muốn nhiều lời. Thờ dài một tiếng, cậu thì thào nói: “Đã nhiều ngày, tướng quân đều ở trong phủ đệ của ta. Mỗi ngày y đều luyện võ ngày ngày đêm đêm, một mỗi uống rượu. Mặc dù y không nói gì cả, nhưng mà ta biết, y nhớ A Dung. Tối hôm qua y uống rượu say, còn ôm bầu rượu gọi tên A Dung, gọi một lúc y lại cảm thấy hận thù trào dâng, còn đập đồ ở trong sân viện của ta nát bươm”

Cậu dừng một chút, rồi nói tiếp: “A Dung, tướng quân đối với muội tình ý sâu đậm, nếu muội gả cho y, cũng là một chuyện tốt.”

Trần Dung rũ mắt, thấp giọng nói: “Ta không thích Trần Vi. Hơn nữa, ta cũng đã thất thân rồi.”

Tôn Diễn thờ dài một tiếng, nói: “Đúng vậy, thật sự là tạo hóa trêu người, ai, nếu muội chưa từng thất thân, gả cho y nhất định là một nhân duyên mỹ mãn.”

Mỹ mãn sao?

Trần Dung cười, lắc đầu, chỉ hỏi: “Trần Vi thì sao?”

“Trần Vi?” Tôn Diễn suy nghĩ một hồi lâu, mới nhớ tới Trần Vi là ai. Cậu lắc lắc đầu, nói: “Phụ nhân này cũng đâu có gì tốt? Suốt ngày nùng na nùng nịu, chỉ biết khóc biết cười, không làm được chính sự gì cả, tướng quân rất ghét nàng ta.”

Nhiễm Mẫn ghét nàng ta ư?

Trần Dung bật cười, nói: “Điều đó không có khả năng, tướng quân nhà huynh không thể ghét bỏ nàng ta được!”

Tôn Diễn nhìn nàng.

Sau khi nhìn chăm chú một lúc, cậu thờ dài một tiếng, thì thào nói: “Ta biết tướng quân sai ở đâu.” Cậu ngẫm nghĩ rồi tiếp lời: “Tướng quân thật sự ghét nàng ta. Ta đã gặp phụ nhân này vài lần, mỗi một lần tướng quân đều có vẻ mặt không kiên nhẫn. Đúng rồi, ngày hôm qua phụ nhân này còn ôm chân tướng quân, nói Trần Dung làm như thế nào, nàng ta sẽ học theo như thế, cầu xin tướng quân đừng cảm thấy nàng ta phiền chán. Lúc ấy tướng quân đã hơi say, đá văng nàng ta ra, kêu lên ‘Nếu nàng giống như người, chỉ cần liếc mắt một cái đã hiểu rõ, cần gì phải quần quýt nùng nịu khiến người chán ghét!’ Cú đá đó cũng không nhẹ, lại ra tay ở trước mặt mọi người, Trần Vi kia chỉ sợ cũng khó làm người.”

Trần Dung nghe đến đó thì cảm thấy hoảng hốt, cũng có chút buồn cười, nàng nhìn ra ngọn núi xa xa, thật lâu đều không nói nên lời.

Lúc này, Tôn Diễn dừng chân, đối diện với nàng.

Cậu đánh giá Trần Dung mặc một thân đạo bào, đột nhiên, cậu tiến lên một bước, duỗi hai tay, ôm chặt Trần Dung vào trong ngực.

Động tác của cậu vô cùng đột ngột, Trần Dung còn chưa phản ứng lại đã bị cậu ôm chặt lấy.

Tôn Diễn ôm Trần Dung, thấp giọng mắng: “Phụ nhân nương binh này! Muội nói một ngàn lần một vạn lần, không phải là vì thất thân cho Vương Hoảng, cảm thấy chính mình là người của hắn, cần bản cũng không muốn gả cho người khác sao?”

Giọng của cậu đã hơi nghẹn ngào: “Sao muội lại vụng về như thế! Nếu như lúc trước, ta cũng có thể giúp muội tìm một gia đình trong sạch Ta đã chọn lựa thật kỹ mà.”

Đã thật lâu, không có ai quan tâm Trần Dung như vậy.

Ở trong trí nhớ của Trần Dung, nàng vĩnh viễn chiến đấu một mình. Trên đời này, ngoại trừ đám người Bình ầu và Thượng tẩu sẽ không có ai để ý đến sự sống chết của nàng. Cô độc này đã ném trái quá nhiều, rồi đến lần ấy, khi Vương Hoảng nửa đêm ra khỏi thành tìm kiếm nàng.

Đây là lần thứ hai Trần Dung cảm động như thế. Nàng cố nhịn không rơi nước mắt, vừa muốn nói gì đó, Tôn Diễn đã đẩy nàng ra, cười ha hả.

Cậu cười vang dội, âm thanh vang vọng quanh quần không ngừng ở trong núi.

Cười cười, Tôn Diễn đâm mạnh một cái lên thân cây tùng, nói với giọng tự giễu: “Ta thật sự là ngu ngốc. Với tính cách, bộ dạng của Trần thị A Dung muội, đến bây giờ còn sống đã rất tốt rồi, tên Vương Hoảng hỗn đản đúng là cũng có công.”

Nói đến đây, cậu lại cất tiếng cười to.

Cũng không biết qua bao lâu, khi tiếng cười của cậu dừng lại, trong núi rừng đối diện đột nhiên truyền đến tiếng khóc òa.

Tiếng khóc đột ngột xuất hiện, thâm hậu vang dội, tuy là khóc rống, nhưng lại đầy nhịp điệu, hữu lực, rất có mỹ cảm.

Tôn Diễn ngẩn ra, Trần Dung cũng ngẩn ra.

Chỉ chốc lát, tiếng khóc rống ngừng lại, đổi thành thét dài.

Chờ tiếng thét đó dừng, Tôn Diễn quát lên: “Khóc rồi lại cười, có muốn đổi âm một chén hay không?”

Tiếng quát của cậu lạnh lạnh truyền ra, thật lâu vẫn không có hồi âm.

Một hồi lâu, trong núi rừng đối diện truyền đến một tiếng bật cười: “Kẻ phóng túng như ngươi, thế gian có nhiều chuyện mà ngươi không khóc, vì một phụ nhân mà rơi nước mắt, ta khinh thường! Lười uống rượu của ngươi!”

Giọng nói này cao rộng khoan dung độ lượng.

Tôn Diễn ha hả cười, cậu chấp hai tay, tóc bị gió thổi tung, phát qua gương mặt tú lệ của cậu: “Ngươi có biết phụ nhân bên cạnh ta là ai không? Muội ấy là Trần thị A Dung đi trước làm gương, xung phong liều chết trước vạn quân, được bề hạ phong là Hoàng Vận Tử tiên cô. Phi! Theo ta thấy, trượng phu trong thiên hạ nhìn thấy phụ nhân bên cạnh ta, cũng không ngừng đầu nổi, chỉ có thể xấu hổ mà thôi!”

Giọng của Tôn Diễn lạnh lạnh truyền ra.

Trần Dung quay phắt đầu lại, không dám tin nhìn Tôn Diễn.

Nàng tỉnh tường nghe ra, thiếu niên này vội vàng kết bạn với nàng cũng vẫn là thiếu niên như trước, đang lúc nàng nổi danh, ở thời đại này, sử dụng phương thức đám danh sĩ thích nhất để thể hiện chút thanh danh!

Trong núi rừng đối diện, người nọ trầm mặc một hồi. Một lát sau, hần lên tiếng, giọng có vẻ hơi trầm ngâm: “Phụ nhân này ư? Cũng đáng để khóc vì nàng!”

Nói tới đây, hần cất cao giọng: “Tại hạ là Thái Lý của Thái gia, các hạ là người nào? Ở phủ nào?”

Thái Lý của Thái gia? Đây chính là đại danh sĩ trong thành Kiến Khang.

Hai mắt Trần Dung sáng ngời, đại danh sĩ Kiến Khang? Thật tốt quá.

Đã sống hai kiếp, Trần Dung biết rõ quy tắc thế đạo. Nếu muốn nhận được thanh danh tốt, nhất định phải chiếm được sự tán thưởng của danh sĩ. Bởi vậy, khi nàng vừa mới trọng sinh thì đã tìm trăm phương nghìn kế tiếp cận Vương Hoàng, đó là bởi vì đám danh sĩ này chỉ cần tùy tiện khen ngợi nàng vài câu, có thể giúp nàng có được chút thanh danh, dù bản thân có thân phận hèn mọn thì trong gia tộc cũng có thêm một ít lợi ích.

Đối với kẻ sĩ hàn vi mà nói, cưới một nữ nhân được danh sĩ khẳng định là một chuyện thích ý. Chuyện liên quan đến thanh danh này, thậm chí còn quan trọng hơn tiền tài.

Hiện tại, tuy không nói tới việc cưới gả, nhưng có thể kết bạn với nhân vật phong vân ở thành Kiến Khang, nàng cũng rất hứng thú. Cảm giác này, thậm chí không liên quan đến lợi ích, chính là sự sùng bái thâm căn cố đế đối với đám danh sĩ mà thôi.

Tôn Diễn cười nói: “Tại hạ Tôn Diễn, vẫn còn nhỏ tuổi, còn chưa có tên hiệu.” Cậu chỉ Trần Dung ở bên cạnh, cao giọng nói: “Vị ở bên cạnh ta đây, Trần thị A Dung, tuy là phụ nhân, nhưng lại hơn hẳn trượng phu.”

Thái Lý cũng cười nói: “Biết sai biết sai rồi. Nếu hai vị không chê, đêm nay bên bờ sông đón gió, tại đình Lư Nguyệt, Thái mỗ thiết yến. Ha ha.”

Tiếng cười to dần dần đi xa, kia thái độ ý không đợi hai người đáp ứng đã nghênh ngang rời đi.

Thái Lý vừa đi, Trần Dung liền nhìn về phía Tôn Diễn.

Nhìn thiếu niên tuấn tú này, Trần Dung nhẹ giọng nói: “Đa tạ.” Đa tạ cậu ca ngợi, biểu dương..... Tôn Diễn quay đầu nhìn về phía nàng.

Vóc người của cậu cao hơn Trần Dung nửa cái đầu, trong gió đêm, thân hình vẫn còn mảnh khảnh này lại trầm ổn giống như núi.

Cậu nhìn Trần Dung, lộ ra hàm răng tuyết trắng, hai mắt sáng ngời như mắt sói. Cậu cười thần bí, chậm rãi nói: “A Dung, ta sẽ ở Kiến Khang lâu một chút.”

Trần Dung gật đầu, vui vẻ nói: “Tốt tốt.”

Tôn Diễn ha hả cười, cậu chấp hai tay, chậm rãi nói: “Lần này ta ở lại Kiến Khang có hai việc, thứ nhất là vì để chống lại người Hồ. Thứ hai là vì A Dung.”

Vì ta?

Trần Dung hiểu kì, nàng cười hỏi: “Vì ta cái gì?”

Tôn Diễn tiến lên một bước, cậu vươn tay đặt trên vai nàng, nói: “Muội là muội tử của ta mà, muội sống chật vật như thế, ta làm huynh trưởng, dù thế nào cũng phải ra mặt đứng không?” Cậu chớp mắt với Trần Dung vài cái, làm mặt quỷ, vẻ mặt tuy là buồn cười, nhưng lời nói của cậu lại bộc lộ kiên định đặc trưng của một thiếu niên: “Vương Hoảng hồn dân kia không phải đã chiếm hết tiện nghi của muội sao? Vì huynh sẽ cho hấn xem xem, muội tử của ta không phải người có thể tùy ý bắt nạt! Ta muốn để cho muội có một cuộc sống phong quang, thoáng đãng vui vẻ ở Kiến Khang này!”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 164: Cùng quân chèo thuyền

Sống một cuộc sống phong quang, thoáng đãng vui vẻ?

Trần Dung bật cười, nàng vươn tay nắm ống tay áo của cậu, thờ dãi: “Huynh đó.” Tuy là thờ dài, nhưng lòng nàng tràn đầy vui sướng.

Trần Dung thờ dài, là vì nàng biết ở Kiến Khang người quyền quý nhiều như mây, Tôn Diễn vừa mới đến đây, còn chưa tạo dựng thanh danh, còn phải bảo vệ nàng, thật sự không dễ dàng. Nhưng nàng vẫn cao hứng, thật sự cao hứng.

Trần Dung nhìn Tôn Diễn, sau một lúc lâu, nàng nhẹ nhàng cười nói: “Chuyện tốt nhất trong đời của ta, đó là gặp gỡ huynh.”

Tôn Diễn ha hả cười.

Hai người dắt tay nhau đi về phía phòng ở, vừa đi, Trần Dung vừa kể lại cho cậu nghe toàn bộ mọi chuyện. Trong lúc nàng tự thuật, gương mặt tú lệ của Tôn Diễn khi thì xanh mét, khi thì ca thán không thôi.

Đi đến trước cửa phòng, nhìn Trần Dung đẩy cửa bước vào, Tôn Diễn đột nhiên gọi: “A Dung.”

Trần Dung dựa cửa nhìn lại.

Lúc này, Tôn Diễn khoanh hai tay trước ngực, cậu lại đánh giá Trần Dung từ trên xuống dưới lần nữa rồi nói: “A Dung, dạ yến đêm nay, muội muốn thế nào thì cứ như thế đi, ngay cả về sau, cũng cứ tùy ý đi.” Cậu nhếch miệng cười: “Dù sao tên đạo cô của muội, cũng không còn lạ lắm gì nữa.”

Trần Dung nghĩ nghĩ rồi gật đầu.

Trở lại trong phòng, nàng thay một bộ thường phục màu lam nhạt.

Khi đi ra, Tôn Diễn đã ngồi trên xe ngựa, Trần Dung nhìn thấy thái dương đã chìm vào đường chân trời, sương đêm bao phủ ngọn núi, vội vàng bước nhanh hơn.

Nàng vừa tới gần, Tôn Diễn liền nói với Binh ẩu đi sau Trần Dung: “Ôm cầm đi.”

Binh ẩu lên tiếng, vội vàng chạy về tẩm phòng.

Chỉ chốc lát, xe ngựa khởi động, chạy xuống đạo quan.

Lại một lát sau, giọng của xa phu từ bên ngoài truyền đến: “Đến rồi.”

Trần Dung lên tiếng, cùng Tôn Diễn đi xuống xe ngựa.

Hiện tại, đúng là lúc trăng sáng nhô cao, phía trước tầm năm mươi bước, có một đình đài được kiến tạo từ gỗ ở ngay bờ sông bên kia, trong chốc lát, đèn trong đình đài được thắp sáng rực rỡ.

Từ nơi này hướng tới đình đài, không có đường nào để đi, chỉ có mấy chiếc thuyền con trôi nổi bập bềnh.

Tôn Diễn nắm tay Trần Dung, hướng tới chỗ thuyền con.

Đúng lúc này, một giọng nói trầm thấp truyền đến: “Người tới là người nào?”

Tôn Diễn ngẩng đầu trả lời: “Tôn Diễn.”

Người nọ trả lời: “Chưa từng nghe qua.”

Tôn Diễn cười, cất cao giọng nói: “Mới từ phương bắc đến, tất nhiên là chưa từng nghe qua.”

“Phương bắc? Là nhân sĩ phương nào?”

Câu hỏi này vừa thốt ra, một giọng nói nồng hậu mang khẩu âm Kiến Khang truyền đến: “Quản hân là nhân sĩ phương nào chứ. Người nhìn tiểu lang này, y phục chỉnh tề, hai mắt sáng ngời, cử chỉ tú nhã, thật sự là một đệ tử thế gia. Để hân đi đi.”

“Có lý, người lại đây đi.”

Tôn Diễn vừa mới cất bước, một người khác đã quát to: “Chậm đã!”

Một thanh niên cao quan bác mang, thân hình gầy yếu cần theo đèn lồng đi lên một bước, dưới ánh đèn lồng màu đỏ, hân cẩn thận đánh giá Trần Dung, hỏi: “Phụ nhân này là ai?”

Hân không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Trần Dung, nhếch miệng cười, chậm rãi nói: “Chẳng lẽ là, đạo cô phong lưu Hoàng Vận Từ mới tới Kiến Khang, câu dẫn Lang Gia Vương Thất làm đủ chuyện hoang đường sao?”

Lời này ngữ khí không tốt, tươi cười cũng mang theo trào phúng.

Khi lời của hân vừa dứt, mọi nơi đều yên tĩnh, hơn mười đôi mắt phát sáng chuyển sang đây, nhìn về phía Trần Dung.

Tôn Diễn vừa muốn mở miệng, Trần Dung kéo ống tay áo của cậu, lắc đầu.

Nàng tiến lên một bước.

Cách qua bờ hồ, nàng hướng tới mọi người cung kính thi lễ, nói: “Không sai, ta chính là Hoàng Vận Từ.” Trong ánh mắt lạnh lùng của mọi người, Trần Dung nâng mắt nhìn thẳng, cất giọng trong trẻo nói với vẻ tự tại: “Sống trên thế gian, ai mà không có lúc hoang đường? Tại sao Lang Gia Vương Thất ngẫu nhiên hoang đường một lần, chứ vị đã bị kinh sợ?”

Lời này vừa vang lên, mọi người ngẩn ra.

Lúc này, Trần Dung lạnh giọng cười: “Phụ nhân như ta đi trước làm gương ở thành Nam Dương, toàn thân áo trắng nhiễm máu tươi, chư quân cũng không nhớ rõ, lại chỉ nhớ rõ sự phong lưu của ta sao?”

Nàng lại tiến lên một bước, thản nhiên mà cười, thường phục lam nhạt phát phơ, dung tư lãnh diễm: “Ta cùng với Thất lang, không cưới không gả, ngay cả phong lưu cũng là việc riêng của chúng ta, chư quân có thể nói là người nơi thế ngoại, sao cũng tục như thế?”

Lời này vừa thốt ra, mọi người không khỏi nhìn thoáng qua nhau, đồng thời trầm mặc.

Nhìn thấy bọn họ không nói lời nào, Trần Dung phát ống tay áo một cái, lạnh giọng nói: “Chư quân khinh thường ta, ta cũng không màng tới chư quân!” Sau khi bỏ lại một câu cứng rắn như sắt đá, Trần Dung thả người nhảy xuống một chiếc thuyền con.

Đạp chân lên thuyền, Trần Dung chuyển mắt, nhìn về phía Tôn Diễn, trước mặt mọi người, thi lễ với cậu, Trần Dung thản nhiên cười nói: “Trắng sáng nhô cao, thanh phong như nước, đêm thế này, nếu có thể xuất môn, thường ngoạn trăng sao, ngắm nhìn giang sơn như vẽ, chẳng phải là điều tuyệt vời sao?”

Nàng hơi nghiêng người về phía trước, tươi cười như hoa: “Tiểu lang nghĩ như thế nào?”

Lúc này, ánh trăng sáng tỏ, bốn phía đèn đuốc sáng trưng, nàng hơi nghiêng người, khẽ mỉm cười, không chỉ thông dong mà còn thanh xuân xinh đẹp không nói nên lời.

Tôn Diễn cùng nàng tâm ý tương thông, lập tức hiểu ra, cậu cười vui, cất cao giọng nói: “Sao dám không nghe theo.” Dứt lời, cậu khẽ nhảy lên thuyền, cầm lấy sào trúc, đẩy thuyền rời bến, hướng ra giữa sông.

Con thuyền vừa rời bến, phóng đi rất nhanh, Trần Dung là người phương bắc nên cũng khá sợ sông nước. Nhưng nàng đã trải qua nhiều chuyện như vậy, tâm tính trở nên trầm ổn, hơn nữa cũng đã có chuẩn bị. Vì thế, tùy ý để thuyền bè va chạm, Trần Dung lại đứng vững vàng, dáng người yếu điệu ở trong gió đêm lay động, rất có cảm giác lướt gió như bay. Mọi người tro mắt nhìn đôi Kim Đồng Ngọc Nữ cười lớn rồi đi, một hồi lâu, một nam tử cười nói: “Cũng không giống với người thường, chẳng lạ gì Vương Thất lại như thế.”

Một thiếu niên khác nhìn bóng dáng Trần Dung đi xa, nói với giọng cảm khái: “Nhậm nó giang sơn lệ như họa, khó nhất tiêu thụ mỹ nhân ân. Gặp được một mỹ nhân như thế, ngẫu nhiên hoang đường một chút, cũng nên thôi.” Hân quay đầu nhìn về phía mọi người, giọng lên chén rượu lạnh lạnh nói: “Nghĩ tới Vương Hoàng kia, coi hư danh như cặn bã, muốn phong lưu thì cứ thế mà phong lưu, cũng là một người tuyệt diệu. Các vị, chúng ta say sưa thôi.”

Một ngày này, thanh danh Vương Hoàng hoang đường truyền khắp Kiến Khang, trong số danh sĩ, cũng có người lên án, nhưng lúc này, khi bọn họ gặp mặt đạo cô khiến Vương Hoàng gánh thanh danh hoang đường trên lưng kia, lại phát hiện đạo cô này phong tư siêu dật, xem ra sự hoang đường của chàng là có thể thông cảm.

Trần Dung không hề hay biết tiếng nghị luận phía sau.

Nàng từ từ ngồi ở trên thuyền, sau khi mở rộng hai tay, mới cảm giác được không bị lắc lư nhiều nữa.

Ngồi trên thuyền, nàng nhìn bóng dáng thanh mảnh cao to của Tôn Diễn dưới ánh trăng, đột nhiên cười nói: “May mắn có huynh.” Cười đến đây, nàng thờ dài một tiếng: “Tuy rằng thanh danh đối với ta đã vô dụng, nhưng có thể được những người này có vài phần kính trọng, vẫn thật sự đáng để vui mừng.”

Đang chèo thuyền, Tôn Diễn cũng không quay đầu lại nói: “Thanh danh vốn có tác dụng.” Giọng của cậu trong trẻo mà hữu lực: “Nếu danh sĩ ở thành Kiến Khang đều khẳng định muội, chỉ cần không đàm luận lung tung về thời cuộc, vậy sẽ không có ai dám động đến muội nữa.”

Cậu lại nặng nề tiếp lời: “Quý tộc vốn hoang đường, nhưng thế gian này, vẫn là đám danh sĩ có sức ảnh hưởng lớn.” Cậu quay đầu nhìn Trần Dung, dưới ánh trăng, hai mắt sâu thẳm như sói, lộ ra sự sắc bén, cũng lộ ra một sự âm ngoan.

Thiếu niên này thật sự là bất kể trả giá thế nào cũng muốn giúp mình sống tốt.

Trần Dung hiểu ra, nàng nhìn Tôn Diễn, khẽ cong khóe miệng.

Cảm giác được trong mắt có chút ướt át, Trần Dung nghiêng đầu đi.

Hiện tại nơi thuyền con lướt qua, nếu như nói là suối, không bằng nói là sông nhỏ. Chỉ rộng chừng mười bước chân, nước sông chảy dài.

Giờ phút này, nàng ngồi ở trên thuyền, ánh trăng bằng bạc chiếu lên mặt sông tỏa ra hào quang. Trần Dung chạm tay vào đó, trong nháy mắt, có một đàn cá nhỏ khẽ lướt qua năm ngón tay nàng như đùa nghịch.

Lúc này, bọt nước bắn vào theo khe hở của thuyền khiến xiêm y của Trần Dung ẩm ướt. Gió đêm thổi tới lại cảm thấy se lạnh.

Nhưng Trần Dung không thấy lạnh.

Nàng si ngốc nhìn bóng trăng trong nước khi thì loang lổ, khi thì tròn đầy, thì thảo nói: “Cảm giác này, thật sự là thoải mái.”

Nàng không nghe thấy Tôn Diễn trả lời.

Chuyển mắt nhìn lại, phát hiện thiếu niên này đã buông sào trúc, khoanh chân ngồi ở đầu thuyền, dưới ánh trăng, cậu kéo đèn lồng tới gần mình hơn một chút, nhìn thuyền dính chút nước, lầm bầm “Thạch Hô đã mắc bệnh, mọi người ở Thạch thị không đủ khiến cho chúng ta sợ hãi.” Dừng một chút, cậu nắm thành quyền, trầm giọng nói: “Nếu có thể giết Mộ Dung Khác, Tiên Ti cũng không có gì đáng sợ.”

Hóa ra là lo lắng chiến sự.

Trần Dung thu hồi ánh mắt, một lần nữa ngả người ngồi trên thuyền.

Trên bầu trời, từng đám mây thân nhiên bay vòng quanh trăng sáng, khi đầy khi tan. Nhìn bầu trời cao xa kia, Trần Dung nhắm hai mắt, thở ra một hơi dài: “Không trách được đám danh sĩ lại thích chu du vào ban đêm như vậy, hóa ra cảm giác lại tốt đẹp thế này.”

Nghĩ đến đây, hai mắt nàng sáng ngời, nhớ rõ trong sơn cốc sau đạo quan có một hồ nhỏ, lúc nào nhàn rỗi vô sự, có thể đi học chèo thuyền.

Càng nghĩ, Trần Dung càng cảm thấy hưng phấn.

Hai người cứ thế xuôi dòng, sau khi chơi một lúc lâu, hưng trí đã hết, liền chèo thuyền trở lại đường cũ.

Khi trở về, đình đài kia vẫn là đèn đuốc sáng trưng, tiếng đàn không dứt.

Nghe thấy tiếng chèo thuyền, mọi người quay đầu.

Vừa thấy là hai người, một nam tử cười nói: “Tại sao đã trở lại?”

Không đợi Tôn Diễn trả lời, Trần Dung ngồi trên thuyền đã thân nhiên đáp: “Lời này của quân dur thừa rồi, đã nói là chèo thuyền chơi sông, chỉ dựa vào hứng thú còn hay hết mà thôi.”

Câu trả lời này, khi ở kiếp trước là của một vị danh sĩ cực kỳ nổi danh chèo thuyền chơi sông khi quay trở lại đã trả lời thế nhân như vậy. Chỉ là một câu mà đã tỏ rõ hết về phong lưu, Trần Dung ghi nhớ trong lòng, giờ phút này liền vận dụng.

Quả nhiên, mấy chữ vừa thốt ra, chúng danh sĩ đồng thời yên tĩnh. Bọn họ nhìn hai người Trần Dung, đến khi thuyền của bọn họ cập bờ, đến khi bọn họ ngồi trên xe ngựa rồi đi, một tiếng cảm khái mới theo gió đêm truyền đến: “Hỗ thẹn, hỗ thẹn, nếu luận về phóng khoáng tao nhã, chúng ta thực không bằng vị phụ nhân này!”

Xe ngựa quay trở về đường cũ.

Lúc này, trăng sáng ở trên cao.

Nương theo ánh đèn, Tôn Diễn nhìn Trần Dung, ngắm nhìn, cậu đột nhiên thở dài: “A Dung, có khi ta phát hiện bản thân thật sự không hiểu rõ muội.”

Trần Dung cười cười.

Chỉ chốc lát, xe ngựa đi tới đạo quan.

Xóc rèm xe lên, Trần Dung ôm cầm nhảy xuống xe ngựa, Tôn Diễn quay xe đi về. Trần Dung nhìn theo xe ngựa của cậu rồi đi, ngồi ở dưới tàng cây tùng, tiện tay đánh ra một khúc “Tiễn khách về”.

Tiếng đàn phiêu đảng trong rừng tùng, Tôn Diễn vén rèm xe, nhìn ánh sáng trên đỉnh núi, đột nhiên, cậu há to miệng, lên tiếng thét dài.

Tiếng thét vang lên, gió cuốn mây tan, trong đêm dài yên tĩnh hòa với tiếng đàn thật lâu không dứt.

Một khúc kết thúc, hai tay Trần Dung nhẹ đặt trên huyền cầm, cúi đầu, nhìn bóng của mình trên đất, mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Hóa ra, làm một danh sĩ cũng không khó.” Trước kia, lời nói cừ chỉ của nàng thường chỉ mang dấu vết của sự bất chước, mà đến giờ khắc này, nàng mới có cảm giác thật sự tự tại giống như thế.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 165: Phong quang

Một đêm đảo mắt liền trôi qua.

Trời còn chưa sáng, Trần Dung đã ngồi dậy khỏi tháp: Hôm nay, là ngày lâm triều của Quang Lộc đại phu nàng.

Nhưng mà nàng không có triều phục, không có xe ngựa hay mũ đội đầu xứng với chức vị. Xem ra, hơn phân nửa bề hạ cũng biết, phong cho nàng chức quan này chỉ là vui đùa, không cần phải tích cực.

Dù là như thế, việc này vẫn không thể khinh thường. Đứng trước với gương đồng, sau khi Trần Dung thay đổi mấy bộ thường phục, cuối cùng vẫn mặc bộ nam tử màu xám vào. Thường phục nàng không kịp may, đều là Tôn Diễn đưa tới. Không chỉ là mấy bộ này, trong xe ngựa cậu chuyển đến, đều là thường phục đủ loại màu sắc hình dạng, có nam bào có nữ phục. Cũng không biết tiểu tử kia làm sao lại biết, vậy mà rất thích hợp với dáng người của nàng.

Mặc vào thường phục màu xám, đơn giản, lại có vẻ đoan trang nghiêm túc này, vẫn tóc dài, lộ ra gáy mảnh khảnh, bên hông đeo một thanh trường kiếm, trong nháy mắt, người trong gương đồng từ vẻ lãnh diễm chuyển thành lạnh lùng, đặc biệt trong sự lạnh lùng vẫn lưu lại sắc diễm không thể che lấp, cả người tựa như một thiếu niên lạnh lùng xinh đẹp như xử nữ.

Đối diện với chính mình trong gương đồng, Trần Dung khẽ nhíu mày.

Bình ẩu mở to hai mắt, đánh giá nàng trong gương, một hồi lâu, bà lúng ta lúng túng nói: “Nữ lang bộ dạng thế này giống như tiểu đồng được sủng hạnh trong giới quý nhân vậy.”

Theo như lời bà đó là chuyện đã lưu hành trong thành Kiến Khang, chỉ có quý tộc thượng đẳng mới có tư cách hưởng dụng, gắn liền theo thời gian được gọi là luyện đồng! Lúc này luyện đồng so sánh với mười mấy năm sau, cũng không còn giống nhau, bọn họ ngoài tướng mạo xuất sắc ra còn có tài văn chương, hoặc viết chữ đẹp, hoặc giỏi về thi phú, hoặc mở miệng thành thơ, sáng tạo nhanh nhẹn, hoặc võ nghệ bất phàm, có thể bảo vệ chủ nhân khi chu du bên ngoài chốn bốn năm thích khách. Những người này, dù là cừ chỉ, mức độ tiến thoái hay là dung mạo đều cao nhã, không lộ tục tằng.

Trong thời đại ‘Thượng phẩm vô hàn sĩ, hạ phẩm vô thế tộc’, sĩ tử hàn môn chỉ nhờ vào bản lĩnh thật sự muốn xuất đầu lộ diện thật sự quá khó khăn. Không còn cách nào khác, nếu diện mạo của bọn họ xuất chúng, bọn họ sẽ sử dụng phương pháp này trở thành người dưới trướng đám quyền quý.

Dùng phương pháp này, bọn họ đi theo bên cạnh người quyền quý, cùng bọn họ cùng tiến cùng lùi, học tập phong phạm lễ nghi nơi xã hội thượng lưu, thân phận hàn sĩ cũng không bị xét đến. Như thế vài năm sau, bọn họ rất có khả năng sẽ được tình nhân của mình cất nhắc lên địa vị cao, từ nay về sau mang theo tộc nhân một bước lên mây. Nếu không được ban cho địa vị cao, mấy năm nay kiếm được tiền tài cùng tri thức, cũng có thể giúp bọn họ mưu cầu một chức quan nhỏ.

Bởi vì yêu cầu rất cao, so sánh với mười mấy năm sau, luyện đồng như thế này cũng không nhiều, mà quý tộc muốn có được bọn họ lại là đi mòn gót hài tìm không thấy. Vật quý nên hiếm, với nguyên nhân như thế, luyện đồng mới có thể xuất hiện trong xã hội thượng lưu gắn liền theo thời gian, được nhiều người hướng tới.

Lại nói tiếp, Vương Hoàng, Tôn Diễn cũng là mỹ thiếu niên, nhưng dù bọn họ có ăn mặc thế nào đều không có ai hoài nghi bọn họ là luyện đồng. Nội tình chủ yếu là vì thế này: Xuất thân của bọn họ là vương hầu công khanh mấy trăm năm, tự tin thông dong đã khắc vào xương cốt, khắc vào trong huyết

mạch. Dù làm động tác gì, chỉ cần do bọn họ thực hiện, mọi người đều cảm thấy siêu nhiên cao xa. Điểm này hoàn toàn khác biệt so với các sĩ tử hàn vi như Trần Dung.

Xuất thân của bọn họ khẳng định tầm nhìn của bọn họ. Hình ảnh của Trần Dung trong gương đồng, trong ánh mắt có thể thấy được sắc bén cùng ý lạnh.

Phải biết rằng, sống trên thế gian, ngay cả quý tộc hoang dã không được việc gì, khi bọn họ tiếp đãi người khác, cũng sẽ không hề bận tâm, định liệu trước mà có vẻ tiêu sái thông dong.

Điểm này, có lẽ thứ dân bình thường không nhận ra, nhưng đám danh sĩ trường giả chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy.

Đương nhiên, trong số sĩ tử hàn vi, người tài hoa đặc biệt xuất chúng, sau khi đạt được một trình độ nhất định, bản thân có khí chất, cũng sẽ nhận ra điều đó. Mà người như thế, bình thường khi bộc lộ tài năng sẽ được nhóm danh sĩ cùng trường giả chú ý, cũng tiến tới con đường quan chức.

Nhưng mà nói đi thì nói lại, Trần Dung mặc đồ nam trang, tuy rằng không có vẻ ung dung đẹp đẽ như nhóm quý tộc, có điều vì miệt thị sinh tử mà có một khí chất siêu thoát. Khí chất siêu thoát này xứng với sự cô tuyệt lạnh lẽo xinh đẹp của nàng, tựa như hoa hồng nở rộ trên tuyết, lạnh lẽo, cũng xinh đẹp đến chói mắt.

Trên thế gian này, khí chất và vẻ phong tình như Trần Dung chính là độc nhất.

Bình ầu lúng ta lúng túng sau một lúc lâu, nhin không được khuyên nhủ: “Nữ lang, không bằng đổi thường phục khác đi?”

Trần Dung rũ mắt suy nghĩ một hồi, chậm rãi cười nói: “Không đổi.” Nàng quay đầu nhìn về phía Bình ầu, thản nhiên nói: “Con người vốn thích thiếu niên mỹ mạo, ta mặc thế này tiến đến, sẽ giảm bớt địch ý của nhiều người.” Thời đại này, dung mạo cử chỉ so với học thức phẩm hạnh còn được chú ý hơn. Trong triều đình, bởi vì diện mạo đẹp mà đạt được vị trí cao, người có tài có đức lại bởi vì diện mạo không đẹp bị truất hạ thì đâu đâu cũng có.

Bởi vì khắp cả nước đều chú trọng dung mạo cử chỉ, vì thế trong thành Kiến Khang, nam tử xoa phấn, đeo túi hương, mặc hoa phục mỹ miều, trang điểm xinh đẹp đâu đâu cũng có.

An bài xong xuôi, Trần Dung ra đạo quan.

Xe ngựa giẫm đạp lên ánh rạng đông, hướng về phía hoàng cung.

Bây giờ còn sớm, trong thành Kiến Khang không có nhiều người. Trên đường đi, Trần Dung không gặp một ai đồng hành, ngay cả tới gần hoàng cung, xe ngựa cũng không thấy có mấy chiếc.

Chậm rãi, Trần Dung đã tới bên ngoài cửa cung.

Cửa cung không mở.

Xe ngựa hơi lắc lư, xa phu Vương Hoảng phải tới cất tiếng hỏi: “Tiên cô, làm thế nào bây giờ?”

Trần Dung dựa vào tháp, trả lời: “Chờ một lát đi.”

“Vâng.”

Vừa chờ đợi, tổn mất hai khắc.

Tiếng bánh xe ngựa tấp nập vang lên.

Một người vurun đầu ra, hướng tới cửa cung kêu một tiếng: “Mở cửa.” Người gác cửa lại lập tức lên tiếng, cúi đầu khom lưng cười nói: “Sao ngài hôm nay lại vào triều sớm như thế?” Lúc này, uống rượu chơi đùa, nói chuyện phiếm không bàn luận về thế sự đều được người ta coi thành phong trào. Rất nhiều người nghĩ rằng, nhân sinh trên đời nên phóng đảng không nên kiềm chế, muốn khoáng hoạt thế nào thì cứ làm như thế ấy. Chỉ có người ngu xuẩn ngoan cố mới có thể tần tảo khổ khổ, quy củ vào triều, một lòng một dạ đặt tâm tư vào việc tọc này. Bởi vậy người ngồi trong xe ngựa nghe thấy lời nói của gác cổng cũng không cảm thấy là điều châm chọc.

Người nọ cong khóe miệng, xem như cười, rồi hướng tới xe ngựa của Trần Dung nhìn lại.

Hắn chỉ liếc mắt một cái, người gác cổng lại hiểu ngay, lập tức cười nói: “Người nọ đã sớm đến đây, cũng không gọi cửa, chỉ chờ ở đó thôi.”

Người nọ thốt ra một tiếng, ra lệnh bảo xa phu dừng xe.

Ngay khi xe ngựa của hắn dừng lại, lại có bốn năm triều thần đuổi tới.

Sau khi hắn bảo dừng xe, xoay người nhìn về phía xe ngựa của Trần Dung, thấy xa phu của nàng bắt đầu đánh xe, hắn vái chào thật sâu, rồi gọi: “Huỳnh đài, xin chờ một chút.” Hắn đánh giá xe ngựa của Trần Dung, kinh ngạc nói: “Thứ cho tiểu đệ mắt kém vụng về, thật sự không nhận ra huỳnh đài là sĩ tộc nào?”

Lời này của hắn khiến cho bốn năm triều thần chú ý, trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người đều nhìn về phía xe ngựa.

Đúng lúc này, lại có một chiếc xe ngựa vượt qua, chủ nhân là một nam tử quý tộc. Hắn liếc nhìn xe ngựa Trần Dung, hai mắt sáng ngời, cười to nói: “Ta biết vị này là ai.” Hắn vui vẻ nói tiếp: “Vị trong xe ngựa này, hẳn là Quang Lộc đại phu mà bệ hạ mới phong tặng hôm qua đúng không? Nghe nói là một vị đạo cô phong lưu mỹ mạo.”

Lời này vừa thốt ra, lực chú ý của mọi người đều chuyển về bên này, vài cá nhân đồng thời kêu lên: “Hoang đường, thật hoang đường!”

Đến lúc này, Trần Dung đã không thể rời đi nổi.

Nàng cũng không muốn chạy đi, tình cảnh này, nàng đã sớm hiểu rõ trong lòng.

Bàn tay trắng nõn hướng tới rèm xe, kéo một cái, khuôn mặt Trần Dung xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Vừa thấy khuôn mặt lạnh lùng diễm lệ của nàng, tiếng nghị luận tạm thời dừng lại.

Trần Dung chậm rãi đi xuống xe ngựa.

Sau đó, nàng hướng tới mọi người xung quanh vái chào cao giọng nói: “Gặp qua chư vị.” Nàng không xưng bản thân là Trần thị A Dung, cũng không xưng là Hoàng Vận Từ, càng không gọi mọi người là đồng liêu. Chỉ tự nhiên hào phóng, lạnh lùng vái chào.

Lúc này, mọi người còn đang đánh giá nàng. Thù tam quốc tới nay, danh sĩ trí giả luôn thông qua ngũ quan diện mạo, khí chất ánh mắt, cử chỉ ngôn ngữ của một người để xem tướng. Ngay cả khi triều đình tuyển lựa tài tử, việc xem tướng cũng rất quan trọng. Giờ phút này, Trần Dung vừa xuống xe, đám người trong lòng có thành kiến với nàng đều ngăn ra: Đây làm sao lại là một đạo cô phong lưu hay dụ dỗ người khác chứ?

Trần Dung vái chào thật sâu, mặt không chút thay đổi lạnh lạnh nói: “Ngày xưa, người Hồ vây công Nam Dương, ta đi trước làm gương, roi ngựa trong tay đánh chết vô số Hồ nô…… Nếu thân thể này không phải là phụ nhân, cũng có thể làm chức Quang Lộc đại phu này rồi.”

Mấy chữ ‘Nếu thân thể này không phải là phụ nhân’ vừa thốt ra, một loạt tiếng tiếc hận truyền đến từ bốn phía. Đám quyền quý hai mắt tỏa sáng, đối với nàng yêu thích không dòi, nhất thời giống như uống một chén nước lạnh vào mùa đông, hai chữ tiếc hận thật sự chưa đủ để hình dung mắt mát của bọn họ.

Trần Dung không để ý đến âm thanh này, nàng ngẩng đầu lên, hai mắt sáng ngời đảo qua mọi người, cười nhẹ, sau khi lại khiến tiếng tiếc hận vang lên bốn phía, nàng cất giọng nói: “Có điều sĩ tử có thể chịu chết chứ không thể chịu nhục, chư quân có thể quở trách, nhưng xin chớ nhục nhã.”

Nói tới đây, nàng vung ống tay áo, đi nhanh bước vào xe ngựa, quát: “Đi thôi.”

Xa phu nghiêm nghị đáp ứng, điều khiển xe vào bên trong.

Xe ngựa của nàng vừa rời đi, mọi người vội vàng đuổi theo. Dù là ngồi ở trong xe ngựa, Trần Dung cũng nghe thấy ở phía sau có người cảm khái liên tục: “Người như thế, sao lại là một phụ nhân chứ?” Hắn đầm ngực dậm chân, thậm chí phát ra tiếng vang: “Có thể nào là một phụ nhân chứ? Điều này khiến ta làm sao mà chịu nổi?”

Người nọ hiển nhiên khó kìm lòng nổi, liên tục phân phó xa phu tăng tốc, vừa mới vượt qua Trần Dung lại quay đầu, lưu luyến nhìn gương mặt nghiêm túc lạnh lùng của nàng trong xe ngựa, càng nhìn lại càng yêu thích.

Trần Dung cùng các triều thần đi tới bên ngoài triều đình.

Nàng vừa mới xuống xe ngựa, một đại thần trung niên râu dài tới gần nàng, hẳn hướng Trần Dung vái chào thật sâu, cất cao giọng nói: “Vái chào này, để cảm tạ nhiệt huyết như trăng sí của khanh!”

Hắn thẳng thân mà đứng, hai mắt sáng ngời nhìn Trần Dung, quát khê: “Tuy nhiên, triều đình là nơi thần thánh, khanh là một phụ nhân, xin mời rời đi!”

Dứt lời, tay phải hắn giờ lên.

Trần Dung nhìn hắn, cũng nhìn về phía sau hắn.

Phía sau đại thần này, mặc dù có người đang nhìn chằm chằm đánh giá nàng, nhưng không có tiếng nghị luận mấy, đám nho quan chỉ sĩ mang vẻ mặt phần nộ trừng nhìn nàng.

Trần Dung biết, những người này trừng không phải nàng, mà là thánh lệnh hoang đường của bệ hạ.

Trần Dung dừng chân.

Nàng thẳng lưng, nhìn đại thần trung niên, tươi cười đặc biệt rạng rỡ, trong rạng rỡ còn mang theo thần nhiên: “Công quá lo nghĩ rồi.”

Thốt ra mấy chữ này, Trần Dung chấp hai tay sau lưng, nhìn nơi tối cao đại biểu cho hoàng quyền dưới nắng sớm, chậm chậm nói: “Nơi hoàng quyền, thiên gia bao la, ta là một phụ nhân, thật sự không dám tới.”

Nàng chuyển sang nhìn mọi người, mắt ngọc mây ngài, tươi cười quang minh lỗi lạc: “Tuy nhiên, thiếp đối với nơi đây nhớ thương đã lâu, nếu đã đến thì nên biểu lộ một chút.”

Nói tới đây, nàng mặc bào phục, chậm rãi đơn độc quỳ xuống.

Sau khi quỳ xuống, Trần Dung thành kính ngẩng đầu lên, si ngốc nhìn nó, dần dần, hai mắt nàng trở nên ửng hồng. Nàng nhanh chóng gục đầu xuống, hai đầu gối ghi chặt, thận trọng hành lễ.

Cúi đầu thật sâu, Trần Dung lại không nói một chữ. Nàng biết, lúc này nhiều lời nhiều sai lầm, không nói gì sẽ tốt hơn.

Sau đó, Trần Dung không thèm liếc nhìn ai một cái, nàng từ từ lui ra, rồi khỏi năm bước, vung trường bào, thẳng lưng tiêu sái rời đi.

Khi chúng thần còn đang mang vẻ mặt khác nhau nhìn Trần Dung, xe ngựa của Trần Dung đã đi xa, dần dần, một tiếng đàn thần nhiên từ trong xe ngựa truyền đến. Lúc này tiếng đàn huy hoàng mênh mông, giống như một người đang ngẩng đầu nhìn hoàng cung dưới nắng sớm, dường như mọi ngôn ngữ đều không thể hình dung sự kính sợ, ngưỡng mộ, si thành của nàng đối với nơi này.

Xe ngựa dần dần đi xa.

Dần dần, tiếng đàn hoa lệ cũng biến mất.

Qua một hồi lâu, nam tử quý tộc si ngốc nhìn Trần Dung bỗng vọt ra, hần dỗi theo phương hướng Trần Dung rời đi, thở dài: “Thật sự là một người tuyệt diệu.” Lời nói như si như say.

Ở phía sau hán, chúng thần đã tấp nập vào điện.

Tuy rằng bọn họ không nói gì, nhưng một khắc này, khuôn mặt điểm mỹ lạnh lùng của Trần Dung vẫn để lại ấn tượng sâu đậm cho bọn họ.

Đối với nho gia chi sĩ mà nói, phụ nhân như Trần Dung, mặc dù có đủ loại không phải, nhưng nàng đối với thiên gia kính sợ cùng trung thành, vẫn đáng để khen ngợi. Mà đối với đám danh sĩ mà nói, phụ nhân như Trần Dung ở trước mặt mọi người quỳ xuống, nói đi là đi, trong xe ngựa phát ra tiếng đàn thanh thoát, cử chỉ có tiền có lùi, rất có phong phạm, cũng là người thú vị.

Xét thấy tâm lý này, khi đám đại thần đối mặt với hoàng đế, mặc dù chỉ trích hần hoang đường hồ nháo, nhưng đối với bản thân Trần Dung lại không hề có lời nào ác độc.

Xe ngựa Trần Dung chậm rãi rời khỏi cửa cung.

Vừa ra cửa cung, thất lưng Trần Dung vẫn đang thẳng tắp liền thả lỏng. Một cơn gió thổi tới, phía sau lưng mát mẻ, nàng mới phát hiện bản thân đã đổ mồ hôi lạnh.

Dựa vào tháp, Trần Dung cười tươi.

Nụ cười này, có chút thả lỏng, cũng rất tươi tắn.

..... Lúc này đã đạt tới yêu cầu của nàng. Có tình cảnh thế này, toàn bộ thành Kiến Khang, dù là quyền quý ẩn sĩ đều sẽ biết về mình chẳng? Hơn nữa, trong sự đánh giá của bọn họ, bản thân cũng không còn là phụ nhân dân tiện cùng hoàng đế gây nên chuyện hồ nháo hoang đường nữa đúng không?

Cũng không biết qua bao lâu, xe ngựa của nàng chậm lại.

Rèm xe xóc lên, hé ra khuôn mặt tú lệ cùng tiếng quát ủa vào trong xe ngựa của nàng.

Người này, đúng là Tôn Diễn. Hai mắt cậu có chút phù thũng, khi nhìn thấy Trần Dung, cậu thở dài một hơi, hé lộ hàm răng tuyết trắng cười nói: “Sự tình thực thuận lợi đúng không?”

Trần Dung gạt đầu, nàng ngồi thẳng thân mình, cười dài, hơi đắc ý nhìn cậu nói: “Lần này, ta xem như được người Kiến Khang thừa nhận rồi.” Nàng nâng cằm, hai mắt sáng lên, nói tiếp: “Nếu cho ta thêm cơ hội, tới lúc đó, ta sẽ không còn là người hèn mọn nữa.”

Cho dù nàng không được người ta kính trọng, nhưng nhất định sẽ không bị ai miệt thị, sẽ không có ai dám tùy ý trêu đùa cùng vũ nhục. Chính như theo lời của Tôn Diễn, được đám danh sĩ đương đại thừa nhận, khi gặp người ta nàng sẽ được phép có thêm một phần kiêu ngạo! Dù là sống hay là chết đều có thể kiêu ngạo!

Tôn Diễn nhìn tươi cười đắc ý trên mặt nàng, lắc lắc đầu, bật cười nói: “Nhìn bộ dạng tiểu nhân đắc chí này!”

Nói tới đây, cậu lại nhếch miệng cười, con ngươi tú lệ sáng ngời: “Phụ nhân này, chỉ cần có một cơ hội sẽ nắm thật chặt, điểm ấy ta cũng không bằng.”

Trần Dung cười.

Đúng lúc này, Trần Diễn nói thầm “Cẩn thận ngã lại, Vương Hoàng kia cũng đáng thương.”

Lời này vừa thốt ra, Trần Dung hung hăng liếc cậ một cái.

Đổi mặt với ánh nhìn của nàng, Tôn Diễn nhếch miệng cười, tùy tiện nói: “Là thật sự đáng thương. Nhất định hẳn dù thế nào cũng không nghĩ rằng bản thân sẽ thích một phụ nhân như muội, khiến cho hẳn muốn bỏ cũng không bỏ xuống được, dù lấy hay bỏ, đều khiến hẳn đau lòng!”

Lúc này, bên ngoài ồn ào náo động, tiếng thét chói tai càng vang. Trong nháy mắt, còn có mấy cành hoa đại xuyên qua rèm xe ném vào mặt vào mắt của Trần Dung.

Trần Dung vươn tay xoa mắt, nhìn Tôn Diễn kêu lên: “Mau đi ra, mau đi ra đi, đừng để mấy nữ nhân hủy dung ta mà.”

Tôn Diễn lại nhếch miệng cười, cậ đánh giá Trần Dung từ trên xuống dưới lần nữa, vui vẻ nói: “Nếu bộ dạng này của muội để cho các nàng nhìn thấy, phỏng chừng hôm nay muội cũng đừng nghĩ tới việc về nhà.”

Vừa nói, cậ vừa cười vui rời khỏi đó.

Xe ngựa của Trần Dung tiếp tục chạy về phía trước.

Chưa được vài bước, xe ngựa lại chậm lại, Trần Dung cũng không ngẩng đầu lên hỏi: “Tại sao lại tới nữa?” Tuy là chất vấn, trong giọng nói, hoặc nhiều hoặc ít có vui mừng cùng thả lỏng.

Rèm xe khẽ lay động, khi Trần Dung nhíu mày ngẩng đầu lên, giọng một phụ nhân truyền đến: “Trong xe ngựa là Hoàng Vận Tử sao? Chủ nhân nhà ta cho mời.”

Từ sau việc ở phủ Kiến Khang vương, Trần Dung vừa nghe thấy câu ‘Chủ nhân nhà ta cho mời’ liền rung mình. Nàng lạnh lùng nghiêm mặt nói: “Không gặp.”

Một lời thốt ra, Trần Dung quát với xa phu: “Đi thôi.”

Xa phu vội vàng đáp lời, đánh xe ngựa rời đi.

Nhìn xe ngựa đi xa, phụ nhân 30 tuổi kia chạy đến bên một chiếc xe ngựa, hướng tới người ở bên trong nhẹ giọng nói: “Nàng nói không gặp.” Dừng một chút, phụ nhân này tức giận tiếp lời: “Ngữ khí rất vô lễ.”

Người trong xe ngựa trầm mặc một hồi, mới nhẹ giọng nói: “Thất huynh đối với phụ nhân này si mê chỉ cực, theo lời người ta nói, phụ nhân này cũng không phải là người tầm thường. Lần sau sẽ có cách gặp mặt.”

Giọng nói ôn nhu tao nhã mang theo một chút trẻ con.

Phụ nhân kia nói: “Nghe nói lúc trước lang chủ từng gặp nàng, còn đưa ra ý muốn nhận nàng làm quý thiếp của Thất lang, nhưng đã bị nàng cự tuyệt? Người không hiểu chuyện như thế, nữ lang cần gì đề ý tới?”

Nữ tử trong xe ngựa cười khanh khách, sau đó, nàng ta hạ giọng lặng lẽ nói: “Ấu không hiểu. Thất huynh nhà ta xứng đáng chịu loại tra tấn này!”

Nói tới đây, nữ tử ôn nhu có chút trẻ con kia lại khanh khách cười vui.

Cười cười, nữ tử kia hỏi: “Ấu, sao ngươi không nói gì?”

Sau một lúc lâu, phụ nhân mới áp a áp ứng trả lời: “Thất, Thất lang, người đã đến rồi?”

Lời này vừa thốt ra, rèm xe lập tức xốc lên, hé ra khuôn mặt xinh đẹp đang tươi cười ở trước mặt mọi người. Nữ tử kia chuyển tầm mắt thì nhìn thấy Thất huynh nhà mình chấp hai tay sau lưng, đang lẳng lặng nhìn phương hướng chiếc xe ngựa kia rời đi. Nhìn ánh mắt của chàng, không biết vì sao, trong lòng nữ tử đột nhiên trở nên mềm nhũn, rốt cuộc cười không nổi.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 166: Vương Hoàng cảnh cáo

Nữ tử máu mếu, vẫn nhịn không được nói: “Thất huynh, huynh cũng quá vô năng.” Nàng ta nói tiếp: “Vi phụ nhân này, huynh gánh trên lưng thanh danh hoang đường, lại ở trước mặt mọi người cự tuyệt sứ giả, không hề để lại mặt mũi cho bệ hạ, hôm qua còn giết Ngô công công. Huynh đã khiến gia tộc bất mãn, vậy mà còn không thu phục được nữ nhân này, quá kém cỏi.”

Vương Hoàng thu hồi ánh mắt, chàng liếc nhìn nữ tử kia một cái, thân nhiên nói: “Gia tộc bất mãn với ta sao?” Chàng cười cười: “Bất mãn với ta, lại

không thể làm gì ta, không phải tốt lắm sao?”

Dứt lời, chàng giữ ống tay áo, dè dặt bước trên đầu, đi về phía trước.

Nữ tử kia nhìn bộ dạng Thất huynh nhà mình nghênh ngang rồi đi, nhìn không được cười khanh khách, nàng ta dùng hai tay tạo thành loa đặt bên miệng, dất cổ họng hét lớn: “Vương Thất lang, ngay cả huynh mặc thường phục màu xanh, đội đầu lập, nhưng cũng không thể che giấu được phong nghi tuyệt thế của huynh đâu.”

Khi ba chữ “Vương Thất lang” vừa thốt ra, người lui tới trên đường đồng thời theo tiếng đi tới. Đợi đến khi tiếng nói của nữ tử vừa dứt, tiếng hoan hô, tiếng thét chói tai đã nổi lên bốn phía.

Trong đó, có người kêu lớn: “Thất lang không phải người hoang đường ương ngạnh, để ta đi hỏi rõ.”

Dòng người như thủy triều vọt tới, đảo mắt đã chôn vùi bóng dáng màu xanh kia. Nhìn huynh trưởng nhà mình đỡ trái hỏ phải, nữ tử kia lại vui vẻ cười duyên.

Nữ tử khẽ nghiêng đầu, nói thầm: “Thất huynh cũng thật là, dây dưa không rõ với một người xuất gia, mọi người không bắt mắt mới là lạ. Ai, còn nói là thần tiên phong lưu, thật đáng thương.” Nói thầm đến đây, nàng ta nhìn không được lại khanh khách cười ra tiếng. Cười cười, nàng ta liếc mắt một cái nhìn thấy một bóng người.

Người kia ngồi trong một chiếc xe ngựa bình thường, không có huy hiệu, rèm xe vừa lay động rồi che lại bóng người vừa rời.

Nữ tử nhìn chằm chằm bóng dáng kia, một hồi lâu, nàng ta khinh thường hé miệng lầm bầm: “Cửu công chúa?”

Giờ phút này Cửu công chúa lặng lẽ đỗ xe ở một góc, nàng ta vén rèm xe, si ngốc nhìn Vương Hoảng bị mọi người vây quanh ở giữa.

Nhìn ngẩn, mặt nàng ta trắng bệch, cắn chặt môi.

Lúc này, rèm xe phía sau nàng lại lay động.

Cửu công chúa cũng không quay đầu lại hỏi: “Thế nào?” Nghĩ đến ánh mắt kia, giọng nàng ta trở nên hơi run rẩy.

“Vẫn không tìm được.” Người tới thấp giọng đáp: “Trong ngoài đạo quan, người của chúng ta không thấy đâu, ngay cả mấy người phải đi theo xe ngựa vừa rồi, cũng đã biến mất.”

Dùng một chút, hần thấp giọng hỏi: “Có thể là Tôn Diễn, đệ tử của Tôn gia Giang Đông ra tay hay không?”

Lời hần vừa dứt, Cửu công chúa liền bật thốt lên mắng: “Ngu xuẩn!” Nàng ta cắn răng, thấp giọng nói: “Tôn Diễn kia vừa đến Kiến Khang, ở nhà khác chính hần cũng chưa có địa vị, nào có bốn sự này.” Nói tới đây, nàng ta chuyển mắt nhìn về phía Vương Hoảng, phần nộ vừa rồi dần dần bị thương tâm, kinh hoàng còn có thống khổ bao phủ: “Việc này là do chàng làm. Ngay cả ta không muốn tin, nhưng chính người cũng biết, là chàng làm. Một khắc lúc chàng giết sứ giả kia, thì đã thay đổi, trở nên khát máu đáng sợ, không còn ôn nhu nữa rồi.”

Nàng ta khép lại hai mắt, thì thào nói: “Ta biết, chàng đây là đang cảnh cáo mọi người, nàng là người của chàng, ngoài chàng ra thì không có ai được động vào nàng. Thôi thôi, ta cứ để đó đi, nhìn xem chàng có tâm bảo vệ nàng bao lâu. Nữ nhân này làm cho ta buồn nôn, chỉ cần chàng buông tay, thì người cứ ra tay, ta thật sự không muốn nhìn thấy nữ nhân này.” Lời này của nàng ta nói ra nghiêng rằng nghiêng lợi lại mang theo một chút kinh hoàng che giấu trong đó.

. Sáng nay khi nàng ta ngủ dậy phát hiện mái tóc của mình không hiểu vì sao bị cắt đứt một lọn. Nàng ta vừa sợ vừa giận, ngay lập tức giết chết vài cung nữ thái giám

Khi ngồi trang điểm trước gương đồng, suy nghĩ về việc này, nàng ta đột nhiên nhớ tới hoàng huynh từng nói qua một câu:

Lang Gia Vương Thất bộ dạng như thần tiên, tính tình lại giống như sói, người này không làm thì cũng đành thôi, nếu đã muốn làm, tất sẽ là lời đình vạ quân, thật sự dọa người.

Nàng ta vốn không tin, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, không biết vì sao, trong đầu luôn xuất hiện bóng dáng của chàng. Vì thế, sáng sớm nàng ta đã ra khỏi cung, nàng ta muốn nói với chàng một hai câu.

Nhưng mà, hiện tại không cần chàng mở miệng, ngay vừa rồi, ở trong đám người, chàng vừa liếc nhìn về phía mình một cái. Cái liếc mắt kia cực trong suốt, cực thấu triệt, nhưng cũng vô cùng lạnh lùng, đó là một sự khinh thường đối với sinh mệnh của nàng ta. Đột nhiên, nàng ta đã biết, chuyện đó thật sự là do chàng làm! Chàng đang cảnh cáo mình, đang ra lệnh cho mình buông tay.

Trước đó không lâu, chàng vừa nói với mình hai câu, trong cung đã lan truyền lời đồn đãi cùng giễu cợt, khiến bản thân khổ sở. Hiện tại rõ ràng chàng đã không còn tính nhẫn nại, vậy thì nhìn một chút, lấy tình chế động đi.

Cúi đầu xuống, đem nước mắt che dưới ống tay áo, Cửu công chúa thấp giọng nói: “Đi đi.”

“Vâng.”

Chỉ chốc lát, Trần Dung đã về tới đạo quan.

Thoáng rửa mặt chải đầu qua, Trần Dung chạy ra phía sau núi. Còn chưa tới gần, nàng đã thấy một chiếc thuyền con đỗ ở sơn cốc, Thượng tẩu cùng một hán tử gầy gò đang nói chuyện với nhau. Ở phía sau bọn họ còn có một vài người.

Nhìn thấy Trần Dung đi tới, mọi người đồng thời thi lễ.

Trần Dung gật đầu, nàng bước nhanh đến trước con thuyền, sau khi đi một vòng quanh nó, Trần Dung nói với hán tử gầy gò kia: “Hiện tại có thể bắt đầu chưa?”

Hán tử kia là thứ dân, đối mặt với đại nhân vật thanh danh truyền khắp thành Kiến Khang, ngay cả đầu cũng không dám nâng: “Vâng.”

“Vậy bắt đầu dạy ta đi.”

“Vâng.”

Hán tử kia bước xuống thuyền, người này vừa cầm mái chèo trên tay, vẻ câu nệ khiếp đảm trên mặt liền biến mất, hắn đưa lưng về phía Trần Dung nói: “Tiên cô, chèo thuyền khá dễ, chủ yếu là cách dùng lực thôi.” Vừa nói, hắn vừa khoa tay múa chân giảng giải.

Trần Dung nghiêm túc lắng nghe, thường thường dựa theo lời hắn nói mà vung vài cái.

Nàng cũng là người luyện võ, giữ cân bằng rất tốt. Hiện tại lại có tâm học tập, chỉ một khắc đã hiểu được kiến thức cơ bản, sau khi nàng chèo thuyền một vòng trên hồ, động tác tư thế đã có vẻ ra hình ra dáng.

Chèo được ra xa, Trần Dung cười khanh khách, kêu lên với Thượng tẩu: “Tẩu, ta làm được rồi, ngươi đưa một quyền cho hắn, bảo hắn trở về đi.” Lời Trần Dung vừa thốt ra, hán tử đen gầy do chịu nắng gió trên sông vội vàng quỳ xuống nói cảm tạ. Trong giọng nói của hắn lộ vẻ kinh hi: Một quyền sao! Đơn giản như vậy đã kiếm được một quyền, đúng là làm việc cho quý nhân vẫn có lợi hơn.

Trần Dung vừa mới học được cách chèo thuyền, đúng là vui đến quên cả trời đất. Nàng chèo đi chèo lại trong hồ nước, còn lên tiếng hát vang:

“Bỉ giáo đồng hồ, bắt dừ ngã ngôn hồ.

Duy tử chi cố, sử ngã bất năng xan hồ.

Bỉ giáo đồng hồ, bắt dừ ngã thực hồ.

Duy tử chi cố, sử ngã bất năng tức hồ.”

Tiếng ca của nàng trong trẻo vút cao, triền miên tương tư, nhưng lại biểu lộ vài phần sung sướng thoáng đãng. Ca hát hai lần, Trần Dung nhú mày, trầm nghĩ: Sao lại hát mấy câu này? Tự dung lại khiến tâm loạn. Nghĩ đến đây, nàng lắc đầu, tiếp tục chèo thuyền quanh hồ.

Còn chưa cập bờ, tiếng cười trong trẻo của thiếu niên truyền đến: “Vừa nghe thấy muội ca hát, ta nói phụ nhân này sao không thể ra vẻ thâm trầm siêu thoát một chút chứ?”

Giọng nói này, đúng là của Tôn Diễn.

Trần Dung vui sướng ngẩng đầu, nhìn mỹ thiếu niên mặc trường bào, mở to hai mắt, lại vui vẻ ra mặt kêu lên: “Ai bảo huynh nghe lén?” Nàng tà nghệ liếc cậ, đánh giá một phen, tò mò hỏi: “Sao lại ăn mặc như thế, huynh muốn xuất môn sao?”

Tôn Diễn đẩy lọn tóc rũ trước đầu lạp, trả lời: “Không phải muội muốn đi dạo thành Kiến Khang sao? Hôm nay ta đến là muốn bồi muội đi chơi.”

Trần Dung mừng rỡ, nàng thả người nhảy lên bờ, hai mắt tỏa sáng hỏi: “Thật sao, thật sao?”

Tôn Diễn cười nói: “Tất nhiên là thật, yên tâm, lần này ta đã dẫn theo mười cao thủ. Nếu muội còn lo lắng, hộ vệ hoàng gia của muội cũng có thể đi theo.” Hộ vệ hoàng gia, phong trang rất lớn, hơn nữa cũng chưa quen nghe Trần Dung chỉ huy, bởi vậy hôm nay khi Trần Dung lâm triều cũng không mang theo bọn họ, lúc này đi du ngoạn, lại càng không nghĩ tới việc đó.

Cậu vươn tay vỗ vai Trần Dung, vẻ mặt hưng phấn nói: “A Dung.”

Trần Dung quay đầu cảnh giác trừng mắt cậ.

Tôn Diễn nhếch miệng, tươi cười ôn hòa dễ gần lộ ra hàm răng tuyết trắng: “A Dung, muội ăn mặc như sáng nay đi.” Trong ánh mắt mang ý hỏi của Trần Dung, Tôn Diễn vuốt gáy, nuốt nước miếng nói: “Hi hi, muội không biết, Trong Túy Hồng lâu kia có một loại rượu ngon cực phẩm. Các nàng nói, chỉ tiếp đãi các đệ tử thế gia, hi hi, đặc biệt là tuyệt thế mỹ nam.”

Cậu cười khiến hai mắt híp thành một đường, lại nuốt nước miếng, nói với vẻ đắc ý: “Muội nghĩ xem, hai người chúng ta đi ra ngoài, dù thế nào cũng có thể được coi là một mỹ thiếu niên mà?” Nhìn thấy Trần Dung trừng lớn hai mắt, cậu vội vàng nhảy ra một bước, vội vàng bỏ sung: “Không phải như thế

rất ổn thỏa sao? Ai, muội là phụ nhân, không được nếm rượu kia, chắc chắn.” Cậu cố sức nuốt nước miếng vài cái, câu nói kế tiếp đã là mơ hồ không rõ.

Trần Dung nhìn bộ dạng nghiêm túc của cậu, sau khi phán đoán cậu không phải đang vui đùa, không khỏi bật cười, gật đầu nói: “Được.”

“Đáp ứng là tốt rồi, đi thôi.”

Lập tức, hai người trở lại trong phòng đối xiêm y.

Vì Tôn Diễn thúc giục vội vàng, Trần Dung mặc thường phục nhảy lên xe ngựa của cậu, dưới sự vây quanh của mười hộ vệ chạy về phía trong thành.

Phương hướng xe ngựa đi tới đúng là chỗ Túy Hồng lâu.

Còn chưa tới gần Túy Hồng lâu, hương thơm đã xông vào mũi. Chỉ thấy trên lầu các, năm sáu mỹ nhân mặc hoa phục đang nhìn ngắm, chỉ trò dưới lầu.

Đúng lúc này, Tôn Diễn đột nhiên kêu lên: “Chậm đã.” Kêu một tiếng, thấy xa phu chưa phản ứng lại, cậu lại vội vàng nói: “Vượt qua xe kia, vượt qua xe kia.”

Cậu chỉ, là một chiếc xe ngựa hồng nhạt vừa chạy ra khỏi Túy Hồng lâu.

Xa phu lên tiếng, vội vàng điều khiển xe tới gần, Tôn Diễn vươn đầu ra, mở to mắt nhìn xa phu trên chiếc xe ngựa đó một lúc lâu, sau đó cậu đột nhiên kêu lên: “Tôn Lâm Công, không biết là giai nhân phương nào mà làm cho người rũ bỏ danh họ, từ đất Ngô chạy đến Kiến Khang này, mấy năm không quay lại mà làm xa phu của người ta?”

Trong giọng nói của cậu có chút phẫn nộ, trong ánh mắt mở to còn có lửa giận thiêu đốt.

Xe ngựa hồng nhạt khẽ vén một khe hở, một thiếu phụ cùng một tỷ nữ kinh diễm nhìn chằm chằm Tôn Diễn. Ngay cả trên Túy Hồng lâu, cũng có hai mỹ nhân đưa mắt tìm kiếm, hướng về phía Tôn Diễn.

Xa phu trên xe ngựa đó thờ dài một tiếng, đảo mắt nhìn về phía Tôn Diễn. Người này lưỡng quyền (gò má) nhô cao, ánh mắt sâu thẳm, chân dài tay dài, mới nhìn thì chỉ thấy gầy yếu, cẩn thận ngắm kỹ lại thấy có một phong cách cổ xưa.

Hắn nhìn về phía Tôn Diễn, thờ dài một hơi, nói: “Tiểu tử, sao ngươi lại gọi ra tên ta? Cứ như vậy, sao ta còn có thể sống tiếp ở chủ gia được nữa?”

Tôn Diễn chán nản, cậu vươn tay chỉ vào chóp mũi hắn, run giọng nói: “Người đường đường là con cháu hệ Tôn Ngô ở Giang Đông, vậy mà lại biến bản thân thành hạ phò sao?”

“Ai nói ta là hạ nhân?” Xa phu liếc mắt xem thường: “Ta ở tại Phương gia, xưa nay quản lý quán rượu, ngẫu nhiên làm xa phu thôi.” Hắn thờ dài một tiếng, thì thào nói: “Thật vất vả đợi ba năm, rốt cục đã đợi tới lúc rượu ngon đến kỳ. Còn chưa được hưởng qua, đã bị tiểu tử ngươi phá hỏng. Ai, xui, xui!”

Xa phu này cực kỳ buồn bực, thả người nhảy xuống, giữ giữ ống tay áo xám trắng rách nát, rung đùi đắc ý đi về phía trước. Đến khi hắn đi được mười bước, Tôn Diễn mới vội kêu lên: “Thúc thúc, người đi đâu vậy?”

Lời của cậu vừa dứt, đồng thời còn có tiếng gọi của thiếu phụ trong chiếc xe ngựa hồng nhạt kia, nàng ta gấp đến độ dậm chân: “Tầm tẩu, Tầm tẩu, ngươi chạy đi đâu vậy? Ngươi, ngươi không thể bỏ chúng ta ở chỗ này được.”

Nào biết đâu rằng, hai người càng gọi, xa phu kia đi càng nhanh, trong nháy mắt bóng người gầy yếu giống như gió thổi qua sẽ lung lay, đã hoàn toàn biến mất ở trong tầm mắt mọi người.

Trần Dung thấy Tôn Diễn ngồi yên, lặng lẽ nói: “Không phải người đuổi theo sao?”

Sau một lúc lâu, Tôn Diễn thờ dài: “Hắn không muốn, cưỡng cầu thì có ích lợi gì?” Liên tục hít vài tiếng, Tôn Diễn cảm thấy mắt hừng, liền bảo xa phu quay đầu, tùy tiện đi dạo trong thành.

Trong lúc xe ngựa lắc lư, Tôn Diễn vẫn rầu rĩ không vui một hồi lâu, cậu đấm mạnh xuống sàn xe mấy cái, cả giận nói: “Quả nhiên là hồ nháo quá mức! Vì rượu ngon, đường đường là danh sĩ đất Ngô ở Giang Đông, đường đường là hệ tử Tôn gia, vậy mà lại từ bỏ gia nghiệp, mai danh ẩn tích? Người này thật không hiểu chuyện.”

Trần Dung thấy cậu giận dữ không thể hạ hỏa thì che miệng cười: “Rất có phong phạm của danh sĩ mà.” Một lời thốt ra, Tôn Diễn liền hung hăng trừng nhìn nàng, Trần Dung vừa thấy, vội vàng cười theo, vươn tay nhẹ nhàng đám trên lưng cậu vài cái.

Dưới sự vỗ về của nàng, Tôn Diễn hừ nhẹ, khẽ ngả về phía sau, nhắm mắt hưởng thụ.

Bất tri bất giác, xe ngựa đã chuyển hướng về phía một ngã tư đường yên tĩnh. Con đường này có chút quen mắt.

Trần Dung nhìn chăm chú, đột nhiên nhớ lại nơi này là ngõ nhỏ mà huynh trưởng mình cư ngụ.

Đúng lúc này, ở con đường phía trước truyền đến một tiếng chửi bậy bên nhón của nữ tử: “Ngươi là kẻ đáng chết! Ngươi là đồ vô dụng! Chỉ đi tìm muối từ ngươi nói một câu, việc nhỏ như thế mà ngươi cũng để lỡ tới hiện tại, ta, ta đánh chết phế vật như ngươi!”

Trong tiếng chửi bậy, một phụ nhân mập mạp cao lớn nhăm về phía một nam nhân gầy yếu, trong nháy mắt đã vọt tới trước mặt nam nhân kia, vung tay áo lên.

Hai tiếng vang phát ra, nam nhân kia đã bị ả đánh lui vài bước, lùi vào trong góc tường.

Trong tiếng chửi bậy sắc nhọn liên tiếp, Trần Dung chậm rãi thẳng lưng lưng, nàng thấp giọng nói với xa phu: “Ngừng một chút.”

Tôn Diễn nghe thấy ngữ khí của nàng không tốt, quay đầu, thấy nàng nhìn chăm chăm hai người trong góc đường kia, không khỏi hỏi: “Bọn họ là ai?”

Trần Dung trầm mặc một hồi: “Huynh trưởng và tẩu tử của ta.”

“Cái gì?”

Trần Dung nâng cằm, nàng nhìn Tôn Diễn thấp giọng nói: “Ta đi xuống trước, huynh xem tình huống thế nào rồi hẵng xuất hiện.”

Tôn Diễn gật đầu.

Trần Dung nhảy xuống xe ngựa, chậm rãi đi về phía đó.

Đi ra mười bước, nàng giấu mình vào một góc tối, nhìn chăm chăm hai người đang đánh nhau kia, Trần Dung trầm giọng ra lệnh: “Dừng tay!”

Tiếng quát vừa thốt ra, hai người đang không đầu không đuôi níu kéo chung một chỗ như bị điện giật, lập tức ngừng lại.

Hai người đồng thời nhìn về phía Trần Dung.

Vừa thấy là nàng, Trần gia Đại huynh bị đánh cho mặt mũi bầm dập vui sướng kêu lên: “A Dung, là muội? Muội đã trở lại?”

Vang lên đồng thời với tiếng gọi của hắn, còn có tiếng kêu cao giọng của Trần gia Đại tẩu: “A, là nữ lang sao? Thật tốt quá, muội rốt cục đã đến đây.” Ả vỗ vỗ xiêm y của Trần gia Đại ca, lại kéo vạt áo của hắn lại cho chỉnh tề, sau đó tươi cười nghênh đón Trần Dung, thân thiết kêu gọi: “Thân nhân chính là thân nhân mà, muội xem, chúng ta vừa gặp nạn, nữ lang đã tới rồi.”

Trần Dung lẳng lặng nhìn hai người, rồi hỏi Trần gia Đại huynh: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Trên gương mặt gầy gò của Trần gia Đại huynh lộ vẻ buồn bã, khi hắn còn đang do dự, một bên Trần gia Đại tẩu đã vội vã kêu lên: “Nữ lang, là như vậy. Chúng ta không phải có hai gian mặt tiền cửa hàng sao? Cửa hàng kia bị một quý nhân nhìn trúng, dùng sức mạnh cướp đoạt. Đại tẩu biết nữ lang cũng có địa vị trước mặt nhóm quyền quý, nhờ muội đi nói một câu.” Tiếng nói của ả vừa dứt, Trần gia Đại huynh đã cảm hận nói: “Đừng lấy lời này ra gạt muội từ ra, đó là huynh đệ của ngươi đặt cược cửa hàng đó, rồi bị thua nhà ngươi ta.”

Hắn không để ý tới vẻ mặt trợn mắt của phụ nhân nhà mình, kéo đôi chân bị thương bước thấp bước cao đi tới, kêu lên với Trần Dung: “A Dung, muội đừng quan tâm, nếu bị lôi vào chuyện này, muội cũng không được thanh tịnh!”

Khi tiếng nói của hắn vừa thốt ra, Trần gia Đại tẩu đã tức giận đến hét lên một tiếng, cúi đầu xông tới đánh vào lưng của Trần gia Đại huynh.

Có thể là ánh mắt của Trần Dung quá mức lạnh lẽo, Trần gia Đại tẩu vừa định đánh vào lưng Trần gia Đại huynh, liếc mắt một cái thấy sắc mặt của Trần Dung, không biết vì sao, chân lại mềm nhũn ra, thân mình nghiêng đi dựa vào vách tường dừng động tác lại.

Trần Dung thầm than một tiếng.

Nàng mím môi trầm giọng nói: “Nếu là loại phụ nhân chanh chua này, huynh trưởng vì sao còn không bỏ ả?”

Lời vừa thốt ra, một tiếng gào khóc thảm thiết kinh thiên động địa truyền đến. Chính là Trần gia Đại tẩu kia ngồi bệt xuống đất, hai tay đánh vào mặt, đầm ngực dậm chân khóc thét tê hô: “Ông trời ơi, xin người mở to mắt ra mà nhìn, trên đời sao lại có tiểu tiện nhân không biết trên biết dưới thế này? Lão thiên gia, người mở to mắt ra mà nhìn, tiểu tiện nhân này bảo huynh trưởng bỏ thế kia!”

Tiếng kêu khóc kinh thiên động, khiến người đi qua đều dừng chân, chuyển mắt nhìn về phía này.

Đúng lúc này, một tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến.

Người kia lướt qua Trần Dung tới trước mặt Trần gia Đại tẩu. Ngay khi ả đang khóc lóc nước mắt nước mũi giàn giụa, trước mắt hàn quang chợt lóe, trong nháy mắt, một thanh trường kiếm đã đặt lên cái cổ béo mập.

Trần gia Đại tẩu làm sao đã gặp qua tình cảnh này, tiếng khóc cao vút vang dội đột nhiên bị nghẹn lại. Ả trừng lớn đôi mắt màu vàng đục, run run không thôi nhìn mũi kiếm sắc bén.

Thấy ả rốt cục đã ngậm miệng, Tôn Diễn quay đầu nhìn về phía Trần Dung, hỏi: “Nên xử lý thế nào?”

Trần Dung nhìn Trần gia Đại huynh trầm giọng nói: “Đại huynh.” Dừng một chút, ngữ khí của nàng mang theo tức giận chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Ta hiện tại không hề thiếu tiền. Nếu Đại huynh nguyên ý bỏ phụ nhân này, A Dung sẽ đem hết toàn lực giúp đỡ. Nếu không muốn, chúng ta vẫn là người qua đường không chút liên quan. Đây là một lần cuối cùng A Dung ta gọi huynh là Đại huynh.”

Trần gia Đại huynh nhìn Trần Dung, lại nhìn Tôn Diễn.

Tuy rằng cùng đứng ở trong góc đường nhưng hần liếc mắt một cái liền bị khí chất đến từ thế gia đại tộc của Tôn Diễn làm cho hoảng sợ. Miệng hé mở, Trần gia Đại huynh lúng ta lúng túng nói: “A Dung, này, việc này, đây là đại sự, không thể khinh suất như thế.”

Trần Dung đáp một tiếng, quay đầu bước đi: “Như thế, ta cho huynh cân nhắc thêm mấy ngày.” Trước khi nàng đi, lại liếc nhìn Tôn Diễn một cái.

Tôn Diễn cùng nàng tâm ý tương thông, lập tức hiểu được ý tứ của Trần Dung. Cậu thu kiếm đang đặt trên cổ của Trần gia Đại tẩu, nhìn chằm chằm ả lạnh lùng nói: “Ác phụ, cẩn thận một chút. Nếu móng vuốt của ngươi dám động chạm gì thì cẩn thận cái tay của ngươi đó!”

Sau đó, cậu hừ lạnh một tiếng, xoay người bước đi.

Trần gia Đại tẩu ngơ ngác nhìn hai người một trước một sau rồi đi, đột nhiên, ả vọt đứng lên, chạy ra bên ngoài.

Trong nháy mắt, ả đã vọt tới đầu đường, nhìn đôi nam nữ tao nhã nhảy lên xe ngựa, lại nhìn về phía mười hộ vệ đi theo bọn họ, còn có xe ngựa xa hoa kia, Trần gia Đại tẩu phun một bãi nước miếng xuống đất, nói: “Thật sự là kẻ dâm đảng, thay đổi nam nhân từng người một.” Nói thì nói như thế, nhưng giọng cũng chỉ thốt ra thăm thẳm.

Vừa lên xe ngựa, Tôn Diễn nói với về lười biếng: “Đối với loại dân đen này, cần gì phải tốn nhiều công sức, nếu muội đã không thích, ta sẽ sai người giết ả phụ kia là được.”

Trần Dung cúi đầu, một hồi lâu, nàng thấp giọng nói: “Ta không thể thay Đại huynh quyết định nhân sinh của huynh ấy.”

Nàng quay đầu, cười nói với Tôn Diễn: “Việc này thực không có ý nghĩa, chúng ta tiếp tục dạo chơi đi.”

Tôn Diễn gật đầu.

Cậu ngả về phía sau, nhìn Trần Dung chăm chú.

Cảm giác được ánh mắt của cậu, Trần Dung cười nói: “Nhìn ta làm cái gì?”

Tôn Diễn vẫn đang nhìn nàng chăm chú, thờ dãi: “A Dung, vì sao muội lại muốn xuất gia? Xuất gia rồi, cả đời này nhất định sẽ cơ khổ. Ta, ta...” Cậu nói tới đây lại thờ dãi một tiếng, rồi tiếp lời: “Không đến Kiến Khang, thì cũng không biết quyền thế của Vương thị lại mạnh đến vậy. Nếu A Dung muốn thoát khỏi thân phận đạo cô, thì hãy xin Vương Thất lang giúp đỡ.”

Trần Dung liếc cậu một cái, rầu rĩ nói: “Ai nói ta muốn hoàn tục? Như thế này rất tốt!”

Tôn Diễn lắc đầu, khẽ nói: “Không có ai không có nhà để nương tựa, về già rồi thì phải làm sao bây giờ? Huống chi, A Dung lại là người thích náo nhiệt.”

Trần Dung ngẩn ra, nàng chu miệng lên, muốn phản bác cậu vài câu, nhưng lời đến bên miệng lại chỉ biết mấp máy môi vài cái, cuối cùng không có lời nào để nói.

Trong xe ngựa trở nên trầm mặc.

Một hồi lâu, Tôn Diễn đột nhiên nói: “Trước khi tìm được A Dung, ta đã gặp Vương Hoảng.” Cậu vỗ về trường kiếm bên hông, hung tợn nói: “Vốn định thừa dịp khi không có ai chú ý, sẽ vẽ một ký hiệu trên người hắn, nhưng lại nghe thấy một câu của hắn nên bỏ qua cho hắn.”

Trần Dung chậm rãi quay đầu nhìn về phía cậu, hỏi: “Nói cái gì?”

Tôn Diễn chậm rãi đáp: “Hắn nói với một trưởng giả của Lang Gia Vương thị rằng, phụ nhân của hắn, bất tuân cũng được, bất thường cũng được, đánh tam chọc tứ cũng thế thì sẽ có hắn giáo huấn, những người khác, vẫn nên an phận một chút sẽ tốt hơn.”

Tôn Diễn nhìn chằm chằm Trần Dung, khẽ nói: “Có thể nói với trưởng giả trong tộc như thế, A Dung, tên hỗn đản này cũng là có tâm, hắn đã vì muội gánh chịu không ít.” Nói xong, cậu nắm chặt tay thành quyền, hung hăng tiếp lời: “Hỗn đản này đúng là không kiêng nể gì, hắn dựa vào cái gì mà đòi giáo huấn muội? Phi! Lời này khiến cho ta thực mất hứng!”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: Nắm tay

Trần Dung cúi đầu, sau một hồi, nàng cười nói: “Không nói về chuyện này nữa. Không phải muốn đi dạo sao?”

Tôn Diễn nhủ mảy, miệng khẽ nhếch hừ một tiếng: “Lại đòi đề tài rồi.” Cậu ló đầu ra, kêu lên với xa phu bên ngoài: “Đi thôi, tới Tây Hạng đi.”

Nằm ngả về phía sau, Tôn Diễn dùng hai tay gối đầu, nói: “A Dung vẫn chưa đến Tây Hạng đúng không. Ở chỗ đó khắp nơi tiểu kiều lưu thủy (cầu nhỏ nước chảy), phong cảnh rất đẹp, đến ban đêm, đám tiêu cô hồng lâu sẽ ngồi thuyền hoa ở giữa hồ nước mà xướng ca, đàn tranh thổi tiêu, cực kỳ xinh đẹp.”

Cậu nói xong, bên trong xe dần dần trở nên yên tĩnh.

Trần Dung liếc nhìn cậu, chỉ liếc mắt một cái, nàng liền hiểu được, than nhẹ một tiếng, Trần Dung nói: “Đừng nghĩ nhiều, nếu đã biết tin tức của thúc thúc huynh, vậy trở về phủ nói một tiếng đi.”

Tôn Diễn mặt nhăn mảy nhỏ ngẫm nghĩ, vội xoay người ngồi thẳng, nói: “Được rồi, vậy trở về đi.”

Xe ngựa lại quay trở về.

Tôn Diễn tiễn Trần Dung về tới đạo quan mới đánh xe rời đi. Nhìn bóng dáng Tôn Diễn rời đi xa, Trần Dung từ từ xoay người lại. Đứng ở trên sườn núi, phía sau là cửa hồng, phía trước là rừng cây xanh um, gió thổi qua phát bay tay áo, thật sự thư sướng. Trần Dung khẽ cất tiếng hát, bước nhanh về phía trước.

Được vài bước, Trần Dung ngừng chân, tiếng ca hát cũng dần dần dừng lại.

Nàng mở to mắt nhìn bóng dáng mặc áo trắng kia.

Trong ánh mắt chăm chú của nàng, người nọ chậm rãi đến gần nàng, khi tới trước người nàng, chàng cúi đầu nhìn nàng, hơi thở nóng rực thổi vào mặt, vào chóp mũi của nàng.

“Chàng đã đến rồi?”

Trần Dung nhẹ giọng hỏi, thấy chàng không trả lời, nàng khẽ cười, thấp giọng nói: “Đến bao lâu rồi?”

Vừa nói, nàng vừa ngẩng đầu lên. Vừa ngẩng đầu, nàng nhìn khuôn mặt tuấn tú của chàng ứng đồ. Chàng đang lẳng lặng nhìn nàng, ánh mắt có chút ôn nhu, cũng có chút mơ màng. Tim Trần Dung nhảy nhót, nhìn không được vươn tay ra xoa gương mặt chàng.

Vừa chạm vào mặt chàng, nàng sợ hãi cả kinh: “Nóng quá, chàng bị bệnh sao?”

Nam nhân đứng trước người nàng vẫn thản nhiên mà cười. Trần Dung đỡ chàng, thấp giọng trách cứ: “Chàng bị bệnh sao còn chạy đến đây? Sao chàng không mời đại phu tới khám bệnh?”

Nam nhân rũ mắt, tóc dài rủ trên gương mặt. Trong lúc Trần Dung đang trách móc, chàng lại nâng mắt liếc về phía nàng, chỉ liếc mắt một cái, lại có chút mê mang, nam nhân luôn kiên cường thông dong này giống như bỏ đi mọi mặt nạ, biến thành một hài tử yếu ớt. Ánh mắt mê mang cùng yếu đuối khiến trong lòng Trần Dung hoảng loạn.

Nàng đỡ lấy chàng, vội vàng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?” Nam nhân cúi đầu xuống.

Chàng gác mặt mình lên vai nàng, phun ra hơi thở nóng rực, giọng nói cũng có chút mềm mại: “Không sao.” Trần Dung lại duỗi tay sờ trán chàng, thật sự hơi nóng, nàng cảm thấy không ổn, liền vươn tay đặt lên ngực chàng.

Lúc này, nam nhân dựa trên vai nàng nhẹ giọng bảo: “Lên thuyền đi.”

Trần Dung lên tiếng, đỡ chàng đi tới thuyền đỗ ở sơn cốc phía sau.

Nam nhân trên người nàng rõ ràng tay chân vô lực, cứ thế tựa vào trên vai nàng, hơn phân nửa sức nặng toàn thân đều dồn vào đây.

Hơi thở của chàng ấm áp, thổi vào da thịt nàng nóng rực làm cho nàng cảm thấy bất an.

Cứ thế đỡ chàng đi, Trần Dung bước từng bước một tới sơn cốc. Trần Dung khẽ nói: “Hay là trở về đi.”

“Không cần.” Chàng nắm lấy cổ tay nàng, nhiệt độ trong lòng bàn tay khiến người ta như bị bỏng: “Chỉ có nàng và ta là được rồi.”

Chỉ có nàng và ta là được rồi.

Không biết vì sao, nghe thấy câu này, tim Trần Dung bỗng dưng mềm nhũn.

Nàng kim lòng không được lên tiếng, đỡ chàng đi xuống núi. May mắn nàng cũng đã tập võ, thể lực hơn người, nâng đỡ một nam nhân to lớn, tuy rằng thờ dốc không thôi, nhưng cũng vững vàng đi được mấy trăm bước.

Nàng đỡ chàng đến hồ nước phía sau núi, sau khi giúp chàng đứng vững, Trần Dung cũng lười xoay người, mà dọn tháp qua, sau đó lại đỡ chàng ngồi vào một chỗ khuất gió.

Vừa đỡ chàng ngồi xuống, nam nhân nhẹ nhàng kéo một cái, khiến Trần Dung không khỏi quỵ xuống thấp, nàng còn chưa ngồi thẳng, nam nhân đã nhân thế gối lên chân nàng.

Chàng nhắm lại hai mắt.

Trần Dung sờ trán chàng, còn nói thêm: “Nóng quá, phải gọi đại phu thôi.”

“Không cần.” Nam nhân nhắm hai mắt, khoe miệng nhếch một cái, nói: “Tô thành mới xuất hiện bệnh thương hàn.” Trong lúc Trần Dung run rẩy, chàng khàn khàn nói tiếp: “Ta cũng vừa tới đó, buổi sáng hôm nay, trong cung truyền ra tin tức, thái tử bị bệnh rồi.” (Thương hàn được hiểu theo 2 nghĩa: Nghĩa hẹp là chỉ những bệnh do khí lạnh gây nên, nghĩa rộng là đề chỉ tất cả các bệnh do thời tiết gây ra)

Chàng mím môi, chậm rãi mở mắt ra.

Nhìn Trần Dung với vẻ mặt lo âu, khoe miệng chàng khẽ nhếch, chậm chậm nói: “A Dung tất nhiên là biết, Thất lang nhà nàng kiều ngạo thể nào, sao có thể tùy ý để đám tiểu nhân vui vẻ chứ? Vừa phát hiện thấy không khỏe, ta liền đến chỗ của nàng. Không phải bệnh thương hàn thật thì rất tốt, nếu như bị bệnh này, có thể ở cùng với A Dung, chẳng phải là một việc tốt đẹp sao?”

Bệnh thương hàn từ thời Hán tới nay vẫn là bệnh nan y, khi đó chiến loạn liên miên, dịch bệnh hoành hành, trong đó đa phần là chết vì thương hàn. Trước tình cảnh đó, y thánh Trương Trọng Cảnh với trí tuệ vô thượng của mình đã biên soạn một tác phẩm “Thương hàn tạp bệnh luận”, tác phẩm đó đầu tiên được coi là chỉ bảo mà cần mật cất giữ. Sau đó rơi vào thời loạn thế, Hồ nô tràn qua, đã không biết tung tích đâu nữa.

Không còn bộ kỳ thư kia, thế nhân vừa nghe tới bệnh thương hàn trong lòng liền run sợ, đối với loại bệnh nan y có tính truyền nhiễm cao này, thế nhân rơi vào đường cùng, một khi phát hiện liền buông tay. Trường tử như Vương Hoảng, cho dù không buông tay, nhưng việc chàng bí mật che giấu, phòng ngừa cuốn hút sự chú ý của người khác, đó là điều nên làm.

Trần Dung nẩy máy đôi môi anh đào, nàng thấp giọng nói: “Có lẽ căn bản không phải căn bệnh kia đâu.”

Vương Hoảng thấp giọng đáp một tiếng, thì thào nói: “Có lẽ vậy. Cơ thể ta thuở nhỏ yếu nhược, trước mười tuổi đã bị đe dọa tính mạng hai lần.” Lông mi thật dài của chàng trong lúc chàng nói chuyện rủ xuống tạo nên một bóng mờ hình cung, đi đôi với khuôn mặt tuấn tú ửng đỏ, vừa đẹp để lại có vẻ suy yếu.

Trần Dung không tự giác ôm sát chàng hơn.

Vương Hoảng thấy thế, nhẹ nhàng cười, nói chuyện dường như khiến chàng có chút thoải mái, chàng lại nhắm mắt, mãi một lát sau mới nói tiếp: “Khi còn bé, từng có cao nhân nói ta có tướng mệnh đoản phúc bạc, lời này có rất nhiều người nghe thấy. Hiện nay, ta đã đắc tội với một số người, nếu nhờ bị bệnh tật, chỉ sợ cho dù không phải mắc bệnh thương hàn, cũng sẽ chết vào tay kẻ tiểu nhân.”

Trần Dung hiểu ra.

Nàng khẽ lên tiếng, đem mặt mình dán trên mặt chàng, nhẹ nhàng hỏi: “Ta có thể làm gì không?”

Vương Hoảng nói: “Ta nóng quá, đặt khăn lạnh trên trán hẳn sẽ đỡ hơn.”

Trần Dung lên tiếng, vội vàng cầm lấy xiêm y màu trắng phòng khi cần thay đổi xếp trên tháp. Vải này khá thô, nàng dùng răng cắn, hai tay lôi kéo dùng sức xé rách, đến khi gân xanh trên trán lộ ra, vải dột kia vẫn không chút sút mẻ.

Trần Dung cúi đầu, hàm răng cắn chặt, lại dùng sức, khi tiếng vải bị xé rách vang lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của nàng lộ ra một tươi cười rạng rỡ thỏa mãn.

Sau khi nàng xé thành mấy miếng, xoay người chạy tới bên hồ, không chú ý tới, Vương Hoảng vẫn nghiêng đầu, luôn luôn lẳng lặng nhìn nàng.

Đặt khăn lạnh lên trán chàng xong, Trần Dung ngẫm nghĩ, lại bao tay chàng trong một miếng khăn lạnh khác.

Làm xong mọi việc, nàng đã vã mồ hôi đầm đìa. Ngẩng đầu nhìn Vương Hoảng, thấy chàng đang mê mẩn nhìn mình, nàng lại cười rạng rỡ, khoái hoạt nói: “Đừng sợ, chàng nhất định sẽ khỏe lại.”

Nụ cười của nàng quá mức tươi tắn: Trên đời này, chỉ có nàng mới biết được, nam nhân trước mắt này là người thật sự bạc mệnh đoản thọ, kiếp trước chàng đã chết ở thành Mạc Dương. Hiện tại sinh mạng của chàng cũng giống như nàng, đều đang giữ lại số mạng mà không biết ông trời một ngày nào đó nhớ ra sẽ thu về.

Vương Hoảng lẳng lặng nhìn nàng, chớp mắt, gọi với giọng khàn khàn, có chút suy yếu: “A Dung.”

Trần Dung nhìn chàng, ôn nhu đáp: “Vâng.”

Chàng nhìn nàng, mắt sụp xuống tùy ý để lông mi buông rủ, ngăn trở ánh mắt phức tạp của chàng: “Không phải nàng hận ta sao? Hiện tại, vì sao nàng lại sợ hãi như thế?”

Trần Dung ngẩn ngơ. Nàng nhìn chàng, chậm rãi lắc đầu: “Ta có hận chàng, nhưng không muốn chàng sinh bệnh, không muốn chàng chịu thống khổ, cũng không muốn chàng chết.”

Nàng cúi đầu, đem mặt mình dán lên mặt chàng, thuận tiện in lên môi chàng một nụ hôn, ôn nhu nói: “Ta chỉ mong chàng sống thật tốt.”

Vương Hoảng cười.

Chàng chuyển mắt nhìn lên bầu trời, con ngươi mờ mịt lộ ra vài phần mị ý lại càng khiến gương mặt tuấn mỹ như ngọc trở nên nổi bật, cực kỳ mê người.

Chàng thấp giọng nói: “Hóa ra là như vậy. A Dung thật sự thiện lương hơn ta.” Chàng cong khóe miệng, cười nói: “Hai canh giờ trước, khi ta phát hiện mình không khỏe, càng quan sát càng thấy giống như căn bệnh thương hàn đáng sợ kia. A Dung có biết ta nghĩ thế nào không?”

Chàng chuyển mắt nhìn về phía nàng, trong ánh mắt mang theo ý cười, mang theo ôn nhu, cũng mang theo suy yếu cùng vô tình: “Ý niệm thứ nhất trong đầu của ta là, mặc kệ có phải bệnh thương hàn hay không, cũng không thể để bất luận kẻ nào biết. Sau đó, ta liền nghĩ tới nàng. A Dung xem, ta rõ ràng là người đáng sợ, nhờ đâu bị bệnh nan y lại nhờ tới nàng đầu tiên, muốn kéo nàng cùng nhau xuống hoàng tuyền.”

Giọng của chàng cực thấp lại khàn khàn, chàng mỉm cười hỏi nàng: “A Dung, không phải ta rất xấu xa sao?”

Trần Dung ôn nhu cười, lắc đầu, nàng vươn tay ôm chàng, lại sờ thử trán chàng, thấp giọng mắng: “Đừng vội nói vậy, chàng không có việc gì, sẽ không chết đâu.”

Vương Hoảng lại không thuận theo, giống như trẻ con trừng mắt nhìn nàng, chu miệng lên hỏi: “A Dung còn chưa trả lời, có phải ta rất xấu xa hay không?”

Trần Dung cúi đầu nhìn chàng, nàng nhịn không được cắn nhẹ lên chóp mũi chàng một cái.

Nàng ôm chàng ở trong lòng, một bên sờ khăn lạnh, một bên tùy ý nói: “Ta không biết.” Nàng thay một khăn lạnh khác lên trán chàng rồi nói: “Nếu có thể bị bệnh giống Thất lang, cùng xuống hoàng tuyền, ta cũng không ngại.” Nàng thản nhiên cười với chàng, ánh mắt ôn nhu như chảy ra nước: “Chẳng những không ngại, ta còn rất thích. Một nữ tử có thể cùng lang quân của mình đồng sinh cộng tử, đây việc tốt đẹp cỡ nào, ta cũng không dám câu đầu.”

Khi lời của nàng vừa dứt, nam nhân nằm trên tháp dùng sức kéo, đồng thời, chàng nắm cầm nàng, hôn lên môi nàng.

Đến khi đầu lưỡi như lửa nóng của chàng tàn phá khoang miệng nàng, truy đuổi lưỡi nàng, Trần Dung mới phản ứng lại, nàng mơ hồ nói: “Chàng còn đang bị bệnh.”

Câu nói mơ hồ không rõ, hoàn toàn bị chàng nuốt vào trong bụng.

Hai tay chàng nâng mặt nàng, nụ hôn vừa dồn dập vừa nóng bỏng, Trần Dung tránh né vài lần rồi cũng thuận theo chàng.

Vừa hôn một lát, hai người đã thở hổn hển. Trần Dung dựa vào trên người chàng, vươn tay sờ một cái, vui vẻ nói: “Thất lang, chàng đổ mồ hôi rồi.”

Nghe phở phùng đồn đãi, bệnh thương hàn này, nếu đổ mồ hôi, lại tránh gió lạnh thì sẽ chuyển biến tốt.

“Uh.” Vương Hoảng đáp nhẹ một tiếng. Trần Dung nằm úp sấp lên ngực chàng, nhìn ngắm quanh bốn phía, lại vui sướng nói: “May mắn sơn cốc này rất kín đáo, gió lạnh không thể thổi tới.”

Nàng cúi đầu, lại sờ sau lưng chàng, vuốt làn da ẩm ướt kia, Trần Dung nói tiếp: “Thật sự đổ mồ hôi rồi.” Bởi vì vui mừng, giọng nói cũng có chút run rẩy.

Lúc này nam nhân dưới thân cất giọng ôn nhu: “A Dung, nằm lên người ta đi.”

Trần Dung ngẩn ra, môi mấy mấp, vừa định nói không, nhưng cuối cùng vẫn ngoan ngoãn nằm lên người chàng.

Hai thân thể ấm áp dán vào nhau, Trần Dung có thể tĩnh tâm cảm giác được, phần bên dưới thân chàng có chút căng cứng.

Mặc dù đã trải qua một lần, nhưng với cảm giác này, Trần Dung vẫn đỏ mặt mà chột dạ. Nàng đem mặt chôn bên gáy chàng, thì thào nói: “Ta nặng như vậy, sẽ đè chàng mất, hay là đứng lên vậy?”

Người dưới thân không hề đáp lại.

Trần Dung đợi một lúc, còn nói thêm: “Có thở nổi không?”

Vẫn không có lời đáp lại. Trần Dung ngẩng đầu lên nhìn về phía chàng.

Nam nhân dưới thân đang dùng đôi mắt bởi vì đồ hồng mà mang theo mị ý nhìn nàng.

Chàng thấy ánh mắt chuyên chú của Trần Dung không khỏi cười nói: “Nàng nhìn ta làm chi?”

Vương Hoảng vươn tay phải, nhẹ nhàng xoa thắt lưng nàng.

Tay trái của chàng thì chuyển động từ cằm lên nét mặt nàng.

Vừa vuốt ve nàng, Vương Hoảng vừa khẽ nói: “Ta hơi khó chịu.” Vừa nói chàng còn hơi dịch sang một bên.

Trần Dung mặt đỏ tới gáy, nàng xí một tiếng, không nhìn chàng nữa.

Vương Hoảng cười: “Xấu hổ sao?”

Trần Dung không đáp lại.

Chàng ngẩng đầu, ấn một nụ hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng, cười nhẹ rồi nói: “Đừng xấu hổ.”

Trần Dung đỏ mặt chống cùi chỏ muốn ngồi dậy từ trên người chàng, Vương Hoảng lại mở rộng hay tay, ôm eo nhỏ của nàng. Chàng đem mặt chôn ở cổ nàng khẽ nói: “Không được nhúc nhích.” Giọng nói hơi yếu đuối, khi Trần Dung vẫn đang ngần ngại, chàng lại cất giọng cầu xin: “Ta hơi lạnh, A Dung, nàng đừng cử động.”

Có lẽ không phải chàng cầu, mà bởi vì giọng nói suy yếu, lại mềm mại, do đó Trần Dung nghe vào tai lại cảm thấy yếu ớt.

Trần Dung vội vàng ôm sát chàng, thì thào nói: “Được, ta không động dậy nữa.”

Lúc này, môi chàng lại dán lên miệng nàng thì thào nói: “Miệng ta hơi khát.” Vừa nói, chàng vừa tiến dần từng bước, vươn lưỡi chen vào khoang miệng nàng. Trần Dung vừa buồn cười lại có chút tức giận, trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào, trong nụ hôn vội vàng của chàng, nàng nói với giọng thầm oán: “Nào có cái cơ như vậy chứ?”

Chàng hôn môi nàng, bàn tay lướt qua vạt áo, cảm giác được chàng đang cời đai lưng, Trần Dung vội la lên: “Không được, chàng đang bị bệnh!”

Vừa thốt ra năm chữ, nàng chỉ có thể cất những lời lẽ mơ hồ.

Nhưng mà Vương Hoảng vẫn rút tay ra.

Chàng ôm thắt lưng nàng, tỉ mỉ dùng môi ngăn chặn môi nàng, dùng đầu lưỡi phác thảo viền cong môi nàng từng chút một. Hơi thở giao hòa, Trần Dung thoáng nhìn, thấy trên trán chàng có mồ hôi.

Trần Dung ngần ra, vội vàng vươn tay lau trán cho chàng, vừa lau vừa hơi dịch người, đem môi mình đặt lên trán chàng.

Đào mắt, Trần Dung vui mừng kêu lên: “Chàng bớt nóng rồi.”

Nàng đang ôm mặt chàng, híп mắt cười nói: “Thất lang, nếu chàng không tin thì sờ thử xem, thật sự, trán chàng không còn bị nóng nữa.”

Vương Hoảng còn chưa đáp lại, một tiếng bước chân hỗn độn đã truyền đến.

Trần Dung ngần ra, nghiêng đầu dòng tai.

Tiếng bước chân kia hỗn độn mà pha tạp, là năm người đi về phía này. Khi Trần Dung mở to hai mắt, Vương Hoảng dùng tay che miệng của nàng.

Tất nhiên Trần Dung sẽ không lên tiếng, nàng nhìn thoáng qua Vương Hoảng, ý bảo chàng buông tay rồi nghiêm túc lắng nghe.

Chỉ chốc lát, giọng nói mang theo tươi cười của Thượng tẩu truyền đến: “Xem ra nữ lang nhà nô không ở đây rồi.” Bên cạnh lão là giọng của Ứng Cô: “Đúng vậy, tiểu lang người xem đi, nơi này không có ai đâu.” Dừng một chút, nàng ta nghi hoặc hỏi: “Tiểu lang vội vàng như vậy, là có chuyện gì quan trọng sao? Nếu thật sự quan trọng, không bằng gọi tất cả mọi người tới tìm kiếm.”

Lúc này, giọng của một người còn trẻ vang lên: “Không cần.” Hắn cười cười: “Chỉ thuận đường nhìn qua mà thôi. Được rồi, đi thôi.”

Lời này vừa thốt ra, đoàn người xoay người rời đi.

Khi tiếng bước chân của bọn họ mất dần, Trần Dung mới lặng lẽ thở ra một hơi, nhìn về phía Vương Hoảng.

Về mặt của Vương Hoảng có chút nặng nề. Chàng nhú mày, từ từ cong khoe miệng rồi nói: “Tìm tới tận nơi này sao?” Đào mắt, chàng nhướn mày, thì thào nói: “Đúng rồi, là xiêm y này. Xiêm y này đã bị bọn họ động tay động chân. Cũng đúng, ta chỉ từ Tô thành tới Kiến Khang có một lần, sao đã đột nhiên nhiễm bệnh? Là xiêm y sao!”

Nhìn thấy Vương Hoảng nhìn chằm chằm bầu trời, nhũn mày trầm tư, Trần Dung cũng không dám động, thành thành thật thật nằm ở trên người chàng.

Lúc này, tiếng cười khàn khàn của Vương Hoảng truyền đến: “Đám tìm tới tận đây? Có vẻ bọn họ biết rất rõ về căn bệnh của ta.”

Giọng nói nặng nề mang theo lạnh lùng.

Trần Dung cầm tay chàng muốn an ủi, nhưng hiện tại không phải thời điểm nàng phát biểu ý kiến nên nàng không nói gì nữa.

Lúc này, Vương Hoảng khẽ cử động.

Biết ý tứ của chàng, Trần Dung xoay người xuống dưới.

Vương Hoảng ngồi dậy, chàng ôm Trần Dung vào trong lòng, đầu chạm vào mái tóc của nàng, mắt nhìn chằm chằm phía trước, một hồi lâu, chàng khẽ nói: “Đã có thể động vào xiêm y của ta. Xem ra người này là người bên cạnh ta.” Mím môi, chàng nói với vẻ trầm ngâm: “Hay là, chuyện ở thành Mạc Dương, rồi biết ta và Mộ Dung Khác có ân oán, cũng có người tiết lộ hành tung của ta?”

Nghĩ đến đây, tay chàng nắm eo nhỏ siết chặt.

Cảm giác được chàng tựa hồ đang run rẩy, Trần Dung vội vàng ôm sát chàng, để nhiệt độ cơ thể mình khiến chàng trở nên ấm áp.

Kế tiếp, Vương Hoảng thật lâu đều không nói chuyện.

Cảm giác được không khí có chút lạnh lẽo, Trần Dung cũng không dám động, nàng cứ thế ôm chặt chàng.

Lúc này, trên đỉnh đầu nàng truyền đến tiếng cười nhẹ của Vương Hoảng: “Khanh khanh nàng xem, ta giao du khắp thiên hạ, trong thành Kiến Khang, không biết có bao nhiêu người nói kính ta yêu ta..... Lúc thật sự không khỏe, có thể dựa sát vào nhau cũng chỉ có nàng thôi.”

Chàng nói tới đây, vươn hai tay, nặng nề bế nàng lên.

Trầm ngâm một hồi lâu, trong lúc tìm hai người đập mạnh, chàng nâng cầm Trần Dung, ôn nhu, chân thành nhìn nàng rồi nói: “A Dung, ngày đó ta hứa cho nàng làm quý thiếp không phải vì khinh thị, không phải vô tình, thật sự là, nàng chỉ có thể làm quý thiếp thôi.”

Chàng không nhìn Trần Dung mím môi, mặt trắng bệch, chàng nắm cầm nàng, êm tai, ôn nhu đến cực điểm cất lời: “Hải từ ngốc, nàng nghĩ mọi chuyện đơn giản thế sao? Nàng nghĩ rằng địa vị chính thê của Vương Hoảng ta dễ làm đến vậy ư? Không nói tới việc ứng đối với nô tỳ hạ phó, ngay cả ứng đối với huynh đệ tỷ muội, trưởng bối trong đại gia tộc như Lang Gia Vương thị chúng ta, quản lý sản nghiệp danh nghĩa của ta, đều thật sự phiền toái..... Mà quan trọng nhất, tộc trưởng một lòng muốn nâng đỡ ta, đường đường là thê tử mà tộc trưởng Lang Gia Vương thị muốn lựa chọn, không thể không có nể tộc mạnh mẽ. Tựa như gặp phải chuyện ngày hôm nay, nàng cũng không thể vận dụng lực lượng nhà mẹ đẻ hỗ trợ ta, chộc vào chuyện thị phi, cũng không biết làm thế nào để khiến mọi việc trở nên chu toàn. Làm thê tử của ta sẽ thường xuyên tiến vào hoàng cung, cung phi hoàng hậu cũng ngồi cùng ăn, nếu như không có nhà mẹ đẻ chống đỡ, cung phi hoàng hậu sẽ dùng ngôn ngữ chèn ép nàng, ức hiếp nàng. Mà hành vi này cũng coi như đánh vào mặt Lang Gia Vương thị!”

Chàng nhìn nàng, ánh mắt tỉnh táo mà ôn nhu: “Những chuyện này, ta vốn không thêm để ý, nhưng sao tộc trưởng có thể không để ý chứ? Các trưởng giả trong tộc sao có thể không để ý? A Dung.” Chàng cúi đầu, nhẹ nhàng đặt lên môi nàng, thì thào nói: “Ta dám nói, chỉ cần hôm nay ta có ý nghĩ muốn cưới nàng làm thê, ngày mai, nàng sẽ chỉ còn là một thi thê.”

Chàng ngẩng đầu lên, cầm tay nàng đặt lên ngực mình, giọng nói mang theo ý mềm mại cầu xin: “A Dung, vị trí quý thiếp kia tuy thấp hơn thê thất..... Nhưng chỉ cần ta không chết, sẽ toàn lực bảo vệ nàng yêu thương nàng, không phải tốt hơn sao?”

Ánh mắt của chàng sáng ngời lại ôn nhu như thế.

Nàng từ trong đôi mắt của chàng có thể nhìn thấy ảnh ngược của mình.

Chậm rãi, Trần Dung buồn bã cười, nàng lắc đầu rồi nói: “Thất lang nghĩ rằng, những điều đó mà ta không biết hay sao? Ngày ấy sau khi chàng mở miệng để ta làm quý thiếp, sở dĩ ta hận chàng chính là vì ngữ khí của chàng.”

Nàng chuyển mắt nhìn ra phía bên ngoài, nói: “Thất lang, ta chưa từng nghĩ tới việc có thể gả cho chàng. Cũng chưa từng cầu mong làm thê tử của chàng.”

Nàng lại nhìn chàng, chậm rãi cười, cất giọng khàn khàn: “Thất lang, ta chỉ muốn tránh né chàng mà thôi. Người như chàng, ta biết bản thân không thể yêu nổi.”

Vương Hoảng chậm rãi rũ mắt, nói: “Nhưng mà, ta không muốn nàng tránh ta. A Dung, ta muốn nàng ở bên cạnh ta, cùng ta sinh nhi dục nữ, bách niên giai lão.”

Bách niên giai lão?

Đôi mắt Trần Dung đỏ lên.

Nàng ngo ngác nhìn bên ngoài, qua một lúc lâu, nàng mới ngẩng đầu nhìn chàng, nói với giọng kiên định: “Hiện tại tốt lắm rồi, Thất lang.”

Nàng nhìn chàng, mỉm cười rồi nói: “Ta hiện tại chính là ngoại thất của Thất lang mà. Khi nào chàng muốn thì cứ tới đây, chàng có thể cưới thê nạp thiếp, trải qua cuộc sống như trước kia.”

Nàng vươn tay xoa đôi môi khô nẻ của chàng, chậm rãi nói: “Chúng ta muốn thì ở chung với nhau, không muốn thì tách ra.”

Nàng nói ra với giọng rất ôn nhu, miêu tả một viễn cảnh rất tốt đẹp.

Vương Hoảng cầm cổ tay nàng.

Chàng nhìn nàng chăm chú, chậm rãi, hần cười nhẹ, nói với giọng vô lực: “A Dung cần gì lừa ta? Nàng làm ngoại thất của ta, ngay cả hài tử có danh phận hay không cũng không để ý. Tính cách của nàng cương liệt như thế, thật sự có thể dễ dàng tha thứ cho ta cưới thê nạp thiếp sao? Chỉ sợ ngày đó mà đến, nàng sẽ lặng yên rời đi.”

Chàng nhắm mắt, nằm lại trên tháp, hai giọt lệ thấm ra khóe mắt, chua xót nói: “A Dung, tâm của nàng quá mạnh mẽ quá cứng rắn!”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 168: Vương Hoảng làm nũng

Trần Dung chậm rãi nghiêng người, để mặt mình dán lên mặt chàng.

Cảm giác được mặt chàng ấm áp, bên tai nghe chàng thở dài chua xót, Trần Dung không an ủi, mà nàng cũng không thể an ủi.

Vương Hoảng vươn tay ôm thắt lưng nàng, cất giọng mềm mại: “A Dung.” Chàng hôn mấy cái ở trên mặt nàng: “Ta không muốn buông nàng ra.” Giọng nói ôn nhu mà tùy hứng.

Trần Dung vẫn không nhúc nhích nằm ở trong lòng chàng, lòng của nàng, giờ khắc này thực ngọt ngào, vừa là vì chàng bị bệnh nan y, người đầu tiên tới tìm là nàng, vừa là vì chàng tùy hứng nói chàng không thể buông nàng ra như thế.

Chàng làm cho nàng cảm giác được chàng để ý. Đối với nàng mà nói, có điều này là đủ rồi, hoàn toàn đủ rồi.

Hai người gần bó dựa vào nhau, Trần Dung lại sờ trán chàng.

Vừa sờ, nàng vui sướng kêu lên: “Thất lang, trán của chàng hết nóng thật rồi.” Nàng mở to hai mắt, vui sướng, rất sợ chàng không tin lại nói với vẻ cường điệu: “Là thật mà, chàng sờ xem này.”

Vương Hoảng cười cười, chàng ôm thắt lưng nàng, nói: “Nghe nói người bị bệnh thương hàn, nếu không bị nóng nữa thì không còn gì trở ngại.”

Trần Dung liên tục gật đầu, vui sướng nói: “Đúng vậy đúng vậy, ta cũng nghe nói qua, chỉ cần đêm nay cơ thể không nóng không lạnh, căn bệnh này sẽ không còn đáng sợ nữa. Nếu ba ngày sau cũng không lạnh không nóng, thì sẽ hoàn toàn không còn phải lo lắng.”

Dừng một chút, Trần Dung hỏi: “Thất lang, thái dương sắp xuống núi rồi, nơi này vào đêm sau sẽ rét lạnh, chúng ta trở về được không?”

Vương Hoảng nhắm hai mắt, khẽ đáp.

Trần Dung nhận được câu trả lời của chàng, nằm xuống bên cạnh chàng, nàng vươn tay ôm chàng.

Nhiệt độ cơ thể giống nhau, hô hấp bình ổn, loại cảm giác này thật sự rất tốt. Trần Dung không nhịn được khanh khách cười nói: “Cũng giống đêm đó ở trong khe núi ngoài thành Nam Dương.”

Nàng nghiêng người nhìn chàng, cười rất thoải mái: “Thất lang, ta từng nghĩ rằng vĩnh viễn sẽ không có một ngày nào như thế nữa.”

Vương Hoảng mở mắt nhìn.

Chàng lẳng lặng nhìn nàng, một lúc, chàng nhắm lại hai mắt, khàn khàn, mệt mỏi nói: “A Dung cần gì nói như vậy? Chúng ta rõ ràng có thể nắm tay, nàng cũng không nguyện ý, cần gì phải nói thế này?”

Nói tới đây, chàng chu miệng lên, xoay người lại không để ý tới Trần Dung.

Trần Dung vươn tay ôm thắt lưng chàng.

Chàng cảm lấy cánh tay nàng đang khoát trên lưng quăng sang một bên.

Vừa mới bị né tránh, Trần Dung lại khoác qua.

Vương Hoảng lại đẩy tay nàng ra.

Trần Dung cười khanh khách, vừa đặt cánh tay về chỗ cũ, vừa cất giọng than thở: “Sau khi Thắt lang bị bệnh lại giống như hải đồng vậy.”

Vương Hoảng từ trong mũi phát ra một tiếng hừ bất mãn, cuối cùng không bỏ tay nàng ra nữa.

Trần Dung ôm thắt lưng chàng, đem mặt dán lên lưng chàng, ngửi hương thơm chỉ thuộc về chàng, khẽ cười nói: “Thắt lang không biết, đối với A Dung mà nói, có thể có một khác thể này đã đủ rồi.”

Nói là thấy đủ, nhưng câu cuối cùng giọng đã càng ngày càng thấp.

Nghe thấy tiếng thở dài của nàng, Vương Hoảng xoay người quay lại, ôm nàng vào trong ngực. Vuốt ve mái tóc của nàng, chàng khẽ nói: “A Dung, nhân sinh ngắn ngủi, cần gì như thế? Cần gì đến nông nổi này?”

Trần Dung dựa vào trong lòng chàng, chỉ lắc đầu, vừa lắc đầu nàng còn khanh khách cười nói: “Buông lỏng ra một chút, nhột quá.”

Hôm nay, tiếng cười của nàng luôn rộng rãi thoáng đãng, giống như nàng ở giờ phút này thật sự vui vẻ phát ra từ nội tâm. Rõ ràng trôi qua một khác thì thiếu đi một khác, nàng vẫn cười thoải mái như thế.

Vương Hoảng nhìn nàng chăm chú thật lâu, rồi chàng nhắm lại hai mắt.

Hai người cứ thế ôm nhau, không nói câu nào, đảo mắt trời đã vào đêm.

Sau một canh giờ, Vương Hoảng không bị nóng, cũng không sợ lạnh nữa, Trần Dung cũng cảm thấy bình tĩnh.

Vừa vào đêm, Trần Dung liền đỡ Vương Hoảng hướng tới đạo quan.

Vừa mới đến gần, Bình ầu và Úng Cô cũng chạy lại đây. Khi các nàng nhìn thấy Vương Hoảng từng bước một đi tới vũng vàng, vẫn ung dung giống như bình thường thì đồng thời dừng chân.

Bình ầu vừa muốn mở miệng, Úng Cô đã kéo bà lui ra phía sau.

Hai người về tới tẩm phòng Trần Dung.

Đêm đã khuya, sau bình phong, đèn lồng đỏ bị hơi nước bốc lên khiến cho mờ mịt, Trần Dung đưa lưng lại, gương mặt nàng thoáng ửng hồng.

Trong tiếng bọt nước, giọng nói khàn khàn của Vương Hoảng truyền đến: “Khanh khanh.”

“Sao vậy?”

“Ta không với được đến lưng.”

Gương mặt Trần Dung trở nên đỏ ửng, nàng cắn môi nói: “Một ngày không chà lưng thì cũng có sao đâu.”

Giọng nói lười biếng của Vương Hoảng lại truyền đến: “Ngày xưa khi khanh khanh cùng ta triền miên.....” Chàng mới nói đến đây, Trần Dung khẽ quát: “Ngừng, ngừng lại.”

Nàng nói với vẻ oán hận: “Tổng cộng mới chỉ một lần, không có ngày xưa.”

Giọng nói ủy khuất của Vương Hoảng lại vang lên: “Ngày ấy từ phủ Kiến Khang vương đi ra, dọc theo đường đi, ta thực sự rất vất vả..... Khanh khanh, là thật sự rất vất vả.”

Trần Dung đỏ mặt hừ một tiếng, cất giọng nhắc nhở: “Chàng còn không mau lên, nước nguội bây giờ.”

Vương Hoảng lăm bầm: “Ngực ngứa quá.”

Trần Dung mím môi nói: “Ta đi gọi Úng Cô?”

“Không cần” Vương Hoảng than thở nói: “Ta chỉ muốn khanh khanh của ta.”

Trần Dung lại xì một tiếng.

Nghe thấy giọng của nàng, Vương Hoảng sau bình phong lại bắt đầu làm bầm.

Trần Dung đỏ mặt, cắn môi nói: “Chàng, chàng bị bệnh, không thể làm loại sự tình này.”

Vương Hoảng dường như cả kinh, chàng ừm khua lên án: “Khanh khanh, nàng hiểu lầm ta rồi, lang quân của nàng bị ngứa cũng không có ý gì mà.”

Nói tới đây, chàng cuống quýt che miệng, khẽ hỏi với giọng vui sướng: “Chẳng lẽ, là khanh khanh muốn sao?”

Trần Dung nóng vội đáp lời: “Chớ có hồ ngôn loạn ngữ.”

Dừng một chút, nàng lại nhắc nhở: “Nước thật sự nguội rồi.”

Vương Hoảng đem mặt chôn ở trong nước, giọng nói áp úng truyền đến: “Ta muốn khanh khanh đối với ta giống như lúc ở trong xe ngựa.”

Chàng nói, tất nhiên là lần chàng cứu nàng ra khỏi phủ Kiến Khang vương kia.

Ngày đó, Trần Dung đã trúng mê hương.

Trần Dung nhẩn nhẩn, vẫn trả lời: “Tình hình lúc ấy ta không nhớ rõ.”

Vương Hoảng từ trong nước ngẩng đầu lên, lớn tiếng kêu: “Nàng gạt người” Giọng nói lộ vẻ lên án.

Ngừ khi này, giọng điệu này, làm cho Trần Dung nghĩ đến làn da ửng đỏ của chàng, ánh mắt biểu lộ mị ý, còn có khuôn mặt tuấn mỹ như ngọc của chàng.

Mặt nàng đỏ thắm, cắn môi, Trần Dung thầm nghĩ trong lòng: Ta có chấp làm gì? Có lẽ qua hôm nay, cũng sẽ không có ngày mai. Ta, ta chiều chàng chút vậy.

Vừa nghĩ như thế, nàng đứng lên.

Nhìn thấy dáng người yếu điệu duyên dáng của Trần Dung, Vương Hoảng khẽ cười.

Nụ cười này của chàng làm cho Trần Dung rất xấu hổ. Nàng vừa định cất giọng mắng, tiếng bước chân bên ngoài vang lên, giọng của Tôn Diễn từ xa truyền đến: “A Dung, A Dung.”

Tôn Diễn đến đây?

Trần Dung ngăn ra, vội vàng liếc về phía Vương Hoảng. Sau bình phong, Vương Hoảng miễn cưỡng dựa vào thành thùng gỗ: “Khanh khanh, lúc thế này, không thể gặp người ngoài đâu.”

Trần Dung liếc nhìn chàng một cái, đỏ mặt sắng giọng: “Ai cùng chàng...”

Nói thì nói vậy, nàng tất nhiên là biết, lúc này mà gặp Tôn Diễn thật sự không ổn.

Lúc này, tiếng bước chân đã đi tới ngoài phòng, Bình ầu cùng Ứng Cô đồng thời nghênh đón, Trần Dung nghe thấy giọng nói của Ứng Cô: “Là Tôn gia lang quân sao, tiên cô nhà ta đã ngủ rồi.”

“Ngủ?” Tôn Diễn dừng chân hỏi: “Ngủ sớm như vậy sao? Đêm nay ở Tây Hạng có hội hoa đăng mà.”

Bình ầu ở một bên cười nói: “Lang quân thứ lỗi, tiên cô thật sự đã đi ngủ rồi.” Ứng Cô tiếp lời: “Khi tiên cô trở về, cười rất thoải mái, còn nói là vui đùa quá lâu nên mệt mỏi.”

Sau khi im lặng một lúc, Tôn Diễn thờ dài một tiếng, cười nói: “Trăng sáng thế này, ngủ sớm để làm gì chứ? Thôi thôi.” Dứt lời, cậu xoay người bước đi.

Bên ngoài khôi phục sự im lặng.

Sau bình phong truyền đến tiếng bọt nước, Trần Dung vừa nghe, vội vàng gọi: “Àu, Ứng Cô, lại bung một ít nước ấm đến.”

Hai người quả nhiên chưa đi xa, các nàng đều lên tiếng vang.

Lại một lát, sau bình phong, giọng nói rầu rĩ của Vương Hoảng truyền đến: “Sao khanh khanh không tới gần đây? Nàng lại đang nghĩ gì vậy?”

Trần Dung đang nghĩ tới Tôn Diễn, nghe thấy câu nói này không khỏi buồn cười. Lúc này, cửa phòng có tiếng vang nhỏ, tiếng của Ứng Cô vang lên: “Nước ấm đến đây.”

Trần Dung lên tiếng, nói: “Đề đó đi.”

“Vâng.”

Trần Dung mở cửa phòng, bưng chậu nước to tiến vào. Sức của nàng rất tốt, bưng chậu nước này cũng không có gì phải cố sức.

Sau khi bưng nước vào phía sau bình phong, Trần Dung khẽ nói: “Lui ra phía sau một chút.”

Nam nhân biết nghe lời lui đến một góc.

Trần Dung bưng nước, đổ vào trong thùng gỗ. Nghiêng về một phía, nàng cũng nghiêng đầu nhìn vách tường. Gương mặt của nàng ửng đỏ, ánh mắt mở thật lớn, không dám nhìn về phía nam nhân lơ lửng kia.

Lúc này, một cảm giác ấm áp truyền đến.

Khi da thịt ẩm ướt, ấm áp chạm vào nàng, tay Trần Dung run lên, đỏ ửng lan đến tận cổ.

“Đừng chạm vào ta.”

Trần Dung thấp giọng ra lệnh.

Mệnh lệnh vừa thốt ra, tay cầm cánh tay nàng đã kéo nàng vào trong thùng gỗ.

Bất ngờ không kịp phòng bị, Trần Dung không khỏi ngã người về phía trước. Nàng cố gắng ổn định cơ thể, nào biết vừa duỗi tay ra, lại chạm vào thân hình trơn trượt.

Trong lúc bối rối, Trần Dung vội vàng dời tay, nhưng vừa làm như thế, nàng đã không thể đứng vững, không đầu không đuôi ngã vào trong thùng gỗ.

Nàng vừa rơi vào trong nước, nam nhân trong thùng gỗ ha hả cười, chàng chặn ngang ôm lấy Trần Dung. Trần Dung vốn muốn giãy giụa nhưng thứ nhất tay chạm vào da thịt trần trụi trơn bóng, thứ hai bận tâm chàng đang bị bệnh, vì thế không dám dùng sức.

Trong nháy mắt, Trần Dung cùng nam nhân kia chen chúc chung một chỗ. Nước bắn tung tóe, làm tóc nàng ướt đẫm, thường phục cũng dán chặt trên thân thể, lộ ra đường cong tuyệt đẹp.

Một chuỗi bọt nước từ trên trán nàng chảy xuống, chặn tầm mắt của nàng. Trần Dung cố gắng chớp mắt to, muốn thấy rõ hơn một chút, gương mặt điểm nỉ của nàng ửng đỏ, thật sự rất đáng yêu.

Vương Hoàng nhìn nàng, đột nhiên mở rộng hai tay trần ôm nàng.

Chàng ôm chặt nàng, khẽ cầu nói: “A Dung, ở chung một chỗ với ta.” Lời này, ngữ khí thật nghiêm túc. Dường như hơi run rẩy, chàng tiếp lời: “A Dung, sống cùng giường, chết cùng huyệt, không phải tốt lắm sao?”

Chàng ôm nàng như thế, giọng của chàng lại có chút yếu đuối.

Chưa từng có giờ khắc nào lại làm cho Trần Dung cảm giác chàng rõ ràng khát cầu, khát sâu hy vọng như vậy.

Trần Dung bị chàng ôm chặt, nàng run run, môi mấp máy rồi lại mấp máy, cuối cùng, nàng vẫn khẽ nói: “Sau khi trở thành quý thiếp của quân, cùng lang quân sống cùng giường sẽ không chỉ là A Dung, khi chết chôn chung huyệt còn phải xin gia tộc chàng cho phép, chủ mẫu cho phép..... Lang quân, A Dung không phải người có thể tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục. Cả đời này của ta sẽ không gọi bất luận kẻ nào là chủ mẫu.”

Lời này vẫn bình tĩnh, vẫn cứng rắn như cũ.

Chậm rãi, Vương Hoàng buông lỏng nàng ra.

Chàng xoay người sang chỗ khác, khàn khàn, thân nhiên nói: “Chà xát lưng cho ta đi.” Chỉ trong chớp mắt, giọng nói đã khác hẳn vừa rồi, giống như của hai người, giống như chàng đã nhặt lại lý trí của mình.

Trần Dung đáp nhẹ một tiếng, chậm rãi, cẩn thận chà lau vân da mịn mượt rắn chắc.

Chà lau, nàng nhận không được cúi đầu, ở trên xương bả vai của chàng nhẹ nhàng in một nụ hôn.

Giọng nói lạnh lùng của nam nhân truyền đến: “Khanh khanh, tâm vốn là sắt đá, cần gì làm động tác nhằm chán này? Nụ hôn này của nàng là muốn trấn an ta sao?”

Đứng ở chỗ chàng không nhìn thấy, Trần Dung chỉ lắc đầu, nàng không nói gì.

Ra khỏi thùng gỗ, Trần Dung toàn thân ướt đẫm đi ra sau bình phong, đưa lưng về phía nam nhân, nàng thay một bộ thường phục, nhẹ giọng nói: “Nước nguội rồi, ra đi.”

Lúc này, nam nhân lên tiếng trả lời đứng lên. Tiếng quần áo sột soạt truyền đến

Chỉ chốc lát, nam nhân xoay người, bước tới ngoài cửa.

Trần Dung vội vàng chạy theo, nằng kéo ống tay áo của chàng: “Bên ngoài gió lớn lắm.”

Nam nhân bĩu môi, cuối cùng cũng không từ chối để Trần Dung kéo trở lại tháp.

Sau khi kéo nam nhân này ngồi lên tháp, Trần Dung cầm lấy khăn sạch, một bên lau tóc cho hắn, một bên cười nói: “Nơi này thực bí lậu, không có Long Tiên Hương để đốt cho thơm, cũng không có gối bạch ngọc. Không biết lang quân có quen hay không?”

Nàng cười rất thoải mái, hồn nhiên như không có việc gì.

Nam nhân cũng không để ý tới nàng.

Trần Dung lại cẩn thận lau tóc cho chàng, nhìn nam nhân giống như hải tử hoàn toàn khác hẳn so với ngày thường, Trần Dung chậm rãi quỳ xuống.

Nàng quỳ gối cùng với độ cao của chàng, sau đó dùng mặt mình dán lên mặt chàng. Nhìn hai khuôn mặt trong gương đồng kề sát chung một chỗ, Trần Dung khẽ nói: “Thất lang, cho ta một lọn tóc, được không?”

Miệng nàng thì hỏi, nhưng tay đã cầm kéo lên.

Xuyên qua gương đồng mờ nhạt, nhìn tiểu phụ nhân điểm mỹ sau lưng, đáng vóc tiêu tụy, ôn nhu, một lọn tóc được đặt trên ngón tay trắng nõn của nàng, Vương Hoảng đang tùy hứng chu môi, dần dần lại mím lại.

Chàng nhắm hai mắt.

Khi chàng vừa nhắm mắt, mọi yếu ớt, tùy hứng, mê man trên gương mặt chàng suốt nửa ngày này toàn bộ đã biến mất.

Giờ khắc này, chàng lại là chàng như xưa.

Có điều Trần Dung không chú ý tới.

Vương Hoảng nấp máy môi, giọng nói thanh nhuận như nước vang lên ở trong phòng: “Ngay cả giặt sạch áo trắng nhuộm máu của ta, đặt làm bạn bên gối đầu, ngay cả cắt đi một lọn tóc đặt bên người nàng, nàng cũng không nguyện ý trở thành quý thiếp của ta sao?”

Yết hầu của chàng chuyển động, cuối cùng thốt ra lại là một tiếng thở dài mang theo ý hận: “Trên đời này, sao lại có phụ nhân ngoan cố như nàng chứ?”

Trần Dung không nói gì. Nàng chỉ cúi đầu, chuyên chú lau tóc cho chàng từng lọn một.

Sau một lúc lâu, tóc Vương Hoảng đã khô, chàng liếc mắt nhìn phụ nhân trong gương đồng kia đang cẩn thận đem lọn tóc dài của chàng đặt trong túi hương, thấp giọng nói: “Muộn rồi, ngủ đi.”

Dứt lời, chàng đứng lên, tóc xõa dài, áo bào trắng khẽ phất, chậm rãi đi tới tháp duy nhất trong phòng.

Nằm ngủ trên tháp, giọng nói của chàng như gió nhẹ nhàng bay tới: “Lại đây ngủ đi, ta không chạm vào nàng đâu.”

Thấy Trần Dung không động đậy, chàng nhắm lại hai mắt, thân nhiên nói: “Ta khỏe rồi, không phải bệnh thương hàn.”

Lời này vừa nói ra, Trần Dung ngẩng phắt đầu lên.

Một hồi lâu, giọng nói thân nhiên của Vương Hoảng bay tới: “Lại đây đi, ngày mai ta sẽ trở về phủ, khi gặp lại, sẽ không biết là tình cảnh gì.”

Nghe nói như thế, Trần Dung cảm thấy trong lòng căng thẳng, nàng ngoan ngoãn đi qua, nằm xuống bên cạnh chàng. Gối lên cánh tay chàng, nàng lặng lẽ dựa vào người chàng, đem mặt mình dính sát vào trên ngực chàng.

Ngửi mùi hương cơ thể của chàng, cảm nhận được tiếng tim đập của chàng, Trần Dung vẫn không nhúc nhích.

Vương Hoảng cũng không cử động. Chàng nhắm hai mắt, dường như đã ngủ rồi.

Từng khắc thời gian trôi qua.

Lòng của nàng dần dần trở nên bình tĩnh

Tiếng tim đập của chàng kiên định hữu lực.

Trần Dung vẫn mở to hai mắt, nàng nhìn chằm chằm áo trắng trên chóp mũi, cảm giác áo trắng kia ấm áp, còn có mùi hương cơ thể.

.....

Cũng không biết qua bao lâu, Trần Dung từ từ nhắm lại hai mắt, tiến vào mộng đẹp.

Khi tỉnh lại, tiếng chim hót líu lo. Trần Dung vừa mở mắt, liền sờ soạng bên cạnh.

Bên cạnh hoàn toàn trống rỗng.

Trần Dung cả kinh, vội vàng nghiêng thân nhìn lại.

Làm sao còn có người ở đây?

Rõ ràng, ngày hôm qua không phải đang nằm mơ mà. Trần Dung vội vàng đi guốc mộc, chạy ra bên ngoài. Mở cửa phòng ra, nhìn hạ nhân trong đình viện, Trần Dung đi vài bước, tới gần hỏi: “Lang quân đâu?”

Hạ nhân này tất nhiên là người của Vương Hoảng. Hắn thi lễ với Trần Dung, cung kính trả lời: “Lang quân sáng sớm đã rời đi rồi.”

“Rời đi thế nào?”

“Tất nhiên là ngồi xe ngựa. Lần trước lang quân không phải để mấy chiếc xe ngựa lại sao?”

Là như vậy sao?

Trần Dung đáp nhẹ một tiếng, chậm rãi đi tiếp ra bên ngoài.

Nàng tới cửa hông nhìn ra sườn núi bên trái, tựa vào thành cửa, dưới thành Kiến Khang lúc này rất vắng người, hiển nhiên không có mấy ai được hạnh. Ngắm nhìn, cuối cùng vẫn không thấy bóng dáng quen thuộc kia.

Trần Dung xoay người lại, nàng mím môi, thật lâu vẫn không nhúc nhích.

Một chiếc xe ngựa màu đen vững vàng chạy về thành Kiến Khang trong nắng sớm. Bánh xe lăn trên đường đá, phát ra tiếng vang nặng nề.

Xa phu là hán tử tầm 30 tuổi, giục ngựa đi theo hai bên cạnh cũng đều là tráng sĩ với thân hình dũng mãnh.

Trong số những người này, văn sĩ gầy yếu tái nhợt khoảng 40 tuổi kia có vẻ trở nên nổi bật.

Hắn dựa sát vào xe ngựa, thấp giọng nói: “Vẫn là lang quân cao minh, ngày hôm qua quả nhiên có năm người nhảy ra.”

Trong xe ngựa truyền đến giọng nói thanh nhuận ôn nhu của Vương Hoảng: “Không chỉ là bọn hắn, nơi khác có động tĩnh khác thường, cũng phải nhớ kỹ.”

“Đã nhớ kỹ.”

Văn sĩ lên tiếng, vuốt râu dài nói: “Lúc này, thái tử cùng Lang Gia Vương Thất đồng thời nhiễm bệnh, không biết khiến cho bao nhiêu người vui mừng. Ha ha.” Hắn cười tủm tỉm nhìn về phía Vương Hoảng nói: “Sao lang quân không bị bệnh thêm mấy ngày? Nghĩ đến có thể dẫn dụ càng nhiều người lộ diện hơn.”

Trong xe ngựa, giọng nói của Vương Hoảng mang theo lạnh lẽo: “Không cần. Nếu tiếp tục bị bệnh, chỉ sợ người thân cận cũng sinh ra hiềm khích.”

Lời này vừa thốt ra, văn sĩ ngẩn ra, đảo mắt hắn dùng sức gật đầu, đúng vậy, trên đời này con người vốn hướng về lợi ích. Nếu cứ tiếp tục như thế, chỉ sợ người vốn thuộc về lang quân, tâm tư cũng sẽ thay đổi.

Văn sĩ còn nói vài câu, nhìn chằm chằm lang quân trong xe ngựa, đột nhiên nở nụ cười: “Lang quân có được như ý nguyện không?” Hắn mở to mắt nhìn, ngữ khí vô cùng chân thành mang theo ý buồn cười cất giọng hỏi: “Nhớ rõ hôm qua khi lang quân đến xem đã nói qua, lúc này dùng phong hàn giả mạo thành bệnh thương hàn, thật sự là một mũi tên bắn trúng nhiều đích. Ít nhất phụ nhân kia đã trở nên mềm mại hơn chăng?! Không biết phụ nhân đó có cảm thấy sinh tử vô thường (sinh tử khó dự đoán), không hề cố chấp nữa, đáp ứng vào phù của người hay không?”

Tươi cười của hắn thật sự đáng giận.

Chúng họ vệ thấy thế, một đám mím môi cười trộm, nhưng bọn họ vẫn nghiêm túc nhìn chằm chằm phía trước, chỉ sợ nhà mình lang quân tức giận.

Nào biết, sau khi im lặng một lúc, lang quân ngồi trong xe ngựa lại trả lời, chàng khẽ cười khổ: “Cảm thấy sinh tử vô thường, không hề cố chấp nữa ư? Nàng nghe nói có lẽ ta sẽ bị bệnh thương hàn, lại cực kỳ vui mừng?”

Mọi người quay đầu nhìn về phía trong xe ngựa.

Trong sự kinh ngạc của mọi người, giọng nói của Vương Hoảng tràn ngập vẻ vô lực: “Nàng thực vui về đáp lời ta: Nếu ta và nàng có thể chết đi như thế, cũng coi như viên mãn.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 169: Có dám hay không?

Đào mắt, ban ngày trôi qua.

Trần Dung vừa ngủ qua giờ Ngọ, bên ngoài vang lên tiếng bước chân, chỉ nghe giọng của Ứng Cô truyền đến: “Tiên cô, bệ hạ bảo người vào cung.”

Hoàng đế?

Trần Dung lên tiếng, sứ giả đã ở bên ngoài chờ, nàng dùng tốc độ cực nhanh tắm rửa thay quần áo, rồi ngồi trên xe ngựa, đi theo sứ giả hướng tới hoàng cung.

Chỉ chốc lát, xe ngựa đã vào cửa cung, nó chạy thẳng đến chỗ hoa viên của hoàng đế.

Xe ngựa ngừng lại, giọng nói thái giám truyền đến: “Đại nhân, bệ hạ ở bên trong, người đi qua gấp đi.” Nàng hiện tại cũng là Quang Lộc đại phu do bệ hạ thân phong, bởi vậy thái giám nói thầm trong lòng, hai chữ đại nhân này, vẫn nên kêu gọi cho có thứ tự.

Trần Dung lên tiếng, bước xuống xe ngựa, hướng về hoa viên.

Hiện tại vừa đầu hạ, trong hoa viên cây cối xanh rì, đủ loại hoa tươi Trần Dung không biết tên thi nhau đua nở, liễu rủ khắp nơi.

Hoa viên này vẫn giống như lần trước Trần Dung đến, im lặng ít người, Trần Dung đi được mấy chục bước, tới chỗ lần trước hoàng đế nghịch kiến, thấy không có một bóng người thì lại đi tới bên hồ.

Quả nhiên, bên cạnh liễu, một bóng dáng mặc áo bào đen xuất hiện ở trước mắt Trần Dung.

Xung quanh bóng dáng ấy cách chừng trăm bước mới có thái giám cung nữ đứng hầu. Giờ phút này, hán đưa lưng về phía Trần Dung, đang cúi đầu, vẫn không nhúc nhích nhìn hồ nước mà ngăn người. Trần Dung tập trung ngắm nhìn, không khỏi nghĩ ngợi: Nhìn bóng dáng, bệ hạ cũng là dài thân ngọc lập (cao ráo tuấn tú).

Trên thực tế, bệ hạ không chỉ là dáng người cao to, diện mạo cũng thanh tú lịch sự tao nhã, ánh mắt cũng linh động, tựa như một đệ tử thế gia.

Trần Dung đặt mạnh bước chân, đi đến phía sau cách hán mười bước, thì lễ cất giọng gọi: “Thần gặp qua bệ hạ.”

Hoàng đế không quay đầu, chỉ nói: “Lại đây.” Giọng nói hơi rầu rĩ, hiển nhiên trong lòng không vui.

Trần Dung vừa nghe, cảm thấy tim đập thót, lần đầu tiên gặp mặt, bệ hạ thấy một phụ nhân béo mập không vừa mắt đã vội đi chém đầu, thực hiển nhiên, hoàng đế trẻ tuổi trước mắt này đối với mình tuy cực kỳ thân mật nhưng lại là người hi nộ bất thường.

Nghĩ đến đây, nàng âm thầm bình tĩnh, cất bước đi đến bên cạnh hán.

Cũng giống như hoàng đế, liếc nhìn mặt hồ gọn sóng chiếu xạ ánh nắng một cái, Trần Dung lại quay đầu nhìn về phía hoàng đế.

Hoàng đế chỉ mím môi, mím thật chặt, nếp hai bên khóe miếng kéo vừa dài lại sâu, lệ khí hoàn toàn biểu lộ ra bên ngoài.

Trần Dung âm thầm kêu khổ, nàng thu hồi ánh mắt, tâm tư trăm chuyển.

Đúng lúc này, giọng nói của hoàng đế truyền đến: “Vì sao nàng không nói lời nào?”

Trần Dung cúi mắt, nhẹ nhàng đáp: “Thần nghĩ đến một người thú vị hôm qua vừa nhìn thấy.”

Giọng nói của hoàng đế vẫn rầu rĩ như cũ: “Vậy sao, nói nghe thử một chút?”

Trần Dung hé môi, cất giọng trong trẻo: “Đường đường là trưởng tử Tôn Lâm Công của Tôn gia ở Giang Đông, vì muốn nếm thử loại rượu ngon mới mẻ mà ở trong một gia đình thương gia những ba năm.” Nàng hoa chân múa tay, vẻ mặt sinh động tiếp lời: “Bệ hạ không biết đâu, lúc ấy khi có người nói ra thân phận của hán, người thương gia trợn mắt há hốc mồm, ha ha, thần lần đầu tiên nhìn thấy, sắc mặt người này chuyển từ xanh mét thành trắng bệch, từ trắng bệch thành xanh tím, từ xanh tím thành đỏ hồng.”

Nàng vừa nói, vừa âm thầm quan sát thần sắc của hoàng đế, thấy hán lắng nghe nghiêm túc, mới dám thao thao bất tuyệt nói tiếp.

Sau khi nói xong, Trần Dung nghiêng đầu, nói với vẻ mặt mong chờ: “Có thể không để ý địa vị, có thể đá bay gánh nặng trên người, muốn vui đùa thế nào thì vui đùa như thế. Tôn Lâm Công này không hổ là danh sĩ của Giang Đông.”

Hoàng đế gật đầu.

Hắn tuy rằng không nói gì, nhưng thần sắc trên mặt cũng không chuyển thành âm trầm.

Vẫn nhìn mặt hồ chăm chú một lúc, hoàng đế thì thào nói: “Không cần địa vị, không cần gánh nặng? Người này thật là danh sĩ may mắn.”

Hắn phát phát ồng tay áo: “Bồi trầm đi dạo một chút.”

Trần Dung lên tiếng, bước nhanh đuổi theo. Đi ở phía sau hoàng đế, Trần Dung lặng lẽ thở ra một hơi, xem ra bản thân làm đúng rồi, hiện tại cảm xúc hoàng đế đã ổn định hơn.

Hoàng đế chấp hai tay sau lưng đi đầu, hắn nhìn chăm chăm phía trước, cười lạnh rồi nói: “Nàng có biết vì sao hôm nay hoàng cung lại im lặng thế không?”

Trần Dung kinh ngạc lắc đầu, nói: “Không biết.”

Hoàng đế hừ nhẹ một tiếng, cất giọng khàn khàn: “Đó là bởi vì, thái tử bị bệnh, bệnh thật sự nặng.”

Hắn nói tới đây, thấy Trần Dung thật lâu không đáp lời, không khỏi nhíu mày quát nhẹ: “Nàng suy nghĩ cái gì vậy?”

Trần Dung rung mình, quay đầu nhìn về phía hắn, thấp giọng nói: “Thần suy nghĩ, người ở thôn trang tựa hồ đã nói qua, thế nhân mỗi người đều có tiêu dao của mình, chim tước cùng đại bàng đều có khoái hoạt riêng.” Dừng một chút, nàng nói: “Mặc dù thái tử bị bệnh, nhưng chắc gì đã là khổ.”

Hoàng đế ngừng chân.

Hắn dường như ngây người, thật lâu vẫn không nhúc nhích.

Một hồi lâu, hắn mới chậm chạp quay đầu nhìn về phía Trần Dung.

Nhìn chăm chăm Trần Dung bộ dạng phục tùng liêm mục, sắc mặt có chút trắng bệch, hoàng đế đột nhiên cất tiếng cười to.

Tiếng cười của hắn khàn khàn trống vắng truyền ra xa xa. Cười cười, hoàng đế lặp lại: “Không sai, chắc gì đã là khổ.” Nói tới đây, hắn lại cất tiếng cười to.

Lúc này, hắn một bên cười to, một bên cao giọng ngâm xướng.

Dần dần, tiếng cười kia biến thành thét dài. Tiếng thét trầm xa, như ca như khóc.

Trần Dung lắng nghe, đột nhiên nhìn thấy khóe mắt hoàng đế chảy xuống một giọt nước mắt, nàng vội vàng cúi đầu, tiếp tục cúi mi liêm mục.

Tiếng thét dần dần dừng lại.

Hoàng đế xoay người nhìn về phía Trần Dung, tay áo vung lên, nhẹ nhàng khoan khoái nói: “Đi thôi, trầm mang nàng đến bên kia nhìn xem.”

Hắn nắm chặt tay Trần Dung nói: “Đã nhiều năm, không có ai tán gẫu với trẫm. Đã nhiều năm.” Hắn mới nói đến đây lại ngẩn ngơ, đảo mắt, hoàng đế bật cười: “Sao trẫm lại quên mất? Trẫm hoang đường hồ nháo đã mấy chục năm, nào có ai muốn tán gẫu? Năm đó nhóm danh sĩ ngày đêm nói chuyện, trẫm cũng chỉ có thể ở ngoài cửa chơi đùa, nghe lén.”

Hắn đi rất nhanh, khiến Trần Dung thất tha thất thểu, vừa mới đi đến một biển hoa, hắn chuyển bước chân, đi tới một chỗ khác: “Hoa không có gì đẹp cả, vẫn là ngắm cá đi. A Dung không biết, mấy ngày trước đây trẫm có nuôi mấy loại cá quý báu, đủ loại sắc màu, vô cùng đẹp đẽ.”

Hắn dắt Trần Dung đi tới bờ hồ, nơi này có một đàn cá nhỏ. Hoàng đế ngồi xuống dưới, tùy tay nhặt lên một nhánh cây, khuấy nhẹ trong nước: “Sao lại đang ngủ rồi? Không được, ra để A Dung nhìn xem.” Vừa nói, hắn vừa vung nhánh cây trong tay.

Trần Dung ngồi xổm bên cạnh hắn, im lặng nhìn cá bơi qua bơi lại trong hồ nước.

Hoàng đế khuấy vài cái, đột nhiên hỏi: “Vừa rồi nàng sợ sao?”

Trần Dung lại rung mình.

Nàng liếc qua là một nửa gương mặt đang vui vẻ khuấy mặt nước. Nghĩ nghĩ, Trần Dung nhẹ giọng nói: “Đúng là hơi sợ.”

Dừng một chút, nàng tiếp lời: “A Dung có xuất thân nghèo hèn, khi có một lời nào không hợp ý, mọi người đều tức giận mắng thán.” Nàng tự bật cười: “A Dung nhát gan đã quên rồi.”

“Nàng nhất gan?” Hoàng đế cười nói: “Nàng thật sự nhất gan sao, sau một đêm ngủ cùng với Vương Hoàng, sao lại mặc một thân áo trắng nhảy vào giữa vạn quân muốn đi tìm cái chết? Nếu nàng thật sự nhất gan, sao có thể thân cận cùng với hán tử thô lỗ như Nhiễm Mẫn Tôn Diễn một lòng chống Hồ?”

Tiếng cười của hán lạnh lạnh, dường như lơ đãng nói ra những lời này. Ngay cả khi nói cũng là tươi cười đầy mặt.

Nhưng Trần Dung vẫn cảm thấy rét run, tay chân cũng lạnh lẽo.

Lời của hoàng đế vừa dứt, Trần Dung thờ dài một tiếng, nàng nghiêng đầu, ngắm nhìn mây trắng bay trên trời cao: “A Dung có thân phận thấp kém, nhưng tâm cao ngất. Trước khi gặp được Vương Thất, thân một lòng thầm nghĩ tìm một sĩ tử hân vi.”

Lời này vừa thốt ra, hoàng đế nghiêng đầu nhìn về phía nàng, hai mắt sáng trong hỏi: “Vi sao?”

Trần Dung hờn giận liếc mắt một cái: “Làm chính thê của người ta.”

Nàng hừ một tiếng: “A Dung đã từng thề, cả đời này, vĩnh viễn sẽ không gọi phụ nhân khác là chủ mẫu.”

Hoàng đế mở to mắt. Đột nhiên, hán dùng sức vỗ tay, hét lớn: “Được, có chí hướng.”

Trần Dung bị tiếng kêu lớn của hán khiến cho kinh ngạc, sau đó lại liếc nhìn hoàng đế một cách xem thường. Trong ánh nhìn chăm chú hứng thú của hán, nàng tiếp tục nói: “Nhiễm Mẫn, lúc trước ở Nam Dương, y từng hướng Trần gia cầu thân, tuy rằng thân phận của A Dung thấp kém, nhưng tính qua tính lại vẫn là xứng đôi với y.”

Nàng mở to mắt nhìn hoàng đế, cười nói: “Bệ hạ không biết, thiếp thất Trần thị ở Nam Dương của y vốn là thê tử mà gia tộc hứa gả cho y. Có điều, nàng ta đã bại dưới chiêu lật mềm buộc chặt của thần.”

Lời này vừa nói ra, hoàng đế mừng rỡ, hán vỗ tay nói: “Giỏi cho A Dung nàng, thật sao, thật sao.” Hán nghĩ nghĩ, hét lớn: “Thật sự rất vô si. Nhưng mà trẫm thích.”

Tất nhiên là biết người sẽ thích.

Trong lúc hán mắng nàng vô si, Trần Dung lại liếc mắt xem thường. Hoàng đế liên tục bị nàng nhìn như thế lại càng cảm thấy thú vị. Lập tức, hoàng đế cũng làm mặt quỷ với nàng.

Đối mặt với mặt quỷ của hoàng đế, Trần Dung không khỏi cười ra tiếng, tiếp tục nói: “Tôn Diễn kia là A Dung quen biết ở trên đường, lúc ấy thân nhân của huynh ấy đều bị người Hồ giết, bản thân được trung phó cứu thoát, A Dung cho huynh ấy một chén cơm, khích huynh ấy vài câu, huynh ấy liền coi thần là thân nhân.”

Chỉ nói mấy câu, nàng đã bộc lộ rõ quan hệ sơ giao cùng với ba nam nhân này.

Sau khi nói xong, nàng đoạt lấy nhánh cây trong tay hoàng đế, đùa nghịch đàn cá.

Nhưng mà lúc này lỗ tai của nàng lại đang dựng thẳng lên. Thực rõ ràng, hoàng đế đột nhiên nói ra hai câu đó, nhất định là đã nghe được chút đồn đãi, nàng trả lời không vừa ý hán, thì hậu quả khó nói.

Hoàng đế ngẩng đầu nhìn bầu trời, sau khi ngơ ngẩn một lúc, lại chậm rãi đứng lên.

Hán hí hai mắt, nhìn bầu trời phương bắc, không biết nghĩ tới cái gì, hán chấp hai tay thông thả bước đi.

Trần Dung một bên nghe tiếng bước chân của hán, một bên đùa nghịch với đàn cá trong hồ.

Hoàng đế đi qua đi lại, miệng nói thăm thì, có điều giọng quá nhỏ, Trần Dung không nghe rõ.

Vòng vo một hồi, hán dùng chân, phát tay áo lung tung, tiếp theo, lại đi thông thả từng bước.

Một lát sau, hán đi tới phía sau Trần Dung.

Nhìn chằm chằm dáng ngồi của nàng, hoàng đế đột nhiên nói: “Vay Vương Hoàng kia, nàng có muốn hay không?”

Có muốn Vương Hoàng không?

Trần Dung cả kinh. Nàng ngơ ngác quay đầu lại nhìn hoàng đế, đột nhiên, nàng kêu lên với giọng kỳ quái: “Bệ hạ, thần là một phụ nhân.” Nàng trừng lớn mắt, gật đầu cương điệu: “Thần còn là một phụ nhân xuất thân nghèo hèn.”

Nàng đang nhắc nhở hoàng đế, câu nói kia của hán dùng từ không chuẩn.

Hoàng đế nhìn bộ dạng như nghe thấy chuyện lạ, lại cất giọng cười. Nhìn nàng, hán để lộ hàm răng tuyết trắng nói: “Là như vậy, đã nhiều ngày luôn có người nhắc tới với trẫm về hôn sự của Vương gia Thất lang.” Hán vui sướng hải lòng nhìn chằm chằm Trần Dung sắc mặt chuyển sang trắng bệch, tiến

đến gần, thần bí nói: “Nếu không, ta lặng lẽ đem hấn hứa gả cho nàng? Uhm, chỉ cần vung bút lên, đưa ra một thánh chỉ.” Hấn vung tay một cái trong không trung, ánh mắt sáng ngời: “Nàng sẽ trở thành phụ nhân của Vương gia?”

Từ hôn sao? Trần Dung cười, nàng nhếch miệng nói: “Bệ hạ, trò này chơi không vui đâu.”

Trần Dung vỗ vỗ xiêm y đứng lên, không chút để ý nói: “Gả cho chàng, cho dù bệ hạ ban hôn, thần cũng ngồi không xong đâu.” Nàng giơ bàn tay năm ngón lên, nghiêm túc chỉ cho hấn xem: “Nữ nhi Tạ thị, còn có Cửu muội của bệ hạ, còn có đích nữ của Trần thị ở Kiến Khang.” Nàng ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn hoàng đế, nói với vẻ nể nếp: “Thần tính ra, nếu luận về địa vị, sau khi chàng cưới 1800 thê tử, mới có thể đến lượt A Dung gả cho chàng.”

Lời này vừa dứt, hoàng đế lại cười ha hả để lộ hàm răng tuyết trắng.

Hấn cười cười, vươn tay vỗ mạnh một cái lên vai A Dung, nhìn nàng đau nhe răng nhếch miệng nói: “Nói vậy cũng đúng, gả cho hấn làm thê so với gả cho trẫm làm hoàng hậu còn khó hơn.”

Hấn nghiêng người về phía Trần Dung, khi gần như chạm vào chóp mũi nàng thì dừng lại, cũng vì dựa vào quá gần, hai mắt của hấn bất tri bất giác biến thành mắt gà chọi. Trần Dung vừa thấy, suýt nữa bật cười ra tiếng.

Hoàng đế hồn nhiên không để ý, hấn hãy còn nhìn Trần Dung chăm chú: “Đúng rồi, lần trước không phải trẫm đã nói sao? Trẫm có thể cưới nàng mà, nàng muốn làm hoàng hậu của trẫm không?”

Trần Dung lắc đầu.

Hoàng đế đứng thẳng, hồ nghi nhìn nàng, trong ánh mắt của hấn, Trần Dung nghiêng đầu, liếc mắt xem thường nhìn hấn, thần nhiên nói: “Chẳng lẽ bệ hạ nghĩ rằng làm hoàng hậu của người so với việc A Dung hiện tại làm một đạo cô thì có thể tự tại khoái hoạt hơn sao?”

Hoàng đế ngẩn ra, hấn vươn tay gỡ đầu, suy nghĩ nghiêm túc.

Trần Dung thấy thế, lại cảm thấy buồn cười. Nàng nghiêng đầu, khẽ cong môi.

Đúng lúc này, nàng liếc mắt một cái, tươi cười trên mặt dần dần cứng đờ.

Trần Dung thu hồi ánh mắt, khẽ di chuyển vài bước, đi ra phía sau hoàng đế.

Khi hoàng đế đang khó hiểu, ánh mắt thoáng nhìn thì thấy một đội cung nữ mỹ nhân đang thướt tha đi đến.

Đi đằng trước là một phụ nhân tầm 20 tuổi, nhìn triều phục của nàng ta, rõ ràng là hoàng hậu đương triều. Mà bên cạnh hoàng hậu còn có vài công chúa làm bạn, mà một người trong đó đúng là Cửu công chúa Trần Dung đã quen mặt.

Nhìn thấy những người này, tim Trần Dung đập lộp bộp, nàng vội thu hồi ánh mắt.

Hoàng hậu mỉm cười đến gần, nàng ta ôn nhu nhìn Tư Mã Chương, thi lễ, nhẹ giọng nói: “Mới vừa nghe rồi nghe thấy tiếng cười của bệ hạ, nô tỳ cũng cảm thấy vui vẻ.”

Nàng ta mỉm cười nhìn Trần Dung đang thi lễ phía sau Tư Mã Chương, hé môi hỏi: “Vị nữ lang này là?”

Trần Dung cung kính đáp: “Thần là Quang Lộc đại phu Hoàng Vận Tử.”

Nàng nói ra hai danh hào được hoàng đế ban cho.

Hoàng hậu chậm rãi nhú mày.

Nàng ta thu hồi ánh mắt nhìn về phía hoàng đế, sầm mặt nghiêm túc nói: “Bên cạnh bệ hạ, sao lại có tiểu nhân bực này?”

Hoàng hậu lạnh giọng nói: “Bệ hạ, nô tì vừa mới biết được, Hoàng Vận Tử bên cạnh người chẳng những cùng Hồ nô Thạch Mẫn có quan hệ không bình thường, hơn nữa, nàng còn là một phụ nhân ác độc bức bách huynh trưởng bỏ thê.”

Giọng nói hoàng hậu trở nên mềm mại, than ngắn than dài: “Cho tới bây giờ người nham hiểm đều rất khéo miệng, bệ hạ cần phải thấy rõ.”

Nói tới đây, hơn mười đôi mắt nóng rực đều nhìn về phía Trần Dung.

Trong ánh mắt của mọi người, Trần Dung khẽ lui về phía sau nửa bước, nhưng không quý xuống thỉnh tội, cũng không nóng lòng tự biện hộ.

Nàng đang chờ hoàng đế mở miệng.

Lúc này Trần Dung cảm thấy may mắn, may mắn vừa rồi hỏi khi hoàng đế hỏi nàng về Nhiễm Mẫn, nàng chẳng những trực tiếp bắt bả, còn có ý chỉ ra tâm tư khúc mắc của mình.

Trong sự im lặng, hoàng đế vung tay áo dài, cũng nói: “Hoàng hậu gặp trẫm, là muốn nhắc nhở sao? Được rồi, trẫm đã biết, nàng lui ra đi. Trẫm còn

muốn chơi đùa.”

Lời này vừa thốt ra, hoàng hậu không khỏi ghen lời.

Hoàng đế cũng không nhìn nàng ta, hần cầm tay Trần Dung đi về phía cầu gỗ. Vừa đi, hần vừa cười dài: “Ta nói cho A Dung nghe, nàng vẫn nên kể lại mọi chuyện của nàng đi, để trẫm cũng vui về.” Mặt đầy tươi cười, trong giọng nói, lại có ý không cho ai đến gần.

Hoàng hậu thấy thế, môi từ từ mím thành một đường.

Nàng ta nhìn chăm chăm bóng dáng hai người sóng vai mà đi, thật lâu sau, chờ bọn họ đi xa, nàng ta mới vung tay lên.

Một tiểu thái giám nhanh chóng chạy tới.

Hoàng hậu nhìn chăm chăm phương hướng hai người rời đi, thấp giọng hỏi: “Bệ hạ cùng Hoàng Vận Từ này, còn nói cái gì nữa?”

Tiểu thái giám kia có thánh lực rất tốt. Nghe thấy hoàng hậu hỏi đến, hần kể lại đối thoại vừa rồi giữa hoàng đế cùng Trần Dung lại một lần nữa.

Hoàng hậu sầm mặt, mím môi nói: “Hần còn nói lời vô vị muốn nàng làm hoàng hậu?”

“Vâng.”

Hoàng hậu gật đầu, vẫy tay để hần lui ra.

Lúc này, Cửu công chúa ở bên cạnh cười lạnh: “Thủ đoạn câu dẫn nam nhân của Hoàng Vận Từ này rất cao siêu, xuất gia thật đúng là đáng tiếc.”

Lời của Cửu công chúa vừa thốt ra, hoàng hậu nhẹ giọng trách cứ: “Một công chúa còn chưa gả đi, sao có thể nói chuyện như thế?” Cửu công chúa liền thanh văng dạ, có điều lúc cúi đầu, khoe miệng lại cong lên, nàng ta nhận ra, tuy hoàng hậu trách mình, nhưng sắc mặt đã vô cùng khó coi.

Đúng lúc này, cung nữ tầm 30 tuổi hầu hạ hoàng hậu tiến đến, nâng đỡ hoàng hậu, ôn ngôn an ủi: “Nói thì nói thế thôi, dù bệ hạ che chở cho Hoàng Vận Từ tiên cô nhưng lại để Lang Gia Vương Thất tiến dần từng bước. Ngày đó, mới hỏi qua Hoàng Vận Từ có muốn làm hoàng hậu hay không, sau lưng đã để Vương Hoàng đón đi. Vương Hoàng lại ở trước mặt sứ giả nói Hoàng Vận Từ này là phụ nhân của ngài ấy. Nương nương cứ nghĩ mà xem, trượng phu trong thiên hạ, nào có chuyện như thế? Dù người rất thích phụ nhân này, Hoàng Vận Từ cùng Lang Gia Vương Thất ra ra vào vào, người sẽ không đổ kỵ sao? Theo nô tỳ thấy, Hoàng Vận Từ này chỉ là một trò chơi mới mà bệ hạ đang cảm thấy hứng thú thôi.”

Lời này hợp tình hợp lý, Cửu công chúa trừng mắt vài lần, cung nữ kia cũng chỉ mỉm cười nói cho xong lời.

Hoàng hậu nghe đến một câu cuối cùng, không khỏi trầm tư. Cung nữ kia đỡ nàng ta đi trở về, thấy hoàng hậu trầm ngâm, lại cười dài: “Nương nương nghĩ nhiều như vậy làm gì? Sao không yên lặng xem xét? Muốn lo lắng, cũng phải chờ phụ nhân này vào cung rồi hẵng lo lắng.”

Lời này vừa nói ra, u ám trên mặt hoàn toàn tan biến, nàng ta thẳng lưng, ung dung, dịu dàng cười nói: “Không sai, thật sự không cần phải lo lắng.”

Nàng ta quay đầu nhìn về phía Cửu công chúa có vẻ mặt không tốt, nhẹ nhàng khuyên nhủ: “A Cửu, nếu muội muốn gả cho Vương Thất, đối phó với phụ nhân này cũng vô dụng. Người như Lang Gia Vương Thất, nữ tử ái mộ hần đuổi đi cũng không hết. Không bằng muội nên tìm cách làm thê tử của hần, về phần Hoàng Vận Từ hay Trần Vận Từ này, đúng như theo lời Tú Cô nói, vẫn là chờ đến lúc về sau uy hiếp địa vị chủ mẫu của muội thì muội hẵng ra tay.”

Nói tới đây, hoàng hậu giữ giữ ống tay áo, dưới sự nâng đỡ của Tú Cô rời đi.

Hoàng đế vừa tiến vào đình đài, liền chán ghét hừ một tiếng: “Từng bước đối với trẫm vung tay múa chân, thực sự coi mình là nhân vật đặc biệt sao?”

Giọng của hần rất nhẹ, Trần Dung mơ hồ nghe được, cũng vội vàng đưa mắt nhìn chung quanh, coi như không nghe thấy.

Lúc này, hoàng đế nắm chặt tay nàng, lớn tiếng nói: “A Dung.”

Trần Dung nhìn về phía hần, mở to mắt.

Hoàng đế liếc mắt một cái thấy ánh mắt thoáng nhìn qua ở xung quanh, tiếp tục lớn tiếng nói: “A Dung, trẫm thích tính cách này của nàng. Về sau, nếu có ai bắt nạt nàng, nói lời khó nghe, hoặc động chân động tay gì đó, nàng cứ việc đến nói cho trẫm biết, bảo đảm nàng nói một trẫm liền giết một, nói hai trẫm liền giết hai.”

Trần Dung lúc này biết hoàng đế đang nói với mình.

Nàng cảm kích thi lễ, đáp lời: “Vâng.” Giọng cũng rất lớn.

Hoàng đế thấy thế thì cười với vẻ vừa lòng.

Hai người bước đi, hoàng đế đột nhiên hỏi: “Đứng rồi, nghe nói ngày hôm qua nàng nói mấy lời khiến chúng đại thần á khẩu không trả lời được?” Hoàng đế mừng rỡ, hoa chân múa tay vui sướng: “Mau kể cho trẫm nghe một chút, lúc ấy nàng nói thế nào?”

Trần Dung cười, vội vàng kể lại từ đầu tới đuôi chuyện phát sinh ngày hôm qua. Lại nói tiếp, ngày hôm qua đối mặt với chúng thần, mà còn là phản đông trọng thần ở trong triều, cũng là một chuyện đáng để kiêu ngạo. Bởi vậy, trong lúc tự thuật, nàng nói rất hứng thú.

Sau khi Trần Dung kể xong, hoàng đế mừng rỡ, hân hoan vỗ hai tay kêu lên: “Hay lắm!”

Hắn xoay phắt người lại, dựa sát vào Trần Dung, lạnh lẽo nói: “Phụ nhân này, rõ ràng âm hiểm lại luôn thích giả bộ, thật sự có chút giống đám danh sĩ.”

Nói tới đây, hắn lại cất tiếng cười to.

Sau khi vui vẻ, hoàng đế tìm kiếm trong lòng một lúc lâu, rồi hắn hỏi Trần Dung: “Đúng rồi, trăm đã cho nàng lệnh bài miễn tử chưa?”

Lệnh bài miễn tử?

Chính là lệnh bài ‘Như trăm thân lâm’ kia sao? Trần Dung vội vàng đáp: “Đã cho rồi.”

“Hóa ra là cho rồi, trăm cũng quên mất.”

Hoàng đế nghiêng đầu nhìn Trần Dung chăm chú, nói thầm: “Trăm nhìn phụ nhân nàng, trái thấy thuận mắt, phải thấy vui vẻ, nên thường thêm cái gì đây?”

Suy nghĩ một lúc, hắn vỗ lên đùi mình một cái, kêu lên: “Nếu không, trăm tặng cho nàng một thôn trang? Lại kèm theo một trăm tinh vệ. Con bà nó, đám quý tộc này rất nhiều trò, trăm càng muốn khiến cho bọn họ phải giương mắt nhìn lên một phụ nhân vừa phong lưu lại hư hỏng như nàng.”

Hắn dựa sát vào Trần Dung, cười lộ ra hàm răng trắng, vui vẻ hỏi: “Sao, phụ nhân này, trăm muốn thưởng lớn, nàng có dám nhận hay không?”

Trong ánh mắt sáng trong mang ý cười tùm tùm của hoàng đế, Trần Dung thản nhiên cười.

Nàng nghiêng đầu nhìn hắn, cằm nâng lên, lạnh lùng nói: “Thiên tử chúc phúc, có gì mà không dám?”

Hoàng đế mừng rỡ, hân hoan mặt, quát lớn: “Được, Quang Lộc đại phu nghe thưởng.”

Trần Dung lập tức quỳ xuống đất, cất cao giọng nói: “Thần ở đây.”

“Quang Lộc đại phu trí tuệ hơn người, giúp trăm bớt ưu phiền, đặc biệt ban thưởng Thanh Vân trang.” Ngẫm nghĩ, hắn bổ sung: “Cộng thêm ngàn mẫu ruộng tốt tính cả một trăm tinh vệ.”

Lại suy nghĩ, hoàng đế hí hai mắt, cười khanh khách nói: “Quang Lộc đại phu tuy thân là phụ nhân, nhưng tính cách lại giống trượng phu. Trăm cho phép nàng có nhập mặc chi tân (khách quý vào màn = bạn tình).” Trong lúc Trần Dung ngẩng đầu, ngờ ngác nhìn mình, hoàng đế cười tùm tùm tiếp tục nói: “Cho phép nàng nuôi dưỡng nữ thiếu niên.”

Nói tới đây, hoàng đế đặc ý nhìn Trần Dung đã hóa thành đầu gỗ, quát lớn: “Con bà nó, mọi người chết ở đâu vậy? Nhanh tiến lên ban phát thánh dụ.”

Trong tiếng hét to của hắn, bốn phương tám hướng có mấy chục người chạy tới. Những người này nâng tháp, lấy thánh chỉ, ôm ngọc tỷ. Đáo mắt liền vây quanh Trần Dung đang ngây ngốc trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 170: Phản ứng của mọi người

Trần Dung ngây ngốc cầm thánh chỉ, mang theo một trăm tinh kỵ, đi theo sứ giả ra khỏi hoàng cung.

Nàng đi là để tiếp nhận Thanh Vân trang kia. Hoàng đế đối với quyết định này của mình vô cùng đắc ý, ước gì có thể ban phát thánh chỉ công bố trước toàn bộ người Kiến Khang. Muốn Trần Dung lập tức tiếp nhận Thanh Vân trang, cũng là kết quả do hắn thúc giục.

Ngồi ở trong xe ngựa, phía trước có tráng sĩ mở đường, phía sau có tinh vệ bảo hộ, thật sự rất uy phong.

Có điều hai mắt Trần Dung vẫn đang trần trần mở to.

Trên đường, thỉnh thoảng có người chạy tới nơi này. Mỗi người thấy có sự phô trương lại nhìn ngó xe ngựa của Trần Dung, nhưng đối với dấu hiệu trên xe ngựa của nàng lại cảm thấy nghi hoặc.

Trong đó, có mấy kẻ sĩ tuổi trẻ tuổi trẻ nhìn không chuyển mắt vào rèm xe, khe khẽ nói nhỏ: “Là huyện chủ nhà ai vậy?”

“Nếu là người dụ ngoạn, thì có thể thử tiếp cận.”

Mới nói đến đây, một nữ tướng ăn mặc như thiếu niên tú lệ cười ngửa trông nhìn mấy người kia: “Dụ ngoạn ư? Sống làm huyện chủ, tự nhiên hưởng hết mọi việc tốt đẹp mỹ nhân trên thế gian này, còn phải ngoạn ngoạn nghe lời một nam nhân ngu dốt sao, thật sự là sống uống phí.”

Mấy người vừa thấy, lập tức cúi đầu xuống, đối với nàng ta cung kính hành lễ. Trong xe ngựa kia không biết là ai, nhưng người đang giục ngựa phi thẳng về phía trước này chính là huyện chủ chân chính.

Sau khi nữ tướng răn dạy vài câu, đảo mắt nhìn về phía xe ngựa của Trần Dung, hí mắt một hồi, nàng ta nhún mày, vô cùng ngạc nhiên.

Nàng ta hét to: “Là Quang Lộc đại phu Hoàng Vận Từ sao?” Gọi tới đây, mặt của nàng ta đen lại: “Bệ hạ thật sự hồ nháo, một nữ nhân nghèo hèn, vậy mà cũng ngênh ngang trở thành người trong chúng ta.”

Tiếng quát của nữ huyện chủ này không nhỏ, áp đảo tiếng ồn ào náo động của mọi người.

Mọi người đồng thời ngẩng đầu, nhìn về phía xe ngựa của Trần Dung.

Nhìn ngắm, chỉ trò, có điều nằm ngoài dự kiến của Trần Dung là không có ai lớn tiếng quát mắng, thậm chí ngay cả lời khó nghe cũng không có mấy người. Nàng không biết, thời gian này tuy nàng có khổ sở, nhưng ở trong mắt người ngoài, nàng giao hảo đều là người đứng đầu như hoàng đế cùng Lang Gia Vương Thất. Có câu vật hợp theo loài, người bên cạnh nàng đều là người có quyền thế nhất trong thành Kiến Khang, vì vậy, nàng ở trong mắt mọi người cũng là một kẻ rất có quyền thế.

Đoàn xe chậm rãi đi qua.

Trong sự chỉ trích nghị luận của mọi người, nhóm tinh vệ nhận được ý chỉ của hoàng đế, cố ý đi rất chậm, cứ như vậy, đoàn xe của Trần Dung tựa như nam châm dính vào sắt, hấp dẫn càng nhiều người tới vây quanh.

Một phụ nhân mập mạp chen chúc trong đám người, mồ hôi đổ như mưa nhìn tình cảnh này. À kéo ống tay áo của một tráng hán ở phía trước, mang theo mặt cười hỏi: “Vị huynh đài.” Trong lúc tráng hán kia không kiên nhẫn liếc nhìn xem thường, ả lắp bắp nói: “Vừa rồi đoàn người nói, trong xe ngựa là ai vậy?”

Sau khi mơ hồ nghe xong, thật sự không tin vào lỗ tai của mình, liền nhịn không được hỏi lại.

Tráng hán kia cũng chỉ là thứ dân, hán giống như đại đa số thứ dân khác, đối với quý tộc trời sinh có sự kính sợ. Hắn hăm mộ, sùng kính nhìn xe ngựa Trần Dung trả lời: “Kia là Quang Lộc đại phu Hoàng Vận Từ mà hoàng đế thân phong. Chắc chắn, người này thật sự là sinh ra có mạng quý nhân, người xem nàng chỉ là một phụ nhân, vậy mà chỉ chớp mắt vừa có thôn trang lại vừa có ruộng tốt, còn có tinh vệ tùy tùng bảo hộ. Thật sự phong quang mã.”

“Hoàng Vận Từ tiên cô?” Phụ nhân mập mạp hét ầm lên.

Tiếng hét này quá chói tai, khiến mọi người quay đầu nhìn chằm chằm ả. Phụ nhân mập mạp vội vàng cười theo, cúi đầu khom lưng một lúc, mới làm cho mọi người thu hồi ánh mắt.

Thở phì phì, phụ nhân kia ngơ ngác nhìn đoàn xe càng đi càng xa, cơ thịt trên mặt béo múp co giật vài cái.

Đột nhiên, ả hung hăng vả cho mình một cái, “Bốp –” trong tiếng vang thanh thúy, phụ nhân mập mạp vừa tức vừa hận khẽ nói: “Đánh chết kẻ có mắt không trông ngu xuẩn này, bà đánh chết kẻ không biết tốt xấu này, nếu lúc trước khi nàng vừa tới Kiến Khang, người đừng nghĩ tới mấy bữa cơm kia, đối với nàng ngọt nhạt một chút cũng sẽ không chặt đứt quan hệ này, mãi mà nàng mới quay lại, người không đề cập tới hai cửa hàng, cùng nàng nói chuyện phiếm, cũng sẽ không đến mức như vậy.”

Ả càng mắng càng hận, càng nói thầm càng thấy khổ sở. Trơ mắt nhìn Trần Dung tiền hô hậu ủng, hận không thể chạy đến phía trước đoàn xe, quỳ gối trước mặt Trần Dung cầu xin.

Nhưng cuối cùng ả vẫn không dám, ngay ngày hôm qua, ả còn đem chuyện Trần Dung can thiệp vào phu thê hai người cho đám quý nhân nghe.

Trong lúc phụ nhân mập mạp thống khổ, một văn sĩ gầy yếu vội vàng chạy tới, hắn hết nhìn đông tới nhìn tây một lúc, thấy được phụ nhân mập mạp, vội vàng chạy tới, kéo ống tay áo của ả.

Phụ nhân mập mạp đầu tiên là không kiên nhẫn hất ống tay áo, thấy vẫn bị kéo liền quay đầu lại.

Thấy là Tam đệ nhà mình, phụ nhân mập mạp trừng mắt hỏi: “Chuyện gì mà hoang mang rối loạn như thế?”

Văn sĩ gầy yếu mang theo mặt khổ, theo động tác của hắn, phần trắng phủ trên mặt là tả rơi xuống. Hắn nặng nề mà kéo ống tay áo của tỷ tỷ, bối rối kêu lên: “Không tốt không tốt, ôn sinh kia để lại một tờ hưu thư rồi không thấy đâu nữa.”

“Hưu thư?” Phụ nhân mập mạp nhảy dựng lên cao ba trượng, hét to: “Hưu thư gì?”

Tiếng hét này rất chói tai, lại khiến người bốn phía trợn mắt nhìn, nhưng mà phụ nhân này không còn tâm trí để ý, hãy còn truy vấn không ngớt.

Văn sĩ gầy yếu kia oán hận kêu lên: “Hư thư gì nữa? Không phải là thư bỏ tỷ sao?” Hấn trừng mắt nhìn phụ nhân tức giận đến mức mặt mũi xanh mét, kêu lên: “Đều là tại tỷ, ngay cả nam nhân cũng không giữ được. Thật vất vả muội từ nhà hấn trở nên đại phú đại quý, ngay cả chén trà tỷ cũng không được uống.”

Dù là ở thời đại nào, dù người nọ là nam hay là nữ, sau khi hấn độc lập có được điền sản thôn trang và hộ vệ thì sẽ trở thành hào cường một phương. Bởi vậy, phú quý này, ở trong mắt thứ dân, so với bất cứ phong hào gì mới thật sự là đại phú đại quý.

Không đợi hấn chỉ trích xong, phụ nhân mập mạp như mèo bị giật đuôi, hét to một tiếng chạy về nhà. Á vừa thét to vừa nói: “Đáng chết, hấn thật to gan, hấn thật to gan mà.” Giọng vừa vội vừa giận, thật sự không thể tin nổi.

Văn sĩ gầy yếu kia thở hồng hộc chạy ở phía sau, nghe vậy chầm chọc kêu lên: “Hấn đương nhiên là có lá gan, hấn còn ôm con của tỷ đi, cũng mang theo thiếp thất rồi.”

“Cái gì?”

“Mau, đuổi theo hấn.”

“Đuổi theo, không biết hấn đi đâu, không có ai nhìn thấy cả.”

“Không có ai nhìn thấy ư? Lão nương chạy đến đạo quan đó nào loạn.” Phụ nhân mập mạp kêu gào đến đây, nghĩ đến một trăm tính vệ hoàng gia vừa rồi đi theo phía sau Trần Dung mà run rẩy cả người.

Ở bên cạnh á, văn sĩ gầy yếu kia vội vàng nói: “Không thể nào loạn, sẽ chết người mất.” Thân là quý tộc, chưa từng có ai nói đạo lý với thứ dân, thấy không vừa mắt đều có thể chém giết, huống chi là tự động đến gây sự?

Như chính hấn, nếu không nhờ thân thế của nam nhân vô năng kia, thì làm sao xứng mặc loại quần áo văn sĩ này? Dù vậy, quần áo văn sĩ này của hấn cũng chỉ có thể để khoe khoang ở trong đám thứ dân, về phần nói đến xuất sĩ cầu sự gì đó, hấn không phải người đọc sách trong sĩ tộc, ngay cả chuột chạy qua đường, gặp một thì cũng chửi một.

Cũng bởi vì như thế, những năm gần đây, Tam đệ của Trần gia Đại tẩu này vẫn khinh thường làm những việc mà thứ dân hay làm, mà cũng không làm được chuyện không thuộc về thứ dân, chỉ có thể chơi bời lêu lổng qua ngày.

Tam đệ cuối cùng vẫn có chút mưu ma chước quỷ, hấn chuyển đôi mắt, nói: “Đừng nóng vội, Một tiểu lang là do chính tỷ sinh hạ, chỉ cần tìm được con, còn sợ không có nước trà để uống sao?”

Lời này vừa thốt ra, Trần gia Đại tẩu trở nên bình tĩnh, á dừng chân, chống đầu gối thở phì phò, gật đầu không ngừng nói được.

Đoàn xe vẫn đang chạy về phía trước.

Người vây xem càng đến càng nhiều, mà có mọi thứ liên quan đến Trần Dung, cùng với phần thưởng hoàng đế mới ban cho, cũng được đọc lên trước toàn thành.

Trong xe ngựa, đầu óc Trần Dung còn đang hỗn độn, câu nói hoàng đế cho phép nàng nuôi nữ thiếu niên vẫn vang lên không ngừng.

Hoàng đế nói cũng đã nói, nhưng khi hoàng đế rõ ràng bật thốt ra câu này với mình thì vô cùng đắc ý, lại để người ta đem lời viết rõ trên thánh chỉ.....

Lúc này, một giọng nữ quen thuộc bay vào trong tai nàng: “Không có khả năng, nàng dựa vào cái gì chứ?”

Giọng nói này cũng không lớn, nhưng rất quen thuộc, kể cả giữa trăm ngàn người vẫn lọt vào tai Trần Dung. Trần Dung vén lên một góc, theo tiếng nhìn lại.

Ánh mắt tìm kiếm trong đám người, tức thì, Trần Dung trông thấy phụ nhân mảnh mai đứng ở trong góc kia. Giờ phút này khuôn mặt nàng ta tái nhợt, trong mắt rung rung, ánh mắt thống hận, không dám tin, tức giận muốn chết nhìn về phương hướng của nàng ta.

Là Trần Vi.

Sao lại đến đây, Nhiệm Mẫn vẫn chưa rời khỏi Kiến Khang sao? Trần Dung cảm thấy trong lòng căng thẳng, khẽ nhíu mày.

Ở bên cạnh Trần Vi là mấy người Trần Kỳ, giờ phút này, các nàng đều hâm mộ, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn chằm chằm xe ngựa của Trần Dng.

Trần Kỳ mở to mắt nhìn, nhìn không được quá dị kêu lên: “Chẳng lẽ, nữ lang quy củ còn không bằng tiện nhân không biết cao thấp, không biết cảm thấy thẹn này sao?”

Lúc này, lời nàng ta vừa thốt ra, mấy người đồng thời kéo cánh tay nàng ta, bên cạnh, cũng có một số người vội vàng cách xa nàng ta một chút, sợ một khi có ai trách tội, sẽ giống như cá trong chậu chịu tội chung.

Trần Thiên trừng mắt nhìn tỷ tỷ, thấp giọng kêu lên: “Tỷ, tỷ điên rồi sao? Hiện tại Trần Dung này là tâm can bảo bối mà bệ hạ cùng Vương Thất đồng thời coi trọng, dù tỷ muốn chết cũng đừng kéo gia tộc theo.”

Trần Thiên miệng nói gia tộc, cũng không phải là Trần thị Toánh Xuyên, mà là Trần thị ở Nam Dương. Lúc này vừa tới Kiến Khang, các nàng mới phát hiện, ở Kiến Khang quả nhiên là quý tộc nhiều như châu, vương tôn đầy ngoài đường. Đích nữ như các nàng, nếu là Trần thị ở Toánh Xuyên thì vẫn có địa vị, nhưng với nhánh hệ của các nàng, vậy thì không đáng để nhắc tới. Ít nhất, người ngồi trong xe ngựa đi đây đường, nếu bàn về tư cách, mười người thì có đến tám người thân phận ở phía trên các nàng, cần phải hành lễ.

Mà quan trọng hơn là, ngay cả trong cùng một gia tộc, cũng phải bàn về tài lực hùng hậu, bản sự cao thấp mà sắp xếp số ghế. Các nàng đi về phía nam, của cải không tính là hùng hậu, điền sản lại không có gì. Tính ra, cũng phải đến một chỗ cách rất xa Kiến Khang mới có thể mua một ít điền sản và cửa hàng.

Không thể so sánh với hùng hậu tài lực của gia tộc bản địa, bản sự lại bình thường, trong những ngày này, so với lúc trước ở quê hương thì không thể sánh bằng.

Trần Thiên hâm mộ nhìn chằm chằm Trần Dung trong xe ngựa, nói: “Có nghe hay không? Bệ hạ trả lại cho nàng một ngàn mẫu ruộng tốt. Chắc chắn, ngàn mẫu ruộng tốt, cả đời nàng cho dù ăn chơi mỗi ngày cũng xài không hết.”

Một nữ lang khác cũng nói: “Đúng vậy, còn cho phép nàng nuôi mã thiếu niên gì đó, đây không phải cho phép nàng có hậu thế để tiếp tục số điền sản này sao? A Dung này, sao nàng ta lại có phúc khí như vậy chứ?”

Trần Kỳ cũng chặc lưỡi thầm thì nói: “Một người hèn mọn như thế, chẳng những có điền sản có thôn trang, còn được thánh lệnh cho phép nuôi dưỡng mã thiếu niên? Rõ ràng là đạo cô đã thất thân, không có ai muốn, dựa vào cái gì có thể phong quang khoáng hoạt như vậy?” Trong giọng nói biểu lộ sự hâm mộ.

Nàng ta thầm thì đến đây, chuyển sang nhìn Trần Vi một bên sợ hãi rụt rè, yếu nhược, bật cười nói: “A Vi, người trong xe ngựa là người trước kia ngay cả muội cũng có thể dẫm nát dưới lòng bàn chân đó. Nhưng hiện tại muội xem người ta đi, nàng có thiên tử đương triều chống đỡ, là người của trường tử Lang Gia Vương thị, mà muội thì sao, đánh mất mặt mũi tự nạp mình làm thiếp. Xi — làm một thiếp thất còn bị người ta chán ghét, muội cũng thật vô dụng. Ta nói A Vi nha, lần này sao muội không khóc nháo với với phu chủ muội để cùng rời đi vậy?”

Lời này vừa dứt, tiếng cười nổi lên bốn phía. Trần Vi chỉ cố gắng nhịn không cho nước mắt rơi xuống mà nghẹn ngào.

Nàng ta vừa lau lệ vừa phẫn hận trừng mắt nhìn xe ngựa của Trần Dung, nghiêng răng nghiêng lợi. Đối với Trần Vi mà nói, nàng ta thật sự không rõ. Rõ ràng lúc trước, A Dung đã mất thân xử nữ, Vương Thất lại không cần nàng, phu chủ nhà mình đá nàng ra xa. Ngay lúc đó nàng chật vật không chịu nổi, hừ, nàng còn xông ra giữa loạn quân muốn chịu chết.

Lúc ấy bản thân cao hứng cỡ nào, trên đời này, chẳng lẽ còn có chuyện nào vui vẻ hơn so với việc nhìn thấy tình địch của mình từ trên trời rơi thẳng xuống vùng bùn đây?

..... Sao thế sự lại biến đổi nhanh như vậy? Chỉ bằng bộ dạng tao mị của mình mà nàng liền thông đồng với hoàng đế? Còn khiến hoàng đế cùng Vương Thất không tranh không đoạt, đồng thời bảo hộ nàng ta nữa?

Thế đạo rốt cuộc làm sao vậy? Một nữ nhân tạo mị diễm tục, vậy mà có thể thuận lợi từng bước thăng chức, nàng ta thật sự không rõ, thật sự cảm thấy tuyệt vọng với thế đạo này.

Xe ngựa của Trần Dung một đường dạo chơi, lúc nàng đi tới bên ngoài Thanh Vân trang đã là buổi chiều.

Triển khai thánh chỉ, dưới sự bảo hộ của một trăm tinh vệ bước vào Thanh Vân trang, Trần Dung đã là phong quang vô hạn.

Thanh Vân trang này khá thoáng đãng. Nó trước kia cũng là thôn trang của đại thế gia, sau khi thế gia kia lụn bại thì bị hoàng thất thu hồi. Bên trong có tầm 30 40 phòng ốc, mỗi ba bốn phòng ở lại tạo thành một sân viện. Sân có tường vây, có hoa có vườn.

Khắp nơi đều là lầu các tinh mỹ làm từ gỗ, tiểu kiều lưu thủy, núi giả liễu rủ, không một chỗ nào không lộ ra vẻ tinh xảo của vùng Giang Nam.

Toàn bộ thôn trang cũng không tính là lớn nhưng nếu để chứa cũng đủ cho 150 người. Bài bố, trang trí trong đó có thể thấy được tâm tư lý thú. Bởi vì vẫn có người canh giữ, sửa chữa, trong ngoài thôn trang đều rất sạch sẽ.

An trí một trăm tinh vệ xong, tiền sử già đi, Trần Dung phái người gọi đám người Bình ầu và Thượng tầu, bản thân đang định đi dạo một vòng quanh thôn trang, thuận tiện bình ôn suy nghĩ hỗn loạn, ngoài cửa truyền đến một tiếng kêu to: “A Dung.”

Trần Dung ngừng chân, quay đầu lại.

Nàng đối diện là gương mặt tú lệ động lòng người của Tôn Diễn. Nhìn thấy cậu, hai mắt Trần Dung sáng ngời, ba bước cũng thành hai chạy qua, liên tục kêu lên: “Mau vào, mau vào đây.”

Tôn Diễn không động đậy.

Cậu đỏ mặt, có chút ức giận, cũng có chút rầu rĩ trừng mắt nhìn Trần Dung, hạ giọng oán hận kêu lên: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy?”

“Chuyện gì là sao?” Trần Dung không hiểu rõ.

Tôn Diễn trừng mắt nhìn nàng, quát khê: “Muội nghe một chút những người đó đang nói cái gì?”

Trần Dung ngẩn ra, quay đầu nhìn lại.

Ở bên ngoài đường, còn có đám nhân sĩ nhân tản quần tam tụ ngũ. Bọn họ thấy Trần Dung, không khỏi khê hừ ra tiếng. Có một hán tử diện mạo đáng khinh lại dất cổ họng kêu lên với nàng: “Tiên cô phong lưu vô cùng, chỉ chớp mắt đã có mĩ thiếu niên tự tới nhờ vả rồi sao?”

Người này nói xong lại vô cùng hăm mộ nhìn về phía Tôn Diễn. Người bên cạnh hắn vội vàng quát khê: “Chớ có nói bậy. Huynh đừng nhìn xe ngựa của tiểu lang này không có dấu hiệu, hắn có phong tư, cử chỉ ung dung, tất nhiên là đệ tử thế gia.”

Trong lúc hai người hồ ngôn loạn ngữ, Trần Dung rõ ràng phát hiện lúc nàng nhìn quanh, có mấy thiếu niên với ngũ quan diện mạo đoan chính, khi đón nhận ánh mắt của mình, lại đưa mắt lúng liếng, tươi cười nịnh nọt muốn nàng chú ý.

Trần Dung cả kinh, nhanh chóng thu hồi ánh mắt, vươn tay cầm ống tay áo của Tôn Diễn kéo vào trong trang.

Vừa vào đại môn, nàng đã ra lệnh: “Đóng cửa, mau đóng cửa.”

“Vâng.”

Trong lúc cửa đóng lại, còn có tiếng thờ dài vang lên.

Trần Dung đưa lưng về phía cửa lớn, thở ra một hơi. Sau đó, Trần Dung dùng tay áo che miệng, cúi đầu cười trộm.

“Muội còn cười?”

Tôn Diễn cực kỳ căm tức, cậu trừng mắt nhìn nàng, bất mãn kêu lên: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao mới nửa ngày không gặp, vừa đến nơi, đã bị người ta nói là nhập mặc chi tâm của muội vậy?”

Cậu rất tức giận, nắm tay thành quyền vung trước mặt Trần Dung, nghiêng răng nghiêng lợi kêu lên: “Muội còn cười, cười Tôn Diễn đường đường là trượng phu, mới chỉ chớp mắt đã trở thành tiểu bạch kiểm muội nuôi dưỡng, muốn nịnh cũng không thể nịnh nổi.”

Trần Dung lấy tay áo che miệng, sau khi ngừng cười, mở to mắt nhìn Tôn Diễn kêu lên: “Là chuyện gì xảy ra, dọc theo đường đi không nghe thấy người ta nói sao? A Dung được bề hạ ban thưởng mà.”

Nàng khoanh hai tay trước ngực, ngẩng đầu ưỡn ngực, học bộ dạng kiêu ngạo của nhóm công chúa, một bên đi qua đi lại, một bên đắc ý nói: “Bề hạ nói, hắn thấy ta thật sự là thuận mắt, liền đem thôn trang, rồi ngân mẫu ruộng tốt trên danh nghĩa của thôn trang đều thưởng cho ta, đúng rồi, còn có một trăm tinh vệ.” Mặt nàng đỏ hồng, nhìn không được khanh khách cười nói: “Bề hạ còn nói, cho phép ta nuôi dưỡng mĩ thiếu niên.”

Đi được mấy chục bước, Trần Dung thật sự không nhịn được cười vui ra tiếng. Nàng xoay người, cũng không cố kỵ sắc mặt Tôn Diễn càng ngày càng khó coi, chạy đến trước mặt cậu, cầm lấy ống tay áo cậu nói: “Tôn Diễn, hiện tại huynh đã trở lại, thôn trang này của ta không cần mượn lực của Vương gia nữa. Huynh an bài một vài người ở đây, thuận tiện cũng chuẩn bị quân sự và quân sự cho một ngân mẫu ruộng tốt kia đi.”

Nhìn thấy Tôn Diễn liếc mắt xem thường không thèm quan tâm đến mình, Trần Dung tươi cười, nàng dùng hai tay nắm lấy ống tay áo cậu, một bên vung vẩy, một bên nũng nịu nói: “Được rồi, được rồi, đừng tức giận nữa. Huynh vẫn là huynh trưởng mà, thật là.”

Tôn Diễn nghe thấy nàng chịu thua, lúc này mới cúi đầu nhìn về phía Trần Dung.

Nhìn gương mặt nàng cười vui vẻ, Tôn Diễn cẩn thận suy nghĩ. Cậu và nàng đều biết, tuy rằng thân phận của cậu không tầm thường, nhưng ở trong thành Kiến Khang dù sao cũng chỉ là khách ngoại lai, vừa không có phụ mẫu trưởng bối giúp đỡ, lại không có đội hình nô bộc mạnh mẽ có năng lực, trong gia tộc, thời điểm cậu có quyền lên tiếng thật đúng là không nhiều lắm.

Tại đây trong thành Kiến Khang đất tắc vàng, cậu muốn đứng vững thật đúng là cần trợ lực. Mà hiện tại, ngân mẫu ruộng tốt của Trần Dung chính là trợ lực đó.

Trần Dung cười khanh khách nhìn cậu, nhẹ nhàng nói: “A Diễn, đang ở thời chiến tranh, có trợ lực phía sau rất quan trọng. Về sau huynh cứ thế ở lại thành Kiến Khang được không?” Nàng nghiêm mặt, ôn nhu tín nhiệm nhìn cậu: “Huynh ở lại thành Kiến Khang, chúng ta có thể kinh doanh, nếu vừa kiếm được nhiều tiền, lại được nhóm danh sĩ tán thành, đối với tướng quân các huynh mà nói, không phải là một trợ lực lớn sao?”

Đối với việc kinh doanh, Trần Dung cũng có một chút kiến thức. Nàng có thể giống như hai lần trước, vận chuyển lương thảo đến nơi chiến loạn, lại theo chiến loạn thu thập vàng bạc mang về.

Tiếp đó, nàng đối với thiên hạ đại thế, cùng với đại sự sắp sửa phát sinh ở thành Kiến Khang sau mười mấy năm đều hiểu rõ trong lòng bàn tay – hoàn toàn có thể lợi dụng triệt để, chút văt và chỉ là việc nhỏ.

Trước kia, nàng không có căn cơ, có tài cũng không làm gì được, hiện tại nàng có ngọc bội ‘Như trầm thân lâm’, có thể gia đệ tử như Tôn Diễn tương

trợ, rất nhiều việc đều là có tương lai.

Càng nghĩ, hai mắt Trần Dung càng tỏa sáng.

Bởi vậy, nàng nắm ống tay áo của Tôn Diễn rất chặt. Nàng chỉ là một tiểu nữ tử, tuy rằng tâm hận người Hồ, cũng bức bối vì triều đình không dám tranh đấu với người Hồ. Nhưng nàng vẫn không muốn bằng hữu tốt duy nhất này xông lên chiến trường, đi một chuyến lại một chuyến mà sinh tử không rõ.

Tâm sự của Trần Dung, sao Tôn Diễn lại không hiểu?

Cậu đối diện với hai mắt khát vọng chờ mong của nàng, nhin không được nhếch miệng cười.

Nghiêng đầu, Tôn Diễn gật mạnh một cái: “Coi như muối thức thối, biết ta là huynh trưởng của muối.”

Nói tới đây, cậu bỏ tay Trần Dung ra, đi về phía trước. Được vài bước, Tôn Diễn mới trả lời: “Cho ta thời gian suy nghĩ rồi trả lời muối, được không?”

Trần Dung biết tính cách của cậu, liền lên tiếng đáp.

Hai người sóng vai mà đi, Trần Dung kể lại đối thoại với hoàng đế trong cung ngày hôm nay cho cậu nghe.

Kể xong, nàng quay đầu nhìn về phía Tôn Diễn, nghiêm túc nói: “Khi bệ hạ nhắc tới huynh và Nhiễm tướng quân, ngữ khí không hề thân thiện. A Diễn, rất nhiều việc, không thể vội vã ở Kiến Khang.”

Nàng đang muốn khuyên bảo.

Tôn Diễn mỉm môi gật đầu, lạnh giọng nói: “Ta cũng không có ý nghĩ động chạm đến bệ hạ.”

Cậu nói tới đây, cũng không muốn nói thêm gì, lập tức vung tay áo, kêu lên: “Đàm luận mấy chuyện này làm gì? Mang rượu tới, mang rượu tới.”

Trần Dung tà nghệ nhìn cậu, thản nhiên trả lời: “Không có rượu.”

Tôn Diễn ngần ra, lập tức nhớ ra nàng vừa mới chuyển đến đây, ngoài một trăm tinh vệ, toàn bộ sân viện chỉ có một mình nàng, làm sao có rượu?

Lập tức, cậu ha hả cười, phát tay áo nói: “Được, ta an trí nhân thủ cho muối.”

Dứt lời, cậu xoay người bước đi.

Đại môn vừa mở ra, một chiếc xe ngựa chạy thẳng đến.

Xe ngựa chạy đến trước mặt hai người mới dừng lại. Rèm xe phát lên một cái, một phong thư đưa tới tay Trần Dung, trong xe ngựa là giọng nói trong trẻo của một văn sĩ truyền đến: “Đây là Thất lang nhà ta đưa cho tiên cô.” Nói dứt, xe ngựa quay trở về.

Trần Dung cúi đầu xuống, chậm rãi mở ra phong thư kia, mặt trên chỉ có một câu: “Bên bờ sông, tại đình Lưu Nguyệt, nguyện cùng khanh khanh chơi thuyền giữa dòng, hóng gió ngắm trăng, uống rượu Thanh Vân.”

Tôn Dung cũng ghé qua nhìn, lập tức ha hả cười, cậu kêu lên: “Tiểu tử Vương Thất này tức giận. Ha ha, còn nói cái gì mà uống rượu Thanh Vân, ha ha, A Dung, đây mới thật sự là nhập mục chi tâm của muối đó.” Cậu nói tới đây, có vẻ vui sướng khi người gặp họa, không khỏi chấp hai tay sau lưng, cất tiếng cười to. Hôn nữa, cậu càng cười càng cao hứng, càng cười càng vang dội, truyền ra xa xa, khiến người qua đường liên tiếp ngoái đầu nhìn lại

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Khác lạ

Trần Dung nhìn chăm chăm chữ trên phong thư kia một lúc lâu, cuối cùng vẫn quay đầu nói với vài tinh vệ: “Các người đi theo ta.”

“Vâng.”

Tôn diễn thấy nàng để ý như vậy thì cười nói: “A Dung cẩn thận quá.”

Trần Dung vung tay lên, ý bảo xe ngựa đỗ đến bên này, rồi nói với Tôn Diễn: “Không phải cẩn thận, ngày đó ở Nam Dương đã có người giả danh nghĩa chàng mời ta xuất môn.”

Tôn Diễn ngần ra, hỏi: “Là ai làm?”

Trần Dung lắc lắc đầu, nói: “Không biết.” Dừng một chút, nàng cười nói: “Lúc ấy ta đắc tội cũng chỉ có một nhà Trần Nguyên, hẳn là bọn họ.”

Tôn Diễn cau mày: “Đại sự như thế sao có thể không biết? Đúng rồi, cả nhà Trần Nguyên kia cũng đến Kiến Khang đúng không? Ngày mai ta đi hỏi một câu.” Cậu cũng đã gặp qua đám người Trần Nguyên, bọn họ hiện tại vô cùng nghèo túng, với địa vị của Tôn Diễn muốn thăm dò, chỉ cần phải một phó dịch cũng đủ rồi.

Trần Dung gật đầu. Lúc này xe ngựa của nàng đã tới gần, Trần Dung nhảy lên xe, thấy vậy, Tôn Diễn cũng trèo lên xe ngựa của mình.

Tay nắm trên càng xe, Tôn Diễn quay đầu nhìn về phía Trần Dung, nói: “A Dung, tẩu tử kia của muội.” Cậu nói với giọng nghiêm túc: “Loại người này là tiểu nhân lòng tham không đáy, nếu ả còn dám chọc giận muội, ta sẽ ra tay khiến cho ả kinh sợ.”

Trần Dung vừa mới ngồi ổn, nghe vậy không khỏi chuyển sang nhìn Tôn Diễn, nàng chậm rãi nhoen miệng cười. Nụ cười này mang theo ảm áp cùng cảm kích phát ra từ nội tâm, Tôn Diễn ngưng ngừng, cậu xoa xoa cái gáy, thả người nhảy vào trong xe ngựa.

Hai người rẽ đường rời đi.

Trần Dung đi chưa được trăm bước, đám người Bình ầu và Thượng tẩu đã đuổi tới. Từ xa nhìn thấy nàng, chúng phó đều chạy tới kêu lên: “Nữ lang, nữ lang”

Trần Dung ngẩng đầu, nhìn thấy bọn họ rung rung lệ thì không khỏi buồn cười hỏi: “Sao vậy?”

Thượng tẩu vái chào nàng thật sâu, run giọng nói: “Chúc mừng nữ lang.” Lão lại hướng tới phương hướng hoàng cung vái lạy, run giọng nói: “Tạ long ân của bệ hạ.”

Khi Thượng tẩu hành lễ, đám người Bình ầu cũng vội vã làm theo.

Trần Dung nhìn gương mặt bọn họ kích động vui vẻ, liếc mắt một cái thấy ánh mắt ở bốn phía thỉnh thoảng liếc nhìn, vội vàng nói: “Được rồi, trở về phủ rồi nói sau.”

“Vâng.”

Thấy Thượng tẩu đánh xe ngựa tới gần, Trần Dung khẽ nói: “Tiền tài, tìm cơ hội lấy ra hết đi.”

Thượng tẩu hiểu được, nữ lang nhà mình hiện giờ đã khác, đi đâu cũng phải dùng tiền. Lão vội vàng gật đầu xác nhận.

Lúc này, Bình ầu ở xe ngựa phía sau gọi: “Nữ lang.”

Trần Dung nhìn về phía bà.

Bình ầu dựa sát vào nàng, nhỏ giọng nói: “Nữ lang, lang quân cùng tiểu lang quân tìm tới đây.” Trong khi Trần Dung mở to mắt, bà nhẹ nhàng nói: “Lang quân đã bỏ ác phụ kia rồi.”

Một câu thốt ra, Trần Dung nở nụ cười.

Bình ầu vội vàng nhắc nhở: “Nữ lang, nô sợ ác phụ kia sẽ không dễ dàng bỏ qua nên đã an trí lang quân ở trong đạo quan rồi.”

Trần Dung nghe vậy, cười lạnh lùng, nói với vẻ vô tình: “Cũng chỉ là kẻ vô lại, có gì đáng sợ chứ?” Cho tới bây giờ nàng cũng không phải người thích gây chuyện thị phi, ác phụ kia mà an phận thì thôi, nếu dám can đảm náo loạn, xem ả có mấy cái mạng.

Bình ầu khoái hoạt đáp: “Đúng vậy, nữ lang nhà ta là loại người nào chứ, sẽ không sợ ả đâu.”

Bà nói tới đây lại thỏa mãn nhìn Trần Dung, thầm nghĩ: Nữ lang được bệ hạ coi trọng, chẳng những ban thưởng điền sản thôn trang, thậm chí còn cho phép thân là đạo cô mà có thể nuôi dưỡng mi thiếu niên. Chẳng phải là nữ lang có thể có hậu thế để kế thừa tài phú sao?

Nữ lang sẽ có hậu thế của mình, đối với hạ nhân như Bình ầu mà nói, đó là việc cực kỳ tốt đẹp. Trong suy nghĩ của bọn họ, trên đời này, phu chủ không thể đáng tin bằng con cái, nữ lang chỉ cần có con bằng thân dưỡng lão, nàng có gả đi hay không, có trượng phu hay không thì có gì liên quan?

Lúc này, Bình ầu rất vui mừng vì trước đó nữ lang đã giữ vững suy nghĩ của nàng. Nếu nàng gả cho người ta rồi, cho dù là làm quý thiếp của Vương Thất, vinh hiển cũng không có phong quang như ngày hôm nay.

Trần Dung liếc mắt, nhìn thấy chúng phó đều cười toe toét, khoe miệng không khỏi cũng cong theo.

Có điều chính nàng lại không thể cao hứng như bọn người hầu: Xưa nay làm bạn với vua như chơi với hổ, địa vị hiện tại của nàng vốn không bền chắc như trong suy nghĩ của bọn họ.

Trần Dung dẫn hạ nhân trở về phủ, sau khi giới thiệu với đám tinh vệ, lại giao cho chúng phó làm các chuyện thì tiếp tục mang theo mười tinh vệ chạy tới bên bờ sông tay áo phong chi tuyền.

Xây ra chút việc nên đến hơi trễ, thái dương đã xuống núi, sương đêm bắt đầu bao phủ trời đất.

Ở Kiến Khang, cho dù thiên hạ hỗn loạn ra sao thì nó vẫn luôn thái bình. Bởi vậy, rõ ràng bốn phía bấp bênh, người nơi đây hưởng lạc đã thành thói quen. Đặc biệt đêm vừa xuống, lại là lúc cuồng hoan.

Trên ngã tư đường, khắp nơi đèn đuốc sáng trưng, ngay cả trên cầu gỗ, trong nước sông cũng bập bênh đèn lồng, trên bầu trời không sao thì sẽ có đèn Không Minh làm đẹp trong đó.

Dưới ánh đèn đuốc vô số, là người người quần áo hoa lệ thơm hương, ngựa xe như nước.

Xe ngựa của Trần Dung chậm rãi chạy trên đường, lắng nghe tiếng người nói bốn phía, thường thường đón nhận một hai ánh mắt, nàng đột nhiên phát hiện bản thân đã quá lâu không trải qua sự yên tĩnh này.

Xe ngựa chạy ra khỏi ngõ nhỏ của Thanh Vân trang, bắt đầu tiến vào một con phố lớn.

Phố chính phồn hoa hơn xa những con đường bình thường. Xa xa nhìn lại, đèn đuốc màu đỏ cùng mỹ nhân tiên diễm hợp thành tạo nên khung cảnh sáng bừng.

Trần Dung ngẩng đầu, đang mãi mê ngắm nhìn, đột nhiên, hai bóng đen bỗng xông ra, chắn trước xe ngựa của nàng.

Hai người kia vừa lao đến thì đã bị trường kích cản lại, chính là hai tinh vệ giục ngựa đi ở phía trước đồng thời ra tay.

Hắn quang dày đặc, một giọng nói quen thuộc, mang ý nhỉnh nọt vang lên: “Đừng, đừng, ta là tộc bá của A Dung.” Bóng đen đứng trước nói đến đây liền cất cao giọng, hướng tới Trần Dung trong xe ngựa kêu gọi: “A Dung, là ta đây. Ha ha, thời gian này muốn gặp con thật là khó mà.”

Đúng là giọng của Trần Nguyên.

Trần Dung ngẩn ra, chăm chú nhìn lại. Dưới ánh mắt của nàng, Trần Nguyên lui về phía sau, giắt tay áo chấp đầy mụn vá.

Trần Dung khẽ gật đầu với hai tinh vệ, sau khi bảo bọn họ hạ trường kích xuống, nàng nhủ lại đôi mày thanh tú, thân nhiên, lạnh lùng nhìn chằm chằm Trần Nguyên và Trần Tam lang, rồi hỏi: “Không biết Trần công tiến đến có gì chỉ bảo?”

Nàng không gọi Trần Nguyên là bá phụ.

Trần Nguyên nghe vậy, cơ bắp trên mặt giật giật, hắn cũng không muốn tốn hơi thừa lời, tươi cười lại càng thêm nhỉnh nọt. Trên thực tế, Trần Dung bây giờ còn là người xuất gia, đã là người xuất gia thì không hề liên quan tới mọi tục sự nơi hồng trần, cũng không mang họ Trần nữa. Nàng không gọi hắn là tộc bá, hắn không thể chỉ trích nàng dù chỉ một câu.

Trần Nguyên tươi cười, bước đi đến trước xe ngựa của Trần Dung. Mắt thấy sắp dựa vào gần Trần Dung, Trần Dung liếc mắt một cái, hai mũi kích lạnh lẽo chắn lại, hai tinh vệ đồng thời quát: “Đứng lại.”

Hai tinh vệ này là người của hoàng gia. Tuy rằng sức chiến đấu còn chưa biết thế nào nhưng bản sự bộc lộ uy phong lại vô cùng nhuần nhuyễn, bọn họ vừa quát, rõ ràng không vang lắm nhưng lạnh lùng uy nghiêm, khiến Trần Nguyên ít khi gặp phải tình huống này mà hai đầu gối mềm nhũn, suýt nữa ngã ngồi xuống đất. Về phần Trần Tam lang phía sau Trần Nguyên, nhìn thấy đội ngũ chỉ đứng ở sau không dám tiến lên.

Nhìn thấy Trần Nguyên suýt quỵ xuống, trên mặt Trần Dung không vui không giận. Nhưng đối với Trần Nguyên mà nói, một văn bối tham sống sợ chết từng nằm trong tay mình, ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh, hết sức hèn mọn, lại ngồi từ trên cao nhìn xuống, còn khiến mình thiếu chút nữa xấu mặt, nhục nhã kia như thủy triều lao thẳng tới, trong nháy mắt, làm cho sắc mặt của hắn trở nên xanh tím.

Trần Dung lạnh lùng thường thức hận ý cùng hèn mọn của Trần Nguyên, chậm rãi nâng cằm, nói với tư thế tao nhã, ngạo mạn: “Nếu Trần công không có việc gì, xin thứ cho Hoàng Vận Từ không tiếp.”

Dứt lời, nàng thân nhiên nói: “Đi thôi.”

“Chậm đã, chậm đã.” Trần Nguyên liền thanh kêu lên, lúc này, không đợi hắn mở miệng, Trần Tam lang đứng ở phía sau khẽ nói: “Phụ thân, vô dụng thôi.”

Hắn cúi đầu tiến lên, kéo ống tay áo Trần Nguyên, tiếp lời: “Vô dụng thôi, không có tác dụng gì đâu, cần gì phải chịu nhục nhã?”

Trong lúc Trần Nguyên ngẩn ngơ, xe ngựa của Trần Dung đã nghênh ngang rời đi. Nhìn cát bụi bốc lên, mặt Trần Nguyên trở nên trắng xanh, hắn cắn chặt răng, từ trong cổ họng phát ra một tiếng gầm rú nhỏ.

Một hồi lâu, Trần Nguyên nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Con cho là phụ thân nguyện ý cúi đầu trước tiện nhân này sao? Nhưng Tam lang, hiện tại chúng ta chỉ có thể cầu nàng, chỉ có thể cầu nàng thôi.”

Hắn đỏ hồng hốc mắt, phẫn hận nhìn Trần Tam lang: “Ứng Lâm vương kia có tiếng là thô bạo. Lần này con đã đắc tội với hắn, hắn thật sự sẽ không bỏ qua cho con đâu. Người Trần gia ngay cả cửa cũng không cho chúng ta tới gần, A Vi cũng không thèm liếc mắt nhìn chúng ta một cái, hiện tại chúng ta

ngoài việc cầu người này còn có thể cầu ai? Tam lang, chúng ta còn có thể cầu ai đây?”

Trần Vi có thể ở lại Trần phủ là do Trần Công Nương nể mặt Nhiệm Mẫn. Khiến cho Trần Nguyên thật sự thống hận là tộc nhân Trần Công Nương này là vì. hắn thật sự quá tuyệt tình, nói cắt đứt quan hệ liên cắt đứt triệt để ngay cả cửa cũng không cho ba người tiến vào.

Trong tiếng khàn khàn ép hỏi của hấn, Trần Tam lang cúi đầu.

Trần Nguyên trừng mắt nhìn phương hướng Trần Dung đi xa, giọng nói bình tĩnh hơn chút: “Phụ nhân này suốt ngày trốn ở trong đạo quan, đạo quan kia lại do người Lang Gia Vương thị canh giữ, chúng ta chạy qua vô số lần, ngay cả mặt cũng không nhìn thấy. Thật vất vả đứng chờ ở chỗ này gặp được nàng.”

Không đợi hấn nói xong, Trần Tam lang cúi đầu hổ thẹn nói: “Phụ thân, là con sai lầm rồi.”

Trần Nguyên vươn tay xoa đầu hấn, nói: “Không, cũng là phụ thân vừa gặp phụ nhân này thì không chế không được chán ghét trong lòng. Không trách được con.”

Dừng một chút, hấn cắn răng nói: “Sáng mai lại đến đây đi. Phụ nhân này nói thế nào cũng là một phụ nhân, thối phồng hai câu thì xong việc thôi.”

Trần Tam lang gật đầu, hai phụ tử xoay người, bước thấp bước cao đi về phía trước.

Trong lúc xe ngựa chậm rãi chạy đi, giọng nói nhẹ nhàng của Trần Dung truyền đến: “Truyền lệnh xuống, ngày sau nhìn thấy hai người này thì đuổi đi cho ta. Ta không muốn nhìn thấy bọn họ.”

Mười tinh vệ cao giọng đáp: “Vâng.”

Giọng của cả mười người chinh tề hữu lực, trong trẻo mà sang sảng, dù kiếp trước Trần Dung cũng là chủ mẫu nhà người ta, hiện tại nghe thấy vẫn không tự chủ được sinh ra một loại cảm giác cao cao tại thượng.

Nàng ngả về phía sau, lẳng lặng nhìn hai bên đường, trong lòng dần dần trở nên bình thản.

Đúng lúc này, phía trước nàng truyền đến tiếng trống trầm mà hữu lực.

Tiếng trống kia thê lương, dường như truyền đến từ trên trời cao.

Trần Dung theo tiếng đi tới.

Ngay khi nàng ngẩng đầu, trên bầu trời hoàn toàn tối như mực, một điểm, hai điểm, ..., năm sáu điểm, đèn đuốc đỏ thắm tựa như vì sao đồng thời sáng bừng lên.

Trong lúc Trần Dung có chút kinh ngạc nhìn đèn đuốc trong hư không kia, đột nhiên, mọi đèn đuốc trước mắt nàng đồng thời thấp sáng, tức thì, trong khung cảnh tối đen như mực, một tòa lầu các tạo nên từ đèn đuốc rực rỡ xuất hiện.

Trên lầu các, dưới ánh đèn, một nam tử chân dài cao gầy, tựa như tiên hạc bao trùm vân không, tuần mỹ không chê vào đâu được lộ ra dưới tầm mắt của mọi người.

Mà tiếng trống này, là do người nam tử kia đánh ra. Tiếng trống nặng nề vang lên, cơ bắp trên cơ thể người nam tử bên dưới tay áo tạo ra một loạt cử động duyên dáng.

Dù Trần Dung đã nhìn quen đám người Vương Hoàng, Tôn Diễn, lúc này trông thấy nam tử kia cũng không khỏi ngẩn ngơ. Nghe thấy trên lầu các tiếng thét chói tai cộng với tiếng hoan hô mãnh liệt, Trần Dung tò mò hỏi: “Hắn là ai vậy?”

Một tinh vệ tôn kính nhìn nam tử kia, trả lời: “Ngài ấy là đệ tử của Tà thị ở Trần Quận, Tà Hạc Đình phong lưu có tiếng.”

“Là hấn đó ư.”

Trần Dung cũng đã nghe đến. Nàng gật đầu rồi thu hồi ánh mắt.

Trong tiếng thét chói tai của các nữ tử cùng tiếng trống nặng nề, xe ngựa của nàng chậm rãi chạy qua.

Phía trước là khung cảnh phồn hoa có một không hai, Trần Dung nhìn lên trên bầu trời, thấp giọng nói: “Trách không được nhiều người hướng tới Kiến Khang như vậy.”

Tinh vệ đi ở phía bên trái nghe vậy nhếch miệng cười, trả lời: “Đúng thế, thiên hạ có mười phần tao nhã, Kiến Khang đã chiếm tám phần.”

Hắn nhìn Trần Dung, cười nói: “Nữ lang hiện tại có thân phận khác xưa, nếu có cơ hội, có lẽ có thể tiếp xúc thêm với một số nhân vật phong lưu tuấn ngạo, rồng phượng trong loài người.”

Lời này của hấn? Trần Dung liếc mắt một cái, cười mà không nói gì.

Trên đường đi, Trần Dung không hề thúc giục, mọi người liền đi thông thả, vừa đi vừa ngắm cảnh, khi tới bên bờ sông thì sắc trời đã tối muộn, trăng sáng treo trên đầu cành liễu.

“Nữ lang, đến rồi.” Bọn họ thật sự không biết nên xưng hô với Trần Dung thế nào nên học theo đám người Bình ẩu và Thượng tầu gọi nàng là nữ lang.

Đến rồi sao?

Trần Dung lên tiếng, nhẹ giọng nói: “Ta xuống dưới đi dạo một chút.”

“Vâng.”

Trần Dung nhảy xuống xe ngựa, từ từ đi về phía trước.

Đi qua rừng cây, nàng dừng chân.

Trong đình đài kia lại trống rỗng.

Nhưng mà, phía bên phải hồ nước có ánh sáng của đèn dầu nhỏ như hạt đậu.

Trong ngọn đèn nhọt nhạt thán nhiên, mông mông lung lung, một bóng người cũng mơ hồ đứng trong đó.

Gió cuộn cuộn thổi tay áo trường bào của chàng, cũng thổi lay bốn năm đóm lửa bên cạnh người chàng lên xuống rồi rạc.

Trên trời ánh trăng trong như nước, bên dưới áo trắng như mộng.

Hóa ra chàng đã sớm đến đây.....

Trần Dung dừng chân, khẽ nói: “Không sao, các người lui ra đi.”

“Vâng.”

Trần Dung đi về phía trước.

Tới bên bờ hồ, một chiếc thuyền con ở dưới chân lúc chìm lúc nổi. Trần Dung thả người nhảy xuống, cầm lấy sào trúc, hướng tới người nọ nhẹ nhàng chèo qua.

Trong nháy mắt, nàng đã tới bên cạnh chàng.

Đứng gần nhìn chàng, lần đầu tiên Trần Dung trông thấy, trên gương mặt nữ thiếu niên luôn ung dung, luôn mỉm cười này có một chút cô đơn ảm đạm.

Về cô đơn này rất mong manh rất nhẹ, lại không biết vì sao khiến trong lòng Trần Dung như bị thắt chặt.

Nàng nhanh chóng nghiêng đầu đi, một lần nữa đeo mặt nạ cho bản thân.

Trong gió đêm, y bào phát phơ, chàng nhìn mặt nước gợn sóng dưới ánh trăng, khẽ nói: “Nàng đến muộn.”

Trần Dung mím môi, một hồi lâu, nàng đang chuẩn bị nói rằng chàng cũng chưa hẹn giờ với mình thì giọng nói thanh nhuận như nước của chàng như có như không bay tới: “Đây là lần đầu tiên.”

Chàng từ từ quay đầu, trong bóng đêm, ánh mắt trong suốt rạng rỡ sáng ngời.

Chàng nhìn Trần Dung, Trần Dung lại một lần nữa từ trong ánh mắt thấy được vẻ ưu thương.

Trần Dung cắn môi thật mạnh, thấp giọng nói: “Ta.....”

Vừa thốt ra một chữ, chàng tao nhã vươn tay với nàng, nói với giọng ôn nhu chi cực, tựa như nữ nhân: “Đến đây, cùng ta du ngoạn.”

Trần Dung do dự một chút, vẫn đặt tay vào lòng bàn tay chàng.

Ngón tay mềm mại vừa vươn ra, chàng nhẹ nhàng nắm lại. Da thịt ấm áp chạm vào nhau, chàng kéo nhẹ một cái.

Trần Dung dựa theo đó nhảy sang thuyền của chàng.

Nàng vừa đứng vững, chàng đã buông tay nàng ra, quay đầu nhìn ngọn núi phía xa, khẽ nói: “Thỉnh khanh chèo thuyền cho ta.”

Trần Dung cúi đầu, xoay người cầm lấy sào trúc.

Sào trúc vừa cắm xuống đáy ra, thuyền như tên bắn lao vọt ra, trong ánh trắng sáng như bạc, từng chuỗi bọt nước bắn lên tung tóe.

Chèo được một lát, Trần Dung nhìn về phía chàng. Dường như biết nàng đang nhìn mình, chàng nhẹ giọng nói: “A Dung, có muốn nghe thổi sáo không?”

Không đợi nàng trả lời, chàng lấy ra sáo ngọc từ trong tay áo, đặt bên môi thổi lên.

Tiếng sáo lưu chuyển.

Trần Dung cúi đầu, nhìn mảnh vụn trắng sáng trong nước, cùng ảnh ngược của hai người, mỗi khi sào trúc vừa cắm xuống thì khiến ba ảnh ngược đó vỡ ra, sau đó, lại khép lại, rồi lại vỡ ra.

Giờ khắc này, trong trời đất chỉ có tiếng sáo như mặt nước thần nhiên mà đến.

Không biết hôm nay là ngày gì.

Dần dần, tiếng sáo dừng lại.

Lúc này, thuyền con đã đến giữa sông. Trần Dung ngẩng đầu, nàng nhìn thân hình kỳ tú đưa lưng về phía mình, cắn môi, thấp giọng nói: “Sao không thấy hạ nhân của chàng đâu?”

Không ai trả lời.

Trần Dung cúi đầu xuống, nàng chuyên tâm chèo thuyền. Lúc này, thuyền dần dần trôi vào trong núi, nghe hai bên núi rừng truyền tiếng côn trùng kêu rả rích, Trần Dung khẽ nói: “Bệ hạ, bệ hạ hỏi ta.”

Nàng cúi đầu, chậm rãi cười, nhẹ giọng nói: “Hắn nói, nhiều người nhắc với hắn về hôn sự của chàng.” Dừng một chút, nàng lại tự cười: “Hắn còn nói với ta, có muốn lập một thánh chỉ không, hắn chỉ cần vung bút một cái, ấn dấu ngọc tỷ, sẽ biến ta trở thành phụ nhân của Vương gia chàng.”

“Ta đã cự tuyệt rồi.”

Trần Dung ngẩng đầu nhìn chàng, ánh mắt sáng ngời, tươi cười thanh khiết mà không mang theo sự hối hận: “Ta nói, ngay cả gả đi, ta cũng không ngồi được ở vị trí kia.”

Trong ánh mắt sáng trong, chuyên chú của nàng, mỹ thiếu niên đặt sáo ngọc bên môi, giống như thần tiên nơi thế ngoại từ từ quay đầu lại.

Trong bóng đêm, hai mắt chàng sáng ngời, tựa như ngân hà trên trời cao.

Chàng nhìn nàng. Dần dần, chàng nở nụ cười tươi tắn.

Nụ cười này tựa như một cơn gió xuân, đem nỗi cô đơn, ưu thương, toàn bộ trở thành hư không.

Ngón tay khẽ cong lại, sáo ngọc cất vào tay áo, Vương Hoàng ôn nhu nhìn Trần Dung, giọng nói mềm mại như nước: “Ta biết.”

Chàng mỉm cười nhìn nàng, áo trắng phát phơ, giống như sắp bay lên: “Sau khi nàng thụ phong (được vua phong tước) chưa đến một canh giờ, bệ hạ lại hạ một thánh chỉ.”

Trần Dung tròn to hai mắt.

Trong ánh mắt tò mò, bất an của nàng, Vương Hoàng hí đôi mắt, tựa như vàng trắng non: “Hắn thương ba mỹ thiếu niên, muốn tặng cho nàng.”

Lúc này Trần Dung mở to hai mắt, giọng nói thanh nhuận như nước suối, xen lẫn trong nước sông vô cùng êm tai vang lên: “Nhưng mà chưa được đưa đến..... Ta đã điều tới cho công chúa Thanh Lâm rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 172: Vô lại

Vương Hoàng nói tới đây, mỉm cười, lẳng lặng nhìn Trần Dung.

Dưới ánh trăng, chàng khoanh tay mà đứng, tươi cười thần nhiên, đôi mắt sáng trong, thật sự nhàn nhã nói không nên lời.

Nhưng mà Trần Dung quen biết chàng đã lâu, cảm thấy hiểu rõ, khi chàng lẳng lặng nhìn nàng như thế, đó là chàng đang xem kỹ cân nhắc tâm ý của

nàng.

Lập tức, nàng từ chối cho ý kiến mà tươi cười, ánh mắt nhìn về phía khoảng không đen tuyền xa xa, dường như không có việc gì cất lời: “Bệ hạ đây là cho phép ta có thể sinh con đẻ cái.”

Nàng muốn nói cho Vương Hoàng biết, hoàng đế ban cho mỹ thiếu niên, là vì giúp nàng để lại hậu thế..... Một nữ nhân có hài tử, có thể nói là có hết thảy. Từ nay về sau sẽ không sợ cô đơn, không bị cơ khổ. Tất nhiên là cũng không cần nam nhân làm bạn.

Trong giọng nói đầm đìa của Trần Dung mang theo cảm ơn, chỉ đơn giản như thế, không có hàm nghĩa gì khác.

Vương Hoàng cười khiến đôi mắt cong như vầng trăng non, nhưng nụ cười thoáng chút cứng đờ không dễ nhận ra.

Chàng quay đầu đi, lẳng lặng nhìn phương xa nơi thiên địa giao nhau.

Qua một hồi lâu, chàng mới nói: “Bệ hạ đối xử với nàng thật sự rất tốt.” Chàng muốn khiến giọng nói của mình bình tĩnh, nhưng lúc nói ra, ít nhiều có chút tức giận.

Trần Dung nhận ra bất khoái trong giọng nói của chàng lại cảm thấy thoải mái, rất muốn cười ra tiếng, cuối cùng vẫn không dám. Nàng mím môi, nhẹ nhàng đáp: “Đúng vậy.” Trả lời như thế, nàng cười rạng rỡ, nhìn Vương Hoàng khoái hoạt nói: “Bệ hạ lần này cho ta ngàn mẫu ruộng tốt, còn có một tòa nhà rất đẹp. Lần này, ta ở thành Kiến Khang coi như đã được an thân rồi.”

Dưới ánh trăng, khóe miệng Vương Hoàng hơi cong lên, xem như đang cười.

Trần Dung vươn tay phát lộn tóc bên thái dương, vẻ mặt hứng thú, nàng nhìn về phía trước nói: “Có điền sản có thôn trang, về sau còn có một hài tử..... Trần thị A Dung ta, rốt cục đã được như ý nguyện.”

“Như ý nguyện?”

Giọng của Vương Hoàng hơi thấp, hơi trầm, chàng hí mắt, nguy hiểm nhìn chằm chằm Trần Dung.

Trần Dung không nhìn chàng, tất nhiên không biết sắc mặt chàng không tốt. Nàng gật đầu, nói với giọng nhẹ nhàng, đắc ý: “Đúng vậy. Cả đời này của ta, cuối cùng cũng được như ý nguyện.” Nàng nghiêng đầu, cất tiếng cười trong trẻo: “Trước kia ta đã nghĩ, cả đời này có thể gả cho một sĩ tử hàn vi giản dị, giúp hẩn tích lũy một ít tiền tài, sinh vài hài tử thông minh thì đủ rồi. Thất lang không biết đâu, khi ta nhàn rồi không có việc gì còn từng nghĩ rằng nên làm như thế nào mới có thể nắm giữ tâm của trượng phu, khiến cho hẩn không muốn nạp thiếp.”

Nói tới đây, nàng khanh khách bật cười.

Cúi đầu, Trần Dung dùng sào trúc xẹt qua nước gọn, sau khi tạo nên từng vòng gọn sóng âm ỉm, Trần Dung cười rất vui vẻ: “Có một thời gian, ta nghĩ đến bản thân sẽ vĩnh viễn không được như ý nguyện. Thật không ngờ bệ hạ đối tốt với ta như thế. Hiện tại tuy ta không thể hưởng thụ hạnh phúc của một gia đình, nhưng có điền sản có thôn trang, còn có thể có hài tử, thật sự là một chuyện vô cùng tốt.”

Nàng chuyển sang nhìn Vương Hoàng, đối diện với ánh mắt lẳng lặng chàng, thật sự quá mức yên tĩnh, còn mang theo ý lạnh. Nhưng mà Trần Dung đang cảm thấy thoải mái, cũng không để ý tới. Nàng mở to mắt nhìn chàng mang theo ý nghịch ngợm, tao mị uyển chuyển tiến tới gần, lặng lẽ gọi: “Thất lang.”

Nàng cắn môi, cười ngượng ngùng, sau một lúc lâu định mở miệng thì lại chỉ cười.

Cúi đầu xuống, hai tay Trần Dung bầu chặt, lúng ta lúng túng nói: “Thất lang, chàng đáp ứng ta một việc, được không?”

Lời của nàng vừa dứt, Vương Hoàng đã thần nhiên, lạnh lùng trả lời: “Không được.”

Trần Dung ngẩn ngơ, nàng ngạc nhiên nhìn chàng, khẽ nói: “Ta vẫn chưa mở miệng mà.”

Khóe miệng Vương Hoàng khẽ cong, tựa tiểu phi tiểu nói: “Không phải là nàng muốn ta đáp ứng, nếu hoài thai hài tử của ta, đứa nhỏ sẽ đi theo nàng, không liên quan đến ta sao.”

Trong vẻ mặt kính nể, có chút ẻo oải của Trần Dung, chàng cười cười, tay áo dài phất một cái, thần nhiên nói: “Nghĩ tới mấy trăm năm qua, nó là người đầu tiên thân là huyết mạch đích truyền của Lang Gia Vương thị, còn chưa xuất hiện đã bị người ta ghét bỏ rồi.”

Giọng nói của chàng vẫn ôn nhu khinh đạm như trước, thật đúng là lạnh lùng. Trần Dung không dám nói tiếp nữa, vội vàng ngậm miệng, đưa lưng về phía chàng.

Tuy xoay lưng lại, nhưng nàng vẫn tươi cười sung sướng, ánh mắt sáng ngời. Thực hiển nhiên, lúc này Trần Dung đang hưng phấn, đối với chính tương lai của bản thân vẫn tràn ngập kích động.

Vương Hoàng thấy thế, cong môi, chấp hai tay sau lưng, nhìn phương hướng ngược lại với nàng, thần nhiên nói: “Trần thị A Dung, nàng chết tâm đi.”

Trần Dung kinh ngạc quay đầu, trong ánh mắt khó hiểu của nàng, chàng cười cười, lạnh lùng nói: “Dù là hiện tại hay là tương lai, nam nhân tới gần nàng, đến một người thì ta giết một người.”

Chàng bỗng dừng quay đầu, ôn nhu nhìn Trần Dung chăm chú, vờn tay nhẹ nhàng phẩy như phôi bụi trên áo nàng, rồi khẽ nói: “Bởi vậy, cả đời này của nàng sẽ không có con nôi dỗi kè thừa gia nghiệp của nàng.”

Chàng nói đến đây, không đợi Trần Dung tức giận mà lửa giận trong lồng ngực chàng càng ngày càng khó chịu, chàng đi lên phía trước vài bước, đứng ở đầu thuyền, cũng không quay đầu lại ra lệnh: “Chèo mau một chút.”

Ngực khí trầm giận.

Trần Dung đầu tiên là ngẩn ngơ, nàng suýt nữa đã thốt ra: Ta cho tới bây giờ đều không nghĩ tới, trừ chàng ra, ta còn có thể để nam nhân nào khác gần gũi mình.

Nhưng câu nói cuối cùng còn chưa thốt ra khỏi miệng, Trần Dung nhớ đến sự cường ngạnh cùng vô tình của nam nhân này thì lại thấy thâm hận.

Lập tức, nàng bĩu môi, nặng nề chống sào trúc xuống mặt nước.

Khi bọt nước văng khắp nơi, thuyền nhẹ lao nhanh, trong nháy mắt, bờ sông đã bị bỏ sau lưng rất xa.

Vương Hoảng không nói lời nào, Trần Dung cũng hờn dỗi không nói gì thêm. Trong khoảng thời gian ngắn, chỉ có tiếng nước chảy, cùng tiếng sào trúc khua nước, xen lẫn trong tiếng côn trùng kêu ran.

Vương Hoảng rất tức giận, sau khi ở đầu thuyền một lúc, đột nhiên vờn tay vung một cái trong không trung thật mạnh, mắng với giọng căm hận: “Đáng chết.”

Vừa quát mắng lại khiến cho Trần Dung ngẩng đầu nhìn chàng.

Vương Hoảng đưa lưng về phía nàng, ở dưới ánh trăng, khuôn mặt tuấn tú có chút tái xanh, chàng cắn răng, vừa hận vừa nói: “Đều là do hôn quân này.”

Trần Dung khẽ mím môi, muốn trả lời chàng một câu, cuối cùng lại nhịn xuống.

Lúc này, Vương Hoảng đi ra vài bước, lướt qua Trần Dung xuống phía đuôi thuyền, cưỡi xuống một bầu rượu được trói chặt. Chàng giơ lên bầu rượu kia, ngửa đầu uống một ngụm.

Nghe thấy tiếng rượu chảy vào trong cổ họng, Trần Dung không nhịn được nói: “Đừng uống nữa.” Nàng xông lên một bước, cướp bầu rượu, kêu lên: “Đang ở giữa sông, chàng muốn chết đuối sao?”

Vương Hoảng mặc nàng đoạt lấy bầu rượu, chàng cũng không nhìn nàng, chỉ xoay người, mím môi.

Lúc này, giọng nói thấp mà ôn nhu của Trần Dung truyền đến: “Bệnh của chàng thế nào rồi? Giữa sông gió lớn, đừng để sức khỏe bị ảnh hưởng.” Dừng một chút, nàng khuyên nhủ: “Chúng ta trở về đi.”

Nam nhân không để ý tới nàng.

Trần Dung thấy chàng cũng không quay đầu lại, giống như hải tặc đang hờn dỗi, không khỏi nói thầm: “Bệnh có khi còn chưa khỏi hết mà..... Thật sự là không biết thương chính mình.”

Nam nhân đưa lưng về phía nàng vẫn không nhúc nhích.

Trần Dung trừng mắt nhìn, lúc này, Vương Hoảng hắt xì một cái.

Trần Dung ngẩn ra, chàng lại hắt xì tiếp hai cái.

Trần Dung vội vàng tiến lên, nàng kéo ống tay áo chàng, nhỏ nhẹ nói: “Lạnh đúng không? Chúng ta trở về đi.”

Nam nhân cũng không quay đầu lại, ngay khi nàng vừa cầm ống tay áo thì lại rút về.

Trần Dung cảm giác được trong động tác của chàng có sự chần chừ, lại nghe thấy chàng hắt xì thêm hai cái, vừa tức giận lại có chút buồn cười. Nàng vờn hai tay, vây quanh chàng, muốn để hân ấm áp hơn một chút, Trần Dung mềm mại khuyên nhủ: “Thất lang, gió sông quá lớn, rất dễ bị cảm lạnh.”

Vương Hoảng không để ý đến.

Trần Dung bất đắc dĩ, kéo chàng về phía sau. Lần này, lại dễ dàng lôi được chàng đi. Kéo Vương Hoảng tới ngồi trên tháp được đặt cố định trên thuyền, Trần Dung nhìn quanh mọi nơi, không thấy xiêm y, đành phải ủ ấm chàng từ sau lưng.

Nam nhân trong lòng lại hắt xì từng cái một.

Trần Dung cảm thấy bất an, vội vàng cũng ngồi ở trên tháp, đem đầu của chàng ủ vào trong lòng. Vừa dùng nhiệt độ cơ thể sưởi ấm cho chàng vừa dùng tay kia cheo thuyền trở về. Trần Dung nói với giọng thâm oán: “Sao ngay cả hạ nhân cũng không mang theo chứ?”

Nam nhân không nói gì, chỉ im lặng nằm ở trong lòng nàng, dưới ánh trăng, đôi mắt nhẹ nhàng nhắm lại toát ra một chút yếu ớt cùng bất lực.

Trần Dung cúi đầu xuống, ở giữa hai hàng lông mày nhẹ nhàng in một nụ hôn, vừa hôn, nàng nghĩ đến chỗ đáng giận của người trước mắt này, không khỏi nói với về tức tối: “Rõ ràng vừa hư hỏng lại bá đạo, rồi tự cho là mình siêu phàm, cố tình sinh bệnh giống như hải tử vậy.”

Nam nhân khẽ cử động, dựa vào trong lòng nàng lên tiếng phản bác: “Danh hào ta còn chưa có, chưa hề trưởng thành.”

Không biết vì sao, nghe thấy chàng nói như vậy, Trần Dung lại bật cười. Vừa cười, nàng thật sự không thể nhịn nổi, tiếng cười càng ngày càng vang.

Đúng lúc này, Trần Dung dừng cười, nhanh chóng ngẩng đầu lên. Nàng nghe thấy tiếng nước chảy.

Nâng đầu, híp hai mắt, hướng tới âm thanh truyền đến nhìn lại. Dần dần, ở cuối tầm nhìn, xuất hiện mấy chiếc thuyền con.

“Có người đến.”

Trần Dung thấp giọng nói với Vương Hoảng, mang theo sự cảnh giác.

Vương Hoảng không trả lời, mà mấy chiếc thuyền con đúng là chèo thẳng tới chỗ nàng.

Trần Dung ngồi thẳng người, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm những người đó. Trong nháy mắt, mấy thuyền tới gần, không đợi Trần Dung mở miệng, một tiếng nói to vang lên: “Là lang quân sao?”

Giọng nói này có chút quen tai.

Trần Dung đang suy nghĩ, nam nhân trong lòng nàng đã thân nhiên mở miệng: “Lại đây đi.”

Lời vừa dứt, vài hán tử đồng thời kêu lên vui mừng: “Là lang quân.” Bọn họ chèo thuyền, chỉ chốc lát đã nhích lại gần.

Vừa tiếp cận với thuyền của Trần Dung, Vương Hoảng đã tảo nhả đứng lên. Vài thiếu niên vây quanh, trong lúc Trần Dung đang cảm thấy khó hiểu, bọn họ phủ thêm ngoại bào cho Vương Hoảng, đỡ chàng đi tới thuyền bên kia.

Vương Hoảng không hề động, chàng quay đầu lại, chỉ một ngoại bào, ôn nhu nói: “Phủ thêm đi.” Sau khi đợi Trần Dung khoác áo, chàng mới vươn tay nắm tay nàng, bước tới con thuyền lớn kia.

Hai người vừa lại đây, mấy con thuyền đồng thời châm đuốc. Chúng hán tử đem cây đuốc cắm ở đầu thuyền đuôi thuyền, trong khoảng thời gian ngắn, chỉ có tiếng cây đuốc bùng cháy vang lên trong trời đêm.

Lúc này Vương Hoảng thân nhiên tươi cười, ánh mắt sáng trong, trong cử chỉ lộ ra lão luyện cùng cơ trí, mà quan trọng hơn là cũng không thấy hất xù một cái nào. Trần Dung có chút hồ nghi liếc mắt một cái, nhưng nghĩ nam nhân này kiêu ngạo như vậy, chắc sẽ không ở trước mặt mình dùng kỹ xảo nhỏ này nên không để tâm đến nữa.

Vài tráng hán đồng thời dùng lực, thuyền lớn lao đi rất nhanh, tạo nên bọt nước trắng xóa, kéo dài đến chân trời.

Trong lúc đó, Trần Dung đang ngắm phong cảnh đột nhiên kêu lên: “Đi nhầm rồi.”

Nàng nói với nhóm tráng hán: “Đi nhầm hướng rồi.”

Kiến Khang là ở phía đông nam, theo hướng chòm sao bắc đầu là được, nhưng con thuyền này lại hướng tới phía tây bắc.

Dưới tiếng kêu của Trần Dung, mọi người lại chỉ mắt điếc tai ngơ.

Trần Dung ngẩn ra, quay đầu nhìn về phía Vương Hoảng, dưới ánh lửa, gương mặt chàng tuấn dật cao quý, Trần Dung kêu lên: “Thật sự đi nhầm hướng rồi mà.” Nàng chỉ lên bầu trời, nói: “Xem đi, chòm sao bắc đầu ở bên kia, chúng ta hẳn là phải đi về phía ngược lại mới có thể trở về Kiến Khang.”

Kiếp trước, nàng vẫn thường đi theo Nhiễm Mẫn bên ba. Nhiễm Mẫn là tướng quân, tinh thông tinh tượng, Trần Dung cùng y có tiếng nói chung, cũng biết một hai với tri thức cơ bản này. Có thể nói, so với đại đa số quý tộc trong thành Kiến Khang nàng học rộng hiểu nhiều hơn hẳn.

Có lẽ là ánh mắt của nàng quá mức chân thành, ngữ khí quá mức tự tin, Vương Hoảng từ từ quay đầu lại.

Hai mắt chàng sáng trong, như băng tuyết cao phong凛凛 nhìn nàng.

Chàng mỉm cười, lấy một tư thái ung dung đẹp đẽ của quý tộc thượng đẳng, nhìn Trần Dung, nói: “Không đi nhầm đâu.”

Trong ánh mắt mở lớn của Trần Dung, chàng tảo nhả tiếp lời: “Chúng ta không trở về Kiến Khang.”

Dứt lời, chàng quay đầu đi chỗ khác.

Trần Dung kinh ngạc, nàng khẽ hỏi: “Cái gì?” Cẩn môi, nàng lại hỏi: “Chàng, vừa rồi chàng nói cái gì?”

Vương Hoàng vươn tay cầm một chén rượu trên tháp, đưa đến trước mặt Trần Dung, thân nhiên, không chút để ý cười nói: “Đừng kinh hoàng, đêm nay chúng ta không trở về Kiến Khang.”

“Vậy đang đi đâu?”

Trần Dung hơi nghiêng người về phía trước, áp chế lửa giận mà hỏi: “.... Lúc này nàng căn bản không phát hiện, chính mình đối loại cao quý tao nhả làm ra về ta đây đã không còn có cảm giác. Rốt cục nàng đã không hề cảm thấy bản thân hèn mọn, rốt cục không vì một ánh mắt của người khác mà cúi đầu, một câu nói của người khác mà ngay cả miệng cũng không dám mở.

Nàng không chú ý tới, nhưng Vương Hoàng lại chú ý tới.

Chàng lẳng lặng nhìn Trần Dung đang tức giận, cong khoe miệng rồi nói: “Đi Nam Dương.” Sau đó, chàng nhỏ nhẹ nói: “Phương hướng hiện tại chúng ta đi là thành Nam Dương. Đi hết đường thủy, có xe ngựa đang chờ.”

Trần Dung không muốn tốn hơi thừa lời, cả giận hỏi lại: “Chàng nói cái gì?” Giọng của nàng bởi vì tức giận mà run rẩy: “Đang đi Nam Dương sao? Ai muốn cùng đi với chàng đến Nam Dương?” Nàng cất cao giọng, nhin không được kêu lên: “Vương Thất lang, chàng nói rõ cho ta biết, khi nào thì ta đồng ý với chàng đi Nam Dương chứ?”

Trong đôi mắt mở to của nàng, Vương Hoàng nhấp một ngụm rượu. Thấy chàng thật lâu không đáp, Trần Dung giận dữ, vươn tay đoạt lấy chén rượu của chàng.

Chén rượu bị đoạt đi, Vương Hoàng cũng không để ý, chàng ngả người về phía sau, lẳng lặng nhìn trăng sáng trên trời, trả lời: “Người như bệ hạ, ta hiểu rất rõ.”

Thật không ngờ chàng lại nhắc tới hoàng đế, Trần Dung không khỏi dè dặt lại lửa giận, lẳng nghe tiếp.

Trong ánh mắt của nàng, Vương Hoàng nói: “Người như hần làm việc thường hay xúc động, khi xúc động, chỉ hận không thể lập tức hoàn thành việc đó. Hần cũng không tính xa điều gì, bất luận kẻ nào việc nào qua một hai tháng, sẽ đá sang một góc.”

Chàng chuyển sang nhìn Trần Dung, dưới ánh trăng, ánh mắt sáng trong hàm chứa ý cười: “A Dung không hiểu sao? Hần hiện tại đối với chuyện của nàng quan tâm quá nhiều. Ta muốn mang theo nàng đến Nam Dương tránh nạn, qua một hai tháng rồi trở về.”

Trần Dung chán nản.

Vương Hoàng nhìn Trần Dung tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, cười khiến đôi mắt cong thành hình vầng trăng non.

Trùng mắt nhìn tươi cười của chàng, Trần Dung vừa tức vừa hận, nàng cũng không muốn tốn hơi thừa lời, rốt cuộc không chế không được, vội lao tới bóp cổ chàng.

Nói cũng kỳ quái, nàng vừa xông lên, chế trụ chỗ yếu hại của chàng, bọn đại hán dường như không nhìn thấy, chẳng những mặc kệ, cả đám còn quay đầu đi.

Trần Dung khép mười ngón tay, cắn chặt răng, Vương Hoàng bỗng hắt xì liên tiếp.

Trần Dung đang tức hận, nàng nghiêng răng nghiêng lợi quát: “Đừng giả bộ, ta không bị mắc lừa nữa đâu.”

Trả lời nàng vẫn là tiếng hắt xì kia.

Bất tri bất giác, Trần Dung thả lỏng tay, cúi đầu nhìn lại chàng.

Nào biết nàng vừa cúi đầu, nam nhân bên dưới liền cất tiếng cười to. Chàng cười run cả người, đến mức bị nghẹn ho khan.

Ngay cả khi cất giọng nói cũng mang theo ý cười: “A Dung quả nhiên yêu ta sâu đậm vô cùng.”

Trần Dung hận, cúi đầu, cắn vào gáy chàng, vừa mới tiếp cận thì nghe thấy nam nhân cười nói: “Này, đừng kẻ sát bên này, lần trước vết thương nàng cắn trên vai ta, ta phải giải thích hơn nửa ngày, lần này mà cắn lỗ tai, ta sẽ không có lý do để thoái thác đâu.”

Trần Dung giận dữ, nàng thở hổn hển, nhin không được kêu lên: “Ta không muốn đùa giỡn với chàng.” Nàng đẩy mạnh chàng một cái, đưa lưng về phía chàng. Bởi vì quá mức tức giận, hốc mắt của nàng trở nên đỏ ửng.

Lúc này, trên lưng nàng ấm áp, chính là nam nhân vươn cánh tay ôm nàng. Chàng ôm sát nàng, cầm gác lên mái tóc nàng, cất giọng khuyên nhủ ôn nhu: “A Dung cần gì tức giận như vậy?” Chàng khẽ cười: “Nàng đó, rất cố chấp, rõ ràng yêu ta, vậy mà còn buồn bực, rõ ràng biết không thể trốn khỏi ta, còn muốn giãy dụa.”

Chàng ôm phần lưng nàng, mềm mại than thở: “Ta thật sự không thích hôn quân này, hần quân trời hay gì thì ta cũng không để ý, dựa vào cái gì hần lại cảm thấy hứng thú với chuyện của nàng? Nếu còn ban thưởng nữ thiếu niên cho nàng nữa, một ngày nào đó ta nổi cơn tức, ta sẽ giết chết hôn quân thích

xen vào việc của người khác này.”

Trần Dung lúc này mới biết, hóa ra chàng để tâm vì chuyện này. Lập tức vừa muốn cười lại vẫn cảm thấy tức giận.

Trong nháy mắt, Trần Dung thầm nghĩ: Nếu bệ hạ không nhớ đến ta nữa thì cũng là chuyện tốt. Ít nhất, hắn cũng sẽ không tâm huyết dâng trào thu hồi ban thưởng. Đối với hoàng đế, nàng vẫn sợ hấn hi nô vô thường, hôm nay ở chung với hấn, nàng chảy mồ hôi lạnh toàn thân mấy lần, cảm giác sợ hãi gần vua như gần cọp này đã cắm rễ vào tim.

Nói đến nói đi, nay ván đã đóng thuyền, tức giận cũng không có tác dụng gì.

Trần Dung nghĩ nghĩ, áp chế lửa giận.

Nàng vươn tay ngăn tay của nam nhân đặt bên eo nhỏ, hỏi: “Thật sự là đến Nam Dương ư?”

“Tất nhiên.” Chàng trả lời nàng với vẻ lười biếng: “Có điều thỏ khôn có ba cái hang, ta đã mua một ít điền sản cửa hàng ở đó.”

Không biết vì sao, Trần Dung nghe nói như thế, đột nhiên cảm thấy hơi rét run.

Vương Hoàng mỉm cười nhìn chằm chằm Trần Dung ngồi thẳng lưng, tiếp tục nói: “Nay người Hồ đã dời mục tiêu, thành Nam Dương đã là nơi an toàn, đến xem thử cà vờ bữa vụ xuân thế nào.”

Chàng dựa sát vào Trần Dung, hướng tới lỗ tai nàng thổi một hơi, khẽ cười nói: “Khanh khanh đồng ý không?”

Trần Dung không để ý đến chàng.

Lúc này, nam nhân phía sau thở dài một tiếng, thì thào nói: “Ồ Kiến Khang tích trữ chút châu báu, đây là cái hang thứ hai. Vậy cái hang thứ ba, nên đào ở đâu mới tốt đây?”

Chàng chuyển sang nhìn Trần Dung, ý cười trong suốt: “Khanh khanh cảm thấy cái hang thứ ba nên đào ở đâu?”

Trần Dung bình thản đáp: “Ta không biết.”

Nam nhân vuốt eo nhỏ của nàng, nói thẳng: “Cũng không có cách nào khác. Điền sản ở Nam Dương có thể ghi dưới danh nghĩa một người khác, thôn trang ở Kiến Khang có thể ghi dưới danh nghĩa của bằng hữu, cái hang thứ ba nên ghi dưới danh nghĩa của ai cho đảm bảo đây?”

Nói tới đây, chàng lại nhìn Trần Dung hỏi: “Khanh khanh cảm thấy ghi dưới danh nghĩa của ai cho thỏa đáng?”

Trần Dung khẽ mỉm môi, thản nhiên trả lời: “Ta không biết.”

Vương Hoàng ha hả cười, nói: “Khanh khanh thực không trí tuệ, đúng là cái gì cũng không biết.”

Trần Dung đột nhiên bật cười.

Nàng ngoái đầu nhìn chàng, lúm đồng tiền như hoa vô cùng yêu kiều, giọng nói lại mềm mại mỉa mai: “Thất lang thật là, chàng là danh sĩ nổi danh trong thiên hạ. vậy mà lại quan tâm tới tiền tài như vậy, sẽ không sợ ảnh hưởng đến thanh danh sao?”

Vương Hoàng cười để lộ hàm răng trắng tinh, chàng cười tùm tùm rồi nói: “A Dung cũng không biết. Đại trượng phu không lo thành lo bại chỉ có nắm giữ hết thảy trong tay, nhìn xem mọi thứ rõ ràng, mới có thể khi cần ứng biến thì thông dong xử sự, mới có thể muốn tiến thì tiến, muốn lùi thì lùi, không sợ ai, cũng không sợ việc gì. Đây cũng là phong độ của danh sĩ.”

Hai tay chàng thu lại, buông Trần Dung ra, nhìn lên trăng sáng trên bầu trời, cười vãn đạm phong khinh: “Minh nguyệt, giai nhân đều ở đây, A Dung, vì vi phu tấu một khúc đi.”

Lời của chàng vừa thốt ra, một tráng sĩ ôm cầm đặt trước mặt Trần Dung.

Trần Dung đang tức giận với Vương Hoàng, lập tức bướng bỉnh trả lời: “Không có tâm tình, không muốn.”

Vương Hoàng lại không hề tức giận, chàng thản nhiên cười nói: “Khanh khanh không có tâm tình, tâm tình của vi phu lại rất tốt.”

Dứt lời, chàng ngồi thẳng dậy, tiếp nhận cầm tráng sĩ đưa, ngón tay thon dài lướt qua, tiếng đàn bắt đầu truyền dâng.

Chính như lời chàng nói, tiếng đàn của chàng tràn ngập thản nhiên tự tại, còn có một chút đắc ý dào dạt.

Trần Dung lắng nghe, thật sự nhin không được, quay đầu hung hăng liếc chàng một cái.

Vương Hoàng như không nhìn thấy.

Chàng cúi mi liễm mục, gương mặt tuấn đạt thanh hoa, vừa cao quý, lại thoát trần. Hai tròng mắt trong sáng dường như không hề nhiễm một hạt bụi.

Giống như bị gương mặt chàng thu hút linh hồn, mấy con đom đóm bay tới gần, múa xung quanh bàn tay của chàng.

Lúc này, một tráng sĩ nhẹ giọng nói: “A, đã trễ thế này, sao cũng có thuyền?”

Trần Dung quay đầu nhìn lại, quả nhiên, ở một khúc sông khác có một vài ánh đèn đuốc, tập trung nhìn kỹ thì cũng là một chiếc thuyền con.

Tiếng đàn thân nhiên truyền ra.

Đột nhiên, trong thuyền con kia truyền đến một giọng nói trong trẻo, trung khí mười phần: “Ân sĩ phương nào mà tẩu cẩu vào lúc này? Minh nguyệt thanh phong như vậy, sao lại đàn tiếng đàn dạo dật như thế, hơi có chút lỗ mãng?”

Trong đêm khuya tĩnh lặng, giọng nói kia vang lên rất to.

Vương Hoảng cũng không thềm nâng mắt, chàng thu hai tay, tiếng đàn dừng lại.

Không chút để ý ngẩng đầu lên, Vương Hoảng khẽ cười trả lời: “Vị quân tử này thật bất công. Mỹ nhân trong lòng, vui mừng được như ý nguyện, tất nhiên là tiếng đàn dạo dật, khinh duyệt phiêu nhiên.”

Câu trả lời của chàng vừa thốt ra, người nọ đầu tiên là ngẩn người, đảo mắt lại cười ha hả.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 173: Ròng có vẫy ngược

Người nọ ha hả cười nói: “Hay cho câu vui mừng được như ý nguyện, thật sự là mỗ bất công rồi.”

Đứng ở trên thuyền, người nọ hướng tới Vương Hoảng vãi chào từ xa, trong tiếng cười to, thân thuyền đã xoay chuyển về hướng ngược lại.

Vương Hoảng mỉm cười không nói, cũng không hỏi tên họ của người nọ, người nọ không để ý, chỉ cười lớn càng đi càng xa.

Lúc này, phía trước xuất hiện một khúc rẽ, mấy chiếc thuyền đều chèo theo hướng đó.

Trần Dung hai tay ôm gối, ngồi ở bên cạnh người Vương Hoảng, học theo chàng ngắm nhìn bầu trời.

Lúc này, một cánh tay ấm áp ôm eo nhỏ của nàng.

Trần Dung không đẩy ra, chẳng những không đẩy, nàng còn dựa hẳn vào trong lòng chàng, cọ cọ vài cái.

Trên đỉnh đầu, một giọng nói ôn nhu, trêu tức truyền đến: “Vì sao khanh khanh lại dựa gần vào ta?”

Trần Dung ngắm nhìn bầu trời, không chút để ý trả lời: “Muốn gần thì gần thôi.”

Lời này vừa thốt ra, tiếng cười khẽ vang lên.

Trần Dung liếc mắt một cái, trong con ngươi hắc bạch phân minh mang theo vẻ tiếu lí tàng đao: “Thất lang đã quên rồi ư, A Dung ta đã phụng chỉ được phép nuôi dưỡng nữ thiếu niên mà.”

Giọng nói hòa hoãn như gió, lơ đãng truyền ra xa.

Nhưng đồng thời, tươi cười trên khuôn mặt tuần tú của Vương Hoảng trở nên cứng đờ, mà bốn phía vang lên tiếng ho khan liên tiếp. Tráng hán phát ra tiếng ho khan này, khi Vương Hoảng và Trần Dung nhìn lại, không hẹn mà cùng cúi đầu tránh đi, có điều tiếng ho càng thêm vang dội.

Trần Dung cong mắt, thường thức tươi cười cứng ngắc kia của Vương Hoảng: “Thất lang đừng buồn bực, trong Kiến Khang, chỉ sợ không ít người cũng nghĩ như thế.” Nàng cười tủm tỉm nói: “Chàng buồn bực cũng vô dụng.”

Bệ hạ hứa để nàng nuôi dưỡng nữ thiếu niên, mà nàng quay đi quay lại cũng chỉ có quan hệ mờ ám với nữ thiếu niên trước mắt này, hơn nữa, đêm đã khuya còn gần bó dựa vào nhau. không phải cũng hợp với ý chỉ của bệ hạ sao?

Vương Hoảng liếc mắt nhìn Trần Dung với ý cười trong suốt, hai mắt đặc biệt sáng ngời, hừ một tiếng, quyết định không để ý tới bộ dạng tiểu nhân đắc chí của nàng, nghiêng đầu chuyển chú nhìn về phía chân trời.

Trần Dung thấy chàng không chiến mà lui, vô cùng đắc ý, cong môi cười khanh khách, càng dựa vào người chàng. Nàng ôm cánh tay chàng, lăm bắm: “Ta là ngoại thất của chàng, chàng là tình nhân của ta, Thất lang, chàng và ta như thế, ở trong mắt người khác có tính là gian phu dâm phụ hay không?”

Nàng cười rất nhẹ, ngữ khí cũng thực ôn nhu, bởi vậy, bốn chữ ‘Gian phu dâm phụ’ thô tục kia bớt đi vài phần lỗ mãng, lại thêm vài phần liếc mắt đưa tình.

Vương Hoàng mỉm môi, hừ nhẹ một tiếng, chàng hơi nghiêng người, không thèm quan tâm đến Trần Dung.

Trần Dung thấy thế, cười càng vui vẻ.

Đây là lần đầu tiên nàng khiến chàng á khẩu không trả lời được.

Trong tiếng cười vui khanh khách của Trần Dung, đột nhiên, Vương Hoàng đưa lưng về phía nàng lạnh lùng nói: “Khanh khanh chớ để vui quá hóa buồn.”

Tiếng cười của Trần Dung càng vang.

Ước chừng hơn nửa canh giờ sau, thuyền con bắt đầu chuyển hướng, chèo thẳng tới bên bờ sông.

Trong nháy mắt, thuyền cập bờ, Trần Dung nhìn quan đạo mệnh mông dưới ánh trăng, nhìn đoàn xe cùng người ngựa đứng ở trên quan đạo. Nàng than nhẹ một tiếng, nói thầm: “Cuối cùng đã đến rồi.”

Trong lúc nàng nói thầm, bóng dáng mặc áo trắng kia đã vung tay áo, ung dung đi về phía trước, Trần Dung thấy thế, vội vàng đuổi theo.

Đoàn xe có tầm 20 30 chiếc xe ngựa, còn lại là vô số xe la xe bò, Trần Dung nhìn đoàn xe tít tắp không thấy điểm cuối này chăm chú rồi nói: “Đây là đoàn xe vận chuyển lương thực sao?”

Nàng chuyển sang nhìn Vương Hoàng, hai mắt sáng ngời: “Giờ phút này thành Nam Dương vừa mới trải qua kiếp nạn, tất nhiên người dân đang đói khát. Lúc này vận chuyển đến Nam Dương sẽ có lợi nhuận gấp mười.” Nói tới đây, nàng rất háo hức, nếu sớm biết rằng Vương Hoàng có ý đi Nam Dương, dù thế nào nàng cũng phải chuẩn bị mang theo mấy chục xe lương thực.

Trong lúc Trần Dung đang suy tư, nàng không hề chú ý tới, bốn phía có vài ánh mắt kinh ngạc tán thưởng nhìn về phía nàng.

Khi Vương Hoàng nhú mày nhìn lại, tiếng vỗ tay giòn giã vang lên, một văn sĩ tầm 27 28 tuổi bước đến, hần nhìn Trần Dung chăm chú, cất giọng tán thưởng: “Đúng là lợi nhuận gấp mười.”

Nói tới đây, hần chuyển sang nhìn Vương Hoàng hỏi: “Lang quân, nàng có kiến thức kinh thương hơn người, có thể chuyển nhượng cho ta hay không?”

Trần Dung đi theo bên cạnh Vương Hoàng, tuy bản thân là nữ lang, nhưng khuôn mặt tao mị, dù thế nào cũng chỉ giống như một cơ thiếp. Cơ thiếp được sủng ái đến đâu cũng chỉ là thiếp, đối với quý tộc thượng đẳng, bọn họ hoàn toàn có thể thoải mái cầu hoan, đùa giỡn nàng ở trước mặt chủ nhân.

Tuy rằng văn sĩ này không phải tầng lớp quý tộc thượng đẳng, nhưng cũng có chút thân phận, bởi vậy lời này hần nói ra rất đương nhiên.

Nhưng lúc này, hần vừa dứt lời, hần miễn cảm phát hiện, không khí quanh đó bỗng căng thẳng.

Văn sĩ kia ngược nhìn mọi người, dần dần, tươi cười trên mặt trở nên cứng ngắc.

Trong sự trầm mặc, Vương Hoàng nhân nhả mở miệng: “Người nói nàng sao?” Khóe miệng chàng bỗng chốc cong lên, chậm rãi tiếp lời: “Nàng thì người nhận không nổi đâu.” Dừng một chút, chàng gần từng tiếng nói: “Phụ nhân của ta, không ai có thể chiếm đoạt.”

Nói tới đây, Vương Hoàng đi về phía đoàn xe ở trước mặt.

Chàng vừa bước đi, mọi người vội vàng đuổi theo.

Một gia phó trong Vương phủ đi chậm lại phía sau, chờ khi Vương Hoàng đã đi xa, hần tới trước mặt văn sĩ kia, hạ giọng nói một cách thương hại: “Dương Tử Hưu, lần này ta không giúp được huynh rồi.”

Dương Tử Hưu kinh hãi, trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hần run giọng hỏi: “Ngay cả cao quý như công chúa cũng sẽ không tuyệt đường lui của người khác ngay trong một câu như thế chứ?”

Gia phó kia của Vương phủ lắc đầu, khẽ nói: “Rồng có vẩy ngược.” Thốt ra bốn chữ này, hần thở dài một hơi nói với Dương Tử Hưu đang sợ hãi: “Trở về đi, về sau, đừng xuất hiện ở Kiến Khang nữa.”

Dứt lời, hần vung ống tay áo, vội vàng đuổi theo đám người Vương Hoàng.

Dương Tử Hưu ngã ngồi xuống đất, lúc này sắc mặt của hần xanh mét, mồ hôi lạnh tủa ra như mưa, hần trừng mắt nhìn bóng hình yếu điệu của Trần Dung ở phía xa, khẽ cười tê tái, lăm bắm: “Đúng là vẩy ngược của hần sao? Đã quý trọng người đó như thế, vì sao không giấu ở trong nội thất? Đúng rồi, hành động này của hần là đang giết gà dọa khỉ, muốn cảnh cáo người trong thiên hạ. Có điều ta không gặp may mà thôi.”

Mấy chục năm trước, một vị trưởng tử của Lang Gia Vương thị sau khi uống say đã cởi sạch quần áo bắt nạt thê tử của bằng hữu ở trước mặt mọi người. Chuyện như vậy, mọi người cũng chỉ ngán hấn lại, coi là trò cười trong bữa tiệc.

Mấy trăm năm nay, quý tộc cũng thế, danh sĩ cũng thế, đến làm khách ở nhà người khác, nhìn trúng một nữ nhân xinh đẹp thì sẽ trực tiếp kéo đến một chỗ yên tĩnh vắng người làm chuyện yêu đương, đây vốn là việc bình thường không thể bình thường hơn.

Mà mình mới chỉ nói ra một câu đã bị Vương gia Thất lang trút lạc, liên lụy tới gia tộc, chỉ có thể nói là vận khí không tốt, đúng lúc gặp phải phụ nhân mà Vương Hoàng muốn bảo vệ triệt để, dù là về thân thể hay về tôn nghiêm của nàng.

Chàng làm như thế để giết gà dọa khỉ, cảnh cáo mọi người, nhắc nhở chúng quý tộc, nàng là vậy ngược của chàng, còn bản thân thì tự rơi vào hố sâu. chỉ với một câu nói như thế.

Trần Dung lại không biết chuyện xảy ra lúc này. Nàng bước lên xe ngựa của Vương Hoàng, thành thật ngồi bên cạnh chàng, rồi ló đầu ra ngắm nhìn xung quanh.

Lúc này, sau lưng này truyền đến giọng nói ôn nhu thanh nhuận của Vương Hoàng: “Đúng rồi, A Dung biết việc kinh thương mà. Ngày xưa khi ở Bình thành, rõ ràng nàng đã chia bớt gia tài, đến Nam Dương rồi vẫn thiết lập gia nghiệp điền sản, tới Kiến Khang cũng rất biết cách chi tiêu.”

Chàng nói với giọng thoáng chút dăm chiêu: “A Dung có điều giấu diếm.”

Trần Dung chỉ cười, không trả lời.

Thấy nàng không nói, Vương Hoàng cười cười, chàng dựa vào nàng, nhẹ giọng nói: “Ngủ một chút đi.”

Trần Dung lên tiếng, chỉnh lại rèm xe.

Lúc này, bởi vì không lo lắng gặp phải người Hồ, mọi người đều đi con đường gần nhất thông thẳng tới Nam Dương. Bởi vậy, chỉ qua hai mươi ngày, đoàn xe đã tiến đến khu vực ngoài thành Nam Dương.

Nhìn thành trì Nam Dương dần dần xuất hiện ở phía trước, Vương Hoàng nghiêng người tựa vào tháp, gọi: “A Dung.”

Khi Trần Dung nhìn lại, chàng tựa tiểu phi tiểu nói: “Lúc này, nàng có thể suy nghĩ một chút, xem nên xả giận thế nào.”

Trần Dung khó hiểu nhìn chàng, cười hỏi: “Là ý gì?”

Vương Hoàng cười, nhẹ nhàng ngâm nga: “Thế sự hưng vong đều nói, cát hung họa phúc luôn là điều khó biết trước.”

Trần Dung vẫn cảm thấy không hiểu, nhưng chàng không nói rõ, nàng khẽ hừ một tiếng, quay đầu đi.

Nhìn hai bên cát vàng mờ mịt, còn có thành trì đồ sộ ở dưới thành trì, mọi cảnh tượng trải qua năm trước hiển hiện ở trước mắt từng chút một.

Đột nhiên, Trần Dung quay đầu hỏi Vương Hoàng: “Khi ở thành Mạc Dương, vì sao Mộ Dung Khác muốn vây bắt chàng? Kỳ quái thật, chàng đến đó cũng chỉ mới vài ngày thôi, sao gã đã có tin tức nhanh nhạy mà đến vây quanh thành như thế?”

Vương Hoàng thân nhiên liếc nàng, mỉm cười: “Khi ở Nam Dương, ta cũng bị vây bắt như vậy mà. Khanh khanh nhắc tới việc thành Mạc Dương là có ý gì?”

Ý gì? Tất nhiên là bởi vì kiếp trước chàng chết ở đó mà.

Khi Trần Dung ngẩn ra, không biết nên trả lời thế nào, Vương Hoàng nhìn ra bên ngoài, miệng chàng khẽ cong lên, nói: “Vấn đề này, hẳn sắp biết được đáp án rồi.”

Hóa ra một trong những mục đích chàng đến Nam Dương là muốn điều tra chuyện này sao?

Trong lúc Trần Dung đang suy nghĩ, chàng đặt tay lên tay nàng, lẳng lặng nhìn nàng nói: “Quả nhiên A Dung là người có trí tuệ.”

Trần Dung lại chỉ nở nụ cười.

Đoàn xe càng ngày càng gần.

Dần dần, tường thành của Nam Dương xuất hiện rõ ràng ở trước mặt Trần Dung.

Nhìn nó, ánh mắt Trần Dung chuyển dời nhìn về phía đám người đông nghịt ở cửa thành.

Những người này khi đoàn xe càng ngày càng tới gần thì phát ra từng đợt hoan hô cùng ồn ào náo động.

Dần dần, sau khi lớp cát bụi tan đi, gương mặt của mọi người xuất hiện ở trong tầm nhìn.

Đứng ở phía trước là một văn sĩ cao gầy vắn nhả, bên cạnh có một nam tử trẻ tuổi tầm trên dưới 20 tuổi. Nam tử này có gương mặt hình chữ nhật, ngũ quan đoan chính, màu da nâu đậm, một đôi mắt to có thần, lưng thẳng tắp, không phải Trương Hạng thì là ai?

Thật không ngờ hơn nửa năm không gặp, hắn đã thăng quan tiến chức, còn có tư cách xuất hiện trong trường hợp này, thậm chí có thể đứng ở vị trí kẻ có quyền thế.

Tiếng hoan hô càng ngày càng vang dội.

Dần dần, tiếng kêu gọi “Thất lang, Thất lang –” cao vút tận trời xanh.

Xe ngựa đi chậm lại.

Hai hạ nhân tiến lên, bọn họ kéo rèm của xe ngựa Vương Hoảng lên, để gương mặt của chàng và Trần Dung xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Dưới từng ánh mắt nóng bỏng, tiếng kêu la đỉnh tai nhức óc.

Văn sĩ cao gầy kia cùng Trương Hạng tiến lên vài bước, khom người nghênh đón: “Vương gia nhà ta biết Thất lang tiến đến, đặc biệt bảo ta chờ ở nơi đây.”

Sau khi hoàn lễ xong, văn sĩ kia ha hả cười, nói với Vương Hoảng: “Lần này Thất lang mang lương thực đến, đúng là giải cứu thành Nam Dương trong lúc khẩn cấp.”

Hắn nói tới đây, ánh mắt chuyển sang Trần Dung, khẽ kêu lên: “Vị nữ tử này là Quang Lộc đại phu danh khắp thiên hạ đây sao?”

Đoàn xe còn chưa vào thành đã có đội quân tiền tiêu đi trước bấm báo, bởi vậy, người này cũng biết thân phận mới của Trần Dung.

Sau khi chào hỏi, hắn hướng tới Trần Dung vái chào thật sâu, cười nói: “Thất lễ, thất lễ.” Hắn đặc biệt hành lễ như thế ở trước mặt Vương Hoảng, thật sự coi nàng là một đại nhân vật mà mình đã từng gặp qua.

Cấp bậc lễ nghĩa thật sự chu toàn. Đầu tiên, Trần Dung hơi ngần ngại, đảo mắt lại cười lạnh thầm nghĩ: Đúng rồi, hắn là người của Nam Dương vương. Nam Dương vương bị nhóm sĩ tộc coi thường, lại bị người Hồ tấn công khiến cho tồn thất, không thể không nịnh bợ một phụ nhân có quan hệ thân thiết với bộ hạ như ta.

Lúc này nàng rút cuộc hiểu ra vì sao Vương Hoảng lại nói lần này nàng có thể xả giận rồi.

Trương Hoảng và mọi người nghe thấy câu hỏi của văn sĩ kia đồng thời ngần ngại, nghiêm túc nhìn về phía Trần Dung.

Ánh mắt của Trương Hạng vẫn trong suốt bình thản như xưa. Hắn nhìn ngắm, đột nhiên dường như nhớ ra cái gì đó, há hốc miệng không nói gì.

Nhớ ra thân phận của Trần Dung không chỉ là hắn, ở phía sau có mười mấy người khe khẽ nói nhỏ: “Quang lộc đại phu này rất quen mặt.”

“Ta đã gặp qua nàng rồi, nàng là một thứ nữ trong chi hệ của Trần thị, lần trước thành Nam Dương bị vây, không phải là nàng dẫn dắt chúng sĩ tốt lao ra phá vây sao? Nhất định là vì việc lần đó mới được bề hạ quý trọng.”

“Thật sự là nàng đó sao?”

“Thế sự đúng là khó lường, một nữ lang tục điểm như thế đảo mắt đã có thể ngồi chung xe với Lang Gia Vương Thất?” Theo như cấp bậc lễ nghĩa của văn sĩ kia mà nói, thân phận hiện tại của Trần Dung không phải là cơ thiếp của Vương Hoảng, mà là quý tộc có tư cách ngồi chung xe với chàng.

Trong tiếng nghị luận đầy kinh ngạc, hăm mộ, Trần Dung cười nhẹ, nàng liếc nhìn văn sĩ kia một cái rồi bình thản thu hồi ánh mắt.

Thấy nàng như thế, văn sĩ nhắm mắt theo đuôi phía sau xe ngựa tươi cười, hắn lùi lại hai bước, liếc nhìn Trương Hạng một cái, khẽ phân phó: “Phụ nhân này không thích ta, ngươi tới tiếp cận nàng đi.”

Trương Hạng mang theo ánh mắt phức tạp nhìn Trần Dung, một hồi lâu mới đáp: “Vâng.”

Dừng một chút, hắn nhủ thầm: Quang Lộc đại phu này hẳn là có cảm tình với ta. Trước kia khi gặp qua ở phủ Nam Dương vương, nàng còn cố ý cười với ta một cái.

Là một nam nhân, theo bản năng hắn tin rằng tươi cười đó không giống với bình thường.

Trong lúc đó, hắn đã đi chậm sau xe ngựa vài bước, vì vậy hắn lại nhanh chóng cất bước theo sát.

Lúc này, đoàn xe được mọi người vây quanh chạy vào thành. Văn sĩ kia đi ở bên cạnh xe ngựa, hãy còn thao thao bất tuyệt: “Vương gia nhà ta vốn muốn tự mình ra nghênh đón, thật không ngờ bị cảm phong hàn. Nếu có chỗ nào đắc tội, còn thỉnh Thất lang đừng để ý.”

Đảo mắt, hắn nhìn Trần Dung, lại nhíu miệng cười nói: “Từ lâu đã nghe thấy danh xưng của Quang Lộc đại phu, quả nhiên. Lúc này đại phu đến Nam

Dương, cần tận dụng cơ hội ngắm cảnh mới được.”

Trong lúc hần giới thiệu danh lam thắng cảnh, Trần Dung ngắm nhìn cảnh vật phía trước, nhìn ngã tư đường quen thuộc, dòng người quen thuộc, trong khoảng thời gian ngắn, thần trí như rời khỏi thể xác.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 174: Kinh ngạc

Trần Dung và Vương Hoảng được cung kính mời vào phủ Nam Dương vương.

Đảo mắt, trời đã tối.

Trần Dung tắm rửa thay quần áo xong, đi theo mấy tỷ nữ hướng tới một gian đại điện ở phía trước.

Lúc này trong điện đèn đuốc sáng trưng, tiếng笙 nhạc không dứt, đây là dạ yến mà Nam Dương vương cố ý chuẩn bị để nghênh đón Vương Hoảng và nàng.

Chỉ chốc lát, Trần Dung đã đi tới cửa chính của đại điện, một thiếu niên diện mạo tuấn mỹ lớn tiếng kêu lên: “Quang Lộc đại phu đến—”

Tiếng kêu vừa thốt ra, trong điện trở nên im lặng.

Trần Dung mỉm cười, cất bước đi vào.

Ánh nến và đèn lồng giao hòa lẫn nhau, chiếu sáng đại điện tỏ rõ như ban ngày.

Trong đại điện, trên mấy trăm tháp đã đầy người ngồi, giờ phút này Trần Dung đi vào, bọn họ đồng thời quay đầu nhìn nàng đánh giá một lúc.

Nam Dương vương mập mạp ngồi ở chính giữa đại điện, lão ta đang rót rượu từ từ nhấp từng ngụm, dường như không chú ý Trần Dung đã tới, cũng không hề ngẩng đầu nhìn nàng.

Trần Dung thấy thế, cười lạnh, chân vừa mới bước qua cửa đã ngừng lại.

Nàng cứ đứng ngay phía cánh cửa, trong sự chú mục của mọi người, quay đầu hỏi người gác cổng kia: “Thất lang đã đến chưa?” Giọng nói trong trẻo mà mỉa mai, trên mặt mang theo tươi cười đùa tình.

Tuy giọng nói của nàng không hề có ý đề cao, nhưng mọi người đang ngồi ở đây đều chú ý tới, sao có thể không nghe thấy?

Lần này người đến tham gia yến hội đều là quý tộc trong thành Nam Dương, nắm bắt tin tức rất nhanh nhạy. Bọn họ biết, Quang Lộc đại phu đứng trước mặt này, chẳng những là một đạo cô, còn là một đạo cô phong lưu, nàng có mối quan hệ không rõ ràng với Vương Hoảng và bệ hạ.

Mà điều khiến bọn họ ngẩn ngơ là Quang Lộc đại phu này không coi lễ giáo ra gì, cứ thế đứng ở trước cửa đại điện, không e dè mà gọi thẳng danh hào của Thất lang!

Trong sự im lặng, người gác cổng thoáng nhìn ra bên ngoài, lập tức hướng tới Trần Dung khom người trả lời: “Hồi bẩm đại nhân, đã đến rồi.”

Trần Dung theo ánh mắt của hắn nhìn lại.

Quả nhiên, mũ thiếu niên mặc quần áo trắng đang tạo nhả bước đến không phải Vương Hoảng thì là ai?

Giờ phút này, đi theo phía sau chàng là mười nữ tử xinh đẹp, nhìn kỹ thì đám người đó có vẻ là nữ lang, xem ra, đều là nữ nhi quý tộc trong thành Nam Dương.

Vương Hoảng thân nhiên đi đến, liếc nhìn Trần Dung đứng trước cửa đại điện trong ánh đèn đuốc, không khỏi cong khóe miệng, lộ ra mỉm cười nhợt nhạt.

Mặc dù tươi cười này nhợt nhạt, lại giống như gió xuân thổi qua cây tùng, giống như trăng sáng nhô cao, vô cùng sáng ngời. Tươi cười như thế rất hợp với một thân trường bào trắng đứng dưới ánh trăng kia, thật sự có vài phần phiêu nhiên thoát tục.

Trần Dung đáp lại chàng một nụ cười.

Nàng cất bước, trong ánh nhìn chăm chú của mọi người, chẳng những không bước vào đại điện, ngược lại còn đi về phía Vương Hoảng.

Nàng đi nhanh tới trước mặt chàng, trong ánh mắt của đám nữ lang, nàng vươn bàn tay trắng nõn kéo vạt áo của chàng, cực kỳ thân thiết, cũng cực kỳ ngang hàng tùy ý sửa sang lại vạt áo của chàng, Trần Dung cười nhẹ rồi hỏi: “Vì sao giờ mới đến?”

Ánh mắt Vương Hoảng lảng lạng nhìn cử chỉ khác hẳn với thường ngày của nàng, trả lời: “Không phải đã tới rồi sao?”

Hai mắt Trần Dung sáng ngời, cười rộ lên, xoay người lại, đi ở phía trước chàng: “Đi thôi, đừng để vương gia chờ quá lâu.” Dứt lời, nàng phiêu nhiên đi vào điện.

Trong lúc đám nữ lang tròn mắt há hốc mồm, tựa hồ Vương Hoảng không chú ý tới, một nữ nhân như Trần Dung dám đi ở phía trước mình, cũng tựa hồ không chút nào để ý, nàng dùng một thái độ ngả ngón, ngang hàng cười nói với mình.

Khóe miệng Vương Hoảng cũng cong lên, cứ thế theo nàng đi vào đại điện.

Lần này, chúng nữ lang đều không chịu nổi. Các nàng trang điểm xinh đẹp đi theo chàng, vốn là muốn vây quanh chàng cùng đi vào đại điện. Hiện tại bị Trần Dung cướp mất vị trí, các nàng đều biết thân phận hèn mọn của Trần Dung, nhất thời, chúng nữ lang có chút không cam lòng, dù thế nào cũng không tới phiên Trần Dung đi ở phía trước giống như một công chúa, mà các nàng lại giống như một đám tỳ thiếp đi theo phía sau công chúa vậy?

Nhìn bóng dáng Vương Hoảng đi vào trong điện, một nữ tử đi đằng trước, khuôn mặt tròn đầy mở to một đôi mắt một mí, buồn bực khẽ nói: “Sao Thất lang lại không có vẻ gì chán ghét vậy chứ?”

Trong giọng nói của nữ tử này có ý vênh mặt hách hàm, trong thái độ có sự ngạo mạn trời sinh, nàng ta là nữ nhi của Nam Dương vương, luôn được sủng ái yêu thương.

Trong lúc nàng ta khẽ nói, chúng nữ cũng tức giận bất bình, không khỏi riu rít chỉ trích.

Khi các nàng đang lên tiếng trách cứ, Trần Dung và Vương Hoảng từ một trước một sau biến thành dắt tay nhau mà đi vào.

Chỉ cần một mình Vương Hoảng đã thu hút mắt nhìn của cả sảnh đường, huống chi có thêm một Trần Dung có cử chỉ khác thường? Trong khoảng thời gian ngắn, ngay cả Nam Dương vương cũng ngẩng đầu, híp đôi mắt nhỏ nhìn đôi bích nhân sánh vai bước vào này.

Đến khi hai người Trần Dung đi được năm sáu bước, trong đại điện mới từ im lặng biến thành náo nhiệt. Trong lúc mọi người châu đầu ghé tai, Trần Dung và Vương Hoảng đi đến tháp thứ nhất bên trái rồi ngồi xuống.

Xuất thân của Vương Hoảng thế nào? Từng hành vi cử chỉ của chàng đều có sự tao nhã thiên thành.

Vậy còn Trần Dung? Trong khoảng thời gian ngắn, dường như mỗi người đều ngắm nhìn đánh giá nàng thật kỹ. Càng ngắm nhìn, các quý tộc trong thành Nam Dương càng chắc chắn, dần dần, giọng bàn luận cũng nhỏ đi không ít, phải biết rằng, đương kim thế gian là ‘Vương cùng Mã, cộng thiên hạ’ Mà phụ nhân trước mắt này là người hiếm có đồng thời có quan hệ mờ ám với hai nhân vật trung tâm của hai đại quyền lực Vương gia và Tư Mã gia. Dù thế nào chúng quý tộc cũng đều cảm thấy phụ nhân này khiến cho người ta kính sợ.

Sau khi liếc nhìn Trần Dung một cái, cơ bắp trên gương mặt mập mạp của Nam Dương vương đột nhiên giật giật.

Lúc này, một phụ tá bên cạnh huých vào người lão ta, khiến Nam Dương vương khôi phục tinh thần, lão ta cười ha hả, giờ chén rượu đứng lên nói: “Chư vị chư vị, ta xin cạn một ly!”

Sau khi ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, lão ta nâng chén không lên, nói với Vương Hoảng: “Nói lời chân tình, Thất lang và Nam Dương của ta thật đúng là có duyên mà. Năm trước nếu không phải có Thất lang đánh cho Mộ Dung Khắc lạc quang lưu thủy, Nam Dương cũng sẽ không có ngày được an bình. Vì thế, để bốn vương kính Thất lang một ly.”

“Không dám!”

Nam Dương vương rót đầy chén rượu một lần nữa, lại chuyển hướng, đó là Trần Dung.

Lúc này, phía sau Trần Dung, nhóm tỳ nữ đang mang bình phong đến. Có điều nhìn thấy vương gia muốn nói nên lại dừng chân.

Nam Dương vương tươi cười khả cục nhìn Trần Dung, vì cười vui quá mức, đôi mắt nhỏ trên gương mặt béo múp đã híp thành một đường. Lão ta giờ chén rượu, ha hả cười nói: “Một ngày kia, khi Quang Lộc đại phu nhảy vào giữa đám Hồ nô, nâng cao sĩ khí của quân ta, bốn vương liền biết, đại phu không phải là vật trong ao. Ha ha, bốn vương đoán không sai mà. Đến đây, để bốn vương kính đại phu một ly.”

Lão ta cười vui vẻ, trong giọng nói vừa khách khí lại thân thiết.

Trần Dung biết, lão ta đang nhắc nhở mình, phú quý của nàng được dựng lên từ thành Nam Dương. Hơn nữa, nàng đã là người có thân phận. Đã như thế, tất nhiên sẽ bận tâm mặt mũi, những chuyện xưa kia có thể che giấu thì che giấu, có thể quên đi thì quên đi.

Xem ra, lão ta nhìn thấy cử chỉ đảng hoàng vừa rồi của Trần Dung nên muốn dùng một chén rượu xóa bỏ hận thù đây.

Trần Dung cũng giờ lên chén rượu.

Nàng tươi cười, không để ý uống sạch rượu trong chén, sau đó, nàng đảo ngược chén rượu, có điều ánh mắt liếc về phía Nam Dương vương như có ý vô tình nhằm vào khối ngọc hoàn trên ngón tay cái của lão ta.

Ngọc hoàn này cũng không phải là đồ cổ truyền từ thời thượng cổ. Nhưng Nam Dương vương đã đeo nó nhiều năm, có thể coi là bảo vật trân quý.

Nam Dương vương cùng nhóm phụ tá đều nhận ra ánh mắt của Trần Dung. Nam Dương vương lạnh lẽo tươi cười, sau khi nâng cốc uống cạn, ngồi xuống trầm nghĩ: Hóa ra nàng thích tiền tài châu báu? Rất tốt, rất tốt, thích tiền tài là tốt rồi.

Nam Dương vương quảng được cục nợ, cảm thấy vô cùng vui vẻ. Hắn đi xuống vị trí chủ tháp, cùng các quý tộc liên tiếp mời rượu.

Vương Hoàng chậm rãi vuốt miệng chén, nhột nhạt cười nói: “A Dung cho ta mượn lực, đó là vì chút tài vật đó sao?”

Sau khi Trần Dung để nhóm tỷ nữ dựng bình phong lên, nhấp một ngụm rượu, mới hạ giọng nói với chàng: “Đòi lấy tài vật là một chuyện, trả thù là một chuyện khác.”

Vương Hoàng cười ha hả.

Trong lúc đó, ánh mắt chàng liếc về phía Trần Dung rất tự nhiên xuất hiện sự tán thưởng: Phụ nhân này, đối với rất nhiều việc đều khôn khéo hơn nhiều so với những nữ lang cùng tuổi. Hiện tại bọn họ đang ở địa bàn của Nam Dương vương, bản thân Nam Dương vương lại là kẻ bạo ngược hoang dã, tính tình vô pháp vô thiên. Nếu ngay lập tức thể hiện rõ rệt sự đối nghịch với lão ta thì có gì thú vị? Không bằng đòi lấy một ít lợi lộc để cho lão ta an tâm, có cơ hội thì sẽ xuống tay sau.

Nói đi nói lại, nếu lúc trước nàng không có cử chỉ đáng hoàng thông dong, chỉ sợ lão Nam Dương vương này cũng sẽ không cảnh giác với một nữ tử như nàng, cũng sẽ không đạt được mục đích xảo trá.

Nữ nhân này, thật đúng là có chút giống chàng.

Kế tiếp, trong yến hội cũng không có chuyện gì liên quan tới Trần Dung nữa.

Vào đêm, Trần Dung và Vương Hoàng nghỉ ngơi ở trong thôn trang của Vương phủ. Năm trước trở về Kiến Khang, tuy rằng tất cả những người của Vương gia ở thành Nam Dương đều đi theo, nhưng tòa nhà này không hề bỏ không, có để lại một vài người hầu để quản lý trông coi.

Trần Dung vừa mới vào thăm phòng, một đội xe ngựa liền theo cửa hông mà vào xin cầu kiến nàng, đó là Trương Hạng.

Trương Hạng bình tĩnh tươi cười, hướng tới Trần Dung vái chào thật sâu, cung kính dâng một hộp gỗ trầm hương, cười nói: “Đây là chút thành ý nho nhỏ mà vương gia chúng ta dâng tặng Quang Lộc đại phu.”

Không cần mở hộp gỗ ra, Trần Dung đã biết bên trong là ngọc hoàn đeo trên ngón tay cái của Nam Dương vương.

Chiếc nhẫn này không tính là gì, quan trọng là mấy thùng gỗ phía sau Trương Hạng kia, hơn nữa, mấy chục hạ nhân của phủ Nam Dương vương đang đem thùng gỗ chuyển xuống xe ngựa.

Đây không phải là thành ý nho nhỏ, thùng lớn thùng nhỏ được chuyển xuống liên tiếp, dần dần đã bày đầy sân.

Xem ra, Nam Dương vương có tâm đây.

Chỉ là chút tài vật này, đều có thể giúp nàng có một cuộc sống xa hoa trong thành Kiến Khang nhiều năm. Ngày ấy khi thương lượng với Tôn Diễn, tuy đã có thôn trang ruộng tốt, nhưng vẫn không có tiền tài. Hiện tại, không phải đều đã có rồi sao?

Cả đời này của nàng không cần phải lo lắng chuyện áo cơm nữa rồi.

Trần Dung có xuất thân nghèo hèn, khác hẳn với nhóm quý tộc chân chính, nàng đối với số tài vật này là thật tâm vui mừng. Cũng chỉ có chúng nó mới có thể đem lại an ủi thật sự cho nàng.

Trần Dung mỉm cười vừa lòng, chậm rãi bước đi về phía thùng gỗ.

Tất cả mọi người của vương phủ đều nhìn thấy tươi cười của nàng, nhất thời, bọn họ cũng vô cùng cao hứng.

Chỉ có Trương Hạng bộ dạng phục tùng liếm mực, hàm chứa ý cười kính cẩn, nhịn không được lạng lẽ liếc nàng một cái.

Phụ nhân trước mắt này, ở trong đám người Tấn cũng là một người truyền kỳ, tuy xuất thân hèn mọn, nhưng cuối cùng ngay cả Nam Dương vương cũng không thể không nịnh bợ nàng. Nghĩ tới sĩ tử nghèo hèn trong thiên hạ, cho dù trời sinh mỹ mạo nguyện ý làm luyến đồng cho người ta, chỉ sợ cũng không cao quý bằng một phụ nhân như nàng.

Mà một điều quan trọng nhất, người khác leo lên quyền quý là nhờ khúm núm. Nàng thì ngược lại, nhìn mối quan hệ giữa nàng cùng Vương Thất lang, con đường nàng đi lại là con đường của danh sĩ, hoàn toàn thanh cao đẳng hoàng, không ai có thể sánh bằng!

Đang ngấm nhìn, Trần Dung xoay người lại.

Trương Hạng vội vàng cúi đầu. Tuy rằng cúi đầu, thất lưng của hắn vẫn thẳng, tươi cười vẫn bình thản, không biết là cố ý hay vô tình, ở trước mặt nàng hắn luôn duy trì một loại phong độ.

Trần Dung chấp hai tay sau lưng, lượn qua từng thùng gỗ lớn nhỏ trong sân, gật đầu, cười nói: “Đa tạ vương gia.”

Không nghe thấy câu trả lời, Trần Dung quay đầu nhìn Trương Hạng: “Người đang nghĩ cái gì vậy?”

“A?”

Trương Hạng tỉnh táo lại, hắn hướng tới Trần Dung vái chào thật sâu, đột nhiên hỏi: “Không biết Trần gia Tam lang Trần Thành Thiệu hiện tại thế nào?”

Trần Tam lang?

Trần Dung thân nhiên nhìn Trương Hạng, không trả lời.

Trương Hạng ngẩng đầu, vừa đối diện với ánh mắt của nàng, không biết vì sao, hắn cảm thấy chật vật, đầu lưỡi như bị dính hồ, Trương Hạng cố lấy bình tĩnh, lớn tiếng nói: “Tên tiểu nhân là Trương Hạng, ngày xưa có quen biết với Trần Thành Thiệu.” Nói tới đây, hắn có lời muốn nói lại nuốt vào, ánh mắt cẩn thận liếc về phía Trần Dung, dường như đang nhắc nhở, bọn họ từng quen biết.

Trần Dung nghiêng đầu, bình thản tươi cười, nàng cũng không để ý tới Trương Hạng, bước vào trong tâm phòng.

Trương Hạng theo sát vài bước, sau khi cách đám người hầu của phủ Nam Dương vương xa một chút, hạ giọng lúng ta lúng túng nói: “Tiểu, tiểu nhân...” Hắn vái chào, nói: “Nguyện đi theo đại phu.”

Hắn thốt ra câu này, thật lâu không vẫn không thấy Trần Dung trả lời.

Trương Hạng định thần, lặng lẽ ngẩng đầu nhìn Trần Dung, trông thấy, chính là vẻ thất thần hoảng hốt của nàng.

Lúc này Trần Dung đang ngây dại.

Nam nhân này, nàng từng muốn tiếp cận hắn, gả cho hắn.

Cũng chưa từng nghĩ rằng chưa đến một năm, hắn lại đứng ở sau lưng mình, hèn mọn cầu xin phụ thuộc vào một phụ nhân như nàng.

..... Nam nhân này, đầu tiên là phụ thuộc vào loại người hoang dã như Nam Dương vương, hiện tại lại không để ý tới ánh mắt thế nhân, muốn dựa dẫm vào một phụ nhân. Tuy rằng tướng mạo của hắn đoan chính, phong độ cũng đang hoàng, nhưng xem ra, tính cách bên trong cũng chỉ là một kẻ tiểu nhân. Là một kẻ tiểu nhân vì mục đích trước mắt có thể không tiếc mọi thứ, cho dù là thanh danh mà thế nhân chú ý nhất, cũng có thể bỏ qua.

Đáng thương cho nàng, trước kia còn muốn gả cho người này. May mắn lúc trước không được như ý nguyện, nàng thật sự không dám tin tưởng, nếu gả cho nam nhân này, có phải hắn sẽ đẩy một phụ nhân diện mạo diễm mị như mình ra trước làm mồi câu hay không? Đúng rồi, người này giao hảo với Trần Tam lang, đã có câu vật hợp theo loài, sao nàng có thể nghĩ rằng trong một đồng gả vịt có thể tìm thấy hạc tiên đây?

Trên thế gian này, nam nhân không cần danh lợi, không tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, khinh thường thấy người sang bắt quàng làm họ, không đem thể từ người nhà làm lễ vật, chỉ có thể tìm thấy trong đám danh sĩ.

Muốn gả cho một sĩ tử hàn vi, có một cuộc sống vui vẻ hạnh phúc, là một mục đích Trần Dung luôn muốn cố gắng đạt tới, là một giấc mộng nàng luôn theo đuổi từ lúc trọng sinh tới nay.

Mà hiện tại, giấc mộng này đã bị phá vỡ.

Nàng cũng biết, có lẽ trên thế gian, nam nhân tốt có tính cách ngô ngĩnh thoáng đáng, cho dù nghèo hèn cũng không mất đi chí khí.

Nhưng mà, nàng chỉ là một nữ tử khuê các, nào có cơ hội đi kết bạn với người như vậy?

Nếu không có Vương Hoảng, không có một loạt chuyện xảy ra ngoài ý muốn, rất có khả năng nàng sẽ gả cho nam nhân đang đứng phía sau này.

Nghĩ ngợi, Trần Dung cảm thấy toàn thân rét run.

Giấc mộng ấp ủ đã lâu, bị đâm một nhát kiếm mà tan vỡ, thật sự khó chịu.

Bởi vậy, Trương Hạng đợi một hồi lâu, chỉ thấy Trần Dung ngẩn người, khi thì cười chua xót, khi thì hoảng hốt.

Trương Hạng lén lút đánh giá nàng, nhìn không được gọi: “Đại phu? Đại phu?”

Hắn liên tục kêu to bốn lần, Trần Dung mới tỉnh lại.

Nàng chớp mắt, cũng không quay đầu, có điều giọng nói đột nhiên trở nên lạnh lùng, lại mang theo mỗi một: “Trở về đi.”

“A?”

Trong sự kinh ngạc khó hiểu của Trương Hạng, Trần Dung thấp giọng nói: “Người trở về đi. Dù sao lời người vừa nói cũng không bị người khác nghe thấy, người vẫn có thể sống như trước kia.”

Đầu tiên Trương Hạng ngẩn ngơ, ngược lại nghe thấy Trần Dung suy nghĩ cho mình như thế, không khỏi cảm động lại vái chào, nghẹn ngào nói: “Đại phu khoan dung độ lượng.” Dừng một chút, hần cấn rằng nói: “Tiểu nhân, vẫn muốn.....” Lúc này, hần muốn biểu lộ sự trung thành, bởi vậy cất cao giọng nói.

Không đợi hần nói xong, Trần Dung đã lạnh lùng quát: “Trở về!”

Tiếng quát của nàng đã ngắt lời hần.

Trương Hạng cùng chúng phò đồng thời rùng mình, Trần Dung quay đầu. Nàng nâng cằm, sắc mặt trắng bệch có sự lãnh ngạo nhìn Trương Hạng chăm chú, sau đó vung ống tay áo, nghênh ngang rời đi.

Trương Hạng ngây người một hồi lâu, mới cúi đầu xoay người.

Đám người Trương Hạng vừa rời đi, giọng nói thanh nhuận của Vương Hoảng từ bên ngoài thán nhiên truyền đến: “Đều thu dọn vào đây đi.”

Thu hồi?

Đó là tài vật của nàng mà!

Trần Dung vội ngồi dậy khỏi tháp, hoảng hốt xông ra ngoài.

Vọt tới bên cạnh cửa, Trần Dung dựa vào khung cửa, cảnh giác nhìn Vương Hoảng chăm chú.

Bọn người hầu quả thật đang khuôn vác tài vật, có điều bọn họ đang chuyển về phía tẩm phòng của nàng

Sau khi Vương Hoảng liếc nhìn các thùng gỗ một cái, lại quay đầu nhìn về phía Trần Dung.

Chàng đối diện với Trần Dung vừa mới thu hồi ánh mắt cảnh giác về.

Trong nháy mắt, chàng hiểu được, chàng thán nhiên đến gần, mãi cho đến khi bóng dáng của chàng phủ lên người nàng, chàng ôn nhu, khe khẽ thở dài: “Khanh khanh đang phòng bị ta sao?”

Trần Dung ngẩn ra, lập tức ngẩng đầu lên, nở nụ cười, nàng há mồm định phủ nhận.

Nhưng mà, khi nàng đối mặt với hai mắt trong suốt cao thượng của chàng, lời nói kia lại nghẹn trong cổ họng.

Trước vẻ mặt của nàng, Vương Hoảng tươi cười, chàng xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng áo trắng của chàng tiêu sái rời đi, môi Trần Dung mấp máy. Cuối cùng, vẫn không thể nói nên lời.

Sau khi ngủ một đêm, hồi lỗi của Trần Dung đối Vương Hoảng đã trở thành hư không: Người này ăn mình không sót lại chút gì, lại còn uy hiếp lợi dụng lừa gạt mình bao nhiêu chuyện, phòng bị chàng thì có gì không đúng? Lại nói tiếp bản thân quá kém cỏi, chàng vừa thở dài nói một câu đã khiến trong lòng mình không thể thoải mái.

Rửa mặt chải đầu xong, Trần Dung gọi hạ nhân mà Vương Hoảng sắp đặt ở trong sân viện của mình đến.

“Tình hình hiện tại của thành Mạc Dương như thế nào rồi?”

Mọi người thật không ngờ nàng đột nhiên nhắc tới thành Mạc Dương, tất cả đều ngẩn ra, một hồi lâu, một văn sĩ tiến lên trả lời: “Mọi thứ đều như thường. Người Hồ đã sớm lui, trong thành không còn mấy ai.”

Trần Dung gật đầu, nàng thi lễ với văn sĩ kia, khách khí nói: “Nghe nói thành chủ do triều đình phái tới cũng đã đến đó.”

Lời này của nàng vừa thốt ra, mọi người đồng thời ngẩng đầu, mở to mắt nhìn nàng.

Trần Dung lại giống như không biết bản thân vừa nói ra điều gì, nàng tiếp lời: “Còn thỉnh công mang theo tiền vật đến đó, sau khi gặp mặt thành chủ thì nói ta cùng với Thất lang nguyện ý mua điền sản ở thành Mạc Dương.” Nàng chỉ vào số tiền vừa mới bảo bọn người hầu đem ra, chỗ này chiếm một nửa trong số tài vật tối hôm qua Nam Dương vương đưa tới.

Văn sĩ kia không trả lời, mà quay đầu đi, nhìn lang quân đang dựa cửa đứng đó.

Giờ phút này, Vương Hoảng mỉm cười, lẳng lặng nhìn Trần Dung. Đôi mắt với hai mắt trong suốt như nước có chút kinh ngạc của chàng, Trần Dung thân nhiên tươi cười.

Nàng biết chàng không hiểu rõ suy nghĩ này của nàng, có điều như vậy mới tốt, đối với một nam nhân có thói quen nắm trong tay mọi thế sự biến chuyển, những gì không biết thì luôn cảm thấy thú vị.

Mà nàng, về tình về lý, đều không muốn chàng hiểu rõ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 175: Tái kiến Mộ Dung Khác

Sau khi chúng phó Vương gia nhận được mệnh lệnh của Trần Dung thì quay đầu nhìn về phía lang quân nhà mình.

Lúc này Vương Hoảng vẫn đang lẳng lặng nhìn Trần Dung, chàng thu hồi ánh mắt, không chút để ý khẽ gật đầu.

Vừa nhận được sự đồng ý của chàng, chuyện kế tiếp cứ theo lẽ thường mà thực hiện, hôm đó, mọi người mang theo tiền tài rời đi.

Sau đó, Trần Dung gặp lại phó dịch của mình ở Nam Dương, mọi thứ nằm trong dự đoán của nàng, điền sản cùng cửa hàng lúc trước nàng mua về, từ khi người Hồ lui binh, cộng thêm việc triều đình coi trọng thành Nam Dương giờ đã vững bước tăng giá trị tài sản hơn gấp mười lần.

Trần Dung biết, đây mới chỉ là sự bắt đầu, ở trong trí nhớ của nàng, điền sản cửa hàng ở Nam Dương mười năm sau so với bây giờ tuyệt đối quý hiếm hơn nhiều so với bây giờ. So với lúc trước nàng tích trữ mua về ước chừng sẽ tăng giá trị lên gấp trăm lần.

Nàng nghĩ rằng nếu không có việc gì xảy ra ngoài ý muốn, kiếp này nàng không cần phải lo lắng vì tiền tài nữa.

Mấy ngày kế tiếp, đều không thấy bóng dáng của Vương Hoảng. Trần Dung trầm nghĩ, tên kia hơn phân nửa là đang đi điều tra chân tướng năm đó bị vây khốn ở thành Mạc Dương.

Chàng vừa đi, đại bộ phận hộ vệ Vương gia cũng biến mất, cùng với số hạ nhân đến mua điền sản ở thành Mạc Dương, hiện tại chỉ có mười người ở lại bên cạnh Trần Dung.

Trong thành Nam Dương, vẫn là ca múa mừng cảnh thái bình.

Trần Dung ngồi trong xe ngựa, lẳng lặng lắng nghe tiếng ca truyền ra xa xa, nhìn chân trời đầy ánh chiều tà, nàng nhẹ giọng nói: “Đi Trần phủ nhìn xem thế nào.”

“Vâng.”

Xe ngựa đảo mắt đã tới bên ngoài Trần phủ, ngày xưa, nơi này luôn người đến người đi, nhưng hiện tại lại vắng vẻ lạnh lẽo như thế. Đúng rồi, chủ nhân không có ở đây, bọn người hầu cũng chỉ là trông coi tòa nhà, làm sao còn có được tình cảnh náo nhiệt như ngày trước.

Sau khi Trần Dung báo thân phận với người gác cổng, xe ngựa chạy tới sân viện nàng từng ở.

Cửa viện không đóng.

Trần Dung bước xuống xe ngựa, đẩy ra cánh cổng nặng nề, bước vào sân.

Trong sân, tuy rằng vẫn sạch sẽ như trước nhưng lại hoàn toàn trống rỗng. Cỏ dại mọc ở góc tường, cảnh vật có vẻ tiêu điều.

Trần Dung ngờ ngác đứng một lúc, bỗng nhiên nàng cảm thấy hoảng hốt, nhất thời, tòa nhà ở Bình thành xuất hiện ở trước mắt nàng, nhất thời, lại biến thành phủ đệ của Nhiễm Mẫn ở kiếp trước, vừa định thần, dường như lại nhìn thấy hình bóng mấy người Trần Vi Trần Thiên ngồi ở trong sân vui cười.

Trần Dung nhắm hai mắt, khẽ nói: “Vật không thuộc về mình thì sẽ không phải là của mình.”

Thấy nàng cất bước đi vào, chúng hộ vệ đều đi theo. Trần Dung phát phát tay, thấp giọng nói: “Đề ta yên lặng một chút.”

“Vâng.”

Bước vào bậc thang, vươn tay chạm rãi đẩy cửa chính đường.

Khi cửa phòng cốt kết mở ra, Trần Dung cảm thấy như hoa mắt, tựa hồ thấy được khuôn mặt tươi cười của Bình ầu, nhưng nhìn kỹ, chỉ thấy mạng nhện

bay phát phơ.

Thở dài một tiếng, Trần Dung tùy tay đóng cửa phòng lại, tiếp tục đi vào bên trong.

Xuyên qua chính đường, nhà kè, chậm rãi, Trần Dung đi đến tấm phòng của mình.

Tấm phòng vẫn như cũ, có điều hơi bụi bẩn, chắc hẳn đã lâu cũng không có ai đến quét tước.

Trần Dung tiến lên, vươn tay ra phía giường ngủ.

Nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân, Trần Dung tỉnh lại từ sự hoảng hốt, nàng nhủ mảy nói: “Không phải đã nói không cho các người đi theo sao?”

Khi lời của nàng vừa thốt ra, một con gió đột nhiên ủa tới. Trần Dung rung mình, khẽ nghiêng đầu, bên gáy cảm thấy đau nhức, hai mắt tối sầm, ngất lịm đi.

.....

Trần Dung cảm thấy có gió thổi mà tỉnh lại.

Nàng vừa mở mắt thì trông thấy thái dương vàng óng ánh mới nhô lên từ phía đông, chiếu sáng trời đất, cẩn thận nhìn lại, trên lá cây bạch dương cách đó trăm bước còn đọng giọt sương phản xạ lại ánh mặt trời lấp lánh.

Hít một hơi không khí mát mẻ se lạnh, Trần Dung chậm rãi sờ xuống bên dưới.

Ngay lúc nàng vừa mới cử động, một giọng nói trầm thấp, từ tính của nam tử truyền đến: “Tỉnh rồi?”

Trần Dung rung mình.

Nàng nghiêng người, quay đầu nhìn về phía người nọ.

Nàng nhìn thấy là một người đưa lưng về phía nàng, có vẻ còn trẻ tuổi, hình thể tuyệt đẹp mà dẻo dai, gã đang cúi đầu, cầm kiếm trong tay điêu khắc một khối gỗ. Theo vụn gỗ tung bay, nàng có thể nhìn thấy gã khẽ nhếch bạc môi.

Nhìn ngắm, trên mặt người này đeo mặt nạ bằng đồng màu xanh, phong cách cổ xưa, tản ra từ khí nặng nề, đường cong phía cằm duyên dáng, còn có bạc môi nhợt nhạt, tạo nên một vẻ tuấn mỹ thần bí.

Nhìn gã, Trần Dung bật thốt lên: “Mộ Dung Khác?”

Người nọ từ từ buông khối gỗ đang điêu khắc hơn phân nửa, quay đầu lại nhìn Trần Dung.

Người này có một đôi mắt thâm thúy, không nhìn thấy đáy. Nhưng không giống như ngọn lửa âm liệt như bốc lên từ địa ngục trong ánh mắt của Nhiễm Mẫn mà lại khoan dung giống như biển lớn.

Nhìn Trần Dung chăm chú, người này cong bạc môi, mỉm cười: “Trần thị A Dung, đã lâu không gặp.”

Rõ ràng là gã đội mặt nạ, nhưng khi Mộ Dung Khác mỉm cười lại làm cho người ta cảm thấy như có gió xuân lướt qua.

“Đúng vậy, đã lâu không gặp.”

Trần Dung cũng cười, nàng chậm rãi ngồi thẳng, năm ngón tay đưa lên, tùy ý chỉnh lại mái tóc có chút rối.

Tuy rằng chưa rửa mặt, tóc vẫn hơi rối, nhưng Trần Dung tươi cười như thế, khi ngồi dậy, trên người nàng có một loại ung dung, tao nhã, cao quý mà thế gia đệ tử mới có. Tất nhiên, loại khí phách này ở trong mắt đệ tử Vương, Tà thì không đáng là gì, thậm chí có thể nói là mang theo sự cố ý. Dù sao khí chất của Trần Dung là do ngày ngày bồi dưỡng mà thành.

Có điều hiện tại đối mặt với nàng lại là tộc Tiên Ti người Hồ.

Mộ Dung Khác đánh giá nàng thật kỹ, trong ánh mắt lộ ra tán thưởng, hai mắt dưới mặt nạ mang theo ý cười: “Ngày đó Trần thị A Dung xông vào giữa quân ta, mặc bộ áo trắng, cưỡi một con ngựa, đến hôm nay sĩ tốt ta vẫn thường nhắc tới, ngay cả hoàng đệ hoàng muội của ta cũng rất ngưỡng mộ, hận không thể nhìn ngắm phong thái của nàng. Lại nói tiếp, khi đó nữ lang quay lại vội vàng, Mộ Dung Khác cũng chưa từng nhìn rõ, hôm nay có ý mời đến, coi như là tiếp tục tiền duyên.”

Giọng nói của gã trầm thấp, êm tai như gió xuân thổi qua, làm cho người ta nghe thấy thoải mái nói không nên lời.

Giọng nói, cộng thêm phong độ như thế, trách không được đám quý tộc Kiến Khang biết rõ Tiên Ti người Hồ giết vô số người của ta mà vẫn nhin không được muốn khen ngợi.

“Tiếp tục tiền duyên?” Trần Dung cười khê: “Khác tiểu lang cố ý lên vào thành Nam Dương bắt ta lại đây, đó là vì muốn tiếp tục tiền duyên?” Khác tiểu lang là cách gọi mà các thiếu nữ gọi tướng quân trẻ tuổi Mộ Dung Khác. Trần Dung gọi như thế lại mang theo vài phần ngả ngớn.

Nàng che miệng cười khê, trên gương mặt xinh đẹp giống như tỏa nắng, sáng ngời lại trào phúng không nói nên lời.

“Tất nhiên.” Mộ Dung Khác tươi cười, phát phát tay, ý bảo nhóm sĩ tốt đưa đến rượu thịt, nói: “Nghe nói A Dung có quan hệ rất tốt với hai bằng hữu của ta, Nhiễm Mẫn và Vương Hoàng. Mộ Dung Khác là người Hồ, có thể sử dụng biện pháp đơn giản thì tuyệt đối sẽ không suy nghĩ phức tạp.”

Lần này, Trần Dung hiểu rõ.

Gã muốn dùng mình làm mồi câu dẫn Vương Hoàng và Nhiễm Mẫn đến.

Gã đã bày bố người ở trong thành Nam Dương, biết mình đến Nam Dương nên tìm cơ hội xuống tay. Người Hồ không giống với người Tấn, đặc biệt là quý tộc người Tấn, bọn họ tuyệt đối sẽ không làm ra việc bất phụ nhân để uy hiếp người khác.

Man di chính là man di, cho dù quý tộc Tiên Ti học hỏi bất chước bộ dạng cử chỉ của đại phu người Tấn, nhưng thanh cao cùng tự trọng thì dù thế nào cũng không thể học theo nổi.

Tuy rằng Trần Dung khinh miệt gã, nhưng cũng không ngu xuẩn đến mức khiêu khích gã. Nàng đứng lên, thản nhiên nói: “Khác tiểu lang thỉnh khách quý đến đây, vậy cấp bậc lễ nghĩa đâu? Gọi tỷ nữ của ngài lại đây rửa mặt cho ta đi.”

Ngữ khí cao cao tại thượng.

Mộ Dung Khác cũng không bực mình, gã cười ha hả, vung tay phải lên, ra lệnh: “Mời nữ lang vào trong phòng, hầu hạ cẩn thận.”

“Vâng.”

Trả lời gã là giọng của mấy nữ tử người Hán. Trần Dung quay đầu lại. Chỉ thấy phía sau nàng có bốn phụ nhân phục tùng liêm mục đứng đó, đám phụ nhân này người người có khuôn mặt ưa nhìn, cử chỉ nhàn tĩnh, trang phục cũng đẹp đẽ, Nhưng trong ánh mắt và động tác của các nàng có vẻ cứng nhắc khắt khe, còn có sự sợ hãi không thể xóa bỏ, rõ ràng đây là nữ tử người Hán bị người Hồ bắt đến.

Khi liếc nhìn bọn họ, Trần Dung khê lắc đầu, đến lúc này, nàng mới hoàn toàn tỉnh táo lại, mới hoàn toàn hiểu được tình cảnh của bản thân.

Nàng rơi vào tay của người Hồ rồi.

Ông trời thật buồn cười, vừa mới để nàng có được điền sản gia tài, có được hy vọng, chỉ chớp mắt đã đẩy nàng vào chỗ chết.

Nàng đã rơi vào tay người Hồ rồi.

Trong khoảng thời gian ngắn, nhóm sĩ tốt cách đó không xa cười vang, tiếng ngựa hí vang lên liên tiếp, còn có tiếng gió thổi qua lá cây xào xạc, đều quanh quần truyền đi ra xa.

Cảm giác được Trần Dung hoảng hốt, khoe miệng Mộ Dung Khác cong lên nở nụ cười, gã đi đến phía sau nàng, giọng nói trầm thấp mà ôn hòa: “A Dung đừng vội sợ hãi, nàng là khách quý của ta.” Dừng một chút, gã nói: “Nghĩ đến không bao lâu nữa, Nhiễm lang hoặc Vương lang của nàng sẽ tới đón nàng về.”

Giọng nói dễ nghe bay vào trong tai, giúp Trần Dung chậm rãi tỉnh táo lại.

Nàng cười cười, thẳng lưng, cũng không quay đầu lại: “Hay là Khác tiểu lang nghĩ rằng, anh hùng người Hán chúng ta cũng giống như người Hồ các ngươi, sẽ bởi vì một phụ nhân mà không để ý tới đại cục?”

Nàng vừa cười lạnh vừa nói: “Lần này Khác tiểu lang uống công làm tiểu nhân rồi.”

Dứt lời, nàng nhấc bước chân, dáng người mạn diệu mang theo ngạo mạn đi về phía trước.

Vài nữ tử người Hán vội vàng ôm đồ đuổi theo.

Trần Dung được bọn họ dẫn vào trong một doanh trướng, doanh trướng này ở ngay bên cạnh doanh trướng của chủ soái. Khi nàng đi qua, bốn phía thỉnh thoảng có sĩ tốt người Hồ mở miệng giễu cợt, ồn ào, chỉ trỏ.

Vừa tiến vào doanh trướng, Trần Dung liền nói: “Rửa mặt cho ta đi.”

“Vâng.”

Mấy tỷ nữ bận bịu, bung nước, lấy khăn mặt, ôm gương đồng đến.

Trần Dung ngồi xuống, nàng ngắm nhìn mình trong gương đồng, gương mặt vẫn xinh đẹp như hoa nở rộ vào mùa xuân.

Ánh mắt nàng liếc lên búi tóc, trên đó có cài một cây trâm. Nhìn nó, Trần Dung dần dần bình tĩnh lại.

Khi máy tỳ nữ tiến lên giúp nàng rửa mặt chải đầu, Trần Dung nhú mày liễu, tâm tư thay đổi thật nhanh.

Nàng quan trọng đến mức nào, nghĩ đến trên thế gian này không ai hiểu rõ điều đó hơn bản thân nàng. Người như Nhiễm Mẫn thật sự sẽ không vì một phụ nhân hay thay đổi thất thường, không phân biệt được tốt xấu như nàng mà mạo hiểm làm gì. Về phần Vương Hoảng thì sao?

Trần Dung lắc đầu, hoảng hốt thầm nghĩ: Chàng là thiên chi kiêu tử của Lang Gia Vương thị, làm sao có thể mạo hiểm như vậy? Nói đến nói đi, bản thân chỉ là một phụ nhân mà chàng ngẫu nhiên động tâm, nhân hạ tìm niềm vui mà thôi. Nếu so sánh với ích quốc lợi nhà, liên quan đến sinh tử, nàng không là cái gì cả.

Trên thế gian này, người thật sự quan tâm nàng có lẽ cũng chỉ có Bình ẩu và Thượng tẩu mà thôi? Khi Đại ca nhìn thấy nàng, có lẽ sẽ đau lòng vì nàng. Không thấy thì cũng không có gì để bận tâm.

Hít một hơi, Trần Dung ngừng suy nghĩ miên man, cắn răng nghĩ ngợi: Không thể ngồi chờ chết, tuyệt đối không thể ngồi chờ chết, ta thật vất vả mới đi đến được bước này, không thể cứ thế mà buông tha được.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 176: Nàng đáng giá

Khi Vương Hoảng tiến vào thành Nam Dương thì đã là nửa đêm.

Chàng vừa mới vào phòng, một loạt tiếng bước chân truyền đến.

Trong nháy mắt, một giọng nói cả kinh vang lên: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Không ai trả lời, chỉ có tiếng động liên tiếp quỳ xuống đất.

Vương Hoảng vừa mới tiếp nhận khăn nóng lau mặt, lúc này ngừng động tác lại.

Chàng từ từ buông khăn xuống, cất bước ra cửa phòng.

Ngoài cửa phòng là một nhóm hán tử đang quỳ ở đó.

Bọn họ nhìn thấy Vương Hoảng đi ra, đồng thời lộ ra thần sắc xấu hổ, quỳ xuống không ngẩng đầu lên nói.

Bước chân của Vương Hoảng trở nên cứng đờ.

Một hồi lâu, chàng mới cất bước đi lên bậc thang.

Nhìn những người này, giọng nói của chàng trầm thấp mà lướt nhẹ như gió thoảng: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Một hộ vệ dập đầu một cái thật mạnh, đáp lời một cách khổ sở: “Tại hạ vô năng. Sau khi Trần thị A Dung tiến vào Trần phủ thì không thấy đâu nữa.”

“Không thấy đâu?”

Tươi cười của Vương Hoảng có chút hư vô mờ mịt, chàng nhẹ nhàng hỏi: “Không thấy đã bao lâu? Có điều gì dị thường hay không?”

Làm sao chúng hộ vệ đã từng nghe giọng điệu nói chuyện này của chàng? Lập tức càng cúi thấp người hơn.

Hộ vệ kia xấu hổ nói: “Từ giờ đầu giờ thân hôm qua, không có gì khác thường cả.”

Dừng một chút, hộ vệ kia lại tiếp lời: “Tại hạ cũng tra hỏi hạ nhân của Trần phủ, cũng không thấy có điều gì dị thường.”

Không có gì khác thường, vậy mà một người sống sờ sờ ra đấy bỗng dung biến mất?

Vương Hoảng lạnh lùng nhìn bọn họ chăm chú, một hồi lâu, chàng nhắm lại hai mắt, từ từ nói: “Có thể lên vào Trần phủ bắt người đi, thực hiển nhiên, người này sớm đã có chuẩn bị. Có năng lực ở ngay dưới mí mắt của người thần không biết quỷ không hay rồi đi, thực lực của những người chắc chắn không kém cỏi.”

Chàng nói tới đây, ánh mắt liếc nhìn phương xa, thì thảo nói: “Đã sớm có chuẩn bị, thực lực lại không kém, người như vậy đối phó với một phụ nhân nhất

định sẽ không là vì thù riêng, chắc hẳn bọn họ có ý đồ khác..... Hẳn không lâu nữa, ta có thể biết được.”

Những người đi theo chàng đều là tinh nhuệ của Vương gia, sau khi Vương Hoàng vừa nói sau, bọn họ liền hiểu được ý tứ của chàng.

Vương Hoàng lại cúi đầu nhìn về phía mọi người.

Nhìn bọn họ chăm chú, chàng nhẹ nhàng nói: “Các người thật sự làm cho ta thất vọng.”

Giọng nói nhẹ nhàng mà nhạt nhẽo.

Nhưng lời này vừa thốt ra, mười người quỳ dưới đất không dậy nổi, mồ hôi vã như mưa..... chỉ trong nháy mắt, khuôn mặt trở nên trắng bệch, tái xanh rồi lại trắng bệch, đến khi Vương Hoàng xoay người rời đi, một hộ vệ mới run giọng nói: “Làm cho lang quân thất vọng, thật sự không chịu nổi. Nếu không thể cứu Quang Lộc đại phu về, nguyện lấy cái chết đền tạ tội.”

Giọng nói của hắn không lớn, không phải nói cho Vương Hoàng đã rời đi nghe thấy, mà là nói cho chính mình cùng đồng bọn nghe.

Khi hắn nói như vậy, mấy hộ vệ còn lại cũng có chung vẻ mặt, họ hơi nhếch môi, trên mặt hiện ra thần sắc quyết tuyệt.

Buổi chiều hôm đó, Vương Hoàng đã biết tin tức của Trần Dung.

Trên tháp của chàng có đặt một phong thư, mặt trên là hành thư duyên dáng, rành mạch viết rõ mấy câu: ‘Thất lang tao nhã, Khác thật sự ngưỡng mộ, thỉnh phụ nhân của quân, chỉ vì muốn cùng quân ước hẹn. Chờ quân tới ngày Tân Sửu, nếu quân không tới, Khác nguyện đưa phụ nhân của quân vào hồng trường, lấy khao toàn quân. Mộ Dung Khác.’ hồng trường, cũng chính là lều trại của quân kỵ.

Phía sau Vương Hoàng có năm người đứng đó, gần như Vương Hoàng vừa buông thư xuống, bọn họ liền tiến lên, cầm lấy lá thư đọc lại lần nữa.

Năm người xem xong, sắc mặt đều thay đổi hoàn toàn.

Một phụ tá trung niên tiến lên một bước sau lưng Vương Hoàng, trầm giọng nói: “Lang quân, vạn vạn lần không thể để ý tới. Mộ Dung Khác là người luôn đầy mưu mô, lại đã có chuẩn bị mà đến, lang quân không đáng vì một phụ nhân mà mạo hiểm!”

Tiếng nói của hắn vừa dứt, một phụ tá khác cũng tiến đến.

Hắn chấp tay nói: “Lời ấy rất đúng. Lang quân, dù sao Quang Lộc đại phu chỉ là một phụ nhân, cứu hay không cứu thì cũng không hề ảnh hưởng đến thanh danh của lang quân.”

Phụ tá thứ ba cũng kêu lên: “Đúng vậy, lang quân không thể trúng kế khích tướng của gã.”

“Lang quân, dù cho Quang Lộc đại phu có thể nào thì cũng chỉ là một phụ nhân mà thôi.”

“Vạn mong lang quân cân nhắc, Mộ Dung Khác không phải cùng một hạng người như chúng ta, gã muốn đẩy lang quân vào chỗ chết. Thật sự không đáng vì một phụ nhân mà mạo hiểm..... Người trong thiên hạ kỳ vọng rất nhiều vào lang quân, nếu biết lang quân vì một phụ nhân mà không màng đến an nguy của bản thân, chỉ sợ lòng người sẽ vô cùng thất vọng.”

Người nói cuối cùng nói thẳng vào trọng điểm.

Trong khoảng thời gian này, lang quân nhà mình đây đưa không dứt với Trần thị A Dung đã trở thành sự chê cười trong xã hội thượng lưu.

Vì một phụ nhân mà làm bao chuyện hoang đường, buồn cười nhất là đối phương còn không cảm kích.

Trong thiên hạ, nữ nhân mỹ mạo không hề thiếu, Vương thị Thất lang là nhân vật nào đây? Cần gì quần quýt lấy một phụ nhân không buông tay?

Nạp thiếp hay thả đi cũng thế, không chiếm được thì thuận tay giết cũng thế, đều là chuyện mà người có thân phận như chàng phải làm.

Nhưng chàng thì làm ngược lại, phụ sự kỳ vọng của thiên hạ, vì một phụ nhân mà tiến thoái lưỡng nan.

Không chiếm được, lại không bỏ xuống được, còn không nỡ giết nàng.

Thậm chí còn cùng với bệ hạ giống như hai hài tử tranh qua đoạt lại, thật sự là rất buồn cười, rất hoang đường, khiến người ta không dám tin nổi.

Hiện tại, ngay cả câu lan trung ngô oa càng cơ, nơi nơi đều ca xướng ‘Vương Thất lang si tình nhất’, mà đệ tử danh môn có xuất thân cao quý thì động một chút lại lời chuyện này ra để chê cười.

Nhắc tới sự kiện lớn nhất trong một năm nay ở thành Kiến Khang là cái gì, tất nhiên là chuyện Vương gia Thất lang đối với một đạo cô phong lưu cầu mà không thể, thường xuyên cảm thấy khổ sở.

Lúc này, nếu lang quân dừng tay, bọn họ chỉ cần thích hợp tuyên truyền một chút, người trong thiên hạ sẽ không trách lang quân nhất gan sợ phiền phức, lâm trận bỏ chạy.

.....

Nhóm phụ tá tha thiết khuyên bảo một câu rồi lại nói tiếp một câu, Vương Hoằng vẫn không nhúc nhích.

Đến tận khi mọi người nói tới mức khô cả miệng, chàng mới tao nhã đứng dậy.

Tuy rằng từ lúc biết phụ nhân kia mất tích, sắc mặt của chàng trắng bệch, nhưng động tác vẫn thông dong, tao nhã.

Ngay cả giờ phút này, khi chàng đứng dậy, cũng không hề thấy bối rối cùng bất an.

Nhưng nhóm phụ tá cũng không bối rối vì vậy mà cảm thấy bình tĩnh.

Bọn họ biết, lang quân nhà mình là một người điển hình cho câu nói ‘mặt không đổi sắc như băng tuyết trên đỉnh Thái Sơn’, từ nhỏ đến lớn, ngay cả phụ nhân cũng chưa từng thấy chàng bối rối lần nào.

Nói đến nói đi, nếu không phải như thế, chàng cũng sẽ không được nhiều người coi trọng và kỳ vọng đến vậy.

Đối với nhóm phụ tá mà nói, sắc mặt trắng bệch kia của lang quân đã đủ để khiến lòng người vô cùng bất an.

Sau khi đứng dậy, Vương Hoằng quay đầu, đối diện với vẻ mặt khẩn trương lo lắng của năm phụ tá, Vương Hoằng cười nhẹ, nói: “Nên đi ngủ thôi.”

Vung ống tay áo, cất bước rời đi.

Nhìn bóng dáng của chàng đến khi biến mất, một phụ tá thấp giọng nói: “Lang quân nghe vào tai hay là không nghe vào tai đây?”

Một phụ tá khác lắc đầu nói: “Không biết nữa.”

“Lang quân có khí khái của danh sĩ, làm việc rất tùy hứng, không để ý đến thanh danh của gia tộc, lòng ta thật sự bất an.”

“Lấy cách làm người của lang quân, chỉ sợ sẽ không thể không ứng chiến. Chỉ nhìn xem người sẽ an bài thế nào..... Vạn bất đắc dĩ, chuyện chúng ta có thể làm chính là không cho lang quân lấy thân mạo hiểm, tự mình dẫn người nghĩ cách cứu viện thôi. Khi cần thiết, có thể dùng chút thủ đoạn.”

Lời nói của người cuối cùng làm cho mấy người liên tục gật đầu.

Trên mặt bọn họ vẫn có thần sắc lo âu.

Lúc này Mộ Dung Khác khiêu chiến, thật đúng là rất rõ tính cách của lang quân, đặt chàng vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Nếu lang quân không đi, về sau chàng nghĩ rằng mình không chiến mà bỏ chạy, lòng sẽ mang buồn bực. Dù sao, Trần Dung là do chàng mang ra khỏi thành Kiến Khang, Mộ Dung Khác cũng là kẻ thù của chàng.

Hơn nữa nếu xét về thanh danh, cho dù biết những người này sẽ che giấu, nhưng cũng sẽ có một vài danh sĩ lên án, để lại vết nhơ trong cuộc đời của lang quân.

Trên đời này, đồng dục, thông dong quay lại, lí hãm như bình xuyên, phương là danh sĩ thực khí khái.

Nếu đi, vậy thì vô cùng không ổn.

Thứ nhất, kết quả rất có khả năng sẽ mất mạng, với tài trí của Mộ Dung Khác, làm sao có thể không có cạm bẫy? Bản thân thì vô tâm, đối phương vừa có trí lại có mưu, lại mang theo vô số hùng binh, lang quân căn bản sẽ không phải là đối thủ của gã.

Thứ hai, thân là trưởng tử của Lang Gia Vương thị, vì một phụ nhân không mang an nguy của bản thân, không để ý tới kỳ vọng của gia tộc cứ thế mạo hiểm, người như vậy, cho dù cứu phụ nhân kia về cũng sẽ bị gia tộc vứt bỏ, bị nhóm chính khách kỳ vọng chàng thể hiện tài hoa chính trị vứt bỏ nốt.

Đối với những người đó mà nói, muốn thành đại sự, nhất định phải nhẫn nhịn, phải tàn nhẫn, khi cần thiết, ngay cả tính mạng của thân tộc hay phụ mẫu cũng có thể bỏ qua, huống chi chỉ là một phụ nhân? Ngay cả một phụ nhân cũng không nỡ nam nhân này nhất định sẽ không làm được đại sự.

Hoàn toàn có thể nói, nếu như lang quân đi, không phải chết ở trong tay Mộ Dung Khác thì cũng là chặt đứt đường lui của mình, chặt đứt chính trị báo phụ của chàng.

.....

Lúc này Trần Dung đã tắm rửa thay quần áo, cũng cảm thấy hơi mệt mỏi.

Có điều lúc này, nàng không hề cảm thấy buồn ngủ.

Chẳng những không ngủ được, nàng còn mở to hai mắt, lạnh lùng nhìn chằm chằm về phía trước.

Ở đó có đốt một đồng lửa to, trên đồng lửa đang nướng một con dê.

Bên cạnh đồng lửa có bày rượu ngon, rượu thịt tỏa hương.

Đồng thời, còn có một đám nữ tử người Hán hoặc cúi đầu khóc, hoặc cười quyến rũ bên cạnh những người đó.

Đồng lửa được đốt rất to, ánh lửa hồi hồi xông thẳng lên tận trời, chiếu sáng trời đất tựa như ban ngày.

Trong tiếng cười vui, huyền ảo, thường thường có người liếc nhìn đồng lửa chính giữa kia.

Cho dù là tướng lĩnh đang ôm mỹ nhân trong lòng lúc này cũng không để ý đến nàng ta đang làm nũng, ngay cả nhóm sĩ tốt cũng giống vậy, đều lén lút nhìn vào chỗ tối đó.

Ở chỗ tối phía chính giữa cũng có đốt một đồng lửa, bên cạnh đồng lửa có một nữ lang mặc y phục màu đỏ ngồi đó, ngũ quan của nàng diễm lệ, mắt đen láy, môi đỏ mọng, vẻ xinh đẹp trời sinh kia ngay lập tức được ánh lửa tôn lên thêm mười phần.

Ngay cả mở to mắt nhìn, ánh mắt kia cũng rất trong suốt, tản ra sức sống mãnh liệt.

Đồng lửa, y phục đỏ rực làm nổi bật da thịt mỹ nhân như ngọc, khuôn mặt càng thêm diễm lệ, da thịt càng thêm trắng nõn.

Mà nàng vẫn cao quý, ung dung, trong trẻo nhưng lạnh lùng như thế.

Từng ánh mắt lạng lẽ nhìn ngắm, theo thời gian trôi qua càng ngày càng trở nên si mê, càng ngày càng trở nên nóng bỏng.

Dù là như thế, nhóm Hồ tốt giết người phóng hỏa, có thể thuận tay ném nữ nhân vừa mới ngủ cùng vào đồng lửa thiêu đốt, lại không dám nói dù chỉ một câu treu đùa.

Một hồi lâu, mỹ nhân mặc y phục đỏ mới mở miệng, nói một cách lạnh lùng: “Mộ Dung Khác, ngài có ý tứ gì?” Giọng nói mềm mại, đúng là giọng của Trần Dung.

Dưới mặt nạ bằng đồng xanh, Mộ Dung Khác khẽ nhếch bạc môi, nói: “A Dung cần gì để ý? Nàng nhìn gương đồng ở trước mặt đi. Chắc hẳn nàng đã tầm tuổi này mà nhất định không biết bản thân cũng có thể xinh đẹp như vậy đúng không? Chắc chắn, quả nhiên là một vụ vật. Tuy rằng yến tiệc của ta cũng có rất nhiều mỹ nhân nhưng không có một ai mê người như Trần Dung cả.”

Ở trước mặt Trần Dung có đặt một cái tháp, trên tháp bày rượu thịt, cộng thêm một chiếc gương đồng.

Hai nữ tử người Hán đang quỳ gối hai bên tháp, lời của Mộ Dung Khác vừa dứt, các nàng liền nâng gương đồng để Trần Dung soi gương.

Lúc này, Mộ Dung Khác chậm rãi quay đầu, dưới mặt nạ bằng đồng xanh, hai mắt thâm thúy yên lặng nhìn về phía Trần Dung.

Sau khi đánh giá nàng từ tháp tới cao, Mộ Dung Khác chắc lưỡi nói: “Tất nhiên tộc nhân giả nhân giả nghĩa của nàng không biết thương thức vẻ xinh đẹp này của A Dung đúng không? Chắc chắn, lại còn cho nàng mặc bộ y phục màu lam nhạt nhẽo này, thật sự là phá hỏng vẻ đẹp mà.”

Trong ánh mắt không hề che giấu vẻ thương thức của Mộ Dung Khác, Trần Dung cắn răng, lại ngồi thẳng lưng.

Không ai biết, trong lòng bàn tay nàng đã hoàn toàn ẩm ướt.

Hiện tại nàng căn bản không hề trấn định như biểu hiện bên ngoài.

Không có cách nào, một phụ nhân bị nhốt giữa vạn quân, bị nhiều ánh mắt tà dâm nóng bỏng hận không thể ăn sống nuốt tươi nàng nhìn chòng chọc, chỉ sợ ai cũng không thể giữ được bình tĩnh.

Mà quan trọng nhất, vẫn là sợ hãi.

Nàng không hề nghi ngờ, chỉ cần Mộ Dung Khác ra lệnh một tiếng, bản thân sẽ bị đám binh lính này giày vò một cách điên cuồng!

Chưa từng có một khắc nào mà Trần Dung lại cảm thấy rằng, chết, có khi chính là sự trừng phạt nhẹ nhàng nhất.

Chỉ cần nguyện ý, tướng quân người Hồ trước mặt này có thể dễ dàng làm cho mình sống không bằng chết, muốn sống không được, mà muốn chết cũng không xong.....

Trong ánh mắt, Mộ Dung Khác nhìn chằm chằm giọt mồ hôi nhỏ nhỏ chảy ra dọc theo gương mặt Trần Dung, không khỏi nở nụ cười.

Nụ cười này, thực tà mỉa.

Chậm rãi, gã nghiêng người về phía Trần Dung.

Gã càng ngày càng tới gần, dần dần, hơi thở của gã đã phả vào mặt Trần Dung.

Trần Dung không hề động dậy, nàng không dám.

Trước sau nhiều ánh mắt dân đảng nóng bỏng như lửa nhìn nàng chăm chú, nàng không dám chọc giận gã, không dám để cho đám sĩ tốt này nghĩ rằng chủ soái của bọn họ không có hứng thú với nàng.

Mặt nạ bằng đồng lạnh lẽo nhẹ nhàng dán vào gương mặt Trần Dung.

Một khắc đó, một cảm giác lạnh lẽo như chạm vào băng tuyết làm cho nàng sợ run.

Gã dán vào mặt nàng, khẽ nói: “Đồ mờ hồ, da thịt trắng mịn, trách không được Vương thị Thất lang không để ai vào mắt, Nhiễm Mẫn không hiểu tình hình, cũng cấp a dung cấp hoặc ờ.”

Gã vuron lưỡi nhẹ nhàng liếm trên môi nàng một cái, khi Trần Dung đang ngày càng trở nên cứng đờ, tiếng cười rầu rĩ truyền vào tai nàng: “A Dung.”

Giọng nói khàn khàn từ tính của gã dùng một loại ngữ khí thương lượng thốt ra: “Nếu Thất lang của nàng không đến, Nhiễm Mẫn cũng không đến, nàng theo ta về Kế thành, trở thành tiểu thiếp của ta. Thế nào?”

Nói tới đây, gã khẽ cười: “Nếu bọn họ đến đây, thật tình muốn cứu nàng trở về, Khác nguyện cùng A Dung ái ân. Chắc chắn, nếm thử một mỹ nhân tuyệt sắc như A Dung, để cho hai kẻ Tán phu ngoan cố chưa phân biệt được chính và phụ này canh cánh trong lòng cả một đời, nhất định là một chuyện rất thú vị. A Dung cảm thấy thế nào?”

Trần Dung không trả lời.

Mộ Dung Khác nhẹ nhàng in lên môi nàng một nụ hôn, sau đó từ từ ngồi thẳng dậy.

Sau khi ngửa đầu uống cạn chén rượu, hai mắt gã dưới mặt nạ bằng đồng vẫn còn hứng thú nhìn Trần Dung chăm chú.

Rốt cục, Trần Dung cố gắng khiến bản thân trở nên bình tĩnh nhìn về phía gã.

Nàng nhìn gã, lẳng lặng nói: “Người trong thiên hạ đều nói yển chi Mộ Dung Khác, tuy là người Hồ, nhưng trầm ổn rộng lượng, tâm lòng bao dung, có chí của Chu Công, có mưu của Gia Cát. Hám tai này vì người Hồ cũng.”

Nói tới đây, nàng cau mày, thờ dãi, nói với về thất vọng: “Nhưng tướng quân lại đối với ta như thế, tuy A Dung là phụ nhân mà cũng vô cùng thất vọng.”

Nàng đứng lên, chậm rãi đi thong thả từng bước, trong ánh lửa, y phục nàng đỏ như máu, ánh mắt trong suốt mà sâu không thấy đáy: “Ngày xưa khi ở thành Nam Dương, một phụ nhân như A Dung đã dám xông ra chém giết giữa vạn quân. Tướng quân hẳn đã biết, người như A Dung đáng được tướng quân tôn trọng.”

Nàng dừng bước chân, lẳng lặng nhìn Mộ Dung Khác, từ từ nói: “Sĩ tử có thể bị giết chứ không thể chịu nhục. Với sự bao dung của tướng quân, tôn kính một địch nhân mà cũng không làm được sao?”

Nàng lắc đầu, thong thả nói rõ: “A Dung cảm thấy, ta đáng được tướng quân tôn kính. Tất nhiên, nếu tướng quân thật sự muốn làm nhục ta, A Dung không còn lời nào để nói.”

Giọng nói của nàng trầm tĩnh, êm tai, như nước suối róc rách, lộ ra một phong tư thanh nhã bình thản.

Trong hoàn cảnh này, dưới sự uy hiếp trùng trùng, phong tư của nàng vẫn lay động như gió, tuyệt đẹp động lòng người.

Quan trọng nhất là, nàng hiểu Mộ Dung Khác rất rõ, ngữ khí kia về mặt kia, vừa bình thản lại chân thật.

Mộ Dung Khác yên lặng nhìn nàng.

Chỉ chớp lát, gã khẽ nhếch bạc môi, sau khi lộ ra một nụ cười như cười lạnh, lại như bất đắc dĩ, gã quay đầu đi, nhắc bầu rượu, ngửa đầu uống.

Thấy gã không để ý tới mình, Trần Dung thả lỏng tay nắm chặt thành quyền, chậm rãi ngồi xuống.

Nàng rũ hai mắt, ánh mắt nhìn chăm chăm vào đồng lửa, thờ dãi nhẹ nhõm một hơi: Rất tốt, A Dung làm rất tốt, người đi đứng bước đầu tiên rồi. Hiện tại, cho dù gã từng có tâm tư làm nhục ta, hiện giờ gã cũng đã biến mất rồi?

Lúc này, phía trước truyền đến giọng nói trầm thấp mà từ tính của Mộ Dung Khác: “Phụ nhân này, thật sự không giống với người thường.”

Trần Dung cười, nàng nhẹ giọng mà tự nhiên trả lời: “Mới vừa rồi cử chỉ của tướng quân thật không giống tướng quân, lại giống như Thất lang nhà ta vậy.”

Để nàng mặc y phục màu đỏ, đặt nàng ngồi giữa ánh nhìn chăm chú của vạn quân, khiến nàng nhận hết dày vò, yêu nghiệt dụ hoặc lại đầy đe dọa.

Dừng một chút, Trần Dung thở dài nói: “Lại nói tiếp, Thất lang làm việc luôn khiến cho người ta bất đắc dĩ.”

Miệng nói bất đắc dĩ, nhưng tươi cười của nàng lại trong suốt, trong giọng nói lại tràn đầy thương nhớ.

Đây là một lưỡi dao chặt đứt mọi khát vọng cùng tương tư.

Bất tri bất giác, Mộ Dung Khác quay đầu nhìn lại.

Lúc này, Trần Dung cũng ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời.

Dưới đồng lửa sáng rực bốc lên tận trời cao khiến mọi vì sao như bị hòa tan.

Trần Dung mở to mắt nhìn, sau khi chớp mắt vài cái, nàng si ngốc ngắm bầu trời, khẽ nói: “Chàng sẽ không đến, Nhiệm Mẫn cũng sẽ không đến.”

Dừng một chút, khóe môi của nàng cong thành tươi cười yêu kiều, nàng khẽ cầu xin: “Tướng quân hẳn cũng biết tính cách của A Dung Tôi khi đó, A Dung chỉ cầu được chết một cách sạch sẽ.”

Nàng cúi đầu, ánh mắt trong suốt sáng ngời, không buồn không vui nhìn gã, cầu nói: “Tướng quân, trên đời này phụ nhân dám thông dong chịu chết, chỉ sợ cũng chỉ có một mình ta. Nếu như bọn họ không đến, khi A dung đã trở nên vô dụng, có thể ban cho A Dung một cái chết tôn nghiêm được không?”

Dưới mặt nạ bằng đồng, hai mắt thâm thúy của Mộ Dung Khác không hề chớp nhìn nàng chăm chú.

Chậm rãi, gã thở dài một tiếng, nói: “Phụ nhân như nàng, trách không được với thủ đoạn của Vương Thất, cũng không thể bỏ xuống được.”

Nói tới đây, gã rũ mắt, một chút thần sắc cô đơn chợt lóe rồi biến mất.

Một hồi lâu, trong ánh nhìn chăm chú của Trần Dung, gã gật đầu nói: “Được, ta hứa sẽ cho nàng tôn nghiêm.”

Mấy chữ vừa thốt ra, Trần Dung cười rạng rỡ. Nàng đứng lên, thận trọng thi lễ với gã: “Đa tạ tướng quân thành toàn.”

Mộ Dung Khác ngả người về phía sau.

Dưới mặt nạ, hai mắt thâm thúy của gã vẫn yên lặng nhìn Trần Dung chăm chú.

Nhìn ngắm, gã cất giọng cười, đột nhiên nói: “Trước đó, ta cũng suy nghĩ giống như nàng.”

Trong ánh mắt mang ý hỏi của Trần Dung, gã cong khóe miệng: “Ta nghĩ bọn họ sẽ không đến. Bất luận tới cũng chính muốn khiến cho Vương Thất và Nhiệm Mẫn thêm ngột ngạt mà thôi. Có điều...”

Gã yên lặng nhìn Trần Dung, trong ánh mắt không hề che giấu sự tán thưởng cùng kinh điển: “Hiện tại ta không nghĩ như vậy nữa. Trần thị A Dung, bọn họ sẽ đến, cho dù không phải tự mình mạo hiểm cũng sẽ cố hết sức vì nàng.”

Trong lúc Trần Dung nhũn mày ra vẻ không tin, giọng nói gã trầm thấp mà từ tính như gió khẽ lướt qua: “Một phụ nhân tốt đẹp như vậy cũng không thử cứu một lần, về sau, có sống cũng không còn ý nghĩa gì nữa.”

Đây là một sự đánh giá rất cao.

Trần Dung nhìn Mộ Dung Khác, chỉ thấy gã đang ngửa mặt ngắm nhìn bầu trời xuất thần. Gương mặt dưới mặt nạ bằng đồng trong ánh lửa lại tàn ra vẻ tịch mịch thiên cổ.

Trần Dung phát phát tay, ý bảo một thân vệ của Mộ Dung Khác đến gần, nhẹ giọng nói: “Lấy cảm đến.”

Thân vệ kia ngẩn ra, quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Khác, thấy gã xuất thần, ngẩn ngẩn, lại gật đầu rồi đi.

Chỉ chớp lát, một cây thất huyền cầm đặt trước mặt Trần Dung.

Trần Dung ngồi khoanh chân, bàn tay trắng nõn đặt lên dây cầm.

Khi ngón tay nàng vừa gảy, một chuỗi tiếng nhạc du dương bay ra.

Trong tiếng đàn uyển chuyển, du dương mang theo thể lương tịch mịch, Trần Dung ca xướng: “Phương bác có giai nhân, tuyệt thế nhi độc lập. Nhất cô khuyên nhân thành, tái cố khuyên nhân quốc. Trữ bất tri khuyên thành dữ khuyên quốc? Giai nhân nan tái đắc! Giai nhân tái nan đắc.....”

Câu thơ này vốn là ca tụng mỹ nhân, tràn ngập sung sướng, nhưng thốt ra từ miệng của Trần Dung lại có ý thương cảm triền miên.

Hơn nữa, một câu ‘Giai nhân nan lại’ kia, Trần Dung nhấn mạnh ngữ điệu, tỏ rõ ý tương tư, vô vọng khổ sở trong đó.

Dường như, nó đang muốn nói cho mọi người biết, mất đi chính là mất đi, vĩnh viễn chỉ có một người duy nhất, sẽ không xuất hiện người thứ hai nữa.

Cho dù có mỹ nhân khác đẹp hơn, nhưng đó cũng không phải là nàng.

Đường như, nó nói cho mọi người biết, cho tới bây giờ việc trên thế gian đều như thế, người hay vật cũng vậy, đều là độc nhất vô nhị.

Nó lướt qua sinh mệnh mỗi người, từ nay về sau sẽ biến mất không thể tìm thấy bóng hình.

Khi người đầu bạc nhìn lại mới phát hiện, tốt đẹp kia trong nháy mắt đã xa rồi thành vĩnh viễn. Sẽ không có nữa, cũng giống như chưa từng xuất hiện.

Tiếng đàn tiếng ca này lộ ra trong trẻo nhưng lạnh lùng, lộ ra một loại tâm tư, lộ ra một loại hoa lệ cùng sáng lạn.

Vì thế, sự thê lương này càng làm cho người rơi lệ.

Bất tri bất giác, Mộ Dung Khác đỏ hốc mắt.

Không đợi tiếng đàn dừng lại, gã đứng phắt dậy, đi nhanh về phía trước.

Chúng thân vệ thấy thế, vội vàng đuổi theo.

Lúc này, Mộ Dung Khác sai bước đi ra vài bước phục hồi tinh thần.

Gã yên lặng nhìn chăm chăm Trần Dung đang đánh cầm, thần thái yên tĩnh xinh đẹp, thấp giọng nói: “Truyền lệnh xuống, ai cũng không được động vào nàng!”

“Vâng!”

Mệnh lệnh “Ai cũng không được động vào nàng” truyền vào tai Trần Dung một cách rành mạch.

Tức thì, tay Trần Dung khẽ lướt, tiếng đàn càng thêm du dương uyển chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 177: Ứng đối

Sau khi Mộ Dung Khác rời đi đã lâu, tiếng đàn mới thản nhiên ngừng lại. Từ từ đẩy cầm ra, Trần Dung đứng lên, thong thả bước hướng tới lều trại của mình.

Đi vào trong lều trại, sau khi vẫy lui hai tỷ nữ, Trần Dung nằm ngửa trên tháp, cẩn thận suy ngẫm.

Nếu Mộ Dung Khác đồng ý sẽ không làm nhục nàng, vậy mấy ngày tới nàng sẽ được an toàn.

Có điều, một nữ tử độc thân bị nhốt giữa vạn quân, lại bị trông coi suốt ngày, muốn chạy trốn ra ngoài, còn phải cẩn thận suy nghĩ.

Bên ngoài, tiếng cười đùa truyền đến từng đợt.

Trong lúc nàng trầm trồ, thời gian nhoáng một cái đã bảy ngày trôi qua.

Một ngày, tiếng vỗ ngựa vang lên bên ngoài doanh trướng của chủ soái.

“Bẩm đại vương, có cấp báo.”

Mộ Dung Khác chậm rãi đi ra, vờn tay tiếp nhận sách lụa trong tay sĩ tốt.

Thấy gã nhìn sách lụa kia trầm ngâm không nói gì, hai phụ tá tiến lên, nhẹ giọng gọi: “Vương?”

Mộ Dung Khác đặt sách lụa trước mặt bọn họ, nói: “Đọc đi.”

Hai người vội vàng tiếp nhận.

Nhìn thoáng qua, hai người mừng rỡ: “Vương, đây là tin tức vô cùng tốt mà.”

Một phụ tá khác cũng vui mừng nói: “Đúng vậy. Chúng ta thật sự may mắn.”

Ba người đều vui vẻ ra mặt, lúc này Mộ Dung Khác dẫn binh lên vào vốn là một chuyện rất mạo hiểm. Phải biết rằng, từ khi bệnh tình của Thạch Hổ nặng thêm, Nhiễm Mẫn đã hoàn toàn khống chế thành Nam Dương này, thế lực đã được bành trướng. Hơn nữa bên trong gia tộc Mộ Dung của tộc Tiên Ti cũng không hề đoàn kết, sau khi bàn bạc, Mộ Dung tộc Tiên Ti đã quyết định buông tha khu vực này, chuyên tâm bảo vệ Kế thành kia.

Mà lần này Mộ Dung Khác mang theo kỵ binh đi về phía nam, vốn là lên lút thực hiện sau lưng tộc nhân. Một lần trước thua dưới tay Vương Hoàng, gã phần hận không cam lòng, không trả thù thì không thể chịu nổi.

Trong nhóm bộ hạ, bọn họ có chút phê bình kín đáo đối với hành vi khinh suất của Mộ Dung Khác.

Hiện tại thì không cần phải sợ nữa. Nếu có thể cướp được tiền tài và bắt được thành chủ của Mạc Dương quay về, ngay cả bộ hạ cũng không thể nói gì hơn. Mà tộc nhân trước sau đều sẽ chúc mừng Thái Nguyên vương nhà mình.

Ba phụ tá cười đùa một hồi, chuyển sang nhìn Mộ Dung Khác, một người vui mừng nói: “Vận may của vương đúng là ngập trời.”

Hắn cười đến đây, lại nhìn thấy Mộ Dung Khác lắc đầu, trên mặt không thấy vẻ vui thích.

Chúng phụ tá cả kinh, cùng nói: “Vì sao vương lại không vui?”

“Không ngoài dự liệu.” Mộ Dung Khác chấp hai tay sau lưng, thông thả đi từng bước ở trong trường, sau khi dạo qua một vòng, gã trầm giọng nói: “Việc này ta đã sớm biết.”

Gã ngừng đầu lên, nín thở suy nghĩ: Mấy thành trì lớn như Nam Dương, Mạc Dương, Kỳ Dương, đối với người Tấn mà nói là vô cùng quan trọng. Bất luận kẻ nào muốn xông vào Kiến Khang, bước đầu tiên sẽ phải đánh hạ mấy tòa thành trì này, rồi vượt sông, người Tấn sẽ không còn nơi hiểm yếu để phòng thủ.

Gã nghĩ, ngay cả khi người Tấn không đoàn kết cũng sẽ tính toán như vậy. Gã dự đoán tình hình ở thành Kiến Khang vừa ổn định, người Tấn sẽ trọng phái thành chủ đến đóng ở thành Mạc Dương và Kỳ Dương.

Sự tình quả thật bị gã đoán trúng.

Nhưng mà gã thật không ngờ, người Tấn làm việc âm thầm như thế, người của gã tra xét hồi lâu mà vẫn bật vô âm tín. Nhưng hôm nay, chẳng những có tin tức xác thực, còn nhận được lộ tuyến của đối phương.

Chuyện tốt tới quá nhanh, quá đột ngột, quá hoàn mỹ.

Mộ Dung Khác đi thông thả hai vòng, ngừng chân, vươn tay cầm lấy sách lược.

Nhìn sách lược trong tay, gã run lên, đột nhiên bật cười nói: “Đúng rồi, là âm mưu của Vương Hoàng kia.”

Gã chuyển sang ba phụ tá, nói với giọng nghiêm túc: “Tin tức này, nhất định là Vương Hoàng tiết lộ cho ta biết.”

Ba người nhũn mày suy nghĩ, Mộ Dung Khác cười lạnh: “Dựa theo hành trình này, hai ngày sau, thành chủ ở Mạc Dương sẽ vào thành. Chỉ cần hấn vào thành, chúng ta sẽ không làm gì được hắn nữa.” Ba phụ tá nghe đến đó thì gật đầu, quả thật như thế, phải biết rằng, hiện tại toàn bộ địa phương này đã bị Nhiễm Mẫn khống chế. Mộ Dung Khác không có thời gian, cũng không có binh lực để vừa công thành đồng thời lại ứng phó với công kích của Nhiễm Mẫn.

Gã muốn ra tay, chỉ có thể thực hiện ở trên đường.

Giọng nói của Mộ Dung Khác tiếp tục truyền đến: “Thời gian cấp bách, ta không thể lại phái người tra xét tình hình thực tế, mà cũng không thể buông tha cho cơ hội lần này. Vương Hoàng đang dùng mưu, bức ta chia quân ra.”

Nói tới đây, gã cười ha ha, ngửa đầu nói: “Vì một phụ nhân, thằng nhãi Vương Hoàng này coi như là nhọc lòng rồi.”

Nói tới đây, gã cất cao giọng quát: “Người đâu.”

“Dạ.”

“Truyền lệnh chúng tướng, cấp tốc tiến lên.”

“Vâng.”

Lính liên lạc lĩnh mệnh rồi đi, một phụ tá cau mày tới gần gã, bất an hỏi: “Vương, nếu biết là do Vương Hoàng kia giăng bẫy, vậy...?”

Mộ Dung Khác phất phất tay, không hề trả lời.

Trong nháy mắt, chúng tướng đã đi vào trong doanh trường.

Mộ Dung Khác vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm bản đồ, cũng không ngẩng đầu lên nói: “Mộ Dung Vu.”

“Dạ.”

“Người mang ba ngàn sĩ tốt, ngày mai tới sơn đạo phía nam, nếu gặp phải người Tấn, thì cướp đoạt tiền vật, còn người thì có thể buông tha.”

“Vâng.”

“Hồ Diễn Thành.”

“Dạ.”

“Người mang ba ngàn sĩ tốt, đi đường tới Vân Nam, nếu gặp người Tấn, cướp sạch hàng hóa, tốc chiến tốc thắng rồi rút lui.”

“Vâng.”

Sau khi hạ hai mệnh lệnh, Mộ Dung Khác vẫn chống tay xuống bàn, không nhúc nhích nhìn tấm bản đồ, mày càng nhíu chặt.

Lúc này, một phụ tá đi đến phía sau gã nói: “Vương, tin tức này do Vương Hoảng tiết lộ, vậy đó là thật hay là giả?”

Mộ Dung Khác cười cười, thân nhiên nói: “Sẽ không phải là giả.”

“Vì sao?”

“Tin tức giả, sẽ không lừa được người của ta.” Nói tới đây, gã nhìn về phía doanh trưởng của Trần Dung, cười nói: “Hon nữa, phụ nhân như vậy, hẳn không nỡ buông tay.”

Câu cuối cùng của gã nói ra rất nhẹ, mọi người không nghe rõ. Có điều một câu trước đó rất quan trọng, mọi người đều dùng sức gật đầu.

Mộ Dung Khác lại nhìn bản đồ, ngón tay thon dài của gã chậm rãi xẹt qua từng con đường vẽ trên đó, chỉ chốc lát, gã chỉ vào một chỗ, bình tĩnh nói: “Mộ Dung Tú.”

Một thiếu niên thanh tú nhanh nhẹn tiến đến, lớn tiếng đáp: “Dạ.”

“Người dẫn hai ngàn người mai phục ở đây.”

“Vâng.”

Đội Mộ Dung Tú rời đi, Mộ Dung Khác đứng thẳng lưng, lẩm bẩm: “Ngay cả còn lại hơn hai ngàn người, người cũng không thể cứu phụ nhân của mình ra khỏi bàn tay của ta”. Trong giọng nói lạnh lẽo có sự thù hận.

Vài phụ tá nhìn thoáng qua nhau, bọn họ không rõ ràng lắm vì sao Vương Hoảng và Thái Nguyên vương nhà mình kết thù, họ chỉ biết, Thái Nguyên vương có thù hận với Vương Hoảng kia đến chết cũng không dứt.

Nói tới đây, Mộ Dung Khác ra mệnh lệnh: “Mang phụ nhân kia đến đây.”

“Vâng.”

Chỉ chốc lát, bóng dáng Trần Dung xuất hiện ở bên ngoài doanh trưởng.

Sau khi được Mộ Dung Khác hứa hẹn, Trần Dung vấn tóc, mặc y bào của nam tử, thường nhốt mình không bước ra lều trại, một ngày lại một ngày đi qua, cuối cùng khiến nhóm Hồ tốt mất hết hứng thú.

Giờ phút này nàng cũng vẫn như thế, mặc y bào của nam tử, tóc búi cẩn thận tỉ mỉ.

Mộ Dung Khác ngẩng đầu lên, yên lặng nhìn Trần Dung một lát, dần dần, gã khẽ cười nói: “Cần gì phải làm như thế? Chẳng lẽ lời hứa hẹn của bốn vương còn không thể khiến A Dung an tâm sao?”

Trần Dung chậm rãi bước vào, nghe vậy trả lời: “Tất nhiên lời nói của Thái Nguyên vương đáng giá ngàn vàng, nhưng mà A Dung không thích làm chuyện lừa cháy đồ thêm dầu.” Đám Hồ tốt thường xuyên vén rèm lều trại, chẳng phân biệt ngày đêm đều đến rình coi, lúc nào nàng cũng cảm thấy rùng mình.

Mộ Dung Khác cong khoe miệng, tiếp tục cúi đầu xuống nhìn tấm bản đồ kia.

Thấy gã không để ý tới mình, Trần Dung nhẹ nhàng mà đi đến một góc, im lặng ngồi xuống thắp.

Cúi đầu, nhìn thấy bầu rượu của người Hồ, Trần Dung tự rót cho mình một ly, nhấp mấy ngụm nho nhỏ.

Sau khi Mộ Dung Khác nhìn tấm bản đồ kia suy nghĩ một lúc, ngẩng đầu nhìn thì thấy vẻ thần nhiên tự tại của Trần Dung.

Gã nhìn khuôn mặt thanh diễm sáng ngời của nàng chăm chú, đột nhiên hỏi: “Nếu nam nhân của nàng phải người tới đây, nhìn thấy bộ dạng này của nàng thì không biết sẽ nghĩ gì?”

Trần Dung cũng không quay đầu lại trả lời: “Chàng sẽ không phải người tới đây.”

“Thật không?”

“Tất nhiên.”

Trần Dung cầm bầu rượu trong tay, lại rót một ly, cũng nhấp một ngụm nhỏ, nói: “Chàng không ngốc, cần gì phải làm chuyện vô dụng như thế?”

Mộ Dung Khác ha ha cười.

Gã thuận tay đẩy bản đồ ra, đi nhanh về phía Trần Dung.

Đi đến ngồi xuống đối diện với tháp của nàng, gã đẩy chén rượu của mình ra trước mặt nàng, ra lệnh: “Rót đầy.”

Không cần gã nói, Trần Dung cũng sẽ rót cho gã.

Bưng lên chén rượu, Mộ Dung Khác ngửa đầu uống cạn, gã đặt chén xuống tháp, hỏi: “A Dung nghĩ rằng, nếu Vương Hoàng muốn ra tay thì sẽ làm thế nào?”

Trần Dung ngẩng đầu lên, nàng nhìn thoáng qua Mộ Dung Khác đang ra vẻ vô tâm, lắc đầu, thấp giọng nói: “Chàng sẽ không tới cứu ta.”

Mộ Dung Khác bật cười, nói: “Hắn đã ra tay.”

Lời vừa thốt ra, Trần Dung ngẩng phát đầu lên nhìn về phía gã.

Nhìn Mộ Dung Khác, ánh mắt của Trần Dung có chút hoảng hốt, môi nàng mấp máy, rồi nàng chậm rãi cúi đầu xuống.

Nhìn rượu sóng sánh trong chén, nàng thấp giọng nói: “Chàng không nên ra tay.”

Lời này thật kỳ quái. Mộ Dung Khác kinh ngạc nhìn về phía nàng.

Trần Dung giơ chén rượu lên, nhấp một ngụm nhỏ, vẫn mang bộ dạng phục tùng liêm mục: “Rất nhiều người đều theo dõi việc làm của chàng. Mạng của ta, so ra còn thua kém cả một sợi lông tơ của chàng. Nếu chàng mạo hiểm, chỉ sợ về sau khó có thể phục chúng.” Dừng một chút, Trần Dung cười nói: “Dù sao đều trốn không thoát, thực không muốn khi đã chết mà người đó về sau sẽ chán ghét ta.”

Giọng nói của nàng bình tĩnh, khi nói ra một câu ‘Mạng của ta, so ra còn thua kém cả một sợi lông tơ của chàng’, không có chút hối hận, hoàn toàn là ngữ khí bình luận.

Nhưng bình tĩnh như thế đúng là nằm ngoài ý muốn của người khác. Mộ Dung Khác nhìn nàng sau một lúc lâu, nói: “Phụ nhân như nàng, thật đúng là cuồng dại.”

Đảo mắt, Mộ Dung Khác cầm chén rượu lên, nói: “Về sau hắn sẽ không chán ghét nàng.”

Lại một lần nữa, Trần Dung tìm đập mạnh ngẩng đầu lên.

Đối diện với ánh mắt của Trần Dung, Mộ Dung Khác khẽ lắc chén rượu, nói: “Nam nhân kia của nàng, hắn không muốn xuất sĩ. Thế nhân soi mói thế nào, hắn sẽ không để ý.”

Trần Dung lắc đầu, nói: “Không có khả năng.”

Mộ Dung Khác cũng không tranh chấp với nàng, đứng lên nói: “Với cách làm người của hắn, nếu thật sự muốn xuất sĩ, cũng sẽ không trách nàng đã liên lụy đến hắn. Tính cách của hắn là như vậy, trước khi làm đã nghĩ kỹ mọi hậu quả có thể xảy ra, một khi quyết định, sẽ không để ý trước sau, trách người trách mình.”

Khi Mộ Dung Khác nói với Trần Dung về Vương Hoàng, dường như chỉ là những lời thuận miệng, có điều vừa nói xong, mày của gã lại càng nhíu chặt.

Những lời này vừa dứt, gã đã xoay người, vọt tới trước tấm bản đồ kia nhìn kỹ, Mộ Dung Khác thấp giọng kêu lên: “Không tốt.”

Gã cất cao giọng, ra mệnh lệnh: “Người đâu?”

Một loạt tiếng bước chân dồn dập truyền đến: “Dạ.”

Mộ Dung Khác nói: “Thông tri cho Mộ Dung Thiên mang theo một ngàn năm trăm người đuổi theo Mộ Dung Tú, cùng hắn mai phục tại cửa khẩu đầu

tiền ở bến sông.”

“Vâng.”

Người nọ vừa mới xoay người, Mộ Dung Khác kêu lên: “Chậm đã.”

Trong ánh mắt khó hiểu của sĩ tốt kia, Mộ Dung Khác mặt nhăn mày nhú, nhìn chăm chăm bản đồ ngẫm nghĩ.

Nhìn một lúc, gã chấp hai tay đi thong thả từng bước, lẩm bẩm: “Kể từ đó, chẳng phải bên cạnh ta chỉ còn năm trăm người thôi sao? Không ổn, không ổn. với cách làm người của Vương Hoảng, không ra tay thì thôi, nếu đã ra tay thì sẽ suy nghĩ chu toàn. Ta phải cân nhắc thêm.”

Suy nghĩ một lúc, gã phát phát tay: “Người lui ra đi.”

“Vâng.” Sĩ tốt kia lĩnh mệnh lui xuống.

Lúc này mới chỉ là ban ngày.

Đảo mắt, lại vào đêm.

Trần Dung bị bắt buộc ở lại doanh trường của Mộ Dung Khác, không thể bước ra, mà nàng cũng không dám đi ra ngoài, Trần Dung đành đùa nghịch thất huyền cầm của Mộ Dung Khác.

Nhìn ánh lửa thiêu đốt ở bên ngoài, Trần Dung tấu nên ‘Thanh phong khúc’ hết lần này đến lần khác, khúc này cực thanh tĩnh, cực bình thản, có thể khiến cho lòng người tâm bình khí hòa. Có điều do Trần Dung tấu nên, khúc bình thản này lại có chút hoa lệ, không khỏi làm cho người ta nhớ đến cảnh sắc núi sông trải dài ở gia hương.

Bất tri bất giác, càng ngày càng nhiều người lắng nghe, càng ngày càng nhiều nhóm Hồ tốt hát ca dao của cố hương.

Một loạt tiếng bước chân truyền đến.

Mộ Dung Khác dựa vào vách lều trại, dưới mặt nạ hai mắt gã sáng ngời, gã mỉm cười, lắc lắc chén rượu, nói với giọng trầm thấp: “A Dung muốn sĩ tốt của ta thương nhớ cố hương, không có lòng chinh chiến sao?” Gã cười vui vẻ: “Năm đó Hạng Võ bốn bề thọ địch, A Dung lại chỉ có một mình, nếu không, ta giúp nàng một tay, gọi mấy nhạc kĩ đến làm bạn với nàng?”

Nhạc kĩ đến làm bạn? Trần Dung rung mình một cái, hiện tại nàng vừa nghe đến chữ ‘Kỹ’ này thì nhớ tới một đôi mắt như dã thú.

Cười khổ một cái, Trần Dung nhẹ nhàng chậm chạp đặt tay lên huyền cầm, ngẩng đầu nhìn gã.

Đối diện với hai mắt thâm thúy của Mộ Dung Khác, Trần Dung cố gắng cười nói: “Quân quá lo lắng rồi.” Nàng thở dài một hơi, đứng lên nói: “Việc vô dụng thế này, ta cần gì phải làm?”

Mộ Dung Khác nhìn nàng một lúc lâu, cũng không nói thêm nữa, xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng của gã, Trần Dung rũ mắt, một lần nữa ngồi xuống. Khúc nhạc trong tay đã thay đổi trở nên sung sướng nhẹ nhàng.

Nàng đúng là biết nghe lời.

Mộ Dung Khác quay đầu, liếc nhìn nàng một cái.

Đến khi tiếng bước chân của gã đi xa, tiếng đàn của Trần Dung vẫn còn thản nhiên truyền đến: Có lẽ, người Vương Hoảng vẫn ở quanh đây, nàng chỉ muốn để cho chàng biết vị trí cụ thể của mình.

Có lẽ vẫn chỉ vô dụng, có lẽ lại không phải. Ai biết được?

Đúng lúc này, lại có một loạt tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến.

Tiếng vó ngựa vội vàng ập đến, phá tan sự yên tĩnh của bầu trời đêm. Kỵ sĩ kia vừa nhìn thấy Mộ Dung Khác thì xoay người xuống ngựa, vội vã chạy tới gần, bẩm báo: “Vương, tướng quân Mộ Dung Vu và tướng quân Hồ Diễn Thành, từ sau khi phân công vào buổi trưa nay, một canh giờ trước, bóng dáng của hai người đó đã không thấy đâu, cũng không thấy có tin tức hồi báo.”

Cái gì?

Mộ Dung Khác vội ngẩng đầu, nặng nề nhìn người nọ chăm chú. Chỉ chớp lát, gã đứng lên, đi nhanh hướng tới trong quân trường. Chúng tướng thấy thế, vội vàng đuổi theo.

Mà trong doanh trường, Trần Dung đang tấu cầm vội vàng ngừng tay, lặng yên không một tiếng động rời khỏi đó. Đi ra bên ngoài doanh trường, nàng cũng không đi xa, mà mang theo bộ dạng phục tùng liêm mục, im lặng đứng ở cạnh một lều trại, nhìn chăm chăm cái bóng của mình trong ánh đuốc, lắng nghe tiếng nói nhỏ truyền đến từ trong trường.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 178: Xiêm y không chỉnh tề

Chỉ chớp lát, chúng tướng đều rời đi. Khi bọn họ bước ngang qua Trần Dung, đều quay đầu liếc nhìn nàng một cái.

Giọng nói của Mộ Dung Khác từ trong doanh trường truyền đến: “Tiến vào.”

Trần Dung cúi đầu bước vào.

Mộ Dung Khác nhìn nàng chăm chú, chậm rãi, khoe môi khẽ nhếch, nói: “Sắp xuất phát rồi, chuẩn bị một chút.”

Trần Dung có gì mà phải chuẩn bị?

Có điều nàng vẫn thấp giọng xác nhận.

Vừa xoay người, Mộ Dung Khác lại cất cao giọng, nói: “Mặc y phục màu đỏ kia, không búi kiểu tóc của nam tử nữa.”

Mệnh lệnh của gã là nhằm vào hai tỷ nữ vẫn đi theo bên cạnh Trần Dung, hai nàng sợ hãi lên tiếng đáp, nâng đỡ Trần Dung đi về phía lều trại của nàng.

Ngồi ở trên tháp, hai đôi bàn tay linh hoạt chải đầu vấn tóc cho nàng, thỉnh thoảng lướt qua gương mặt nàng, trong nháy mắt, một phụ nhân xinh đẹp xuất hiện ở trong gương đồng.

Có điều này phụ nhân này khẽ cắn môi, vẻ mặt nghiêm túc.

Trần Dung nhìn mình trong gương đồng, bằng trực giác, nàng biết Mộ Dung Khác đã có hành động Cố gắng trang điểm cho mình thể này, khiến cho mọi người liếc mắt một cái liền chú ý tới, xem ra, đủ nhiều lạnh ít đây.

Trong lúc nàng suy nghĩ, Trần Dung đã được vấn tóc xong. Hít sâu một hơi, Trần Dung khiến bản thân bình tĩnh trở lại, tĩnh lặng chờ mệnh lệnh của Mộ Dung Khác.

Thời gian từ từ trôi qua.

Đội hai khác sau cũng không thấy có động tĩnh gì, Trần Dung bảo nhóm tỷ nữ đem cầm đèn, nhẹ nhàng tấu một khúc.

Thời đại này, đánh đàn là chuyện thuộc về phúc lợi của sĩ phu, rất nhiều sĩ phu khi bị vây trong khôn cảnh sẽ làm giống như Trần Dung, đánh đàn tự tiêu khiển. Có thể nói, hành động đánh đàn này của Trần Dung rất bình thường, cho dù là Mộ Dung Khác hay nhóm Hồ Tốt đều sớm đã thành thói quen.

Tiếng đàn róc rách như nước suối lướt qua, dần dần, nó khiến cho tâm đang vô cùng bất an của Trần Dung trở nên lắng đọng.

Bất tri bất giác, tiếng đàn dừng lại, Trần Dung cảm thấy buồn ngủ.

Bỗng nhiên, tiếng ồn ào truyền đến. Cùng với tiếng động đó, còn có một tiếng quát nặng nề: “Đánh thức nàng dậy, phải xuất phát rồi.”

“Vâng, vâng.”

Hai tỷ nữ vội vàng lay tỉnh Trần Dung, nhẹ giọng nói: “Nữ lang, phải xuất phát rồi.”

“Xuất phát?”

Trần Dung ngồi thẳng người.

Ngay lúc này, hai tỷ nữ nhân cơ hội sửa sang lại búi tóc cho nàng.

Bên ngoài tiếng ngựa hí, tiếng quát không dứt, trong nháy mắt, lại có một tiếng quát truyền đến: “Còn làm gì nữa vậy?”

“Vâng, vâng, lập tức ra đây.”

Trong tiếng trả lời, hai nàng đỡ Trần Dung đi ra lều trại.

Vừa ra lều trại, Trần Dung ngửa đầu nhìn về phía bầu trời, nơi phương đông có một tia nắng sớm như ẩn như hiện, gió thổi vào mặt mát lạnh thanh thoát,

cỏ cây lay động, giọt sương long lanh.

Trời sắp sáng rồi.

Trần Dung không cần hai tỳ nữ đỡ, chậm rãi đi về phía lều trại của Mộ Dung Khác.

Bên ngoài lều trại của Mộ Dung Khác có rất nhiều ngựa, nhóm thân vệ của gã cùng đã lên ngựa. Nhìn thấy Trần Dung đi tới, mấy chục đôi mắt như sói như hổ không hề chớp nhìn nàng chòng chọc. Trong lúc đó, có mấy người rõ ràng nuốt nước miếng.

Ánh mắt đó đáng sợ giống như muốn xuyên thấu qua xiêm y của nàng, Trần Dung vội vàng nghiêng đầu, bước vào trong trướng.

Bên trong, Mộ Dung Khác mặc khôi giáp, đang vuốt ve một thanh trường kiếm. Dưới ánh đuốc hơi hơi chiếu rọi từ bên ngoài, trường kiếm lạnh lẽo trong tay gã dường như có máu chảy dọc thân kiếm.

Gã lau vô cùng chuyên chú, vô cùng nghiêm túc. Ngón tay thon dài chậm rãi mon trón thân kiếm. Thân kiếm kia tỏa ra ánh sáng lạnh, giao hòa với sự trầm lạnh của mặt nạ bằng đồng xanh lam cho lòng người run sợ.

Bên ngoài càng ngày càng ồn ào.

Mộ Dung Khác không động, Trần Dung cũng không động, nàng cúi đầu, chuyên tâm chờ thời gian trôi qua.

Một hồi lâu, Mộ Dung Khác đặt trường kiếm xuống, ngẩng đầu lên.

Gã liếc mắt một cái liền nhìn về phía Trần Dung.

Nhìn nàng chăm chú, gã nhẹ giọng ra lệnh: “Ngẩng đầu lên.”

Trần Dung lên tiếng đáp rồi ngẩng đầu.

Dưới ánh đuốc, hai mắt Mộ Dung Khác như sói, gã nhìn nàng: “Lại đây.”

Trần Dung ngoan ngoãn, im lặng đến gần gã.

Cách gã tầm một gang tay, Mộ Dung Khác duỗi tay phải ra, kéo mạnh Trần Dung một cái ôm vào trong lòng.

Phịch một tiếng, chóp mũi của Trần Dung va vào khôi giáp của gã, mặc dù là Mộ Dung Khác hay là nàng, đều không để ý tới.

Một bàn tay nâng cằm Trần Dung, bắt nàng ngẩng đầu lên.

Bốn mắt nhìn nhau.

Trong ánh đuốc thiêu đốt, ánh mắt hai người đều trong suốt sáng ngời, một đôi mắt thâm thúy, một đôi mắt sâu không thấy đáy.

Hai người lẳng lặng nhìn nhau.

Mộ Dung Khác nhìn nàng chăm chú, đột nhiên, gã lại vươn tay phải, thô lỗ như đã thú tiến vào trong áo nàng.

Vạt áo buộc rất chặt, gã không thể chạm vào da thịt của nàng. Mộ Dung Khác cũng không còn bình tĩnh, gã cầm trung y của nàng bằng cả hai tay.

“Roẹt —” Tiếng vải bị xé rách truyền đến.

Vạt áo bị xé, gió lạnh thổi vào phần ngực lồ lộ. Mặt Trần Dung trắng bệch, không dám tin tưởng mắt nhìn Mộ Dung Khác, lại cúi đầu, nhìn về phía áo lót hồng nhạt lộ ra bên trong của mình.

Rõ ràng trên mặt nam nhân này không có sắc dục, trong lúc này đại quân sắp xuất phát, gã lại xé rách quần áo của mình, gã muốn làm cái gì?

Trong khi Trần Dung đang suy nghĩ, Mộ Dung Khác lại kéo búi tóc của nàng xuống, động tác của gã thô lỗ, khiến da đầu Trần Dung đau nhức, nước mắt đều ứa ra.

Kéo tóc rồi, gã cúi đầu, cẩn thận đánh giá Trần Dung.

Nhìn ngắm vài lần, gã lại vươn hai tay, kéo vạt áo Trần Dung mở rộng sang hai bên.

“Roẹt roẹt —” Tiếng xé vải lại vang lên.

Khi Mộ Dung Khác vừa lòng ngừng tay lại, Trần Dung đã lộ nửa thân ngọc, khuôn ngực như ẩn như hiện, mà lớp áo đỏ bên ngoài đã bị xé rơi xuống hẳn bên dưới khuôn ngực, trung y màu trắng bị xé rách te tua, vài mảnh vải phát phơ trong gió, áo lót hồng nhạt cũng bị kéo xuống, lộ ra non nửa bộ ngực.

Mộ Dung Khác lui ra phía sau một bước, lại đánh giá Trần Dung. Một hồi lâu, gã gật đầu, nói: “Được rồi.”

Sau khi thốt ra hai chữ này, gã ra lệnh: “Chuẩn bị ngựa, xuất phát.”

Đi nhanh ra phía ngoài được hai bước, gã dừng bước chân, quay đầu nhìn Trần Dung chăm chú, trầm giọng quát: “Theo sát một chút.”

Tất nhiên Trần Dung sẽ theo sát ngay sau, nàng không cần soi gương cũng biết bộ dạng hiện tại của bản thân giống như bị chà đạp, bị nam nhân hung hăng yêu thương. Nếu không theo sát gã, nói không chừng có người Hồ nào nổi thủ tính sẽ đoạt nàng đi mất.

Nàng hơi nhếch môi, hai tay phẩy công kéo nhanh vạt áo, vội vàng đuổi kịp Mộ Dung Khác. Nàng rất muốn chỉ trích Mộ Dung Khác không giữ tín nghĩa, muốn nói nói gì đó để gã cho phép mình khoác thêm áo ngoài. Nhưng thời gian cấp bách, mà người này rõ ràng đã có chủ định.

Thương lượng với hồ vốn là chuyện hung hiểm, nàng chỉ có thể tự tìm kiếm cơ hội.

Hai người vừa đi ra, mấy chục ánh mắt đang hứng hực nhất thời càng thêm nóng cháy. Trong ánh mắt mở to không hề chớp lấy một cái của chúng tướng, Mộ Dung Khác xoay người lên ngựa, mà Trần Dung cũng được đưa cho một con ngựa.

Trần Dung đành phải buông vạt áo, xoay người lên ngựa. Ngay khi nàng vừa thả hai tay ra, tiếng nuốt nước miếng ừng ực cùng với tiếng hít thở dồn dập đồng thời vang lên.

Trần Dung không chớp mắt nhìn về phía trước, một tay cầm dây cương, một tay kia kéo lại xiêm y.

Lúc này, Mộ Dung Khác đã giục ngựa tiến về phía trước, Trần Dung vội vàng giục ngựa đuổi kịp, rất sợ sẽ bị tụt lại phía sau.

Mà Trần Dung vốn nghĩ rằng, thừa dịp Mộ Dung Khác không chú ý sẽ giục ngựa đi chậm một chút, tìm thời cơ chạy trốn nhưng lúc này cũng không dám nghĩ thế nữa. Trong vô số ánh mắt như lửa nóng, sao nàng có thể thoát được đây?

Lúc này Trần Dung không khỏi nghĩ rằng, có phải Mộ Dung Khác không muốn phân chia nhân thù trông chừng mình nên dùng chiêu này hay không?

Mộ Dung Khác vừa động, hai ngàn sĩ tốt cũng đi theo. Trong tiếng vó ngựa, tiếng ma sát của khôi giáp cùng với tiếng hít thở gấp gáp truyền đến.

Trong nháy mắt, mọi người đã chạy tới quan đạo.

Lúc này, trên bầu trời phía đông, sao mai đã dâng lên, từng tia nắng xuất hiện.

Trần Dung càng ngày càng tới gần Mộ Dung Khác..... Hiện tại, nàng chính là ánh trắng trong bóng đêm, ánh nắng trong sương mù khiến người ta chú ý, vì muốn nhìn ngắm nàng, trong nhóm Hồ tốt di chuyển ở phía trước thỉnh thoảng truyền đến tiếng người ngã ngựa đổ, va chạm lẫn nhau.

Lúc này, giọng một phụ tá vang lên: “Vương, phụ nhân này ăn mặc như thế sẽ rối loạn quân tâm”

Một phụ tá khác cũng nói: “Đúng vậy, vương, hay để nàng ta khoác thêm một chiếc áo choàng đi.”

Mộ Dung Khác hiển nhiên cũng không nghĩ rằng Trần Dung mặc xiêm y không chỉnh tề lại gây ra ảnh hưởng to lớn như thế. Gã cau mày, một hồi lâu mới lạnh giọng nói: “Không cần.”

“Truyền lệnh xuống, những ai nhìn ngắm phụ nhân đó thì chém đầu.”

Tiếng mệnh lệnh vừa thốt ra, một thân vệ cao giọng đáp ứng, hần giục ngựa chạy đi, quát to: “Vương có lệnh, những ai nhìn ngắm phụ nhân đó thì sẽ bị chém đầu.” Trên đường đi, tiếng quát của hần truyền ra xa.

Quân lệnh của Mộ Dung Khác đều nổi tiếng là nghiêm khắc, mệnh lệnh vừa truyền ra, quả nhiên, mọi ánh mắt đều thu trở về. Ngoại trừ một số ít nhóm tướng lĩnh, nhóm sĩ tốt cũng không dám quay đầu nhìn lại nữa.

Tĩnh trường cảm giác được ánh mắt nhìn mình đã giảm bớt, Trần Dung thở dài nhẹ nhõm một hơi, vươn tay lau mồ hôi trên trán.

Đúng lúc này, giọng nói trầm thấp từ tĩnh của Mộ Dung Khác vang lên: “Trần thị A Dung, nam nhân kia của nàng có thể chờ nàng ở ngay phía trước hay không?”

Giọng nói của gã ôn hòa mà bình tĩnh, giống như chỉ đang nói chuyện phiếm

Trần Dung căng thẳng trong lòng.

Đào mắt, nàng cúi đầu nhìn vạt áo rách nát của mình, cười khổ: “Làm sao mà ta biết được?”

Mộ Dung Khác vùng roi ngựa chỉ về phía trước, tựa tiểu phi tiểu nói: “Có lẽ hần đang đứng trên đỉnh núi kia nhìn xuống.”

Trần Dung nhìn về phía ngọn núi đó, nhíu mày lại, trong ánh mắt chăm chú của Mộ Dung Khác, nàng nhẹ nhàng nói: “Chàng sẽ không ở chỗ đó.”

“Vậy hấn sẽ ở đâu?”

Trần Dung nói: “Xiêm y không chỉnh tề, đối với một phụ nhân mà nói, còn có chuyện nào tàn khốc hơn chuyện này nữa đây? Ông trời sẽ không đối với ta như thế, cho nên, lần này Thất lang sẽ không xuất hiện, sẽ không gặp được đâu.”

Nàng cho một đáp án như vậy.

Mộ Dung Khác lại cảm thấy buồn cười, nhìn về mặt nàng buồn bã cùng bất đắc dĩ, nghĩ đến hứa hẹn của mình với nàng lại cảm thấy mềm lòng. Nhưng ngay lập tức gã quay đầu đi, không nói chuyện với nàng nữa.

Hơn hai ngàn người vẫn vội vàng chạy trên đường.

Đúng lúc này, phía trước dừng lại, một kỵ sĩ quay lại, lớn tiếng bẩm: “Vương, phía trước là một sơn cốc.”

Mộ Dung Khác gật đầu, giục ngựa tiến lên.

Trần Dung đi theo phía sau chúng thân vệ cũng chạy vội lên.

Xuất hiện ở trước mắt bọn họ là một sơn đạo uốn lượn. Hai bên sơn đạo là tre buong cùng bụi cây, cao bằng hai người, vừa rậm rạp lại âm u.

Mộ Dung Khác quát: “Tiến lên dò đường.”

“Vâng.”

Chỉ chốc lát, người dò đường liền quay lại báo: “Không có gì khác thường.”

Dưới mặt nạ, Mộ Dung Khác nhìn chăm chăm sĩ tốt kia: “Không có gì khác thường?”

Trên trán sĩ tốt kia đỏ mồ hôi lạnh, một hồi lâu hấn mới đáp: “Vâng.”

Mộ Dung Khác cau mày, nhìn chăm chăm phía trước vẫn không nhúc nhích suy nghĩ một hồi, đột nhiên gã duỗi tay phải, kéo cánh tay Trần Dung. Không đợi nàng phản ứng lại, gã đã đặt nàng ngồi xuống trước ngựa của mình.

Tay phải cầm binh khí, tay trái đặt lên khuôn ngực trong vạt áo bị xé rách của Trần Dung. Khi tay chạm vào da thịt trắng mịn, toàn thân gã trở nên cứng đờ, đảo mắt, Mộ Dung Khác lại trầm giọng ra lệnh: “Đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 179: Được cứu vớt

Vó ngựa tung bay.

Trần Dung vẫn không nhúc nhích tựa vào trên người Mộ Dung Khác, khô giòn lạnh như băng cọ vào da thịt khiến nàng đau nhức, mà hô hấp ẩm áp đằng sau làm cho nàng căng thẳng nổi da gà.

..... Nếu kiếp trước, bị một nam nhân xa lạ ôm ấp rồi sờ soạng như thế, nàng đã không còn mặt mũi nhìn người trong lòng đúng không?

Hiện tại thì sao, Trần Dung cười chua xót.

Ngựa Mộ Dung Khác cười là một con thần tuấn, chở thêm một người trên lưng cũng không vấn đề gì. Có điều khi lao về phía trước, mỗi một lần lên xuống đều khiến da thịt non mịn của Trần Dung cọ vào khô giòn phía sau.

Trời chưa sáng hẳn, hiện tại đúng là lúc tối đen nhất ngay trước khi bình minh. Tối đen này giống như đến từ chỗ sâu trong bóng đêm, bao phủ toàn bộ trời đất.

Cây đuốc le lắt trong gió.

Trần Dung ngửa đầu nhìn sang hai bên. Hai bên là cây cối bụi cỏ, trên đó là một sườn dốc, sườn dốc không cao, chỉ khoảng năm thước. Lúc này vừa nhìn qua, nơi đó hoàn toàn tối đen.

Hơn hai ngàn người đã có một ngàn nhảy vào sơn cốc. Sơn cốc này không bằng phẳng, thỉnh thoảng còn có đá vụn, mọi người hành động không tiện, vó

ngựa bước trên đó khá khó khăn, đội tuyến càng ngày càng kéo dài.

Trần Dung quay đầu lại liếc mắt một cái.

Mộ Dung Khác giữ ở bên cạnh hơn hai ngàn người, chỉ có một ngàn là tinh kỵ, mặt khác đều là bộ tốt. Nhìn ánh lửa kéo dài kia, ánh mắt Trần Dung trở nên nặng nề.

Trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói trầm thấp: “Nàng đang nhìn gì vậy?”

Trần Dung cúi đầu, nhẹ giọng trả lời: “Không có gì.”

Mộ Dung Khác hừ một tiếng: “Lập tức nàng sẽ được nhìn thấy nam nhân kia của mình, sao không ngấm lại xem sẽ nói với hần cái gì?” Dừng một chút, giọng nói của gã mang theo trào phúng: “Có lẽ, đây chính là lời cuối cùng mà nàng có thể nói với hần.”

Gã nói tới đây, thấy Trần Dung không đáp, liền cúi đầu xuống.

Đối diện là Trần Dung bộ dạng phục tùng liêm mục, vẻ mặt trầm tĩnh. Không đợi Mộ Dung Khác mở miệng, Trần Dung đã ngẩng đầu nói: “Ngài nói đúng.”

Nàng thẳng lưng, trên mặt cũng mang theo tươi cười bình thản. Trần Dung vươn tay sửa lại tóc mai, lại kéo che vạt áo, nói: “Đây là lần cuối cùng ta gặp chàng. Người bên ngoài nói như thế nào, chàng nghĩ như thế nào, đã không còn quan trọng nữa. Ta phải khiến cho chàng nhớ kỹ ta.”

Nàng dùng cả hai tay cẩn thận, tỉ mỉ sửa sang lại dung nhan. Mộ Dung Khác thấy thế, nắm ngón tay co lại.

Tay gã đang đặt trên ngực nàng, vừa co lại liền nắm trọn cả khuôn ngực, tuy rằng trong bóng đêm không có người ngoài nhìn thấy.

Trần Dung cứng đờ, không thể giữ nổi tươi cười trên mặt.

Mộ Dung Khác ngẩng đầu lên nhìn phía trước chăm chú, trong giọng nói trầm lãnh mang theo chế cười: “Làm sao vậy?”

Trần Dung buông rũ hai mắt.

Hai tay của nàng buông thõng xuống.

Thấy nàng không nói lời nào, giọng nói của Mộ Dung Khác có vẻ không kiên nhẫn: “Sao không nói gì?”

Một hồi lâu, giọng nói Trần Dung thấp mà trầm tĩnh truyền đến: “Thái Nguyên vương muốn ta nói gì đây?” Nàng khàn khàn cười nói: “Muốn ta khóc cầu ngài, hay là lấy hết can đảm nhảy xuống lưng ngựa tự tử?”

Lời này vừa thốt ra, Mộ Dung Khác trở nên cứng đờ.

Trần Dung từ từ ngăn tay gã đang đặt trên ngực, giọng nói nhẹ nhàng mang theo bình tĩnh: “Vương, ngài thất thố rồi.”

Đúng là gã đã thất thố.

Giờ phút này Vương Hoàng không ở quanh đây, gã lại vô lễ với nàng, ý chỉ điều gì? Chẳng lẽ, là đồ kỵ sao?

Một hồi lâu, gió lạnh thổi qua, Mộ Dung Khác hừ nhẹ một tiếng.

Chỉ hừ một tiếng, gã không thèm nhắc lại, có điều bàn tay kia di chuyển ra phía thắt lưng nàng.

Trần Dung nhận ra, hô hấp của gã có chút rối loạn, hiển nhiên mọi hành vi vừa rồi của gã cũng khiến cho chính gã cảm thấy không thư thái.

Ngay khi Trần Dung nghĩ rằng gã vĩnh viễn sẽ không trả lời, Mộ Dung Khác mở miệng, trong giọng nói trầm lãnh của gã lộ ra bình thản: “Nàng nói đúng, ta đã thất thố.”

Gã nhìn phía trước chăm chú, lạnh lùng dặn dò: “Đừng nói những lời này nữa.”

Trần Dung đáp: “Vâng.”

Mất một lúc, hơn hai nghìn người đã đi qua hai phần ba, có điều khi quay đầu nhìn lại đội ngũ kéo dài kia thì cũng chỉ chừng một hai dặm.

Trong lúc trầm mặc, cũng không biết qua bao lâu, đột nhiên, vài tiếng kêu thảm thiết truyền đến.

Gần như đồng thời với tiếng kêu thảm thiết kia, vô số tiếng quát vọng vang lên: “Có mai phục, có mai phục.”

Mặt Mộ Dung Khác trầm xuống, không đợi gã ra lệnh, trước sau đội ngũ đã có bốn năm chỗ đều truyền đến tiếng hét to: “Có mai phục, có mai phục.” Cùng với tiếng hét to kia, ánh đuốc bị tắt lụi, tiếng vật nặng va chạm vào nhau, tiếng kêu thảm thiết của người ngựa lúc sắp chết vang lên.

Ban đêm, từng tiếng động đồng thời truyền ra, dường như toàn bộ đội ngũ đều bị công kích.

Mộ Dung Khác giữ chặt ngựa bị chấn kinh mà hí dài không thôi, trầm giọng ra lệnh: “Chúng tướng ở đâu? Lập tức quay về phòng bị.”

Mệnh lệnh của gã vừa thốt ra, liền có thân vệ cao giọng đáp, đồng thời, soái kỳ tung bay.

Vốn, binh lính Mộ Dung Khác mang theo luôn giữ kỷ luật nghiêm cẩn, tiến thoái như một, trong mệnh lệnh của gã, tiếng hô quát của các tướng lĩnh vang lên. Mọi người ở xung quanh cũng bình tĩnh hơn chút.

Một loạt tiếng vó ngựa truyền đến. Chỉ chốc lát, một tướng lĩnh tới gần Mộ Dung Khác, lớn tiếng nói: “Vương, người tới không nhiều lắm, bọn họ đẩy đá tảng và cây cối, ngăn cách đội ngũ của chúng ta thành năm sáu đoạn. Người của chúng ta không bị thiệt mạng nhiều.”

“Địch nhân đâu?”

“Sau khi địch nhân tấn công thì không thấy bóng dáng đâu.”

Mặt Mộ Dung Khác trầm xuống.

Trong lúc gã suy nghĩ, tiếng ngựa hí bốn phía rõ ràng an tĩnh lại.

Vài tướng lĩnh giục ngựa tới gần, lớn tiếng hỏi: “Tướng quân, phía dưới nên làm như thế nào?”

“Xem một chút, những người đó bao lâu nữa thì có thể đuổi kịp.”

“Vâng.”

Chỉ chốc lát, mấy người cưỡi ngựa đồng thời chạy tới: “Đã vượt qua trở ngại, một khắc sau có thể xuất phát.”

Mộ Dung Khác nhìn về phía chân trời, bầu trời vẫn đen đặc như mực.

Gã nhếch bạc môi, lạnh lùng hỏi: “Muốn kéo dài thời gian của ta sao? Có ích gì đâu?”

Nửa khắc sau, mọi người lại lên đường.

Mộ Dung Khác vừa đi, vừa nói với nhóm dò đường: “Đi đi, nhớ rõ nhìn xem cẩn thận một chút.”

“Vâng.”

Vó ngựa tung bay, một tướng lĩnh tới gần Mộ Dung Khác trầm mặc, hẳn không tự chủ được nhìn lại Trần Dung vạt áo rách nát, nuốt nước miếng một cái mới nghiêm mặt hỏi: “Vương, đối phương có ý tứ gì?”

Mộ Dung Khác lắc đầu, lạnh lùng nói: “Dù cho có ý gì, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn.”

“Vâng.”

Lại qua non nửa canh giờ bị trì hoãn, lúc này, ánh rạng đông bắt đầu chiếu rọi trời đất.

Phía trước lại xuất hiện sơn đạo giống như vậy.

Lại nói tiếp, hai bờ sông Trường Giang không có gì đặc biệt, đỉnh núi vốn không cao lắm, nhưng lại có rất nhiều sơn đạo và bụi cây rậm rạp.

Mộ Dung Khác ngừng lại, nhìn một lính dò đường, lính dò đường cúi đầu, bẩm: “Vương, phía trước không có gì khác thường.”

Lúc này, giọng nói của hắn có chút lo lắng không yên, phải biết rằng vừa rồi ở đoạn đường kia, bọn họ cũng nói như vậy.

Mộ Dung Khác thu hồi ánh mắt, truyền lệnh: “Cẩn thận một chút, nơi này cỏ dày, đề phòng đối phương tấn công phóng hỏa.”

“Vâng.”

Mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Trên đường đi, giọng nói trầm thấp của Mộ Dung Khác truyền đến: “Cách quân của Mộ Dung Vu còn xa không?”

“Còn năm mươi dặm.”

“Đã biết.”

Sau đó, Mộ Dung Khác ngẩng đầu lên. Nhìn phía trước chăm chú, gã đột nhiên hỏi: “Vừa rồi người ra tay hẳn là hộ vệ của nam nhân kia.”

Gã cười lạnh, nói: “Hộ vệ của thế gia người Tấn là buồn cười nhất, bản sự thật sự thì không có mấy, mà tà môn ma đạo thì lại không ít.” Nghĩ lại, nếu có nhiều người mai phục sẽ không thể gạt được lính dò đường của gã.

Trần Dung không trả lời.

Ngừng một hồi, Mộ Dung Khác đột nhiên nói: “Ngay cả thiếu đi ba ngàn người, ta vẫn có thể cướp tiền tài. Nếu hấn dám xuất hiện, cả tánh mạng cũng khó bảo toàn.”

Nhìn thấy Trần Dung không nói lời nào, Mộ Dung Khác cúi đầu nhìn nàng: “Nàng suy nghĩ gì vậy?”

Trần Dung lắc đầu nói: “Ta chỉ là một phụ nhân, lời nói của Thái Nguyên vương ta nghe không hiểu.”

Lời này vừa thốt ra, Mộ Dung Khác có chút hồ thẹn, không khỏi thầm nghĩ: Đúng vậy, sao ta quên mất nàng chỉ là một phụ nhân bình thường chứ.

Mộ Dung Khác không hề để ý tới Trần Dung, lúc này cúi đầu thầm nghĩ: Chỉ cần một tin tức về thành Mạc Dương đã có thể kéo Mộ Dung Khác ra khỏi ổ, rồi bày ra đủ loại cạm bẫy trên quãng đường gã di chuyển, chuyển bất lợi thành có lợi, nắm mũi mà dắt đôi phương đi. Thất lang thật sự rất giỏi.

Đội ngũ tiếp tục đi về phía trước.

Trên đường đi, phía sau truyền đến tiếng kêu thảm thiết. Trần Dung vừa quay đầu thì trông thấy một biển lửa. Ở chỗ dấy lên ngọn lửa kia không phải là phân giữa đội ngũ, mà là đoạn cuối cùng. Trong ánh lửa, vô số khói đặc theo hướng gió bao phủ chúng người Hồ.

Vẫn là dùng lửa sao?

Ngay khi Trần Dung mở to hai mắt, Mộ Dung Khác quát: “Không thể bối rối, dùng tay áo che mũi miệng lại, từ từ tiến lên.”

Tiếng hét to vừa thốt ra, liền có người lĩnh mệnh tiến đến.

Dù vậy, khói đặc hun đốt như thế, người thì có thể tỉnh táo lại, nhưng ngựa lại không thể bình tĩnh. Trong khoảng thời gian ngắn, nơi nơi là tiếng ngựa hí, tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng gào bối rối.

Khi Mộ Dung Khác giục ngựa lao ra, đột nhiên, trên sườn núi cát bụi cuộn cuộn, mọi người vừa ngẩng đầu, chỉ thấy cát bụi tràn ngập ủa đến, dường như là vô số người đồng thời giơ lên bao đựng cát hất về phía bọn họ.

Chúng tốt rõ ràng bối rối.

Một tướng lĩnh vội vàng tới gần, kêu lên: “Vương, không tốt, người của chúng ta ở trên sườn núi nhìn thấy cách ngoài vài dặm cát bụi cuộn cuộn, có đại đội địch nhân lại đây.” Dùng một lát, hấn tiếp lời: “Ước chừng đến con số nghìn.”

Mộ Dung Khác nhướn mày, quát: “Là cò xí của ai?”

“Một mặt viết một chữ ‘Thạch’, còn mặt khác của cò xí có chữ ‘Tuyên’.

Cái gì?

Lần này, Mộ Dung Khác rõ ràng kinh hãi, gã ngừng ngựa lại, kêu lên: “Người của Thạch Tuyên?” Thạch Tuyên là người của Thạch Hồ, hiện tại Thạch Hồ bệnh nặng, vài nhĩ tử tranh quyền đoạt lợi, Thạch Tuyên là người có thể lực cạnh tranh nhất.

Vài năm nay, Mộ Dung Tiên Ti cùng Hậu Triệu (là một quốc gia thuộc Ngũ Hồ thập lục quốc trong thời Đông Tấn (265-420) tại Trung Quốc. Nhà nước này do họ Thạch thuộc bộ lạc Yết thành lập, quốc hiệu là Triệu, còn gọi là Thạch Triệu để phân biệt với Hán Triệu của người Hung Nô) tranh giành quyền lợi vô cùng gay gắt, nếu Thạch Tuyên có thể giết Mộ Dung Khác, lại cướp đoạt được tiền tài, có thể nói, giang sơn Hậu Triệu của Thạch Lạc chắc chắn sẽ thuộc về Thạch Tuyên hấn.

Nói đến đây, Mộ Dung Khác mím chặt môi.

Vài tướng lĩnh cũng hai mặt nhìn nhau.

Một cái tướng lĩnh kêu lên: “Vương, không tốt, chúng ta trúng kế rồi.”

Chúng tướng giờ phút này có thể nghĩ đến, chính là trúng kế.

Nếu người tới là người của Thạch Tuyên, vậy rõ ràng là Vương Hoảng gửi tin tức cho Nhiễm Mẫn. Mà Thạch Tuyên đang ở cùng Nhiễm Mẫn cũng tới đây, một mũi tên bắn hai chim, vừa tiêu diệt được Mộ Dung Khác, lại chiếm được tiền tài của thành chủ Mạc Dương. Đúng rồi, nhất định là như vậy, nếu Vương Hoảng có thể tiết lộ tin tức vô cùng quan trọng về thành chủ Mạc Dương cho mình, thì cũng có thể tiết lộ cho người khác biết.

Giữa Mộ Dung Khác và Vương Hoảng đã là kết quả kẻ chết người sống. Chỉ cần có thể tiêu diệt cái họa tâm phúc này, ngay cả hy sinh một phụ nhân,

thu mua một chút tộc nhân, thì tính là cái gì?

Chúng tướng càng nghĩ càng kinh hãi, đồng thời ngẩng đầu nhìn lên Mộ Dung Khác

Mộ Dung Khác cau mày.

Đối mặt với ánh mắt của chúng tướng, gã không thể nói rằng Vương Hoàng sẽ không làm như vậy..... Người Tần kia nhỏ hơn gã mấy tuổi, mà gã vẫn không thể nhìn thấu.

Lúc này, hồi hận đã không có ý nghĩa. Mộ Dung Khác quyết đoán ra lệnh: “Chỉnh trang lại đội ngũ, chuẩn bị đón đánh.”

Dứt lời, gã giục ngựa lao về phía trước. Mới lao ra một bước, gã cầm cánh tay Trần Dung quăng nài ra. Động tác tuy rằng nhanh gọn nhưng rất ôn nhu.

Trần Dung vừa chạm đất, mệnh lệnh của gã đã truyền đến: “Gọi một người tới, coi chừng nài ta.”

“Vâng.”

Mệnh lệnh thốt ra, gã đã lao đi.

Trần Dung đứng dậy liền nhìn thấy bốn năm đôi mắt tà dâm nhìn về phía mình. Nàng cảm thấy rùng mình, chạy vội đến ngựa của mình, sau khi xoay người nhảy lên thì giục ngựa đuổi theo Mộ Dung Khác.

Động tác của nàng lưu loát mà quyết đoán, khiến cho người đứng đó hoảng hồn. Đội cho Trần Dung đuổi kịp Mộ Dung Khác, bọn họ liền dời ánh mắt đi.

Giờ phút này, lửa đã càng ngày càng lớn, trong khói đặc cuộn cuộn, tiếng ngựa hí tiếng người kêu gào càng ngày càng loạn.

Trên lưng ngựa, Trần Dung cởi áo ngoài của mình ra. Thân hình yếu đuối quyến rũ vừa lộ ra, mọi người nhìn thấy đều ngẩn ngơ.

Nhưng chỉ đảo mắt, Trần Dung đã cầm lấy hai ống tay áo buộc quanh người, sau khi nàng buộc trên cổ và trên lưng, da thịt lộ ra ngoài của Trần Dung đã được che kín.

Nàng làm rất nhanh gọn dứt khoát, mọi việc xảy ra chỉ trong chớp mắt. Sau khi làm xong, Trần Dung nhìn quanh trái phải. Thấy người chú ý tới mình càng ngày càng ít, nàng giục ngựa phóng vào giữa màn khói đặc.

Trần Dung xông vào hướng ngược lại, cũng có người thấy được, tức thì, vài người định quát to, nhưng khi trông thấy vài tướng lĩnh theo sau Trần Dung quay lại truyền lệnh thì chạy chậm lại, vài tướng lĩnh đó đang cố gắng đuổi theo, về sợ hãi rụt rè kia làm sao giống như đang chạy trốn?

Mấy người nghi hoặc trong lòng, lại thu hồi ánh mắt.

Chỉ chớp lát, khi nhìn lại, Trần Dung vẫn giục ngựa phóng đi.

Chỉ trong một chớp nhoáng, Trần Dung đã nhảy vào giữa màn khói đặc.

Vừa xông vào khói đặc, nàng nhô lên lưng ngựa, thả người nhảy vào trong bụi cây.

Cùng lúc đó, có người phát hiện ra. Lập tức một sĩ tốt cao giọng quát: “Phụ nhân kia muốn chạy trốn.”

Tiếng quát vừa truyền đến, mấy người đồng thời kêu lên: “Phụ nhân kia muốn chạy trốn.”

Trong tiếng kêu, cung tiễn cùng trường kích trong tay bọn họ đồng thời chỉ về phía Trần Dung. Khi đang giương cung chờ sẵn, mấy đôi mắt không hẹn mà cùng liếc về phía Mộ Dung Khác.

Bọn họ đang chờ chỉ thị. Phụ nhân xinh đẹp kia, ngay cả thần tiên nhìn cũng sẽ động tâm, tất nhiên vương rất thích nàng, bọn họ cũng không dám tự tiện làm nàng bị thương.

Vừa do dự như thế, Trần Dung đã nắm lấy bụi cây tre, ngón tay bị đâm máu tứa ra, nhưng nàng ko để tâm đến, chỉ chớp mắt, nàng đã sắp nhảy lên triền núi.

Rốt cục, một tướng lĩnh quát vội: “Ngu xuẩn, bắn vào chân tay đi.”

Mệnh lệnh vừa thốt ra, từng mũi tên dài ào ào phóng về phía Trần Dung, trong nháy mắt, đã có một mũi tên cắm thật sâu vào bả vai trái của Trần Dung.

Có điều dường như nàng không hề để ý, mặc kệ máu chảy như suối, vẫn chạy về phía trước.

Mất thấy sẽ được tới triền núi.

Lúc này, Mộ Dung Khác nhìn qua.

Gã nhìn Trần Dung chăm chú, suy nghĩ chọt lút qua trong đầu, không khỏi hét lớn: “Trúng kế của Vương Hoàng kia rồi, người đến không phải Thạch Tuyên, không phải Thạch Tuyên.”

Ở đây nếu nói người hiểu biết Vương Hoàng nhất thì không có ai vượt qua được Trần Dung. Với trí tuệ của nàng, tất nhiên biết, rơi vào tay Mộ Dung Khác, nàng vẫn là một nữ nhân, rơi vào tay Thạch Tuyên, nàng còn không bằng heo chó, sống không bằng chết. Mà nàng có thể quyết đoán chạy trốn như thế, chắc hẳn người đến không phải là Thạch Tuyên.

Không biết vì sao, Mộ Dung Khác tin tưởng, chẳng những Trần Dung có trí tuệ, hơn nữa kiến thức rộng rãi, chỉ cần nhìn bộ y phục được nàng cời ra rồi lại buộc chặt quanh thân thể kia, thì đã biết, phụ nhân này làm việc quyết đoán lưu loát, có mưu tính mới hành động. Nếu người đến không phải là Vương Hoàng, khẳng định nàng sẽ lấy tính chế động, sẽ không mạo hiểm sinh mạng mà chạy trốn một cách liều lĩnh như thế.

Lúc này, một tướng lĩnh giương rộng cánh cung, vọi vàng nói: “Tướng quân, phụ nhân kia sẽ trốn thoát.” Hắn cắn răng một cái, quát: “Không bằng bắn chết luôn đi.”

Vài đôi mắt sáng quắc đều nhìn về phía Mộ Dung Khác.

Trong ánh mắt của bọn họ, Mộ Dung Khác lại chần chờ. Gã chỉ cần gạt đầu, bóng dáng màu đỏ càng chạy càng xa kia sẽ bị một mũi xuyên tim, ngã nhào từ trên sườn núi xuống.

Chỉ cần gã gạt đầu.

Mộ Dung Khác vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm nơi đó, ngay khi chúng tướng đã mất kiên nhẫn, gã thấp giọng nói: “Thả nàng đi.”

“Cái gì?”

Vài đôi mắt mở to nhìn Mộ Dung Khác, vẻ mặt không dám tin.

Mộ Dung Khác nhìn bóng dáng màu đỏ kia thật sâu, nhìn nàng xông lên triền núi, trốn vào trong rừng cây. Gã thu hồi ánh mắt, thấp giọng nói: “Chỉ là một phụ nhân, sống hay chết đâu có gì quan trọng.”

Lời nói của gã khiến chúng tướng rất bất mãn, một người kêu lên: “Nếu nàng ta không quan trọng, vậy vương bắt nàng ta làm gì?”

Một người khác cũng kêu lên: “Vì trúng kế, chúng ta có ba ngàn người còn chưa rõ sống chết.” Dừng một chút, người nọ tiếp lời: “Vương, thỉnh cho phép ta bắt phụ nhân kia về.”

Với sức lực của phụ nhân kia, nàng có thể trốn được bao xa? Nếu như muốn bắt sống, hiện tại ra tay vẫn còn kịp.

Dường như Mộ Dung Khác kinh ngạc một chút, khi gã mím môi đang muốn hạ lệnh, giọng nói ôn hòa của một phụ tá truyền đến: “Chư vị cần gì tức giận? Hiện tại thời cuộc đối với chúng ta bất lợi. Vương Hoàng kia dây dưa, không phải là vì phụ nhân này sao? Thả cho phụ nhân này đi, cũng miễn cho cá chết lưới rách.”

Câu nói ‘Thời cuộc đối với chúng ta bất lợi’ đã thừa nhận sự thất bại của Mộ Dung Khác. Ngay cả bóng dáng của Vương Hoàng gã còn chưa nhìn thấy mà đã bị đánh bại rồi ư?

Lần này, Mộ Dung Khác tức giận, gã gấp giọng quát: “Đuổi theo phụ nhân kia.” Cắn răng một cái, gã trầm giọng nói: “Nếu như không được thì cứ bắn chết.”

Một lời thốt ra, vài giọng nói đồng thời đáp: “Vâng.”

Trần Dung vài cái túng được, dĩ nhiên xoay người thượng pha. Chỗ xương bả vai truyền đến đau nhức, cùng với máu tươi trào ra, để lại một vệt ở phía sau.

Trần Dung chạy về phía cát bụi ở phía trước. Chỉ cần xuyên qua rừng cây chưa đến 200 bước này là một sườn núi. Mà giờ phút này, dưới sườn núi kia cát bụi cuộn cuộn, hiển nhiên nơi đó có người.

Vừa mới lao ra chưa tới 10 bước, phía sau truyền đến tiếng bước chân dồn dập. Trong lúc đó, Trần Dung nghe thấy một người hét to: “Bắt lấy nàng.”

Trần Dung vọi vàng quay đầu, nàng trông thấy mười mấy người lao vọt qua triền núi, chạy về phía nàng. Những người đó xông đến từ một vách triền núi khác, cách nàng tầm trăm bước.

Tuy nói là tầm trăm bước, nhưng Trần Dung vốn đã bị thương, xiêm y lại bất lợi cho việc chạy trốn. Chủ yếu là, những người đó vừa trèo lên sườn núi, liền giương cung, phóng trường kích.

Trần Dung cắn răng, nàng vừa nghiêng ngả lao đảo chạy về phía trước, vừa dất cổ họng hét to: “Trần thị A Dung ở đây, Trần thị A Dung ở đây —”

Tiếng hét sắc nhọn, xen lẫn trong sự hỗn loạn nên khó mà truyền ra xa.

Người của chàng chắc hẳn sẽ nghe thấy, trên đường đi ta mặc đồ màu đỏ, cực kỳ chói mắt, chỉ cần có tâm, người của chàng nhất định sẽ nghe thấy.

Trần Dung vừa tự nhủ thầm, vừa cắn răng bỏ chạy.

Đúng lúc này, phía sau nàng truyền đến một tiếng kêu: “Đứng lại, nếu không đứng lại, sẽ bắn chết ngay.”

Giọng nói sắc bén, ước chừng chỉ cách nàng tầm 70 80 bước mà thôi.

Mặt Trần Dung đỏ bừng, làm như không nghe thấy, cúi đầu chạy liều mạng.

Người nọ quát: “Chuẩn bị bắn tên.”

Tiếng kêu vừa thốt ra, Trần Dung tinh tường cảm giác con gió ập đến mang theo tử khí.

Ngay khi nàng điên cuồng chạy trốn, khi tên như mưa phóng tới, một loạt tiếng vó ngựa dồn dập từ trong rừng cây truyền đến. Cùng với tiếng vó ngựa kia còn có mấy giọng nói người Tấn vang lên: “Người ở đây, người ở đây.”

Trong giọng nói lộ vẻ mừng rỡ như điên.

Trần Dung cũng mừng rỡ như điên. Nàng vừa mới ngửa đầu nhìn lại, phía sau mũi tên xé gió lao tới, Trần Dung rung mình, thả người ngã ập về phía trước.

Vừa mới nhào xuống đất, mấy mũi tên dài đã vọt qua đỉnh đầu nàng.

Trần Dung vội vàng bò dậy, tiếp tục thất tha thất thểu chạy về phía trước.

Đúng lúc này, một bóng người nhảy xuống từ trên một nhánh cây, hấn lao xuống ôm Trần Dung nhảy lên, hai người tránh được hơn mười mũi tên, vọt đến bên cạnh nhóm kỵ sĩ.

Người nọ cùng nhóm kỵ sĩ hội họp, liền thuận tay đặt Trần Dung lên lưng ngựa. Hấn nhìn đám người đuổi tới càng ngày càng gần, quát khê: “Lui”

Lúc này, bọn họ đã bị vây trong phạm vi công kích bằng cung tiễn của đám người đó. Bởi vậy, sau khi người nọ ra lệnh một tiếng, mọi người chỉ có thể cầm binh khí trong tay, từ từ lui về phía sau.

Lúc này, một tướng lĩnh người Hồ không hề chớp mắt nhìn chằm chằm cát bụi bốc cao dưới sườn núi, nói: “Đi đi, bẩm báo Thái Nguyên vương.”

“Vâng.”

Lúc này, hai đội người vẫn trong tư thế giằng co, một bên chậm rãi lui về phía sau, một bên chậm rãi tới gần. Bên lui về phía sau hướng tới phía trên sườn núi.

Chỉ chớp lát, Mộ Dung Khác đã đến. Mà năm sáu người kia, đã đứng ở trên sườn núi. Vừa đứng lại, người mặc áo đen vừa cứu Trần Dung kia liền thấp giọng nói: “Đến thời cơ thích hợp, ta sẽ ôm nữ lang nhảy xuống, các người cười ngựa lao ra từ hai bên, đến lúc đó sẽ tụ họp.”

“Vâng.”

Trong lúc bọn họ nói nhỏ, Trần Dung gầy dựa đứng lên. Nàng vừa đứng vững, chuyện thứ nhất đó là hất toàn bộ tóc tai rồi tung ở trước mắt ra.

Ngẩng đầu lên, Trần Dung nhanh chóng nhìn xuống phía dưới. Từ sườn núi này nhảy xuống, chỉ cao tầm 10 bước. Phía dưới, là một sơn đạo hẹp. Sơn đạo kia quanh co khúc khuỷu, trình độ nhân tự hình. Mà người nọ tự tiếm, liền tại đây sườn núi hạ.

Giờ phút này, nhân tự lộ tả chi cùng hữu chi trong rừng cây, cát bụi cuộn cuộn, vó ngựa tung bay, có đại đội nhân mã càng ngày càng gần.

Xa xa, cát bụi kia bốc thẳng lên phía chân trời, dường như có thiên quân vạn mã xông đến.

Giờ phút này, phía đông vừa mới sáng lên, một vòng thái dương rực rỡ trời lên phía chân trời.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 180: Chàng đã đến

Lúc này, người mặc áo đen vội quát một tiếng: “Tấn ra.”

Tiếng quát vừa vang lên, hần ôm Trần Dung thả người nhảy xuống, lao thẳng xuống dưới sườn núi.

Người Hồ thấy thế, vội vàng kêu to, không quan tâm lao về phía trước. Bọn họ vừa mới lao ra, đón đầu là mưa tên bắn tới, chính là mấy kỵ sĩ kia đồng thời giương cung cài tên.

Mưa tên ập tới, chúng người Hồ đành phải ôm đầu né tránh. Khi định vọt tới lần nữa, lại có mưa tên ập đến. Khi bọn họ cũng giương cung cài tên, mấy kỵ sĩ kia đã huyết một tiếng, vội vàng tản ra. Tuy rằng giục ngựa chạy vội trong rừng cây, nhưng bọn họ có vẻ vô cùng quen thuộc đối với địa thế ở nơi này, phóng ngựa như bay. Mũi tên của chúng người Hồ đều rơi vào trong khoảng không.

Người Hồ không quan tâm tới nhóm kỵ sĩ này, chỉ vội vàng chạy tới triền núi. Khi bọn họ vọt tới dốc sườn núi, nhìn thấy người mặc áo đen kia đã chạy được 50 60 bước xa.

Chúng người Hồ nhìn cát bụi cuộn cuộn phía trước, sau khi do dự một lát, một tướng lĩnh quát: “Chúng ta cũng nhảy xuống đi, hần không chạy được xa đâu.”

“Vâng.”

Lời nói của dứt, chúng người Hồ điên cuồng nhảy xuống.

Vừa lao xuống triền núi, mới chạy được chưa đến mười bước, nhóm người Hồ lập tức phát hiện, nếu luận về công phu, tất nhiên người Tần thua kém mình, nhưng hiện tại bọn họ lại thua kém một người Tần đang ôm một phụ nhân bỏ chạy.

Bọn họ hô to gọi nhỏ, vội vàng hét to, người đã càng ngày càng cách xa.

Đuổi theo một lúc, chúng người Hồ hô to gọi nhỏ: “Bắn tên, bắn chết phụ nhân kia.”

Lúc này, trên sườn núi cũng truyền đến một tiếng quát nghiêm nghị: “Bắn tên.”

Chính là chúng tướng bao quanh Mộ Dung Khác đuổi đến. Khi hai chữ bắn tên này vừa thốt ra, một tướng lĩnh kéo cầm trường cung, kéo căng dây cung như vàng trắng cong.

Mũi tên kia chỉ đúng vào bóng dáng áo đỏ được người mặc áo đen ôm vào trong ngực.

Tướng lĩnh kia ngấm chuẩn mục tiêu, khi dây cung kéo đến cực hạn, “Vút –” một tiếng, mũi tên lao đi như tia chớp.

Mũi tên xé gió ập đến, đảo mắt đã tới gần người mặc áo đen. Người mặc áo đen kia rùng mình, theo bản năng, hần ném Trần Dung về phía trước, thân mình nghiêng sang bên trái.

Chỉ nghe “Phập” một tiếng, tiếng mũi tên đâm vào da thịt truyền đến. Mũi tên đó trong giây lát đã cắm thật sâu vào sau lưng người mặc áo đen. Mũi tên này bắn ra vừa chuẩn vừa mạnh, đầu mũi tên đã xuyên qua lồng ngực.

Trần Dung vội quay đầu, nhìn thấy người mặc áo đen máu tươi bắn tung toé, thân hình lung lay.

Hần nhìn thấy Trần Dung định chạy về phía mình, há miệng, sau khi phun ra một ngụm máu tươi thì kêu lên: “Trốn chạy mau.” Ngón tay hần chỉ về phía trước, ngay sau đó ngã quỵ xuống.

Trần Dung liếc nhìn hần một cái, cắn răng, quay đầu liều mạng chạy về phía trước.

Vừa mới lao ra chưa được ba bước, lại có tiếng xé gió truyền đến. Có điều tiếng xé gió này yếu hơn vừa rồi.

Trần Dung không bận tâm phía sau, nàng chỉ có thể cắn chặt răng, dùng hết sức lực chạy về phía trước.

“Roẹt” một tiếng, tên bắn qua tay áo nàng, vô lực rơi xuống đất.

Còn mũi tên thứ ba thì lại cách nàng tầm năm bước, đã mất hết đà lao tới.

Mồ hôi từ trên trán Trần Dung chảy xuống như mưa, đảo mắt chảy vào trong mắt, khiến mắt nàng vừa chua xót vừa đau nhức.

Nàng chỉ có thể nhấc chân vẩy, liều mạng chạy như điên.

Ở phía sau nàng, càng ngày càng có nhiều người Hồ đuổi theo. Thể chất của Trần Dung vốn rất tốt, lại chạy trên đất bằng, tốc độ kia không hề thua kém chúng người Hồ. Bởi vậy, mấy chục người Hồ đuổi theo một lúc, khoảng cách giữa hai bên vẫn cách tầm 80 90 bước.

Nhìn bóng dáng nàng càng chạy càng xa, Mộ Dung Khác đứng trên sườn núi cong bạc môi, thấp giọng nói: “Vương Hoảng kia thật sự coi trọng nàng.”

Với thân thủ của người mặc áo đen vừa rồi, nhất định là người thân tín bên cạnh Vương Hoảng. Nhưng hần ta lại vì phụ nhân không phải là chủ mẫu này mà cam nguyện liều mình chịu chết.

Một người Hồ dựa sát vào hỏi: “Vương, chúng ta lui không?”

Hắn cắn răng một cái, nói: “Chỉ là một phụ nhân, chúng ta giết chết nàng cũng không được lợi gì. Vương, hiện tại chúng ta lui về vẫn còn kịp.”

Hắn nhìn cát bụi cuộn cuộn bốc cao đường như do có thiên quân vạn mã ở phía trước tạo nên, trong mắt lộ ra sự sầu lo bất an.

Không chỉ là hắn, các tướng lĩnh cũng có vẻ do dự bất an.

Mộ Dung Khác vẫn nhìn chăm chăm về phía trước.

Một hồi lâu, gã lạnh lùng nói: “Phía trước không phải là người của Thạch Tuyên, mà là người của Vương Hoảng.”

Trong lúc chúng tướng cảm thấy khó hiểu, Mộ Dung Khác chậm rãi nói: “Người của Vương Hoảng, sẽ không vượt quá hai ngàn người.”

“Nhưng mà, nhìn đám cát bụi này, chắc chắn người Tấn phải lên tầm vạn.”

“Cho nên, ta muốn tìm hiểu cho rõ.” Mộ Dung Khác nhìn chăm chăm cát bụi kia, nặng nề nói: “Ngay cả mặt của Vương Hoảng cũng không thấy mà đã lui quân như vậy. Mộ Dung Khác ta không cam lòng.”

Gã vừa nói như thế, chúng tướng hai mặt nhìn nhau, không nói gì thêm nữa.

Trần Dung vẫn đang chạy như điên về phía trước.

Chân của nàng như nhũn ra, một khắc này, thân thể đã trở nên vô cùng nặng nề.

Nàng chỉ cắn răng, thầm nghĩ: Không xa, không còn xa nữa.

Nàng biết, mình phải cố gắng chạy tới đó, nhất định phải chạy tới đó. Bằng không, chẳng phải là người mặc áo đen kia nhận lấy mũi tên mà chết một cách vô ích sao? Bằng không, chẳng phải Vương Hoảng sẽ lãng phí nhiều người nhiều tài lực như vậy sao?

May mắn đây là đất bằng, cho dù mặc váy dài bất lợi cho việc chạy trốn, nhưng người Hồ phía sau nàng cũng đều chỉ cưỡi ngựa chứ không chạy bộ. Trong lúc Trần Dung dùng hết mọi sức lực, khoảng cách giữa nàng và bọn họ cũng không bị kéo gần lại, vẫn là 80 bước.

Khoảng cách này, nếu như gặp được một người bắn cung tài giỏi, hoàn toàn có thể bắn chết nàng. May mắn là, trong đám người Hồ chạy xuống truy đuổi, không có ai như vậy.

Ánh mặt trời sáng ngời.

Trong đám cát bụi cuộn cuộn phía trước, dần dần phân ra một đội kỵ sĩ. Đội kỵ sĩ kia tách ra đội ngũ, lao thẳng về phía Trần Dung.

Mà người đi đầu nhóm kỵ sĩ, vẫn mặc quần áo màu trắng.

Trời đất được ánh mặt trời chiếu sáng, Trần Dung vừa chạy vừa ngẩng đầu lên bình tĩnh nhìn lại. Nhìn ngắm, nàng thấp giọng nói: “Bắn quá đi.”

Giọng nói nỉ non, tràn đầy vui mừng, cảm động, còn có thâm oán cùng nước mắt.

Đột nhiên, cả người nàng tràn đầy sức lực.

Nàng mở rộng hai tay, cả người giống như mũi tên lao về phía trước.

Vừa lao đi như thế, khoảng cách giữa nàng và nhóm người Hồ lại cách xa thành 90 bước.

Nhìn phụ nhân mặc y phục màu đỏ dường như được thần linh trợ giúp, tốc độ đột nhiên tăng vọt, chúng người Hồ nhìn thoáng qua nhau, bất tri bất giác bước chân chậm lại.

Khi Trần Dung điên cuồng lao tới, kỵ sĩ kia cũng đá vào bụng ngựa một cái, lao nhanh về phía nàng.

Càng ngày càng gần.

Dưới ánh nắng sáng ngời, xiêm y màu trắng của kỵ sĩ kia đã phủ đầy bụi bẩn, gương mặt vốn sạch sẽ tuần mỵ ở giờ khắc này cũng đầy mồ hôi và bụi bặm.

Giờ phút này thoạt nhìn chàng giống như một con mèo hoa vậy.

Hai mắt Trần Dung sáng ngời nhìn chàng. Nàng đã không biết phía sau người Hồ đã ngừng truy đuổi. Nàng chỉ biết cứ thế chạy về phía chàng.

Con ngựa kia hiển nhiên là ngựa tốt thượng đẳng, vừa lao tới đã vọt đến trước mặt Trần Dung. Vó ngựa cuốn tung đám bụi đất, khi thấy về mặt Trần

Dung ngo ngác, chàng vội vàng dừng ngựa lại.

Sau khi dừng ngựa lại, chàng không xuống ngựa, mà cúi đầu nhìn Trần Dung chăm chú, chàng nhíu mày, nhẹ giọng thở dài: “Xấu quá.” Giọng nói ôn nhu vô cùng, tựa như ni non, mơ hồ, còn mang theo ý cười.

Trần Dung đang nhếch miệng cười ngây ngô, nghe vậy thì nhíu mày, nàng liếc chàng một cái, ngay sau đó lại đỏ hốc mắt.

Nam nhân vươn tay về phía nàng.

Trần Dung đặt tay vào lòng bàn tay của chàng.

Chàng kéo nàng lên lưng ngựa.

Mùi hương quen thuộc, ấm áp vừa ập vào chớp mũi, Trần Dung cảm thấy nghẹn lời. Nàng nắm vạt áo trước của chàng, xoa gương mặt đang đỏ mỗ hời đầm đìa, thấp giọng nói: “Chàng không nên tới.”

Trong giọng nói của nàng mang theo nghẹn ngào, vui mừng, nàng còn nói thêm “Chàng không nên tới mà.”

Một bàn tay lướt qua miệng vết thương trên người nàng, tựa như gió xuân phe phẩy, cuối cùng vòng ôm thắt lưng nàng.

Nam nhân không đáp lời, mà ngẩng đầu nhìn về phía trước, nhẹ giọng nói: “Muốn gặp ta sao? Vậy thì gặp đi.”

Sau khi nói xong, chàng ra lệnh: “Tiếp tục chạy về phía trước.”

“Vâng.”

Nhóm kỵ sĩ không biết khi nào thì đã đến phía sau chàng cao giọng xác nhận.

Trần Dung ngẩng đầu lên.

Vừa ngẩng đầu, hai mắt nàng mở to. Xuất hiện trong tầm nhìn của nàng là hơn một ngàn kỵ sĩ, phía sau mỗi một con ngựa đều kéo theo nhánh cây.

Hóa ra là kéo theo nhánh cây.

Trách không được từ xa nhìn lại cát bụi bốc lên cuộn cuộn, xông thẳng lên tận trời.

Một kỵ sĩ giục ngựa đi đến sau lưng Vương Hoàng, cũng nhìn về phía Mộ Dung Khác, hần nhếch miệng cười nói: “Không sai, không sai, phải để bọn người Hồ kia được thấy rõ khí thế của tráng sĩ người Tấn chúng ta.”

Nói tới đây, hần chuyển sang nhìn Vương Hoàng: “Lang quân, có muốn rửa mặt thay quần áo rồi mới gặp gã hay không?”

Vương Hoàng vươn tay vuốt ve Trần Dung còn đang rơi lệ, nắm chặt vạt áo của mình, thần nhiên nói: “Cũng được.”

Hai chữ vừa thốt ra, đã có mấy kỵ sĩ xoay người xuống ngựa, bọn họ lấy ra túi nước, khăn mặt, ngoại bào, đảo mắt đã vây quanh Vương Hoàng.

Trần Dung kinh ngạc nhìn ngắm, trong nháy mắt Vương Hoàng rực rỡ hần lên, từ mèo hoa lại biến trở về vẻ công tử, nàng lặng lẽ lấy tay áo lau mặt.

Lúc này, một túi nước cùng khăn mặt đưa đến trước mặt Trần Dung.

Trần Dung vội vàng cầm túi nước rửa mặt.

Tiếp theo, một bàn tay thon dài cầm một áo bào trắng.

Trần Dung ngẩng đầu lên.

Nàng đối diện là hai mắt ôn nhu, trong suốt như nước của Vương Hoàng. Vươn tay tiếp nhận áo bào trắng, không biết vì sao, tay của nàng lại run run.

Cẩn rắng, nàng phủ áo trắng quanh người.

Lúc này, bàn tay thon dài lại xòe ra, giọng nói ôn nhu của Vương Hoàng truyền đến: “Lên đây.”

Trần Dung lên tiếng trả lời ngẩng đầu, khoát lên tay chàng, xoay người nhảy lên lưng ngựa.

Chúng kỵ sĩ phóng về phía trước, trong nháy mắt, những người trên sườn núi đã xuất hiện ở trước mặt Trần Dung.

Nhìn Mộ Dung Khác đeo mặt nạ bằng đồng đứng ở trên sườn núi, Trần Dung cúi đầu xuống. Đối với nàng mà nói, nàng không muốn gặp Mộ Dung Khác dưới tình huống như vậy.

Ánh mắt Mộ Dung Khác nặng nề nhìn chằm chằm Vương Hoảng, chậm rãi, gãi nhéch bạc môi, nói: “Vì phụ nhân này, Vương Thất lang đúng là bất chấp mọi thứ.”

Nói tới đây, gãi ngứa đầu ha hả cười, ánh mắt liếc qua thi thể người mặc áo đen phía bên trái chúng người Hồ kia.

Nhìn thấy đám người Vương Hoảng không biểu lộ vẻ mặt gì, Mộ Dung Khác chấp tay với chàng, nói với giọng cảm khái: “Vì phụ nhân yêu thương mà có thể bán đứng thành chủ Mạc Dương tiết lộ lộ tuyến, hy sinh tính mạng của tráng sĩ tinh nhuệ nhất trong gia tộc.....”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181: Người thua rồi

Mộ Dung Khác nói tới đây, bạc môi dưới mặt nạ khề nhéch, ánh mắt cố ý vô tình liếc nhìn phía sau Vương Hoảng.

Gã biết, người Tần thường dối trá giả bộ, tranh đấu nội bộ luôn vô cùng kịch liệt, nói không chừng trong đám hộ vệ Vương gia này cũng có gian tặc mà gia tộc khác phái tới. Một khi gian tặc lộ lòi gã nói truyền ra ngoài, cho dù Vương Hoảng cố gắng làm gì, chỉ sợ cũng sẽ phải chịu chút ép buộc.

Ở sau lưng Mộ Dung Khác, chúng Hồ tốt đứng chỉnh tề, mà khắp trong rừng cây, đều là Hồ tốt vừa mới sửa sang lại thành đội ngũ. Đám Hồ tốt vẫn không nhúc nhích đứng ở nơi đó, quân dung cường thịnh, đằng đằng sát khí, bộ dạng chặt vật vừa rồi bị phỏng hỏa đã không còn sót lại mây may.

Ở sâu trong rừng cây cũng xuất hiện bóng dáng của nhóm Hồ tốt, khói đặc đã trở nên nhạt dần, tiếng lửa thiêu đốt cũng không còn mạnh mẽ nữa.

Vương Hoảng tựa tiểu phi tiểu nhìn Mộ Dung khác, nói một cách chậm rãi: “Mộ Dung Khác là nhân vật nào chứ? Sao có thể làm chuyện tiểu nhân sau khi nếm mùi thất bại đây?”

Không biết vì sao, lời của chàng khiến Mộ Dung Khác không thể tiêu hóa nổi. Bởi vậy giọng của Vương Hoảng vừa vang lên, Mộ Dung Khác đã biến sắc.

Mà lúc này, Vương Hoảng vẫn thản nhiên nói tiếp: “Thái Nguyên vương tính sai rồi, người phía sau Hoảng đều thuộc về Hoảng. Việc chạy xa ngàn dặm để cứu một phụ nhân, không phải người thuộc về mình thì Hoảng thật sự không dám mang đến.”

Chàng đang nghiêm túc giải thích với Mộ Dung Khác.

Sắc mặt của Mộ Dung Khác càng khó nhìn.

Hiển nhiên tâm tình của Vương Hoảng rất khoái trá, chàng cười cười, ôn nhu nói: “Thái Nguyên vương, sáu năm trước, khi ở thành Lạc Dương, ngươi cải trang đến đó chơi đùa với ta ba ngày. Kết quả, chơi cờ ngươi cũng thua ta, binh pháp ngươi cũng bại dưới tay ta, trò chơi sử dụng năm mươi hộ vệ vây thành tấn công kia, ngươi cũng thất bại. Ngay cả sự phụ của ngươi cũng nói cả cuộc đời này của ngươi sẽ không địch lại ta.”

Đột nhiên chàng nhắc tới chuyện xưa, Mộ Dung Khác không khỏi hừ mạnh một tiếng.

Năm đó, Vương Hoảng mới chỉ là một tiểu tử 12 tuổi. Còn gã tự phụ là thiên tài, thanh danh lan xa trong tộc nhân, luôn được mọi người kỳ vọng. Nhưng sau khi xảo nghệ Vương Hoảng ở Trung Nguyên lại thất bại liên tiếp, chồng chất như tháp đổ. Nhớ ngày đó gã đã lĩnh hùng binh bốn chiến sa trường, giết chóc vô số.

Từ nhỏ gã đã khổ đọc binh thư, khổ luyện võ nghệ, tự phụ là thiên tài. Gã thật sự không rõ, người kia làm gì cũng chỉ cười mỉm, giống như không hề để ý, không để ở trong lòng bất cứ việc gì, dựa vào cái gì có thể dễ dàng đánh bại gã?

Sau khi trở về, gã càng nghĩ càng không cam lòng, cũng càng nghĩ càng kinh hãi. Trong tiềm thức, gã cảm thấy Vương Hoảng chính là khắc tinh của mình. Người này không chết đi, gã luôn cảm thấy không yên. Mà tộc nhân của gã cũng không có cách nào giết hết người Tần, chiếm lĩnh đất Tần.

Vì thế, gã phái người bí mật điều tra thân phận của tiểu tử năm đó, phái người chú ý chặt chẽ mỗi tiếng nói cử động của tiểu tử này, mà Vương Hoảng vẫn che giấu tài năng quân sự của mình, không để cho người ngoài biết. Rốt cục gã đã đợi được cơ hội ở thành Mạc Dương.

Từng binh vây thành, vốn gã muốn giết chết đối thủ luôn tồn tại trong tiềm thức này. Nhưng gã thật không ngờ, đến thời điểm cuối cùng vẫn để cho Vương Hoảng chạy thoát.

Lúc này, gã bố trí mọi thứ xong xuôi, nhưng vẫn không tránh khỏi bị chàng tính kế.

Giọng nói êm tai của Vương Hoảng vẫn đang truyền đến: “Năm đó ngươi và ta đều là thiếu niên, chỉ là một trò chơi, cần gì để ý như vậy?” Dừng một chút, chàng thờ dãi rồi nói: “Mộ Dung Khác, nói đúng ra, lòng dạ của ngươi quá hẹp hòi.”

Dù là chỉ trích như thế, Vương Hoằng vẫn tươi cười khả cúc, phong độ khí phách. Cho dù ở nơi hoang dã, trong số mấy ngàn quân lính, chàng vẫn mặc áo trắng như tuyết, khí độ ung dung, thật sự là chói mắt vô cùng.

Loại khí chất này, khiến cho mọi người xung quanh đều trở nên lu mờ, ngay cả gã đường đường là Thái Nguyên vương Mộ Dung Khác cũng biến thành một thôn phu hoang dã thô tục.

Mộ Dung Khác nhìn Vương Hoằng tao nhã thông dong, lại hừ mạnh một tiếng. Giọng nói của Vương Hoằng tiếp tục truyền đến: “Xem nào, vừa rồi có phải đã dọa Thái Nguyên vương sợ đến nhảy dựng rồi hay không? Thật xin lỗi, hai gia tướng kia của ta không nên tung hô danh hào của bọn họ ra.” Khi chàng nói lời này, cớ xí có viết chữ Thạch và chữ Tuyên kia được binh tướng dùng sức lung lay mấy cái, đồng thời vang lên một loạt tiếng cười to.

Lần này, Nhóm Hồ tốt bị chọc giận, tiếng gầm gừ đê thấp truyền đến: “Vương, không thể bỏ qua cho thằng nhãi này được. Hắn cầm nhánh cây hù dọa người ta cũng đành thôi. Bây giờ còn dám công khai nhạo báng chúng ta, thật là khinh người quá đáng.”

“Vương, thỉnh cho phép mặt tướng đi ra đó, cho thằng nhãi này một bài học.”

“Vương, không thể để thằng nhãi này được lợi.”

Trong từng tiếng bầm báo, Vương Hoằng vẫn cười dài nhìn Mộ Dung Khác.

Nhìn tươi cười đó, Mộ Dung Khác mím môi, trời sinh gã có tính tình cẩn thận, Vương Hoằng càng nói như vậy, không e dè nói rõ từng chi tiết, gã lại càng thấy nghi ngờ.

Mộ Dung Khác quát khẽ: “Lính dò đường nói thế nào?”

..... “Đến nay vẫn chưa có hồi báo.”

Một tướng lĩnh nói xong lời này, lập tức tiếp lời: “Vương quá lo, ngài xem phía sau bọn người Tấn hoàn toàn trống trơn, rõ ràng là không có phục binh.”

“Câm miệng.”

Mộ Dung Khác lạnh lùng trừng mắt liếc nhìn hắn một cái, nặng nề nói: “Vương Hoằng là người giao hoạt đa trí, hơn nữa phía sau hắn còn có một Nhiệm Mẫn. Chờ lính dò đường hồi báo đi.” Huống chi, hai ngàn người của gã muốn tấn công Vương Hoằng cũng không nắm chắc phần thắng.

“Vâng.”

Mộ Dung Khác quay đầu, nhìn về phía Vương Hoằng.

Khi ánh mắt gã liếc nhìn Trần Dung thì nhảy bén nhận ra Trần Dung nhanh chóng cúi đầu, còn co rúm người lại.

Hoàn toàn khác hẳn vẻ bất cần không chút sợ hãi khi ở trước mặt gã.

Mộ Dung Khác ngẩn ra, đảo mắt, ánh mắt gã trở nên âm trầm.

Trần Dung cảm giác được ánh mắt của Mộ Dung Khác đặt trên người mình.

Nàng không muốn gã chú ý tới nàng, trên thực tế, hiện tại nàng ước gì rời khỏi nhóm người Hồ này thật xa..... Nàng bị Mộ Dung Khác bắt giữ bên cạnh một thời gian, ngay cả lúc này, xiêm y trên người cũng đã rách nát. Cho dù trên lưng nàng đã gánh thanh danh phong lưu, nhưng sâu trong nội tâm, nàng thật sự không muốn sự trong sạch của bản thân bị nghi ngờ.

Nàng không muốn để Vương Hoằng hoài nghi nàng.

Thấy nàng cúi đầu co người lại, Vương Hoằng cúi đầu xuống.

Chàng nhẹ nhàng ôm bên hông nàng, giọng nói ôn nhu như nước: “Đừng sợ.”

Trần Dung ngẩn ra, ngẩng đầu lên.

Đối diện với ánh mắt hồ nghi khó hiểu của nàng, Vương Hoằng cười ôn nhu, nhẹ nhàng nói: “Chuyện quá khứ đều đã trôi qua, ta sẽ không để cho người khác chê cười nàng.”

Ta sẽ không để cho người khác chê cười nàng.

Ta sẽ không để cho người khác chê cười nàng.

Môi Trần Dung run rẩy, gần như ngay lúc đó, hốc mắt của nàng đỏ ửng, nhìn chàng, giọng nói khàn khàn của nàng khẽ vang lên: “Ta không có..... Gã bị ta nói khích, đáp ứng cho ta giữ lại sự tôn nghiêm.”

Giọng của nàng ghen ngào, lại có chút chua xót, mà đa phần lại là vui mừng tốt độ. Môi run rẩy, nàng buông rù lông mi động lệ, thì thào nói: “Ta không

làm sao cả, thật sự mà.”

Nàng đã thật lâu chưa từng nghiêm túc, chưa từng toàn tâm toàn ý giải thích với chàng như thế. Giống như, trong lòng nàng chàng là người duy nhất, giống như việc chàng có tin hay không, có thể quyết định vận mệnh của nàng.

Vương Hoảng cứng đờ, một hồi lâu, chàng vươn cánh tay ôm sát nàng, giọng nói cũng có chút nghẹn ngào: “Ta biết nàng không sao.” Trước nụ cười thần nhiên của Trần Dung, chàng ngẩng mặt, ánh mắt nhìn về phía bầu trời, thì thào nói: “Nếu ta đã tới cứu nàng thì sẽ không để ý đến chuyện này.”

Trần Dung nghe vậy, ngẩng đầu nhìn chàng. Nhìn thấy, chỉ là chiếc cằm duyên dáng.

Lúc này, tiếng cười lạnh của Mộ Dung Khác truyền đến: “Thật sự là ân ái.” Thốt ra mấy chữ, gã cười lạnh một tiếng, không biết vì sao, môi chỉ mấp máy, Mộ Dung Khác lại nuốt câu nói kể tiếp xuống bụng.

Vương Hoảng quay đầu lại. Chàng hơi kinh ngạc, lẳng lặng nhìn Mộ Dung Khác chuyên chú, lúc này, một tướng lĩnh sau lưng Mộ Dung Khác đi ra chỉ vào Trần Dung, kêu lên: “Vương gia Thất lang thật sự trọng tình với phụ nhân này, đáng tiếc, phụ nhân này.”

Không đợi hắn ta nói xong, Vương Hoảng vung tay phải làm một tư thế trầm, tư thế cao ngạo, khinh miệt ngắt lời của hắn ta.

Quay đầu, Vương Hoảng nhìn Mộ Dung Khác, chàng nói: “Ngươi thua rồi.”

Môi cong lên, Vương Hoảng khẽ cười nói: “Mộ Dung Khác, ngươi lại thua rồi.”

Sau khi thốt ra hai câu này, Vương Hoảng nhìn ánh mắt Mộ Dung Khác như phun ra lửa, lên tiếng cười, rồi quát: “Lui.”

Ra lệnh một tiếng, chúng kỵ sĩ chậm rãi xoay người.

Nhìn hơn một ngàn kỵ sĩ mang theo cát bụi cuộn cuộn càng đi càng xa, nhóm Hồ tốt vẫn không nhúc nhích. Trên thực tế, cho dù thật sự Vương Hoảng không có phục binh, nhưng hai ngàn Hồ tốt đã bốn ba mấy canh giờ, mệt nhọc không chịu nổi chưa chắc đã là đối thủ của tư binh Vương gia.

Hiện tại nhóm Hồ tốt đã tỉnh táo lại từ sự giận dữ.

Dần dần, hơn một ngàn hộ vệ Vương gia kia biến mất ở trước mắt.

Dần dần, bóng dáng bọn họ biến mất trong rừng cây đối diện, chỉ còn lại thảo nguyên hoang vắng trải rộng vô tận.

Nhìn chăm chú, tay phải Mộ Dung Khác nắm thành quyền, đâm mạnh vào phía sau, khiến cho nhánh cây rung mạnh, gã nghiêng răng nghiêng lợi quát khẽ: “Khinh người quá đáng.”

Dừng một chút, gã lại mắng: “Thằng nhãi này khinh người quá đáng.”

Thằng nhãi này cố ý tiến đến vì để thốt ra một câu nhạo báng, thật sự là đáng giận đáng ghét.

Nghe thấy gã rít gào, một người nói thầm: “Vương rất tức giận, vì sao không lấy chuyện của phụ nhân kia mà đã kích hắn ta?”

Tiếng nói này không lớn lắm, Mộ Dung Khác không nghe thấy.

Trần Dung quả thực không thể tin được, Vương Hoảng chỉ nói một câu như thế rồi lui xuống.

Lúc này, một hộ vệ dựa sát vào Vương Hoảng, thấp giọng nói: “Sao lang quân lại cho lui xuống? Kế hoạch lúc trước vẫn còn chưa được thực hiện mà.”

Vương Hoảng cúi đầu.

Chàng nhìn Trần Dung trong lòng mỗi một không chịu nổi, mắt dường như cũng không mở ra được, vươn tay vuốt mái tóc của nàng, thần nhiên nói: “Muốn lui thì lui thôi.”

Câu trả lời này thật tùy hứng, có điều Vương Hoảng tùy hứng đã quen, lại là lang quân của bọn họ, chúng hộ vệ nhìn thoáng qua nhau, lại liếc nhìn Trần Dung một cái, không nhắc lại nữa.

Chỉ có Trần Dung, ở một khắc khi Vương Hoảng hạ lệnh lui quân kia, cả người nàng tựa như được buông bỏ một khối đá nặng ngàn cân, lập tức trở nên thả lỏng.

Vừa thả lỏng, môi miệng cùng buồn ngủ đến tận cùng ập tới.

Nhưng nàng không muốn ngủ.

Nàng nhìn vạt áo trắng trong thuần khiết trước mắt kia, nghe chàng nói ‘Muốn lui thì lui’, bất tri bất giác, hốc mắt lại đỏ.

Chàng vốn là người thông minh, chàng không muốn mình bị người ta nghi ngờ, bị người ta thương tổn.

Trần Dung nắm vạt áo chàng, nắm thật chặt.

Một bàn tay thon dài vươn ra.

Bàn tay kia ôn nhu tách từng ngón tay nàng ra, nhẹ nhàng từ tốn nắm gọn trong lòng bàn tay.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 182: Đổ kỵ dẫn tới ân ái

Chàng không nói nữa, cũng không làm gì khác, chỉ ôn nhu, nắm chặt tay nàng ở trong lòng bàn tay mình. Chàng nắm rất chặt, dường như muốn mượn động tác này khiến cho Trần Dung đang khốn đốn không chịu nổi trầm tĩnh lại.

Quả nhiên Trần Dung dần dần thả lỏng cơ thể.

Cổ tay của nàng đang căng cứng lập tức buông thõng xuống, nàng dán mặt vào trong lòng chàng, cơ thể dần dần trầm xuống.

Nàng chìm vào trong mộng đẹp.

Trần Dung tỉnh lại trong sự xóc nảy đảo điên, nàng vừa động dậy, một bàn tay đã ấn lên người nàng, giọng nói nhỏ ôn nhu của Vương Hoàng vang lên: “Đừng nhúc nhích, miệng vết thương vừa được băng bó.”

Trần Dung đáp nhẹ một tiếng, mở mắt ra.

Nhìn mỹ thiếu niên áo trắng như tuyết, trên gương mặt tuấn dật thanh hoa mang theo tươi cười thần nhiên, thanh thân dựa vào thành xe, Trần Dung hỏi với vẻ si ngốc: “Chúng ta đang đi đâu?”

“Trở về thành Nam Dương.”

Trần Dung ngẩn ngơ, nàng kinh ngạc hỏi: “Cứ như thế trở về thành Nam Dương?”

Vương Hoàng cúi đầu xuống. Nhìn nàng, chàng nhếch miệng cười.

Nụ cười này đặc biệt trong trẻo sáng tỏ, lộ ra hàm răng trắng tinh, chàng giải thích: “Đừng lo lắng, người của Mộ Dung Khác đã rơi vào bẫy của Nhiễm Mẫn rồi.” Chàng chậm chậm nói: “Sau khi nàng mất tích, ta đã phái người liên hệ với Nhiễm Mẫn.”

Chàng dùng ngón giữa xoa cái cằm trơn bóng, nói với vẻ lười biếng: “Mộ Dung Khác kia là người thông minh, hiện tại gã chỉ liên hệ với ta thôi.” Cười cười, Vương Hoàng nói: “Gã tính trước sẽ thông báo tin tức của nàng cho ta biết, xử lý ta, sau đó lại dùng nàng để đối phó với Nhiễm Mẫn. Ngay cả khi hai người chúng ta không trùng kế, cũng sẽ bởi vì chuyện nàng rơi vào tay gã mà buồn bực cả đời. Nhưng gã đã xem thường Vương Hoàng ta, cũng xem thường Nhiễm Mẫn.”

Cười nhẹ, Vương Hoàng ngừng đầu nhìn nóc xe, nói thầm “Ta đã sớm nói cho tiểu tử Mộ Dung biết, Vương Hoàng ta cho tới bây giờ không phải là kẻ hủ nho. Gã dựa vào cái gì cho rằng ta sẽ không đi tìm Nhiễm Mẫn, lấy lực lượng hai người để đối phó với một mình gã chứ? Phi.”

Sau khi nói xong, Vương Hoàng thấy Trần Dung lắng nghe nghiêm túc, lại tiếp lời: “Ta lộ ra tin tức về lộ tuyến và nhân số hộ vệ của thành chủ Mạc Dương, đó là biết gã sẽ nhện không được mà ra tay. Nhiễm Mẫn kia đã nói qua, người Mộ Dung Khác phải đi sẽ do y đối phó. Về phần nàng thì ta sẽ tới cứu. Hiện tại.” Chàng ngừng một chút rồi nói tiếp: “Ta nghĩ hai người kia đã đối mặt rồi, chắc chắn, lấy có tâm đối phó với vô tâm, lấy chủ động đối phó với bị động, lần này Mộ Dung Khác sẽ tổn thất khá lớn, về sau hẳn là gã sẽ an phận hơn một chút.”

Trần Dung nghe đến đó, nhin không được hỏi: “Vậy còn chuyện của thành chủ Mạc Dương thì sao?” Giọng nói của nàng có chút gấp gáp.

Vương Hoàng chậm rãi cúi đầu xuống.

Cúi đầu nhìn nàng, chàng khoanh hai tay, vẫn là vẻ thần nhiên như thường.

Nhưng Trần Dung nhìn chàng, tim lại đập mạnh.

Vương Hoàng lẳng lặng nhìn Trần Dung, khoe miệng cong lên, nhợt nhạt cười nói: “Đó là việc nhỏ.”

“Làm sao có thể là việc nhỏ được?”

Trần Dung ngồi dậy, vươn tay nắm ống tay áo của chàng, cầu xin: “Chàng nói cho ta biết đi.” Nói cho ta biết, chàng lộ ra thông tin về thành chủ Mạc Dương, có thể bị người ta phát hiện, có thể ảnh hưởng đến cuộc đời sau này hay không.

Vương Hoàng vẫn lặng lẽ nhìn Trần Dung.

Ánh mắt của chàng trong sáng, cao xa, yên tĩnh, tự tại.

Nhưng càng là như thế, Trần Dung càng thấy bất an. Nàng biết người trước mắt này, cứ khi nào có chuyện lại rất hay giả bộ không có việc gì như thế.

Khẽ cười, Vương Hoàng thu hồi ánh mắt.

Chàng thần nhiên nói: “Đừng vội bối rối, không có việc gì đâu.”

Làm sao có thể không có việc gì? Thế gia đại tộc ở thành Kiến Khang rất phức tạp, luôn luôn cản trở lẫn nhau. Nếu không phải như thế, rõ ràng chàng sẽ không thua Mộ Dung Khác vì sao còn phải giấu diếm bằng mọi cách?

Trong lúc Trần Dung bối rối, Vương Hoàng vỗ vỗ tay nàng, cuối cùng không nói gì cả.

Trần Dung bất đắc dĩ đành chặt tâm bất an, từ từ ngồi thẳng, vừa cúi đầu, nàng phát hiện mình vẫn đang khoác áo bào trắng bao quanh thân hình.

Xoay người, Trần Dung cởi bỏ áo bào.

Đặt áo bào sang một bên, Trần Dung cởi bỏ y phục màu đỏ buộc chặt quanh bên hông và cổ. Khi hồng bào vừa rơi xuống đất, trung y màu trắng, vạt áo rách nát, da thịt tuyết trắng như ẩn như hiện lộ ra ở trước mắt Vương Hoàng.

Tay phải Trần Dung duỗi ra, vừa định cầm áo bào trắng kia phủ lên người, đột nhiên, một bàn tay vươn tới.

Nó đặt ở trên ngực Trần Dung.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng di chuyển xuống phía dưới, đầu tay xanh tím nắm trên khuôn ngực nghiêm nhiên đã trở nên rõ ràng.

Xanh tím thế này.

Trần Dung không nghĩ rằng bàn tay của Mộ Dung Khác lại dùng lực mạnh như thế. Để lại vết xanh tím ở đây.

Giương mặt của Trần Dung bỗng chốc trở nên trắng bệch như tuyết.

Một bàn tay nắm bả vai nàng, dùng một chút lực, xoay người Trần Dung lại, để nàng đối mặt với chàng.

Vương Hoàng cúi đầu, lúc trước vẫn vân đạm phong khinh, lúc này đã không còn nở nụ cười, chàng không hề chớp mắt nhìn chằm chằm đầu tay trên khuôn ngực nàng.

Nhìn một lúc, hai tay chàng đồng thời đặt trên bộ y phục rách rưới kia, dùng sức, tiếng vải bị xé rách vang lên.

Trần Dung khẽ kêu một tiếng, gương mặt vốn trắng bệch như tuyết trở nên đỏ bừng, nàng vội vàng vươn tay che thân, hai mắt ngập nước, vừa thẹn vừa giận lại bất an nhìn Vương Hoàng.

Nàng trông thấy là Vương Hoàng với vẻ mặt trầm tĩnh, bởi vì quá mức trầm tĩnh mà có vẻ lạnh lùng.

Trần Dung mở to mắt nhìn, bất tri bất giác, hốc mắt đã đỏ hồng, nàng hít mũi, ủy khuất muốn nói gì đó, đúng lúc này, trên khuôn ngực lại cảm thấy ấm áp.

Chính là Vương Hoàng cúi đầu, cẩn thận quan sát từng chút một trên nửa thân hình trần trụi của nàng, bởi vì quá gần, hơi thở của chàng phả lên thân Trần Dung.

Chàng vừa tới gần, hai đóa anh đào sắc phấn hồng kia không tự giác trở nên căng cứng, suýt nữa đụng tới chóp mũi của chàng.

Giương mặt Trần Dung vừa đỏ vừa trắng, chàng dựa vào gần như thế, hơi thở phun ra làm nàng vừa ngứa ngáy vừa tê dại. Ngón tay lướt qua tựa như gió xuân, ánh mắt sáng quắc, làm cho tim nàng đập như trống.

Mà chàng lại nghiêm túc như thế, nghiêm túc gần như lạnh lùng.

Nàng cũng không biết, chàng đang khiêu khích mình hay là đang thẩm tra mình?

Hai tay chàng ôm thắt lưng nàng, tra xét thân thể mềm mại trắng nõn như ngọc kia từ trên xuống dưới, rồi ánh mắt chuyển về phía khuôn ngực.

Vươn tay xoa đầu vết xanh tím kia, trong lúc Trần Dung đang sợ run, chàng khàn khàn hỏi: “Gã chạm vào chỗ này của nàng?”

Môi Trần Dung run rẩy, không biết vì sao, nàng rất muốn đáp trả một câu: Rõ ràng chàng đã nói rằng ‘Nếu ta tới cứu nàng thì sẽ không để ý đến chuyện này’, vì sao lúc này lại để tâm?

Nhưng lời đến bên miệng, nàng vẫn vừa thẹn vừa ôn nhu đáp lời: “Sáng nay khi hành quân, gã đang hỏi chuyện thì đột nhiên chạm vào đó.”

“Cứ như thế mà chạm vào sao?” Chàng dùng ngón tay lướt qua dấu vết xanh tím kia, giọng nói lạnh lẽo mà trầm khàn.

Trần Dung run giọng nói: “Vâng.”

Nàng muốn trấn tĩnh, nhưng hô hấp của chàng, tay chàng, đều làm cho nàng run rẩy.

Cấn môi, Trần Dung thì thào nói: “Rõ ràng gã đã hứa cho ta sự tôn nghiêm, nhưng sáng nay khi hành quân lại đột nhiên bảo ta mặc y phục màu đỏ kia, còn, còn kéo rách vạt áo của ta, rồi mới để ta cười ngựa. Vốn một mình ta cười một con nhưng gã đi được nửa đường lại bảo ta sang cười cùng ngựa với gã.”

Giọng nói của Trần Dung càng thấp, đến mức hầu như không thể nghe thấy: “Gã để ta ngồi ở phía trước, sau khi nói với ta vài câu thì làm như thế.”

Nói tới đây, trong mắt nàng đã ngập lệ, không biết là bởi vì ngượng ngùng, hay là bởi vì bất an, sợ hãi mà toàn thân nàng run rẩy.

Trần Dung cắn chặt môi, tự nói với bản thân: Ta sợ cái gì? Ta, ta cũng không lấy chàng làm phu, ta đã xuất gia rồi, bệ hạ còn hứa để ta nuôi dưỡng nhi thiếu niên, có gì mà ta phải sợ?

Nghĩ thì nghĩ như thế, nhưng không biết vì sao, nàng chỉ cảm thấy xấu hổ không chịu nổi, hận không thể quỳ trước mặt chàng, cầu xin chàng tin tưởng bản thân mình thật sự trong sạch. Thật sự, ngoài chàng ra không còn có nam nhân nào khác chiếm đoạt được thân thể mình.

Trong lúc Trần Dung run rẩy, đột nhiên, Vương Hoàng nâng hai bầu ngực nàng lên, ngậm một đóa anh đào.

Cảm giác ướt át, ấm áp vừa truyền đến, hai chân Trần Dung mềm nhũn, tê liệt ngã xuống lòng chàng.

Nàng cảm giác được, đầu lưỡi chàng xẹt qua dấu vết xanh tím kia.

Trần Dung không thể tự ức chế mà run rẩy lúc này cố ngăn chặn tiếng rên rỉ, thì thào nói: “Gã, gã không có làm như vậy.” Mới nói đến đây, Trần Dung cảm thấy không đúng, lập tức còn nói thêm: “Thật sự gã không hề động vào ta, thật sự, chỉ nắm ngực một chút thôi.”

Giải thích của nàng, nghe qua có vẻ vô lực.

Mà cảm giác khuôn ngực bị hôn mút đã làm cho đầu óc nàng trở nên hỗn loạn.

Hai bầu ngực nàng run rẩy trong lòng bàn tay chàng, run rẩy trong miệng chàng. Bất tri bất giác, Trần Dung ôm đầu chàng, bất tri bất giác tự đưa bản thân mình dán chặt vào chàng.

Lúc này, trên ngực bị cắn đau đớn.

Trần Dung kêu một tiếng nghẹn ngào, thì thào nói: “Ta, ta thực sự không có.”

Không có tiếng trả lời, đáp lại nàng, là thân thể càng ngày càng nóng rực. Trong lúc mơ hồ, Trần Dung đã được chàng đặt nằm xuống xe ngựa, chàng đã hoàn toàn bao phủ kín toàn thân nàng.

Mà tay chàng lại ôm chặt dấu vết xanh tím kia, xoa nắn, cắn mút từng chút một.

Chàng xoa nắn rất mạnh, hôn mút lâu như thế, đến tận khi nơi đó truyền đến từng đợt đau đớn.

Trần Dung thích sự đau đớn này, nàng cảm giác được, khi đau đớn kia càng ngày càng sâu sắc càng ngày càng kịch liệt, dấu vết cùng nhục nhã khắc vào nơi đó đã trở nên nhạt dần.

Trong lúc vui mừng, nàng rơi lệ đầy mặt, trong sự xấu hổ, nàng lại không hề phát hiện, xiêm y của mình đã bị cởi ra hết.

Đến khi môi chàng đặt lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng, đến khi một vật vừa cứng vừa nóng nặng nề mà nhét vào trong cơ thể nàng, mang đến một cảm giác căng trướng cùng đau rất.

Khi chàng tiến vào trong nàng, Trần Dung mới khẽ kêu ra tiếng, giọng nói của nàng bị chàng nuốt vào trong bụng: “Chàng, chúng ta không thể.” Chúng ta không thể mà, chàng đã nói, không cho hài tử mang họ của ta, ta cũng nói qua, bất luận thế nào cũng sẽ không làm thiếp của chàng. Hơn nữa, ta vừa mới rơi vào trong tay người khác, ở trong quân ngũ người Hồ giống như đám cầm thú mấy ngày, nếu lúc này có hài tử, lời đồn đãi xấu sẽ truyền ra, hài tử sẽ không thể sống yên ổn.

Trong lúc va chạm, ngực bị xoa nắn mang theo đau đớn cùng tê dại, Trần Dung không thể tự ức chế mà lệ rơi như mưa, nàng ôm gáy chàng, khiến cho thân thể trần trụi dán chặt vào thân thể chàng, lời lẽ không thành tiếng khẽ cầu xin: “Đừng, đừng ra ở bên trong, Không thể có hài tử mà.”

Trả lời nàng, là va chạm càng ngày càng kịch liệt, cùng với tiếng thở dốc nặng nề của nam nhân.

Xe ngựa vững vàng tiến lên, qua mỗi lần xóc nảy, mỗi lần lắc lư, đều truyền ra một tiếng rên rỉ cố gắng đè nén.

Trần Dung vẫn đang rơi lệ, cũng không biết qua bao lâu, bỗng nhiên nàng cắn lên bờ vai chàng, đau khóc thành tiếng.

Sau đó rất lâu, nàng mới có sức lực đẩy chàng đang nằm trên người mình ra, vô lực khóc kêu lên: “Vì sao không ra ở bên ngoài?”

Vương Hoảng ngẩng đầu lên, trên gương mặt tuấn mỹ đầm đìa mồ hôi, tóc dài rối loạn, ẩm ướt dính vào giữa trán. Bởi vì kích tình vừa rồi, hai mắt nàng mang theo mị ý liếc nhìn chàng, mi thiếu niên cười ôn nhu, vừa hôn lên trán nàng: “Yên tâm, có hài tử thì ta sẽ nhận nó.”

Một lời thốt ra, Trần Dung òa khóc.

Nàng khóc vô cùng thương tâm, trong khoảng thời gian ngắn, ủy khuất, hoảng sợ vì rơi vào tay người Hồ, còn có bất an vì sợ sẽ phiền hà đến chàng, còn có sợ hãi đối với tương lai đều hóa thành nước mắt.

Vương Hoảng ôm nàng khóc lóc không ngừng, kéo áo bào trắng ở một bên phủ lên trên người nàng.

Vừa mới phủ thêm, Trần Dung đưa tay kéo áo khép lại.

Nàng gục đầu xuống, một bên nức nở, một bên xoay người sang chỗ khác. Sau khi mặc áo bào vào, giọng nói nghẹn ngào thổn thức của Trần Dung vang lên: “Ta không cần chàng nhận hài tử.”

Dừng một chút, nàng nói với vẻ cố giữ vững bình tĩnh: “Nếu có hài tử, nó sẽ đi theo ta.”

Phía sau không có tiếng nói chuyện.

Trần Dung lau nước mắt, quay đầu nhìn lại.

Nàng thấy chàng nằm ngửa trên tháp, trên khuôn mặt tuấn tú đầm mồ hôi, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc cô tịch.

Nhìn chàng như thế, sự áy náy khó có thể miêu tả thành lời trào dâng trong lòng Trần Dung: Chàng vì cứu mình mà không biết đã chịu dày vò bao lâu, hao hết bao nhiêu tâm trí, quan trọng nhất là, trong cả quá trình, chàng đã làm quá nhiều chuyện khiến cho các quý tộc thành Kiến Khang không thể dễ dàng tha thứ.

Chàng vì mình, mà có thể sẽ bị thân bại danh liệt.

Nghĩ đến đây, lòng Trần Dung mềm nhũn. Nàng dựa vào bên cạnh chàng, từ từ đem mặt dán trên ngực chàng.

Tay đặt trên lồng ngực chàng cảm nhận tiếng tim đập mạnh mẽ, Trần Dung thì thầm nói: “Đừng chán ghét ta. Thất lang, cả đời này cả kiếp này ta là người của chàng. Về sau có hài tử, nếu chàng nhất định muốn nó nhận họ chàng, vậy thì có thể. Chàng có thể với thương lượng với thê gia chàng, ta sinh hài tử ra chỉ chiếm họ cho nó mà thôi, sẽ không gây ra bất lợi gì với trường tử của chàng đâu.”

Nàng nói tới đây, đột nhiên cảm thấy có chút vô lực, liền ngậm miệng lại.

Nàng không nói lời nào, Vương Hoảng cũng không nói chuyện. Chỉ có tiếng hít thở của hai người xen lẫn trong không khí vẫn đọng lại hương vị tình dục trong toa xe.

Trong sự im lặng, Trần Dung dựa sát vào Vương Hoảng. Nàng nói bằng giọng ôn nhu: “Thất lang, chàng, vì sao chàng lại đến cứu ta?”

Nàng buông rú hai mắt, nói với giọng vui sướng, cũng có sự áy náy: “Ta nghĩ rằng chàng sẽ không đến.”

Đây là vấn đề nàng đã sớm muốn hỏi, nhưng đến tận lúc này mới dám thốt ra miệng.

Qua một hồi lâu, giọng nói của Vương Hoảng vẫn hơi khàn khàn vang lên: “Vì sao nàng cho rằng ta sẽ không đến?”

Trần Dung ngần ra, sau đó, nàng thấp giọng nói: “Cứu ta sẽ gây bất lợi cho chàng.” Nói ra câu này, nàng ngẩng đầu lên si ngốc nhìn chàng, thấy chàng nhắm hai mắt, sắc mặt không khác gì bình thường, môi Trần Dung hé mở, nhẹ nhàng nói: “Chàng đã rất khó xử, đúng hay không?”

Tiếng nói rất thấp, dường như không thể nghe thấy.

Vương Hoảng mở hai mắt, chậm rãi quay đầu nhìn nàng.

Ngắm nhìn nàng, chàng vươn tay ôm thắt lưng nàng. Bàn tay xuyên qua vạt áo, sờ khuôn ngực lộ ra một nửa bị xoa nắn kia, chàng đặt nàng lên người mình, nhẹ nhàng nói: “Cần gì nghĩ nhiều như vậy? Tận hưởng lạc thú trước mắt là được rồi.”

Nói xong, chàng lại hôn lên môi nàng, lật người nàng lại, thân mình cũng dán lên thân thể nàng.

Chương 183: Hội hợp với Nhiễm Mẫn

Trần Dung vừa muốn giãy dụa, nhưng nghĩ đến mấy chữ ‘Tận hưởng lạc thú trước mắt’ của chàng, không khỏi nghĩ ngợi: Thôi, cũng không biết ngày mai sẽ thế nào, nếu như ta thật sự có thai, có lẽ hài tử này cũng không có cơ hội được sinh ra. Không bằng chiều theo chàng đi.

Vừa nghĩ như thế, nàng vươn cánh tay ngọc, ôm lấy chàng, đón nhận nụ hôn của chàng. Dần dần, trong toa xe lại tràn ngập cảnh xuân.

Đoàn người đi rất chậm, đến lúc chàng vạng, sau khi nghỉ ngơi một lát tại nơi hoang dã, đảo mắt đã tới bình minh.

Trong xe ngựa, Trần Dung nằm trong lòng Vương Hoảng, ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài.

Vương Hoảng cúi đầu, vươn tay xoa bả vai trần của nàng, từ góc độ này nhìn lại, có thể nhìn thấy khuôn ngực như ẩn như hiện.

Trong nắng sớm, đôi môi anh đào của nàng sưng đỏ, hai mắt ngập nước lấp lánh trong suốt, da thịt trắng mịn tỏa ra hương thơm mê người. Phụ nhân này là như vậy, chỉ cần coi bỏ phòng bị, thì không có lúc nào là không hấp dẫn quyến rũ người khác.

Một bàn tay vươn ra, lại chạm vào đầu tay xanh tím đậm hơn hẳn lúc ban đầu trên khuôn ngực.

Tuy chạm nhẹ qua, nhưng Trần Dung vẫn đau, hơi run rẩy một chút, nàng ngoái đầu nhìn lại, sắc giọng: “Đau quá, bị thương rồi.” Thấy chàng nhìn mình chăm chú, nàng ủy khuất hít mũi, bổ sung thêm: “Là thật mà.”

Vương Hoảng cười, hai tay hãy còn đặt trên khuôn ngực, giọng nói thanh nhuận mang theo ừ ừ: “A Dung?”

Trần Dung lên tiếng.

Vương Hoảng đang muốn nói chuyện, bên ngoài truyền đến một loạt tiếng vỗ ngựa dồn dập, một giọng nói vang dội vang lên: “Lang quân, Nhiễm tướng quân đến rồi.”

Nhiễm Mẫn đến đây?

Trần Dung rung mình, chỉ nghe thấy tiếng cười thân nhiên của Vương Hoảng truyền đến từ trên đỉnh đầu: “Chiến sự vừa mới chấm dứt đúng không? Cũng không nghỉ ngơi một chút đã chạy tới đây, người này đúng là có tâm.”

Nghe thấy mấy chữ cuối cùng, Trần Dung cúi đầu.

Vương Hoảng liếc nhìn nàng một cái, ra lệnh: “Chuẩn bị một chút.”

“Vâng.”

Xe ngựa dừng lại, Trần Dung lấy ra một bộ xiêm y ở bên thành xe hầu hạ Vương Hoảng thay đổi, sau đó, nàng vươn tay lấy bộ nữ phục mà Vương Hoảng đã chuẩn bị sẵn cho nàng.

Vừa mới chạm vào bộ y phục màu trắng, một bàn tay ấn lên tay nàng.

Trần Dung kinh ngạc quay đầu.

Vương Hoảng liếc nhìn bộ y phục màu trắng, tay phải duỗi ra cầm một bộ thường phục đỏ nhạt thêu kim tuyến, đặt nó lên người Trần Dung, Vương Hoảng nói: “Mặc bộ này.”

Trong ánh mắt kinh ngạc của Trần Dung, chàng ngập ngừng, cảm thấy không được tự nhiên nói: “Mặc đi.”

Trần Dung lên tiếng, tiếp nhận bộ thường phục kia. Dưới ánh mặt trời, bộ quần áo màu đỏ nhạt cuộn sóng nếp gấp, từng đọt kim tuyến lấp lánh ánh mặt trời, rất hoa lệ.

Trước kia, nàng chưa từng mặc y phục màu đỏ.

Nếu không phải Mộ Dung Khác bắt buộc, nàng thật không biết, mình mặc đồ màu đỏ lại chói mắt như thế.

Hiện tại, lòng của nàng đối y phục màu đỏ vẫn có mâu thuẫn, nhưng Vương Hoảng kiên trì như thế..... Cẩn môi, Trần Dung coi bỏ áo bào.

Vừa cởi áo bào ra, cần cổ tuyết trắng, đường cong duyên dáng lại hiện ra ở trước mắt Vương Hoảng. Bất tri bất giác, tay chàng lại vuốt ve da thịt nàng.

Vuốt ve nàng, chàng khẽ nói: “Da dẻ như băng ngọc, trong suốt lưu quang, lộng lẫy mà ấm áp, tựa như ôn ngọc, lại mềm mại thơm hương.”

Ngâm tụng, chàng nghiêng người về phía trước ôm Trần Dung, đem mặt mình dán vào gáy nàng.

Hơi thở nóng rực của chàng thổi vào bên tai Trần Dung, làm Trần Dung ngứa ngáy muốn bật cười.

Nhìn nhẵn, nàng vẫn đỏ mặt cười nói: “Lời nói của Thất lang thật sự động lòng người, đây là những lời tình tứ nơi khuê phòng sao?”

Câu hỏi của nàng làm cho Vương Hoảng ngẩn ra, nói: “Nghe ý tứ của khanh khanh, dường như luôn hướng tới lời tình tứ nơi khuê phòng này đã lâu?”

Trần Dung vội vàng buông rú hai mắt.

Nàng đã hướng tới thật lâu, kiếp trước, nàng luôn mơ màng ngồi ở trước rèm cửa sổ bằng lụa mỏng, ngắm nhìn cây cối xanh um tươi tốt mà khát vọng hạnh phúc vĩnh viễn cũng không có cách nào chạm đến này.

Hiện tại, nàng đã chạm đến Hạnh phúc này có lẽ chỉ có mấy ngày, nhưng nó tốt đẹp đến vậy, nàng cần gì phải suy nghĩ miên man.

Nghĩ đến đây, Trần Dung cắn môi. Nàng nhẹ nhàng nghiêng đầu, cắn nhẹ lên chóp mũi Vương Hoảng một cái, liếc mắt đưa đẩy mỉa ý, nói: “Nữ nhi trên thế gian, có người nào mà không mong muốn như thế?”

Nàng quay đầu lại tươi cười, cứ thế đưa lưng về phía Vương Hoảng, cúi bỏ trung y.

Khi trung y màu trắng mềm mại rơi xuống, nàng tỉnh táo nghe thấy nam nhân phía sau thở dốc hơn một chút.

Trần Dung cắn môi cười, tư thái tuyệt đẹp như đang múa, một bên đưa tay cầm lấy bộ y phục mới.

Nàng vừa mới khoác trung y lên người, hai tay đã bị áp chế.

Vương Hoảng từ sau lưng khóa chặt hai tay nàng, môi của chàng cắn lên gáy ngọc.

Đào mắt, vài dấu răng đã xuất hiện.

Trần Dung cắn bản không kịp kêu đau, chàng lại nghiêng đầu, cắn mạnh một cái bên tai nàng.

Khi chàng dời đi, Trần Dung ngoác nhìn gương đồng, trong gương đồng, mấy dấu răng kia rõ ràng như thế, chói mắt như thế.

Qua một hồi lâu, Trần Dung mới ngậy ngốc kêu lên: “Thế này, phải làm sao bây giờ?”

Nàng nhìn không được véo cánh tay Vương Hoảng một cái thật mạnh, ảo não nói: “Chàng bảo ta làm thế nào để gặp người ta bây giờ?”

Vương Hoảng hừ nhẹ một tiếng, miễn cưỡng nói: “Mấy ngày tới nàng cũng không cần gặp người ta mà.”

Làm sao có thể không cần gặp người? Nhiễm Mẫn kia vẫn đang chờ ở phía trước mà.

Trần Dung vừa nghĩ đến Nhiễm Mẫn, không khỏi ngoái đầu nhìn lại cười trộm, mím môi gọi: “Thất lang.” Vừa quay đầu, nàng đối diện với Vương Hoảng không biết khi nào đã chuyển mắt qua cửa xe, nghiêng người dựa trên tháp, mắt nhìn trời xanh mây trắng, vẻ mặt yên tĩnh thong dong, tao nhã đến cực điểm.

Tiểu tử này lại đang giả bộ.

Trần Dung liếc trắng mắt, mặc trung y vào, khoác bộ thường phục đỏ nhạt vào người.

Sau khi hai người chuẩn bị xong, xe ngựa lại khởi động.

Dần dần, phía trước vang lên tiếng ồn ào, tiếng ngựa hí không ngừng. Khi xe ngựa dừng lại, Trần Dung soi gương đồng, vấn lại búi tóc.

Lúc này, nàng vấn búi tóc của phụ nhân. Vừa mới cài trâm, ngoài xe ngựa truyền đến giọng nói ôn nhu của Vương Hoảng: “Xuống dưới đi.”

“Vâng.”

Khi Trần Dung bước xuống, Vương Hoảng cũng không chờ nàng, mà đi nhanh về phía trước.

Trần Dung vội vàng đuổi theo.

Ở phía trước cách nàng tầm 200 bước xuất hiện một đội ngũ đông đúc, liếc mắt nhìn lại, Trần Dung chỉ nhìn thấy cát bụi cuộn cuộn do vỏ ngựa giẫm đạp tạo nên, còn có đầu người đông nghìn nghịt.

Trong đội ngũ này ít nhất cũng có mấy ngàn người.

Khi hai người Trần Dung đi về phía trước, trong đội ngũ có người nhảy xuống lưng ngựa, đi về phía bọn họ.

Chỉ chớp lát, Vương Hoàng đã đi đến dưới một gốc cây dong cao lớn, khoanh tay mà đứng.

Trần Dung chạy đến phía sau chàng, đứng về phía ánh mặt trời, ánh nắng có chút chói lọi, Trần Dung híп mắt lại.

Trong tầm nhìn, mười mấy nam nhân bước đến, nam nhân đi đằng trước, khôi giáp trên thân nổi bật dưới ánh mặt trời đặc biệt cao lớn, đặc biệt lạnh khốc.

Trên khôi giáp kia loang lổ vết máu, cát bụi, dường như không có một chỗ nào sạch sẽ. Dưới đôi mắt sâu thẳm sắc bén giống như sói kia dường như cũng có vết máu.

Nam nhân đi phía sau y cũng là như vậy, một đám người lấm lem bụi đất và vết máu.

Nam nhân kia liếc mắt một cái thì trông thấy Vương Hoàng, lập tức bạc môi khế nhếch, xem như đang cười.

Sau đó, hai mắt y chuyển về phía sau Vương Hoàng, nhìn thấy Trần Dung.

Vừa liếc mắt một cái, hai mắt y nhanh chóng hiện lên một chút kinh diễm.

Vương Hoàng bước ra nghênh đón.

Chàng hướng tới Nhiễm Mẫn mặc khôi giáp vái chào, cười nói: “Chúc mừng tướng quân đại thắng trở về.”

Nhiễm Mẫn gật đầu, hai mắt của y vẫn đặt ở trên thân Trần Dung.

Sau khi nhìn ngắm Trần Dung một lúc, Nhiễm Mẫn gật đầu, nói: “Nét mặt toả sáng hơn xưa, xem ra không sao cả.”

Y quay đầu nhìn về phía Vương Hoàng.

Nhìn Vương Hoàng chăm chú, y nhếch bạc môi, thản nhiên nói: “Thù đoạn của Thất lang thật giỏi, sau khi làm anh hùng cứu mỹ nhân, kiểu tóc của mỹ nhân cũng thay đổi rồi.”

Vương Hoàng ngẩn ra, quay đầu nhìn lại Trần Dung.

Đối mặt với kiểu tóc phụ nhân của nàng, khoe môi Vương Hoàng từ từ cong lên.

Dần dần, khoe môi chàng càng ngày càng cong.

Quả nhiên khi dời mắt khỏi Trần Dung, trên gương mặt tuấn dật cao hoa của Vương Hoàng mang theo tươi cười rạng rỡ, con ngươi trong suốt cao xa cũng híп lại, tỏ vẻ thỏa mãn sung sướng.

Nhìn thấy Vương Hoàng như vậy, Nhiễm Mẫn hừ nhẹ một tiếng.

Sau khi trầm mặc một lát, Vương Hoàng hỏi: “Tình hình chiến đấu như thế nào?”

Nhắc tới tình hình chiến đấu, vẻ mặt của Nhiễm Mẫn trở nên nghiêm túc, y cau mày trầm giọng nói: “Mộ Dung Khác đúng là danh bất hư truyền. Lấy có tâm thắng vô tâm, cũng chỉ đánh bại ba ngàn sĩ tốt của Mộ Dung Vu. Về phần hai ngàn người mà gã dẫn theo...”

Nói tới đây, Nhiễm Mẫn nhướn mày, nói: “Hai ngàn người kia không hề bị tổn hại.”

Y nhìn về phía Vương Hoàng, nói: “Gã lại sắp đặt hai ngàn người ở giữa đường, khiến ta trở tay không kịp. Vừa mới thoát thân, lại gặp đội ngũ của Mộ Dung Khác. Lúc đó ta đã chiến đấu hai lần, vốn đã mệt nhọc. Mặc dù nhân số không thua gã, song phương giằng co nửa ngày, vẫn đều tự lui ra sau.”

Vương Hoàng gật đầu, nhẹ giọng nói: “Không sai, Mộ Dung Khác tài trí xuất chúng, sở hữu sĩ tốt vũ dũng hơn người, nếu đánh bừa chỉ có thể lưỡng bại câu thương.” Dừng một chút, chàng nói về tình huống của mình: “Gã thấy ta chỉ là muốn mạng A Dung đi nên không muốn mạo hiểm.”

Điểm ấy tất nhiên Nhiễm Mẫn biết, y gật đầu, có điều khi Vương Hoàng nhắc tới hai chữ ‘A Dung’, y lại liếc nhìn Trần Dung một cái.

Thu hồi ánh mắt, Nhiễm Mẫn chuyển sang nhìn Vương Hoàng, gương mặt y lạnh lùng, nghiêm túc, chậm rãi nói: “Như mong muốn của ngươi, ta không hề động vào tài vật của thành chủ Mạc Dương. Trên đường hộ tống, Mộ Dung Khác phái Hồ Diễn Thanh hĩa quân, cũng bị người của ta đuổi đi, không ai chiếm được lợi.”

Lời này vừa thốt ra, hiển nhiên Vương Hoàng hơi giật mình, chàng kinh ngạc nhìn Nhiễm Mẫn chăm chú, thấp giọng hỏi: “Ngươi không động vào chỗ đó ư?”

Nhiễm Mẫn gật đầu.

Vương Hoảng nhìn y, chậm rãi nói: “Đã nói rõ ràng là Vương gia ta tiết lộ, ngươi có thể động vào mà.”

Nhiễm Mẫn không đáp, ngược lại ngẩng đầu nhìn Trần Dung.

Lúc này, ánh mắt của y rất nghiêm túc.

Yên lặng nhìn nàng chăm chú, Nhiễm Mẫn từ từ nói: “Phụ nhân này, ta không thể để nàng bị người ta làm nhục. Cứu nàng là ta tự nguyện, tài vật này ta không cần.”

Nói tới đây, y cũng không thèm nhìn tới Vương Hoảng, nói thẳng: “Thỉnh thôi lui một chút, để ta nói với phụ nhân này một câu.”

Một lời thốt ra, chúng tướng nhất nhất lui ra phía sau. Vương Hoảng nắm nhẹ tay Trần Dung, rồi chậm rãi rời đi.

Nhiễm Mẫn tiến lên một bước.

Y cúi đầu xuống, nhìn thẳng Trần Dung.

Nhìn ngắm nàng, y nheo lại hai mắt, sau một lúc lâu mới hỏi: “Mộ Dung Khác có chạm vào nàng không?”

Đầu tiên Trần Dung ngẩn ra, đảo mắt nàng lắc đầu, thấp giọng trả lời: “Không có. Gã bị lời lẽ của ta khích tướng, đáp ứng giữ tôn nghiêm cho ta.”

Nhiễm Mẫn không trả lời.

Trần Dung có chút kinh ngạc, lén lút ngẩng đầu lên nhìn y.

Vừa ngẩng đầu, nàng đối diện với ánh mắt của Nhiễm Mẫn, dưới ánh mặt trời, trong hai tròng mắt sắc bén như đao, tựa như hỏa diễm âm liệt trong bóng đêm, lần đầu tiên xuất hiện một chút buồn bã, cô đơn, còn có cô tịch khó có thể miêu tả thành lời.

Y dùng ánh mắt cô tịch này nhìn Trần Dung chăm chú, rất lâu sau đó, mới thấp giọng nói: “Nàng bội bạc, tổn thương ta. Điều này, ta cũng không trách nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 184: Tâm của y

“Bội bạc, tổn thương y?”

Trần Dung nghe đến đó, thật sự cảm thấy buồn cười, nhưng mà, khi nàng đối diện với ánh mắt cô tịch kia, đối diện với thân hình cao lớn loang lổ vết máu cùng cát bụi kia, rõ ràng ánh mặt trời ấm áp, nhưng nam nhân tuần mỹ vô trù này khiến người ta cảm giác sự lạnh lùng cùng tịch mịch. Đây là một loại tịch mịch có một không hai, là linh hồn vĩnh viễn bay lượn ở nơi hoang vu, không có ai biết đến, cũng chưa bao giờ có bạn đời để xóa tan sự tịch mịch này.

Trần Dung kinh ngạc nhìn y, đột nhiên, mắt nàng có chút đau xót. Hơi hơi nghiêng đầu, Trần Dung để gió nơi hoang dã thổi khô ánh mắt. Có lẽ, nàng chưa từng thật sự hiểu biết y, nam nhân này, sâu trong nội tâm có khát vọng vô cùng và sự ôn nhu mềm mại. Nàng từng nghĩ rằng, y giống như người làm bằng sắt, vĩnh viễn cũng sẽ không bị đánh bại, nhưng có lẽ nàng lầm rồi. Cho dù là kiếp trước hay là kiếp này, y vẫn luôn cô đơn, dù y có đạt được bao nhiêu thứ, nhưng linh hồn của y luôn luôn lạc lõng, luôn luôn tìm kiếm sự ấm áp.

Kiếp trước, nàng dùng sai cách để lọt vào mắt y, mặc dù hao hết tâm cơ, cuối cùng cũng không được y ngoại đầu nhìn lại.

Kiếp này, nàng buông y ra, cũng buông tha chấp niệm. Nhưng điều này lại như khiêu khích, bài xích cùng khát vọng theo bản năng lại làm cho nàng đi vào tâm của y.

Ngẫm nghĩ, Trần Dung hiểu, mình thật sự đã tổn thương y.

Y phải chịu thương tổn giống như nàng kiếp trước, nàng bước vào tâm của y, nhưng lại khinh thường điều này, đây chính là sự tổn thương lớn nhất.

Môi mấp máy, nhưng khác với lúc xưa là lúc này, Trần Dung không có cách nào cảm thấy vui vẻ.

Gió thổi rối loạn mái tóc dài của nàng, Trần Dung vươn tay vén lại, từ từ buông rũ bàn tay trắng nõn, Trần Dung muốn nói gì đó, Nhiễm Mẫn thấp giọng tiếp lời: “A Dung, nếu. . .” Y nói có chút tối nghĩa: “Nếu nàng mang thai, lại không có chỗ dung thân, thì cứ tới tìm ta.”

Trần Dung ngẩng phát đầu nhìn y.

Đối diện với ánh mắt bình tĩnh, cô tịch khôn cùng đó, Trần Dung thấp giọng nói: “Mộ Dung Khác thật sự không hề động vào ta.” Giọng nói của nàng có chút vô lực. Nàng cũng biết, cho tới nay, phụ nhân rơi vào tay người Hồ, kết cục tốt nhất là ngủ với một mình chủ soái, mà đa phần phổ biến là trở thành đồ chơi của tướng lĩnh và nhóm Hồ tốt. Đây là thường lệ, không có nữ nhân nào có thể tránh khỏi. Vì thế, chuyện Nhiễm Mẫn và Vương Hoàng có hoài nghi là không thể tránh khỏi.

Nhiễm Mẫn nhìn nàng chăm chú, vẫn nói tiếp: “Tính tình nàng quá quật cường. Nàng không chấp nhận được Trần Vi, cũng có thể tìm tới ta, nói rõ với ta. Chỉ vì một chuyện nhỏ như thế mà nàng đã thất thân cho Vương Hoàng. A Dung, nàng đã phụ ta.”

Trong giọng nói trầm thấp của y lộ ra một loại bi thương, khi thốt ra câu ‘Nàng đã phụ ta’ lại có cảm giác vô lực.

Môi Trần Dung mấp máy, nàng biết, lúc trước nếu nàng thật tình, không phải y thì không lấy chồng, khi biết về chuyện Trần Vi thì có thể tìm y, đưa ra yêu cầu với y. Tuy rằng chưa chắc y đã nghe theo nhưng nàng nên thử một lần.

Nhiễm Mẫn nhìn nàng, thấy nàng cúi đầu, cơ bắp trên gương mặt hơi giật giật, y còn nói thêm: “Nàng đã thất thân, ta cũng không để tâm, thật sự có ý cười nàng. Nhưng nàng vẫn cự tuyệt, A Dung, tâm của nàng cứng như sắt đá.”

Y nói tới đây, ngừng đầu nhìn bầu trời, trên gương mặt tuấn mỹ mang theo nụ cười buồn bã: “Nghĩ tới kiếp này Nhiễm Mẫn ta, xuất thân từ Hồ cầu, nhận giặc làm cha, tuy đã giải cứu vô số tộc nhân, nhưng chỉ luôn nhận được sự xem thường. Ta cũng cảm thấy không sao cả. Chỉ có nàng, vừa làm cho ta vui thích vô tận, cảm thấy cuộc đời này không có gì phải nuối tiếc nữa, đảo mắt lại đối với ta như thế. A Dung, khi đó ta hận nàng, ta thật sự muốn giết nàng.”

Trần Dung cắn môi, càng cúi thấp đầu.

Yết hầu Nhiễm Mẫn chuyển động lên xuống, y nhắm lại hai mắt, giấu đi sự chua chát cùng cô đơn. Môi mím lại, y khàn khàn nói: “Lúc này, ta cũng muốn buông tay không để ý tới. Nhưng vừa nghĩ đến nàng rơi vào tay nhóm Hồ cầu, giống như hàng ngàn hàng vạn nữ tử từ người Tần mà ta đã từng chứng kiến qua, từng bước trở thành tiện nô dưới thân người Tiên Ti, ta đứng ngồi không yên.”

Y nói tới đây, Trần Dung nhẹ nhàng lui ra phía sau một bước, chậm rãi khom người, thi lễ với y. Tâm tình của nàng quá mức phức tạp, lời bị ghen ứ trong cổ, ngoài việc làm động tác này ra, nàng thật sự không biết phải làm thế nào.

Giọng nói khàn khàn của Nhiễm Mẫn tiếp tục truyền vào tai: “Hiện tại, nàng không có việc gì, ta thật sự vui mừng.”

Nói ra những lời này, y nhìn Trần Dung chăm chú, gần từng tiếng nói: “Phụ nhân này, nàng phải nhớ kỹ lời ta nói. Nếu như không có chỗ dung thân, có thể tới tìm ta, ta đường đường là trượng phu, sẽ không nhạt bóng nàng, ngay cả hài tử của nàng, ta cũng sẽ coi là con ruột.”

Y nói tới đây, ngắm nhìn Trần Dung thật sâu, rất nghiêm túc, rất chấp nhất, dường như muốn khắc ghi hình bóng nàng, mà cũng dường như muốn ngắm nhìn một lần cuối cùng rồi hoàn toàn quên lãng nàng.

Sau đó một lúc lâu, trong gió truyền đến tiếng thở dài của y. Đợi đến khi Trần Dung ngẩng đầu lên, chỉ nghe thấy tiếng tay áo phất qua.

Nhiễm Mẫn đi đến bên ngựa, xoay người sai bước, y không quay đầu, cất giọng cao mà lãnh khốc lên tiếng quát: “Đi!” Một lời thốt ra, ngàn kỵ đồng thời cất bước, cát bụi cuộn cuộn bốc lên, khiến Trần Dung nheo hai mắt lại.

Vương Hoàng đi tới sau lưng nàng, chàng nhìn bóng dáng nhuộm máu càng ngày càng xa dưới ánh mặt trời kia, chấp hai tay sau lưng thản nhiên nói: “Nàng rơi vào cảnh cùng đường ư? Y nghĩ nhiều quá rồi.”

Giọng nói bất mãn rơi vào tai Trần Dung, nàng vội vàng chớp chớp mắt, rồi mới quay đầu.

Vừa quay đầu lại, nàng đối diện với ánh mắt lẳng lặng của Vương Hoàng. Khi thấy hai mắt uor ướt của Trần Dung, chàng bất mãn hừ một tiếng, nói: “Đi thôi.” Cũng không chờ Trần Dung đuổi theo, đã nghênh ngang rời đi.

Trần Dung bước lên xe ngựa.

Nàng cúi đầu, vẫn không nhúc nhích nhìn hai tay mình đang bầu chặt lẫn nhau, trong khoảng thời gian ngắn, nổi lòng, tư tưởng hai kiếp đều trào dâng trong lòng, thật lâu lại hóa thành một tiếng thở dài.

Ngẩng đầu, Trần Dung kinh ngạc nhìn phong cảnh bên ngoài, cũng không biết mình đã xuất thần bao lâu, nàng mới nhớ tới Vương Hoàng, liền quay đầu nhìn về phía chàng.

Nàng đối mặt là Vương Hoàng đang nhắm mắt dưỡng thần, tựa như pho tượng.

Trần Dung xê dịch về phía đó, vừa mới tới gần, giọng nói lạnh lùng truyền đến: “Không tưởng niệm cổ nhân của nàng nữa sao?”

Trần Dung ngừng ra, sau đó cố nhịn cười trả lời: “Có người mới, cần gì phải nhớ tới cổ nhân?”

Vương Hoàng mở mắt ra.

Ánh mắt của chàng vẫn trong trẻo cao xa, xa không thể với tới, nhưng Trần Dung rất hiểu chàng, liếc mắt một cái liền nhìn thấy đôi môi chàng hơi bĩu lại.

Trần Dung bật cười, nâng đầu lên, hôn mạnh lên môi chàng một cái.

Bị Trần Dung khinh bạc, Vương Hoàng vẫn dùng ánh mắt trong sáng cao xa kia nhìn xuống nàng với thần sắc lạnh lùng mà xa xôi.

Trần Dung thăm than một tiếng, nàng lẳng lặng dịch ra, cúi đầu, lấy ra thất huyền cầm trên vách xe, bàn tay trắng nõn vung lên, tưởng niệm yên tĩnh mà xa xưa ủa về.

Cúi đầu, thấp thoáng dưới lớp y phục màu đỏ, khuôn mặt thanh diễm của nàng xinh đẹp như hồ nước dưới ánh tịch dương. Khi bàn tay trắng nõn của nàng xẹt qua, một lọn tóc cũng hất theo, lộ ra cần cổ duyên dáng trắng như ngọc.

Bất tri bất giác, trong ánh mắt Vương Hoàng nhìn nàng, lạnh lùng đã tan biến, sự mê ly xuất hiện.

Tiếng bánh xe, tiếng nói nhỏ, còn có cát sỏi trên con đường đất vàng, trong tiếng đàn xa xưa, yên tĩnh mà tươi đẹp, khiến khung cảnh này trở thành vĩnh hằng, “Thanh thanh từ cầm, du du ngã tâm. Tung ngã bất vãng, tử tử bất tự âm! Thanh thanh từ bội, du du ngã tư. Tung ngã bất vãng, tử tử bất lai! Thiêu hề đạt hề, tại thành khuyết hề. Nhất nhật bất kiến, như tam nguyệt hề.....”

Đây là một loại tương tư không thể dùng lời nói mà hình dung, khi nhớ chàng, canh giờ không trôi qua, ngày và đêm đều không biến đổi. Khi nhớ chàng, bóng dáng của chàng như lần khuất trong đám mây. Khi nhớ chàng, tim bị vỡ nát thành vô số mảnh nhỏ, từng mảnh một đều là hình bóng chàng tươi cười.

Khi nhớ chàng, tử vong cũng không có gì đáng phải e ngại, vô số lần ngồi lặng dưới ánh trăng, nguyện hồn phách rời khỏi thân xác, gặp gỡ chàng ở nơi phương xa.

Rõ ràng tương tư này đã khắc cốt, nhưng trong âm điệu chỉ thấy yên tĩnh, không thấy khổ đau.

Bất tri bất giác, Vương Hoàng vươn hai tay, ôm Trần Dung từ phía sau.

Chàng nhẹ nhàng hôn lên tóc mai nàng, khẽ hé môi, muốn nói gì đó, lại bị nghẹn ở cổ. Trong tiếng đàn của nàng, dường như chàng nhìn thấy Trần Dung bị nhốt trong ngàn vạn Hồ nô, trong vô số đôi mắt dâm uế đầy dục vọng, tâm trạng nàng yên tĩnh tùy thời chuẩn bị chịu chết mà tưởng niệm mình.

Chàng ôm nàng rất chặt, làm tiếng đàn trở nên loạn nhịp, hai tay Trần Dung đặt trên cầm dừng lại.

Đột nhiên, vành tai cảm thấy ấm áp.

Chính là chàng nhẹ nhàng ngậm nó, giọng nói thanh nhuận ôn nhu mang theo sự chua chát: “Ngày ấy, ở trên Tây Sơn đạo quan nàng nói chuyện với Nhiễm Mẫn, ta đều biết.”

Nói chuyện ở Tây Sơn đạo quan?

Trần Dung mở to mắt nhìn, có chút nghi hoặc.

Môi của chàng di chuyển, in một nụ hôn bên gáy thon của nàng, trong lúc nàng run rẩy, chàng cúi đầu, ôn nhu ní non: “Nàng hỏi vì sao ta lại đến cứu nàng. A Dung xử sự như thế, Thất lang nào dám không đến?”

Thất lang nào dám không đến.

Tuy chỉ là vài chữ ngắn ngủi, Trần Dung giống như mê say. Hai mắt nàng lúng liếng, kim lòng không được quay đầu lại.

Vừa mới cử động, đầu nàng đã bị giữ chặt, dù nàng dùng lực thế nào cũng không thể quay đầu, không thể nhìn chàng.

Chàng không muốn nàng quay đầu, nàng sẽ không quay đầu lại. Trần Dung cười, cảm nhận men say, dựa vào lòng chàng.

Lúc này, chàng nâng mặt nàng lên, nhẹ nhàng hôn lên môi nàng. Trần Dung ngẩng đầu đáp ứng, cái lưỡi thom tho vươn ra, hai thân hình lại quấn quanh thành một.

Đoàn xe không nhanh không chậm chạy về phía thành Nam Dương.

Khi càng ngày càng gần thành Nam Dương, trên quan đạo đã trở nên náo nhiệt hơn. Thường thường, sẽ có một thương đội lướt qua, đến hiện tại, thậm chí có thể nhìn thấy từng đội ngũ nhỏ.

Mấy đội ngũ này, tất nhiên đều là người Tấn. Càng là loạn thế, càng thấy trung thần. Sau khi thành chủ của Mạc Dương và Kỳ Dương đến nơi, càng ngày càng có nhiều nam nhi nhiệt huyết đến đây. Trong lòng bọn họ, tuyến đầu kháng Hồ như thành Mạc Dương, Nam Dương, Kỳ Dương đã biểu lộ đầy đủ quyết tâm chống Hồ của triều đình. Mà bọn họ, tất nhiên muốn phấn đấu ở tuyến đầu.

Trong số người đi đường, Vương Hoảng dẫn dắt đội ngũ này càng ngày càng có nhiều người chú ý tới. Tuy rằng trên đội ngũ này không thấy dấu hiệu gia tộc, nhưng thân hình cường tráng của bọn họ, sát khí nội liễm, còn có xe ngựa và tuần mã thượng đẳng, đều biểu hiện chiến lực cường đại của bọn họ.

Vì thế, khi xe ngựa tiếp tục xóc nảy lắc lư mang theo xuân ý kéo dài, một kỵ sĩ đột nhiên lao ra, ngăn ở trước xe ngựa của Vương Hoảng.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 185: Đồn đãi

Kỵ sĩ này cũng thật thú vị, trên đỉnh đầu đội một cái mũ hình bầu rượu, mặc bảo phục nho sĩ, bên hông lại đeo một cái búa thật lớn.

Bộ dạng chẳng ra làm sao, gần như vừa xuất hiện, tiếng bật cười đã vang lên.

Kỵ sĩ kia cười một con ngựa gầy ngăn cản trước xe ngựa của Vương Hoảng, vung tay về phía xe ngựa, hấn hét lớn: “Xin hỏi trong xe ngựa là binh sĩ nhà ai? Hộ vệ cường tráng, chiến mã, xe ngựa hoa lệ thế này...” Mấy chữ vừa thốt ra, tiếng cười càng trở nên vang dội, kỵ sĩ kia còn rung đùi đắc ý nói tiếp: “Mồ thật sự muốn gặp mặt một lần!”

Tuy rằng giọng của người này khàn đục, nhưng mỗi một chữ vẫn truyền vào trong xe ngựa rõ ràng.

Trần Dung đang bị Vương Hoảng đặt dưới người, tức thì cứng đờ, nằng đỏ mặt đẩy chàng ra, nhỏ giọng nói: “Mau, mau đứng lên.”

“Vi sao?”

Giọng nói này rất lười biếng, Trần Dung liếc trắng mắt, rồi vì động tác đột nhiên của chàng khiến cho thở dốc, nói với vẻ xấu hổ: “Có người đang xin gặp chàng mà.”

“Thật không?”

Trần Dung dùng sức gạt đầu, khẽ đáp: “Thật, chàng nghe thử một chút đi.”

Vương Hoảng gạt đầu.

Chàng cười ôn nhu với Trần Dung, vươn cánh tay trần, cứ thế xuyên qua cửa xe vung vẩy với bên ngoài, cất giọng khàn khàn: “Vừa gặp lại người trong lòng xa cách đã lâu, đang trong lúc vui mừng hoan lạc, ngày khác có duyên sẽ gặp lại.”

Tiếng ồn ào bên ngoài đồng thời yên tĩnh lại.

Đào mắt, tiếng cười càng ảm vang, kỵ sĩ kia vui vẻ nói: “Đúng vậy, đúng vậy, mồ quấy nhiễu uyên ương vui đùa, đúng là không biết điều, thật đáng trách.” Vừa cười, hấn vừa giục ngựa lui ra.

Hấn vừa thối lui, chúng kỵ sĩ vội vàng gia tốc, bằng tốc độ nhanh nhất vượt qua đám người đang cười vang kia.

Trong xe ngựa, mặt Trần Dung đỏ tới tận gáy, dường như sắp chảy máu, nằng đang xấu hổ nên không nghe rõ vừa rồi Vương Hoảng đã nói gì đó.

Nằng chỉ mở to mắt nhìn chàng, vừa đẩy chàng ra vừa bối rối mặc lại thường phục.

Vương Hoảng lười biếng dựa vào tháp, chàng lẳng lặng thưởng thức mỹ nhân mặc y phục, nói: “Đừng vội bối rối, đây vốn là điều bình thường trong thiên địa, ngay cả hoàng đế đến đây cũng sẽ không xen vào.” Nói tới đây, chàng khẽ cười nói: “Đúng rồi, lần trước khi đang vui đùa với A Dung, cũng bị hoàng đế bắt gặp..... Ai, tại sao ngày ấy A Dung lại không ngượng ngùng?”

Tất nhiên Trần Dung biết, các quý tộc đều coi loại sự tình này là tầm thường, triền miên một chút trong xe ngựa là chuyện rất bình thường. Nhưng nằng vẫn đỏ mặt, buồn bực khẽ nói với Vương Hoảng: “Chàng, chàng, vì sao chàng không che giấu một chút, còn, còn nói thẳng ra vậy?”

Ánh mắt trong suốt cao xa của chàng liếc nhìn Trần Dung với vẻ xem thường, giọng nói thản nhiên vang lên: “Làm thi đã làm, cần gì phải che giấu?”

Trần Dung ảo não, tròng mắt đến mức dường như hai mắt sắp bốc lửa.

Ngay khi nằng đang tức giận răng nghiến lợi, bên ngoài truyền đến một tiếng nói vang dội: “A, hộ vệ thật uy vũ, không biết là gia tộc nào?”

Giọng nói này như chuông đồng, đâm thẳng vào màng nhĩ.

Một người có giọng nói sắc mảnh trả lời: “Chắc là mấy nhà Vương, Tạ, Dũ.”

Người có giọng to kia ngẩn ngơ, hỏi: “Vương, Tạ, Dũ, Trần, cũng có từ sĩ huyết chiến thế này sao?”

Một giọng nói lạnh lùng khác truyền đến: “Ếch ngồi đáy giếng!”

Lời này vừa thốt ra, hình như người có giọng to kia hơi giận, hần dất cổ họng mắng: “Phi! Thế gia có nam nhi thực thụ nào chứ? Theo ta thấy, trên đời này, chỉ có một người đáng được tôn kính.” Cũng không chờ người khác hỏi, hần đã lập tức kêu lên: “Người nọ, chính là đạo cô mặc áo trắng làm gương cho đám binh sĩ khi xảy ra đại chiến ở thành Nam Dương kia.”

Người có giọng nói lạnh lùng nghe vậy, hừ mạnh một tiếng, cũng không nói thêm gì nữa.

Lúc này, một người khác thở dài: “Nói về đạo cô kia, thật đáng để ta tôn kính.”

“Không sai, thiên hạ nhồn nháo, ai cũng vì danh lợi. Một phụ nhân còn nhiệt huyết hơn cả nam nhi, thật sự khiến cho người ta hổ thẹn.”

“Nếu nhìn thấy phụ nhân kia, ta nhất định phải thi lễ với nàng.”

“Nghe nói bệ hạ cũng rất yêu thích phụ nhân đó, ngày ấy còn đem tới mười mũ thiếu niên, khua chiêng gõ trống nhét vào trong phủ của nàng.”

“Hoang đường! Nhân vật đó mà lại ban thưởng như vậy, bệ hạ quá hoang đường rồi!”

Trong tiếng nghị luận lộn xộn, sắc mặt Vương Hoảng càng ngày càng xanh mét, Trần Dung cũng trở nên ngầy dại.

Nàng không để ý tới việc bệ hạ có phải tặng cho nàng mũ thiếu niên hay không, chỉ khi trong tiếng thảo luận càng ngày càng náo nhiệt, đột nhiên nàng phát hiện ra, dường như thanh danh của mình càng ngày càng vang? Khi nào thì nàng đã trở thành một nhân vật mà đầu đường cuối ngõ mỗi người đều biết đến?

Xe ngựa tiếp tục chạy về phía trước.

Càng tới gần thành Nam Dương, Trần Dung càng phát hiện, người bàn tán về mình càng nhiều. Mà bàn tán này đều nghiêng về một bên ca ngợi. Sau khi Trần Dung nghe thấy cũng hoài nghi, dù là trí tuệ hay là vũ dũng của bản thân có sức ảnh hưởng còn lớn hơn cả đám người Nhiễm Mẫn, hoàn toàn xứng đáng trở thành nữ anh hùng hàng đầu đương đại hay không?

Trong lúc nàng ghen hờn trên trời, giọng nói thanh nhuận của Vương Hoảng truyền đến: “Thay đổi tuyến đường.”

Một hộ vệ cao giọng đáp: “Vâng.”

Trong tiếng bánh xe lạo xạo, chậm rãi, tiếng ồn ào xa dần.

Trần Dung chỉnh trang lại bản thân, vén rèm xe lên nhìn lại, nàng nhìn cát bụi bốc lên phía sau, cùng với đám người nối liền không dứt, ngơ ngác nói: “Khi nào thì ta đã nổi danh như vậy?”

Nói tới đây, Trần Dung quay đầu nhìn về phía Vương Hoảng, nhẹ giọng hỏi: “Là do chàng sao?”

Vương Hoảng từ từ mở to mắt, chàng nhìn Trần Dung, thản nhiên nói: “Đừng cao hứng quá sớm, chuyện nàng rơi vào tay người Hồ đã có vài người biết, bọn họ sẽ lợi dụng điều đó.”

Quả nhiên là chàng tuyên truyền ra.

Trần Dung mím môi, thản nhiên cười nói: “Biết thì thế nào? Ta vẫn là nữ anh hùng mà.”

Nhìn thấy Vương Hoảng còn đang lẳng lặng nhìn mình, Trần Dung dịch người qua. Nàng vươn tay che môi chàng, khẽ nói: “Đừng nghĩ nhiều, ta đã là đạo cô phong lưu mà mỗi người ở thành Kiến Khang đều biết, ngay cả rơi vào tay người Hồ, cùng lắm thì bị làm nhục mà thôi.”

Thấy Vương Hoảng vẫn đang nhìn mình, Trần Dung tựa vào trong lòng chàng, nói tiếp: “Trở về Kiến Khang, không biết lang quân sẽ như thế nào, A Dung sẽ như thế nào..... Nhưng có giây phút này, cuộc đời này của A Dung không còn gì phải nuối tiếc.”

Khi vào thành Nam Dương đã là ban đêm, một hộ vệ tiến lên gọi vài câu, cửa thành liền mở ra, xe ngựa bắt đầu tiến quân thần tốc.

Khi đi qua cửa thành, Trần Dung nhìn thấy bóng người trên đường, không ít người nhìn về phía này.

Đoàn xe vững vàng chạy về phía trước.

Chỉ chốc lát, xe ngựa chạy vào trong Vương phủ.

Bọn người hầu đã sớm đứng chờ, nhìn thấy Vương Hoảng xuống xe, bọn họ khom người lui về phía sau, nhất tề cúi đầu.

Trần Dung đi theo sau Vương Hoảng, bước vào chủ viện.

Vừa vào sân, nàng liền đi nhanh vài bước, đến sau lưng chàng, nàng thấp giọng nói: “Mới vừa rồi, dáng vẻ của mọi người thật khác thường.”

Vương Hoàng không chút để ý gạt đầu, nói: “Kẻ hãm hại ta ở thành Mạc Dương đã ra tay.”

Chàng quay đầu lại, đối diện với Trần Dung sắc mặt trở nên trắng bệch, mỉm cười, tựa như gió xuân phất qua mặt: “Đừng sợ, đi tắm đi.”

Trần Dung không làm gì, nàng nhìn chàng, mỉm môi hỏi: “Bọn họ, có thể nói rằng chàng cầu kết với người Hồ hay không?”

Nàng nhìn chàng rất nghiêm túc, đúng là bộ dạng phải nhận được đáp án.

Vương Hoàng lẳng lặng nhìn nàng, thắm than một tiếng, vươn tay xoa môi nàng, nói: “Tài vật của thành chủ Mạc Dương không bị tổn hao gì, sao có thể nói ta cầu kết với người Hồ?”

Trần Dung thở dài nhẹ nhõm, cười rạng rỡ nói: “Vậy không có vấn đề lớn gì.”

Cười cười, nàng nhìn thấy vẻ mặt Vương Hoàng vẫn thản nhiên, không khỏi cẩn thận hỏi: “Có phải hay không, không có vấn đề lớn gì nữa chứ?”

Vương Hoàng vỗ nhẹ hai má nàng, ôn nhu cười nói: “Nghĩ nhiều như vậy làm gì, đi tắm đi.” Dứt lời, chàng không để ý tới Trần Dung, xoay người đi vào.

Đêm nay, Vương Hoàng vẫn ôm Trần Dung hoan lạc rồi mới đi vào giấc ngủ.

Trần Dung tỉnh lại trong tiếng chim hót líu lo.

Mở hai mắt, nhìn ánh nắng chiếu qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng, Trần Dung lấy tay che mắt, nói thầm: “Tại sao lại mệt thế này?” Tối hôm qua ngủ không tỉnh là sâu, mà còn được ngủ say đến sáng rõ mới tỉnh dậy, nàng lại chỉ cảm thấy mệt không thôi.

Bên gối trống trơn, Vương Hoàng đã không còn ở đây. Trần Dung rửa mặt xong, chậm rãi bước ra sân.

Vừa mới đến cửa viện, Trần Dung nhìn thấy bốn người hầu quần tam tụ ngũ cùng một chỗ, dường như nghị luận gì đó. Thấy nàng bước ra, bọn họ vội vàng tản đi.

Trần Dung nhũn mảy, tất nhiên nàng biết, lúc này ở lại đều là hạ nhân của Vương thị ở thành Nam Dương, quy củ cũng không nghiêm khắc cho lắm. Nhưng bọn họ tụ tập bàn tán như thế, thật sự không ra thể thống gì.

Liếc nhìn bên ngoài một cái, Trần Dung phát tay, gọi một tỷ nữ đến: “Bọn họ đang nói cái gì vậy?”

Nàng hỏi trực tiếp, tỷ nữ kia lúng ta lúng túng sau một lúc lâu, mới cúi đầu than thở: “Nói, nói chuyện của lang quân.”

“Thất lang?”

“Vâng, là Thất lang.”

Trần Dung quay đầu đi, vội vàng hỏi: “Chuyện gì?”

Tỷ nữ lặng lẽ nhìn nàng một cái, trả lời: “Bên ngoài mọi người đều nói, lang quân, lang quân vì một phụ nhân, không để ý tới tính mạng của tình anh mà gia tộc tí mỉ bồi dưỡng. Bọn họ còn nói, lang quân vì tư dục của bản thân, một mình mạo hiểm, làm giao dịch với Hồ nhi Thạch Mẫn và Mộ Dung Khác, mới trao đổi được……”

Nàng ta lại liếc nhìn Trần Dung, câu nói kế tiếp không thể thốt ra lời.

Trần Dung cắn môi, vội vàng hỏi: “Còn nói cái gì, tiếp tục nói!”

“Vâng, vâng.”

Tỷ nữ bị nàng dồn dập ra lệnh dọa sợ vội vàng đáp: “Bọn họ nói, lúc này vì cứu người, lang quân ước chừng đã lãng phí 700 thiết huyết vệ sĩ, 50 phụ tá văn sĩ tài hoa hơn người. Ngài còn để lộ thông tin về lộ tuyến của thành chủ Mạc Dương và thành chủ Kỳ Dương cho người Hồ biết, may mắn ông trời bảo vệ nước Tấn, mưu kế chưa thực hiện được.”

Dừng một chút, tỷ nữ lấp bắp nói: “Bọn họ còn nói, người là yêu phụ chuyển thế xuống trần gian, lang quân không để ý tới gia trị quốc, tham luyến sắc đẹp mà coi nhẹ đại cục, là kẻ thất bại, là tội nhân thiên cổ.”

Trần Dung nâng gương mặt trắng bệch nhìn ra bên ngoài, một hồi lâu mới thì thào hỏi: “Còn có gì nữa không?”

“Không, không có.”

“Lui ra đi.”

“Vâng, vâng.”

Tỳ nữ kia vừa lui, vừa vụng trộm nhìn Trần Dung, đúng lúc này, nàng ta thấy hai mắt Trần Dung bỗng trở nên sáng ngời, sắc lo âu trên mặt cũng chuyển thành quyền luyện vui mừng. Nàng ta vội vàng quay đầu nhìn lại, trông thấy lang quân mặc áo trắng, trên mặt mang theo ý cười ung dung, tao nhã tự tại chậm rãi đi đến

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 186: Giải thích

Trần Dung chạy bước nhỏ đến trước mặt Vương Hoảng, ngửa đầu nhìn chàng, thấp giọng hỏi: “Như thế nào?”

Khi Vương Hoảng cười yếu ớt, nàng vội vàng hỏi: “Bên ngoài tình hình như thế nào?”

“Vẫn bình thường.”

Trần Dung mỉm môi: “Đừng lừa ta! Ta nghe thấy bên ngoài đều nghị luận, mà đây mới chỉ là thành Nam Dương.”

Nàng nói tới đây, lại ừ ừ nhìn về phía Vương Hoảng.

Vương Hoảng cười, chàng vươn tay vuốt mái tóc nàng, khí độ nhân nhã: “Sống thì thế nào? Chết thì đã sao? Chỉ là việc nhỏ, đừng rối loạn tâm trí.”

Chàng thuận miệng nói ra, nhưng Trần Dung nghe thấy lại giật mình.

Nàng là một người đã từng chết, là người hiểu rõ nhất ‘Sống thì thế nào, mà chết thì ra sao’!

Chỉ thấy nàng cắn môi suy nghĩ một hồi, khi ngẩng đầu lên, gương mặt đã mang theo tươi cười. Không chỉ là nụ cười bình thường, mà đây là sự thoải mái sung sướng khi cảm thấy thả lỏng, buông ra mọi thứ mới có được.

Tươi cười của nàng làm cho Vương Hoảng giật mình. Trong ánh mắt tò mò, khó hiểu của chàng, Trần Dung thi lễ, nhẹ nhàng đáp: “Lời nói của phu chủ rất đúng.”

Thấy Vương Hoảng vẫn đang nhìn mình đánh giá, Trần Dung không khỏi liếc mắt đưa tình, giọng nói nũng nịu như mắng yêu: “Phu chủ là thần tiên nơi thế ngoại, tại sao ánh mắt lại giống như sói, khiến toàn thân người ta bị thiêu đốt vậy?”

Lời này vừa thốt ra, Vương Hoảng buồn cười, chàng đang muốn nói chuyện, tiếng bước chân truyền đến, một tỳ nữ đứng bên ngoài cổng vòm cung kính gọi: “Bẩm Quang Lộc đại phu, có người cầu kiến.”

Giọng vừa vang lên, Vương Hoảng đã vung ống tay áo, tao nhã đi vào, Trần Dung nhìn theo chàng rồi đi, đáp: “Để bọn họ vào đi.”

“Vâng.”

Bước vào là hai hán tử tầm 30 tuổi, đi theo phía sau bọn họ là hai phụ nhân.

Bốn người này đều là trung phó theo Trần Dung tới đây từ Bình thành. Vừa thấy bọn họ, Trần Dung vội vàng ra nghênh đón.

Bốn người không đợi nàng tới gần, vội vàng quỳ trên mặt đất làm đại lễ, mừng rỡ đến mức ứa nước mắt: “Bái kiến nữ lang.”

“Đứng lên đi.”

“Vâng.”

“Mau, mau ngồi xuống.”

“Vâng.”

Bốn người cảm thấy thả lỏng ở trước mặt Trần Dung, sau khi nhận mệnh ngồi xuống, người lớn tuổi nhất lấy ra một quyển sách lụa ở trong lòng, cung kính nói: “Nữ lang, đây hơn 600 mẫu ruộng tốt. Chúng hạ nhân đã trồng trọt, cây cối sinh trưởng rất tốt, hiếm khi nữ lang đến thành Nam Dương, có muốn đi xem một lát không?”

Trần Dung tiếp nhận sách lụa, cẩn thận lật xem.

Nàng xem rất nghiêm túc. Hai kiếp làm người, nàng hiểu rất rõ, cho dù bốn người trước mắt trung thành nhất, dù được tín nhiệm nhất thì nàng cũng nên phòng bị, không thể thiếu quy củ. Trên đời này cho tới bây giờ đều như thế, chỉ cần ra giả thích hợp, bất luận kẻ nào cũng có thể trở thành kẻ phản bội.

Kiếp trước nàng đã từng làm chủ mẫu, tuy rằng thông tin viết trên sách lựa thô lậu, nhưng Trần Dung xem qua đã hiểu ngay.

Chỉ một lát, nàng gật đầu nói: “Rất khá.”

Nhận được câu này, bốn người đồng thời vui vẻ ra mặt.

Trần Dung cười, đưa sách lựa ra, nói: “Các người.” Mới thốt ra hai chữ, một bàn tay vươn tới, cầm lấy sách lựa.

Ngón tay thon dài trắng trẻo, khớp xương mượt mà, không phải Vương Hoàng thì là ai?

Trần Dung nhìn thấy Vương Hoàng cầm sách lựa, không khỏi có chút kinh ngạc.

Vương Hoàng cúi đầu, tùy ý để tóc rũ trước trán, áo trắng như tuyết, nhanh nhẹn giống như thần tiên, bộ dạng lật xem sổ sách giống như đang đọc thơ.

Chàng tiện tay lật vài cái rồi đưa cho bốn người kia.

Bốn người tiếp nhận, vội vàng nói cảm tạ. Bọn họ muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy Vương Hoàng đứng ở bên cạnh, vì thế không dám mở miệng nữa. Lập tức, bốn người đều xin cáo lui.

Nhìn theo bốn người lui ra, Vương Hoàng nhẹ nhàng nói: “Khi mua sổ điền sản này là lúc khanh khanh mới vào thành Nam Dương.” Chàng chuyển mắt nhìn về phía Trần Dung, tựa tiểu phi tiểu: “Lúc đó, khanh khanh và Nhiễm Mẫn có lẽ chỉ có duyên gặp gỡ nhau được một hai lần. Chỉ có thể đã ghi sổ điền sản này dưới danh nghĩa của y.”

Nghe đến đó, tim Trần Dung đập nhanh, tươi cười trên mặt không tự chủ đổi thành nịnh nọt lấy lòng.

Nhìn thấy Trần Dung cười vô cùng nhu thuận, khoe miệng Vương Hoàng cong lên, chậm chậm nói: “Khanh khanh có muốn giải thích một câu với vì phụ hay không?”

Trần Dung còn đang cười quỵên rũ, lời của chàng vừa dứt, nàng liền trả lời: “Ta cũng không có cách nào khác. Ăn nhờ ở đậu, lại là nữ nhi chưa gả, ngay cả có tài sản cũng không thể sở hữu cho riêng mình.” Nàng nói tới đây, giọng nhỏ dần: “Ta nghĩ rằng Nhiễm tướng quân là người cường hãn có thể lực, ghi dưới danh nghĩa của y, nhất định sẽ không bị tiểu nhân chiếm đoạt.”

“Thật không?”

“Đúng vậy.” Trần Dung vội vàng gật đầu.

Vương Hoàng chậm rãi cười.

Khi Trần Dung cảm thấy chột dạ, nhìn thấy tươi cười này của chàng, không biết vì sao, lại cảm thấy hoảng hốt.

“Vậy vì sao không ghi dưới danh nghĩa của ta?”

Vương Hoàng chậm rãi hỏi: “Ta nghĩ rằng Vương Thất lang ta xuất thân bất phàm, cũng là người cường hãn có thể lực, ghi dưới danh nghĩa của ta, tiểu nhân cũng sẽ không dám chiếm đoạt mà.”

Trần Dung vội vàng ngây ngô cười hai tiếng, nhìn thấy chàng lẳng lặng nhìn mình chăm chú, sắc mặt hơi lạnh, nàng lúng ta lúng túng nói: “Chuyện đó, chuyện đó.”

Nàng lắp bắp một lúc, lại không thể thốt ra một câu giải thích.

Vương Hoàng lẳng lặng nhìn nàng chăm chú.

Sau một lúc lâu, đến khi rốt cuộc Trần Dung không thể thốt nên lời nữa chữ, đầu càng cúi càng thấp, chàng mới cất giọng cực ôn nhu cực nhẹ nhàng: “Cho đến giờ phút này ta mới tin rằng, A Dng, thực sự có tâm tư muốn gả cho y.”

Giọng nói của chàng rất nhẹ, nhẹ đến mức dường như sợ sẽ khiến người khác bị hù dọa, sợ rằng sẽ phá vỡ sự cân bằng giữa chàng và nàng lúc này.

Bởi vậy, rõ ràng ngữ khí của chàng bình tĩnh, nhưng Trần Dung cảm giác được, chàng thương tâm.

Nàng cúi đầu, môi mấp máy vài cái, vẫn không thể thốt ra câu giải thích.

Đúng lúc này, Vương Hoàng cất bước rời đi.

Trần Dung quỳnh lên, vội vàng kéo ống tay áo của chàng, bất an hỏi: “Chàng, chàng định đi đâu vậy?”

Vương Hoàng chậm rãi quay đầu.

Chàng lẳng lặng nhìn nàng, một hồi lâu, chàng rút ống tay áo về, nói: “Chuẩn bị xuất phát.”

“Đi đâu?”

“Tất nhiên là Kiến Khang!”

Kiến Khang, nhưng cứ thế xuất phát đến Kiến Khang? Cũng không ở lại thành Nam Dương một lúc sao? Trần Dung ngần ngợ, nàng nhìn về phía Vương Hoàng, thật sự không thể nhận ra ý tưởng của chàng, đành phải thu hồi suy nghĩ miên man, nhoen miệng cười, nhu thuận đáp: “Được.”

Khi Trần Dung chuẩn bị thỏa đáng, xe ngựa đã chờ xuất phát.

Đoàn xe chậm rãi chạy ra khỏi Vương phủ.

Tuy quy mô di chuyển về phía nam năm trước quá lớn nhưng đại sĩ tộc trong thành Nam Dương cũng đã rời đi rất nhiều. Hiện tại Trần Dung đi trong thành Nam Dương, theo trực giác cảm thấy trên đường phố vắng vẻ lạnh lùng hơn trong trí nhớ nhiều.

Nhìn đám người lưa thưa, Trần Dung vén rèm xe, nghiêm túc lắng nghe tiếng nói nhỏ truyền đến bốn phía.

Nhưng mà, đoàn xe chạy đến chỗ nào, người đi đường như chim tước vội tản ra, đâu có thể nghe ngóng được gì.

Ngay khi Trần Dung hết nhìn đông tới nhìn tây, một đội nhân mã xuất hiện ở trước mắt. Một văn sĩ bước ra, chính là Trương Hạng mà Trần Dung quen thuộc.

Trương Hạng bước đến trước xe ngựa, hần hướng tới xe ngựa của Vương Hoàng vái chào thật sâu, cất cao giọng nói: “Phụng mệnh Nam Dương vương, tiến đến đưa lang quân một đoạn đường.”

Trong xe ngựa, Vương Hoàng ngả người ra sau tháp, phong tư tao nhã: “Tiến đến tiễn đưa, không có rượu cũng chẳng có nhạc sao?”

Trương Hạng ngần ra, hần mở to mắt cứng lưỡi đối diện với hai mắt trong suốt cao xa của Vương Hoàng, nhất thời cũng không biết trả lời ra sao.

Vương Hoàng cười, phát phát tay: “Mời quân trở về.”

Lời vừa dứt, xe ngựa chạy qua.

Trương Hạng phục hồi tinh thần lại, hần nhắc chân, muốn đuổi theo sau nói gì đó, nhưng bị phong thái của Vương Hoàng hù dọa, trong khoảng thời gian ngắn, theo trực giác cảm thấy nói gì thì nói, làm gì thì gì, đều có vẻ rất tục, không thú vị. Ngẫm nghĩ, hần vẫn dẫn mọi người đứng ở nơi đó, nhìn theo đoàn xe chậm rãi chạy ra cửa thành.

Xe ngựa của Vương Hoàng đi qua, là đến xe ngựa của Trần Dung.

Trương Hạng lui sang một bên cũng giống như những người khác, ánh mắt không tự chủ được truy đuổi Trần Dung thanh diễm quyến rũ. Nhìn ngắm Trần Dung vẫn cao búi tóc, mặc thường phục đẹp dễ quý giá, cao xa không thể với tới, Trương Hạng lại lui về phía sau một bước, cúi đầu không dám nhìn thẳng nàng.

Xe ngựa chậm rãi chạy ra khỏi thành Nam Dương.

Vừa ra khỏi cửa thành, Trần Dung liền quay đầu nhìn lại. Trong thành trì này chôn giấu rất nhiều ký ức, không biết lần này rời đi, khi nào thì gặp lại?

Khi nàng xuất thần, xe ngựa phía trước ngừng lại, một hộ vệ gọi: “Lang quân bảo người đi qua.”

Chàng chủ động gọi nàng?

Tâm tình của Trần Dung rất tốt, vội vàng lên tiếng, nhắc chân chạy về phía xe ngựa của Vương Hoàng.

Trong xe ngựa, Vương Hoàng đang cầm thẻ tre trong tay nghe thấy tiếng bước chân của Trần Dung, chàng không ngần đầu lên hỏi: “Bước chân nhảy nhót, vì sao sung sướng đến vậy?”

Trần Dung bước lên xe ngựa, cười rạng rỡ: “Nơi này có rượu có sách có nhạc có mỹ nhân, đương nhiên là vui sướng rồi.”

Câu trả lời này thật đúng là nằm ngoài dự kiến của Vương Hoàng, chàng chậm rãi buông thẻ tre, nhìn về phía Trần Dung.

Chàng vừa ngẩng đầu, Trần Dung mới bước lên xe ngựa cười vui một tiếng, xông đến. Nàng đổ ập vào trong lòng chàng, sau khi khiến chàng ngã ngửa ra toa xe, nàng treo trên người chàng, đặt môi xuống hôn mấy cái, Trần Dung cười quyến rũ nói: “Không phải lang quân đã nói nên hành lạc đúng lúc sao? Lúc này mỹ nhân ở đây, chàng còn do dự làm chi?”

Vương Hoàng để mặc nàng tùy ý, đến khi nàng hôn hơn mười cái, có chút mệt mỏi, chàng mới chậm rãi lấy ra khăn tay, tao nhã lau nước miếng trên mặt.

Ngẩng đầu, chàng lẳng lẳng nhìn Trần Dung trên người, cười nhợt nhạt, nói: “Sợ sao?”

Lời này vừa thốt ra, tươi cười trên mặt Trần Dung trở nên cứng đờ.

Nàng đem mặt mình chôn ở trong lòng chàng, nhắm hai mắt, khẽ đáp: “Uh.” Dừng một chút, nàng khẽ nói: “Chàng đừng không để ý tới ta.”

Thật lâu Trần Dung không nghe thấy Vương Hoảng nói gì, không khỏi ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Vương Hoảng nâng đầu, lẳng lẳng nhìn đỉnh xe, bộ dạng xuất thần.

Tuy là xuất thần, tay chàng ôm eo nhỏ của nàng lại ảm áp hữu lực.

Trong lòng Trần Dung trở nên yên tĩnh, dựa vào trong lòng chàng, nhìn ngoài phong cảnh thay đổi bên ngoài xe ngựa, nhẹ nhàng mà ngâm nga linh tinh.

Tiếng ca của nàng ni non, không có ý nghĩa, nhưng giọng ca ngọt ngào mà tươi đẹp, tràn ngập sung sướng cùng hạnh phúc.

Bất tri bất giác, Vương Hoảng cúi đầu nhìn nàng, nghe xong một hồi, chàng nhẹ nhàng hỏi: “A Dung rất sung sướng?”

“Uhm.” Trần Dung gật đầu lung tung, tiếp tục ngâm nga.

“Vì sao sung sướng?”

Tiếng ca của Trần Dung dừng một chút, một hồi lâu, nàng trả lời: “Giờ khắc này lang quân mà ta thích không xa xôi tí tấp ở chân trời, không làm bạn bên gối người khác, chỉ ở bên cạnh ta, cho nên ta sung sướng.”

Vương Hoảng vuốt mái tóc đen như mực của nàng, đặt môi hôn. Chàng nhắm mắt lại, thật lâu, bên môi tràn ra một tiếng thở dài.

Tiếng thở dài này khác với ngày xưa, dường như lạnh lùng hơn, cũng dường như kiên định hơn.

Trong sự im lặng, bên ngoài truyền đến giọng bẩm báo đề thấp của một hộ vệ: “Lang quân, đã phái người ra rồi.”

Vương Hoảng không chút để ý đáp lại một câu.

Hộ vệ kia giục ngựa rời đi, ước chừng sau nửa canh giờ, lại có giọng nói vang lên: “Người nọ đã ra chiêu.” Dừng một chút, hộ vệ kia hỏi: “Xử trí như thế nào?”

“Giết đi.”

“Vâng.”

Lại qua một canh giờ, một phụ tá tiến lên bẩm báo.

Chỉ trong ba ngày ngắn ngủi, người tiến lên bẩm báo tiến lui liên tiếp, Trần Dung muốn lắng nghe ra một chút để tìm hiểu, nhưng dù thế nào nàng cũng không hiểu ra sao.

Một ngày này, gió lạnh phơ phất, sau khi một hộ vệ lui ra, Vương Hoảng quay đầu, nhìn thấy Trần Dung hơi đắm chiêu, gọi: “A Dung.”

Trần Dung ngẩng đầu nhìn chàng.

Hai mắt chàng đặc biệt trong suốt, dừng trên mặt nàng, chàng hỏi: “Chuyện thành chủ Mạc Dương sắp đến nhậm chức, từ đâu mà A Dung biết được?”

Rốt cuộc chàng đã hỏi vấn đề kỳ dị này.

Trần Dung cúi mắt, không nói lời nào, Vương Hoảng thần nhiên cười, chàng vươn tay vén rèm, ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài cửa xe, nói: “Tán bót gia tài, đúng lúc biết phía trước có khô hạn, ngay cả khi chuẩn bị qua sông, cũng trầm ổn có độ, giống như đã định liệu trước…… Khi đó A Dung thông minh tuyệt đỉnh, đa mưu túc trí. Ta từng nghĩ rằng, A Dung chính là sĩ tử tài trí tuyệt đỉnh vô cùng cao minh.”

Chàng quay đầu nhìn về phía Trần Dung, ánh mắt sáng ngời, khóe miệng khẽ nhếch: “Khanh khanh, tiền căn hậu quả, không muốn nói với ta một câu sao?”

Nói tới đây, chàng chuyển chủ nhìn Trần Dung, chờ nàng trả lời.

Trần Dung vẫn cúi đầu, trong lòng cảm thấy chua xót. Nàng khẽ mím môi. Nếu là lúc xưa, nàng sẽ không chút nào để ý đáp rằng nàng không muốn nói ra.

Nhưng hiện tại, hai người tình nóng như lửa, là lúc lòng nàng biết lòng ta, nàng thật sự không nói nên lời.

Xe ngựa còn đang vững vàng chạy về phía tới, trong tiếng lạo xạo, bánh xe lại làm cát bụi bốc lên, phủ lên cỏ xanh ven đường, khiến cỏ cây vốn xanh biếc nhiễm một vẻ tang thương.

Im lặng một hồi lâu, rốt cục Trần Dung mở miệng. Môi của nàng giật giật, thì thào nói: “Ta từng đã có một giấc mộng.”

Tự cười, nàng vò góc váy, thấp giọng nói: “Đó là giấc mộng ở thôn trang kia.”

“Giấc mộng ở thôn trang?”

Vương Hoảng có chút kinh ngạc, lại có chút buồn cười. Chàng hỏi: “Nàng mơ thấy cái gì?”

Trần Dung cắn môi, nói: “Ta mơ thấy mình cũng đi về phía nam, sau khi trở lại thành Nam Dương thì lập gia đình, bị trượng phu vứt bỏ rồi phóng hỏa tự tử.”

Nàng ngẩng đầu nhìn chàng, nói một cách nghiêm túc: “Giấc mộng kia rất chân thật, vô cùng chân thật, tựa như ta đã từng sống một kiếp vậy, khi tỉnh lại, ta mới phát hiện đó chỉ là một giấc mộng.”

Nàng nói tới đây, Vương Hoảng đang trầm ngâm gật đầu, nói: “Không sai, đây là một giải thích rất khá.”

Lời này, dường như không tin.

Chàng không tin, Trần Dung liền ngậm miệng. Trên thực tế, nếu người khác nói thế với nàng, nàng cũng sẽ không tin tưởng.

Trong xe ngựa, một lần nữa khôi phục sự yên tĩnh.

Một hồi lâu, Trần Dung lặng lẽ nâng mắt nhìn Vương Hoảng, đúng lúc này, Vương Hoảng đột nhiên nói: “Lần này việc của hai thành chủ Mạc Dương và Kỳ Dương, triều đình phong tỏa nghiêm mật, mọi sự tình từ đầu đến cuối, chỉ có mười người biết.”

Chàng quay đầu lại, ánh mắt sáng ngời nhìn Trần Dung, nói: “A Dung chính là người thứ 11.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Tính toán

Trần Dung chỉ có thể cúi đầu không nói.

Lúc này, Vương Hoảng dịch người qua, ngón tay thon dài của chàng nhẹ nhàng đặt trên môi Trần Dung, nhìn nàng chăm chú, nói với giọng ôn nhu: “Nếu A Dung không muốn nói rõ thì cứ im lặng, không cần phải lấy cớ làm gì.”

Môi Trần Dung mấp máy, nàng muốn nói mình không lấy cớ, muốn nói nàng thật sự đã có một giấc mộng như thế, nhưng lời đến bên miệng vẫn nuốt xuống bụng.

Vương Hoảng thu hồi ánh mắt chăm chú trên người nàng, chàng ngửa đầu, mắt nhìn mây bay bên ngoài, cất giọng ngâm xướng: “Sinh như trang chu thường mộng điệp, âm mã hà sơn (Giấc mộng Trang Chu, lúc tỉnh lại không rõ mình là Trang Chu mơ thấy biến thành bướm hay là bướm mơ thấy trở thành Trang Chu).” Chàng đọc đến đây, đột nhiên nghẹn lời, mắt nhìn mây bay dần dần trở nên ứ đọng.

Trần Dung nhìn thoáng qua, liền thu hồi ánh mắt.

Xe ngựa chạy đi trong sự trầm mặc.

Dọc theo đường đi, Vương Hoảng ra lệnh với từng người một, mỗi khi qua vài ngày sẽ có hộ vệ phong trần một môi của chàng tiến đến.

Cứ như thế, đội ngũ tăng lại giảm, giảm lại tăng, thời gian trôi qua từng ngày.

Đào mất, đã qua hơn một tháng.

Mấy ngày nay, Trần Dung vẫn có chút hoảng hốt, một mình ngồi ở trong xe ngựa thường làm bầm lều bầu, cũng không biết đang nói cái gì.

Một ngày này, Vương Hoảng từ xa nhìn thấy Trần Dung đứng dưới một gốc cây chường, xiêm y màu đỏ bay theo gió, càng làm nổi bật chiếc eo thon nhỏ.

Nhiu mảy, chàng đi về phía nàng.

Đi tới, nhìn thấy Trần Dung cúi đầu, mũi chân di đi vài cái trên đất, chàng khoanh tay tới gần, ôn nhu hỏi: “Nghĩ gì vậy?”

Giọng nói của Vương Hoảng hiển nhiên khiến Trần Dung bùng tỉnh. Nàng vội vàng quay đầu. Nhìn thấy là chàng, nàng miễn cưỡng cười.

Nụ cười này có chút hoảng hốt.

Vương Hoảng lặng lẽ nhìn nàng, từ từ hỏi: “Khanh khanh, nghĩ gì vậy?”

Giọng nói ôn nhu mà kiên định.

Môi Trần Dung mấp máy, nàng nghiêng đầu đi, tùy ý để gió mạnh thổi rối tóc: “Ta...” Ngừng một lát rồi nàng thì thào nói: “Ta..... Không nghĩ gì cả.”

“Không nghĩ gì ư?” Vương Hoảng nhưn mày, nhìn nàng hồ nghi đánh giá từ trên xuống dưới.

Đúng lúc này, một loạt tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến.

Chỉ thấy trên quan đạo phía trước, trong lớp cát bụi, bóng dáng mấy kỵ sĩ như ẩn như hiện.

Khi Vương Hoảng lặng lẽ nhìn lại, một phụ tá bước đến, tới sau lưng Vương Hoảng, giống như chàng nhìn đám kỵ sĩ vội vàng chạy tới, thấp giọng nói: “Hắn là tin tức của thành Kiến Khang.”

Vương Hoảng không nói gì.

Trong nháy mắt, mười mấy kỵ sĩ đã cuốn theo cát vàng vọt tới trước mặt Vương Hoảng. Từ xa trông thấy, bọn họ liền xoay người xuống ngựa, quỳ rạp xuống đất, kêu lớn: “Lang quân.”

Trước hết một người thở hổn hển, rồi vội kêu lên: “Lang quân, ngày giáp ngọ, lang quân Vương Cổ sẽ cưới nữ lang Tạ thị, lang quân Vương Nhan cưới Cửu công chúa.”

Dừng một chút, người nọ ngẩng đầu nhìn Vương Hoảng, bụi đất phủ đầy trên gương mặt đầy vẻ âu lo: “Nay, trong thành Kiến Khang đầy lời đồn đãi..... Tạ Thượng Thư nói, Vương gia Thất lang phong lưu đa tình, trong lòng chỉ có đạo cô kia, nữ nhi nhà hắn không dám xứng đôi.” Cấn chặt rằng, người nọ vừa đánh giá sắc mặt Vương Hoảng, vừa nói thật cẩn thận: “Trong tộc mọi người đã trải qua thương nghị, đáp ứng yêu cầu của Tạ Thượng Thư, để Vương Cổ cưới nữ lang nhà hắn. Vương Nhan cưới công chúa.”

Cho dù là nữ nhi Tạ gia hay là Cửu công chúa đều vẫn si mê Vương Hoảng, đặc biệt là đích nữ của Tạ Thượng Thư kia, nhưng gia tộc điều động nội bộ làm thế thất của Vương Hoảng, trước khi chàng đến thành Nam Dương, hôn sự này đang được thảo luận.

Trong thiên hạ, nhục nhã lớn nhất của một người nam nhân chính là mối hận bị đoạt thê. Tuy rằng nữ lang Tạ thị kia cũng không phải là thê tử của Vương Hoảng, nhưng rõ ràng gia tộc đã thương lượng xong xuôi, chỉ chớp mắt đã gán nàng cho người khác, đó là trắng trợn vờ lên mặt người khác.

Bởi vậy, lời của kỵ sĩ kia vừa dứt, mọi người đồng thời cúi đầu xuống, vẫn không nhúc nhích.

Vương Hoảng vẫn bình thản.

Miệng chàng bất giác mỉm cười, ôn nhu lắng nghe. Chờ kỵ sĩ kia nói cho hết lời, chàng nhẹ nhàng hỏi: “Còn có chuyện gì nữa không?”

Một kỵ sĩ khác tiến đến, hẩn quỳ một gối xuống, trầm giọng bẩm: “Tộc trưởng hạ lệnh, ngài nói lang quân tuổi còn nhỏ còn cần tôi luyện thêm, hắc y sói vệ dưới danh nghĩa của lang quân tạm thời bị thu hồi về trong tộc. Còn nữa, gia nghiệp trước đó do người quản lý sẽ phân cho người của lang quân Vương Cổ quản lý. Còn nói thêm, mười vạn mẫu ruộng tốt, một ngàn cửa hàng dưới danh nghĩa của lang quân, 9 phần trong đó do gia tộc ban tặng bao năm qua cũng bị thu hồi.”

Càng nói đến đoạn sau, giọng nói của kỵ sĩ thấp xuống. Chỉ nói mấy câu ngắn ngủi, hắn đã ướt đầm mồ hôi.

Trần Dung ở bên cạnh Vương Hoảng.

Từ khi kỵ sĩ thứ nhất bẩm báo, sắc mặt nàng đã không tốt, hiện tại nghe đến đó, mặt nàng đã trắng bệch như tuyết. Nghiêng đầu, nàng kinh ngạc nhìn Vương Hoảng.

Giống như Trần Dung, phụ tá, hộ vệ bên người Vương Hoảng, mỗi người đều biến sắc, bọn họ nhìn về phía Vương Hoảng.

Nhưng lang quân bọn họ, giờ này khắc này vẫn chấp hai tay sau lưng, ôn nhu mà cười. Bộ dạng mỉm cười tao nhã, tuấn kiệt siêu thoát không nói nên lời, ngay cả đôi mắt kia cũng là yên tĩnh cao xa, không thấy gợn sóng, giống như hai kỵ sĩ trước mặt bẩm báo chỉ là một việc nhỏ như thiếu một chiếc xe ngựa.

Phụ tá bên cạnh chàng tiến lên một bước, chấp tay trước chàng, xanh cả mặt nói: “Lang quân, phải làm sao bây giờ?”

Hắn vội vàng nhìn Vương Hoảng, kêu lên: “Hành động này của tộc trưởng, rõ ràng đã coi lang quân là một đệ tử bình thường rồi, vậy, phải làm sao bây giờ?”

giờ?”

Trong ánh mắt khẩn trương bất an của mọi người, khóe miệng Vương Hoàng nhẹ nhàng cong lên, khẽ mỉm cười.

Chàng quay đầu nhìn về phía Trần Dung.

Đối diện với gương mặt trắng bệch, đôi mắt đen lầy của Trần Dung, chàng vươn tay, chậm rãi cầm tay nàng.

Cứ thế nắm tay nàng, Vương Hoàng xoay người đi về phía xe ngựa.

Khi chàng đã đi ra vài bước, mọi người mới phản ứng lại: Vậy mà lang quân không hề nói gì cả.

Phụ tá vội vàng tiến lên, đi đến phía sau chàng bất an hỏi: “Lang quân, lang quân, lang quân.”

Tiếng gọi của hắn gấp gáp, khi thấy Vương Hoàng chậm rãi ngoái đầu nhìn lại, ánh mắt hàm chứa ý cười, hắn cứng đờ, một hồi lâu mới kêu lên: “Vì sao lang quân không ảo nào?”

“Ảo nào?” Giọng nói của Vương Hoàng nhẹ như gió thoảng, thản nhiên cười nói: “Vì sao lang quân ta phải ảo nào?”

Lời này vừa thốt ra, mọi người đều giật mình.

Lúc này, một kỵ sĩ tiến đến, hướng tới Vương Hoàng chắp hai tay vào nhau, trầm giọng nói: “Lang quân, người tộc nhân phái tới đang trên đường đến đây. Bọn họ...” Hắn cắn chặt răng, lớn tiếng nói: “Bọn họ tiến đến để thu hồi hắc y sói vệ”

Lời vừa dứt, hơn ngàn hộ vệ đi theo đồng thời quỳ một gối xuống, kêu lên: “Thuộc hạ phải làm như thế nào, thỉnh lang quân cho biết.”

Những hộ vệ này đi theo chàng vào sinh ra tử, giúp đỡ chàng đánh bại Mộ Dung Khắc là một bộ phận của hắc y sói vệ tinh nhuệ nhất trong gia tộc Vương thị.

Giờ phút này, nhóm hộ vệ trung thành và tận tâm với chàng, cùng chàng cùng sinh cùng tử, nhất tề quỳ gối ở nơi đó nhìn chàng.

Trong sự im lặng, Vương Hoàng chậm rãi quay đầu.

Ánh mắt chàng ôn nhu yên tĩnh, thông thả đảo qua mọi người.

Gió thổi tung trường bào, mái tóc dài rủ sau lưng của chàng, thiếu niên thân dài ngọc lập, lúc này, đứng thẳng giống như thần tiên.

Chàng nhìn bọn họ, giọng cất cao, thanh nhuận mà ôn nhu nói: “Cần gì kinh hoàng?”

Chỉ có bốn chữ, đã có sức đem tới sự yên tĩnh. Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng nói nhỏ của chúng kỵ sĩ, tiếng ồn ào đồng thời im bật.

Khóe miệng của Vương Hoàng cong lên: “Chư vị khổ luyện nhiều năm, mỗi người đều có bản lĩnh nổi tiếng..... Mà chẳng lẽ Vương Hoàng ta cùng chư vị ngày đêm vất vả, khổ luyện như thế, là vì ở trong thành Kiến Khang chơi gà giỡn chó, điếu võ giường oai ở trong chúng quý tộc sao?”

Xưa nay chàng không nói nhiều, hơn nữa nói chuyện cực ôn nhã. Một câu không khách khí vừa thốt ra, chúng hộ vệ nhất tề lộ ra sắc mặt nén giận.

Ông tay áo của Vương Hoàng phất về hướng bắc một cái, giọng nói thanh nhuận thản nhiên mang theo lạnh lùng: “Ngày khác khi có thể phóng ngựa rong ruổi, sẽ cùng chư quân ước hẹn.”

Lời vừa dứt, chúng hộ vệ đồng thời thẳng lưng, dất cổ họng rống lớn: “Không dám quên lời thề.”

Tiếng rống giận dữ của hơn một ngàn người phá tan tận trời, truyền ra xa.

Đối mặt với nhóm hộ vệ nhiệt huyết sôi trào, Vương Hoàng cười cười, chàng nhìn về phía một hộ vệ quỳ gối trước mặt, cất giọng nói: “Phương Văn, quản thúc các huynh đệ cho tốt.”

Đây cũng là lời dặn dò.

Hộ vệ Phương Văn kia lớn tiếng đáp: “Vâng.”

Lời thốt ra, khi ngẩng đầu nhìn, Vương Hoàng đã nắm tay Trần Dung đi xa.

Phương Văn nhìn bóng dáng của Vương Hoàng, cắn chặt răng, nhin không được kêu lên: “Lang quân không phản kháng sao? Với mưu trí của lang quân, trong thiên hạ có ai có thể là địch thủ? Vì sao lang quân không tranh đoạt địa vị, vì sao không mang theo ta rong ruổi khắp thiên hạ, để lại tiếng thơm muôn đời?”

Tiếng rống của hắn rất vang, câu nói đó được sơn dã hồi âm, truyền xa không thôi.

Trong ánh mắt chăm chú của hơn ngàn người, Vương Hoảng không quay đầu, chàng vẫn không hề quay đầu lại.

Chàng cứ thế nắm tay Trần Dung bước lên xe ngựa.

Qua một hồi lâu, xe ngựa mới bắt đầu khởi động.

Có lẽ là bởi vì thất vọng, có lẽ là bởi vì cô đơn, nhóm hộ vệ đứng cách rất xa.

Đang đi, Vương Hoảng khẽ nói: “Đến đây một chút.”

Một người tới gần, giọng nói khàn khàn ám trầm lặng lẽ vang lên: “Lang quân.”

Vương Hoảng nhẹ giọng nói: “Điều tra một chút, trong hắc y sói vệ, Phương Văn thân cận với người nào nhất, ta muốn biết danh sách những người qua lại với hắn.”

“Vâng.”

Vương Hoảng suy nghĩ một hồi, lại dặn dò: “Bí mật truyền lệnh, chú ý mọi hành động của Vương Cổ. Nhớ kỹ, ta muốn biết mỗi một việc hắn làm năm trước khi ta ở thành Mạc Dương.”

“Vâng.”

“Khi nào thì người tới thu hồi hắc y sói vệ? Vương Cổ có đến hay không?”

“Ước chừng buổi trưa ngày mai có thể gặp lang quân. Lang quân Vương Cổ không ở đó.”

Vương Hoảng trầm ngâm một hồi, nhẹ giọng nói: “Đã biết. Trong tộc lần này có hội nghị bàn luận đại sự, các người có lưu ý ghi chép lại không?”

“Có.”

Người nọ lên tiếng, nói: “Có lẽ đến buổi trưa ngày mai sẽ đưa đến tay lang quân.”

Vương Hoảng gật đầu, nói: “Đã biết, lui ra đi.”

“Vâng.”

Người nọ vừa lui ra, Vương Hoảng liền quay đầu nhìn về phía Trần Dung.

Chàng đối mặt là Trần Dung mang vẻ mặt yên tĩnh, nghiêng đầu tựa vào vai chàng.

Vươn tay vuốt mái tóc của nàng, Vương Hoảng khẽ hỏi: “Nghĩ gì vậy?”

Một hồi lâu, giọng nói của Trần Dung mới vang lên: “Ta nghĩ rằng, A Dung làm cho lang quân gánh chịu nhiều phiền não như thế, ngay cả không có cuộc sống về sau, cũng là đáng giá.”

Lời của nàng vừa dứt, Vương Hoảng bật cười, nói: “Vừa mới vui vẻ với A Dung, A Dung muốn ta đâm cho nàng một kiếm, nói rằng như thế mới đáng giá. Rồi lần đó ta bị bệnh, gần bó cùng nàng bên hồ, nàng cũng nói, có một ngày kia cũng đáng giá rồi. Phụ nhân này, đúng là quá tham lam.”

Chàng cũng không chờ Trần Dung phản bác, ngắt đầu ra lệnh: “Đi nhanh một chút.”

“Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 188: Một câu

Thấy Vương Hoảng quay đầu đi, Trần Dung cắn môi, một hồi lâu, nàng thấp giọng nói: “Ta, ta vĩnh viễn cũng không muốn bởi vì mình mà khiến Thất lang mệt mỏi.”

Nàng nhìn Vương Hoảng, nói với giọng ôn nhu mà thẳng thắn thành khẩn: “A Dung chỉ là một phụ nhân bình thường, khó mà nhận hết nỗi mệt mỏi đối đãi của lang quân.”

Giọng nói của nàng trầm thấp, rõ ràng.

Ánh mắt nàng nhìn Vương Hoảng chẳng những trong suốt, hơn nữa rất kiên định.

Nàng đang nói cho chàng biết ý nghĩ của chính mình, hoặc là nói, là quyết định.

Vương Hoảng quay đầu nhìn về phía nàng.

Chậm rãi, chàng cong môi, nói: “Nàng không muốn khiến ta mệt mỏi?”

“Vâng.”

Chàng lại cười, hỏi: “Nàng cảm thấy, ta không nên dành hết tâm tư cho nàng?”

Trần Dung lại gật đầu.

Nàng ôn nhu nhìn chàng, vươn tay, say đắm vuốt ve gương mặt tuấn dật thanh hoa, nhẹ giọng nói: “Trên thế gian này, điều hay thay đổi nhất chính là lòng người. Ngay cả khi tự cho là tình yêu say đắm vĩnh hằng không thay đổi, tuy thân hóa thành cát bụi sẽ không chuyển biến, nhưng theo thời gian cũng sẽ phai nhạt. Thất lang, A Dung thật sự không muốn chàng hối hận.”

Nàng nói xong, hốc mắt ửng hồng, trong ánh mắt cũng biểu lộ một loại đau đớn vì phải dứt bỏ.

Đúng lúc này, Vương Hoảng bật cười.

Chàng thần nhiên liếc nhìn nàng một cái, nhẹ nhàng nói: “Nàng nghĩ nhiều quá rồi.”

Chàng thu hồi ánh mắt, lười biếng ngả về phía sau, nhắm hai mắt lại: “Vương Hoảng ta làm việc, nên làm gì, không nên làm gì, hết thảy đều có chủ trương, sẽ không vì bất kỳ kẻ nào mà nhân nhượng. Trần thị A Dung, nàng suy nghĩ nhiều quá rồi.” Chàng nói một cách cường điệu.

Giọng nói này lãnh đạm đến mức nào?

Trần Dung kinh ngạc nhìn chàng, một hồi lâu, nàng khẽ đáp: “Ta.” Dừng một chút, rồi nói tiếp: “Ta đã biết.”

Thời gian một ngày đảo mắt đã trôi qua.

Lúc thái dương treo cao giữa đỉnh đầu, một đội ngũ mấy trăm người xuất hiện ở cuối đường. Nhìn lá cờ có chữ “Vương” tung bay, khoe miệng Vương Hoảng cong lên, khẽ cười nói: “Đến rồi.”

Vài hộ vệ cùng phụ tá đồng thời tới gần Vương Hoảng, bọn họ nhìn thoáng qua đội ngũ kia, lại nhìn về phía Vương Hoảng, sắc mặt không khỏi trở nên khảm trương.

Những người này đều đã đi theo Vương Hoảng nhiều năm, biết rõ tuy lang quân nhà mình còn chưa trưởng thành, nhưng khi chàng vẫn còn là hài tử đã biểu hiện ra trí tuệ hơn người, được các trưởng bối trong tộc yêu thích. Gần như ngay từ lúc chàng hiểu chuyện thì đã trở thành người thừa kế trong gia tộc.

Nhưng chỉ chớp mắt, vinh dự, địa vị, còn có quyền lực phú quý của chàng đều bị người khác cướp đoạt. Trong một đêm, từ trên trời ngã xuống đất, trên thế gian này, có mấy người có thể chấp nhận sự biến đổi này.

Trong mắt bọn họ, Vương Hoảng vẫn biếng nhác, tư thế vẫn đậm phong khinh thanh thản.

Cát vàng càng ngày càng tới gần.

Dần dần, khuôn mặt của đội ngũ kia xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Trong xe ngựa đi đằng trước truyền đến một tiếng quát. Tiếng quát vừa dứt, chúng kỵ dừng lại, mà chiếc xe ngựa kia tách ra khỏi đám người, chạy về phía Vương Hoảng.

Xe ngựa kia chạy tới trước đội ngũ.

Rèm xe được vén lên, một thanh niên tuấn mĩ lộ đầu ra. Nam tử này có nét giống như nhóm trưởng tử trong Lang Gia Vương thị, đều trắng trẻo cao nhả, có điều khi so sánh với Vương Hoảng, hắn không có hào quang bao phủ trên nét mặt, mà trong đôi mắt cũng không có khí chất trong sáng cao xa.

Trên thế gian, người có diện mạo tương tự vẫn có thể làm cho người ta cảm giác trống đánh xuôi, kèn thổi ngược (ý chỉ hoàn toàn khác hẳn nhau). Thanh niên trước mắt này chính là như vậy. Rõ ràng đều trắng trẻo cao nhả, cũng rất tuấn mĩ, nhưng hắn và Vương Hoảng tựa như đom đóm và trăng tròn, thua kém đâu chỉ có trăm ngàn lần?

Nam tử nhìn xe ngựa của Vương Hoảng, chấp tay, cười vang nói: “Thất lang mạnh khỏe. Ta phụng lệnh của Tam huynh Vương Cổ tiến đến nghênh đón Thất lang.”

Tươi cười của hắn khả cúc, giọng nói cất cao trong trẻo, nhưng xe ngựa của Vương Hoảng, ngay cả rèm xe cũng không lay động một cái.

Sắc mặt nam tử hơi thay đổi, đảo mắt vẫn tươi cười, ngữ khí càng thêm trong trẻo: “Thất lang không phục sao? Ai, nghĩ đến cũng đúng, vừa rồi còn cao quý như đế vương, chỉ trong chớp mắt, lại trở thành một đệ tử bình thường của Vương thị.”

Khi nói lời này, tươi cười của hắn vô cùng thân thiết, vô cùng rạng rỡ.

Nhưng mà, trong xe ngựa của Vương Hoảng vẫn không có hồi âm.

Nam tử nhưn mày, trừng mắt nhìn xe ngựa, một hồi lâu mới cười nói: “Sao Thất lang không nói gì?”

Hồi một lúc, hắn vẫn không có nghe thấy câu trả lời nào.

Nam tử càng mặt nhăn mày nhíu, hắn chuyển sang một hộ vệ bên cạnh Vương Hoảng, hỏi: “Thất lang có ở đây không?” Giọng nói đã có chút không kiên nhẫn.

Hộ vệ kia đáp: “Lang quân có ở đây.”

“Ồ đây?” Thanh niên kia không giận mà cười, chậm rãi nói: “Thất lang thật cao giá.”

Hộ vệ kia chấp tay với hắn, nói: “Lang quân nhà ta nói, Dẫn tiểu lang có chuyện, thuộc hạ trả lời cũng được rồi, không cần ngài phải ra mặt.”

Đây chính là đặt hắn cùng địa vị với hộ vệ này.

Nam tử kia tức giận đến mức gương mặt đỏ bừng. Hắn nghiêng răng nghiêng lợi, vươn tay chỉ vào hộ vệ kia, nhưng lời nghẹn ứ trong cổ, chỉ thấy ngón tay run rẩy.

Hộ vệ kia thấy thế, cười nói: “Thời tiết quá nóng, Dẫn tiểu lang cần thận sức khỏe.”

Lời này vừa thốt ra, nam tử kia càng thêm nghẹn lời. Hắn quay phắt đầu trừng mắt nhìn Vương Hoảng, ngón tay chỉ về phía xe ngựa, phần nộ quát: “Vương Hoảng, Vương Thất lang, ngươi thật sự nghĩ rằng bản thân còn là nhân vật lớn sao? Ta khinh.” Hắn không để ý tới thể thống của quý tộc, phun nước miếng xuống đất, gân cổ nói: “Ngươi cho là tộc trưởng thật sự thích ngươi sao? Nếu hắn không bận tâm lão gia này, sớm đã giết ngươi rồi, mấy năm nay ngươi sống trong phong quang vô hạn, đều là kẻ sách của tộc trưởng mà thôi.”

Hắn nói tới đây, ngửa đầu cười, vui vẻ nói: “Từ trên cao ngã xuống đất, từ một lời trăm người hưởng ứng giờ biến thành không người hỏi thăm, Vương Hoảng à Vương Hoảng, tư vị này ngươi cũng nên nếm thử đi.” Sau khi cuồng tiếu một lúc, hắn lại nói: “Lão gia hỏa đã mất, ngươi cho rằng ngươi vẫn còn là Vương Thất lang tao nhã tuyệt luân, tuệ chất thiên thành sao? Ta khinh.”

Trong tiếng cuồng tiếu sung sướng kích động của hắn, Vương Hoảng chậm rãi vén rèm xe.

Trên gương mặt tuấn dật thanh hoa vẫn mang theo tươi cười thản nhiên, ánh mắt kia vẫn trong sáng cao xa.

Nhìn người cười to trước mặt, chàng gạt đầu, tao nhã nói: “Hóa ra tộc trưởng thật sự là không thích ta? Nếu không phải chính mồm Dẫn tiểu lang nói ra, ta còn không hiểu rõ.”

Giọng nói của chàng vẫn giống như bình thường, khinh đạm ôn hòa, tựa như gió xuân.

Nhưng giọng nói này vừa vang lên, nam tử đang cười lớn kia nghẹn lời, tươi cười trên mặt trở nên cứng đờ.

Hắn trừng mắt nhìn Vương Hoảng, đột nhiên cảm thấy hối hận vô cùng: Khi xuất môn, cho dù là tộc trưởng cũng là phụ thân của hắn, hay là đường huynh Vương Cổ đều luôn cảnh cáo hắn, Vương Hoảng không phải là người đơn giản, bắt hắn phải thận trọng từ lời nói đến việc làm. Nhưng hắn bị Vương Hoảng khích tướng, đã không còn để tâm tới lời dặn dò đó.

Trong lúc sắc mặt Dẫn tiểu lang chuyển thành xanh trắng, Vương Hoảng cong môi, nói với giọng khinh miệt: “Địa vị tộc trưởng của Vương thị cũng chỉ là một khối thịt thối, cũng chỉ thích hợp với những lớp người như các ngươi thôi.”

Lời này vừa thốt ra, sắc mặt của Dẫn tiểu lang hoàn toàn thay đổi.

Mà lúc này, giọng nói của Vương Hoảng cất cao, ra lệnh: “Lên đường.”

“Vâng.”

Các hộ vệ hộ tống xe ngựa của Vương Hoảng chạy về phía trước.

Chỉ chốc lát, xe ngựa làm cát bụi bốc lên, lướt qua Dẫn tiểu lang, lướt qua mấy trăm kỵ sĩ đi theo hắn.

Trong nháy mắt, xe ngựa Vương Hoảng đã đi xa, mà lúc này, Dẫn tiểu lang mới tỉnh táo lại, hắn nhanh chóng quay đầu lại, vội vàng quát với xa phu:

“Theo sau, theo sau.” Xa phu nghe lệnh, vội vàng ruổi ngựa đuổi theo. Xe ngựa vừa chạy điên cuồng, hấn vừa hét lớn trong lớp cát bụi đầy trời: “Vương Hoảng, người đừng vội đắc ý, hiện tại người không có gì cả.”

Sau khi hét lớn một lúc lâu, Duẩn tiểu lang mới bảo xe ngựa dừng lại.

Hấn quay đầu lại.

Vừa quay đầu, hấn đối diện với ánh mắt khinh bỉ. Có điều khi hấn vừa định thần nhìn kỹ, chúng hộ vệ đã nhất tề cúi đầu, làm sao còn có điều gì dị thường?

Dù là như thế, Duẩn tiểu lang vẫn cảm thấy phần nộ vô cùng. Hấn nghiêng răng nghiêng lợi, dòn dập thờ đốc, lên giọng căm hận nặng: “Nghĩ rằng bản thân là danh sĩ Kiến Khang thì giỏi lắm sao?”

Mới nặng ra một câu, trong lồng ngực lại nghẹn ứ, sắc mặt càng khó nhìn.

..... Hấn biết, Vương Hoảng là danh sĩ, cho dù là ở thành Kiến Khang hay là trong đám hộ vệ, chàng luôn được bọn họ sùng bái. Những người này luôn ghi nhớ mỗi tiếng nói cử động của Vương Hoảng, truyền bá khắp bốn phía. Mà vừa rồi, câu nói kia của Vương Hoảng, “Địa vị tộc trưởng của Vương thị chỉ là một khối thịt thối” Trong lời nói, rất hợp với khẩu vị của thể nhân, hợp với khẩu vị của nhóm danh sĩ.

Hấn không cần nghĩ cũng biết, hấn còn chưa trở lại thành Kiến Khang, lời này sẽ được lưu hành khắp phố lớn ngõ nhỏ ở thành Kiến Khang.

Đào mắt, hấn lại muốn nói, cho dù Vương Hoảng bị thất thế, chàng không có gì cả, nhưng chàng vẫn có sức ảnh hưởng rất lớn.

Duẩn tiểu lang ngồi ở trong xe ngựa, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, ánh mắt mờ mịt.

Một lát sau, hấn rốt cục khiến bản thân bình tĩnh trở lại, ngẩng đầu trừng mắt nhìn chúng hộ vệ, cất cao giọng, lạnh lùng quát: “Lời nói mới vừa rồi, các người có nghe thấy không?”

Mọi hộ vệ đều cúi đầu xuống.

Giọng của Duẩn tiểu lang cất cao, quát với vẻ mặt âm u: “Giữ kín miệng của các người, các người phải ghi nhớ tộc trưởng Vương thị không phải một người, sau lưng người là toàn bộ Vương thị, người là tộc trưởng của đại gia tộc thiên hạ đệ nhất, vinh quang của các người đều do người ban tặng. Nếu có người nào dám bất kính với người, cẩn thận tính mạng của phụ mẫu thân nhân.”

Dù sao hấn cũng là trưởng tử của đệ nhất thế gia, chỉ chớp mắt đã tính toán rằng mình không thể để lời bình kia của Vương Hoảng truyền bá ra ngoài. Nhưng mà chuyện về Vương thị tộc trưởng, cũng là phụ thân hấn có ý ‘giết chết’ Vương Hoảng, nhất định phải bị cấm khẩu.

Trong tiếng quát của hấn, chúng hộ vệ đồng thời rùng mình, cúi đầu lặng đáp: “Không dám, vạn vạn lần không dám.” Dù là đám hộ vệ khinh thường Duẩn tiểu lang nhất, lúc này cũng trả lời nghiêm cẩn tỉnh tề.

Một phụ tá tới gần Duẩn tiểu lang, nói: “Lang quân đừng lo lắng, sự tình liên quan tới thanh danh của gia tộc, không có người nào dám nói bậy lung tung đâu.”

Dừng một chút, hấn lo lắng nói: “Có điều sợ không thể giấu được tộc trưởng.”

Duẩn tiểu lang cắn răng một cái, nói: “Lời này là ta nói ra, cùng lắm thì để ta gánh chịu trách nhiệm.” Nói tới đây, sắc mặt hấn lụn bại, trừng mắt nhìn bóng dáng xe ngựa của Vương Hoảng ở xa, nói một cách căm hận: “Ta thực sự không phục nhưng lại bị khuôn mặt tươi cười đáng ghét đó khích bác.” Đường đường là tộc trưởng, thế mà lại có ý định giết chết một hậu bối, biểu lộ bản thân không phải là người bao dung, lại đối với mệnh lệnh của trưởng giả bằng mặt không bằng lòng. Thời đại này luôn chú ý phẩm cách, lấy sự cao thượng mà bình luận một người, một khi lan truyền ra, tuyệt đối không phải là một chuyện nhỏ.

Phụ tá này nhìn phương hướng xe ngựa Vương Hoảng rời đi, hấn bình tĩnh nói: “Đâu chỉ là người? Ngay cả tộc trưởng bọn họ cũng đều không biết Thất lang này lại là thiên tài về quân sự, ngay cả đường đường Mộ Dung Khác cũng không phải là đối thủ của hấn.” Dừng một chút, hấn nhỏ giọng nói với Duẩn tiểu lang: “Vương Hoảng tuổi còn nhỏ đã biết che giấu thực lực, lần này nếu không phải vì muốn cứu phụ nhân kia, chỉ sợ người trong thiên hạ vẫn chưa hay biết gì. Lang quân, hấn nắm giữ thế lực gia tộc nhiều năm, cũng không biết có bày chiêu gì hay không? Với thanh danh của Vương Hoảng, lại có tài hoa như thế, ngày khác chắc chắn sẽ có lúc tái khởi. Về sau lang quân nhìn thấy hấn vẫn nên khách khí một chút.”

Duẩn tiểu lang nghe vậy, cơ bắp trên mặt giật giật vài cái, nhưng hấn vẫn chỉ cắn chặt răng, cuối cùng khẽ gật đầu.

Dưới mệnh lệnh của Vương Hoảng, lúc này hành trình đi về thành Kiến Khang rất chậm, vì thành Nam Dương, Kỳ Dương, Mạc Dương trở thành tuyến đầu kháng Hồ, đạo tặc trên con đường này đều bị quân Tấn quét sạch. Bởi vậy, dù bên cạnh Vương Hoảng chỉ có năm mươi thân vệ, nhưng trên đường đi không gặp chút trắc trở.

Hành trình phải mất tới 2 tháng mới đến ngoài thành Kiến Khang.

Trần Dung ngồi trong xe ngựa, nhìn lên tường thành cao lớn của Kiến Khang, khi không có ai chú ý thì xoa phần bụng bằng phẳng của mình.

Vương Hoảng cũng đang ngắm nhìn tường thành Kiến Khang.

Một phụ tá dựa sát vào chàng, nhỏ giọng hỏi: “Lang quân, không có người nào ra nghênh đón.”

Nói đến đây, hần cười nói: “Câu nói kia của lang quân hiện đã truyền bá ra khắp thành. Tất cả mọi người đều nói, lang quân coi địa vị tộc trưởng của Vương thị như khối thịt thối, thật sự cao khiết chí sĩ. Bọn họ còn nói, lang quân vì một phụ nhân dẫn đại quân chống lại Mộ Dung Khác, còn đánh bại trực diện. Chẳng những có sự phong lưu đa tình, còn cái thể tài hoa, thật là danh sĩ đứng đầu thiên hạ.”

Vương Hoàng nghe vậy, khoe miệng cong lên, khê cười nói: “Nói vậy, thanh danh của ta đã tăng cao sao?”

“Tăng cao.” Phụ tá này cười nói: “Hiện tại mọi người ngăm nhắc tới lang quân, ai dám không giơ ngón tay cái lên tán thưởng một tiếng? Ngay cả những người nhiệt huyết, trách cứ lang quân vì một nữ nhân mà xuất binh, không để ý tới đại nghĩa, thì trong lòng cũng không khỏi thần phục tài hoa của lang quân, nói người Tần mà gặp an nguy, lang quân có thể đảm đương gánh vác.”

Phụ tá này vui vẻ ra mặt: “Lúc trước việc làm của lang quân đã truyền khắp thành Kiến Khang, nhưng hiện tại, người muốn mắng lang quân, ngay cả miệng cũng không dám mở. Lang quân, kế hoạch của chúng ta có hiệu quả rồi. Cho dù tộc trưởng đa mưu túc trí, lúc này cũng không dám coi lang quân là kẻ thất thế mà xử lý.”

Nhìn thấy Vương Hoàng gật đầu, một hộ vệ khác cũng cười nói: “Ta đã biết lang quân an bài sẽ có hiệu quả.”

“Vâng, đúng vậy.”

Vương Hoàng tươi cười, chàng nheo lại hai mắt, ngửa đầu nhìn tường thành cao lớn đồ sộ của Kiến Khang, nhẹ giọng nói: “Tiến hay lùi, để tự ta quyết định.”

Nói tới đây, chàng nhẹ giọng ra lệnh: “Vào thành thôi.”

“Vâng.”

Xe ngựa bắt đầu tăng tốc.

Chỉ chớp lát, mọi người chạy vào thành Kiến Khang.

Vừa vào thành, ngửi hương thơm theo gió bay tới, nghe giọng nói vui cười, nhìn một đám người gương mặt bình yên mà nhàn nhã, Trần Dung khê thở ra một hơi.

Nàng nhìn ra bên ngoài cửa một khe nhỏ bên rèm cửa, thưởng thức một hồi, đột nhiên Trần Dung hỏi: “Chạy đến đâu vậy?”

Vương Hoàng trả lời: “Tòa nhà của ta.” Chàng liếc nhìn Trần Dung, lười biếng rồi nói tiếp: “Yên tâm, nơi đó không nuôi dưỡng phụ nhân khác đâu.”

Trần Dung mím môi cười, mở to mắt nhìn, hỏi: “Vậy tỷ nữ của chàng có gọi ta là chủ mẫu không?”

Giọng nói ngả ngớn mà vui đùa.

Vương Hoàng nhìn nàng.

Rõ ràng chỉ là một câu vui đùa nhưng ánh mắt của chàng vừa yên tĩnh lại rất nghiêm túc. Tim Trần Dung đập mạnh vài cái, lúng ta lúng túng nói: “Chỉ là câu nói đùa mà thôi, việc tốt đẹp như thế, cuộc đời này A Dung cũng không dám cầu mong.”

“Không dám cầu sao?” Vương Hoàng cười dài hỏi: “Vậy A Dung muốn cầu ta cái gì?”

Trần Dung chưa từng nghĩ rằng chàng sẽ hỏi như thế, không khỏi giật mình.

Nàng mở to mắt, nhìn thoáng qua Vương Hoàng, rồi dờn mắt cúi đầu xuống.

Nàng mím môi, thật lâu không trả lời. Ngay khi nàng nghĩ rằng việc này cứ thế trôi qua, giọng nói ôn nhu mà trầm thấp của Vương Hoàng truyền đến: “A Dung, nàng muốn cầu ta cái gì?”

Cầu chàng cái gì ư?

Trần Dung chớp chớp lông mi thật dài, nàng cố lấy dũng khí ngẩng đầu lên, vừa mới đón nhận gương mặt tuấn kiệt của chàng, theo phản xạ nàng lại cười ngả ngớn, nói: “Ta ư, ta muốn ở chung với Thất lang, không có nữ nhân nào khác, chỉ có hai chúng ta. Ta sinh hạ hài tử, nó được sống hạnh phúc từ nhỏ, không có huynh đệ nào khác tôn quý hơn nó, khiến cho nó chỉ có thể ngược nhìn lên, cũng sẽ không có huynh đệ khác hèn mọn hơn nó, tâm tâm niệm niệm luôn mong mỏi giết hại nó. Sau đó, cứ như thế năm tháng trôi qua, chàng già đi, ta cũng già đi.”

“Không có gì nữa?”

Trần Dung nhũn mảy, khanh khách cười nói: “Đương nhiên không có, đã cầu mong nhiều như vậy, nếu còn muốn gì thêm, chẳng phải là lòng tham không đáy sao?”

Nàng cười rất vui vẻ, nhưng không biết vì sao, trong mắt lại chưa xót.

Lập tức, Trần Dung hơi nghiêng đầu, miệng nàng bắt giắc mỉm cười, quyến rũ mà xinh đẹp liếc nhìn Vương Hoàng, sóng mắt vừa chuyển lại nhìn chăm chú, ý chưa xót trong ánh mắt dần dần tan biến.

Sau khi nói xong, Trần Dung nghiêng đầu, nàng soi gương đồng treo trên thành xe, chải một lọn tóc, khẽ nói: “Kỳ thật, ta đã thấy đủ rồi.....” Giọng nói của nàng rất thấp, như có như không, trong lúc Vương Hoàng không chú ý, nàng vờn tay xoa bụng mình.

Trần Dung vẫn không nghe thấy Vương Hoàng trả lời nàng.

Điều này nằm trong dự kiến, bởi vậy nàng cũng không để ý tới. Trong sự im lặng, nàng lại nhìn ra bên ngoài.

Đúng lúc này, phía trước truyền đến tiếng ồn ào.

Chính là hơn trăm người đang vây quanh một chiếc xe ngựa. Nhìn chiếc xe ngựa hoa lệ rộng rãi của quý tộc kia, Trần Dung không khỏi nghiêng người về phía trước để quan sát cho kỹ.

Khi xe ngựa của Vương Hoàng tới gần, tiếng ồn ào càng ngày càng vang.

“Tạ thị A Bích, trượng phu bên cạnh ngươi là người phương nào?”

“Tạ thị A Bích, người dám đối đãi với Thất lang của ta như thế sao?”

“Các vị cần gì phiền não? Thất lang đã nói qua, bọn họ chỉ là bọn chuột nhắt mà thôi.”

Trong từng tiếng nghị luận, tìm Trần Dung đập mạnh: Tạ thị A Bích này, hơn phân nửa là thê thiếp mà gia tộc của Vương Hoàng quyết định cho chàng. Thật là, đây chỉ là chuyện nội bộ, trước kia đều không truyền ra ngoài, sao hiện tại lại huyên náo khiến ai cũng biết cả?

Nàng lo lắng quay đầu lại.

Yên lặng nhìn Vương Hoàng, Trần Dung kinh ngạc hỏi: “Lang quân không bức bối sao?”

Vương Hoàng mở mắt ra, chàng tựa tiểu phi tiểu hỏi: “A Dung muốn ta buồn bức sao?”

“Không có mà.” Trần Dung trả lời thẳm ở trong lòng, liếc trắng mắt, tiếp tục quay đầu nhìn ra bên ngoài.

Bên ngoài tiếng ồn ào càng ngày càng, cũng có mười mấy người cầm giỏ trúc trên tay, hay nhặt hòn đá trên đất, hoặc lấy hài ở chân ra ném về phía xe ngựa kia.

Khi ám khí bay tán loạn, hộ vệ xung quanh xe ngựa vội vàng vây quanh, dùng thân thể của mình che chắn.

Đúng lúc này, rèm xe vén ra một góc, một nữ lang xinh đẹp tuyệt trần vẫn tĩnh cùng một nam tử tuấn mỹ trắng trẻo, có hai phần giống Vương Hoàng lộ mặt ra.

Đối diện với mọi người, nữ lang kia nâng cằm, cất cao giọng nói: “Mặc dù Thất lang rất tốt, nhưng trượng phu bên cạnh ta mới là rồng phượng trong loài người.” Nói tới đây, nàng ta tiếp lời với giọng khinh miệt: “Chư vị tán thưởng Vương Thất lang. Nhưng đối với Tạ thị A Bích ta mà nói, ngay cả đạo cô phong lưu không biết liêm sỉ Hoàng Vận Tử mà Vương Thất lang cũng si mê, thật sự khiến cho người ta khinh thường.” Cho dù nam nhân kia vĩ đại cỡ nào, chàng quá mức si mê một nữ nhân điểm danh lan xa sẽ đều bị người ta lên án. Điều này, từ cổ có Đát Kỷ, gần đây thì có Âm Lệ Hoa.

Bởi vậy, trước lời của nữ lang đó, ngay cả người sùng kính Vương Hoàng nhất cũng không thể nói gì hơn.

Lại nói tiếp, giọng nói trong trẻo mà tự tin, có lực xuyên thấu của nữ lang đó vừa dứt, xung quanh trở nên yên tĩnh. Tiếp theo, tiếng chỉ trích nhỏ nhỏ đối với Trần Dung lặng lẽ vang lên.

Vương Hoàng nhủ mảy.

Chàng thu hồi về mặt nhân nhả không quan tâm, vẫy tay gọi một hộ vệ, thấp giọng dặn dò một câu.

Sau khi hộ vệ kia lĩnh mệnh rồi đi, thả người xuống ngựa, lẩn vào trong đám người.

Trong đám người, lúc này vẫn vang lên tiếng chỉ trích, nhìn thấy lời nói của mình thành công tác động đến mọi người, Tạ thị A Bích và nam tử bên cạnh đồng thời cười đắc ý.

Đúng lúc này, trong đám người truyền đến một tiếng bật cười, chỉ thấy một người cất giọng thô hào cười lạnh: “Phòng lưu mà không biết liêm sỉ ư? Trần thị A Dung mặc áo trắng nhiễm máu, đối diện với mấy vạn người Hồ như không có gì, thật sự là người phong lưu cái thể. Phụ nhân nóng vội chỉ vì doanh lợi như ngươi, sao xứng đáng đánh đồng với nàng?” Lời này chưa ngoa vô cùng. Dựa theo địa vị mà nói, hẳn phải là Trần Dung không xứng đánh đồng với Tạ Bích, nhưng người này cố tình nói như thế, ngữ khí còn cực đoan khinh thường, trong khoảng thời gian ngắn, Tạ thị A Bích tức giận đến ứa nước.

mắt.

Người đó nói tới đây, một tiếng cười bén nhọn khác truyền đến: “Theo ta thấy, người chỉ giống như bọn chuột nhắt, Vương Thất lang cảm thấy chướng mắt, Vương Thất lang thà rằng muốn đạo cô phong lưu kia cũng không cần người đâu.”

Những lời này vừa thốt ra, tiếng cười vang nổi lên bốn phía. Người sùng bái Vương Hoàng có rất nhiều, bọn họ vốn hữu tâm vô lực, thật vất vả có mấy câu nói này mở đầu, làm sao dễ dàng buông tha, trong khoảng thời gian ngắn, hơn mười người đều hét chói tai: “Người thua kém đạo cô người ta mà.”

“Thất lang thà rằng muốn đạo cô kia cũng không cần người.”

Trong tiếng cười vang, sau xe ngựa truyền ra vài tiếng quát: “Người nào mà vô lễ như thế?”

“Đi ra, đừng giấu đầu hở đuôi.”

Tiếng quát này rất nhanh chìm ngấm trong tiếng cười của mọi người.

Tiếng ồn ào, tiếng cười chê của đám người vây quanh nổi lên bốn phía. Những người này đánh giá Tạ thị A Bích cùng nam tử bên người nàng ta, một đám mang ánh mắt châm biếm lộ ra khinh miệt.

Tạ thị A Bích là thiên chi kiều nữ nhất đẳng, so với công chúa còn tôn quý hơn, nàng ta nào đã từng phải chịu nhục nhã như thế? Gương mặt nàng ta đỏ ửng, nước mắt rung rung bên khóe mắt, môi hé ra lại ngậm vào, đáng thương mấy lần vừa mở miệng, tiếng nói đã chìm ngấm trong tiếng ồn ào xung quanh.

Rốt cục, khi nàng ta tức giận khóc thành tiếng, nam tử bên cạnh mới giúp đỡ nàng ta kéo rèm xe xuống, chặn tầm mắt của mọi người.

“Tản ra, tản ra.” trong tiếng quát, chúng hộ vệ vây quanh xe ngựa vội vàng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 189: Nói hết việc hai kiếp

Nhìn theo chiếc xe ngựa kia hoảng sợ rời đi, một phụ tá dựa sát vào hộ vệ bên cạnh, thấp giọng nói: “Đối với đạo cô này, lang quân không chấp nhận người khác có chút gì bất kính.”

Hộ vệ kia liếc nhìn hẩn một cái, thấp giọng nói: “Bớt nhiều lời đi.”

Phụ tá này không khỏi cười ngượng ngùng. Sau một lúc lâu hẩn vẫn nhìn không được than thở nói: “Chuyện nữ sắc, lang quân quá mê muội, trách không được tộc nhân tức giận.”

Tiếng nói của hẩn chìm vào trong gió, không có ai đáp lại.

Xe ngựa chậm rãi chạy trên đường trong tiếng ồn ào, hướng tới phủ đệ của Vương Hoàng.

Chỉ chốc lát, một tòa nhà với sân viện thấp thoáng cây cối xanh um xuất hiện ở trước mắt Trần Dung. Xe ngựa dừng lại, Vương Hoàng dẫn đầu nhảy xuống xe ngựa, chàng vươn tay ra với Trần Dung: “Xuống đi.”

Trần Dung lên tiếng, dựa vào tay chàng xuống xe ngựa.

Hai người cùng đi vào trong sân.

Nắm tay Trần Dung, Vương Hoàng mỉm cười đứng đó, áo trắng bay theo gió. Trên đường đi, tỷ nữ người hầu đều khom mình hành lễ. Có điều bọn họ thường thường sẽ lặng lẽ ngẩng đầu, lên nhìn Trần Dung một cái.

Trần Dung cũng đang đánh giá sân viện tinh xảo này.

Đúng lúc này, Vương Hoàng đột nhiên nói: “Tộc trưởng tiếp theo của Vương thị ta là người nào?”

Trần Dung trả lời: “Vương công Vương Diễn.”

Vừa thốt ra mấy chữ này, toàn thân Trần Dung cứng đờ, mồ hôi lạnh ứa ra như mưa. Mà Vương Hoàng cũng dừng chân, từ từ xoay người nhìn nàng.

Hai người đứng ở trong rừng cây, một người cúi đầu, một người chăm chú nhìn, trong mắt người ngoài có vẻ tình thâm ý trọng. Chúng phò thấy thế, vội

vàng thóc thủ lui ra phía sau, trong nháy mắt, trong rừng cây chỉ có hai người bọn họ.

Vương Hoảng không hề chớp mắt nhìn Trần Dung chăm chú.

Một hồi lâu, hầu hết của chàng chuyển động, giọng nói khàn khàn: “Vương Diễn?”

Trần Dung cắn môi, thấp giọng đáp: “Vâng.”

“Vương Diễn sao?” Chàng ngẩng đầu lên, chắp hai tay sau lưng, ngắm nhìn bầu trời, nhẹ nhàng nói: “Huynh ấy lớn hơn ta năm tuổi, thành thật mà cần trọng, mặc dù không có tài cho lắm, nhưng lại có lòng bao dung, có khả năng nhìn người.”

Đi thong thả hai bước, Vương Hoảng đón gió mà đứng, tóc phát phơ trong gió, trong sự độc lập pha lẫn tịch liêu.

Chàng đứng yên như thế thật lâu. Mây khẽ nhú lại, vẫn không nhúc nhích.

Mất thấy ánh mặt trời từ từ chuyển hướng, Trần Dung há miệng thở dốc.

Đúng lúc này, giọng nói của Vương Hoảng truyền đến: “Ta thì sao? Ta ở đâu?”

Trần Dung dừng một chút, trả lời: “Lần kia khi Mộ Dung Khắc vây công thành Mạc Dương, chàng đã chết.”

Vừa dứt lời, Vương Hoảng quay đầu, chàng nghiêm túc nhìn Trần Dung.

Nhìn nhìn, yết hầu chàng mấp mô, khàn giọng hỏi: “Câu trả lời này của A Dung, đúng là không cần nghĩ ngợi gì sao?” Chàng biết, phụ nhân trước mắt này yêu thương mình cỡ nào, nếu chỉ vì muốn mình tin tưởng mà nàng nói rằng chàng đã chết, chàng không thể tin được.

Trần Dung hơi nhếch môi, vốn đó là chuyện đã phát sinh, vì sao nàng phải suy tư?

Nhìn Trần Dung, chàng lại khẽ cười nói: “Thật sự, là giấc mộng kia sao?”

.....“Vâng”

“Nàng gả cho người nào?”

Trần Dung ngần ra, chậm rãi, nàng lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Cũng xuất gia thôi.”

“Cũng xuất gia ư?” Vương Hoảng bật cười một tiếng, hỏi: “Vì sao lại xuất gia?” Trần Dung thấp giọng nói: “Gia tộc bức bách tặng ta cho Nam Dương vương, ta giận dữ cự tuyệt gia tộc, lên núi tu đạo.”

“Thật không?”

“Thật.” Trần Dung trả lời nhẹ nhàng lạnh lẽo. Vừa nói, nàng vừa ngẩng đầu nhìn Vương Hoảng, ánh mắt thẳng thắn thành khẩn.

Nàng biết, có những chuyện có thể nói, có những chuyện vụn vặt không thể nói. Vương Hoảng là một nam nhân kiêu ngạo, chàng sẽ không thích trong cuộc sống của nàng từng có một nam nhân khác..... Cho dù là chuyện đã qua, cho dù là kiếp trước, cũng sẽ để lại bản khoản trong lòng.

“Khi chết nàng bao nhiêu tuổi?”

“29.”

Vương Hoảng trầm mặc.

Chàng nghiêng đầu, nhìn về hồ nước bên trái, gió thổi bay tóc chàng, quấn quanh người.

Một hồi lâu, chàng khẽ nói: “Ngôn hành cử chỉ của Trần Dung, cũng chỉ có giấc mộng Trang Chu mới có thể giải thích nổi.”

Sau khi đứng lặng một lúc, chàng lại nhìn về phía Trần Dung, lúc này, ánh mắt chàng đã khôi phục sự trong suốt, bình tĩnh.

Nhìn nàng, chàng chậm rãi cười: “Lần đó nàng lao tới thành Mạc Dương là biết thành sẽ bị thất thủ, muốn cứu ta và Tôn Diễn sao?” Trần Dung gật đầu.

Chàng vươn tay ra, nắm bàn tay mềm mại nhỏ nhắn của nàng, chàng mỉm cười, hàm răng trắng xóa dưới ánh mặt trời: “Nói như thế, A Dung khiến ta sống lại?”

Trần Dung không đáp. Chàng cười càng thêm rạng rỡ, sáng ngời: “Nói như thế, mọi chuyện biến thiên trong thành Kiến Khang, trên thiên hạ này, A Dung đều biết, ta cũng có thể biết được trước tiên đúng không?” Chàng cười dài: “Bằng vào điểm này, muốn nhất thống thiên hạ, làm Hán cao tổ, cũng đủ rồi.”

Trên thực tế cũng đúng, thân rơi vào loạn thế, loại năng lực này của Trần Dung có thể nói là nghịch thiên, rơi vào tay người có tâm, hoàn toàn có thể khiến thiên hạ long trời lở đất. Phải biết rằng, từ trước tới nay vu sư lợi hại nhất, được nhóm đế vương kiêu hùng tin tưởng cũng chỉ là linh mẫn nghiệm ra

hai ba sự kiện, vậy mà đã được tôn vinh cả đời.

Chàng nói ra lời nghịch thiên như thế, theo lý Trần Dung sẽ cảm thấy kinh hãi, nhưng nàng chỉ lẳng lặng đứng ở nơi đó, yên tĩnh, bình thản, toàn tâm tín nhiệm nhìn chàng.

Vương Hoảng nhìn nàng, lười biếng nói thầm: “Xem ra lão tộc trưởng nói không sai, người như ta, tuy kiêu hùng có tài, nhưng chỉ có chí phụ nhân. Nếu không có người bức bách, nếu không chịu nổi nỗi đau thấu xương, cả đời này, cuối cùng cũng chỉ là người rảnh rỗi bàn chuyện phong nguyệt.” Chàng vươn tay xoa cằm, cười nói: “Lúc trước lão tộc trưởng vừa thấy ta đã yêu quý, các gia tộc khác, muốn xác định người thừa kế phải mất mười năm hai mươi năm, ta thì mới mười tuổi đã bị đặt ngồi trên đồng lửa rồi. Hi hi, lão tộc trưởng dưới tuổi vàng có biết, mấy ngày nay nhất định là gấp đến độ bốc hỏa mất thôi.”

Cảm thán đến đây, chàng lại cười, nắm tay Trần Dung đi về phía trước.

Trần Dung bước theo, thấp giọng hỏi: “Chàng tin sao?”

Câu hỏi này của nàng đúng là vô nghĩa, nhưng nàng không thể không hỏi.

Vương Hoảng gật đầu, nói: “Thì cứ tin đi.”

Thì cứ tin đi? Đây là câu trả lời gì vậy? Trần Dung dờ khóc dờ cười.

Đúng lúc này, Vương Hoảng lại nói thầm: “Nếu không quen biết A Dung, hóa ra ta thật sự là người phúc bạc mệnh đoán.” Nói tới đây, chàng lại siết chặt tay nàng.

Trần Dung nghiêng đầu nhìn chàng.

Nàng có một loại ảo giác, tựa hồ sau khi mình nói rõ mọi chuyện với chàng, cả người Vương Hoảng đều thả lỏng, vốn khí chất của chàng đã cao xa phiêu nhiên như thần tiên, lần này không còn dính chút hồng trần.

Bước lên bậc thang, Vương Hoảng dẫn hai tỷ nữ hầu hạ Trần Dung. Dưới sự trợ giúp của các nàng, Trần Dung tắm rửa một lúc lâu, sau đó nằm xuống ngủ say trong mùi huân hương thanh nhã.

Khi tỉnh lại, ánh nắng vẫn chiếu qua rèm cửa sổ bằng lụa mỏng sáng ngời, tiếng người nói khe khẽ truyền đến, xen lẫn trong gió, có một cảm giác yên tĩnh tốt đẹp.

Trần Dung xúc chấn lên, vừa mới bước trên guốc mộc, giọng của một tỷ nữ truyền đến từ bên ngoài: “Đại phu, bên ngoài có người cầu kiến, gấp hay không gấp?”

Trần Dung phản ứng lại, hỏi: “Là lang quân nhà người đề bọn họ đi vào sao?”

“Vâng.”

“Tất nhiên là muốn gặp, tiến vào trang điểm cho ta.”

“Vâng.”

Dưới sự hầu hạ của tỷ nữ, Trần Dung vẫn để búi tóc phụ nhân, sau đó mới đi tới chính đường phòng tiếp khách.

Vừa mới đến bên ngoài phòng, Trần Dung đã nghe thấy giọng nói trong trẻo quen thuộc của một thiếu niên: “Sao giờ này còn chưa đến? Đi đi, đánh thức muội ấy dậy.”

Vừa nghe thấy giọng nói này, Trần Dung vui vẻ gọi: “Tôn Diễn?”

“Kẹt” một tiếng, cửa phòng đẩy ra, Tôn Diễn với khuôn mặt xinh đẹp, lại cao thêm không ít nhanh lao ra, cậu vừa thấy Trần Dung thì nhìn ngắm nàng từ trên xuống dưới, tươi cười trên mặt thu lại, bất mãn nói: “Sao lại để kiểu tóc của phụ nhân? Tiểu tử Vương Hoảng kia lại bắt giữ muội về tay sao? Muội khẳng định một mực muốn ở chung với hấn sao?”

Từng câu nói liên tiếp không hề khách khí, nhưng Trần Dung nghe thấy thật cao hứng.

Lời của cậu vừa dứt, Trần Dung không khách khí trừng mắt liếc nhìn cậu một cái, nói: “Chỉ là kiểu tóc, có gì mà phải nghĩ nhiều?”

“Chỉ là kiểu tóc?”

“Tất nhiên.”

Tôn Diễn thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, cậu bước đến trước mặt Trần Dung.

Ấn bả vai nàng, lại đánh giá từ trên xuống dưới, giọng nói trong trẻo của Tôn Diễn có chút chua xót: “Muội, muội mạnh khỏe không?” Sau đó cậu lại

cảm thấy khó có thể mở miệng: “Nghe người ta nói, muối rơi vào tay người Hồ, có mạnh khỏe không?”

Tất nhiên Trần Dung biết cậu đang lo lắng cái gì, lại liếc mắt xem thường nhìn cậu, nói: “Đương nhiên mạnh khỏe.”

Lời này vừa thốt ra, Tôn Diễn vui vẻ ra mặt, nói liên tiếp: “Mạnh khỏe là tốt rồi, mạnh khỏe là tốt rồi.”

Trong lúc mừng rỡ hoa chân múa tay, khoe mắt cậu liếc thấy mấy bóng người nhìn về phía này, dường như nghĩ tới chuyện gì đó, lại tiến lên một bước, vươn tay ôm Trần Dung vào lòng.

Cậu ôm thật chặt, Trần Dung cảm thấy không thoải mái nên né tránh, vừa giãy dụa, nàng vừa hỏi với vẻ khó hiểu: “Tại sao kích động như vậy?” Không phải vừa rồi kích động đã qua, nên hỏi cũng đã hỏi rồi sao? Vì sao lúc này còn ôm nàng?

Tôn Diễn vòng ôm cả hai tay, vây khốn Trần Dung đang không ngừng giãy giụa, cậu ghé vào hai bên tai Trần Dung, nhỏ giọng nói: “Vương Hoàng kia vừa rồi cảnh cáo ta.”

Nghe thấy cậu nhắc tới Vương Hoàng, Trần Dung an tĩnh lại, tò mò lắng nghe.

Tôn Diễn cười hi hi nói: “Hắn nói muối là phụ nhân của hắn. Con bà nó, ta vốn thông minh mà, biết hắn là đang nhắc nhở ta, muốn chúng ta giữ một khoảng cách nhất định. Phi, ta không muốn để cho hắn được như ý nguyện.”

Hóa ra là vì điều này.

Trần Dung nhất thời có chút dở khóc dở cười.

Tôn Diễn vui vẻ, giọng nói đắc ý dao dạt: “Bộ dạng hắn vênh váo tự đắc, thực sự khiến cho người ta không thuận mắt. Không cho ta lại gần muối? Phi, ta càng muốn ôm, còn phải ôm thật chặt.”

Trần Dung nghe đến đó, lưng tâm trở dậy, nàng nhỏ giọng nhắc nhở: “Thất lang nhiều mưu mô lắm.”

Tôn Diễn trừng mắt nhìn nàng, nói: “Tôn gia gia ta còn lắm mưu mô hơn.”

Trần Dung liếc mắt xem thường, nhỏ giọng nói: “Ta nói thật. Chẳng không phải dạng quân tử trang nghiêm đâu.”

Tôn Diễn chần chờ nhìn nàng một cái, chậm rãi buông cánh tay, cũng nhỏ giọng hỏi: “Mưu mô đến mức nào?”

“Huynh khó mà tưởng tượng nổi.”

Tôn Diễn xoa cằm, sờ tới sờ lui, suy nghĩ một lúc, đột nhiên cậu vỗ đùi, kêu lên: “Nguy rồi tán gẫu mấy chuyện vô dụng này làm gì? Những chuyện cần nói với muối mà chưa nhắc tới nửa chữ.”

Cậu chuyển mắt nhìn Trần Dung, nghiêm túc nói: “A Dung, huynh trưởng kia của muối của chỗ ta. Phụ nhân ngu xuẩn của huynh ấy muốn dùng nhi tử uy hiếp huynh ấy, nhưng vì người ở đạo quan trông coi nghiêm mật, ả đã cầu kết với hạng người không ra gì làm chuyện bất cớ. Thật không ngờ, kẻ kia bị người khác bày mưu đặt kế, giết chết nhi tử của huynh trưởng muối. Hiện tại huynh trưởng muối thập phần thương tâm, muối nên tới khuyên nhủ. Còn nữa, chuyện có người giả danh Vương Thất lang hẹn muối đi du ngoạn ở thành Nam Dương, khiến thân muối rơi vào cảnh nguy hiểm, ta đã điều tra ra được.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 190: Ghen tuông

“Là ai?” Nhìn Tôn Diễn chăm chú, Trần Dung hỏi: “Người hẹn ta ra ngoài là ai?”

Tôn Diễn nói: “Còn không phải là tộc tỷ Trần Vi kia của muối sao!” Nói tới đây, cậu nhếch miệng cười, dựa sát vào nàng nói: “Hiện tại phụ nhân này đang ở thành Kiến Khang, vốn cuộc sống không được như ý muốn, giết chết nàng ta so với bóp chết một con kiến còn dễ dàng hơn, có cần ta ra tay hay không?”

Trần Dung rũ mắt, thấp giọng nói: “Nàng ta tàn nhẫn như vậy sao?” Nàng có chút hoảng hốt, đã sống hai kiếp, ngay cả kiếp trước mắt thấy nàng ta đắc ý phong quang còn bản thân chỉ có thể táng thân trong biển lửa, nàng vẫn luôn đổ kỵ, luôn hận Trần Vi. Nhưng khi đó, nàng cũng chưa làm chuyện gì cả, mà Trần Vi kia lại hận thù sâu sắc như thế, không thể không đẩy nàng vào chỗ chết ư?

Hít một hơi, Trần Dung ngẩng đầu lên nói: “Không cần.”

“Được rồi, dù sao chỉ là một phụ nhân hèn mọn, muội muốn xử lý năng ta chỉ cần nói một câu.” Những lời này của Tôn Diễn vừa rót vào tai, Trần Dung không khỏi cười rạo rờ, nói: “Đúng vậy, năng ta chỉ là một phụ nhân hèn mọn.”

Nàng lại hỏi: “Vậy người cầu kết với đạo tặc kia là ai?”

“Cửu công chúa.”

Trần Dung gật đầu, nói: “Quả nhiên là nàng ta.”

Tôn Diễn lại thao thao bất tuyệt: “Đúng rồi, ở thôn trang kia của muội, bệ hạ đã ban tặng mười mỹ thiếu niên, muội có muốn tiếp nhận hay không?”

Lời này vừa dứt, Trần Dung ngây ra.

Mà Tôn Diễn nhìn Trần Dung đại ra, nhất thời mặt mày hớn hờ, cậu xoa cằm, cười tủm tỉm nói: “Vốn là, khi nhìn thấy những người đó, ta muốn đón muội cách xa thôn trang đó thật xa, có điều hiện tại ta rất cao hứng.”

Nhìn Trần Dung, Tôn Diễn cười tươi khiến hàm răng trắng lóa lấp lánh dưới ánh mặt trời: “Phi! Vương Hoàng kia tự chọc vào rắc rối, còn dám kiêu ngạo như vậy. A Dung, muội dùng một con ngựa lôi hần kéo dài tới thôn trang đi, để hần trở thành mỹ thiếu niên thứ 11.”

Cậu nói ra lời này, đặc ý dào dạt hỏi: “Thế nào, chủ ý này thế nào?”

Trần Dung mở to mắt, thần thờ nhìn phía sau cậu, gọi: “Thất lang.”

Nàng vừa thốt ra hai chữ này, Tôn Diễn vung tay lên, quyết đoán ngắt lời của nàng, cười đến mức mắt híp tít nói: “A Dung, muội trăm ngàn lần đừng luyến tiếc. Muội cứ tin tưởng ta, đối với Vương Hoàng kia, chỉ có làm như thế mới có thể đá kích khí diễm kiều ngạo của hần!” Quyết đoán hăng hái nói đến đây, tay Tôn Diễn lại vung mạnh một cái trên không trung, vui vẻ cười to: “Nếu không, việc này phải an bài một chút, hai ngày nữa ta sẽ thay muội nói với hần.”

Không đợi Trần Dung trả lời, phía sau truyền đến giọng nói thanh nhuận thản nhiên: “Tôn lang ở Giang Đông đã có tâm, cần gì phải chờ thêm hai ngày?”

Một bóng dáng cao to tuấn mỹ chậm rãi đi tới, đi đến bên người Trần Dung, ôm eo nhỏ của nàng, mỉm cười, ung dung nhìn Tôn Diễn, ánh mắt sáng trong thuần khiết, có vẻ chăm chú lắng nghe tiếp.

Người này, đúng là Vương Hoàng.

Tôn Diễn thật không ngờ lúc này chàng lại xuất hiện, không khỏi ngẩn ngơ. Cậu mở to mắt ngơ ngác nhìn chăm chăm Vương Hoàng, theo phản xạ, cậu nhấc chân, tư thế nhanh nhẹn tuyệt đẹp lật người ra bên ngoài, vừa lật người vừa lui ra đằng sau, vũng vàng nhảy xuống hành lang, chạm đất bên ngoài cách đó ba bước.

Võ nghệ của Tôn Diễn bất phàm, động tác này của cậu rất lạnh lẽo tiêu sái.

Vương Hoàng tựa tiểu phi tiểu nhìn Tôn Diễn, nâng cằm, tư thế thản nhiên, tiêu sái, phong nhã nhẹ nhàng hỏi: “Vì sao Tôn lang e ngại ta đến mức vậy?”

“Ai e ngại ngươi?” Tôn Diễn mở to hai mắt, trên gương mặt xinh đẹp hiện ra một chút đỏ ửng khả nghi: Hổ thẹn hổ thẹn, rõ ràng thẳng thắn này chưa làm gì mà..... Phi! Chỉ đồ thừa thân thủ của ta quá tốt!

Giọng của Tôn Diễn vừa cất cao, cậu lại trừng mắt nhìn Vương Hoàng kêu lên: “Vương Hoàng, tiểu tử ngươi đừng quá kiêu ngạo. Ta cảnh cáo ngươi, A Dung là muội tử của ta! Biết lời này có ý nghĩa gì không? Đó chính là, ta là anh vợ của ngươi đó!”

Cậu nói tới đây, trong lòng mừng rỡ, chống nạnh cười ha hả. Vừa cười, Tôn Diễn vừa đặc ý kêu lên: “Tiểu tử ngươi chú ý chút cho ta, bớt vung tay múa chân trước mặt anh vợ như ta đó!”

Tôn Diễn cười vang, xoay người, nghênh ngang rời đi.

Trong nháy mắt, cậu đã đi ra đại môn. Vừa mới bước được một nửa, Tôn Diễn không khỏi vỗ mạnh một cái vào gáy, reo lên: “Nguy rồi! Còn có rất nhiều việc chưa nói với A Dung mà.”

Cậu quay đầu nhìn sân viên kia, không khỏi méo miệng. Hiện tại bảo cậu quay trở lại một lần nữa, cậu thật sự không muốn. Thôi thôi, vẫn để nói sau vậy.

Tôn Diễn vừa rời đi, tay Vương Hoàng đang ôm eo nhỏ của Trần Dung nắm thật chặt, chàng cười khê, cực ôn nhu cực thản nhiên cất giọng hỏi: “Mười mỹ thiếu niên sao? Bệ hạ cũng thật có tâm!”

Cảm giác bên hông bị ôm chặt, Trần Dung vội vàng cúi đầu, nào dám đáp lời?

Vương Hoàng quay đầu.

Chàng nhìn nàng chăm chú. Một hồi lâu, Vương Hoàng nhẹ giọng gọi: “Người đâu.”

Một hộ vệ bước đến, chấp tay nói: “Lang quân có gì phân phó?”

Vương Hoảng chậm rãi nói: “Đến thôn trang kia của A Dung, uhm, chuyển mấy mỹ thiếu niên đó lên giường của Cửu công chúa đi.” Trong lúc Trần Dung vội ngẩng đầu, mở to mắt, tươi cười của Vương Hoảng cao thượng vô cùng, khí chất phiêu nhiên như thần tiên: “Tốt nhất có thể để cho người ngoài phát hiện ra. Nhớ kỹ, trong vòng 3 ngày phải làm tốt việc này.”

Hộ vệ nghe vậy, hai tay chấp lại, không hề chớp mắt đáp: “Vâng.” Xoay người nhanh chóng rời đi.

Xem bộ dạng này của hộ vệ, dường như không hề cảm thấy bản thân vừa tiếp nhận một mệnh lệnh cô quái cỡ nào.

Vương Hoảng cúi đầu, thấy Trần Dung vẫn mở to mắt nhìn mình, mày nhíu lại, cực ôn nhu, cực thông thả hỏi: “Khanh khanh nhìn ta như thế, là không nhớ sao?”

Không nhớ?

Trần Dung trừng mắt nhìn, lập tức phản ứng lại, nàng vội vàng lắc đầu, quyết đoán đáp: “Không.” Dừng một chút, nàng còn nói thêm: “A Dung không hề có suy nghĩ này.”

Nghe thấy Trần Dung kiên định trả lời thể hiện lập trường, Vương Hoảng chậm rãi cười, chàng cúi đầu khẽ hôn lên lông mi nàng, mềm mại hỏi: “Khanh khanh, ta thay nàng trả thù Cửu công chúa, nàng có vui hay không?”

Vui mừng! Nàng làm sao dám không vui! Trần Dung có chút dờ khóc dờ cười, đưa mấy mỹ thiếu niên đó cho Cửu công chúa, rõ ràng là hành vi để chàng phát tiết lửa giận, sao lại biến thành săn sóc với mình chứ?

Nghĩ đến Cửu công chúa, Trần Dung nhớ tới tình huống bi thảm của huynh trưởng, nàng vội vàng ngẩng đầu nhìn Vương Hoảng nói: “Thất lang, ta phải đi ra ngoài một chút, gặp huynh trưởng kia của ta một lần.”

“Đừng đi ra ngoài, nếu nàng muốn gặp, ta sẽ gọi huynh ấy đến.”

Trần Dung nhú mày, nói: “Nhưng mà, ta còn muốn thăm Bình ầu bọn họ.....”

“Mọi người đều mạnh khỏe!” Vương Hoảng ngắt lời nàng, chàng hôn lên mặt Trần Dung, ôn nhu nói: “Ngoan, chờ thêm ba ngày.” Dứt lời, chàng tao nhã rời đi.

Nhìn bóng dáng Vương Hoảng đi xa, Trần Dung vừa buồn cười, lại thấy tung tức: Chỉ là vài mỹ thiếu niên mà thôi, đáng để để ý như vậy sao? Phải chờ chàng xử lý mấy người kia rồi mới cho phép nàng xuất môn, người này thật là.

Vương Hoảng vừa đi, Trần Dung gọi tỳ nữ, bảo các nàng dọn tháp ra sân, mang cảm đến.

Dựa vào tháp, nàng tiện tay gảy hai khúc, nghiêng đầu nhìn về phía tỳ nữ thanh tú ngại ngần bên người, hỏi: “Nay người bên ngoài đang bàn luận cái gì?”

Đối diện với ánh mắt không rõ của tỳ nữ, Trần Dung cười cười, bổ sung: “Ta là nói, bên ngoài mọi người nói về lang quân thế nào?”

Tỳ nữ hiểu ra, nàng ta thi lễ với Trần Dung, nhỏ nhẹ nói: “Đại phu đừng sầu lo, mọi chuyện của lang quân đều tốt.”

Nàng ta cười nói: “Người bên ngoài đều đang truyền tụng lời bình luận của lang quân, nhóm danh sĩ vốn bất mãn với lang quân, hiện tại đều nói lang quân coi danh lợi như cặn bã, địa vị tộc trưởng của đại gia tộc thiên hạ đệ nhất mà người cũng nói thành là ‘Thịt thối’, cũng hiểu được đó là trói buộc cùng vũ nhục đối với người. Mọi người đều nói, Vương Thất lang thật sự là phượng hoàng trên trời, không phải là cây ngô đồng thì không đậu, không phải là nước cam lộ thì không uống, có phong độ của thần tiên.”

Trần Dung ngắt lời nàng ta: “Những điều này ta đều biết, người nói tới lời đồn xấu đi.”

Tỳ nữ bình tĩnh đáp: “Vâng.” Nàng ta nhẹ giọng nói: “Cũng có một số người đang nói, bọn họ nói lang quân vì một phụ nhân, không để ý thân phận cao quý của bản thân, cũng không để ý tới tính mạng của võ sĩ trong gia tộc. Bọn họ còn nói, lang quân vong ân phụ nghĩa, tộc trưởng bồi dưỡng người như thế, người lại vì một phụ nhân, chẳng những cô phụ chờ mong của trưởng giả, còn nói ra lời vũ nhục, thật sự là một tiểu nhân. Còn có người nói, Kiến Khang vương gặp chuyện, đó là lang quân đã ra tay, người vì..... phụ nhân kia mà chuyện gì cũng có thể làm ra.”

Trần Dung rung mình, hỏi: “Kiến Khang vương bị đâm?”

“Vâng.”

“Vậy hiện tại hắn ta sao rồi?”

“Nghe nói tính mạng bị đe dọa, sợ là không sống được.”

Trần Dung ngờ ngác nửa ngày, nàng suy nghĩ một lúc, vội vàng ngẩng đầu hỏi: “Vậy lang quân có phản kích không?” Vừa hỏi xong, nàng tự bật cười, lúng ta lúng túng nói: “Ta hỏi sai người rồi.”

Lúc này Trần Dung sao có thể ngồi yên, nàng đẩy cảm ra, đi dạo vài vòng trong sân.

Một lúc sau, Trần Dung hỏi: “Ồ chỗ bệ hạ có lời đồn đãi gì không?” Nàng biết, tỳ nữ này tuy chỉ là tỳ nữ, nhưng các nàng là tỳ nữ của Lang Gia Vương Thất, có thể có được thân phận này, tất nhiên sẽ khác với người bình thường.

Tỳ nữ kia cúi đầu xuống, nhẹ nhàng nói: “Nô nghe thấy có người đồn đãi, nói bệ hạ từng cười to nói ‘Lúc trước nhìn Vương Thất kia hay giả mù sa mưa thật là đáng ghét, nay mới biết kẻ này rất khá, trầm thích.’” Nói tới đây, tỳ nữ lại tiếp lời: “Bệ hạ nói người trong lòng thường là người mà nhóm nhỏ sẽ không thích.”

Trần Dung gạt đầu, nàng dạo qua một vòng, lại ngồi trên tháp.

Kéo cảm tới phía trước, nàng gảy vào cái, chậm rãi, tiếng đàn kia ban đầu mỏng manh, trở nên càng ngày càng bình ổn, càng ngày càng thân nhiên êm tai.

Tỳ nữ lắng nghe, trong lòng cảm thấy buồn bực: Sao hiện tại nàng lại không hoảng hốt?

Nàng ta nào biết đâu rằng, Trần Dung có gấp gáp cũng vô dụng, nói đến nói đi, thủ đoạn Vương Hoàng phi phạm, không bằng yên lặng xem xét.

Trong tiếng đàn, một loạt tiếng bước chân truyền đến, đợi đến khi một khúc kết thúc, một giọng nói thanh thúy vang lên: “Bẩm đại phu, huynh trưởng của người cầu kiến.” Dừng một chút, người đó lại bẩm báo: “Ngoại trừ huynh trưởng của đại phu ra, hạ nhân của đại phu cũng đến đây. Còn có một người tên là Trần Vi cũng tới, nói đại phu là tộc muội của nàng ta, từ trước sống chung rất hòa thuận, hiện tại biết đại phu trở về, cố ý đến thăm.”

Trần Dung từ từ đẩy cảm ra, ngẩng đầu lên.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 191: Không cần y

Trần Dung đứng lên, nàng trầm ngâm một hồi, nói: “Mang ta đi đi. Bọn họ cũng không phải là người ngoài, không cần đi qua đi lại bẩm báo như thế.” Nàng không phải người của Lang Gia Vương thất, cũng chưa tôn quý đến mức đó. Nàng luôn nhớ rằng: Vĩnh viễn giữ bản phận, vĩnh viễn phải biết rõ vị trí hiện tại của mình ở đâu.

Tỳ nữ lên tiếng: “Vâng.” Rồi dẫn Trần Dung đi ra ngoài viện.

Vừa mới đến gần, tiếng người nói đã truyền đến. Nàng nghe thấy trong giọng nói thỏ thẻ của Trần Vi mang theo sự vui sướng: “Tộc muội rất thân với ta, khi trên đường đi về phía nam, chúng ta cùng tiến cùng lùi, chuyện gì cũng tâm sự với nhau. Đến thành Nam Dương, sân của tộc muội ở ngay bên cạnh sân của ta, tỷ muội chúng ta thường xuyên tụ tập nói chuyện vui đùa, khi đó rất vui vẻ.”

Giọng nói của nàng ta ôn nhu, trong sự ngại ngùng mang theo khoái hoạt, giống như một cô nương thuần lương đang nhớ lại những kỷ niệm ngọt ngào năm đó.

Lúc này, giọng nói của Trần Vi chuyển thành kinh hi: “Chỗ ở của Vương Hoàng Vương lang cũng cao thượng xinh đẹp giống như chàng vậy.” Nàng ta ngẩng đầu ngắm nhìn sân viện phía trước, ngữ điệu thanh thúy lại nhẹ nhàng: “Tuy Thất lang quý giá bất phàm, nhưng tộc muội của ta cũng là người vô cùng tốt. Tuy rằng diện mạo kém một chút, nhưng tộc muội thật sự có rất nhiều ưu điểm mà lang quân nhà các người không biết đâu. A, không đúng, ta hẳn nên gọi lang quân nhà các người là muội phu mới đúng. Hi hi, khẳng định chàng chưa từng nghe người ta gọi như thế bao giờ, nếu có dịp gặp chàng, ta nhất định sẽ gọi như vậy.”

Trần Dung nghe đến đó, ngừng chân, âm thầm cười lạnh: Còn đòi gấp ư, nàng ta dựa vào cái gì mà nghĩ rằng bản thân có thể nhìn thấy Vương Hoàng? Lúc này Trần Dung lại cảm thấy có chút hoảng hốt, tình cảnh trước mắt này dường như nàng đã trải qua quá vô số lần. Kiếp trước, sau khi Trần Vi trở thành thiếp của Nhiễm Mẫn, lần nào nhìn thấy mình mà không nói chuyện với về ôn nhu, ngại ngùng rồi lại khen tặng nàng thế này? Tựa hồ trong số tất cả các nữ nhân của Nhiễm Mẫn, cũng chỉ có nàng ta là cam tâm tình nguyện nhận thức Trần Dung là chủ mẫu.

Nghĩ đến đây, Trần Dung bật cười. Bước chân của nàng nhanh hơn.

Trong nháy mắt, Trần Dung đã tới ngoài cửa viện, nàng quay đầu, liếc mắt nhìn Trần Vi. Lúc này Trần Vi không giống như những lần trước nàng gặp lại, có béo hơn một chút, da dẻ mịn màng, trang điểm cẩn thận. Nhìn nàng ta như thế thật sự có vài phần xinh đẹp khi còn là nữ lang.

A, kiểu tóc của nàng ta? Là búi tóc của nữ lang chưa chồng mà.

Lúc này trên mặt Trần Vi mang theo tươi cười ngọt ngào, hai mắt sáng trong suốt, cho dù đối mặt với một tỳ nữ cũng có vẻ khiêm nhường. Với thân phận theo lời nói của nàng ta, thái độ nàng ta đối với tỳ nữ này như thế, hẳn sẽ khiến người ta có cảm tình. Đáng tiếc là, nàng ta đối mặt với tỳ nữ của Lang Gia

Vương Thất, cho dù nàng ta chuyện trò vui vẻ ra sao, mấy tỳ nữ vẫn không nhúc nhích đứng ở nơi đó, thái độ cung kính lộ ra thông dong, không cao ngạo, nhưng cũng không đáp lời.

Trần Vi vừa nhẹ giọng cười nói, vừa tò mò đánh giá khắp nơi như một nữ lang ngây thơ.

Đúng lúc này, nàng ta nhìn thấy Trần Dung.

Vừa thấy Trần Dung, theo phản xạ Trần Vi trở nên cứng đờ, nhưng đảo mắt, bằng tốc độ nhanh nhất nàng ta đã nặn ra một nụ cười nịnh lấy lòng. Nàng ta vừa mới đi ra một bước, Trần Dung thân nhiên thu hồi ánh mắt, cất bước tiếp tục đi về phía trước, để lại một bóng dáng cao ngạo mà quý khí bức người.

Trần Vi ngơ ngác nhìn bóng dáng Trần Dung rời đi, nàng ta há miệng thở dốc, muốn gọi Trần Dung lại. Liếc mắt nhìn bóng dáng xa không thể với tới kia, lời nói lại bị nghẹn ở trong lòng.

Lúc này, một tỳ nữ đi đến phía sau nàng ta, mỉm cười nói: “Thỉnh chờ một chút, đại nhân nhà ta có hẹn với người khác.”

Trong giọng nói cung kính của tỳ nữ lộ ra sự lạnh lùng, Trần Vi kinh ngạc quay đầu, nàng ta nhận ra sự ôn hòa từ trên cao nhìn xuống trong ánh mắt của tỳ nữ kia. Loại này ôn hòa, nàng ta thật sự đã thấy rất nhiều, bản thân nàng ta cũng đếm không hết. Rõ ràng lời đồn đãi truyền khắp bốn phía bên ngoài, dựa vào cái gì mà tộc muội hèn mọn kia của mình còn biểu hiện đáng vẻ cao ngạo như thế? Ngay cả tỳ nữ bên người nàng, cũng giống như hoàng phi cao cao tại thượng chứ?

Lúc này Trần Dung chỉ là một người cô độc, tuy có Vương Thất sủng ái, nhưng đại gia tộc thiên hạ đệ nhất và toàn bộ quý nhân thành Kiến Khang đều không ưa thích nàng, chẳng phải nàng nên cảm thấy bất lực, hy vọng có thân nhân bằng hữu tiến đến làm bạn sao?

Trần Dung đi được mấy chục bước, liếc mắt một cái thì thấy có mười mấy gương mặt quen thuộc trong chính đường ở phía trước.

Ngồi ở vị trí bên trái là huynh trưởng của nàng, đứng sau huynh trưởng là đám người Bình ầu.

Người đầu tiên nhìn thấy Trần Dung là Thượng tẩu, lão gọi một tiếng, “Nữ lang.” Vừa mới thốt ra miệng, lão nhìn thấy búi tóc phụ nhân của Trần Dung, không khỏi chua xót.

Giọng nói của Thượng tẩu nhắc nhở mọi người trong phòng, hơn mười đôi mắt đều phát sáng nhìn về phía Trần Dung.

Trần Dung bước nhanh tới, nàng đi đến trước mặt Trần gia Đại huynh, thi lễ, ngửa đầu gọi: “Đại huynh.” Gọi đến đây, mắt nàng ướm ắt, nghẹn giọng, Trần Dung nói với Trần gia Đại huynh đáng về tiêu tụy: “Đại huynh, là A Dung không tốt, hộ vệ do A Dung phái đến không chu toàn, khiến Đại huynh gặp họa.”

Giọng nói của nàng chua chát đau xót, nhìn Trần gia Đại huynh tiêu tụy đáng thương, gầy gò không thành hình người, Trần Dung không khỏi cảm thấy hối hận: Nếu không phải mình bức bách Đại huynh, trước khi chết Đại huynh sẽ không phải chịu nỗi đau mất con. Không biết huynh ấy có thể sống qua tháng sau hay không.

Có điều Trần Dung không phải là người thích đắm chìm trong sự hối hận, lập tức nàng lại thầm nói: Không được, ta phải nói với Thất lang, bảo chàng tìm một danh y khám bệnh cho Đại huynh.

Trần gia Đại huynh vươn hai tay, hần nâng Trần Dung dậy, nói với sự chua chát: “Không, không liên quan đến A Dung. Là vì huynh có mắt không trông, không biết tiện phụ kia ác độc đến mức đó.”

Giọng nói của hần trần ngập đau đớn kịch liệt cùng hối hận, còn có ghê tởm chán ghét đến cực độ. Trần Dung mím môi liên tục gật đầu, nói: “Đại huynh, huynh phải cố chịu đựng.” Dừng một chút, nàng cẩn thận hỏi: “Á ta, phụ nhân kia thế nào rồi?”

Nhắc tới thể tử đã bị bỏ này, cơ bắp trên mặt Trần gia Đại huynh giật giật, khuôn mặt gầy gò khắc khổ cũng trở nên tím tái, lời nghẹn ở trong lòng.

Trần Dung hoảng sợ, vội vàng nắm tay hần nói: “Đại huynh, đại huynh.”

Trong tiếng kêu to liên tiếp của nàng, Trần gia Đại huynh rốt cục im lặng, hần nói với giọng khàn khàn: “Ác phụ kia được một quý nhân che chở.” Hần nói cảm hận: “Ta không thể làm gì à được.”

Trần Dung thấp giọng nói: “Đừng để ý nữa, việc này muội sẽ suy nghĩ.”

Trần gia Đại huynh hung hăng gật đầu, nói: “A Dung, phụ nhân này thật đáng chết.”

“Được, ta nhất định sẽ bắt ả tới, giao cho Đại huynh xử trí.”

Trần Dung nói tới đây, cầm tay hần, khẽ nói: “Đại huynh, huynh nhất định phải khỏe lại, phải sống cho thật tốt Ngay cả không có nhi tử, huynh còn có muội mà. Có Đại huynh ở đây, A Dung mới có thể sống tốt.” Lời nói của nàng cũng không phải chỉ để an ủi Trần gia Đại huynh, ở thời đại này, bất cứ một nữ nhi nào cũng đều sống dưới sự vinh quang của phụ huynh trong gia tộc. Trần Dung đã rời khỏi gia tộc, lại không thể dựa vào phụ huynh, cho nên thể nhân mới đẩy nàng tới bước đường cùng như ngày hôm nay.

Trần gia Đại huynh kinh ngạc ngẩng đầu.

Hắn mở to hai mắt nhìn Trần Dung, đờ đẫn nhìn nàng chăm chú, một hồi lâu, hắn lẩm bẩm: “Đúng vậy, ta là huynh trưởng của A Dung, muội đang khổ sở, ta muốn giúp muội.” Nói thắm đến đây, hắn giơ tay lên, tự vả hai cái ở trên mặt mình.

Trong nháy mắt, hai dấu bàn tay rõ ràng hiện ra.

Khi lại ngẩng đầu lên, trong ánh mắt đục ngầu của Trần gia Đại huynh kia rốt cục có một ít tỉnh táo.

Trong lúc bọn người hầu đứng phía sau nhìn nhau mà cười, Trần Dung đỏ hốc mắt: Đây chính là thân nhân của nàng, cho dù bị thống nghèo túng, chỉ cần có khả năng, huynh luôn nguyện ý thay nàng che gió che mưa.

Cảm xúc của Trần gia Đại huynh vừa vững vàng trở lại, trong lòng mọi người thả lỏng, sau khi nói chuyện phiếm nửa canh giờ, Trần Dung nhìn về phía đám người Bình ầu đang đứng phía sau.

Một ngày kia, Trần Dung ra đi quá vội vàng, mọi người còn chưa kịp kinh hoàng, Vương Hoảng đã phái người tới nói rõ. Có điều, bọn họ không hoảng hốt, người ở trong thành Kiến Khang lại cố ý tìm kiếm nàng. Ngay cả bệ hạ, cũng phái người đến hỏi thăm hai lần.

Không biết bệ hạ nghĩ như thế nào, lần thứ hai khi phái người tới, sau khi biết Vương Hoảng mang Trần Dung đi, cách ngày thì tặng mười mỹ thiếu niên tới nhét vào trong thôn trang mà hắn ban cho Trần Dung. Còn nói rằng, mười mỹ thiếu niên kia, tuy rằng xuất thân của bọn họ nghèo khó, nhưng người người diện mạo cao nhã tuấn mỹ, phong tư bất phàm, cũng rất tài năng. Sau khi bọn họ vào ở trang viên, lại có vô số nữ lang tiểu cô lưu luyến ở bên ngoài thôn trang, các nàng lắng nghe tiếng đàn sáo trong trang viên truyền đến, say mê không thôi.

Có một ngày, Tạ Hạc Đình nổi danh giống như Vương Hoảng cũng ngồi xe ngựa tới thôn trang của nàng, trò chuyện với một mỹ thiếu niên thật lâu. Lần đó, trong thôn trang tiếng cười không ngừng, rất là náo nhiệt.

Kể lại xong, Bình ầu nhìn Trần Dung, nói: “Nữ lang không biết, thôn trang kia của người đã thành nơi nổi tiếng, tiếng nhạc trong thôn trang, nhóm nữ lang ngoài thôn trang, mỗi ngày đều có rất nhiều người đến vây xem.”

Nói tới đây, Bình ầu thấy Trần Dung ngẩn ngơ, sắc mặt có chút kỳ quái, không khỏi hỏi: “Nữ lang, nữ lang, người nói gì đi?” Bà vừa gọi nữ lang, vừa nhìn búi tóc phụ nhân của Trần Dung, vài lần muốn mở miệng hỏi, nhưng vẫn cảm thấy do dự.

Trần Dung phục hồi tinh thần, nàng cười cười, thầm nghĩ trong lòng: Còn rầm rộ như thế sao? Xem ra trong số mười mỹ thiếu niên kia, cũng có một vài người bất phàm. Tặng những người đó cho Cửu công chúa, coi như có lợi cho nàng ta rồi. Không được, phải thương lượng một chút với Thất lang.

Trong lúc Trần Dung miên man suy nghĩ, Bình ầu ôi chao nửa ngày, rốt cục hỏi ra chuyện mà mọi người muốn biết nhất: “Nữ lang, người, người và Thất lang...?” Cô lấy dũng khí, Bình ầu nhìn búi tóc của nàng, hỏi: “Thất lang đã cho nữ lang danh phận rồi sao?”

Hơn mười người nhìn về phía Trần Dung, ngay cả Trần gia Đại huynh vẫn cúi đầu cũng ngẩng lên nhìn nàng.

Trần Dung cười cười, nàng lắc đầu, nói: “Không, việc này các người đừng xen vào.” Trong ánh mắt khó hiểu của mọi người, nàng tiện tay rút trâm cài đầu xuống, cời búi tóc, mỉm cười nói: “Đây là thành Kiến Khang, hiện giờ vấn búi tóc này thật không ổn.”

Nàng nhẹ nhàng băng quơ cát trâm cài vào trong tay áo, để mặc tóc xõa đứng lên.

Đứng dậy, xoay người, Trần Dung khẽ cười nói: “Đại huynh, ầu, chúng ta đi thôi.”

Trần gia Đại huynh còn đang hoảng hốt, đám người Bình ầu đã cùng kêu lên đáp: “Vâng.”

Váy dài phiêu diêu, Trần Dung cất bước đi tới chỗ Trần Vi.

Đi ở phía sau nàng, mọi người nhìn bóng dáng xinh đẹp của nàng, đột nhiên, một tỷ nữ nói: “Nữ lang nhà ta có sự diễm lệ của hoa hồng, có phong tư của hoa sen, thật sự là một quý nhân.”

Lời này nói ra tâm tư của mọi người, chỉ có mấy tháng không gặp, các nàng rõ ràng phát hiện, hiện tại Trần Dung có phong nghi chi quý tộc thượng lưu mới có. Xem ra, bệ hạ coi trọng nàng, thực sự làm cho nàng thoát thai hoán cốt.

Các nàng không biết, có câu gần mực thì đen, gần đèn thì rạng, sớm chiều ở chung với Vương Hoảng, phong độ quý tộc trời sinh của chàng đã cuốn hút Trần Dung. Ngày xưa, nàng chỉ đứng từ xa hèn mọn nhìn chàng, thái độ chàng đối với nàng trong ôn nhu lại có sự cao quý từ trên cao nhìn xuống, cho nên Trần Dung không thể tự tin. Mà trong mấy tháng này, Trần Dung được hoàng đế tin tưởng yêu thích, Vương Hoảng lo lắng mang nàng cách xa một chút, khi ở chung, Vương Hoảng thường xuyên biểu hiện ra sự ghen tuông, đối đãi ôn tồn. Được người mà mình coi trọng nhất, yêu nhất tôn trọng, đây đúng là linh dược vô giá, vô hình trung, Trần Dung đã tự khắc sự cao quý tự tin vào trong cơ thể, biểu hiện trong lúc giơ tay nhắc chân.

Trần Dung dẫn đoàn người đi đến hồ nước trong hoa viên, nàng nghiêng đầu, sau khi nói với Trần gia Đại huynh mấy câu, lại ra lệnh: “Đi gọi phụ nhân kia đến đây.”

“Vâng.”

Tỳ nữ kia linh mệnh rời đi, chỉ chốc lát, bóng dáng sợ hãi gầy nhỏ của Trần Vi xuất hiện trong tầm nhìn của Trần Dung.

Nhìn thấy là nàng ta, Bình ẩu kinh ngạc khẽ kêu một tiếng. Bà đang chuẩn bị hỏi Trần Dung, liếc mắt một cái nhìn thấy bóng hình như liễu rủ trong gió, lời định nói lại được nuốt xuống. Lúc này nhìn thấy nữ lang, không biết vì sao, lại khiến cho bà không dám tùy ý, ngả ngón muốn nói gì thì nói như lúc trước nữa.

Trần Vi từ rất xa đã thấy Trần Dung, cũng thấy được phản đông gương mặt quen thuộc đứng ở phía sau nàng.

Cẩn môi, bước chân Trần Vi vẫn không ngừng lại. Vừa rồi, nàng ta cũng muốn rời đi, nhưng nàng ta biết, mình không thể làm vậy, hiện tại Trần Dung đã không giống như xưa, bản thân không có tư cách tùy hứng.

Trong ánh mắt chăm chú của Trần Dung, Trần Vi đi đến trước mặt, nàng ta vừa mới nặn ra một nụ cười, khi đang muốn thân cận hàn huyên một câu, đối diện với ánh mắt của Trần Dung, nàng ta không tự giác thì lẽ, khẽ kêu lên: “Bái kiến Quang Lộc đại phu.”

Một câu thốt ra miệng, Trần Vi lại cảm thấy hối hận: Không phải đã nghĩ ổn thỏa rồi sao? Sao vừa mở miệng đã khiến quan hệ giữa hai người trở thành xa lạ như thế?

Trần Dung gật đầu, giọng nói mềm mại quyền rũ miễn cưỡng vang lên: “Đa lễ, ngồi đi.”

Đây là ngữ khí của kẻ bề trên. Trong lòng Trần Vi thâm giận, lại không làm sao hơn thua ở khí thế. Nàng ta đành phải đáp lời, lui ra phía sau hai bước ngồi trên tháp.

Trần Dung không ngồi xuống, nàng xoay người, mắt nhìn hồ nước, lạnh lạnh hỏi: “Ngươi tìm ta?”

“Vâng.” Trần Vi lên tiếng, sau khi tự nhủ thầm trong lòng mấy câu, nàng ta ngẩng đầu nhìn Trần Dung, ý cười trong suốt gọi: “A Dung.” Vừa gọi đến đây, Trần Dung ngắt lời nàng ta: “Gọi ta là Quang Lộc đại phu.”

Trần Vi nghẹn lời, tươi cười cũng cứng đờ.

Thấy nàng ta dừng lại, Trần Dung quay đầu.

Nàng nhìn Trần Vi chăm chú, cười cười, nhẹ giọng hỏi: “Lần này ngươi đến là muốn hỏi ta chuyện về Nhiễm Mẫn sao?”

Trần Vi nghe vậy, vội vàng lắc đầu, nàng dồn dập đáp: “Không phải, không phải. Thất phu thô lỗ kia đã không còn liên quan đến ta. A Dung không biết, cha ta đáp ứng rồi, sẽ tìm cơ hội đoạn tuyệt quan hệ giữa ta và y.”

Trong lúc Trần Dung kinh ngạc mở to mắt nhìn, Trần Vi mỉm cười, nàng ta mỉm môi, nhẹ nhàng nói: “Ngày xưa, A Dung không cần y, hiện tại, ta cũng không cần y. A Dung không biết, sau khi quyết tâm chặt đứt quan hệ với y, ta giống như được sống lại vậy. Ai, trước kia sao ta lại ngốc nghếch như thế chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 192: Đánh giết tùy ta

Nhìn thấy Trần Dung mở to hai mắt, giống như choáng váng ngây người, Trần Vi chớp mắt, gọi: “A Dung, A Dung?”

Nàng ta gọi vài lần, Trần Dung vẫn đang ngơ ngác.

..... Nàng thật không biết, Trần Vi sẽ khinh địch buông tha Nhiễm Mẫn. Không phải nàng ta yêu thương y sâu sắc vô cùng sao? Nàng ta, nàng ta yêu sâu đậm như thế. Hai kiếp, trước sự sùng ái của Trần Nguyên dành cho nàng ta, cho dù không thể gả cho Nhiễm Mẫn, cũng có thể gả cho sĩ tử khác. Nhưng nàng ta không để ý tới danh tiết, ngay cả làm thiếp cũng muốn đi theo bên cạnh Nhiễm Mẫn.

Trước mắt Trần Dung hiện lên tình cảnh kiếp trước, khi Trần Vi đối mặt với Nhiễm Mẫn, bộ dạng đưa tình vĩnh viễn coi y là trời kia. Rõ ràng nàng ta yêu sâu đậm như vậy.

Nàng nhìn Trần Vi, giờ phút này da dẻ nàng ta nõn nà, ánh mắt cũng sáng ngời có thần, khác hẳn với thần thái lần gặp trước, thực hiển nhiên, lời nói của Trần Vi là thốt ra từ tâm can.

Nhưng càng như thế, Trần Dung lại càng không rõ, yêu sâu đậm, khắc cốt ghi tâm đến vậy, vì sao có thể nói bỏ là bỏ? Lúc trước liễu lĩnh bằng mọi cách để đạt được cảm tình của người đó, vì sao xoay người là có thể quên đi?

..... Kiếp trước, nàng đã thua trong tay một Trần Vi như vậy sao?

Ngắm nghĩ, khóe môi Trần Dung lộ ra một nụ cười khổ.

Trần Vi kinh ngạc nhìn Trần Dung khác thường, vẻ mặt của tộc muội trước mắt thật sự kỳ quái.

Mím môi, Trần Vi lại cười vui gọi: “A Dung, A Dung?”

Lúc này, Trần Dung phục hồi tinh thần. Nàng cúi đầu nhìn nàng ta, hoảng hốt hỏi: “Vì sao ngươi không cần y nữa?”

Trần Vi mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Bởi vì A Dung cũng không cần y mà. Y chỉ là một thất phu thô lỗ, tuy rằng vũ dũng tuấn mỹ, nhưng quý tộc ở thành Kiến Khang nhiều như thế, ai cũng đều cao nhã hơn y……” Trần Vi mới nói đến đây, Trần Dung cúi đầu, từ từ nói: “Nhiệm tướng quân chính là một trượng phu, trong thiên hạ nam nhân cao nhã hơn y không nhiều lắm đâu.”

Trần Vi đang nói vui vẻ, thật không ngờ Trần Dung lại biện hộ cho Nhiệm Mẫn thì không khỏi ngẩn ngơ, những lời còn lại cũng nghẹn trong cổ họng.

Nàng ta cứng họng nhìn Trần Dung, vẻ mặt không dám tin. A Dung này, không phải không cần Nhiệm Mẫn sao? Vì sao nàng còn ca ngợi y?

Sau khi ngẩn ngơ, khóe mắt Trần Vi liếc thấy một người, tức thì, nàng ta cất cao giọng, ngữ khí kinh ngạc, không dám tin gọi to: “A, vì sao A Dung lại ca ngợi Thạch Mẫn như thế? Rõ ràng y chỉ là một thất phu thô lỗ, quý tộc trong thành Kiến Khang, không nói tới người khác, ngay cả Thất lang nhà muội, y muốn xách hải cũng không xứng.”

Trần Vi nói tới đây, Trần Dung đã quát một cách quyết đoán: “Câm miệng.”

Nàng ngừng đầu, chán ghét nhìn Trần Vi, lạnh lùng nói: “Trần Vi, ngươi không được quên, thất phu thô lỗ Thạch Mẫn trong miệng ngươi kia từng là trượng phu mà ngươi thề sống thề chết đi theo.” Sau khi khiến gương mặt Trần Vi trở nên ửng đỏ, Trần Dung thở dài một tiếng, từ từ nói: “Tất nhiên Thất lang là nam nhi tốt, nhưng Nhiệm Mẫn cũng là trượng phu thực thụ. Hai người đều khí khái, không có kiểu nói gì mà xách hải cũng không xứng.”

Trần Dung nói tới đây, mặt tối sầm lại, giọng điệu mệt mỏi: “A Vi, lúc trước ngươi thương y kính trọng y như thế, giờ phút này, cho dù ngươi quyết ý rời đi, cũng không nên mắng chửi y…… Ngươi yêu y mà.”

Trong ánh mắt nhìn thẳng của Trần Dung, Trần Vi cúi đầu, nàng ta than thở: “Khi đó ta không hiểu chuyện thôi.”

Than thở đến đây, đột nhiên Trần Vi ngừng đầu lên, nàng ta hét lớn với Trần Dung: “Lúc đó chẳng phải muội một lòng muốn gả cho y sao? Vì sao sau đó lại không cần y như thế? A Dung, Thạch Mẫn là người thô lỗ, ý chí sắt đá, ta chịu đựng y đủ rồi, không được sao?”

Nói xong, ánh mắt của nàng ta lấp lánh ánh lệ, vẻ mặt mang theo vài phần u oán chua xót, tay vò góc áo, Trần Vi cắn môi, ôi chao liên tiếp: “A Dung, ta, nay phụ huynh ta không có thể lực, A Kỳ, A Thiên các nàng lại thấy ta ngứa mắt, mỗi ngày đều quát mắng giễu cợt, ta đã không còn chỗ để đi nữa rồi. Muội, muội có thể……” Dưới ánh nhìn lạnh lùng của Trần Dung, nàng ta phịch một tiếng quỵ xuống đất, dập đầu không thôi, điềm đạm đáng yêu khóc lóc như hoa lê dưới mưa: “A Dung, xin muội thu lưu ta…… Cầu muội.” Vừa nói, nàng ta vừa dập đầu vang dội trước Trần Dung.

Khi ngừng đầu, trán Trần Vi trở nên xanh tím, tóc tai tán loạn, bộ dạng đáng thương như thế rất xứng với đôi mắt to đẫm lệ, thật sự khiến người ta vô cùng thương tiếc.

Trần Dung mắt lạnh nhìn nàng ta, còn chưa kịp mở miệng, đã thấy Trần Vi lết đầu gối về phía trước, nàng ta đi rất mau, đảo mắt đã tới phía sau Trần Dung. Trong lúc Trần Dung ngạc nhiên quay đầu, chỉ thấy nàng ta đang kéo một góc bào phục màu trắng, nước mắt rờn rờn, bộ dạng động lòng người cầu xin: “Thất lang, cầu chàng nói với A Dung, bảo muội ấy thu lưu ta. Thiếp cam đoan sẽ ngoan ngoãn, cam đoan sẽ đứng ở một góc không có bất cứ ý kiến gì. Thiếp nguyện ý làm nô tỳ của A Dung, làm hạ nhân của muội ấy, làm trâu làm ngựa cho muội ấy. Thiếp chỉ cầu muội ấy cho ta một con đường sống thôi.” Vừa nói, nàng ta lại liên tục dập đầu xuống đất.

Người bị Trần Vi níu kéo, chính là Vương Hoàng.

Chàng lẳng lặng đứng đó, mỉm cười nhìn Trần Vi. Khi nàng ta dập đầu không ngừng, chàng hơi hơi khom người.

Vươn tay, nhẹ nhàng nâng khuôn mặt giàn giụa nước mắt của Trần Vi lên, Vương Hoàng ôn nhu hỏi: “Ngươi muốn ở lại?”

Hai gò má Trần Vi ửng đỏ, hai mắt đẫm lệ mê ly nhìn Vương Hoàng, liên tục gạt đầu. Hai mắt nàng ta bất tri bất giác trở nên sáng trong: Thất lang lại cúi hạ thân mình quý giá, đưa bàn tay không dính bụi trần của chàng nâng mặt mình, chẳng lẽ, chàng cũng thích mình sao?

Cắn môi, Trần Vi hít cái mũi đỏ hồng, hơi nước trong mắt càng đậm. Trần Vi khóc nói: “Đúng, thiếp đã không còn chỗ nào để đi. A Dung vốn giao hảo tốt với thiếp, chúng thiếp là tỷ muội thân thiết nhất. Nếu muội ấy không cho thiếp đường sống, thiếp phải làm sao bây giờ?” Ngữ khí u oán, bộ dạng xinh đẹp như hoa lê.

“Là như thế sao?”

“Đúng, đúng là như vậy. Cầu Thất lang rủ lòng thương, cầu Thất lang cho phép.”

Vương Hoàng thẳng lưng, chàng quay đầu nhìn về phía Trần Dung, hai mắt híp lại, tựa tiểu phi tiểu: “Hóa ra A Dung một lòng muốn gả cho Nhiệm Mẫn sao?” Giọng thấp mà nhẹ nhàng, tựa như gió xuân lướt qua mặt.

Trần Dung thấy chàng nhắc tới chuyện này, không khỏi có chút dở khóc dở cười, nàng trừng mắt liếc nhìn chàng một cái, cất bước đi về phía Trần Vi.

Đi đến bên cạnh Vương Hoàng, Trần Dung đột nhiên nhắc chân, đá một cú thật mạnh vào người Trần Vi đang chớp hai mắt đăm lẹ, bộ dạng động lòng người nhìn Vương Hoàng.

Trần Dung vốn có chút võ nghệ, lại ra tay đột ngột, cú đá này ập thẳng vào giữa ngực Trần Vi. Chỉ nghe “Phịch” một tiếng, thân hình Trần Vi như ruột bòng rách rưới tung bay trong gió, sau khi lù ba bốn bước, nặng nề va vào một gốc cây đại thụ.

“Bịch” một tiếng, sau khi thân hình Trần Vi đập vào gốc cây, đột nhiên lại nghiêng về phía trước, lăn mấy vòng, mới từ từ dừng lại.

Tình cảnh vừa rồi rất bạo lực.

Trong khoảng thời gian ngắn, xung quanh trở nên lặng ngắt như tờ. Tỳ nữ hạ nhân đứng trong sân vẫn sinh hoạt trong giới quý tộc tao nhã, làm sao đã từng gặp qua phụ nhân như thế? Trong khoảng thời gian ngắn đều trừng mắt cứng lưỡi, không thốt nên lời.

Trần Dung giống như không biết bản thân đã làm ra việc ác độc này, nàng đi nhanh về phía Trần Vi. Nhìn thấy nàng nhắc chân, mấy người Bình ẩu đều há miệng, muốn gọi Trần Dung lại. Ngay cả bọn người hầu Vương gia ở một bên cũng nghiêng đầu, lộ ra bộ dạng không đành lòng.

Trong số những người này chỉ có Vương Hoàng vẫn chấp hai tay sau lưng, tựa tiểu phi tiểu nhân nhìn cảnh tượng đó.

Trần Dung đi đến trước mặt Trần Vi, nàng vươn chân, đạp lên người Trần Vi đang vịn vẹo gãy dựa muốn bò lên. Trần Vi nhìn nàng ta chăm chú, lạnh lùng nói: “Nhiệm Mẫn tướng quân lại nạp một phụ nhân như người làm thiếp, thật sự đáng thương.”

Nàng dùng mũi chân nâng gương mặt trợn lẩn nước mắt cùng bùn đất, còn có vết máu của Trần Vi lên hỏi với giọng lạnh lùng, chán ghét: “Trần Vi, khi ở thành Nam Dương, ngươi dùng danh nghĩa của Thất lang hẹn ta ra ngoài, muốn đẩy ta vào chỗ chết đúng không?”

Lời này vừa thốt ra, không chỉ là Trần Vi, ngay cả đám người Bình ẩu đang bắt mắt đều mở to mắt, chuyên chú lắng nghe. Về phần Vương Hoàng, lúc này thu lại tươi cười, mày nhíu chặt.

Trần Vi mở to hai mắt, trên gương mặt bị xước chảy máu lộ về kinh hãi trở nên trắng bệch. Nàng ta nhìn Trần Dung, thét to: “Muội nói bậy.” Đảo mắt, trong mắt nàng ta nước mắt lưng tròng, cắn môi, Trần Vi hận trừng mắt nhìn Trần Dung, kêu lên: “A Dung, ta chỉ tiến đến cầu muội thu lưu. Muội không muốn cứ việc nói thẳng không muốn mà, vì sao muội lại làm nhục ta như thế?” Nàng ta nói tới đây, dùng sức ho khan. Dù toàn thân lấm bụi đất, nhưng khi nàng ta ôm ngực, suy yếu ho khan lại có một bộ dạng xinh đẹp nhu nhược.

Ho khan hai tiếng, không đợi Trần Dung đáp lời, Trần Vi ngẩng mặt, nước mắt từ từ chảy xuống hai gò má: “A Dung, ngày xưa ta đối xử với muội như thế nào, chẳng lẽ trong lòng muội không hề áy náy sao? Sao muội có thể ngoan độc, vô tình như thế?” Nàng ta suy yếu nhìn Trần Dung, về mặt vô lực, chua xót vì bị oan uổng. Nói tới đây, nàng ta quay đầu nhìn về phía Vương Hoàng, giọng nói thánh thót như chim đỗ quyên lên tiếng cầu xin: “Thất lang, Thất lang, thế nhân đều nói chàng ôn nhu khoan dung mà, cầu chàng, chàng khuyên nhủ A Dung đi, van cầu chàng, van cầu chàng mà.”

Trả lời nàng ta là tiếng cười lạnh của Trần Dung.

Nàng vỗ tay, trong tiếng vỗ thanh thúy, Trần Dung bật cười, ngữ điệu giống như thần thò, cũng giống như trào phúng: “Thủ đoạn của A Vi thật sự bất phàm.”

Lời vừa dứt, chân nàng dùng sức, dẫm mạnh lên ngực Trần Vi, Trần Dung thản nhiên nói: “Ngươi không cần cầu Thất lang.”

Nàng từ trên cao nhìn xuống Trần Vi, lạnh lùng, cao ngạo nói: “Cầu chàng cũng vô dụng. A Vi, Trần Dung ta là Quang Lộc đại phu mà bề hạ phong tạng, với thân phận của ta, đánh chết một người thì cũng không có ai dám lên tiếng phản đối.”

Lần này, dường như Trần Vi ngây người.

Nàng ta quay đầu lại, há miệng ngơ ngác nhìn Trần Dung, về mặt không dám tin.

Nàng ta thấy Trần Dung lạnh lùng, cao cao tại thượng, cũng thấy Vương Hoàng vẫn tươi cười như gió xuân, nhưng lại đứng đó mặc kệ, thấy chúng phởn phàng đứng yên, mắt không hề chớp một cái. Mỗi người, đều có vẻ mặt bình thản, giống như lời Trần Dung nói chính là thiên kinh địa nghĩa. Bắt đầu từ khi nào, nàng ta trở thành kẻ hèn mọn như thế? Bắt đầu từ khi nào, ở trước mặt Trần Dung, nàng ta trở nên nhỏ bé như bụi bặm?

Nhận thức này tới quá đột ngột, khiến người ta không dám tin.

Bởi vậy, Trần Vi chỉ há miệng, ngơ ngác nhìn Trần Dung, chậm rãi, sắc mặt nàng ta càng ngày càng trắng bệch.

Trần Dung thấy thế, cười lạnh lùng, dưới chân nàng dùng sức, sau khi khiến Trần Vi thật sự ho khan mấy tiếng, Trần Dung nhìn nàng ta chăm chú, lạnh lùng hỏi: “Khi ở thành Nam Dương, ta và ngươi coi như không thù không oán. Vì sao ngươi lại hại ta như thế?”

Nàng nhìn Trần Vi, chờ nàng ta trả lời.

Ánh mắt Trần Vi tan rã nhìn Trần Dung, miệng hé ra càng không ngừng ho khan, không thốt nên lời.

Trần Dung nhìn thẳng nàng ta, nhìn một lúc khiến tinh thần Trần Dung hoảng hốt, nàng nhú mày.

Thu chân về, Trần Dung phát ổng tay áo, ra lệnh: “Nâng ra ngoài, ném trên đường.”

“Vâng.” Hai hộ vệ lên tiếng trả lời tiến đến, bọn họ nâng Trần Vi lên, đi ra bên ngoài.

Đến khi bọn họ đi thật xa, Trần Vi vẫn không nhúc nhích, ánh mắt tan rã mờ to nhìn Trần Dung.

Khi bóng dáng Trần Vi hoàn toàn biến mất, Trần Dung chậm rãi quay đầu nhìn về phía Vương Hoảng.

Khóe miệng Vương Hoảng cong lên, chẳng hề cười nói: “Vi sao không giết nàng ta?”

Trần Dung cũng cong môi, nói với giọng âm ngoan: “Cần gì giết nàng ta? Thành Kiến Khang chỉ có bấy lớn, nàng ta đã là tàn hoa bại liễu, có thể chạy thoát hay là có thể leo lên chỗ của đám quý nhân đây? Cứ để cho nàng sống như chó nhà có tang, không phải tốt hơn sao?”

Lời này của Trần Dung vừa thốt ra, đám người Bình ầu cùng Trần gia Đại huynh quay phát đầu lại, bất an nhìn về phía Vương Hoảng: A Dung không hề che giấu sự ngoan độc của mình, cũng không biết Vương Hoảng có chịu nổi hay không?

Trong ánh mắt bất an của bọn họ, Vương Hoảng chỉ tươi cười, cũng không nói gì, cứ thế phát ổng tay áo, đi ra bên ngoài. Nhìn bóng dáng không dính chút bụi trần của chàng, đám người Bình ầu hai mặt nhìn nhau, không biết có nên thở một hơi nhẹ nhõm hay không.

Trần Dung chuyển mắt nhìn sang Trần gia Đại huynh, mỉm cười nói: “Đại huynh, đến viện của muội tâm sự chuyện trò đi.” Về mặt văn đàm phong kinh, tựa hồ mới đi dạo ở hoa viên về, làm sao còn có vẻ ác độc tàn nhẫn vừa rồi?

Trần gia Đại huynh ngậy ngốc gật đầu, đi theo sau lưng Trần Dung bước về phía trước.

Trần Dung một bên mặc hoa phát liễu mà qua, vừa nói: “Đại huynh, sức khỏe của huynh thế nào?”

Hỏi đã lâu, cũng không nghe thấy Trần gia Đại huynh trả lời, Trần Dung quay đầu.

Đối diện với ánh mắt chăm chú của Trần Dung, trên gương mặt đen gầy của Trần gia Đại huynh đột nhiên nở rộ tươi cười, hân vui mừng nhìn Trần Dung, khẽ nói: “Hôm nay vi huynh mới biết được, Vương Thất lang thật sự coi trọng A Dung.” Tùy ý để nàng muốn làm gì thì làm, tùy ý để nàng xử lý Trần Vi. Hóa ra, A Dung của hắn ở trước mặt thiên chi kiêu tử như Vương Thất lang lại tùy ý, tự tại như thế. Cũng giống như khi ở Bình thành, tuy A Dung chỉ là thứ nữ nhưng đứng trước mặt bản thân mình là con vợ cả cũng là như vậy. A Dung của hắn hóa ra là người có phúc đến thế.

Trần gia Đại huynh vui mừng nhìn Trần Dung. Có điều hắn thương tâm đã lâu, hiện tại tươi cười dù thấy thế nào cũng rất cứng ngắc.

Trần Dung nhìn thấy Đại huynh tươi cười, cũng cười theo, nàng quay đầu, nói với một tỳ nữ: “Người đi hỏi Thất lang, quanh đây có danh y nào không? Đại huynh của ta không khỏe, muốn mời đại phu tới chẩn trị.”

Trong lúc Trần gia Đại huynh liên tục vẫy tay, nói không cần, tỳ nữ kia đã đáp lời, xoay người rời đi: Tình cảnh vừa rồi, không chỉ là Trần gia Đại huynh nhìn mà cảm khái, các nàng nhìn cũng cảm khái. Tựa hồ cho tới bây giờ, các nàng mới biết được, Quang Lộc đại phu này có địa vị rất cao ở trong cảm nhận của lang quân nhà mình. Bởi vậy, nàng ta trả lời vô cùng cung kính mà rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 193: Tạ Hạc Đình và thiếu niên A Cánh

Một lúc lâu sau, đại phu đã tới, nhưng ngoài dự kiến của Trần Dung là, sau khi đại phu bắt mạch xong thì nói Trần gia Đại huynh ngoại trừ đau thương mất con nên khiến cho can úc tì hự, tâm thần hao tổn, còn lại không có vấn đề gì khác. Dưới sự truy vấn không ngừng của Trần Dung, đại phu khẳng định Trần gia Đại huynh qua khỏi thời gian này sẽ hoàn toàn khỏe mạnh, không có nguy cơ sinh bệnh.

Lần này, Trần Dung giật mình. Không phải bệnh, chẳng lẽ kiếp trước cái chết của Đại huynh có ẩn tình gì khác?

Nghĩ đến đây, nàng lập tức an bài hai hộ vệ bí mật bảo hộ Trần gia Đại huynh, rồi mới đưa hắn cùng với đám người Bình ầu ra phủ.

Trong phủ Vương Hoảng, Trần Dung đóng cửa không ra chừng hai ngày.

Buổi chiều ngày thứ ba, một thái giám phụng chỉ tiến đến, chính là bộ hạ triệu nàng tham gia yến tiệc của hoàng thất. Vì Vương Hoảng đã sớm căn dặn, Trần Dung sáng khoái đáp ứng.

Tắm rửa thay quần áo xong, Trần Dung mặc một bộ y phục màu đỏ tiên điểm lóa mắt, ngồi ở trên xe ngựa chạy về phía hoàng cung.

Khi xe của nàng tới gần đó, xe ngựa bắt đầu đi qua đi lại như nước chảy. Chủ nhân ngồi trong xe ngựa chào hỏi, trò chuyện với nhau, đều hướng về phía cung thành.

Xe ngựa của Trần Dung đi ở một bên, ban đầu không có ai chú ý tới, dần dần, ánh mắt nhìn đến cũng càng ngày càng nhiều.

Trong ánh mắt tò mò, hứng thú, hoặc là mang ý chê cười, một chiếc xe ngựa từ phía sau chạy tới, tiếng Hoàn Cửu lang hô to gọi nhỏ truyền đến: “Quang Lộc đại phu, Quang Lộc đại phu.”

Trần Dung lên tiếng, chậm rãi vén rèm xe lên, để lộ khuôn mặt.

Nàng vừa lộ đầu ra, mười mấy ánh mắt đều nhìn về phía nàng. Chỉ trong chớp mắt, mọi tiếng nói đều im bật, nhưng chỉ khoảng nửa khắc, tiếng ồn ào lại vang lên.

Trên gương mặt gầy yếu trắng trẻo của Hoàn Cửu lang cũng lộ ra một chút kinh diễm, hần cười nói: “Ta cũng không biết, phụ nhân như nàng mặc y phục màu đỏ lại rung động lòng người như thế.”

Trong lúc tán thưởng, hần tới gần Trần Dung. Nghiêng đầu, nhìn ngắm Trần Dung từ trên xuống dưới một lần, Hoàn Cửu lang hít một hơi thật sâu, say mê nhắm mắt lại, thì thào nói: “Đẹp, đẹp quá. Chỉ là thay đổi một bộ y phục khác mà đã tỏa sáng rực rỡ, giống như mặt trời lặn về phía tây, như cầu vồng bảy sắc.” Tuy mỹ nhân ở thành Kiến Khang rất nhiều, nhưng thường cho rằng cao nhã nhẹ nhàng là đẹp đẽ, y phục của các nữ nhân đều thiên về màu sắc mộc mạc. Ngay cả có người mặc y phục đỏ, thì cũng chỉ dám mặc màu rất nhạt. Rất ít có người như Trần Dung, mặc y phục đỏ chói lợi rêu rao khắp nơi như thế.

Trên thực tế, nếu có người mặc giống thế, những người đó cũng không có điểm quang lóa mắt như Trần Dung, ngũ quan xinh đẹp tinh xảo hay hơi thở mị hoặc.

Bởi vậy ngay khi vừa xuất hiện, vẻ thanh duyệt diễm sắc của nàng đã khiến mọi người chấn động.

Thân là danh sĩ, Hoàn Cửu lang chê bai đều không kiêng nể, mà ca ngợi một người cũng không kiêng nể gì. Có điều lúc này, tất cả mọi người lộ ra ánh mắt giống như hần. Với đệ tử Tư Mã thất, ánh mắt sáng quắc nhìn Trần Dung chăm chú, âm thầm tính toán, trở về sẽ bảo nữ nhân trong phủ cũng mặc y phục màu đỏ để thường thức xem sao.

Nhìn Hoàn Cửu lang, Trần Dung mỉm cười, ánh mắt nàng trong suốt mà ôn nhu nhìn Hoàn Cửu lang, thì lễ trong xe ngựa, cất giọng trong trẻo: “Mấy tháng không gặp cố nhân, cố nhân mạnh khỏe không?”

“Khỏe, thật sự rất khỏe.” Hoàn Cửu lang đáp vài tiếng, lại tới gần Trần Dung, đến khi hai chiếc xe ngựa gần như dính chặt vào nhau, hần vờn người qua, hạ giọng nói: “Yến tiệc lần này, giới quý tộc toàn thành đều đến, chỉ thiếu mỗi Thất lang.”

Điều ấy Vương Hoàng cũng không nói qua với nàng, Trần Dung rùng mình, hạ giọng hỏi: “Ta phải làm thế nào?”

“Bất cứ lúc nào, nàng cũng phải giữ mặt mũi cho Thất lang.” Trần Dung gật đầu xác nhận.

Nói hai câu, xe ngựa phía sau chạy đến, xe ngựa của Hoàn Cửu lang đành phải tiếp tục chạy về phía trước. Nhìn Trần Dung vẫn ngồi trong góc, Hoàn Cửu lang cười nói: “Vẻ đẹp của đại phu đúng là khuynh thành.” Thốt ra một câu, hần lại cười ha hả, đánh xe rời đi.

Trần Dung nhìn bóng dáng hần, thân nhiên cười, bảo xa phu đuổi theo.

Yến hội thiết lập trong một đại điện ngoài cung thành. Trần Dung tinh tế nhận ra, những người lui tới đều là một vài quý tộc trẻ tuổi, không thấy người nào lớn tuổi cả.

Trong nháy mắt, xe ngựa đỗ lại trên quảng trường, Trần Dung được tỳ nữ nâng đỡ bước xuống.

Lại một lần nữa, nàng vừa đi xuống xe ngựa, vô số ánh mắt phát sáng nhìn về phía này.

Khỏe miệng Trần Dung mỉm cười, từ từ bước về phía trước. Lúc này yến hội vừa mới bắt đầu, quý tộc thượng đẳng đang bước vào theo thứ tự. Thân phận của Trần Dung cũng khó sắp xếp, nên nàng đi đến dưới gốc cây bàng đứng chờ.

Lúc đó đúng là hoàng hôn, nàng mặc hoa phục đỏ rực đứng ở dưới tàng cây lấp lánh ánh vàng, làm đẹp gương mặt trong suốt diễm lệ của nàng, làm đẹp dáng người hoàn mỹ của nàng. Gió thổi qua khiến trường bào như ráng đỏ kia phe phất, trong lúc đó, theo trực giác ánh mắt của mọi người giống như bị chói lóa, không mở ra được.

Cách Trần Dung tầm 200 bước, cũng có mấy chục ánh mắt sáng quắc nhìn nàng. Vây quanh ở bên ngoài những người này là một số nữ lang đại thế gia, bên trong là bảy tám thiếu niên tuấn mỹ, phong tư khác nhau.

Chúng thiếu niên nam nữ kim lòng không được nhìn về phía Trần Dung, nhìn ngắm, nhóm nữ lang nhếch miệng, vẻ mặt khinh thường; Đạo cô này thật không hổ với danh xưng phong lưu, diện mạo thật sự tao mị. Khinh thường thì khinh thường, nhưng lần đầu tiên các nàng phát hiện khi mình đối diện với vẻ tao mị thể tục lóa mắt này thì lại cảm thấy rung động, không thốt nổi nên lời.

Đang trầm oán, một nữ lang nhẹ giọng kêu: “Tạ lang, chàng muốn đi đâu vậy?”

Hơn mười người đồng thời quay đầu.

Dưới ánh mắt khó hiểu chăm chú của nhóm nữ lang, Tạ Hạc Đình tuần mỷ, màu da rám nắng khỏe mạnh, vung tay áo dài, như tiên hạc tao nhã nhanh nhẹn đi ra, tới gần Trần Dung.

Tạ Hạc Đình thân dài ngọc lập, gây ra cảm giác không nhiễm bụi trần thế gian, phong tư giống như đang chuẩn bị cười mây bay lên trời. Hắn vừa cử động, thì đã hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Bước đến trước mặt Trần Dung, Tạ Hạc Đình đánh giá nàng từ trên xuống dưới, gọi với giọng lãnh đạm: “Quang Lộc đại phu?” Giọng nói của hắn cũng dễ nghe, lạnh lùng rõ ràng như băng ngọc va vào nhau.

Trần Dung cũng không hành lễ, chỉ mỉm cười, đáp: “Đúng.”

Tạ Hạc Đình nhìn thẳng nàng, nói: “Ta có một bằng hữu tốt ở trong phủ của ngài, có thể chuyển nhượng cho ta không?”

Khi hắn vừa xuất hiện, Trần Dung đã đoán được việc này. Nàng định bàn với Vương Hoàng, đem tặng cho Cửu công chúa một số nữ thiếu niên tầm thường, còn những người nổi trội xuất sắc thì sẽ có sự an bài khác. Có điều bây giờ còn chưa đến thời hạn ba ngày, nàng cũng không biết hiện tại trong phủ của Cửu công chúa đã trở nên náo nhiệt hay chưa.

Đối mặt với ánh mắt lãnh đạm, yêu cầu lãnh đạm của Tạ Hạc Đình, Trần Dung cười, nàng nghiêng đầu, dường như đang suy nghĩ.

Tạ Hạc Đình nhíu mày, hắn vẫy tay về phía sau gọi: “A Cánh, đệ lại đây.”

Lời vừa dứt, một nữ thiếu niên dẫn theo vài nữ thiếu niên không hề thua kém hắn cất bước đi về phía hai người. Mấy nữ thiếu niên này vừa bước đi, trước mắt mọi người sáng ngời, tiếng nói nhỏ giảm đi ba phần.

Chỉ chớp lát, bốn nữ thiếu niên đi tới phía sau Tạ Hạc Đình. Trần Dung nghiêng đầu, nhìn mấy thiếu niên đứng ở phía sau phong tư khác biệt, nhưng đều tuấn tú thanh triệt, cảm thấy không biết nên khóc hay cười: Nhìn đội ngũ này, ta đã trở thành tâm phúc giống như Thái Hậu tiền triều rồi.

Khi Trần Dung đánh giá bọn họ, vài nữ thiếu niên cũng nhìn nàng chăm chú. Nhìn ngắm, nữ thiếu niên trắng trẻo, mặt mày tuấn tú, hai mắt như điện đứng gần Tạ Hạc Đình nhất tên là A Cánh kéo kéo ống tay áo của hắn.

Tạ Hạc Đình quay đầu lại, thiếu niên kia ra hiệu, hai người đi ra xa vài bước.

Chỉ chớp lát, giọng nói dè dặt, với người văn nhược ở Kiến Khang thì không thể nghe thấy nhưng lại rõ ràng rơi vào tai người luyện võ như Trần Dung: “Hạc Đình, nàng là Quang Lộc đại phu sao?”

“Đúng.” Dừng một chút, giọng nói của Tạ Hạc Đình truyền đến: “Đệ hỏi hân?”

Một hồi lâu, nữ thiếu niên mới đáp: “Đúng vậy.”

Hắn liếc nhìn Trần Dung một cái, hạ giọng, nói với vẻ ôn nhu: “Phụ nhân này, mắt đen láy nhưng sáng rõ, sóng mắt lưu chuyển chỉ thấy quyền rũ không có sự dâm mị, môi mềm mại mà đầy đặn, chứng tỏ nàng thiện tâm mà trọng tình, mũi cao thẳng nhưng không khoằm, tâm địa không ác độc……” Hắn lại nhai lẩm bầm nói tới đây, Tạ Hạc Đình ngắt lời hắn: “Đệ thích nàng?”

Nữ thiếu niên cúi đầu xuống.

Qua một hồi lâu, hắn mới quyết đoán đáp: “Đúng vậy. Phong tình như nàng, là người trong mộng mà ta luôn hướng tới.”

Hắn nói tới đây, ngẩng đầu nhìn Tạ Hạc Đình, còn nói thêm: “Đã là người thiện tâm trọng tình thì sẽ dễ khống chế. Ngay cả khống chế không được, khi muốn thoát thân hắn nàng sẽ không gây khó dễ cho ta. Hạc Đình, giai nhân khó cầu, ta muốn thử một lần.”

Thấy Tạ Hạc Đình trầm ngâm, hắn lại tiếp lời: “Hạc Đình, chí hướng của ta là được ở chung với phụ nhân này, cũng không mong mọi gì khác.”

Tạ Hạc Đình liếc nhìn hắn một cái, xoay người đi về phía Trần Dung.

Đến trước mặt Trần Dung, hắn đánh giá nàng một lúc, rồi thản nhiên nói: “Không có việc gì, ngài có thể đi vào rồi.”

Một lời thốt ra, Trần Dung không khỏi buồn cười nở nụ cười.

Lập tức, nàng thu hồi tươi cười, nói: “Được.” Rồi cất bước đi vào bên trong.

Nàng rất nhu thuận, không phẫn nộ vì bị vũ nhục, cũng không có vẻ háo sắc khi nhìn thấy đại mỹ nam, càng không hề mất tự nhiên khi nhìn thấy đại quý tộc.

Nhìn theo bóng dáng đỏ rực như lửa rồi đi, Tạ Hạc Đình ngẩn ngơ, hiển nhiên hắn cũng không nghĩ rằng Trần Dung lại tốt tính như thế, không hề châm chọc, phản bác vài câu. Nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân, Tạ Hạc Đình thần nhiên nói: “Phụ nhân này rất khá. Nhưng mà Vương Thất si mê nàng, đệ muốn đối tốt với nàng thật không dễ.”

Mĩ thiếu niên đứng phía sau mỉm cười, cũng thanh thần trả lời: “Ngay cả đứng ở trong thôn trang của nàng, thường ngắm mỹ nhân thối sáo cũng là một chuyện vui.”

“Tùy đệ vậy.” Tạ Hạc Đình bỏ lại một câu này, vung ống tay áo, đi vào trong điện. Mỹ thiếu niên A Cánh kia không hề đi cùng, hắn cũng chưa có tư cách tham dự yến hội như thế.

Đứng ở dưới gốc cây, nhìn theo bóng dáng Trần Dung đi vào trong điện, a nhưng lại cúi đầu ngâm nga: “Hữu mỹ nhân hề, hảo tiểu thiên hề, mỹ mục phán hề.” Giọng của hắn càng ngày càng thấp, không biết vì sao, lời vừa dứt, bên môi hắn thốt ra một tiếng thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 194: Y phục đỏ cũng có khí thế

Trần Dung bước nhanh vào trong điện.

Lúc đó mặc dù vẫn còn ráng chiều, trong điện đèn đuốc đã huy hoàng, y hương tông ảnh, hương khí lưu động.

Trần Dung bước vào theo sau chúng quý tộc, giống như bên ngoài, khi nàng tiến vào, trong điện im lặng, vô số ánh mắt nhìn về phía nàng.

Trần Dung đã có chuẩn bị mà đến, trong lòng có chút lo lắng nhưng miệng nàng bất giác mỉm cười, ngẩng đầu, lộ ra độ cong duyên dáng của phần cổ.

Trong sự chú ý của mọi người, tiếng nghị luận dần dần vang lên, đột nhiên, ở ngay chính giữa điện truyền đến tiếng vỗ tay trong trẻo, một người cười to nói: “Giỏi cho một Quang Lộc đại phu. Thế nhân đều yêu mây trắng, chỉ có khanh thích ánh tịch dương, mặc y phục màu đỏ, hết sức xinh đẹp, hết sức xinh đẹp mà.”

Người nọ cười lớn, đẩy tháp ra, đi nhanh về phía Trần Dung.

Làn da của hắn trắng trẻo, dung mạo tú nhã, không phải hoàng đế thì là ai?

Nhìn thấy hoàng đế, Trần Dung mỉm cười thi lễ: “Thần tham kiến bệ hạ.”

“Miễn lễ.”

Hoàng đế đi đến trước mặt Trần Dung, đánh giá nàng từ trên xuống dưới mấy lần, đột nhiên cười hỏi: “A Dung thật sự can đảm. Hi hi, lần đầu tiên trẫm nhìn thấy có nữ nhân dám mặc y phục màu đỏ đến mức này. Giỏi, giỏi, giỏi.” Khen liên tục ba tiếng, hoàng đế cất tiếng cười to.

Trong tiếng cười to của hắn, ở một góc truyền đến một giọng nói âm dương quái khí: “Bệ hạ có điều không biết, y phục màu đỏ này là do Mộ Dung Khác chuẩn bị cho Quang Lộc đại phu. Nhớ ngày đó, Quang Lộc đại phu mặc y phục màu đỏ, ngồi bên đồng lửa, khiến vạn quân lui tránh, chúng Hồ cúi đầu.”

Người nọ châm biếm đến đây lại vui vẻ cười tươi.

Không đợi hoàng đế mở miệng, Trần Dung đã quay đầu lại.

Dưới ánh đèn, nàng cười khanh khách nhìn quý tộc gầy yếu, trên mặt thoa phấn kia, Trần Dung cong môi, chậm rãi nói: “Các hạ thật có nhãn lực mà, đang ở thành Kiến Khang, chuyện trong quân người Hồ, chuyện bên cạnh Mộ Dung Khác cũng rõ ràng như vậy. Ngay cả xiêm y này của ta là Mộ Dung Khác chuẩn bị cũng biết.”

Nàng cười rất tao nhã, ánh mắt trong suốt ôn nhuận, ngữ khí cũng có sự nhẹ nhàng thông dong giống như Vương Hoàng. Nhưng với ngữ khí này, lời nói ra lại mang theo khí thế bức người, ý tứ ẩn chứa trong đó lại đậm thẳng vào nhọc nhằn.

Quý tộc kia há miệng, nhất thời ngơ ngác ngồi ở đó. Đúng lúc này, phía sau hắn, một người cười to nói: “Đúng vậy, đúng vậy, Tri Ngôn, bản sự ăn nói lung tung của ngươi càng ngày càng cao siêu đó. Ha ha ha.”

Tiếng cười vang lên, bốn phương tám hướng truyền đến tiếng cười phạ họa khác.

Mọi người nhìn Trần Dung chăm chú, khoe miệng mỉm cười, ánh mắt lạnh lùng. Lúc này nàng nghe thấy ở một góc bên cạnh truyền đến vài tiếng nói nhỏ: “Nội bộ của Lang Gia Vương thị cũng có vấn đề.”

“Đúng vậy. Chỉ cần nhìn vẻ mặt của vương tri giáng hòa và phụ nhân này thì cũng đủ biết rồi.”

Trần Dung chỉ nghe thấy hai câu này, liền quay đầu nhìn hoàng đế. Bốn mắt nhìn nhau, hoàng đế cũng liếc mắt với nàng. Hắn cười tươi cũng không để ý mọi ánh mắt bắn tới, hoàng đế giống như một hải tử hư hồng dựa sát vào Trần Dung, hỏi: “Đã gặp các mỹ thiếu niên chưa, có vừa ý không?”

Trần Dung sao có thể dự đoán trong trường hợp này, hắn vừa mở miệng đã nói về điều đó? Sừng sốt một chút, nàng cười khổ. Cười khổ, Trần Dung lại mượn động tác cúi đầu, cũng dựa sát vào hoàng đế một chút, vô lực trả lời: “Có vương Thất ở đó, thần thật sự không dám vui mừng.”

Giọng nói buồn bực hờn dỗi của hoàng đế khê vang lên: “Nàng kém cỏi quá, trăm hảo tâm giúp nàng, vậy mà ngay cả gặp nàng cũng không dám gặp?”

Trần Dung hừ nhẹ một tiếng, nói với giọng bất mãn: “Bệ hạ nghĩ rằng, với khả năng của Vương Thất, chàng sẽ cho phép thần gặp sao?”

Hoàng đế ngẫm nghĩ, nghiêm túc gật đầu, nói: “Cũng không thể trách được nàng.” Hắn có chút buồn bực, suy nghĩ một hồi, lại hỏi: “Vậy hắn có phản ứng gì không?”

Trần Dung cười nhẹ nói: “Áo nào, tức giận ghen ở trong lòng.”

Mấy chữ vừa thốt ra, hoàng đế cất tiếng cười to. Không để ý ánh mắt càng ngày càng mở to của chúng quý tộc bốn phía, hoàng đế đắc ý, thỏa mãn cười to xong, phát ổng tay áo một cái, đi về phía chủ tháp.

Hắn vừa đi, vừa không quay đầu lại ra lệnh: “Quang Lộc đại phu ngồi bên cạnh trầm đi.”

Trần Dung lên tiếng, cất bước đi theo.

Đào mắt, nhóm cung tỳ đã đặt tháp ở phía sau hoàng đế để Trần Dung ngồi xuống.

Một khắc khi ngồi xuống kia, Trần Dung tinh tường nhận ra, ánh mắt bắn tới từ bốn phía, có người thậm chí còn thể hiện sự thất vọng.

Hoàng đế cầm chén rượu uống hai hớp, có một thái giám đi đến phía sau, thấp giọng nói: “Bệ hạ, cần phải đi rồi.”

Hoàng đế nghe vậy, đặt chén xuống, nói thảm: “Thật sự là mất hứng.” Hắn đứng lên, vung ổng tay áo đi ra ngoài.

Hoàng đế vừa động, mọi người đồng thời hành lễ, cung kính kêu lên: “Cung tiễn bệ hạ.” Trong tiếng kêu, hoàng đế càng đi càng xa.

Trần Dung biết, yến hội như thế, hoàng đế chỉ cần tới có mặt một chút..... Mặc dù hoàng đế rất tùy tiện nhưng hắn ở đây vẫn thể hiện quyền uy, khiến nhóm thần tử không thoải mái. Bởi vậy, hoàng đế ngồi trong yến hội bao lâu sẽ có ước định mà thành thói quen.

Nhưng mà, chỉ trong một thời gian ngắn, bệ hạ lại tán gẫu với nàng vài câu, trò chuyện với nhau thật vui vẻ, cuối cùng còn để nàng ngồi ở bên cạnh chủ tháp..... Thái độ hẳn biểu hiện ra là bảo hộ cùng khẳng định mạnh mẽ nhất đối với nàng.

Trong lòng Trần Dung âm thầm cảm kích, tiếp tục ung dung ngồi ở trên chủ tháp.

Lúc này, đám người Tạ Hạc Đình đi đến, lại khiến cho khung cảnh trở nên ồn ào.

Trong lúc đó, Tư Mã Thất vương mà Trần Dung đã từng gặp qua giờ lên chén rượu, hướng về Trần Dung kêu lên: “Quang Lộc đại phu, trường hợp thế này, Tạ lang phong lưu cũng đến đây, sao không thấy Vương Thất người bầu bạn của nàng?”

Lời vừa dứt, tiếng cười nổi lên bốn phía.

Người bầu bạn là cách xưng hô ở trong cung, dùng trong trường hợp này lại hết sức khinh bạc.

Trần Dung ngẩng đầu.

Trong lúc mọi người cười to chê bai, hoặc thương hại bất an, Trần Dung dễ tính nhìn người nọ, nói với giọng mềm mại nghiêm túc: “Các hạ sai rồi, đây là cách mà tiện nhân trong cung thường dùng để xưng hô.” Nàng mở to mắt, thần thái có chút ngây thơ, cũng có chút quyền rừ: “Ta thấy bệ hạ rất tốt tính, nếu không, ta sẽ cầu bệ hạ, để cho chàng ở trong cung với vương gia một lúc, nhìn xem cuộc sống trong cung của vương gia thế nào?”

Nàng nói ôn nhu cũng hết sức châm chọc, cứ như muốn người này đi làm thái giám vậy.

Bởi vậy, tiếng cười vang lại nổi lên bốn phía.

Trần Dung nói xong câu đó, đặt chén rượu trong tay xuống, thì thảo tự nói: “Được rồi, có lẽ giờ nên về thôi.” Nàng cũng không am hiểu tranh đấu võ mồm, nếu cứ tiếp tục ngồi đây chỉ có bị xấu mặt thôi, vẫn nên tìm cách thoát ra đúng lúc. Dù sao mục đích lần này nàng đến đã đạt được.

Nhìn thấy Trần Dung đặt chén xuống, ổng tay áo rung lên, chuẩn bị rời khỏi. Một nữ lang che miệng cười nói: “Quang Lộc đại phu thật sự là người phong lưu. Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, ngay cả ngủ cùng người Hồ mấy ngày, nét mặt càng toả sáng, diễm sắc càng hơn xưa.”

Giọng nói này vừa vang lên, một nam tử khác cười to rồi nói: “Rất đúng. Đáng thương cho Vương Thất lang kia, hắn có thể giết Kiến Khang vương, nhưng với hơn vạn người Hồ, chẳng lẽ hắn cũng có thể giết hết được sao?”

Lời này lại càng ác độc, nói thẳng Vương Hoàng vì danh tiết của Trần Dung mà giết Kiến Khang vương, rồi việc Trần Dung đã ngủ cùng mấy vạn người Hồ, sự vũ nhục này thật sự hết sức ác độc.

Thân hình Trần Dung run lên.

Vừa mới đi ra một bước, nàng từ từ dừng bước chân.

Trần Dung quay đầu lại.

Quay đầu, nàng mặc y phục màu đỏ như lửa, điểm quang bức người, trong ánh đèn đuốc sáng trưng, gương mặt trắng thuần nghiêm túc, hai mắt đen láy sáng ngời nhìn chăm chăm người nọ.

Vóc người nàng yếu diệu tuyệt đẹp vô cùng, chỉ lẳng lặng nhìn người nọ, tư thái kia cũng hết sức thanh quý.

Trong ánh mắt của nàng, không ít người thương tiếc thầm nghĩ: Tiểu mỹ nhân như thế, cần gì ở trước công chúng khiến cho nàng khổ sở?

Trần Dung lẳng lặng nhìn người nọ chăm chú, một hồi lâu, nàng nói với giọng khê khàng: “Các hạ hẳn cũng biết, Vương Thất lang vốn tôn quý cao ngạo, sao có thể chấp nhận nữ tử ngủ cùng ngàn người, bị vạn người cười lên?”

Nàng ngẩng đầu, ánh mắt xuyên qua mọi người, nhìn về phía bầu trời ngoài điện, thản nhiên nói: “Mặc dù rơi vào tay người Hồ, tuy nhiên, bị lời nói của ta khích tướng, Mộ Dung Khác đã cho phép ta giữ lại sự tôn nghiêm.”

Người nọ há miệng, đang định cười lạnh, Trần Dung đã ngắt lời hắn, cười cười, giọng nói như gió tự tại mà kiêu ngạo: “Về điểm này, thế nhân có tin hay không, ta cũng không để ý. Chỉ cần chàng tin ta là đủ rồi.”

Lời vừa dứt, nàng phất ống tay áo, cất bước đi ra ngoài. Y phục màu đỏ điểm lệ như ánh lửa kia tựa như ráng chiều sáng ngời trên bầu trời, khiến mọi người bông mắt.

Một hồi lâu, tiếng cười lạnh của Hoàn Cửu lang vang lên: “Đừng uống làm tiểu nhân. Nếu không rõ ràng, nàng là một phụ nhân sao dám tự tin như thế? Chắc hẳn đã sớm lấy lệ rửa mặt, dung nhan giống như quý. Nếu không rõ ràng, Vương Thất lang sẽ dễ dàng tha thứ cho nàng sao? Chỉ sợ đã sớm buông nàng ra, để nàng trở về đạo quan của mình rồi.”

Tiếng cười lạnh của hắn khiến cho vài cá nhân muốn phản bác. Có điều những người này muốn phản bác cũng không biết nói gì: Tất cả mọi người đều thấy, phụ nhân kia đường hoàng mặc y phục màu đỏ yêu kiều, khiến các nữ lang có nhan sắc ngời khắp trong điện cũng trở nên lu mờ. Nếu thật sự đã ngủ cùng người Hồ, sao nàng ta còn có thể tự tin như thế?

Trong thời đại chú ý dung mạo cử chỉ, y phục màu đỏ kia của Trần Dung, tươi cười thản nhiên tươi tắn kia, làm cho tất cả mọi người không tự giác tin tưởng, nàng thật sự trong sạch.

Vốn Trần Dung là một đạo cô phong lưu, danh tiết của nàng cũng không phải là điều gì quá quan trọng. Quan trọng chính là nàng đã rơi vào tay người Hồ. Nữ nhân đã ở chung trong nhóm người Hồ một thời gian, dù có xinh đẹp thế nào, thân phận cao quý ra sao, cũng đều đáng khinh như bùn đất. Mà nếu nàng thật sự ngủ với người Hồ, Vương Hoàng yêu thương một phụ nhân đáng khinh như bùn đất cũng trở nên buồn cười. Chỉ cần một chuyện này đã có thể làm cho chàng trở thành trò cười của xã hội thượng lưu.

Trần Dung bước ra đại điện.

Vừa ra cửa điện, nàng nhẹ nhàng thở ra một hơi. Lộ ra một nụ cười, nàng được tỷ nữ nâng đỡ đi về phía xe ngựa của mình

Vừa mới đi ra vài bước, một tiếng gọi vang lên: “Trần thị A Dung.”

Trần Dung quay đầu.

Nàng đối diện với mỹ thiếu niên gọi là A Cánh kia. Đang muốn hỏi, mỹ thiếu niên đã ngẩng đầu, cười thần bí: “Ta gọi là Tô Cánh, nàng có nhớ không?”

Trần Dung nhú mày, nàng nói: “Ta mỗi một, quân có việc thì để nói sau.” Dứt lời, nàng quay đầu. Khi bước lên xe ngựa, nàng cũng không liếc mắt coi trọng A Cánh kia một cái.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 195: Tứ hôn

Xe ngựa của Trần Dung quay về chỗ cư ngụ của Vương Hoàng. Vừa mới bước vào sân, nàng nhìn thấy lang quân như người trong tranh đang nghiêng người dựa vào tháp kia.

Trần Dung vừa thấy chàng, ánh mắt híp lại, tươi cười đầy mặt. Nàng vội vàng xuống xe ngựa, vội vàng chạy về phía chàng.

Chạy đến phía sau, Trần Dung vui mừng gọi: “Thất lang, Thất lang.” Nàng cười khanh khách, cố ngăn cảm giác đắc ý thấp giọng nói: “Ta thành công rồi, những người đó hẳn sẽ không chia miếng nói bậy ta nữa.”

Nàng nghiêng đầu, hai mắt cong thành một đường, chờ Vương Hoàng khen ngợi.

Vương Hoàng chậm rãi quay đầu.

Ánh mắt chàng trong suốt nhìn nàng, rót rượu đặt trước mặt nàng, Vương Hoàng cười, thấp giọng nói ôn nhu: “Tô Cánh thế nào?”

Tô Cánh?

Đầu tiên Trần Dung ngẩn ra, đảo mắt miệng nàng cong lên, nhin cười nói: “Người đó ư, ta không thấy rõ, hẳn.”

Nàng nói còn chưa xong, Vương Hoàng gật đầu, chàng tao nhã đặt chén rượu xuống, cười yếu ớt nói: “Vây là tốt rồi. Vừa rồi hẳn bị người đánh hôn mê, tối hôm nay, hẳn sẽ xuất hiện ở trên giường của Cửu công chúa.” Liếc nhìn Trần Dung, chàng liếc xéo, mang theo mỉa ý: “Ta nghe lời A Dung, mười người đều đưa cho Cửu công chúa thì nàng ta có lợi quá rồi. Bởi vậy, bốn kẻ có chí hướng một chút ta cho Cửu công chúa, sáu người khác thì ta đưa đến giường của Tạ thị A Bích. Uhm, tối hôm nay, hai người Vương Cổ cùng Tạ Bích hẳn là sẽ thảo luận ở trong khuê phong của Tạ Bích, nếu giữa bọn họ lại có thêm mấy người, cuộc vui sẽ rất thú vị.”

Trần Dung lắng nghe, hai mắt mở lớn, miệng cũng há to.

Trong đầu nàng hiện lên cảnh tượng đã chứng kiến trên đường ngày ấy. Tạ thị A Bích kia rõ ràng là một nữ lang kiêu ngạo, việc này?

Nàng ngẩn ngơ, nói với giọng ôn nhu: “Làm như vậy, có thể ảnh hưởng đến chàng hay không?” Nàng lao tới trước mặt chàng, ngựa đầu nhìn chàng, hỏi: “Có thể khiến Tạ thị trả thù hay không?”

“Tạ thị trả thù?”

Hai mắt Vương Hoàng híp lại, tươi cười vô cùng tao nhã: “Vương Hoàng ta rất dễ bị bắt nạt sao? Nếu dám can đảm bắt nạt ta, tất nhiên Vương Thất lang ta cũng sẽ trả thù lại.”

Trần Dung nhẹ giọng hỏi: “Không có gì phải lo lắng chứ?”

Vương Hoàng nhìn nàng chăm chú, chậm rãi gật đầu, khẽ cười: “Đừng lo.”

Nhận được lời này của chàng, Trần Dung thở dài nhẹ nhõm, nàng nghiêng đầu nghĩ: Ta thật sự là hồ đồ, Tạ Bích cùng Vương Cổ đầu hoan, Thất lang cũng biết, còn ra vào khuê phòng nhà người ta như chính sảnh của nhà mình, thậm chí chuẩn bị đưa sáu người lên giường của bọn họ. Thế lực của chàng lớn tới đâu, cần gì phải lo lắng chứ?

Nàng suy nghĩ cẩn thận điểm ấy, không khỏi khanh khách nở nụ cười: “Vây chẳng phải ngày mai sẽ rất náo nhiệt sao?” Trông mặt Trần Dung vừa chuyển, lại nói: “Đáng tiếc, mọi người vừa đoán sẽ biết việc này là do chàng làm.”

“Cũng không hẳn, ta chỉ là một người cô độc, sao có năng lực làm như thế? Nói không chừng là có người thấy ta ngã ngựa, mượn chuyện này để hãm hại ta.” Giọng nói Vương Hoàng thản nhiên truyền đến.

Trần Dung quay đầu nhìn lại chàng. Nhìn chàng, đảo mắt nàng lại bật cười: “Đúng, đúng là có người chuẩn bị bỏ đá xuống giếng, đuổi tận giết tuyệt. Có điều nghĩ thì nghĩ vậy, chỉ sợ những người thích Thất lang, tôn sùng Thất lang, trông mong vào Thất lang sẽ không chấp nhận để sự việc này tồn tại.”

Lời vừa dứt, Vương Hoàng mở to mắt nhìn nàng, vươn ngón giữa nhẹ nhàng lướt qua trước môi, chàng nâng tay nàng nói: “Đi dạo một chút đi.”

Trần Dung vui vẻ vươn tay, vòng qua tay chàng.

Đi được vài bước, Trần Dung nói liên miên: “Thất lang, ở trong mộng ta nhìn thấy Đại huynh sẽ chết vì bệnh tật vào một tháng sau. Nhưng mà cũng không phải ta tận mắt nhìn thấy, là Đại tẩu kia nói cho ta biết. Chàng đã mời đại phu đến khám cho huynh ấy, đại phu nói huynh ấy khỏe mạnh, không có bệnh tật gì. Ta đã sai hai người trông chừng Đại huynh, đề phòng huynh ấy xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

Nàng còn nói thêm: “Hôm qua bệ hạ còn hàn huyên với ta về chàng.” Nghĩ đến dáng vẻ đắc ý của hoàng đế vào tối hôm qua, Trần Dung cảm thấy buồn cười. Dưới ánh nhìn chăm chú của Vương Hoàng, nàng khanh khách cười kể lại đối thoại giữa nàng và hoàng đế.

Nói xong miêu tả “Áo nào, tức giận ghen ở trong lòng”, Vương Hoàng cười lạnh một tiếng, nói: “Ta không có.”

Chàng khẽ nhếch môi, lạnh lùng nói: “Về sau không được nói những lời thế này nữa.”

Trần Dung cao giọng đáp: “Vâng.” Một chữ thốt ra, nàng lại tiếp tục nở nụ cười.

Thời gian bay nhanh, đảo mắt một ngày trôi qua.

Ngày hôm sau, Trần Dung thức dậy rất sớm, nàng ngồi ở trong sân, phái bốn tỷ nữ đi thám thính phong vân biến hóa ở bên ngoài.

Chỉ chớp lát, một chiếc xe ngựa chạy vào trong phủ.

Xe ngựa kia xông thẳng vào, khi đi qua cổng vòm, nó vẫn không dừng lại, mà tiến quân thần tốc.

Trong nháy mắt, xe ngựa ngừng lại trong sân. Rèm xe không được vén lên, một giọng nói lạnh lẽo mà êm tai của Tạ Hạc Đình vang lên trong xe ngựa: “Vương Hoảng, đi ra”

Tiếng quát thanh triệt truyền đến, Trần Dung cả kinh, vội vàng bước ra.

Nàng vừa mới đi ra, Tạ Hạc Đình thả người nhảy xuống xe ngựa, dài thân ngọc lập đứng ở nơi đó, nhìn chăm chăm phía sau Trần Dung: “Tên tặc mặt cười kia đâu?”

Trần Dung trả lời: “Lang quân Tạ gia tới quá trễ, Thất lang xuất môn rồi.”

“Xuất môn? Là muốn tránh họa sao?” Hắn nhìn Trần Dung chăm chú, cười lạnh: “Tên tặc kia làm chuyện tốt, vậy mà trốn chạy cũng nhanh thật.”

Sao Trần Dung có thể để người khác chỉ trích Vương Hoảng? Lập tức nàng nhăn mày liễu, không khỏi hờn giận nói: “Lang quân Tạ gia, có đạo lý đáng môn mắng chửi người sao?”

Tạ Hạc Đình ngẩng đầu lên, hất lạnh lùng nói: “Vậy nàng phải hỏi một câu xem tên tặc mặt cười kia đã làm chuyện gì?” Hắn cắn răng một cái, quát: “Tô Cánh chỉ nói với nàng một câu, hắn đã đưa đệ ấy đến chỗ dơ bẩn kia, sao tên tặc mặt cười này lại có thể nhỏ nhen đến thế.”

Đã xảy ra rồi sao?

Tìm Trần Dung đập thót một cái, làm ra vẻ kinh ngạc kêu lên: “Ngài nói cái gì?”

Tạ Hạc Đình tà nghệ liếc nàng, lạnh lùng giải thích: “Nàng chưa biết sao? Vương Thất lang đồ kỵ nên đưa Tô Cánh cho Cửu công chúa. Loại sự tình này, chẳng lẽ nàng không biết chút gì?”

Ngữ khí lạnh như băng rất xứng với khí thế bức người của hắn, khiến cho người ta không tự chủ được mà chột dạ.

Trần Dung cũng cảm thấy như vậy.

Nàng cắn môi, hơi nù mắt, cười yếu ớt nói: “Lang quân Tạ gia quá nóng vội, sao ngài biết chuyện này do Thất lang gây nên?”

“Phì”

Tạ Hạc Đình thối một ngụm, lạnh lùng nói: “Thế nhân không biết rõ Vương Thất lang, nhưng ta biết. Ngày xưa hắn mua danh chuộc tiếng, làm việc còn có chút bận tâm. Hiện tại thật sự vô pháp vô thiên.” Hắn nhìn Trần Dung chăm chú, cất cao giọng quát: “Chuyện ta giao hảo với Tô Cánh, nàng chưa từng nói cho tên tặc mặt cười kia nghe đúng không?” Câu này không phải hỏi, mà là khẳng định.

Dưới sự ép hỏi của hắn, Trần Dung ngây ngốc gật đầu.

Tạ Hạc Đình hừ mạnh một tiếng, lầm bầm: “Với năng lực của tên tặc kia, ngay cả người không nói, hắn cũng biết. Với tài trí của hắn sẽ có trăm ngàn loại biện pháp giải quyết việc này, nhưng hắn lại không cho ta mặt mũi như thế, thật đúng là không kiêng nể gì.”

Nói tới đây, hắn lấy ra một khối vải màu vàng từ trong tay áo ra, ném về phía Trần Dung, khi Trần Dung vừa vội vàng tiếp nhận, hắn lạnh lùng nói: “Ta đã xin bệ hạ ra thánh chỉ, nửa tháng sau, sẽ đề Quang Lộc đại phu cùng Tô Cánh thành hôn.”

Trần Dung vừa mới tiếp nhận thánh chỉ, nghe thấy thế cảm thấy như long trời lở đất. Nàng há miệng, vẫn không nhúc nhích trừng mắt nhìn Tạ Hạc Đình, không thể thốt nên lời.

Tạ Hạc Đình cũng không chờ nàng phản ứng lại, vung ống tay áo, thả người nhảy lên xe ngựa. Khi xe ngựa quay đầu, giọng nói lạnh như băng của hắn vang lên: “Nói cho Vương Hoảng kia, nếu hắn dám ám sát, ta sẽ xé bỏ mặt nạ giả mù sa mưa của hắn.”

Bỏ lại một câu này, Tạ Hạc Đình nghênh ngang rời đi.

Đến khi Tạ Hạc Đình đi thật xa, Trần Dung mới phản ứng lại. Nàng tức giận đến mức gương mặt đỏ bừng, hướng tới chiếc xe ngựa kia cất giọng căm hận mắng mỏ: “Tạ Hạc Đình, ngài coi Trần thị A Dung ta là người nào?”

Khi nàng cho rằng hán không nghe thấy, mà có nghe thấy thì cũng không trả lời thì giọng nói lạnh lùng của Tạ Hạc Đình lại truyền đến: “Vì nàng là nữ nhân của Vương Hoàng, hán làm cho ta không thoải mái, ta sẽ khiến cho hán không thoải mái.”

Trần Dung mở to mắt nhìn xe ngựa kia, nhất thời cũng không biết có nên đuổi theo, vung một roi đánh vào gương mặt lạnh băng kia hay không.

Trong lúc Trần Dung đang phân nộ, Vương Hoàng vẫn chưa trở về. Mà trên đường phố bên ngoài càng ngày càng náo nhiệt.

Nghe thấy từng đợt tiếng ồn ào, Trần Dung đợi mãi mà chưa thấy nhóm tỳ nữ trở về, rồi lại cảm thấy phiền chán không thôi đối với chuyện bị tứ hôn, liền cắn răng, thay đổi nam trang, đội đầu lạp, mang theo hai hộ vệ không ngồi xe ngựa mà đi thẳng ra bên ngoài.

Vừa bước trên đường phố, Trần Dung phát hiện hôm nay náo nhiệt hơn so với bình thường, thường thì xe ngựa chiếm đa số, hiện tại người đi đường như nước chảy. Nếu không phải nàng thông minh đi bộ xuất hành, ngồi xe ngựa sẽ không thể đi chuyển nổi.

Đi một lúc, nàng nhìn thấy một hán tử thao thao bất tuyệt nói năng, nàng vội vàng tiến lên, thì lễ với người nọ, cất giọng khàn khàn hỏi: “Các hạ, đã xảy ra chuyện gì, sao lại náo nhiệt như thế?”

Hán tử kia nhìn nàng, lộ ra hàm răng vàng nói: “Ngươi không biết sao?” Hán nói với vẻ hào hứng: “Chuyện lớn như vậy, ngươi cũng không biết sao?”

Trần Dung thành thực lắc đầu.

Hán tử kia cười cười, vuốt chòm râu thưa thưa nói: “Vậy ngươi có biết Trần thị A Dung, đạo cô phong lưu được bệ hạ phong làm Quang Lộc đại phu hay không?”

Sao lại liên quan đến nàng?

Trần Dung cảm thấy rối loạn, nàng vội vàng gạt đầu, nói: “Biết. Nàng ta làm sao vậy?”

“Nàng ta ư, không phải đám người đang truyền lời đồn đãi nàng ta bị người Hồ làm nhục sao? Sai lầm rồi, nàng ta không hề bị làm nhục. Con bà nó, phụ nhân này còn xinh đẹp hơn Âm Lệ Hoa, sao người Hồ lại bỏ qua chứ? Ta nói cho ngươi biết, phụ nhân này đúng là rất xinh đẹp, chắc chắn, diễm lệ trời sinh, thật là họa thủy bậc nhất. Nếu không phải vì nàng, Vương Thất lang giống như thần tiên cần gì phải chống đối, thà rằng vứt bỏ tiền đồ cũng muốn có được nàng?”

Thấy Trần Dung lắng nghe kiên nhẫn, hán tử kia đắc ý nói tiếp: “Nhưng mà nói đi nói lại, Vương Thất lang cũng không phải hoàng tử hoàng tôn. Chính hán cũng nói, địa vị của tộc trưởng Vương thị là một khối thịt thối, bản thân hán thích mỹ nhân không thích quyền vị, thực không coi ai ra gì.”

Nghe đến đó, Trần Dung cảm thấy không kiên nhẫn, nàng thúc giục: “Nói tới chính sự đi.”

Hán tử kia trừng nhìn nàng, nói: “Đây là chính sự mà.”

Không thể nào?

Trần Dung cũng mở to mắt nhìn hán.

Lúc này, bên cạnh có người nói xen vào: “Nói đến Vương Thất lang kia, thật đúng là đáng tiếc. Hán dựa vào khoảng một hai nghìn người mà có thể cứu Quang Lộc đại phu khỏi tay Mộ Dung Khác có thiên quân vạn mã. Thật là trí dũng vô song. Người như vậy không làm việc cho triều đình, không vì tính mạng của chúng sinh, thật khiến cho người ta buồn bực.”

Nghe đến đó, Trần Dung càng không kiên nhẫn.

Cũng chính vào lúc này, phía trước truyền đến tiếng ồn ào, một giọng nói vang dội vang lên: “Xảy ra việc lớn rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 196: Cái chết của Trần Dung?

Trong lúc mọi người đồng thời quay đầu, người nọ hô to gọi nhỏ: “Đồng dôi Vương Tạ quả nhiên phong lưu vô cùng.” Vừa nghe thấy người này nhắc tới đồng dôi Vương Tạ, mọi người tề đều nhìn về phía hán.

Bị vây ở chính giữa, người nọ đắc ý kêu lên: “Các ngươi đoán bọn họ phong lưu thế nào đây? Ha ha. Tạ thị A Bích cùng lang quân Vương Cổ kia còn lời sáu nữ thiếu niên lên giường vui đùa, bị người ta đúng lúc bắt gặp.”

Lời này vừa thốt ra, mọi người nhao nhao nghị luận. Đây vốn là thể đạo phong lưu hoang đường, quý tộc cũng thế, hoàng thất cũng thế, làm chuyện phong lưu trước mặt công chúng là chuyện tầm thường. Nhưng mà thể gia Vương Tạ lại không giống như thế, hại đại thể gia này, mỗi một đệ tử đều có tập thơ truyền lưu hậu thế, bọn họ tham gia tụ hội, đều thể hiện tài năng, để thể nhân chiêm ngưỡng cảm kỳ thư họa. Mà bọn họ có khí khái thanh nhã, cộng thêm tài hoa khiến người ta chú ý.

Cho nên, trong quý tộc khác không thiếu chuyện phong lưu, nhưng với hai nhà này lại là chuyện hiếm lạ. Huống chi, việc hôn ước giữa Tạ thị A Bích cùng Vương Hoảng và Vương Cổ lại là điểm nóng trong đàm luận của mọi người.

Trong tiếng ồ ào, mọi người đều cười vang. Một người kêu lên: “Lại có chuyện kỳ diệu như vậy sao? Trách không được Vương Thất lang không cần nàng ta.”

Tiếng kêu của người này nhắc nhở mọi người. Tiếng nghị luận càng vang vọng: “Đúng vậy đúng vậy.”

“Tạ thị A Bích cùng Vương Cổ thật đúng là một đôi phong lưu khoái hoạt.”

“Ha ha, hơn phân nửa Vương Thất lang đã biết Tạ thị A Bích là người phong lưu vì thế mới thành toàn cho nàng ta cùng Vương Cổ.”

Trong tiếng kêu liên tiếp, mấy người truyền bá tin tức không hẹn mà cùng phong tỏa thông tin mỹ thiếu niên mà Tạ thị A Bích cùng Vương Cổ cùng nhau phong lưu khoái hoạt vốn là những người hoàng đế ban cho Trần Dung.

..... Sau khi cứu Trần Dung ra khỏi tay Mộ Dung Khác, thanh danh của Vương Hoảng được lan truyền trong dân gian với tốc độ mà các quý tộc khó có thể tưởng tượng nổi. Nhóm dân chúng sẽ không như hủ nho mà chê trách Vương Hoảng trọng sắc đẹp mà khinh đại nghĩa. Cho dù trong lòng có chút phê bình kín đáo, nhưng đối với bọn họ mà nói, tin tức quan trọng nhất là, Vương Hoảng có thể đánh bại quân thần cường đại nhất trong người Hồ, vậy thì chẳng có thể cứu trị thiên hạ này.

Vì thế, theo bản năng, bọn họ muốn bảo hộ Vương Hoảng cùng Trần Dung mà chàng yêu thương.

Đúng lúc này, một người hét lớn: “Không chỉ thế đâu, nghe nói Cửu công chúa kia cũng bị người ta bắt gặp đang hoan lạc cùng với ba thiếu niên, vô cùng phong lưu khoái hoạt.”

Lúc này đây tiếng người nói ồn ào, giọng của hắn tuy lớn, nhưng rất nhanh câu nói đã bị chìm ngấm. Công chúa ngủ cùng với mấy nam nhân, đâu phải là điều gì kỳ lạ? Trong trăm năm nay, trong đám công chúa, có ai mà chưa từng làm việc này?

Trong tiếng cười, tiếng ồn ào, mọi người còn đang đàm luận về việc phong lưu của Tạ Bích cùng Vương Cổ, càng lan truyền càng thái quá.

Trần Dung lắng nghe một hồi, dần dần nở nụ cười. Theo lời đồn đãi này, hình tượng của Vương Hoảng hoàn toàn trở nên chính trực. Ngẫu nhiên có mấy người nói ra lai lịch của sáu mỹ thiếu niên kia cũng rất nhanh sẽ bị chìm ngấm. Xem ra, nhóm thứ dân hoàn toàn nghiêng về phía Vương Hoảng, tất cả đều đang giấu cợt gièm pha Tạ Bích cùng Vương Cổ.

Nàng mang theo hộ vệ đứng trong đám đông một canh giờ, lắng nghe lời đồn đãi từ từ lan truyền. Được một lúc, nàng quay đầu nói: “Chúng ta trở về đi.”

“Vâng.”

Ba người đi về phủ đệ của Vương Hoảng. Vừa mới đi đến ngõ nhỏ để trở về phủ, một tiếng gọi đột nhiên truyền đến: “Trần thị A Dung.”

Tiếng gọi này vô cùng quen thuộc.

Trần Dung quay đầu lại.

Chỉ thấy ở một góc tối có một chiếc xe ngựa đỗ ở đó. Giờ phút này, một nữ tử đang vén rèm bước xuống xe ngựa, đi về phía nàng.

Khuôn mặt của nữ tử này tút nhã, nhưng tóc lại hơi rối, thường phục cũng bị xé rách một ít. Đối với các quý tộc chú trọng dung nhan mà nói, nàng ta hiện tại rất lố thời.

Nữ tử này chính là Cửu công chúa.

Vừa thấy nàng ta, theo bản năng Trần Dung nhìn về phía sau, thấy bên xe ngựa chỉ có một hộ vệ đứng đó, nàng mới thở dài một hơi. Giống như Trần Dung, hai hộ vệ đi theo cũng thở dài nhẹ nhõm.

Cửu công chúa đi tới trước mặt Trần Dung.

Nàng ta ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn Trần Dung. Ánh mắt này thật sự nghiêm túc hơn nhiều so với mỗi một lần gặp trước.

Nhìn thẳng Trần Dung, Cửu công chúa nghiêm mặt hỏi: “Là chàng làm, đúng hay không?”

Trần Dung ngần ra.

Cửu công chúa nhìn thẳng hai mắt nàng, còn nói thêm: “Ta biết chàng làm ra loại sự tình này, người không cần phải giấu diếm.”

Trần Dung chớp mắt, hồi vói về nghi hoặc khó hiểu: “Công chúa đang nói cái gì vậy?”

Cửu công chúa cười buồn bã, khàn giọng nói: “Là chàng. Chàng không thích ta mà chỉ thích người. Việc hôn nhân của ta, với chàng mà nói không đáng để nhắc tới, đối với người giết con của Đại huynh người, khiến cho người thương tâm, chàng lại rất dễ tâm. Có phải hay không?”

Trần Dung nghe đến đó, gương mặt trở nên lạnh lùng, im lặng.

Môi Cửu công chúa tái nhợt, nàng ta tiếp lời với giọng khàn khàn: “Chàng ném mấy người kia lên tháp của ta cũng đành thôi, vì sao còn đốt mê hương? Trong sạch của ta bị mấy người đó. Chàng không thích ta cũng cần gì hại ta như thế?”

Trần Dung vẫn lạnh lùng nghiêm mặt, nàng thân nhiên nói: “Công chúa coi mạng người như cỏ rác, nay chỉ bị thất thân thì tính là cái gì?”

“Tính là cái gì? Người dám so sánh với ta với đám dân đen sao?” Cửu công chúa ngửa đầu cười, nước mắt trào ra: “Ta vì chàng thù thân đến giờ. Sao chàng có thể đối xử với ta như thế? Trần thị A Dung, sao chàng có thể đối xử với ta như vậy?”

Trần Dung vẫn lạnh lùng, nàng nhìn Cửu công chúa chăm chú, cảm hận thâm nghi: Khiến người thất thân là vẫn còn nhẹ rồi. Nếu có khả năng, ta rất muốn phế bỏ người, cho người hiểu nỗi đau của dân đen thế nào.

Trần Dung lạnh lùng, khiến Cửu công chúa đang kích động dần dần bình tĩnh trở lại.

Nàng ta vươn tay đặt trên ngực hồi lâu, khi ngẩng đầu lên, trong ánh mắt không thấy giọt lệ, chỉ có hận thù. Nàng ta oán hận trừng mắt nhìn Trần Dung buồn bã, thì thào nói: “Chàng vô tình như thế, vậy đừng trách ta tàn nhẫn. Vương Hoảng Vương Thất lang, ta muốn khiến cả đời này chàng đều phải sống trong thống khổ.”

Tiếng của Cửu công chúa rất thấp, Trần Dung chỉ thấy đôi môi nàng ta mấp máy, chỉ nghe thấy vài âm tiết. Cụ thể nói cái gì thì nàng không rõ.

Sau khi nói xong, Cửu công chúa trừng mắt nhìn Trần Dung, trong ánh mắt lộ vẻ hung ác, đột nhiên, Cửu công chúa giơ tay phải lên, một thanh đoản kiếm lạnh lẽo lộ ra từ chỗ tay áo.

Trong ngõ nhỏ âm u, hàn quang tức thì đâm vào hai mắt Trần Dung.

Trần Dung cả kinh, theo phản xạ nàng lui ra sau. Vừa mới lùi một bước, Cửu công chúa lại xông về phía trước. Nàng ta lao tới rất nhanh rất mạnh mẽ, hơn nữa, động tác thuần thục, hiển nhiên đã luyện tập qua vô số lần.

Cửu công chúa xông về phía Trần Dung, tới gần bên người nàng. Cùng lúc đó, tay phải nàng ta đưa ra, chủy thủ trong tay vẽ một đường hình cung.

Hàn quang như tia chớp, cực nhanh cực mạnh cực chuẩn xác.

Cú đâm này, hai hộ vệ đứng phía sau đồng thời kêu to ra tiếng, bọn họ điên cuồng lao tới, dùng thân thể ngăn cản bàn tay của Cửu công chúa.

Nhưng mà, không còn kịp, hết thảy đã không còn kịp nữa rồi.

Giờ phút này mỗi một động tác của Cửu công chúa đâu chỉ là luyện tập qua trăm ngàn lần? Hơn nữa cú đâm này do mang theo hận thù mà toàn lực tấn công. Bởi vậy, dù Trần Dung liên tục lui về phía sau, nhưng Cửu công chúa rõ từng phản ứng của nàng như nắm trong lòng bàn tay cũng tiến lên ép sát.

Mỗi khi chủy thủ vung xuống, hàn quang chém qua một vật xiêm y của Trần Dung. Mỗi khi tiếng gió xẹt qua, lại có một vật nhẹ nhàng bay xuống, hoặc là tóc, hoặc là mảnh vải.

Trần Dung lao đảo lui ba bước, đỏ mồ hôi lạnh: Chủy thủ mà Cửu công chúa cầm trong tay vô cùng sắc bén, đúng là thần binh hiếm có.

Ngay khi Trần Dung vội vàng lui về phía sau, mồ hôi lạnh đổ như mưa, hai mắt híp lại, Cửu công chúa bỗng nhiên như du long vọt đến phía bên phải nàng. Sau đó, chủy thủ trong tay đâm tới nhanh như tia chớp hướng về phía ngực của Trần Dung.

Trong lúc ý niệm vừa lướt qua trong đầu, hàn ý lạnh thấu xương đã sát gần da thịt Trần Dung.

Đúng lúc này, trong một ngõ nhỏ khác, đột nhiên có một hòn đá nhỏ bay tới.

Hòn đá kia rất nhỏ, lực đạo cũng không lớn, nó đập vào thanh chủy thủ kia, cũng chỉ làm cho thanh chủy thủ kia nghiêng đi một chút. Sau đó, “phập” một tiếng, chủy thủ đâm vào phía ngực bên phải của Trần Dung.

Máu trào ra như suối.

Hành động của Cửu công chúa rất nhanh chóng, nàng ta vừa ra tay thì quyết đoán lui vài bước, mắt lạnh nhìn Trần Dung cúi đầu nhìn miệng vết thương muốn rút ra lại không dám. Nàng ta lạnh lùng nói: “Không cần do dự, người cứ việc rút đi, dù sao ta đã bôi kịch độc lên lưỡi đao này rồi.”

Hai hộ vệ vừa mới bỏ nhào đến bên cạnh Trần Dung thì nghe thấy một câu này. Tức thì, sắc mặt hai người trắng bệch như tuyết.

Trên đao này có bôi kịch độc?

Sắc mặt Trần Dung trắng nhợt, thân người nàng lung lay dường như sắp đổ gục.

Cửu công chúa đắc ý nhìn nàng, nhìn hộ vệ phía sau nàng, lên tiếng cười, nói: “Thế nào? Tuyệt vọng đúng không? Trần thị A Dung, ngươi nhìn xem bốn phía đi. A, ta đã quên nói cho ngươi biết, loại độc này gọi là Vô Ưu Tán. Người trúng độc có thể giống như người bình thường sống thêm được một tháng.”

Nàng ta dựa sát vào Trần Dung, khẽ cười nói: “Ta muốn để cho Vương Hoàng nhìn thấy ngươi từ từ chết đi.”

Dứt lời, nàng ta đứng thẳng, khinh miệt nhìn hai hộ vệ phía sau nàng, đối diện với ánh mắt thống hận, phẫn nộ của bọn họ, nàng ta thản nhiên cười, lắc lắc eo nhỏ nói: “Sao vậy? Muốn giết ta? Muốn cắn chết ta sao? Đến đây. Đừng sợ, ta cũng chỉ là một công chúa, giết ta, cùng lắm thì cả nhà các ngươi bị chôn cùng, cũng không liên lụy tới tru di cửu tộc.”

Lời vừa thốt ra, hai hộ vệ đồng thời thờ đốc. Bọn họ nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng đứng như Cửu công chúa đã nói, căn bản không dám tiến lên.

Mà lúc này, Trần Dung khẽ cử động.

Trong lúc máu trào ra như suối, nàng gian nan bước về phía Cửu công chúa.

Ngẩng cao gương mặt thanh diễm tinh xảo, càng ngày càng tái nhợt, Trần Dung tươi cười.

Nhìn nàng đến gần, trên mặt Cửu công chúa cũng mang theo ý cười. Có điều nụ cười của nàng ta là đắc ý, sung sướng. Nhìn Trần Dung lao đảo, nàng ta thậm chí còn bước lên phía trước một bước.

Cửu công chúa đi đến trước mặt Trần Dung, dựa sát vào nàng, nhẹ nhàng thổi một hơi lên mặt nàng, khẽ cười nói: “Trần thị A Dung, không phải ngươi rất hận, rất hờn, rất vô lực đúng không? Nói cho ngươi biết, giết chết người gọi là Quang Lộc đại phu như ngươi, cùng lắm ta chỉ bị hoàng huynh cảm đoán nửa tháng thôi. Đúng rồi, năm sau khi viếng mộ mã cho ngươi, ta sẽ nói cho ngươi biết, tình lang Vương Hoàng của ngươi rốt cuộc yêu ngươi được mấy tháng. Ha ha, hiện tại ngươi có muốn đoán hay không? Ta đoán nhiều nhất nửa năm, chẳng sẽ đi tìm niềm vui mới.”

Vừa nói tới đây, Cửu công chúa lại im bặt. Cùng lúc khi nàng ta cúi đầu xuống, còn có ba tiếng kêu sợ hãi vang lên.

Cửu công chúa cúi đầu, nhìn thấy phần chuôi chủy thủ cắm ở trước ngực mình. Chủy thủ này, ngay một giây trước đó còn đâm vào da thịt của Trần Dung. Nhưng hiện tại, nó bị Trần Dung rút ra, lấy tốc độ nhanh như tia chớp đâm vào ngực nàng ta. Nó đâm vào rất sâu, mặc dù không đâm mạnh, nhưng nó đâm quá sâu, chỉ để lộ ra phần chuôi.

Lúc này, đến phiên Trần Dung nở nụ cười.

Nàng cười yếu ớt, trên mặt tái nhợt tươi tắn như hoa. Tay phải nhẹ nhàng vừa động, sau khi Cửu công chúa phun ra một ngụm máu, Trần Dung ngẩng đầu, thổi một hơi lên mặt nàng ta, thấp giọng nói: “Hay là công chúa đã quên điều tra? Trần thị A Dung ta vốn đã từng giết người rồi. Người thật ngây thơ, sao ngươi có thể để một địch nhân như vậy đến gần mình chứ?”

Nhìn thấy Cửu công chúa há miệng, máu trong miệng vẫn không ngừng trào ra, Trần Dung cười rất vui vẻ: “Công chúa nghĩ rằng, cho dù người giết ta, ta cũng không làm khó mà để người rời đi sao? Thực xin lỗi, hiện tại khiến người phải thất vọng rồi. Ta muốn tự tay báo thù.”

Nàng nói tới đây, Cửu công chúa há miệng, phun ra một ngụm máu tươi.

Nhìn ánh mắt Cửu công chúa dần dần trở nên tan rã, Trần Dung quát với giọng yếu ớt: “Gọi người, gọi người đến xem. Đừng để hậu họa lại cho Thất lang.”

Hai hộ vệ rất nhanh hiểu được ý của Trần Dung. Bọn họ rung rung nhìn Trần Dung, cất cao giọng, đồng thời kêu lên: “Giết người, người đâu, giết người rồi—”

Tiếng kêu truyền ra xa xa, giờ phút này trên đường phố vẫn đang rất náo nhiệt. Trong khoảng thời gian ngắn, vô số bước chân chạy về phía bên này.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần.

Rõ ràng là tiếng bước chân vang dội, khiến mặt đất chấn động, khi Trần Dung nghe thấy lại càng ngày càng xa xôi.

Xem ra, máu trào ra quá nhiều. Trần Dung chậm rãi, vô lực ôm miệng vết thương. Ta không thể ngã, hiện tại, ta không thể ngã gục.

Giống như trải qua một thế kỷ, sau khi cảm giác bốn phía trở nên nóng nực, Trần Dung ngen cổ họng, mở to ánh mắt tan rã nhìn chằm chằm Cửu công chúa đang nhờ hộ vệ giúp đỡ đứng thẳng. Nàng cười, nói với giọng suy yếu: “Cửu công chúa điện hạ...”

Xung hô vừa thốt ra, tiếng kinh hô vang lên bốn phía.

Trần Dung không nghe thấy, nàng hé miệng, cười vui vẻ, lạnh lùng: “Vừa rồi người đâm ta một đao, hiện tại, ta dùng chính đao đó đâm người một cái.” Nói tới đây, giọng nói Trần dung trở nên suy yếu, vô lực. Mọi sức lực của nàng nhanh chóng biến mất chỉ trong một khắc này.

Dần dần, trong tiếng kêu sợ hãi của mọi người, Trần Dung ngã về phía sau. Nàng rơi vào một ôm ấp ấm áp.

Mở to hai mắt tan rã, Trần Dung nhìn gương mặt mơ hồ, vuron tay đầy máu nhẹ nhàng vuốt ve. Môi nàng mấp máy, thì thào nói: “Thất lang, Thất lang. Người là do ta giết, không liên quan đến chàng. Chàng đừng báo thù, đừng rước họa vào thân.”

Lời vừa dứt, tay nàng đặt trên gương mặt kia buông thõng xuống.

Nam tử nâng đỡ nàng để lộ gương mặt tuấn mỹ đã dính chút máu. Người này chính là Tạ Hạc Đình. Vừa rồi khi Trần Dung ngã xuống, theo bản năng hấn lao ra từ đám người, ra tay trước hai hộ vệ mà đỡ nàng.

Cúi đầu nhìn Trần Dung sắc mặt như giấy vàng, hai mắt nhắm nghiền, Tạ Hạc Đình không hề chớp mắt nhìn nàng, chậm rãi, hấn nhắm mắt lại, khóe mắt ứa ra một giọt lệ, giọng nói khàn khàn, không hề lạnh lùng như băng nữa: “Vương Thất lang, người đứng rồi, so với phụ nhân này, địa vị tộc trưởng của Vương thị kia thật sự là khỏi thối.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 197: Thi thể đưa về cung

Tạ Hạc Đình nói tới đây, quay đầu quát: “Đi, nhanh gọi Nguyên chân nhân đến.”

Nguyên chân nhân này chính là đại phu có tiếng ở triều đại này, vốn say mê thuật tu đạo nên được gọi là chân nhân.

Một hạ nhân Tạ thị vội vàng lên tiếng đáp, đánh xe ngựa vội vàng phóng đi.

Mà Tạ Hạc Đình đã bế Trần Dung lên, đi về phía phủ đệ của Vương Hoàng. Hấn chân dài, đi như bay, đào mắt đã bước qua cửa.

Người này làm việc quyết đoán lưu loát, đến khi hấn bế Trần Dung bước đi, hai hộ vệ mới vội vàng đuổi theo.

Tạ Hạc Đình đặt Trần Dung lên tháp, ra lệnh: “Có nhân sâm trăm năm không?”

Một hạ nhân vội vàng đáp: “Có, có.”

“Lấy đến đây.”

“Vâng.”

Đào mắt, một nhân sâm đặt ở trong hộp ngọc đưa đến trước mặt Tạ Hạc Đình. Hấn liếc mắt một cái, ra lệnh: “Một nửa dùng dao trúc nghiền nhỏ, nửa khác thì đem hầm, phải nhanh lên.”

“Vâng, vâng.”

Chỉ chốc lát, một nửa được nghiền nhỏ đặt bên cạnh Tạ Hạc Đình, hấn vuron tay cầm bón vào miệng Trần Dung. Thấy nàng mím chặt môi, Tạ Hạc Đình không hề nghĩ ngợi, tách môi nàng ra để nhét bột nhân sâm vào. Nhìn thấy Trần Dung miệng ngậm đầy bột nhân sâm, Tạ Hạc Đình đứng lên. Hấn nhìn Trần Dung một lúc, xoay người bước đi.

Thấy hấn rời đi, bọn người hầu không khỏi hoảng hốt, bất an kêu gọi: “Lang quân Tạ gia, ngài phải rời khỏi sao?”

Tạ Hạc Đình liếc về phía người đó, lạnh lùng nói: “Ta đã hết lực rồi.”

Hấn cất bước đi ra ngoài. Vừa mới đi đến bậc thang, một chiếc xe ngựa vội vàng vọt tới, xa phu vừa thấy hấn, liền lớn tiếng kêu lên: “Bẩm lang quân, chuyện quá khẩn cấp, thuộc hạ vừa mới chạm mặt với Ngô đại phu, liền mời đại phu tới. Nguyên chân nhân nô đã nhờ một hạ nhân khác đi mời.”

Tạ Hạc Đình gật đầu, hấn dừng chân, nhìn một lão nhân râu bạc được xa phu giúp đỡ bước xuống xe ngựa, đi vào trong phòng.

Nhìn chằm chằm căn phòng im lặng một lúc lâu, giọng nói lạnh như băng của Tạ Hạc Đình truyền ra: “Ngô đại phu, thương thế như thế nào?”

Một lát sau, tiếng thở dài của Ngô đại phu vang lên: “Không ổn.”

Tạ Hạc Đình nghe vậy, mày nhíu chặt, hấn kinh ngạc nhìn cửa phòng khẽ lung lay trong gió tịch mịch, cúi đầu, thì thào nói: “Thật sự là đáng tiếc.”

Hấn chậm rãi quay đầu, bước nhanh rời đi.

Tạ Hạc Đình vừa bước ra khỏi đại môn Vương phủ thì nhìn thấy một vệ sĩ hoàng gia hùng hổ đi tới.

Nhìn thấy bọn họ, hấn dừng chân.

Tạ Hạc Đình có thân phận thế nào? Chúng vệ sĩ hoàng gia vừa thấy hấn thì vội vàng nghiêng người hành lễ.

Tạ Hạc Đình không nhúc nhích, hấn lạnh lùng nhìn bọn họ chăm chăm, từ từ nói: “Quang Lộc đại phu bị thương rất nặng, không thể di chuyển.”

Sau khi nói ra những lời này, hấn ngẩng đầu lên, lạnh lùng bỏ lại một câu: “Mặc dù nàng giết Cửu công chúa, nhưng bản thân nàng cũng khó giữ được tính mạng. Huống hồ, là Cửu công chúa ra tay ám sát. Chư vị, việc này sau khi Vương Thất biết được, sợ sẽ khó mà thực hiện, các người vẫn nên trở về đi.”

Bỏ lại một câu này, hấn cũng không nói thêm nữa, xoay người bước đi xa.

Nhìn bóng dáng của hấn, chúng vệ sĩ hai mặt nhìn nhau. Trong đó một người thấp giọng nói: “Lời nói của lang quân Tạ gia rất đúng, chúng ta vẫn đừng nên chen vào việc này.” Một người khác cũng nói: “Đúng vậy, lang quân Tạ gia đã biện hộ thay cho Quang Lộc đại phu, chúng ta không ra tay nổi đâu.”

Sau khi trầm mặc một lúc, thủ lĩnh đi đằng trước cắn răng nói: “Chúng ta trở về.” Hấn ngẩng đầu, thấp giọng nói: “Rời khỏi thành Kiến Khang, tĩnh lặng chờ việc xảy ra.” Hấn biết, nếu cứ thế tay không trở về cung, không phải chịu trách móc nghiêm khắc nặng nề thì cũng bị người ta phái tới đây lần nữa. Chỉ có tránh khỏi nơi đây, thì còn có một đường sống.

Đám vệ sĩ đều là người thông minh, nhìn thoáng qua nhau, rồi cất bước tiếp tục đi vào Vương phủ. Vừa vào trong phủ, trong lúc chúng hạ nhân Vương gia sẵn sàng trận địa đón quân địch, một người mờ miệng hỏi: “Cửa hồng ở đâu?”

Chúng hạ nhân ngậy ngốc chỉ về phía đông: “Ở kia.”

Chúng vệ sĩ gạt đầu, bước nhanh tới hướng đó, trong nháy mắt, bóng dáng của bọn họ đã biến mất ở trước mắt các hạ nhân.

Mà lúc này, trên đường phố ồn ào chấn động trời đất, vài hộ vệ mặt trắng bệch, run rẩy nâng thi thể của Cửu công chúa đặt lên xe ngựa.

Sau đó, bọn họ vây quanh xe ngựa đi về phía hoàng cung.

Phía sau xe ngựa là một đội ngũ rất dài, dù là thứ dân hay là các quý tộc nghe tin tức mà đến đều nhìn xung quanh chiếc xe ngựa này, tiếng nghị luận không dứt bên tai: “Là bị Quang Lộc đại phu giết chết.”

“Quang Lộc đại phu chính mồm nói, là Cửu công chúa lấy đao ám sát nàng, người xem đoàn đao cắm trên ngực kia chính là vũ khí Cửu công chúa dùng để giết người đó.”

“Cửu công chúa này kiêu ngạo đã quen, từ nhỏ lại ái mộ Vương Thất, hơn phân nửa là đồ kị nên giết người.”

“Cái gì mà hơn phân nửa, rõ ràng chính là như thế.”

“Vậy Quang Lộc đại phu thì sao? Tình hình thế nào rồi?”

“Bị thương rất nặng, sợ là khó qua khỏi.”

Từng tiếng nghị luận rất nhẹ, lặng yên mà đến, lại như âm hồn không tiêu tan. Bọn họ nâng xác chết của Cửu công chúa đi về hoàng cung, đến khi xe ngựa chờ thi thể tiến vào cửa cung thì trực tiếp chạy tới cung điện mà bề hạ chuyên xử lý công việc.

Xe ngựa nhanh chóng cách rời, đám người vẫn không tản ra. Mọi người vẫn quần tam tụ ngũ đứng ở đó, thấp giọng nghị luận.

Nhắc tới một ngày này, thật đúng là kinh tâm động phách, đầu tiên là xuất hiện chuyện phong lưu trong lễ thành hôn của hai người Vương Tạ, hiện lại là Cửu công chúa chết ngay tại đương trường, rồi Quang Lộc đại phu mà Vương Hoảng yêu thương không rõ sống chết.

Thi thể của Cửu công chúa được đưa vào cung Ngọc Kiển, trên đường đi tiếng khóc thét hỗn loạn kinh thiên động địa truyền đến. Chính là một mỹ phụ trung niên điên cuồng lao tới đây.

Chúng cung tì vội vàng theo tới, vừa chạy vừa kêu lên: “Thái Hậu, Thái Hậu, thỉnh nén bi thương.”

Hai cung tì vừa mới chạy tới gần, Thái Hậu vung tay thật mạnh, làm một cung tì ngã ra sau, suýt nữa va vào hoàng hậu nương nương cũng theo đến.

Ngay khi Thái Hậu lao tới bên cạnh xe ngựa, òa khóc bên thi thể của Cửu công chúa, hoàng hậu cũng chạy tới, nàng ta lấy khăn tay lau nước mắt, một bên nức nở một bên nâng đỡ Thái Hậu nhẹ giọng an ủi: “Mẫu hậu, thỉnh nén bi thương.”

Hai người khóc lóc, chúng cung tì cũng là nước mắt rơi như mưa. Mà lúc này, tiếng bánh xe lạo xạo, tiếng bước chân vẫn không ngừng truyền đến.

Trong nháy mắt, mấy nam tử tuổi trẻ đi xuống xe ngựa đều xông tới. Hai mắt bọn họ đỏ hồng, vẻ mặt thương tâm khuyên nhủ Thái Hậu cùng

hoàng hậu.

Trong cảnh rối loạn, tiếng bước chân lại vang lên.

Tiếng bước chân này vừa truyền đến, tiếng khóc thảm nhỏ hơn một chút, bọn họ quay đầu, lui ra phía sau vài bước, khom mình hành lễ với người đi tới.

Người nọ đi tới phía sau Thái Hậu, hần thấp giọng gọi: “Nương, người đừng thương tâm”

Lời vừa thốt ra, tiếng ghen ngào khóc lóc bi thiết của Thái Hậu ngừng lại. Bà ta ngẩng đầu lên, lớn tiếng quát với nhóm hộ vệ: “Ai, là ai giết con ta? Há? Là ai giết con ta?”

Tiếng quát của Thái Hậu khàn khàn thê lương, tựa như đêm niêu chi đề..... Tuy đương triều có nhiều công chúa nhưng chỉ có hai ba vị công chúa được sủng ái. Mà nguyên nhân Cửu công chúa được sủng ái đó là bởi vì nàng ta là thân nữ nhi của Thái Hậu đương triều.

Thái Hậu không thềm quan tâm đến hoàng đế, thậm chí cũng không thềm liếc nhìn hần một cái.

Trong tiếng quát của Thái Hậu, sắc mặt chúng hộ vệ tái nhợt, cả người sợ run, bọn họ đều quỳ rạp xuống đất.

Nhóm hộ vệ dập đầu, trong tiếng quát sắc nhọn của Thái Hậu, một hộ vệ bò lên một bước, run giọng nói: “Là, là Quang Lộc đại phu.”

“Quang Lộc đại phu? Người nào là Quang Lộc đại phu?”

Hộ vệ kia quỳ phục không dậy nổi, run giọng nói: “Là đạo cô gọi là Hoàng Vận Tử, tên tục gia của nàng là Trần Dung.”

“Là một nữ nhân ư?” Thái Hậu cất tiếng cười sắc nhọn, âm trầm nói: “Ta mặc kệ sau lưng nàng ta là ai, bắt nàng ta tới đây, ta muốn thiên đao vạn quả nàng ta, chôn cùng nữ nhi của ta.”

Thái Hậu nói tới đây, nhìn thấy chúng hộ vệ vẫn quỳ phục ở đó, quát giọng sắc nhọn: “Sao vậy? Lời nói của ai gia các ngươi cũng không nghe sao?”

Lúc này, hoàng đế tiến lên một bước, thấp giọng nói: “Mẫu thân, con đã phái người tiến đến tróc nã rồi.”

Thái Hậu vẫn không để ý đến hần, có điều giọng nói đã không còn vẻ sắc nhọn phần nọ: “Sao vẫn còn chưa bắt về đây? A?”

Đúng lúc này, tiếng bước chân chạy truyền đến.

Chỉ chớp lát, một thái giám chạy đến trước mặt mọi người, hần thi lễ, thất thanh nói: “Bẩm bệ hạ, chúng vệ sĩ tới tróc nã Quang Lộc đại phu đã bỏ chạy rồi.”

Bỏ chạy?

Hai chữ vừa thốt ra, toàn trường ngạc nhiên.

Thái Hậu hít một hơi, lại cất giọng cười sắc nhọn: “Giỏi, thật giỏi, ngay cả vệ sĩ cũng bỏ chạy..... Quang Lộc đại phu này thật có mặt mũi.”

Hoàng đế lại cau mày, hần trầm giọng hỏi: “Làm sao có thể bỏ chạy?”

Thái giám bị Thái Hậu phần nọ gần như điên cuồng dọa sợ tới mức nói không ra lời. Nhìn thấy hoàng đế lên tiếng, hần run rẩy, thờ một hơi mới trả lời: “Nghe nói, bọn họ gặp mặt lang quân Tạ gia Tạ Hạc Đình, nghe hần nói mấy câu rồi mới bỏ chạy.”

“Nói cái gì?”

“Nô tài không biết.”

Hoàng đế càng mặt nhăn mày nhí, lúc này, lại có một thái giám chạy tới. Hần lớn tiếng nói: “Bẩm bệ hạ, trong phủ Vương Hoàng truyền đến hồi âm, Quang Lộc đại phu bị Cửu công chúa đâm một đao vào chỗ yếu hại, đổ máu quá nhiều, không rõ sống chết.”

Dừng một chút, thái giám kia lại bổ sung: “Đại phu còn nói, trên đao của Cửu công chúa có bôi kịch độc, gọi là Vô ưu tán, sau khi độc vào máu thì không có giải được, làm người ta đau đớn một tháng mới có thể tắt thở. Hôm nay Quang Lộc đại phu không chết, thì cũng không sống quá một tháng.”

Lời của thái giám vừa dứt, tiếng cười sắc nhọn của Thái Hậu lại vang lên: “Giỏi giỏi, con ta làm tốt lắm, làm tốt lắm.”

Bà ta cắn răng, lớn tiếng kêu lên: “Đẻ phụ nhân kia đau đớn một tháng rồi mới chết sao? Giỏi lắm. Có điều nàng ta chết rồi cũng không thể để yên cho người nhà nàng ta được, người đầu, điều tra thân nhân của nàng ta, giết hết cho ai gia.”

Hoàng đế vẫn nhưu mày suy nghĩ lần này phục hồi tinh thần. Hần đi đến phía sau Thái Hậu, nói: “Mẫu thân, như vậy không ổn.”

“Sao lại không ổn?” Thái Hậu rốt cục quay đầu lại, bà ta âm trầm nhìn chằm chằm hoàng đế kêu lên: “Có phải đâm phụ kia là do người phong tặc, người đã từng ngủ cùng nên người không nỡ đứng không?”

Giọng nói này rất không khách khí, hơn nữa cực kỳ thô tục.

Hoàng đế nhưn mày, hần nhìn chăm chăm Thái Hậu, từ từ nói: “Quang Lộc đại phu là người trong lòng của Vương gia Thất lang.” Nhìn thấy Thái Hậu định thét chói tai, hần tiếp tục nói: “Ngay cả lang quân Tạ gia Tạ Hạc Đình cũng bảo vệ nàng. Mẫu thân, Cửu muội ám sát người ta, người ta trả thù cũng không phải tội lớn gì, không nên liên lụy tới người nhà.”

Nói tới đây, hoàng đế cũng không chờ Thái Hậu mở miệng, liền quay đầu ra lệnh: “Được rồi, hiện giờ ánh mặt trời gay gắt, đừng để hồn phách của Cửu muội không thể im lặng yên nghỉ. Đi thôi, nâng Cửu muội tới linh đài, thỉnh chúng chân nhân tụng kinh cầu phúc cho muội ấy đi.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 198: Vương Hoảng trở về

Khi tin tức lọt vào tai Tôn Diễn thì cậu đang ở ngoài thành. Bất chấp trưởng giả ở đây, cậu xoay người lên ngựa, quay lại đầu ngựa phóng vào trong thành.

Khi chạy tới chỗ cửa thành đúng là lúc mặt trời lặn về phía tây, cửa thành sắp đóng. Tôn Diễn lòng nóng như lửa đốt lại bị dòng người đông đúc như thủy triều ngăn cản nên không thể giục ngựa chạy nhanh.

Nhảy xuống lưng ngựa, nắm dây cương vội vàng bước đi, sau khi xô ngã vô số người đi đường. Tôn Diễn đi tới bên ngoài phủ đệ của Vương Hoảng. Lúc này, hoàng hôn sắp tàn, trời đất đã sẫm tối.

Ngoài cửa phủ, dòng người vẫn đi qua đi lại, nhưng cửa phủ lại đóng chặt, đèn đuốc huy hoàng đối lập với sân viện lặng yên không tiếng động lại khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Tôn Diễn bỏ ngựa ở đó, xoay người trèo qua tường vây.

Cậu vừa chạm đất, bốn phương tám hướng có mười mấy hộ vệ lao ra, đao kiếm trong tay bọn họ tỏa ra hàn khí dày đặc, đồng thời quát to: “Ai?”

Tiếng quát vừa thốt ra, bọn họ nhìn thấy đầu Tôn Diễn đỏ đầy mồ hôi, đồng thời chấp tay trước ngực, bọn họ kêu lên: “Hóa ra là lang quân Tôn gia.” Tất nhiên bọn họ biết vì sao Tôn Diễn đến, sau khi nhìn thoáng qua thì đều thối lui ra phía sau.

Tôn Diễn đi nhanh về phía sân viện của Trần Dung.

Trong nháy mắt, cậu đã bước vào cổng vòm, vừa nhảy qua, cậu đã kéo một tỳ nữ lại, hỏi với giọng gấp gáp: “A Dung ở đâu?” Giọng nói của cậu run run không thành câu: “Muội ấy thế nào rồi?”

Tỳ nữ kia bị cậu kéo theo, cổ bị bóp chặt, gương mặt trở nên đỏ bừng, chỉ biết giãy giụa tay chân, làm sao còn có thể trả lời?

Đúng lúc này, vài tỳ nữ cùng hộ vệ ủa ra, đồng thời nhìn về phía sau Tôn Diễn, vừa hành lễ vừa gọi: “Lang quân.”

Lang quân? Vương Hoảng đã trở lại?

Tôn Diễn quay phát đầu lại.

Vừa quay đầu, một con gió lướt qua bên người cậu, trong nháy mắt, bóng dáng áo trắng đã chạy qua bậc thang, bước vào trong phòng.

Nhìn thấy Vương Hoảng đi vào, Tôn Diễn vội vàng bỏ tỳ nữ đáng thương kia ra, đuổi theo ngay.

Hai người chạy vào, mang theo gió ủa vào trong phòng, tức thì, bức rèm che khê rung động, sa màn tung bay, khói trên lư hương lượn lờ thanh u cũng lay động không thôi.

Tôn Diễn bước vội tới bên tháp, cậu vừa vươn tay vén sa màn, liếc mắt một cái nhìn thấy Vương Hoảng, tay cứng đờ lại.

Mặt Vương Hoảng trắng bệch, sắc mặt này cộng thêm hai mắt sâu thẳm trong căn phòng u ám lại khiến cho cậu cảm thấy kinh hãi.

Trong lúc Tôn Diễn mở to mắt, Vương Hoảng đi tới bên cạnh cậu. Vương Hoảng không nhìn về phía cậu, chẳng không hề chớp mắt nhìn chăm chăm tháp kia, vươn kéo kéo sa màn, tay đang không ngừng run rẩy.

Tay chàng run rẩy, đã cầm được tấm sa màn kia nhưng không có cách nào dùng lực để kéo nó ra. Tôn Diễn thấy thế, duỗi tay ra giúp chàng.

Hai người đồng thời cúi đầu, nhìn về phía tháp.

Trên tháp, dưới ánh đèn, mặt Trần Dung như giấy vàng. Nàng ngủ ở nơi đó, hai mắt nhắm nghiền, môi mím lại, một tay buông lỏng, tay còn lại thì nắm chặt góc chăn.

Đèn đuốc cùng ánh nến chiếu trên mặt nàng, dưới ánh sáng màu vàng ấm áp, cũng không biết vì sao, lại càng khiến nàng có thêm vẻ yên tĩnh khiến người ta kinh hãi.

Dần dần, Vương Hoảng yếu đuối dựa vào tháp.

Chàng run run vươn tay, mắt rất nhiều sức lực, bàn tay kia mới đưa tới trước mặt Trần Dung. Vừa muốn chạm vào, tay chàng rút lại, một hồi lâu, tay kia mới vuốt ve gương mặt Trần Dung.

Ngón tay thon dài trắng trẻo của chàng ôn nhu, thật cẩn thận lướt qua làn môi tái nhợt của nàng.

Tôn Diễn cũng vươn tay, cậu sờ về phía mạch đập của Trần Dung. Sờ một lúc, sắc mặt cậu xanh mét chuyển sang Vương Hoảng, tiếng quát mang theo áp lực, nghẹn ngào: “Người bảo vệ muội ấy thế nào vậy? Vương Hoảng, sao ngay cả một nữ nhân mà người cũng không bảo vệ được? Hả?”

Khi cậu gằm rú, nước miếng văng vào mặt Vương Hoảng, nhưng dường như chàng không hề nghe thấy, chỉ cẩn thận vuốt ve môi Trần Dung, vuốt cái mũi cao thẳng của nàng.

Tôn Diễn giận dữ, vung tay kéo vạt áo của Vương Hoảng.

Đúng lúc này, Vương Hoảng khẽ động, chàng rút tay về, ôm mặt, cúi đầu. Một giọt, hai giọt, nước mắt theo kẽ hở bàn tay rơi xuống, tí tách rơi xuống sàn.

Tôn Diễn ngẩn ngơ, đến lúc này cậu mới phát hiện, bộ quần áo màu trắng của Vương Hoảng đã sớm lấm bùn, chỗ vạt áo cậu kéo nhãn nhúm lại có vết máu loang lổ, phải chạy về vội thế nào mới đến mức này.

Hai tay Vương Hoảng bịt mắt, nước mắt rơi như mưa, nhưng từ đầu đến cuối cũng không thốt ra tiếng nức nở nào. Rơi lệ nhiều như thế, nhưng không có tiếng động, tình cảnh này thật sự khiến người ta thương tâm.

Tôn Diễn buông tay, môi nhấp máy, cuối cùng quát khê: “Khóc cái gì mà khóc? Người còn chưa chết mà.”

Cậu quay đầu, quát với bên ngoài: “Tất cả chết ở đâu rồi? Đại phu nói như thế nào?”

Tiếng quát dần dần, lại không có một người nào trả lời.

Tôn Diễn giận dữ.

Đúng lúc này, giọng khàn khàn nghẹn ngào của Vương Hoảng truyền đến: “Đi ra.”

Thấy chàng đã ngừng khóc, Tôn Diễn vội vàng quay đầu nhìn. Vừa ngó qua, cậu cảm thấy sùng sốt: Vương Hoảng trước mắt, gương mặt tuấn mỹ vẫn khiến người ta lóa mắt, ánh mắt trong suốt, tư thái tuyệt đẹp cao quý, nếu không phải trên người mặc quần áo lấm bùn, nếu không phải trong mắt còn sót lệ, cậu cảm thấy nam nhân dường như không thể không chế vừa rồi không phải là chàng.

Giọng của Vương Hoảng vừa vang lên, một hắc y nhân đã xuất hiện ở trong góc.

Vương Hoảng cúi đầu, không hề chớp mắt nhìn Trần Dung, hỏi với giọng khàn khàn: “Nàng nói những gì?”

Hắc y nhân trả lời: “Vẫn chưa hề nói chuyện, có điều trước khi ngã xuống, nàng từng nói một câu với Tạ Hạc Đình, Thất lang, người là ta giết, không liên quan đến chàng, chàng đừng rước họa vào thân.” Giọng nói của hắc y nhân vô cùng bình thản, khi thuật lại lời của Trần Dung, giọng nói không hề có cảm tình hay mất bình tĩnh.

Nhưng tiếng nói của hắn vừa dứt, tay Vương Hoảng đặt trên tháp đã vô chặt chắn găm. Chàng nắm rất chặt, rất nhanh khiến toàn thân không thể không chế mà run rẩy.

Nhưng dù là như thế, sắc mặt của chàng vẫn bình tĩnh, ánh mắt vẫn trong suốt, tư thái vẫn tao nhã.

Tôn Diễn mở to mắt nhìn chàng, hừ mạnh một tiếng, nắm chặt tay thành quyền, khi đang chuẩn bị đâm một cái vào mặt Vương Hoảng. Mới ra tay một nửa thì ngừng lại: Một dòng máu tươi trào ra theo khóe môi Vương Hoảng rồi rơi xuống sàn.

Từng giọt một rơi xuống đất, gương mặt tuấn mỹ, tóc xõa tung, tư thái cao quý, máu tươi yêu kiều, trong căn phòng tĩnh lặng này lại giống như một bức tranh quý dị.

Tôn Diễn nhìn chàng, thấy chàng tao nhã mà thông thả xoa ngực, mới giật mình tỉnh lại, hừ mạnh một tiếng, Tôn Diễn cười lạnh: “Đau lòng thì đau lòng, cần gì phải chịu đựng?” Tiếng nói vừa dứt, cậu quay đầu, dùng tay áo che mặt, chặn lại nước mắt.

Vương Hoàng không đáp, không để ý, chàng không hề chớp mắt nhìn ngắm gương mặt bình yên của Trần Dung. Chậm rãi, chàng đứng lên.

Lúc này, Tôn Diễn nhớ lại, cậu trầm giọng hỏi: “Đại phu nói như thế nào?” Tuy rằng cậu đã bắt mạch cho nàng, nhưng không biết được tình trạng cụ thể, bởi vậy vẫn phải hỏi đại phu.

Không ai trả lời Tôn Diễn.

Mà Vương Hoàng chậm rãi đứng lên, nghiêng người về phía trước, từ từ xóc chấn lên, ánh mắt liếc về phía miệng vết thương đã được băng bó của nàng.

Nhìn vết thương kia, tay chàng ôn nhu tách bàn tay Trần Dung đang nắm chặt góc chấn.

Trần Dung nắm rất chặt, mãi mà chàng không thể tách ra được. Vương Hoàng cúi đầu, ôn nhu hôn lên môi nàng, sau khi khiến làn môi tái nhợt của nàng có chút huyết sắc, chàng khe khẽ gọi với giọng yêu thương: “Khanh khanh, buông tay ra. Để phu chủ ôm nàng một cái.”

Giọng nói của chàng rất nhẹ, rất ôn nhu, tựa như ni non, tựa như gió xuân.

Quả nhiên, tay Trần Dung lỏng ra.

Vương Hoàng nhẹ nhàng ừ tay nàng trong lòng bàn tay mình, sau đó, chàng bế nàng lên.

Tôn Diễn cầm cánh tay chàng, trầm giọng quát: “Vương Thất người điên rồi sao? Nàng bị thương nặng như thế, đâu thể di chuyển được?”

Vương Hoàng vô tình bỏ tay cậu ra, kiên trì bế Trần Dung lên.

Nhìn thấy chàng xoay người bước đi, Tôn Diễn vẫn không rõ tình huống đang xảy ra mà phẫn nộ, cậu gầm nhẹ: “Có người nào có thể đi ra nói cho ta biết rốt cuộc A Dung làm sao không?”

Đồng thời với lúc Tôn Diễn gầm rú, giọng nói ôn nhu như gió xuân của Vương Hoàng truyền đến: “Tình huống như thế nào?”

Hắc y nhân đi ra, cúi đầu đáp: “Cửu công chúa đã chết, Thái Hậu tức giận, một mực muốn giết Quang Lộc đại phu, còn muốn giết hết thân nhân của ngài ấy. Nhưng mà sau khi biết được Quang Lộc đại phu trúng kịch độc thì đã được bệ hạ khuyên nhủ.”

Vương Hoàng cúi đầu, tóc chàng rủ xuống, nhẹ nhàng phát qua mặt Trần Dung. Nhìn nàng, chàng yêu thương nhẹ nhàng cắn chóp mũi nàng, chàng lại hỏi: “Sao Tạ Hạc Đình lại có mặt ở đó?”

Hắc y nhân đáp: “Tạ Hạc Đình đi theo mọi người tới xem náo nhiệt. Người bệ hạ phái tới bắt Quang Lộc đại phu đã được hãn khuyên giải nên rồi đi rồi.”

Tôn Diễn nghe đối thoại của hai người, trong con giận dữ, cậu quát với Vương Hoàng: “Đây là lúc nào mà ngươi còn hỏi những chuyện này? Vương Thất lang, ngươi nói cho ta biết, A Dung của ta làm sao vậy?”

Lần này, rốt cục Vương Hoàng chú ý tới Tôn Diễn. Chàng quay đầu lại, nhìn chằm chằm Tôn Diễn, nhẹ giọng nói: “A Dung của ngươi?” Tôn Diễn thấy bây giờ chàng còn để ý xưng hô này, hai mắt tròn tròn định phát hỏa.

Vương Hoàng lại chỉ liếc nhìn cậu một cái rồi thu hồi tầm mắt. Chàng cúi đầu nhìn Trần Dung, ôn nhu cười, nói: “Trong thiên hạ, nàng chỉ có thể là A Dung của ta.”

Tôn Diễn cắn răng gầm lên: “Ngươi. . . rốt cuộc A Dung làm sao vậy?”

Vương Hoàng không ngẩng đầu, chàng in một nụ hôn lên môi Trần Dung, nhẹ nhàng nói: “Không sao, A Dung chỉ là, sắp chết thôi.”

“Cái gì?” Tôn Diễn nổi giận, rốt cuộc cậu không thể khống chế kéo vạt áo Vương Hoàng, nghiêng răng nghiêng lợi quát: “Ngươi nói rõ ràng cho ta.”

Vương Hoàng liếc cậu, không chút để ý vờn tay, phát qua mu bàn tay cậu.

Chỉ phát qua một cái sao có thể buông bỏ ra. Vương Hoàng nhú mày, rốt cục ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn Tôn Diễn, chàng chậm rãi nói: “Đánh ngất hân.”

Ba chữ thốt ra, một con gió ập tới. Tôn Diễn cả kinh, tay phải vội vàng vung lên. Đúng lúc này, một bên khác cũng có con gió ập tới. Chỉ nghe “Bốp” một tiếng, cậu cảm thấy cổ đau nhức, ngã quỵ về phía sau.

Vương Hoàng liếc nhìn Tôn Diễn ngã xuống đất, nhẹ nhàng nói: “Đưa hân về đi. Nhớ kỹ phải đối xử cẩn thận, nếu làm hân bị thương, sau khi A Dung tỉnh lại sẽ oán trách ta.”

Hai hắc y nhân đồng thời lên tiếng đáp, khiêng Tôn Diễn lên, chỉ chốc lát đã biến mất trong sân.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 199: Tỉnh lại

Trong sân, có một chiếc xe ngựa không có dấu hiệu cực kỳ bình thường đỗ ở đó. Vương Hoảng bế Trần Dung, thấp giọng nói: “Đi thôi.”

“Vâng.”

Xe ngựa khởi động.

Vốn, ngoài phủ đệ của Vương Hoảng luôn có rất nhiều người đi qua đi lại, nhưng lúc này khi xe ngựa chạy ra khỏi cửa hông, mặc dù có người liếc nhìn xe ngựa kia nhưng cũng không có mấy ai để ý. Quang Lộc đại phu trọng thương, tính mạng bị đe dọa nên bất tỉnh, hiện giờ, chắc hẳn nàng không thể bị chuyển qua chuyển lại. Huống chi, chiếc xe ngựa này bình thường như thế, ngay cả một hộ vệ cũng không có. Không ai có thể nghĩ rằng người ngồi trong xe ngựa lại là Vương Hoảng và Trần Dung.

Đương nhiên, cũng không phải hoàn toàn không có ai để ý tới, dần dần, có mấy người đuổi theo chiếc xe ngựa này.

Khi xe ngựa rẽ vào một ngõ nhỏ, Vương Hoảng bế Trần Dung bước xuống, ngồi trên một chiếc xe ngựa khác..... Cứ mỗi lần rẽ vào một con ngõ lại đổi một lần nữa, sau khi đổi năm chiếc xe ngựa, phía sau bọn họ không còn người nào khác.

Xe ngựa tiếp tục chạy về phía trước.

Trăng sáng dần dần nhô cao, hôm nay bầu trời không một gợn mây, chỉ có một vòng trăng sáng. Trên trời cao trong vô biên vô hạn, trăng sáng lại rọi chiếu lạnh lùng.

Trong xe ngựa, Vương Hoảng cúi đầu, lẳng lặng nhìn Trần Dung nằm trong lòng.

Trong lúc xe ngựa xóc nảy, Trần Dung nhắm mắt bất tỉnh sẽ thỉnh thoảng nhủ mảy, lộ ra thần sắc thống khổ. Nhìn đôi mày của nàng, Vương Hoảng cúi đầu, nhẹ nhàng cắn cắn, sau khi để lại mấy dấu răng, Vương Hoảng áp môi lên, khàn giọng hỏi: “Khanh khanh, ta đã trở về, tại sao nàng còn không tỉnh lại?” Chàng khẽ cười, môi chạm vào da thịt nàng, tiếng cười kia mang theo đau buồn: “Ta đang cắn nàng, nàng không mở to mắt trừng ta sao?”

Giọng nói rất nhỏ rất nhẹ, như có như không lẫn vào trong gió đêm, đảo mắt không thấy đâu nữa, ngay cả phụ nhân trong lòng, cũng là mất điếc tai ngoi.

Vương Hoảng càng cười tươi.

Xe ngựa đi rất chậm, mỗi lần hơi xóc nảy, xa phu đều khăn trương lên liếc nhìn vào trong xe ngựa một cái.

Với tốc độ này, chưa đến một canh giờ, giọng của xa phu vang lên bên ngoài: “Lang quân, đến rồi.”

“Uh.” Vương Hoảng lên tiếng, tùy ý lấy ngọc bội đeo bên hông vung ra ngoài xe ngựa. Sau đó, tiếng đại môn nặng nề bị đẩy ra.

Xe ngựa tiếp tục chạy vào.

Một khắc sau, Vương Hoảng nhảy xuống xe ngựa. Chàng ngẩng đầu, nhìn sân viện yên tĩnh mà giản dị, sáu đôi nam nữ khom người đứng chờ cùng với hai mươi hộ vệ dưới ánh trăng, nhẹ giọng hỏi: “Mời Nguyên chân nhân đến.”

Một hộ vệ đáp: “Vâng.” Sau đó, hắn có hơi do dự: “Bẩm lang quân, tính tình của Nguyên chân nhân dữ dần, trong hai canh giờ này ngài ấy luôn luôn mắng chửi người khác. Nếu để cho ngài ấy nhìn thấy đại phu, có thể sẽ kêu to hét lớn mà để lộ ra thông tin gì hay không?”

Vương Hoảng biết ý tứ của hắn, chàng lắc đầu, nói: “Nơi này vắng vẻ, mặc ngài la mắng đi.”

“Vâng.”

Sau khi hộ vệ kia rời đi, Vương Hoảng bế Trần Dung bước nhanh vào tẩm phòng.

Tuy cây cối trang trí trong sân viện bình thường, nhưng trong phòng lại tinh xảo mà thoải mái. Bên trong mùi hương thơm ngát, sa màn phấn hồng tung bay, chỗ rèm cửa sổ bằng lụa mỏng, cảnh sắc xanh tươi ngoài cửa sổ như bao phủ toàn bộ trời đất.

Vương Hoảng bế Trần Dung, nhẹ nhàng đặt nàng lên tháp.

Chàng nghiêng người ngồi ở trên tháp, cầm tay nàng.

Nhìn nàng, chàng khẽ thở dài một tiếng, thì thào gọi: “A Dung, là ta sai lầm rồi, ta sai lầm rồi.”

Môi của chàng mím rất chặt.

Lúc này, một tiếng la mắng vang dội truyền đến: “Chữa trị hay không chữa trị là do ý ta, các ngươi là đám vô si, chẳng lẽ chưa từng nghe qua không thể bấp ép đại phu hay sao?”

Tiếp theo, hần lại quát: “Các ngươi là người của Tư Mã thất đúng không? Lại làm nhục lão phu như thế, đúng là không thể nhịn nổi.” Nguyên chân nhân này vốn là nho sinh, đọc đủ thứ thi thư cử quá hiểu liêm, lại làm quan chưa được một tháng đã quai ấn rồi đi, từ đó khổ đọc sách thuốc, đóng cửa ba năm không ra ngoài, lần đầu tiên ra tay đã chữa được bệnh nan y mà không ai có thể chữa trị ở Trung Nguyên. Năm nay lão đã hơn 70 tuổi, y thuật giỏi giang, mười năm trước lại say mê tu đạo luyện đan thuật.

Cũng bởi vậy, cho dù là mắng chửi người, lão cũng vẫn có vẻ nho nhã, chỉ có giọng nói to rõ, tính tình nóng nảy.

Người đi theo bên cạnh Nguyên chân nhân vẫn đều khúm núm, không hề phản bác nửa câu. Bọn họ dẫn Nguyên chân nhân tới ngoài cửa phòng, thi lễ rồi nói: “Chân nhân, mời.”

Nguyên chân nhân cười lạnh một tiếng, đá văng cửa phòng ra, kêu lên: “Lão phu thật muốn nhìn xem, là tiểu tặc nào không biết trời cao đất dày.”

Lời của lão vừa dứt, ánh mắt đã dính chặt vào bóng dáng màu trắng ngời bên cạnh tháp kia.

Vương Hoảng từ từ quay đầu, chàng thi lễ với Nguyên chân nhân mở to hai mắt, vẻ mặt không dám tin, rồi nói: “Lang Gia Vương Thất gặp qua Nguyên chân nhân.”

“Lang Gia Vương Thất?”

“Đúng vậy.”

Nguyên chân nhân bước tới trước người Vương Hoảng, lão cúi đầu, mở to mắt nhìn Vương Hoảng, quát: “Bất cóc lão phu là Vương Thất người sao?”

Vương Hoảng thi lễ, tao nhã nói: “Tinh thể cấp bách, có chỗ nào mạo phạm xin Nguyên lão chớ trách.”

Nguyên chân nhân cười lạnh. Lão trừng mắt nhìn Vương Hoảng, quay đầu nhìn về phía Trần Dung.

Thấy Trần Dung, Nguyên chân nhân cười lạnh nói: “Đây chính là đạo cô phong lưu khiến cho người liễu lĩnh làm đủ mọi chuyện sao?”

Vương Hoảng tươi cười, nói: “Đúng vậy.”

Nguyên chân nhân vẫn đang trừng mắt nhìn chàng.

Vương Hoảng vái chào thật sâu, mỉm cười rồi nói: “Hoảng nghe thấy lời Nguyên lão từng nói, cuộc đời này nếu gặp được trọng phu thực thụ thì sẽ liều chết cũng nguyện cứu chữa cho hần. Vương Hoảng bất tài, tuy có âm mưu quỷ kế, tuy nhiên, bày mưu nghĩ kế, trêu đùa Hồ nô, cũng đáng với mấy chữ trọng phu thực thụ. Lúc này, chỉ cầu Nguyên lão nể tình mà cứu phụ nhân này.”

Nguyên chân nhân mở to mắt nhìn Vương Hoảng vái chào thật sâu, một hồi lâu mới nhú mồm nói: “Những người đó không phải nói láo, nói Vương Hoảng người không thích cầu người sao? Hôm nay tại sao lại cung kính kính đến mức này?”

Vương Hoảng cúi đầu nói: “Nếu người bị thương là Hoảng, mặc dù chết cũng đành thôi. Nhưng mà người bị thương là phụ nhân này, nàng đối với ta tình thâm nghĩa trọng, Hoảng thật không đành lòng.”

Nguyên chân nhân hừ mạnh một tiếng, lão lại cất giọng mắng mỏ: “Tiểu tặc không biết trước sau.”

Mắng thì mắng, nhưng lão vẫn ngồi xuống bên tháp, Nguyên chân nhân thở phì phì mắng: “Trọng phu thực thụ ư? Phi, thế gian có trọng phu thực thụ si mê nữ sắc như vậy sao?”

Vương Hoảng cười khổ.

Nguyên chân nhân thấy chàng không đáp, lại trừng mắt nhìn chàng một cái, tay đặt lên mạch của Trần Dung.

Tay lão vừa đặt lên mạch Trần Dung, Vương Hoảng vẫn không nhúc nhích, không hề chớp mắt nhìn Nguyên chân nhân.

Lúc này, Nguyên chân nhân lại bắt mạch tay kia cho Trần Dung.

Sau khi bắt mạch ở hai tay, Nguyên chân nhân đứng lên, lão lại vén chăn đang đắp trên người nàng, bắt mạch ở cổ chân của nàng.

Quá trình cũng không dài, trước sau chỉ mất một khắc, nhưng Vương Hoảng vẫn mỉm cười, tư thái ung dung tao nhã, nhưng xiêm y trước ngực chàng đã ướt đầm mồ hôi.

Một hồi lâu, Nguyên chân nhân đắp chăn lại cho Trần Dung.

Lão quay đầu nhìn Vương Hoảng, nhú mồm nói: “Không phải Cửu công chúa đã dùng tới ‘Kéo dài vô hạn’ sao? Tại sao không thấy có chất độc trong

cơ thể?”

Vương Hoảng cung kính đáp: “Chưa từng bị hạ độc, đoản đao mà Cửu công chúa dùng để ám sát nàng, trên đường đi Hoảng đã phái người trộm đổi rồi.”

Lời này vừa thốt ra, Nguyên chân nhân mở to mắt, lão nhíu chặt mày: “Ngươi đã biết Cửu công chúa muốn ám sát nữ nhân của ngươi, tại sao lại không ngăn cản?”

Vương Hoảng mỉm cười không nói.

Nguyên chân nhân hừ mạnh một tiếng, chán ghét cao giọng: “Nhất định là tên tiểu tặc nhà ngươi lại đang có âm mưu gì đây. Trách không được chính ngươi cũng nói bản thân là người âm mưu quỷ kế. Tiểu tặc không phải là người tốt.”

Vương Hoảng ngừng đầu mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Chân nhân sai rồi. Người tốt chưa bao giờ được chọn làm người thừa kế của gia tộc Vương thị.”

Nguyên chân nhân nhíu mày ngẫm nghĩ, lắc lắc đầu, thở dài: “Ngươi đúng là kẻ có tâm kiêu hùng. Ngay cả phụ nhân hoài thai hài tử của ngươi cũng nở xuống tay.”

Lão vừa nói ra lời này, thân hình thẳng tắp của Vương Hoảng khẽ lung lay, chàng chậm rãi cúi đầu, nhìn Trần Dung chăm chú, giọng nói của Vương Hoảng nghèn nghẹn: “Là Hoảng dự liệu sai rồi. Cho đến giờ phút này, mới biết tìm lại đau đớn đến vậy.” Nếu hòn đá dùng thêm sức bắn đi một chút, không, căn bản chàng đã sai rồi, chàng phải tìm cách khác.

Vương Hoảng cong khóe miệng, khẽ cười thì thảo nói: “Gia gia ta từng nói qua, ta là người âm ngoan bạc tính. Người sai lầm rồi, giờ phút này, lòng ta đau như bị ai giày xéo.”

Khi chàng nói ra ‘Lòng đau như bị ai giày xéo’, ngữ khí thản nhiên bình thản, trên gương mặt tuần mĩ mang ý cười ung dung, ánh mắt trong suốt cao xa, nào có nửa phần đau lòng như thế. Cũng không biết vì sao, Nguyên lão nhìn y phục màu trắng phơ phất trong gió đêm, không tự chủ được lại tin lời chàng nói.

Tuy là tin, Nguyên lão đi đến bàn kê đơn, cầm kim khâu đi về phía Trần Dung, cười lạnh: “Về sau tái phạm như vậy, hối hận cũng vô dụng.”

Vừa nghe thấy câu này, hai mắt Vương Hoảng sáng ngời, chàng lui ra phía sau một bước, hướng tới Nguyên lão vái chào thật thấp, run giọng nói: “Làm phiền Nguyên lão chữa trị.”

Nguyên lão cầm kim khâu trong tay hơ qua ngọn nến, cầm thật mạnh xuống cổ tay Trần Dung, vừa xoay nhẹ vừa nói: “Cũng nhờ phụ nhân của ngươi, đến lúc này, mọi tinh thần sức lực của nàng đều tập trung về phía đan điền. Nàng rất muốn bảo vệ thai nhi ở trong bụng.”

Vương Hoảng nghe vậy, khóe miệng cong lên, trong mắt hiện lên một tia sáng, chàng lẳng lặng nhìn Trần Dung, khẽ nói: “Nàng cho tới bây giờ đều như thế.” Trong giọng nói mang theo một chút kiêu ngạo, một chút thỏa mãn, một chút vui mừng cùng yêu thương không thể nói rõ.

Nguyên lão lại chăm chú trên bụng Trần Dung, ngón tay nhanh chóng chuyển động, lão liếc nhìn Vương Hoảng một cái, nói: “Đã để ý phụ nhân này vậy mà còn có thể tàn nhẫn quyết tâm đến thế. Nếu tiểu tặc nhà ngươi giành được địa vị cao quý, cũng không biết là họa hay phúc.”

Tất nhiên Vương Hoảng không đáp lời.

Thời gian trôi qua, động tác của Nguyên lão càng lúc càng nhanh, kim cắm ở trên người Trần Dung cũng càng ngày càng nhiều. Khi 9 cây kim rạng rỡ lóe sáng dưới ánh nến, trán lão đổ mồ hôi, môi mím chặt, làm sao còn có thể nói chuyện với Vương Hoảng được nữa?

Cũng không biết qua bao lâu, Nguyên lão nói: “Được rồi.” Vừa nói, lão vừa rút kim ra.

Khi lão rút đến cái thứ năm, một tiếng “Uhm” nhẹ nhàng truyền đến, chậm rãi, mí mắt Trần Dung mấp máy, dần dần, nàng hé mở một đôi mắt mờ mịt.

Ngay khi nàng mở hai mắt, chỉ nghe “Phịch” một tiếng, Nguyên lão kinh hãi nhảy dựng, nhìn lại, đã thấy đến Vương Hoảng đang quỳ xuống đất. Đường như chàng muốn đứng lên nhưng trên bàn tay bởi vì nắm quá chặt mà nổi hết gân xanh. Trên mặt chàng vẫn tươi cười, dù là quỳ rạp xuống đất nhưng lưng chàng vẫn thẳng, phong độ vẫn ung dung, nhưng chàng chống tay xuống đất mấy lần cũng không thể nào khiến bản thân đứng lên.

Đầu tiên Nguyên lão mở to mắt, chỉ chốc lát lại cất tiếng cười to.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 200: Lời thề

Trong tiếng cười lớn của Nguyên lão, Trần Dung dần dần mở to cặp mắt mê mang.

Nàng chậm rãi nghiêng đầu, theo tiếng nhìn qua. Nghi hoặc nhìn Nguyên lão với khuôn mặt xa lạ, Trần Dung khẽ hé miệng khô nẻ, nhưng không thể thốt ra một chữ nào.

Tỳ nữ chờ ở một bên vội vàng bưng tới một chén nước, đặt bên môi nàng để nàng nhấp một ngụm nhỏ.

Nghe tiếng Trần Dung uống nước, Nguyên chân nhân gật gù, lão đi tới bàn, chỉ vào đơn thuốc nói: “Sử dụng một tháng sẽ không còn vấn đề gì nữa.”

Sau khi sửa sang lại xong, lão nghiêng mặt qua một bên, hừ một tiếng, bất mãn kêu lên: “Tiểu tặc họ Vương kia, lão phu phải đi đây, ngươi còn dám ngăn cản sao?”

Tiểu tặc họ Vương?

Hai mắt Trần Dung sáng ngời, nàng vội vàng quay đầu tìm kiếm. Vừa mới cử động đã chạm vào miệng vết thương, Trần Dung đành phải nằm yên.

Lúc này, nàng thấy một bóng dáng áo trắng đi tới, người đó vái chào thật sâu với Nguyên lão, tiếng cười khổ ôn nhu của lang quân kia truyền vào trong tai: “Chân nhân nói đùa rồi. Hoàng thiếu chân nhân một nhân tình, ngày khác có duyên tất sẽ báo đáp.”

“Như vậy còn được.” Nguyên chân nhân vuốt chòm râu bạc trắng nói: “Tiểu tử, nhớ rõ lời người nói ngày hôm nay.”

Dứt lời, Nguyên chân nhân nghiêng người rồi đi.

Trần Dung mê hoặc nhìn Nguyên chân nhân nhanh bước đi, nhú mày, trong trí nhớ của nàng, thật đúng là chưa từng gặp qua có người sẽ nói chuyện như thế với Vương Hoàng.

Lúc này, một người đi về phía nàng, chàng cúi đầu, lẳng lặng đến gần nàng.

Trần Dung còn chưa ngẩng đầu, đã suy yếu nở một nụ cười với chàng. Nàng nhìn chàng, trên gương mặt tái nhợt như tờ giấy không hề có huyết sắc mang theo ý cười: “Thất lang.” Nàng cố sức vươn tay, từ từ đặt lên tay chàng, ánh mắt quyến luyến dừng trên áo trắng lấm lem, khăn khăn vô lực nói: “Sao lại bẩn như vậy?”

Nàng vừa tỉnh lại, không hỏi thương thế của bản thân thế nào, không hỏi kịch độc trong cơ thể mình ra sao, cũng không hỏi tới hải tử, lại chỉ lo lắng cho bộ quần áo của chàng bị lấm bẩn.

Vương Hoàng mở rộng năm ngón tay.

Năm ngón tay thon dài từ từ bao chặt bàn tay nhỏ nhắn của nàng.

“A Dung.”

Giọng nói của chàng khàn khàn: “Nàng còn đau không?”

Trần Dung vội vàng lắc đầu, nhưng chỉ lắc hai cái, nàng cảm thấy choáng váng nên vội vàng ngừng lại, nàng mỉm cười nhìn chàng khẽ nói: “Không đau.”

Nhìn chàng, môi nàng mấp máy, một hồi lâu mới nhẹ nhàng hỏi: “Ta, sao ta lại còn sống? Ta còn sống sẽ liên lụy tới chàng?”

Vẫn không quan tâm đến bản thân, chỉ lo lắng cho an nguy của chàng.

Vương Hoàng nhắm hai mắt lại.

Chàng thận trọng nâng bàn tay nhỏ bé của nàng lên, cúi đầu, hôn lên mu bàn tay nàng, giọng nói khàn khàn giống như âm mũi: “Ta không sao.” Dừng một chút, chàng khẽ gọi: “A Dung.”

Chàng ngược đôi mắt có chút ửng hồng nghiêm túc nhìn nàng, nhẹ nhàng nói: “Ta thà rằng bị nàng liên lụy, cũng muốn nàng còn sống.”

Sao Trần Dung có thể nghĩ đến có một ngày Vương Hoàng sẽ nói với mình lời tình tứ như thế?

Nàng mở to mắt, làn môi tái nhợt khẽ cong lên, tươi cười rạng rỡ. Chỉ nói mấy câu đã khiến nàng cảm thấy rất mệt mỏi. Trần Dung nghiêng đầu ngả vào gối ngọc, ngón tay bám chặt vào tay chàng. Một hồi lâu, nàng nhẹ nhàng đáp: “Uh.”

Nàng không nói gì cả, chỉ đáp nhẹ một tiếng với vẻ hạnh phúc.

Vương Hoàng rũ mắt.

Chàng đặt mu bàn tay nàng lên môi mình, giọng nói thấp mà triền miên: “A Dung, về sau ta sẽ không để nàng bị thương nữa.”

Những lời tâm tình ôn nhu khác hẳn với ngày thường của Vương Hoảng khiến Trần Dung chần chừ nói không ra lời, nàng chỉ chớp mắt với vẻ nghi hoặc. Một hồi lâu, nàng trầm nghĩ: Có câu nói đại nạn không chết tất có hạnh phúc tới cuối đời, xem ra ông trời không bỏ mặc ta.

Nàng không nói nên lời, chỉ mèm mại đáp: “Uh.”

Chàng tách từng ngón tay của nàng ra, thương tiếc ngậm ngón tay thon dài trắng nõn bên môi, ánh mắt Vương Hoảng nhìn Trần Dung hơi ửng hồng, lóe tinh quang biểu lộ mị sắc. Bất tri bất giác, Trần Dung nhìn ngắm đến ngây ngốc: Đây chính là lang quân của nàng, lang quân của nàng thật sự tuấn tú vô song.

Đôi môi hồng nhuận của Vương Hoảng ngậm ngón út của nàng, chàng nói với giọng hàm hồ: “A Dung, nàng phải yêu ta vĩnh viễn như thế, bất luận chuyện gì, bất luận khi nào, nàng đều phải yêu ta vĩnh viễn.” Giọng của chàng còn mang theo giọng mũi, nam nhân tuấn dật thanh hoa này dùng đôi mắt trong suốt lóe tinh quang, ôn nhu như nước nhìn nàng, tóc dài phơ phất, cao quý như thần tiên, lại nói ra lời trẻ con chấp nhất như thế.

Hai mắt Trần Dung híp lại, tuy nói chuyện hơi nhiều khiến nàng cảm thấy có chút choáng váng nhưng nàng vẫn vui sướng, buồn cười đáp: “Uh.”

“Nàng thề đi.”

Vương Hoảng chấp nhất quá mức. Chàng nhìn thẳng hai mắt nàng chăm chú, trông mong chờ nàng mở miệng.

Trần Dung bật cười, ôn nhu, suy yếu nói: “Trần thị A Dung ta xin thề, ta sẽ vĩnh viễn yêu Thất lang của ta, bất luận có chuyện gì, bất luận tới khi nào.”

Nhận được lời thề của nàng, Vương Hoảng bộc lộ tính trẻ con mà nhếch miệng cười. Vừa cười, chàng vừa cúi đầu, đem mặt mình chôn ở trong lòng bàn tay Trần Dung. Trần Dung vừa thấy khó hiểu thì đã cảm giác được lòng bàn tay chột lạnh lẽo, tiếp theo, mấy giọt lệ chảy xuống qua kẽ hở tay nàng.

Trần Dung cả kinh, nàng dùng tay kia vuốt mặt chàng: “Thất lang, đừng thương tâm, không phải thiếp khỏe rồi sao?”

Giọng nói của nàng ngọt ngào, tươi đẹp lại bao hàm vui mừng. Rốt cục, ở trong mắt nam nhân nàng coi là trần bảo, nàng cũng là trần bảo rồi sao?

Nghe Trần Dung mềm giọng trấn an, Vương Hoảng vẫn không nhúc nhích.

Một hồi lâu, chàng mới ngẩng đầu lên, xoay người ra phía sau, cầm khăn sạch trong tay tỳ nữ, chậm rãi lau sạch bùn đất trên mặt.

Sau đó, chàng đứng lên, mở rộng hai tay. Chỉ trong chớp mắt, Vương Hoảng vừa rồi yếu ớt, thương tiếc, ôn nhu vô cùng đã không thấy đâu nữa. Chàng mở rộng hai tay tựa như một đế vương, ung dung, cao quý, không thể với tới.

Chàng vừa đứng dậy, vài tỳ nữ đồng thời tiến lên, cời ngoại bào dơ bẩn ra, đổi một bộ áo bào trắng mới tinh, rồi chải lại tóc tai rồi tung cho chàng một lần nữa.

Khi mấy tỳ nữ thối lui, Vương Hoảng trước mắt lại khôi phục bộ dạng phong tư tuyệt luân như thần tiên.

Chàng cúi đầu, ôn nhu nhìn Trần Dung.

Trần Dung nhìn chàng, đối diện với hai mắt tuy rằng trong suốt bình tĩnh nhưng vẫn ôn nhu như nước, Trần Dung cười yếu ớt.

Trần Dung nhìn chàng, khẽ gọi: “Thất lang.”

“Uh.”

“Chàng thế nào rồi?” Ánh mắt Trần Dung có chút khản trương: “Chàng không làm chuyện gì chứ?”

Vương Hoảng chậm rãi lắc đầu.

Chàng vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của Trần Dung. Vừa chải vuốt sợ tóc, chàng vừa khẽ nỉ non: “Hơi rối, uhm, trên người nàng có thương tích, ta sẽ giúp nàng tắm rửa một chút.”

Vừa nghe lời này, Trần Dung không khỏi lắc đầu, chỉ lắc một chút, nàng bị choáng váng nên ngừng lại: “Không cần.”

“Vì sao?”

Vì sao? Tất nhiên là bởi vì ngượng ngùng. Trần Dung cắn môi, liếc nhìn chàng một cái, ngượng ngùng nói: “Gọi tỳ nữ đến là được rồi.”

Vương Hoảng nhận ra nàng ngượng ngùng.

Chàng tiến lên một bước, nhẹ nhàng giúp Trần Dung ngồi thẳng, sau đó, chàng ngồi phía sau nàng, để nàng dựa vào người mình. Trần Dung thì thảo nói: “Trên người ta có mùi máu tươi, sẽ lây mùi sang người Thất lang.”

Vương Hoảng không để ý tới, chàng gác mặt lên gáy nàng, thật lâu vẫn không nhúc nhích.

Ngay khi Trần Dung tò mò muốn quay đầu, giọng mũi của chàng lại truyền đến: “Khanh khanh, cả đời của Hoàng sẽ không phụ nàng.”

.....

Trần Dung hoàn toàn kinh sợ.

Nàng mở to hai mắt, không tin vào lỗ tai của mình.

Qua hồi lâu, nàng run giọng, nghẹn ngào hỏi: “Chàng nói cái gì?”

Bất chấp mê muội, nàng quay đầu nhìn chàng, chảy lệ cầu xin: “Thất lang, vừa rồi chàng đã nói gì? Xin chàng lặp lại lần nữa.”

Nàng mở to hai mắt, để mặc lệ rơi xuống theo khóe mắt: “Thất lang, xin chàng, xin chàng lặp lại lần nữa..... Chàng, chàng không thể để ta đoán lung tung được, ta không nhớ đâu.”

Vương Hoàng cúi đầu, môi chàng đặt lên giữa trán nàng.

Ôn nhu đặt một nụ hôn lên đó, chàng nhẹ nhàng nói ra thật rõ ràng: “Khanh khanh, ta đã không còn là ta Một ngày này, ta đã nếm đủ phiền não trên thế gian rồi.”

Chàng dời khỏi mặt nàng, ôn nhu nhìn nàng, nhắm hai mắt, hôn lên môi nàng.

Hai lưỡi quấn lấy nhau, vừa tiếp xúc Vương Hoàng đã chậm rãi tách ra. Chàng lại nhìn nàng, khẽ nói: “Ta nói, cuộc đời này sẽ không phụ khanh.”

Một câu vừa dứt, Trần Dung nghẹn ngào thốt ra tiếng.

Nàng đem mặt chôn trong lòng chàng, vẫn không nhúc nhích. Trong tiếng khóc thút thít, đảo mắt lệ đã khiến y phục của chàng ẩm ướt.

Vừa chảy nước mắt, ngay cả đau đớn Trần Dung cũng quên mất, nàng chỉ ôm chặt chàng, khóc nỉ non.

Năm ngón tay của Vương Hoàng như thoi đưa, xuyên qua mái tóc dài của nàng, thấp giọng nói: “Ta không trả thù bất luận kẻ nào.” Nghe thấy câu này, tiếng nghẹn ngào của Trần Dung ngừng lại, nàng bắt đầu yên lặng lắng nghe.

Giọng nói của chàng tựa như gió nhẹ, rất nhỏ mà ấm áp: “Cửu công chúa đã chết, nhưng mà mọi người trong hoàng thất cũng nghĩ rằng nàng khó thoát khỏi cái chết.”

Nghe đến đó, Trần Dung đẩy chàng ra, nàng ngẩng gương mặt đầm lệ, từ vẻ vui mừng cùng hạnh phúc, dần dần chuyển thành thống khổ.

Nhìn chàng, trong ánh mắt nghi hoặc của Vương Hoàng, Trần Dung thấp giọng nói: “Thất lang có biết ta trúng độc rồi không? Cửu công chúa nói đã bôi kịch độc lên thân đao, không có giải được.”

Lúc này, tựa hồ nàng đã hiểu ra, vì sao hôm nay Vương Hoàng lại khác thường như thế, rơi lệ trước mặt nàng, rồi đồng ý với nàng, khiến nàng chờ mong đến vậy..... Tất nhiên chàng cũng biết mình sắp chết rồi đúng không?

Trần Dung nói ra những lời này, thấy Vương Hoàng rũ mắt không nói, không khỏi nhẹ nhàng cười, nàng cười rạn rờ như ánh mặt trời, nghiêng đầu, Trần Dung nói với vẻ vô tâm: “Thất lang đừng để ý, mạng này của ta vốn là vô tình nhặt lại được. Ông trời muốn thu lại, cũng đành kệ thôi.” Dừng một chút, giọng nói của nàng chuyển thành yếu ớt: “Thất lang đừng vì thương tiếc ta mà nói ra lời hứa hẹn như thế.” Nàng cất tiếng cười, còn nói thêm: “Một tháng chỉ có ba mươi ngày, nào có lâu dài như cả đời..... Nhưng mà Thất lang nói cuộc đời này sẽ không phụ ta, A Dung nghe thấy thật sự rất vui mừng.” Có lẽ nàng quá mức kích động nên nói khá nhiều, trong khoảng thời gian ngắn cảm thấy một mối không chịu nổi, vì thế nàng chậm rãi nằm xuống, từ từ nhắm lại hai mắt. Có điều nơi khóe mắt, hai giọt lệ như trăn châu chậm rãi chảy xuống, thấm vào vạt áo của Vương Hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 201: Vương Hoàng giải thích

Trong tiếng nghẹn ngào của Trần Dung, Vương Hoàng rũ mắt, chàng nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của nàng, thấp giọng nói: “Nàng không bị trúng độc.” Giọng nói của chàng rất nhẹ: “Trên đao kia không hề có độc.”

Tiếng khóc thút thít của Trần Dung tức thì ngừng lại.

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu lên, trên mặt vừa là vẻ khiếp sợ, vừa là mừng rỡ như điên, nàng không thể tin vào lỗ tai của mình: “Chàng nói cái gì?”

Vương Hoảng vuốt tóc nàng, đặt môi lên trán nàng, thấp giọng nói: “Nàng chưa từng trúng độc.”

Lần này, rốt cục Trần Dung tin tưởng lỗi tại của mình, thì thảo nói: “Ta chưa từng trúng độc?” Nàng đem mặt chôn ở trong lòng chàng, thì thảo không ngớt: “Ta không bị trúng độc, không có, ta sẽ không chết.”

Trong khoảng thời gian ngắn, sự mừng rỡ vì còn sống như sóng xô va vào nàng.

Trần Dung vừa khóc vừa cười một hồi, khi Vương Hoảng ấn mạnh nàng một cái, nàng mới nằm yên xuống, nhắm hai mắt lại.

Ngay cả nhắm hai mắt, nàng vẫn vui mừng lắm lắm: “Hóa ra, ta sẽ không chết.”

.....

Nói năng lộn xộn một lúc, Trần Dung đang kích động dần dần bình tĩnh trở lại. Nàng vừa mới chuyển biến tốt, vừa kích động lại ảnh hưởng đến thương thế, cắn răng nhịn đau, trong ánh mắt nóng bỏng chăm chú của Vương Hoảng, nàng chậm rãi nhắm hai mắt, đi vào giấc ngủ.

Giấc ngủ này không biết tồn mấy canh giờ.

Khi Trần Dung tỉnh lại, Vương Hoảng vẫn ngồi bên tháp, ôn nhu nhìn nàng. Đối diện với hai mắt mở to của nàng, chàng mỉm cười, thỏa mãn mà thả lỏng.

Tay nàng cũng đang nằm trong tay chàng. Năm ngón tay giao nhau, nàng có thể cảm giác được mồ hôi ẩm ướt nơi lòng bàn tay chàng.

Trần Dung cười lại với Vương Hoảng, tò mò hỏi: “Thất lang, Cửu công chúa kia rõ ràng nói đã bôi kịch độc lên thân đao mã. Nàng ta chuẩn bị mới đến, tại sao kẻ hoạch chu toàn lại thất bại? Với tính cách của nàng ta sẽ không để thế đâu.”

Giọng nói của nàng trong trẻo, thả lỏng, lộ vẻ nghi vấn.

Vương Hoảng vẫn rũ mắt.

Giờ phút này, tóc chàng xoắn tung quanh áo choàng, nét mặt tuấn dật thanh hoa toả sáng quý khí bức người, quần áo trắng tinh không nhiễm một hạt bụi. Nghe thấy câu hỏi của Trần Dung, lông mi chàng khẽ rung, nhưng không hề trả lời.

Trần Dung đợi một lúc, cũng không thấy chàng đáp lời, không khỏi nhìn về phía chàng, ngạc nhiên hỏi: “Tại sao Thất lang không đáp?”

Tìm Vương Hoảng nhảy nhót.

Sau một hồi, chàng thấp giọng trả lời: “Ta cũng không biết.”

Hóa ra cũng có chuyện mà Thất lang không biết.

Trần Dung chớp mắt, nàng còn nói thêm: “Ta đã giết Cửu công chúa, Tư Mã thị cứ thế buông tha cho ta sao?”

Vương Hoảng lắc đầu, nói: “Không phải. Trần thị A Dung đã trúng độc, không biết còn sống được bao lâu nữa. Hiện tại nàng chính là khanh khanh của Vương Hoảng ta.”

Lần này, Trần Dung hoàn toàn giật mình, nàng cả kinh kêu lên: “Chàng nói, thế nhân đều cho rằng ta đã chết?” Đạo quan của nàng, thôn trang mà bề hạ ban cho nàng, ruộng tốt, còn có Đại huynh, đám người Bình ầu cũng không thuộc về nàng nữa sao?

Từ nay về sau nàng không thể xuất hiện trước mặt người đất, cứ thế vô thanh vô tức sống qua ngày ư?

Càng nghĩ, sắc mặt Trần Dung càng tái nhợt, nàng nhìn Vương Hoảng chăm chú, môi giật giật. Sau một lúc lâu, nàng nhắm hai mắt.

Trần Dung cũng không ngớt, trên thực tế, đã sống hai kiếp, sau khi đã chìm nổi qua bao sóng gió, nàng đối với thế sự, đối với lòng người cũng có một chút kinh nghiệm. Lúc này nàng chỉ hận suy nghĩ của mình quá mức tỉnh táo. Chỉ cần cân nhắc lại nàng đã phát hiện mọi biện hộ đều là vô lực, chỉ có một lời giải thích là thông suốt.

Vương Hoảng cảm giác bàn tay bé nhỏ trong tay mình bắt đầu trở nên lạnh lẽo, chàng vội vàng nắm chặt, bất an kêu gọi: “A Dung?”

Trần Dung đặt tay lên bụng mình.

Trầm mặc một hồi lâu, nàng cúi đầu, giọng nói mờ mịt vang lên: “Thất lang, vừa rồi lão nhân đầu bạc kia là đại phu sao?”

“Đúng vậy.”

Trần Dung chậm rãi nghiêng đầu, nàng lẳng lặng nhìn chàng khẽ hỏi: “Vậy Thất lang có biết ta đã mang thai ba tháng không?”

Như nàng đã đoán, Vương Hoảng gật đầu.

Im lặng nhìn chàng, Trần Dung khàn khàn cười, nàng thì thảo nói: “Để ta ngắt đi, là Thất lang nhất thời này lòng tham, hay là...” Giọng nói của nàng vô cùng bình tĩnh: “Hay là Thất lang sớm đã có mưu kế?”

Chàng vừa mới trả lời rằng mình không biết, nhưng chỉ chớp mắt, Trần Dung đã hời hợt ra nghi vấn mà chàng không thể trốn tránh.

Vương Hoàng ghen lời, chỉ có yết hầu chuyển động lên xuống.

Chàng cúi đầu, tùy ý để tóc rũ xuống, phủ trên người Trần Dung, dưới lông mi dài, hai mắt chớp chớp.

Chàng không trả lời.

Trần Dung khẽ cười.

Chỉ nở nụ cười hai tiếng, nàng đã dừng lại, chưa chút nuốt xuống. Nàng mấp máy môi, rồi cúi đầu, gian nan nói: “Trên đao vốn bồi kịch độc, là Thất lang đòi đi đúng không?”

Vương Hoàng chậm rãi ngừng đầu nhìn nàng.

Chàng nhìn nàng, ánh mắt vẫn trong sáng cao xa, còn có ôn nhu triu mến.

Chàng nắm chặt ngón tay nàng đang rút về, từ từ, nói với tư thái ung dung: “Sau khi trở về từ thành Nam Dương... Không, một khắc khi bóng dáng hai người chúng ta xuất hiện ở ngoài thành Kiến Khang, mọi ánh mắt đều dõi theo nàng và ta..... Ta đánh bại Mộ Dung Khác hai lần, đã danh chấn thiên hạ. Đối với việc kế nhiệm tộc trưởng trong Vương thị, trong trường giả cũng có không ít người ủng hộ, dân chúng, giới thanh lưu, đám danh sĩ, bọn họ lại càng ủng hộ. A Dung, lúc đó ta đã tức giận mắng đả vị tộc trưởng của Vương thị chỉ là một khối thịt thối, ngay cả ta đã biểu lộ ta không có dã tâm làm tộc trưởng thì cũng có người lo lắng. Huống chi, người Tần không thiếu gì cả, chỉ thiếu một người biết bày mưu tính kế thao quân sự. Mà người như ta mới xuất hiện, cũng đánh vỡ cân bằng mà các đại gia tộc khổ tâm duy trì. Hơn nữa, những năm gần đây ta làm việc tùy hứng, đắc tội với rất nhiều người.”

Chàng lặng lẽ nhìn nàng, nhẹ nhàng nâng tay nàng đặt bên môi hôn, mặt nhìn như tự nhiên, giọng nói của chàng khàn khàn mà triu mến: “Thanh danh bên ngoài của ta là trưởng tử của Vương thị, nhiều người hận nhưng kiềm chế lẫn nhau, không có người nào dám động vào ta. Người duy nhất bọn họ dám ra tay chính là nàng. Ra tay với nàng sẽ làm ta thất thố, nói không chừng còn có thể khiến ta giận dữ phát cuồng, sau khi làm ra chuyện không thể vãn hồi sẽ hoàn toàn bị hủy hoại.”

Nói tới đây, chàng rũ mắt nghiêng người, sau khi hôn lên giữa trán Trần Dung, giọng nói ôn nhu tựa như gió xuân của chàng từ từ truyền đến: “Trong lúc này, người yêu ta hay hận ta đều muốn đẩy A Dung vào chỗ chết..... Điều duy nhất ta có thể làm, là thuận thế giọng buồm, để khanh khanh chết đi.”

Chàng không chớp mắt nhìn nàng, yết hầu chuyển động, cúi đầu, chậm rãi nói: “Đúng, người của ta đã bầm báo, Cửu công chúa muốn giết nàng, ta phải người đổi dao, khi ám sát, người của ta dùng hòn đá đánh trật đao ra, nàng sẽ không bị đâm vào chỗ yếu hại. Ngay cả việc Tạ Hạc Đình phái người đi gọi đại phu, cũng là ta an bài Ngô đại phu ra mặt, truyền tin tức giả vào trong cung. Mà Nguyên chân nhân thì bị ta bắt đi. Ta chỉ là...” Giọng nói của chàng run rẩy, tiếp lời một cách gian nan: “Ta chỉ là không biết, nàng sẽ bị thương nặng như thế, hôn mê suốt một ngày. Cũng không biết, nàng muốn gánh họa cho ta, tự tay giết chết Cửu công chúa.”

Trần Dung không hề chớp mắt nhìn chàng khẽ hỏi: “Hài tử, khi nào thì chàng biết ta có hài tử?”

Vương Hoàng lại cúi đầu rũ mắt, một lọn tóc rơi xuống, nhẹ nhàng lắc lư.

Một hồi lâu, chàng nhẹ nhàng nói: “Kính nguyệt của nàng không đến, ta đã biết.”

Sắc mặt Trần Dung tái nhợt, nàng thì thảo nói: “Chàng đã sớm biết ta đã mang thai?”

“Đúng vậy.”

Trần Dung cười khàn khàn, có chút vô lực, cũng có chút khổ sở nói: “Thất lang, chàng không sợ rằng một đao kia sẽ giết chết hài tử sao?”

Vương Hoàng cũng cười, chàng nhẹ nhàng trả lời: “Không có thì thôi, ta chỉ cần A Dung.”

Lời này vừa thốt ra, khiến cho Trần Dung sợ ngây người.

Nàng mở to mắt nhìn chàng, hai hàng lệ từ từ chảy ra, giọng nói thập phần thê lương: “Thất lang, hài tử kia là cốt nhục của chàng mà. Chàng không cần nó sao?” Chàng cảm thấy nàng không xứng sinh hài tử của chàng sao? Chàng không sợ rằng sau khi bị thương, về sau nàng không thể sinh con nữa sao?

“Không phải như nàng nghĩ đâu.”

Vương Hoàng lắc đầu, chàng lặng lẽ nhìn Trần Dung, nói: “Đương kim thế gian, sinh giả nhiều khổ, lao giả nhiều bi, tầm thường giả khả sát..... Ta không muốn để cho hài tử của ta, sống ở điều này làm cho không người nào lực thế đạo.”

Vuốt ve môi Trần Dung, chàng khẽ mỉm cười, sóng mắt lúng liếng, lộ ra mỉa ý: “Nói đến nói đi, A Dung có hài tử rồi sẽ không như yêu ta trân trọng ta như xưa nữa. Ta không thích.”

Trần Dung há miệng, không dám tin mở to mắt nhìn Vương Hoàng rồi nàng cười khổ nói: “Không có hài tử, ngay cả làm thiếp của chàng ta cũng không đủ quy cách.”

Không đợi nàng nói xong, Vương Hoàng đã bật cười một tiếng, ngắt lời nàng: “Đó là cái nhìn của thế tục, không phải của ta.”

Chàng nhìn nàng, mày nhíu lại, gần từng tiếng nói: “Lời nói của trượng phu, nghìn vàng không dễ mua, huống chi một lời thề? A Dung, ta đã hứa với nàng, đã lập lời thề, cuộc đời này sẽ không phụ nàng. Về sau đừng nói lung tung nữa.”

Thái độ của chàng kiên quyết lạnh lùng, môi Trần Dung mấp máy, cuối cùng không hề hỏi thêm

Nàng quay đầu, kinh ngạc nhìn đỉnh tháp..... Cảm giác đau nhói khi bị Cửu công chúa kia đâm trúng, tuyệt vọng cùng sợ hãi khi nghe nói trên đảo có bãi kịch độc, còn có sự quyết đoán khi rút dao ra, đâm vào ngực Cửu công chúa. Mọi thứ giống như đang diễn ra ngay trước mắt. Nhưng tất cả mọi chuyện chàng đã sớm nghĩ ra. Tuy là vì để mình thoát khỏi tình cảnh đó, tuy là vì cứu mình một mạng, nhưng khi chàng thực hiện như thế, dù thế nào cũng khiến người ta cảm thấy tâm lạnh.

Trần Dung nhắm mắt, trực giác cảm thấy mọi một đến cực điểm. Cả người rất nặng nề, ngay cả sức để nâng ngón tay cũng không có.

Qua rất lâu, Trần Dung mới lại mở mắt ra. Ngay khi nàng vừa mở mắt, nàng thấy Vương Hoàng đang nhìn mình chăm chú, trong mắt chứa đầy bất an cùng lo sợ không yên. Nhưng chỉ đảo mắt đã biến mất, khi vừa nhìn lên, vẫn là vẻ cao xa trong suốt, không nhiễm bụi trần.

Lúc này Trần Dung không còn chút sức lực gì nữa. Nàng chậm rãi rút tay ra, thấp giọng nói: “Ta mệt rồi, Thất lang cũng nghỉ ngơi một lúc đi.” Dứt lời, nàng nghiêng đầu đi, không liếc nhìn chàng một cái.

Người bên tháp vẫn không động đậy.

Qua rất lâu sau đó, khi Trần Dung mê man ngủ, nàng nghe thấy một tiếng thở dài vô lực khe khẽ. Sau đó, bước chân đi xa, cửa phòng được đóng lại.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 202: Vương Hoàng đau lòng

Một đêm này, Trần Dung đau đớn mà tỉnh lại vài lần, lại nôn khan hai lần.

Mấy tháng trước, nàng mang thai mà không thấy có chút dấu hiệu, hiện tại bị thương, cảm giác không thoải mái dù thế nào cũng sẽ biểu lộ ra.

Thức dậy vài lần, đến giờ sưa nàng mới dần dần ngủ mê man.

Chưa được một canh giờ, Trần Dung đã tỉnh lại.

Sau khi nôn khan hai tiếng, nghe tiếng gã gậy cùng tiếng người nói bên ngoài, nhìn ánh nắng chiếu rọi, rốt cuộc nàng không ngủ được nữa.

Nghiêng đầu, Trần Dung ngấm nhìn bầu trời không chớp mắt.

Nắng sớm sáng ngời, một tầng sương bao phủ trong trời đất, bóng cây lay động, bầu trời qua lớp rèm cửa sổ bằng lụa mỏng hơi hơi mờ mờ lung lay bao la khôn cùng.

Cũng không biết qua bao lâu, một tiếng bước chân lặng yên nhẹ nhàng tới gần nàng.

Trần Dung mở to mắt nhìn, không quay đầu, vẫn ngấm nhìn bên ngoài, khàn khàn nói: “Thất lang thức dậy thật sớm.”

Tiếng bước chân ngừng lại trước tấm màn, giọng nói thấp cũng khàn khàn của Vương Hoàng truyền đến: “Ta không ngủ được.”

Giọng nói của chàng nhẹ mà phiêu miêu, giống như bay tới từ nơi xa xôi.

Trần Dung không quay đầu, nàng chỉ nhẹ nhàng lên tiếng..... Giọng nói thực đậm thực bình tĩnh, giống như cho tới nay, sinh tình khắc vào hồn phách nàng đã lặng yên phai nhạt.

Vương Hoàng vẫn không nhúc nhích nhìn nàng, tay áo màu trắng phát phơ trong gió.

Một hồi lâu, chàng đi về phía nàng.

Nhẹ nhàng đi đến bên tháp, giọng nói của chàng mềm mại: “Khanh khanh, ngủ thêm một chút.”

Trần Dung chậm rãi quay đầu.

Nàng nhìn Vương Hoảng.

Mỗi khi nhìn thấy chàng đôi mắt đen láy của nàng đều không tự chủ được mà tỏ rõ sự vui mừng, giờ khắc này lại vô cùng yên tĩnh.

Trần Dung nhìn Vương Hoảng giống như nhìn một người xa lạ, một hồi lâu, môi nàng mấp máy, thì thào nói: “Ta muốn hài tử này.”

Nàng buông rũ hai mắt, chậm rãi xốc chăn lên, sau đó, nàng vuốt ve bụng của mình. Nhìn phần bụng vẫn bằng phẳng, Trần Dung khẽ nói: “Ta sẽ nuôi nó.”

Giọng nói của Vương Hoảng vô cùng ôn nhu: “Được, chúng ta sẽ nuôi nó.”

Trần Dung chậm rãi lắc đầu.

Khi nàng lắc đầu, nàng tình tường cảm giác được, không khí trong phòng trở nên lạnh lùng.

Trần Dung khẽ nói: “Ta chỉ muốn nuôi nó một mình.” Dường như nàng hạ quyết tâm, nói xong câu đó, nàng ngẩng đầu, đối diện với sắc mặt trắng bệch chói mắt, đôi mắt vô cùng tối tăm của Vương Hoảng, lạnh lùng nói: “Thất lang, chúng ta.....” Nàng mới nói ra bốn chữ này, tay phải Vương Hoảng vung mạnh lên, ngắt ngang lời của nàng.

Chàng nhìn nàng chăm chú, duỗi tay ra, cầm chặt cổ tay nàng. Chàng nắm rất nhanh rất chặt khiến nàng đau đớn không thôi.

Giọng nói của Vương Hoảng đặc biệt ôn nhu, chẳng những ôn nhu, còn rất nhẹ nhàng: “Khanh khanh, nàng quá mệt mỏi rồi, ngủ đi.”

Trần Dung lại chỉ bình tĩnh nhìn chàng, chậm rãi rút tay mình về.

Nàng không thể rút tay lại.

Gần như vừa động đậy, Vương Hoảng cảm càng chặt. Sắc mặt của chàng trắng bệch giống như tuyết. Mím môi, hai mắt tối tăm nhìn thẳng Trần Dung chăm chú. Cứ thế, chàng cười khàn khàn, nhẹ nhàng nói: “Khanh khanh..... Ta đã buông tha cho địa vị tộc trưởng, cũng chuẩn bị mọi thứ cho việc quy ẩn, ta còn tính toán, ở chung với nàng tại chỗ này một thời gian ngắn, âm thầm để ý mọi việc, sau đó sẽ lặng yên rời, chúng ta đến chỗ bằng hữu cũ của ta thưởng gió ngắm trăng, chờ con của chúng ta ra đời. Tới lúc đó, người trong thành Kiến Khang sẽ tin tưởng, Vương Hoảng ta đã thực sự xa rời nhân thế, mà giết nàng hay không thì đã không còn quan trọng nữa, sau đó chúng ta lại thành thân.”

Hốc mắt của chàng có chút đỏ hồng, tươi cười lại vô cùng ôn nhu: “Ta đã chuẩn bị tốt, cũng đã lên kế hoạch chu đáo..... Khanh khanh vẫn giận sao?”

Tay chàng cầm chặt tay nàng, mắt chàng nhìn thẳng gương mặt nàng, tươi cười của chàng vô cùng ôn nhu.

Trần Dung cúi đầu xuống.

Nàng nhìn bụng của mình, chậm rãi nhắm lại hai mắt.

Môi nàng mấp máy, nhưng không thốt ra được nửa chữ.

Lúc này, giọng nói mềm mại của Vương Hoảng lại truyền đến: “Khanh khanh, nhường ta một chút đi.” Chàng buông lỏng tay Trần Dung ra.

Trần Dung cẩn thận dịch về phía bên trong một chút.

Vương Hoảng xốc chăn của nàng lên cùng nằm xuống thấp. Chàng dựa vào thân thấp, tay phải vươn ra phía sau đỡ lưng Trần Dung, cúi đầu xuống, tóc đen như mực khẽ rù: “Khanh khanh, ta sai lầm rồi, ta thực sự sai lầm rồi..... Nàng quên đi việc đó được không? Coi như mọi chuyện chưa từng phát sinh được không?”

Giọng nói của chàng thật sự rất ôn nhu, trong ôn nhu còn có sự mềm mại như nói bằng giọng mũi, ngữ điệu này khiến cho người ta cảm thấy mềm nhũn đến tận đáy lòng.

Trần Dung rũ mắt, nàng nhìn bụng của mình, một hồi lâu, rốt cục nàng nói chuyện, một khắc này giọng nói của nàng khàn khàn nghẹn ngào: “Thất lang. Ngày đó Cửu công chúa đâm trúng chỗ này của ta.” Nàng chỉ vào miệng vết thương, lệ sóng sánh trong mắt: “Khi đó, ta thật sự rất đau, rất đau. Máu càng không ngừng chảy xuống, đoàn đao của nàng ta vẫn cắm ở đây, ta muốn rút ra nhưng lại không dám. Tiếp theo nàng ta lại nói rằng trên đao này đã bôi kịch độc, nàng ta sẽ không để cho ta sống sót. Khi đó, ta rất sợ, Thất lang, ta không muốn chết, tuyệt đối không muốn chết. Ta còn mang thai con của Thất lang mà? Thất lang của ta như thế, cốt nhục của chàng nhất định cực kỳ thông minh cực kỳ tuấn tú. Sao ta có thể chưa kịp sinh ra đã để cho nó chết đi chứ?”

Hai hàng nước mắt dọc theo gương mặt trắng bệch không có chút huyết sắc của nàng chảy xuống, thấm vào trong chăn gấm.

“Lúc ấy, trước mắt ta choáng váng, đứng cũng không vững, ta rất muốn nằm xuống ngủ. Vì thế ta cảm thấy hoảng hốt, mấy năm nay ta mệt chết đi được, có lẽ chết đi cũng tốt. Nghĩ như vậy, ta lại càng muốn ngủ. Nhưng mà sau đó ta chợt nhớ ra, nếu Thất lang của ta biết ta chết thì sẽ thương tâm biết bao

nhieu? Chàng mạnh mẽ, bá đạo đến thế, làm sao chàng có thể cho phép Cửu công chúa giết ta như vậy? Vì thế ta nghĩ, không được, nếu Thất lang đắc tội với hoàng thất thì sẽ rơi vào đường cùng. Ta lại lao tới, khi ở gần Cửu công chúa, ta sợ nàng ta cảnh giác, ta còn cười tươi. Rốt cục khi ta đến gần nàng ta, rút dao ra, đâm vào ngực nàng ta.”

Nàng mở to hai mắt, nước mắt như trân châu chảy xuống, một giọt lại một giọt, một chuỗi lại một chuỗi.

Trần Dung nghẹn ngào, nức nở, vô lực, chua xót, thì thào nói: “Thất lang, chàng không biết rằng ta sẽ đau sao? Chàng không biết rằng ta yêu chàng và hài tử này đến thế nào sao?”

Lúc này giọng nói của nàng có chút hoảng hốt, ánh mắt cũng có chút trống rỗng, dường như đang nói chuyện với không khí. Rõ ràng Vương Hoảng ngay tại bên người nàng, rõ ràng chàng đang ôm nàng, nàng lại lâm bầm giống như đang chỉ có một mình.

Vương Hoảng nhìn Trần Dung, trong lòng như bị ai bóp chặt. Chàng vươn tay đập một cái thật mạnh lên ngực, đảo mắt, chàng buông lỏng tay, mở rộng hai tay ôm Trần Dung.

Thật cẩn thận ôm sát nàng, chàng cúi đầu hôn lên hàng lệ trên mặt nàng, môi vừa áp lên, nuốt từng giọt lệ vào trong miệng, Vương Hoảng thì thào nói: “A Dung, ta sai lầm rồi, ta thực sự sai lầm rồi.”

Từ ngày hôm qua đến sáng nay, câu nhận sai của chàng đã nói đi nói lại vài lần. Trong lúc hoảng hốt, Vương Hoảng nhớ rõ, dường như đây là lần đầu tiên chàng nhận sai. Lúc trước, cho dù chàng làm ra chuyện khác người cỡ nào, chàng cũng không nghĩ tới việc này.

Nụ hôn của chàng bối rối, hôn đến khi môi nàng lạnh như băng, chàng dùng đầu lưỡi tách hàm răng của nàng, dò xét vào sâu bên trong. Vừa hôn nàng, chàng vừa hàm hồ nói: “A Dung, nàng không thể như vậy, nàng không thể khiến cho ta đã biết đau lòng là tư vị gì, rồi sau đó lại không hề để ý đến. Nàng không thể.....”

Hiển nhiên chàng thật sự rất hoảng, ngay cả việc bản thân đã động vào miệng vết thương của Trần Dung, ngay cả nước mắt của mình lẫn vào trong nước mắt của nàng cũng không phát hiện.

Vương Hoảng hôn Trần Dung, tham lam tiến vào sâu trong khoang miệng nàng. Dường như chàng muốn mượn động tác này làm cho đôi môi lạnh như băng của nàng trở nên ấm áp một chút, khiến cho nàng trở lại như ngày xưa, thân nhiên tươi cười với chàng, vươn tay vòng ôm cổ chàng.

Chàng thực sự sợ hãi, Trần Dung đã quyết tuyệt với chàng hai lần, lần trước là lúc nàng mặc quần áo màu trắng nhảy vào giữa vạn quân. Khi chàng tìm được nàng, cầu nàng đi cùng mình, nàng mặc y phục màu trắng nhiễm máu đứng dưới ánh tịch dương, ánh mắt lại xa xôi, lạnh lùng như thế.

Còn có lần thứ hai khi nàng cầu bệ hạ, thỉnh bệ hạ cho nàng xuất gia, nàng cũng cười như thế. Tươi cười rõ ràng rất diễm lệ, ánh mắt lại lạnh lùng, xa xôi không thể tới gần.

Nhưng hai lần kia lại không giống như lúc này. Lúc đó tuy rằng chàng khiếp sợ buồn bực, tuy rằng cũng đau lòng nhưng cảm giác đau lòng đó tính là cái gì? Cũng chỉ cười trừ cho qua thôi.

Chỉ có lúc này, lần đầu tiên chàng cảm giác được sự thấp thỏm lo âu. Đêm nay, chàng muốn xử sự như bình thường, quẳng mọi việc qua một bên, bình yên đi vào giấc ngủ, nhưng dù thế nào chàng cũng không thể ngủ nổi. Thấp nển lật sách đọc, trong lòng phiền muộn càng sâu, chàng lại đi bộ dưới ánh trăng. Sau đó, trong lúc bất tri bất giác, chàng lại đi tới ngoài phòng nàng.

Chàng biết, đêm nay nàng vì đau đớn mà tỉnh lại bốn lần, lại nôn khan hai lần. Chàng còn dặn dò nhóm tỷ nữ sắc thuốc rồi bón cho nàng uống.

Chàng nghe thấy mỗi lần nàng trần trọc, nghe thấy mỗi lần nàng rên rỉ.

Chàng nghĩ rằng mình đường đường là Lang Gia Vương Thất, đứng ở bên ngoài phòng phụ nhân còn ra thể thống gì nữa? Vì thế chàng xoay người muốn rời đi.

Nhưng chàng mới đi được một bước thì đứng lại, chàng phát hiện chỉ có đứng ở ngoài phòng của nàng thì trong lòng mới có thể kiên định. Thậm chí vài lần chàng còn đi đến dưới bậc thang, muốn đẩy cửa mà vào. Nhưng chỉ bước vài bước, cuối cùng vẫn dừng chân. Thật sự là buồn cười, vậy mà chàng lại sợ hãi, vậy mà lại không dám đi vào.

Trong lúc Vương Hoảng hôn nàng, Trần Dung khẽ cự tuyệt, nhú mày rên rỉ nói: “Đau.”

Vương Hoảng cả kinh, vội vàng buông lỏng cánh tay.

Chàng cúi đầu, lấy ra một chiếc khăn trong ngực áo, vừa lau mồ hôi và nước mắt trên mặt nàng, chàng vừa khẽ nói: “A Dung, thế gian này mọi việc đều là như thế, hiếm có người hoàn toàn được như ý muốn. Lần này là ta sai lầm rồi, ta cũng hối hận rồi. Nàng buông bỏ nó đi, quên nó đi. Chỉ có như thế, nàng và ta mới có thể viên mãn.”

Chỉ trong chớp mắt, giọng nói của chàng lại khôi phục bình thân cùng thong dong, giống như trước kia.

Trần Dung khẽ cử động, giọng nói khàn khàn hàm hồ: “Buông bỏ, quên nó đi ư?”

“Phải.” Vương Hoảng lại hôn lên môi nàng, nói với vẻ quyết đoán: “Quên nó đi, ta biết sai rồi, tất sẽ không làm điều có lỗi với nàng nữa. Nàng nhìn ánh

trăng kia, tròn đến mức tận cùng rồi cũng sẽ khuyết. Hoa kia, nở đến mức cực điểm sẽ tàn lụi. Mưa, dù dội đến mấy cũng sẽ không kéo dài lâu, gió cũng là như thế. A Dung, việc trên đời cho tới bây giờ đều là vậy, đều có khiếm khuyết, không được như ý muốn, có câu nói, ông trời vĩnh viễn sẽ không để cho chúng sinh được hoàn toàn viên mãn. Nếu nàng cứ chấp niệm, đối với nàng và ta cũng không có lợi gì cả.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 203: Trả lại nàng một đao

Nhìn lên đỉnh đầu, Trần Dung kinh ngạc ra đến mức thất thần.

Lúc này, nàng không hề rơi lệ, vẻ mặt tràn ngập cô độc.

Sự cô độc này, Vương Hoảng luôn luôn nhìn thấy trên vẻ mặt nàng, nhưng chưa bao giờ lại khiến chàng cảm thấy khó chịu như một khắc này.

Chàng giữ chặt vòng eo nàng, nói giọng khàn khàn: “A Dung, có ta là đủ rồi, cần gì nghĩ nhiều như thế?”

Có chàng là đủ rồi?

Trần Dung ngơ ngác thầm nghĩ: Chàng là trưởng tử Vương thị cao cao tại thượng, rốt cục chàng đã nguyện ý cưới ta, nguyện ý mạo hiểm tiến đến cứu ta, còn rơi lệ vì ta. A Dung, hẳn người phải thấy đủ rồi, có phải hay không? Nhưng vì sao, trong lòng vẫn cảm thấy buồn bực bất mãn?

Nàng ngẩn ngơ nhìn đỉnh đầu, một hồi lâu, khàn khàn trả lời: “Thất lang.”

Trong lúc Vương Hoảng trầm mặc không đáp lại, Trần Dung khẽ nói: “Thất lang, trong lòng ta rất khổ sở.”

Nàng chậm rãi cúi đầu, không hề chớp mắt nhìn Vương Hoảng, vươn tay vuốt ve khuôn mặt tuấn mỹ của chàng, nàng thì thầm nói: “Chàng rõ ràng đã cho phép ta chiếm được rất nhiều thứ, nhưng vì sao ta vẫn cảm thấy khổ sở?”

Nàng thu tay, chậm rãi nhắm lại hai mắt, chậm rãi dịch người khỏi lòng Vương Hoảng, từ từ nằm xuống.

Nàng đưa lưng về phía chàng, thấp giọng nói: “Ta phải suy nghĩ cẩn thận. Thất lang, ta muốn rời khỏi nơi này, rời khỏi chàng, muốn một mình suy nghĩ một chút.”

Tay nàng bắt tri bất giác xoa bụng. Trước kia nàng chưa từng mang thai, cho tới bây giờ cũng không biết, sau khi mang thai, trong lòng sẽ có một cảm giác kiên định như thế. Rõ ràng nói ra lời phải rời khỏi Vương Hoảng, cảm thấy từng đợt buồn đau, nhưng nàng chỉ cần vuốt ve nơi này, đau đớn kia như kỳ tích giảm bớt rất nhiều.

Trong phòng trở nên lạnh lẽo.

Vương Hoảng cúi đầu, chàng vẫn không nhúc nhích nhìn Trần Dung chăm chú, môi mấp máy khẽ hỏi: “A Dung muốn rời khỏi ta ư?”

Trần Dung lắc đầu, nàng thấp giọng nói: “Không phải, ta chỉ là muốn suy nghĩ cẩn thận.” Nàng ngoái đầu nhìn lại Vương Hoảng, trong đôi mắt vẫn còn sót lệ lấp lánh, diễm mị bức người. Khóe miệng cong lên, Trần Dung cười mà vẫn rung rung lệ, khẽ nói: “Thất lang mới vừa nói, thế sự không có chuyện hoàn mỹ. Nhưng chàng vẫn là người không chấp nhận được điều miễn cưỡng mà. Trong lòng ta mang theo đau khổ mà ở chung với chàng, kỳ thật chàng sẽ thấy mất hứng đúng hay không? Vậy để chúng ta tách xa một thời gian đi.”

Vương Hoảng lạnh lùng nhìn nàng, khàn khàn nói: “Nàng đang mang thai, có dung mạo thế này, còn có cừu oán với hoàng thất, có thể chạy đi đâu?”

Trần Dung nghe vậy, hoảng hốt khẽ cười, nàng cúi mặt, nhẹ giọng nói: “Không phải ta có chút điền sản ở thành Nam Dương, Mạc Dương sao? Ta sẽ thay đổi cách ăn mặc diện mạo, cùng Đại huynh đến thành Nam Dương, trải qua cuộc sống nông thôn cũng tốt.”

Nói như vậy, cũng không hẳn theo như lời của nàng chỉ rời đi một thời gian, mà là quyết tâm muốn hai người bất hòa, cứ như vậy hoàn toàn rời khỏi chàng sao?

Vương Hoảng khẽ nhếch môi, nhẹ nhàng nói: “Nam Dương Mạc Dương là nơi người Hồ hay lui tới.”

Trần Dung lắc đầu, nàng hé môi cười: “Có Nhiễm tướng quân ở đó, dù người Hồ có xâm phạm, cũng sẽ không gặp nguy hiểm.” Nàng nói với sự khẳng định mà an tường, có ý nhắc nhở Vương Hoảng, nàng biết rõ một số việc.

Vương Hoảng nhìn nàng chăm chú.

Chàng vươn tay xoa môi nàng, mon tròn gáy nàng, giọng nói nỉ non giống như gió xuân: “Nàng muốn tìm Nhiễm Mẫn làm nơi nương tựa sao?” Giọng nói

lạnh lẽo đến kỳ dị.

Trần Dung lắc đầu, nàng tươi cười với chàng, nói: “Ta đã có hài tử, y sẽ không chấp nhận đâu.” Cho dù Nhiễm Mẫn nói rất dễ nghe nhưng Trần Dung biết, y sẽ không chấp nhận hài tử này. Trừ phi, nàng nguyện ý làm thị thiếp của Nhiễm Mẫn, hài tử của nàng vĩnh viễn an phận thủ thường, vĩnh viễn hèn mọn chỉ biết nhét cơm vào mồm ăn mà thôi.

Trần Dung tươi cười, lúc này giọng của nàng đã khôi phục vẻ trong trẻo ôn nhu: “Và lại, ta là người của Thất lang mà, ta chỉ rời đi một thời gian thôi, nói không chừng khi nào đó ta hiểu ra, lại chạy về cầu Thất lang thu lưu. Ngay cả khi Thất lang thay đổi tâm ý, không muốn làm vậy thì cả đời này của ta cũng sẽ không dính líu đến người khác.”

Vương Hoảng nhìn tươi cười bình thản trên mặt nàng, nhìn ánh mắt nàng đã trở nên trong suốt, trong lòng giống bị cái gì đó đập mạnh một cái.

Rõ ràng đang ngồi trên tháp, đột nhiên chàng lung lay như bị mất đi chỗ dựa. Vươn tay, nắm chặt cột trụ của tháp, chàng nắm quá chặt đến mức tay lộ ra cả gân xanh.

Chàng cắn răng, cố gắng một hồi lâu, giọng thốt ra mới đậm đặc như bình thường: “Ta đã nguyện ý cưới nàng vậy mà nàng còn muốn rời đi sao? Không hề để ý bản thân đang mang thai mà muốn rời đi sao?”

Lời của chàng vừa dứt, Trần Dung khẽ cười, nàng ngẩng đầu nhìn chàng.

Nhìn chàng, trong đôi mắt xinh đẹp của nàng mang ý cười, vươn tay vuốt ve chiếc mũi cao thẳng, vành môi hoàn mỹ của chàng, Trần Dung khàn khàn cười nói: “Đừng vậy, Thất lang đã nguyện ý cưới ta Chàng xem, việc ta rút đao từ trong cơ thể ra rốt cục đã làm Thất lang cảm động, làm cho chàng nguyện ý cưới ta rồi.” Nhưng mà, nàng lại muốn càng nhiều, càng nhiều hơn nữa. Điều nàng mong mỏi, tuyệt đối không phải là sự bố thí vì lòng cảm động

Huống chi, nàng khiến chàng mất đi địa vị thừa kế tộc trưởng Vương thị. Có lẽ không có nàng, chàng vẫn có thể tiếp tục phát triển tiền đồ, trở thành trọng thần trong triều. Làm sao Trần thị A Dung nàng dám dùng tiền mệnh này để đổi lấy sự thương tiếc, hủy hoại tiền đồ của chàng đây? Trần thị A Dung nàng đâu thể nguyện ý dựa vào sự thương tiếc ấy mà coi như không có việc gì cùng chàng đi khắp núi rừng đây?

Vương Hoảng nghe ra trào phúng trong lời nói của Trần Dung, chàng hơi nhếch môi, nói: “Không phải ý tứ này.”

Chàng nhìn nàng chăm chú, còn nói thêm: “Ta không phải có ý tứ này.” Lần đầu tiên, Vương Hoảng cảm thấy cạn ý.

Trần Dung rũ mắt, nàng nhọt nhọt cười nói: “Đừng, Thất lang không có ý như thế.” Nàng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thì thào nói: “Trời sáng rồi, Thất lang còn chưa ngủ đủ, sao không trở về phòng nghỉ tạm đi?”

Nàng đang hạ lệnh trực khách.

Vương Hoảng nhìn tươi cười yếu ớt bình thản trên mặt nàng, lần đầu tiên cảm thấy nó chói mắt vô cùng. Mím môi, chàng nói với giọng mềm mại: “A Dung, nàng đã đáp ứng ta. Bất cứ lúc nào, vô luận ở chỗ nào, nàng sẽ vĩnh viễn yêu ta. Nàng đã thề rồi.”

Giọng nói của chàng thật sự rất ôn nhu, thật sự mềm mại, giống như đang làm nũng.

Trần Dung nghiêng đầu, ánh mắt sáng ngời, lúm đồng tiền như hoa nhìn chàng, nàng mím môi cười nói: “Uh, ta vĩnh viễn ái mộ chàng, yêu chàng, vĩnh viễn chỉ có chàng thôi.” Nàng vươn tay xoa bụng, mỉm cười nói: “Ngay cả khi ta già đi, răng rụng, đi đường cũng không nổi, ta vẫn chỉ yêu mỗi Thất lang.” Có điều Thất lang khi đó, nhất định nữ nhân đây cả sảnh đường đứng không? Trên đời người đáng thương nhất vĩnh viễn là loại người ngu si như nàng. Thất lang thông minh cơ trí tuyệt quyết như thế, cũng không biết chàng có thể nhớ mong nàng đủ một năm hay không?

Trần Dung lại đẩy Vương Hoảng ra, sáng giọng: “Đi đi, đi ngủ một chút đi.”

Vừa mới đẩy một cái, nàng lại nâng mặt chàng, nhẹ nhàng hôn một cái, cất giọng ni non: “Tha thứ cho ta, nếu ta chưa từng ái mộ chàng như thế vậy chẳng phải tốt hơn sao?” Như vậy, hiện tại nhất định nàng sẽ rất vui vẻ trở thành thê tử của chàng.

Cổ tay nàng lại bị nắm chặt.

Chính là do Vương Hoảng nắm lấy.

Nhìn Trần Dung chăm chú, Vương Hoảng nói với giọng nghèn nghẹn: “Ta đã thừa nhận sai lầm rồi, khanh khanh, khi nhìn thấy nàng bất tỉnh ngủ say mãi không tỉnh, ta đã biết ta sai lầm rồi, ta sai nhiều lắm.”

Chàng từ từ nói: “Lúc ấy ta nghĩ rằng, tương kế tựu kế mới là biện pháp giải quyết nhanh nhất tốt nhất việc giữa nàng và ta. A Dung, ta không thích bệ hạ quân đông quân tây với nàng, rồi lại còn chuyện tử hôn. Ta cũng không muốn để đêm dài lắm mộng, chỉ cần không lưu ý thì nàng sẽ gặp phải bất trắc. Trên binh pháp cũng đã nói, vì lợi ích lớn hơn có thể bỏ đi một số thứ thích hợp, ta cũng nghĩ như vậy. Ta thật sự muốn bảo vệ A Dung không chết, ta thật sự muốn nắm mọi quyền chủ động trong tay. Nhìn thấy gương mặt nàng trắng bệch như tờ giấy nằm trên tháp, không thể động đậy, giống như đã không còn hô hấp, ta mới cảm thấy hoảng sợ như bài sơn đảo hải ập đến. Ta mất rất nhiều sức lực mới làm cho bản thân bình tĩnh trở lại.”

Chàng cầm tay Trần Dung lên che mắt mình, khàn khàn nói: “Ta cố gắng nhiều như vậy, A Dung lại tức giận ta, thật không công bằng.”

Chàng từ từ buông tay nàng ra, đứng lên.

Trần Dung kinh ngạc nhìn chàng rời khỏi tháp, nhìn chàng lẳng lẳng đứng ở đầu giường, dài thân ngọc lập, mặt trầm như nước.

Cứ đứng bên tháp, Vương Hoảng từ từ nói: “Cho tới bây giờ ta vẫn không muốn địa vị tộc trưởng như đồ bỏ kia.” Trong ánh mắt kinh ngạc của Trần Dung, giọng của chàng trầm thấp như chuông đồng: “Thế đạo này, các đại gia tộc cũng thế, hoàng thất cũng thế, đều chiếm được thứ mà mình muốn, ai cũng không nguyện ý phá vỡ sự cân bằng. Nếu lúc này làm tộc trưởng, còn không bằng làm một ẩn sĩ. Trước khi chưa gặp được A Dung, ta vẫn luôn tìm thời cơ ẩn lui.”

Chàng nhìn nàng chăm chú, giọng nói xuống thấp, ngữ khí cũng chuyển thành ôn nhu: “Khanh khanh vẫn không hiểu ý của ta sao. Ta cưới nàng không phải bởi vì thương tiếc nàng.” Chàng cười lạnh một tiếng, ngẩng cằm cao ngạo nói: “Người như ta sao có thể bởi vì thương tiếc một phụ nhân mà không đề ý đến điều gì khác, liệu linh cứu nàng, cưới nàng chứ?”

Chàng nghiêng người về phía trước, vuốt nhẹ môi Trần Dung, thì thầm nói: “Ta không biết tâm tình của ta đối với A Dung là gì. Ta chỉ là, khi nghe thấy nàng rơi vào tay Mộ Dung Khác, hôm qua nhìn thấy nàng mê mẩn bất tỉnh, đột nhiên ta cảm thấy sợ hãi tột đỉnh. Đột nhiên nghĩ rằng, nếu A Dung của ta thật sự đã chết, vậy mọi thứ đâu còn ý nghĩa gì nữa?” Vương Hoảng khẽ cười, nói với vẻ tự giễu: “Ta làm việc luôn không thích giải thích. Thật sự trong mười mấy năm qua, lời muốn nói cũng không nhiều bằng hai ngày nay.”

Vương Hoảng đứng thẳng lưng, chàng nhìn xuống Trần Dung, phụ nhân này, ngay từ lúc ban đầu chàng đã dùng hết mọi thủ đoạn, cho dù là đẩy nàng vào giữa sóng gió cũng không chịu buông tay.

Trước kia, khi chàng làm việc này lại không hề bận tâm. Lúc này cũng không biết vì sao lại thật sự có chút chán ghét, thật sự không muốn nhìn thấy sự tuyệt vọng trong ánh mắt của nàng.

Vương Hoảng than nhẹ một tiếng, buông rũ hai mắt, chàng xoay người, thong thả bước tới vách tường phía bên phải, vừa đi, chàng vừa nói: “Một lời của trượng phu, ngàn vàng cũng khó mà mua nổi. Lời nói của ta đều thốt ra từ tâm can phế phủ, nếu A Dung không tin, ta cũng không có tài can gì thêm.”

Chàng vươn tay sờ bội kiếm treo trên tường rồi ‘roẹt’ một tiếng rút xuống.

Giờ kiếm lên, chàng xoay người nhìn về phía Trần Dung, tóc khẽ bay, trên gương mặt tuấn dật thanh hoa mang theo tươi cười cao nhã ung dung, tay áo màu trắng phất phơ trong gió thổi qua rèm cửa sổ bằng lụa mỏng. Mắt chàng sáng ngời, ngữ khí nhẹ nhàng chậm chạp: “A Dung bị Cửu công chứa đựng một đao lại canh cánh trong lòng như thế, là do ta chuẩn bị không chu toàn. Nếu như thế, ta nợ nàng một đao, nếu không chết, vậy coi như một đao trả một đao, như thế nào?” Lời vừa dứt, chuôi kiếm vừa chuyển, trong tiếng thét kinh ngạc chói tai của Trần Dung, “Phập” một tiếng, bội kiếm đâm thật mạnh vào chính ngực bên phải của chàng.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 204: Buông tay?

Trần Dung bất chấp trên người có thương tích, vội ngã nhào ra khỏi tháp lao tới. Nàng run run nhìn miệng vết thương kia, đã thấy kiếm đâm vào đó, lại không dám vươn tay.

Run rẩy, Trần Dung nức nở nói: “Người đâu – người đâu mau tới –”

Nàng vừa mới gọi, Vương Hoảng đã che miệng của nàng lại.

Trần Dung cả kinh, vội vàng kêu lên: “Chàng không nên cử động.” Vì miệng bị bịt cho nên tiếng nói mơ hồ không rõ.

Vương Hoảng che miệng nàng, trên gương mặt tuấn dật thanh hoa vẫn tươi cười, có điều bởi vì đau đớn mà có chút tái nhợt. Chàng khẽ cười nói: “A Dung, quả nhiên vẫn đau lòng.”

Trần Dung vội la lên: “Gọi đại phu đi, mau gọi đại phu đi mà.” Có điều vẫn bị Vương Hoảng che miệng nên tiếng nói của nàng vẫn không thể rõ ràng.

Vương Hoảng cười cho qua, cúi đầu nhìn kiếm đâm vào ngực, nói: “Từ nhỏ, tóc ta rơi xuống mấy sợi đều có tỷ nữ chịu trách nhiệm. Cũng nhìn người khác trừng kiếm mấy lần, nhưng đến giờ phút này mới biết, bị đâm một kiếm lại đau đớn như thế.”

Sắc mặt của chàng tái nhợt, tươi cười lại vô cùng ngây thơ. Chàng còn nghiêng đầu, nghiêm túc nhìn thanh kiếm cắm trên ngực, rồi dòng máu dọc theo thân kiếm uốn lượn chảy xuống.

Máu kia từ từ chảy ra, chỉ một lát đã khiến làm ẩm ướt non nửa bộ quần áo màu trắng.

Chàng quan sát thật sự nghiêm túc, giống như đang tỉnh táo thể hội cảm giác này.

Nhìn ngắm một hồi lâu, Vương Hoảng thì thào nói: “Trước khi gia gia qua đời từng nói với ta, nếu không âm mưu quỷ kế, há có thể thành đại sự? Nếu muốn làm chủ trăm họ, cần phải biết nỗi đau của kẻ kém cỏi, hay sự nghèo túng, sự e ngại vì bất lực. Người còn nói, tính ta chấp nhất, không hiểu đến việc bỏ qua. Người trả lại cho ta một đao nhỏ, muốn ta tự cắt lấy một miếng thịt của mình, từ sự đau đớn đó mà thể hội đạo lý nắm lấy hay buông bỏ. Nhưng ta cự tuyệt. Đến hôm nay mới cảm giác được.”

Chàng nói tới đây, buông tay đang che miệng Trần Dung ra, nhìn thẳng hai mắt nàng, ôn nhu nói: “A Dung, ta đã hiểu bản thân sai lầm rồi. Sai thì cũng đã làm, nếu nhất định A Dung không chịu buông bỏ, ta sẽ để nàng rời đi.”

Chàng còn nói, chàng sẽ để nàng rời đi.

Trần Dung vội ngừng đầu lên, mở to hai mắt đăm lẹ, không dám tin nhìn chàng.

Vương Hoảng cười, nhẹ giọng nói: “Hải từ ngốc, ngày xưa ta bức bách nàng quá nhiều. Nếu nàng không muốn tha thứ cho ta, vậy cũng hợp tình hợp lý.” Chàng lẳng lặng nhìn Trần Dung, chậm rãi buông rú hai mắt: Chàng thật sự không thích hương vị đau lòng như bị giầy xéo này, tuyệt đối không thích. Mà theo sau sự đau đớn này chủ yếu là, nó làm cho người ta cảm thấy bất lực, làm cho người ta sợ hãi vô cùng. Thế đạo này đã khiến người ta thực vô lực, nếu ngay cả trái tim cũng không thể làm chủ thì không khỏi quá mức đáng sợ. Nếu một kiếm này có thể để bản thân hiểu được việc buông tay, vậy cũng đáng giá.

Chàng nói tới đây, cất cao giọng quát: “Người đâu.”

Một loạt tiếng bước chân truyền đến. Hai tỳ nữ vừa bước vào cửa phòng thì đồng thời hét âm lên, trong tiếng kêu khóc của các nàng nhóm hộ vệ xông tới, quân sự vội vã, rơi lệ đầy mặt quát: “Mau, mau mời đại phu, mau mời đại phu.”

Những người này làm sao từng thấy qua Vương Hoảng như vậy, một đám thất kinh, tiếng thét chói tai, tiếng kêu khóc không dứt bên tai.

Lúc này, Vương Hoảng khẽ quát: “Im lặng.”

Lúc này, ngữ khí của chàng đã hơi yếu ớt.

Nhìn sắc mặt chàng chuyển thành tái nhợt, quân sự quỳ trên mặt đất, run giọng hỏi: “Lang quân, lang quân, đây là có chuyện gì? Là ai làm vậy?”

Trong phòng vẫn chỉ có Vương Hoảng và Trần Dung, quân sự nói ra lời này, thì có không ít người nhìn về phía Trần Dung.

Vương Hoảng rũ mắt, chàng thần nhiên nói: “Ngươi không thấy sao? Vết thương này, tất nhiên là tự ta đâm mình rồi.” Chàng chuyển mắt nhìn các hộ vệ đứng đầy phòng, nhẹ giọng nói: “Nếu cơ, ngươi tới xử lý vết thương đi.”

Hộ vệ kia nhìn chàng, trầm giọng nói: “Thuộc hạ không dám.”

Vương Hoảng thần nhiên nói: “Lại đây đi. Chẳng lẽ đại phu không đến thì cứ để cho lang quân nhà ngươi đổ máu đến chết sao?”

Hộ vệ kia nghiêm nghị, lớn tiếng đáp: “Dạ.”

Khi hần nhanh chóng tiến lên, đã có tỳ nữ lấy kim sang được tới.

Trần Dung đứng ở một bên, nhìn hộ vệ tay chân lạnh lẽo rút kiếm ra khỏi vết thương, nhìn hần dùng tốc độ nhanh nhất bôi kim sang được lên tám vải, nhìn hần băng bó vết thương của Vương Hoảng.

Sau khi băng bó xong, hộ vệ kia nặng nề mà thở ra một hơi, lau mồ hôi trên trán, nói: “May mắn vết đâm không sâu.”

Lúc này sắc mặt Vương Hoảng đã trắng bệch như tuyết, làn môi cũng mất đi huyết sắc, chàng dựa vào cánh tay của tỳ nữ để mình vững vàng đứng ở nơi đó, nghe vậy mỉm cười nói: “Đa thật là của mình, bất tri bất giác vẫn nương tay.” Hộ vệ kia cũng gật đầu nói: “Đúng, nhìn miệng vết thương này, người bên ngoài không thể đâm vào.”

Lời này của hần vừa thốt ra, mọi người mới hoàn toàn tin tưởng, kiếm là do chính Vương Hoảng tự đâm bị thương.

Băng bó miệng vết thương xong, mọi người nâng Vương Hoảng lên, chậm rãi đi về phía tẩm phòng của chàng. Chỉ chớp mắt, trong phòng vừa rồi còn náo nhiệt vô cùng đã trở nên lạnh lùng, ngoại trừ một vũng máu trên đất kia thì cũng không còn gì khác.

Dường như tất cả mọi người đều quên mất sự tồn tại của Trần Dung.

Trần Dung kinh ngạc nhìn cửa phòng, nhìn đám đông kia đi xa. Nàng vừa mới chuẩn bị cất bước đi theo, giọng của một tỳ nữ từ ngoài cửa truyền đến: “Lang quân nói, người vẫn đang bị trọng thương không nên cử động. Nữ lang vẫn nên nằm lại thắp đi.” Bất tri bất giác, nàng ta đã sửa lại xưng hô, gọi nàng là nữ lang.

Trần Dung được nhắc nhở mới phát hiện miệng vết thương đau đớn không chịu nổi, cả người không còn chút sức lực. Nàng chậm rãi dựa vào thành tường, dịch người về phía thấp.

Nằm trên tháp, Trần Dung nhắm chặt hai mắt.

Một hồi lâu, nàng khẽ hỏi: “Đại phu đến chưa?”

Giọng của tỳ nữ qua một lúc mới truyền đến: “Đã rồi.”

“Hắn nói như thế nào?”

“Đại phu nói, lang quân không bị thương đến tạng phủ, nếu trong vòng hai ngày không bị sốt thì chỉ nửa tháng sẽ khỏi hẳn.”

Trần Dung không nói gì, nàng nhìn lên đỉnh tháp.

Đảo mắt, hai ngày trôi qua. Khi trong lòng Trần Dung run sợ lo lắng, Vương Hoàng cũng không bị sốt.

Trong hai ngày này, Trần Dung uống thuốc đúng giờ, cẩn thận chăm chút bản thân, thương thế cũng chuyển biến tốt.

Trong hai ngày này, nàng chỉ cần tỉnh lại sẽ không tự chủ được nhìn chăm chăm chỗ cửa phòng, thòi thòi khắc khắc nàng đều muốn hỏi về thương thế của Vương Hoàng nhưng lại không dám.

Ngày thứ ba, sau khi Trần Dung ngẩn ngơ một lúc thì khẽ hỏi: “Có kiệu không?”

“Có.”

“Nâng ta đi gặp Thái lang.”

“Vâng.”

Một lát sau, bốn tỳ nữ tiến lên, các nàng cẩn thận nâng Trần Dung dậy, đặt nàng nằm trong kiệu, rồi hai hộ vệ nhắc kiệu lên đi về phía tẩm phòng của Vương Hoàng.

Ngoài sân, nhóm hộ vệ tỳ nữ vẫn lui tới như thường, bọn họ nhìn thấy Trần Dung thì đồng thời cúi đầu lui về phía sau. Tuy rằng cung kính, nhưng Trần Dung thật sự cảm thấy bọn họ đang trách mình. Cũng đúng, ai mà vô duyên vô cớ tự đâm mình một kiếm chứ? Việc này không cần nghĩ cũng biết là vì nàng.

Chỉ chốc lát, Trần Dung đã tới ngoài tẩm phòng của Vương Hoàng.

Bên trong có vài tiếng người nói lạnh lạnh, hiển nhiên Vương Hoàng đang nghỉ sự. Hai hộ vệ dừng chân, nhẹ nhàng đặt kiệu xuống, tĩnh lặng chờ một bên.

Nghe thấy giọng của Vương Hoàng vang lên, Trần Dung không khỏi dựng lỗ tai: “Thái Hậu thế nào rồi?”

Một giọng nói vang dội truyền đến: “Thái Hậu không thuận theo không buông tha. Bà ta nói với khả năng của hoàng thất sao lại không tìm thấy vài hạ nhân, một nho sinh? Hắn là lang quân đứng giữa làm khó dễ.”

.....

Sau một lúc trầm mặc, giọng nói thấp mà suy yếu của Vương Hoàng lại vang lên: “Phải bảo vệ những người này cho tốt. Nếu bị thương một người nào thì ta sẽ hỏi tội các ngươi.”

“Vâng.”

Một người khác tiến lên, nói: “Bẩm lang quân, từ sau ngày Quang Lộc đại phu mặc y phục màu đỏ, xuất hiện trước mặt thế nhân, nay trong thành Kiến Khang toàn bộ ca kỹ cơ thiếp đều mặc y phục màu này. Còn có Địa Hạ Âm quán phát ngôn bữa bãi, nguyện lấy một vạn kim mua Quang Lộc đại phu, chỉ cần không chết thì đều được.” Dừng một chút, người này nói: “Âm quán này phát ngôn bữa bãi, là chuyện hai tháng trước.” Hai tháng trước? Khi đó Vương Hoàng và nàng còn chưa trở lại thành Kiến Khang mà, lúc đó đã có Địa Hạ Âm quán theo dõi nàng rồi sao?

Trần Dung rung mình. Địa Hạ Âm quán thì nàng biết, nó tồn tại đã lâu, cũng không biết có bao nhiêu đại quý tộc, có bao nhiêu đệ tử Từ Mã thị tham dự trong đó. Ở đó người có thể đạt được tất cả những gì mình muốn. Có lời đồn đãi rằng, Lý Thái Hậu trên đường đi về phía nam bị mất tích, có người ở Địa Hạ Âm quán thấy nàng ta, khi đó nàng ta đã thành nô lệ để những người này phát tiết tình dục. Vì nhi tử của Lý Thái Hậu đã chết vì bệnh tật, xưa nay nàng ta lại không bồi dưỡng thế lực, người muốn ra tay với nàng ta không phải bận tâm điều gì.

Giọng nói lạnh lùng của Vương Hoàng truyền đến: “Địa Hạ Âm quán?” Chẳng tiếp lời: “Bọn họ thật sự cho rằng ta không dám động vào nó sao?”

Người nọ vội vàng nói: “Lúc này lang quân ở đầu sóng ngọn gió, cần nhẫn nại một chút.”

Vương Hoàng lắc đầu, nói: “Ta đã nhận lời để nàng rời đi. Phải xử lý Âm quán này.” Dừng một chút, dường như chẳng lấy gì đó ra ném xuống dưới: “Người cầm lấy cái này. Đây là lệnh tập kết chỉ trưởng tử của Vương thị mới có, vừa mới làm ra, có thể điều động mọi thế lực của Vương thị. Đi đi, ta muốn không còn người nào trong thành Kiến Khang nghe thấy cái tên Địa Hạ Âm quán nữa.”

Người nọ kinh hãi, khẽ nói: “Lang quân, lệnh tập kết này, cả đời chỉ có thể dùng một lần thôi. Người dùng nó vì một phụ nhân sao?”

Giọng nói thân nhiên của Vương Hoàng truyền đến: “Đây là ta nợ nàng.”

Đây là ta nợ nàng.

Sao giọng của chàng lại lạnh lùng như vậy?

Dường như lần đầu tiên Trần Dung nghe thấy chàng dùng giọng điệu lạnh lùng như thế nhắc về mình. Chẳng lẽ, chàng muốn báo đáp ân tình của mình, suy nghĩ tìm cách kết thúc quan hệ giữa hai người sao?

Dù vài lần Trần Dung đã tuyệt quyết muốn rời khỏi nam nhân này, nhưng hiện tại, khi nàng nghe thấy giọng nói đó của chàng, tâm vẫn trầm xuống.

Lúc này, giọng nói của Vương Hoàng chuyển thành nhu hòa: “Thương thế của nàng thế nào rồi?”

Một tỷ nữ trả lời: “Đã có chuyển biến tốt, theo diễn tiến thì chỉ cần một tháng nữa là khỏe lại.”

“Thật không?” Vương Hoàng khẽ cười, nhẹ giọng nói: “Nàng muốn trở về thành Nam Dương. Người đi Nam Dương một chuyến, trước cảnh cáo Nam Dương vương cùng chúng quý tộc một phen. Rồi mua ngàn mẫu ruộng tốt, hai tòa thôn trang cho nàng. Về hộ vệ thì phải ba mươi người, mười tỷ nữ, bắt bọn họ phải hoàn toàn trung thành với nàng. Bản thân người thì sẽ trở thành quân sự của nàng. Nếu nàng mở miệng hỏi đến, người nói cho nàng biết, ta đã hứa rồi, nếu nàng có nam nhân nào thì có thể gả đi. Nếu nàng không muốn để cho ta biết mọi chuyện của nàng thì cũng có thể tìm kiếm mấy người đáng tin cậy rồi để các người rút về.”

Chàng nói tới đây, dường như vô cùng mệt mỏi. Nhắm mắt lại, Trần Dung dựng thẳng hai lỗ tai, nghe thấy tiếng chàng nói nhỏ: “Bị phụ nhân mình yêu đề phòng oán hận thực không có ý nghĩa gì. Nàng muốn đi thì để cho nàng đi đi.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 205: Tặng cho nàng

Trần Dung kinh ngạc lắng nghe, chỉ cảm thấy tai như ù đi, đầu óc choáng váng, tâm loạn như ma.

Cần môi, nàng khẽ nói: “Trở về đi.”

Hai hộ vệ liếc nhìn nàng một cái, gật đầu xác nhận, nâng kiệu Trần Dung trở về phòng.

Trần Dung rời đi, tiếng nói chuyện trong phòng dần dần dừng lại. Một đám kẻ sĩ nguy quan bác mạng chậm rãi thối lui.

Trong đó một người bạch diện trung niên ánh mắt hẹp dài, tư thái phong lưu thối lui đến cửa, thấy Vương Hoàng ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn nóc nhà xuất thân. Trên gương mặt tuần dật của chàng giờ phút này tràn ngập cô đơn. Rõ ràng cả sảnh đường hoa cầm, rõ ràng quần áo cao quý, đôi mắt đen láy đi đôi với dung nhan được trời xanh ban tặng lại khiến cho người ta cảm thấy hiu quạnh vô tận.

Vương Hoàng như vậy, hẳn chưa từng gặp qua.

Bạch diện trung niên rút chân về, đến gần Vương Hoàng.

Hắn đi đến bên cạnh Vương Hoàng, cúi đầu nhìn chàng, bạch diện trung niên thấp giọng thở dài: “Thất lang cần gì đến nỗi này?” Hắn cười nói: “Giờ phút này Thất lang đâu còn tư thái xuất trần, phong tư như thần tiên nữa? Ai, nữ sắc thật đáng sợ.”

Vương Hoàng cúi đầu xuống.

Hai mắt chàng đen láy lẳng lẳng nhìn bạch diện trung niên kia, nhìn hẳn, chàng cong khóe môi, khàn khàn nói: “Ta phải làm sao bây giờ?”

Giọng nói của chàng khàn khàn vô cùng: “Lan Chi, ta phải làm thế nào cho phải?”

Lan Chi nheo lại mắt hẹp dài, nói với giọng treu tức: “Làm sao bây giờ? Không phải vừa rồi đệ đã quyết định rồi sao?”

Vương Hoàng vô tâm để ý tới lời trêu đùa của hắn, thậm chí không có tâm trí để mà tức giận, chàng lại ngửa đầu, lẳng lẳng nhìn góc phòng, một hồi lâu, giọng nói thê lương của chàng truyền đến: “Ta chỉ biết dùng chiêu này thôi. Ngoại trừ nó ra, ta không biết phải làm thế nào mới có thể giữ nàng lại.”

Chàng thì thào nhắc lại: “Ta thật không biết phải làm thế nào, mới có thể giữ nàng lại.”

Nói tới đây, Vương Hoàng khàn khàn nói: “Lan Chi là người phong lưu, có vô số mỹ nhân ái mộ huynh. Theo lời huynh nói, ta phải làm sao bây giờ?”

Lan Chi cười rộ lên: “Phụ nhân kia của đệ không giống người thường, nếu thủ đoạn này của ta hữu dụng, bằng với danh hào của Lang Gia Vương thị người sao có thể phí phạm thời gian đến tận hôm nay?”

Vương Hoàng nghe vậy cũng cười khò.

Chàng nhắm hai mắt, thấp giọng nói: “Ta không muốn buông tay. Ta sẽ không buông tay.”

Giọng nói trầm đĩnh tiết thiết.

Lan Chi ghen lời, suy nghĩ một hồi, đột nhiên vỗ hai tay, cười nói: “Có rồi.”

Vương Hoàng đưa mắt sang, chờ mong nhìn hân.

Lan chi cười nói: “Tâm của con người, cho dù là phụ nhân hay là sĩ tốt nô bộc, biện pháp tốt nhất để thu phục là tìm ra điều người đó mong muốn nhất.”

“Điều mong muốn nhất?” Vương Hoàng nặng nề nhắc đi nhắc lại: “Điều mong muốn nhất ư?”

A Dung của chàng ham thích điều gì đây?

Ngẫm nghĩ, trước mắt chàng hiện lên bộ dáng tươi cười thản nhiên của Trần Dung, ngày đó, khi nàng muốn chàng đâm một kiếm từ sau lưng nàng, từng nói qua: “A Dung biết bản thân mình rất tham lam. Càng ngày sẽ càng muốn nhiều hơn. Làm thiếp của Thất lang thì sẽ tìm trăm phương nghìn kế lên làm quý thiếp, nói không chừng, còn có thể ra tay hãm hại thê tử của chàng. Một lần hại không thành thì sẽ có lần thứ hai, lần thứ hai không thành thì sẽ có lần thứ ba. Chỉ cần A Dung không chết, sủng thiếp, thê tử của Thất lang, chàng cưới bao nhiêu thì ta sẽ hại bấy nhiêu, có bao nhiêu thì sẽ chết bấy nhiêu.”

“Cho nên, trừ phi Thất lang chàng đồng ý chỉ cưới một mình A Dung làm thê, chỉ sủng một mình A Dung. Nếu không, cả đời này của chàng, cả đời này của ta cũng sẽ không an bình.”

“Sống ngủ chung gối với lang quân cũng không chỉ có mình A Dung, khi chết chôn chung mộ còn phải cầu xin gia tộc chàng chấp nhận, chủ mẫu cho phép. Lang quân, A Dung không phải là người có thể tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục. Cả đời này, ta sẽ không gọi bất luận kẻ nào là chủ mẫu.”

Đúng rồi, còn có một ngày kia khi chàng trịnh trọng hỏi nàng có nguyện vọng gì thì nàng cũng nói như thế.

Lan Chi nhìn thấy Vương Hoàng tươi cười thì không khỏi tò mò hỏi: “Đệ nghĩ gì vậy? Phụ nhân kia muốn cái gì?”

Vương Hoàng dần dần thẳng lưng, dựa vào tháp, không chút để ý cười nói: “Nàng muốn cái gì ư? Không phải là muốn làm thê tử của ta, còn muốn ta đáp ứng không nạp thiếp nữa sao.”

Lan chi nhướn mày, cười khẩy nói: “Xem ra khẩu vị của phụ nhân này không nhỏ.”

Mới nói đến đây, hân ngạc nhiên mở to mắt nhìn Vương Hoàng, hỏi: “Đệ sẽ đáp ứng sao?”

Vương Hoàng vừa ngồi dậy thì động đến miệng vết thương, đánh phải nằm xuống. Chàng mỉm cười nói: “Uh, trong tim sớm đã chấp nhận rồi.” Mấy ngày trước ở thành Nam Dương, khi chàng hỏi nàng có nguyện vọng gì thì trong lòng đã sớm đồng ý.

Lan Chi cả kinh, hân nói: “Đệ là trưởng tử của Lang Gia Vương thị mà.”

“Thì tính là gì?” Vương Hoàng khinh miệt cười, nói: “Dưới đao kiếm, thân phận cao quý nhất cũng chỉ là một đồng xương trắng. Thế đạo này không thủ vị, phụ nhân trong thiên hạ cũng vậy. Nếu A Dung của ta muốn, thì cứ tặng cho nàng thôi.”

Chàng ung dung nói tới đây, khoe miệng cong lên, giống như hải tử thì thảo lắm bả: “Ta chỉ muốn nàng đừng tức giận ta nữa.”

Lan Chi không dám tin mở to mắt nhìn Vương Hoàng giống như đã giải quyết xong một vấn đề hóc búa, cau mày, hân nghiêm túc nói: “Vương Hoàng, đệ là đại danh sĩ trong thiên hạ, một lời thốt ra, ngàn vạn không dễ mua. Ngay cả đệ đã sớm quyết định quy ẩn, thì cũng phải tĩnh lặng chờ thời cơ tái khởi. Nhưng việc hôn nhân thật sự trọng đại, không thể quyết định qua loa. Dù đệ không cần con nói dối bao nhiêu chăng nữa, không để ý đến cái nhìn thế nhân thì đệ cũng phải để ý chính bản thân mình, nếu về sau cảm thấy chán ghét hối hận thì phải làm thế nào bây giờ?”

Lời này của hân cũng có lý, Vương Hoàng nghiêng đầu, híp hai mắt, vừa gõ tay lên tay ghế vừa nhẹ giọng nói: “Chán ghét hối hận? Thiên hạ này ăn bữa hôm lo bữa mai, ngay cả tính mạng và sự phú quý của ta cũng là sự bấp bênh, chẳng lẽ, ngay cả trái tim của ta cũng phải lo nghĩ hay sao?” Chàng bật cười, nói với vẻ lười biếng, vô tâm: “Ngay cả ta chán ghét hối hận nàng, trên thế gian này ngoại trừ nàng, cũng không có phụ nhân thứ hai xứng đôi với ta. Lan chi, huynh và ta đều là người đã quen chuyện gió trăng, huynh nói thật cho ta nghe, hàng đêm huynh làm tân lang, có từng cảm thấy mắt mắt mỗi sáng thức dậy hay không? Có người nào khiến cho huynh biết đau, biết khổ, biết thương tiếc, biết sợ hãi, biết khủng hoảng, vừa nghĩ tới sẽ mất đi mà lo sợ nghi hoặc tội đĩnh hay không?”

Lan Chi ngẩn ngơ, hân xuất thần, lắc đầu nói: “Không có.”

“Đúng vậy, không có. Thế nhân trăm ngàn người, có mấy người có thể cảm thụ được điều này đây? Chẳng lẽ huynh còn nghĩ rằng về sau Vương Hoàng ta còn có thể gặp thêm một phụ nhân nào nữa khiến ta yêu thương như vậy sao?”

Lan Chi cười vui, hần lắc đầu nói: “Đệ là kẻ bạc tình, đối với phụ nhân này đệ đã dành hết mọi tình cảm. Nếu bảo có thể gặp thêm một người nữa thì tất nhiên là không có khả năng.”

Lúc này Lan Chi suy nghĩ cẩn thận, hần cất giọng cười lạnh lạnh, vươn tay vỗ vai Vương Hoàng, lớn tiếng nói: “Cũng đúng, giai nhân như vậy đâu có dễ gặp? Đệ vừa gặp, thì muốn giữ chặt không chịu buông tay cũng phải thôi. Ha ha, ngày xưa ta cũng cười đệ vô số lần, về sau, ta sẽ không chê cười đệ nữa.”

Lan Chi thở dài: “Đúng là đệ may mắn hơn chúng ta nhiều.” Bọn họ đều là là người tùy hứng, bọn họ đi lại trong thế đạo khốn khổ đảo điên, tim của bọn họ thời khắc đều cảm thấy tuyệt vọng. Chỉ có hương rượu, sự ôn nhu còn có thể làm cho linh hồn của bọn họ được an bình nửa khắc.

Đúng là vì tuyệt vọng như vậy nên bọn họ mới phóng túng chính mình, mới phong lưu không thể kiềm chế.

Nhưng phóng túng cũng thế, điên cuồng cũng thế, bọn họ vĩnh viễn vẫn cô tịch, vĩnh viễn đều chỉ có thể tâm sự với bản thân. Không có người đồng hành, không có ngày mai, không có chờ mong.

Mà hiện tại, Vương Hoàng đã có phụ nhân của mình, có chỗ để linh hồn chàng trú ngụ. Chàng tâm tâm niệm niệm đều muốn lấy lòng phụ nhân đó, tâm tâm niệm niệm nhớ mọi chuyện của nàng, mà nàng cũng tâm tâm niệm niệm nhớ tất cả về chàng.

Trên thế gian, có thể gặp được một người, người yêu nàng, mà nàng cũng yêu người. Hạnh phúc như thế, mấy người có thể đạt được?

Cho dù thế gian này trăm ngàn phù hoa, sống chết chỉ trong nhất thời, chỉ cần có một người có thể đồng cam cộng khổ, đồng sinh cộng tử, vậy đã đủ rồi.

Hần xoay người, nghênh ngang rời đi. Bào phục rộng tung bay trong gió, tiếng ca cao rộng của hần truyền ra xa: “Thất thập cổ lai hi, nhất sinh úc úc hữu hà kỳ? Khai khẩu đại tiểu giả, nhất tuế nan đắc tứ ngũ kì. Nhược đắc khuynh thành phụ, tâm trạng thốn đoạn bất tương nghi.”

Lắng nghe tiếng hát vang kia dần dần trôi xa, Vương Hoàng nghiêng đầu cười.

Chàng nhẹ giọng gọi: “Người đâu.”

Một bóng người xuất hiện ở góc phòng.

Vương Hoàng mỉm cười hỏi: “Khi nào thì nàng khỏi hần, có thể hành tẩu du ngoạn?”

Người nọ đáp: “Nửa tháng là đủ rồi.” Rõ ràng tỷ nữ kia nói là 20 ngày, người này cũng nói nửa tháng.

Vương Hoàng gật đầu nói: “Nửa tháng sao? Rất tốt. Cảm thiệp mời của ta đi, uhm, mời tất cả bằng hữu tốt của ta tới, nói vào ngày giáp ngọ, đầu giờ ngọ, có chuyện vui, nguyện chư quân làm chứng.”

Người nọ đáp: “Vâng.” Dứt lời, hần lặng yên biến mất.

Người nọ mới vừa đi, một loạt bước chân nhỏ nhẹ truyền đến.

Chỉ chốc lát, tỷ nữ vốn hầu hạ Trần Dung đã xuất hiện ở gần cửa. Nàng ta cúi đầu đi vào, thi lễ với Vương Hoàng, rồi nói: “Bẩm lang quân, sau khi nàng nghe thấy cuộc nói chuyện của lang quân ở ngoài cửa phòng thì vẫn buồn bực không vui, mới vừa rồi dọn cơm nàng cũng chỉ ăn hai miếng, khi nói chuyện với tỷ nữ thì cũng lảm lẩn. Sau khi trở về thì vẫn dựa vào tháp, ngờ ngác chưa từng có động tác gì khác.”

Vương Hoàng nghiêng đầu, hứng thú lắng nghe lời của tỷ nữ.

Tỷ nữ kia nói tới đây thì dừng lại, nàng ta cẩn thận ngẩng đầu nhìn Vương Hoàng, vừa mới ngẩng đầu, Vương Hoàng đã bảo: “Tiếp tục nói.”

Sắc mặt tỷ nữ khổ sở, nàng ta thì thảo nói: “Không, đã không còn gì nữa.”

“Có roi lệ không?”

“Không.”

Không có sao? Hiển nhiên Vương Hoàng có chút thất vọng, chàng nhú mày bĩu môi.

Đảo mắt, chàng lại hỏi: “Mắt có đỏ không?”

“Chưa từng.”

Ngay cả đỏ mắt cũng không có? Vương Hoàng lại thất vọng. Chàng cau mày, phát ổng tay áo, ra lệnh: “Trông chừng, nếu có gì dị thường thì nhanh chóng báo lại.” Ngẫm nghĩ, chàng lại dặn dò: “Không được tiết lộ mọi chuyện của ta cho nàng biết. Những gì ta và người nói càng không thể tiết lộ nữa

chữ.”

Tỳ nữ ngần ra, đảo mắt lại nhỏ giọng đáp: “Nàng, thật sự bất an.” Vì sao còn phải che giấu?

Vương Hoảng nhíu mày, thản nhiên nói: “Bất an? Tốt lắm.” Tỳ nữ kinh ngạc một hồi, thấy Vương Hoảng không thèm nhắc lại thì thi lễ với chàng, chậm rãi cáo lui.

Nhìn theo tỳ nữ kia rồi đi, Vương Hoảng bĩu môi, nói thầm với về trẻ con: “Mắt cũng không đỏ, lệ cũng không rơi, còn dùng vẻ mặt thần bí quyết tuyệt như thế làm ta sợ, rồi cứ động một chút lại muốn rời khỏi ta mà đi. Ta không cho ai nói gì cả, cho nàng gian nan khổ sở một chút.”

Tự nhủ thầm xong, chàng cất cao giọng: “Người đâu.”

“Dạ.”

“Nếu Trần thị A Dung đến cầu kiến thì từ chối cho ta.” Không phải đã chuẩn bị rồi xa mình rồi sao? Hừ, chàng sẽ để cho nàng không được thấy chàng, để cho nàng ném thù một chút khổ sở vì tương tư.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 206: Vui sướng

Thời gian từng ngày trôi qua qua, vết thương của Vương Hoảng vốn không ảnh hưởng tới tạng phủ xương cốt, lại dùng được liệu quý báu hữu dụng nhất nên chỉ mất năm ngày đã khỏi. Có điều lúc miệng vết thương mọc da non thì vô cùng ngứa ngáy, lại không được gãi, khiến cho người ta vô cùng phiền chán.

Ngồi ở trên tháp, Vương Hoảng khẽ nhíu mày, môi cũng mím thành một đường. Chàng có bộ dạng thế này đã khá lâu, nhóm thị tỳ và người hầu đều nhẹ tay nhẹ chân, e sợ sẽ chọc giận chàng.

Một hồi lâu, giọng nói khàn khàn của Vương Hoảng truyền đến: “Gọi Tú Cô đến đây.”

“Vâng.”

Một lát sau, tỳ nữ tầm tuổi trung niên hầu hạ Trần Dung kia đi đến.

Nhìn nàng ta chăm chú, Vương Hoảng hỏi: “Nàng đang làm cái gì?” Giọng nói bình thản, nhưng hai hàng lông mày nhăn tít lại biểu hiện rằng chàng không vui.

Tú Cô làm lễ quỳ dưới đất, bẩm: “Nữ lang uống thuốc đúng giờ, ngẫu nhiên sẽ đọc một số sách, đa phần là nhìn ngắm cảnh bên ngoài cửa sổ mà xuất thần.”

“Đừng có gọi nàng là nữ lang. Nàng không còn là nữ lang nữa rồi.”

Mệnh lệnh này thình lình thốt ra, Tú Cô cả kinh, vội vàng xác nhận, có điều vẫn tự nhủ thầm trong lòng: Hai chữ nữ lang này vẫn là người cho phép mà.

Lúc này, Vương Hoảng lại cười lạnh nói: “Chưa từng nghĩ đến việc gặp ta sao?”

Tú Cô ngần ngợ, một hồi lâu mới lúng ta lúng túng nói: “Nô, nô không biết.”

Vương Hoảng phát ổng tay áo, giọng nói khôi phục sự ôn hòa: “Đi ra ngoài đi.”

Không biết vì sao, nghe thấy lời lẽ ôn hòa của chàng, Tú Cô lại cảm thấy hoảng hốt. Nàng ta thi lễ, khom người lui về phía sau.

Đảo mắt, lại hai ngày trôi qua.

Lúc này, Vương Hoảng đã khỏi hẳn, miệng vết thương đã mọc xong da non, có thể từ từ đi dạo. Nghĩ đến qua hai ngày nữa thì không cần phải uống thuốc nữa.

Vương Hoảng nghiêng người dựa vào tháp, chậm rãi mở to mắt, lại gọi: “Truyền Tú Cô tới.”

“Vâng.”

Nửa khắc sau, Tú Cô lại xuất hiện ở trước mặt Vương Hoảng.

Vương Hoàng nghiêng đầu, theo động tác của chàng, một lọn tóc rủ trước mặt chàng, che giấu hai mắt trong suốt sâu thẳm.

Thấy chàng không mở miệng, Tú Cô đang thi lễ thì thảo nói: “Nàng đã có thể đi lại bước nhỏ nếu có người nâng đỡ, miệng vết thương cũng mọc da non rồi.” Lặng lẽ liếc nhìn Vương Hoàng một cái, thấy thần sắc chàng bất động, nàng ta tiếp tục nói: “Mấy ngày nay vừa dậy lúc sáng sớm thì hay bị nôn mửa. Mỗi ngày, nàng sẽ hỏi một số bà đỡ về việc dưỡng thai sinh đẻ, nàng còn báo nô báo cho nàng biết mọi thay đổi ở bên ngoài.”

Tú Cô ngậm miệng.

Sau một lúc lâu, giọng nói thanh nhuận ôn nhu của Vương Hoàng truyền đến: “Chưa từng nhắc tới ta sao?”

.....“Vâng.” Giọng của Tú Cô trầm thấp tới mức đáng thương.

Vương Hoàng tươi cười, chàng chậm rãi đứng lên, áo bào trắng theo gió tung bay.

“Đi thôi.” Giọng của lang quân rõ ràng mang theo ý cười, Tú Cô lại cảm thấy ngửi khí hơi lạnh lẽo, lại mang theo chút phiền chán. Có điều cảm giác này đảo mắt đã biến mất, khi lọt vào tai, giọng nói kia còn tăng thêm vài phần mềm mại ôn nhu: “Nhìn xem nàng thế nào.”

“Vâng.”

Dưới sự vây quanh của nhóm tỷ nữ, Vương Hoàng rất nhanh đã đi tới sân viện của Trần Dung.

Nhìn tâm phòng lặng yên không tiếng động, chàng dừng bước chân, sau khi đứng ngơ ngẩn một lúc, bước chân của Vương Hoàng lại đi nhanh hơn

Đảo mắt, chàng đã bước vào cửa phòng.

Lúc này Trần Dung đang đưa lưng về phía chàng, vén rèm cửa sổ bằng lụa mỏng nhìn phong cảnh bên ngoài. Nàng mặc xiêm y đỏ rực như lửa. Bộ y phục kia lấp lánh rực rỡ trong nắng sớm.

Mái tóc mỹ nhân bồng bềnh như đang múa, y phục đỏ khiến dung nhan xinh đẹp như ngọc..... Nhìn ngắm như thế, Trần Dung da trắng như tuyết, tóc đen như mực, y phục như lửa, xinh đẹp diễm lệ kinh người.

Trong lòng Vương Hoàng vốn ảo não, không biết tại sao nhìn thấy nàng thì sự ảo não lại biến mất hết, chỉ còn lại mềm mại nơi đáy lòng.

Chàng đến gần nàng.

Chậm rãi đi đến phía sau nàng, Vương Hoàng vươn tay. Chàng ôm eo nhỏ của nàng, trong lúc Trần Dung không thể tự kiềm chế mà run rẩy, thì chàng nghiêng đầu chôn bên cằm cổ nàng.

Ngửi thấy hương thơm chỉ thuộc về nàng, cảm giác được sự tồn tại của nàng, giọng trầm thì có chút buồn bực, có chút tương tư của Vương Hoàng vang lên: “Sao không đến thăm ta?”

Bàn tay Trần Dung đang đặt lên bậc cửa sổ chậm rãi giờ lên, vừa mới giờ lên, lại vô lực hạ xuống.

Rũ mắt, Trần Dung khẽ nói: “Ngày ấy ở ngoài cửa, ta đã nghe thấy Thất lang an bài..... Vốn đã chuẩn bị rồi đi, cần gì phải tới gặp? Thấy rồi chỉ chọc tương tư mà thôi.”

Vương Hoàng nghe nói như thế, cánh tay ôm eo nàng càng thêm chặt, chàng cười lạnh nói: “Nếu đã tương tư, thì đừng nên rời đi nữa.” Giọng nói có vẻ nghiêm rắng nghiêm lợi.

Trần Dung kinh ngạc vì thấy chàng tức giận, nàng chậm rãi quay đầu.

Đối diện với gương mặt nàng, Vương Hoàng cảm thấy hoa mắt. Giờ phút này sắc mặt Trần Dung trắng bệch như tuyết, hai mắt sáng ngời ướt át, diễm quang bức người, đồng thời, lại có sự yếu ớt làm cho người ta thương tiếc.

Nàng chớp chớp lông mi thật dài, tay đặt trên bậc cửa sổ rút cục giờ lên, vuốt ve gương mặt chàng: “Thất lang.” Giọng nói rất nhẹ rất mềm mại, mang theo nghẹn ngào.

Từ khi nhìn thấy hai mắt Trần Dung ướt át, Vương Hoàng đang nhúm mày cũng dần dần giãn ra. Giờ phút này nghe thấy giọng nói nghẹn ngào của nàng, chàng lại nhoén miệng cười, vui vẻ đáp: “Uh.”

Trần Dung khàn khàn nói: “Ta, ta không biết nên làm thế nào cho phải.”

Nàng nâng lên hai mắt lấp lánh lệ, si ngốc nhìn chàng khẽ nói: “A Dung luyện mộ Thất lang đã lâu nhưng từ đầu đến cuối đều không nghĩ rằng sẽ có một ngày có thể cùng Thất lang nắm tay.”

Môi nàng run run, nước mắt như trân châu chảy xuống hai gò má: “Thất lang, hôm nay ta cứng rắn muốn rời đi thì còn có thể.....” Nếu có một ngày, nàng đã quen với hạnh phúc với hương thụ mà chàng cho nàng, còn có cuộc sống không sầu không lo với hải tử mà chàng lại không chút lưu tình đẩy

nàng ra, sao nàng có thể chịu nổi?

Lúc này, nàng và chàng ở thành Nam Dương ẩm áp khoái hoạt như thế, ngay cả nàng bị Mộ Dung Khắc mang đi, chàng đã bỏ mặc mọi thứ, cứu nàng trở về. Điều này làm cho nàng có ảo tưởng, có khát vọng không nên tồn tại, rồi một đao kia thực sự làm cho nàng sợ hãi.

Nghĩ đến, nếu là trước kia, chàng đối với nàng như vậy nàng đã khó mà có thể chấp nhận.

Vương Hoàng nghe vậy, môi mím thành một đường.

Đúng lúc này, đột nhiên Trần Dung mở rộng hai tay, vòng ôm cổ chàng.

Nàng ôm rất đột ngột, cũng rất chặt.

Trần Dung vẫn không nhúc nhích, ôm Vương Hoàng thật chặt.

Vương Hoàng giật mình, chậm rãi, chàng cũng vòng ôm người nàng.

Chàng ôm chặt nàng.

Ôm chặt Trần Dung vào trong lòng, Vương Hoàng cúi đầu xuống.

Môi chàng mấp máy, chàng muốn nói, chắc chắn mình sẽ không buông tay.

Chàng lại muốn nói, nhân sinh khổ đoản (cuộc sống ngắn ngủi), cần gì nghĩ ngợi lo lắng nhiều như thế?

Chàng lại muốn nói, nàng không đi được đâu, ta sẽ không buông tay đâu.

Chàng suy nghĩ vô số câu, nhưng lời đến bên miệng thì lại nuốt xuống.

Một hồi lâu, Vương Hoàng nhẹ giọng nói: “Ta.” Dừng một chút, chàng thì thào nói: “A Dung, nàng muốn ta làm cái gì? Nàng nói ra đi, ta đều làm được.” Ngữ khí của chàng mang theo cầu xin: “Nàng đừng đi, chỉ cần nàng đừng đi.”

Nói như vậy, Trần Dung quả thực không thể tin được là lời từ miệng Vương Hoàng nói ra.

Ngữ khí này nàng rất quen thuộc, là ngữ khí ngày xưa khi nàng luôn nói chuyện với chàng, đây là một việc làm không tự giác khiến bản thân giống như hạt bụi giữa đầu lên câu xin.

Trần Dung vội ngừng đầu, mở to hai mắt đăm lệ không dám tin nhìn Vương Hoàng.

Vương Hoàng nghiêng đầu, né tránh ánh mắt nàng.

Trần Dung vẫn mở to mắt nhìn.

Một hồi lâu, nàng thấp giọng nói: “Được.”

Nàng mỉm cười, nhẹ nhàng nói thêm: “Được, ta không đi nữa.”

Mấy chữ vừa thốt ra, Vương Hoàng nhoen miệng cười, vẻ sung sướng không thềm che giấu, thậm chí không thể khống chế mà bộc lộ ra, làm cho tim Trần Dung cũng bay bổng theo.

Nàng vươn tay ôm cổ chàng, hôn lên môi chàng, khẽ cười nói: “Đàn lang, đàn lang.” Đàn lang là tiếng gọi âu yếm người trong lòng của nhóm nữ lang đương thời. Sau khi Trần Dung gọi hai tiếng, cảm giác không thể biểu đạt vui mừng của mình, mặt mày hớn hờ kêu gọi: “Thật lang, có giờ khắc này, có những lời này của chàng, ngay cả khi có một ngày bị chàng vứt bỏ, ta phải tự thiêu, ta cũng không hối hận.” Con người mà, dù sao cũng phải cá cược một lần mà, chẳng phải sao? Nếu lòng chàng như lòng ta, vì sao còn phải buông tha chứ?

Trong mắt nàng lấp lánh ánh lệ, mặt mày vui vẻ, động lòng người nói không nên lời. Vương Hoàng có chút ngẩn ngơ, chàng thật không ngờ, bản thân làm nhiều việc như vậy, suy nghĩ nhiều cách đến thế, bồi hồi bồi hồi đã lâu mà không bằng một câu nói này?

Nghiêng đầu, chàng nhíu mày nghi hoặc hỏi: “Vì sao A Dung vui mừng như thế?”

Chàng thật sự không rõ, bởi vậy lời này hỏi ra rất nghiêm túc.

Trần Dung lại cười khanh khách, ôm cổ chàng, dựa vào trong lòng chàng cười vui không ngừng.

Nàng không nói cho chàng biết, đây là lần đầu tiên nàng rõ ràng cảm giác được chàng yêu nàng. Nàng luyện mộ chàng sâu đậm, mà chàng cũng luyện mộ nàng sâu đậm.

Đây là lần đầu tiên, con tim phiêu bạc của nàng trở nên kiên định. Lần đầu tiên, nàng nói cho chính mình biết chàng sẽ không tổn thương mình lần nữa.

Ngay cả một ngày kia nàng già đi, mà chàng gặp một nữ tử trẻ tuổi tuyệt mỹ, chàng cũng sẽ xử trí thích đáng, sẽ không đến mức ngay cả đường lui cũng không để lại cho nàng.

Đàn lang của nàng, trước kia luôn cao cao tại thượng, ngay cả nói thích nàng, cũng cứ như là bố thí. Ngay cả cứu nàng khỏi tay người Hồ, đảo mắt lại tính kế nàng, đẩy nàng vào chỗ nguy hiểm. Chàng chưa từng khiến cho nàng cảm thấy kiến định, ngoại trừ giờ khắc này.

Vui mừng ập đến như thủy triều, Trần Dung vui mừng đến mức không thể khống chế tiếng cười của mình.

Vương Hoảng lại hỏi hai tiếng, thấy không nhận được câu trả lời của nàng thì không khỏi ngậm miệng lại. Dần dần, chàng bị sự vui sướng của nàng cuốn hút nên cũng mỉm cười.

Hai người ôm nhau, sung sướng dường như trải rộng vô cùng vô tận.

Đảo mắt, mười ngày trôi qua, vết thương của Trần Dung đã khỏi hẳn.

Một ngày này, tuy rằng mới chỉ sáng sớm, thái dương đã mọc lên từ phía đông điểm lệ chiếu rọi cả trời đất.

Ngồi ở trong xe ngựa, Trần Dung nhìn cửa thành càng ngày càng gần, thấp giọng hỏi: “Thất lang, không có người nào nhận ra ta chứ?”

Không đợi Vương Hoảng trả lời, nàng lại hỏi: “Thất lang, chúng ta sẽ ra khỏi thành sao?”

Vương Hoảng dựa tháp, cười nhẹ, nói: “Yên tâm, không có ai nhận ra nàng đâu.”

Lúc này, xe ngựa của chàng đi theo đoàn xe ngựa chậm rãi chạy ra khỏi cửa thành.

Dù đã được Vương Hoảng cam đoan, Trần Dung cũng vẫn khẩn trương, đến khi xe ngựa ra khỏi cửa thành, nàng mới kinh ngạc hỏi: “Vì sao bọn họ không kiểm tra?”

Rõ ràng hai bên cửa thành có không ít vệ sĩ hoàng gia, vì sao không có ai đòi kiểm tra?

Vương Hoảng không đáp, chỉ có ánh mắt trong sáng nhìn nàng mang theo ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 207: Chứng hôn

Vừa ra khỏi thành, xe ngựa đã chạy về phía tây.

Đi được hơn nửa canh giờ, một con sông thấp thoáng bên đàn sơn xuất hiện ở trước mắt Trần Dung. Bên bờ sông có một con thuyền đỗ ở đó, một thiếu niên diện mạo thanh tú cùng hạ nhân đang ngồi chờ ở đầu thuyền, nhìn thấy xe ngựa đến thì hẳn đã thi lễ từ xa, tư thái lịch sự tao nhã.

Xe ngựa chạy đến bờ sông, Vương Hoảng thả người nhảy xuống, chàng nắm tay Trần Dung bước lên thuyền, nói: “Đi thôi.”

“Vâng.”

Thuyền lao đi như mũi tên, sau khi tạo nên một chuỗi bọt nước trắng xóa thì rẽ vào sau núi.

Phía sau núi, con sông đột nhiên chuyển dòng. Nơi này núi cao vờn quanh, trời xanh nước biếc hòa làm một, giống nhau chốn thần tiên. Vừa quay đầu lại đã không còn nhìn thấy gì ở bờ bên kia, dường như nhân gian khói lửa đã biến mất từ chỗ đó.

Trần Dung ngẩng đầu, nhìn thanh sơn bốn phía, nói: “Ta cũng không biết trong thành Kiến Khang còn một chỗ như thế này.” Trên thực tế, mặc dù nàng đã từng ở thành Kiến Khang nhưng đại đa số thời điểm đều nom nớp lo sợ tìm đường sống, làm sao có cơ hội đi du ngoạn?

Sau khi nàng kêu lên một tiếng vui mừng, thấy Vương Hoảng không đáp, đảo mắt nhìn về phía chàng.

Lúc này, Vương Hoảng mặc quần áo màu trắng, chàng khoanh tay đứng ở trên đầu thuyền, vạt áo phấp phất trong gió, thật sự giống như thần tiên rơi xuống cõi phàm. Trần Dung nhìn ngắm người trong lòng, không khỏi có chút ngây ngốc.

Đúng lúc này, chỉ nghe Vương Hoảng cất cao giọng, cười vang nói: “Mấy người các ngươi, không phát ra một chút tiếng động, còn muốn hù dọa ta sao?”

Khi tiếng cười của chàng vừa vang lên, bên trái sau một ngọn núi nhỏ, một tiếng đàn vang lên, đồng thời tiếng kêu lanh lảnh của Dũ Chí truyền đến:

“Vương thị Thất lang, ngay giữa ban mây ban mặt ôm đạo cô Hoàng Vận Từ đang bị truy lùng biến mất trong thành Kiến Khang. Thế nhân tìm kiếm đều không thấy.”

Hắn kêu gọi đến đây, một giọng lạnh lạnh tiếp lời: “Sau mấy ngày, ban ngày có người du ngoạn trên hồ, bỗng dừng gặp hắn và một phụ nhân, không biết đây là thần hay là quỷ?”

Hai người nhất xướng hợp lại, từ chân ý thiết, còn có chút động lòng người. Trần Dung không khỏi á khẩu không cười nổi.

Vương Hoàng cũng bật cười ra tiếng, chàng bắt chước giọng điệu hai người mà lạnh lạnh nói: “Vương Thất là người nào? Được thế nhân so sánh với thần tiên trên trời. Giờ phút này là lúc nào? Chính là đầu giờ ngọ. Như thế, tất nhiên không thể nghi ngờ là người rồi.”

Lời của chàng vừa dứt, một loạt tiếng cười to truyền đến.

Trong tiếng cười lớn, hơn mười chiếc thuyền con ủa ra, tạo nên sóng nước cuộn cuộn xuất hiện ở trước mắt Trần Dung.

Cũng là mười bốn sĩ phu nga quan bác mang, mà những người này, Trần Dung đều đã gặp qua, bọn họ đều là hảo hữu của Vương Hoàng.

Hai chữ hảo hữu này cũng không phải là nói lung tung. Nhóm sĩ phu, đa phần là những người chú trọng về mặt tinh thần. Trong cảm nhận của bọn họ, hảo hữu không nói tới chí hướng như nhất, vinh nhục như cộng, nhưng chắc chắn là miệng kín như bưng.

Trần Dung đắc tội với phụ nhân của Tư Mã hoàng thất, phụ nhân đã chết trong mắt mọi người lại đột nhiên xuất hiện ở đây mà mười bốn người đều không hề cảm thấy kỳ quái.

Trong tiếng cười lạnh lạnh, mọi ánh mắt đều dồn về phía Trần Dung.

Bọn họ hướng tới nàng tinh tế đánh giá một lát, trong đó một trung niên mặt trắng râu dài thờ dài một tiếng, nói: “Thất lang đã thoát khỏi khổ ải, chính là ta vẫn còn đang chờ đợi, vẫn cô tịch ở chốn nhân gian.”

Hoàn Cửu lang gầy yếu cười lạnh trả lời: “Như hắn đâu có gọi là thoát ly khổ ải chứ? Thăng nhải Thất lang này tính toán rất kỹ. Quyết định làm ẩn sĩ, vừa tránh khỏi trở nên nổi bật, thứ hai có thể dựa vào danh tiếng ẩn sĩ để tự dát vàng cho bản thân, thứ ba, thăng nhải này vẫn còn chưa trưởng thành, ngay cả ban quan tước thì hắn cũng không dám đương nổi địa vị cao, không bằng cùng kiêu thế vui vẻ mấy năm, chờ thời cơ đến, người trong thiên hạ tới mời thì sẽ xuất sĩ. Cái này gọi là treo giá.”

Ở thời đại này, làm ẩn sĩ thật đúng là hành vi tự dát vàng cho bản thân. Mọi người đều tin tưởng ẩn sĩ là những người cao thượng, mà những người không chịu quy ẩn, tất là tục khách nóng vội vì danh lợi. Huống chi người như Vương Hoàng, hai lần đánh bại Mộ Dung Khác, trong cảm nhận của người trong thiên hạ chàng đã có mỹ danh của một danh tướng, nói đến nói đi, chàng lại được bồi dưỡng để trở thành người thừa kế của Vương thị, người như vậy, về đạo tể thế cứu dân cũng cực kỳ tinh thông. Chàng ở ẩn, tin tưởng một ngày kia khi được mời rời núi, tất sẽ khiến mọi nơi chấn động, thế nhân quy tâm.

Lời này của Hoàn Cửu lang nói ra khá thẳng thừng, Vương Hoàng không khỏi cười khổ. Dữ Chí ở một bên kêu lên: “Cửu lang cần gì nói thẳng ra như thế? Người nói như vậy, Vương Thất hẳn sao còn có thể bảo trì phong phạm thần tiên trong mắt người đời chứ?”

Dứt lời, Dữ Chí cất tiếng cười quái dị.

Hắn cười như vậy, mọi người cũng đi theo cười ha hả, Lan Chi bạch diện phong lưu kêu lên: “Phong phạm thần tiên ư? Thế nhân đều biết Vương Thất lang chính là người cuồng đại vì tình hiềm thấy từ trước tới nay, còn là thần tiên gì nữa chứ? Hắn đã sớm hạ phàm rồi.”

Tiếng cười càng vang vọng.

Những người này vừa tới đã gặp Vương Hoàng, ngoại trừ cười khổ thì Vương Hoàng cũng không biết phải làm gì.

Chờ tiếng cười của mọi người ngừng lại, một đạo sĩ trung niên ho khan một tiếng, nói: “Giờ lành đã đến.”

Giờ lành đã đến.

Bốn chữ vừa thốt ra, tiếng giễu cợt ồn ào lập tức an tĩnh lại.

Trong lúc Trần Dung mở to mắt nhìn, bọn họ lui về phía sau, trong nháy mắt, có người ôm cầm, có người lấy tiêu.

Tiếng nhạc thần nhiên vang lên.

Vương Hoàng cũng lui ra phía sau.

Chàng lui đến bên cạnh Trần Dung, nắm tay nàng, chậm rãi, quỳ xuống phía mặt trời mọc nơi phương đông.

Trần Dung mơ hồ quỳ xuống theo chàng.

Giờ phút này, nàng mặc y phục màu đỏ, chàng mặc quần áo màu trắng, hai người quỳ gối nơi đầu thuyền, y bào bị gió thổi bay phất phới.

Trần Dung đang nghĩ hoặc nhìn Vương Hoàng.

Về mặt Vương Hoàng nghiêm túc hiếm có, chàng nhìn phương đông chăm chú, cất cao giọng, giọng nói thanh nhuận truyền ra xa: “Ta, Lang Gia Vương Hoàng nguyện cùng phụ nhân bên cạnh ta, Trần thị A Dung kết hôn làm phu thê. Xin ông trời làm chứng, tổ tông làm chứng, chư quân làm chứng.”

Lời vừa dứt, chàng cung kính dập đầu lạy ba cái.

Trần Dung ngơ ngác giật mình cũng làm theo chàng.

Trong số các danh sĩ, Lan Chi bạch diện phong lưu chèo thuyền con trong đám người kia mà ra.

Hắn đi đến trước mặt hai người, nhìn hai người chăm chú, lấy một chén rượu từ tay của hạ nhân.

Chậm rãi rót rượu vào giữa mặt sông, giọng nói hùng hậu của Lan Chi truyền đến: “Phụ nhân này mặc dù chưa phải thê tử, lại sẵn sàng dùng tánh mạng bảo vệ Vương lang, khiến ông trời cũng phải cảm động.”

Đặt chén xuống, hắn lại giơ chén rượu thứ hai lên, thận trọng kính dâng về phía phương đông, sau đó ném lên trời cao, sau khi khiến rượu rơi xuống như mưa, giọng nói của Lan Chi lại truyền đến: “Loạn thế như vậy, nhân tình mỏng manh, gặp được giai phụ, Vương lang rất vui mừng. Nguyện hướng thiên địa quỷ thần đồng ý, đời này kiếp này, Vương lang sẽ yêu thương, coi trọng, không bỏ không rời, dứt khoát không oán.” Nghe đến đó, Trần Dung đã rơi lệ đầy mặt, nâng dùng tay áo bịt chặt miệng. Lan Chi nâng chén rượu thứ ba, hướng tới các vị danh sĩ.

Hai tay hắn nâng chén rượu, cao giọng nói với nhóm danh sĩ cũng giơ chén rượu lên: “Vương lang có lời, đã nhìn thấu mỹ nhân, trong lòng lạnh lùng, đi khắp thiên hạ, đã quyện phong trần.” Trong khi các danh sĩ mở to mắt, giọng nói lạnh lạnh của hắn chấn động trời đất: “Có được phụ nhân này thì tâm đã mãn nguyện. Lúc này là ngày đẹp, nguyện thề với chư quân, cuộc đời này, thân vô nhị phụ (không có phụ nhân thứ hai).”

Thân vô nhị phụ.

Hắn lại còn nói thân vô nhị phụ.

Chắc chắn là thân vô nhị phụ.

Lúc này, không chỉ là Trần Dung, ngay cả đám danh sĩ cũng có mấy người mở to hai mắt, có tiếng hít vào thò ra.

Khi bọn họ kinh hãi, Lan Chi đã nâng chén, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, ngay lúc đó, vài người biết nội tình cũng đi theo nâng chén uống cạn.

Trong lúc ngẩn ngơ, nhóm danh sĩ còn lại cũng mờ mịt giơ chén rượu lên, nhất nhất uống cạn.

Lan Chi ha hả cười, tay phải hắn giơ lên, chén rượu bị ném mạnh vào lòng sông. Ném chén rượu, là đại biểu lời thề đã thành.

Trong trời đất, tiếng cười to của Lan Chi vẫn còn quanh quẩn, mà mấy người Trần Dung cũng đã phục hồi tinh thần.

Trần Dung dùng ống tay áo che miệng, rơi lệ đầy mặt, không dám tin nhìn Vương Hoàng.

Hai mắt đầm lệ, đàn lang của nàng đang mỉm cười với nàng, miệng chàng khẽ cong, trong mắt lóe ra tia sáng dường như mang theo một chút đắc ý.

Trần Dung không dám tin nhìn chàng, một hồi lâu mới nức nở nói: “Thân vô nhị phụ? Lang quân hứa với ta là thân vô nhị phụ?”

Thất lang của nàng rõ ràng đã hứa để nàng làm chính thê, đây đã là điều không hề dễ dàng. Vậy mà chàng đồng ý với nàng tuyệt đối sẽ không nạp thiếp?

Chàng nói, chàng và nàng cả đời không bỏ không rời, tương lai chàng sẽ không hối không oán, chàng nói ngoại trừ nàng, không bao giờ muốn một phụ nhân thứ hai nữa.

Điều này sao có thể?

Trong lúc Trần Dung rơi lệ như mưa, Hoàn Cửu lang nhảy tới thuyền con của Lan Chi, hắn nhìn hai người Vương Hoàng và Trần Dung chớp mắt đưa tình, thờ dãi: “Thất lang người này, ta biết hắn rất ngoan quyết. Cũng thật không ngờ, hắn đối với hôn sự của bản thân lại ngoan quyết không bỏ không rời, không oán dứt khoát như thế, lời nói thân vô nhị phụ như vậy mà hắn cũng dám nói ra.”

Lại một người nhảy lên thuyền con của Lan Chi, thờ dãi: “Đúng vậy, trong thiên hạ, thật đúng là không có chuyện mà Vương Thất lang không dám nói không dám làm.”

Hôm nay, khó khổng chế nhất chính là con tim của mình. Tình yêu nam nữ, rõ ràng là chuyện dễ dàng thay đổi nhất trên thế gian, nhưng Vương Thất lang lại đưa ra lời thề như thế. Chẳng lẽ, chàng thật sự không sợ có một ngày bản thân sẽ hối hận sẽ oán thán sao? Ngay cả về sau nhìn thấy một giai nhân tuyệt sắc, chàng cũng coi như là đồng xương trắng sao?

Chắc chắn, lời thề như vậy quả nhiên làm người ta kinh hãi, làm người ta khó có thể tin.

Dũ Chí cũng nhảy lên chiếc thuyền con, hần cười nói: “Vương Thất lang đúng không hề để lại đường lui cho mình.” Hần nghiêng đầu đánh giá Trần Dung, nhỏ giọng nói thầm: “Ta đã đồng hành với phụ nhân này một đoạn đường, so với các phụ nhân khác rõ ràng cũng chỉ mạnh mẽ hơn một chút, sao có thể khiến Thất lang không quan tâm đến ai khác như vậy chứ?”

Nhưng mà bọn họ hiểu cũng được, không hiểu cũng thế, lúc này bọn họ tiến đến đều đã đáp ứng ước hẹn của chàng, làm chứng cho hôn sự của chàng. Bởi vậy sau khi nghị luận thì đồng thời buông lỏng tâm tư, tiếng nhạc lại vang lên.

Tiếng nhạc vang vọng đầy trời, Trần Dung nghẹn ngào không ngừng, rơi lệ đầy mặt đã được Vương Hoàng ôm vào lòng.

Chàng ôm nàng ngồi trên đầu thuyền, khẽ hỏi: “A Dung có từng nằm mơ gả cho ta không?”

Trần Dung nghẹn ngào không thành tiếng, đầu tiên là lắc đầu, đảo mắt, nàng nhớ tới một giấc mộng khác. Trong giấc mộng đó, nàng được Vương Hoàng cưới hỏi đăng hoàng, được thể nhân ca ngợi và thân nhân chúc phúc, khi đó nàng cũng rơi lệ đầy mặt ở trong mộng.

Khi đó sở dĩ nàng thương tâm như thế là bởi vì nàng đang ở trong mộng, nàng cũng biết đó chỉ là giấc mộng thôi, một giấc mộng vĩnh viễn cũng không có cách nào trở thành hiện thực.

Nhưng hiện tại, giấc mộng kia đã thành sự thật. Không, so với sự thật còn tốt đẹp hơn. Cưới hỏi đăng hoàng thì tính là gì? Trong mắt nhóm danh sĩ phong lưu không kém chế được, nàng hiện tại chính là được chàng cưới hỏi đăng hoàng, chẳng những vậy, chàng còn thề với trời cao, với mọi người rằng đời này kiếp này, chàng chỉ cần nàng mà thôi.

Chàng chỉ cần một mình nàng.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 208: Kết cục

Trong ánh mắt ôn nhu của Vương Hoàng, Trần Dung lại gạt đầu, khẽ nói: “Có từng nằm mơ.”

“Trong mơ nàng có vui mừng không?”

Trần Dung rơi lệ, nức nở nói: “Vui mừng, sao có thể không vui chứ?”

Vương Hoàng thoải mái cất tiếng cười to. Chàng cúi đầu cọ cọ lên tóc Trần Dung, vẽ đắc ý trên mặt không thể che giấu.

Dũ Chí trừng mắt nhìn hai người, chặc chặc liên thanh, thở dài: “Xem đi xem đi, vì thấy phụ nhân này vui vẻ mà cũng không biết bản thân đang ở nơi nào. Theo ta thấy tiêu tử này cố ý nói cái gì thân vô nhị phụ, vì thời khắc vui thích này mà thôi.”

Hần lắc đầu cảm khái: “Năm đó Chu U vương vì nụ cười của mỹ nhân mà không tiếc gió lửa diễn chur hầu, hiện nay Vương Thất lang vì một giọt lệ của mỹ nhân, ngay cả thân vô nhị phụ cũng thốt ra. Đều là người hoang đường mà.”

Hoàn Cửu lang cũng đi theo liên tục lắc đầu, vẽ mặt hần có vẻ nghiêm túc: “Khó trách thế nhân đều nói, một thiếu niên mê muội vì nữ sắc đều sẽ làm việc hoang đường, hôm nay mới biết, cổ nhân nói có bao giờ sai.”

Lời này vừa vang lên, Lan Chi cười ha hả, vui vẻ nói: “Nghe khẩu khí của Cửu lang, người không còn là thiếu niên nữa sao?”

Hoàn Cửu lang ngẩn ra, đảo mắt cũng theo hần cười ha hả.

Tịch dương nhạt dần, tiếng đàn cũng nhỏ đi.

Nhảy xuống thuyền con, Trần Dung và Vương Hoàng ngồi trên xe ngựa, rời khỏi trời xanh nước biếc này.

Trần Dung nằm trong lòng Vương Hoàng, không biết vì sao, nước mắt nàng vẫn rơi đều. Kinh hi mà nằm mơ cũng không thể có này hoàn toàn khiến nàng cảm động, khiến nàng ngây người. Giờ khắc này, Trần Dung cảm thấy ông trời đã quá yêu thương mình. Rõ ràng là trộm lại được sinh mệnh, vậy mà còn để nàng gặp gỡ một người yêu nàng đến thế, mà quan trọng hơn là, người này cũng là người mà nàng yêu đến tận xương tủy.

Trong cuộc sống, còn có hạnh phúc nào lớn hơn thế này nữa?

Vương Hoàng ôm nàng, cúi đầu mỉm cười, tràn ngập đắc ý, còn có thỏa mãn.

Sau khi xe ngựa đi qua quan đạo, từng đợt tiếng ồn ào bắt đầu lọt vào tai. Bắt đầu Trần Dung còn vô tâm chú ý, sau đó, nàng vô ý xem xét, không khỏi ngạc nhiên hỏi: “Đây là đi đâu?” Phương hướng này, rõ ràng không phải đi đến Kiến Khang.

Vương Hoảng khẽ cười nói: “Đoàn xe chờ ở phía trước. Ta sẽ quy ẩn.”

Trần Dung biết, hóa ra lúc này sẽ rời khỏi thành Kiến Khang.

Nàng quay đầu lại, nhìn phương hướng của thành Kiến Khang, thì thào nói: “Hoảng thất nơi đó?”

Vương Hoảng rũ mắt, thản nhiên nói: “Gia tộc Thái Hậu ra tay làm không ít chuyện ác, ngay cả bản thân bà ta cũng có hành vi không đúng. Ta dùng tin tức này để đổi lại sự an bình cho nàng.” Chẳng mỉm cười nhìn Trần Dung: “Hiện tại A Dung có bị bắt vào hoàng cung, cũng sẽ có người lặng lẽ cứu nàng về bên cạnh ta.”

Trách không được, dựa theo lời của chàng, khi ra khỏi thành, hộ vệ canh giữ ở cửa thành là do người khác bài trí sao? Đúng rồi, giao dịch này đã được quyết định ngầm trong nội bộ, các quý tộc không biết, cho nên sự truy lùng chỉ diễn ra cho có lệ mà thôi.

Trần Dung cả kinh, vội la lên: “Chàng như vậy, có thể đắc tội với các nàng hay không?”

“Tất nhiên là sẽ đắc tội.”

Nhìn vẻ mặt bất an của Trần Dung, Vương Hoảng khẽ cười, chàng vuốt ve khoảng giữa hai hàng lông mày nàng, cười nói: “Hài tử ngọc, đắc tội thì thế nào? Đó là đối Tư Mã thị mà nói, ta kết thành oán cừu với gia tộc của Thái Hậu cũng là chuyện tốt.”

Không biết vì sao, hiện tại chàng không muốn nhìn thấy bộ dạng sầu lo như vậy của nàng, lập tức giải thích: “A Dung yên tâm, ta sẽ không làm việc ngu xuẩn đâu. Vì xóa bỏ Địa Hạ Âm quán, ta tung ra lệnh tập kết của trường tử Vương thị chỉ có thể sử dụng một lần trong đời kia, cũng là đạo lý tự bảo vệ mình thôi. Những năm gần đây ta chiêu mộ quân vũ lực cùng thế lực ngầm của gia tộc, thực làm cho người ta kiêng kỵ, hiện tại ta dùng lệnh bài này, đủ để cho thấy ta thật sự nán lòng thoát chí, toàn tâm toàn ý thăm nghĩ quy ẩn.” Ngay cả Kiến Khang vương bị đột tử kia cũng là do chàng giết chết. Chàng sắp thoát ải, sao dễ dàng để cho người vũ nhục phụ nhân của chàng có thể tiêu dao hậu thế như vậy? Buồn cười là, tuy rằng thế nhân đều mượn việc này công kích chàng, cũng thật sự tin tưởng là do người của chàng ra tay, nhưng không được mấy ai.

Dù sao, những năm gần đây Kiến Khang vương đã đắc tội với rất nhiều người.

Vương Hoảng nâng mặt Trần Dung, hôn lên trán nàng, nhẹ nhàng nói: “Nàng đừng để ý lời vừa rồi của Hoàn Cửu lang, ta không có dã tâm lớn như vậy. Ta làm việc đều tùy tâm sở dục. Thời cơ đến phải xuất sĩ, ta cũng không để ý mà xuất sĩ. Nhưng mà, nếu cả đời này vĩnh viễn chỉ có thể làm ẩn sĩ, ta cũng thấy rất khoái hoạt.”

Chàng nhìn nàng, nghiêm túc nói: “Ta mới chỉ 19 tuổi, nhưng đã trải qua nhiều phong ba, tâm đã sớm mệt mỏi. Có thể cùng khanh khanh du sơn ngoạn thủy, đó là điều hạnh phúc trong đời.”

Chàng có thể giải thích như thế với Trần Dung, Trần Dung đã rất thỏa mãn rồi, nàng gật đầu, vui mừng nhìn chàng, trong mắt lấp lánh ánh lệ.

Vương Hoảng nhìn mà buồn cười, đang muốn nói gì đó, lúc này, bên ngoài truyền đến một tiếng khóc quen thuộc của một nữ tử: “Xin ngài thứ lỗi, tiểu phụ nhân chính là nghe nói các người tiến đến thành Nam Dương, muốn thuận đường cùng đi, tìm kiếm phu quân Thạch Mẫn của ta. Còn thỉnh ngài kết thiện duyên.” Tiếng khóc nàng ta khê khàng, nghe thấy thật sự làm cho người ta thương tiếc.

Trần Dung vội quay đầu lại nhìn về phía bên ngoài.

Chỉ thấy một một phụ nhân, hai tay bám chặt càng xe ngựa, không để cho người ngồi trong xe ngựa đẩy nàng ta ra. Phụ nhân này gương mặt sạch sẽ, khóc lóc đáng thương như hoa lê dưới mưa, có điều quần áo đã lấm đầy bụi đất, còn có mấy chỗ rách nát, thoạt nhìn vô cùng nghèo túng.

Nàng ta rõ ràng là Trần Vi.

Ngồi ở trong xe ngựa là một thương nhân trung niên mập mạp, còn có một phụ nhân, cùng với hai hài tử.

Trần Vi khóc lóc tội nghiệp, thương nhân mập mạp kia không chớp mắt một cái, hần cau mày phiền chán quát: “Ta quản người tìm kiếm ai chứ, lăn xuống đi, lão phu cảm thấy rất phiền.”

Hắn kéo mạnh tay Trần Vi, muốn đẩy nàng ta ra khỏi xe ngựa, nhưng kéo hai ba cái vẫn không được. Lập tức nhấc chân lên, đá mạnh vào Trần Vi một cái, nàng ta lăn hai vòng, rồi ngã vào bãi cỏ ở bên cạnh quan đạo.

Trần Vi thật vất vả bò lên, rồi lên tiếng khóc lớn. Nàng ta vừa rơi lệ, vừa cẩn thận chà lau bùn đất dính trên mặt.

Thấy nàng ta lúc này còn bảo vệ dung nhan, phụ nhân kia thương cảm thở dài: “Nói không chừng là người có xuất thân trong sạch, phu chủ, không bằng. ...?”

Phụ nhân còn chưa nói xong, thương nhân kia đã bật cười nói: “Cái gì mà người trong sạch? Hơn mười ngày nay mỗi ngày nàng ta đều đứng ở chỗ này, nhìn thấy đoàn xe đi về phương bắc đều tiến đến. Lúc thì nói là đi Mạc Dương, lúc thì nói là đi Nam Dương, có khi còn nói tới Lạc Dương. Bây giờ còn dám nói Thạch Mẫn là phu chủ của nàng ta. Phi, phụ nhân ngày đêm đứng ở nơi hoang dã này khẳng định là đồ điên thóa. Thạch Mẫn kia tuy là gia nô người Hồ, nhưng cũng là hán tử thiết huyết, làm sao y có thể có nữ nhân thế này? Vả lại, xuất thân của Thạch Mẫn không huy hoàng nhưng mọi hành vi của y vẫn khiến cho người ta kính phục, sẽ không để cho kẻ điên thóa này hủy hoại thanh danh đâu.”

Phụ nhân kia nghe vậy, gật đầu, thu hồi ánh mắt thương hại.

Nhìn đoàn xe rời đi, Trần Dung lại nhìn về phía Trần Vi khóc lóc, ngờ ngác nói: “Sao nàng ta lại đến mức này?”

Nàng nhìn Vương Hoảng, hỏi với giọng có chút mất mát, cũng có chút tang thương: “Phụ huynh, gia tộc nàng ta còn ở đây, vì sao lại rơi vào tình cảnh này?”

Giọng nói thân nhiên của Vương Hoảng bay tới: “Nàng ta từng mượn danh nghĩa của ta để hại nàng.”

Chỉ nói một câu, Trần Dung đã hiểu rõ, chính là Vương Hoảng đã ra tay. Nàng ngẩng đầu lên nhìn chàng.

Nhìn thấy vẻ mặt Trần Dung kinh ngạc cùng mất mát, Vương Hoảng lắc đầu, thở dài: “Khanh khanh có lòng dạ đàn bà.”

Chàng liếc về phía Trần Vi: “Phụ nhân này có thể nhẫn nhịn, có thể tàn nhẫn, có thể giả bộ, thật sự không thể coi thường. Nếu nàng không đành lòng, có thể cấp nàng một cái thổng khoái.”

Trần Dung ngẫm nghĩ, cuối cùng vẫn lắc đầu.

Vương Hoảng cũng không để ý, chỉ cười cười. Chàng nghiêng đầu đánh giá Trần Vi, đột nhiên nói: “Nghe nói lúc nàng chuẩn bị gả cho Nhiễm Mẫn, chính là đúng lúc thấy y thu nạp phụ nhân này, vì vậy nàng vứt bỏ tâm tư kia?”

Trần Dung làm sao nghĩ rằng chàng sẽ đột nhiên hỏi về chuyện này? Lập tức nàng gật đầu, nói: “Đúng vậy.”

Vương Hoảng cảm thấy buồn cười, chàng chậm rãi nói: “Nếu Nhiễm Mẫn biết rõ tính tình của phụ nhân này, tất nhiên sẽ hối hận không thôi.”

Trần Dung gật đầu, nàng cũng là đầy bụng nghi hoặc, nhẹ giọng nói: “Ta vẫn nghĩ rằng nàng ta yêu thầm Nhiễm tướng quân, nhưng hiện tại, ta thật sự không hiểu nàng ta.”

“Có cái gì mà không hiểu? Nữ lang ngưỡng mộ anh hùng, ở độ tuổi ngây thơ, tự cho là có thể cùng sống cùng chết. Nhưng người có cảm giác ngưỡng mộ này sẽ có lúc tỉnh lại.” Ngừng một chút, chàng cười lạnh nói: “Huống chi, phụ nhân này vốn không phải là người thuần lương. Sau khi nàng ta tỉnh mộng, chỉ biết trục lợi, vì đạt được mục đích cũng có thể giết chết trượng phu mình từng ngưỡng mộ. Không phải A Dung nghĩ rằng phụ nhân trong thiên hạ này đều si ngốc giống như nàng đấy chứ?”

Trần Dung không có tâm tư để ý tới lời trêu tức của chàng, nàng chỉ kinh ngạc nhìn Trần Vi, thầm nghĩ: Là như vậy sao? Kiếp trước, hóa ra ta đã thua dưới tay một Trần Vi như vậy sao?

Cho dù chuyện kiếp trước giống như trong giấc mộng, nhưng hiện tại nghĩ đến nàng vẫn cảm thấy hốt hoảng.

Trần Dung không biết rằng, kiếp trước, sau khi nàng chết một năm, Nhiễm Mẫn ra ngoài chinh chiến bị rơi vào vòng vây, mất tích trong năm tháng, tất cả mọi người nghĩ rằng y đã chết trận. Khi đó Trần Vi đã là thê tử của Nhiễm Mẫn, khi nghe thấy tin y chết thì lấy thủ đoạn cực kỳ ngoan độc giết chết thiếp thất của Nhiễm Mẫn, đặc biệt là Lô mỹ nhân kia thì bị nàng ta tra tấn bảy ngày bảy đêm rồi ném cho chó ăn. Tháng thứ ba, khi Trần Vi tự cho là đã hoàn toàn nắm giữ nội bộ thì bắt đầu luyện gian tình nóng với một hộ vệ.

Nhiễm Mẫn vượt qua nguy hiểm trở về, phong trần mệt mỏi, sau khi biết được mọi chuyện thì lập tức chém chết Trần Vi. Sau đó không lâu, y lại cưới một môn thê.

Chính như Vương Hoảng nói, phụ nhân si ngốc như Trần Dung thật sự rất hiếm trên thế gian. Kiếp trước kia, người thật sự yêu thương Nhiễm Mẫn cũng chỉ có một mình Trần Dung mà thôi. Những người còn lại đều vì đủ loại mục đích mà tiếp cận y.

Thế gian phù hoa, nào có nhiều tình yêu thật sự, nhiều người thật tình đứt khoát như thế?

Trải qua một tháng lận lộn đường xa, Trần Dung và Vương Hoảng đã đi tới nơi sẽ quy ẩn — Nam Sơn. Khi bọn họ đến, hảo hữu của Vương Hoảng đã dọn xong yến hội, chậm rãi tiến đến nghênh đón.

Vừa vào phủ, Trần Dung đã bị đám người đứng nghênh đón mà dọa cho kinh sợ.

Nàng nhìn bọn họ, khẽ nói: “Là mấy người Đại huynh.” Đứng ở trong đám người, rung rung tươi cười với nàng, không phải là nhóm thân nhân của nàng thì là ai?

Trần Dung quay đầu, nhìn Vương Hoảng đứng bên cạnh, cong khóe miệng nhẹ nhàng nói: “Thất lang, đa tạ.”

Vương Hoảng cười nhẹ, ôn nhu nói: “Khanh khanh cần gì nói lời này? Nàng theo ta quy ẩn, tất nhiên phải xử lý tốt mọi chuyện. Đến trò chuyện với bọn họ đi.”

“Vâng.”

Trần Dung lên tiếng, vui vẻ chạy qua.

Đám người Trần gia Đại huynh cũng vội vàng đi lên đón. Sau khi gặp qua Trần Dung, Trần gia Đại huynh xoay người, hướng tới Vương Hoàng vái chào thật sâu. Sau đó, hắn quay đầu nhìn về phía Trần Dung, lau nước mắt nói: “A Dung, mấy ngày trước ta đã tự tay giết chết độc phụ kia.”

Một bên Bình ẩu tiếp lời nói: “May có Thất lang, độc phụ kia bị Thất lang bắt giữ. Nữ lang có biết độc phụ kia nói gì không? Ắ mắt chửi Đại huynh của người, nói cái gì ả vốn đã thân mật với một tộc huynh trước khi Đại huynh người còn chưa đến, nếu không phải do tộc huynh kia đột nhiên không gửi thư từ, ả cũng sẽ không gả cho Đại huynh của người. Ắ còn nói, sớm biết như thế, ả nghe theo tộc huynh kia dùng thạch tín độc chết huynh trưởng người. Đúng rồi, hồi trước khi ở thành Kiến Khang, Thất lang đã mời Nguyên đại phu tới khám bệnh cho Đại huynh. Nguyên đại phu nói, Đại huynh của người không có bệnh tật gì, tình huống cho tốt thì sống thêm mấy chục năm cũng không có vấn đề. Còn nữa.....”

Trong lúc Bình ẩu thao thao bất tuyệt, gương mặt Trần Dung đỏ bừng, cắn răng quát khẽ ngắt lời bà: “Tộc huynh ả tên gọi là gì?”

Kiếp trước, trong vòng mấy ngày nữa sẽ truyền đến tin tức Đại huynh của nàng lia đời. Hóa ra, không phải Đại huynh nàng nhiễm bệnh chết, mà là bị người ta độc chết, dù thế nào nàng cũng phải báo thù.

Đám người Bình ẩu nhìn thấy Trần Dung phẫn nộ, đầu tiên là ngăn ra, đảo mắt lại nở nụ cười. Bình ẩu lạnh lùng lạnh miệng, vội vàng kêu lên: “Nữ lang không cần tức giận, việc này Thất lang đã sớm biết được. Gian phu cùng hai huynh đệ của độc phụ kia đã bị Thất lang giết rồi. Người không biết đâu, khi độc phụ kia nhìn thấy ba cái đầu người thì đã hóa điên ngay tại chỗ.”

Tuy rằng Bình ẩu cười, nhưng khi nói đến ba cái đầu người thì trên mặt vẫn lộ ra sắc mặt không đành lòng.

Trần Dung lại vui mừng, nàng si ngốc nhìn bóng dáng Thất lang trò chuyện với một kẻ sĩ, khẽ nói: “Chàng làm việc đều không lộ ra chút sơ hở nào.” Trong giọng nói tràn ngập đắc ý cùng ái mộ.

Đúng lúc này, Vương Hoàng đang cười nói cũng quay đầu lại. Bốn mắt nhìn nhau, hai người đồng thời cười, nụ cười này tựa như tất cả hoa trong đình viện đồng thời nở rộ khi xuân sang.

Giờ khắc này, Nhiễm Mẫn ở thành Lạc Dương đang lui ra khỏi giường bệnh của Thạch Hổ. Y vừa bước ra, bọn tử tôn của Thạch Hổ đã vây quanh, hiền ân cần với bộ hạ có thực quyền, uy vọng, được sĩ tốt kính yêu này.

Sau khi hàn huyên với bọn họ vài câu, Nhiễm Mẫn nhanh chóng rời đi. Y bước đến trước hỏa long mã, vừa muốn xoay người lên ngựa, lại không biết nghĩ tới cái gì, không khỏi kinh ngạc nhìn về phía nam.

Phương hướng kia, một phụ nhân với khuôn mặt diễm lệ như ẩn như hiện, Nhiễm Mẫn đã cảm giác không thể thờ ơ nổi. Cẩn rằng, y xoay người lên ngựa, trong tiếng vỗ ngựa dồn dập, y oán hận thầm nghĩ: Hồ nô chưa diệt, chí lớn chưa thành, đường đường là đại trượng phu, sao lại có thái độ của nữ nhi như thế? Nhiễm Mẫn, đại trượng phu nhắc lên được thì buông xuống được, phụ nhân vô tình kia, người không thể ra tay giết nàng thì quên nàng đi, từ giờ trở đi, người không thể nghĩ về nàng nữa.

Nghĩ đến đây, hai chân y kẹp chặt, lớn tiếng quát: “Giá –” Vó ngựa tung bay, chở y chạy về phía thái dương sắp lặn. Lúc này đúng là lúc mặt trời lặn về phía tây, ánh đỏ chiếu rọi đầy trời, phủ lên một thân người ngựa. Trong phút chốc, Nhiễm Mẫn ngồi trên lưng ngựa uy nghi thiên thành, trên đỉnh đầu có một vòng kim quang, phảng phất giống như đế vương.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 209: Phiên ngoại: Giác mộng của Nhiễm Mẫn [1]

Thành Kiến Khang đã nằm trong tầm nhìn.

Ngồi ở trong xe ngựa, gương mặt của Nhiễm Mẫn lạnh lùng, còn có vẻ không kiên nhẫn.

Môi y mím rất chặt, mày lại nhăn tít. Ở một góc, Trần Vi nao núng nhìn y, vẻ mặt cẩn thận mà lấy lòng.

Nhiễm Mẫn không chút để ý liếc nhìn nàng ta một cái rồi thu hồi ánh mắt.

Y ngần dậm xa xôi đi đến thành Kiến Khang chính là muốn hỏi Trần thị A Dung một câu, rõ ràng y đã đồng ý cưới nàng làm thê, vì sao nàng lại bội bạc, ngủ cùng với Vương Thất lang kia?

Ngày ấy nhìn thấy nàng mặc y phục trắng nõn máu, nghe thấy câu nói vô tình lại không biết cảm thấy thẹn kia, Nhiễm Mẫn vốn nghĩ rằng một nữ nhân ti tiện như vậy, đâu đáng để y để ý tới? Quên nàng đi.

Nghĩ thì nghĩ như vậy nhưng cũng không biết vì sao, khoảng thời gian này Nhiễm Mẫn luôn có một giấc mộng kỳ quái.

Trong giấc mộng, y nhìn thấy Trần thị A Dung đứng giữa ngọn lửa, hỏa diễm thiêu đốt nàng, khói đặc cuộn cuộn bốc lên. Y đứng từ xa nhìn thấy mà quá sợ hãi, y nắm tay một nữ tử không nhìn thấy rõ khuôn mặt chạy nhanh về phía Trần Dung.

Lao tới bên đồng lửa, y vừa bảo mọi người dập lửa vừa kêu lên: “Trần thị A Dung, tội gì nàng phải làm như vậy?”

Rõ ràng y phải cảm thấy đau lòng, một nữ nhân làm cho y động tâm như thế, rõ ràng y phải rất để ý. Nhưng y lại nhớ rõ ràng, trong giấc mộng khi bản thân nói ra những lời này có chút thương hại nhưng đa phần lại là phiền chán.

Chẳng những y không xông lên cứu nàng ra, còn có vẻ không kiên nhẫn. Đây thật sự là chuyện khó có thể tưởng tượng.

Sau khi Trần Dung ở trong mộng nghe thấy câu nói của y thì ngửa đầu cuồng tiếu, tiếng cười kia khàn khàn, điên cuồng, nàng mở rộng hai tay, tiếng cười giống như xen lẫn tiếng khóc.

Trong mộng, y nhìn thấy Trần Dung như thế thì lập tức cười lạnh, y nhú mày, vung tay lên, lạnh giọng quát: “Nếu nàng muốn chết thì thành toàn cho nàng đi.” Dứt lời, y vung ống tay áo, nắm tay nữ nhân không thấy rõ khuôn mặt nhưng hơi thở rất quen thuộc kia rồi đi, tùy ý để Trần thị A Dung bị ngọn lửa cắn nuốt.

Trong mộng, y đi rất nhanh, bước chân quyết tuyệt lạnh lùng, đúng là ý chí sắt đá.

Nhưng một bản thân y khác lại không muốn rời đi.

Y nhìn chằm chằm bóng dáng chìm trong biển lửa, gào thét trong lòng: “Trở về, trở về! Nhanh trở về đi!” Nếu không trở về sẽ không kịp, nàng sẽ bị chết cháy.

Tiếng kêu không thể phát ra, dù y gọi khàn cả giọng, dù y dùng hết mọi sức lực cũng không thể kéo y đã đi xa kia về, càng không thể dập tắt ngọn lửa điên cuồng đang thiêu đốt.

Giấc mộng kia rất chân thật, sau khi y bừng tỉnh lại thật lâu cũng chưa phục hồi tinh thần. Y thờ hờn hển không ngừng, luyện kiếm một lúc lâu, cười ngửa phóng nhanh, cũng không thể khiến y bình tĩnh trở lại.

Làm sao có thể có giấc mộng chân thật đến vậy?

Sau đêm đó, y lại mơ thấy giấc mộng đó thêm hai lần, ở trong mộng, y một lần lại một lần chứng kiến, một lần lại một lần kêu gọi, một lần lại một lần nhìn bản thân mình vô tình rời đi.

Nhiễm Mẫn thật không rõ bản thân bình sinh giết người vô số, vì sao luôn bị Trần thị A Dung này cuốn hút, không thể bỏ xuống được, mà nàng còn đi vào giấc mộng của mình.

Y nghĩ, không thể như vậy, vẫn phải đến thành Kiến Khang một chuyến. Đến Kiến Khang tìm được phụ nhân kia, hỏi nàng mọi điều trong lòng để hiểu cho thật rõ. Y tin tưởng, một khi y có được đáp án, cơn rần độc nắp kín ở trong lòng sẽ biến mất, giấc mộng đau lòng kia sẽ không xuất hiện lần nữa.

Cũng thật kỳ quái, sau khi y đưa ra quyết định này thì cả người nhẹ nhõm, ngay cả trên mặt cũng mang theo tươi cười, lòng cảm thấy kiên định, khi đã an bài mọi chuyện xong xuôi, y buông bỏ hết thảy, mang theo thân vệ và Trần Vi tới thành Kiến Khang.

.....

Trần vi ngồi ở một góc, nàng ta thấy Nhiễm Mẫn mím môi, cơ bắp hai má thỉnh thoảng co giật thì khẽ cắn môi, rốt cục cẩn thận hỏi: “Phu chủ, chàng làm sao vậy?”

Giọng nói mềm mại vô cùng thân thiết.

Nhiễm Mẫn đang trầm tư phục hồi tinh thần lại, y liếc mắt nhìn Trần Vi.

Nhìn nàng ta chăm chú, ánh mắt y nặng nề, tựa hồ có một ý niệm chợt lóe qua, nhưng khi muốn bắt giữ thì không còn thấy đâu nữa.

Trần Vi thấy Nhiễm Mẫn nhìn mình chăm chú thì cảm thấy có chút bất an, nàng ta thẹn thùng cúi đầu, nhẹ nhàng nói: “Tại sao phu chủ lại nhìn thiếp như thế?”

Nhiễm Mẫn thu hồi ánh mắt, y không phải là một người thích miên man suy nghĩ, giấc mộng kia cũng bị quăng sang một bên.

Đoàn xe chạy vào thành Kiến Khang.

Nhiễm Mẫn là nghĩa tử của Thạch Hổ xưng đế trong người Hồ, ngay cả dòng họ cũng đổi thành họ Thạch. Người như vậy, ở thành Kiến Khang sẽ không được hoan nghênh. Huống chi, y còn có uy vọng rất cao trong nhóm thứ dân.

Bởi vậy, vừa vào thành, Nhiễm Mẫn đã đội đầu lạp, mang theo hộ vệ cùng Trần Vi vào ở sân viện mà Tôn Diễn đã chuẩn bị.

Lần này y đến thành Kiến Khang có mấy mục đích, nhưng mục đích quan trọng nhất là y nhất định phải tìm được Trần thị A Dung, hỏi vì sao nàng lại làm như vậy.

Muốn làm thì làm ngay, y hỏi Tôn Diễn chỗ ở của Trần thị A Dung.

Vừa hỏi mới biết được, nữ nhân này đã xuất gia.

Nàng đã trở thành một đạo cô.

Sao nàng lại có thể trở thành một đạo cô chứ?

Đột nhiên, trước mắt Nhiễm Mẫn hiện lên cảnh tượng ngày ấy khi gặp nhau, nàng mặc y phục màu trắng nhuốm máu, tươi cười xinh đẹp, trong đôi mắt luôn yêu mị kia mang theo một loại đau xót cùng mờ mịt khắc cốt ghi tâm.

Dường như trong thiên hạ to lớn này không có chỗ cho nàng dung thân.

Nhiễm Mẫn nhú mày.

Y nhìn Tôn Diễn chăm chú, trầm giọng hỏi: “Vậy Vương Thất lang đâu? Không phải hắn ta đã đoạt sự trong sạch của nàng rồi sao? Hắn đang làm cái gì?”

Tôn Diễn cười khò lắc đầu, nói: “Vương Hoàng kia vốn đã đồng ý cho muội ấy địa vị quý thiếp nhưng muội ấy lại không chịu.” Cho tới bây giờ, người hiểu Trần Dung nhất chính là Tôn Diễn, cậu thờ dài một tiếng rồi tiếp lời: “Lúc trước đệ đã cảnh cáo Vương Thất lang, hắn không thể cho muội ấy thứ muội ấy muốn thì đừng trêu chọc muội ấy. Đệ hiểu A Dung, muội ấy cũng giống đệ, tính tình cương liệt, một khi để bụng thì sẽ toàn lực ứng phó. Nếu nam nhân bội tình bạc nghĩa, nàng sẽ tự sát!”

Nếu nam nhân bội tình bạc nghĩa, nàng sẽ tự sát!

Nàng sẽ tự sát.

Những lời này vừa thốt ra, Nhiễm Mẫn đã lùi về phía sau một bước.

Không đợi y hiểu cho rõ vì sao bản thân lại đau lòng như thế, một bên Tôn Diễn đã kỳ quái nhìn y, còn nói thêm: “Hiện tại nàng ở Tây Sơn đạo quan.”

Cậu muốn nói lại thôi, một hồi lâu Tôn Diễn đột nhiên tiếp lời: “Đừng thương tổn nàng.” Mới nói đến nơi đây, Tôn Diễn thầm nghĩ: A Dung đã hối hôn với tướng quân, hiện tại muội ấy cũng đã xuất gia, tướng quân cũng không cần tôn thương muội ấy làm gì.

Suy nghĩ một hồi, cậu cảm thấy an tâm hơn một chút.

Tôn Diễn thấy Nhiễm Mẫn vẫn không đáp lời thì nghiêm túc nhìn Nhiễm Mẫn, khi đối diện với vẻ mặt mê man của y thì cậu nhú mày, tò mò hỏi: “Tướng quân, huynh làm sao vậy?”

Nhiễm Mẫn lắc đầu, y khoác thêm ngoại bào rồi nói: “Ta đi đây.” Dứt lời, y bước nhanh rời đi.

Tây Sơn đạo quan rất nổi tiếng, Nhiễm Mẫn chỉ mất một thời gian ngắn đã tìm được ngay. Từ xa y nhìn thấy người dáng hình xinh đẹp đứng trong rừng cây, còn có áo bào màu vàng của đạo cô, đột nhiên Nhiễm Mẫn cảm thấy bước chân trở nên nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 210: Phiên ngoại: Giác mộng của Nhiễm Mẫn [2]

Y đi đến trước mặt nàng, nhìn nàng còn có vẻ buồn ngủ, có chút hoảng sợ bước xuống từ trên tảng đá. Nhìn thấy vẻ mặt nàng như thế, vui sướng cùng khát vọng khi gặp lại hoàn toàn tan biến, y hỏi với giọng lạnh lẽo trầm thấp: “Không dám nhìn ta ư?”

Phụ nhân khiến y nằm mơ cũng không bình an đột nhiên khẽ mỉm cười, nàng hỏi ngược lại: “Trần Vi đâu? Tướng quân đến đây sao không mang theo nàng ta?”

“Trần Vi?”

Nhiễm Mẫn quả thực cảm thấy không thể nói lý, Trần thị A Dung này để ý Trần Vi làm cái gì? Chỉ là một thiếp thất mà thôi.

Y cố nhịn sự khó hiểu, cũng chịu đựng nhục nhã do Trần thị A Dung không hề biết xấu hổ này gây ra cất giọng hỏi: “Vi sao nàng lại xuất gia?”

Chỉ là một câu hỏi tầm thường, nàng lại nở nụ cười. Nàng cười rất vui vẻ, trong ánh mắt mang theo trào phúng lạnh lẽo.

Khi y không thể áp chế nổi lửa giận trong lòng, Trần Dung dùng ống tay áo lau nước mắt, nói: “Tích lũy hai kiếp..... Rốt cục đã được thư thái.”

Y không để ý tới những lời này của nàng chỉ hỏi: “Nàng cười cái gì?” Khi y hỏi câu này, lửa giận đã thiêu đốt trong lòng ngực.

Lại một lần nữa, nàng hỏi một đấng trả lời một nẻo: “Ta hận Trần Vi.”

Nàng nói, nàng và Trần Vi không thể đội trời chung! Y nạp Trần Vi làm thiếp, cho nên, nàng vĩnh viễn cũng sẽ không dính líu gì với y nữa!

Cũng giống như lần trước, lúc này, Nhiễm Mẫn vẫn bị Trần Dung chọc giận, trong chốc lát, y thật sự muốn tự tay bóp chết nữ nhân không biết sống chết, không biết cảm động này.

Cuối cùng, nhìn bóng dáng nàng thân nhiên rời đi, Nhiễm Mẫn cất tiếng cuồn cuộn. Nữ nhân này khiến cho y từ Lạc Dương đuổi tới Kiến Khang, làm cho y đường đường là đại tướng quân mà luôn phải bận lòng, nữ nhân này rõ ràng đã đồng ý hôn ước với y, nhưng với Vương Thất lang kia, nàng lại tìm mọi cách che chở, bảo vệ hần trước mặt mình.

Khi nào thì, y trở thành kẻ nực cười đến vậy? Vì một nữ nhân mà mất hết mặt mũi, chỉ nhận lấy mọi nhục nhã!

Nhiễm Mẫn trở về một mình. Khi đến đạo quan này, y mang theo Trần Vi.

Trở lại sân viện của Tôn Diễn, Nhiễm Mẫn luyện múa thương chừng năm canh giờ. Trong lòng y có vô số lửa giận, không thể phát tiết cũng không thể dập tắt.

Tập đi tập lại khiến mồ hôi vã như tắm, y đã quên thời gian trôi qua, quên Trần Vi đã trở lại tắm phòng, quên trời đã về khuya, bắt đầu hừng sáng.

Đến khi vô cùng mệt mỏi, y mới vô lực ngã ngổ ở trên bậc thang, chống thương nghỉ ngơi một chút.

Có lẽ do quá mệt mỏi, y ngồi xuống không lâu thì lại chìm vào mộng đẹp.

Trong mộng, y đang ở trong hôn lễ.

Y mặc bào phục của tân lang, có một nữ nhân mặc quần áo tân nương ngồi đối diện, nữ nhân đang liếc mắt đưa tình, bộ dạng động lòng người ngược nhìn y.

Nữ nhân này cũng xuất hiện giống như trong giấc mộng trước đó, khuôn mặt mơ hồ, y không thể thấy rõ. Có điều theo từng cử động của nàng ta, y có cảm giác vô cùng quen thuộc.

Hai người uống rượu giao bôi xong, nữ nhân kia dựa vào trong lòng y, ôm cổ y, cất giọng mềm mại: “Thiếp có ngày hôm nay, chết cũng không hối tiếc.”

Nàng ta rung rung nhìn y, trong mắt lộ vẻ thỏa mãn hạnh phúc.

Nữ nhân cắn môi, cười mà nhòa lệ, còn nói thêm: “Phu chủ, tuy rằng A Dung có chút ngoan độc nhưng muội ấy vẫn là người đáng thương. Phụ huynh muội ấy không có ở đây, phu chủ lại bỏ muội ấy, muội ấy đâu còn chỗ nào để đi. Nếu không thì chàng để muội ấy làm thiếp ở trong sân viện của ta, như vậy hai tỷ muội chúng ta có thể chăm sóc lẫn nhau, được không?”

Giọng nói nàng ta mềm mại, ngữ khí vô cùng ôn hòa hiền hậu. Đúng vậy, ôn hòa hiền hậu, y nhớ mang máng, thế tử mới cưới này là một người vô cùng phúc hậu. Ngay cả Trần thị A Dung kia làm chuyện quá đáng với nàng ta, nàng ta không có một lời ác ý, còn luôn nói thay cho Trần Dung ở trước mặt mình.

Hiện tại cũng vậy, ác phụ như thế chết là xứng đáng, nàng ta còn thương hại làm gì.

Trong mộng y cau mày, không kiên nhẫn nói: “Nhắc tới nàng làm cái gì? Ngủ đi.”

Chữ ngủ vừa thốt ra, nữ nhân trước mắt nhanh chóng trở nên thẹn thùng động lòng người. Dù hai gò má ửng hồng, nàng ta vẫn đứng lên, cời áo tháo thắt lưng cho y.

Tay nàng ta vừa đặt trên đai lưng của y, đột nhiên, bên ngoài rèm cửa sổ bằng lụa mỏng có ánh đỏ chiếu rọi, trong tiếng động ầm ĩ, một hạ nhân vội vàng hét lớn: “Tướng quân, không hay rồi, phu nhân, không, Trần thị A Dung đã phóng hỏa tự thiêu rồi.”

Tự thiêu?

Y chấn động, vụt xoay người đi ra ngoài. Mới vừa đi ra một bước, kiều thể y mới cưới vội vàng đuổi theo, nắm tay y.

Hai người cùng chạy về phía dãy lên ánh lửa kia.

Y nhìn thấy phụ nhân kia cười điên cuồng trong biển lửa.

Đó là Trần Dung, chính là Trần Dung!

Kế tiếp cảnh trong mộng vô cùng rõ ràng, rõ ràng là cảnh lửa thiêu giống như y đã nằm mơ trước đó.

Đột nhiên, Nhiễm Mẫn bừng tỉnh lại trong giấc mộng chân thật đó. Mở to hai mắt, y phát hiện bản thân đã đổ mồ hôi lạnh khắp cả người, liền dùng ống tay áo lau qua.

Lúc này, trời đã rạng sáng, từ nơi xa xói truyền đến tiếng gà gáy vang vang.

Vừa lau hai lượt, động tác của Nhiễm Mẫn trở nên cứng đờ.

Rõ ràng chỉ là một giấc mộng, nhưng mọi chuyện xảy ra trong đó cho tới bây giờ vẫn rất rành mạch.

Y đứng lên.

Ngốc nghếch đứng đó, Nhiễm Mẫn vẫn không nhúc nhích.

Trần thị A Dung kia bị mình bỏ sao? Mình đã từng cưới nàng, lại không chút lưu tình mà bỏ rơi nàng sao? Không để ý nàng không có phụ huynh để dựa vào, không để ý nàng đã cùng đường ư?

Nàng đứng trong biển lửa, chảy lệ si ngốc nhìn mình, rõ ràng là vẻ thâm tình mà y mong nhớ ngày đêm đều khát vọng có được mà!

Còn có thể từ y mới cưới kia, trong mộng mình lại bị lời của nàng ta khiến cho cảm động. Thật sự là buồn cười, trên thiên hạ này có phụ nhân nào đã làm thê tử của người ta mà nguyện ý trở thành thiếp thất chứ? Hơn nữa, còn phải sớm chiều ở chung tranh đấu với người có địa vị thê tử?

Thê tử mới cưới kia nói ra lời này rõ ràng muốn giữ Trần thị A Dung ở bên cạnh để nhục nhã tra tấn nàng. Mà bản thân không hề nhận ra, còn tưởng rằng nàng ta là người phúc hậu sao?

Sao bản thân có thể ngu xuẩn tới mức đó chứ?

Không, mọi chuyện đều không phải là sự thật!

Làm sao y có thể cưới Trần Dung mà không hề quý trọng nàng? Nữ nhân này, một khi đã yêu thương ai tất nhiên sẽ dốc hết tâm tư, trong thế gian này, y có thể gặp được một nữ nhân như vậy, làm sao có thể không quý trọng nàng chứ?

Đây đúng là một giấc mộng kỳ quái!

Nhiễm Mẫn lắc đầu, im lặng cất bước đi ra ngoài.

Bước đi không mục đích sau một lúc lâu, bầu trời dần dần trở nên sáng ngời.

Lúc này, tiếng gõ mõ niệm kinh kinh động đến y.

Quay đầu lại, nhìn thấy một cái đầu bóng loáng, Nhiễm Mẫn nhíu mày, y đã sớm nghe nói qua, gần mười mấy năm nay, có một vị tăng nhân từ Thiên Trúc đến, tuyên truyền ‘Phật’ mà bọn họ tôn thờ, còn giảng giải nhiều điều, chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã giành được sự chú ý của không ít người.

Khi Nhiễm Mẫn nhìn lại, người kia cũng phát hiện ra y.

Hòa thượng thốt ra một tiếng, “A di đà Phật!” Rồi hỏi: “Thí chủ có tâm sự sao?”

Nhiễm Mẫn liếc nhìn hòa thượng một cái, từ từ hỏi: “Nếu một người liên tục nằm mơ một cảnh tượng chưa từng trải qua, còn vô cùng chân thật, thì đó là tại sao?”

“A di đà Phật!” Hòa thượng chấp hai tay tạo thành chữ thập, nói: “Sống có luân hồi, người có kiếp trước kiếp sau. Xem ra thí chủ nằm mơ thấy chuyện ở kiếp trước rồi!”

Mơ thấy chuyện ở kiếp trước!

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 211: Phiên ngoại: Giác mộng của Nhiễm Mẫn [3]

Nhiễm Mẫn chấn động, mồ hôi chảy xuống từ trên trán khiến hai mắt chưa xốt, y không tự chủ nhớ tới khi y mới gặp Trần Dung, phụ nhân kia đã bộc lộ phần nộ cùng hận thù với y. Còn nữa, y từng lời nàng lên ngựa, cười lặp lại hỏi nàng: “Chúng ta có từng gặp qua chưa?”

“Nữ lang, ta đã từng đắc tội với nàng sao?”

Hai câu này đã chìm ngấm trong trí nhớ ở của y, không biết vì sao, lúc này lại giống như chuông thần trong mộ cổ, nặng nề gõ từng nhịp lên ngực y.

Còn nữa, hôm nay khi ở Tây Sơn đạo quan, nàng đã nói một câu: “Tích lũy hai kiếp...”

Tích lũy hai kiếp.

Chỉ là mấy chữ đơn giản lại khiến trước mắt y tối sầm lại.

Nhiễm Mẫn chấn động, đột nhiên lui về phía sau một bước.

Hòa thượng kia nhìn y với vẻ thương cảm, hai tay tạo thành chữ thập, niệm một tiếng, “A di đà Phật” Sau đó cao giọng tụng nói: “Nhân ở kiếp trước thì quả ở kiếp sau.....”

Trong tiếng tụng niệm, Nhiễm Mẫn xoay người, nghiêng ngả lao đảo bước trở về.

Đến khi y đã đi rất xa, câu tụng kinh “Nhân ở kiếp trước thì quả ở kiếp sau” vẫn còn quanh quẩn bên tai.

Việc này rất hoang đường, nào có cái gì kiếp trước kiếp sau chứ? Y đường đường là tướng quân, binh sinh giết người vô số, chẳng lẽ những người bị giết đều do kiếp trước thiếu nợ y nên kiếp này đưa tới tận cửa sao?

Nghĩ đến đây, Nhiễm Mẫn ngửa đầu cuồng tiếu.

Tiếng cười của y kinh động người ở bên trong, Trần Vi vội vàng chạy ra, nàng ta dựa cửa, sợ hãi nhìn Nhiễm Mẫn, trên gương mặt tú lệ tràn ngập lo lắng cùng thân thiết.

Hiện tại hiển nhiên nàng ta đã trang điểm tí mỉ, búi tóc là loi, sóng mắt nhìn y lại ôn nhu vô hạn.

Nhìn thấy Nhiễm Mẫn còn cười to không ngớt, Trần Vi cắn môi, khiếp nhược, thân thiết gọi: “Phu chủ, chàng, chàng làm sao vậy?”

Khi tiếng kêu của nàng ta vừa thốt ra, tiếng cười của Nhiễm Mẫn im bặt.

Y nghiêng đầu, không hề chớp mắt nhìn Trần Vi chăm chú.

Y nhìn rất nghiêm túc, ánh mắt âm liệt có tính bức bách. Mặt Trần Vi trắng bệch, miễn cưỡng cười nói: “Phu chủ nhìn thiếp như vậy làm gì?”

Nhiễm Mẫn nhìn nàng ta không dời mắt, đột nhiên mở miệng: “Ngươi có nguyện cùng Trần thị A Dung chung một phu quân không?”

A?

Trần Vi khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, hồ đồ nhìn y.

Nhiễm Mẫn không đợi nàng ta suy nghĩ, ra lệnh: “Trả lời ta.”

“Nguyện ý, tất nhiên là nguyện ý.” Trần Vi vội vàng cười nói: “Phu chủ là đại trượng phu, nếu có thể cưới A Dung làm thê, thiếp nguyện giống như nô tỳ mà thị hầu phu chủ và chủ mẫu.” Nàng ta trả lời rất nhanh chóng, có điều tươi cười trên mặt hơi miễn cưỡng.

Nhiễm Mẫn cũng không dừng lại, lập tức hỏi: “Nếu để ngươi làm thê, A Dung làm thiếp thì sao?”

Trần Vi mở to hai mắt, quả thực không thể tin vào lỗ tai của mình mà nhìn Nhiễm Mẫn chăm chú, nhưng dưới sự bức bách của Nhiễm Mẫn, nàng ta nào có tâm tình suy nghĩ kỹ lưỡng? Lập tức không chút nghĩ ngợi đáp lời: “Vây, vậy, A Vi cũng rất vui mừng.” Nàng ta rung rung lệ, nghẹn ngào thốt ra tiếng, lặp lại: “A Vi thật sự vui mừng.” Nói ra mấy chữ cuối cùng, nàng ta có chút hoảng hốt, trên khuôn mặt luôn vẫn tỉnh khiếp nhược kia đột nhiên lộ ra một chút dữ tợn.

Nhưng ngay lập tức, nàng ta che giấu vẻ mặt này, ánh mắt lấp lánh lệ chờ mong, khát vọng nhìn Nhiễm Mẫn.

Vừa đối diện với gương mặt Nhiễm Mẫn, nàng ta lui về phía sau một bước, thật cẩn thận cất tiếng gọi: “Phu chủ, chàng sao vậy?”

Nhiễm Mẫn vẫn không nhúc nhích nhìn nàng ta chằm chằm.

Ánh mắt của y rất kỳ quái, giống như nàng ta là người xa lạ, cũng giống như y chưa từng nhận biết rõ nàng ta. Y đang nghiêm túc nhìn nàng ta. Ánh mắt

có thể đâm thủng lòng người kia làm Trần Vi không khỏi hoảng loạn.

Nhưng mà, vừa rồi mình đâu có nói sai câu nào?

Nhiễm Mẫn vẫn đang nhìn nàng ta chăm chăm.

Khi y hỏi câu này hoàn toàn là theo bản năng. Y cảm giác rằng có lẽ mình sẽ nhận được đáp án từ câu trả lời của Trần Vi.

Vì thế, ngay khi Trần Vi nói ra “A Vi thật sự vui mừng,” lại lộ vẻ dửng dưng, trước mắt y trở nên choáng váng.

Đột nhiên, cảnh vốn chỉ xuất hiện trong mơ, gương mặt tân nương vốn không hề tồn tại kia lại trùng khớp với khuôn mặt trước mắt này.

Thật sự là vợ vắn, hòa thượng kia chỉ nói lời mê sảng vậy mà mình còn tin vào nó, rồi hỏi Trần Vi câu hỏi này.

Nhiễm Mẫn lắc đầu, lạnh lùng đi vào bên trong.

Đến khi y bước vào sân, Trần Vi vẫn đang dựa vào cạnh cửa, không hề cử động.

Không biết vì sao, ánh mắt xa lạ cùng tìm tòi nghiên cứu vừa rồi Nhiễm Mẫn nhìn nàng ta làm lòng nàng ta vô cùng hoảng loạn.

Đây là phu quân mà mình trăm phương nghìn kế cũng muốn gả sao?

Mình vốn có thể làm thê tử của y nhưng con tim y đã bị tiện nhân vô sỉ kia cướp đi, y không muốn cưới mình, phụ thân nói, quên y đi.

Nhưng sao nàng ta có thể quên được? Khi gặp nhau lúc qua sông, chỉ liếc mắt một cái nàng ta đã ái mộ y rồi. Y chính là nam tử tuấn mỹ nhất có khí phách nhất mà nàng ta từng gặp trong cuộc sống của mình. Y vùng tay lên, vô số sĩ tốt nghiêm nghị đồng ý, ngay cả sĩ tộc cao quý không ai bì nổi cũng phải nhờ y bảo vệ.

Nàng ta ái mộ y lâu như vậy, vì thế sẽ không dễ dàng buông tha.

Trần Kỳ đã nói rồi, Nhiễm Mẫn không muốn cưới nàng ta làm thê tử, nếu muốn ở cùng y thì chỉ có thể làm thiếp. Làm thiếp vốn không bảo đảm, nói không chừng ngày nào đó chủ mẫu sẽ giết nàng ta.

Nghe thấy câu nói đó, mặt Trần Vi khiếp nhược, cung kính đáp lời, nhưng trong lòng lại đang cười lạnh.

Chủ mẫu sẽ giết nàng ta ư?

Ai là chủ mẫu? Trần Dung sao? Nàng là loại người tâm tư suy nghĩ gì cũng đều lộ ra ở trên mặt, mỗi tiếng nói cử động đều rất thẳng thắn trực tiếp, có thể tàn nhẫn đến đâu chứ? Chỉ cần nói mấy câu mềm mại, thường xuyên hiển chút ân cần, cho dù nàng không thích cũng sẽ không thể nhẫn tâm nổi.

Không biết vì sao, Trần Vi cảm thấy nắm chắc khi đối phó với Trần Dung. Mà điều quan trọng nhất là bình thường nàng ta chỉ cần dùng sự nũng nịu yếu ớt, làm cho tướng quân chán ghét nàng. Một khi ra tay, thì phải giống như rắn độc khiến cho nàng không thể xoay người chạy thoát.

Cẩn thận suy nghĩ sau một lúc, nàng ta rốt cục hạ quyết tâm, nàng ta sẽ làm thiếp.

Hết thảy như nàng ta mong muốn, Nhiễm Mẫn thu nạp nàng ta. Mà tộc muội Trần Dung lại thất thân với Vương Hoảng. Có thể nói, đây là kết cục tốt nhất.

Có điều.....

Đứng ở bên cạnh, nàng ta ngơ ngác nhìn Nhiễm Mẫn múa kiếm trong sân. Nhìn y, ánh mắt của nàng có sự lạnh lùng.

Không biết bắt đầu từ khi nào, có lẽ là lúc trở lại thành Kiến Khang. Khi nàng ta phát hiện Nhiễm Mẫn uy phong凛凛 lại giống như chó trồn chui trốn lủi ở thành Kiến Khang, lòng của nàng ta đã thay đổi. Thành Kiến Khang rất tốt mà, các quý tộc bồi hương thơm ngát, mặc thường phục hoa lệ nhất, ung dung cười ngửa, chuyện trò vui vẻ, giờ tay nhắc chân đều là vẻ phong lưu.

So sánh với bọn họ, Nhiễm Mẫn trước mắt càng thô鄙 hơn, quả thực chính là một dân đen đến từ nông thôn.

Hơn nữa, y cũng không đối tốt với mình. Cũng may bản thân là nữ nhi Trần thị, nếu là làm thiếp, nếu có chút thủ đoạn, vẫn có thể gả cho vương gia của Tư Mã thị. Hẳn đám đại quý tộc với cách nói năng phong lưu, cử chỉ ung dung, nhất định sẽ không thô bạo giống như y, không biết thông cảm với mình thế này.

Bắt đầu từ ngày đầu tiên tiến vào thành Kiến Khang, Trần Vi phát hiện bản thân đã hối hận.

Trước kia bản thân không hề hiểu chuyện, nhìn thấy một Nhiễm Mẫn đã cho rằng y là tốt nhất. Nhưng trên thực tế, mọi quý tộc trong thành Kiến Khang đều tao nhã hơn y rất nhiều.

Nàng ta cần môi, nghĩ đến Vương Thất lang kia. Diện mạo A Dung như thế, chàng cũng nguyện ý cho nàng địa vị quý thiếp. Nếu là chính mình, dù thế

nào cũng có thể tìm thấy một nam nhân trong số đệ tử Vương Tạ xuất sắc hơn so với Vương Thất lang. Tuy rằng xuất thân của mình không tốt lắm nhưng mình biết rõ về nam nhân, chỉ cần có cơ hội, nàng ta nhất định có thể khiến cho nam nhân không thể rời khỏi nàng ta.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 212: Phiên ngoại: Giác mộng của Nhiễm Mẫn [4]

Nghĩ thì nghĩ như vậy, Trần Vi cắn môi, vẫn đi vào trong điện.

Dù cho thế nào, nàng ta đã là thiếp thất của y, đây là sự thật. Hiện tại điều nàng ta có thể làm là vẫn nên cố gắng hết sức để lấy lòng y, khiến y vui vẻ. Trừ phi, có biến cố nào đó phát sinh.

Trần Vi vừa động, Nhiễm Mẫn cũng động, y dùng lực quăng bình khí, quát lớn: “Chuẩn bị nước nóng.”

“Vâng.”

Trả lời y, không phải tỳ nữ, mà là giọng nói ân tình thảo mị kia của Trần Vi. Nhưng nàng ta cười lấy lòng vẫn không thể khiến y quay đầu liếc nhìn một cái.

Nước nóng đã được chuẩn bị xong, Nhiễm Mẫn đi nhanh bước vào dục điện (phòng tắm), trong chốc lát đã cởi xong y bào.

Nhìn thân thể y dương cương lưng rộng chân dài, hoàn mỹ vô trù, Trần Vi phát hiện tâm mình đang lạnh lùng lại có chút kích động.

Nàng ta xấu hổ mang chút khiếp sợ đi về phía y.

Tay nhỏ bé vừa mới cảm khăn, bước tới một bước, tiếng quát của Nhiễm Mẫn đã truyền đến: “Đi ra ngoài!”

Giọng nói của y rất lạnh lùng, giống như băng đá.

Trần Vi đáp lời, nàng ta nhận ra chút sát khí trong câu nói kia, nhưng chỉ đảo mắt đã biến mất, nàng ta vội vàng cúi đầu rồi khỏi đó.

Đêm hơi lạnh, Trần Vi đi dạo trong sân. Hôm nay không chỉ là Nhiễm Mẫn không vui, tâm tình của nàng ta cũng không tốt. Nàng ta đã gặp A Dung, rõ ràng nàng đã xuất gia, trở thành đạo cô, vì sao nàng vẫn vui vẻ, tự tại như thế?

Nàng cười rất đắc ý, nàng còn nói với mình, Nhiễm Mẫn muốn cưới nàng, ngay cả khi nàng đã thất thân, Nhiễm Mẫn vẫn nguyện ý cưới nàng làm thê.

Vừa mới nghĩ đến đây, cơ trên gương mặt trắng trẻo của Trần Vi giật giật. Nàng ta nghiêng răng nghiêng lợi.

Mối hận của nàng ta với Trần Dung không biết đã xuất hiện từ lúc nào, có lẽ là từ lần đó khi Nhiễm Mẫn vào Trần phủ, tỳ muội các nàng đồng thời gặp y. Có lẽ, là khi gia tộc cô ý hứa gả mình cho Nhiễm Mẫn, Nhiễm Mẫn lại hỏi về A Dung.

Nàng ta vẫn không rõ, nàng ta chỉ biết là, nàng ta chán ghét A Dung, nàng ta hận không thể làm cho nữ nhân kia chết đi với phương thức bi thảm tàn khốc nhất!

Một nữ nhân tao mị thấp tiện như vậy sao có thể khiến cho Nhiễm Mẫn và Vương Thất lang đều trầm mê đến vậy? Nữ nhân như nàng vốn không thể đạt được gì cả. Vì sao nàng đã mất trinh tiết, Nhiễm Mẫn còn có thể không thèm để ý tới?

Cẩn rắng, Trần Vi lại nhủ thầm: Tức cái gì? Ngay cả khi nàng gả cho Nhiễm Mẫn, nàng ta cũng có biện pháp đối phó với nàng!

Trần Vi không biết miên man suy nghĩ bao lâu, đến khi một tỳ nữ lại đây, nhẹ giọng hỏi: “Tướng quân, tại sao tắm giặt lâu như vậy?”

Trần Vi ngẩn ra, nàng ta phục hồi tinh thần, quay đầu nhìn lại, nàng ta kêu sợ hãi một tiếng, nói: “Đã một nửa canh giờ rồi sao?”

Nàng ta vội vàng xoay người, đứng ngoài phòng, cẩn thận gõ một cái, nhẹ nhàng, cất giọng ôn nhu như nước kêu gọi: “Phu chủ, phu chủ?”

Nàng ta gọi vài tiếng cũng không có ai trả lời, Trần Vi nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Vừa nhìn, nàng ta lắc đầu, cười nói: “Tướng quân đang ngủ, không được, như vậy sẽ nhiễm phong hàn mất.” Vừa nói, nàng ta vừa đi vào bên trong.

Nhiễm Mẫn ngủ rất say, mày y nhú chặt, thường thường, một bên mày còn hơi giật giật, vẻ mặt biến đổi từ thống khổ, bi thương, vô lực, còn có tức giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi.

Trần Vi ngẩn ngơ, nàng ta nhẹ nhàng gọi: “Phu chủ? Phu chủ?”

Vừa nói đến đây, trong lúc ngủ mơ trên trán Nhiễm Mẫn chảy mồ hôi lạnh, đột nhiên, y lớn tiếng kêu lên: “Đừng, đừng –”

Y đang gầm rú, Trần Vi hoảng sợ, vội vàng lui ra phía sau vài bước. Nhìn Nhiễm Mẫn bình tĩnh trở lại, nàng kinh ngạc thầm nghĩ: Y nằm mơ thấy gì vậy?

Ngay khi Trần Vi suy nghĩ, Nhiễm Mẫn đột nhiên mở mắt.

Đột nhiên y mở mắt ra, Trần Vi hoảng sợ, không khỏi lui về phía sau vài bước.

Nhưng mà, Nhiễm Mẫn trừng nhìn nàng ta có chút mờ mịt, mơ hồ còn có bi thương. Y trống rỗng nhìn phía sau nàng ta, khẽ nói: “Nhân ở kiếp trước, quả ở kiếp sau. Đó là kiếp trước sao? Vì sao lại như thế?”

Y nặng nề nhắm hai mắt lại.

Trần Vi cẩn thận đi đến trước mặt y, khẽ gọi: “Phu chủ?”

Nhiễm Mẫn hơi giật mình một cái.

Y chậm rãi ngẩng đầu.

Liếc nhìn nàng ta với ánh mắt tỉnh táo, Nhiễm Mẫn thấp giọng hỏi: “A Vi, gia tộc của ngươi hứa gả ngươi cho ta, nhưng ta lại vừa ý A Dung, ngươi có hận nàng không?”

Trần Vi sợ hãi, ôn nhu cười nói: “Đó là muội muội của ta, làm sao ta có thể hận muội ấy được?” Dừng một chút, nàng ta cúi đầu, nhu nhược đáng thương nói: “Có điều khi cân nhắc kỹ lưỡng thì không khỏi có chút oán thán. Thiếp không hận muội ấy, thật sự, thiếp không hề hận muội ấy. Muội ấy rất đáng thương, thiếp còn có phụ huynh, nhưng mà muội ấy còn không có phụ huynh.” Nàng ta vội vàng nói xong, giọng nghiêm túc mà chân thành, yếu đuối cùng bi thương trong mắt lại khiến người ta đau lòng thay nàng ta: Xem đi, nàng ta đã bị hại đến mức này mà còn không hề hận thù.

Nhiễm Mẫn nhìn nàng ta chăm chú, chậm rãi cười, y lại nhắm mắt, thì thào nói: “Ta thật sự là ngu không ai bằng!”

Thấy y đột nhiên mắng bản thân, Trần Vi lại ngây người.

Nàng ta không rõ, vì sao Nhiễm Mẫn nghe xong lời nói này lại không cảm động, mà còn mắng bản thân y?

Đúng lúc này, nàng ta thấy một giọt lệ theo khóe mắt Nhiễm Mẫn rơi xuống.

Nhiễm Mẫn giết người vô số, uy dũng vô song, trên đời này, ai từng nghĩ rằng y cũng sẽ rơi lệ? Lần này, Trần Vi ngây ra như phỗng. Nàng không dám tin mở to mắt nhìn y, chớp vài cái mới tin tưởng y thật sự rơi lệ.

Nhiễm Mẫn từ từ nhắm hai mắt, giọng nói khàn khàn: “Trần thị hứa gả ngươi cho ta, nhưng lúc đó hôn ước chưa định. A Dung có chút giao hoạt, thừa dịp ta say rượu, dùng lời nói kích thích ta sửa lời mà cưới nàng. Vừa mới tân hôn, ta lại phụng quân lệnh mà xuất môn. Khi trở về, người ngăn cản trước ngựa của ta, cầu ta thu nạp ngươi. Trong nửa tháng, ngươi luôn nịnh hót, ra vẻ ôn nhu khiến ta vui vẻ. Lời ngươi thốt ra đều là nói A Dung rất tốt, nhưng đồng thời cũng chỉ ra rằng nàng ác độc. Vừa mới lúc này, ta đứng ở cửa nhìn thấy A Dung vung mấy roi với một tỷ nữ. Khi ta ở trong phủ, hầu hết mọi nữ nhân đều nói A Dung không phải, chỉ có ngươi lúc nào cũng bảo vệ nàng. Nhưng mỗi một lần ngươi nói nàng tốt, ta lại càng chán ghét nàng. Cũng là nữ nhi Trần thị, nàng làm việc kiên cường, ngươi thì chú ý tới việc lấy lòng, dù là tỷ nữ hay là thân vệ đều nói là ngươi tốt. Lần đó ta liếc nhìn một nữ nhân vài lần, thậm chí ngươi còn trăm phương nghìn kế khuyên nàng ta làm thiếp cho ta.”

Trần Vi không hiểu ra sao mở to mắt nhìn Nhiễm Mẫn, nghe y nói với vẻ mê man, nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

Lúc này, Nhiễm Mẫn lại trầm mặc.

Qua hồi lâu, y lại mở mắt ra.

Lặng lặng nhìn Trần Vi chăm chăm, ánh mắt Nhiễm Mẫn trống rỗng mà thâm lương: “Vì sao đến lúc này, ta mới biết được chỉ có nàng yêu ta tới tận xương tủy? Trừ nàng ra, người cũng thế, hay nữ nhân khác cũng thế, đều chỉ biết tính kế, đều chỉ muốn mưu cầu lợi ích với ta mà thôi.”

Trần Vi tự dung nghe thấy lời lên án như vậy không khỏi nhẹ nhàng kêu lên: “Phu chủ?” Giọng nói của nàng ta mang theo ủy khuất cùng thương tâm.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 213: Phiên ngoại: Giác mộng của Nhiễm Mẫn [hoàn]

Nhiễm Mẫn không để ý đến nàng ta, y tự đứng lên. Nhìn thấy thân thể trần trụi tinh trắng, hoàn mỹ giống như điêu khắc của y, Trần Vi lộ ra một nụ cười e lệ.

Nhiễm Mẫn đi đến dục điện, y lấy khăn mặt, tự chà lau thân thể, nói với vẻ mờ mịt: “Biết rõ chưa từng phát sinh, nhưng mọi thứ đều diễn ra rành mạch ngay trước mắt. Thật sự là buồn cười, ta lại tin điều đó!” Đúng vậy, y tin. Không chỉ là y, ngay cả Trần Dung cũng tin đúng không? Chỉ có Trần Vi hoàn toàn không biết gì cả, vẫn đứng trước mặt y nguy trang với bộ dạng điềm đạm đáng yêu.

A Dung từng là của y lại tự thiêu chết trước mặt y!

Mà y lại không hề quan tâm, còn nắm tay Trần Vi xoay người rời đi.

Trong biển lửa, nàng cười điên cuồng đến vậy, nhưng trong lòng nàng chất chứa bao nhiêu đau khổ?

Suốt đời mình lăn lộn trong đao sơn biển máu, luôn khát vọng ôn nhu cùng thật tình. Nhưng người duy nhất si tình đốt tốt với mình thì lại tự thiêu mà chết.

Con người sống trên thế gian thương hải tang điền, sống chết trong giây lát, thật vất vả có người còn coi trọng người hơn cả chính tính mạng của nàng, nhưng bản thân lại bị hồ dán bịt mắt.

Y biết, nếu không phải Trần Vi hao hết tâm cơ chửi bới Trần Dung, chắc gì y sẽ không cho Trần Dung cơ hội chứng minh bản thân.

Nhưng thế thì sao? Từ đầu đến cuối người sai đều là y!

Là y hủy hoại nàng, là y khiến cho nàng không có chỗ dung thân, là y làm cho nàng không có đường lui, là y buộc nàng dùng phương thức thảm khốc nhất chấm dứt cuộc sống của nàng cùng với sự lưu luyến si mê của nàng đối với y.

..... Hóa ra, không phải y chưa từng gặp được Ngu Cơ của mình, mà Ngu Cơ kia tính cách cương liệt, nhóm phụ nhân chung quanh lúc nào cũng âm mưu tính kế chen ép không có đường sống!

Rõ ràng y vẫn đều khát vọng có thể gặp được một người mạnh mẽ si tình như lửa giống Ngu Cơ, nhưng tại sao lại để nước mắt của người khác khiến con tim trở nên hồ đồ?

Tùy ý khoác ngoại bào, Nhiễm Mẫn bước ra dục điện. Chỉ chớp lát, Trần Vi nghe thấy mệnh lệnh trầm thấp truyền đến: “Chuẩn bị một chút, ngày mai lên đường.”

Ngày mai lên đường?

Trần Vi kinh hãi: Thành Kiến Khang này thật tốt mà, vừa phú quý lại yên ổn, nàng ta không muốn trở về nơi hoang vu kia nhanh như vậy.

Nàng ta vội vàng đi ra, đứng phía sau Nhiễm Mẫn gọi: “Phu chủ?” Giọng nói của nàng ta ôn nhu mà lấy lòng: “Phu chủ không phải còn có rất nhiều việc sao? Cần gì sốt ruột vậy?”

Lúc này nàng ta đã quẳng lời cảnh cáo của Trần Dung dặn bọn họ nên nhanh chóng rời đi ra sau đầu. Trên thực tế, Nhiễm Mẫn có gặp nguy hiểm thì cũng đâu có liên quan nhiều đến nàng ta?

Nhiễm Mẫn từ từ quay đầu lại.

Trong bóng đêm, ánh mắt y nhìn nàng ta chăm chú vô cùng lạnh lùng, giống như nhìn một người xa lạ, cũng giống như, nàng ta suy nghĩ cái gì, trong lòng y đều hiểu rõ.

Dưới ánh mắt này, Trần Vi cảm thấy hoảng hốt, đầu nàng ta cúi thấp đến tận ngực.

Nhiễm Mẫn nhìn nàng ta chằm chằm, lạnh lùng nói: “Người không cần đi cùng.”

Dứt lời, ống tay áo của y vung lên, đi nhanh về phía trước.

Trần Vi ngây người một lúc mới phản ứng lại, nàng ta vội vàng đuổi theo vài bước, vội vàng gọi: “Phu chủ, phu chủ...” Mới gọi hai tiếng, nàng dừng bước chân, tim đập nhanh: Mặc kệ lời nói lung tung vừa rồi của Nhiễm Mẫn có hàm nghĩa gì nhưng rõ ràng y đã ghét cay ghét đắng ta. Thân là một thiếp thất, bị phu chủ chán ghét thì đó là chuyện khó có thể vẫn hồi.

Nghĩ đến đây, đáng ra nàng ta phải rơi vào khủng hoảng, nhưng nàng ta vẫn rất bình tĩnh. Chẳng những bình tĩnh, nàng ta thậm chí còn thờ dãi nhẹ nhõm: Nếu miễn cưỡng đi theo y, nói không chừng y lại vứt bỏ ta ở nơi hoang vu nào đó, không bao giờ để ý đến nữa. Ta ở lại thành Kiến Khang, nơi này có phụ huynh, còn có rất nhiều quý tộc.

Ngày hôm sau, Nhiễm Mẫn rời đi.

Trần Vi không đi theo.

Nàng ta về bên cạnh phụ huynh, sau khi phát hiện phụ huynh bị gia tộc đuổi đi, nàng ta lại vội vàng chạy về gia tộc. Dù sao nàng ta cũng là nữ nhi Trần

thị, nói đến nói đi, gia tộc không hề biết Nhiễm Mẫn đã chán ghét nàng ta nên vẫn đối xử với nàng ta khách khí.

Thời gian trôi qua từng ngày.

Sau đó, Trần Dung được bề hạ ưu ái, ban cho chức quan. Kế tiếp, Trần Dung được Vương Hoàng mang theo tới thành Nam Dương, rơi vào tay người Hồ.

Rồi sau đó, Nhiễm Mẫn và Vương Hoàng liên thủ, cứu thoát Trần Dung.

Trần Vi chú ý tới diễn biến mọi việc. Điều khiến nàng ta thống hận là, tiện nữ nhân tính tình cứng rắn kia càng sống càng phong quang, mà nàng ta thì càng sống càng không được coi trọng.

Sau khi gia tộc liên hệ với Nhiễm Mẫn, biết được Nhiễm Mẫn đã không còn cần nàng ta thì đuổi nàng ta đi.

Nàng ta chạy về bên cạnh phụ huynh.

Nhưng phụ huynh lúc này cầu quan khắp nơi luôn gặp cản trở, dư tài lại bị cạn kiệt. Sau đó, phụ huynh lại mưu tính với nàng ta.

Bọn họ thương lượng muốn bán cho nàng ta làm thiếp cho một thương nhân tầm 50 tuổi.

Nghe lên biết được tin tức này, Trần Vi kinh hãi. Lúc này, nàng biết Vương Hoàng đã mất địa vị thừa kế Vương thị, chàng đã trở nên nghèo túng.

Thật tốt quá, Vương Hoàng nghèo túng, tuy mình đã là thiếp thất của người khác nhưng sẽ có cơ hội tiếp cận chàng.

Nàng ta tin rằng ngay cả Trần Dung cũng khiến Vương Hoàng trầm mê thì nàng ta chỉ cần có cơ hội giống như A Dung, nàng ta có thể được chàng chú ý tới.

Vì thế, nàng ta tìm được A Dung, tìm được Vương Hoàng.

Nhưng nàng ta thật sự không ngờ rằng A Dung lại thô bạo như vậy, không sợ Vương Hoàng biết nàng là một dân đen thô lỗ vô lễ lại thấp hèn, dám đá mạnh nàng ta một cái, còn sai người ném nàng ta ra khỏi cửa phủ.

Chuyện kể tiếp tựa như ác mộng.

Nàng ta trở lại chỗ phụ huynh, phụ huynh lại tránh né giống như nàng ta là ôn dịch. Thậm chí, khi nàng ta nguyện ý gả cho thương nhân kia làm thiếp, phụ huynh đều liên tục xua tay, chỉ cầu nàng ta rời đi. Lập tức, bọn họ không nói hai lời đuổi nàng ta tới tiểu viện rách nát. Ngay cả khi nàng ta đứng ở bên ngoài chịu gió mưa liên tục mấy ngày cũng không có ai để ý tới.

Trong thời gian đó, mỗi khi phụ huynh nhìn thấy nàng ta đều né tránh từ xa. Nàng ta muốn tới gần, bọn họ sẽ quyền đâm cước đá, còn nói với người ngoài rằng nàng ta là đồ đĩ thóa bại hoại gia phong, làm hại nàng ta giống như chuột chạy qua đường bị hàng xóm xông tới đuổi đánh, ngay cả mái hiên để che mưa cũng không có.

Trần Vi chết tâm, cố gắng nói mấy lời đã động phụ huynh, nhận được một ít ngân lượng cùng quần áo thì nàng ta đi ra khỏi thành.

Nàng ta muốn tìm kiếm Nhiễm Mẫn.

Ở chung với Nhiễm Mẫn khá lâu, nàng ta biết, nam nhân kia sẽ không tuyệt tình, sẽ cho nàng một chén cơm. Nàng dùng tới công phu miệng lưỡi, nói không chừng một lần nữa y sẽ thích nàng ta, thậm chí, sẽ quý trọng giống như trước, xuất hành đều phái hộ vệ bảo vệ người yếu ớt khiến cho ai cũng thương tiếc như nàng ta.

Nàng ta biết y sẽ làm như vậy, tính cách của y nàng ta chỉ cần liếc mắt một cái thì rõ.

Nàng ta không tìm được Nhiễm Mẫn, bởi vì không có một đoàn xe nào nguyện ý cho nàng ta đi nhờ tới phương bắc. Thật lâu sau, nàng ta mới biết được, sớm đã có người truyền ra lời đồn đãi nói nàng ta là đồ đĩ thóa không tuân thủ nữ tắc, Nhiễm tướng quân hận nàng ta thấu xương, nếu ai giúp đỡ nàng ta thì sẽ kết thù với Nhiễm tướng quân.

Ở nơi hoang dã hơn 40 ngày đằng đẳng, bị cướp tiền, lại bị kẻ lang thang lăng nhục vài lần, Trần Vi tuyệt vọng đi theo một hán tử răng vàng xấu xí vào một điểm viện, trở thành một kỹ nữ hạ đẳng.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 214: Phiên ngoại về Vương Hoàng: Nhớ lại lần gặp mặt

năm đó

Lần đầu tiên Vương Hoảng gặp Trần Dung là ở Trần thị ở Bình thành, nghe nói nữ lang này mới chỉ 14, 15 tuổi mà đã biết tán bót gia tài, lúc ấy chàng nghĩ rằng: Xem ra là một nữ lang lạnh lẽo trong số trượng phu.

Bình thành này quá nhỏ bé, chàng nhàn rỗi nên nhàm chán, vì thế tới xem thử.

Và chàng đã gặp nàng

Trong tiếng đàn của chàng, nữ lang này đi lại nhàn nhã, mỗi lần tiếng guốc mộc gõ xuống đất lại đúng vào nhịp chuyển của tiếng đàn, khiến tiếng đàn vài lần suýt nữa bị gián đoạn.

Nữ lang này đang biểu hiện tài hoa của nàng.

Vương Hoảng cũng không hiếm lạ nhưng khiến chàng kinh ngạc chính là, nữ lang này mới chỉ 14, 15 tuổi, vẫn ở độ tuổi non nớt nhưng lại có hương vị xinh đẹp mê người của một phụ nhân trưởng thành. Đây là chuyện rất kỳ quái, nữ lang này tập trung vẻ đẹp của một thiếu nữ và một thiếu phụ.

Nhưng mà điều này cũng không có gì đáng để để tâm, chàng đã gặp qua rất nhiều mỹ nhân. Chàng nghĩ rằng, trên thế gian này ít thiếu thốn nhất chính là mỹ nhân, huống chi, với thân thế địa vị của chàng mà nói, nữ nhân không xinh đẹp thậm chí còn không dám xuất hiện ở trước mắt chàng.

Kế tiếp, nữ lang này lại thể hiện trí tuệ hơn người của nàng, hoàn toàn khác biệt với vẻ đẹp bên ngoài, chàng cũng thế, mà đại trượng phu trên đường đi cũng thể đều âm thầm gật đầu không thôi.

Nhưng điều thật sự khiến chàng để tâm là một khúc Phụng Cầu Hoàng vào buổi tối kia.

Trong yến tiệc, chàng nghe thấy Trần Nguyên cố ý tặng nàng cho Nam Dương vương.

Đúng lúc này, trong sân truyền đến tiếng đàn và tiếng ồn ào.

Chàng đi ra ngoài.

Chàng trông thấy một mỹ nhân đang đánh đàn dưới ánh trăng.

Khúc mà mỹ nhân tấu chính là Phụng Cầu Hoàng!

Ở trước mặt tộc nhân và vô số trượng phu nàng lại tấu khúc Phụng Cầu Hoàng!

Nàng tấu đàn cho chàng. Khi nhìn thấy chàng đi tới, nàng nâng mắt nhìn lại, trong khoảnh khắc, đôi mắt của nàng chớp chớp lộ vẻ ngượng ngùng, sợ hãi, còn có hèn mọn cùng cầu xin.

Chỉ liếc mắt một cái, nàng lại đỏ mặt cúi đầu xuống.

Nàng nói: “Cầm là tục khúc, người cũng là người tục, chỉ có tâm ý là đáng trân trọng.” Đây là lời nói dối, chàng nhận ra nàng đang lợi dụng mình! Nữ lang có trí tuệ tuyệt đỉnh này khẳng định đã biết gia tộc muốn tặng nàng cho người khác, vì thế mượn chàng để thoát thân.

Nhưng chàng vừa nghĩ như vậy, nữ lang này lại nói: “Từ thiên cổ tới nay, chưa từng có người tấu khúc Phụng cầu hoàng để làm thiếp !”

Chẳng lẽ, nàng còn muốn trở thành thê tử của chàng?

Lời này vừa thốt ra, lập tức tiếng cười nổi lên bốn phía.

Trong tiếng cười vang ồn ào, chàng nhìn thấy nàng cúi gằm mặt xuống, nở rộ tươi cười đắc ý. Chàng nhìn thấy nàng làm bộ ngượng ngùng liếc mắt nhìn chàng một cái, rồi cúi đầu thối lui.

Chàng trông thấy bóng dáng cô độc mà thẳng lưng của nàng ở trong tiếng cười vang của mọi người.

Trắng sáng như nước, gió xuân phe phẩy, tiểu mỹ nhân này xinh đẹp như vậy, giáo hoạt như vậy!

Nhưng nàng coi chàng là người nào chứ? Quân tử khoan dung độ lượng sao? Hay là một thần tiên chính trực thiện lương, không nhiễm khói lửa nhân gian?

Chàng nhìn dáng người yếu điệu xinh đẹp của nàng, âm thầm cười tự nhủ: Thú vị, thật sự thú vị!

Lại nói tiếp, chàng đã từng tuổi này, đây vẫn là lần đầu tiên gặp được một nữ lang thú vị như thế.

Hết thấy như chàng dự kiến, trong lúc chàng chờ đợi, nữ lang vẫn nhẫn nại không tìm đến chàng. Nàng vẫn giữ nguyên tâm ý, nàng thích chàng nhưng nàng không xứng với chàng. Nàng còn nói rằng muốn chàng chủ động thay nàng giải vây.

Lợi dụng mình thoát khỏi an bài của gia tộc, chỉ trong chớp mắt lại muốn nhả chàng ra, muốn tìm một phu quân tốt sao?

Không thể được! Chộc chàng, khơi dậy hứng thú của chàng, trò chơi kia, không phải do nàng bảo ngừng thì chàng sẽ ngừng.

Chàng nhìn bóng dáng xinh đẹp của nàng dưới ánh trăng khiến tim người ta đập nhanh kia, rốt cuộc nhịn không được tiến lên một bước, ôm nàng, hôn nàng.

Hương vị nụ hôn này quá mức ngọt ngào, khi chàng thu tay lại thì có chút chật vật.

Lúc rời đi, chàng nghĩ rằng: Xem ra, bên cạnh mình cần có thêm một thiếp thất .

Kế tiếp, hết thấy đều hợp tình hợp lý, chàng dùng vài mỹ nhân cứu nàng ra khỏi tay của Nam Dương vương.

.....

Chàng hoàn toàn đặt nàng ở trong lòng, cũng thế sẽ không bao giờ buông tay, là khi chàng bị vây hãm ở thành Mạc Dương, nàng lại tới cứu giúp.

Chàng đã trải qua tang thương, biết rõ rằng trên đời này, lòng người luôn luôn lạnh bạc, ai cũng sẽ không thật sự đặt ai ở trong lòng, lại càng không vì đối phương mà trả giá bằng sinh mệnh của bản thân.

Ít nhất, chàng chưa bao giờ biết rằng trên đời có một nữ nhân sẽ vì chàng mạo hiểm tính mạng!

Chàng không thể tin được, không thể tin!

Nhưng nàng lại làm được!

Biết rõ chàng sẽ chết, biết rõ thành bị vây tứ phía, trọng phụ người Tấn người nào nghe thấy người Hồ mà trong lòng lại không run sợ? Vậy mà nàng ngược lại, cứ thế chui đầu vào lưới.

Có lẽ, nàng không hoàn toàn là vì chàng mà còn vì Tôn Diễn.

Nhưng với chàng mà nói, như vậy là đủ rồi. Chàng nghĩ rằng nữ nhân này, cho dù chết chàng cũng sẽ không buông tay. Chàng muốn giữ nàng ở lại bên người, để nàng hưởng thụ tôn vinh cả một kiếp.

Với thân phận hèn mọn của nàng, tuyệt đối không thể làm thê tử của chàng. Nhưng mà là một quý thiếp dưới sự che chở của chàng, để nàng trải qua cuộc sống phú quý có thể diện hoàn toàn khác biệt so với lúc trước là điều tất nhiên.

Chỉ cần chàng không chết, chàng nhất định sẽ cho nàng cả đời phú quý!

Nhưng nàng lại cự tuyệt!

Trưởng bối Vương thị ra mặt, nói với nàng về chuyện nạp thành quý thiếp, vậy mà nàng lại cự tuyệt.

Nghe thấy phụ nhân này không chút do dự cự tuyệt, Vương Hoảng lẳng lặng nhìn nàng một cái, chàng vẫy tay ngắt lời tộc thúc định nói, cười cười, thầm nghĩ: Xem ra phụ nhân này vẫn còn chưa yêu thương ta. Thật sự là thất bại, ta cũng không muốn buông tay, thế mà nàng vẫn không yêu thương ta, vậy sao được?

Cơ hội rất nhanh đã tới. Một lần kia, nàng bị người ta dùng danh nghĩa của chàng lừa ra khỏi thành, cả đêm không về.

Chàng mang theo nhóm hộ vệ chạy ra khỏi thành từ nửa đêm.

Chàng muốn cứu nàng.

Đây là là cơ hội hiếm có, chàng muốn lợi dụng cơ hội này để chiếm được lòng nàng.

Quả nhiên.

Nàng đã cảm động.

Đúng vậy, nghĩ đến với thân phận của nàng, ai có thể vì cứu giúp nàng mà chạy ra ngoài vào nửa đêm chứ? Phụ nhân trong thiên hạ luôn cảm động đến rơi nước mắt trước người anh hùng đã cứu nàng, nàng không phải là ngoại lệ.

Không, người tính tình mạnh mẽ, luôn có ý thức tự bảo vệ bản thân như nữ lang này, điều nàng khó cự tuyệt nhất chính là tình nghĩa của người khác. Người khác có một phần thật tình, nàng vĩnh viễn sẽ lấy hai phần để báo đáp.

Nàng yêu thương chàng.

Chàng nhận ra trong đôi mắt đắm lệ của nàng có sự cô tịch không nơi nương tựa, cảm động cùng tình yêu như thủy triều ập tới, không thể ngăn cản.

Chàng nghĩ rằng mình đã có được nàng!

Phụ nhân cô chấp như vậy, một khi yêu thương tất nhiên sẽ khó mà quên đi. Từ nay về sau, nàng sẽ dùng tính mạng để yêu thương chàng, đúng vậy hay không?

Khi nghĩ như vậy, Vương Hoảng lẳng lẳng nhìn nàng, mỉm cười, lần đầu tiên trong cuộc đời chàng cảm thấy có chút không tự tin: Yêu thì yêu, vì sao phát hiện bản thân đã yêu thương ta mà phụ nhân này lại có biểu hiện cô đơn như thế? Đây là một chuyện tốt đẹp thuần túy, vì sao nàng lại rơi lệ? Còn nói rằng muốn chàng đảm một kiếm từ sau lưng nàng. Thậm chí còn nói rằng chỉ có giờ khắc này, nàng mới cảm thấy yên ổn, chỉ cần vừa ra đi, mọi thứ lại hồi phục như bình thường.

Một nữ lang sao có thể ở thời khắc động tâm mà có thể biểu hiện cô đơn, bình tĩnh như thế?

Chàng nghĩ rằng, mình không hiểu hết về nàng.

Thật lâu về sau, nhớ tới giờ khắc này, chàng mới phát hiện, thông qua tính toán, khiến nàng khẳng khái một mực yêu thương mình, đồng thời, chàng cũng bị trầm mê.

Tâm của chàng đã loạn!

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 215: Phiên ngoại về Vương Hoảng: Một khắc kia, phát hiện rằng mình đã yêu

Cuộc sống còn tiếp diễn, Mộ Dung Khác tiến công, chàng lại bị nhốt ở thành Nam Dương.

Lần này bị vây công vô cùng đột nhiên, khi biết được tin tức, chàng chỉ còn có mấy ngày để chuẩn bị rồi đi. Nhưng chàng không thể rời đi, chàng là Lang Gia Vương Thất, lâm trận bỏ chạy không phải chuyện chàng sẽ làm.

Nhưng cứ ở lại đây thì sao? Không có binh sĩ không có người hữu dụng, muốn đánh bại người Hồ thật đúng là không dễ dàng.

Đúng lúc này, chàng nhìn thấy bóng dáng của Nhiễm Mẫn.

Ở bên cạnh Nhiễm Mẫn còn có Trần thị A Dung kia, mỹ nhân như đang đi theo thị hầu y vậy.

Nàng nói cười vui vẻ, nhắm mắt theo đuôi bên cạnh y, gương mặt thần thái ra vẻ ôn thuận cùng giới giang.

Nhìn bóng dáng Nhiễm Mẫn và nàng dần dần đi xa, Vương Hoảng chậm rãi cười, nheo lại hai mắt.

Vào ban đêm, Nhiễm Mẫn lại xuất quỷ nhập thần xuất hiện ở thành Nam Dương, cũng xuất hiện ở trước mặt chàng. Ý đến để đàm phán, dùng thế lực của y dấy sự tương trợ của mình vào một dịp khác. Đàm phán là chuyện tốt, nhưng mà mọi chuyện phải do chàng làm chủ!

Còn có phụ nhân kia, sao nàng có thể đối với mình muốn gần thì gần, muốn xa thì xa chứ? Rõ ràng nàng đã yêu thương mình, rõ ràng đã khiến tâm mình rối loạn, sao có thể coi như không có việc gì đi theo một nam nhân khác?

Đêm đó, chàng phá hủy đường lui của Nhiễm Mẫn, khiến cho y không thể không đàm phán với mình một lần nữa. Đàm phán thành công, Nhiễm Mẫn rời đi, để lại phụ nhân kia.

Người chàng phái đi trở về nói, phụ nhân kia không biết nghe được cái gì mà có chút thất hồn lạc phách, vì thế, hạ nhân quen thuộc với tác phong làm việc của chàng mời nàng trở về thôn trang.

Đêm nay, Hoàn Cửu lang đến đây, bọn họ cùng uống ngũ thạch tán. Uống thuốc này rồi khiến tính dục của con người bị kích khởi. Sau khi liên tục uống mấy chén rượu, dạo qua bên ngoài một vòng, chàng đi tới một lầu các.

Chàng nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp khiến cho huyết mạch người ta sôi trào. Là phụ nhân kia, là Trần thị A Dung. Gương mặt nàng ửng hồng, hai mắt sáng kinh người, khi nhìn chàng thì ướm át lúng liếng, rõ ràng không giống với ngày thường. Nàng như vậy thật sự rất đẹp, khiến cho người ta hồn phách nhộn nhạo.

Xem đi, bây giờ mà nàng còn nói nàng phải gả cho Nhiễm Mẫn!

Lửa giận ập đến, chàng ôm chặt nàng, trong lúc khát vọng càng ngày càng dâng trào, tay và môi chàng không tự chủ được vuốt ve thân thể mềm mại hoàn mỹ, không chút tỳ vết làm cho thánh nhân cũng phải tiêu hồn này.

Chàng không thể khác chế. Thở hổn hển, chàng không ngừng hỏi nàng có thương mình hay không.

Chàng không biết vì sao mình lại hỏi như vậy. Với địa vị tính cách của chàng, nếu động tình, thì cứ trực tiếp tiến tới, cần gì để ý nàng nghĩ như thế nào?

Nhưng chàng rất muốn hỏi, thời khắc đó, chàng muốn biết, nàng thương chàng, chàng là người duy nhất của nàng!

Trong lúc mơ mơ màng màng, chàng hoảng hốt cảm thấy, thời khắc này khiến chàng chờ mong đã lâu, nếu nàng không hề yêu chàng vậy đây là chuyện buồn cười đến cỡ nào?

Nàng nói, nàng thương chàng.

Nhưng nàng cũng nói, nàng phải gả cho Nhiễm Mẫn, nàng giã dũa, nàng muốn giữ thân trong sạch vì Nhiễm Mẫn.

Lúc này, đầu óc mơ hồ của chàng trở nên tỉnh táo, mà càng tỉnh táo, chàng lại càng phẫn nộ.

Phụ nhân của chàng, đây là phụ nhân mà chàng hài lòng nhất để ý nhất, sao có thể thích một nam nhân khác?

Là do chàng không thể cho nàng thứ nàng muốn. Nhưng nếu giờ phút này chàng buông tay chàng sẽ mất nàng vĩnh viễn, chàng không thể để chuyện đó xảy ra.

Nói đến nói đi, nữ nhân trong thiên hạ có người nào thất thân mà không khăng khăng một mực đi theo nam nhân đó? Huống chi nàng yêu thương chàng như thế. Chàng tin rằng, nàng yêu chàng, sau khi khiến nàng buông bỏ suy nghĩ miên man không hợp lý này, nàng sẽ thanh thần ổn định trở thành quý thiếp, sủng thiếp của chàng.

Vì thế, chàng đặt khối vải trắng dưới thân nàng, để lại bằng chứng trong sạch cho nàng. Sau đó, chàng tiến vào người nàng. Cảm giác mất hồn như thế, thật sự khó miêu tả!

Một khắc kia thật đẹp, khiến chàng một tối cực điểm, ngủ say còn mang theo mỉm cười.

Ngày hôm sau, nàng tỉnh lại.

Chàng không thấy nụ cười trên gương mặt nàng.

Nếu có chỉ là khiếp sợ, thống khổ, mờ mịt, tuyệt vọng. Sau đó, mọi vẻ mặt đều biến mất, trên gương mặt nàng chỉ có sự bình tĩnh đến chết lặng.

Nàng bình tĩnh hỏi chàng định xử trí nàng thế nào.

Đối diện với vẻ mặt của nàng, chàng miễn cưỡng ức chế phẫn nộ cùng thất vọng, nói với nàng rằng “Vẫn làm quý thiếp của ta đi”. Trong nội tâm chàng biết, có lẽ lúc này mình nên mềm giọng ôn tồn nói với nàng, nhưng về tuyệt vọng của nàng tổn thương chàng, nên chàng dùng sự ngạo mạn không thêm để ý nói với nàng quyết định của chàng.

Nghe xong lời chàng nói, nàng nở nụ cười.

Cười xinh đẹp, lại lạnh lùng như thế.

Tươi cười này làm cho chàng hoảng hốt rối loạn.

Nàng xoay người, tươi cười, ung dung, tao nhã hỏi hai tỷ nữ, tối hôm qua có phải đã hạ được nàng hay không.

Hai tỷ nữ cho nàng câu trả lời khẳng định.

Nàng lại nở nụ cười.

Lúc này nàng, khiến cho chàng đưa tay đặt lên ngực!

Không đợi chàng phản ứng lại, nàng đã tươi cười xinh đẹp cầm bội kiếm treo trên tường, sau đó, tao nhã vô cùng xoay tay lại!

“Phập” “Phập” Hai tiếng trường kiếm đâm vào da thịt truyền đến!

Sau hai động tác rất duyên dáng, hai tỷ nữ hầu hạ chàng đã nhiều năm mở to hai mắt ngả lưng ở trước mặt chàng!

Nàng cầm theo trường kiếm đâm đâm máu, tao nhã đi ra ngoài.

Chưa từng có một khắc nào chàng cảm thấy phụ nhân trước mắt này lại cao không thể với tới như thế!

Nàng đâu còn về hèn mọn nữa?

Không, không, tiếp đó, tâm của chàng hoảng hốt, chàng rất sợ hãi, chàng nhìn nàng quyết tuyệt rồi đi từng bước, nhìn nàng tươi cười xinh đẹp, áo trắng phiêu nhiên như tuyết!

Đột nhiên chàng cảm giác được, cõi lòng mình tan nát vỡ thành từng mảnh nhỏ. Chàng cảm giác được, một sự thống khổ không nói nên lời hung hăng và tìm chàng, làm cho chàng kinh hoàng vạn phần.

Chàng đuổi theo nàng.

Chàng không thể không chế, thấp thỏm lo âu hướng về phía bóng dáng nàng hỏi một câu.

Câu hỏi kia nói về gì thì chàng không nhớ rõ, chàng chỉ nhớ rằng lúc ấy, chàng mất rất nhiều sức lực mới khiến cho bản thân đứng vững, mất rất nhiều sức lực mới làm cho bản thân không đau khổ cầu nàng, không sống chết đuổi theo ôm nàng, không rơi lệ, bộc lộ thể diện ra về không hề đau khổ.

Đây đều là ích lợi do chàng chịu giáo dục trong nhiều năm.

Nhưng mà, ngay sau đó, chàng lại điên cuồng!

Phụ nhân kia, khi hai quân đang đối chọi, nàng mặc bộ quần áo màu trắng nhằm về phía trận doanh người Hồ.

Nàng đang đi tìm cái chết!

Vì nàng đã mất thân trong sạch cho chàng, cho nên nàng muốn tìm cái chết!

Vương Hoảng tê rống một tiếng: “Không ——”

Không! Nàng không thể đối xử với ta như vậy, rõ ràng nàng yêu ta, rõ ràng nàng yêu ta mà!

Không! Nàng không thể chết được, ta thích nàng, ta thật sự thích nàng, ta có thể cho nàng phú quý thể diện, vì sao nàng lại không giống các nữ nhân khác?

Không! Nếu nàng chết thì ta phải làm sao bây giờ!

Nhìn bóng trắng xông vào giữa vạn quân, chàng yếu đuối kêu gào, thật lâu mới phát hiện bản thân đã rơi lệ đầy mặt.

Lúc này chàng mới phát hiện mình không thể rời khỏi nàng! Chàng không biết đây có phải là yêu hay không, chỉ biết là, nếu mất nàng, cuộc sống của chàng giống như bị ai hủy hoại! Cho dù chàng công thành danh toại cũng không có ý nghĩa gì.

Mọi thứ đều không còn ý nghĩa gì!

Chàng yếu đuối rơi lệ cắn răng thề: Chỉ cần nàng không chết, chàng ở đâu nàng sẽ ở đó! Chàng yêu, nàng cũng phải yêu! Chàng sẽ không buông tay, nàng vĩnh viễn không được rời đi! Cho dù xuống hoàng tuyền, chàng cũng sẽ nắm tay nàng!

Từ nay về sau, chàng không cho phép của nàng rời đi, tuyệt đối không cho phép!

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 216: Phiên ngoại: Hải tử (1)

Đây là Nam Sơn, xưa nay nổi tiếng là phong cảnh u lệ, kì tú. Hiếm khi có một ngày xuân nắng đẹp, hơn mười đệ tử thiếu niên mặc hoa phục mang theo ca kĩ, cơ thiếp cùng bọn người hầu từ từ bước xuống xe ngựa. Nhìn núi rừng sâu thẳm trước mắt, một thiếu niên tú lệ trắng trẻo nói: “Nơi đây tĩnh lặng hoang vu, thật đẹp.” Hắn chuyển mắt sang nữ thiếu niên mặc hoa phục ở phía bên phải một cái, cười hi hi nói: “Tô Cảnh, nghe nói đệ cố ý tới đây, đó là bởi vì có người trong lòng của đệ sao?” Tô nhưng lại cười ôn nhu, hắn ngược nhìn tầng tầng núi rừng, thấp giọng nói: “Người trong lòng?” Nhắc đến đó, hắn chậm rãi cười, vẻ mặt có chút phức tạp.

Đúng lúc này, một thiếu niên tuấn mỹ quát với giọng trầm thấp: “Đi thôi.” Hiếm khi hắn là thủ lĩnh của đám người này, vừa mở miệng, mọi người lập tức an tĩnh lại, đi theo phía sau hắn, theo sơn đạo hướng về phía trước.

Vừa leo núi, nhóm thiếu niên vừa đàm thi luận đạo, cũng có chút phong nhã. Ngẫu nhiên có một câu thơ thốt ra khỏi miệng, nhóm ca kĩ đi theo giờ tiêu sáo lên thổi. Tiếng nhạc du dương phiêu đảng trong núi rừng. Tiếng nhạc thán nhiên, tiếng cười không dứt, một thiếu niên ca giọng ngâm xướng: “Cử

mục hồ son giai diễm sắc.” Hần chuẩn bị sẵn sàng, lại chỉ ngâm ra một câu thơ như thế. Sau khi đọc xong, hần ngẩng đầu, nghĩ quanh co nửa ngày, thờ dài một tiếng, quay đầu hỏi: “Chư vị, câu sau nên làm thế nào đây?” Hần vừa hỏi, vài tiếng cười đồng thời truyền ra. Mà trong tiếng cười này, một tiếng cười mềm mại non nớt của trẻ con vang lên có vẻ vô cùng chói tai.

Chúng thiếu niên ngẩn ra, đồng thời nghiêng đầu qua. Chỉ thấy trong sơn đạo bên trái, trong tầng tầng lớp lớp lá cây xanh um có một bóng người cười ngửa đi tới. Thiếu niên ngâm thơ mờ to hai mắt, quát: “Ai vừa bật cười vậy?” Tiếng quát vừa dứt, một tiếng hát vang non nớt truyền đến: “Thương thiên bất thức anh hùng ý, ngã bối hồng hao tự thiên chân.” Khi tiếng ngâm còn vang vọng, một con bạch mã xuất hiện ở trước mắt mọi người. Vốn, chúng thiếu niên rất bất mãn với kẻ tự xưng bật cười này. Giờ phút này vừa thấy hài tử thì hai mắt đều phát sáng. Nhóm ca kỹ cơ thiếp lại khẽ thốt ra tiếng. Nếu không vì chủ nhân không nhúc nhích, chỉ sợ các nàng đều sẽ lao tới.

Xuất hiện ở trước mắt bọn họ là một hài tử tầm 3, 4 tuổi. Làn da hài tử trắng nõn, ánh mắt sáng ngời, mắt sâu môi mỏng, bộ dạng cực đẹp cực đáng yêu. Mà khiến người ta kinh diễm nhất là, bé có một đôi mắt phượng hẹp dài, sống mắt lưu chuyển, pha trộn với chút phong lưu. Hài tử nhỏ như vậy, không ngờ đã có sắc đẹp đến thế. Hiếm có nhất là, đẹp đến cực hạn cũng đành thôi, nhưng nhất cử nhất động, từng lời từng chữ của hài tử này đều cực kỳ cao quý thông dong, hơn nữa, bất luận kẻ nào cũng nhận ra đây tuyệt đối không phải là vẻ đẹp nữ tính, không có ai lại hoài nghi giới tính của bé. Vô tình gặp được một hài đồng xinh đẹp như thế ở đây, giống như cây cối xanh um khắp núi đều vì sự xuất hiện của bé mà thêm vài phần sắc thái lưu tình kì huyền.

Mọi người nhìn ngấm si ngốc, hài tử bất mãn liếc mắt xem thường. Nhưng bé thật sự rất đáng yêu, liếc mắt này khiến chúng nữ nhện không được cười nhẹ. Đúng lúc này, thiếu niên ngâm thơ lại cười nói: “Hóa ra là một hài tử. Người không làm được thơ, lấy thơ của người lớn ra hù dọa ta thì tính là gì?” Hài tử kia nâng cằm, cất giọng non nớt: “Ai nói ta không làm được thơ? Hai câu vừa rồi vốn là do ta làm ra.” Trong tiếng kinh hô, hài tử lại ảo não. Bé sờ sờ gáy, nói thầm: “Phụ thân nói, nếu đã lợi hại giới giang hồ thì cần gì phải ra vẻ, sao ta đã quên mất phải khiêm tốn chứ?” Giọng nói của bé cũng không nhỏ, đầu tiên mọi người đều ngẩn ra, đảo mắt lại cười vang. Tô Cánh luôn luôn nhìn hài tử này chăm chú, mơ hồ, hần nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc trên người hài tử này.

Trong tiếng cười vang của mọi người, hần tiến lên một bước, thân thiết nhìn hài tử, ôn nhu nói: “Đây là nơi hoang dã, người còn nhỏ sao đã một mình cười ngửa đến đây vậy? Mau trở về đi thôi, để cho người nhà lo lắng cũng không tốt.” Dừng một chút, hần nhìn không được hỏi: “Mẫu thân người là ai?” Hài tử nghiêng đầu, mắt phượng lúng liếng quay tròn. Bé cười với Tô Cánh, lộ ra hàm răng nhỏ trắng như tuyết: “Uhm, đúng là nên trở về thôi. Ta đã nói phải đợi phụ thân trở về nhà mà.” Dứt lời, bé cũng không trả lời Tô Cánh, thúc giục hai tiếng, cười ngửa đi theo hướng ngược lại. Nhìn bóng dáng bé càng đi càng xa, chúng phụ nhân lúc này mới liên tiếp khẽ thốt ra tiếng: “Hài tử này đẹp quá.” “Cũng không biết là con nhà ai?” Trong tiếng cười, chỉ có Tô Cánh kinh ngạc nhìn bóng người nho nhỏ kia, một hồi lâu, hần lắc đầu, tự chê cười.

Sau nửa canh giờ, một chiếc xe ngựa ngừng lại, vài hộ vệ đỡ Vương Hoảng bước xuống từ xe ngựa, theo một sơn đạo khác đi về phía trước. “Lang quân?” Nhìn thấy Vương Hoảng đột nhiên dừng lại, một hộ vệ khó hiểu mở miệng, đồng thời, hần nhìn theo ánh mắt Vương Hoảng. Vừa thoáng nhìn, hộ vệ lập tức tươi cười rạng rỡ, hần vui mừng nói: “Là tiểu lang.” Vừa nói, hần vừa không thể không chế bước chân, chạy tới bóng người nho nhỏ ở phía trước kia. Bé đang ngồi xõm dưới tàng cây, cầm một nhánh cây vẽ gì đó ở dưới đất. Hộ vệ ngồi xõm ở phía trước, nhỏ giọng hỏi: “Hiền tiểu lang đang làm gì vậy?” Bé ngẩng đầu. Đối diện với mắt phượng sáng trong của bé, hộ vệ không khỏi cười đến hai mắt hí thành một đường, tràn ngập từ ái. Bé không đáp lời mà nhìn Vương Hoảng ở phía sau hộ vệ đó. Vương Hoảng thấy thế, chậm rãi đi đến trước mặt hài tử, đứng từ trên cao nhìn xuống, thân nhiên hỏi: “Tại sao không đáp lời?”

Bé liếc nhìn Vương Hoảng một cái, nói với giọng trong trẻo: “Người gấp cái gì?” Sau khi khiến Vương Hoảng nghẹn lời, bé nghiêm túc nhìn về phía hộ vệ kia, cất giọng non nớt: “Ta đang suy nghĩ một chuyện.” Nhỏ như vậy còn học người ta nói mình đang suy nghĩ, hộ vệ cảm thấy buồn cười. Hần còn đang nhin cười, một bên Vương Hoảng đã mở miệng hỏi: “Nghĩ cái gì?” Bé mếu miệng trả lời: “Không muốn nói.” Bé mở to mắt nhìn Vương Hoảng, đôi mắt có chút ửng hồng: “Người lại đi chơi?” Bé chu miệng phồng má, đôi mắt nhìn Vương Hoảng lấp lánh tia sáng. Vương Hoảng biết, tiểu tử này kỳ thật đang tự trách mình không dẫn nó đi cùng. Nhưng tiểu tử này lại chỉ nói lấp lửng nửa câu. Vương Hoảng nhin cười, chàng cúi người, bế con vào lòng. Ôm con, Vương Hoảng nghiêm túc nói: “Con là nam tử hán, sao chỉ chút việc nhỏ đã đỏ hồng hai mắt?” Cánh tay bụ bẫm trắng trẻo của bé vòng ôm cổ chàng, trong trẻo đáp lời: “Người vừa đi đã là nửa tháng, bỏ lại con cùng với mẫu thân ở nhà, con không vui. Con hỏi mẫu thân vì sao người không mang theo con cùng đi, mẫu thân nói, người cho rằng diện mạo con không đẹp làm mất mặt người, có phải vậy không ạ?”

Bé hỏi nghiêm túc, lời của bé vừa dứt, vài hộ vệ đều nhìn Vương Hoảng. Vương Hoảng nghẹn lời, nửa ngày không hề hé răng. Bé nhìn chàng, dùng sức gật đầu, nghiêm túc nói: “Con đã nói với mẫu thân, tuyệt đối không có việc này. Phụ thân ngài chúng danh sĩ nói rằng con đẹp hơn so với phụ thân, sợ bọn họ có mới nói cũ, người đó kỳ cho nên không chịu mang con đi.” Vương Hoảng không thốt nổi nên lời nhưng phía sau chàng chứng hộ vệ đều buồn cười. Vương Hoảng trừng mắt nhìn con, một hồi lâu mới nghẹn lời nói: “Hài tử này.” Bé phụng phịu như vậy thật sự quá đáng yêu, chàng nhin không được hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn, giải thích: “Không phải vậy. Diện mạo của Hiền nhi rất đẹp, phụ thân đã quý ả, không muốn để con ta khiến nhiều người chú ý.”

Bé cúi đầu ngẫm nghĩ, dùng sức gật đầu, lại cất giọng non nớt: “Là đạo lý này. Mẫu thân ngốc nhất, mẫu thân đẹp như vậy mà luôn nói mình không đẹp. Con còn đẹp hơn mẫu thân mà mẫu thân cũng nói con không đẹp. Mẫu thân đúng là không biết gì cả.” Vương Hoảng ha hả cười, bé bé đi về phía trước: “Đúng, mẫu thân của con rất ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 217: Phiên ngoại: Đứa nhỏ [2]

Đúng là đợt hoa nở đẹp nhất khi xuân sang, khắp nơi người đi đường đều ngắm cảnh. Một con thuyền lớn sắp xếp thành hàng, bóng dáng phong lưu thơm hương, oanh oanh yến yến.

Có 6 con thuyền, 3 đố trước, 3 đố sau, như vì sao bảo vệ xung quanh một chiếc thuyền hoa lệ nhất ở chính giữa.

“Kẹt” một tiếng cửa khoang thuyền mở ra, hai tỷ nữ xinh đẹp đỡ một mỹ nhân khuôn mặt che dưới lớp lụa mỏng bước ra thuyền.

Không thể nhìn rõ khuôn mặt của mỹ nhân này nhưng chỉ cần một đôi mắt diễm quang lưu chuyển, gáy trắng như bạch ngọc cao thẳng đã có thể nhận ra vẻ khuynh quốc khuynh thành của nàng ta.

Nhìn thấy mỹ nhân này đi ra, một cô nương diện mạo tú lệ cao nhã chậm rãi đi tới. Làn váy dài của thiếu nữ tung bay trong gió, bốn tỷ nữ vội vàng tiến lên một bước, nhẹ nhàng nhắc làn váy kia lên.

Mỹ nhân hướng về phía cô nương này, hơi hơi khom người, mỉm cười gọi: “A Khôi.”

Cô gái tên A Khôi cười cười, đánh giá nàng ta từ trên xuống dưới, nhẹ giọng hỏi: “Có mệt không?”

Mỹ nhân gật đầu, nàng ta quay đầu, nhìn cảnh sắc Nam Sơn trùng trùng điệp điệp dần dần hiện lên trong tầm nhìn, nỉ non nói: “Hơi mệt. Nhưng cũng sắp đến nơi rồi.”

Cô gái tên A Khôi ngắm nhìn vẻ mặt của nàng ta, cong khóe miệng, khẽ cười nói: “Đúng vậy, sắp đến rồi.” Nàng ta đi đến bên cạnh mỹ nhân, cùng ngắm nhìn Nam Sơn, mặt mày hớn hờ, nói với vẻ khoái trá: “Thất thúc ở nơi quý quai này đã 12 năm rồi. 12 năm rồi xa Kiển Khang, không thấy phồn hoa, nhất định thất thúc ấy thật cao hứng khi nhìn thấy chúng ta.”

A Khôi nhìn mỹ nhân kia, nụ cười thanh tân mang theo chút trêu chọc: “Tạ Uyển, tỷ thật sự yêu quý Thất thúc ta, hay là muốn khiến cho Thập Tứ cô của tỷ khó chịu nên cố ý nói thích thất thúc ấy?”

Mỹ nhân Tạ Uyển nghe vậy, diễm sắc lưu chuyển trong mắt mang theo một chút tức giận. Nàng ta nhìn A Khôi, nói: “A Khôi, không nên nói lời đùa vui như vậy.”

Tạ Uyển này chỉ là một nhánh họ hàng xa của Tạ thị, tuy là đích nữ, nhưng thân phận so với chúng nữ lang Tạ thị ở Trần Quận đều thấp hơn, so với A Khôi của Lang Gia Vương thị trước mắt này lại càng thấp kém hơn nhiều.

Nhưng lần này nàng ta ngẩng cao gáy ngọc, diễm quang lưu chuyển mang theo tức giận, cả người cao ngạo lại tao nhã như tiên, đâu có nửa phần tự ti? Ngay cả Vương Khôi cũng ngăn ra vội vàng bồi cười: “Được rồi, biết tỷ nghiêm túc mà. Đừng nóng giận.”

Thấy Tạ Uyển hơi mất hứng, Vương Khôi vội vàng quay đầu nhìn Nam Sơn chăm chú, nói: “Thất thúc ta là loại người phong lưu cỡ nào chứ? Vì Trần thị A Dung không có gì hay kia mà quy ẩn ở Nam Sơn những 12 năm. Cũng may, hiện tại thất thúc ấy đã phiền chán phụ nhân kia rồi. A Uyển, nếu lúc này tỷ có thể khiến Thất thúc động tâm, Lang Gia Vương thị ta tất sẽ không so đo xuất thân của tỷ, sẽ lập tỷ làm chính thê của Lang Gia Vương Thất.”

Nàng ta nói hết lời, Tạ Uyển lại ngượng ngùng, trong đôi mắt diễm quang bức người lại hiện lên một chút chê cười: Lang Gia Vương Thất ngay cả Trần thị A Dung cũng cưới làm chính thê, thân phận của mình dù thế nào cũng cao quý hơn nhiều so với nàng ta, trở thành thê thất tái giá của chàng cũng là hợp tình hợp lý!

Nghĩ thì nghĩ như vậy, Tạ Uyển vẫn nhẹ giọng nói: “Ta hiểu ý của A Khôi.”

Vương Khôi nghe vậy, nhẹ nhàng cười. Tạ Uyển thấy nàng ta nở nụ cười, cũng thân nhiên cười theo.

Hai nàng nói chuyện với nhau, thuyền lướt như tên bay, chỉ chớp mắt thuyền đã cập bờ.

Xe ngựa quanh co khúc khuỷu chạy đi, chậm rãi, đội ngũ với chừng 20 chiếc xe ngựa chạy ra quan đạo.

Khi đến Nam Sơn đúng là lúc mặt trời chiều lặn về phía tây.

Đoàn người đi vào chân núi, xe ngựa đành phải dừng lại. A Khôi ngửa đầu, nhìn rừng cây xanh um phía trước, oán giận nói: “Thất thúc cũng thật là, ẩn cư thì cũng phải chọn lựa chứ, không nên giống như đám dân đen mà ở nơi giữa lưng chừng núi thế này.”

Nàng ta vừa oán giận, vừa dựa theo nâng đỡ của nhóm tỷ nữ mà bước lên sơn đạo.

Một hàng hơn trăm người bước lên sơn đạo, vô cùng náo nhiệt.

Ngay khi tiếng người ồn ào cười đùa rộn rã, đột nhiên, có tiếng gió sắc bén vang lên!

Chúng hộ vệ còn chưa kịp phản ứng, một mũi tên dài đã văng vàng cắm phập trên mặt đất phía trước mọi người!

Ngay sau đó, một tiếng quát non nớt truyền đến: “Người tới là người nào? Hãy xưng tên ra!”

Tiếng quát truyền ra, mọi người giật mình, chỉ thấy hoa mắt, trong không trung hình như có một vật lao ra, tốc độ thật sự rất nhanh, chúng hộ vệ vội vàng

quát một tiếng, nhất tề rút trường kiếm.

Giống như nhìn thấy mọi người luống cuống tay chân có chút buồn cười, chỉ nghe trong không trung lại truyền đến tiếng cười vang. Mọi người định thần nhìn lại chỉ thấy trên cây cổ thụ cách đó mười thước có một tiểu nam hài tầm 5, 6 tuổi vững vàng đứng trên đó.

Nam hài mặc quần áo màu đen, tay phải bám vào một sợi dây thừng, vừa định thần, mọi người mới phát hiện, dây thừng kia treo trên một gốc đại thụ cách đó trăm bước.

Hóa ra, sở dĩ hài tử này có thân thủ như quý mỹ, chính là do dùng dây thừng để di chuyển.

Trong lúc mọi người ngơ ngác nhìn hài tử kia, vài giọng nữ đồng thời truyền đến: “Hài tử thật xinh đẹp.”

“Thật sự giống như đúc từ ngọc!”

“Rất hoa mỹ mà!”

Hài tử này mặc y phục màu đen, nhưng mặt mày như tranh vẽ, ánh mắt trong suốt, cả người như một đợc tạo ra từ một khối ngọc, hoàn mỹ giống như tiên đồng bước ra từ trong tranh.

Càng định thần nhìn ngắm, mọi người càng vui mừng. Ngay khi bọn họ buông lỏng phòng bị, nhìn hài tử kia cười khanh khách, chỉ nghe trên đỉnh cây cách đó trăm bước lại có một giọng nói non nớt truyền đến: “Đệ đệ, đây là loại người nào?”

Lời này vừa thốt ra, mọi người đồng thời nhìn lại. Đảo mắt, lại có tiếng kêu vui mừng truyền đến.

A Khôi nhìn ngắm mà cười hai mắt đều híp lại, nàng ta sung sướng kêu lên: “Hài tử thật xinh đẹp, là song thai đúng không?”

“Tất nhiên là song thai, giống nhau như đúc mà.”

“Đúng đúng, là song thai.”

Nam hài kia đứng ở trên nhánh cây tầm hơn trăm bước, cũng mặc quần áo màu đen, mặt mày như tranh, giống như khắc từ ngọc. Bộ dạng giống như đúc với nam hài vừa rồi.

Vương Khôi cười cười, đột nhiên mở to hai mắt, nàng ta nhìn chăm chăm hai đứa nhỏ, cất cao giọng kêu lên: “Các đệ là Vương Lăng Vương Túc đúng không, ta là Thập Cửu tỷ của các đệ đây, đến từ thành Kiến Khang.”

Trong tiếng ồn ào, giọng của Tạ Uyển có chút run rẩy: “Đây là hài tử của Thất lang ư?”

Vương Khôi đứng ở bên cạnh, nghe thấy giọng nói của nàng ta ẩn chứa bất an. Lập tức quay đầu nhìn lại, liếc mắt một cái, Vương Khôi thân nhiên nói: “Đúng vậy, bọn nó là trưởng tử của Thất thúc ta.”

Tuy là nhẹ nhàng băng quơ thốt ra một câu, nhưng lại ẩn hàm cảnh cáo, cho thấy thân phận của hai hài tử này, cũng cho thấy sự coi trọng của Lang Gia Vương thị với bọn nó. Lại nói cho Tạ Uyển biết cho dù nàng ta thật sự khiến Thất thúc vui vẻ, địa vị của hai hài tử này là không gì phá nổi, nàng ta đừng uổng công nghĩ ngợi.

Tạ Uyển rũ mắt nói nhỏ: “A Khôi đa tâm rồi.”

Dứt lời, nàng ta cẩn thận nhìn ngắm hai hài tử này.

Nhìn thấy mọi người cười cất bước tiến lên, đứa nhỏ đứng cách đó 10 bước quát to một tiếng: “Đứng lại! Toàn bộ đứng lại cho ta!”

Tiếng quát của nó trung khí mười phần, có điều vẫn còn quá bé, đoàn người đã biết thân phận của nó, lập tức đều tui cười, sau đó tiếp tục cất bước về phía trước.

Nam hài ảo não, bé xoay người vội vàng kêu lên: “Ca ca, mau phát tên lệnh gọi Đại huynh lại đây.”

Nam hài cách đó trăm bước vội vàng đáp: “Đại huynh xuất môn rồi.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Dùng một địch trăm?”

Nam hài cách đó 10 bước nghiêng cái đầu nhỏ suy nghĩ một hồi, rồi lắc đầu, kêu lên: “Không nên không nên, phụ thân nói, địch nhiều ta ít, địch mạnh ta yếu, địch ngoan tuyệt ta mềm mỏng, chiêu này không thể dùng.”

Lần này, hài tử cách đó trăm bước cũng không biết làm thế nào cho phải. Nó cũng nghiêng đầu suy nghĩ.

Hai nam hài này đều đứng ở trên nhánh cây, đều giống như ngọc, lần này đều nghiêm trang bày ra tư thế suy nghĩ giống nhau như đúc, thật sự rất buồn

cười.

Nhìn không được, chúng nữ đều khanh khách cười ra tiếng.

Vương Khôi cố nhịn cười, nàng lớn tiếng kêu lên: “A Lăng A Túc, các đệ chớ có hồ nháo. Ta nói, ta là Thập Cửu tỷ của các đệ mà!”

Nàng ta nói xong còn bước ra vài bước, nâng đầu nhìn về phía hai hài tử, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Lần này, hai hài tử đồng thời cúi đầu, nhìn về phía nàng ta.

Nhìn chằm chằm Vương Khôi, hai hài tử nhìn thoáng qua nhau rồi lại cúi đầu cẩn thận nhìn mọi người.

Bọn họ nhìn ngấm nghiêm túc, bộ dạng nghiêng đầu nhưn mày suy nghĩ thật sự đáng yêu.

Bởi vậy, trong đám người lại bật ra tiếng cười nho nhỏ.

Một hồi lâu, nam hài cách đó hơn 10 bước nhìn Vương Khôi, cất giọng non nớt hỏi: “Vì sao ngươi lại tới đây?”

Vương Khôi nhủ mày, kiên nhẫn nói: “Ta là tỷ tỷ của các đệ, các đệ nói chuyện nên cung kính chút.”

Nam hài tựa hồ vì nàng chuyển đề tài có chút bất mãn, bé lại kêu lên: “Vì sao ngươi tới đây?”

Nói ra mấy chữ này, bé còn vung vẩy cây cung nhỏ trong tay, uy hiếp đặt tên lên, làm ra tư thế chuẩn bị bắn tên.

Vương Khôi có chút cảm tức, nàng ta kêu lên: “Các đệ là Vương Lăng, Vương Túc đúng không?”

Hai hài tử còn chưa trả lời, trên đường nhỏ cạnh triền núi truyền đến một giọng nói trong trẻo của thiếu niên: “Bọn nó đúng là Vương Lăng Vương Túc.”

Giọng nói vừa thốt ra, hai nam hài đồng thời vui mừng gọi to: “Đại huynh đến đây!”

Trong tiếng kêu, chỉ nghe tiếng gió truyền đến từ hai phía. Chỉ thấy hai đứa nhỏ đồng thời nín vào dây, dùng một chút lực, hai thân hình nhỏ bé nhanh như mũi tên lao tới đối phương.

Mắt thấy sắp va vào nhau, hai đứa nhảy bắn ra, tư thế cực kỳ tuyệt đẹp nhanh nhẹn xoay người nhảy xuống từ dây thừng, chuẩn xác rơi xuống hai bên trái phải một thiếu niên, mỗi đứa đều ôm đùi của cậu.

Có điều lúc này, mọi tiếng động đều biến mất, mọi người ngậy ra như phỗng không có ai chú ý tới động tác của bọn nó nhanh nhẹn tuyệt đẹp ra sao.

Thiếu niên đứng ở trên sơn đạo khó mà nhìn ra tuổi thật, dường như chưa đến 12 tuổi mà dường như đã 14, 15 tuổi rồi. Vóc người của cậu thon dài, ngũ quan tuấn mỹ đến cực điểm, một đôi mắt phượng ba quang lưu chuyển, giống như ẩn tinh, giống như hàm chứa sát khí, khiến khí chất của cậu càng cao quý đến cực điểm.

Dù Vương Khôi lớn hơn cậu vài tuổi lại là một nữ lang sắp gả đi, khi đối diện với ánh mắt của cậu thì gương mặt cũng đỏ lên, không tự chủ được tim đập gia tốc.

Ba hài tử xinh đẹp đứng chung một chỗ, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, đúng là hào quang mãn nhãn. Tạ Uyển tự cho bản thân là mỹ mạo, giờ khắc này cũng cảm thấy có chút hổ thẹn.

Hai hài tử lú rú kêu lên: “Đại huynh, không phải huynh đã xuất môn rồi sao? Tại sao lúc này đã trở về?”

“Đại huynh, đệ không ngăn cản được bọn họ.”

“Đại huynh, địch đông ta ít, phải làm như thế nào?”

Thiếu niên vươn tay xoa đầu hai đệ đệ, sau khi bảo bọn nó im lặng, một đôi mắt phượng mang theo ý cười, chậm rì rì đảo qua Vương Khôi, sau đó, khi quét về phía Tạ Uyển thì dừng lại một chút.

Sau khi đánh giá mọi người vài lần, thiếu niên cười, nói với giọng trong trẻo: “Chư vị tới thật không đúng lúc, phụ mẫu ta ra ngoài rồi.”

Vương Khôi nghe vậy, nhủ mày vừa định phản kích, thiếu niên kia quay đầu nhìn Tạ Uyển bên cạnh nàng ta, tựa tiểu phi tiểu hoi: “Vị tỷ tỷ này khi nhìn huynh đệ ta, ánh mắt sáng quắc mơ hồ mang theo sát khí tàn nhẫn, xin hỏi là người nơi nào?” Cậu nhưn mày, mắt phượng híp lại rồi nói tiếp: “Hay là, tỷ tới vì câu dẫn phụ thân ta, muốn leo lên địa vị vinh quang?”

Hai câu này vừa thốt ra, tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm, mà gương mặt Tạ Uyển lại trắng bệch như tuyết, dưới khăn che mặt, môi anh đào run rẩy không nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 218: Phiên ngoại: Đứa nhỏ [3]

Khiến lòng Tạ Uyển lạnh lẽo không phải câu nói ‘Câu dẫn phụ thân’ của thiếu niên kia mà là ‘Vị tỷ tỷ này khi nhìn huynh đệ ta, ánh mắt sáng quắc mơ hồ mang theo sát khí ngoan tuyệt’, lời lên án quá mức ngoan độc, nàng ta không cần quay đầu cũng có thể cảm giác được ánh mắt của đám người Vương Khôi bên cạnh không vui cùng ngờ vực vô căn cứ.

Nàng ta chỉ là một đích nữ trong một nhánh hệ, có thể đứng cạnh đích nữ của Lang Gia Vương thị cho tới hôm nay, không biết đã trải qua bao nhiêu mưa gió, cũng không biết đã lên sử dụng bao nhiêu kỹ xảo. Nàng ta tự tin cho dù đối mặt với bất luận kẻ nào, ánh mắt hay vẻ mặt, tươi cười của mình cũng đều có vẻ chân thành không chút giả dối. Thiếu niên này mới chỉ gặp mình lần đầu, làm sao có thể nhìn thấy tâm tư mà mình che giấu chứ? Câu lên án kia, đúng là cũng có phần đúng.

Đã có thể xem như đúng, bản thân cũng hết đường chối cãi!

Trong khoảng thời gian ngắn, Tạ Uyển tức giận đến mức sắc mặt trắng bệch, lại không biết nên mở miệng thế nào.

Thiếu niên tuyệt mỹ đứng ở sườn núi tựa tiếu phi tiếu liếc qua Tạ Uyển rồi dời mắt sang đám người Vương Khôi. Cậu thản nhiên vung tay lên, nói: “Ồ xa tới là khách, Thập Cửu tỷ, mời!” Động tác tao nhã cao quý.

Ba hài tử này, vô luận là người nào đều là rồng phượng trong loài người, đứng chung một chỗ như châu ngọc lẫn thối, thật sự khiến cho người ta hoa cả mắt, rất khó làm cho người ta không sinh ra hảo cảm. Vương Khôi vui sướng đánh giá bọn họ, cũng không để ý tới việc hai hài đồng vô lễ, cười tủm tỉm hỏi: “Thất thúc có ở đây không?”

Thiếu niên ung dung có lễ đáp: “Nhọc Thập Cửu tỷ hỏi thăm, phụ mẫu ta đã ra ngoài rồi.” Cậu nhìn ngắm bầu trời, nói: “Đã qua hai canh giờ có lẽ bọn họ cũng sắp trở về.”

Vương Khôi gật đầu, bước chân nàng ta nhanh hơn, cười tủm tỉm đi đến phía sau ba huynh đệ, vừa cùng bọn họ đồng hành vừa cố ý vô tình hỏi: “Phụ mẫu của các đệ đi đâu vậy?”

Đây chỉ là một câu hỏi rất bình thường nhưng nó lại làm cho thiếu niên có chút ảo não xấu hổ, cậu nhú mày ngậm chặt miệng. Nhưng hai đồng phần điều ngọc mài ở một bên cũng không biết là Vương Túc hay là Vương Lăng lại cất giọng trong trẻo trả lời: “Phụ thân nói, ba người chúng ta như phần như ngọc, rõ ràng do ngắm cảnh sông nước nhiều quá, ít thường ngoạn cảnh đẹp nơi núi rừng lồng lộng. Bọn họ đi ngắm núi rừng, chuẩn bị sinh thêm một đệ đệ oai hùng nữa.”

Bé mới nói đến đây, thiếu niên trừng mắt một cái, quát khê: “Câm miệng!”

Hai đồng bị Đại huynh quát mắng, sợ tới mức mím chặt cái miệng nhỏ.

Vương Khôi nghe thấy có chút buồn cười, đảo mắt trong lòng lại cả kinh, không khỏi hỏi: “Phụ mẫu các đệ muốn sinh thêm một đệ đệ ư?” Không phải nói bọn họ không hợp sao? Không phải nói, Thất thúc này sinh bất mãn với thể tử xuất thân hèn mọn kia sao?

Mắt to ngập nước của hai đồng chuyển một vòng, nhìn Vương Khôi một hồi lâu, lại nhìn về phía Đại huynh nhà mình, môi vẫn mím chặt, không dám nói gì khác nữa. Hai đồng đi ở phía bên kia cũng có vẻ mặt giống y như đúc, khi Vương Khôi nhìn lại, bẻ gục đầu, bộ dạng cực kỳ nhu thuận nghe lời.

Tạ Uyển đi ở giữa đội ngũ, vẫn dựng thẳng lỗ tai lên lắng nghe, nghe đến đó, lòng của nàng ta lại càng bất an hơn. Đáng tiếc tuy rằng nàng ta sốt ruột, nhưng cũng không tiện mở miệng.

Đi được vài bước, đám người Vương Khôi bắt đầu thờ hồng học, ba hài tử người người tinh thần sáng láng, đi lại nhẹ nhàng. Nhìn bọn họ, trong đám người truyền đến tiếng nói thầm của một tỷ nữ: “Khỏe mạnh như vậy, nào có nửa phần phong tư quý tộc chứ? Lang Gia Vương Thất cũng chỉ như thế mà thôi.”

Lúc này thành Kiến Khang đặc biệt yêu thích vẻ đẹp yếu ớt như bị lây bệnh truyền nhiễm. Các thiếu niên thiếu nữ trắng trẻo yếu đuối không thể ra gió, đi từng bước suyền ba bước nhọc, thật sự được người ta tôn vinh. Cho nên ý tứ của tỷ nữ này chính là trách sức khỏe của ba hài tử này quá tốt.

Tuy rằng lời nàng ta rất nhỏ nhưng lại nhẹ nhàng truyền vào tai mọi người.

Nhưng mà không có ai để ý tới. Thiếu niên tuyệt mỹ kia khẽ nhếch khóe môi, lộ ra tươi cười trào phúng, không quay đầu lại.

Đi chưa tới một khắc, mọi người đã thờ hồng học, đám người Vương Khôi ngồi trên kiệu leo núi mà nhóm hộ vệ đã sớm chuẩn bị, để bọn họ nâng đỡ.

Lại đi hơn nửa canh giờ, trước mắt mọi người vẫn là núi rừng xanh um tươi tốt. Một góc đại thụ cần mấy người vòng ôm, lá cây xanh tươi che chắn ánh mặt trời, cũng chặn gió núi, khiến trong rừng có chút oi bức.

Bất tri bất giác, những khách nhân được nuông chiều từ bé này bắt đầu đồ mồ hôi như mưa, chặt vật không chịu nổi.

Vương Khố nhin không được hỏi: “Xưa nay các đệ đều ở trong núi rừng này sao?”

Thiếu niên tuyệt sắc quay đầu, trên da thịt trắng trẻo không hề đồ chút mồ hôi. Mắt phượng hẹp dài thoảng nhìn, khi làm cho chúng nữ không khỏi tim đập nhanh, thiếu niên nhếch bạc môi, nhẹ giọng cười nói: “Đúng vậy.” Cậu chỉ vào chỗ sâu trong rừng cây không nhìn tới điểm cuối, cười nói: “Nhà của ta ở đó. Phụ thân cùng mẫu thân thân thể khoẻ mạnh, mỗi ngày đều mang theo chúng ta đi qua đi lại trên sơn đạo. Lúc nào đi nhanh thì mất ba bốn canh giờ, khi chậm thì mất năm canh giờ.”

Cậu liếc về phía Vương Khố: “Thập Cửu tỷ ở thành Kiến Khang đã lâu, đến núi rừng này trăm sự không tiện, sợ là khó quen nổi.”

Khi cậu nói lời này ánh mắt có ý vô tình liếc qua Tạ Uyển, quả nhiên, trên chiếc khăn che mặt đã trở nên ẩm ướt, không còn nửa điểm mỹ nhân vừa xuất hiện một tia khiếp ý.

Thiếu niên cười lạnh một tiếng, thu hồi ánh mắt.

Đúng lúc này, trong núi rừng phía trước truyền đến một tiếng đàn du dương. Tiếng đàn phiêu miểu tự tại, theo gió núi phiêu đẳng như có như không trong không gian.

Đám người Vương Khố đều hiểu rõ với cảm kỹ, vừa nghe thấy tiếng đàn này đồng thời lộ ra một chút kinh diễm. Vương Khố vừa định hỏi, tiếng sắt cũng phiêu đẳng bay đến. Tiếng đàn vút cao, tiếng sắt trầm thấp, tiếng đàn du dương, tiếng sắt bay xa. Một cảm một sắt, đúng là phối hợp hoàn mỹ không chút tỷ vết, đầu còn giống như âm nhạc chốn nhân gian?

Khi một khúc kết thúc, Tạ Uyển mới tỉnh táo lại, nàng ta khẽ hỏi: “Tiếng cảm là do Thất lang tấu nên sao? Chẳng đang xướng họa với tri kỷ ư? Thật sự phong nhã.”

Đến lúc này nàng ta mới tìm được cơ hội mở miệng mà không bị công kích.

Cảm sắt chi âm, thật sự phối hợp rất hoàn mỹ, diễn tấu rất cao tuyệt. Trong khoảng thời gian ngắn, trong lòng mọi người không khỏi nhớ tới Bá Nha, Tử Kỳ. Nghĩ đến cao nhân tri kỷ ở sâu trong núi rừng kia, dù là Tạ Uyển hay là Vương Khố nhất thời đều cảm thấy mỗi một biến mất, cực kỳ hâm mộ đối với tình cảm tri kỷ này.

Nhưng lúc này, giọng nói trong trẻo của một hài đồng vang lên: “Không phải đâu. Tấu cảm là mẫu thân ta, cổ sắt là phụ thân ta mà.”

.....

.....

Tạ Uyển cứng đờ ngay tại chỗ.

Môi nàng ta run rẩy.

Vương Khố cũng vậy, dù là dọc theo đường đi, nàng ta nghe qua nhiều lời đồn đãi, lúc này cũng chỉ có thể cười nói: “Này, đây là phụ mẫu đệ cộng tấu mà ra sao?”

Tiếng nhạc hài hòa tốt đẹp như thế, rõ ràng là hai nhân tài hiểu nhau sâu đậm, tình cảm đã siêu thoát khỏi sinh tử thế tục trên thế gian mới có thể diễn tấu ra. Hai người này sao có thể xảy ra vấn đề về mặt tình cảm được?

Nếu như lời nói lúc nãy của hài đồng làm cho lòng Tạ Uyển bất an, lần này, nàng ta lại cảm thấy tuyệt vọng. Ánh mắt nàng ta vô thần nhìn về phía Vương Khố, trong đầu chỉ có một ý niệm: Hết rồi, hết rồi.

Lúc này, nàng ta là một nữ lang chưa có hôn ước, không để ý dị nghị mà cùng Vương Khố đến cầu kiến trưởng bối nhà người ta, không cần nghĩ, nàng ta cũng hiểu được sau khi mình trở lại Kiến Khang sẽ dẫn tới bao nhiêu nghi ngờ, bao nhiêu nhạo báng.

Nếu nàng ta là đích nữ của Tạ thị Trần Quận, có lẽ sẽ không có người nào dám làm vậy. Nhưng thân phận của nàng ta thế này, cho tới bây giờ quy củ lễ nghi đều là nhằm vào người không có thân phận cao quý, nàng ta phải làm sao bây giờ?

Trong lúc Tạ Uyển hoảng hốt mất mát, khung cảnh trước mắt trở nên trống trải, chỉ thấy rừng cây vây quanh, ngọn núi trùng điệp, một hồ nước xanh biếc chảy xuôi ở giữa. Mà trong hồ có một chiếc thuyền con, trên thuyền có một nam tử áo trắng sóng vai đứng cùng một thiếu phụ áo đỏ, bọn họ chỉ trò đàm mây nơi phương xa, nói vài câu, hai người lại quay đầu nhìn nhau cười. Nụ cười kia hoa mỹ như thế, tựa như mây tía đầy trời rơi xuống nhân gian, thật sự giống như thần tiên!

Bất tri bất giác, tiếng khe khẽ ni non của Vương Khố rơi vào tai Tạ Uyển: “Giống như là một đôi thần tiên vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 219: Phiên ngoại: Một đôi

Lúc này, Vương Hoằng cũng nhìn thấy bọn họ.

Chàng chống sào, thuyền vọt tới nhanh như tên bắn.

Thuyền vừa lướt đi, gió hồ thổi qua, khiến ông tay áo hai người bay phất phới.

Trên sườn núi, mọi người đều ngẩng nhìn đến choáng váng. Hai người càng tới gần càng làm cho người ta đui mù. Toàn thân nam tử áo trắng phảng phất như thần tiên, tuấn nhã, loá mắt nói không nên lời, cũng vô cùng cao quý xa xôi. Rõ ràng biết chàng đã có nhi tử lớn đến vậy nhưng nhìn diện mạo của chàng giống như mới chỉ 20. Mái tóc đen dày búi nhỏ đội ngọc quan hơi xoắn trên vai, thấy thế nào cũng đều làm cho tim người ta đập mạnh.

Tâm ý Tạ Uyển vốn đã lạnh, lúc này đối mặt với chàng tim lại nhảy nhót không thôi. Nàng ta nắm chặt lòng bàn tay đỏ mỏ hôi ẩm ướt, làm sao còn có thể dời mắt?

Về phần thiếu phụ mặc y phục màu đỏ đứng ở bên cạnh chàng, tuy rằng điểm lệ loá mắt, nhưng vậy thì tính là gì? Bộ dạng mỹ tục xinh đẹp như thế, làm sao xứng đôi với Vương gia Thất lang như thần tiên? Nếu thay bằng mình đứng ở bên cạnh chàng sẽ càng khiến cho thế nhân phải hâm mộ.

Vương Hoằng mỉm cười nhìn về phía mọi người.

Khi ánh mắt của chàng đảo qua ba nhi tử thì khẽ nhíu mày, đảo mắt, chàng nhìn Vương Khố, thần nhiên cười nói: “Hóa ra là người trong tộc tới đây ư?”

Đến khi chàng mở miệng, Vương Khố mới bừng tỉnh lại, nàng ta vội vàng thi lễ gọi: “A Khố bái kiến Thất thúc.”

Động tác của Vương Khố tao nhã khéo léo, có phong phạm của đích nữ của đại thế gia thiên hạ đệ nhất.

Nàng ta ngưỡng mộ nhìn Vương Hoằng, chờ chàng ung dung tiếp kiến mình.

Vương Hoằng không bước ra ngoài.

Chàng vẫn đứng ở trên thuyền, mỉm cười nhìn Vương Khố chăm chú, nhẹ giọng hỏi: “Vì sao A Khố đến đây?”

A? Các nàng ngàn dặm xa xôi mà đến, sao ngay cả cửa nhà chưa được bước qua mà Thất thúc đã chất vấn rồi? Tuy rằng sự chất vấn này không hề làm cho người ta cảm thấy không vui.

Vương Khố ngẩn ngơ, thanh thanh trả lời: “A Khố nghe người ta nói về cảnh đẹp Nam Sơn, lại nghe thấy Thất thúc ở đây nên muốn tới cầu kiến.”

Không đợi nàng ta nói xong, Vương Hoằng thần nhiên ngắt lời: “Nói trọng điểm.”

Trọng điểm? Nàng ta có câu trọng điểm nào chứ? Những năm gần đây dù thế lực hoàng thất hay thế lực của các đại gia tộc thì đều có sự bành trướng, tộc trưởng cảm thấy khó có thể trấn áp nên muốn mời thúc ấy rời núi.

Nhưng việc này, dù thế nào cũng không tới phiên một nữ lang chưa gả như nàng ta quản lý. Lần này nàng ta đến thật đúng là bởi vì tò mò, muốn nhìn xem Thất thúc sống thế nào, thuận tiện, nếu có thể thông qua Tạ Uyển mang thúc về trong tộc, coi như là lập công lớn.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu vẫn là do tò mò.

Vương Hoằng nhìn Vương Khố chăm chú, thấy nàng ta quanh co nửa ngày cũng không thốt nên lời, trong lúc lơ đãng mày nhíu lại, ánh mắt chàng chuyển về phía Tạ Uyển.

Một khắc khi chàng chuyển mắt nhìn, tim Tạ Uyển đập thình thịch, nàng ta lớn lên trong những truyền thuyết kể về chàng, từ lúc hiểu chuyện đã sinh ra ái mộ với Lang Gia Vương Thất. Nàng ta muốn gặp chàng, muốn ở chung một chỗ với chàng, nàng ta muốn cùng chàng hưởng thụ sùng kính cùng vinh quang từ thế nhân.

Cũng bởi vì như thế, khi Vương Hoằng cập bờ, nàng ta đã lặng lẽ tháo khăn che mặt xuống.

Giờ phút này nàng ta lộ ra khuôn mặt tuyệt mỹ của mình.

Dưới ánh mắt của Vương Hoằng, Tạ Uyển thi lễ, nói với về ngượng ngùng xấu hổ: “Tạ thị A Uyển bái kiến Thất lang.” Nàng không muốn gọi Thất thúc giống như Vương Khố, lại không muốn gọi tên của chàng, như vậy quá xa lạ, cứ thế mà thân cận tự nhiên gọi chàng một tiếng Thất lang.

Nghe thấy giọng nói yêu kiều lộ ra ôn nhu thông dong, nhìn mỹ nhân tình ý ẩn chứa trong mắt, Vương Hoằng tươi cười.

Nụ cười của chàng rạng rỡ.

Quay sang Trần Dung đang nhích lại gần bên cạnh, Vương Hoàng hạ giọng, hỏi: “Khanh khanh, lại có một phụ nhân mê luyến vi phu, làm thế nào bây giờ?”

Trong giọng nói của chàng mềm mại, có chút đắc ý có chút làm nũng.

Trần Dung liếc chàng một cái, cũng cười, khẽ trả lời: “Không sao, chỉ cần một câu, Hiền nhi cũng có thể xử lý.”

Vừa nghe thấy nàng nhắc tới trưởng tử Vương Hiền này, ý cười trên mặt Vương Hoàng trở nên cứng đờ, chàng không muốn tốn hơi thừa lời, nói: “Cần gì phải nhờ tiểu tử này chứ.”

Trần Dung nhu thuận, chàng không đồng ý với đề cập của nàng, nàng coi như chưa nói gì cả.

Nhưng Vương Hoàng lại không thể nhẫn nại, chàng nhếch miệng, rầu rĩ nói: “A Dung, nhi tử này thật sự là yêu nghiệt, thủ đoạn đối phó với phụ thân vô cùng đa dạng. Ta dám đánh cược, lần này tin tức nàng bị ta thất sủng là do nó tung ra, nó muốn khuấy đục mặt nước, đứng giữa tìm nhược điểm của ta, để nàng và nó cùng liên thủ đối phó với ta.”

Vương Hoàng đau đầu, nhin không được vron tay xoa thái dương, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nhất định lúc còn ở trong bụng nó đã ghi hận ta mà.”

Tất nhiên Trần Dung biết, ý của chàng là khi hoài thai Vương Hiền, mình bị đâm một kiến do chính Vương Hoàng bày mưu kế kia.

Nhắc tới hai phụ tử này, Trần Dung cũng có chút đau đầu, nàng vô lực nói: “Sự giả dối của nó cũng là do chàng dạy dỗ. Không phải chàng thường xuyên nói rằng, thế nhân có trí tuệ vô cùng nhiều, chính chàng cũng chỉ có thể đứng trong số 100 người, nếu Hiền nhi thắng trí chàng, mới có thể miễn cưỡng lọt vào trong số 100 người đó sao?”

Hai phụ thê thì thâm to nhỏ, hồn nhiên quẳng khách nhân từ phương xa qua một bên. Tuy rằng hai người vẫn ung dung tao nhã, nhưng như vậy cũng là không đúng.

Vương Khôi nhú mày, nhin không được nhẹ nhàng ho khan một tiếng.

Tiếng ho khan của nàng ta vừa vang lên, thiếu niên tuyệt sắc đã nói với vẻ lười biếng: “Thập Cửu tỷ cần gì nóng vội? Phụ mẫu ta xưa nay là như vậy, bọn họ luôn có thể giới riêng, tự hưởng thụ niềm vui của mình, chúng ta vẫn nên chờ chút đi.”

Tạ Uyển nghe thấy vậy, cảm thấy vừa khéo, nàng ta cắn môi, nhẹ nhàng nói: “Lang Gia Vương Thất là người phong lưu thế nào, chỉ ẩn cư nơi núi rừng mới mấy năm nay đã hồn nhiên quên mất thế lễ nhân sự sao?”

Lời nàng ta vừa dứt, thiếu niên tuyệt sắc đã quay đầu, tựa tiểu phi tiểu nhin nàng ta chăm chú, chậm rãi nói: “Lời này sai lầm rồi. Chỉ bằng các tỷ, không cần để người phải dùng nhân sự thế lễ để đối đãi.”

Lời này đủ ngoan đủ độc, trong khoảng thời gian ngắn, mặc kệ là Vương Khôi hay Tạ Uyển đều đỏ bừng cả mặt.

Đúng lúc này, giọng nói ôn nhu của Vương Hoàng truyền đến: “Hiên nhi.”

Chàng vừa gọi, hai người Vương Khôi lẫn cảm phát hiện, thiếu niên tuyệt sắc trở nên cảnh giác, cậu nhanh chóng nhìn chăm chăm phụ thân của mình, vẻ mặt kia giống như một con mèo xù lông chuẩn bị tác chiến.

Thiếu niên cảnh giác, Vương Hoàng cảm giác được. Chàng nhú mày, nhin không được lạnh giọng nói: “Đại trưởng phu làm việc, dù đứng trước núi Thái Sơn mặt cũng không đổi sắc. Năm ngày sau, con xuống núi đi, đến hồng quán тұu lâu, khi nào thì có thể gặp biến mà không sợ hãi thì hãy trở về.”

Đây là chàng đang giáo huấn nhi tử.

Khi mấy người Vương Khôi cúi đầu không nói, giọng nói kính cẩn lộ ra sự không kiên nhẫn của thiếu niên tuyệt sắc truyền đến: “Vâng.”

Vương Hoàng gật đầu, nói: “Trong hai ngày này, con chiêu đãi khách quý đến từ Kiến Khang đi.” Giao xong việc, chàng không nói hai lời, chống gậy trúc trong tay, con thuyền kia đã đẩy ra xa.

Nhin bóng dáng hai người sóng vai rời đi, một hải đồng phần điêu ngọc mài ló đầu ra, cao giọng hét lớn: “Vương Thất lang, Trần thị A Dung, hai người không thể chỉ để ý việc sinh đẻ, lại tự bỏ đi chơi, Túc nhi giận đó.”

Lời nói kỳ quái này không hề lễ phép, khiến Vương Hoàng đang chèo thuyền không khỏi trượt tay, suýt nữa ngã vào khoang thuyền. Trần Dung vội vàng vron tay đỡ lấy, nàng quay đầu trừng mắt nhìn Vương Túc, nói với vẻ ảo não: “Túc nhi, không được nói như vậy.” Dừng một chút, nàng lại làm mặt quỷ với Vương Túc, nói: “Vương gia coi trọng lễ nghĩa, con không thể bướng bỉnh như thế.”

Giọng của nàng vang vọng, thuyền càng trôi càng xa, câu nói kia cũng càng ngày càng xa xôi.

Một hải tử khác lại ló đầu ra, bé gật đầu với huynh đệ của mình, khen ngợi: “Làm tốt lắm, không thể để hai người quá mức tiêu dao như thế được.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 220: Phiên ngoại: Phá hỏng cảnh đẹp

Đám người Vương Khố đi trên sơn đạo ước chừng gần một canh giờ mới nhìn thấy phủ đệ được xây dựng giữa sườn núi.

Trong một canh giờ này, tuy rằng hai nữ lang không phải đi bộ nhưng không khí oi bức trong rừng khiến cho các nàng ướt đầm mồ hôi.

Nhìn tiểu lâu bằng gỗ hai tầng tinh xảo ở phía trước, hai người Tạ Uyển đồng thời thở dài nhẹ nhõm, không khỏi trầm nghĩ: Ai cũng nói cuộc sống của ẩn sĩ rất thoải mái nhưng xem ra thế này thì đâu có gì thư thái? Cũng không biết có phải Vương Hoảng như thần tiên kia ngày ngày đều mồ hôi mồ kê lên núi xuống núi như vậy hay không?

Bề ngoài tiểu lâu này thoạt nhìn cổ xưa, được kiến tạo dựa vào sườn núi, một thân cây lớn cần phải đến mười người mới có thể vòng ôm hết xuyên qua thân tiểu lâu, có chút khác biệt.

Vừa bước vào, hai nàng đã kêu lên muốn tắm rửa, mà khi các nàng ngâm mình trong đục điện mới phát hiện nước tắm là từ thiên nhiên, nước chảy theo phiến đá cuộn cuộn không dứt.

Tắm rửa thay quần áo xong, hai nữ lang ngồi ở trên một bình đài được xây dựng dưới gốc cây đại thụ, nhìn ngắm ngọn núi xa xa, gió thổi phơ phất, con thuyền đang từ từ quay lại trên mặt hồ, đột nhiên hai người cảm giác phiêu nhiên giống như thần tiên.

Vương Khố uống một ngụm rượu mà thành Kiến Khang mới ừ, khen ngợi: “Thật sự là một nơi thần tiên.”

Tạ Uyển cũng nhẹ giọng nói: “Đúng vậy, nếu là buổi tối, trăng sáng chiếu rọi trên bầu trời, Thất lang mặc áo trắng đánh đàn ca hát, cảnh tượng kia khiến người ta say sưa muốn chết mất.”

Nơi này chỉ có nữ tử các nàng, nàng ta có thể phóng túng bản thân bộc lộ sự ái mộ của mình với Vương Hoảng, về mặt say mê tưởng tượng đến cảnh đẹp này.

Một tiếng sáo réo rất truyền đến.

Tiếng sáo phiêu đảng ở trong rừng, uyển chuyển phiêu đảng, thật sự êm tai.

“Thất lang đã trở lại rồi ư?” Tạ Uyển khẽ kêu lên, lộ đầu ra.

Đám người Vương Khố đi theo hướng phát ra tiếng sáo.

Tiếng sáo truyền đến từ trong rừng cây phía trước. Các nàng nhìn kỹ mới phát hiện Vương Hiên mặc ngoại bào màu lam nhạt đang đứng ở cạnh gốc cây chương. Thiếu niên còn chưa trưởng thành, nhưng thân hình cao to, trường bào phát phơ, tóc dài nhẹ bay như đang múa trong gió!

Nhìn ngắm, thiếu niên bên cạnh như linh khí bức người, làm cho người ta tâm động.

Trong khoảng thời gian ngắn, dường như mọi người cảm thấy rừng cây trước mắt đều trở nên sáng ngời.

Nhìn cậu, Vương Khố thì thào nói: “Thật sự khoái hoạt giống như thần tiên.”

Nàng ta chuyển sang nhìn Tạ Uyển, thấy Tạ Uyển nhú mày thì ngạc nhiên hỏi: “Tỷ đang suy nghĩ gì vậy?”

Ngay cả nàng ta cũng nhìn ngắm đến ngây người, sao Tạ Uyển còn có thể bình tĩnh như thế? Không những thế còn mắt húng mà nhú mày?

Tạ Uyển cả kinh, nàng ta vội vàng nói: “Không có gì.” Thấy Vương Khố nhìn mình chăm chú không dời mắt, nàng ta cúi đầu, khẽ thở dài: “Trần thị A Dung thật là có phúc.”

Nàng ta không muốn thừa nhận.

Khi đến chân núi, nàng ta cho rằng đó chỉ là một nữ tử diễm tục xuất thân hèn mọn, còn đắc tội với hoàng thất thì có gì đặc biệt hơn người chứ? Vương Thất lang lựa chọn nàng, chính là nhất thời mê muội mà thôi, nếu chàng nhìn thấy mình, nhất định sẽ yêu thương mình.

Nhưng mà, ngay cả bóng dáng Vương Thất lang còn chưa trông thấy thì nàng ta đã gặp ba nhi tử mà Trần Dung và chàng cùng sinh hạ.

Ba nhi tử này đều thực khác biệt lại xuất sắc. Nàng ta giống như tỉnh khỏi giấc mộng phát hiện ra tuy rằng Trần thị A Dung không đáng để nhắc tới, nhưng nàng đã sinh con, đó là lực cản lớn nhất đối với mình!

Nghĩ đến đây, nàng ta có chút ảo não, thật sự là hài tử được nuôi lớn ở nơi sơn dã, ngay cả chuyện phụ mẫu mà bọn nó cũng muốn quản, còn quản chặt như thế!

Nàng ta tin tưởng, nếu hài tử này lớn lên ở Lang Gia Vương thị, hoặc ở bất cứ nhà cao cửa rộng nào khác, tất nhiên bọn nó sẽ không có lá gan lớn như thế, cũng sẽ không kiêu ngạo cản trở sự vui thú của phụ thân.

Ngay khi Tạ Uyển đang nghĩ trước nghĩ sau, đột nhiên, trong núi rừng phía trước truyền đến tiếng huýt sáo.

Tiếng huýt sáo kia uyển chuyển như đang nói nhỏ, khi cao vút lại như quân cổ, hòa lẫn trong gió, truyền đi thật xa.

“Là Thất lang, chàng đã trở lại!”

Tạ Uyển vừa mới bừng tỉnh ngẩng đầu thì lại nghe thấy tiếng tiêu truyền đến. Tiếng tiêu trầm thấp làm nhạc đệm cho tiếng huýt sáo này. Nó như xuất hiện ở phía chân trời, giống như mưa rơi xuống đất, thật là phối hợp thiên y vô phùng, thật sự êm tai đến cực điểm.

Bất tri bất giác, đám người Vương Khố lắng nghe đến ngây người.

Tạ Uyển hừ nhẹ một tiếng, đang chuẩn bị nói gì đó thì thấy có hai người chậm rãi đi tới trên sơn đạo.

Người mặc áo trắng phiêu nhiên, ngựa đầu huýt sáo, tất nhiên là Vương Hoàng.

Mà thiếu phụ đang thổi tiêu bằng bạch ngọc đi ở bên cạnh Vương Hoàng, mặc y phục đỏ rực như lửa, eo nhỏ chỉ vừa một bàn tay, môi đỏ mọng, mắt đen láy, thanh điểm không ai sánh bằng, rõ ràng chính là Trần Dung.

Nhìn Trần Dung uyển chuyển bước đến, xinh đẹp khiến người ta đui mù, nhìn nàng mặc bào phục đỏ rực như lửa thấp thoáng trong rừng cây xanh um dưới ánh tịch dương phong tư tuyệt mỹ, đột nhiên, Tạ uyển cảm thấy giống như có gì đó đâm thật mạnh vào ngực mình!

Nàng ta lung lay, ngay khi vừa cố gắng ổn định thân hình, tiếng kêu kinh diễm của Vương Khố ở một bên truyền đến: “Nàng, vẫn còn đẹp đến vậy.”

Wương Khố ngờ ngác nói thảm: “Hôm nay mới biết, vì sao Thất lang lại mê luyến nàng đến vậy.”

Tạ Uyển nghe đến đó, cười lạnh rồi nói: “Tất nhiên Trần thị A Dung xinh đẹp nhưng trong số phụ nhân xinh đẹp, từ xưa có Đất Kỵ, Bao Tự, gần đây thì có Âm Lệ Hoa. Loại nữ nhân đó ngay cả hoàng đế cũng bị mê hoặc, tất nhiên tư sắc bất phàm.” Nàng ta hừ mạnh một tiếng: “Đáng tiếc, hiện tại thế nhân không thích loại nữ nhân này.”

Wương Khố trả lời: “Nhưng mà Thất thúc lại thích.”

Một lời thốt ra, sắc mặt Tạ Uyển tái nhợt.

Wương Khố không chú ý rằng người bên cạnh không vui, nàng ta vẫn đang ngờ ngác nhìn ngắm Trần Dung thong thả bước đến, xinh đẹp làm cho người ta ngửa ngáy trong lòng, nói: “A Uyển, mặc dù tỷ đẹp, nhưng so với nàng thì vẫn không bằng. Tỷ xinh đẹp nhưng nàng lại khiến cho tâm người ta ngửa ngáy.”

Nàng ta không cách nào hình dung về câu hồn yêu dã này, suy nghĩ nửa ngày chỉ có thể nói ra mấy chữ đó

Tạ Uyển muốn phản bác, nhất thời lại không thể thốt nên lời.

Ngay khi hai người, một người áo trắng như thần tiên, một người mặc y phục đỏ rực như yêu nữ sóng vai bước đến, khuynh đảo tất cả mọi người, đột nhiên, ở phía trên đầu bọn họ đồng thời truyền đến hai tiếng thét chói tai: “Tránh ra!”

“Mau mau tránh ra!”

Tiếng thét chói tai đến quá đột ngột, hơn nữa lại vang lên ngay đỉnh đầu hai người. Trong lúc cả kinh, tiếng huýt sáo của Vương Hoàng im bật, cây tiêu trong tay Trần Dung cũng rơi xuống đất, bọn họ đồng thời ngẩng đầu lên.

Mới ngẩng đầu lên một nửa, chỉ thấy hai bóng đen như giống như hai đá tảng rơi thẳng xuống từ trên cây!

Nơi bọn nó rơi xuống đúng là chỗ của Vương Hoàng và Trần Dung.

Bọn nó rơi xuống rất nhanh.

Wương Hoàng vốn không luyện võ, chỉ có thể trốn to mắt ngây ngốc nhìn hai nhi tử rơi xuống, Trần Dung có thể tránh ra nhưng nàng lại không thể tránh.

Vì thế, chỉ nghe hai tiếng “Bịch, bịch”, hai tiểu tử kia đã nặng nề ngã xuống đất. Trước khi hai người kịp phản ứng, hai tiểu tử kia đã đặt phịch mông lên lưng bọn họ.

Wương Khố và Tạ Uyển đứng phắt dậy, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn hai người vừa rồi còn như thần tiên hiện tại bị ngã nhào toàn thân lấm bùn, mà trên lưng của mỗi người còn có một đồng tử đè lên đó!

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 221: Phiên ngoại: Hải tử [4]

Ngẩn ngơ sau một lúc, Vương Hoảng túm lấy đứa nhỏ ở trên lưng, thuận tay lật người nó lại, đánh vài cái thật mạnh lên mông nó.

Tiếng vang thanh thúy, lại vô cùng hùng hậu.

Tiểu tử khác ngồi trên lưng Trần Dung đầu tiên là ngẩn ngơ, ngay lập tức nó hét lên một tiếng, nhảy dựng lên, vội vã chạy ra ngoài, đảo mắt đã không thấy bóng dáng đâu.

Vừa đánh vài cái, trên mông tiểu tử trong tay Vương Hoảng vừa xanh tím vừa ửng hồng, nó nước mắt lưng tròng, hậm mộ nhìn huynh đệ đã trốn xa, há to miệng, òa khóc lớn.

Vương Hoảng lạnh lùng hỏi: “Còn có mặt mũi mà khóc lóc sao?”

Vương Túc vừa khóc thút thít, vừa lau nước mắt biện bạch: “Quân tử không sợ bị phạt mà sợ bất công.”

Ý nó nói là đã đánh thì cứ đánh, nhưng cũng không thể chỉ đánh mỗi mình nó.

Vương Hoảng cười lạnh nói: “Các người không phải là huynh đệ cùng chung hoạn nạn sao? Sao lúc này lại phản bội đứa kia?”

Vương Túc đỏ hồng mặt, đáng thương nhìn Trần Dung, nức nở nói: “Phụ thân giáo huấn phải, là nhi tử không thông minh, nhi tử nên đoạt vị trí của A Lăng, rơi trên lưng của mẫu thân.”

Nhìn vẻ đáng thương trên gương mặt phẫn nộ trên của tiểu tử này, nghe lời biện giải của nó, Trần Dung lại cảm thấy buồn cười. Nàng vội vàng nghiêng đầu đi, không nhìn nó.

Vương Hoảng hừ mạnh một tiếng, quát: “Trận đòn roi này, hỗn tiểu tử kia cũng không trốn thoát được đâu!”

Vương Túc nghe vậy, mắt to chớp chớp, trong ánh mắt ngập lệ có sự do dự, hiển nhiên không biết mình nên vui sướng khi người khác gặp họa, hay là nên tiếp tục khóc lóc.

Vương Hoảng thấy bộ dạng này của nó thì lại hừ mạnh một tiếng, chàng kéo quần đứa nhỏ lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta thực hối hận, không nên sinh ba tiểu tử hỗn đản này!”

Vương Túc nhanh chóng quay đầu lại nhìn về phía phụ thân, lệ vẫn còn vương trên mặt, mắt to chớp chớp, cất giọng non nớt hỏi: “Phụ thân, là người sinh ra chúng con sao?”

Câu hỏi vừa thốt ra, từ sau gốc cây có một khuôn mặt nhỏ nhắn phẫn nộ lộ ra, nó hé miệng vội kêu lên: “Đừng nghe phụ thân nói, rõ ràng là mẫu thân sinh ra chúng ta, phụ thân đang tranh công của người khác đó!”

Thấy Vương Hoảng tức giận đến nghẹn lời, Trần Dung vội liên thanh nói: “Người sinh ra các con là phụ thân cùng mẫu thân.”

Nàng không muốn đứa nhỏ lại dây dưa tiếp về vấn đề này, quay đầu nhìn tiểu tử ló đầu khỏi gốc cây, vẫy vẫy tay, ôn nhu nói: “Lăng nhi mau tới đây nhận phạt đi.” Dừng một chút, nàng chậm rãi nói: “Hiện tại thì chỉ bị đánh thôi. Nếu không thì...”, tiểu tử kia còn chưa chờ nàng nói hết lời đã vội vàng như được miễn tử chạy tới. Nó chạy đến trước mặt Vương Hoảng, tự cời quần xuống, trần truồng dựa vào gốc cây, cất giọng non nớt kêu lên: “Lăng nhi mạo phạm phụ thân, tiền đến nhận phạt!”

Nó đối diện với nụ cười lạnh của Vương Hoảng.

Nhìn thấy phụ thân tựa hồ đã bình tĩnh trở lại, Vương Lăng kính hãi, nó xoay người lại, lao về phía trước ôm đùi Vương Hoảng, non nớt kêu lên: “Phụ thân, phụ thân, con thực sai lầm rồi. Vừa rồi con nhìn thấy phụ thân mặc áo trắng như tuyết, phong tư tuyệt vời, nên đã nói với A Túc, đẩy phụ thân ngã sấp mặt một cái xem thế nào.”

Vương Hoảng nghe đến đó, suýt nữa té xỉu. Chàng cắn răng một cái, nhấc hỗn tiểu tử này lên, đánh mười cái liên tiếp, đến khi tay tê rát, không thở nổi thì mới dừng tay.

Buông tay đẩy tiểu tử đang khóc lóc trước mắt ra, Vương Hoảng nghiêng răng nghiêng lợi, cuối cùng lại chỉ thờ hỗn đản, vội vàng đi về phía đại môn.

Lần này, hai tiểu tử thở dài nhẹ nhõm một hơi, Vương Túc dẫn đầu chạy đến trước mặt Trần Dung, nó ôm đùi trái Trần Dung, kích động kêu lên: “Mẫu

thân, mẩu thân, người đã trở lại, nhi tử rất nhớ người.”

Vương Lăng bị đánh nặng hơn một chút, nó bước thấp bước cao đi tới, ngẩng đầu lên nhìn Trần Dung, rung rung lệ vрон hai tay, thút thút nói: “Lăng nhi đau, muốn bế.”

Trần Dung vô lực lắc đầu, vрон tay bế Vương Lăng lên.

Cứ như thế, trên đùi nàng lồi theo một đũa, trong tay bế một đũa gian nan đi vào trong phòng. Vừa bước vào phòng, Vương Túc đã cất giọng trong trẻo nói: “Mẫu thân, xoa cho con với.”

Trần Dung thầm than một tiếng, ôn nhu xoa chỗ đau cho bọn nó.

Nàng vừa xoa vừa nói: “Các con rất ngộ nghịch.”

Hai tiểu tử được nàng xoa nên rất thoải mái, không để ý đến lời của nàng, mà chỉ nói chuyện với nhau: “Đại huynh nói, nữ nhân kia không thích chúng ta.”

“Đêm nay được không?”

“Được. Làm như thế nào?”

Một đũa khác suy nghĩ thật lâu, lắc đầu, non nót nói: “Hỏi Đại huynh đi.”

Bọn họ tự thảo luận, hoàn toàn coi Trần Dung là người vô hình. Trần Dung vừa tức giận vừa buồn cười, lại không có cách nào để ngăn cản. Từ khi mình và Vương Hoảng thành thân, trong vòng hai năm nay, danh sách các nữ tử trẻ tuổi muốn Vương Hoảng tiếp nhận ngày càng nhiều lên. Chính nàng cũng khó lòng phòng bị, để mấy tiểu tử này ra mặt thay cũng tốt.

Lời tiểu tử kia vừa dứt, tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến từ phía sau.

Không cần quay đầu lại, hai tiểu tử đồng thời kêu to: “Đại huynh.”

Vương Lăng khóc òa, thút thút nói: “Đại huynh, phụ thân đánh đệ, đau lắm.”

Không đợi Vương Hoảng đáp lời, Vương Túc lộ đầu qua tay Trần Dung, tò mò hỏi: “Đại huynh có từng bị phụ thân đánh như vậy bao giờ chưa?”

Vương Lăng đang khóc cũng mặc kệ, vẫn rung rung nước mắt tranh nói: “Khẳng định bị đánh rồi. Lão phụ thân nói Đại huynh là ngộ nghịch nhất.”

Tiểu gia hỏa Vương Lăng này khóc lóc kể lể với mình, không phải tố khổ, mà là châm chọc mà?

Thiếu niên tuyệt sắc chậm rãi bước tới với sắc mặt tái xanh, cậu hừ nhẹ một tiếng, đi đến bên người Trần Dung.

Nghiêng người, tựa vào thân Trần Dung, Vương Hiên liếc nhìn hai đệ đệ một cái, nói với Trần Dung: “Mẫu thân, phụ thân bảo con năm ngày sau xuống núi.”

Cậu vрон tay ôm cổ Trần Dung, gổ đầu lên gáy nàng, nói với vẻ lười biếng: “Mục đích Thập Cửu tỷ mang tiểu cô kia đến không thuần khiết, con sẽ buộc các nàng xuống núi với con.”

Trưởng tử này, từ lúc sinh hạ đã trở thành tri kỷ của Trần Dung. Khi ở bên cạnh nàng cậu chưa bao giờ khóc chưa bao giờ làm loạn, đối bụng cũng chỉ hừ hừ vài tiếng. Nhưng thái độ đối xử với Vương Hoảng lại hoàn toàn khác, ít nhất đã tiểu vào người chàng không dưới mười lần, làm hại Vương Hoảng chưa bao giờ dám bế cậu trong lúc có khách.

Giờ phút này, cảm giác được lo lắng của con đối với mình, khóe miệng Trần Dung cong lên, ôn nhu cười nói: “Hết thầy do Hiên nhi làm chủ.”

Vương Hiên lười biếng đáp lời, đột nhiên cậu lại nói: “Mẫu thân, phụ thân chỉ sợ sắp phải rời núi rồi.”

Rời núi?

Trần Dung kinh hãi, nàng nhìn về phía con, run giọng hỏi: “Làm sao con biết?”

Cuộc sống này rất thoải mái, nàng đã quen với nó, nếu đổi hoàn cảnh khác, trở về nơi chôn năm đó, một lần nữa quanh quẩn bên quỷ môn quan, nàng thật sợ hãi.

Vương Hiên nhìn thấy Trần Dung khăn trương, vội vрон tay xoa vai nàng, cậu nói với vẻ nghiêm túc: “Mấy tháng qua danh sĩ cầu kiến phụ thân càng ngày càng nhiều. Con còn nghe thấy bọn họ nói chuyện với nhau, người Hồ vẫn còn tâm muốn diệt ta, còn nữa, danh vọng của Lang Gia Vương thị trong vài năm nay không bằng từ trước.”

Nói tới đây, cậu nhẹ nhàng an ủi: “Nhưng mà, nhi tử nghĩ rằng nếu phụ thân muốn xuống núi, có lẽ là một hai năm sau.”

Lúc này Trần Dung mới thở ra một hơi, cao hứng nói: “Còn lâu như vậy cơ mà, ta cũng không lo nghĩ nữa.”

Chương 222: Phiên ngoại: Hài tử [5]

Vào đêm

Hiện giờ cũng sắp đến mùa hạ, phải tới nửa đêm về sáng trăng mới ló ra. Giờ phút này trong núi rừng chỉ có một gian phủ đệ, trong phủ đèn đuốc sáng ngời, giống như một vòng trăng sáng dưới nhân gian.

Ngồi ở trên bình đài, Tạ Uyên và Vương Khố luôn luôn chờ trăng ló ra. Các nàng nghĩ rằng thanh phong minh nguyệt, sơn thâm rừng rậm, có một mỹ nam mặc áo trắng như tuyết, tiếng đàn bay lượn, đó thật sự là tiên cảnh chốn nhân gian.

Đáng tiếc, các nàng vẫn chờ đợi mà trăng sáng dù thế nào cũng không chịu đi ra, mà mỹ nam mặc áo trắng kia cũng không hề gặp các nàng, dường như chàng không hề ý thức được rằng trong phủ nhà mình có khách đến.

May mắn, hiện tại là mùa xuân, mặc dù rừng cây xanh um tươi tốt, nhưng cũng không có ruồi muỗi. Ngẫu nhiên truyền đến vài tiếng hổ gầm sói tru, nhìn hộ vệ cao lớn cách đó không xa, còn có phủ đệ đèn đuốc sáng trưng phía sau nên các nàng cũng không sợ hãi.

Vương Khố nhìn về phía Tạ Uyên, thấy nàng ta buồn bực, ngẫm nghĩ, dựa sát vào một chút, nhỏ giọng khuyên nhủ: “A Uyên, mặc dù Thất thúc của ta rất tốt nhưng Trần thị A Dung kia vẫn được sủng ái. Ta thấy lời đồn đãi rằng bọn họ bất hòa chắc có sai lầm rồi.” Dừng một chút, nàng ta nói với vẻ hơi ngượng ngùng: “Hay tỳ buông tay đi.”

Lúc này Tạ Uyên theo nàng ta đến chỗ này, tuy rằng tự bản thân Tạ Uyên chủ động, tự nguyện nhưng Vương Khố vẫn chưa từng ngăn cản, thậm chí còn rất đồng ý. Hiện tại người đến đây rồi, tin tức cũng được truyền bá, nàng ta lại khuyên Tạ Uyên buông bỏ chủ ý, thật sự hơi vô trách nhiệm.

Tạ Uyên cúi đầu, sau khi tắm trong ôn tuyền thay quần áo, nàng mặc bộ quần áo màu trắng, nhìn kỹ, tuy rằng đây là nữ phục, nhưng hình thức có chút tương tự với bào phục của Vương Hoảng.

Điều này đúng là ẩn hàm nhiều ý nghĩa. Nàng ta là một nữ lang, không có khả năng, cũng không thể chủ động nói với một lang quân đã có thê tử, ta thích chàng, chàng bỏ thê tử cưới ta đi. Vì thế, nàng ta mặc cùng bộ bào phục với chàng, thông qua nó để nói cho chàng biết sự ái mộ của mình đến cỡ nào.

Nhưng mà, với địa vị nàng ta, tuy rằng còn lâu mới sánh bằng Lang Gia Vương Thất nhưng vẫn cao quý hơn Trần thị A Dung kia mà, chẳng phải sao? Như vậy nàng cũng không đến mức phải làm một tiểu thiếp thấp hèn chứ?

Nhưng khiến nàng ta thất vọng là, Vương Hoảng căn bản không tới đây, mị nhãn nụ cười xinh đẹp của nàng giống như dành cho người mù vậy. Càng làm cho nàng ta tâm phiền ý loạn là, nàng ta biết rõ rằng lời của Vương Khố rất hợp lý. Trong lúc này, cách lựa chọn tốt nhất là lui bước, lần này thật sự chỉ đến để du sơn ngoạn thủy.

Nhưng đã yêu quý mấy năm, chỉ uống phỉ trong một đêm, có thể nào cam tâm?

Rũ mắt, giọng của Tạ Uyên nhẹ mà tự tin: “Chàng chưa từng nhìn ta cho rõ.”

Nàng ta tin tưởng, nếu chàng thấy rõ khuôn mặt của mình, nhận ra sự tuyệt mỹ của mình, thái độ sẽ có khác biệt.

Vương Khố nghe vậy, thầm than một tiếng, ngẫm nghĩ lại vẫn thờ dãi: “Nhưng Thất thúc đã có ba hôn tiểu tử kia.” Chỉ nói đến đây, dù nàng ta hay là Tạ Uyên đều rung mình một cái.

Đúng lúc này, ở một góc có một cái đầu nhỏ ló ra, một đôi mắt đen lúng liếng vòng vo, nhìn Tạ Uyên và Vương Khố kêu lên: “Thập Cửu tỷ, tỷ nhắc tới chúng ta sao?”

Vương Khố kinh hãi, nàng ta hoảng sợ quay đầu nhìn lại, há miệng, suýt nữa thốt ra: Giọng của ta nhỏ như vậy, tiểu tử tông này sao lại nghe thấy được vậy?

Trong lúc các nàng cố gượng cười, hài tử kia đã lon ton chạy tới. Nó giả vờ giả vịt khoanh tay sau lưng, ngẩng đầu, vừa đi, vừa chớp chớp đôi mắt to.

Đi đến trước mặt Vương Khố, hài tử chớp lông mi dài, vẻ mặt tò mò ngây thơ: “Thập Cửu tỷ, vì sao tỷ gọi chúng ta là hôn tiểu tử? Tỷ không thích chúng ta sao?”

“Không, không phải, đương nhiên không phải.” Vương Khố liên tục bồi cười.

Hài tử không để ý đến nàng ta, nó quay đầu nhìn về phía Tạ Uyên.

Đi quanh Tạ Uyển một vòng, nó ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, chớp mắt to tò mò, cất giọng non nớt nói: “Vị tỷ tử này, vừa rồi ta nghe thấy lời của tỷ nữ tử nói tỷ xinh đẹp hơn mẫu thân của ta, cũng cao quý hơn người, vì sao các nàng ta lại so sánh tỷ với mẫu thân của ta?”

Trong lúc Tạ Uyển giữ nguyên nụ cười cứng đờ, hải tử nhếch miệng, trong mắt to hơi rom róm, lấp lánh ánh lệ nói: “Ta không thích các nàng ta nói chuyện như thế.”

Tạ Uyển vội vàng tiếp lời: “Các nàng ta nói bậy thôi, tiểu lang vạn lần chó đẻ ý.”

Ngay khi nàng ta vội vàng giải thích đồng thời, hải tử vẫn rung rung nói: “Vừa rồi ta đã hỏi phụ thân ta.”

A?

Hai nàng nhìn thoáng qua nhau, sắc mặt Tạ Uyển trắng bệch, nàng ta cẩn thận, khẩn trương, ấp a ấp úng hỏi: “Đệ hỏi phụ thân đệ cái gì?”

Hải tử chớp chớp mắt, vô cùng ngây thơ nói: “Ta hỏi phụ thân, vì sao tỷ nữ của tỷ lại so sánh tỷ với mẫu thân của ta? Còn nói mẫu thân của ta không tốt?”

Khi sắc mặt Tạ Uyển từ trắng bệch chuyển sang xanh mét, hải tử nghiêng đầu, hé cái miệng nhỏ nhắn nói: “Phụ thân nói, trên thế gian luôn có một số ngu phụ không biết tự xấu mà kiêu ngạo, không cần để ý tới nàng ta là được.”

Nó nói tới đây, ngẩng đầu, ngây thơ nhìn Tạ Uyển, hỏi: “Vị tỷ tử này, phụ thân ta nói có phải là tỷ không? Người không thích tỷ.”

Thân mình Tạ Uyển khẽ lung lay.

Nhìn thấy bằng hữu chống đỡ không nổi nữa, Vương Khôi ở một bên vội quát: “Vương Túc, không đứng, Vương Lăng, chó đẻ có vô lễ!”

Hải tử quay đầu trừng mắt nhìn nàng ta một cái, hét lớn: “Ta không phải A Lăng, tỷ gọi sai rồi.” Không đợi Vương Khôi mở miệng, nó đã vươn tay chỉ vào mũi Vương Khôi, hét to: “Trong số nhiều người đến đây, người ta ghét nhất chính là tỷ. Hừ, chúng ta đều chán ghét tỷ!”

Nói xong câu này, không đợi Vương Khôi phản ứng lại, nó há miệng, oa oa khóc lớn xông ra ngoài.

Đào mắt, bóng dáng nhỏ bé của Vương Túc biến mất ở trong bóng đêm.

Nhìn bóng dáng nó chạy xa, Vương Khôi ngần ngại thật lâu, đột nhiên thấp giọng nói: “A Uyển, chúng ta vẫn nên trở về đi. Chỉ ở đây cùng lắm ba ngày thôi, chúng ta trở về đi.”

Nàng ta quay đầu nhìn về phía Tạ Uyển, nói với vẻ mặt mất hứng: “Ta là đích nữ của Lang Gia Vương thị, thật sự không chịu nổi bị một đứa trẻ ranh quá tháo như thế!” Không chỉ như vậy, cộng thêm lời lẽ châm chọc ngầm của Vương Hiến kia, còn có thái độ khinh thường của Thất thúc nữa.

Nàng ta cũng là thiên chi kiều nữ, cần gì phải chịu đựng con giận không đầu này?

Mặt Tạ Uyển trắng bệch, nàng ta cúi đầu, cắn môi không nói được một lời, qua hồi lâu, nàng mới khàn khàn nói: “Ba ngày, trong vòng ba ngày ta sẽ gặp chàng một lần. Nếu vẫn như cũ, chúng ta trở về.”

Vương Khôi gật đầu.

Nói tới Vương Túc lao ra ngoài chưa tới ba mươi bước thì vội dừng lại. Ở chỗ tới bên phía trước có một đồng tử khác đi ra, hỏi: “Như thế nào?”

Vương Túc chấp tay sau lưng làm ra vẻ đi thông thả hai bước, nói: “Hết thầy như Đại huynh đã nói.”

Mới nói đến nơi đây, nó ngẩng mặt lên, thất vọng hỏi: “Đêm nay chúng ta có cần giả sói đi dọa các nàng ta không?”

Vương Lăng nghĩ nghĩ, gật đầu nói: “Cần.”

Vương Túc nghiêng đầu, nói với vẻ nghiêm túc: “Đừng để cho phụ thân biết là được.”

Mới nói ra mấy từ, một giọng nói thanh nhuận mang theo nghi hoặc truyền đến: “Chuyện gì mà không cho ta biết được?” Chính là Vương Hoàng mặc quần áo trắng phát phơ trong gió đêm, mang theo người hầu đi đến.

Chàng cúi đầu, nhìn chằm chằm bộ dạng lén lút của hai hải tử, mày nhíu lại, vẫy tay gọi một hạ nhân đến: “Vừa rồi hai vị tiểu lang đi đâu?”

Hạ nhân cung kính trả lời: “Đến chỗ của hai nữ lang.”

Vương Hoàng mặt nhăn mày nhíu, chàng nhìn hai bóng dáng nho nhỏ chăm chú, từ từ nói: “Mang theo bọn nó.” Chàng chậm rãi đi về phía chỗ bình đài.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 223: Phiên ngoại: Gặp lại

Vương Hoảng tới chỗ bình đài.

Mọi người đang thi thắm, vừa thấy Vương Hoảng vội vã bước đến thì đầu tiên là ngăn ra, ngay sau đó lại vui mừng, nhất tề thì lễ: “Bái kiến lang quân.”

Bái kiến lang quân?

Vương Khôi và Tạ Uyển nghe thấy lời này thì đồng thời đứng lên, khăn trương xoay người nhìn lại.

Quả nhiên là chàng.

Mỹ nam từ mặc áo trắng, dù là bước đi trong bóng đêm, cũng tựa như có thanh phong lãng nguyệt vờn quanh, quả nhiên là Vương Hoảng.

Đôi mắt đẹp của Tạ Uyển gọn sóng, hy vọng trong lòng ở một khắc này lại thức tỉnh.

Nàng ta và Vương Khôi đồng thời thì lễ, yêu kiều gọi một tiếng.

Vương Hoảng chậm rãi đi đến phía trước hai người, bên cạnh chàng là hai tiểu tử lấm la lấm lét kia.

Khi chàng vừa đứng lại, bọn người hầu cũng nhanh chóng tiến lên, treo 10 đèn lồng ở bốn góc khiến mỗi một tấc đất ở nơi này trở nên sáng ngời.

Kiểu nhan của Tạ Uyển hiện ra càng hoàn mỹ ở ngay trước mắt Vương Hoảng.

Nàng ta biết giờ phút này bản thân rất xinh đẹp, bởi vậy nàng ta tươi cười rạng rỡ, như nắng ấm mùa thu, bóng hình mặc áo trắng lại mong manh run rẩy trong gió đêm, gương mặt tuyệt mỹ thẹn thùng vô hạn nhìn Vương Hoảng.

Nàng ta tin rằng giờ khắc này bốn mắt nhìn nhau, tất nhiên sẽ khắc ghi dấu ấn trong trí nhớ của mỗi người!

Quả nhiên, Vương Hoảng nhìn qua.

Chàng trông thấy Tạ Uyển.

Ánh mắt chàng trong sáng, cao xa, hờ hững mà tĩnh lặng.

..... Sao lại có ánh mắt như thế!

Tạ Uyển nghĩ tới vô số lần, kể cả lúc đêm khuya cũng nằm mơ vô số lần nhưng chưa từng nghĩ tới sẽ trông thấy một ánh mắt như vậy.

Ánh mắt này rất cao xa, rất thanh nhã.

Nàng ta biết, khi chàng đối diện với tri âm tri kỷ dưới ánh tịch dương, đối diện với trắng sáng trên bầu trời thì sẽ có ánh mắt như thế. Khi đó tất nhiên Vương Thất lang giống như thần tiên giữa đám người phàm.

Nhưng mà, chàng không nên dùng loại ánh mắt này để nhìn mình.

Nàng ta là một đại mỹ nhân hiếm có, toàn bộ thành Kiến Khang, nếu luận về tư sắc chỉ sợ người hơn nàng không được mấy ai. Sao chàng có thể nhìn thấy một mỹ nhân tuyệt sắc mà ánh mắt vẫn cao xa, hờ hững giống như mặt hồ xanh biếc không gọn sóng vậy?

Tạ Uyển lui về phía sau một bước.

Chưa xót và mắt mắt khôn cùng chiếm cứ toàn bộ cõi lòng. Nếu chàng chưa từng liếc nhìn mình một cái thì nàng ta còn nghĩ rằng chỉ là chàng chưa nhìn cho rõ mà thôi.

Nhưng chàng rõ ràng đã nhìn qua mà ánh mắt này lại như thế, chứng tỏ trong mắt chàng mình vô cùng tầm thường, không khác gì cận bã!

Sao nàng ta có thể là cận bã? Sao nàng ta có thể là cận bã cho được?

Đúng vậy, tất nhiên Lang Gia Vương Thất đã gặp qua vô số mỹ nhân nhưng ngay cả một phụ nhân điểm mị như Trần thị A Dung cũng có thể khiến chàng ái mộ thì dựa vào cái gì mà mình lại không thể?

Dựa vào cái gì mà khi chàng nhìn mình lại bình thản thờ ơ giống như nhìn thấy một người qua đường chứ? Nàng ta không phải là mỹ nhân tuyệt sắc sao?

Không phải là nàng ta nên nhận được ánh mắt say đắm của mọi nam nhân sao?

Dường như Vương Hoảng không biết tâm tư phập phồng của Tạ Uyển, chàng không chút để ý thu hồi tầm mắt, nói với Vương Khôi: “Tộc trưởng có nói gì không? Bệ hạ có nói gì không?”

Chàng cũng không muốn nói mấy lời vô nghĩa với tiểu bối, vừa đến đã trực tiếp hỏi vào trọng điểm.

Vương Khôi thì lễ, cất giọng trong trẻo: “Hồi bẩm Thất thúc, phóng dài nói. Vương thị ta kháng Hồ đã bắt lợi hai lần, nếu lại thất thế nữa, sẽ ảnh hưởng tới cả gia tộc, nên muốn mời Thất thúc trở về. Tộc trưởng còn nói nếu Thất thúc trở về sẽ nhận được tướng phù của Vương thị bộ tộc.”

Vương Hoảng nói với vẻ không quan tâm: “Thế còn bệ hạ?”

Vương Khôi thấy chàng như thế thì thầm than một tiếng. Nàng ta chỉ là một nữ lang, không có lập trường cũng không có tài ăn nói khuyên giải. Vì thế chỉ biết trả lời: “Bệ hạ nói, Thất thúc cướp Quang Lộc đại phu của ngài, còn giả mù sa mưa bịa ra cái chết của nàng. Ngài rất mất hứng, ngài muốn Thất thúc nhanh trả Quang Lộc đại phu lại. Bằng không, ngài sẽ phái người tới trời nàng đi.”

Quả nhiên là lời nói của bệ hạ.

Vương Hoảng cười lạnh lùng rồi nói: “Trời phụ nhân của ta giải về sao? Chắc hẳn nhầm chán quá muốn nói chuyện phiếm với A Dung đúng không?”

Lời này Vương Khôi không thể trả lời.

Vương Hoảng ngẫm nghĩ rồi ra lệnh: “Qua hai ngày nữa Hiền nhi sẽ xuống núi, các người đi cùng với nó đi.”

Vương Khôi nghe vậy, theo phản xạ nhìn về phía Tạ Uyển. Chỉ thấy Tạ Uyển nhìn Vương Hoảng chăm chú, thần sắc si ngốc thì không khỏi lắc đầu.

Nàng ta quay đầu nhìn về phía Vương Hoảng, quyết môi nói: “Thất thúc không tốt.”

Nàng ta trừng mắt nhìn hai tiểu tử trốn phía sau Vương Hoảng rồi nói: “A Khôi ngàn dặm xa xôi mà đến, chẳng những Thất thúc không để ý tới còn để bọn nó bắt nạt A Khôi. Hừ!”

Ngữ khí nàng ta trực tiếp tùy hứng, nàng ta biết, đối với danh sĩ như Vương Hoảng thì nên trực tiếp nói ra ý nghĩ của chính mình. Bọn họ vốn không có kiên nhẫn chơi trò trốn tìm.

Nghe thấy Vương Khôi cáo trạng, Vương Hoảng nhướn một bên mày, chàng cúi đầu nhìn về phía hai tiểu tử.

Ngay lập tức, hai tiểu tử đồng thời lùi vào một góc tối, khi Vương Hoảng nhìn lại thì mỗi đứa đã trốn phía sau một hộ vệ, làm sao còn thấy bóng dáng bọn nó đâu nữa?

Vương Hoảng cảm thấy buồn cười.

Chàng thu hồi ánh mắt, liếc nhìn Vương Khôi một cái, thần nhiên nói: “Nếu không phải cử chỉ của các người khiến cho bọn nó cảm thấy có địch ý thì bọn nó đâu có làm vậy?”

Chàng ngay lập tức đã bao che khuyết điểm, trong lúc Vương Khôi tròn to mắt thì Vương Hoảng phát ông tay áo, miễn cưỡng nói: “Trở về đi, về sau đừng tới nữa.

Chàng quay đầu rồi đi.

Vương Khôi vô cùng thương tâm, nàng ta xông lên một bước, lớn tiếng kêu lên: “Thất thúc...” Vừa nức nở, Vương Khôi vừa lấy tay áo dẫu mặt, thao thao bất tuyệt: “Khi A Khôi còn ở Kiến Khang đã kinh ngưỡng danh tiếng của Thất thúc từ lâu. Vì đến đây mà A Khôi đã đắc tội với phụ mẫu. Thất thúc, sao người có thể khiến cho A Khôi thương tâm như vậy!”

Vương Hoảng không hề quay đầu lại, chàng tiếp tục cất bước, thần nhiên nói: “Người ngưỡng mộ ta thì đó là chuyện của người.”

Chàng ngênh ngang rồi đi.

Vương Khôi ngẩn ngơ một lúc rồi lên tiếng khóc òa.

Nàng ta đang khóc lóc thì nghe thấy người bên cạnh cũng nghẹn ngào nức nở.

Vương Khôi thút thút lau nước mắt, nhìn thoáng qua người bên cạnh rồi hỏi: “A Uyển, tỷ hết hy vọng chưa?”

Tạ Uyển khóc lóc vẫn rất xinh đẹp, nước mắt như chuỗi hạt châu rơi lã chã, mà đôi mắt vẫn còn mờ to.

Nghe vậy, nàng ta rơi lệ càng nhiều, khàn khàn nói: “Ngày mai chúng ta rời đi thôi, A Khôi.”

Dừng một chút, nàng ta nức nở nói: “Ta sẽ không bao giờ thích Thất thúc nhà muội nữa.”

“Ta cũng vậy. Không bao giờ ngưỡng mộ người nữa đâu.” Vương Khôi dùng sức gạt đầu. Nàng ta trừng mắt nhìn hai bóng dáng nho nhỏ lấm lét trong bóng đêm, dất cổ họng, lớn tiếng quát với bọn người hầu: “Còn đứng đó làm gì? Nhanh đi thu dọn đi. Không nghe thấy sao? Chủ nhà người ta đã đuổi người rồi.” Trong lúc chúng phó liên tiếp vâng dạ, Vương Khôi quay đầu liếc nhìn hai bóng người kia, nghiêng răng nghiêng lợi kêu lên: “Các đệ còn đứng ở đó làm gì? Thật vất vả mới đuổi được chúng ta đi, nhanh đi báo tin vui cho Trần thị A Dung đi!”

Nàng ta vừa nói xong, một đồng tử lắc đầu, trả lời: “Lời ấy sai rồi, mẫu thân đã từng giết người Hồ, đã từng làm quan, kiến thức của người rất rộng, việc vặt như đuổi các người đi người cũng chẳng thêm quan tâm đâu.”

Một đồng tử khác cũng cất giọng non nớt: “Mẫu thân rất mạnh mẽ, dù diện mạo của các người có tinh tế xinh đẹp đến đâu cũng chỉ là rôi gỗ cỏ dại được tạo thành hình người ngu ngốc mà thôi, mẫu thân cần gì phải để ý?”

Hai đồng tử vừa dứt lời, Vương Khôi tức giận đến lão đảo, suýt nữa ngất lịm. Tạ Uyển cũng lung lay thân hình, ôm ngực yếu đuối ngã xuống đất.

Nhìn thấy tình cảnh này, hai đồng tử nhìn thoáng qua nhau, sau đó nhảy tót ra xa nhanh như hai chú thỏ. Từ rất xa, một đồng tử bất an hỏi: “Nói có vẻ hơi nặng.”

“Phụ thân đã nói rồi, khi người ta bị điên hoặc hôn mê thì có thể tát một cái sẽ khỏi ngay. Nếu không, chúng ta quay lại tát cho mỗi người các nàng một cái?”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 224: Phiên ngoại: Đồn đãi

Hai người thương lượng đến đây, hai mắt đồng thời phát sáng, đồng thời quay đầu, rất có khí thế mà xoa xoa tay.

Đúng lúc này, giọng nói trong trẻo của một thiếu niên truyền đến: “Sao các đệ còn ở đây?”

Đúng là giọng của Vương Hiến.

Hai đồng tử mừng rỡ, bọn họ nhảy nhót hai ba cái đã vọt tới bên cạnh thiếu niên, mỗi người dựa vào một bên, lao nhao nói: “Đại huynh, vừa rồi chúng ta dựa theo lời của huynh làm.”

“Hai nữ nhân kia tức giận suýt nữa té xỉu.”

“Phụ thân cũng không mắng mỏ chúng ta.”

Cẩn thận nghe rõ hai giọng nói giống nhau như đúc, đồng thời lộ ra vẻ đắc ý, Vương Hiến gật đầu nói: “Rất khá.”

Hiếm khi được nghe thấy Đại huynh khen ngợi, hai đồng tử hưng phấn nhảy dựng lên.

Lúc này, Vương Túc nói: “Đại huynh, các nàng ta tức giận vô cùng, chúng ta đang chuẩn bị chạy về, mỗi người tát cho các nàng một cái, để các nàng phục hồi tinh thần.”

“Đúng rồi đúng rồi, Đại huynh đến chậm một bước rồi, chúng ta phải đi đã.”

Trong ánh mắt sáng ngời chờ mong của hai đồng tử, Vương Hiến lại lắc đầu, nhíu mày nói: “Trên binh pháp có nói, giặc cùng đường chó đuổi, nếu các nàng đã chuẩn bị rồi đi thì không cần để ý tới nữa.”

Hai đồng tử luôn khâm phục cậu, nghe vậy dùng sức gạt đầu.

Vương Hiến dất tay hai đứa, nói: “Đi thôi.”

“Không cần, chúng ta phải đi về thăm mẫu thân.”

“Đúng vậy, mẫu thân nghe xong khẳng định sẽ vui về.”

Hai đồng tử vừa nhắc tới mẫu thân, trong bóng đêm, Vương Hiến nhếch miệng, rầu rĩ nói: “Không cần, phụ thân đang ở đó.”

Hai đồng tử đã quá quen thuộc với tính cách của cậu, vừa nghe cậu mở miệng, thì đồng thời nói: “Chúng ta có thể đuổi phụ thân đi mà.”

“Có thể chờ phụ thân đi rồi nói sau.”

“Người sẽ không đi đâu.”

Vương Hiên cười lạnh: “Thê tử của người mang thai, cái thai này hơn phân nửa sẽ là một tiểu tử oai hùng, người sẽ không đi đâu.”

Hai đồng tử mất một thời lúc mới phản ứng lại câu nói ‘Thê tử của phụ thân’, đó là mẫu thân của mình.

Bọn họ nhìn Vương Hiên mang vẻ mặt không vui, đột nhiên, một đồng tử nhỏ giọng nói: “Đại huynh đồ kỵ.”

“Đúng rồi, nhớ ngày đó khi mẫu thân sinh ra chúng ta, khằng định huynh ấy cũng không vui mừng.”

Hai tiểu gia hóa còn nắm tay Vương Hiên mà vẫn thì thầm nói nhỏ trước mặt của cậu như thế. Vương Hiên nhướn mày, đang muốn mắng mấy câu, hai đồng tử đã nhanh chóng bỏ tay cậu ra, giống như một con thỏ nhảy bắn ra ngoài, đảo mắt đã bỏ trốn mất dạng.

Hai người không có cơ hội biết Trần Dung lại mang thai, sáng sớm, các nàng đã chuẩn bị xong hành trang, mang theo người hầu ra khỏi Nam Sơn.

Xuống đến chân núi, các nàng không hẹn mà cùng nhìn ngọn núi xanh tươi kia.

Vương Khôi ngẩng nhìn ngọn núi, lại quay đầu nhìn thoáng qua Tạ Uyển, lúc này làm sao mà nàng ta không rõ sở dĩ bản thân không được hoan nghênh chính là vì dẫn theo người bằng hữu này đến đây?

Nàng ta than nhẹ một tiếng, nói: “Nhìn bộ dạng của Thất thúc, lời đồn đãi trên thế gian kia thật nực cười.”

Đồn đãi? Tạ Uyển chưa từng nghe qua, nàng ta cố nén khổ sở trong lòng, hỏi: “Đồn đãi gì?” Vừa hỏi, nàng ta vừa nhìn ngắm ngọn núi kia, có vẻ tâm thần không yên.

Vương Khôi mím môi, nàng ta cười nói: “Không có gì.” Nàng ta không thể nói, trong lời đồn đãi, Thất thúc của nàng ta đã từng nói qua trước mặt mọi người rằng cả đời này chỉ cần một mình Trần thị A Dung. Tuy nói sùng ái thê tử không muốn nạp thiếp cũng không phải là chuyện hiếm thấy trong sĩ tộc. Nhưng dám thề ở trước mặt mọi người thì thật đúng là chưa từng nghe qua.

Chỉ vừa ngẫm lại, Vương Khôi cảm thấy hành vi này của Thất thúc đã làm mất mặt Lang Gia Vương thị. Nếu Trần thị A Dung kia là nữ nhi của Tạ gia hoặc Dũ gia, chẳng nói vậy thì có thể coi như báo đáp ân tình, nhưng nàng không phải, còn có diện mạo tục mị, tính tình lỗ mãng, mạnh mẽ không biết trời cao đất rộng.

Nữ nhân thế này, làm thiếp cũng là được cất nhắc, Thất thúc còn nói cả đời này chỉ cần một mình nàng. Lời này thật thái quá, thật mất mặt. Đồn đãi này không thể tin được.

Nhìn thấy Vương Khôi ngây ngô, không hề đáp lời thì Tạ Uyển cũng nhìn về phía Vương Khôi, tò mò truy vấn: “Rốt cuộc là truyền thuyết gì vậy? Muội nói đi.”

Vương Khôi miễn cưỡng nói: “Cũng không có gì, chính là có người nói, năm đó Thất thúc ta thật vất vả mới đoạt được Trần thị A Dung từ tay bệ hạ cùng Mộ Dung Khác, còn có Nhiễm Mẫn nữa, tất nhiên là coi như trân bảo.”

Lúc này nàng ta nói ra như thế nghe vào tai còn có chút hợp tình hợp lý. Tạ Uyển không chút nghi ngờ, cười lạnh: “Lời đồn đãi này quả thật thái quá.”

Đảo mắt, nàng ta tức giận, bổ sung một câu: “Với diện mạo đó của Trần thị A Dung, trong thiên hạ chỉ có Thất thúc muội thích mà thôi.”

Nàng ta sinh ra oán hận với Vương Hoảng, xưng hô từ Thất lang biến thành Thất thúc của muội.

Vương Khôi cũng cảm thấy phiền chán về Vương Hoảng nên không bao biện, chỉ thở dài: “Đi thôi. Cứ đứng đây cũng không có ý nghĩa gì.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 225: Phiên ngoại: Thiếu niên ở Kiến Khang

Hai người Tạ Uyển và Vương Khôi ở Nam Sơn nghỉ ngơi chưa tròn hai ba ngày đã bị buộc phải lên đường, tàu xe mệt nhọc, hai thiếu nữ tử vốn không khỏe mạnh lắm, bởi vậy trên đường về, các nàng cơ hồ là đi nằm dậm thì nghỉ ngơi nằm dậm.

Hành tàu chậm chạp như thế, khi các nàng đến ngoài thành Kiến Khang đã là 4 tháng sau.

Khi đến vẫn là mùa xuân, khi trở về đã là điểm dương cao chiếu, hoa sen bắt đầu lụi tàn.

Nhìn sắc xanh um tươi tốt bốn phía, Tạ Uyển thì thảo nói: “Cảm giác giống như đã trải qua mấy năm vậy.”

Vương Khôi quay đầu nhìn nàng ta một cái, lắc đầu nói nhỏ: “Cái gì mà mấy năm, mới chỉ tháng tư mà thôi.” Trong giọng nói tràn ngập vui sướng cùng chờ mong khi được về nhà.

Xe ngựa bắt đầu gia tốc.

Khi đến thành Kiến Khang là lúc chạng vạng, thái dương rực rỡ trôi về phía tây, trên bầu trời xanh lam từng cụm mây tản theo gió bắt đầu tụ lại.

Đang đi, đột nhiên Vương Khôi cất tiếng hỏi: “Bọn họ đang nhìn cái gì vậy?”

Tạ Uyển vẫn đang cúi đầu ưu tư, nghe vậy ngẩng đầu lên.

Vừa ngẩng đầu, nàng ta đối diện với vô số ánh mắt si mê mà chuyên chú ở hai bên ngã tư đường.

Khỏe môi Tạ Uyển khẽ nhếch, nàng ta cười nhạt, tư thái mạn diệu vờn tay vuốt tóc mai nơi thái dương, trong lòng thầm nghĩ: “Tất nhiên bọn họ đang ngắm nhìn ta!”

Vốn nàng ta còn có chút bất an, trong bốn tháng tàu xe mệt nhọc, tinh thần buồn bức khiến cho khí sắc hơi sút giảm, da thịt vốn trắng nõn cũng hơi sạm đi. Nhưng giờ phút này đối mặt với nhiều ánh mắt si mê như thế, Tạ Uyển chỉ cảm thấy mọi mệt mỏi cùng u buồn đều trở thành hư không.

Nhìn không được, nàng lại duỗi ngón tay ngọc thon dài, vén một lọn tóc mai ra sau tai.

Nói thật ra, ánh mắt mọi người thật sự rất si mê, rất chuyên chú, không hề chớp lấy một lần, con ngươi ngơ ngốc si ngắc làm cho Tạ Uyển vô cùng vui sướng, lại có chút thụ sủng nhược kinh.

Bởi vì dạng đãi ngộ này trước đây nàng ta chưa bao giờ được hưởng qua.

Thời đại này rất kỳ quái, thời Hán và Tam quốc, có một mỹ nữ tuyệt sắc xuất hiện, nhất định toàn thành sẽ xôn xao. Nhưng đến thời đại này, mọi người hầu như không còn cảm giác gì đối với mỹ nữ tuyệt sắc nữa.

Có thể khiến bọn họ si mê, điên cuồng thì chỉ có mỹ nam tuyệt sắc mà thôi.

Nếu một thiếu niên có được dung nhan tuyệt thế, khí chất cao quý, xuất thân bất phàm, vậy người đó sẽ được toàn dân sùng mộ.

Cho nên, tuy rằng Tạ Uyển tự phụ mỹ mạo, tuy rằng nàng ta có danh tiếng là mỹ nhân đệ nhất tại thành Kiến Khang, nhưng xưa nay khi nàng ta đi trên đường, ngay cả đã điểm trang tỉ mỉ thì cũng chỉ có một số người ngắm nhìn, tuyệt đối sẽ không giống như ngày hôm nay, có mấy trăm đến hơn ngàn ánh mắt không hề chớp nhìn chăm chú.

Trong lúc Tạ Uyển cố gắng duy trì tươi cười ung dung, dáng người mạn diệu phong lưu, gần như là đột nhiên, tiếng hít sâu của Vương Khôi truyền đến: “Là đệ ấy ư? Sao đệ ấy lại tới nhanh như vậy?”

Vương Khôi cũng không để tâm đến Tạ Uyển đang vất vả bảo vệ hình tượng, cầm lấy ống tay áo nàng ta nói: “A Uyển, tiểu tử này cũng đến đây, hừ, còn có bộ dạng phong tao như vậy nữa, khiến mọi người đều si mê.”

Khiến mọi người đều si mê?

Tạ Uyển ngẩn ra.

Đúng lúc này, một chiếc xe ngựa chạy ra từ giữa đường, đi đến trước mặt nàng ta.

Xe ngựa này vừa xuất hiện, Tạ Uyển hít sâu một hơi.

Trong xe ngựa có một thiếu niên nửa nằm nửa ngồi.

Ngũ quan tuyệt mỹ giống như được điêu khắc, còn có bào phục và lớp áo trong mỏng như cánh ve phủ lên thân hình thanh xuân mà tráng kiện của thiếu niên đó, dưới ánh mặt trời chói chang, quần áo kia giống như hoa sen thanh xuân đường hoàng, còn rất cao quý.

Nhìn thân thể thiếu niên như ẩn như hiện, tim Tạ Uyển đột nhiên đập rối loạn. Nhưng mà nàng ta biết, bản thân không hề động tâm, nàng ta chỉ bị vẻ đẹp này ảnh hưởng mà thôi.

Không ai có thể trách cứ bào phục của thiếu niên quá mỏng, đưa mắt nhìn lại, quý nhân đây đường, có bao nhiêu người mặc thường phục mỏng như cánh ve này.[Khi khai quật ngôi mộ của nữ vương đời Hán thì đã tìm thấy loại bào phục này, nghe nói có hơn mười tầng nhưng vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy khuôn ngực lấp ló. Có thể nói, loại bào phục mỏng manh này rất được lưu hành vào lúc thời tiết nóng bức. Đương nhiên, đây chỉ là bào phục ở thân trên, phần dưới sẽ dày dặn hơn.]

Khi Tạ Uyển nhìn ngắm đến xuất thần, nàng ta cũng hiểu rõ thì ra mọi người không nhìn ngắm nàng ta mà là thiếu niên này.

Đối diện với ánh mắt của mọi người, dường như thiếu niên đã quen, cũng dường như cậu không hề để tâm đến ánh mắt của người khác. Cậu đang miên cưỡng lật xem một quyển thẻ tre. Một con gió thổi tới, khiến rèm xe phát phơ, có lúc còn lướt qua gương mặt của thiếu niên kia, khi nó nhẹ nhàng chạm vào, mọi người cảm giác được, ngọn gió kia giống như ngón tay của mình, đang vuốt ve dung nhan mà ông trời tỉ mỉ tạo ra.

Gió thổi qua, rèm xe phát phơ, khi thì gần khi thì xa, tựa như tim của mọi người, khi thì bay bổng, khi thì say mê.

Tạ Uyển tỉnh táo lại, nàng ta cắn răng nói: “Sao cậu ta lại đến đây?”

Nàng ta nhìn Vương Khôi, liên thanh hỏi: “Sao cậu ta có thể đến Kiến Khang vậy, chẳng lẽ, Thất lang chuẩn bị rời núi sao?”

Vương Khôi vẫn đang nhìn ngắm thiếu niên, nàng ta khẽ ngâm nga: “Thiếu niên nhà ai xuân sam bạc (bạc ở đây ý chỉ bào phục mỏng manh). Hôm nay mới biết được, trong bảy chữ này cũng có ý tương tự.”

Đọc xong, nàng ta quay đầu nhìn về phía Tạ Uyển, lắc đầu, cười khổ nói: “Hắn là không phải.” Nàng ta lại lắc đầu, nhủ thầm nói: “Tiểu tử này tính tuổi mệnh cũng chỉ 13, khi gặp ở trên núi ta cũng không biết đệ ấy sẽ có phong thái thế này.”

Dù sao nàng ta cũng là người của Lang Gia Vương thị, lúc này mấy ý niệm hiện rõ trong đầu đều đang nghi ngờ thiếu niên này đến đây sẽ tạo nên ảnh hưởng gì đối với thành Kiến Khang, đối với gia tộc.

Đúng lúc này, thiếu niên chậm rãi khép sách, ngẩng đầu lên.

Cậu vừa nâng mắt, thì liếc thấy hai người Vương Khôi và Tạ Uyển, mắt phượng tối lại, thiếu niên cười nham nhở, nói với vẻ lười biếng: “Thật khéo.”

Giọng nói của cậu vẫn còn chưa kịp truyền ra.

Ngay khi cậu tươi cười, một tiếng thét chói tai vang lên từ bốn phía, vô số thiếu nữ lao về phía cậu, chẳng những khiến giọng của cậu trở nên chìm nghiêm mà dòng người xông lên còn đẩy xe ngựa của Tạ Uyển và Vương Khôi qua một bên.

Đây giống như là một tín hiệu.

Trong nháy mắt, càng ngày càng có nhiều người kêu lên, một phụ nhân ở bên trái Tạ Uyển đang luống cuống tay chân tìm kiếm hoa quả trong rổ nhà mình. Tìm nửa ngày mà không thấy, nàng ta liếc mắt thấy người bên cạnh cầm một đài sen, thì lập tức duỗi tay ra cướp đoạt rồi ném về phía xe ngựa màu đen bị đám người vây quanh kia.

Nàng ta đã mở đầu thật tốt.

Trong nháy mắt, vô số phụ nhân cầm lấy hoa quả hoa tươi ném vào trong xe ngựa, bên kia các thiếu nữ tay nắm tay, xếp thành ba đội chắn giữ phía trước.

Vương Khôi nói với vẻ mất hứng: “Hông rồi, không biết khi nào thì có thể về nhà đây.”

Lúc này có một thói quen, trên ngã tư đường mà xuất hiện một nữ thiếu niên phong thái tuyệt thế, mọi người có quyền lợi chặn đường đón xe. Mà người đi đường bị vạ lây, ngay cả quý tộc thượng đẳng cũng phải tha thứ, cũng phải mỉm cười chờ những người đó tự nguyện rời đi — đây là một loại phong lưu.

Các thiếu nữ tay nắm tay, hai mắt sáng ngời, hưng trí bừng bừng chặn đường đón xe, miệng thì ngâm nga: “Thiếu niên nhà ai xuân sam bạc? Ai! Dung nhan giống như yêu nguyệt? Ai! Tự dung chọc thiếp say lòng! Ai! Nếu ta buông tay tìm sẽ vỡ nát! Ai! Xin quân hãy ở lại một lát, để ngày khác mộng hồn còn tương tư.” Tiếng ca vừa ngừng, tiếng cười tức thì mãnh liệt, tựa như cánh xuân, theo gió, theo ánh mặt trời bay về phía chân trời, khiến khung cảnh trở nên tự tại tiêu dao.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 226: Phiên ngoại: Bỏ trốn mất dạng

Hai người Tạ Uyển đang thầm oán, không chú ý tới Vương Hiên ngồi trong xe ngựa thấy mọi người vây quanh mà bị kinh hãi. Đầu tiên là cậu nhủ thầm nhưng thấy dòng người càng ngày càng nhiều, ập đến giống như thủy triều thì ngồi bật dậy, ngơ ngác nhìn ánh mắt lửa nóng gần như điên cuồng ở bốn phía, khẽ nói: “Không phải mẫu thân luôn nói, người Kiến Khang không thích diện mạo của ta sao?”

Quanh cậu người càng đến càng nhiều, hoa quả hoa tươi rơi ào ào giống như mưa, trong mấy thứ này không ngờ còn có một ít khăn tay gì đó, hơn nữa đám người ập đến từ bốn phía, vô số cánh tay vươn ra, gương mặt Vương Hiên rốt cục càng ngày càng trắng bệch.

Đưa mắt nhìn chung quanh, chỗ nào cũng chỉ thấy ánh mắt nóng bỏng si mê, Vương Hiên cắn răng oán hận mắng: “Biết rõ mẫu thân ta là kẻ ngốc mà vẫn

còn tin người. Ta, ta thật sự là ngu không ai bằng mà!”

Một giọt, hai giọt mồ hôi chảy xuống từ trên vầng trán trắng trẻo, cậu dựa vào hộ vệ phía bên trái đang cố gắng bảo vệ hỏi: “Làm thế nào bây giờ?”

Hộ vệ kia kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Vương Hiên.

Hắn biết, tiểu lang quân nhà mình là người đa trí, cậu đã từng tuổi này lần đầu tiên hắn mới nhìn thấy cậu cũng có lúc khẩn trương như thế, lần đầu tiên nghe thấy cậu hỏi người khác đối sách.

Không biết vì sao, đối diện với tiểu lang quân đang kinh hãi đổ mồ hôi, hộ vệ lại cảm thấy buồn cười. Hắn nghiêm túc nhìn về phía trước, an ủi: “Lang quân yên tâm, đoàn người xem chán, đói bụng rồi sẽ tản đi thôi.”

Mặt Vương Hiên tối sầm lại, cậu cố đè nén lửa giận, thấp giọng hỏi: “Nếu không tản đi thì sao?”

Hộ vệ nghiêm trang trả lời: “Vậy hẳn là do các nàng thay phiên dùng cơm đói ca.”

Một câu thốt ra, hộ vệ cảm thấy trên người lạnh lẽo thấu xương. Hắn vội vàng dịch ra một bước, để bản thân cách Vương Hiên xa một chút.

Vương Hiên trừng mắt nhìn hộ vệ rồi liếc qua xung quanh.

Đột nhiên cậu nghiêng đầu đi, cất giọng gọi Tạ Uyển đang bị đám người đẩy dờn càng ngày càng xa: “Khanh khanh.”

Giọng của thiếu niên không hề nhỏ.

Ngữ khí của thiếu niên đầy sự thân mật.

Trong khoảng thời gian ngắn, các thiếu nữ đang hò hét chói tai giật mình, các nàng vội quay đầu, theo ánh mắt Vương Hiên nhìn lại.

Trong lúc Tạ Uyển ngẩn ngơ, Vương Hiên cười mỉa mắt phượng, cậu ôn nhu mà vô cùng thân thiết kêu gọi: “Khanh khanh — nơi đây quá nhiều người, khi nào thì mới có thể về đến nhà của nàng đây?”

Giọng của thiếu niên ôn nhu trong trẻo, rốt cục khiến mọi người chuyển sự chú ý về phía Tạ Uyển.

Mấy trăm đôi mắt phát sáng đồng thời lia tới, lạnh lẽo giống như mấy trăm mũi tên hướng về phía Tạ Uyển.

Tạ Uyển há miệng, nàng ta mất một lúc lâu mới hiểu ra ‘Khanh khanh’ trong miệng Vương Hiên là đang gọi mình.

Nàng ta vừa kêu ôi ôi hai tiếng, còn chưa kịp phát biểu gì thì một từng đợt tiếng nước nổ vang lên.

Vài tiếng khóc nước nở cùng chan hòa. Trong tiếng ghen ngào, một nữ tử kêu lên: “Đàn lang còn trẻ như thế, phong tư bình sinh ít thấy..... sao có thể vừa gặp nhau thì đã có người trong lòng? Bảo ta làm sao mà chịu nổi?”

Lời của nàng ta vừa dứt, trong tiếng xôn xao, vô số ánh mắt phẫn nộ thống hận nhìn Tạ Uyển.

Trong lúc sắc mặt Tạ Uyển càng ngày càng trắng bệch, thân mình bắt đầu ngã về phía sau, đột nhiên, tiếng kêu của Vương Khôi truyền đến từ bên cạnh: “Tiểu tử kia bỏ chạy rồi.”

Kêu la hai lần mà không thấy ai có phản ứng, rốt cục Vương Khôi hiểu được chỗ sai của mình, lập tức, nàng ta chuyển giọng, đất cổ họng thống khổ kêu lên: “Nhóm tiểu cô, vị lang quân tuấn mỹ giống như yêu nghiệt kia bỏ chạy rồi —”

Tiếng kêu than vãn của nàng ta rốt cục thức tỉnh chúng nữ. Các nàng đồng thời quay đầu, vừa lúc trông thấy thiếu niên tuyệt sắc nhảy xuống từ trong xe ngựa, tháo đầu lạt trên đầu một người qua đường rồi đội lên.

Quả nhiên, cậu muốn bỏ chạy.

Trên thế gian nào có chuyện như thế.

Chúng nữ vừa thương tâm lại không cam lòng, các nàng hét chói tai, kêu gào. Mà chờ các nàng phản ứng lại, Vương Hiên với thân thủ linh hoạt đã chạy ra vài chục bước.

Vương Hiên luyện tập trong núi đã quen nên vô cùng nhanh nhẹn. Cậu chạy tới đâu, thấy có người nhìn mình hoặc tươi cười xinh đẹp quyến rũ, hoặc hơi có chút cảnh giác, cậu liền thuận tiện tung mị nhãn.

Làm như thế hậu quả là cậu chạy tới đâu, đám người ở đó đều si ngốc. Trong lúc mọi người kinh ngạc, tùy ý để cậu xông về phía trước, rốt cuộc Vương Hiên đã xông tới cửa thành trong vô số tiếng hét chói tai.

Vừa vọt tới cửa thành, hai lính canh giữ ở cửa thành cũng tiến lên một bước, từ xa bọn họ đã thi lễ với Vương Hiên, mỉm cười, nói với vẻ cực kỳ lễ phép: “Từ xưa tương tư trái khó nhất còn, thỉnh lang quân dừng bước, đợi mọi người thường thức xong thì sẽ cho đi.”

Một người khác nói: “Lang quân cần gì vô tình như thế, sao phải vội vàng quay lại như vậy?”

Trong lúc hai người nhỏ nhẻ độ khuyên can, bước chân Vương Hiên vẫn không chậm lại, cậu liếc mắt xem thường, buồn bực kêu lên: “Cái gì mà vô tình, cái gì mà trái tương tư, lang quân ta chỉ muốn vụng trộm nhìn xem Kiến Khang có bộ dạng thế nào, nếu bị thương thức cho đã thì lão phụ thân nhà ta sẽ cầm đao giết người!”

Trong miệng cậu la hét, dưới chân cũng vẫn rào rào nhanh, vọt thẳng tới hai người trước cửa thành, thấy bọn họ bất động, Vương Hiên vẫn xông qua.

Phịch một tiếng, hai người bị xô ngã sang hai bên.

Khi bọn họ vất vả bò lên, lại nhìn thấy Vương Hiên đã biến mất ở cửa thành.

Quay đầu lại, nhìn các thiếu nữ phía sau khóc lóc vang trời, hai lính gác lại thở dài một tiếng, chấp tay, nói: “Chớ trách tội chớ trách tội. Cũng không biết binh sĩ nhà ai, hần phụ mẫu cậu ta biết diện mạo đẹp đẽ có thể sẽ bị nhìn ngắm đến chết, nên đã huấn luyện thân thể cậu ta, dạy dỗ cậu ta thuật chạy trốn, chúng ta muốn ngăn cản cũng không được.”

Khi hai lính gác vội vã khuyên giải chúng nữ, xa phu cùng hộ vệ của Vương Hiên vội vàng lái xe điều khiển ngựa chạy về phía cửa thành.

Ở phía sau bọn họ là giọng nói đề nén ẩn chứa phần nộ chỉ trích của Tạ Uyên: “Tiểu tử Vương Hiên kia có ý tứ gì chứ? Hần gọi ta như vậy, bảo ta về sau làm sao có thể thanh tỉnh đây?”

Không ai để ý tới sự chỉ trích đó, chúng hộ vệ một lòng giục ngựa muốn chạy đến bảo hộ lang quân nhà mình.

Vừa ra khỏi cửa thành, Vương Hiên thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Sau khi liên tục lao ra mấy trăm bước, quay đầu nhìn về phía đám người ở phía xa thì thở dài thêm một cái.

Lấy ra khăn tay lau mồ hôi, Vương Hiên âm thầm tặc lưỡi: Thực đáng sợ, thực đáng sợ!

Đương nhiên, lúc này cậu cũng không dám dừng lại. May mắn là, Kiến Khang luôn coi trọng vẻ đẹp yếu ớt nên tất cả mọi người không ai có thể lực tốt như cậu. Bởi vậy, khi cậu chạy ra được 700, 800 bước, người phía sau đã bị bỏ lại rất xa, chỉ có mấy chiếc xe ngựa chạy tới.

Trong số đó, có hai chiếc là của cậu.

Vương Hiên nhảy lên xe ngựa, nhìn thấy mấy chiếc xe ngựa khác chạy về phía mình dường như muốn hàn huyên thì vội vàng ra lệnh: “Đi mau.”

“Vâng.”

Xe ngựa gia tốc, đảo mắt đã khiến cát bụi bốc lên, bỏ trốn mất dạng.

Rốt cục đã hoàn toàn thoát khỏi đó.

Vương Hiên ném khăn tay ẩm ướt xuống, nhũn mày.

Một hộ vệ trung niên tiến đến, hần mỉm cười nhìn Vương Hiên, nói: “Hiên tiểu lang, lần này sợ là đã làm trái đắn đo của phụ thân người.”

Vương Hoàng muốn nhử từ xuống núi, chính là bảo cậu du ngoạn ở xung quanh. Nhưng cậu lại làm ngược lại, vì muốn ngắm nhìn Kiến Khang mà trực tiếp chạy tới đây, lén lút tới cũng đành thôi, còn gây ra oanh động lớn đến vậy.

Vương Hiên vừa nghe lời này, mồ hôi lạnh lại bắt đầu chảy xuống từ trên trán. Cậu lấy ra một khăn tay mới lau tiếp mồ hôi, cắn răng nói: “Chỉ tại mẫu thân ta, từ nhỏ người luôn nói với ta rằng diện mạo của ta không đẹp, so với người còn tệ hơn. Vì vậy ta cứ nghĩ rằng người Kiến Khang vốn sẽ không thích.” Cậu nói đến đây thì nghiêng răng nghiêng lợi không mở miệng thêm nữa. Tức giận một lúc, Vương Hiên phát hiện cho dù như thế thì mình cũng không thể đánh mẫu thân một trận, mắng mẫu thân vài câu được. Lập tức cậu cúi đầu xuống, nửa ngày không thốt nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 227: Phiên ngoại: Tạ Hạc Đình

Tính ra, lúc này Vương Hiên đã rời nhà hơn 4 tháng, trong 4 tháng này, đám người Tạ Uyên lãng phí thời gian khi đi đường, còn cậu cũng đã đi một vòng lớn từ Nam Sơn đến Kiến Khang.

Trước mắt, Kiến Khang không nên đến nữa, mục đích xuống núi nhìn ngắm cũng đã thành, tin rằng khi mình về đến Nam Sơn, mẫu thân đã sinh cho mình một đệ đệ oai hùng rồi.

Ngắm nghĩ, Vương Hiên cảm thấy nóng ruột, lập tức lớn tiếng nói: “Đi, về nhà thôi.”

Nói tới đây, cậu không quên trừng mắt nhìn xung quanh, ra lệnh: “Việc hôm nay không được nhắc tới với phụ thân ta!”

Chúng hộ vệ ồn ào vang dạ. Hộ vệ trung niên kia thì nhin cười rồi nói: “Lang quân hiểu biết thông thiên, chỉ sợ tiểu lang không lừa được bao lâu.”

“Không lừa được cũng phải giấu giếm.” Vương Hiên ngẩng đầu, nói với vẻ kháng nghị: “Việc này từ đầu tới cuối đều là do mẫu thân ta giấu giếm lừa gạt. Nếu phụ thân trách ta, thì ta sẽ tìm mẫu thân tính sổ.”

Cậu nói đúng lý hợp tình, nhưng đầu càng ngày càng cúi thấp, rõ ràng là chột dạ. Chúng hộ vệ cười vang, điều khiển xe ngựa đi trở về.

Mặc dù chỉ xa nhà có 4 tháng, nhưng giờ phút này nghĩ đến có thể trở về nhà, thì ai cũng đều vui vẻ.

Vì miễn cho ‘Ngộ thương’ người qua đường, lúc này, Vương Hiên đã đội đầu lạp.

Đi được nửa tháng, phía trước xuất hiện một tòa thành, hành thư phiêu dật được điêu khắc ở đầu tường, từ xa nhìn lại, tất cả mọi người có thể nghĩ thấy hương rượu thịt và hương son phấn tỏa ra từ bên trong.

Chúng hộ vệ mừng rỡ, hét to liên thanh.

Như thành là trong đó chờ thành trì, vì ở gần Kiến Khang, người ở đây rất đông, ngựa xe như nước. Nhà gỗ tinh xảo, được xây dựng ở hai bên bờ hồ, thuyền con lượn lờ, đưa mắt nhìn khắp nơi đều là bóng người mặc trường bào phát phơ qua lại.

Kích động đánh giá nhóm nữ lang mỹ mạo đi qua đi lại, một hộ vệ dựa sát vào xe ngựa, cười nói với bên trong: “Tiểu lang, nơi đây thủy tú nhân mĩ, người không xuống dưới đi dạo một chút sao?”

Dưới đầu lạp, giọng nói lạnh lùng của Vương Hiên truyền đến: “Ta thấy người nên bớt nói đi.”

Lời này vừa thốt ra, tiếng cười lại vang lên.

Đúng lúc này, phía trước truyền đến tiếng ồn ào xôn xao.

Trên ngã tư đường, người qua lại đều chạy về phía trước, trong tiếng bước chân còn kèm theo tiếng kêu lên vui mừng của các nữ lang.

Mọi người tò mò, lập tức điều khiển xe ngựa đến đó.

Chỉ chốc lát, phía trước bọn họ xuất hiện một đội đệ tử mặc hoa phục, đi đằng trước là mấy người cưỡi ngựa đang chậm rãi đi đến giữa đám người càng ngày càng đông đúc.

Dẫn đầu là một nam tử cực kỳ tuấn mĩ, chân dài lưng thẳng. Tuy hấn cưỡi ngựa, không mặc trang phục kỵ sĩ mà mặc trường bào rộng, vừa cử động, gió thổi qua khiến trường bào phát phới như bướm lượn.

Nhìn nam tử giục ngựa mà đi, bên hông không bội kiếm mà cây sáo, tóc xoắn vai rất có phong tư tiêu dao, Vương Hiên tò mò hỏi: “Hắn là ai vậy, quả nhiên là tuấn tú.”

Hộ vệ trung niên cười nói: “Ngài ấy gọi là Tạ Hạc Đình, năm đó cũng nổi danh cùng phụ thân người.”

Nổi danh cùng phụ thân sao?

Vương Hiên càng tò mò hơn.

Lúc này, đám người Tạ Hạc Đình đã đi tới phía trước bọn họ. Nhìn nhóm nữ lang im lặng đứng ở hai bên đường thường thức nữ nam, tuy rằng thỉnh thoảng có tiếng hét chói tai nhưng cũng không tung ‘Lợi khí’ đã thương người khác, Vương Hiên rầu rĩ nói: “Không công bằng.”

Lời này vừa thốt ra thì mọi người lại cười vang.

Lúc này, đám người Tạ Hạc Đình đã đi tới trước mặt.

Đúng lúc này, hấn chớp mắt, liếc thấy vài hộ vệ quen mặt, định thần xem xét, lập tức Tạ Hạc Đình đã nhận ra dấu hiệu ở một chỗ kín đáo trên xe ngựa.

Lập tức, hấn giục ngựa lại gần.

Đến bên cạnh xe ngựa của Vương Hiên, hấn hỏi: “Đây là người phương nào?”

Hộ vệ trung niên tiến lên, thi lễ, mỉm cười nói: “Nhọc lang quân hỏi thăm, đây là Hiên tiểu lang nhà chúng ta.”

“Hiền tiểu lang? Là trưởng tử của Vương Hoảng?”

“Vâng.”

Tạ Hạc Đình thấp giọng nói: “Từ biệt đã lâu, con đã lớn đến vậy?” Vươn tay vén rèm xe, hấn nhìn Vương Hiền đội đầu lạp, nhú mày nói: “Chỉ là một thiếu niên nho nhỏ tại sao lại đầu đầu lộ đuôi, không dám trực diện gặp người khác?”

Lời này vừa thốt ra, Vương Hiền giận dữ, đang muốn cãi lại, hộ vệ trung niên kia đã vội vàng ngăn lại.

Hấn thi lễ với Tạ Hạc Đình, mỉm cười nói: “Lang quân Tạ gia có điều không biết, tiểu lang nhà ta chỉ có làm như vậy, mới có thể đi lại thoải mái.”

Bất cứ một người Tấn nào đều hiểu được ý của câu nói này.

Tạ Hạc Đình ngẩn ra, hấn nhìn Vương Hiền, buồn bã hỏi: “Giống như mẫu thân sao?”

Hộ vệ trung niên đáp: “Giống cả hai người, càng tuần tú hơn.”

Thì ra là thế.

Tạ Hạc Đình cười cười, thấp giọng nói: “Thú vị.”

Giọng nói trầm thấp, mơ hồ mang theo phiền muộn.

Nói xong lời này, hấn nhìn thấy cặp mắt phượng của Vương Hiền dưới đầu lạp đang nhìn mình, thì không khỏi cười nói: “Nhìn đôi mắt thì biết hài tử này có vẻ yêu nghiệt giống như mẫu thân.”

Hấn nhìn Vương Hiền, mỉm cười nói: “Hiền tiểu lang, con là trưởng tử của Lang Gia Vương thị, mãi mà không quay về quê cũ, có nhớ nhà không?”

Vương Hiền ngẩng đầu nhìn Tạ Hạc Đình, cậu thật sự không thích cảm giác đối phương từ trên cao nhìn xuống, bản thân lại chỉ có thể né tránh nói chuyện.

Lập tức, Vương Hiền tháo đầu lạp xuống, thuận tay ném vào trong xe ngựa.

Khuôn mặt của cậu vừa lộ ra, tiếng thét chói tai cười vui trong đám người dường như im bật.

Tạ Hạc Đình cũng bị giật mình.

Hấn đã nghe hộ vệ kia nói hài tử này so với phụ mẫu còn hơn một bậc, vốn hấn không tin lắm.

Nhưng hiện tại, hấn tin.

Hấn không thể ngờ được, có một ngày mình cũng nhìn ngắm một người đến ngây người.

Phục hồi tinh thần, Tạ Hạc Đình khen ngợi: “Rất tuần tú.”

Ở thời đại dung mạo cử chỉ còn quan trọng hơn so với phẩm đức, Tạ Hạc Đình không thể không tán thưởng, hấn lại bổ sung thêm một câu: “Quả nhiên trò giỏi hơn thầy, Vương Hoảng kia có người kẻ tục rồi.”

Lúc này ai cũng tin rằng, người có dung mạo cử chỉ nổi bật bất phàm, nhất định cũng sẽ hơn hẳn người khác, cho nên Tạ Hạc Đình mới nói một câu như thế.

Tạ Hạc Đình là danh sĩ trong thiên hạ, lời đánh giá của hấn vừa thốt ra, mấy hộ vệ kia vội thi lễ, có vẻ không dám nhận.

Nhìn thiếu niên này, Tạ Hạc Đình lại hỏi: “Mẫu thân còn khỏe không?”

“Phiền trường giả hỏi thăm, mẫu thân của ta vẫn khỏe.”

Tạ Hạc Đình lại hỏi: “Kiến Khang thế nào?”

Nhắc tới Kiến Khang, Vương Hiền nhú mày, lắc đầu nói: “Không tốt.”

Dưới ánh mắt khó hiểu của Tạ Hạc Đình, Vương Hiền cười khổ: “Ồ Kiến Khang quý nhân nhiều như cẩu, tiểu cô mạnh mẽ như sói.” Cậu mới nói đến đây, bốn phía đã truyền đến vài tiếng cười khả nghi, lúc này, giọng nói rầu rĩ êm tai của Vương Hiền lại vang lên: “Mặc dù mặc hoa phục cười ngựa nhưng nhìn mỗi người lại không thấy có tự do.”

Nói tới đây, cậu nhìn Tạ Hạc Đình với vẻ thương cảm, nhỏ giọng hỏi: “Quân tử ngày ngày ở đây thật sự không thấy lo lắng sao?”

Tạ Hạc Đình nhìn chăm chăm thần sắc thương cảm trên mặt Vương Hiên, khẽ nhủ mày.

Hắn dựa vào gần Vương Hiên, thấp giọng hỏi: “Các tiểu cô thật sự mạnh mẽ như sói sao?”

Lời của hắn vừa dứt thì đã thấy trên trán thiếu niên đỏ mồ hôi lạnh.

Tạ Hạc Đình lại nhủ mày.

Học Vương Hiên thương cảm nhìn mình, Tạ Hạc Đình cong môi, chậm rãi nói: “Thực đáng tiếc, con nên thích thú mới phải.”

Khi tiếng nói vừa dứt, hắn rút cây sáo bên hông, trong lúc chúng hộ vệ đang ngạc nhiên, Tạ Hạc Đình vung sáo như vung kiếm, hung hăng chém vào rèm xe ở hai bên.

Trong khoảnh khắc, rèm cửa sổ toi tã, Vương Hiên vẫn đang trợn mắt há hốc mồm, khuôn mặt tuyệt mỹ yêu nghiệt kia rành mạch xuất hiện ở trước mắt người qua đường.

Tạ Hạc Đình lui về phía sau, từ rất xa, hắn chấp tay với Vương Hiên, bạc môi khẽ nhếch, tiếng cười lạnh lạnh: “Người như ta bình sinh không thích nhất là bị người khác thương hại, tiểu lang quân Vương Hiên, mời thưởng thức sự chật vật ở Như thành.”

Hắn vừa nói xong, người đứng bốn phía bị sắc đẹp khiến cho si ngốc phục hồi tinh thần, các nàng thét chói tai, điên cuồng ập đến như thủy triều, trong nháy mắt đã hoàn toàn bao vây quanh xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 228: Phiên ngoại: Ba nhi tử đến Kiến Khang

Khi Vương Hiên trở lại Nam Sơn đã là mùa thu, tiểu muội muội của cậu vừa mới sinh ra được nửa tháng.

Sau khi lặng lẽ liếc nhìn tiểu muội muội một cái, Vương Hiên phát hiện bản thân không hề có ý đồ ký với con khi nhìn mặt nhăn da đỏ kia.

Bằng tốc độ nhanh nhất trở về chính sảnh, Vương Hiên thành thành thật thật cúi đầu, chờ phụ thân đi ra.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến.

Chỉ chớp lát, một góc áo bào trắng xuất hiện ở trước mắt cậu.

Nhìn tiểu tử thúc thủ mà đứng, không nói một lời, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Vương Hoàng vang lên: “Biết sai ở đâu chưa?”

Thiếu niên trả lời: “Dạ biết.”

“Nói.”

“Nhi tử gặp gỡ Tạ Hạc Đình của Tạ thị, thì nên cẩn thận lời tương lai phụ thân đã nói qua, có liên quan đến tính tình cách làm việc của hắn, như vậy trong lòng có phòng bị, sẽ không phải chịu nhục.”

“Còn có gì nữa?”

“Nhi tử không nên suy bụng ta ra bụng người, chú ý nhiều chi tiết hơn nữa. Nhi tử chạy đến Kiến Khang, bị mọi người vây quanh mới phát hiện diện mạo của mình quá đẹp, đây là lỗi không nên phạm phải.”

Không biết vì sao, tiểu tử này nói tới đây, trong giọng nói lại mang theo một chút oán niệm.

Vương Hoàng cười lạnh nói: “Con còn đang trách mẫu thân con giấu giếm lừa gạt sao?”

Thiếu niên lắc đầu, than thở: “Mẫu thân vốn không trí tuệ, người không sai.”

“Vậy sao, vậy thì ai sai?”

Thiếu niên phát hiện mình mất nhiều sức lực mới không trợn to mắt, cậu trầm giọng nói: “Sai ở phụ thân.”

Vương Hoàng thân nhiên hỏi: “Nói nghe một chút.”

Ngữ khí của thiếu niên vẫn bình thản: “Mẫu thân từ nhỏ trách cứ về diện mạo của nhi tử, mỗi khi phụ thân nghe thấy cũng không sửa lại.”

Vương Hoảng chậm rãi ngồi ở trên tháp, thần nhiên nói: “Sinh ra là trưởng tử của Lang Gia Vương thị, từ nhỏ chuyện con học được đầu tiên, đó là thông qua phán đoán của bản thân mà nhận ra lời người khác là thật hay giả. Phụ thân không sửa đúng, đó là sai lầm sao?”

Thiếu niên thúc thủ nghe giáo huấn.

Vương Hoảng hỏi: “Bị vậy năm canh giờ ở Như thành, cảm giác như thế nào?”

Thiếu niên cúi đầu, vô tình nói: “Có ai cảm giác.”

“Ai cảm giác? Bộ dạng chịu chi cho thiên, người khác thương chi duyệt chi, có liên quan gì đến con đâu? Xuống núi nửa năm, vẫn không học được tư thái khí định thần nhàn!”

Ngữ khí nghiêm khắc, đây là Vương Hoảng đang phê bình.

Từ nhỏ, tính cách của cậu vốn bốc đồng, Vương Hoảng muốn sửa đổi nên tốn không ít tâm sức nhưng mãi cho đến hiện tại, cậu vẫn không thể khiến Vương Hoảng hoàn toàn vừa lòng.

Nhìn con chăm chú, Vương Hoảng lại hỏi: “Sau khi thoát vây, có nghĩ tới việc hồi báo lang quân Tạ gia không?”

Thiếu niên nhanh chóng gạt đầu, khẽ chuyển mắt, rồi nói: “Hiện tại không phải thời cơ.”

“Vậy sao?”

“Ngày đó hần trở về Kiến Khang, nếu như con đi theo, nhất định sẽ khiến vạn người chú mục. Hồi báo thì phải chờ một chút thời gian.”

“Đi ra ngoài đi.”

“Vâng.”

Nhìn theo bóng con rời đi, Vương Hoảng nhẹ giọng nói: “Đã đến lúc nên để cho nó du lịch tứ phương, trải qua mưa gió.”

Một hắc y nhân xuất hiện ở phía sau chàng, thấp giọng nói: “Nhưng diện mạo của tiểu lang?”

Vương Hoảng thần nhiên nói: “Không phải có các người che chở sao?” Thấy hắc y nhân không đáp, chàng còn nói thêm: “Tướng mạo này cũng có ưu điểm, ít nhất sẽ không ảnh hưởng đến tính mạng.”

Hắc y nhân liên tục gạt đầu: Cũng đúng, ngay cả người Hồ ngoan độc chí sợ cũng không thể ra tay sát hại tiểu lang.

Rũ mắt, Vương Hoảng còn nói thêm: “Thiếu niên vốn hiếu thắng bông bột, chuyện khó trải qua nhất là một chữ tình. Nhớ kỹ, lúc cần thiết có thể làm một số việc. Nhi tử của Vương Hoảng ta không thể bị một nữ kỹ mê đảo thần hồn.”

Nhi tử của chàng từ nhỏ lớn lên ở trong núi, không có bằng hữu cùng tuổi, chưa từng gặp qua nơi chốn thanh sắc, lại càng không hiểu rõ thủ đoạn của nữ tử hồng trần. Với Lang Gia Vương thị kiêu ngạo mà nói, sỉ nhục lớn nhất không phải bị giết bởi người Hồ, mà là bị một phụ nhân dâm tiện dụ hoặc.

Hắc y nhân cung kính đáp: “Vâng.”

Vương Hoảng lại nói: “Hiện tại khiến người ta chú ý quá mức, nếu có nam nhân muốn nhúng chàm, thì giết ngay không cần hỏi.”

Thời đại này nam sắc thịnh hành, chàng cũng không muốn để con mình trầm mê trong nam sắc.

“Vâng.”

Vương Hoảng còn nói thêm: “Hồng trần đáng ghê tởm trăm ngàn lần, không thể khiến nó.....” Vừa mới nói tới đây, có tiếng bước chân truyền đến.

Chỉ chớp lát, một hạ nhân bẩm báo: “Lang quân, người trong gia tộc tới đây.”

Người trong gia tộc?

Vương Hoảng nhíu mày.

Giọng nói của hạ nhân lại truyền đến: “Tộc trưởng nói, lang quân cùng phu nhân có thể tiếp tục ẩn cư nơi sơn dã. Nhưng ba hài tử đã lớn lên, trưởng tử của Lang Gia Vương thị không thể không trải qua mưa gió, ném thử phồn hoa.”

Dừng một chút, hạ nhân kia còn nói thêm: “Tộc trưởng còn nói, tiểu lang ở Kiến Khang nửa ngày, đến nay vẫn còn có người truyền lưu. Nếu đã xuống núi thì sao lại trở về, chẳng lẽ, nhi tử của Vương Hoảng không thể gặp người khác sao?”

Ngập ngừng một chút, hạ nhân kia lại tiếp lời: “Bệ hạ cũng nói, hần chỉ sợ không thể đợi được nhi tử Vương Hoảng rời núi, chỉ có thể chờ tôn tử của hần.”

Những lời này cũng là phản phúng.

Wương Hoảng trầm mặc nửa ngày, nói: “Gọi ba tiểu tử kia đến.”

“vâng.”

Chỉ chớp lát, hai tiếng bước chân lon ton xen lẫn với tiếng bước chân nhẹ nhàng hữu lực truyền đến.

Từ xa còn chưa tới gần, giọng nói non nớt của Vương Túc đã truyền đến từ bên ngoài: “Đại huynh, nhất định là huynh khiến cho phụ thân hồ thẹn, làm hại chúng ta cũng bị trách mắng.”

Lời của nó vừa dứt, một đồng tử khác lại tiếp lời: “Không phải vậy, nhất định là phụ thân trông thấy muội muội oai hùng kia của chúng ta, rút kinh nghiệm xương máu, vẫn cảm thấy chúng ta như phấn như ngọc càng đáng yêu hơn.”

Hai tiểu tử lú rú, bất tri bất giác, Vương Hoảng đã đặt tay lên trán.

Chàng cắn răng khẽ than thở: “Thật không hiểu sao ta có thể nhẫn nhịn bọn nó nhiều năm như thế!”

Lời Vương Hoảng vừa dứt, hắc y nhân đứng phía sau cũng liên tục gật đầu. Việc này không nói tới Vương Hoảng, ngay cả bọn họ cũng có cảm giác sắc kỳ quái.

Cửa phòng bị mở ra, hai tiểu tử vội chạy vào.

Ở phía sau bọn nó là Vương Hiên đang nhàn nhã bước đến.

Ba người vừa tiến đến, Vương Hoảng đã đứng dậy. Chàng bước nhanh ra đón, khẽ oán trách: “Bên ngoài gió lớn, sao nàng cũng tới đây vậy?”

Trên trán cột lấy một cái khăn mặt, mang theo nhũ mầu bé tiểu hài tử cùng bước vào, không phải Trần Dung thì là ai?

Lúc này ba hài tử mới chú ý tới mẫu thân cũng đến đây. Lập tức mặt mày hớn hờ, đều vây quanh nàng.

Đỡ mẫu thân ngồi xuống thấp, Vương Hiên cũng trách cứ: “Mẫu thân cũng thật là, người cũng không nhìn xem người đã bao nhiêu tuổi rồi?”

Lời này không hề dễ nghe. Trần Dung trừng mắt nhìn tiểu tử này một cái, liếc thấy vết cào do móng tay để lại trên mặt cậu, vẻ buồn bực lại biến thành lo lắng. Vuốt vết cào kia, Trần Dung nhíu mày nói: “Hài tử này, bị người ta vây quanh cũng đành thôi, sao còn bị cào đến mức bị thương thế này? Không phải đã dạy võ cho con rồi sao? Con có thể nhảy lên đỉnh xe ngựa mà?”

Nàng không đề cập tới việc này cũng đành thôi, vừa nhắc tới, Vương Hiên lại cảm thấy lửa giận uất nghẹn trong lòng. Cậu cố nhẫn nhịn trầm giọng nói: “Nếu nghe lời mẫu thân nói, con chạy lên đỉnh xe ngựa, chỉ sợ đại lung cũng bị đám tiểu cô này kéo xuống.”

Trần Dung ngẩn ra, không tự chủ được trước mắt nàng xuất hiện cảnh nhi tử nhà mình bị người ta kéo đại lung, quần rơi xuống, mông thấp thoáng lộ ra.

Vội vàng lắc đầu quăng bỏ suy nghĩ miên man kia, hai tiểu tử Vương Lăng Vương Túc đã ha ha ôm bụng cười ngã lăn lộn.

Nghe thấy hai đệ đệ cười giễu cợt, nhìn thấy bộ dạng mẫu thân cắn môi nhịn cười rất cổ quái, Vương Hiên đột nhiên phản ứng lại, cậu hung hăng trừng mắt nhìn ba người, chuyển sang nhìn Vương Hoảng kêu lên: “Phụ thân, con muốn trở lại Kiến Khang.”

Cậu lắc đầu, lạnh lùng nói: “Si nhục ở Như thành, nếu con không giải quyết, tất sẽ thành đại hận!”

Khi nói lời này, trước mắt cậu hiện lên bộ dạng phong lưu thanh thản kia của Tạ Hạc Đình.

Wương Hoảng lặng lẽ nhìn con, nhẹ giọng nói: “Im lặng chút.”

Một lời thốt ra, hai tiểu tử vội vàng che miệng.

Wương Hoảng nhìn cả ba hài tử, thân nhiên nói: “Tộc trưởng phái người đến đây, nói muốn đón các con trở lại Kiến Khang, ta chấp thuận rồi.”

Lời vừa dứt, Trần Dung thất thanh kinh hô, Vương Hiên gật đầu, hai đồng tử đồng thời hô to gọi nhỏ: “Phụ thân, người không sinh ra được một đệ đệ oai hùng thì cũng không nên trách cứ chúng con chứ!”

“Phụ thân, người không thể độc chiếm mẫu thân!”

“Phụ thân, con không bao giờ trốn trong chăn của mẫu thân nữa đâu.”

“Phụ thân, con cũng không dùng vuốt mèo vẽ hình hoa mai lên thường phục của người nữa đâu.”

Thấy hai hài tử thao thao bất tuyệt nhận sai, khoe miệng Vương Hoàng co giật, hắc y nhân trợn mắt há hốc mồm lắng nghe, nhin không được dựa sát vào Vương Hoàng nói: “Lang quân, người có thể chịu được đến bây giờ mới đuổi mấy tiểu tử này đi, thuộc hạ thật sự bội phục!”

Lời nhin hót vừa thốt ra, khoe miệng Vương Hoàng lại giật giật.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 229: Phiên ngoại: Người một nhà

Vương Hoàng đã quyết định, việc di chuyển được lên lịch trình.

Nhưng Trần Dung mãi mới chờ trường tử về nhà, làm sao có thể để bọn nó rời đi vào lúc này? Trải qua vài ngày suy nghĩ, cuối cùng rốt cục quyết định hai tháng sau, phu thê sẽ đưa ba nhi tử tới Kiến Khang, ở lại mấy hôm rồi quay về.

Người một nhà không phải tách ra ngay, dù là Trần Dung hay mấy tiểu tử đều cảm thấy thả lỏng.

Nữ nhi Trần Dung đang lớn lên từng ngày.

Được 2 tháng tuổi, hài tử kia đã không còn vẻ ngoài mặt nhẵn da đỏ giống như con khi nhỏ nữa.

Trong thư phòng, Trần Dung nhìn ngắm nữ nhi càng ngày càng trắng nõn, nhin không được bế nó đi tới phía trước Vương Hoàng đang viết lách trên bàn.

Vương Hoàng đang bận bịu thấy thê tử đứng trước bàn muốn nói lại thôi, thì chàng nhú mày hỏi: “Chuyện gì?”

Trần Dung đặt nữ nhi xuống, để khuôn mặt nhỏ nhắn của nó đối diện với Vương Hoàng, thấp giọng, bất an nói: “Phu chủ, chàng nhìn xem tiểu cô nương giống ai?”

Vương Hoàng liếc mắt một cái, trong ánh mắt sáng trong mang theo lạnh lùng, thần nhiên nói: “Giống ta.”

Chàng nhú mày nhìn Trần Dung, nói: “Nàng lại nghĩ vớ vẩn cái gì vậy?”

Tươi cười của Trần Dung hơi gượng gạo, nâng cúi đầu nhìn ngắm nữ nhi trong lòng, nhỏ giọng nói: “Hài tử còn nhỏ như vậy mà hai hàng lông mày vừa đen vừa thẳng lại dày, đôi mắt sáng mà lạnh lùng, môi mỏng, lại không thường khóc nháo.”

Nàng nuốt nước miếng, nói với về bất an: “Phu chủ, ba hài tử kia có khi nào lại nói trúng rồi không, nữ nhi của chúng ta sẽ có diện mạo rất oai hùng?”

Không nói thì Vương Hoàng vốn không thèm để ý nhưng vừa lắng nghe, chàng lại nhú mày lại, cúi đầu cẩn thận đánh giá nữ nhi vài lần.

Đúng lúc này, hài tử cũng đang ngẩng đầu nhìn phụ thân.

Đôi mắt sáng trong như nước, lấp lánh ánh lưu ly, khiến cho ánh mắt nó quá mức bình thản, thậm chí hơi lạnh lẽo.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, hai hàng lông mày quả thật vừa thẳng lại đen, cộng thêm tóc màu đen tuyền mượt mà, hài tử này rất giống một tiểu lang.

Dần dần, Vương Hoàng càng nhú chặt mày, một hồi lâu, chàng mới nói: “Hài tử lớn lên giống gia gia của nàng.”

Vương Hoàng không hề chớp mắt nhìn nữ nhi, chậm rãi nói: “Không có một hài tử nào có diện mạo hợp ý ta.” Giọng nói có chút vô lực.

Trần Dung đang muốn đáp lời, tiếng bước chân nhẹ nhàng hỗn loạn truyền đến.

Khi tiếng bước chân này vừa rơi vào tai, Vương Hoàng ngã về phía sau, buông quyền sách trong tay xuống, mà Trần Dung đã mang theo về mặt tử ái.

Tiếng bước chân lon ton chạy đến, người còn chưa vào cửa, giọng nói non nớt của hai đồng tử giống nhau như đúc đã vang lên: “Ta đã nói mẫu thân ở đây mà.”

“Đó là đương nhiên, có mẫu thân ở bên, phụ thân sẽ viết được nhiều, tươi cười nhin nọt, lúc nào có gió thổi thì áo trắng bay cũng phát phơ hơn.”

Đây là khen ngợi hay là chê cười đây? Vương Hoàng hít sâu một hơi. Từ lúc mấy tiểu tử này bắt đầu biết nói, hít sâu đã trở thành thói quen của chàng.

Hai tiểu tử vội chạy vào. Bọn họ vừa thấy Trần Dung và tiểu muội trong lòng nàng thì đều đồng thời kêu lên vui mừng.

Hai đồng tử một trái một phải vọt tới trước mặt Trần Dung, mỗi đứa ôm một bên đùi nàng: “Mẫu thân, bọn con muốn thăm muội muội.”

Trần Dung nở nụ cười, nàng cẩn thận đặt nữ nhi xuống thấp.

Nữ nhi vừa được đặt xuống, hai đồng tử đã bỏ nhào vào hai bên người bé.

Trần Dung nhìn thoáng qua nhũ mẫu, ý bảo nàng ta để ý trông chừng rồi nhẹ bước đi ra phía sau Vương Hoàng.

Nhẹ nhàng xoa bóp bả vai cho chàng, Trần Dung thấp giọng nói: “Lần này trở về Kiến Khang chỉ sợ sẽ khiến nhiều người chú ý.”

Dừng một chút, nàng thở dài: “Có khi ngẫm lại vẫn thấy rất sợ hãi.”

Vương Hoàng ôn nhu vỗ về tay nàng, đang muốn an ủi, Vương Túc bỗng hét lớn: “A Lãng A Lãng, đệ xem tiểu muội đi, lông mày của muội ấy thật thú vị nha.”

Đồng tử 6 tuổi nhìn thoáng qua muội muội, rồi lại nhìn huynh đệ nhà mình, chớp mắt to nói: “A Lãng, lông mày của muội muội giống thân kiếm quá, không giống như hình lá liễu của chúng ta.”

Một đồng tử khác cũng so sánh, cuối cùng nó dùng sức gật đầu, nói với vẻ thương cảm: “Lông mày của muội muội xấu quá, không giống như chúng ta còn đẹp hơn của mẫu thân.”

Lời đồng tử này vừa dứt, Vương Hoàng đã nặng nề ra lệnh: “Những lời thể này về sau đừng nói nữa.”

Hai đồng tử trầm miệng một lời hỏi: “Vì sao?”

Giọng Vương Hoàng đậm mạc mà lạnh lùng: “Không có chút hứa hẹn gì cả?”

Vương Lãng làm mặt quỷ với phụ thân, cười hi hi nói: “Phụ thân không cần nói con cũng biết, phụ thân là đang thương tâm mà. Thật vất vả sinh ra một hài tử oai hùng, nhưng tiếc rằng đây là tiểu cô.”

Nó vừa nói xong, ngay lập tức cảm thấy trong thư phòng lạnh lẽo thấu xương, hai đồng tử tâm ý tương thông, đồng thời cúi người, lách mình nhảy vọt ra ngoài thư phòng.

Hai tháng sau.

Trần Dung sinh đẻ xong, bởi vì thể chất vốn rất tốt nên cũng đã kiên cường nghỉ ngơi ổn thỏa.

Người một nhà chuẩn bị xong xuôi thì ngồi xe ngựa, mang theo hai mươi mấy hộ vệ ra khỏi Nam Sơn.

Giang Nam sơn thủy, trong sự mềm mại có vẻ mơ màng, trong vẻ mơ màng mang theo vài phần tình ý. Đoàn xe không vội mà chạy đi, vừa đi vừa ngắm phong cảnh, nghe giọng nói mềm mại, nhìn ngắm thanh sơn lưu thủy, thật sự tràn ngập hứng thú.

Bởi vì hài tử còn nhỏ, Trần Dung lo lắng nên ngồi cùng với nhũ mẫu một xe để chăm sóc nữ nhi.

Nghe tiếng líu ríu kêu lên vui mừng của hai nhi tử, nhìn thanh sơn càng ngày càng gần, Trần Dung hé môi cười, nhẹ giọng nói: “Lúc này, ta không cảm thấy sợ hãi nữa.”

Hai đồng tử tò mò về Kiến Khang đã lâu, vẫn thúc giục chạy đi, hơn nữa thể chất của bọn nó rất tốt nên đi có thể chịu được chút gian khổ. Chỉ sau nửa tháng, bọn họ đã tới Như thành.

Qua Như thành, đó là Kiến Khang.

Thăm lại chốn xưa, dưới ánh sáng hai mắt Vương Hiên lóe sáng.

Lúc này đúng là buổi trưa, hai đệ đệ của cậu đang ngủ, toàn bộ đội ngũ cũng có vẻ im lặng hơn.

Chậm rãi, đoàn xe đi tới nơi mà lần trước Vương Hiên đã phải chịu khổ.

Vội vàng đè chặt đầu lạp, Vương Hiên vốn muốn kéo rèm xe xuống, nhưng nghĩ tới lời phụ thân răn dạy nên cố gắng kìm nén xúc động.

Có điều tay đang đặt trên đùi chậm rãi nắm lấy sáo ngọc, cậu nắm rất chặt, hồn nhiên coi cây sáo trở thành binh khí.

Như thành vẫn như cũ, trường bào tay áo, y lí phong lưu.

Khi Vương Hiên đánh giá mọi nơi, bốn người có bộ dạng cổ quái rơi vào tầm nhìn của cậu.

Xe ngựa dần dần tới gần.

Khi gặp thoáng qua, giọng nói của bốn người kia thấp thoáng, Vương Hiên vốn linh mẫn vội vàng nghiêng tai lắng nghe: “Đã nửa năm rồi, vẫn chưa thấy hành tung của thiếu niên ngày đó, tất nhiên là cậu ta không đến đây nữa rồi.”

“Đúng vậy, chủ tử dùng kế sách ôm cây đợi thỏ để bắt người này thì không ổn.”

“Chủ tử nói, thiếu niên tuyệt sắc trăm năm khó gặp này chính là một cửa ải khó khăn lớn nhất. Huynh nghĩ lại xem, trong nửa năm nay ngay cả thôn trang chủ tử cũng đã xây dựng xong, hoàng kim chân liên đều chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ cậu ta xuất hiện thôi.”

Hạ giọng, người nọ còn nói thêm: “Chủ tử nói, thiếu niên kia có quen biết với Tạ Hạc Đình, hiển nhiên cũng là người có thân phận. Nếu như gặp được cậu ta thì phải ra tay làm sao mà thần không biết quỷ không hay.”

Đúng lúc này, một người kêu lên: “Chủ tử đến đây?”

Bốn người đồng thời quay đầu nhìn lại. Bọn họ vừa định kêu to, lại nhìn thấy vẻ mặt mừng rỡ như điên của chủ tử khi nhìn về phía bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 230: Phiên ngoại: Vương Hoảng sầu lo

Chỉ thấy chủ tử kia nhìn ngắm bên này vài lần, không đợi bốn người mở miệng, thân mình hần nhoáng lên một cái, người đã biến mất vô ảnh vô tung.

Bốn người có chút buồn bực, bọn họ nhìn thoáng qua nhau, cuối cùng một người đuổi theo.

Vương Hiên trở nên trầm ngâm.

Cậu phát phát tay, gọi một hộ vệ tới rồi thấp giọng nói: “Theo dõi mấy người kia, xem chủ tử của bọn họ là ai, ở nơi đâu.”

“Vâng.”

Lúc này, tuy rằng hộ vệ đi theo chỉ có có hai mươi mấy người nhưng người người đều là hảo thủ trăm dặm mới tìm được một, được Vương Hoảng vô cùng tín nhiệm. Nhớ năm xưa, Vương Hoảng ngây người ở cảnh nội người Hồ mấy năm, nhưng chỉ có cần có bọn họ ở bên cạnh thì đều có thể lần lượt gặp dữ hóa lành.

Có thể nói, nếu luận về năng lực theo dõi, truy đuổi, giết người phóng hỏa thì những người này ít có địch thủ.

Hộ vệ kia rời đi, may Vương Hiên vẫn nhủ chặt, vừa rồi bốn người đó nói chuyện với nhau, bốn phía tạp âm quá lớn, bọn họ lại nói rất nhanh, 10 phần thì chỉ có 3, 4 phần lọt vào tai cậu.

Nhưng chỉ chừng đó cũng đã khiến cho cậu cảm giác nguy cơ cũng không vui.

Bảo xe ngựa chạy tới bên cạnh Vương Hoảng, Vương Hiên thấp giọng gọi: “Phụ thân.”

Giọng của cậu không lớn, nhưng rất thanh duyệt êm tai, tựa như âm nhạc khiến mấy người xung quanh quay đầu nhìn lại. Thấy thế, Vương Hiên lại đề đầu lạp.

Giọng của Vương Hoảng truyền đến: “Chuyện gì?”

Vương Hiên nhủ mảy, một hồi lâu mới nói: “Vừa rồi mơ hồ nghe thấy người ta nhắc tới con, dường như có chút bất lợi.”

“Vậy sao?”

Giọng của Vương Hoảng vẫn rất thản nhiên: “Định gây bất lợi với con sao? Tất nhiên là vì diện mạo của con rồi. Diện mạo của con cũng hơi quá mà.”

Cái gì mà hơi quá? Vương Hiên nhướn mày.

Lúc này, giọng của Vương Hoảng tiếp tục bay tới: “Ngay cả ở Kiến Khang, diện mạo như con cũng chẳng có ai. Tuy rằng thế nhân để tâm đến dòng họ của con, không có nhiều người dám động vào, nhưng có một số người, bọn họ chỉ vì sung sướng nhất thời mà sẵn sàng đặt sinh tử tánh mạng của gia tộc ra phía sau. Người như thế thì con phải phòng bị.”

Dừng một chút, Vương Hoảng nói tiếp với vẻ than ngán than dài: “Hiên nhi, đây là bước đầu tiên, con sinh ra đã có diện mạo như vậy cần phải tìm kế sách ứng phó. Dọc theo đường đi, phụ thân sẽ không nhúng tay vào, ngay cả khi đến Kiến Khang, phụ thân cũng sẽ không để ý. Vừa rồi phụ thân đã hạ lệnh, mọi xe ngựa đều bỏ huy hiệu của gia tộc xuống.”

Chàng chậm rãi nói: “Vương Hoàng ta sinh ra ba nhi tử, người người đều có vẻ đẹp của kiều nữ. Ai.”

Vương Hiên nghe thấy phụ thân thờ dài thì mày lại giật giật thêm vài cái. Cậu thật sự không thích ánh mắt phụ thân nhìn về phía mình, đương nhiên, hai đệ đệ của cậu cũng không thích. Mỗi một năm trôi qua, khi bọn họ càng ngày càng lớn, phụ thân sẽ thường xuyên cẩn thận đánh giá bọn họ một lúc, rồi thờ dài một tiếng, sau đó lại nắm tay mẫu thân, nhìn ngắm gió núi lồng lộng, nghĩ xem làm cách nào mới có thể sinh ra một nhi tử oai hùng.

Bởi vậy, sau khi Vương Hiên cảm tức một lúc thì lạnh lùng trả lời: “Nghĩ tới qua mấy năm nữa, sau khi nữ nhi oai hùng của người lớn lên thì sẽ có cơ thiệp, sinh ra cho người một đứa cháu anh tuấn!”

Không đợi Vương Hoàng lên tiếng, Vương Hiên vội vàng bảo xe ngựa chạy về phía trước, tới bên cạnh xe ngựa của Trần Dung.

Cậu biết, khi ở bên cạnh mẫu thân phụ thân của mình sẽ không tự giác mà trở nên ôn nhu, còn dễ dàng mềm lòng hơn. Bản thân vừa rồi mau miệng, chỉ có đứng ở đây mới có thể tránh họa.

Vương Hoàng quả thật rất tức giận, chàng thờ hỏn hển một hơi, cắn chặt khớp hàm.

Trùng mắt nhìn bóng dáng con đi xa, Vương Hoàng buồn bực thầm nghĩ: Ta đường đường là trượng phu thế mà suốt ngày lo lắng việc vặt vãnh, thật là vô căn cứ!

Chàng không muốn sầu lo, ở trong kế hoạch của chàng, chàng sinh ra hài tử vô luận nam hay nữ đều tài giỏi hơn người, bụng đầy chữ nghĩa. Nếu có thể giúp thì sẽ xuất sĩ giải cứu dân chúng khỏi ưu khổ, không thể giúp thì làm danh sĩ danh sĩ lưu luyến sơn thủy trên thế gian.

Nào biết đâu rằng, cưới Trần Dung làm thê tử, sinh ra nhi tử, người người không phải giống nàng thì lại giống mình.[nhắc tới điều này quả thực chính là vô nghĩa.]

Vương Hoàng chưa bao giờ biết, về yêu mị của thê tử mình lại có thể di truyền. Ba nhi tử đều có vẻ yêu nghiệt, diễm mị, cộng thêm một vài nét đặc trưng của chàng, cả mấy đứa dù thế nào cũng đều như phần như ngọc. Thật vất vả mới sinh ra một nữ nhi thì lại không phù hợp với quan điểm cái đẹp của thời đại.

Thiên hạ có nhiều chuyện phải làm, có nhiều chuyện phải lo lắng. Nhưng Vương Hoàng phát hiện, nếu không giải quyết chuyện tướng mạo trời sinh này, con đường về sau của bọn nó sẽ rất khó đi. Cũng không thể đứng ở trong triều đình vừa mở miệng thì khiến người khắp điện đều trở nên si ngốc đúng không? Cứ như vậy, dù có bao nhiêu tài cán cùng khát vọng thì đều không thể bộc lộ.

Mặc dù thế nhân trọng hời hợt, nhưng vạn vạn lần không thể quá mức hời hợt được!

Thật vất vả mới đến một thành trì lớn, đương nhiên mọi người muốn nghỉ ngơi hồi phục một chút. Chọn một tiệm rượu, Vương Hoàng và Trần Dung đội đầu lạp, bảo nhóm họ vệ bệ hai đồng tử ngủ say bước xuống xe ngựa.

Vương Hiên đi ở phía sau.

Thiếu niên vừa xuống xe liền miễn cưỡng cảm phát hiện, có vài ánh mắt nóng rực ập đến.

Thiếu niên theo ánh mắt quay đầu lại nhìn.

Vừa quay đầu thì lại không thấy gì dị thường. Thiếu niên nhú mày, cất bước đi vào tiệm rượu.

Vừa mới vào, Vương Hiên đã nghe thấy mệnh lệnh của phụ thân: “Tất cả hành động cử chỉ của các người đều nghe theo tiểu lang sai khiến.” Chàng nhìn về phía Vương Hiên, dưới đầu lạp là tươi cười nhợt nhạt: “Ngay cả ăn ngủ nghỉ cũng do tiểu lang an bài.”

Dứt lời, Vương Hoàng bước lên tháp.

Tuy rằng Trần Dung không rõ nguyên do cụ thể, nhưng nàng biết trượng phu muốn rèn luyện con, nên cũng mỉm cười ngồi xuống.

Nhìn nhi tử đội đầu lạp, ngọc thụ lâm phong Trần Dung không nhịn được nói: “Thật không biết về sau Hiên nhi sẽ tìm thê tử thế nào.”

Nàng vốn chỉ thuận miệng nói, Vương Hoàng ngồi bên cạnh đã thân nhiên trả lời: “Lòng người hiểm ác, hiện tại đàm hôn luận giá thì quá sớm.”

Nhận ra sự lo lắng của trượng phu, Trần Dung yêu mị liếc trắng mắt, khẽ cười nói: “Chàng đó, suy nghĩ nhiều quá rồi.”

Trần Dung nói: “Thiếp rất hiểu Hiên nhi, nó tâm cao khí ngạo, muốn làm việc lúc nào cũng chu toàn, nếu thật sự mê luyến một nữ lang nào đó, chỉ sợ là không dễ.”

Dừng một chút, nàng hỏi: “Đúng rồi, lần này bọn nó đến Kiến Khang, gia tộc sẽ rèn luyện Hiên nhi thế nào?”

Vương Hoàng nói: “Hiên nhi đã 13, có thể hiểu biết về phụ nhân. Bước thứ hai, gia tộc hẳn sẽ phái người mang theo bọn nó ra vào các hồng lâu, hội kiến phong thái của danh sĩ trong thiên hạ, đồng thời hiểu rõ nữ sắc trên thế gian.”

“Đây là bước thứ hai sao?” Trần Dung tò mò hỏi: “Bước đầu tiên là gì?”

“Bước đầu tiên ư?” Vương Hoảng mỉm cười, nhìn về phía trưởng tử đang ra lệnh cho hạ nhân và nhóm hộ vệ chú ý rượu và thức ăn, chậm chậm nói: “Bước đầu tiên, đó là thích ứng với bề ngoài cùng thân phận của bọn nó! Nếu Hiên nhi có thể thu liễm bớt vẻ yêu nghiệt của nó, vậy thì đã đại thành.”

Lần này, Trần Dung khó hiểu, nàng nhìn con chăm chú, thì thào nói: “Tướng mạo là do trời sinh, làm sao thu liễm bớt được?”

Vương Hoảng ở một bên lạnh giọng nói: “Không thu liễm được thì phải bồi dưỡng một loại khí chất khác để áp chế!” Điều này thì Trần Dung hiểu, như Nhiễm Mẫn, y cũng rất tuấn mỹ, nhưng bất luận kẻ nào nhìn thấy y, thì ngay lập tức đập vào mắt không phải là vẻ tuấn mỹ đó mà là sát khí khiến cho người ta kinh sợ!

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 231: Phiên ngoại: Người có tên tuổi

Rượu và thức ăn đã được bung lên.

Nơi này đều là một người mảy món, rượu thịt được tách riêng rẽ.

Kỳ thật không cần Vương Hiên phân phó, chúng hộ vệ cũng sẽ kiểm tra rượu thịt thật cẩn thận.

Đào mắt, rượu thịt của Vương Hiên cũng đã được bung lên.

Vươn chiếc đũa, thuận tay gấp một miếng thịt lợn rừng, Vương Hiên đặt vào miệng.

Nhưng miếng thịt vừa vào miệng, cậu miễn cảm phát hiện có một ánh mắt sáng rực bắn về phía mình.

Chậm rãi, Vương Hiên lấy khăn tay trong lòng nhà miếng thịt ra, tao nhã ném sang một bên.

Diện mạo của Vương Hiên rất tuấn mỹ, tất nhiên khiến mọi người chú ý. Giờ phút này động tác nhỏ của cậu cũng rõ ràng đập vào mắt mọi người.

Trong lúc mọi người ngạc nhiên, Vương Hiên lười biếng duỗi tay phải ra, nói: “Bắt hẩn!”

Cậu chỉ là chường quầy trốn ở phía sau!

Một lời thốt ra, chường quầy kinh hãi, ngay lập tức, hai gã hộ vệ không chút do dự đứng lên, bước đến bên cạnh chường quầy, túm vạt áo hắn. Thấy hắn muốn kêu to, một hộ vệ khác vò khăn trải bàn, nhét vào trong miệng chường quầy.

Vương Hiên lạnh lùng nói: “Trong một khắc, ta muốn biết hắn bị người nào sai sử!”

Cậu không thèm nhắc tới thịt lợn rừng có vấn đề thế nào đã trực tiếp định tội chường quầy kia.

Thấy cậu như thế, trong tửu lâu mọi người hai mặt nhìn nhau, cũng lộ ra vẻ không đành lòng.

Hộ vệ kéo chường quầy ra phía sau rất nhanh đã trở lại. Đây chường quầy ngã trước mặt Vương Hiên, một hộ vệ đi tới, thấp giọng nói với Vương Hiên mấy câu.

Lắng nghe, sắc mặt Vương Hiên trầm xuống, hòa diễm phần nộ bùng cháy trong mắt cậu.

Trầm ngâm một hồi, Vương Hiên vung tay lên, lạnh giọng nói: “Ra ngoài đi.”

Tuy rằng mọi người đang đói, nhưng đồ ăn này rõ ràng có vấn đề, tất nhiên không thể ăn được nữa. Khi Vương Hiên vung tay lên, bao gồm cả Vương Hoảng và Trần Dung đều đứng dậy.

Khi bước lên xe ngựa, Vương Hiên lại ra lệnh: “Gắn dấu hiệu của gia tộc lên.”

Chúng hộ vệ rừng mình, lập tức đáp: “Vâng.”

Trong nháy mắt khi dấu hiệu Lang Gia Vương thị được gắn lên, bốn phía ồn ào cười đùa đều im bật. Vô số ánh mắt nhìn ngó trong một khắc trở nên kính sợ mà ngưỡng mộ.

Phía sau đám người, một thiếu niên yếu đuối ngã phịch xuống đất, run giọng hỏi: “Đích mạch của Lang Gia Vương thị?”

Hai hộ vệ vàng nâng thiếu niên kia dậy, im lặng một lát, một hộ vệ trung niên thấp giọng nói: “Người mặc áo trắng là Lang Gia Vương Thất, mỹ thiếu niên kia chính là trưởng tử của Vương Thất.”

Lời này vừa thốt ra, bốn phía lại trở nên tĩnh lặng.

Rất lâu sau đó, thiếu niên kia khàn khàn nói: “Bọn họ không biết là Đại ca.” Mới nói đến đây, hắn nghĩ đến chưởng quầy rơi vào tay Lang Gia Vương thị kia thì nghẹn lời.

Ngay lập tức, thiếu niên hộ vệ vàng nói với một thanh niên tuấn nhã, phong độ, sắc mặt tái nhợt: “Đại huynh, huynh chạy đi. Rời khỏi nơi này, đến Kế thành, đến Lạc Dương đi! Dù Lang Gia Vương Thất cao cường, chẳng lẽ còn có thể vươn tay đến tận cảnh nội người Hồ mà bắt người sao?”

Lặng nghe, thiếu niên lắc đầu. Lúc này, một người trung niên nói: “Vô dụng thôi.”

Người trung niên kia tiếp lời: “Năm đó, người của chúng ta chỉ nói một câu nguyện lấy vạn kim mua Quang Lộc đại phu, Vương Thất đã diệt trừ toàn bộ Địa Hạ Âm quán ở thành Kiến Khang, Âm quán kia bị tổn thất đến bảy phần nguyên khí, đến nay vẫn chưa hoàn toàn phục hồi như cũ.”

Dừng một chút, hắn nói: “Năm đó Quang Lộc đại phu còn chưa được gả cho hắn, hiện tại lại mạo phạm trưởng tử của hắn. Và lại, dù là hoàng thất hay là Lang Gia Vương thị đều kỳ vọng rất cao với trưởng tử của Vương Thất. Thậm chí nếu hắn tha thứ, Lang Gia Vương thị cũng sẽ không buông tay.”

Người trung niên không nói thêm lời nào nữa.

Trên thực tế, tất cả mọi người không còn lời nào để nói.

Bọn họ đều nhìn về phía người thanh niên này.

Người thanh niên này là thiếu chủ của bọn họ, hắn khôn ngoan phi phạm, thực sự khiến mọi người tâm phục.

Dưới ánh mắt của mọi người, sắc mặt người thanh niên tái nhợt nhìn xe ngựa của Lang Gia Vương thị đi xa. Hỏa điểm nóng bỏng mà thống khổ trong đôi mắt hắn, trên gương mặt tuấn nhã hoàn toàn đều là tuyệt vọng.

Một hồi lâu, hắn khàn khàn nói: “Ta quý trọng cậu ta thật tình mà.”

Không hề chớp mắt nhìn xe ngựa kia đi xa, thanh niên cười sàu thâm, lẩm bẩm “Vì sao cậu ta lại là người của Lang Gia Vương thị?”

Ngốc nghếch một lúc sau, hắn nhắm hai mắt, nói: “Đêm nay... ta sẽ bệnh chết! Các người thay ta bồi tội, phải khiến cậu ta vừa lòng mới thôi.”

Khi nói lời này, tay phải hắn nắm chặt thành quyền, thì thầm liên tiếp: “Vương Hiên, Vương Hiên, Vương Hiên.” Giống như lặp lại tên gọi như thế thì có thể ghi dấu thiếu niên tuyệt mỹ kia trở thành vĩnh hằng.

Xe ngựa ra khỏi Như thành.

Vương Hiên điều khiển xe ngựa đi đến bên cạnh Vương Hoàng, thấp giọng kể lại rồi nói: “Phụ thân, nhục nhã như thế, nhất định nhi tử phải dùng máu tươi tẩy trừ!”

Vương Hoàng lên tiếng thần nhiên: “Bọn họ sẽ đến bồi tội.”

Chàng nhìn về phía con, mỉm cười nói: “Con gắn dấu hiệu gia tộc lên, không phải là chờ bọn họ tiến đến sao?”

Trên gương mặt tuyệt mỹ của Vương Hiên có vẻ uất ức tức giận, cậu cắn răng nói: “Tên kia, tên kia rõ ràng là nam, hắn còn. Phụ thân, việc này quá đáng giận, con muốn quét sạch bọn họ!”

Vương Hoàng cười nhẹ: “Đây là chuyện của con.”

Chàng kéo rèm xe xuống.

Trần Dung ngồi trong xe ngựa nhìn bóng dáng con tức giận đi xa, nói với giọng căm hận: “Địa Hạ Âm quán kia thật đáng giận, thật sự rất đáng giận!” Nàng nhìn Vương Hoàng, hỏi: “Không thể diệt trừ sao?”

Vương Hoàng lắc đầu, chàng thấp giọng nói: “Lúc xưa Thái Hậu bị làm nhục cũng chưa từng diệt trừ Âm quán. Năm đó nàng bị bọn họ nhìn trúng, ta lấy lệnh bài trả giá lớn cũng chỉ là có thể diệt trừ Âm quán trong thành Kiến Khang. A Dung, trên đời này, các quý tộc sống mơ mơ màng màng, sau lưng Âm quán là chủ đại thế gia cùng hoàng thất. Bọn họ còn tồn tại thì Âm quán không thể bị diệt trừ.”

Chàng nắm tay Trần Dung, nói: “Nhưng mà trải qua chuyện này, thân phận của Hiên nhi sẽ được truyền bá bằng tốc độ nhanh nhất. Về sau người nào muốn động vào nó thì cần phải cân nhắc kỹ.”

Chạng vạng hôm sau, một đám người xa lạ tìm đến bọn họ, bọn họ dâng một hộp gỗ có đựng đầu người, còn có vô số vàng bạc tài bảo, Vương Hiên cân nhắc thật lâu rồi thả bọn họ đi.

Nhưng mà khi bọn họ rời đi, người của Lang Gia Vương thị vẫn còn điều tra, đối với bọn họ mà nói, dù thế nào cũng phải biết rõ ràng người động tâm với Vương Hiền có phải là người đền tội thật sự hay không. Với tôn nghiêm của gia tộc, không được để người khác tùy ý hồ lộng.

Một ngày này, đoàn xe đi tới ngoài thành Kiến Khang.

Cách cửa thành còn hơn mười dặm, đội ngũ nghênh đón đã đứng chật quan đạo.

Nhìn bóng người ở phương xa, một người mập mạp tầm 40 tuổi tới gần, cười nói: “Vương công, Thất lang trở về đúng là việc vui lớn tận trời. Nghe nói Hiền tiểu lang có phong tư cao tuyệt, không biết đã nghị thân chưa?”

Một hán tử thanh tú trắng trẻo đi tới, cao giọng nói: “Hiền tiểu lang ở Nam Sơn, làm sao có thể nghị thân được, Vương công, Trần thị ta nguyện nghị thân để thân càng thêm thân.”

Một bên, giọng nói sắc nhọn của thái giám truyền đến: “Các người đều là tiểu mỹ nhân ngàn dặm chọn ra một người, nếu Thái Hậu và bệ hạ tặng các người cho Vương Thất lang thì phải lấy lòng ngài ấy, khiến ngài ấy vui vẻ đó là nhiệm vụ của các người. Nhớ kỹ, nếu như có thể trở thành thiếp thất của Lang Gia Vương Thất thì có thể bảo đảm người nhà các người phú quý cả đời. Nếu có tài cán sinh hạ con cái cho Lang Gia Vương thị thì có thể bảo đảm gia tộc của các người phú quý ba đời!”

Trong ánh mắt sáng ngời của chúng mỹ nhân, thái giám kia nhấn mạnh thêm: “Nhưng mà ta phải nói trước, nếu các người bị ngài ấy đuổi đi, thì Hồng lâu kia sẽ trở thành tương lai của các người.” Hân sát cao giọng: “Có hiểu không?”

Chúng nữ dụ dằng nói: “Đã hiểu.”

Thái giám này nói tới hậu quả thất bại thật đáng sợ, nhưng chúng nữ cũng không chấp nhận. Mới từ trong cung đi ra, tất nhiên các nàng hiểu ra cho dù về tuổi tác hay về mỹ mạo, bản thân là người nổi bật trên thế gian. Trừ phi Lang Gia Vương Thất không phải là nam nhân, nếu không, chẳng không thể trốn thoát.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 232: Phiên ngoại: Bộc lộ quan điểm

Đoàn xe quanh co khúc khuỷu tới gần.

Trong nháy mắt, Vương Hoàng mặc áo bào trắng dẫn đầu xuất hiện. Ở phía sau chàng là các hộ vệ, tiếp đó là mấy chiếc xe ngựa. Mấy chiếc xe ngựa kia cách hơi xa, lẳng nghe thì dường như người ở bên trong đang tranh cãi âm ỉ vui vẻ.

Nhìn nam tử như trắng sáng, không nhiễm chút bụi trần, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, âm thầm nuốt nước miếng.

Vương công ra nghênh đón, hân còn chưa mở miệng, một danh sĩ đã lớn tiếng kêu lên: “Thất lang, nhi tử mỹ mạo kia của huynh đâu?”

Hai chữ mỹ mạo vừa thốt ra, khóe miệng Vương Hoàng giật giật.

Chàng thảm than một tiếng, nghĩ ngợi: Dù thế nào, vẫn nên nhìn thấy người đã.

Chàng vừa định vẫy tay, một giọng nói yêu kiều truyền đến, ngay sau đó, một nữ lang si ngốc kêu lên: “Từ biệt hơn mười năm, phong thái của Thất lang càng hơn ngày xưa.”

Vương Hoàng liếc nhìn nữ lang này một cái, chàng chưa mở miệng, một thiếu niên khác đã cười nói: “Từ biệt hơn mười năm? Không biết năm nay nữ lang bao nhiêu tuổi rồi?”

Lời vừa dứt, tiếng cười vang lên.

Lúc này, người của gia tộc khác thấy Vương Hoàng xuống xe ngựa thì đều vây quanh.

Dù Chỉ đã một năm không gặp Vương Hoàng, cười hi hi đẩy mọi người ra xông đến, reo lên: “Tiểu tử người đúng là đến đây sao? A ha ha, lúc này đoàn người đang chuẩn bị lễ vật cho cả nhà người đó.”

Hân chỉ về phía hai nhà Cao Trần, nhếch miệng cười rõ khờ: “Hai nhà này đã chuẩn bị đưa nữ nhi đến, chuẩn bị cho làm lão bà cho nhi tử mỹ mạo kia của người.”

Sau đó, hân lại chỉ về phía thái giám đang thất thủ chạy tới, dắt cổ họng nói: “Còn đây là bệ hạ cùng Thái Hậu phái tới, thấy được không? Đây đều là mỹ

nhân đó nha, bệ hạ sợ người nhìn mãi Trần thị A Dung thấy chán mắt, nên cho người giải khát đỡ thôi!”

Giọng của Dũ Chí vang dội vô cùng, nói năng lại không kiêng nể gì, cứ thế vạch rõ ý đồ của mọi người. Lập tức, người của Cao gia, Trần gia và hoàng gia đều sững sờ ngay tại chỗ, gương mặt lúc xanh lúc đỏ.

Dũ chí vui vẻ thưởng thức vẻ mặt của ba nhà, quay đầu, ánh mắt nhìn mấy xe ngựa đang tới gần, dất cổ họng kêu lên: “Trần thị A Dung!”

Lời vừa dứt, rèm xe ngựa được vén lên một góc, gương mặt diễm lệ của Trần Dung xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Vừa thấy nàng, hai mắt mọi người đều sáng ngời, không khỏi trầm nghĩ: Ngày đó khi nhìn Trần thị A Dung này thì cảm thấy nàng không xứng với Vương Thất lang, hiện tại thì lại thấy rất xứng đôi.

Bọn họ không biết, những năm gần đây cuộc sống của Trần Dung rất an ổn, lại cùng Vương Hoàng ân ái, được mọi người yêu thương, khí chất nàng đã thay đổi từ vẻ mị diễm có chút khinh bạc kia biến thành minh diễm ung dung an tường.

Đối diện với ánh mắt nghi hoặc của Trần Dung, Dũ Chí cười hai tiếng, kêu lên: “Nàng lại đây một chút, trượng phu của nàng có người khác rồi đó!”

Trong lời nói chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Trần Dung cười, đôi môi đỏ mọng hé mở, vô cùng tươi tắn: “Huynh đó, vẫn là như vậy.”

“Cái gì mà vẫn là như vậy?”

Trong tiếng bắt mồn hừ nhẹ của Dũ Chí, thái giám mang theo mười mấy nữ nhân trang điểm xinh đẹp đủ loại đủ kiểu đứng ở phía sau Dũ Chí, cũng mặt đối mặt với Vương Hoàng.

Thái giám thi lễ với Vương Hoàng, nói với giọng ẻo ọt: “Chúng nô bái kiến Vương gia Thất lang.”

Vương Hoàng liếc nhìn hẩn một cái, khẽ gật đầu.

Thái giám nhìn về chàng, còn nói thêm: “Chúng nô phụng ý chỉ bệ hạ cùng Thái Hậu.” Vừa mới nói tới đây, chỉ nghe trong xe ngựa đồng thời truyền đến hai giọng nói trẻ con vô cùng vang dội, khiến giọng của thái giám kia trở nên chìm ngấm.

Thái giám nhún mảy, đang muốn cất cao giọng, nhưng mọi ánh mắt đều chuyển về phía xe ngựa kia, không có ai chú ý tới hẩn.

Thái giám cực kỳ bất mãn, hẩn cũng quay đầu lại.

Lần này, hẩn cũng ngây dại.

Chỉ thấy trong xe ngựa của Trần Dung có hai bóng nhỏ như phấn như ngọc nhảy ra. Hai bóng nhỏ đó nhanh nhẹn như thỏ. Đảo mắt bọn nó đã nhảy tới phía sau Vương Hoàng, sau đó, một đứa lư loát xoay người nhảy vọt ngồi lên vai Vương Hoàng. Một đứa khác thì mở rộng hai tay ôm chặt lưng Vương Hoàng, đầu ló ra từ nách chàng!

Vì thế, chỉ chớp mắt, Vương Hoàng Vương Thất lang vừa rồi còn ngọc thụ lâm phong, kiêu nhiên như gió, nhanh nhẹn như tiên, không dính khói lửa nhân gian đã trở thành cây hoa quế có hai con khi nhỏ treo lủng lẳng trên đó. Tuy rằng cây hoa quế này rất đẹp, mặc áo trắng tinh khiết, khí chất thần tiên, nhưng dù thế nào cũng khiến cho người ta sinh ra cảm giác buồn cười.

Vương Hoàng vẫn bất động như núi, có điều khóe môi lại giật giật.

Sau khi hai tiểu tử kia chọn được vị trí tốt, đồng thời vờn đầu nhìn về phía mọi người, lú lú kêu lên: “Thì ra là một thái giám?”

“Này, người quái dị, người mang nhóm nữ nhân tới là định làm gì?”

“Ngốc thế, khẳng định là tới làm nhũ mẫu cho muội muội!”

“Huynh mới ngốc, cần nhiều nhũ mẫu như vậy sao? Ta thấy các nàng là tới giặt quần áo, lau xe ngựa cho chúng ta.”

Câu cuối cùng vừa dứt, hai đồng tử đều nhất trí, bởi vậy bọn họ đồng thời quay đầu, dùng giọng nói non nớt trong trẻo ra lệnh: “Người đâu, đem đám nữ nhân này dẫn đi giặt quần áo, lau xe ngựa!”

Trong vô số ánh mắt si ngốc ngơ ngác, một hộ vệ chấp tay, nói với vẻ mặt đau khổ: “Hai tiểu lang quân của ta! Lời này không thể nói rõ ra như thế, chỉ ngầm mà thực hiện thôi.”

Hai đồng tử hiểu ra, lập tức dùng sức giật đầu, không bắt buộc bọn họ dẫn chúng nữ tử đi nữa.

Giờ phút này, một đứa vẫn ngồi trên vai Vương Hoàng, một đứa vẫn ló đầu ra từ dưới cánh tay Vương Hoàng.

Dũ Chí phục hồi tinh thần mang vẻ mặt thương hại nhìn Vương Hoàng, nói: “Trách không được Thất lang người chưa bao giờ mang bọn nó xuất

môn. Ai, cần phải duy trì phong phạm thần tiên của người, điều ấy là cần thiết!”

Dù chỉ cười nhạo không thôi, người bên cạnh cũng không bình thân được như hắn. Một đám vẫn ngơ ngác nhìn tình cảnh này.

Một hồi lâu, một nữ lang đột nhiên hét to: “A — đồng tử đẹp quá.”

Lời của nữ lang này khiến bừng tỉnh lại. Bọn họ đồng thời đánh giá hai hài tử, càng nhìn càng thích, càng nhìn lại càng thấy không đủ.

Một nam tử trung niên thở dài: “Đồng tử mỹ mạo thế này, nghĩ đến, trong thiên hạ rốt cuộc vô ra này hữu giả!”

Người còn lại gật đầu nói: “Qua mấy năm nữa, không biết sẽ khuynh đảo bao nhiêu thế nhân!”

Lời của hắn vừa thốt ra thì ngay lập tức lại im bật.

Không chỉ là hắn, tất cả mọi người đều ngây dại.

Một đám quay đầu, không chuyển mắt nhìn xung quanh.

Vương Hoàng không cần quay đầu cũng biết bọn họ đang nhìn cái gì, cơ bắp trên mặt co giật, đột nhiên chàng quát lạnh: “Vương Hiên, đội đầu lập lên!”

Giọng nói trong trẻo của Vương Hiên từ phía sau truyền đến: “Vâng.”

Sau đó, Vương Hoàng gỡ hai tiểu tử kia xuống, đặt bọn nó xuống đất, ra lệnh với giọng lạnh như băng: “Nhốt hai hồn tiểu tử này vào trong xe ngựa!”

“Vâng.”

Hai hộ vệ đi ra, mỗi người bế một đứa vào trong xe ngựa.

Vương Hoàng nhìn mọi người đã khôi phục thần trí, không khí rối cục cũng đã trở lại bình thường, quát: “Vào thành đi.”

Một lời thốt ra, xe ngựa khởi động.

Mãi cho đến khi vào thành, bốn phía mới khôi phục sự huyền ảo như thường.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 233: Phiên ngoại: Trả thù

Hơn mười năm chưa tới thành Kiến Khang.

Trần Dung đưa mắt nhìn chung quanh, thành trì như trước, khung cảnh như trước, có điều trong lòng nàng không còn kinh hoàng hoảng sợ như cánh nhạn cô đơn lạc lồng nữa.

Dường như cảm nhận được tâm tư của nàng, Vương Hiên nắm chặt tay mẫu thân.

Giờ phút này rèm xe được vén lên, mọi người đã sớm bị thanh danh của Vương Hiên hấp dẫn, nhìn thấy động tác của cậu thì một loạt tiếng thổn thức mờ hồ truyền đến.

Trong tiếng thút thít, giọng nói hơi the thé của một nữ lang truyền đến: “Hắn là nghe theo lời của thánh nhân, thân mẫu không nuôi dưỡng nhi tử, dưỡng mẫu không sinh nhi tử. Nói cách khác, đường đường là nhi tử của đại thế gia, vì mẫu thân, ngay cả nhân luân chi lễ cơ bản cũng không biết, ngay cả việc của phụ thân cũng muốn can thiệp, thật là nghe mà rợn cả người!”

Lời nói kia chua ngoa vô lễ, rõ ràng là nhắm vào mẫu tử Trần Dung. Vương Hiên ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt của cậu nữ lang đang đội mũ sa kia cũng nâng cằm, không hề né tránh nhìn thẳng Vương Hiên.

Vương Hiên khẽ nhún mày, một hộ vệ tiến tới, thấp giọng giải thích: “Vị kia là Văn công chúa, năm đó Cửu công chúa là cô cô của nàng ta.”

Vương Hiên gật đầu.

Đi theo nữ lang kia có hơn 10 tùy tùng, thật sự khí phái, nàng ta thấy Vương Hiên liếc nhìn mình một cái rồi không thèm để ý tới, lập tức mở to mắt nhìn Trần Dung, cười lạnh: “Người thô tục vẫn là người thô tục, ngay cả gã cho thế gia nhà cao cửa rộng cũng không thể trở thành phượng hoàng!”

Lúc này lời nàng ta vừa dứt, một hòn đá nhỏ đã nằm trong lòng bàn tay Vương Hiên. Cậu khẽ nghiêng mặt, sau khi vờn tay tháo đầu lạp khiến bốn phía phát ra tiếng thét chói tai thì ngón tay bắn ra, hòn đá nhỏ trong lòng bàn tay va thật mạnh vào cái cằm đang ngẩng cao của nữ lang kia, đập vào cả phần môi đang bều ra xem thường!

Tuy rằng hòn đá không lớn, nhưng nó được bắn ra cực nhanh cực chuẩn, công lực mười phần. Sau khi hét thảm một tiếng, môi của nữ lang kia chảy máu, bị rụng một cái răng cửa.

Nữ lang kia đau đớn vô cùng lại nhìn thấy máu chảy, răng cửa bị rụng thì kêu lên thê lương, chớp mắt, cả người té xiêu về phía sau.

Biến cố này xảy ra rất đột ngột, đến khi nữ lang kia kêu thảm thiết té xiêu, nhóm hộ vệ của nàng ta mới ập đến. Vợ vàng giúp nàng ta nhặt lên cái răng cửa dính máu kia thì một người lớn tiếng quát: “Ai? Là ai làm?”

Hắn mở to mắt, nhìn về phía chúng hộ vệ xung quanh Vương Hiên. Về phần Vương Hiên thì không có ai để ý tới cậu – thời đại này mỗi một vị quý tộc đều rất yếu ớt, bọn họ không thể nghĩ ra rằng thiếu niên mỹ mạo trước mắt này lại không hề như thế.

Mọi người kêu la, nâng đỡ, chỉ một lát, ở góc đó người người đều la hét ầm ĩ.

.....

Đây là thời đại chú trọng phong độ, lưu hành tu luyện khí định thần nhân, đừng nói là một công chúa, ngay cả khi bị hạ xảy ra chuyện, bọn họ cũng sẽ không chút hoang mang.

Hộ vệ của Văn công chúa nhìn chăm chăm bên này một lúc, cuối cùng không ai dám xông lên chất vấn. Bọn họ nói nhỏ rồi nâng Văn công chúa đặt lên xe ngựa, vợ vàng chạy về phía hoàng cung.

Bọn họ vừa đi, Vương Hoàng quay đầu lại, chàng thân nhiên liếc nhìn nhitừ lại đội đầu lạp lên lần nữa, khóe miệng hơi cong lên.

Trần Dung nhìn Vương Hiên, hai mắt nàng híp lại, hạ giọng nói: “Một chiếc gương đồng kích tây này thật hay!”

Được mẫu thân khen ngợi, Vương Hiên ngạo mạn đề đầu lạp xuống, thân nhiên hỏi lại: “Mẫu thân cần gì nói rõ ra như vậy? Sao Hiên nhi lại không rõ chứ?”

Tiểu tử này, thật đúng là diễn trò thành thục rồi! Trần Dung liếc trắng mắt, nhưng vẫn không nhin được mà vui vẻ trong lòng.

Trong số những người vây quanh chỉ có thái giám kia cẩn thận xem xét bốn phía, nghiêm túc đánh giá về mặt của mọi người.

Trên gương mặt béo trắng của hắn có chút tăm tối.

Quay đầu lại, nhìn thoáng qua nhóm mỹ nhân trang điểm xinh đẹp, vừa lặng lẽ vừa lòng đánh giá Vương Hoàng vừa giễu cợt đùa huyên náo, thái giám cảm thấy cả kinh, việc này sợ là không dễ dàng như vậy!

Lúc này đoàn xe bắt đầu chạy vào Ô Y Hạng.

Ô Y Hạng, nơi ở của đệ tử Vương thị Tạ gia, giống như có tiếng phượng kêu trong trẻo, cách xa mười dặm đã tỏa hương.

Ô Y Hạng này đã sinh ra vô số đệ tử kinh tài tuyệt đỉnh, vô số danh sĩ phong lưu siêu tuyệt. Ngay cả người cách xa ngàn dặm, chỉ cần người là người Tấn thì sẽ nghe về nó, hướng tới nó.

Trần Dung chưa từng tới đây.

Khi đã gả cho Vương Thất, cũng từng danh chấn thiên hạ nhưng nàng vẫn không có tư cách, cũng chưa từng được mời đến đây.

Đến tận giờ phút này.

Nhìn con đường rải đá thấp thoáng dưới hàng cây rậm rạp, nhìn thế gia ngàn năm được bao phủ sau tường vây, hai tay Trần Dung bấu chặt vào nhau.

Lúc này, một giọng nói ôn nhu truyền đến: “A Dung.”

Là giọng của Vương Hoàng.

Trần Dung còn chưa ngẩng đầu lên đã tươi cười, khi nàng nhìn chàng ánh mắt mỹ diệu mang theo một chút khản trương.

Trượng phu của nàng vốn bị các đại gia tộc và nhóm danh sĩ vây quanh hỏi han, nhưng một khắc này chàng cảm giác được tâm tư của nàng nên mặc kệ những người đó, đi đến bên cạnh nàng.

Trần Dung liếc nhìn các nhân vật quý tộc nổi tiếng một cái, còn chưa mở miệng, Vương Hoàng đã nói với giọng ôn nhu như nước: “Đừng vội khản trương.”

Chàng mỉm cười nói nhỏ: “Bọn họ cũng không như nàng! Phụ nhân nơi đó dù mặc hoa phục đầy người hay văn thơ kinh thế cũng còn lâu mới bằng nàng. Không cần phải để ý.”

Trần Dung gật đầu thật mạnh.

Phu thê hai người nhìn nhau cười, xe ngựa Vương Hoảng chạy về phía nhóm quyền quý.

Vẫn như cũ, tình cảnh này rơi vào mắt của vô số người.

Trong khoảng thời gian ngắn, bốn phía đều trở nên im lặng.

Nhìn dung mạo diễm lệ của Trần Dung, Trần Công Nhượng và trưởng giả Trần thị đứng bên ngoài lúc này hít sâu một tiếng. Bọn họ cũng chỉ có thể cảm thán, một khắc khi Trần Dung xuất gia thì đã không còn mang họ Trần nữa.

Phía sau thái giám, chúng nữ nhân nhìn thấy cảnh này, cũng mang theo vẻ mặt tấm tối suy tư giống thái giám kia, các nàng cũng an tĩnh lại.

Chỉ có mấy nữ lang đứng từ rất xa, lén lút đánh giá Vương Hiên mới cảm thấy vui mừng. Trưởng bối các nàng định hứa gả các nàng cho Vương Hiên làm chính thê. Vốn các nàng không thích mẫu thân của cậu, dù Vương Thất lang nổi tiếng thiên hạ và Hiên tiểu lang tuyệt mỹ lại rất nghe lời phụ nhân đó nhưng các nàng cũng không thêm để ý tới vị chủ mẫu tầm thường kia.

Nhưng mà, giờ khắc này, đáy lòng các nàng trào dâng vui mừng, có lẽ, Hiên tiểu lang khiến cho người ta si mê này sẽ đối xử với mình giống như phụ thân cậu đối với mẫu thân cậu chăng?

Lúc này, giọng nói trong treo trầm thấp của Vương Hiên truyền đến: “Sắp đến rồi.”

Trần Dung lên tiếng, thấy cậu nhìn thẳng về phía trước thì không khỏi theo mắt nhìn.

Vừa nhìn, Trần Dung cảm thấy á khẩu không cười nổi, chỉ thấy cách đó tầm 40, 50 bước, một nam tử chân dài tuấn mỹ như ngọc đang thào đầu lạp xuống, mở to mắt nhìn Vương Hiên. Cùng lúc với động tác của hắn, cậu mang theo tính trẻ con thốt ra từng chữ một: “Tạ Hạc Đình!”

Cậu gần từng tiếng, dường như từng chữ một bật qua hai kẽ răng, Trần Dung nghe thấy đang chuẩn bị nói một câu thì đột nhiên đã thấy nhi tử thào đầu lạp xuống, xoay người nhảy xuống xe ngựa.

Cậu có phong thái thế nào chứ?

Vừa lộ diện thì đã hấp dẫn ngàn vạn ánh mắt.

Vương Hiên như không chú ý tới ánh mắt của mọi người, cậu híp mắt phượng hẹp dài, nhìn Tạ Hạc Đình giống như mị giống như liếc, đủ để cho tất cả mọi người kinh tâm động phách, cậu cười tà mị, lộ ra hàm răng tuyết trắng, giọng nói thanh duyệt của thiếu niên vang lên: “Tạ quân, đã lâu không gặp!”

Cậu dựa vào càng xe, trong mắt phượng tràn đầy cảnh xuân: “Ngày đó lang quân từng nói từng gặp ta ở trong mộng, nếu được gần nhau, cũng cam nguyện từ bỏ hết thảy. Không biết lời ấy còn được tính nữa không?”

Oanh –

Như một tiếng sấm âm vang, mọi nơi đều trở nên kinh hãi.

Lời nói của thiếu niên không hề mịt mờ, người ở đây đều có thể nghe hiểu.

Trong khoảng thời gian ngắn, vô số ánh mắt đều nhìn về phía Tạ Hạc Đình. Lang quân Tạ gia phong lưu đa tài, nhưng vẫn không chịu cưới thê.

Hắn từng giao hảo với mỹ thiếu niên Tô Cánh, tuy rằng những người đó đều nói hắn trong sạch, nhưng người này tuấn mỹ chỉ cực, trời sinh phong lưu không thể không có chút hứng thú với nam nhân hay nữ nhân.

Đến tận giờ phút này, mọi người mới hiểu được, hóa ra lang quân Tạ gia là người đoạn tụ.

Đến tận giờ phút này, mọi người mới tỉnh ngộ, hóa ra hắn thích nhân vật như Hiên tiểu lang của Vương gia!

Mọi người đều kinh hãi, còn Trần Dung, nàng không dám tin trừng mắt nhìn nhi tử của mình, ở trong ấn tượng của nàng, nhi tử vẫn còn hồn nhiên, bắt đầu từ khi nào mà nó đã hiểu được cách dùng vẻ tuyệt thế để bắt nạt người ta?

Trong sự kinh hãi, Vương Hoảng liếc nhìn nhi tử, lắc đầu nói nhỏ: “Xoay mình vừa thấy mặt đã muốn trả thù, thực không có tính nhẫn nại!” Nhưng họ vệ đã từng bảo vệ Vương Hiên lúc đó ở bên đáp: “Lời ấy của lang quân sai rồi. Hiên tại đoàn người cũng không ai hiểu rõ bản tính của Hiên tiểu lang. Cậu ấy thừa dịp người khác không phòng bị mà tấn công, đây có thể nói là chiến thắng vì đánh bất ngờ.”

Thời đại này, nam nam thân mật cũng không được lưu hành lắm. Nếu có người thích thú thì chỉ có rất ít quý tộc. Nghe thấy việc này, cho tới nay đều là những người ưa thích luyện đồng.

Mà quan trọng là, cơ hồ không có ai sẽ hoài nghi Hiền tiểu lang đang nói dối, dù sao cậu vẫn chỉ là một thiếu niên 13 tuổi non nớt mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 234: Phiên ngoại: Bảo hộ

Lời của Vương Hiền vừa thốt ra, nhìn thấy Tạ Hạc Đình thành công bị mình đâm một mũi thương ngay tại đương trường, gương mặt tuấn mỹ ngày càng tái xanh thì thiếu niên vui vẻ cười ha hả.

Vừa cười, cậu vừa liếc nhìn Tạ Hạc Đình, nói với vẻ thất vọng: “Hay đó chỉ là lời nói giỡn. Tạ lang nổi danh phong lưu đã lâu, không ngờ lại là người nhát gan như thế.”

Dứt lời, cậu cũng không quan mọi người có tin hay là không, vung ống tay áo, ngông nghênh nhảy lên xe ngựa.

Đến khi xe ngựa chạy đi, mọi người đang ngẩn ngơ lúc này mới tỉnh táo lại.

Vô số nữ lang nhìn xe ngựa của Vương Hiền, cất giọng kêu lên: “Tiểu lang tiểu lang, vừa rồi chàng nói thật hay nói đùa vậy?”

“Tiểu lang có phong thái như thế, nếu chỉ thích nam sắc thì ta còn chờ đợi làm gì nữa?”

Nhưng tiếng hét chói tai hay hoa quả đều không thể chạm đến người Vương Hiền.

Nhóm hộ vệ của Lang Gia Vương thị đã tiến lên, hộ tống xe ngựa bọn họ đến cửa phủ.

Kẹt một tiếng, cửa sắt nhiều năm chưa từng mở dần dần được đẩy ra, đón xe ngựa của Vương Hoảng vào cửa phủ.

Đây chính là Lang Gia Vương thị.

Trần Dung đánh giá, trông thấy cảnh sắc tím hồng phân lục tiên diễm cách đó không xa. Nơi đó, là nhóm nữ quyến của Lang Gia Vương thị, trong mắt thế nhân, các nàng ta còn tôn quý hơn cả hoàng hậu và Thái Hậu, nhưng đối với Trần Dung, các nàng còn mạnh mẽ đáng sợ hơn so với mãnh thú hồng thủy.

Ngay khi Trần Dung không tự chủ mà run tay, Vương Hiền nắm chặt tay mẫu thân nói: “Cứ đi theo con.” Cậu nhìn mẫu thân, nói với giọng nghiêm túc: “Phụ thân là danh sĩ, nhi tử cũng không hiếm lạ những người này, mẫu thân, người không cần giao tiếp với các nàng, cứ đi theo con thôi.”

Khi Vương Hiền an ủi Trần Dung, xe ngựa đã ngừng lại. Hai bóng người nhảy xuống xe ngựa, vọt tới trước xe ngựa của Trần Dung.

Nhìn thấy hai đồng tử giống như môn thần, nghiêm trang canh giữ ở hai bên xe ngựa Trần Dung, một thiếu phụ có khí chất xuất chúng, tư thái cao quý do được rèn luyện hàng ngày đi tới.

Thiếu phụ là người nổi danh trong Lang Gia Vương thị, tuy là phụ nhân nhưng không hề thua kém trượng phu về văn tài trí tuệ, là tài nữ đệ nhất thời nay.

Thiếu phụ đi đến bên cạnh hai đồng tử, nàng ta khinh thường liếc nhìn Trần Dung một cái, rồi nhìn hai đồng tử tò mò cười nói: “Các con đứng ở đây định làm môn thần sao?”

Hai đồng tử nghiêm trang lắc đầu.

Thiếu phụ tò mò, nàng ta hỏi: “Vậy thì vì sao?”

Một đồng tử nói với giọng non nớt: “Mẫu thân nhất gan, ta phải bảo vệ người!”

Một đồng tử khác lập tức ngắt lời: “Không đúng, là do ánh mắt của các người không tốt, chúng ta không thể lơ là.”

“Cái gì mà gọi là không thể lơ là, cái này gọi là nhất trí đối ngoại!”

“Sai rồi, chiêu này gọi là lo trước khỏi họa.”

Giọng nói trong trẻo của hai đồng tử vừa dễ nghe lại không kiêng nể gì, khiến người ta nghe thấy mà dở khóc dở cười. Thiếu phụ kia ngẩn ngơ, nàng ta nhìn chằm chằm hai hài tử phần điêu ngọc mài, nhìn về phía Vương Hiền nắm chặt tay Trần Dung, đột nhiên thở dài một tiếng, nói: “Mặc dù phụ nhân này không có tài, nhưng lại là người có phúc.”

Trần Dung cười cười, vươn tay bế nữ nhi từ tay nữ mẫu, không hề trả lời.

Nàng bước xuống xe ngựa.

Nhìn thấy Trần Dung đi xuống, nhóm phu nhân đều nhìn về phía nàng, về phần nữ nhi thiên chi kiều nữ của Lang Gia Vương thị thì lại mở to mắt.

Trần Dung cũng nhìn thấy các nàng ta, nàng có chút do dự, có nên nghe lời nhi tử không thềm để ý tới các nàng, tự rời khỏi đây không?

Tranh đấu, mình trào ám phúng giữa người với người thì nàng đã trải qua thường xuyên trong quá khứ nhưng hiện tại sống an nhàn đã quen, khí thế bức nhân, cảnh giác sắc bén đã giảm bớt rất nhiều. Nàng vừa lười lại không dám giao tiếp với những người này nữa.

Ngay khi Trần Dung đang do dự, một phu nhân trung niên phân phó vài câu, lập tức, bốn tì phụ đi về phía Trần Dung.

Tuy là tì phụ, nhưng quần áo đẹp đề quý giả, cử chỉ tự nhiên, tuyệt không đối không tầm thường.

Các nàng vừa mới đi đến trước mặt Trần Dung, Vương Hiến đã nhảy xuống khỏi xe ngựa.

Cậu bước xuống, nắm tay Trần Dung, nói với nhóm tì phụ: “Mẫu thân ta không thích ở chung với người khác, không cần các người chiêu đãi.”

Giọng nói của thiếu niên trong trẻo, dung mạo tuyệt mỹ khiến cho mọi nơi đều tĩnh lặng, mà mấy tì phụ kia cũng là gương mặt cứng lưỡi.

Lúc này, một trưởng bối đã đi tới, hần cau mày nói với Vương Hiến: “Đường đường là trưởng tử của Lang Gia Vương thị mà sao tâm tư lại tổn sức vì một phụ nhân nhỏ nhỏ chứ? Buông tay mẫu thân của con ra, nàng ta đã có người chiêu đãi, con nên tự quản lý bản thân mình cho tốt đi.”

Wang Hiến nhíu mày.

Chẳng những cậu không để ý tới lời chỉ trích này của trưởng bối mà ngược lại còn nắm chặt tay mẫu thân, mắt phượng liếc qua, trên gương mặt tuyệt mỹ của thiếu niên toát ra sát khí: “Thúc thúc sai rồi! Mẫu thân của ta, thì không người nào được phép khinh bỉ chỉ trích!”

Khi trưởng bối kia cứng đờ, Vương Hiến lại bị giọng nói líu lo của hai đệ đệ thu hút.

Hai đồng tử không biết khi nào thì chạy tới bên cạnh Vương Hoàng, chỉ thấy bọn họ đều nắm một bên góc áo của phụ thân, nửa lời nửa kéo phụ thân đi về phía này.

Lúc này mọi ánh mắt đều nhìn Vương Hoàng chăm chú, bằng hữu, trưởng bối tiểu bối của chàng đều đang sẵn sàng chào hỏi.

Nhưng hai đồng tử này rất khỏe, bọn nó vừa kéo góc áo của Vương Hoàng vừa la hét: “Phụ thân, mẫu thân nhất gan, A Lăng cũng nhất gan, người đi với chúng con đi.”

“Nói vậy, ta không nhất gan!”

“Ngốc, ta đang lừa phụ thân mà.”

“Phụ thân, người dứt bỏ chúng con mà đi hô bằng uống hữu đã quen, nhưng mà hôm nay kiểu gì người cũng phải đi với chúng con.”

“Đứng đứng, hiện tại phụ thân nên đi với chúng con.”

Trong tiếng líu lo, Vương Hoàng liền tiếp xoa thái dương bị kéo đến bên cạnh Trần Dung.

Không đợi chàng mở miệng, Trần Dung đã cười khò: “Ta bộc lộ bản thân nhất gan rõ ràng như vậy sao? Chàng xem mọi người đều đang nhìn ta kia.”

Wang Hoàng lắc đầu, thấp giọng nói: “Bọn nó vừa vào phủ thì đã làm như vậy, chính là tạo khí thế cho nàng. A Dung, từ xưa đến nay nàng đã nói với bọn nó cái gì vậy? Tại sao bọn nó phòng bị đám phụ nhân này tựa như hổ sói vậy?”

Trần Dung ngẩn ra, không khỏi suy nghĩ lại.

Người một nhà vừa nói vừa đi về phía trước, bọn họ đi về phía sân viên của tộc trưởng.

Nhìn ba nhi tử đi đằng trước đằng sau, một tiếng khóc thút thít thỉnh thoảng truyền đến: “Ba nhi tử như phấn như ngọc vậy mà lại bị phụ nhân tục mị này giáo dục thành loại người cố chấp nông cạn!”

“Bái kiến tộc trưởng, quý gặp tổ tông, phụ nhân này ngay cả dòng họ đều quăng bỏ thì sao xứng chứ?”

“Thôi thôi, đừng nói chuyện này nữa. Thất lang cũng không có ý rời núi, đừng vội khiến bọn họ trở về.”

“Phi! Đều là do tiện phụ kia, khiến nam nhi tốt đều trở thành hạng người luôn cúi.”

Ba nhi tử cố chấp bảo vệ Trần Dung quả thật rất chói mắt, không phù hợp với suy nghĩ của mọi người. Tuy rằng triều đại coi trọng chữ hiếu nhưng con cái chưa bao giờ cố chấp xen vào việc của phụ thân.

Vương Thất lang luôn là người thích làm theo ý mình nhưng mọi người thật không ngờ, ngay cả ba nhi tử của chàng cũng là như vậy. Điều này khiến cho mấy người muốn tâm sự, muốn thăm dò, muốn kết thân với chàng đều không thể mở miệng.

Đương nhiên, cũng là vì Vương Thất lang không thêm đề ý. Nghĩ đến với tính cách của chàng, nếu chàng quản giáo nghiêm khắc, nếu răn dạy bọn nó một chút, bọn nó cũng sẽ không biết nặng nhẹ như thế.

Trong khoảng thời gian ngắn, trường bồi vốn không định thừa nhận thân phận của Trần Dung, định các loại thủ đoạn, buộc Trần Dung phải thỏa hiệp thì đều hai mặt nhìn nhau, không thể nói gì được.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 235: Phiên ngoại: Người hay đồ ky

Cả nhà Vương Hoảng trở lại Kiến Khang, chẳng những dung mạo cử chỉ của ba nhi tử đều xuất chúng, hơn nữa trường tử vừa xuống xe đã tuyên bố cậu và Tạ Hạc Đình có quan hệ mờ ám, chỉ trong thời gian ngắn chuyện này đã truyền khắp thành Kiến Khang.

Giống như Vương Hoảng, Tạ Hạc Đình cũng là một danh sĩ phong lưu độc đáo, nhất cử nhất động đều được thế nhân chú ý. Bởi vì bề ngoài của hắn thật sự xuất sắc, tài hoa thật sự xuất chúng nên thiếu nam thiếu nữ thành Kiến Khang tôn sùng hắn là thần tượng đếm không hết.

Mà người này lại cam nguyện vì thiếu niên dưới thân thần chuyện, bằng tốc độ nhanh nhất lời khen ngợi của Tạ Hạc Đình dành cho thiếu niên tuyệt sắc Vương Hiến khi ở Như thành vốn ban đầu chỉ truyền lưu trong số ít danh sĩ nay cũng bị lan truyền rộng.

Trong khoảng thời gian ngắn, Tạ Hạc Đình phát hiện mình không thể xuất môn. Ngay cả trốn ở trong nhà, nhóm bằng hữu danh sĩ kéo đến cười cợt làm cho hắn cực kỳ căm tức.

Đương nhiên, căm tức không chỉ là hắn.

Người một nhà Vương Hiến trở lại Lang Gia Vương thị, sau khi gia tộc an bài một sân viện của bọn họ, rồi sau khi gia tộc không thể không mời Trần Dung tham gia lễ tế tổ, rốt cuộc cậu cũng thờ dài một hơi.

Sau đó, cậu phát hiện mình rất thảm.

..... Danh tiếng của cậu đã lan ra khắp mọi nơi.

Mỗi một ngày đều có vô số người tới cầu kiến, mỗi một khác, người người chạy tới muốn thưởng thức mỹ nam đều đúng lý hợp tình làm cho cậu tức đến hộc máu.

Hiện tại, Vương Hiến rõ ràng cảm nhận được sầu lo của phụ thân đối với mình từ trước tới nay.

Dung mạo của mình thật sự quá mức nổi bật.

Một ngày này, Vương Hiến đi dạo thông thả trong sân, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này.

.....

Lúc này Trần Dung vừa bế nữ nhi ra khỏi sân viện của tộc trưởng. Đương nhiên, sau khi tộc trưởng biết đây là nữ nhi thì lại cảm thán một lúc, thậm chí còn có người nói nhỏ: “Trần thị A Dung này sinh ra hài tử tuy rằng thông minh, nhưng diện mạo lại luôn kỳ quái.”

Nghe thấy từ kỳ quái, Trần Dung trừng mắt nhìn người nọ. Hiện tại đi ra đã lâu mà nghĩ tới câu nói đó mà còn cảm thấy phẫn nộ.

Vừa mới đi ra ngoài sân, Trần Dung đã nhìn thấy mười mấy cung nữ xinh đẹp đứng ở cửa viện, đám cung nữ được trang điểm tỉ mỉ xinh đẹp, xanh xanh đỏ đỏ đứng ở nơi đó, cực kỳ bắt mắt.

Nhìn thấy Trần Dung đi tới, một thiếu phụ đi ra, mỉm cười nói với đám cung nữ: “Chủ mẫu của các ngươi đang tới.”

Khi các cung nữ thướt tha xoay người lại, vừa đánh giá Trần Dung vừa hành lễ với nàng, thiếu phụ nói với Trần Dung giống như giải thích: “Bọn họ là người trong cung phái tới.” Rồi chỉ lên trên, thiếu phụ thờ dài: “A Dung thứ lỗi, tộc trưởng cũng không có cách nào khác.”

Khác với tưởng tượng của nàng ta là Trần Dung lại không thêm đề ý, nàng mặc kệ đám cung nữ này, bế nữ nhi bước vào sân.

Liếc nhìn sân viện vắng vẻ, Trần Dung hỏi: “Hiên tiểu lang đâu?”

Một hộ vệ đi ra nói: “Đường như Hiền tiểu lang có việc gấp nên đã vội vàng ra ngoài.”

Trần Dung gật đầu, lại hỏi: “Tức thì Lãng nhi đâu?”

“Phu nhân quên rồi sao? Hai vị tiểu lang đều đi học ở chỗ thượng tổ rồi.”

Vậy ư, xem ra lúc này mình đành phải ra mặt thôi.

Bản thân phải ra mặt, điều này làm cho Trần Dung không quen lắm, trong lúc lo lắng, nàng đã quen với việc các nhi tử luôn bảo vệ nàng, Vương Hoàng luôn giải quyết mọi chuyện.

Quả nhiên, như vậy cũng không tốt đẹp gì.

Trần Dung thở dài một tiếng nói: “Người trong cùng đều là Thái Hậu cùng bề hạ phái tới.”

Nghe thấy Trần Dung nói vậy, mười mấy cung nữ xinh đẹp đồng thời thẳng lưng, có người mỉm cười, có người bày ra vẻ mặt nịnh nọt,..... Có lẽ liên quan tới việc chủ mẫu phân công công việc, đây chính là đại sự, nếu có thể thuận lợi được hầu hạ bên người Vương Thất lang, vậy chẳng phải là giấc mộng trở thành sự thật rồi ư?

Ngay cả thiếu phụ kia cũng gật đầu, thầm nghĩ: Có ý chọn thời điểm này để mang các nàng đến là đúng. Trần thị A Dung này vẫn chưa đến mức tùy hứng vô lễ cuồng vọng!

Trần Dung quay đầu, nàng đánh giá đám cung nữ trang điểm xinh đẹp, đang cố gắng biểu hiện bản thân, thì mỉm cười nói: “Đối với một người hay ghen tị, có nhiều tiểu cô nương xinh đẹp như vậy thì phải giải quyết thế nào bây giờ?”

Trong lúc chúng nữ ngây ra như phỗng, Trần Dung cất cao giọng, quả quyết ra lệnh: “Người đâu, dựa theo lời hai vị tiểu lang đã nói, dẫn các nàng đến chỗ giặt quần áo lau xe ngựa đi! Nhớ kỹ nếu để cho ta nhìn thấy bất cứ một người nào trong số các nàng nhìn rồi lượn lờ trước mặt Thất lang thì đừng trách ta xuống tay vô tình.”

Một lời thốt ra, mọi nơi yên tĩnh, chỉ có giọng nói lạnh lạnh của các hộ vệ truyền đến: “Vâng.”

Bọn họ bước tới.

Mất thấy những người này không chút nghĩ ngợi đã chuẩn bị phụng mệnh làm việc, thiếu phụ kia vội vàng thốt tha đi đến, nàng ta nhìn Trần Dung chăm chú, nghiêm túc nhắc nhở: “Trần thị! Những người này là do Thái Hậu phái tới!”

Nàng ta nhấn mạnh hai chữ Thái Hậu.

Trần Dung mở to mắt nhìn nàng ta, gật đầu đáp: “Ta biết mà.” Rồi nàng cao giọng: “A, hay là các ngươi không biết, ta từng có mâu thuẫn với bà ta?”

Một Trần thị A Dung nhỏ nhỏ mà dám nói có mâu thuẫn với Thái Hậu sao? Nếu không phải nhờ Lang Gia Vương thị, có Thất lang chống đỡ, ngươi xứng sao? Ngươi còn có thể còn sống mà nói ra những lời này sao?

Thiếu phụ kia vô cùng tức giận, nàng ta cũng cất cao giọng, cười lạnh: “Thái Hậu đưa tặng mỹ nhân là thành tâm thành ý. Trần thị, ngươi đừng vội hò đồ!”

Trần Dung tức giận, cũng lạnh lùng nói: “Phu chủ của ta, ta không chấp nhận để người khác nhúng chàm, tâm ý này của Thái Hậu ta không nhận nổi!”

“Ngươi!” Thiếu phụ cảm thấy chán nản, nàng ta cũng giống các quý nữ khác, thật sự không thể ưa thích Trần Dung cho nổi: Dựa vào cái gì mà một người cần tướng mạo thì không có tướng mạo, cần gia thế thì không có gia thế, cần tính cách cũng không có tính cách, chỉ có diện mạo dụ dỗ người khác, vốn chỉ nên là đồ chơi dưới gối của nhóm quyền quý, hoặc nữ tử phong trần lưu lạc. Vậy mà nàng ta được hưởng thụ trọng phú tốt nhất trên thế gian, sinh ra những nhi tử hiếu thuận nhất trên thế gian!?

Dựa vào cái gì mà nàng có phúc khí như vậy!

Hít một hơi, thiếu phụ trầm giọng quát: “Trần thị A Dung, ngươi thật to gan!”

To gan ư?

Con ta bảo vệ ta, trọng phú đau lòng ta, nếu ta còn sợ hãi rụt rè để mặc các ngươi bắt nạt thì không phải là rất ngu xuẩn hay sao?

Âm thầm cười lạnh, Trần Dung lạnh lùng nói: “Cũng không phải hôm nay ta mới là người to gan!”

Thiếu phụ hít một hơi, bình tâm tĩnh khí nói: “Trần thị! Đây cũng là tâm ý của bề hạ.” Nàng uy hiếp trừng mắt nhìn Trần Dung, quát: “Không phải là ngươi muốn chống đối thánh chỉ đấy chứ?”

Thánh chỉ ư?

Trước kia ta đã từng chống đối thánh chỉ của vị hoàng đế hoang đường kia nhiều lần rồi.

Trần Dung cười nhẹ, nàng nhắc nhở thiếu phụ trước mắt này: “Bệ hạ hay mơ hồ, đã nhiều năm người không gặp được ta nên phải phụ nhân tới khiến ta ngọt ngào thôi.”

Nói đến đây, nàng lại ra lệnh với nhóm hộ vệ: “Nếu các nàng không muốn ở lại thì các người cứ đưa các nàng về cho bệ hạ. Cứ nói với bệ hạ rằng ‘Ta thấy đám cung nữ này, người người mi cốt yêu mị, cũng khá tương tự khi ta còn trẻ. Nhớ rõ là bệ hạ thích loại này, sao không nhận về chơi đùa một chút?’”

Trong lúc mọi người đều trừng mắt cứng lưỡi, Trần Dung cười nói: “Còn thất thần làm gì? Đi đi.”

“Vâng, vâng.” Trong lúc nhóm hộ vệ liên tiếp vâng dạ, Trần Dung đắc ý ngẩng đầu, lắc lắc eo nhỏ, thướt tha yêu kiều đi vào sân. Khi cửa viện bị đóng sập lại, chúng nữ mới bừng tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 236: Phiên ngoại: Xử phạt

Nhìn cửa phòng đóng chặt, chúng nữ hai mặt nhìn nhau. Dần dần, mặt thiếu phụ đỏ lên, mà mười mấy cung nữ kia mắt rung rung, lộ vẻ hoảng sợ.

Các nàng không thể bị đưa trở về được.

Rõ ràng chỉ là một chuyện đơn giản nhưng sao đến nơi này thì khó khăn như vậy? Trần thị A Dung này sau lưng không có nhà mẹ đẻ quyền thế, lại không có thân huynh đệ làm quan quyền quý, diện mạo cũng chỉ đến thế, sao nàng có thể kiêu ngạo như vậy?

Đồng thời, các nàng nhìn về phía thiếu phụ, về mặt xin giúp đỡ.

Sắc mặt thiếu phụ rất khó nhìn, qua một lúc nàng ta vung ống tay áo, ra lệnh: “Đi thôi.” Xem ra việc này vẫn phải để Thất lang quyết định, hừ, vốn chỉ là việc ở hậu viện, không nên kinh động đến lang quân hoặc phu chủ, thật sự buồn cười.

Sau khi các cung nữ được an trí ở trong phủ, thiếu phụ thướt tha đi đến chỗ Vương Hoàng.

Lúc này, vài nữ lang vây quanh tới gần, sau khi chào hỏi thiếu phụ một tiếng, một nữ lang nhún mày nói: “Ta thật không hiểu, sao Trần thị A Dung kia có thể kiêu ngạo đến mức đó?”

Thiếu phụ cắn răng hừ một tiếng.

Lúc này, một nữ lang khác ngắt lời nàng ta, cười lạnh: “Không sai, cho dù là Vương gia ta hay là Tà thị, cũng có nữ tử không muốn phụ chủ nạp thiếp! Ngay cả bản thân chúng ta cũng không cảm thấy thoải mái. Nhưng mà Trần thị A Dung thì dựa vào cái gì? Không tài không đức không có tướng mạo, nàng ta được gả cho Vương Thất lang đã là ông trời thương tình rồi. Được gả cho Thất lang mà còn muốn độc chiếm, quả thực là hoang đường buồn cười!”

Nàng ta nói với vẻ quả quyết: “Phụ nhân như thế, ngay cả liếc mắt nhìn một cái ta cũng khinh thường, nàng ta còn có hành vi, khẩu khí như vậy, ta không thể chấp nhận được.”

Nói đến nói đi, từ sâu trong suy nghĩ các nàng đều khinh thường Trần Dung. Ở thời đại coi trọng về sự cao quý của xuất thân dòng dõi, Trần Dung vốn là một phụ nhân mà các nàng không bao giờ thèm nhắc tới. Một phụ nhân như thế lại hưởng thụ mọi thứ mà các nàng cũng khó có thể hưởng thụ, độc chiếm người ưu tú nhất trong thế gia mà mọi nữ nhi đều muốn độc chiếm, loại cảm giác này đối với thiên chi kiêu nữ như các nàng mà nói, quả thực là một sự nhục nhã.

Ngẫm nghĩ, thiếu phụ nói: “Vẫn nên tìm Thất lang trước đã.”

Dứt lời, nàng ta cùng các nữ lang thướt tha đi về phía sân viện của Vương Hoàng.

Bên này, Trần Dung đóng cửa phòng lại, vừa mới bước vào bậc thang, thì thấy tiếng cửa bật mở, một người bước vào.

Trần Dung vội vàng quay đầu, rồi nàng mở to mắt nhìn.

Nhìn thiếu niên lộ ra ánh khí trước mắt đeo mặt nạ bằng gỗ, quần áo màu đen tay cầm trường kiếm, Trần Dung cười nói: “Hiên nhi, con...?”

Vương Hiên đi đến trước mặt nàng.

Cậu đứng đó, vung trường kiếm trong tay vài cái, cất giọng trong trẻo: “Mẫu thân, nhìn con thế nào?”

Trần Dung cười nói: “Đẹp.”

Nàng đi đến trước mặt nhi tử đang vui vẻ khó nhịn, vươn tay cầm trường kiếm của cậu, nhẹ giọng nói: “Nhưng mà người trong thành Kiến Khang không thích vũ đạo lộ kiếm.”

Ngẩng đầu lên, nhìn đôi mắt phượng của con dưới mặt nạ, Trần Dung cười hỏi: “Phụ thân con trở về thì chúng ta hỏi chàng một chút, được không?”

Vương Hiến gật đầu.

Cậu thông thả đi dạo trong sân, vừa đi vừa nói: “Mẫu thân, con suy nghĩ lại cảm thấy tướng mạo của mình lớn lên một chút có thể sẽ thay đổi.”

Hai mắt cậu sáng ngời nhìn nàng, nói: “Từ nay về sau con sẽ luyện võ và cách giết người. Con nghĩ rằng nếu về yêu nghiệt đi đôi với vẻ uy nghi sát khí, nhất định sẽ tốt hơn rất nhiều.”

Trần Dung thương yêu nghe lời con nói, chỉ chốc lát, nàng lại cười nói: “Được, con ta muốn thế nào cũng được.”

Dừng một chút, nàng thân nhiên nói: “Con cũng đừng quá mức đề ý! Con đường đường là nhi tử của Lang Gia Vương Thất, trong thiên hạ, nếu con không thêm đề ý thì có ai dám đề ý?”

Vương Hiến nghe vậy, hai mắt sáng ngời. Cậu cúi đầu, lại dạo bước thông thả trong sân.

Đúng lúc này, cậu nghe thấy mẫu thân nói: “Hiên nhi, con đội đầu lạp vào theo mẫu thân ra bên ngoài nhìn ngắm thành Kiến Khang đi.”

“Vâng.”

Khi Trần Dung bước lên xe ngựa, Vương Hiến cho xa phu lui xuống, bản thân thì ngồi ở phía trên, thấy Trần Dung ngó ra, cậu dè dặt đầu lạp, trên người mặc y bào màu xám rộng thùng thình, gió thổi qua phát phới, có vẻ gầy yếu hơn nhiều so với bình thường.

Ngồi ở trên chỗ xa phu, Vương Hiến còng lưng, thu liễm vẻ tao nhã, thoát nhìn giống như khuôn như dạng. Trần Dung nhìn sự biến hóa này, vui sướng nghĩ thầm: Hiên nhi có thể như vậy, nó đi ra bên ngoài ta sẽ không cần phải lo lắng.

Roi ngựa vung lên, xe ngựa xuất phát. Ban đầu xe ngựa hơi xóc nảy, chỉ chốc lát, Vương Hiến đã quen tay hơn. Cũng không phải lần đầu tiên cậu đánh xe ngựa, sau khi quyết định bắt cậu giả trang một chút, Vương Hoàng đã yêu cầu cậu phải học cách khống chế xe ngựa.

Vương phủ thật lớn, mẫu tử đi tới cửa hông gần nhất thì đúng lúc nhìn thấy một quân sự cao gầy đứng trước vài bóng dáng quen thuộc.

Nhìn kỹ lại, trong số những người này có Vương Ngũ lang và phụ thân của hắn cùng đi về phía nam với nàng. Hai thiếu phụ là hai bảo muội của hắn. Cũng không biết bọn họ đang cầu chuyện gì mà cúi lưng ăn nói khép nép.

Hơn mười năm không gặp, Vương Ngũ lang béo hơn một chút, trên gương mặt cũng mang theo vài phần thương nhân.

Sau khi quân sự nói vài câu thì phát ổng tay áo xoay người rời đi, không để ý đến đám người Vương Ngũ lang nữa.

Nhìn theo bóng dáng quân sự đi xa, Vương Ngũ lang và hai bảo muội liếc nhìn chiếc xe ngựa bình thường của Trần Dung một cái, nghĩ là hạ nhân ra ngoài có việc nên không đề ý gì, chỉ than thở với vẻ sợ hãi: “Phụ thân, chúng ta đã đến Lang Gia Vương thị đây ư? To lớn quá, đẹp quá.”

Một bảo muội khác quay đầu nhìn về phía Vương Ngũ lang, nói: “Ngũ Ca, năm đó Trần thị A Dung kia muốn gả cho huynh mà huynh còn thấy chướng mắt. Sớm biết rằng nàng có thể gả cho Lang Gia Vương thị, năm đó huynh vẫn nên thân cận với nàng một chút.”

Nghe thấy phụ nhân bình thường này không hề chớp mắt dùng khẩu khí như thế nhắc tới mẫu thân của mình, Vương Hiến nhướn một bên mày.

Cậu đánh xe ngựa đi tới bên cạnh những người đó.

Vương Ngũ lang nghe đến cái tên Trần thị A Dung thì thẳng lưng, đắc ý cười nói: “Đúng vậy, ai nghĩ tới phụ nhân tao mị kia lại có số mệnh như thế? Sớm biết như thế, ta nên cưới về để chơi đùa.....”

Từ ‘chơi đùa’ mới ra khỏi miệng, chỉ nghe một tiếng vang, một vật dài như rắn vung thật mạnh vào trên mặt Vương Ngũ lang!

“A –” Giữa tiếng kêu gào thê thảm, Vương Ngũ lang bị roi ngựa văng trúng ngã về phía sau, há miệng, phun ra nước miếng dính máu và hai cái răng cửa!

Mấy người thật không ngờ sẽ phát sinh loại sự tình này, một đám phần hận quay đầu, mà cách đó không xa, hạ nhân Vương thị cũng bởi vì xao động mà vội vàng chạy tới.

Ngay khi phụ thân của Vương Ngũ lang đi lên một bước, đang muốn mắng chửi, Vương Hiến chậm rãi tháo đầu lạp trên đầu xuống. Cậu vừa lộ ra khuôn mặt, dù là mấy người trước mắt hay là hạ nhân hộ vệ chạy tới đều ngẩn ngơ.

Đổi mặt với ánh mắt si ngốc của mọi người, khoe miệng Vương Hiên cong lên, cậu điều khiển xe ngựa chạy đến trước mặt Vương Ngũ lang, cậu cũng không xuống xe, cầm roi ngựa đánh máu chỉ vào mặt Vương Ngũ lang nói với giọng lạnh lẽo cứng rắn: “Từ nơi này đi ra ngoài!”

Cậu vung roi ngựa chỉ về phía cửa hông, giọng trầm cứng rắn như sắt thép: “Từng bước một đi ra ngoài! Không nghe thấy lời ta nói, ta sẽ cắt lưỡi và chặt một chân của ngươi!”

Giọng nói của thiếu niên trong trẻo lạnh lùng, phong tư của thiếu niên trời sinh cao quý, đám người Vương Ngũ lang nhìn về phía hạ nhân và hộ vệ bốn phía, thấy bọn họ cùng hành lễ với thiếu niên này nên nhận ra thân phận của cậu cũng khác biệt.

Một hồi lâu, một phụ nhân oán độc thét chói tai: “Vi sao?” Nàng ta vừa sợ hãi, vừa quật cường trừng mắt nhìn Vương Hiên, kêu lên: “Ngươi là ai? Vì sao lại đối xử với chúng ta như vậy?”

“Ngươi nào ư?” Vương Hiên cười nhẹ, nói: “Ta là nhi tử của Vương Thất lang.”

Bỏ lại mấy chữ này, cậu quát với giọng quả quyết: “Cút, lập tức cút đi cho ta!”

Nhi tử của Vương Thất lang?

Đây chính là nhi tử của Vương Thất lang?

Là người mà toàn bộ Kiến Khang mấy ngày nay đang đàm luận đến ư?

Xem ra thật sự là cậu ta rồi, trừ cậu ta ra thì còn ai có tướng mạo như thế? Rõ ràng mới là một thiếu niên, diện mạo so với mẫu thân của cậu ta còn yêu mị hơn.

Trong sự phẫn hận, sợ hãi, oán hận, Vương Ngũ lang nghe thấy giọng nói của phụ thân truyền đến: “Đi thôi.”

Sau khi nói với con câu này, hấn tựa hồ già đi mười tuổi, còng lưng, chậm rãi đi ra cửa hông.

Nhìn theo Vương Ngũ lang từng bước đi ra cửa hông, Vương Hiên cười cười, dưới ánh mắt khiếp đảm lại bất an của mọi người cậu từ từ quay đầu, nói với Trần Dung: “Mẫu thân, chúng ta đi thôi.”

Mẫu thân? Người ngồi bên trong là Trần Dung từng ti tiện đó sao?

Đám người Vương Ngũ lang ngây ra như phỗng nhìn theo xe ngựa nghênh ngang rời đi, thật lâu sau, hấn nghe thấy phụ thân nói với giọng mệt mỏi già nua: “Ngũ lang, trăm ngàn lần đừng nên nhớ mối thù này, có nhớ cũng vô dụng thôi. Trương tử của Lang Gia Vương thị không phải người chúng ta có thể nhìn lên, con chịu sự nhục nhã này cũng là do không biết giữ miệng, nhớ kỹ, Trần thị A Dung kia cũng không phải là đối tượng mà chúng ta có thể đàm luận.”

Dứt lời, hấn trừng mắt nhìn hai nữ nhi, lại trừng Vương Ngũ lang, quát: “Có nhớ rõ chưa?”

Nhìn thấy con gian nan gật đầu, hấn khe khẽ thở dài nhẹ nhõm: “Bổn gia Vương thị có quy củ nội bộ, tuy rằng chúng ta cũng họ Vương, cũng thuộc về gia tộc nhưng họ là người không phải ai cũng có thể mạo phạm, lại có người ra mặt thu xếp mọi việc giúp mình, mà nói tiếp, con bị trúng một roi vẫn còn nhẹ, ít nhất, chuyện này chấm dứt tại đây.”

Vương Hiên trầm tư đánh xe ra khỏi phủ, chỉ chốc lát, cậu gọi: “Mẫu thân?”

Trần Dung đáp nhẹ một tiếng.

Vương Hiên trầm thấp nói: “Những người này mới vừa rồi cúi đầu khom lưng, cung kính thận trọng với quân sự kia, ngay cả hộ vệ hạ nhân bên cạnh, bọn họ cũng không dám coi thường.”

Cậu nhíu mày, từ từ nói: “Mẫu thân vốn không phải là người mà bọn họ có thể nhìn lên nhưng những người này lại không kiêng nể gì mà chê cười, loại nhục nhã này con không thể nhẫn nhịn nổi.”

Dừng một chút, cậu nói: “Mẫu thân, con cần lập uy cho ngươi!”

Một hồi lâu, Trần Dung cảm động, giọng nói với vẻ thỏa mãn truyền đến: “Uh.”

Nàng biết, con nói không sai, bản thân đã là thê tử của Vương Thất lang, ngay cả khi được chàng toàn tâm yêu thương, sinh cho chàng ba nhi tử vĩ đại nhưng ở trong mắt nhiều người, bọn họ vẫn có thói quen dùng ánh mắt coi thường, khinh bỉ nhìn nàng.

Dù mình không sống tại thành Kiến Khang, nhưng uy vẫn phải lập.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 237: Phiên ngoại: Tạ Hạc Đình cảnh cáo

Nghe thấy mẫu thân thỏa mãn ‘Uh’ một tiếng, cảm giác mẫu thân lại bắt đầu chuyên tâm đánh giá cảnh sắc chung quanh, nhất thời Vương Hiên không biết nên tức giận hay là buồn cười.

Không biết mẫu thân của cậu trước không phải tốn nhiều tâm tư hay vốn chỉ là một người đơn giản. Mỗi khi có chuyện gì, cậu vừa mở miệng biểu đạt ý kiến, nàng cảm thấy con đã đem tiếp nhận việc này vì thế có thể không quan tâm đến, cứ thế buông bỏ chuyện đang suy nghĩ dở dang, thậm chí quên sạch mây may.

Mẫu thân có bộ dạng không để tâm đến mọi sự như thế làm cho Vương Hiên có khi cảm thấy, ba huynh đệ mình từ lúc còn nhỏ đã bắt đầu gánh trọng trách trên lưng, không phải bị phụ thân thúc giục, mà là bị mẫu thân bức bách tạo nên.

Xe ngựa không gắn dấu hiệu gia tộc hành tẩu trên đường phố cho dù là Trần Dung hay là Vương Hiên đều cảm thấy rất thoải mái.

Đi một lúc, Vương Hiên cũng bắt đầu đưa mắt nhìn ngắm xung quanh.

Khi xe ngựa chạy vào Nam Hạng, rẽ vào một con ngõ nhỏ âm u, phía trước là ngõ cụt, cậu không khỏi ngừng lại.

Đúng lúc này, một bóng người đi đến, trong nháy mắt, bóng người kia tao nhã nhảy lên xe ngựa, an ổn ngồi xuống bên cạnh Vương Hiên.

Đột nhiên có người xa lạ vọt tới, Vương Hiên giật mình, cậu vung roi ngựa trong tay, theo bản năng quát lên: “Ái?”

Trả lời cậu là giọng nói trầm thấp dễ nghe: “Tất nhiên là người mà tiểu lang mong nhớ.”

Dứt lời, người có gương mặt tuấn mỹ quay đầu lại, ung dung nhìn về phía Vương Hiên.

A?

Người này rõ ràng là Tạ Hạc Đình!

Vương Hiên kinh hãi, cậu hít một hơi, nhịn không được kêu lên: “Người, người, sao lại là người?”

Nghe thấy giọng nói có chút bối rối của con, Trần Dung vén rèm xe.

Lần này, bốn mắt nhìn nhau.

Nghiêm túc đánh giá Trần Dung, Tạ Hạc Đình hướng nàng vái chào, nhìn thẳng nàng mỉm cười rồi hỏi: “Hơn mười năm không gặp, A Dung khỏe không?”

“Khỏe.”

Trần Dung lúng ta lúng túng đáp. Nàng nhìn nam tử tuấn mỹ trước mắt này vẫn tuấn dật phong lưu, vẫn phiêu nhiên đó, một hồi lâu mới nói: “Quân thì sao, quân có khỏe không?”

Tạ Hạc Đình vẫn luôn đánh giá nàng, nghe vậy hần tươi cười: “Chưa từng nhiễm bệnh, chưa từng gây sóng gió, sống yên ổn đến nay, tất nhiên là mọi thứ đều tốt.”

Nói tới đây, trong ánh mắt hoảng hốt hần ngấm nhìn Trần Dung có thêm chút ôn nhu: “So với lúc xưa, A Dung còn đẹp hơn.”

Thật không?

Bất cứ nữ nhân nào trong thiên hạ nghe thế câu nói này đều cảm thấy vui mừng, Trần Dung cũng không ngoại lệ. Nàng vươn tay xoa mặt, đỏ mặt mỉm cười.

Đào mắt, nàng nghĩ tới gì đó, lập tức nhìn Tạ Hạc Đình chăm chú hỏi: “Lang quân tới đây, không biết là vì điều gì?”

Tạ Hạc Đình ha ha cười, lộ ra hàm răng tuyết trắng, chậm rì rì nói: “Tất nhiên là vì nhi tử của A Dung mà đến.” Vừa nói, hần vừa đặt tay lên thắt lưng Vương Hiên, sau khi khiến cho thiếu niên đỏ mặt, hần chậm rãi quay đầu, liếc mắt đưa tình tới gần cậu, nói với giọng ôn nhu: “Lời của Hiên tiểu lang, ta đã suy nghĩ rất lâu. Càng nghĩ, càng cảm thấy đã nói trúng tim đen của ta.”

Hần nghiêng người về phía trước, hô hấp ấm áp thổi trên mặt Vương Hiên, hai mắt đưa tình, quả thực cách cậu cùng lăm chỉ có ba tấc.

Tư thế này làm cho Vương Hiên không ngừng ngả về phía sau, suýt nữa gãy lưng, Tạ Hạc Đình rất đa tình, rất hàm hậu nói: “Hiếm khi tiểu lang xuất

môn, không bằng, chúng ta đi dạo trên phố, cũng dễ thể nhân chứng kiến tình duyên giữa ta và tiểu lang?”

Oanh!

Gương mặt tuyệt mỹ của Vương Hiên trong nháy mắt đỏ bừng.

Rốt cuộc không thể không chế bản thân, cậu đánh một chưởng thật mạnh về phía Tạ Hạc Đình, hét to: “Cút!”

Cùng với từ ‘Cút’ của Vương Hiên, Tạ Hạc Đình đã lên tiếng trả lời tung người nhảy ra, tiếng cười thanh nhã vẫn còn phiêu đảng. Sau đó, hấn vững vàng đứng ở trên đầu ngựa.

Y bảo hấn phát phơ theo gió.

Tươi cười lộ ra hàm răng tuyết trắng, hai mắt Tạ Hạc Đình âm trầm, cười rất vui vẻ: “Có thể Hiên tiểu lang không biết, người như ta phàm là người khác không dám vì không dám muốn vì, cố tình dám tương dám vì. Hơn nữa, người như ta có một đam mê lớn, ở trước mặt người trong thiên hạ, làm việc luôn tùy hứng đã trở thành phong trào lưu danh.”

Nói tới đây, giọng nói ôn nhu của hấn trở nên nỉ non: “Lần này cậu và ta huề nhau. Tiểu lang cứ nghĩ cho kỹ, nếu còn có đồn đãi nào truyền ra, dù ta không ưa thích nam sắc, nhưng vì tiểu lang thì ta thế nào cũng sẽ thử đối nghịch với tính tình của mình.”

Dứt lời, hấn vung ống tay áo, nhảy xuống như một chú chim, đảo mắt nhẹ nhàng rời đi, không thấy bóng dáng.

Hấn tới để cảnh cáo.

Trần Dung phản ứng lại, lập tức quay đầu nhìn về phía con.

Mặt Vương Hiên đỏ bừng. Thật lâu sau, cậu vrun tay đè đầu lap, một lần nữa cúi lưng, điều khiển xe ngựa chạy hai bước.

Vừa đi vừa nhin không được nói: “Mẫu thân, nghe nói có ba người nổi danh cùng với phụ thân, hai người khác cũng khó chơi như vậy sao?”

Cậu run rẩy, nói: “Họ Tạ này cũng khó đối phó giống như phụ thân vậy.”

Cẩn rằng, cậu nói với giọng căm hận: “Họ Tạ nói huề thì huề vậy. Phụ thân thường nói, co được dân được, mẫu thân, con nhin hấn lần này!”

Trần Dung nghe đến đó, vội vàng an ủi: “Nhi tử đã nhục nhã hấn ở trước mặt mọi người, lúc này buông tay thì cũng không tính là nhẫn nhịn.”

Vương Hiên cũng không vì mẫu thân an ủi mà trở nên cao hứng, cậu rầu rĩ nói: “Người ta cảnh cáo mà không thể không buông tay, còn không tính là nhẫn nhịn?”

Hai mẫu tử vừa nói chuyện với nhau, vừa chạy ra khỏi Nam Hạng.

Vừa tới gần cung thành, toàn bộ ngã tư đường càng náo nhiệt, y hương tấn ảnh, Vương Hiên cũng giống như Trần Dung, tò mò nhìn ngắm xung quanh.

Đang đi, xe ngựa đột nhiên ngừng lại.

Mẫu tử đồng thời cúi đầu nhìn qua.

Chính là một chiếc xe ngựa chắn phía trước bọn họ.

Khi Vương Hiên nhíu mày, một nam tử mặt trắng nhảy xuống, hấn đến gần xe ngựa, vái chào thật sâu với bọn họ, đề thấp giọng nói sắc nhọn: “Đây là Trần thị A Dung và Hiên tiểu lang đúng không? Bệ hạ cho mời.”

Bệ hạ?

Vương Hiên nhíu mày, hỏi với giọng cảnh giác: “Nếu bệ hạ cho mời, sao không đến phủ hạ chỉ? Ngăn cản ngay giữa đường là có ý gì?”

Thái giám trẻ tuổi kia nghe vậy cười khò, hấn nhìn về phía Trần Dung, nói: “Bệ hạ biết Quang Lộc đại phu trở về Kiến Khang, vui mừng quá đổi nên đã hạ chỉ nhưng mà Vương Thất lang đã từ chối rồi. Bệ hạ thương nhớ Quang Lộc đại phu, bảo nô đứng đây ngăn đón.”

Hấn chỉ một từ lâu phía trước cách đó trăm bước, thần bí cười nói: “Bệ hạ ngồi ở đó, mời Quang Lộc đại phu dời bước.”

Dứt lời, hấn nhìn sang Vương Hiên đang mở to hai mắt, giải thích: “Bệ hạ muốn nô nói với tiểu lang, người từng là bằng hữu tốt của mẫu thân cậu, mẫu thân cậu hiện tại đã sinh hạ bốn hài tử, hơn nữa tâm tư phụ thân cậu quá sâu xa, đối nghịch với hấn quá mệt mỏi, không thú vị chút nào.” Nói tới đây, thái giám vội vàng bổ sung: “Ý bệ hạ là muốn tiểu lang yên tâm, người thấy cố nhân nên muốn nói chuyện phiếm, cậu không cần lo lắng cho an nguy của mẫu thân đâu.”

Dừng một chút, hấn nói: “Đương nhiên, tiểu lang cũng được đi cùng.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 238: Phiên ngoại: Bệ hạ

Gặp bệ hạ một lần sao?

Trong trí óc Trần Dung xuất hiện một thanh niên tú nhả, tuy rằng mỗi lần thấy hắn, nàng đều thật cẩn thận, nhưng bởi vì hắn hoang đường cùng che chở, nàng mới có thể thẳng lưng từng bước một đi đến ngày hôm nay.

Nghĩ đến đây, Trần Dung mỉm cười nói: “Lời công công nói rất có lý, xin dẫn đường.”

Thái giám kia thấy nàng không nói hai lời đã đáp ứng thì vui mừng quá đổi, lập tức bước nhanh về phía trước.

Nhìn bóng dáng uốn éo của thái giám kia, Vương Hiên khẽ nhủ mày, lúc này, Trần Dung nhẹ giọng nói: “A Hiên, bệ hạ có ơn đối với ta.”

Đối mặt với nhi tử đang nghiêm túc lắng nghe, Trần Dung nhìn phương xa, mỉm cười rồi nói: “Người cho phép ta xuất gia, hứa cho ta giữ lại sự tôn nghiêm, lại phong ta làm Quang Lộc đại phu, ban cho ta sân viện, cho phép ta có thể giống như nhóm nữ lang cao quý.” Sau khi nuốt mấy chữ nuôi dưỡng mỹ nam vào trong lòng, Trần Dung thì thào nói: “Lúc ấy, người trong thiên hạ đều khinh ta mắng ta. Bệ hạ lại coi trọng ta, tuy có tâm chơi đùa nhưng lại có ơn nặng với ta.”

Nói tới đây, nàng nhìn con, nghiêm túc nói: “Ngay cả khi bệ hạ có vài phần hoang đường, con cũng không được thất kính.”

Trong lúc nàng nói chuyện, xe ngựa đã chạy đến phía trước từ lâu.

Trần Dung bước xuống xe ngựa, cùng con một trước một sau đi theo thái giám kia, bước lên lầu các.

Vừa lên lầu các, năm sáu hộ vệ đáng người nhỏ nhắn mặc khôi giáp rơi vào tầm mắt Trần Dung, nàng tập trung nhìn ngắm, không khỏi ngần ra.

Đây đâu phải là hộ vệ? Rõ ràng là năm sáu cung nữ mỹ mạo mặc bào phục của trượng phu, trang bị khôi giáp mà thôi.

Nhìn thấy Trần Dung đi tới, mấy hộ vệ lui về phía sau một bước, các nàng hiển nhiên đã được huấn luyện, bước chân ngay ngắn có trình tự, không hề rối loạn.

Lúc này, giọng nói sắc nhọn của thái giám kia truyền đến: “Vào đi.”

Trần Dung lên tiếng, cùng nhi tử bước vào bên trong.

Trên lầu các, một tháp hoa lệ to lớn thù hình rồng vàng được đặt ở chính giữa. Trên tháp kia, một nam tử thân mặc long bào tay trái cầm cái chân gà, tay phải cầm một bầu rượu vừa ăn vừa uống.

Trần Dung đi vào, hắn vừa uống một ngụm rượu, dùng tay áo lau qua khiến trên bào phục màu vàng quý giá đẹp đẽ bị dính mờ, nam tử trừng mắt liếc nhìn thực khách im lặng bốn phía, kêu lên: “Ngờ ngạc gì đó? Ăn đi chứ, coi như trẫm không có ở đây, ăn đi!”

Đến lúc này, Trần Dung mới phát hiện, thực khách ngồi trên lầu các này muôn hình muôn vẻ, hiển nhiên đã bị hoàng đế gây chấn động, một đám ngây ra như phỗng, bọn họ còn không dám cử động, làm sao có thể ăn cơm được nữa?

Vương Hiên cũng không nghĩ rằng hoàng đế sẽ là một người như vậy, cậu cũng giống như các thực khách đều tròn mắt há hốc mồm.

Chỉ có Trần Dung mỉm cười nhìn cảnh tượng này.

Chớp mắt mười mấy năm trôi qua, nhi tử của nàng cũng đã lớn mà hoàng đế trước mắt này vẫn không thay đổi — đây cũng là một di truyền thần kỳ của Tư Mã thị, bọn họ không sống thọ, rất tuấn mỹ, còn có thể giữ lại vẻ thanh xuân.

Hoàng đế vẫn là bộ dạng cũ, có điều mí trên hơi phù thũng, sắc mặt có chút tái nhợt.

Chiếc cằm nhọn nhụ, búi tóc đen dày, làm cho Trần Dung không cảm thấy thời gian đã trôi qua.

Ngay khi Trần Dung mỉm cười nhìn hoàng đế, hoàng đế cũng nhớ tới nàng. Hắn ngẩng đầu lên, yên lặng nhìn nàng.

Đối diện với ánh mắt của hoàng đế, Trần Dung tháo đầu lạt xuống, thi lễ, lớn tiếng kêu: “Thần Trần thị A Dung tham kiến bệ hạ!”

Nàng vừa thi lễ, hoàng đế đã kêu lên: “A Dung sao?” Hắn không chớp mắt nhìn nàng, vui vẻ nói: “Mau tới đây.”

“Vâng.”

Nàng đi đến đối diện với hoàng đế, thấy không có tháp, nàng tao nhã mà đoan trang ngồi xuống, an vị ở trên đất.

Thăng lung, trên gương mặt xinh đẹp của Trần Dung mang theo tươi cười thân thiết, trong ánh mắt, cảm kích cùng vui mừng không thể che giấu.

Hoàng đế nhìn nàng đánh giá, sau một lúc lâu, hần dùng khừ tay chống cằm, nói: “A Dung, mấy năm nay, nàng có nghĩ đến trẫm không?”

Trần Dung mỉm môi cười nói: “Tất nhiên là có.”

Nàng rót cho mình và hoàng đế một chén rượu, gĩa chén rượu lên lắc lắc, nói với hần: “Từ biệt mười mấy năm, phong thái của bệ hạ vẫn như trước, thật đáng mừng.”

Nàng nói lời này không hề khách khí, nhưng hoàng đế rõ ràng không thích nghe, hần thở dài một tiếng, vươn tay sờ cái cằm nhẵn nhụi, rầu rĩ nói: “Trần thị A Dung hư thật, lấy lòng trẫm mà cũng không dụng tâm.”

Hần vừa dứt lời, Trần Dung đã hé miệng cười.

Mà lúc này, thực khách mới hoàn toàn tỉnh táo lại, tiếng nói nhỏ khe khẽ truyền đến: “Trần thị A Dung, sao cái tên này lại quen thuộc như thế?”

“Nàng là thê tử của Lang Gia Vương Thất, tất nhiên là quen thuộc rồi.”

“A, hóa ra là nàng sao? Quả nhiên là mị thái trời sinh!”

“Chắc chắn, nghĩ tới Trần thị A Dung này, coi như là nhất đại kì ba.”

Mọi người đang nghị luận, hoàng đế dường như không nghe thấy hay cảm thấy thích thú, hần vẫn nhìn Trần Dung chăm chú: “Nàng và Vương Thất kia sống chung mười mấy năm, ngay cả tính tình cũng trở nên giống nhau.” Hần trầm oán: “Thật không thú vị.”

Nói tới đây, hần nhớ ra một chuyện, vội vàng nói: “Nghe nói nàng sinh ra mấy nhi tử rất thú vị? Có mang đến đây không, mau mau, để trẫm ngắm nhìn một chút.”

Trần Dung nghe vậy, quay đầu chuẩn bị gọi Vương Hiến tiến lên.

Nhưng vừa quay đầu nàng lại ngẩn ra, nhi tử vừa rồi còn đi theo mình mà giờ đã không thấy đâu.

Trong lúc nàng ngẩn ngơ, thái giám kia tiến đến, hần thi lễ với hai người, nói: “Tiểu lang quân có ý muốn đi ra ngoài, nô vừa cản lại, cậu ta đã nhảy xuống từ lan can.”

Trong giọng nói, ít nhiều có tiếc hận.

Trần Dung nhìn xuống phía dưới, không thấy bóng con đâu, cũng không để ý nhiều. Nàng nhìn sang hoàng đế, cười khỏ: “Vốn dẫn theo một đứa đến, nhưng mà lại bỏ chạy mất rồi.”

Hoàng đế nhú mày, uống một ngụm rượu nói với vẻ buồn bực: “Nhi tử của Vương Thất tất nhiên là sẽ giống Vương Thất. Chắc cậu ta không kiên nhẫn khi thấy bộ dạng như thế này của trẫm đúng không?”

Lời này hơi nặng. Trần Dung cúi đầu, liên thanh nói không phải.

Hoàng đế cũng không quan tâm nàng đang nói cái gì, lập tức thao thao bất tuyệt: “Nào có đạo lý để bọn họ trốn tránh như thế?” Hần rung đùi đắc ý, nói: “A, mau lấy một thiệp mời cho A Dung, đêm nay trẫm muốn tổ chức yến hội. Không phải phu chủ kia của nàng không thích trẫm sao? Trẫm quyết định rồi, tối hôm nay không thể không khiến cho hần hoảng loạn cả một đêm!”

Nói tới đây, hoàng đế hưng trí, hần đứng dậy, đoạt lấy thiệp mời thái giám chuẩn bị đưa cho Trần Dung, viết vài chữ lên đó, sau đó đặt vào tay Trần Dung, nghênh ngang nói: “Bãi giá, hồi cung. A, trẫm đang vội, đi nhanh chút.”

Vì thế, trong lúc hoàng đế hô to gọi nhỏ, chúng thái giám cung nữ không thể không vội vàng đỡ nàng đứng lên đi xuống dưới.

Nhưng hoàng đế mặc long bào, đi đến đâu mọi người hành lễ đến đó, làm sao có thể đi nhanh được? Khi đến giữa đường, hần không kiên nhẫn, cỡi long bào dĩnh mỡ ra, mặc trung y màu trắng bước vào trong xe ngựa, hô to gọi nhỏ: “Nhanh chút, nhanh chút, trẫm đang vội mà.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 239: Phiên ngoại: Vương Hoảng bao che khuyết điểm

Trần Dung đến bên xe ngựa, vừa đi lên, một bóng người đã nhảy lên vị trí xa phu.

Chính là Vương Hiên.

Nhìn nhĩ tử cúi đầu đê đầu lạp, Trần Dung thầm than một tiếng, muốn nói với cậu vài câu, cuối cùng vẫn không mở miệng.

Mấy nhĩ tử của nàng dù sao cũng là Vương Hoảng một tay dạy dỗ, ngạo khí và tính cách, thói quen đều giống như đệ tử thế gia đại tộc đứng đầu, nàng không có tư cách, cũng không muốn nhúng tay vào.

Theo như lời của bệ hạ, bọn họ không thích tính cách hoang đường kia của người.

Giống như một khúc nhạc đệm, xe ngựa của Trần Dung đã khiến cho không ít người chú ý, lập tức Vương Hiên vung roi ngựa, đánh xe chạy về phía Lang Gia Vương thị.

Khi gần đến sân viện của nhà Trần Dung, tiếng nữ tử lưu riu nói chuyện rơi vào trong tai hai người.

Lúc này, một nữ tử kêu lên: “Vương Thất lang đến đây.”

Lời vừa dứt, trong sân nhất thời trở nên im lặng.

Tiếng bước chân vang lên.

Chỉ chớp lát, Trần Dung nghe thấy giọng nói thanh nhã ôn hòa của Vương Hoảng truyền đến: “Sao lại thế này?”

Trong khi mọi người im lặng, giọng thiếu phụ đó lại cất lên: “Thất huynh, sao giờ huynh mới đến? Tìm huynh đã lâu.”

Lúc này, xe ngựa của Trần Dung chạy vào rừng cây, có thể xuyên qua lá cây nhìn thấy mọi chuyện xảy ra trong sân viện. Trần Dung liếc nhìn con một cái, mẫu tử liên tâm, Vương Hiên lập tức hiểu ý dừng xe ngựa.

Cảnh tượng sáng ngời, giống như tiên nữ hạ phàm, mấy bộ xiêm y này không còn giống như lần trước Trần Dung gặp, hoặc thướt tha hoặc rườm rà, nhan sắc kiều dáng đa dạng, chất vải rất đẹp, mặc cũng thực vừa người, hiển nhiên đã chuẩn bị kỹ càng.

Đám cũng nữ trang điểm ti mi hoặc xinh đẹp, hoặc linh động, hoặc đầy đặn, đủ loại phong thái lại đi đôi với hơi thở thanh xuân bức người, dường như mỗi người đều có thể so sánh với Trần Dung.

Quả nhiên là tài nữ, đúng là ra tay bất phàm.

Trần Dung cười lạnh.

Giờ phút này, nhóm mỹ nhân đều xấu hổ mang theo khiếp sợ nhìn Vương Hoảng, sóng mắt lúng liếng, ánh mắt mê ly, hiển nhiên các nàng rất vừa lòng đối với trượng phu tuần nhã thoát trần này.

Sau khi thiếu phụ nói xong câu đó thì chạy về phía Vương Hoảng, hướng tới chàng thi lễ, thiếu phụ che miệng cười nói: “Thất huynh, các nàng là mỹ nhân mà Thái Hậu và bệ hạ thưởng cho huynh. Huynh xem có vừa ý không?”

Mấy chữ cuối cùng được kéo dài âm, mang theo trêu tức thân mật.

Vương Hoảng rút cục ngẩng đầu.

Chàng lẳng lặng nhìn thiếu phụ này.

Nhìn nàng ta, chàng thân nhiên nói: “A Dung đâu? Loại sự tình này, muội nên thông báo cho A Dung biết.”

Trần Dung là chủ mẫu của hậu viện, quả thật việc này phải thông qua nàng.

Nhưng thiếu phụ này không thích thái độ của Trần Dung nên mới sắp đặt việc gặp mặt này.

Thấy Vương Hoảng vừa mở miệng đã nhắc tới thê tử, nhìn về phía chúng mỹ nhân thần sắc trở nên âm đạm, thiếu phụ kia méo mặt, nàng ta không trả lời, chỉ cười rồi thăm oán: “Thất huynh cũng thật là, đường đường là một trượng phu, loại việc vặt vãnh thì cứ tùy tiện xử lý, cần gì phải hỏi thêm ai khác?”

Trong giọng nói vẫn mang theo trêu tức thân thiết, dường như bọn họ vốn lớn lên từ nhỏ, vẫn thân mật khăng khít, cho nên mới dùng khẩu khí nói chuyện thoải mái tùy ý này.

Vương Hoảng lại cười nhẹ.

Chàng từ từ hỏi: “Muội là Tạ thị A Ứng?”

Tư thái của chàng phiêu nhiên, trên khuôn mặt tuấn tú mỉm cười như có quãng sáng bao phủ, giống như là thần tiên trên 9 tầng trời.

Nhân ngấm tư thái này của chàng, thiếu phụ Tạ Ứng cũng không để ý rằng khi mình dùng ngữ khí thân cận nói chuyện mà chàng lại hỏi lại tên mình, vốn đây chính là một sự trào phúng.

Lập tức, thiếu phụ lại cười nói: “Đúng vậy, trí nhớ của Thất huynh thật tốt, ta chính là A Ứng.”

Nàng ta chuyển mắt liếc về phía chúng mỹ nhân, cười nói: “Đào diễm lệ bạch, đủ loại đa dạng, Thất huynh, mấy mỹ nhân này huynh cứ nhận đi.”

Âm điệu kéo dài, vẫn là vẻ trêu tức vô cùng thân thiết.

Vương Hoảng liếc nhìn nàng ta một cái, từ từ nở nụ cười, chàng lắc ống tay áo, hỏi quanh trái phải: “Phu nhân đâu?”

Một hạ phó tiến lên đáp: “Phu nhân theo tiểu lang đi dạo rồi.”

Vương Hoảng gật đầu, thân nhiên nói: “Dẫn các nàng đi, chờ phu nhân trở về xử trí.”

Dứt lời, chàng xoay người rời đi.

Thấy chàng không hề để ý mà rời đi, lại chính tai nghe thấy bị giao lại cho Trần Dung, chúng cung nữ biến sắc, đồng thời mang về ai oán.

Các nàng trông mong nhìn về phía thiếu phụ Tạ Ứng.

Đối với Tạ Ứng mà nói, nàng ta và Trần Dung cũng không có cừ hận, ra mặt việc này chỉ là vì cảm thấy bất bình mà thôi, hoặc là nói, nàng ta thấy Trần Dung gai mắt, cảm thấy nàng không xứng đáng, chính là muốn nàng thêm ngọt ngát.

Giờ phút này, nhìn thấy Vương Hoảng không mảy may để ý, xoay người định rời đi, Tạ Ứng nóng nảy, nàng ta vội vàng tiến lên, ngăn cản Vương Hoảng rồi vãi chào, trêu tức mang theo đùa cợt tiếp lời: “A Ứng từng nghe qua lời đồn đãi, nói Thất huynh đã đồng ý trước mặt mọi người, cuộc đời này chỉ cần một phụ nhân là Trần thị A Dung. Hay là, lời đồn đãi kia là thật?” Nàng ta liếc nhìn Vương Hoảng, có tâm khích tướng chàng: “Chỉ thu nạp mấy cung nữ, Thất huynh cũng không thể làm chủ, theo như A Ứng, nhất định là sự thật rồi.”

Tuy là đùa cợt, nhưng giọng nói của nàng ta yêu kiều trong trẻo, trên mặt tươi cười khả ái, không khiến cho người ta chán ghét.

Vương Hoảng dừng chân.

Chàng yên lặng nhìn Tạ Ứng.

Nhìn nàng ta vài lần, lại quay đầu liếc nhìn chúng cung nữ vội vàng tung mị nhãn một cái, Vương Hoảng cong khóe miệng, mỉm cười nói với Tạ Ứng: “A Dung chọc giận muội sao?”

Cái gì?

Tạ Ứng thật không ngờ, chàng lại hỏi câu này, nên không khỏi ngẩn ra.

Đảo mắt mặt nàng ta đỏ bừng, vừa định nói Trần Dung đâu có xứng nhưng lời đến bên miệng lại nghĩ đến thân phận của mỹ nam tử trước mặt nên cười nói: “Thất huynh nói gì vậy? Huynh cũng biết A Ứng thế nào mà.”

Giọng nói yêu kiều trong trẻo, cuối cùng nhện không được mắng thăm Trần Dung: Nói chàng hiểu mình, thì phải là nói, Trần thị A Dung không đáng để nàng ta ghi hận.

Vương Hoảng lẳng lặng nhìn Tạ Ứng, chậm rãi, chàng nhẹ giọng nói: “Mấy nữ nhi Tạ thị đều giống nhau.”

Nữ nhi Tạ thị đều giống nhau?

Tạ Ứng ngẩn ra, khi còn chưa rõ, Vương Hoảng đã ra lệnh: “Dẫn đi đi, cứ dựa theo lời của hai tiểu lang, để các nàng giặt quần áo lau xe ngựa.”

Mọi người ngẩn ngơ, một hạ phó ngây ngốc đáp: “Nhưng mà, nơi đó không cần người.”

“Không cần người sao?” Vương Hoảng nói với vẻ tùy ý: “Vậy đưa trả lại cho bộ hạ đi. Lại nói tiếp, diện mạo của đám phụ nhân cũng khá, đủ để bộ hạ ban cho vài thân tử.”

Dứt lời, chàng vung ống tay áo muốn rời đi.

Thấy chàng lại muốn rời đi, Tạ Ứng vội gọi: “Thất huynh.”

Nàng ta vừa mở miệng, dường như Vương Hoảng nghĩ ra cái gì đó nên quay đầu lại.

Chàng lẳng lẳng nhìn Tạ Ứng, nhìn thiếu phụ xinh đẹp, tài danh lan xa này, Vương Hoàng thần nhiên nói: “Mặc dù ra vẻ cầm tú tài hoa, nhưng bản thân chỉ là một vật xuẩn khiến người ta chán ghét. Nói thật, phụ nhân như muội, dựa vào đâu mà có thể khinh thường A Dung?”

Giọng nói của chàng đậm mạc, tư thái lại cao nhã thoát tục, sau khi lạnh lùng nói ra, Vương Hoàng không thèm liếc nhìn nàng ta một cái, vung ống tay áo, phiêu nhiên đi xa, qua hồi lâu, một nữ lang đứng xem náo nhiệt khẽ cất tiếng khiến mọi người chú ý: “Trời ơi, huynh ấy là Lang Gia Vương Thất, danh sĩ đứng đầu thiên hạ. Bị Vương Thất bình luận như thế, A Ứng tỷ tỷ, tỷ thảm rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 240: Phiên ngoại: Ta chính là kẻ tuyệt tình

Không cần nữ lang này nhắc nhở, sắc mặt Tạ Ứng đã trở nên tái mét.

Nàng ta không dám tin mờ to mắt nhìn bóng dáng Vương Hoàng đi xa, thật không dám tin rằng trên đời lại có một trượng phu như thế. Diện mạo của mình mỹ mạo lại có tài danh gia thế, đối với chàng vô cùng thân thiết, chàng thờ ơ cũng đành thôi, nhưng chàng lại bao che khuyết điểm đến mức này với Trần thị A Dung kia?

Tiếng chê cười bên cạnh vẫn không ngừng truyền đến, tiếng cười này giống như mũi kim đâm vào tim Tạ Ứng từng chút một. Nàng ta vốn tâm cao khí ngạo, cảm thấy phụ nhân trên thế gian đều thua kém mình rất nhiều, chỉ có số ít danh sĩ mới có thể so sánh với mình, lời này của Vương Hoàng đâu chỉ là làm xấu mặt nàng ta?

Mờ to mắt nhìn bóng dáng Vương Hoàng đi xa, gương mặt nàng ta lúc xanh lúc đỏ, lúc đỏ lúc trắng, đến khi một giọng nói vang lên nàng ta mới sợ hãi bùng tỉnh: “A Ứng tỷ tỷ, môi của tỷ bị cắn chảy máu rồi kìa.”

Môi cắn đến chảy máu?

Tạ Ứng đột nhiên xoay người, dùng tay áo che mặt vội vàng lao ra sân.

Mà lúc này, chúng các cung nữ mới phản ứng lại, các nàng ngầy ra như phỗng đứng ở nơi đó, rốt cuộc không thể cười nổi. Đến khi một hạ nhân Vương phủ tiến lên, các nàng mới cúi đầu, xếp thành đội ngũ đi ra bên ngoài.

Khi các nàng đi đến rừng cây, một nữ tử mỹ mạo có thể nói là đứng nhất trong đám người liếc mắt nhìn thấy Trần Dung trong xe ngựa.

Nàng ta vội vàng chạy tới.

Đảo mắt, nàng ta đã chạy tới bên cạnh xe ngựa của Trần Dung, sau khi dập đầu vài cái với người trong xe ngựa, nữ tử kia nức nở nghẹn ngào: “Phu nhân, phu nhân, xin người rủ lòng thương. Thái giám tổng quản đã nói rồi, nếu không thể ở lại bên cạnh Thất lang, chúng thiếp sẽ bị bán vào hồng lâu làm ca kỹ, phu nhân, vừa nhìn đã thấy người tử bi, lại có xuất thân nghèo khó, van cầu người rủ lòng thương với chúng thiếp!”

Vừa nói, nàng ta vừa dập đầu rất mạnh, đảo mắt, trên trán của nữ tử mỹ mạo này đã tím bầm. Được lời của nàng ta nhắc nhở, chúng cung nữ đều vây quanh xe ngựa của Trần Dung dập đầu.

Nhìn chúng nữ dập đầu không thôi, nghe lời các nàng nói cũng khiến cho người ta phải nghẹn ngào, nhóm tiểu cô thiếu phụ đi theo Tạ Ứng tới xem náo nhiệt cũng đều thấy động lòng.

Các nàng đều ngó nhìn vào trong xe ngựa, còn có vài người đồng thời kêu lên: “Đáng thương quá.”

“Đúng vậy, thật đáng thương.”

“Kỳ thật, trong phủ lớn như vậy, có thêm mấy người các nàng cũng không sao. Cho ở lại giặt quần áo lau xe ngựa cũng được mà.”

“Các nàng nói đúng, đều là xuất thân nghèo khó, tính ra lúc xưa, nàng còn không bằng các nàng ta mà. Con người cần gì phải tuyệt tình như vậy chứ?”

“Đúng vậy, đúng vậy, ai, ta nhìn mà cũng thấy đau lòng.”

Mấy giọng nói này rõ ràng vang dội, từng câu một rót vào tai Trần Dung.

Trần Dung cười lạnh: Các nàng mềm lòng ư? Đám phụ nhân này, đừng nghĩ rằng các nàng chôn mình ở trong khuê các, xưa nay ra tay hạ độc thủ, xương trắng còn không chất đồng sao? Nói đến nói đi, các nàng ta chỉ cảm thấy mình có xuất thân không cao, dùng lời nói để chèn ép mình mà thôi.

Đương nhiên, cũng không loại trừ ở đây có một hai tiểu cô thiện lương, thật sự động lòng. Nhưng các nàng thiện lương, các nàng mềm lòng, thì có liên

quan gì đến Trần Dung đây?

Trần Dung vươn tay đề nghị từ đang định nhảy xuống, nàng vén rèm xe, bước xuống xe ngựa.

Chúng cung nữ đang chờ đợi nàng, thấy rõ cục Trần Dung xuống xe, nhất thời đập đầu càng mạnh, tiếng khóc cũng càng vang dội.

Cung nữ cầm đầu kia ngẩng đầu để lộ trán róm máu, hai mắt đầm lệ nhìn Trần Dung, khóc không thành tiếng: “Phụ nhân, cầu xin người rủ lòng thương. Thiếp không muốn làm ca kỹ mà.” Nàng ta lê về phía trước hai bước, đến bên chân Trần Dung, túm lấy vạt váy nàng đau khổ khóc nói: “Nghe nói phụ nhân là người rất thiện tâm, cứ coi như người nuôi một con chó một con mèo, giữ chúng thiếp lại đi. Chúng thiếp có làm trâu làm ngựa cũng sẽ hiếu kính phụ nhân.”

Nàng ta khóc rơi lệ đầy mặt, nói ra lời lẽ vô cùng cảm động.

Lúc này người xem náo nhiệt càng ngày càng nhìn mà thương cảm.

Trần Dung lặng lẽ nhìn nữ tử túm lấy vạt váy mình.

Chờ tiếng khóc nàng ta ngừng lại, Trần Dung cất cao giọng, nói với vẻ lạnh lùng: “Người sai rồi, tuy rằng Trần thị A Dung ít nói, nhưng cũng đã từng giết người, không phải là người thiện tâm gì cả.”

Giọng nói của nàng trong trẻo nhưng lạnh lùng vô tình, làm cho mọi tiếng khóc bất tri bất giác ngừng lại.

Nhìn chúng nữ tội nghiệp, Trần Dung bật cười một tiếng, nàng hồ hững nhìn chằm chằm chúng nữ, từ từ nói: “Các người đến đây chính là muốn chiếm trượng phu của ta, san sẻ yêu thương của trượng phu đối với ta, tại sao ta phải thiện tâm đối với những người như vậy?”

Lời của nàng vừa dứt, nữ tử nằm ở dưới chân nàng muốn biện bạch, nhưng Trần Dung nhấc tay, ngắt lời nàng ta.

Nàng cất cao giọng, ngữ khí càng thêm lạnh lẽo như băng: “Các người và ta không quen biết, ta cũng chưa từng nợ ân đức của các người, vì sao ta phải rủ lòng thương?”

Nàng cười lạnh: “Các người làm ca kỹ hay không thì có liên quan gì đến ta đâu?”

Câu cuối cùng vừa dứt, tiếng ồn ào vang lên.

Một nữ lang đứng ra, đang chuẩn bị mở miệng, Trần Dung đã ngẩng đầu đảo qua chúng quý nữ. Ánh mắt nàng sắc bén đảo: “Các vị...” Trần Dung cười lạnh. “Các vị đã đến tuổi cập kê, không gả cho trượng phu nào đó thì chắc cũng đã định hôn ước. Nếu các vị thương hại các nàng, không ngại mang vài người về tặng cho phu chủ của mình đi, đối với bề hạ cùng Thái Hậu mà nói, chỉ cần nhĩ tức hay nữ nhi của Lang Gia Vương nhận lễ vật, bọn họ hẳn sẽ cao hứng thôi.”

Câu nói này của Trần Dung vừa thốt ra, chúng nữ nhất thời nghẹn lời. Vừa rồi mấy kẻ kêu to kia vội vàng thối lui ra sau. Có người rõ ràng thối lui đến dưới bóng cây, ngăn cách ánh mắt Trần Dung nhìn về phía mình.

Cười lạnh nhìn chúng nữ trốn tránh, Trần Dung chậm rãi nói: “Trần thị A Dung ta là người tuyệt tình hiếm có trên thế gian. Đương nhiên, các vị hoàn toàn khác hẳn ta, các vị mới thật sự nhân từ. Có điều ông trời cũng có đức hiếu sinh, ta thấy các vị đều từ bị, tránh để mấy nữ nhân xinh đẹp này trở thành ca kỹ, vậy thì hy sinh một chút đi. Tin rằng phu chủ của các vị cũng sẽ ca ngợi các vị khoan hồng độ lượng.”

Nói tới đây, Trần Dung giả vờ giả vịt cúi người xuống, thi lễ với nhóm nữ lang thiếu phụ.

Các nữ lang thiếu phụ thối lui ra phía sau càng nhiều, tiếng chỉ trích bốn phía lúc này cũng đã biến mất.

Trần Dung thấy thế thu hồi ánh mắt, nàng thở dài một tiếng, nói với chúng cung nữ: “Xem ra, phụ nhân tuyệt tình trên thế gian giống như ta còn nhiều mà. Các vị, các vị vẫn nên trở về cung, cầu xin Thái Hậu cùng bề hạ đi.”

Dứt lời, nàng xoay người bước đi.

Nhưng nàng bước đi, cung nữ cầm đầu kia còn túm chặt vạt váy của nàng. Vừa rồi tuy lời lẽ của Trần Dung khó nghe nhưng cử chỉ ôn hòa, lại là người có xuất thân bình thường, từ đáy lòng cung nữ kia cũng không hề cảm thấy sợ nàng.

Nhìn thấy Trần Dung cúi đầu nhìn, cung nữ kia lệ như trân châu lăn xuống: “Cầu người, phụ nhân, cầu người thu nhận thiếp, chỉ thu nhận một mình thiếp thôi.” Nàng ta vừa nói, vừa đập đầu với Trần Dung, tay nắm góc váy dù thế nào cũng không chịu buông ra.

Còn muốn tổn thương bản thân thêm nữa sao?

Trần Dung cười lạnh một tiếng. Dưới ánh mắt của mọi người, chỉ thấy nàng tao nhã vung ống tay áo, sau đó, nhấc chân lên!

“Phịch——” một tiếng, Trần Dung đá vào giữa ngực cung nữ kia, cú đá này rất nặng, rất chuẩn, cung nữ kia bất ngờ không kịp đề phòng, kêu thảm thiết một tiếng, đột nhiên lăn ra sau, va vào một cung nữ khác rồi mới dừng lại.

Bốn phía lập tức trở nên im lặng vô cùng.

Trần Dung chậm rãi lắc lắc ống tay áo, đồng thời, nàng nhú mày, vẻ mặt chán ghét giữ giữ y phục.

Sau đó, nàng ngẩng đầu lên, lạnh lùng đảo qua mọi người, đảo qua cung nữ mặt mũi bầm dập kia, Trần Dung lắc đầu, nói với vẻ chỉ tiếc rên sất không thành thép: “Ta đã nói rồi, ta đã từng giết người, là một kẻ tuyệt tình Sao ngươi vẫn không tin chứ?”

Dứt lời, nàng tao nhã xoay người, được Vương Hiên nhìn cười nâng đỡ bước lên xe ngựa, nghênh ngang rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 241: Phiên ngoại: Một chiêu

Chúng cung nữ nhìn theo xe ngựa Trần Dung rời đi, mãi mà chưa hồi phục tinh thần.

Thật lâu sau, một thiếu phụ nhìn về phía chúng cung nữ, đột nhiên ra lệnh: “Tạm thời các ngươi cứ ở lại.”

Chúng cung nữ vốn tuyệt vọng tốt đình, nghe thấy mệnh lệnh của thiếu phụ này thì đồng thời ngẩng đầu lên, ánh mắt lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng.

Một nữ lang khác thấy thế, tò mò đi qua hỏi: “Tam tỷ, tỷ giữ các nàng lại là vì...?”

Tam tỷ kia lắc đầu, nói: “Ta không nghĩ gì nhiều, thăm nghĩ để các nàng ở lại trước rồi nói sau.”

Vài nữ lang nghe vậy thì gật đầu.

Dưới sự chỉ trở và đánh giá của chúng nữ, mọi hành vi của Trần Dung và lời nói Vương Hoàng dành cho Tạ Ứng đã được lan truyền trong nội bộ Lang Gia Vương thị bằng tốc độ nhanh nhất.

Qua hai ngày sau, một kiều nữ trở về Vương thị mới có cơ hội hỏi rõ sự việc này, giáp mặt chất vấn Vương Hoàng.

Đối mặt với vấn đề trước mắt buồn bực không thôi, Vương Hoàng nhú mày, nói với vẻ hờ hững: “Nàng không nên đá sao?”

“Tất nhiên là nàng không nên đá!” Thiếu phụ 17, 18 tuổi này vốn là người rất có cá tính, lại luôn đặt nặng vấn đề thân phận dòng dõi. So với bất kỳ ai nàng ta luôn chán ghét người như Trần Dung chen chân vào trong Lang Gia Vương thị, nhưng khác với Tạ Ứng là nàng ta tự cho mình thanh cao, khinh thường không thèm để ý tới phụ nhân tao mị như Trần Dung.

Nhưng hiện tại, mọi người đàm tiếu, nàng ta thẳng tính, thấy không thể khống chế bất mãn của bản thân: “Tâm tàn nhẫn, gương mặt tao mị, thật sự không xứng đáng.” Nói tới đây, thiếu phụ này đứng lên, lạnh lùng nói với Vương Hoàng: “Thất huynh, người khác sợ huynh nhưng ta thì không. Phụ nhân này ở Lang Gia Vương thị thêm một ngày thì ta càng chán ghét thêm một ngày.”

Nói tới đây, nàng ta héch lố mũi lên trời, xoay người rời đi.

Nàng ta rời đi, tất nhiên Vương Hoàng sẽ không ngăn cản, chàng chỉ miễn cưỡng liếc nhìn thiếu phụ này một cái rồi không có tâm tình để ý tới.

Nhưng thiếu phụ kia mới đi ra một bước, một đồng tử vô cùng đáng yêu lộ đầu ra từ tháp bên cạnh, trông mắt đen như mực chuyển động, dường như còn hơi rom róm.

Đáng thương nhìn thiếu phụ, đồng tử kia cất giọng nói trong trẻo giòn giòn: “Phu nhân không thích người là vì người đã đá cung nữ kia sao?”

Đồng tử tựa hồ khó hiểu, đôi mắt đen láy của nó nhìn thiếu phụ kia, hỏi với giọng nghiêm túc: “Phu nhân thích cung nữ tỷ tỷ kia đúng không?”

Giọng nói non nớt trong trẻo của đồng tử, gương mặt bụ bẫm đáng yêu như tranh, khiến cho người ta yêu thích từ tận đáy lòng.

Thiếu phụ kia cảm thấy trong lòng mềm nhũn, nhưng chỉ đảo mắt, nàng ta nhận ra đồng tử trước mắt này là một nhi tử của Vương Hoàng, nói cách khác, nó là do tiện phụ Trần Dung kia sinh ra.

Nghĩ đến đây, thiếu phụ hừ một tiếng, cũng không đáp lời, vung ống tay áo xoay người rời đi.

Nàng ta không nói hai lời đã rời đi, đồng tử có vẻ như rất thất vọng, nó chu cái miệng nhỏ nhắn.

Lúc này, một nam tử xoa đầu nó an ủi: “Tình tình của Chức nương luôn quá ngay thẳng, tiểu nhi đừng để ý.” Nói tới đây, nam tử tự bật cười rồi nói: “Đứa nhỏ này thật đáng yêu, ta lại không tự chủ được mà nói lời khuyên giải.”

Lời này là nói cho đám người Vương Hoàng nghe.

Mọi người tươi cười, còn chưa mở miệng, chỉ thấy đồng tử kia cúi đầu, nhảy ra ngoài nhanh như thỏ, đảo mắt đã không thấy bóng dáng. Nma từ rõ ràng nhìn thấy khi đồng tử kia rời đi, đôi mắt to tròn chớp chớp lóe sáng, bộ dạng rất nghịch ngợm, nào có nửa phần thương tâm?

Nam tử lắc đầu, ngửa đầu uống chén rượu, cũng không để việc này ở trong lòng.

Bên này, đồng tử kia nhanh nhẹn nhảy sang một góc, nó vừa dừng lại, từ bên cạnh lại có một đồng tử giống như đúc nhảy ra.

Hai tiểu tử kia tụ tập, liếc nhìn xung quanh một cái, hai đôi mắt trên hai gương mặt giống hệt nhau đồng thời chuyển vòng.

Một đồng tử hạ giọng nói: “A Túc, có ả gọi là Tạ Ứng, còn có một người nữa gọi là Vương Chức Nhi, các nàng khinh thường mẫu thân, còn bắt nạt người nữa.”

Mắt to của nó chớp chớp, gật đầu mạnh một cái, nói với vẻ oán hận: “Thừa dịp chúng ta không có ở đây mà bắt nạt mẫu thân, điều này không thể chấp nhận được.”

Một đồng tử khác giả vờ giả vịt chấp hai tay sau lưng thông thả bước qua bước lại, hỏi: “Huynh có ý tưởng gì không?”

Vương Lăng lắc đầu, mày liễu nhíu chặt.

Đôi mắt Vương Túc chuyển vòng, đột nhiên dựa sát vào huynh đệ.

Nó vừa nói xong, Vương Lăng chớp mắt, hi hi cười nói: “Vậy thì rất dễ, vừa rồi ta nghe nói đám cung nữ đều còn ở lại trong phủ.”

Nó vươn tay xoa cằm trắng nõn, nói với giọng non nớt: “Đại huynh đã nói qua, có những người luôn nghe mãi mà không hiểu. Hi hi, ta thấy nên áp dụng biện pháp này đi.”

“Biện pháp này đương nhiên hiệu quả.” Một tiểu tử khác đắc ý nói: “Cảnh tượng khăng định rất náo nhiệt.”

Hai tiểu tử kia châu đầu ghé tai một lúc, tay nắm tay đi về phía sân viện. Vừa mới tiến vào sân, bọn họ gọi bốn hộ vệ thân thủ bắt phạm mà Vương Hoàng chuyên môn phái tới cho bọn họ đến.

Một ngày này, nhất định là cảnh tượng vô cùng náo nhiệt của Lang Gia Vương thị.

Đầu tiên là đại tài nữ Tạ Ứng, cũng là nhi tử của Lang Gia Vương thị, bị Vương Hoàng Vương Thất lang bình luận là “vật xướng khiến người ta chán ghét”. Tiếp theo truyền ra việc thê thất dân đen Trần thị A Dung của Vương Thất lang hành hung cung nữ mà bệ hạ ban cho Vương Hoàng.

Rồi sau đó, đến nửa đêm lại truyền ra vài việc kỳ quái!

Chính là mười mấy cung nữ mà Trần thị A Dung cực lực đuổi đi kia bị cởi bỏ hết quần áo, trần truồng xuất hiện ở trên tháp một số người nào đó.

Trong số những người này có phu quân của tài nữ Tạ Ứng, có vị hôn phu mà Vương Chức Nhi mang về lại mặt, trên tháp của phu quân Tạ Ứng có đến 5 cung nữ, chiếm hơn một nửa số mà bệ hạ ban tặng.

Về phần vị hôn phu của Vương Chức Nhi, người nằm trên tháp của hắn chính là cung nữ mỹ mạo nhất dẫn đầu khóc lóc cầu xin với Trần Dung. Nàng ta quần chật trên người hằn giống như bạch tuộc, trên trán còn có vết bầm tím do đập đầu để lại.

Nghĩ tới đám phụ nhân này, luận về xuất thân hay tài tình, người người đều cao quý, tự cho mình siêu phàm, cũng quản chế cực kỳ nghiêm khắc đối với việc trượng phu nạp thiếp dưỡng tì. Vì thế mọi người vừa phát hiện ra tình cảnh trên, dù là tiếng khóc đau khổ áp lực hay tiếng mắng chửi đều vang vọng phá tan bầu trời của Lang Gia Vương thị.

Vì chuyện này có liên quan đến bệ hạ và Thái Hậu nên đã kinh động đến tộc trưởng và vài vị danh sĩ của Lang Gia Vương thị.

Đáng kinh ngạc thì thế nào? Dù sao đám cung nữ này cũng là Thái Hậu và bệ hạ ban cho, lại bị người ta phát hiện ra các nàng trần truồng nằm trên tháp các trượng phu. Nói đến nói đi, danh tiết của các nàng đã bị hủy hoại. Ngẫm nghĩ lại, tộc trưởng Vương thị quyết định, biết thời biết thế, tặng đám cung nữ cho bọn họ. Cùng lắm thì ngày mai phái người tới giải thích với bệ hạ và Thái Hậu.

Trên thực tế, các cung nữ này ai cũng đều mỹ mạo, tuy rằng các nam nhân bị thê tử vừa thương tâm lại phần hận trừng mắt, nhưng trong lòng bọn họ vẫn cảm thấy mỹ mãn.

Nhưng chỉ sau hai khắc, tộc trưởng Vương thị mang theo chúng danh sĩ ra khỏi sân viện những người này.

Bọn họ vừa ra ngoài thì đều nhìn về phía Vương Hoàng.

Nhìn thấy ánh mắt những người này, Vương Hoàng bất mãn nhíu mày. Không đợi Vương Hoàng mở miệng, một danh sĩ lắc đầu nói: “Thất lang à Thất lang, sao đã từng tuổi này mà khi làm việc vẫn không hề có kỵ như thế chứ? Năm xưa, con đem các mỹ thiếu niên mà bệ hạ ban cho Trần thị A Dung

trần trường tới cho mấy vị công chúa, còn có cả Tạ thị kia.” Hần nghẹn lời: “Ta từng nghĩ rằng loại sự tình này con sẽ không làm nữa. Thật không ngờ, con lại phạm vào một việc giống hệt như thế.”

Một danh sĩ khác cũng lắc đầu cười nói: “Chiều này của tiểu tử con thật sự quá mức nông cạn, đêm nay trên tháp có mỹ nhân, thê thất của bọn họ đều là người xưa nay thích chỉ trích phụ nhân của con. Ta thấy Thất lang con vẫn chưa trưởng thành đâu.”

Lời người này vừa dứt, tộc trưởng Vương thị nhíu mày nói: “Chuyện năm đó đã qua rồi, trẻ tuổi không hiểu chuyện, đừng nhắc tới nữa.”

Nói tới đây, hần cũng liếc nhìn về phía Vương Hoằng, nhìn không được thờ dài: “Chuyện lần này, kỳ thật cũng không tính là gì, cứ như vậy đi.” Nói là không tính là gì nhưng trong giọng nói của hần tràn ngập bất đắc dĩ cùng đau đầu. Đường như đã qua mười mấy năm, Vương Hoằng vẫn còn xúc động non nớt như thế, thật sự làm cho hần thất vọng.

Mấy người người một câu ta một câu, hồn nhiên không nhìn sắc mặt tái xanh của Vương Hoằng, cùng với động tác liên tục xoa thái dương của chàng!

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 242: Phiên ngoại: Thăng nhóc

Vương Hoằng về tới sân viện.

Vừa vào tháp, chàng lạnh lùng nói: “Gọi hai thăng nhóc tới đây.”

“Vâng.”

Một người hầu cung kính lên tiếng, xoay người rời đi.

Hần trở về rất nhanh, thúc thủ đứng một bên, lặng lẽ đánh giá Vương Hoằng, rồi lúng ta lúng túng nói: “Nhóm tiểu lang không chịu đến.”

“Vậy ư?” Vương Hoằng thân nhiên hỏi: “Vì sao?”

Hạ nhân thành thật nói: “Nhóm tiểu lang hỏi nô vì sao lang quân triệu hồi bọn họ, dùng khẩu khí ra sao. Nô đã kể lại theo tình hình thực tế. Nhóm tiểu lang nói bọn họ đường đường là nhi tử Lang Gia Vương Hoằng, làm sao có thể là thăng nhóc cho được? Việc này phải phân biệt cho rõ, bảo nô trở về xác nhận một lần nữa.”

Vương Hoằng vươn tay xoa trán.

Một hồi lâu, chàng lạnh lùng nói: “Không sai, cũng biết phản pháo rồi đây.” Một câu ‘Đường đường là nhi tử của Lang Gia Vương Hoằng, làm sao có thể là thăng nhóc cho được’, rõ ràng chính là phản bác chàng, cũng đúng, bọn nó mà là thăng nhóc, vậy Vương Hoằng mình sinh hạ bọn nó thì là gì?

Vương Hoằng lại ra lệnh: “Người nói cho bọn nó biết, không chịu đến cũng được thôi.”

Chàng chỉ nói câu này rồi ngậm miệng.

Đợi nửa ngày mới thấy hạ nhân phản ứng lại, đáp: “Vâng.” Rồi hần xoay người rời đi.

Lúc này, hần rời đi không lâu, một loạt tiếng bước chân lộn xộn vang lên từ bên ngoài.

Người còn chưa tới gần, một giọng nói non nớt ủy khuất đã truyền đến: “Vì sao phụ thân lại buồn bực?”

Nó hỏi là hạ nhân kia.

Giọng của hạ nhân truyền đến: “Điều này thì nô cũng không biết.”

Một đồng tử khác thăm oán: “A Túc, đều là tại đệ, ta chỉ nói tới Vương Chúc Nhi kia thôi, đệ lại nói, Tạ Ứng và mấy nữ lang khác đều giống nhau, các nàng đều thích đám cung nữ tỷ tỷ, không nhờ đệ bọn họ rời đi.”

Lời này vừa thốt ra, giọng nói non nớt lúc trước lại vang lên: “Phụ thân tức giận vì chuyện này sao?” Nó nói với giọng rất ủy khuất: “Rõ ràng là ta làm việc thiện. Nhóm đại tỷ tỷ thích, các cung nữ tỷ tỷ cũng thích, ta để bọn họ ở chung một chỗ với nhau. Vì sao phụ thân lại phiền não?”

Hai đồng tử người một câu ta một câu đã đi tới ngoài cửa.

Chần chờ một chút, hai đồng tử rút cục đẩy cửa phòng ra, cúi đầu, rón ra rón rén đi về phía Vương Hoằng.

Đi một bước lui hai bước, thật vất vả mới bước tới trước mặt Vương Hoảng, hai đồng tử nhìn thoáng qua nhau, đồng thời quỳ xuống.

Nhìn hai nhi tử thành thành thật thật, dưới ánh nến, khuôn mặt của bọn nó nhu thuận đáng yêu, đột nhiên Vương Hoảng rất muốn thờ dài.

Chàng nhìn hai nhi tử chăm chú, thân nhiên hỏi: “Vì sao lại quỳ xuống?”

Hai đồng tử cúi đầu, một đứa cất giọng trả lời: “Phụ thân tức giận.” Một đứa khác nói với giọng ủy khuất: “Nhi tử không dám không quỳ.”

“Vậy ư?”

Vương Hoảng thân nhiên hỏi tiếp: “Biết vì sao phụ thân phiền não không?”

Hai tiểu tử kia nhìn thoáng qua nhau.

Cuối cùng, bọn nó đồng thời kêu lên: “Khẳng định là do Đại huynh rồi!”

“Đúng, sai là ở Đại huynh!”

Một đồng tử ngẩng đầu lên, nói với giọng lên án: “Là Đại huynh nói, ngủ thì phải cời y phục mà.” Một đồng tử khác dùng sức gật đầu, nói: “Đại huynh còn nói, làm việc quý ở chỗ công bằng, Tạ Ứng kia phí sức ra mặt cho các cung nữ tỷ tỷ, nên chia cho nàng ta mấy người, bằng không nàng ta sẽ mất hứng.”

Vương Hoảng cười lạnh, chàng từ từ nói: “Trong số những câu này, chỉ có hai câu ‘Ngủ thì phải cời y phục’ và ‘Làm việc quý ở chỗ công bằng’ là Đại huynh các con từng nói qua, hơn nữa, đã nói từ rất lâu rồi, có phải hay không?”

Lần này, hai đồng tử thành thật cúi đầu, một hồi lâu mới nhỏ giọng đáp: “Vâng.”

Vương Hoảng cười lạnh: “Lời Đại huynh nói, các con đúng là biết cách bắt nó phát dương quang đại.”

Hai đồng tử nghe vậy, tròn mắt chuyển vòng nhanh như chớp.

Nhìn bọn nó quỳ trên mặt đất, bộ dạng vẫn không thành thật, Vương Hoảng bắt đầu thấy đau đầu.

Chậm rãi, chàng đứng lên, trầm giọng quát: “Đêm nay các con cứ quỳ như vậy đi!” Chàng vung ống tay áo, xoay người rời đi.

Hai đồng tử trở mắt nhìn theo phụ thân rời đi, một hồi lâu, một đồng tử hi hi cười nói: “Chính phụ thân cũng không biết nên làm thế nào cho phải.”

“Đúng vậy, rõ ràng phụ thân rất tức giận, lại không biết vì sao bản thân tức giận.”

Nói xong, hai đồng tử cười hi hi, có thể làm cho phụ thân luôn uy nghiêm tức giận một cách vô cớ, bọn nó cảm thấy rất đắc ý.

Sau khi biết hai nhi tử bị phạt, Trần Dung đau lòng nhưng cũng không muốn can thiệp vào việc Vương Hoảng dạy con, vì thế nàng sai người chuyển tháp của mình đến phòng đó để nàng ngủ cùng với hai nhi tử.

Mẫu tử ba người cười đùa đến khuya, hai đồng tử không thể chịu nổi, ngả nghiêng nằm ngủ dưới đất. Trần Dung sai nô tỳ trái đệm chặn trên đất, sau đó bế bọn nó đặt lên đệm, hai tiểu tử kia ngủ say cả một đêm.

Ngoài dự kiến của Trần Dung, ngày hôm sau, Vương Hoảng cũng không hề chỉ trích hành vi âm phụng dương vi này của nàng.

Khi ánh nắng chiếu rọi, chuyện phát sinh vào đêm qua cũng truyền khắp toàn bộ Lang Gia Vương phủ.

Lúc đó, Vương thị đã phái người thông báo cho bệ hạ và Thái Hậu, loại việc nhỏ này, tất nhiên bệ hạ và Thái Hậu không thấy có gì khác thường.

Ngay cả khi tin tức truyền ra, các quý tộc trong thành Kiến Khang nghe xong cũng chỉ lắc đầu cười một cái, không đặt chuyện này ở trong lòng.

Cung nữ ban tặng cho Vương Hoảng bị Vương Hoảng phân chia cho người khác thì đâu đáng để mọi người để ý?

Thật sự để ý tới chỉ có đám người Tạ Ứng.

Các nàng vạn vạn lần thật không ngờ, đám nữ nhân thiên kiều bá mị này lại rơi vào phủ của mình, nay lại cầm ngọc bội nâng cao trên đỉnh đầu, quỳ gối trước mặt mình gọi mình là tỷ tỷ.

Đặc biệt là Tạ Ứng, nàng ta sầm mặt không nói lời nào.

Mà ở trước mặt nàng ta, năm cung nữ xinh đẹp quỳ thành một hàng, thật cẩn thận nhìn về phía nàng ta.

Các nàng nhìn thoáng qua Tạ Ứng, cảm thấy sợ hãi, nhịn không được lại chuyển ánh mắt cầu xin giúp đỡ về phía phu quân của Tạ Ứng, không đúng, nay

hắn cũng là phu quân của các nàng.

Phu quân Tạ Ứng thấy các mỹ nhân xin giúp đỡ, hắn nhìn thoáng qua Tạ Ứng, đối diện với vẻ mặt cáu giận của kiều thê thì lại có chút chột dạ.

Uống một ngụm rượu, đột nhiên hắn đứng lên, tự lẩm bẩm: “A, sao lại quên mất chuyện đó chứ?” Vừa nói, hắn vừa vội vàng đi ra, có vẻ trốn chạy không kịp.

Khi hắn vừa mới bước ra bậc thang, thì nghe thấy tiếng sột soạt loảng xoảng, chính là Tạ Ứng đột ngột đứng lên, vung mạnh ống tay áo, ném chén rượu rơi thẳng xuống đất!

Phu quân Tạ Ứng nào dám quay đầu lại? Hắn vội vàng cất bước, nhanh chóng đi ra bên ngoài.

Mới đi đến cửa viện, đột nhiên, trên mặt hắn lộ ra một tươi cười vừa lòng khoái trá. Lại nói tiếp, từ sau khi Tạ Ứng gả tới đây, nàng ta quản lý rất nghiêm, khi hắn ra ngoài xã giao cũng không dám ở lại qua đêm, về phần nạp thiếp lại càng miễn bàn, trong phủ chỉ có hai thông phòng, mà đó là do phụ thân đã sớm chuẩn bị trước.

Hiện tại thì tốt quá, đột nhiên có thêm năm thiếp thất thiên kiều bá mị, hắn chỉ vừa nghĩ tới mà tim đã đập loạn, hận không thể lập tức quay lại, ôm ấp nhóm thiếp thất da thịt mềm mại, xinh đẹp đủ loại đủ kiểu mà thân thiết, cho bỏ mấy năm buồn khổ.

Nhưng mà, việc này không thể vội, dù sao đã thu nạp về phủ rồi, chẳng lẽ, ác phụ Tạ Ứng kia còn dám ngăn cản mình hưởng lạc với các nàng hay sao?

Hừ, nói về thê tử của hắn, nhất cao hơn đỉnh, dựa vào tài năng của bản thân mà chưa từng coi phu chủ như hắn ra gì? Nàng ta còn có vẻ mặt tức giận nữa ư, nếu không phải do nàng ta tự động can thiệp, Trần thị A Dung và tiểu tử Thất lang kia đâu có đưa mấy mỹ nhân này lên tháp của mình chứ?

Hắn nghĩ tới Trần Dung và Vương Hoảng, cảm thấy ít nhiều có cảm kích, đây là một khởi đầu rất tốt, không phải sao? Hắn chỉ cần ân sủng năm mỹ nhân này, nói không chừng có thể khiến Tạ Ứng tức giận đến mức chán nản mà buông tay, để cho hắn tự do ôm trái ả phải. Tới khi đó, hắn sẽ có thể thu nạp thêm bảy tám nữ thiếp, tha hồ hưởng thụ diễm phúc trên thế gian này.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 243: Phiên ngoại: Nữ nhi

Chuyện đám cung nữ không gây chút ảnh hưởng ở trong thành Kiến Khang, nhưng ở trong phủ của Lang Gia Vương thị thì truyền lưu càng ngày càng rộng.

Nhóm phụ nhân không hẹn mà cùng an tĩnh lại, ngay cả khi nhìn thấy Trần Dung đi qua, nếu có lời đàm tiếu cũng chỉ là lên lút nói sau lưng mà thôi. Giáp mặt, thì lại có chút không dám.

Mà sau khi biết người đứng sau chuyện này không phải là Vương Hoảng, mà là ba nhi tử khả nghi kia của chàng, chương trình học của bọn nó trở nên nặng hơn nhiều. Học kỵ xạ, thi từ ca phú, binh thư đều chất chồng một đồng sách, tựa hồ bọn họ rất muốn chỉ trong một hai năm ngắn ngủi mà bồi dưỡng mấy hài tử này trở thành một người tài năng.

Mà Trần Dung và Vương Hoảng ở lại trong thành Kiến Khang một tháng với các con thì bắt đầu lên đường trở về Nam Sơn.

Đào mất năm năm trôi qua.

Trần Dung và các con đã xa cách năm năm. Lúc này Vương Hiến đã tròn 17 tuổi, hai tiểu tử kia cũng đã tròn 11 tuổi.

Ngay cả nữ nhi nàng đang bế trong tay, hiện tại cũng đã được 5 tuổi rồi.

Một ngày này, xe ngựa của Trần Dung và Vương Hoảng lại xuất hiện ở trên quan đạo.

Bọn họ lại xuất phát đến thành Kiến Khang một lần nữa.

Không chỉ bởi vì Vương Hiến đã tròn 17, đến lúc đàm hôn luận gả, mà quan trọng nhất là Lang Gia Vương thị hiện đang lâm vào nguy cơ chưa từng có.

Tộc trưởng Vương thị vốn thống lĩnh mười vạn tư quân đóng ở Trường Giang, trong trận chiến ngoài ý muốn trúng phải mũi tên mà thiệt mạng.

Tộc trưởng vừa ra đi, đại hãn thống quân vương có lẽ là ruột gan rối bời, lại bị người Hồ phá vòng vây, tổn hại 6 vạn binh lực, ngay cả bản thân suýt nữa cũng khó giữ tính mạng.

Cho tới bây giờ, lợi ích của đại gia tộc cần vũ lực mạnh mẽ để bảo hộ, nay Lang Gia Vương thị luân phiên gặp bất trắc, tư binh từ mười vạn tổn hại còn

bốn vạn, trong gia tộc không có danh tướng để chấn trụ, thời điểm thế này, Vương Hoàng không đứng ra thì gia tộc sẽ ra sao?

Huống chi, lúc này trong thành Kiến Khang đúng là nội忧 ngoại hoạn, chúng Hồ như hổ rình mồi, các đại gia tộc thì tranh đấu nội bộ, chỉ cần không cẩn thận một chút thôi, cả vương triều to lớn nhà Tần sẽ bị hủy hoại trong chớp mắt.

Thời điểm thế này, Vương Hoàng không đứng ra thì thiên hạ sẽ ra sao?

Dưới tình huống như vậy, trong tiếng hô hào của người trong thiên hạ, Vương Hoàng đành phải rời núi.

Đúng vậy, khác hẳn so với lần trước, lúc này, chàng chính thức rời núi.

Hiện giờ Vương Hoàng đã 36 tuổi, mà thê tử Trần Dung của chàng cũng đã 34 tuổi.

Trong thời đại phổ biến chuyện đoản mệnh, bọn họ cũng đã gặp nạn tuổi trung niên, nếu không xảy ra sự cố gì thì cả đời này cũng coi như hạnh phúc mỹ mãn.

Đi ra Nam Sơn, chạy trên quan đạo được một hai trăm dặm, Trần Dung nhìn phía trước, vẻ mặt có chút sốt ruột, liên tiếp chà xát tay, nàng không ngừng lái nhai: “Sao vẫn còn chưa đến vậy?”

Sau đó, nàng lại tức giận nhìn về phía Vương Hoàng, nói với giọng oán giận: “Nhi tử lớn thì không còn gần gũi mẫu thân nữa, nhất định là bọn nó xa cách ta đã nhiều năm, quên mất mẫu thân như ta rồi.”

Nàng nói tới đây, không biết vì sao cảm thấy khó sờ, hốc mắt đỏ lên suýt nữa rơi lệ.

Vương Hoàng còn chưa mở miệng, tiếng hài tử trong trèo non nót đã truyền đến: “Nếu mẫu thân phiền não, đợi khi nhìn thấy bọn họ rồi, nữ nhi sẽ đâm mỗi người một quyền!”

Giọng nói trong trèo hữu lực, ngữ khí lạnh lùng lộ ra sự cứng rắn, rõ ràng rất trong trẻo, êm tai nhưng lại làm cho người ta cảm giác được đứa nhỏ này nói rất nghiêm túc.

Trần Dung ngẩn ngơ.

Nàng quay đầu lại, nhìn nữ nhi ngồi ngay ngắn ở phía sau mình, tay nhỏ bé nắm chặt một thanh đoản kiếm lạnh lẽo, lông mày vừa thẳng vừa đậm, ánh mắt lạnh lùng, vân tóc kiểu đồng tử, tuấn tú một cách kỳ cục.

Trên thực tế, bốn hài tử của nàng đều cực kỳ tuấn tú, có điều lại khác hẳn nhau, ba nhi tử là vẻ xinh đẹp yêu nghiệt, mà nữ nhi thì là vẻ tuấn đạt lạnh lẽo, một tiểu oa nhi mới 5 tuổi đã là phần điều ngọc mài, không đứng, đã là khắc bằng đao mài, đường cong, thần thái kia thật sự tuấn đạt hơn hẳn mọi nam oa trên thế gian, đương nhiên, cũng cứng rắn hơn hẳn mọi nữ oa trên thế gian.

Khi vừa ngắm nhìn gương mặt của nữ nhi, Trần Dung cảm thấy hơi áy náy, nàng lên lút liếc nhìn Vương Hoàng, vừa rồi thầm oán thầm ngập trong lòng lập tức đều biến mất, thậm chí khi Vương Hoàng nhìn lại, nàng còn thành thành thật thật cúi đầu, hai tay bấu chặt vào nhau, ôn nhu im lặng.

Vương Hoàng liếc nhìn thê tử đang xấu hổ, quay đầu nói với oa nhi lãnh đạm với giọng ôn nhu: “Quân nhi, con là quý tộc, bất cứ chuyện gì cũng không thể cứ lôi quyền cước ra được.”

Chàng đang dạy theo đạo nữ tử.

Tiểu Vương Quân cúi đầu ngẫm nghĩ, một hồi lâu, bé chớp mắt to, nói với giọng trong trẻo: “Vậy phải làm thế nào mới có thể thay mẫu thân giáo huấn ba huynh trưởng?”

Vương Hoàng còn chưa trả lời, tiểu Vương Quân đã nói tiếp: “Phụ thân thường nói, luận về diện mạo, con không bằng Đại huynh, luận về mưu trí, con không bằng Nhị huynh và Tam huynh. Chỉ có thể hơn về quyền cước thôi, nếu đã như thế, vì sao nữ nhi không thể dùng sở trường của mình để công kích bọn họ?”

Giọng nói của nữ nhi vừa trong trẻo vừa êm tai nhưng lại mang theo một loại lạnh lùng kiên định khác thường, lời này khiến Vương Hoàng cũng phải ngẩn ngơ.

Chàng đang muốn mở miệng, chỉ nghe Trần Dung kinh hi kêu lên: “Bọn nó đến rồi.”

Nàng lấy tay áo che miệng, đỏ hốc mắt khăn khăn kêu lên: “Mấy thằng nhóc này giờ mới đến! Quân nhi, con cứ đánh cho mỗi người một quyền, thay mẫu thân giáo huấn một phen!”

Lời của Trần Dung vừa dứt, Vương Hoàng khẽ hừ một tiếng. Nhận ra sự bất mãn trong giọng nói của trượng phu, Trần Dung vội vàng che miệng lại.

Trên quan đạo, cát bụi cuốn cuộn, tiếng vó ngựa chạy vội rầm rập như sấm, đã là càng ngày càng gần.

Cát bụi bốc lên tận trời, từ góc độ này của Trần Dung chỉ có thể nhìn thấy trên cờ xí có một chữ ‘Vương’ rất lớn, về phần lĩnh quân là người nào, thì không thấy rõ cho lắm.

Nhưng mà ở chỗ này xuất hiện cò xí của Vương thị, ngoại trừ ba nhi tử của Vương Hoàng thì chắc cũng không còn ai khác

Khi đội ngũ càng ngày càng gần, tìm Trần Dung đập càng ngày càng gấp, nàng nắm chặt bàn tay nhỏ bé ở một bên. Qua một lúc lâu, một giọng nói trong trẻo lạnh lùng dùng ngữ khí không chút để ý nhắc nhở nàng: “Mẫu thân, người nắm tay con đau quá.”

Quân nhi?

Trần Dung cả kinh, nàng vội vàng buông tay, vừa quay đầu lại, nàng đã trông thấy vết xanh tím trên bàn tay mũm mĩm trắng trẻo kia của nữ nhi.

Nhìn dấu vết xanh tím ghê người, Trần Dung vừa vội lại đau lòng, nhìn không được thâm oán: “Quân nhi, sao con không sớm kêu lên?”

Vương Quân ngẩng đầu liếc về phía mẫu thân, sóng mắt lưu chuyển lạnh lùng, bé trả lời: “Nữ nhi sẽ làm chủ thiên hạ, chút đau đớn ấy tính là gì?”

Lời của nữ nhi vừa dứt, Trần Dung đã nhỏ giọng nhắc nhở bé: “Quân nhi, con là một nữ nhi, nữ nhi lớn lên phải lập gia đình, nào có suy nghĩ rong ruổi thiên hạ?”

Nàng nói xong, Vương Quân đã nghiêng đầu, gương mặt tuấn dật hoàn mỹ như pho tượng, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, cất giọng trong trẻo: “Ngày ấy nghe thấy nhóm thúc thúc nhân thoại, nói là bộ hạ năm đó từng ban cho mẫu thân mấy vị nữ thiếu niên, về sau nữ nhi sẽ học theo mẫu thân, không lấy phu, chỉ cưới phu thôi.”

Lúc này, lời Vương Quân vừa thốt ra, Vương Hoàng bỗng nhiên quay đầu, chàng bình tĩnh, lạnh lùng trừng mắt nhìn hai mẫu tử.

Dưới ánh mắt chăm chú của chàng, hai người đều cúi đầu. Một hồi lâu, Vương Hoàng xoa thái dương, nhìn nhện lửa giận mà găm nhẹ: “A Dung, nàng dạy dỗ nữ nhi thật tốt!”

Chàng trừng mắt nhìn nữ nhi như tiên đồng, đột nhiên cảm thấy rất vô lực, sao nhi tử của Vương Hoàng chàng không có một đứa nào bình thường chứ?

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 244: Phiên ngoại: Huynh muội gặp lại

Lúc này, đội nhân mã càng ngày càng gần, giờ có thể thấy rõ được gương mặt.

Trần Dung vẫn ngẩng đầu nhìn, lúc này gương mặt bọn họ đập vào mắt, nàng nhất thời kêu lên vui mừng, thả người nhảy xuống xe ngựa.

Đội ngũ kia nhìn thấy Trần Dung xuống xe, thì cũng huyết sáo một tiếng, sau đó, đồng thời dừng lại.

Ba kỵ sĩ giục ngựa đi ra.

Ba bóng dáng một lớn hai nhỏ vừa tới gần liền nhảy xuống ngựa xoay người quỳ xuống, hướng tới Vương Hoàng và Trần Dung đập đầu ba cái, trong trẻo kêu lên: “Phụ thân, mẫu thân!”

Vương Hoàng cúi đầu, nhìn ba nhi tử, mỉm cười nói: “Được rồi, đứng lên đi.”

Về phần Trần Dung, nàng đã lao tới trước mặt ba nhi tử, nhìn ngắm bọn họ, hốc mắt đỏ lên, chảy lệ muốn nói gì đó nhưng chỉ nghẹn ngào nước nỏ.

Lúc này, xiêm y của nàng bị ai đó kéo một cái.

Trần Dung kinh ngạc quay đầu, không đợi nàng nhìn kỹ, bóng người nho nhỏ đã kéo nàng phía sau, tiếp đó, bé đã đứng chắn trước mặt Trần Dung.

Ngửa đầu, Vương Quân với gương mặt lãnh tuấn như khắc ra từ khối băng nghiêm túc đánh giá ba huynh trưởng, chỉ thấy bé vươn ra bàn tay nhỏ, đầu tiên là nắm chặt, sau đó vung trước mặt ba huynh trưởng, so sánh thân hình cao lớn của bọn họ, lại so sánh nắm tay của bọn họ lớn hơn của mình không biết bao nhiêu lần, rồi thu bàn tay mình về đặt trước mặt xem xét, rốt cuộc bé thành thật buông tay ra, chấp hai tay sau lưng, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng dường như không có việc gì đi thông thả đến phía sau Trần Dung, đẩy nàng một cái, để nàng đứng trở về chỗ cũ.

Hành động của tiểu oa nhi vừa đột ngột lại cổ quái, cặp song sinh nhìn thoáng qua nhau, lên tiếng hỏi mẫu thân: “Mẫu thân, đây là ai vậy?”

“Ngốc quá, mẫu thân, đây là tiểu muội sao?”

Vương Túc khó khăn thốt ra hai chữ tiểu muội rồi lại nghẹn lời, sau đó nó vươn tay chỉ vào mặt oa nhi, gần như là đột nhiên lại cất tiếng cười to.

Vương Túc cười, Vương Lăng cũng đi theo cười ha hả, ngay cả khố môi Vương Hiên cũng run rẩy, nhưng vẫn cố gắng duy trì uy nghiêm của Đại huynh.

Cặp song sinh cười lẫn cười lộn, giọng nói lạnh lùng trong trẻo của oa nhi vang lên: “Các huynh cười cái gì?”

Cặp song sinh ngưng cười.

Bọn họ đồng thời nhìn về phía Vương Hoàng, đối diện với gương mặt lạnh nhạt như gió xuân của phụ thân, cặp song sinh cười hi hi, Vương Túc nói: “Phụ thân, đây là muội muội oai hùng của con đúng không?”

“Chúc mừng phụ thân đã được như ý nguyện, chúc mừng, chúc mừng.”

“Trong phạm vi Nam Sơn, hùng tuần sơn thủy có vô số, sao phụ thân không ngừng cố gắng?”

“Đừng vội nói như thế.” Người nói câu này là Vương Túc, nó chấp hai tay sau lưng, học bộ dạng của Vương Hoàng chậm rãi đi thông thả, miệng lại thờ dãi: “Đây là thiên ý, đây là thiên ý mà!” Ngừ khí cũng học theo Vương Hoàng.

Lúc này, oa nhi ngửa đầu nhìn về phía Trần Dung, nghiêm túc hỏi: “Bọn họ đang cười cái gì vậy?”

Trần Dung ghen lời, nàng không thể nói cho nữ nhi rằng các ca ca đang giấu cợt diện mạo oai hùng của bé được.

Dưới ánh mắt trong trẻo của nữ nhi, Trần Dung nghiêng đầu, chớp mắt.

Vương Hiên đi lên một bước, khẽ quát: “Câm miệng!”

Hai chữ vừa thốt ra, hai đệ đệ quả nhiên lập tức ngậm miệng.

Vương Hiên tiến lên, cậu đi đến trước người muội muội, ngồi xổm xuống, rồi vươn tay bế muội muội, hạ giọng, nói với vẻ ôn nhu: “Quân nhi, ta là Đại huynh của muội.”

Vương Hiên từ nhỏ đã yêu nghiệt, đến hiện tại dung sắc đã quá mức xinh đẹp, vượt qua sự tưởng tượng của thế nhân, bởi vậy cậu luôn đeo mặt nạ gỗ trên mặt, mặt nạ này được chế tác theo phong cách cổ xưa, đi đôi với mắt phượng yêu mị trên gương mặt cùng với nửa chiếc mũi cao lộ ra làn môi mỏng, vừa kỳ dị lại có khí chất của tướng lĩnh.

Vương Quân nhìn Vương Hiên, cất giọng trong trẻo gọi: “Đại huynh.”

Thấy muội muội không hề tránh né nhìn mình, dường như việc mình đeo mặt nạ chỉ là chuyện bình thường đối với bé, Vương Hiên cười nói: “Quân nhi, có muốn Đại huynh bỏ mặt nạ xuống không?” Giọng nói của cậu trong trẻo lại hơi trầm trầm, dụ hoặc lòng người.

Vương Quân lắc đầu.

Vương Hiên càng thêm tò mò, cậu bế tiểu muội tùy ý hỏi: “Vừa rồi Quân nhi vùng vằng ở trước mặt các ca ca là có ý gì vậy?”

Vương Quân trả lời: “Ta đã đáp ứng mẫu thân, nhìn thấy các huynh thì đánh cho mỗi người một quyền.” Trên gương mặt tuấn dật tinh xảo của bé lộ ra một chút khó xử, bé cúi đầu, cất giọng non nớt: “Huynh đã thấy rồi đó, nắm tay của các huynh lớn hơn của ta, phụ thân đã nói qua, không nên dùng sở đoản của bản thân để công kích sở trường của người khác. Ta nghĩ rằng đánh phải nuốt lời với mẫu thân thôi.”

Trong lúc ba người Vương Hiên ngẩn ngơ, Vương Quân mếu máo, nhìn sang Trần Dung rầu rĩ nói: “Mẫu thân, việc này chờ Quân nhi lớn lên chút lại nói sau.” Vừa nói, bé vừa giẫy khỏi người Vương Hiên, đi thẳng đến bên xe ngựa, vươn tay nhặt đoàn kiếm lạnh lẽo lên, tiểu nữ oa ôm kiếm trèo lên xe ngựa.

Đúng lúc này, cặp song sinh phản ứng lại, bọn họ đồng thời kêu một tiếng, một trái một phải xông về phía Vương Quân.

Hai huynh đệ đồng thời vọt tới bên xe ngựa, vén rèm xe, vươn tay về phía Vương Quân.

Vương Túc tươi cười, nó gọi với vẻ lấy lòng: “Muội muội đừng phiền não, muội để Nhị huynh bế một cái, Nhị huynh cho muội đánh một quyền, được không?”

Vương Lăng đã ở một bên ăn nói khép nép: “Quân nhi Quân nhi, lại đây để cho ta bế một cái.”

Đối với cặp song sinh mà nói, bọn họ mồm thì nói nhưng tay chưa bao giờ nhàn rỗi, bởi vậy, bọn họ vừa đỡ dành vừa nhanh nhẹn mau chân quãng đoàn kiếm của Vương Quân sang một bên, mạnh mẽ ôm bé vào trong lòng.

Vương Túc bế muội muội, giọng cao nâng lên tới đỉnh đầu, tươi cười rạng rỡ kêu lên: “Quân nhi Quân nhi, đến Kiến Khang Nhị huynh sẽ mang muội đi chơi.”

Vương Lăng đứng bên cạnh muội muội, nó để muội muội cười ở trên vai, vừa giữ người bé, vừa hét to lao ra.

Từ rất xa, hai huynh đệ cười vui không ngớt, nhưng tiểu nữ oa mà bọn họ đỡ dành lúc này lại nghiêng đầu, im lặng chớp mắt to, tò mò đánh giá bọn họ.

Vương Hiến đi đến bên cạnh Trần Dung, dựa vào người mẫu thân, vừa theo thói quen xoa bóp bả vai cho nàng, vừa nhỏ nhẹ thăm oán: “Mẫu thân, muội muội là nữ oa, sao người lại để cho bé nghịch kiếm đánh người vậy? Chẳng lẽ hai người thật sự muốn bồi dưỡng bé thành một người oai hùng sao?”

Nói tới đây, cậu liếc nhìn phụ thân.

Trần Dung mang vẻ mặt đau khổ, nằng lúng ta lúng túng nói: “Ta cũng không biết, có đôi khi ta chỉ tùy ý nói ra thôi. Lúc ấy các con nghe xong cũng không để ý, nhưng bé lại nhớ kỹ.”

Giương mặt nàng nhấn nhó: “Thanh đoản kiếm này là chính bé bảo hộ vệ đức nên, khi đức kiếm, bé còn canh giữ bên cạnh cả một ngày, kiếm vừa thành hình thì bé coi như trân bảo mà trân trọng.”

Nói tới đây, Trần Dung trông mong nhìn về phía con, nói: “Hiên nhi, con có cách nào để thay đổi muội muội con không?”

Vương Hiến không trả lời, cậu nhìn về phía phụ thân.

Đối với phụ thân vân đạm phong khinh, Vương Hiến cong khóe miệng.

Cậu nhìn Trần Dung mang vẻ mặt đau khổ, thần nhiên cười, nhẹ nhàng nói: “Mẫu thân lo lắng chuyện về sau bé lập gia đình ư?” Rồi cậu tiếp lời: “Mẫu thân suy nghĩ nhiều quá rồi, bé là đích nữ của Lang Gia Vương thị, lại có phụ thân cùng ba huynh đệ chúng con che chở, cho dù trời sập xuống cũng không thể bị đè bẹp..... Ngay cả không thể lập gia đình, thì có thể tìm một hiền tế ở rể.”

Nhi tử này chính là một tri kỷ.

Trần Dung trầm tĩnh lại, cũng đứng, Quân nhi không giống mình, địa vị của bé tôn quý, cả đời không cần lấy chồng cũng được, bản thân đã lo lắng vô ích.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 245: Phiên ngoại: Phiền não a phiền não

Trần Dung ngửa đầu nhìn con, thấy cậu đứng trước mặt người nhà vẫn đeo mặt nạ, thần thái hồn nhiên đã quên mất hiện giờ cậu không hề bộc lộ khuôn mặt thật. Xem ra, cậu mang mặt nạ này cũng khá lâu rồi.

Nghĩ đến đây, Trần Dung không khỏi nhủ thầm: Lúc trước Thất lang đối diện với gương mặt của Hiên nhi thì luôn thờ dãi, ta còn trách chàng nghĩ quá nhiều, hiện tại xem ra, thà rằng diện mạo của Hiên nhi bình thường một chút.

Lúc này, đoàn xe lại tiếp tục chạy về phía trước.

Vương Hiến trèo lên xe ngựa của mẫu thân, vừa thủ thủ với mẫu thân, vừa thỉnh thoảng trả lời vài câu của phụ thân.

Mà bên cạnh, cặp song sinh nhìn thấy muội muội càng nhìn càng yêu, càng đùa càng vui. Thường thường có tiếng hét to truyền đến, Trần Dung ngẩng đầu nhìn, hai mắt mở to.

Chỉ thấy Vương Túc cười trên lưng ngựa giờ cao tiểu muội ném lên trời, thân mình nhỏ nhắn bay lên theo hình vòng cung rồi được Vương Lăng vội vàng giục ngựa chạy đến tiếp được. Ngay khi tiểu muội rơi xuống tay Vương Lăng, ba tiếng cười đồng thời vang lên, tiếng cười này ngoại trừ của Vương Túc và Vương Lăng thì đó của Vương Quân.

Vương Quân luôn rất lạnh lùng, giờ phút này lại cười khanh khách sung sướng, giống như một tiểu nữ oa bình thường.

Nhìn hai huynh đệ đùa nghịch nữ nhi như món đồ chơi, Trần Dung nhủ mảy kêu lên: “Nhẹ chút, thấp một chút.” Tuy rằng nàng luyện võ nên đã quen mắt, thấy thân thủ của hai nhi tử cao hơn nàng rất nhiều nhưng nàng vẫn lo lắng bọn họ lỡ tay.

Trả lời của nàng không phải cặp song sinh mà là tiểu oa nhi, bé non nớt kêu lên: “Đừng nghe mẫu thân nói..... Người nhất gan lắm, không hề giống như đại trượng phu.”

Lời của tiểu muội vừa thốt ra, Vương Túc vui vẻ nói: “Mẫu thân là phụ nhân, đương nhiên không phải là đại trượng phu rồi.”

“Chẳng lẽ, Quân nhi là đại trượng phu sao?”

Lời của Vương Lăng làm cho Vương Quân nghiêng đầu suy nghĩ, đôi mắt trong veo chuyển vòng, nghiêm túc gật đầu: “Phụ thân nói Quân nhi là một người oai hùng. Ta oai hùng, tất nhiên là đại trượng phu rồi.”

Bé nói xong, ba ánh mắt đồng thời nhìn về phía Vương Hoảng.

Đối diện với vẻ mặt buồn cười của ba nhi tử, Vương Hoảng hừ nhẹ một tiếng, chàng vươn tay xoa trán, trầm nghĩ: Ngay cả A Dung cũng nói như vậy, hài tử này cái nên nghe thì không nên nghe, cái không nên nghe thì lại nhớ rất rõ.

Thấy cặp song sinh lại đùa nghịch tiếp, Trần Dung quay đầu lại, hỏi han Vương Hiên: “Con ta đã 17, có nữ lang nào vừa ý không?”

Vương Hiên cúi đầu xuống.

Đối mặt với mẫu thân, mắt phượng nheo lại, cậu cất giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Nữ lang vừa ý ư? Mẫu thân dùng sai từ rồi. Trên thiên hạ, ngoài nữ lang vẫn còn rất nhiều thứ có thể sử dụng hai chữ ‘vừa ý’.”

Trên thực tế, đối với một thiếu niên hăng hái thì những lời này thực bình thường.

Cũng không biết vì cái gì, tim Trần Dung đập thót một cái, nhin không được nhỏ giọng hỏi: “Ngoại trừ nữ lang, Hiên nhi còn vừa ý cái gì nữa?”

Một lời thốt ra, Vương Hiên trừng mắt phượng, Vương Hoảng nghiêng đầu nhìn Trần Dung.

Theo bản năng, Trần Dung rút đầu, thành thật cúi đầu xuống.

Vương Hiên hừ một tiếng, nói với giọng ảo não: “Mẫu thân, nếu người khác nói lời này dù thế nào con cũng phải làm cho hắn nằm ba ngày không xuống giường.” Cậu thở phì phì: “Nhi tử là con ruột, chẳng lẽ có yêu thích gì mà mẫu thân còn không biết sao?”

Trần Dung nghe lời chỉ trích nghiêm khắc lại rút đầu.

Vương Hiên tức giận không khỏi ghen lời, cậu cắn răng nói: “Nhi tử cũng giống như phụ thân, đường đường là trượng phu, việc nam sắc luyến đồng không thể ưa thích nổi.”

Trần Dung liên thanh đáp: “Đúng, đúng.” Quả thực thành kẻ phụ họa.

Vương Hiên vẫn đang phiền não, cậu trừng mắt nhìn mẫu thân một cái, rồi tháo mặt nạ xuống.

Khi mặt nạ được tháo xuống, Vương Hiên 17 tuổi, mặt trắng như ngọc, đôi mắt phượng lập tức trở nên hoa lệ chói mắt.

Ngay lập tức, Trần Dung chỉ cảm thấy trước mắt chợt lóe sáng, xe ngựa vốn gián dị trở nên hoa lệ xa xỉ.

Có lẽ là do hàng năm đội mặt nạ, gương mặt Vương Hiên lạnh lùng, ánh nhìn lưu chuyển cũng lấp lánh ánh sáng.

Ngũ quan hình dáng của cậu hoàn mỹ đến cực điểm, hưởng di truyền từ sự hoàn mỹ cao quý của Vương Hoảng, lại đi đôi với điểm sắc trên gương mặt cậu, tạo thành một nét mặt hiếm thấy.

Năm năm trước, tuy rằng Vương Hiên điểm mĩ, nhưng dù sao vẫn còn nét trẻ con, thoát nhìn là một thiếu niên xinh đẹp đến cực điểm. Nhưng hiện tại, cậu như kiếm, ánh mắt sắc bén, môi nhẹ nhàng mím chặt, cả khuôn mặt tựa như bức tranh sơn thủy, tuyệt mỹ bức người, cũng khí thế bức người.

Diện mạo thế này chỉ sợ đi đến đâu cũng sẽ khiến xung quanh trở nên lặng ngắt như tờ.

Vương Hiên tháo mặt nạ xuống, quay đầu nghiêm túc nhìn Trần Dung, cảm tức nói: “Mẫu thân. Bộ dạng hiện tại của nhi tử có phải là đại trượng phu hay không?”

Trần Dung vội vàng gật đầu, dùng sức gật đầu, trong lòng âm thầm kêu khổ: Nàng cũng chỉ hoài nghi một chút, Hiên nhi trưởng thành sẽ trông như thế nào?

Vương Hiên thấy mẫu thân tội nghiệp nên khẽ hừ một tiếng, quyết định buông tha nàng.

Khi còn nhỏ, Vương Hiên đã là người thông minh đa tài, giống như phụ thân, cậu luôn lo lắng cho mẫu thân, luôn âm thầm thu xếp mọi việc. Vì thế với thói quen này, cậu ở bên Trần Dung bớt đi sự kính sợ, giống bằng hữu hơn là giống mẫu tử.

Giáo huấn mẫu thân một phen, thấy nàng đã thành thật nhận sai, Vương Hiên khẽ hừ một tiếng, cúi đầu, gác mặt bên gáy nàng: “Mẫu thân, ta hận nhất bị người ta cho là kẻ đoạn tụ.”

Cậu nói với giọng oán giận: “Phụ thân lo lắng đúng mà, điều không nên nhất đó là lớn lên giống như mẫu thân.”

Trần Dung nói với vẻ ôn nhu: “Mẫu thân cũng không phải cố ý mà.”

Về mặt nàng đau khổ, nàng thì thảo nói: “Bốn người các con phụ thân đều không vừa lòng. Nhưng từ sau khi sinh ra muội muội, phụ thân con đã chấp nhận rồi, cũng không đi nhìn ngắm sơn thủy nữa.”

Vương Hiên chế cười rồi nói: “Đúng vậy, người muốn một hài tử oai hùng, trời xanh cho người một hài tử oai hùng, tiếc rằng đó lại là nữ nhi. Đương nhiên phải chấp nhận rồi.”

Tuy rằng cậu cười nhạo nhưng thấp giọng, rõ ràng là không muốn để phụ thân đang giục ngựa chạy bên ngoài nghe thấy.

Hai mẫu tử nói nói cười cười, thời gian cũng trôi qua rất nhanh. Sau nửa canh giờ, cặp song sinh chơi mệt, bọn họ giục ngựa lại đây. Vương Túc giờ hai tay, ném muối muối vào trong lòng Vương Hiên ngồi trong xe ngựa.

Vương Hiên tiếp nhận, cúi đầu, đối diện với đôi mắt đen láy trong veo như nước của muối muối. Bé đối mặt với Đại huynh, hiển nhiên bị diện mạo của cậu chấn động, vươn bàn tay nhỏ bé xoa mặt cậu.

Vừa xoa mặt Đại huynh, Vương Quân vừa chớp mắt to một cách tò mò. Một hồi lâu, bé cọ cọ vạt áo cậu, vòng ôm cổ Vương Hiên.

Lúc này, Trần Dung cũng vươn tay qua.

Vừa duỗi tay ra, tay oa nhi ôm Vương Hiên càng thêm chặt, bé buồn bực kêu lên: “Không cần mẫu thân đâu.”

Trần Dung cười nói: “Quân nhi, Đại huynh con mệt mỏi, vẫn để mẫu thân bế đi.”

“Không cần.”

Vương Quân vừa trả lời, vừa vươn tay xoa mặt Đại huynh, đột nhiên, bé nói với giọng nghiêm túc: “Đại huynh rất đẹp, ta gả cho huynh.”

Lời này vừa thốt ra, xung quanh trở nên yên tĩnh.

Trần Dung kêu lên: “Quân nhi chớ có nói bậy, lại đây, để mẫu thân bế.”

Vang lên đồng thời với câu nói của nàng còn có giọng điệu rầu rĩ của Vương Túc Vương Lăng: “Quân nhi không tốt, Nhị huynh đối tốt với Quân nhi như vậy mà Quân nhi cũng không nói gả cho ta.”

“Quân nhi khiến cho Tam huynh thương tâm mà.”

Nghe thấy tiếng hai huynh trưởng oán giận, Vương Quân vẫn ôm chặt Vương Hiên, khuôn mặt nhỏ nhắn dán lên mặt Đại huynh, chớp mắt to cất giọng trong trẻo non nớt: “Phụ thân có câu cửa miệng, đã làm thì phải làm tốt nhất. Đại huynh đẹp nhất, Quân nhi phải gả cho người đẹp nhất.” Mới nói đến đây, bé lại bổ sung: “Không đúng, là cưới, Quân nhi muốn cưới người đẹp nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 246: Phiên ngoại: Cố nhân

Nghe thấy từ ‘cưới’, Vương Hiên cứng đờ.

Sắc mặt của cậu tái mét, cậu trừng mắt nhìn tiểu muội, môi mím chặt, nói rất nghiêm túc: “Quân nhi, Đại huynh là đại trượng phu.”

Thốt ra một câu này, cậu sầm mặt, nhét oa nhi vào lòng Trần Dung.

Lúc này, oa nhi không giãy dụa, bé im lặng nằm trong lòng mẫu thân, nghiêng đầu đánh giá Đại huynh.

Trong lúc xe ngựa xóc nảy, bé hơi mếu máo, sau đó cúi đầu xuống.

Cảm giác được hơi thở nữ nhi dán bên gáy có chút rầu rĩ, Trần Dung cười nói: “Quân nhi không vui ư?”

Oa nhi kéo vạt áo của nàng, cũng không trả lời.

Trần Dung vươn tay nâng cằm bé lên, ngắm nhìn mặt bé.

Vừa nhìn lên, oa nhi đã đẩy tay nàng ra, tiếp tục dán mặt bên gáy nàng.

Một hồi lâu, oa nhi cất giọng non nớt gọi: “Đại huynh.”

Thấy oa nhi đang hờn dỗi lại chủ động mở miệng, Trần Dung và Vương Hiên đều cả kinh, Vương Hiên cười nói: “Không giận Đại huynh nữa sao?”

Oa nhi ‘uh’ một tiếng, nói: “Quân nhi đình thiên lập, không vì mỹ nhân mà giận đối làm gì!”

Lời thốt ra, gương mặt tuyệt mỹ của Vương Hiên trở nên xanh mét, mà bên ngoài cặp song sinh đang nghiêng tai lắng nghe không hèn mà cùng cất tiếng cuồng tiếu.

Tiếng cười kích động vang lên trong trời đất được sơn cốc hưởng ứng.

Lúc này, đội ngũ chạy đến ngã ba trên quan đạo, bên trong đội ngũ có tiếng cười to khiến người qua đường liên tiếp ngoái đầu nhìn lại.

Ở trong đình cách đó tầm năm mươi bước, một hán tử đội đầu lập thuận theo liếc nhìn một cái.

Chỉ thoáng nhìn, y lại ngẩn ra.

Nhìn đầu hiệu đoàn xe đang chậm rãi chạy đến, giọng nói khàn khàn từ tính của y từ từ truyền đến: “Lang Gia Vương Hoàng ư?” Giọng nói có vẻ phức tạp.

Đứng ở phía sau y, một văn sĩ gầy yếu nghe vậy, nhìn thoáng qua đoàn xe rồi dựa vào gờ thấp giọng nói: “Đúng là Lang Gia Vương Hoàng, nghe nói Vương thị không ôn, yêu cầu hẳn xuống núi.”

Nói tới đây, văn sĩ cười nói: “Chủ công tung hoành ngang dọc, chỉ sợ chưa từng chú ý tới danh sĩ người Tần nho nhỏ này.” Trong giọng điệu có sự kiêu ngạo nói không nên lời.

Hán tử đội đầu lập lại giống như không có nghe thấy, y lẳng lặng nhìn xe ngựa càng ngày càng gần, cúi đầu, khàn khàn hỏi: “Vương Hoàng xuống núi? Vậy còn thể nhi của hán thì sao?”

“Nhi tử sao?” Hán tử lập lại: “Nhi tử của nàng?”

Kính ngạc nhìn xe ngựa càng ngày càng gần, hán tử đột nhiên đứng dậy, thả người nhảy lên lưng ngựa.

Hán tử vừa cử động, mười mấy hán tử trong đình đồng thời đứng lên.

Hán tử kia cũng không quay đầu lại, chỉ thản nhiên nói: “Các người đứng ở nơi này.”

Dứt lời, y giục ngựa chạy đi.

Thấy y phóng thẳng hướng tới đoàn xe của Lang Gia Vương thị, văn sĩ kêu lên sợ hãi: “Không nên đâu, chủ công không thể!” Hán tử nói tới đây, cũng xoay người lên ngựa, vội vàng đuổi theo.

Hán tử kia giục ngựa tới bên đường, cũng không biết nghĩ đến cái gì, y ngừng lại.

Nghiêng đầu, y vẫn không nhúc nhích đứng ở nơi đó, dường như đã trải qua tịch mịch ngàn năm.

Khi đoàn xe chạy qua, y mới chậm rãi quay đầu.

Chỉ hơi nghiêng đầu, y không dời mắt nhìn về phía chính giữa đoàn xe.

Chính giữa là mấy chiếc xe ngựa đẹp đẽ quý giá.

Bên xe ngựa, Vương Hoàng mặc áo trắng như tuyết cùng hai nữ tử song sinh tuấn mỹ vô cùng giục ngựa chạy đi, nói nói cười cười.

Về phần trong xe ngựa kia thì có một thiếu niên tuyệt mỹ ngồi ngay ngắn dựa vào trên vai một phụ nhân, trên nét mặt quật cường lộ ra sự ỷ lại sâu đậm.

Trong tay phụ nhân còn bế một tiểu nam hài tuấn mỹ.

Hán tử nhẹ nhàng nâng đầu lập, nhìn về phía phụ nhân đó.

Mười bảy năm rồi.

Ước chừng đã mười bảy năm.

Nàng vẫn diễm mỹ như thế, giống như đoá hoa hồng đang kỳ nở rộ, luôn hướng tới thái dương, hướng tới mùa xuân, không kiêng nể gì bày ra vẻ đẹp cùng mỹ thái.

Khác với trước kia là trên mặt trên người nàng không còn vẻ ngây ngô mà đã trở nên trưởng thành hơn.

Thần thái của nàng an tường, đôi mắt luôn lấp lánh cũng không còn vẻ bẽn lẽn nữa.

Trên mặt, trong ánh mắt của nàng chỉ có bình thản, chỉ có an tường, chỉ có một loại lười nhác giống như mèo con được nuông chiều đã quen.

Tựa hồ, nàng đã rất nhiều năm chưa từng trải qua sự âm u, nàng đã quên móng vuốt sắc bén của mình, mà cũng đánh mất sự bén nhọn khí thế của bản thân.

Tựa hồ, nàng chỉ luôn giữ vẻ xinh đẹp cùng tự tại hướng về ánh mặt trời, tựa hồ, cuộc sống khổ sở vật lộn với cái chết đã hoàn toàn trôi xa trong cuộc đời nàng, còn lại, chỉ có ánh mặt trời cùng hạnh phúc.

Nhìn ngắm, hán tử phát hiện mắt mình chưa xót.

Đây là một chuyện kỳ quái, đã bao nhiêu năm rồi? Y nghĩ rằng mình không có nước mắt, không có người tình cảm giống như của người bình thường nữa.

Y vốn định giục ngựa đi qua.

Nhưng chỉ liếc mắt một cái, y lại không muốn làm như vậy.

Sao phụ nhân này có thể an nhàn tốt đẹp như thế? Trên thiên hạ này, khắp nơi hỗn loạn, chém giết, thống khổ cùng tử vong, là điều chủ yếu mà nhân gian phải chịu đựng, thất bại cùng bị thương tràn ngập toàn bộ trời đất. Bao nhiêu người Hán sắp xếp đội ngũ, y quan chỉnh tề tự nhảy vào sông tự tử.

Sao mọi hỗn loạn cùng thống khổ đều không hề liên quan đến nàng như thế?

Sao nàng có thể sống tốt đẹp như thế? Chẳng lẽ nàng có được một mảnh Niết bàn duy nhất trên thế gian này ư?

Suy nghĩ đến đây, hán tử nhìn không được nhìn về phía Vương Hoàng.

Mười bảy năm, thiếu niên ngày xưa tuấn đạt quang hoa thì nay vẫn tuấn đạt, có điều chín chắn hơn rất nhiều.

Nhìn chàng, hán tử dần dần cúi đầu xuống.

Y cứ đứng ở bên đường, ở một chỗ mà ai cũng không nhìn ngó tới, hán tử thì lễ với Vương Hoàng, cất giọng khàn khàn nói chỉ có bản thân nghe thấy: “Thiên hạ đại loạn, người có đại tài lại coi như không nghe không thấy, tuy nhiên ta vẫn kính trọng người, vì người vẫn bảo vệ được phụ nhân này, cho nàng một mảnh Niết bàn.”

Trên thế gian này ai có thể khiến một phụ nhân sống an tường lười nhác hưởng nhiều hạnh phúc cùng sung ái đến vậy?

Trên thế gian này, có thể khiến một phụ nhân sắc bén tàn nhẫn thu hồi móng vuốt và roi ngựa của mình, đứng ở trước nàng thay nàng che chắn mưa gió, đây là nam nhân mạnh mẽ lại bao che khuyết điểm đến cỡ nào?

Đúng lúc này, Vương Hoàng giục ngựa đi trước đường như có dự cảm, chàng chậm rãi quay đầu lại.

Một khắc kia, hán tử đề đầu lạp, giục ngựa rời đi.

Chàng chỉ nhìn thấy bóng dáng cao lớn của hán tử kia.

Bóng dáng này quen thuộc, lại xa lạ đến thế, mang theo một loại khí huyết chém giết giữa thiên quân vạn mã, cũng có một loại cao ngạo hùng vĩ đứng trên thế nhân.

Nhìn ngắm, Vương Hoàng khẽ nhíu mày. Lúc này, giọng nói ôn nhu tò mò của Trần Dung vang lên: “Thất lang, chàng đang nhìn gì vậy?”

Vương Hoàng quay đầu lại.

Đối mặt với thê tử và nhi tử đang dựa vào người nàng, chàng hé môi cười, ôn nhu nói: “Không có việc gì.”

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.